

Giới thiệu Cô Dâu Của Trung Tá

Lần đầu tiên gặp mặt, cô không hề đề phòng nên bị người xa lạ anh cường hôn.

Lần thứ hai gặp mặt, cả người anh quân phục thẳng thiu, uy dũng bất phàm, đang trò chuyện vui vẻ với một người phụ nữ.

Quân nhân cũng giờ trò lưu manh?

Cô phá hư chuyện tốt của anh, anh bắt được tay cô, cầm cô rời khỏi.

Cô nhìn bàn tay to lớn và ngăm đen đang cầm cổ tay của mình, thì cau mày tức giận "Anh làm gì?".

Anh nghiêm túc nói: "Cô hù dọa vợ tương lai của tôi chạy rồi".

"Cho nên?".

"Cô phải bồi thương cho tôi một người vợ".

Truyện Cô Dâu Của Trung Tá nói về 2 nhân vật:

Hồ sơ nhỏ Sở Lăng Xuyên: Giới tính: nam, đang thi hành nghĩa vụ quân sự, quân hàm Trung tá. Cao 1m85, nặng 80kg, ngũ quan thâm thúy, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt hẹp dài, rất quyến rũ, luôn mặc quân trang 100%.

Hồ sơ nhỏ An Nhược Tổ: Giới tính: nữ. Cao 1m65, nặng 48kg, không phải dạng người đẹp nhưng cũng thanh tú ngọt ngào, có lực sát thương nhất chính là lúm đồng tiền khi cô mỉm cười có thể làm say lòng người, bề ngoài lương thiện, nội tâm đen tối, đen tối chính là anh Sở Lăng Xuyên. Chuyện không phục chính là lông mi Sở Lăng Xuyên còn dài hơn cả lông mi của cô.

Cùng đến với truyện ngôn tình để tìm hiểu về mối tình đầy thú vị này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chị Cũng Biết

Dưới áp lực của người nhà, An Nhược Tổ đã phải đi hẹn hò tám lần, không phải đối tượng kết hôn không tốt, mà căn bản cô chưa có dự định kết hôn, cho nên luôn luôn nghĩ các loại biện pháp khiến các đối tượng nam không muốn liên lạc với cô nữa.

Sau thất bại của cuộc hẹn hò lần đầu tiên cô trở nên nổi tiếng, trong nhận thức của cô mọi người nói cô là người phụ nữ kỳ lạ, lại đầy tật xấu, nhất là qua lần hẹn thứ tám uy danh cô càng lan xa, không còn người dám hỏi thăm, nguyên nhân là lần hẹn thứ tám cô đã đánh người đàn ông đó, khiến cô bị đồn đãi là người phụ nữ thích bạo lực.

Thực ra cô cũng không nguyện ý phá hoại hình tượng dịu dàng của mình.

Nói gì thì nói, đó cũng là người đàn ông lần hẹn đầu tiên để lại ấn tượng rất tốt với An Nhược Tổ, lịch sự, còn có chút đẹp trai, hai người nói chuyện cũng hợp ý nhau, ở cùng nhau rất vui vẻ, cô vốn định kết thúc nhẹ nhàng, hợp nhau như vậy đầu nhất thiết phải làm vợ chồng, làm bạn bè cũng được, nhưng mà sau này xảy ra chuyện không thoải mái.

Người đàn ông kia nói muốn ăn cơm tối, để một ngày tuyệt đẹp kết thúc một cách viên mãn, cô đồng ý, ban ngày đều là người đàn ông kia trả, cho nên, bữa cơm tối này An Nhược Tổ dự định sẽ phát huy tính rộng rãi của mình, cô mời.

Nào biết người đàn ông kia lại dẫn cô đến một khách sạn xa xỉ, cô đột nhiên thấy chóng mặt, ví tiền của cô rất hẹp, ngộ nhờ không đủ trả tiền thì rất mất mặt, cho nên tập trung tinh thần nghĩ đến những lý do để có thể đổi chỗ hoặc tìm người nào đến cứu, nghĩ quá say sưa, đến khi đi theo người đàn ông đó vào khách sạn mới phát hiện, bọn họ không có đến phòng ăn, mà là đi vào phòng ngủ.

Người đàn ông kia dám mang cô vào phòng ngủ, còn động tay động chân với cô, lúc ấy cô nóng lòng, vung túi K đập cho người đàn ông kia một trận, tiện thể đập một cước vào bụng dưới của anh ta sau đó bỏ trốn mất dạng.

Lúc ấy rất tức giận nhưng kết quả cực kỳ bi thảm, ai xung quanh biết cô, biết ba mẹ cô, cũng không dám giới thiệu đàn ông cho cô, bởi vì lời đồn cô là một người đàn bà hung dữ, thử hỏi nhà ai nguyện ý để con trai mình cưới một đàn bà hung dữ.

Bị gán cho cái mác người đàn bà hung dữ, An Nhựt Tổ cảm thấy mình tuyệt đối là bị oan, ai chẳng biết cô nói chuyện dịu dàng, lại rất đáng yêu, nhìn không được nên tự sửa lại kết luận sai một phen. Nhưng mà tiếng xấu lan xa, cuối cùng cô không cần phải đi xem mặt nữa, vừa mừng rỡ không bị ràng buộc, thậm chí có thể dùng hai từ “vui vẻ” để hình dung tâm tình của cô, vui vẻ còn kèm nâng chén chúc mừng mà thôi.

Không có nâng chén chúc mừng là vì về mặt ba mẹ đầy lo lắng, cho nên cô chỉ có thể khiêm tốn, nội tâm vụng trộm vui vẻ một phen, nếu không mẹ sẽ đưa xấp giấy người xem mặt nữa, cô có thể chịu không nổi mắt.

Nhưng mà, hôm nay cô có thể nâng chén, bởi vì sinh nhật bạn tốt Mạc Tiểu Nhiễm, mời các bạn tốt của cô thường xuyên đi ăn món cay Tứ Xuyên nổi tiếng rất vui vẻ.

Tổng cộng sáu người, ba nam ba nữ, ngồi ở bàn tròn trước mặt, trò chuyện với nhau thật vui, mấy học sinh nam uống rượu, Mạc Tiểu Nhiễm cùng một cô gái gọi là Hàm Hàm cũng uống một chút rượu, chỉ có An Nhựt Tổ không uống rượu, mọi người cũng không ép cô, bởi vì cô dị ứng với rượu, nâng chén cũng chỉ có thể uống đồ uống.

Uống nhiều, An Nhựt Tổ cần đi toilet, phòng không có toilet, cho nên cô chỉ có thể ra ngoài. Mở cửa đóng cửa lại, An Nhựt Tổ ra ngoài, hướng hành lang cuối cùng đi tới toilet.

Nhưng mà mới vừa bước đi, phòng đầu tiên bên cạnh đột nhiên mở ra, dọa cô nhảy dựng, bước chân hơi dừng lại muốn tiếp tục đi, một cái bóng đen vọt ra.

Cô còn không có tới kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bên eo căng thẳng, trước mắt tối om, ánh đèn bị che khuất, cái ót bị chế trụ, môi bị cái gì đó ngăn chặn, hơi thở đàn ông xa lạ mạnh mẽ vây quanh cô.

An Nhựt Tổ lơ mờ, ngây người, choáng váng, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là không tự chủ được mở to hai mắt, đôi mắt rơi vào đôi mắt đen như ốc xoáy.

Àm!

Đầu An Nhựt Tổ một trận run lên, ánh mắt mở to lớn hơn nữa, rốt cuộc hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô, cô bị một người đàn ông xa lạ hôn, mà còn cực kỳ dã man, phải nói là đánh lên, thật đau a, không đúng, nên nổi giận!

An Nhựt Tổ quay người liều mạng vùng vẫy, tránh né làn môi xa lạ này, lúc cô nổi nóng muốn cắn, người đàn ông kia thả cô ra, khiến trả thù nhỏ cô thất bại rồi.

Nhận được tự do An Nhựt Tổ không chút nghĩ ngợi muốn cho người đàn ông kia một cái tát, cổ tay lại bị người đàn ông vững vàng bắt lấy, vẫy cũng tránh thoát không ra, An Nhựt Tổ mặt thoát đỏ thoát trắng, hai mắt nhìn giận dữ quan sát người lưu manh chết tiệt này, buồn bực gầm nhẹ: "Đàn ông thối, thả tay!"

Người đàn ông có khuôn mặt cực tuấn tú, có hương vị đàn ông, hơn nữa ánh mắt kia, sáng ngời, sắc bén, thâm trầm, anh hơi hơi nhíu mày, nhếch môi, tự tiểu phi tiểu nói: "Phụ nữ dịu dàng thì mới tốt".

Nói xong, người đàn ông kia buông tay An Nhựt Tổ ra, lúc này bạn bè cô ở trong phòng nghe thấy tiếng gầm nhẹ của cô cũng ào ào đi ra, thấy An Nhựt Tổ cùng một người đàn ông xa lạ giằng co, vội vàng đi tới.

Mạc Tiểu Nhiễm nhìn vẻ mặt không bình thường của An Nhựt Tổ, nhìn lại Tổ Tổ đang căm tức nhìn người đàn ông kia, rất đẹp trai, hào sảng một phen mới hỏi nói: "Tổ Tổ, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi hả?".

Lúc này, người đàn ông kia đi ra khỏi cùng cùng mấy người đàn ông và phụ nữ, hai bên hình thành hai đội.

Sau đó Mạc Tiểu Nhiễm thấy môi An Nhựt Tổ bị tàn phá, mọi người cùng suy nghĩ đoán ra, chị em tốt bị ức hiếp, sau đó thì cãi nhau.

Mạc Tiểu Nhiễm nhíu mày nhìn người đàn ông kia mắng: "Đẹp trai khá lắm sao, đẹp trai là có thể giờ trò lưu manh sao".

Một phụ nữ phía bên kia đập trả lại: "Chúng tôi chỉ là chơi đùa, hơn nữa bị Sở thiếu hôn cô chắc cô cũng vui vẻ đi, còn ở chỗ này nói cái gì".

Mấy bạn nam của An Nhựt Tổ cũng giận, bạn mình ức hiếp không lên tiếng, bọn họ cũng quá vô dụng, muốn ra tay đánh cái.

Mấy người nam bên người được xưng là Sở thiếu cũng bày ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

Nhìn cuộc sắp có cuộc đấu tranh, An Nhựt Tổ đi lên ngăn lại, một ngón tay chỉ đối phương mấy người phụ nữ ồn ào nói: "Các người tất cả im miệng cho tôi!".

Một tiếng Sư Tử Hồng của An Nhựt Tổ quả nhiên hiệu quả, tuy là bộ dáng xinh xắn lạnh lợi, nhưng mà một tiếng này khí thế mười phần, khiến mấy người phụ nữ này im miệng.

Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm cho những người đó một cái xem thường cũng ngậm miệng không nói.

Khuôn mặt An Nhựt Tổ quay qua, một ngón tay chỉ Sở thiếu: "Đây là chuyện của tôi và anh ta, chúng tôi sẽ giải quyết, các người chớ tham gia" Cô chỉ

là không nguyên đánh nhau, đối phương có nhiều người, bọn họ chỉ có sáu người, yếu không địch lại mạnh, bị tổn thất chỉ có bọn họ.

Sở thiếu hơi hỉ mắt, trong mắt hiện lên thoáng hiện nét bồn chồn, tựa hồ rất tò mò, người phụ nữ mềm mại yếu ớt trước mắt này muốn giải quyết như thế nào.

An Nhục Tố đương nhiên nhìn ra ý nghĩa ánh mắt anh ta, cô tiến về phía trước một bước, nhào tới, tay vòng qua cổ, hướng môi anh ta đánh thẳng về phía trước, cho anh giờ trò lưu manh, dựa vào, chị cũng biết!

Sở thiếu ngây người. Bọn bè của anh cũng ngây người, sau đó hóa đá tại chỗ, không biết nên phản ứng gì.

Mạc Tiểu Nhiễm ngây người xong giống như đầu máy xe lửa vọt tới người đàn ông bên cạnh mắt cô, hôn lên, cho anh có đồng bọn.

Hàm Hàm cũng không yếu kém, nhào tới người đàn ông trước mắt mắt cô, bắt chấp tất cả hôn lên, cũng dám mắt cô, cho anh mắt!

Mọi người tiếp tục hóa đá, hoàn toàn bị ba người phụ nữ đàn áp rồi.

An Nhục Tố đầu tiên kết thúc chiến đấu, hai môi rời khỏi, cô đưa tay vỗ vỗ người đàn ông cứng rắn trong ngực, nhịu mảy, cho anh một ánh mắt xem thường, chậm rì rì nói: "Anh nên đánh răng rồi".

Mạc Tiểu Nhiễm nắm chặt cà-vạt người đàn ông đang chờ người ra, tay vỗ vỗ mặt, do dự một chút: "Anh nên đánh răng rồi".

Hàm Hàm tóm cổ áo người đàn ông kia, nắm tay nhỏ nhen ở trên bụng người đàn ông, muốn nói câu mới mẻ nhưng cuối cùng vẫn lại là câu đó: "Anh nên đánh răng rồi".

Mọi người triệt để hóa đá, đến khi An Nhục Tố dẫn theo bọn mình rời khỏi, người đàn ông bị Hàm Hàm hôn mới kêu rên ra tiếng: "Mẹ nó, hôm nay lại bị phụ nữ đùa giỡn".

"Khốn kiếp, đây là phụ nữ gì a, lão tử lớn như vậy chưa thấy qua. Lớn như vậy lần đầu tiên bị phụ nữ ức hiếp, chỉ cần hôn lại, khiến cô ta phục tùng ở dưới thân mình" Người đàn ông bị Mạc Tiểu Nhiễm hôn qua sờ sờ môi, than vãn nói, cùng người đẹp hôn môi vốn nên là chuyện tốt, nhưng một đàn ông bị cưỡng hôn, có vẻ như giống bị một phụ nữ cho cưỡng X thật mất thể diện.

Sở thiếu đứng thẳng, đôi mắt sáng rực nhìn phương hướng An Nhục Tố rời khỏi, cánh môi và trong ngực dường như còn có mùi thơm nữ tính của cô, làm cho người ta động lòng. Anh nhếch môi, cười bí hiểm: "Thú vị"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Con Dâu Mình

Nụ hôn của Sở thiếu thô bạo, ngang tàng, không cho cự tuyệt, có thể nói là đánh lên, môi bị rách là không thể tránh khỏi, sau khi về đến nhà không thoát khỏi ánh mắt lão mẹ, lão mẹ vẫn hy vọng cô nhanh chóng kết hôn theo bản năng cảm thấy có bạn trai, ra sức truy hỏi, gắng hỏi đến mức mí mắt cô muốn nhắm lại, mơ màng ngủ.

Ngày hôm sau đi làm trễ Tổ Tổ ở trong lòng hận chết người gọi Sở gì đó, nhưng mà ngẫm lại lúc ấy hòa nhau một ván, nhìn bộ dáng ngu ngốc mấy tên đàn ông kia, trong lòng có buồn bực cũng trôi qua hết.

Nhanh nhẹn rời giường rửa mặt, cơm cũng chưa ăn, đi ra cửa, vội vàng đến nơi làm việc. Cô, An Nhục Tố, một người tuyệt vời mà bình thường..... Giáo viên của nhân dân, bắt đầu dạy trường trung học ở thành phố, với một đám binh lính trẻ em, tiền lương không có sẵn nhưng nó cho thấy sự chuyên nghiệp vào kỳ nghỉ, chói sáng.

Giờ học đầu tiên là Tổ Tổ, bởi vì miệng có "vết thương nhẹ" ở phòng làm việc bị đồng nghiệp trêu chọc đến trong lớp cũng khó tránh, mấy học sinh nghịch ngợm phá phách này vậy mà dám trêu chọc cô.

"Cô giáo, miệng cô làm sao vậy?".

"Miệng cô giáo bị thương rồi".

"Cô giáo, là bị bạn trai cắn à?".

Trẻ em bây giờ a, Tổ Tổ 囧, vẻ mặt hắc tuyến, ở trước mặt mấy đứa bé trong sáng này cố gắng bình tĩnh, ánh mắt nhìn ba đứa nhóc nghịch ngợm kia, đều đều nói: "Trì Soái, Lư Ba, Trương Giai Giai, sau khi tan học tới phòng làm việc cô, cô giúp các em học thêm.....".

Đây chính là đòn sát thủ, ai dám náo loạn, lớp học nháy mắt yên tĩnh. Cô giáo Tổ Tổ bắt đầu nghiêm túc giảng bài.

Lúc Tổ Tổ đối mặt xấu hổ, môi Sở thiếu cũng không tốt bao nhiêu, anh hôn Tổ Tổ là va vào, lúc Tổ Tổ phản công chính là liều mạng cắn, môi của anh vinh quang bị thương rồi.

Hôm nay muốn về đơn vị, môi bị thương này lại mập mờ, thật sự ảnh hưởng hình tượng anh, nhưng trong lòng lại có một loại nói không rõ, ngấm lại một cảnh kịch mạnh mẽ này cảm thấy rất thú vị, môi cô lại mềm mại, lại có mùi thơm, lại cảm thấy máu nóng muốn sôi trào.

Sở thiếu tên đầy đủ là Sở Lăng Xuyên, năm nay 29 tuổi, quân đội trực thuộc tiểu đoàn trinh sát thành phố T. Tháng hai trùng hợp với thời gian huấn luyện, lúc ăn tết anh không có về nhà, thực ra, chỗ bộ phận sư đoàn cách nhà anh cũng không xa, lái xe cũng một giờ đường đi, nhưng mà số lần một năm về nhà có vài lần. Lần này có thời gian về thăm người nhà, nhưng không có nhiều thời gian, ngày đầu tiên về nhà ngày hôm sau phải trở về đơn vị.

Lúc trở về tiểu đoàn trinh sát là buổi sáng khoảng mười giờ, cửa lớn tiểu đoàn có lính gác mang súng đứng ở nơi đó nhìn thấy Sở Lăng Xuyên trở về, vội vàng cúi chào, Sở Lăng Xuyên cũng chào theo nghi thức quân đội, hướng trong đại viện đi đến.

Đi vào bên trong, chợt nghe thấy âm thanh ồn ào, Sở Lăng Xuyên khẽ nhíu mày, theo tiếng mà đi, âm thanh là ban ký túc xá ban truyền tin truyền đến. Sở Lăng Xuyên không tiếng động đi tới cửa ký túc xá ban truyền tin, nhẹ nhàng đẩy ra không đóng kín cửa, nhìn thấy một đám người ngồi bốn phía đánh bài, còn có một vài khăn giấy, trên mặt dán đầy giấy, đem bài trong tay vung bốp bốp.

Rất tốt, con khi con hồ trong núi muốn xưng Đại Vương rồi.

Sở Lăng Xuyên nghiêm mặt đi qua và đứng phía sau đội trưởng nấu ăn, vài người trước mặt nhìn thấy vẻ mặt Sở Lăng Xuyên thay đổi, lập tức có tư tưởng xấu không muốn lên tiếng, nhìn về phía mấy tên xui xẻo đưa lưng về phía Sở Lăng Xuyên.

Đội trưởng nấu ăn bài đang ngon, rút bài lớn ra ném xuống, lúc đang muốn ném xuống lại phát hiện bài trong tay không thấy nữa, đang hưng phấn chơi hăng say, bài không còn, lập tức mắng: "Người nào con mẹ nó lấy bài của tôi..... Doanh, doanh trưởng.....".

Đội trưởng nấu ăn quay đầu thấy vẻ mặt khó dò của Sở Lăng Xuyên, sắc mặt của hắn ta thay đổi. Binh lính liên quan một trận vội vàng, đem bài bỏ xuống, ráp bàn qua di chuyển trở lại tại chỗ, gỡ tờ giấy trên mặt, sau đó tập thể đứng nghiêm chào.

Khuôn mặt tuần tú cương nghị Sở Lăng Xuyên không có một tia biểu tình, ánh mắt sâu lắng nhìn không thấy đáy, khiến mấy vị gia hỏa này trong lòng càng thêm hoang mang, nhất là đội trưởng ban nấu ăn chẳng dám thở mạnh.

Sở Lăng Xuyên đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người: "Binh thường huấn luyện có khó hay không!".

Mọi người không rõ ý tứ câu hỏi của Sở Lăng Xuyên, nhưng phải trả lời, lập tức tập thể hô: "Không khó!".

Sở Lăng Xuyên nở nụ cười, nụ cười làm cho người ta sờn tóc gáy, anh đưa tay túm tờ giấy còn trên mặt một binh lính truyền tin sau đó hô to: "Nếu không khó, như vậy hôm nay tiểu đoàn mỗi ban gia tăng ăn cơm..... Mỗi ngày mang nặng chạy 5km việt dã".

Những binh lính tiểu đoàn này, binh thường huấn luyện cùng binh lính tiểu đoàn trinh sát bởi vì phân công khác nhau cho nên lười biếng rất nhiều nên sức chống đỡ cũng yếu rất nhiều, mọi người vừa nghe mỗi ngày chạy 5km việt dã lập tức cũng sắp khóc, về mặt đội trưởng ban nấu ăn đau khổ nói: "Doanh trưởng, doanh trưởng, cho chúng tôi cơ hội sửa đổi, 5km việt dã, ai nấu ăn a".

Sở Lăng Xuyên hô to: "Chấp hành mệnh lệnh! 30 giây sau tập hợp ở hậu viện!".

"Rõ!".

Một tiếng ra lệnh, mỗi người thi hành, ban nấu ăn theo ban truyền tin rời khỏi, lúc Sở Lăng Xuyên cũng đi ra, ban nấu ăn cùng mấy tên gia hỏa lại trở lại, chen chúc tại cửa cười đùa nhìn Sở Lăng Xuyên.

Đội trưởng ban nấu ăn về mặt nhiều chuyện hỏi: "Doanh trưởng, miệng anh làm sao vậy?".

Đội trưởng ban truyền tin cũng vô giúp vui: "Tôi nhìn là bị chuột cắn, con chuột này xác định có chậu rửa mặt lớn như vậy".

Người làm ban nấu ăn chỉ vào đội trưởng ban truyền tin mắng: "Ái chà, không chừng là bạn gái doanh trưởng cắn, anh dám nói bạn gái doanh trưởng là chuột, không muốn sống chẳng. Doanh trưởng a, anh lúc nào có bạn gái?".

Sở Lăng Xuyên nhắc chân, cho tên người làm một con dấu: "Mười.....".

"Mười" mới ra miệng, "km việt dã" còn chưa nói ra, ầm, mọi người chạy bằng tốc độ nhanh nhất, 5km là đủ, 10km, muốn chết người sao.

Sở Lăng Xuyên trở lại văn phòng, cộng tác viên về thông tin đang trực vội vàng đứng dậy cúi chào, hướng về phía Sở Lăng Xuyên báo cáo: "Báo cáo doanh trưởng, chín giờ bốn mươi sáng hôm nay, chỉ đạo viên gọi điện thoại tới tìm ngài, nói tân binh huấn luyện có đổi mới hoàn toàn binh lính tập bắn đạt được mười viên đạn 98 vòng".

Mười viên đạn 98 vòng, đối với tân binh mà nói đây là thành tích tương đối tốt, được huấn luyện, sau này nhất định là tay súng thiện xạ, Sở Lăng Xuyên

vừa nghe lập tức kích động, đi xe Jeep quân dụng hướng trụ sở huấn luyện tân binh tiến đến, lính tốt, phải giữ lại cho tiểu đoàn điều tra.

Trụ sở huấn luyện tân binh cách sư đoàn nửa giờ đường xe, vào trụ sở, Sở Lăng Xuyên đến chỗ sân huấn luyện bắn bia, thấy không ít lãnh đạo đều đã ở đây, đều ở chỗ này nhìn chăm chăm, có lính tốt, họ chọn đi, sau khi chào với nhau, Sở Lăng Xuyên và chỉ đạo viên tiểu đoàn điều tra Hà Hồng Vĩ cùng nhau đi tới trước mặt huấn luyện viên huấn luyện tân binh.

Huấn luyện viên nhìn thấy Sở Lăng Xuyên thì nhú mày, trong mắt mang ý cười nói: "Sở Lăng Xuyên, tiểu tử cậu cũng là vì cái tân binh tới. A, Sở doanh trưởng, miệng đây là làm sao vậy?"

Nói xong chính sự vẫn còn không quên trêu ghẹo, xem ra cùng Sở Lăng Xuyên quan hệ không nhỏ.

Sở Lăng Xuyên lạnh lùng liếc huấn luyện viên một cái: "Bình lính kia đâu?"

Huấn luyện viên chỉ một hàng ngũ binh lính, có kiêu ngạo cũng có chút tiếc hận nói: "Bình lính kia rất tốt, nhưng mà cũng có khuyết điểm".

Hà Hồng Vĩ cau mày, nhin không được hỏi: "Khuyết điểm gì?"

Huấn luyện viên ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sợ bóng tối".

"Khuyết điểm này là gì, nếu huấn luyện không được, đến tiểu đoàn điều tra tôi huấn luyện" Sở Lăng Xuyên nói xong xoay người đi, chỉ đạo viên cũng đi theo, bắt đầu nghiêm túc trò chuyện công tác, lúc ngồi trên xe quay về tiểu đoàn, Hà Hồng Vĩ chăm chú nhìn Sở Lăng Xuyên, nâng tay sờ sờ cằm, cười không có ý tốt: "Lăng Xuyên, miệng cậu bị phụ nữ cắn?"

Sở Lăng Xuyên ở trước mặt người cộng tác có phần lưu manh, không hề nghiêm mặt, đưa tay sờ môi một phen, trên mặt tuấn tú lộ ra nụ cười quý dị: "Anh đây bị phụ nữ cường hôn, đây chính là sức quyến rũ".

"Kháo" Hà Hồng Vĩ nhin không được chửi: "Mình nhìn cậu là khoanh tay, bằng không thì dù mười phụ nữ mạnh mẽ muốn hôn cậu thì cậu cũng không cho đến gần, thế nào, nhìn thấy phụ nữ hung hãn rồi hả?"

Sở Lăng Xuyên nhướn mày, mặt căng ra: "Có cậu mới miêu tả con dâu mình thôi, thế nào, muốn tập luyện?"

"Mình thế nào không biết cậu chừng nào thì có con dâu rồi hả?"

"Chuyện đến muộn" Sở Lăng Xuyên nói qua, lại nghĩ tới Tổ Tổ, một người cực kỳ đặc biệt, khiến anh lần đầu tiên muốn bảo vệ một người phụ nữ, thuộc về lãnh thổ của anh, người khác không thể xâm phạm

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô Phải Bồi Thường Cho Tôi Một Người Vợ

Nửa tháng sau, tháng 3.

Thời tiết ấm lên, sau sự kiện cường hôn đã qua nửa tháng, Tổ Tổ cũng không đem sự việc đó để ở trong lòng khỏi làm cho mình khó chịu, nhưng mà cũng không khá hơn, mẹ lại trăm nghìn cay đắng giới thiệu đối tượng cho cô nữa.

Vốn đang muốn dùng biện pháp khiến đối phương nửa đường bỏ cuộc, nhưng mà mẹ vì chuyện đối tượng, ở trên đường còn bị một chiếc máy chạy qua làm cho té ngã, đầu bị đụng phải, Tổ Tổ nhìn lão mẹ vì chuyện của mình chạy khắp nơi biến thành như vậy trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Cô bốn năm cố sống chết để giữ lấy cơ chấp này bắt đầu dao động rồi. Tối hôm đó sau khi ngủ, sáng ngày thứ hai cô quyết định, không bảo vệ niềm hy vọng vô vọng để sống.

Lúc ăn sáng cùng lão mẹ nói bằng lòng cùng đàn ông xem mắt, lão mẹ nghe xong vẻ mặt cười rục rịch, trong mắt đều là vui mừng, con gái của bà rốt cuộc hiểu biết rồi.

25 tuổi, tuổi lũng túng, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, cô cố giữ hy vọng và lời hứa kia, thì ra đã qua bốn năm, cô không nên tiếp tục như thế này nữa, không được.

Hôm nay là chủ nhật, Tổ Tổ cùng người đàn ông xem mắt ra ngoài xem phim. Nhà trai điều kiện rất tốt, là một công chức, bộ dáng rất được, không tính quá đẹp trai nhưng mà đáng hoàng, nhìn khiến người ta cảm giác kiên định, có điều, hai người ở cùng dường như không có gì để nói, phần lớn thời gian đều im lặng.

Xem xong phim là buổi trưa, thời gian ăn cơm, hai người cuối cùng tìm được điểm giống nhau. Cô thích ăn món cay Tứ Xuyên, người đàn ông kia cũng thích ăn món cay Tứ Xuyên, sau đó không hẹn mà cùng nhắc tới quán mà cô thường đi ăn món cay Tứ Xuyên.

Đi tới quán món cay Tứ Xuyên, hai người tìm vị trí ngồi xuống, gọi món ăn, nói chuyện một lúc, đồ ăn mới vừa đi lên, người đàn ông kia nhận một cuộc điện thoại, sau đó xin lỗi Tổ Tổ nói: "Tổ Tổ, tôi xin lỗi, lãnh đạo tạm thời tìm tôi có việc, tôi phải đi trước".

Người đàn ông ném một câu như vậy rồi vội vã bỏ đi, trước khi đi còn trả tiền. Tổ Tổ một mình ăn cơm trưa, lúc đang muốn rời khỏi, nhìn thấy vị trí cách hai dãy bàn có bóng dáng xanh lá mạ, ngồi thẳng, toàn thân quân trang cực kỳ đẹp trai.

Ánh mắt Tổ Tổ dò lên trên, thấy được người đàn ông mặc quân trang quay đầu, mũi cao thẳng, môi cương nghị, làn da màu đồng, phát sáng khỏe mạnh, rất đẹp trai, hơn nữa đẹp trai này còn là quân lính.

Anh chàng đẹp trai này có phần nhìn quen mắt, Tổ Tổ hí hóp mắt, vừa cẩn thận nhìn một phen, này, này không phải lưu manh ngày đó cường hôn cô sao, anh ta lại là quân nhân? Trên vai là quân hàm Trung tá, quả là khiến Tổ Tổ bất ngờ một phen.

Ngẫm lại cảnh tượng ngày đó bị cường hôn, Tổ Tổ nhìn không được kinh ngạc, quân nhân cũng giờ trò lưu manh? Ngồi đối diện là một cô gái đẹp, hai người đang chuyện trò vui vẻ, xem ra là bạn gái anh ta đi?

Tổ Tổ nhú mày, nhìn không được khinh bỉ, có bạn gái lại ra ngoài giờ trò lưu manh, này không phải là điều mà những người đàn ông mặc quân trang a, đây không phải là một thứ, đã xúc phạm một người trong chúng tôi, nội tâm trong lúc này của Tổ Tổ đen tối rồi.

Cô đứng dậy đi ra nhà hàng, nhớ lại lúc Sở Lăng Xuyên giờ trò đen tối như thế nào, nhìn thấy cô gái trẻ dẫn theo một đứa trẻ bốn năm tuổi đi tới, trong đầu Tổ Tổ một vầng sáng hiện lên, ngăn cản cô gái này, làm một trận như vậy mới được.

Đại khái ý tứ là, người đàn ông của cô bắt cả hai tay, cô muốn anh ta thay đổi, nhưng không nghĩ muốn ồn ào đến khó coi, để cô gái và đứa bé này đi gọi người đàn ông mặc quân trang kia là ba.

Cô gái kia nghe Tổ Tổ nói xong, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ, lại hướng bên trong nhìn, cười đáp ứng, thân là chị em phụ nữ, tự nhiên không thể từ chối.

Tổ Tổ cho rằng yêu cầu như vậy sẽ không bị đồng ý, không nghĩ tới vị người mẹ kia vậy mà đáp ứng. Tổ Tổ mừng thầm, nhìn theo cô gái dẫn đứa bé đi vào.

Cô nhìn cô gái và đứa bé đến gần Sở lưu manh, đứa bé bỏ nhào tới, nhào vào trong lòng Sở lưu manh, sau đó người phụ nữ đi tới ngồi cùng với anh ta, tiếp theo người phụ nữ dẫn đứa bé giống như cùng lưu manh nói gì đó cuối cùng rời khỏi.

Tổ Tổ lén lút ra động tác chữ V, xem ra thành công, đối xử với lưu manh tuyệt đối không thể nương tay, nhất định được phải cho anh ta đẹp mặt, Tổ Tổ dương lên một khuôn mặt tươi cười giành thắng lợi xoay người đi.

Không có gì để làm, rõ ràng về nhà mới tốt.

Hải lòng đến ven đường, lúc đang muốn đón xe, đột nhiên cảm thấy cổ tay bị nắm, người cũng thuận theo ngã về phía sau vài bước, cơ thể chênh vênh nhào vào một vật thể cứng rắn.

Người nào kéo cô a, muốn ăn đòn sao! Tổ Tổ quay đầu, rơi vào trong mắt cô là khuôn mặt tuần tú.

Là Sở lưu manh? Anh ta lúc nào đi tới, thế nào một âm thanh cũng không có, mà tốc độ nhanh như vậy, còn phát hiện sự tồn tại của cô?

Tổ Tổ kinh ngạc cúi đầu nhìn bàn tay lớn ngăm đen cầm lấy cổ tay cô, nhú mày, không vui nói: "Đồng chí, anh muốn làm gì?".

Về mặt anh nghiêm túc, đôi mắt đen sáng nhìn chằm chằm mặt Tổ Tổ, âm thanh lạnh lùng nói: "Cô hù dọa vợ tương lai của tôi".

Tổ Tổ nhìn không được nghĩ, không lẽ mang một người phụ nữ và đứa bé chịu không được áp lực, tố cáo Sở cái gì thiếu này, tất cả là cô xúi giục? Tổ Tổ cũng không sợ, vùng vẫy bị anh ta cầm tay, vô vị nói: "Vậy như thế nào?".

"Cô phải bồi thường cho tôi một người vợ".

Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn, bồi thường vợ à, thuận miệng trêu đùa: "Được, được, hôm nào giới thiệu một người cho anh".

Đôi mắt đen anh nhú lại, khóe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu nói: "Không cần phiền phức như vậy, là cô đi".

"Cái gì?" Tổ Tổ có phần choáng váng, sức lực đối phương quá mạnh, suy nghĩ nhảy ra cùng cô không phải một cấp bậc, khiến cô trong lúc này mất đi năng lực phản kích, cái gì gọi là cô đi, chọn đưa hầu sao?

Tổ Tổ ngó ra, Sở Lăng Xuyên đã kéo tay cô hướng xe đối phương, Tổ Tổ lúc này mới hoàn hồn, không chịu hợp tác đi về phía trước, vùng vẫy, lại đánh lại cản lại khóc lóc om sòm, Sở đại thiếu phía trước bất động, mạnh mẽ kéo cô lên xe, nhét vào, sau đó bóng dáng cao lớn cũng chui vào, đem ý đồ trốn thoát từ cửa xe bên kia túm chặt Tổ Tổ lại, ở trong xe nói với tài xế: "Lái xe, về nhà".

Tài xế nhìn không chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh, hạ tờ báo trong tay, khởi động xe, thuận thực chuyển xe, quay đầu, hướng Sở gia đi tới.

Vừa nhìn đã biết đại ca tài xế đã gặp qua sóng to gió lớn.

Tổ Tổ không ngừng phản kháng, hai tay bị anh ta cầm, cơ thể cũng bị Sở Lăng Xuyên gắt gao ôm vào trong ngực, không có cách nào động đậy, mắng: "Luu mạnh, đồ luu mạnh.....".

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên lạnh lùng, một bàn tay nắm cầm Tổ Tổ, ép khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đối diện với anh, nhanh như chớp ở trên môi Tổ Tổ hôn một cái: "Tôi không ngại dùng phương pháp này làm cô ngấm miệng, lại càng không để ý phản kích của cô".

Tổ Tổ đỏ mặt, mặt không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ba Mẹ, Đây Là Vợ Của Con

Thượng có chính sách, hạ có đối sách, cô cũng không tin không đối phó được, anh hãy đợi đây.

Tổ Tổ tránh không thoát, chỉ có thể bị đồ luu mạnh này dùng sức mạnh kéo đi vào trong khu nhỏ không thể nào hiểu rõ, môi trường tốt, vừa nhìn thì biết người bình thường không thể ở chỗ này.

Xe đứng ở tầng dưới, Sở Lăng Xuyên mở cửa xuống xe đem Tổ Tổ cũng kéo xuống, đi tới cửa lấy thẻ mở cửa mở cửa ra, rồi sau đó mang Tổ Tổ không hợp tác đi vào.

Hai người lờ lờ kéo kéo đến thang máy đi tới lầu 8, Sở Lăng Xuyên cầm cái chìa khóa mở cửa, lại rất dễ dàng Tổ Tổ túm đi vào, đóng cửa, đẩy cô đến chỗ trong phòng khách, sau khi Tổ Tổ đứng vững vàng, nhìn thấy phòng khách to như thế chỉ có hai người, một nam, nhìn qua khoảng 60 tuổi, đang ở bên cạnh bệ cá cho cá ăn, một nữ, tuổi tác không kém nhiều, đang xem TV.

Hai người lớn tuổi bị Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ hấp dẫn lực chú ý, ánh mắt trước rơi vào trên người Tổ Tổ, rồi sau đó là nhìn tay Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên nắm cuối cùng mới nhìn hướng về phía Sở Lăng Xuyên, trong mắt có ngạc nhiên và vui sướng.

Con trai rốt cuộc thông suốt, mang phụ nữ trở về.

Sở Lăng Xuyên ngược lại cầm vai Tổ Tổ, hướng cha mẹ trước mặt đầy đầy, lời nói làm giật mình giới thiệu thân phận Tổ Tổ: "Ba, mẹ, đây là người con dâu tương lai hai người, Tổ Tổ".

Gi? Tổ Tổ thiếu chút nữa đứng không vững, người đàn ông này ở bên ngoài cái gì cũng dám nói ra a? Con dâu tương lai, nào có người như thế, cô vội vàng phủ nhận nói: "Tôi không phải, tôi cũng không biết anh ta, anh ta nói lung tung".

Ba Sở và mẹ Sở đánh giá Tổ Tổ, ba Sở trái lại mặt không đổi sắc, gọi Tổ Tổ đến ngồi. Mẹ Sở trong mắt một nét thoáng hiện gì đó, dường như đối với Tổ Tổ mà nói rất không thích bộ dáng không có lễ phép của cô.

Tổ Tổ không ngu, không ngốc, ánh mắt mẹ Sở rõ ràng mang theo một loại xem thường đáng vẻ cao cao tại thượng, từ trên xuống dưới đánh giá cô, ánh mắt càng ngày càng lạnh, cuối cùng di chuyển.

Dưới tình huống bình thường, con dâu xấu gặp ba mẹ chồng, cái miệng phải ngọt ngào, biểu hiện lấy lòng một phen, ít nhất vừa vào cửa chào hỏi lễ phép vốn là nên có, nhưng mà Tổ Tổ đây là tình huống thứ hai, tuy là cô cũng cực kỳ kính già yêu trẻ, thế nhưng tình huống này, đạo đức tốt không thể nào phát huy.

"Ngồi đi" Sở Lăng Xuyên cũng không quan nhiều như vậy, nắm vai Tổ Tổ, nhấn cô ngồi ở trên sofa, rồi sau đó rất không khách khí ngồi ở bên cạnh cô, một bộ bọn họ rất quen thuộc, bộ dáng vô cùng cực kỳ thân thiết, khiến Tổ Tổ vậy không ra, nhìn không được quay đầu liếc một cái, lại quay đầu, thấy ánh mắt ghét bỏ của mẹ Sở, chắc hẳn trọn tròn mắt ở trong mắt mẹ Sở là một hành động cực kỳ không lễ phép, nhất là trước mặt hai vị bậc trưởng bối.

Ánh mắt này, khiến Tổ Tổ cực kỳ khó chịu, nhưng mà, cô vốn không có quan hệ với Sở đại thiếu, cũng không phải cái gì là vợ tương lai, không phải vì lấy lòng ba mẹ anh ta mà sống, cho nên cô rất bình tĩnh.

Mẹ Sở thả điều khiển từ xa trong tay, nhìn phía Tổ Tổ, rốt cuộc mở miệng nói chuyện: "Tiểu Xuyên, con không chịu kết hôn, người trong nhà cũng không ép con, đừng có dẫn người lạ về nhà".

"Mẹ" Sở Lăng Xuyên đối với lời mẹ mình có chút bất mãn lại có chút bất an: "Mẹ, Tổ Tổ là phụ nữ tiêu chuẩn con thừa nhận. Xác định, hôm nay mang về giới thiệu hai người một phen, rồi về quân đội con sẽ viết báo cáo kết hôn".

Tổ Tổ trong lòng có phần nổi giận. Anh ta là ai vậy a, anh ta nói kết hôn thì kết hôn, cô căn bản không biết anh ta có được hay không, người này nào không phải có vấn đề đi, gặp hai lần đã nói kết hôn? Còn có vị mẹ Sở này, nói cái gì mà đừng dẫn người lạ về nhà, cô căn bản không muốn tới được không.

Tổ Tổ đang muốn nói chuyện, ba Sở cũng ôn hòa nở nụ cười: "Em bà già này, lúc con trai không có bạn gái, em mỗi ngày lái nhái, bây giờ dẫn người về, em lại thế, xem ra đứa nhỏ Tổ Tổ này rất tốt".

Mẹ Sở cũng là cảm thấy đem Tổ Tổ để vào mắt, còn bộ dáng không tình nguyện, cô đáng đoan chính, bày ra phong thái, nghe thấy ba Sở nói, lại đưa một lối thoát: "Trong nhà là ở chỗ nào?".

Này, thực coi cô như con dâu tương lai sao? Tổ Tổ nắm bàn tay đang cầm vai mình như kim sắt, không ra, cuối cùng nổi giận, trong lòng nhớ lại, Sở Lăng Xuyên, anh đừng hỏi hận.

Nhớ xong, Tổ Tổ hướng về phía mẹ Sở nở nụ cười: "A, dì a, con, con ở Trung Quốc".

Lão ba thay đổi sắc mặt, mẹ Sở lại càng một bộ ngu ngơ, về mặt Sở Lăng Xuyên lại càng đặc sắc, muốn cười lại muốn giận, tâm đại khái cũng có, nhìn cô buông tay ra, vô cùng thân thiết mà còn rất nhẹ ở trên đầu Tổ Tổ vỗ một cái: "Đừng gây chuyện, như thế nào còn nghịch ngợm như vậy".

Sở Lăng Xuyên nói xong nhìn phía ba mẹ mình, thay Tổ Tổ trả lời vấn đề: "Mẹ, Tổ Tổ đùa với hai người thôi, cô ấy luôn luôn nghịch ngợm. Cô ấy người địa phương, ba mẹ đều ở đây".

Ba mẹ Sở hơi hơi phục hồi trở về, mẹ Sở lại hỏi: "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?".

"16 a" Tổ Tổ trả lời hoàn ở trong lòng nhin không được sấm hối một phen, chú a dì a, con không phải cố ý bắt kinh, thật sự là con trai hai người quá đáng giận, không cho anh ta chút biết tay anh ta không biết phụ nữ là không thể tùy tiện khi dễ, không biết muốn làm gì thì làm là không đúng.

"... ..".

Lúc Tổ Tổ trong lòng sấm hối, ba mẹ Sở trực tiếp hết chỗ nói rồi, được, con trai trực tiếp mang về cô vợ đầu chấp mạch về.

"Ba mẹ, trời không còn sớm, con đưa cô ấy về nhà, buổi tối còn còn về đơn vị, chúng con đi trước" Sở Lăng Xuyên cũng không dự đoán được chiêu này của Tổ Tổ, khỏe mắt rút rút, túm Tổ Tổ đi ra ngoài. Nói thêm gì đi nữa, người phụ nữ này có thể làm mất lòng ba mẹ anh, về sau ở chung có thể khó khăn rồi.

Ba Sở và mẹ Sở liếc mắt nhìn nhau, hai người ở quan trường lăn lộn vài năm như thế, tự nhiên nhìn người cực kỳ chuẩn. Ba Sở từng là bí thư Đảng ủy, bây giờ đã nghỉ hưu, mẹ Sở đã từng là phó hành trưởng ngân hàng nào đó, bây giờ cũng đã nghỉ, ở nhà tu sinh dưỡng tính.

Ba Sở và mẹ Sở vẫn cảm đời này thấy bọn họ thành tựu lớn nhất không phải sự nghiệp mà là nuôi dưỡng dạy dỗ con tốt, chỉ có Sở Lăng Xuyên làm cho bọn họ đau đầu, 29 tuổi bạn gái một người cũng không có.

Hôm nay, mặt trời mọc từ hướng tây, đứa con này đột nhiên dẫn phụ nữ về còn nói là vợ chưa cưới, bọn họ ngạc nhiên mừng rỡ, nhìn bộ dáng, đứa con gái gọi là Tổ Tổ này, cũng không nguyên tiến vào cửa nhà bọn họ, với lại còn cho con trai họ một đòn, trong này khẳng định có chuyện.

Nhìn bộ dáng Sở Lăng xuyên vội vàng kéo Tổ Tổ rời khỏi, hai vị trưởng bối cũng không nói thêm cái gì, tùy ý hai người đi về phía cửa. Cái gì là vợ tương lai, phỏng chừng là vui mừng hụt rồi.

Sở Lăng Xuyên mới vừa kéo Tổ Tổ đi, cửa bị người từ bên ngoài mở ra. Một người đàn ông cao đi tới, bộ dáng chừng 40 tuổi, nhìn rất có phong độ, tâm Tổ Tổ hồi hộp một phen, rồi sau đó trợn to mắt nhìn người tới, Sở Lăng Xuyên nhưng lại hô: "Anh hai".

"Như thế nào, đây là phải về quân đội hả?" Anh hai Sở Lăng Xuyên nói qua ánh mắt rơi vào trên người Tổ Tổ, hơi nhíu mày, còn lại vẫn mang theo chút kinh ngạc, ngược lại có chút lưỡng lự hỏi: "A, này không phải Tổ Tổ sao? Hai người.... ..".

Sở Lăng Xuyên dường như sững sốt một phen, tiếp đó nhếch môi cười: "Anh hai, đây là vợ tương lai của em".

Tổ Tổ trực tiếp hóa đá, cô tuyệt đối không dự đoán được, anh hai Sở Lăng Xuyên là lãnh đạo ba của cô, mà còn sẽ ở dưới tình huống như vậy gặp mặt.

Ba cô là cảnh sát hình sự, mà anh hai Sở Lăng Xuyên là cục trưởng của ba cô a, bởi vì quan hệ với ba, gặp mặt vài lần. Tổ Tổ ngẫm lại bộ dáng chính mình vừa rồi ở trước mặt ba mẹ Sở già già già đại, khiến cô làm sao mà chịu nổi, thật sự là hỗn độn, ôi vút mặt ba cô rồi! Trên có chính sách, dưới có đối sách, cô cũng không tin không đối phó được hãy chờ đây.

Tổ Tổ tránh không thoát, chỉ có thể bị đồ lưu manh này dùng sức mạnh kéo cô đi vào trong khu nhỏ xa lạ, môi trường tốt, vừa nhìn thì biết người bình thường không thể ở chỗ này.

Xe đậu ở tầng dưới, Sở Lăng Xuyên mở cửa xuống xe cũng đem Tổ Tổ kéo xuống, đi tới cửa lấy thẻ mở cửa mở cửa ra, rồi sau đó đẩy Tổ Tổ không hợp tác đi vào.

Hai người lờ lờ kéo kéo thì thang máy đã tới lầu 8, Sở Lăng Xuyên cầm chìa khóa mở cửa, lại rất dễ dàng túm Tổ Tổ đi vào, đóng cửa, đẩy cô đến chỗ trong phòng khách, sau khi Tổ Tổ đứng vững vàng, nhìn thấy phòng khách to như thế chỉ có hai người, một nam, nhìn khoảng 60 tuổi, đang ở bên cạnh bẻ cá cho cá ăn, một nữ, tuổi tác không kém nhiều, đang xem TV.

Hai người lớn tuổi bị Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ thu hút sự chú ý, ánh mắt đầu tiên rơi vào trên người Tổ Tổ, rồi sau đó là nhìn tay Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên nắm cuối cùng mới nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, trong mắt có ngạc nhiên và vui sướng.

Con trai rốt cuộc thông suốt, mang phụ nữ về nhà.

Sở Lăng Xuyên giữ vai Tổ Tổ, hướng ba mẹ trước mặt đầy đầy, lời nói làm giật mình giới thiệu thân phận Tổ Tổ: "Ba, mẹ, đây là người con dâu tương lai hai người, Tổ Tổ".

Gi? Tổ Tổ thiếu chút nữa đứng không vững, người đàn ông này ở bên ngoài cái gì cũng dám nói ra a? Con dâu tương lai, nào có người như thế, cô vội vàng phủ nhận nói: "Tôi không phải, tôi cũng không biết anh ta, anh ta nói lung tung".

Ba Sở và mẹ Sở đánh giá Tổ Tổ, ba Sở trái lại mặt không đổi sắc, gọi Tổ Tổ đến ngồi. Mẹ Sở trong mắt thoáng hiện gì đó, dường như đối với Tổ Tổ mà nói rất không thích bộ dáng không có lễ phép của cô.

Tổ Tổ không ngu, không ngốc, ánh mắt mẹ Sở rõ ràng mang theo một loại xem thường đáng vẽ cao cao tại thượng, từ trên xuống dưới đánh giá cô, ánh mắt càng ngày càng lạnh, cuối cùng di chuyển.

Dưới tình huống bình thường, con dâu xấu gặp ba mẹ chồng, cái miệng phải ngọt ngào, biểu hiện lấy lòng một phen, ít nhất vừa vào cửa chào hỏi lễ phép vốn là nên có, nhưng mà Tổ Tổ đây là tình huống thứ hai, tuy là cô cũng cực kỳ kính già yêu trẻ, thế nhưng tình huống này, đạo đức tốt không thể nào phát huy.

"Ngồi đi" Sở Lăng Xuyên cũng không quan nhiều như vậy, nắm vai Tổ Tổ, nhấn cô ngồi ở trên sofa, rồi sau đó rất không khách khí ngồi ở bên cạnh cô, một bộ bọn họ rất quen thuộc, bộ dáng vô cùng cực kỳ thân thiết, khiến Tổ Tổ vấy không ra, nhìn không được quay đầu liếc một cái, lại quay đầu, thấy ánh mắt ghét bỏ của mẹ Sở, chắc hẳn trọn tròn mắt ở trong mắt mẹ Sở là một hành động cực kỳ không lễ phép, nhất là trước mặt hai vị bậc trưởng bối.

Ánh mắt này, khiến Tổ Tổ cực kỳ khó chịu, nhưng mà, cô vốn không có quan hệ với Sở đại thiếu, cũng không phải cái gì là vợ tương lai, không phải vì lấy lòng ba mẹ anh ta mà sống, cho nên cô rất bình tĩnh.

Mẹ Sở thả điều khiển từ xa trong tay, nhìn phía Tổ Tổ, rốt cuộc mở miệng nói chuyện: "Tiểu Xuyên, con không chịu kết hôn, người trong nhà cũng không ép con, đừng có dẫn người lạ về nhà".

"Mẹ" Sở Lăng Xuyên đối với lời mẹ mình có chút không hài lòng lại có chút lo lắng: "Mẹ, Tổ Tổ là phụ nữ tiêu chuẩn con thừa nhận. Xác định, hôm nay mang về giới thiệu hai người một chút, rồi về quân đội con sẽ viết báo cáo kết hôn".

Trong lòng Tổ Tổ có phần nổi giận. Anh ta là ai vậy a, anh ta nói kết hôn thì kết hôn, cô căn bản không biết anh ta có được hay không, nào người này không phải có vấn đề đi, gặp hai lần đã nói kết hôn? Còn có vị mẹ Sở này, nói cái gì mà đừng dẫn người lạ về nhà, cô căn bản không muốn tới được không.

Tổ Tổ đang muốn nói chuyện, ba Sở cũng ôn hòa nở nụ cười: "Em bà già này, lúc con trai không có bạn gái, em mỗi ngày cảm râm, bây giờ dẫn người về, em lại thế, anh nhìn đứa nhỏ Tổ Tổ này rất tốt".

Mẹ Sở cũng là cảm thấy Tổ Tổ đem bà để vào mắt, còn một bộ dáng không tình nguyện, cô đáng đoan chính, bày ra phong thái, nghe thấy ba Sở nói, lại đưa một lời thoát: "Nhà con ở đâu?".

Này, thật coi cô như con dâu tương lai sao? Tổ Tổ nắm bàn tay đang cầm vai mình như kim sắt, cạy không ra, cuối cùng nổi giận, trong lòng nghĩ, Sở Lăng Xuyên, anh đừng hỏi hận.

Nhớ xong, Tổ Tổ hướng về phía mẹ Sở nở nụ cười: "A, thưa dì, con, con ở Trung Quốc".

Ba Sở thay đổi sắc mặt, mẹ Sở lại càng một bộ ngu ngơ, về mặt Sở Lăng Xuyên lại càng đặc sắc, muốn cười lại muốn giận, tâm đại khái cũng có, nhìn cô buông tay ra, vô cùng thân thiết mà còn rất nhẹ ở trên đầu Tổ Tổ vỗ một cái: "Đừng gây chuyện, như thế nào còn nghịch ngợm như vậy".

Sở Lăng Xuyên nói xong nhìn phía ba mẹ mình, thay Tổ Tổ trả lời vấn đề: "Mẹ, Tổ Tổ đùa với hai người thôi, cô ấy luôn luôn nghịch ngợm. Cô ấy người địa phương, ba mẹ đều ở đây".

Ba mẹ Sở hơi hơi phục hồi trở về, mẹ Sở lại hỏi: "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?".

"16 a" Tổ Tổ trả lời xong ở trong lòng nhìn không được sấm hời một phen, chú a di a, con không phải cố ý vô lễ, thật sự là con trai hai người quá đáng giận, không cho anh ta chút màu sắc anh ta không biết phụ nữ là không thể tùy tiện ức hiếp, không phải muốn làm gì thì làm là đúng.

"...".

Lúc Tổ Tổ trong lòng sấm hời, ba mẹ Sở trực tiếp hết chỗ nói rồi, được, con trai trực tiếp dẫn cô vợ đầu có vấn đề về nhà.

"Ba mẹ, trời không còn sớm, con đưa cô ấy về nhà, buổi tối còn còn về đơn vị, chúng con đi trước" Sở Lăng Xuyên cũng không dự đoán được chiều này của Tổ Tổ, khéo mắt rút rút, kéo Tổ Tổ đứng lên đi ra ngoài. Nói thêm gì nữa, người phụ nữ này có thể làm mất lòng ba mẹ anh, về sau ở chung có lẽ khó khăn rồi.

Ba Sở và mẹ Sở liếc mắt nhìn nhau, hai người ở quan trường lăn lộn vài năm như thế, tự nhiên nhìn người cực kỳ chính xác. Mẹ Sở từng là bí thư Đảng ủy, bây giờ đã nghỉ hưu, mẹ Sở đã từng là phó chủ tịch ngân hàng nào đó, bây giờ cũng đã nghỉ, ở nhà tu sinh dưỡng tính.

Ba Sở và mẹ Sở vẫn cảm thấy đời này thành tựu lớn nhất của bọn họ không phải sự nghiệp mà là nuôi dưỡng dạy dỗ con tốt, chỉ có Sở Lăng Xuyên làm cho bọn họ đau đầu nhất, 29 tuổi một người bạn gái cũng không có.

Hôm nay, mặt trời mọc từ hướng tây, đứa con này đột nhiên dẫn phụ nữ về còn nói là vợ chưa cưới, bọn họ ngạc nhiên mừng rỡ, nhìn bộ dáng, đứa con gái gọi là Tổ Tổ này, cũng không nguyện tiến vào cửa nhà bọn họ, với lại còn cho con trai họ một đòn, trong này khẳng định có chuyện.

Nhìn bộ dáng Sở Lăng xuyên vội vàng kéo Tổ Tổ rời khỏi, hai vị trưởng bối cũng không nói thêm cái gì, tùy ý hai người đi về phía cửa. Cái gì là vợ tương lai, phỏng chừng là vui mừng hụt rồi.

Sở Lăng Xuyên mới vừa kéo Tổ Tổ đi, cửa bị người từ bên ngoài mở ra. Một người đàn ông cao đi tới, bộ dáng chừng 40 tuổi, nhìn rất có phong độ, tâm Tổ Tổ hồi hộp một phen, rồi sau đó tròn to mắt nhìn người tới, Sở Lăng Xuyên nhưng lại hô: "Anh hai".

"Thế nào, bây giờ trở lại quân đội hả?" Anh hai Sở Lăng Xuyên nói qua ánh mắt rơi vào trên người Tổ Tổ, hơi nhú mày, còn lại vẫn mang theo chút kinh ngạc, ngược lại có chút lưỡng lự hỏi: "A, này không phải Tổ Tổ sao? Hai người.... ..".

Sở Lăng Xuyên dường như sùng sốt một phen, tiếp đó nhếch môi cười: "Anh hai, đây là vợ tương lai của em".

Tổ Tổ trực tiếp hóa đá, cô tuyệt đối không dự đoán được, anh hai Sở Lăng Xuyên là lãnh đạo ba của cô, mà còn sẽ ở dưới tình huống như vậy gặp mặt.

Ba cô là cảnh sát hình sự, mà anh hai Sở Lăng Xuyên là cục trưởng của ba cô a, bởi vì quan hệ với ba, đã gặp mặt vài lần. Tổ Tổ ngẫm lại bộ dáng chính mình vừa rồi ở trước mặt ba mẹ Sở giả ngây giả dại, cô phải làm sao đây, thật sự là hỗn độn, ôi vút mặt ba cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Con Muốn Cùng Tổ Tổ Kết Hôn

Tổ Tổ nói chào tạm biệt qua loa rồi hốt hoảng mà chạy, không tới Sở Lăng Xuyên này cũng không cố ép gì cô, tùy ý cô quá giang rời khỏi.

Vốn, Tổ Tổ còn lo lắng, ba mẹ có thể hay không biết việc này, dù sao anh trai Sở lưu manh này cùng ba là người quen cũ, vô ý nhắc tới, cô liền xong đời, nguyên nhân xong đời có hai cái, cái thứ nhất là, ba có cảm thấy cô là người mất quý tộc, cái thứ hai, là sợ lão mẹ tập trung tinh thần làm mối cho cô cùng Sở cái gì thiếu này.

Nhưng gặp mặt xấu hổ lần đó trong mấy ngày đã trôi yên bình lặng, lão mẹ và ba một điểm tiếng động cũng không có, khiến Tổ Tổ yên tâm không ít, cũng cảm thấy, Sở gì gì đó sẽ không xuất hiện nữa, thế giới của cô khôi phục bình thường rồi.

Thứ Bảy, Tổ Tổ muốn ngủ nướng, sau đó bị lão mẹ niệm cho thức dậy. Quá trình rời giường rửa mặt ăn sáng này, lão mẹ luôn luôn làm nhảm chuyện kết hôn của cô, hỏi cô và công chức kia nói chuyện thế nào, khi nào thì kết hôn.

Haiz, trong lòng Tổ Tổ nhịn không được thờ dài, cô mới 25 tuổi, không rõ lão mẹ vì sao vẫn thúc giục cô kết hôn, kết hôn thật sự quan trọng như vậy sao? Tuy ở trong lòng nghi ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn lắng nghe.

Ăn bữa sáng, Tổ Tổ đi ra ngoài, thói quen đi tới ngôi nhà nhỏ ở khu vực ngoại thành, một phòng ngủ một phòng khách, gọn gàng sạch sẽ, sắp xếp đơn giản lại âm áp. Cô ngắm nhìn bốn phía, tự nhủ đây là lần cuối cùng ở đây.

Cô tỉ mỉ đem phòng ở dọn dẹp, sau khi dọn xong cô nhẹ nhàng mở nhạc, pha một tách trà, ngồi ở trên sofa, hóp một ngụm, rất chậm, giống như đang hồi tưởng cái gì đó.

Một ly trà cô uống rất lâu.

Trở lại bình thường, rửa sạch ly, cầm lấy túi mình và chìa khóa cửa phòng, lúc đứng dậy phải đi, cô nhiên nhớ tới cái gì, đem chìa khóa trong tay nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trà, do dự một chút mới xoay người đóng cửa, rời khỏi.

Đi ra khỏi nhà, di động Tổ Tổ vang lên, nhìn trên di động thấy người gọi đến là Mạc Tiểu Nhiễm, cô nhanh nhẹn bắt máy, nghe thấy âm thanh Tiểu Nhiễm: "Tổ Tổ, ở đâu vậy, mình và Hàm Hàm đi dạo phố, cậu lập tức tới ngay".

"Mình không muốn đi" Âm thanh Tổ Tổ có chút buồn, không có hăng hái.

"Cậu sẽ không đi chờ anh ta phải không, Tổ Tổ, đưa cố chấp này, mình muốn nói cậu cái gì không tốt, đã nhiều năm, anh ta muốn trở về thì đã trở về rồi, cậu còn phải đợi đến cuối đời sao? Nhanh qua đây cho mình, đi chơi với mình đi".

Biết Tiểu Nhiễm như vậy, Tổ Tổ hít sâu, nhìn bầu trời, cười nói: "Được, đại tiểu thư của tôi, người có thể hay không đừng róng, di động của mình bị Sư Tử Hồng của cậu muốn nổ rồi, nói cho mình biết địa điểm, mình lập tức đi qua".

Mạc Tiểu Nhiễm nói địa điểm, Tổ Tổ bắt xe đi tới, đến địa điểm hẹn gặp mặt. Ba người các cô cùng một chỗ, ngoại trừ đi dạo phố và ăn uống việc theo đuổi dường như là vô ích, Mạc Tiểu Nhiễm nói, con người lúc còn sống có hai chữ ăn uống, phải sống thỏa thích mới được.

Lúc về nhà đã hơn bốn giờ chiều, chân Tổ Tổ muốn tê rồi, cũng không mua đồ nhiều, mua cho ba một cái quần, mua cho lão mẹ khăn lụa xinh đẹp, mua cho chính mình một cái váy.

Lên lầu, Tổ Tổ không có nhấn chuông cửa, một bàn tay lấy chìa khóa mở cửa, đẩy cửa, lúc vừa muốn đi vào, chỉ cảm thấy vai nặng đi, còn không có tới kịp quay đầu xem chuyện gì xảy ra đã bị sức lực của người khó có thể chống cự ôm lấy tiến vào cửa chính.

Trong lòng Tổ Tổ ngẩn ra, cũng vội vàng quay đầu lại, rơi vào trong mắt chính là khuôn mặt tuần tú, đẹp trai mà phong nhã, có hơi ngăm đen. Tổ Tổ mở to hai mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt, này, này không phải là Sở thiếu lưu manh cường hôn cô sao? Anh ta, làm sao có thể xuất hiện ở đây.

Tổ Tổ kinh ngạc mất đi khả năng nói chuyện.

Sở Lăng Xuyên bình tĩnh tự nhiên giúp Tổ Tổ đi tới phòng khách, nhìn trong phòng khách có hai vị trưởng bối đang từ phòng ngủ đi ra sững sờ nhìn chăm chăm vào bọn họ, lời nói làm giật mình: "Thưa chú dì, con muốn cùng Tổ Tổ kết hôn!".

Giọng nói này, dáng vẻ này, nghiêm túc còn kém kêu hô báo cáo rồi. Tổ Tổ bị sét đánh triệt để mất đi phản ứng, choáng váng, ngây người, ba mẹ Tổ Tổ, cũng sững sờ, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ rút cuộc phục hồi tinh thần lại, giống như ngọn lửa vượt khỏi phạm vi, lùi vài bước bên người ba mẹ, cùng anh phân rõ giới hạn, giữ một khoảng cách, vội vàng gầm nhẹ: "Ai muốn gả cho anh, anh là người nào a?".

Sở Lăng Xuyên mặt không đổi sắc, "Bốp" đối với vị lão ba cảnh sát hình sự và lão mẹ Tổ Tổ kính chào theo nghi thức quân đội, ăn nói mạnh mẽ tự giới thiệu: "Sở Lăng Xuyên, năm nay 29 tuổi, sĩ quan tại ngũ, không có những thói quen xấu, đối với An Nhược Tổ vừa gặp đã yêu, không phải cô ấy không cưới, con bảo đảm sẽ bảo vệ Tổ Tổ giống như con yêu tổ quốc và quân đội, xin ba mẹ đồng ý chúng con kết hôn!".

Ba Tổ Tổ đánh giá Sở Lăng Xuyên, trong lòng nghĩ, ừ, chàng trai này đủ thẳng thắn, đủ mạnh mẽ, đủ bá đạo, đủ đàn ông!

Lão mẹ Tổ Tổ cẩn thận đánh giá, trong lòng, cậu này không tệ, tuần tú lịch sự. Tuy là vẫn trông mong Tổ Tổ kết hôn, có phải hay không quá nhanh? Lão mẹ Tổ Tổ vẫn là bị Sở Lăng Xuyên làm kinh ngạc đứng tại chỗ.

Tổ Tổ lại càng cả kinh thả túi trong tay "bốp" một tiếng rơi xuống đất, ánh mắt trừng lớn, tròn mắt đều muốn lòi ra, này "ba mẹ" đều đã kêu lên, tình huống gì, nào anh ta cấu tạo bằng gì a?

"Họ Sở, ai muốn gả cho anh, ai là ba mẹ anh rồi hả? Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không gả cho anh?".

Sở Lăng Xuyên hạ tay chào, đôi mắt đen sáng rực nhìn chăm chăm Tổ Tổ, gần từng chữ: "Không gả cũng phải gả!".

Tổ Tổ nhin không được nhớ tới một câu chuyện xưa, tú tài gặp được binh lính có lý nói không rõ, không biết cùng hắn ta lý luận như thế nào, chỉ có thể hỏn hên tiếp tục lặp lại câu nói kia: "Tôi vì sao phải gả cho anh, anh cho anh là ai?".

"Bởi vì anh đã viết báo cáo kết hôn".

"... .." Tổ Tổ trực tiếp không nói gì, anh ta đã viết báo cáo kết hôn còn nói với cô cái rắm a?

Lúc Tổ Tổ muốn nổi bão, mẹ An hòa nhã dễ gần nở nụ cười, một tay kéo Tổ Tổ qua một bên, đối với Sở Lăng Xuyên nói: "Tiểu Xuyên a, tới, mau ngồi".

Ba An cũng khẽ cười: "Ngồi đi".

Ba người từng ngồi xuống, Tổ Tổ đứng ở nơi đó trong mắt đầy lửa giận, Sở Lăng Xuyên làm như không thấy, vóc dáng ngồi thẳng, cùng hai vị trưởng bối An gia thân thiện trò chuyện cả ngày.

Mẹ An nhú mày nhìn về mặt khó chịu cộc gỗ, chọc Tổ Tổ: "Tổ Tổ, đi pha trà qua đây, còn nữa mang đĩa trái cây lên luôn".

"Mẹ.... .." Tổ Tổ ảo não la, lúc này ba An phát uy: "Nhanh đi".

Sở Lăng Xuyên đứng lên: "Để con".

Ba An nói: "Cháu ngồi, bác có một số chuyện muốn hỏi cháu".

Sở Lăng Xuyên lại ngồi xuống, cùng hai vị trưởng bối nói chuyện với nhau, Tổ Tổ hoàn toàn bị coi như không có rồi. Không biết làm thế nào, cô đành phải nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía phòng bếp, cầm ly trà, thả lá trà, trong lòng đem Sở Lăng Xuyên ân cần hỏi thăm 18 lần.

Lúc trà ngấm đã xong, Tổ Tổ nhìn đến hộp đồ gia vị để ở một bên, trong lòng lại đen tối, nếu anh ta không đi, cô sẽ chiêu đãi tốt anh ta một phen.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đàm Hôn Luận Gả

Lúc Tổ Tổ dùng khay mang ba ly trà lên, đã lấy lại bản chất dịu dàng, đem ly trà từng đặt ở trước mặt ba mẹ và Sở Lăng Xuyên, ánh mắt rơi vào trên người Sở Lăng Xuyên, có lòng tốt nhắc nhở anh: "Dùng thử đi, đây chính là trà ba tôi thích nhất, trên thị trường rất khó mua được, hôm nay anh lời rồi".

"Con đứa nhỏ này nói gì đâu, không chút lễ phép" An ba An Quốc Đống mặc dù nói trách móc, nhưng một chút nghiêm khắc cũng không có, nói xong, sau đó gọi Sở Lăng Xuyên dùng trà, mà lão mẹ Tổ Tổ Lý Nguyệt Hương dùng ánh mắt cao điệu nhìn kỹ đánh giá Sở Lăng Xuyên, rất có mùi vị mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng vừa mắt.

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn Tổ Tổ, nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, thẳng thắn trực tiếp nói: "Không sao, con thích Tổ Tổ ngay thẳng và bướng bỉnh như vậy, con cảm thấy rất đáng yêu".

Sở Lăng Xuyên nói lời này rất lưu loát, thẳng thắn trực tiếp, khiến người ta nghe thấy cực kỳ chân thành, không hề có cảm giác ngọt ngào phô trương.

An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương nhẹ nhàng gật đầu, giống như đối với Sở Lăng Xuyên cực kỳ thích.

Tổ Tổ thế nhưng tròn trĩnh mắt, rùng mình một cái, một người đàn ông, mà còn một người quân nhân, một người chỉ thấy mặt cô qua ba lần, không ngại có thể nói ra cái gì thích không thích, mà một điểm cũng không xấu hổ, da mặt luyện qua đi?

Tổ Tổ ngẫm oán thâm, vẻ mặt buồn bực ngồi ở bên cạnh lão mẹ mình.

Lý Nguyệt Hương lại tò mò Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên quen biết như thế nào, như không cần thận hỏi tới, Sở Lăng Xuyên nói thật quen biết thế nào, chỉ là chuyện cường hôn bị anh bỏ qua, thậm chí còn nói đã dẫn Tổ Tổ đi gặp ba mẹ anh.

Tổ Tổ nhin không được chen vào: "Ba mẹ, hai người đừng nghe anh ta, con và anh ta căn bản không quen, anh ta tự cho là quen, nơi nào mới thấy có hai lần muốn kết hôn. Anh ta cũng không phải Vạn Người Mê nói kết hôn con phải gả cho anh ta.....".

Lý Nguyệt Hương đối với Tổ Tổ nói xen vào rất không vui, quay đầu cho Tổ Tổ một cái ánh mắt sắc bén: "Tổ Tổ, đi chợ mua đồ ăn đi".

"Con không đi" Tổ Tổ miệng như trẻ con, vẻ mặt không tình nguyện và buồn bực, gấp gấp cùng lão mẹ giải thích: "Anh ta thật sự là một người lạ, con.....".

"Con đứa nhỏ này, như thế nào không nghe lời như vậy, nói con đi thì đi đi, nào nhiều lời vậy" Về mặt Lý Nguyệt Hương lạnh xuống.

Được rồi, tuy là Tổ Tổ cực kỳ dũng mãnh, nhưng mà lão mẹ ở trong nhà bọn họ chính là Thái hậu, không thể chống lại, hơn nữa, đây là mẹ ruột cô, mà mẹ cô tìm không tốt, không thể chọc giận được.

Tổ Tổ từ trên ghế sofa đứng dậy, vẻ mặt Lý Nguyệt Hương trở thành hòa nhã tươi cười, đối Sở Lăng Xuyên nói: "Tiểu Xuyên a, tới, uống trà, buổi tối chúng ta ăn bữa cơm đơn giản rồi bàn kỹ hơn".

"Ba mẹ, không cần phiền phức.... ..".

"Không phiền phức không phiền phức, uống nước đi" Lý Nguyệt Hương cười hề hề nói. Dường như đối với một người đột nhiên xuất hiện muốn cùng con gái bà kết hôn, người đàn ông gọi bọn họ là ba mẹ một điểm cảm giác không thích hợp cũng không có, mà còn cực kỳ thoải mái.

Sở Lăng Xuyên nâng chung trà lên, khoanh khắc môi đụng vào ly, anh hơi hạ ánh mắt, sau đó tạm dừng, không uống.

Tổ Tổ không lập tức đi mua đồ ăn, nhìn anh ta do dự, nhũn mảy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xao động cười tới, hỏi anh: "Như thế nào không uống a, có phải hay không ghét bỏ nên không uống a?".

Lúc Tổ Tổ nói chuyện, Sở Lăng Xuyên vừa lúc quay đầu, thấy Tổ Tổ không có ý tốt tươi cười cùng hai má lúm đồng tiền đáng yêu, thì ra cô cười lên thật sự dễ thương, tuy là nụ cười này đầy ý xấu.

"Anh có thói quen ngửi trà trước rồi mới uống" Sở Lăng Xuyên nói xong đem ly trà một ngụm uống sạch sẽ.

Tổ Tổ bắt đầu chờ anh ta thành kẻ ngốc, ly trà cô bỏ thêm muối, hạt tiêu, bột ngọt và đồ gia vị, nhưng mà, người này thật sự là dũng mãnh, một ly nước trà uống hết vậy mà mặt không đổi sắc, mảy cũng chưa nhăn một cái.

Tổ Tổ kinh ngạc, chết đứng ở chỗ nhìn ly trà khó uống mà ghé tòm một hơi uống hết. Anh ta không có vị giác sao? Trà..... Anh ta thậm chí uống hết, mà một chút phản ứng cũng không có.

Nếu là cô, phỏng chừng sẽ nhỏ ra, ngay tại chỗ phun ra là vô cùng có khả năng. Anh ta là người gì a?

Không đạt kết quả mong muốn, Tổ Tổ có phần mất mát, hậm hực đi ra, ra ngoài mua đồ ăn, lúc về đến nhà phát hiện, Sở Lăng Xuyên đã đi, tốt tốt, còn có tự mình biết mình.

Lúc buổi tối ăn cơm Lý Nguyệt Hương đột nhiên mở miệng: "Tổ Tổ a, mẹ với ba con cùng cảm thấy đứa nhỏ Lăng Xuyên này không tệ, mặc dù nói làm vợ quân nhân khô, nhưng mà mẹ tin tưởng con có thể thích ứng".

Tổ Tổ thiếu chút nữa bị nghẹn, ngẩng đầu nhìn lão mẹ mình, bày ra bộ dáng tội nghiệp: "Mẹ, mẹ không thể nào, nhanh như vậy liền quyết định cuộc đời con a, con không phải cùng công chức kia đang quen tốt lắm sao, mẹ cứ vội vã gả con ra ngoài như vậy, hơn nữa thời đại bây giờ cũng không còn ép gả rồi".

"Hừ, còn nói, mẹ mới vừa gọi điện thoại hỏi qua, con hai ngày trước sớm nói kết thúc với người ta, còn lấy công chức đó lừa gạt mẹ già con sao?" Lý Nguyệt Hương nói xong, Tổ Tổ chột dạ cúi đầu không dám nói nữa, bị vạch mặt nha.

An Quốc Đồng cũng nói: "Chuyện này, ba với mẹ giúp con quyết định, không để tính tình con làm bừa nữa".

Tổ Tổ muốn khóc, người ba luôn luôn anh minh như thế nào cũng tham gia cùng lão mẹ mù quáng rồi. Lúc cô mua đi đồ, bọn họ cuối cùng đã nói chuyện gì, Sở Lăng Xuyên này nói gì với ba mẹ cô, rộng lượng và yên lòng muốn đem cô đẩy mạnh tiêu thụ cho lưu manh này. ==

"Ba, mẹ..... Không thể như vậy a, anh ta là lưu manh.....".

Tổ Tổ nói xong bị lão mẹ liếc mắt, kháng nghị của cô không có hiệu quả.

Ăn xong cơm chiều, Tổ Tổ rửa mặt nằm ở trên giường, vắt óc suy tính nghĩ cách đối phó, cô mới không cần gả cho cái đồ lưu manh kia, nhớ lại sự bá đạo cường thế của anh ta, tâm tình cô liền bức bối, không ngủ được, lại nhảy xuống giường mở máy tính ra.

Tổ Tổ mở QQ ảnh bán thân phần lớn là màu xám, nhưng mà bạn trên mạng 007 vậy mà online.

007 là bạn trên mạng cô tình cờ quen biết, hai người trò chuyện thật sự hợp ý, nhưng mà đề tài nói chuyện rất tuân thủ pháp luật, vẫn duy trì một khoảng cách, không gọi điện thoại, không có gọi video, không gửi bức ảnh, bởi vì Tổ Tổ cảm thấy đối với người lạ có một số việc có chút khoảng cách sẽ đẹp hơn.

Hai người quen cũng đã một năm, Tổ Tổ chỉ biết là bạn trên mạng 007 cũng là một quân nhân, ở trong thành phố, cụ thể binh chủng gì cô cũng không hỏi qua, dù sao cô cũng không hiểu.

Cô Q trước 007: Khắc Tắc Hào gọi 007.

007 lập tức trả lời: Nhận được.

Khắc Tắc Hào: Tôi muốn hy sinh rồi.

007: Gặp phải kẻ thù hả?

Khắc Tắc Hào: Tôi hôm nay bị một người lưu manh chỉ thấy mặt ba lần bức hôn, anh nói anh ta không phải từ Hòa Tĩnh tới chứ.

Tổ Tổ phát xong thông tin 007 bên kia không phản ứng, lúc cô cho rằng anh có việc, thông tin bên kia gửi tới: Hòa lực rất mạnh?

Khắc Tắc Hào: Tôi ở nhà cùng anh ta chiến đấu, tôi đang suy nghĩ biện pháp, cương quyết không để cho người đàn ông kia thực hiện được, kiên quyết không.

007: Có biện pháp không?

Khắc Tắc Hào: Không có.

007: Tôi ngược lại là có một biện pháp vẹn toàn.

Khắc Tắc Hào: Biện pháp gì?

007: Tôi độc thân, cô có thể cân nhắc cùng tôi kết hôn.

Khắc Tắc Hào: 007, tôi bây giờ cực kỳ nghiêm túc, đừng nói đùa, không thì tôi ném bom anh.

007: Tôi nghiêm túc. Chủ nhật ngày mai, cô có thể tới quân đội nhìn tôi, chúng ta trước tiên có thể quen một phen, tôi chờ cô.

Lúc Tổ Tổ giật mình, 007 đã gửi địa chỉ và cách liên lạc quân đội anh ta, sau đó là ảnh bán thân màu xám, logout rồi. Tổ Tổ nhưng lại nhìn địa chỉ này, bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hóa Ra Là Anh Ta!

Lúc này cửa phòng ngủ đẩy ra, Tổ Tổ quay đầu nhìn lại, thấy lão mẹ mặc đồ ngủ đi tới, Tổ Tổ biết, mẫu thân đại nhân khẳng định là tới làm tư tưởng công tác cho cô, cô mềm mỏng làm nũng: "Mẹ, đừng nói với con về anh ta có được hay không?".

Lý Nguyệt Hương đi qua đứng ở bên người Tổ Tổ, đưa tay xoa xoa cô gái đang làm nũng, yêu thương cười cười, hỏi: "Mẹ có thể hỏi một chút, vì sao không muốn gặp Lăng Xuyên?".

Tổ Tổ nhú mày nghĩ một chút, hai người dường như cũng không có thù sâu hận lớn gì, xem như có phần lễ tiết nhỏ đi, trầm mặc chốc lát xong nói: "Cũng không có vì sao, chỉ cảm thấy anh ta quá bá đạo quá mạnh mẽ, căn bản không hiểu được tôn trọng người khác, con không thích người như vậy".

"Đó là con nhìn người một chiều rồi. Mẹ với ba con thấy cậu ta có rất nhiều ưu điểm, chính trực, thẳng thắn, dám yêu dám hận, cuộc sống và làm việc rất rõ ràng, có góc có cạnh, mà còn đẹp trai lịch sự.... ..".

Tổ Tổ nháy mắt nhìn lão mẹ mình, thế nhưng đánh giá cao Sở Lăng Xuyên kia vậy, xem ra là quyết tâm muốn cô và Sở Lăng Xuyên cùng một chỗ: "Mẹ, hôm nào con tìm một người so với anh ta còn tốt hơn về làm con rể mẹ, tóm lại, con và họ Sở kia không được".

"Thật sự? Được, nếu nội một tuần nếu con tìm con rể về đây, chuyện của con và cậu ta, mẹ đi nói chuyện với ba con" Đối với lời nói Tổ Tổ, về mặt Lý Nguyệt Hương không tin.

"Một tuần?" Chân mày Tổ Tổ cau lại: "Có phải hay không quá nhanh?".

"Mẹ biết con nghĩ muốn kéo dài. Đi ngủ sớm một chút, ngày mai cùng Lăng Xuyên đi gặp người trong nhà cậu ta, bàn bạc hôn sự hai con, Lăng Xuyên đã viết báo cáo kết hôn, rất nhanh bộ đội bên kia muốn chứng thực, việc này chỉ có thể nhanh không thể chậm".

Tổ Tổ nghe thấy mẫu thân đại nhân nói mà thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống. Tốc độ mọi việc phát triển có thể so với hỏa tiễn, lần đầu tiên cường hôn, lần thứ hai gặp ba mẹ anh ta, lần thứ ba gặp ba mẹ cô, mà còn muốn kết hôn, mà bây giờ nhanh đến mức hai nhà muốn bàn bạc đám cưới?

Mặc dù nhân vật chính là cô, nhưng mà nước đã ở trong cốc, một điểm quyền tự chủ cũng không có, thật giống như hai quân đội đối đầu, cô bị hỏa lực Sở Lăng Xuyên tấn công không hề có sức đánh lại và lực ngăn cản.

Không được, cô vì quyền hạn bản thân tranh thủ một phen!

"Mẹ!" Tổ Tổ vội vàng hô một tiếng, người cũng từ trên ghế đứng lên, sau đó một bộ thật cẩn thận nói: "Mẹ, mẹ thật sự không ngại con làm vợ quân nhân a. Được rồi, một khi đã như vậy con cũng nói thật, kỳ thật con có bạn trai, cũng là một quân nhân".

Lý Nguyệt Hương rõ ràng sững sờ một phen, ngược lại nghi ngờ hỏi: "Có bạn trai rồi hả? Chuyện khi nào? Con đừng có lừa gạt mẹ, mẹ không phải là người hồ đồ. Cứ vậy đi, ngày mai hai nhà gặp mặt, con đừng không hiểu chuyện như vậy".

"Mẹ, con chưa nói là vì sợ mẹ và ba phản đối ta con cùng quân nhân ở cùng nhau, cho nên vẫn không nói cho hai người. Nếu mẹ không để ý con cũng không có lý do gạt mẹ. Ngày mai con không thể đi gặp mặt người Sở gia, bởi vì con và bạn trai hẹn gặp, ngày mai đi quân đội nhìn anh ấy".

"Được rồi, ít vô nghĩa, ngủ" Lý Nguyệt Hương nhìn con gái cứng đầu, không tiện nói nhiều, con gái bà bà tự biết, con gái luôn luôn ngoan ngoãn, sẽ không để bà khó xử thất vọng.

Lý Nguyệt Hương nói xong cũng xoay người rời đi, Tổ Tổ suy sụp ngồi xuống, nhưng trong lòng đã quyết định, mở QQ của 007, do dự rất lâu mới viết ra một câu: 007, ngày mai tôi tới quân đội nhìn anh, chuẩn bị tiếp giá.

Gửi tin xong Tổ Tổ cũng logout, đi ngủ, chuyện ngày mai ngày mai lo.

Sáng sớm hôm sau, Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng phát hiện con gái không thấy nữa, chỉ để lại một tờ giấy, trên mặt viết một câu, đó chính là cô đi quân đội thăm hỏi bạn trai cô rồi.

Lý Nguyệt Hương mắng Tổ Tổ là đứa con bất hiếu, tưởng đã nói xong, cứ cho vậy xong chuyện rồi, An Quốc Đồng sợ vợ tức hại cơ thể, ra sức vỗ về nói chuyện của con để con quyết định đi, Lý Nguyệt Hương không có biện pháp, cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là trong lòng đáng tiếc, Lăng Xuyên này là một người tốt, không có duyên phận làm người một nhà a.

Buổi sáng Tổ Tổ đi ra, đi hai lần xe bus, một lần đi xe taxi mãi mới đến chỗ quân đội 007, ước chừng dùng hơn hai tiếng, nếu mình lái xe mà nói có lẽ sẽ nhanh hơn một chút.

Cửa chính quân đội cực kỳ uy nghiêm, cực kỳ khí thế, ở cửa có ngôi sao ngũ giác màu đỏ rất dễ thấy, đối diện cửa là đường nhựa rất rộng, hai bên trồng cây ngay ngắn giống như binh lính đứng ngay ngắn ở cửa chính.

Cực kỳ thiêng liêng, cực kỳ uy nghiêm, Tổ Tổ trong lòng nhin không được cảm thấy kính nể.

Thực ra Tổ Tổ rất thích màu xanh lá cây oliu toàn thân quân nhân, cảm thấy rất tuần tú, cực kỳ mạnh mẽ. Khi còn bé thấy ba mặc đồng phục cảnh sát đặc biệt đẹp trai, còn nghĩ sau này mình cũng muốn làm cảnh sát, nhưng mà lão mẹ sống chết cũng không đồng ý, cuối cùng cô đi học trường sư phạm, làm một giáo viên.

Có rất nhiều lính gác cầm súng đứng ở cửa, ngoài ra còn có một tiếp tân, Tổ Tổ thường thức cửa xong mới hướng tiếp tân đi tới. Tiếp tân toàn thân quân trang nhìn thấy Tổ Tổ đứng dậy cúi chào: "Đồng chí, xin hỏi cô tìm ai?".

Tổ Tổ sững sốt, lúc này mới nhớ tới 007 không có nói tên của anh ta, không lẽ nói cô nói tìm 007? Đây nhất định đem người bất tỉnh, nghĩ một chút nói: "Tôi tìm doanh trưởng quân đội các anh".

Tiếp tân nói: "Có rất nhiều doanh trưởng, mời nói danh tự, tôi sẽ thông báo dẫn cô đi vào".

"007".

Tổ Tổ nói xong cảm thấy mình bị sét đánh muốn hôn mê, không nghĩ tới tiếp tân này vậy mà không choáng váng, mà trực tiếp cầm lấy điện thoại gọi. Ách, tâm lý quân nhân thật mạnh, Tổ Tổ rất ấn tượng, nghe thấy tiếp tân cực kỳ bình tĩnh cực kỳ nghiêm trang nói: "Bảo cáo thủ trưởng, ở cửa có người tìm 007. Vàng, đã biết".

Tiếp tân nói xong cúp điện thoại, mắt như cười, nhìn Tổ Tổ nói: "Xin vui lòng chờ, 007 lập tức đến".

"Cám ơn" Tổ Tổ tuy là nói cảm ơn nhưng lòng đầy nghi ngờ, trong lòng nhớ lại, tiếp tân này sẽ không cảm thấy cô nói tên 007 là lừa dối anh ta, cho nên ngược lại đang lừa cô đi?

Hoặc 007 chính là biệt hiệu?

Tổ Tổ ở cửa chờ, khi thì nhìn xem thử người đã đến chưa, khi thì nhìn môi trường xung quanh, có lẽ đợi mười phút thì nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hơn mười mấy binh lính mặc quân trang xanh lục, mặc dù quân đội nghiêm trang, tất cả đều nhìn chăm chăm vào cô, cũng đều hướng về phía cô cười.

Những binh lính này, rõ ràng nhắm về phía cô, nhưng mà, cô tìm 007 a, là ai mới được? Lúc Tổ Tổ có phản ngượng, một bóng dáng cao lớn đi tới đội ngũ phía trước, hướng Tổ Tổ bước đi tới.

Quân trang màu xanh, thẳng tắp nghiêm chỉnh, đội mũ, huy hiệu trên mũ lông lánh kim quang; thân hình, cao lớn khỏe mạnh; khuôn mặt, góc cạnh rõ ràng, da màu đồng, đôi mắt sắc xảo, môi dày, rất đẹp trai, đẹp trai đến Nhân Thần Cộng Phẫn.

Tổ Tổ vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, vốn ánh mắt rất to lúc này càng mở to hơn, nhìn anh trai quân nhân càng ngày càng gần, không phải bị sự đẹp trai của anh ta làm chần chừ, mà chần chừ tại sao Sở Lăng Xuyên xuất hiện trước mắt cô?

Là cô ảo giác hay là hoa mắt rồi hả? Đến khi Sở Lăng Xuyên đứng ở trước mặt cô, hơi thở đàn ông bá đạo vây quanh cô, bằng tên ba chữ "Sở Lăng Xuyên" sáng chói làm cô quáng mắt, cô mới biết, cô không ảo giác, cũng không hoa mắt.

Người trước mắt cô chính là Sở Lăng Xuyên hàng thật giá thật!

Nha, cho cô một tia sét, đem cô về trở lại ổ chăn chưa từng đến nơi này đi!

Chương 8: Nhìn Cái Gì!

Lúc Tổ Tổ hóa đá ở nơi đó, đội trưởng ban nấu ăn và đội trưởng ban thông tin vọt ra, cười toe toét cùng một tay lấy túi trong tay Tổ Tổ, xoay người rồi đi.

Trong túi đó là quả nhỏ lần đầu tiên gặp mặt mang cho 007, túi quả kia đều là vật phẩm riêng tư, Tổ Tổ muốn ngăn lại đã không còn kịp rồi, hai binh sĩ này đã mang quả của cô đến bên trong đại viện.

Tốc độ nhanh khiến Tổ Tổ khâm phục!

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên trực tiếp mà không xấu hổ nhìn chằm chằm vào mặt Tổ Tổ, khoe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu, cuối cùng xoay người đi tới nhân tiếp tân làm đăng ký xong trở lại bên người Tổ Tổ, đối Tổ Tổ nói: "Sững sờ cái gì, vào đi thôi".

Trong mắt Tổ Tổ phức tạp nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, cũng rất cuộc ý thức được cô muốn tìm 007 chính là Sở Lăng Xuyên, không tin thế giới thật có chuyện khéo như vậy, cái thế giới hư cấu cô đã quen 007 một năm nay còn mới quen gần đây là Sở Lăng Xuyên.

"Anh, anh chính là 007?" Tổ Tổ ngờ ngác nhìn Sở Lăng Xuyên, hỏi ra thắc mắc và kinh ngạc trong lòng, cầu khẩn trăm ngàn lần không cần là anh ta, nhưng mà lời đáp kế tiếp của Sở Lăng Xuyên khiến cô hết hy vọng.

Thân thể Sở Lăng Xuyên thẳng tắp, từ trên cao nhìn xuống về mặt hỗn độn Tổ Tổ, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng mặt nghiêm lại, cực kỳ đứng đắn trả lời: "Anh là 007, Khắc Tắc Hào, em còn có thắc mắc gì?".

Làm sao có thể? Như thế nào khéo như vậy? Tổ Tổ vẫn không tin, không muốn tin cùng cô nói chuyện trên trời dưới đất, vẫn tán gẫu thật sự hợp ý 007 chính là đồ lưu manh Sở Lăng Xuyên này!

"Làm sao có thể là anh?" Nội tâm Tổ Tổ cảm thán thốt ra, về mặt ảo não, về mặt buồn bực, về mặt thất vọng.

"Đi, vào thôi" Sở Lăng Xuyên nói xong đi vào bên trong, Tổ Tổ ở lại cũng không xong đi cũng không được, tất cả mọi người nhìn cô, mà túi quả của cô bị người lấy đi rồi, cô đành phải đi vào theo.

Tổ Tổ vừa mới đi vào cửa mấy binh lính đứng ở nơi đó vẫn nhìn cô cười không biết âm thanh vang dội người nào quát một tiếng chào, đồng loạt hướng về phía cô chào theo lễ nghi, hét: "Hoan nghênh Khắc Tắc Hào! Khắc Tắc Hào vất vả rồi!".

Đội hình này, âm thanh này, từng khuôn mặt và từng đôi lóe sáng bày ra chân thành tha thiết khiến Tổ Tổ phản xạ có điều kiện cũng dơ tay cúi chào, còn có một câu: "Cảm ơn mọi người, mọi người vất vả, vất vả rồi".

Khoe mặt Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, tiểu nha đầu cũng không biết là vì hồi hộp hay là xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống quả táo chín khiến người ta muốn cắn một ngụm. Lại nhìn động tác Tổ Tổ nghi lễ tôn trọng đội thiếu niên tiền phong, trong lòng cười cơ hồ rút, vẫn như trước nghiêm mặt, cố gắng kìm nén không cười.

Sở trung tá không nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước, mặt Tổ Tổ đỏ lên, thả tay xuống, cũng vội vàng đi theo, nhắm mắt theo đuôi phía sau Sở Lăng Xuyên, những tên gia hỏa theo ở phía sau, một đường vây xem.

Hôm nay vừa lúc là chủ nhật, tất cả mọi người không cần huấn luyện, nghe thấy trong quân đội có phụ nữ đến, hơn nữa còn là phụ nữ của doanh trưởng, nhao nhao tới nhìn. Tiểu đoàn điều tra không có nữ binh, toàn là đàn ông thuần túy, nơi này ngay cả muỗi, chuột tùy tiện chạy đến một cái cũng là được. Phụ nữ, rất hiếm.

Tổ Tổ cảm thấy mình giống như Đường Tăng trong Tây Du ký đi vào Nữ Nhi quốc, đều là phụ nữ, chợt đột nhiên đến đây toàn đàn ông, tranh nhau quan sát, nhìn vật hiếm lạ, mà cô ở trong thế giới đàn ông này, xác thực là hiếm có.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy mình không vui, nhưng mà Tổ Tổ bị bỏ lại tuốt phía sau, anh dừng bước lại chờ cô, Tổ Tổ cũng vội vàng chạy chậm bước theo sau, sau khi đi qua từng nhà nhỏ trật tự, đi bộ thật lâu mới đến đến ban tiểu đoàn.

Sở Lăng Xuyên lên lầu đi tới phòng nghỉ, Tổ Tổ nhìn không được có chút tò mò đánh giá tất cả trong phòng, đơn giản ngăn nắp, mỗi một đồ vật đều thu xếp trật tự rõ ràng.

Phòng Sở Lăng Xuyên, đây là lần đầu tiên bị phụ nữ xâm nhập, mà còn là người phụ nữ anh thích, tiến vào thế giới của anh, toàn bộ nơi này kiên cường mà thể hiện sự sắc sảo, mà cô gái nhỏ trước mắt nhu nhược nhuộc, tươi đẹp, trần ngập màu sắc.

Lúc Tổ Tổ đánh giá xong bốn phía quay đầu vừa lúc nhìn thấy ánh mắt sáng rực không e dè của Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên không có né tránh, mà

đem cái ghế đặt trước mặt Tổ Tổ: "Ngồi đi".

Tổ Tổ cũng không khách khí ngồi xuống, đi qua đi lại lâu như vậy, lại đi thời gian dài, cô thực sự mệt mỏi.

Mới vừa ngồi xuống, Tổ Tổ nhìn thấy ở cửa một người thò đầu ra nhìn cô, đầu húi cua, mặt hơi đen, lúc cười lộ ra hàm răng trắng, mỗi một khuôn mặt đều thật đáng yêu.

Sở Lăng Xuyên đi tới cửa rất không khách khí đem cửa đóng lại, trở lại bên người Tổ Tổ lấy mũ xuống, đặt lên bàn, lộ ra đầu húi cua của anh.

Anh ngồi ở đối diện cô, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào Tổ Tổ, giống như thưởng thức tác phẩm nghệ thuật tốt nhất.

Phải thừa nhận rằng bộ dáng Tổ Tổ rất xinh đẹp, đôi mắt to cực kỳ có thần, mắt hai mí, miệng rất nhỏ, nhìn qua đỏ hồng mềm mại, cái mũi xinh xắn, da thịt trắng nõn, tóc mềm mại đen bóng giống tơ lụa thượng hạng.

Hôm nay Tổ Tổ mặc quần bò, trên thân là áo đơn giản, bên ngoài khoác áo khoác, cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng mà giày dưới chân có phần cao, đi đường dài vậy nhất định không thoải mái.

"Mệt không?" Anh hỏi.

"Hoàn hảo" Tổ Tổ cúi đầu, không nhìn thấy mắt sáng rực mang theo tính xâm lược. Vốn bởi vì sự kiện cường hôn kia mà cô có thành kiến với anh ta, vì chạy trốn làm phiền của anh ta mà tới quân đội tìm 007, cũng không nghĩ đến, cô ôm lấy hi vọng với 007 vậy mà chính là người cô không thích kia.

Chán ghét và hợp nhau tổng hợp lại, đối với Sở Lăng Xuyên cũng không còn chán ghét nữa.

"Anh giúp em thư giãn" Bàn tay lớn nắm đen Sở Lăng Xuyên cầm hai chân Tổ Tổ đặt ở trên chân anh.

Tổ Tổ kinh sợ vùng vẫy la hét: "A, anh làm gì?".

"Đừng nhúc nhích" Tay Sở Lăng Xuyên không buông hai chân Tổ Tổ, sau đó giúp cô cởi giày để một bên, cực kỳ trực tiếp cực kỳ không kiêng dè cầm hai chân đau nhức của Tổ Tổ.

Khoảnh khắc chân Tổ Tổ bị anh ta cầm, mặt đỏ lên, trong lòng không biết là cảm giác gì, xấu hổ, hoảng loạn, tim đập rộn lên, hoặc là còn có cảm động, vừa giãy giụa vừa nói gấp: "Không, không cần, tôi không mệt, thật đấy".

Sở Lăng Xuyên không để ý Tổ Tổ, thủ pháp thuần thực xoa chân Tổ Tổ, giúp cô thả lỏng bắp thịt phần chân, lại thường dùng đôi mắt thâm thúy liếc Tổ Tổ một cái, Tổ Tổ trừng anh, cố gắng giữ bình tĩnh, hung dữ che dấu xấu hổ lúng túng của mình: "Nhìn cái gì!".

Tuy là muốn tìm chút khí thế, mặt sớm đã đỏ một mảnh, nói cho cùng, cô là phụ nữ, có dừng mảnh đến đâu cũng sẽ xấu hổ, huống hồ chân bị người đàn ông xa lạ quen thuộc cầm, cô có thể không mặt đỏ sao?

Giữa lại tránh không được, Tổ Tổ tùy anh, vì tránh né ánh mắt xấu xa Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ ngẩng đầu hướng cửa sổ nhìn, vừa nhìn không sao cả, nhìn thấy thật khiếp sợ, chỉ thấy vài người nằm bên ngoài cửa sổ.

Một đầu húi cua, vẻ mặt cười mờ ám, ánh mắt lóe sáng nhìn cô và Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ không khỏi mở to hai mắt, xấu hổ và sợ hãi đều đã quên mất, đây là lâu ba, phía bên ngoài cửa sổ làm sao có thể có người đây?

Lúc Tổ Tổ thu hồi thần thò, mấy đầu húi cua ghé vào ngoài cửa sổ nhìn Tổ Tổ, không chút sợ, vậy mà cười hi hi tự giới thiệu, còn không biết sống chết trên đầu Sở Lăng Xuyên.

"Chị dâu, em là chỉ huy đại liên Tần Băng!".

"Chị dâu, em là chỉ huy nhị liên Từ Hồ!".

"Doanh trưởng, chân em cũng đau, anh giúp em xoa bóp với!".

"Doanh trưởng, chân em đau, giúp em thư giãn một chút.....".

Tổ Tổ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, bồi rồi rút chân mình về, may mà Sở Lăng Xuyên cũng không túm lại, Tổ Tổ thuận lợi tránh thoát tay anh ta vội vàng mang giày lại, Sở Lăng Xuyên nhưng lại đi đến cửa sổ, mắng: "Một đám muốn bị phạt phải hay không?".

"Ha ha.....".

Mấy tên gia hòa gây sự cười ha ha, nhìn doanh trưởng, nhanh nhẹn từ cửa sổ nhảy xuống.

Tổ Tổ cúi đầu nhìn hai chân mình, không dám ngẩng đầu, lúc này di động trên bàn vang lên, Sở Lăng Xuyên đi qua bắt máy, lúc Tổ Tổ 囧囧 ngẩng đầu nhìn Sở Lăng Xuyên, anh cũng đang nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười.

Môi mở miệng nói chuyện với đầu dây bên kia: "Mẹ, đừng lo lắng, Tổ Tổ ở nơi này với con, nhà bên kia con sẽ nói rõ ràng, hôm khác chúng con sẽ qua,

xin ngài yên tâm, con sẽ chăm sóc Tổ Tổ tốt, vâng, tạm biệt".

Sở Lăng Xuyên nói xong cúp máy, Tổ Tổ giật mình hỏi: "Mẹ tôi gọi điện thoại tới?".

Sở Lăng Xuyên sửa lại: "Mẹ anh".

Tổ Tổ 囧 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chờ Anh Cưới Em

Hai người không nói cái gì nữa, Sở Lăng Xuyên giúp Tổ Tổ bung nước vào, Tổ Tổ lau mặt, rửa sạch mặt mũi, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, tinh thần cũng tốt hơn, cô bị một binh lính đưa quay về trở lại.

Thảm thoát đã đến lúc thời gian ăn cơm trưa, chính trị viên cùng phó doanh trưởng đều đã xuất hiện, rất nhiệt tình, mở miệng một tiếng gọi chị dâu, cô nhiều lần sửa lại không có kết quả, cuối cùng từ bỏ, chỉ có thể mặc bọn họ.

Cơm trưa không có ở trong quân doanh ăn, Sở Lăng Xuyên dẫn cô quán cơm bên ngoài, cùng đi chung còn có chính trị viên cùng với hai liên đội. Phó doanh trưởng ở trong doanh trấn giữ, vắng mặt, rất hối tiếc.

Lúc ăn cơm, chính trị viên đem Sở Lăng Xuyên khen ngợi đến tận chân trời không có trên mặt đất nói gì là người đàn ông tốt có một không hai, hai liên đội nói rất nhiều về câu chuyện anh hùng của Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên nghiêm nhiên trở thành một doanh trưởng anh hùng.

Lúc ăn cơm một nửa, hai liên đội uống đến say, giúp đỡ về, cuối cùng chính trị viên nói tiểu đoàn còn có việc, cũng rời đi, chỉ còn lại Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên.

Không có người khác ở đây, Tổ Tổ ngọt ngào cúi đầu ăn cơm, không nói lời nào, Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ cúi thấp đầu, hỏi: "An Nhục Tổ, mời em trả lời anh, em vì sao không muốn cùng anh cùng một chỗ? Em có vẻ cực kỳ chán ghét anh, vì sao?".

Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú Sở Lăng Xuyên, muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ là liếc anh một cái, chính anh ta làm chuyện tốt, chính anh ta không biết sao? Lại nói, ai muốn cùng anh ở cùng một chỗ chứ?

Sở Lăng Xuyên nhú mày, đôi mắt đen nheo lại, cực kỳ nghi ngờ hỏi: "Là vì lần đầu tiên gặp mặt anh cường hôn em?".

Tổ Tổ buông đũa xuống, nhú mày nhìn anh ta, nhẹ giọng nói thầm: "Biết rõ còn hỏi".

Về mặt Sở Lăng Xuyên nghiêm túc nói: "Tổ Tổ, em như vậy đối anh không công bằng. Tìm kiếm trên Baidu nhìn thử anh cường hôn em, em cũng cường hôn anh, chúng ta là huê nhau. Cho nên, em phải sửa thái độ và cách nhìn của em đối với anh, nếu không em đối xử với anh rất không công bằng" (Editor: Ta nói trung tá đại nhân à, việc này sao có thể lên Baidu tìm chứ ==")

"Tôi..... Anh....." Tổ Tổ muốn phản bác, nhưng cuối cùng nghĩ không ra phản bác lại như thế nào, bởi vì anh ta nói rất đúng, cực kỳ có lý, Tổ Tổ chỉ có thể không cam tâm ép buộc anh ta: "Đồng chí trung tá, tiểu đoàn điều tra các anh có khoa huấn luyện miệng thế này sao? Đã chết đều anh nói thành sống".

"Em cũng hiểu được anh nói có lý đúng không?" Sở Lăng Xuyên nhìn chăm chăm Tổ Tổ, trong mắt lóe ra ánh sáng sắc sảo, giống như nhìn con mồi: "Khắc Tắc Hào, lúc thấy anh không lẽ một điểm kinh ngạc vui mừng em cũng không có, chỉ cảm thấy khó tin".

Tổ Tổ nhú mày, nho nhỏ nói thầm: "Tôi sợ hãi được không? Đồng chí trung tá, hình tượng tốt đẹp 007 bị anh làm hỏng, tôi cảm thấy chính mình rất không may, anh và 007 như thế nào có thể là cùng một người đây, 007 ở trong cảm nhận của tôi rất vĩ đại, nhiều mạnh mẽ nhiều đáng yêu, ai biết chính đồ lưu manh anh".

Tổ Tổ mới vừa nói xong, Sở Lăng Xuyên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tổ Tổ, Tổ Tổ sững sốt một phen, nhìn về mặt anh ta không bình thường, nghĩ rằng, anh ta không phải nổi giận muốn đánh cô đi.

Đang nghĩ ngợi cảm thấy cánh tay kéo lên, người bị anh ta kéo dậy, bị ép đứng ở trước mặt anh ta, Tổ Tổ không biết anh ta làm gì, đang muốn tránh thoát bàn tay mạnh mẽ anh ta, đã thấy anh ta nâng lên cánh tay kia tới.

Tổ Tổ nhìn không được co rúm lại, cho rằng anh ta thật muốn đánh cô, đã thấy tay anh ta ở đỉnh đầu cô đo, đầu của cô chỉ tới bả vai anh ta một chút thôi.

"Anh không cao lớn sao?" Nói xong lời thứ nhất anh đi vòng qua cô ôm eo cô xoay một vòng, chỉnh chỉnh quần trang của mình, đứng thẳng tắp, cực kỳ tự tin nghiêm túc nói: "Anh không mạnh mẽ sao?".

Tổ Tổ có phần theo không kịp hành động của anh ta, chỉ là trong một phút đôi mắt đẹp ngơ ngẩn nhìn đôi mắt đen bóng anh ta, anh ta nở nụ cười, nụ cười có chút lưu manh, lộ ra hàm răng trắng, rất đẹp mắt.

"Anh đủ cao lớn, đủ mạnh mẽ, em nhất định làm vợ anh. Còn có, anh muốn sửa cho đúng lại, chúng ta gặp nhau không phải không may của em, mà là duyên phận, duyên phận hiểu không? Có ai có thể giống chúng ta ở bên người mệnh mệnh gặp nhau, quen biết nhau không? Đây chính là số phận chúng ta nha đầu ngốc".

Sở Lăng Xuyên nói xong lại túm Tổ Tổ ngồi xuống, giúp cô gấp thức ăn: "Anh biết em ngày mai đi làm, cho nên không giữ em lại, lát nữa đưa em trở về, anh sẽ trở về nhìn em. Ăn com, ăn nhiều một chút, không thì trên đường đói bụng".

Tổ Tổ đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có phần đáng yêu, nhất là màn khoa tay múa chân, nói cái gì cao lớn mạnh mẽ, có chút hài hước. Bảo cô ăn nhiều một chút, bàn tay to đen cầm thìa giúp cô gấp thức ăn bộ dáng trông rất ngọt ngào.

Cái đồ lưu manh này, làm như cô hoàn toàn không có tay để gấp vậy! Nhưng mà cả ngày đều bị anh ta nắm mũi dẫn đi, thật sự cực kỳ khó chịu a, nhớ lại, Tổ Tổ đưa tay sờ cằm đầu húi cua của anh ta, cười tí mắt nói: "Tốt ha, thì ra đồng chí trung tá chúng ta có một mặt đáng yêu sẵn sốc như vậy, ăn đồ ăn nhiều một chút".

Sở Lăng Xuyên động tác giúp Tổ Tổ gấp đồ ăn cứng đờ, khuôn mặt ngăm đen xuất hiện ra đồ sộ đáng ngờ, anh ho khan một tiếng, cầm lấy ly trà uống nước, Tổ Tổ theo dõi mặt anh ta, phát hiện đồ đáng nghi, nhìn không được cười rộ lên: "A a, đồng chí trung tá còn có thể mặt đồ này, không được, tôi phải chụp ảnh kỷ niệm".

Tổ Tổ nói qua tìm túi mình, kéo dây kéo tìm điện thoại di động, Sở Lăng Xuyên bám tay Tổ Tổ, hồ nghi nghiêm mặt nói: "Được rồi, đừng giỡn, đồ ăn muốn lạnh rồi, ăn com nhanh lên".

Tổ Tổ muốn tìm điện thoại di động, anh ta cầm lấy tay cô không rời, Tổ Tổ cuối cùng từ bỏ, dù sao cũng chỉ là trêu chọc anh ta: "Tốt, tôi không tìm điện thoại di động, muốn tôi ăn com cũng phải buông ra tay tôi ra chứ?".

Hai người đồng thời cúi đầu, Tổ Tổ nhìn thấy tay mình bị Sở Lăng Xuyên bao lấy, tay anh ta lớn như vậy, eo bàn tay có vết chai do cầm súng, khớp xương rõ ràng, chứa đầy sức lực.

Sở Lăng Xuyên nhìn cổ tay Tổ Tổ, trắng nõn, có sáng bóng, lòng bàn tay Tổ Tổ mềm mại không xương, cùng bàn tay lớn đen anh hoàn toàn trái ngược, anh không có buông ra, ngược lại nắm chặt: "Cứ ăn như vậy đi".

Tổ Tổ rút không ra, đồ mặt tròn mắt nhìn anh, anh lại cầm lấy tay cô nâng lên quơ quơ, cười vô lại nói: "Hai ta đều đã quen biết, cũng phải nhường hai chúng nó quen biết một chút".

Tổ Tổ trực tiếp hết chỗ nói rồi. Cũng không quản, cầm lấy thìa, dù sao sờ mó cũng không mất một miếng thịt, hơn nữa, cô bị cầm tay trái, không trở ngại ăn com, ăn xong cô chạy lấy người, rời xa người đàn ông có tính công kích này.

Cuối cùng Sở Lăng Xuyên dùng tay trái ăn com, tay bên phải không rời tay Tổ Tổ, mãi đến khi tính tiền mới lưu luyến buông tay Tổ Tổ, sau đó lái xe đưa Tổ Tổ ra bến xe.

Lúc gần lên xe, Tổ Tổ cảm giác Sở Lăng Xuyên ở trong tay cô nhét thứ gì đó, cô trong tiềm thức nắm chặt, Sở Lăng Xuyên muốn ôm Tổ Tổ, nhưng người mặc quần trang chỉ có thể đứng thẳng nói: "An Nhượng Tổ, chờ anh, qua vài ngày anh về nhà cưới em".

Tổ Tổ muốn nói, ai muốn gả cho anh, nhưng lời này nói rất nhiều lần, giống như không đi vào tai Sở Lăng Xuyên, cô cũng không nói chuyện, xoay người lên xe, bàn tay vẫn không mở ra, đợi cho xe khởi động, nhìn thấy bóng đánh anh ta dần dần biến mất, cô mới cúi đầu, mở lòng bàn tay, nhìn vô hạn làm vòng cổ trong tay, rất đẹp....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chúng Ta Không Phải Kết Hôn Vì Trẻ Em

Tổ Tổ sau khi trở về từ chỗ Sở Lăng Xuyên, đồng chí Lý Nguyệt Hương lần này vui mừng, mặt mày rạng rỡ. Đã nói rồi, con rể tốt như vậy, như thế nào có thể chạy, nhất định là duyên trời định, muốn chạy cũng chạy không được.

Một mỗi một ngày, Tô Tô rửa mặt ngủ một giấc, kỳ lạ là cô người ít nằm mơ vậy mà nằm mơ, mơ thấy tất cả quân doanh chính tề, mơ thấy màu xanh lá cây, mơ thấy Sở Lăng Xuyên giúp cô xoa chân người đàn ông này có một mặt dịu dàng và ý chí kiên cường giàu lòng hy sinh.

Miệng có phần khát, Tô Tô đứng dậy muốn đi ra ngoài uống nước, mới vừa đi tới cửa lại nghe thấy phòng khách truyền đến âm thanh vui mừng lại lo lắng của mẹ: "Tô Tô nếu cùng Tiểu Xuyên thành, em cũng yên tâm, anh cả ngày bận rộn như vậy, có lúc điều tra vụ án mấy tháng không trở về nhà, em thì tìm không tốt, thực sự sợ có một ngày không được nữa, con gái chúng ta làm sao bây giờ?".

An Quốc Đồng nghe vợ nói như vậy, khẽ trách mắng: "Em xem em, cả ngày miên man suy nghĩ cái gì đâu, để cho con gái nghe thấy không tốt. Em cứ cho anh sống tốt, nếu là không có em, đừng nói Tô Tô, anh phải sống thế nào?".

Tô Tô nghe thấy lòng chua xót khó chịu, rốt cuộc lần đầu tiên hiểu rõ mẹ vì sao vội vã để cô kết hôn, hốc mắt ẩm ướt, cực kỳ khó chịu, tiếp theo lại nghe đến thấy ba mẹ nói lặng lẽ nói, anh anh em em, cô cười. Mẹ sẽ sống lâu trăm tuổi.

Ngày này cứ như vậy qua đi, ngày hôm sau Tô Tô giảng xong lớp học, vừa vặn là hết giờ làm, thu dọn đồ và cùng đồng nghiệp đi ra cửa, lúc muốn đi nhờ xe, phía trước bị chặn lại bởi một cái bóng đen cao lớn.

Lui về phía sau một bước, ngẩng đầu, thấy khuôn mặt quen thuộc, Tô Tô không có giống trước kia kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của anh ta, vài lần đã quen xuất quỷ nhập thần của anh ta, cho nên chỉ là bình tĩnh nhìn anh ta.

Nếu nói thật làm cho Tô Tô kinh ngạc đó chính là không nghĩ tới anh ta xuất hiện nhanh như vậy, hôm qua mới gặp, hôm nay đã xuất hiện, nhưng mà đến trường học của cô, lại gặp bất tiện a.

Sở Lăng Xuyên đứng ở cửa trường học, lại cao lại cường, lại đen lại đẹp trai, tuy là mặc quần áo thường ngày, vẫn như trước rước sự chú ý của mọi người. Đồng nghiệp Tiểu Chu nhìn thấy Sở Lăng Xuyên tò mò hỏi Tô Tô: "Tô Tô, anh ta là ai vậy?".

Không đợi Tô Tô trả lời, Sở Lăng Xuyên đã cực kỳ tự giác giới thiệu, trực tiếp mà rõ ràng nói: "Xin chào, chắc cô là đồng nghiệp của Tô Tô, tôi là bạn trai Tô Tô, nhưng mà đây là tạm thời, rất nhanh liền thăng cấp rồi".

Tiểu Chu nhìn không được nở nụ cười, nhìn đánh giá Sở Lăng Xuyên một chút, hỏi: "Anh là phục vụ trong quân đội sao?"

Nếu là người khác, Sở Lăng Xuyên khẳng định sẽ tưởng rằng Tô Tô ở trước mặt đồng nghiệp nói đến anh, nhưng mà nhìn đồng nghiệp này một điểm phản ứng cũng không biết sự tồn tại của anh, nói anh là tham gia quân ngũ, đại khái chỉ là bởi vì trên người có mùi vị quân nhân đi.

Sở Lăng Xuyên không nói chuyện Tô Tô lấy khuỷu tay chọc Tiểu Chu một phen: "Không nghĩ tới nhãn lực của cậu vẫn rất lợi hại, nhưng mà cậu không đi nhà trẻ đón con trai cậu sao?".

"Đúng a, mình đi, không trở ngại hai người ngọt ngào, tạm biệt đồng chí giải phóng quân" Nói xong, Tiểu Chu vội vàng đi, cô quả thật cũng suy đoán, quân nhân, đi đứng, nói chuyện, theo ý cô cùng người bình thường rất khác, đứng lại thẳng tắp, nói chuyện lớn giọng, rõ ràng lưu loát, tuy là giọng nói thật bình tĩnh, nhưng ánh mắt cao ngạo ung dung, uy nghiêm mà sắc bén.

"Tạm biệt".

Tô Tô đối với tính tình Sở Lăng Xuyên cái gì cũng dám nói đã coi như không thấy gì, người đàn ông này không nói thẳng chồng cô, đã cực kỳ tinh tế, Tô Tô nhìn anh ta một cái, sau đó lập tức hướng quẹo trái mà đi.

Sở Lăng Xuyên lấy tay túm chặt tay cô hướng bên phải đi, Tô Tô nghiêng ngả chao đảo vội vàng đi theo, thấy dưới đại thụ rất nhiều người vây xem, khi Sở Lăng Xuyên tách đám người ra Tô Tô mới nhìn thấy dưới gốc cây có một chiếc mô-tô chuyên biệt đang đậu, chiếc mô-tô có ba bánh và một thùng ngồi.

Tô Tô thấy mắt sáng lên, lập tức thích xe này, trong ấn tượng, chỉ có ở trong TV nhìn đến xe có thùng ngồi như vậy, đặc biệt là TV chiếu chủ đề chống Nhật, những người Nhật Bản thường xuyên ngồi chiếc mô-tô thế này.

Còn có trong ấn tượng cho rằng cảnh sát trước kia cũng có loại xe này làm nhiệm vụ, cùng với gần đây ở trên mạng nhìn thấy một số quân đội còn đang tại sử dụng động cơ mô-tô này, cảm thấy rất phong cách, nhưng mà ở khu vực thành thị cô là lần đầu tiên gặp, loại xe này đại khái không cho phép tiến vào thành phố cũng khó có tấm biển phải không?

Hôm nay được thấy, gọi lên rất nhiều kỷ niệm, Tô Tô giống nhìn thấy bảo bối hiếm lạ vậy, tỉ mỉ đánh giá xe, màu đen, nhìn qua đặc biệt mạnh mẽ đặc biệt chói mắt.

"Đây là xe của anh?" Ánh mắt cô lóe sáng nhìn phía Sở Lăng Xuyên.

"Lên xe" Sở Lăng Xuyên nói xong, Tô Tô đã bằng tốc độ nhanh nhất xông lên, Sở Lăng Xuyên cũng ngồi xuống bên kia, cảm mũi bảo hiểm cho Tô Tô, chính mình cũng đeo một cái, sau đó khởi động xe.

Tô Tô nhớ tới một vấn đề, hỏi và trả lời luôn: "Xe của anh có giấy chứng nhận không, không sợ bị cảnh sát giao thông bắt được?"

"Yên tâm" Sở Lăng Xuyên nói xong nổ xe, đi tới.

Tổ Tổ ngồi trên xe vui vẻ giống như đứa bé, nhưng mà chỉ lo vui vẻ, đến khi xe ngừng lại Tổ Tổ mới phát hiện Sở Lăng Xuyên dẫn cô đi tới khách sạn, cô tháo mũ bảo hiểm xuống hỏi: "Đến chỗ này làm gì a?".

"Đương nhiên là ăn cơm" Sở Lăng Xuyên nói xong xuống xe, đem Tổ Tổ ôm lấy nhấc khỏi xe, khóa kỹ xe xong tay túm Tổ Tổ đi vào bên trong.

Tổ Tổ bị kéo đi bước chân loạng choạng, đến lầu hai, Sở Lăng Xuyên mở cửa phòng ra, đẩy Tổ Tổ vào, Tổ Tổ vừa nhìn tròn tròn mắt.

Chỉ thấy phòng rất nhiều người ngồi, trừ bỏ ba mẹ cô ra còn có ba Sở và mẹ Sở, lúc Tổ Tổ sững sờ, Sở Lăng Xuyên giữ vai cô, ôm cô đi về phía trước: "Ba mẹ, con dẫn Tổ Tổ đến rồi".

Da đầu Tổ Tổ một trận run lên, hiểu rõ ý tứ này là gì, đại nhân hai nhà gặp mặt, đó chính là hôn sự của cô và Sở Lăng Xuyên đã định, tình cảnh này, cô chỉ có thể nói là, bằng không thì người hai nhà ai cũng xuống đài không được.

Nhớ tới lần đầu tiên gặp hai vị trưởng bối, lúng túng nhìn ba Sở và mẹ Sở, vẻ mặt chột dạ hô: "Chào chú Sở, chào dì Sở".

"Ừ, ngồi đi" Mẹ Sở nói chuyện so lần trước gặp mặt nhã nhặn rất nhiều.

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cùng ngồi, mọi người nói một chút lời khách sáo, hoàn hảo cũng chưa nói ra tình hình gặp mặt lúc đó, thật giống như tất cả mọi người đã quên, không khí coi như hòa hợp.

Tất cả mọi người trò chuyện không mặn không nhạt, ai cũng không nhắc tới về chuyện kết hôn, chính là hợp ý Tổ Tổ, nhưng Sở Lăng Xuyên lại không hợp ý, lúc cơm ăn đến một nửa, Sở Lăng Xuyên đột nhiên mở miệng: "Ba mẹ, hai người xem ngày kết hôn, chọn ngày đi".

Mẹ Sở nhìn Tổ Tổ một cái, lại nhìn Sở Lăng Xuyên: "Nhiệm vụ trưởng bối chúng ta là sao cho phù hợp với các con, để cho Tổ Tổ quyết định đi".

Lý Nguyệt Hương nhìn hai đứa, cũng đánh Thái Cực đem vấn đề ném cho Sở Lăng Xuyên: "Việc này các con quyết định đi, chọn ngày mấy, chúng ta sắp xếp".

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ: "Em nói".

"Tôi?" Cô chưa có chuẩn bị sẵn sàng phải gả cho anh ta a, cho cô chút con đường sống là được rồi.

Lúc Tổ Tổ đang ngây người, Sở Lăng Xuyên lại nói thẳng: "Vậy ngày kia đi".

Tổ Tổ rốt cuộc không giữ gìn sự dịu dàng nữa, tốt a, anh đã gấp như vậy, tôi đây so với anh càng gấp hơn, oán hận liếc Sở Lăng Xuyên: "Đề ngày kia làm gì, là hôm nay đi. Con hôm nay đi chứng nhận, sau ngày hôm nay không cần phải nói nữa phải không?".

Mùi thuốc súng tràn ngập, bốn vị trưởng bối ngồi yên xem hồ đấu, ai cũng không nói lời nào.

Lúc này cục dân chính đã tan làm, giấy chứng nhận, còn kém không cho khách vào nhà không nhiều lắm, hướng hồ, quân nhân kết hôn không giống với người bình thường, chỗ nào có thể nhanh như vậy, này rõ ràng cho thấy lòng thành bị gây khó khăn, không vừa lòng Sở Lăng Xuyên bức hôn như vậy. Tất cả mọi người là người thông minh, đây là Tổ Tổ khéo léo cự tuyệt, mà lại không làm cho quá khó coi, ngoài ra Sở Lăng Xuyên là quân nhân.

Ba mẹ Sở trong lòng nhớ lại, con trai không thể bị một phụ nữ đánh bại như vậy a.

Ba mẹ An tuy là hy vọng con gái lấy chồng, nhưng lúc này lại nhớ lại, con gái, phản ứng rất nhanh, đơn giản, được được.

Sở Lăng Xuyên nhưng lại hí mắt nhìn Tổ Tổ, rất tốt, tiểu nha đầu này cũng dám đưa đưa anh một quân đội, hôm nay đi lấy giấy chứng nhận tuy là anh cực kỳ mong muốn, nhưng mà đó là không được, rất nhiều thủ tục còn chưa làm.

Nhưng anh là Sở Lăng Xuyên, cho tới bây giờ không bị bại, cũng cho tới bây giờ không biết thua, nếu làm không được cô gái nhỏ này, mấy năm nay anh cơm ăn không phải trả tiền, nhìn chăm chăm vào cô một lúc, nâng tay, vô cùng thân thiết xoa xoa đầu Tổ Tổ, lời nói chết người: "Ngoan, chúng ta không phải kết hôn vì trẻ em, không cần phải gấp gáp thành như vậy. Nếu đáp ứng gả cho anh, thì phải phục tùng tổ chức sắp xếp".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nếu Không Khởi Động Trước?

Một câu Sở Lăng Xuyên như kích thích ngàn tầng sóng.

Mặt Tổ Tổ lập tức đỏ lên, tay khẽ run rẩy, chiếc đĩa rơi xuống trên bàn. Lời này có ý tứ gì a, giống như bọn họ đã làm chuyện ám muội gì vậy. Muốn nổi giận, nhưng mà trước mặt ba mẹ cô, cô kìm nén cơn giận, chỉ có thể âm thầm hung hăng đập anh ta một cước, nghiêm mặt khiển trách anh: "Anh, anh nói lung tung gì đó".

Hai người cứ đầu như vậy, Tổ Tổ bị thua, Sở Lăng Xuyên thắng lợi, trong mắt toàn là đắc ý.

Trường bối Sở gia và trường bối An gia cuối cùng không thể tiếp tục như vậy, hai bên nhìn nhau, mẹ Sở nói chuyện: "Tôi xem việc này chúng ta nên bàn bạc kỹ, hai các con cũng chưa trưởng thành rồi".

Đồng chí Lý Nguyệt Hương ngăn ra cũng nói: "Đúng, hai đứa ấy không thể nhờ vào, hôn sự này, vẫn để chúng ta quyết định đi, công việc các con cũng bận, lại không thời gian, việc này cứ giao cho chúng ta".

Sau đó ba mẹ hai bên bàn bạc đám cưới tổ chức như thế nào, tổ chức ở đâu, đem hai tiểu nhân coi như không có.

Tổ Tổ không nói gì nhìn trời, sau đó cùng Sở Lăng Xuyên đấu ánh mắt, tình hình chiến đấu rất dữ dội.

Hôn sự hai người lúc Tổ Tổ giả bộ từ chối và không thể đỡ đợt tấn công của Sở Lăng Xuyên hạ quyết định. Vốn Tổ Tổ dự định nói tạm biệt với quá khứ, cho nên mới cùng công chức kia gặp gỡ, cũng từng nghĩ sẽ kết hôn, nhưng mà, hai người ở cùng nhau không có gì để nói, cuối cùng kết thúc.

Ngày hôm qua nghe ba và mẹ nói chuyện, hiểu được nỗi đau của mẹ, Tổ Tổ cũng có ý nghĩ kết hôn, Sở Lăng Xuyên người này tuy bá đạo, cổ chấp, không coi ai ra gì, nhưng dù sao vẫn cũng coi như có thể đạt tiêu chuẩn.

Mà chuyện đến nước này, vậy thì kết hôn đi, dù sao trừ bỏ người kia, gả cho người đàn ông nào cũng giống nhau, cho nên, Tổ Tổ cũng không có phản đối, ngầm đồng ý hôn sự này.

Ngày hôm sau, Sở Lăng Xuyên đến trường học giúp Tổ Tổ nói chuyện với hiệu trưởng để nghỉ kết hôn, sau đó hôn sự bọn họ khẩn cấp chuẩn bị, ba mẹ Sở tuy là đối Tổ Tổ không phải đặc biệt vừa lòng, với lại lần đó Tổ Tổ không thoải mái cũng có quan điểm.

Nhưng mà Sở Lăng Xuyên cực kỳ thông minh, sợ ba mẹ mình có thành kiến với Tổ Tổ, cho nên có ý giải thích ba mẹ. Bỏ qua đoạn anh giờ trò lưu manh với Tổ Tổ, còn cứng rắn túm Tổ Tổ đi vào trong nhà.

Ở trước mặt ba mẹ mình, nên vớt nội tình. Ba mẹ Sở nghe con trai giải thích, cũng lý giải thái độ Tổ Tổ ra là có nguyên nhân như vậy, thử hỏi có cô gái nào nào gặp chuyện đó mà không nổi giận. Chỉ có thể trách con trai mình, quả thật quá bá đạo rồi.

Người hai nhà bắt đầu vì hôn sự Tổ Tổ bận rộn, nhóm ba mẹ bắt đầu chuẩn bị thủ tục đám cưới, nhất là mẹ Sở rất lo lắng, tính tình Sở Lăng Xuyên bà quá rõ, đừng nhìn hiện tại là nghỉ ngơi, quân đội một cú điện thoại nói có nhiệm vụ, chuyện bên này cũng phải bỏ lại về đơn vị, vì vậy phải chú ý.

Mẹ Sở truyền đạt một nhiệm vụ khó khăn, đó chính là khoảng một tuần chuẩn bị tốt tất cả, đem hai đứa trẻ bao vây trong cuộc hôn nhân này, nếu trên đường phát sinh sự cố, đợi lần sau, là chuyện một năm sau rồi.

Đại nhân trong nhà bận chuyện đám cưới, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên vội vàng chụp hình cưới, mua đồ dùng cho kết hôn, nhà trong thành phố đã sớm mua, cũng sửa sang, có sẵn, chỉ sống là được.

Quân nhân kết hôn làm thủ tục có vẻ phiền phức, may mà Sở Lăng Xuyên sớm viết báo cáo kết hôn, hơn nữa quân đội bên kia làm việc cũng có vẻ nhanh, chỉ vài ngày, hai người đến chỗ quân đội giới thiệu, có thể đóng dấu rồi.

Người hai nhà bận đến nỗi như giồng đánh giặc. Tổ Tổ là càng vội càng mệt, Sở Lăng Xuyên là càng vội càng nhanh nhẹn, điểm mệt ấy so với bọn họ huấn luyện thân thể cách xa vạn dặm, chẳng là gì cả.

Hôm nay là ngày đi đóng dấu, nhưng Tổ Tổ không có một chút hứng thú và ý thức, đã chín giờ còn đang ngáy ồ ồ o, mấy ngày nay mệt muốn chết, người bên ngoài không cho cô ngon giấc, người nọ chính là Sở Lăng Xuyên, ở bên ngoài cửa phòng vỗ bang bang hô lớn: "Hôm nay đi lĩnh giấy kết hôn, nhanh rời giường".

Tổ Tổ mệt không muốn động, chỉ nghĩ muốn đi ngủ, coi như không nghe thấy tiếng hét của anh.

"Bằng không anh đi vào".

Tiếp tục coi như không nghe, lão ba lão mẹ ở nhà, anh ta tuyệt đối không dám tiến vào, đem chân kéo qua đầu, giảm nhỏ âm thanh ồn ào bên ngoài tiếp tục ngủ. Chính là đang ngủ mơ màng, cảm thấy có người vén chăn trên người cô.

Tổ Tổ tưởng rằng lão mẹ vào vén chăn cô, mắt cũng không, thân thể chui vào bên trong, hai tay túm chăn, âm thanh mang theo buồn ngủ và mềm mại, nũng nịu thì thầm: "Mẹ..... Để con ngủ một lát nữa thôi.....".

Cô nói xong, quả nhiên không ai làm phiền cô đi ngủ, chỉ cảm thấy có người ngồi ở trên giường cô, vị trí bên người lún xuống. Không phải mùi hương ôn hòa của mẹ, cũng không phải cảm giác quen thuộc của mẹ, mà là hơi thở bá đạo không để cho bỏ qua.

Tổ Tổ đột nhiên mở mắt, ánh mắt nhìn lại một đôi mắt đen sáng ngời mà sắc bén mà cao ngạo, sâu ngủ của cô đều chạy mất, mở to hai mắt nhìn chăm chăm người trước mắt, không dám tin Sở Lăng Xuyên như vậy xông vào phòng ngủ của cô!

Sở Lăng Xuyên cảm thấy về mặt Tổ Tổ rất tốt, ánh mắt mở tròn to, về mặt kinh ngạc, nhìn anh giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, nhin không được nở nụ cười: "Trợn cái gì mà trợn, có phải muốn anh phục vụ em?".

Sở Lăng Xuyên nói xong, mặt dựa sát, Tổ Tổ giờ phút này nằm ở trong ổ chăn, đang mặc áo ngủ cảm giác như mình bị lột da dẽ ra vậy, một điểm lực công kích cũng không có.

Cái này gọi là lần đầu tiên trừ bỏ ba có người đàn ông khác đi vào phòng ngủ của cô, khi cô chưa kịp nhận thức được đã ngồi trên giường cô, không thể nói rõ cảm giác gì, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên giống như đặt trên vỉ nướng: "Anh, anh, người nào cho anh vào? Ra ngoài ra ngoài!".

Tổ Tổ nói cũng túm chăn gắt gao che mình lại về mặt đề phòng, ba mẹ cô chắc chắn không có ở nhà, cho nên anh ta mới dám muốn làm gì thì làm như vậy, nếu anh ta dám hành động thiếu suy nghĩ, cô liền..... Cô có thể làm gì anh ta được chứ.

Đôi mắt Sở Lăng Xuyên đều là hải hươc, không có rời đi ngược lại cố ý duỗi ngón tay cuốn lấy một nhánh tóc đen Tổ Tổ, đặt lên mũi ngửi ngửi, nụ cười toàn là ý xấu: "Nếu không khởi động trước?".

Tổ Tổ lập tức biến thành dê nướng, nắm cái gối không khách khí đập trên người Sở Lăng Xuyên, một tiếng sư tử hồng: "Cút cút cút! Luru mạnh!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lễ Kết Hôn (1)

Tổ Tổ rời giường rửa mặt xong mang theo giấy tờ chứng nhận cùng Sở Lăng Xuyên đi cục dân chính, hùng hổ đi lĩnh giấy kết hôn, thời gian đi trên đường không tới nửa giờ đã đến, tốc độ này cũng nhanh quá đi.

Không tới nửa giờ, cả một đời của cô chỉ cần lời khai báo là xong. Cô cứ như vậy gả cho một người đang ông quen biết chưa tới một tháng, không, nếu tính quen biết trên mạng thì cũng đã một năm rồi.

Hai người từ cục dân chính đi ra, Sở Lăng Xuyên nhìn bộ dáng hốt hoảng Tổ Tổ, vươn cánh tay mạnh mẽ ôm Tổ Tổ vào trong ngực, mạnh đến mức như muốn đem Tổ Tổ bóp nát, anh cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Nha đầu ngốc, có phải cảm thấy hạnh phúc nên bị choáng rồi hả? Nhớ kỹ, chúng ta đã kết hôn, em bây giờ là vợ của Sở Lăng Xuyên anh, từ hôm nay trở đi, em phải ý thức được điều này, biết chưa?".

Người đàn ông này tự tin có chút quá mức, thật sự hạnh phúc đến hoa mắt á, Tổ Tổ trở lại bình thường, quay đầu nhìn về phía anh ta, liếc một cái: "Thưa anh Trung tá, anh đây là giáo huấn tân binh sao? Có muốn tôi trả lời lớn tiếng "Rõ" với anh hay không!".

Khụ, Sở Lăng Xuyên ho khan một tiếng, kiểu nói chuyện này của anh phải sửa lại thôi, vợ cũng không phải là binh lính dưới tay anh, tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng cũng không thể nói, ánh mắt lóe lên nói: "Anh nghĩ chúng ta nên chúc mừng một phen, đi, mang em ăn bữa tiệc lớn".

"Không có sáng tạo" Lúc Tổ Tổ nho nhỏ nói thầm người đã bị Sở Lăng Xuyên túm đi, hôm nay Sở Lăng Xuyên đặc biệt đi chiếc mô-tô BMW, huênh hoang đi tới quán món cay Tứ Xuyên lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Hai người cùng nhau đi tới quán ăn này, trong lòng cảm thán, cũng nhin không được nhớ tới một màn quen biết kia. Sở Lăng Xuyên cả đời không thể quên được, Tổ Tổ cũng không có cách nào quên đi. Một màn kia đã in sâu đầu của bọn họ, in sâu trong trí nhớ.

Cùng ăn cơm trưa, xem như chúc mừng lĩnh giấy kết hôn, sau đó người trong nhà gọi điện thoại tới, để bọn họ sắp xếp phòng tân hôn. Phòng tân hôn Sở gia đã sớm mua xong, vấn đề Sở Lăng Xuyên sửa soạn, đợi lúc nào kết hôn, lúc nào có thể ở, vấn đề chủ yếu là cân nhắc nghỉ phép của anh quá ít.

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đi nhìn phòng tân hôn, cùng người lớn thu xếp ổn thỏa trở về nhà ba mẹ. Ngày mai là đám cưới của cô, cô phải nghỉ ngơi lấy sức, nghe nói kết hôn chỉ có một chữ "mệt".

Không biết là vì kích động hay hồi hộp, hay là kim nén cảm xúc, một đêm này, Tổ Tổ lại mất ngủ, thế nào cũng không ngủ được, cô nằm ở trên giường, nghiêng đầu, nhìn giấy kết hôn trên bàn, cảm thấy tới quá nhanh, cô đã kết hôn, mà còn gả cho một quân nhân.

Chuyện phát triển quá thực nhanh như tia chớp, có đôi khi hy vọng vừa tỉnh ngủ, tất cả chỉ là giấc mộng, nghĩ ngợi lung tung không biết bao lâu, rồi cuộc mơ mơ màng màng ngủ, còn chưa ngủ đủ lâu, đã có người tới túm cô rời giường.

Là bà Lý Nguyệt Hương.

Tổ Tổ bị lão mẹ kéo ra ổ chăn, không nhận ra là hôm nay chuẩn bị cho đám cưới, riêng trang điểm đã tốn không ít thời gian, trong nhà lại đông nghịt, đều là người nhà của cô, đùa vui ồn ào rất sôi nổi.

Tất cả sắp xếp xong chỉ đợi Sở Lăng Xuyên rước dâu. Cũng không biết người nào nói ý tưởng thối nát, để Sở Lăng Xuyên từ trên cửa sổ leo lên, không thì không cho phép vào cửa. Vừa vặn trên cửa sổ có cửa nhỏ, bình thường dùng để phơi quần áo ở bên ngoài.

Có người tìm một dây thừng bền, một đầu để ở bên ngoài, một đầu cột cố định vào chân giường phòng ngủ cô. Đây là thử thách Sở Lăng Xuyên, để anh ta theo dây thừng thượng leo lên, không thì đừng nghĩ đón cô dâu.

Tổ Tổ tuy là nghĩ muốn ngăn cản màn này, nhưng mà hôm nay cô nói bất chấp tất cả, kết hôn vốn là mọi người phát huy sức lực ồn ào, không trên không dưới không lớn không nhỏ.

Buổi sáng chín giờ, Sở Lăng Xuyên ngồi xe tới khu nhà Tổ Tổ để đón cô dâu, xe hoa tổng cộng sáu chiếc, trừ tài xế, còn có hai anh họ và phù rể cổ vũ Sở Lăng Xuyên, phù rể đúng là ngày đó bị Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm cường hôn qua chính là Thiệu Minh Thành và La Vĩ Khôn.

Lúc này, Tổ Tổ bị vây quanh mấy cô gái, còn có chị em và bạn bè Tổ Tổ, các cô là phòng tuyến thứ nhất, Sở Lăng Xuyên đưa hồng bao các cô mới suy xét cho đi.

Sau khi xe hoa dừng lại, Sở Lăng Xuyên từ chiếc Audi đi ra, cả người mặc quân trang, thẳng thớm, đẹp trai. Anh trời sinh rất thích hợp mặc quân trang, cộng thêm khí chất đặc biệt, đẹp trai đến chói mắt khiến người ta không rời ánh mắt ra được, rất nhiều hàng xóm đều qua đây xem náo nhiệt.

Mấy cô gái chặn cửa, tạo thành một bức tường, muốn Sở Lăng Xuyên đưa hồng bao, các anh em Sở Lăng Xuyên không thuận theo, muốn xông vào, mấy cô gái không tha, trong lúc này náo nhiệt không thôi.

Vui đùa ầm ĩ xong, Sở Lăng Xuyên phát hồng bao, các cô gái thấy thế mới cho đi, chị họ Tổ Tổ cười nói: "Em rể, thấy sợi dây thừng ở cửa sổ không, em từ đó đi vào, cửa phòng đã khóa cứng, chìa khóa cũng bị người khác cầm đi rồi".

Hôm nay Sở Lăng Xuyên đứng là áo quần bánh bao, mà còn là chú rể, ngày tốt vậy mà để anh ban ngày ban mặt trước mặt người lớn leo dây thừng đi lên, mọi người cho là anh giống như kẻ trộm sao, sau đó là vấn đề an toàn thì sao?

Kiên quyết không thể leo.

Hai anh em Sở Lăng Xuyên chen lách qua, mấy cô gái bị đẩy qua một bên, Sở Lăng Xuyên ba bước thành hai bước đi vào, đi vào thang máy, trực tiếp lên tầng Tổ Tổ, đẩy cửa, quả nhiên cửa bị khóa.

Hai anh em tới cổ vũ đuổi kịp gõ cửa, bên trong cùng Tổ Tổ là Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm để Sở Lăng Xuyên leo dây thừng lên, người bên ngoài đương nhiên không đáp ứng, hai bên giằng co nhau.

Nhiệm vụ bây giờ của Tổ Tổ là ngồi chờ, cô nhìn Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm cùng người bên ngoài làm ầm ĩ, cười đùa, la hét, vậy mà cũng bị không khí này cuốn hút, tâm tình không tệ.

Giằng co một hồi bên ngoài không có tin tức, Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm buồn bực, không lẽ leo dây thật rồi? Mạc Tiểu Nhiễm vội vàng để Tổ Tổ cùng mấy người đi cửa sổ kiểm tra, chỉ có một cây dây thừng đang lay động, chỗ nào có người a.

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiễm về tới phòng ngủ, cùng mọi người bàn bạc cách đối phó, có nên mở cửa nhìn tình huống bên ngoài là cái gì, mọi người nói không cần, ngộ nhờ đối phương thừa cơ xông tới làm sao bây giờ?

Cuối cùng bàn bạc không có kết quả, nghĩ hỏi ý kiến Tổ Tổ một phen, quay đầu, thấy Tổ Tổ vậy mà ngủ thiếp đi. Cô gái này, hôm nay ngày gì a cũng dám ngủ thiếp đi, không thể tưởng tượng nổi.

"An Nhục Tổ!".

Mọi người cùng kêu lên, Tổ Tổ lúc này mới tỉnh lại, buồn ngủ không mở mắt ra được, mê mải nhìn chị em anh em và bạn bè mình, về mặt không có trạng thái hỏi: "Mình ở đây, làm sao vậy?".

"Chú rể của cậu chạy".

Tổ Tổ hỏi: "Không leo dây thừng sao?".

"Không có".

Lúc mọi người ở đây nói chuyện, vài bóng chợt hiện đi vào, vốn phòng ngủ đông nghịt lúc này có vẻ càng thêm hẹp, mọi người sôi nổi quay đầu nhìn nhóm người đi tới, đây không phải là Sở Lăng Xuyên còn có hai anh họ và phù rể của anh ta sao?

"A!" Mạc Tiểu Nhiễm kinh sợ, mở to hai mắt nhìn năm người đàn ông đi tới, lắp bắp nói: "Anh, anh vào bằng cách nào? Tôi rõ ràng khóa cửa".

Chỉ là khóa cửa có thể làm khó Sở Lăng Xuyên sao? Đây không phải là quan trọng nhất, cũng không phải giải thích với người khác là vào bằng cách nào, quan trọng là..... Người đã vào được, mà còn muốn đem cô dâu xinh đẹp mang đi.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nhìn vào đám người, ánh mắt rơi vào trên người Tổ Tổ. Áo cưới trắng tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm tinh tế, xinh đẹp

giống như nàng tiên, đẹp hơi không chân thật.

Ánh mắt Tô Tô cũng nhìn trên người Sở Lăng Xuyên, tóc của anh từng sợi dựng thẳng, lóe sáng rực rỡ, đặc biệt nhanh nhẹn, như chuẩn bị chiến đấu với binh lính vậy. Toàn thân mặc quân trang khiến thân hình cao lớn anh làm nổi bật lên, đẹp trai, mạnh mẽ.

Tô Tô không thể không thừa nhận, người đàn ông này tuy làn da ngăm đen, nhưng mà cũng quá đẹp trai đi, trang phục áo mũ chỉnh tề, phóng khoáng, không phải quyền rũ người ta phạm tội sao?

Chân Sở Lăng Xuyên không tự chủ được tới gần Tô Tô, bạn bè thân thích Tô Tô không thể cứ như vậy mà cho đi, che chắn lại, một bộ anh chen lấn tới càng chen lấn hơn anh, Sở Lăng Xuyên rất không dễ dàng mới đi tới bên giường.

Thực ra anh có thể dễ dàng đem Tô Tô ôm đi, nhưng mà, kết hôn chính là sôi nổi, chính là một quá trình, anh nên phối hợp phải phối hợp, cái này gọi là nhập gia tùy tục.

Sở Lăng Xuyên rút cuộc đi tới bên giường, lúc xoay người lại ôm Tô Tô, mấy tên nghịch ngợm gây sự ở trên người Sở Lăng Xuyên đụng vào, sau đó Sở Lăng Xuyên bị chen lấn va vào gục xuống, đúng lúc đem Tô Tô đặt ở dưới thân.

Tô Tô xấu hổ, đẩy anh đứng dậy, nào biết người nào rống lên đề Sở Lăng Xuyên, đem Sở Lăng Xuyên nhấc xuống, người nhà Tô Tô cũng hưng phấn, đi lên giúp đỡ, không cho hai người đứng dậy.

Bạn bè thân thích đồng thanh hô to: "Hôn đi, hôn đi!".

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nhìn Tô Tô, tâm Tô Tô nhảy loạn xạ, mặt cũng đỏ lên giống như trứng tôm nấu chín.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên sáng rực mà đen dày thâm tình, bên môi phát ra tiếng cười, cúi đầu, cực kỳ nhanh nhẹn ở làn môi hồng hào của Tô Tô hôn xuống.

"A.....!".

Mọi người một trận kêu lên, Sở Lăng Xuyên ôm Tô Tô đứng dậy, mọi người ầm ĩ một hồi cũng buông tha Sở Lăng Xuyên và Tô Tô, không thể ồn ào nữa, giờ lành muốn qua rồi.

Trong tiếng cười mọi người, Sở Lăng Xuyên đem Tô Tô theo phòng ngủ ôm ra ngoài, nhịp chân nhanh nhẹn, vẻ mặt vui sướng, lộ ra hàm răng trắng tinh. Xuống lầu, lên xe, chạy hướng về phía khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lễ Kết Hôn (2) Đêm Tân Hôn

Đoàn xe rước dâu trên đường đi đến khách sạn khá thu hút nhiều người nhìn, Tô Tô ngồi ở trong xe thậm chí có chiều hướng muốn ngủ, chớp chớp ánh mắt buồn ngủ, lén lút véo bắp chân mình mới miễn cưỡng chống đỡ, mắt ngủ hại người a.

Đã tới khách sạn trung tâm thành phố, Tô Tô bị đưa đến phòng chờ, cũng không biết đợi bao lâu, có người tới thông báo buổi lễ sắp bắt đầu, cô lại bị cánh tay Sở Lăng Xuyên kéo đến đám tiệc.

Đám cưới là kiểu Trung Quốc, hoành tráng mà trang trọng, bạn bè ngồi chật cả đại sảnh, không khí náo nhiệt vui mừng. Mấy trẻ em mang ngọc bội Văn Nam vui đùa ầm ĩ, Sở Lăng Xuyên trước yêu cầu của mọi người cúi lưng công Tô Tô ở trong đại sảnh chạy vài vòng.

Sở Lăng Xuyên không cảm thấy mệt, trái lại Tô Tô như muốn nghen. Chạy xong vài vòng, mọi người vẫn còn không bỏ qua, không biết người nào ra chiêu độc địa, muốn Sở Lăng Xuyên đứng ở trên ghế, đề Tô Tô cầm một quả trứng, đem quả trứng từ ống quần chân trái Sở Lăng Xuyên hướng lên trên lần, nói quả trứng từ ống quần chân trái lần ra đây mới có nghĩa, này không phải mấu chốt, mấu chốt là quá trình lần này, quả trứng cùng tay Tô Tô phải đến chỗ nam tính của Sở Lăng Xuyên.

Tô Tô cầm quả trứng trong tay đến đỏ mặt mà không chịu theo sự chi phối, nhưng mà cô không làm theo, mọi người sẽ không buông tha cô, lễ tiếp theo của chương trình không có biện pháp tiến hành a.

Trước nơi đông người này, cô rất mất tự nhiên được không?

Cuối cùng bị buộc thật sự không có biện pháp, Tô Tô hạ quyết tâm, cắn răng một cái, đem quả trứng theo ống quần người nào đó nhét đi vào, sau đó thật cẩn thận đem quả trứng hướng lên trên lần, lúc qua nửa thời gian, không biết người nào giờ trò xấu đẩy một cái, Tô Tô bị đẩy sang một bên, quả

trúng theo ống quần rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Vốn là lần trên quần là cả một điều khó khăn, rất không dễ dàng sắp lần xong rồi, một trò đùa như vậy, Tổ Tổ ở trong lòng yên lặng rơi lệ, nếu không hôm nay phải là ngày trọng đại, cô thật muốn mắng chửi người.

Có người một lần nữa đưa cho cô một quả trứng, Tổ Tổ đành phải trở lại một lần, đã quen tay rồi, bây giờ, lần có vẻ nhanh, không biết còn ai muốn hại Tổ Tổ nữa, Tổ Tổ lạnh trí, ôm cổ chân Sở Lăng Xuyên, trong tay vẫn lần quả trứng ổn định, mọi người ở một bên cười thờ không ra hơi, Sở Lăng Xuyên cũng nhin không được cười.

Nhiều lần trải qua trăm nghìn đắng cay, rốt cuộc đem quả trứng lần xong, còn có người muốn ồn ào, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên bắt đầu kháng nghị, nhưng mà kháng nghị bọn họ không có hiệu quả, may mắn phù đầu và phù rế cực kỳ nhanh nhẹn, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên mới có thể toàn thân mà lui.

Kế tiếp ba mẹ đọc lời chào mừng, mở rượu, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên một bàn mời rượu. Sở Lăng Xuyên cũng không làm giả, người khác mời rượu anh cũng không từ chối, một ngụm uống sạch, hôm nay anh rất vui, cho dù mọi người không chúc rượu, anh cũng muốn thoải mái uống.

Mời bẻ trên xong, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đến chỗ một bàn toàn là phụ nữ, cô nhìn đến chỗ người quen, nhưng tuyệt đối không phải người nhà và bạn bè cô, Tổ Tổ cố gắng suy nghĩ từng gặp ở đâu, trong đầu một đạo linh quang hiện lên, rốt cuộc nhớ tới từng gặp ở chỗ nào.

Lúc đang lúng túng, Sở Lăng Xuyên chỉ vào người phụ nữ trong số đó về mặt cười gian nhìn Tổ Tổ nói: "Đây là con gái của dì lớn, gọi chị họ đi".

Tổ Tổ trong lòng ㄟ a, vị chị họ này không phải là ngày đó ôm một đứa bé gặp ở quán món cay Tứ Xuyên sao, cô còn xin giúp đỡ, để vị chị họ này nói với đứa bé gọi Sở Lăng Xuyên là ba, chị ấy dĩ nhiên là chị họ Sở Lăng Xuyên!

Cực kỳ ㄟ, cực kỳ dọa người, Tổ Tổ choáng váng gọi chị họ, sau đó mời rượu, Sở Lăng Xuyên lại chỉ vào một em gái xinh đẹp giới thiệu: "Đây là con gái dì nhỏ, em gái họ chúng ta".

"Chị dâu" Em gái họ về mặt cười mờ ám, Tổ Tổ ㄟ, em gái họ này không phải người khác, chính là người mà cô hiểu lầm là bạn gái của Sở Lăng Xuyên, hôm nay đều tập hợp đông đủ, cô muốn tìm lỗi chui xuống.

Rượu là mời từng bàn mới tôn trọng, rượu của cô cũng là Sở Lăng Xuyên uống thay, cuối cùng mời xong, Sở Lăng Xuyên uống có hơi nhiều, nhất là mời bàn đồng đội của anh, dường như không đem anh chúc đến gục xuống thì không bỏ qua

Đám cưới bận bịu xong, trở về trời cũng đã tối, Sở Lăng Xuyên được người dì lên phòng, uống rất nhiều, đặt trên giường, ngủ bất tỉnh nhân sự.

Cùng trở về còn có mẹ Sở, nhìn con trai uống thành như vậy, nhin không được trách mắng Sở Lăng Xuyên. Cuối cùng lại lo lắng Tổ Tổ chăm sóc, rất muốn ở lại chăm sóc, bị ba Sở thúc giục vài lần mới rời đi, trước khi đi còn dặn đi dặn lại Tổ Tổ chăm sóc tốt cho Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ cũng mệt mỏi, nhìn Sở Lăng Xuyên nằm ở trên giường say nát bét, Tổ Tổ cũng không còn cảm xúc mới cưới gì, đi đến bên giường, rất không thông thạo giúp anh cởi giày, tốn sức giúp anh cởi quần trang, lại vụng về giúp anh uống nước.

Lớn như vậy cô là lần đầu tiên chăm sóc một người, hơn nữa còn là một người đàn ông, động tác đương nhiên không có tay nghề, thậm chí còn cảm thấy không có quen đi chăm sóc một người đàn ông.

Đem Sở Lăng Xuyên dọn dẹp xong, Tổ Tổ mới đi rửa mặt, gội đầu mất không ít thời gian, sấy tóc đã là hai giờ sau, cô mệt chỉ nghĩ muốn nằm xuống đi ngủ.

Nhìn người đang ông nằm trên giường, Tổ Tổ do dự một chút, lại nằm xuống. Đã kết hôn, phải tiếp nhận và thói quen về sau giường lại có sự tồn tại của một người đàn ông, không cần phải nói thêm nữa, hơn nữa, não của cô đã mơ hồ, căn bản là không còn sức suy nghĩ nhiều như vậy, ý nghĩ duy nhất chính là đi ngủ.

Từ nằm xuống ngủ, Tổ Tổ dùng hai phút, nằm ở trên giường mềm mại, ngủ thoải mái. Đêm tân hôn, Sở Lăng Xuyên say mê mệt, Tổ Tổ ngủ mê mệt.

Đêm càng ngày càng sâu, trong phòng chỉ có ngọn đèn âm ỉ mờ ám, Tổ Tổ ngủ rất say, ngay lúc cô ngủ chỉ cảm thấy trên mặt đột nhiên tê rần, sau đó mộng bị cái gì đụng phải một phen, thân thể lảo lộn, lạnh lẽo rơi trên mặt đất.

Thật đau!

Tổ Tổ hoàn toàn thức dậy.

Cô mở mắt ra nhìn mình đang quỳ rạp trên mặt đất, mộng còn có một trận nhức mơ hồ, đưa tay sờ soạng một phen cảm giác đau đớn lâm râm trên má nhin đau không được hô một tiếng, rất đau, cẩn thận nghĩ lại, vừa rồi trong lúc ngủ mơ giống như có người đạp cô một cước, cô tự véo vào mình cho tỉnh.

Tổ Tổ phản ứng kịp, cô đã kết hôn đã lấy chồng, cùng chồng mới nhậm chức ngủ với nhau, cho nên, trừ bỏ anh ta còn ai dám "tay đầm chân đạp" với cô? Tổ Tổ nhin đau đứng lên, nhìn Sở Lăng Xuyên trên giường đang cuộn chân ngủ say.

Thấy một màn như vậy, Tổ Tổ không biết nên phát giận chỗ nào, đàn ông thôi, đi ngủ còn đánh võ, Tổ Tổ rất muốn đi lên giẫm cho một đạp, nhưng tục ngữ nói chọc kẻ say xin không nên chọc người đang ngủ, ngộ nhờ không đá trúng, còn bị một quyền đánh chết cô không phải cực kỳ bị thiệt?

Tổ Tổ oán hận trừng mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, thờ dài, cô có phải là cô đầu thảm hại trên đời này hay không? Đêm tân hôn này phải là đêm khó khăn nhất trong các đêm tân hôn?

Sớm biết rằng cô già mồm một phen, ngủ khách phòng, ngủ sofa, cũng tốt hơn cùng anh ta ngủ cùng giường, đồ lưu manh, đồ bạo lực!

Bạn đang đọc truyện *Cô Đầu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 14

Thời điểm Sở Lăng Xuyên tỉnh dậy đã là hơn 5 giờ sáng, trời còn chưa sáng, trong phòng ngọn đèn mờ nhạt nhu hòa, mắt nhận ra chữ hỷ đỏ trên vách tường, làm cho anh có hoảng sợ, trong đầu tràn ngập ý nghĩ, anh đã kết hôn, đây là phòng tân hôn của anh cùng Tổ Tổ.

Đêm hôm qua hẳn là đêm động phòng, nhưng anh lại uống nhiều như vậy, bỏ lỡ đêm đẹp, nhìn về phía bên cạnh không có ai, không đúng, vợ của anh không ngủ ở trên giường, vậy cô ấy đi đâu?

Chẳng lẽ này tiểu nha đầu này đòi ý, thừa lúc anh ngủ liền trốn đi? Sở Lăng Xuyên xoay mình một cái từ trên giường nhảy xuống, chạy ra khỏi phòng ngủ, nhìn đến phòng khách trống trơn, anh lại vội vàng đi tới phòng dành cho khách, đẩy cửa đi vào, nhìn một thân hình nhỏ bé đang cuộn tròn mình nằm trên giường.

Anh đứng ở cửa, nhìn không được nở nụ cười, cười chính mình quá đa nghi, cô còn có chỗ nào để mà chạy nữa, xem ra lúc này chính mình uống rượu còn chưa tỉnh, bất quá, thế nào cô lại một mình chạy đến phòng này đây? Là tức giận anh uống rượu ở đêm tân hôn bỏ mặc cô hay là vẫn ngại cùng anh ngủ chung giường?

Nghĩ tới nghĩ lui Sở Lăng Xuyên cảm thấy cô là giả bộ ngại ngủ, nhìn không được nở nụ cười, nâng tay gỡ mái tóc ngắn, đi nhẹ nhàng đến bên giường. Thời điểm Sở Lăng Xuyên ngồi ở trên giường có cảm giác, cô đầu nhỏ rúc trong chăn sớm đã tỉnh, chỉ là không quan tâm đến anh, đánh giá một chút, Sở Lăng Xuyên cố ý ho khan một tiếng khiến cho Tổ Tổ chú ý, nhưng Tổ Tổ vẫn không nhúc nhích.

Sở Lăng Xuyên ngồi nghiêm chỉnh, phụng phịu, nghiêm trang nói: "Anh nói nè An Nhượng Tổ, ngại ngủ cũng phải vừa phải đi, không thấy chồng em đã đến, còn không mau ra chào hỏi." (Anh max ảo tưởng a)

Tổ Tổ đầu chui ở trong chăn, trong lòng cực kỳ giận, còn ra chào hỏi, cô thật sự là hận không thể cắn anh ta mấy cái, bất quá đoán chừng da thịt cứng rắn của kia có thể đem răng cô cắn đứt, cô vẫn là nên tìm cách khác đi. Sở Lăng Xuyên nhìn thấy Tổ Tổ không để ý tới anh, liền lại tiếp tục nói: "Anh lần này là lần đầu kết hôn, quá mức kích động, nhất thời cao hứng nên uống hơi nhiều, cho nên liền nhìn không được ngủ xuống, bỏ mặc em... Em sẽ không vì vậy mà giận anh đi?"

Sở Lăng Xuyên nói xong dừng lại một chút liền xoay người, kéo lấy cái chăn ở trên người cô, cúi đầu, nhanh tay vén chăn tìm đầu Tổ Tổ, thành công đem cái cái chăn xốc lên nhìn mặt Tổ Tổ chôn ở trong hai tay, che đầu giống như con đà điểu. "Được rồi được rồi, không tức giận nữa!"

Kéo lấy Tổ Tổ, thời điểm đem thân thể của cô đặt trong lòng mình, Sở Lăng Xuyên kêu một tiếng. Chỉ thấy hai má Tổ Tổ đều là một mảnh xanh tím, nhất là hai má nhất thời còn sưng lên, ngày hôm qua còn là cô đầu xinh đẹp, một đêm không thấy, như thế nào thành như vậy. (khổ thân chị bị anh đánh mà giờ anh lại không nhớ)

Con người đen của Sở Lăng Xuyên không khỏi mở to, nhìn chăm chăm mặt Tổ Tổ, tâm tình nhất thời phức tạp, có đau lòng, có giận mình, có chột dạ cùng không yên lòng: "Vợ, mặt em sao lại thế này? Cả đêm không ngủ, như thế nào mặt lại thâm tím như thế?"

Tổ Tổ trong lòng kêu cái cha mẹ nhà anh, vốn không dung bị đánh đã rất là căm tức, lời này của anh ta càng như là vui sướng khi người gặp họa cộng thêm nói khích, lửa cháy còn đổ thêm dầu, tức giận đến nghẹn họng, chỉ oán hận trừng mắt nhìn, trong đôi mắt cô lúc này đều là tức giận xen lẫn ủy khuất không nói lên thành lời.

Sở Lăng Xuyên nhìn rõ sự tình, khẳng định chính là kiệt tác của anh, chẳng lẽ mình sau khi uống rượu có tật xấu đánh người sao? Minh thực đã đánh Tổ Tổ, Tổ Tổ còn muốn cùng anh ly hôn, anh nhìn không được nuốt ngụm nước bọt, không yên mà cẩn thận hỏi: "Anh... Anh làm ư?"

Tổ Tổ nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, một phen liền đẩy ra, tức giận nói: "Trừ bỏ anh ra còn ai, chẳng lẽ tôi tự mình làm mình bị thương sao, tôi nói đồng chí trung tá, quả đầu này của ngài như thế nào lại ra tay với người trong nhà?"

"Lỡ tay, tuyệt đối là lỡ tay!" Sở Lăng Xuyên về mặt áy náy, ngồi dậy, cũng đem Tổ Tổ kéo dậy, không quan tâm đem cô ôm trong lòng, Tổ Tổ không để cho anh ôm, Sở Lăng Xuyên mặt trầm xuống, đem cô ôm chặt: "Đừng nhúc nhích, để cho anh xem."

Sở Lăng Xuyên tỉ mỉ nhìn lại đôi mắt thâm tím của cô, trong lòng thực đau, chột dạ cùng hối hận, nhìn không được vài lần, đem Tổ Tổ đặt trên giường.

đứng dậy, "Chờ, anh đi mua thuốc."

Nói xong liền đi ra ngoài, hơn 15 phút sau, đến một cửa hàng 24 giờ mua thuốc mỡ trở về, giúp Tổ Tổ bôi, xem khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ còn già bộ tức giận không để ý tới anh, đem mặt mình tiến đến trước mặt Tổ Tổ : "Nếu em còn tức giận , vậy đâm một cước vào mắt anh, vừa vặn một người trong hai ta bị thâm mắt, giờ em đâm anh vừa vặn thành một đôi ."

Tổ Tổ nhìn bộ dáng sẵn sàng chịu trận của Sở Lăng Xuyên , trong lòng liền cảm thấy anh rất tốt , nhưng vẫn cố ý phụng phịu, nâng cao cằm, coi thường anh: "đồng chí Trung tá , anh nói phạm sai có hay không nên bị phạt ?"

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tổ Tổ mở miệng nói chuyện , trong lòng buồn lòng, nghiêng người đứng thẳng thân thể, bày ra bộ tư thế tùy ý trừng phạt nói: "Đó là tất nhiên. Em đánh đi, muốn đánh chỗ nào tùy em chọn."

Tổ Tổ leo từ trên giường xuống, bộ dáng "Tiểu nhân đắc chí", từ trên xuống dưới đánh giá Sở Lăng Xuyên, ánh mắt thâm tím kia chợt lóe , thoát nhìn có chút khôi hài, khiến Sở Lăng Xuyên mắc nghẹn , kiên quyết không thể cười. Tổ Tổ hai tay chấp sau lưng , đi quanh Sở Lăng Xuyên , "Tùy em trừng phạt có phải hay không?"

"Đúng! Tùy em."

Tổ Tổ với tay vỗ vỗ bả vai Sở Lăng Xuyên , "Thấy đồng chí thái độ nhận sai không tòi, khác không phạt anh , liền phạt anh nhảy lò cò đi, em không nói ngừng anh sẽ không được ngừng, vừa vặn luyện nhiều một chút , cho anh một cơ hội để tiến bộ ,

"Nhảy lò cò, còn không phải dễ như trở bàn tay sao, nhưng vì có chuyện quan trọng không làm , Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, hỏi: "Hiện tại liền phạt anh sao?"

Tổ Tổ nhấc mi mắt, ánh mắt nhất thời hung hãn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên giận dữ, "Đúng vậy, hiện tại liền phạt, chẳng lẽ còn chờ đến tết Công-gô sao, Sở Lăng Xuyên anh nói chuyện chẳng tính toán gì hết? Anh nói đi bây giờ ra nhảy hay không nhảy?"

Sở Lăng Xuyên nhìn thấy Tổ Tổ nổi giận , vội hỏi: "Anh nhảy, anh nhảy, bắt quá... Chúng ta có thể hay không trước động phòng, sau nhảy lò cò... ."

"Sở Lăng Xuyên!" Tổ Tổ gầm một tiếng, Sở Lăng Xuyên vội vàng nhảy lò cò, trong phòng nhảy lò cò đi ra bên ngoài, Tổ Tổ nhìn hình bóng Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò , nhin không được bật cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Làm Gì? Động Phòng

Sở Lăng Xuyên ở trong phòng nghiêm trang nhảy lò cò, cảm thấy thể lực hao rất nhanh, Tổ Tổ nhân cơ hội liền kéo thân thể đau xót đi nhà vệ sinh rửa mặt, chải đầu vì sao nói là đau xót, hôm qua cô không phải bị anh đập một cước thôi đâu .

Thời điểm Tổ Tổ rửa mặt nhìn mặt mình vô cùng thâm trầm trong gương, đối với Sở Lăng Xuyên càng thêm oán hận , rửa mặt đơn giản một chút rồi đi ra, nhìn thấy Sở Lăng Xuyên đang nhảy lại đây, sau đó dường như nhảy tại chỗ ngăn đường đi của cô.

"Làm sao?" Tổ Tổ một bên nhíu mày nhìn anh, một bên thương thức anh nhảy lò cò.

Sở Lăng Xuyên nhìn cô không chớp mắt, phụng phịu hé ra khuôn mặt anh tuấn , nghiêm trang hô: "Báo cáo vợ, anh muốn xin dừng phạt một lúc!"

Tổ Tổ lấy lại tư thái, hai tay chấp lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao, lưu loát cự tuyệt: "Không được!"

Môi Sở Lăng Xuyên hơi hơi giơ lên, cúi đầu, ghé sát vào bên tai Tổ Tổ tư thế ái muội nói : "đồng chí An Nhục Tổ , anh muốn đi vệ sinh, giải quyết vấn đề cá nhân." Nói xong, lập tức đứng thẳng, tiếp tục tại chỗ nhảy lò cò, Tổ Tổ hơi hơi thẹn thùng, tiếp tục vuốt vuốt tóc, ho khan một chút, "Nếu thế , vậy thì tạm dừng một chút."

Nói xong tránh ra một bên, Sở Lăng Xuyên đẩy cửa vọt vào, Tổ Tổ liền đi phòng bếp, nhìn xem có gì làm điểm tâm ăn không.

Nấu ăn không phải sở trường của cô, chỉ có thể làm bữa sáng đơn giản , lấy sữa đậu nành, nấu vài cái trứng gà, cắt chân giò hun khói, tủ trong tủ lạnh tìm ra một bao thô ty (ta cũng ko biết thô ty là cái gì nên giữ nguyên văn a), bữa sáng vậy là xong.

Thời điểm Tổ Tổ làm bữa sáng , Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò đi tới, còn hỏi Tổ Tổ anh nhảy như thế nào, Tổ Tổ trực tiếp ném cho ánh mắt xem thường, thời điểm ăn cơm Tổ Tổ khai ân, cho anh tạm dừng nhảy lò cò, ăn cơm trước, sau khi ăn xong lại tiếp tục. Cô thật là nhân từ .

Ăn bữa sáng, Tổ Tổ ngồi trên sofa xem tivi, Sở Lăng Xuyên giống như dây cót ở trong phòng nhảy lò cò, bắt quá một giờ đi tắm rửa vệ sinh, yêu cầu Tổ Tổ tạm dừng tắm rửa, còn có tắm rửa là muốn uống nước, tiếp điện thoại.

Vừa nhảy không đến 10 phút, Sở Lăng Xuyên lại giờ trò cũ: "Vợ, anh muốn đi WC!"

Đây là lần thứ chín, Tổ Tổ đưa tay cầm điều khiển từ xa để tại trên sofa, lười biếng nhìn anh một cái, chậm rãi nói: "Đây là lần thứ chín, như thế nào thật anh có vấn đề? Quá buồn ư, vậy thì nhìn."

Sở Lăng Xuyên bị Tổ Tổ nhìn, chỉ phải tiếp tục chịu phạt, Tổ Tổ tiếp tục xem tivi, không biết thế nào lại nằm ở trên sofa mơ màng ngủ, tối hôm qua bị Sở Lăng Xuyên làm hại một đêm chưa ngủ, lúc này, liền mơ màng ngủ.

Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò đi đến trước mặt Tổ Tổ, nhìn Tổ Tổ đang ngủ, dừng bước, ngồi xổm xuống bên người Tổ Tổ, nhìn khuôn mặt bị thương của cô, nửa khuôn mặt bị thương nhìn thật thê thảm, một bên mặt không bị thương rất mỹ lệ, thực mê người.

Xem cô buổi sáng, không chừng còn bị chính mình đập, tốt tâm hồn, bị anh đâm một cước. Nhưng tiểu nha đầu cũng không thực giận anh, tuy nói là trừng phạt, nhưng cũng không làm khó anh, còn thực lòng làm bữa sáng, cô vợ của anh thật tốt, anh nên biểu đạt tâm ý một chút.

Xoay người đem Tổ Tổ theo trên sofa ôm lấy, trở lại phòng ngủ, đem cô đặt trên giường, đắp chăn cho cô, anh mới vừa lòng rời đi, Sở Lăng Xuyên quyết định, anh nên làm một bữa trưa ra trò để chuộc lỗi với cô.

Rửa mặt xong, Sở Lăng Xuyên đổi một thân trang phục nhàn nhã ra cửa, đi siêu thị mua một đồng lớn đồ ăn này nọ về nhà, Tổ Tổ vẫn còn ngủ, anh không đi quấy rầy giấc ngủ của cô, xắn tay áo lên bắt đầu công việc.

Vốn hôm nay là muốn đến nhà cha mẹ bên kia ăn cơm, bắt quá Tổ Tổ mất Tổ Tổ bầm tím một mảng không nên ra đường gặp người, huống chi một đêm không ngủ, đi cha mẹ bên kia, cô cũng không thể nhàn rồi, cho nên Sở Lăng Xuyên gọi điện thoại qua nói không qua.

Tổ Tổ thích ăn món cay Tứ Xuyên, anh biết, trước kia lúc tán gẫu trên QQ cô cũng có nhắc đến, cho nên, nếu muốn làm món cay Tứ Xuyên, anh phải nhìn sách dạy nấu ăn một chút, Sở Lăng Xuyên nhìn và bắt đầu 'Chiến đấu'.

Bên này thời điểm bọn họ bắt đầu cuộc sống mới, cha mẹ Sở Lăng Xuyên bên kia lại cảm thấy mất hứng, nhất là Sở mẹ, hôm nay biết con và con dâu về nhà ăn cơm, sáng sớm đã cho người giúp việc trong nhà chuẩn bị, nào ngờ bà lại nhận được một cuộc điện thoại gọi đến nói không qua, quả thật là cười vợ liền quên mẹ.

Sở Lăng Xuyên nào biết tâm tư của mẹ mình, Tổ Tổ rất say, càng thêm không biết việc nhỏ ấy, đã làm cho bà mất hứng, cô chỉ lo cùng Chu công gặp gỡ.

Canh cá vừ xong, Sở Lăng Xuyên nghe âm thanh trong phòng khách, anh nghĩ Tổ Tổ đã tỉnh liền theo phòng bếp đi ra ngoài, lại thấy được mẫu thân đại nhân hướng phòng bếp nơi này đi tới: "Mẹ, như thế nào mẹ lại đến đây?"

Nhà này, Sở mẹ có một cái chìa khóa, làm phương tiện vào. Sở mẹ vốn trong lòng tưởng con trai thấy, mình đến sẽ cao hứng, nào ngờ con trai lại nói vậy, mặt càng âm trầm, chỉ thấy nó đang đeo tạp dề theo phòng bếp đi ra, rõ ràng là ở trong bếp nấu cơm.

"Tổ Tổ đâu?"

Sở Lăng Xuyên ánh mắt sắc bén, vừa thấy mẹ mình sắc mặt không đúng, tâm tư vừa chuyển không trả lời, ngược lại chuyển hướng đề tài, "Mẹ, nếu mẹ lại đây, hôm nay bữa trưa cho mẹ nếm thử tay nghề của con."

"Mẹ nuôi anh ba mươi năm, hôm nay nhưng là lần đầu có cơ hội ăn thấy anh làm cơm." Sở mẹ nói xong cũng hướng phòng bếp đi đến, nhìn xem Tổ Tổ không ở bên trong, trong lòng mất hứng, "Con thật vất vả lắm mới có kỳ nghỉ phép, nên nghỉ ngơi nhiều, loại sự tình này vợ con làm là được, một người đàn ông cần gì phải xuống phòng bếp. Tổ Tổ đâu, như thế nào là bổn phận của con dâu, một điểm cũng không biết đau lòng cho con."

"Mẹ, được rồi, để con làm nốt."

:Mẹ hỏi con, Tổ Tổ đâu, sao không ra hả."

"Cô ấy đêm qua ngủ không ngon, con làm để cho cô ấy đi nghỉ ngơi một chút."

"Đứa nhỏ này thật là, giờ này mà còn ngủ, còn con phải hầu hạ." Sở mẹ nói xong ra phòng bếp hướng phòng ngủ đi đến. Sở Lăng Xuyên cũng vội vàng đi theo.

Sở mẹ vừa đẩy cửa ra, liền thấy Tổ Tổ nằm trên giường, mặt thâm tím, sắc mặt tiêu tụy, trông rất là thê thảm.

Sở mẹ tâm lý bộp một chút cũng nhìn không được mở to hai mắt: "Nha, Tổ Tổ, mắt con làm sao vậy?"

Không đợi Tổ Tổ trả lời, Sở Lăng Xuyên liền kéo tay áo Sở mẹ hướng phòng bếp bên kia đi đến, sở mẹ cũng phát giác sự tình không đúng, liền đi theo con mình, đi vào phòng bếp, Sở Lăng Xuyên thế này mới đem sự tình kể một lần.

Sở mẹ lúc này mới hiểu được, chính là con mình gây rắc rối, đem Tổ Tổ bạo hành, tuy rằng sở mẹ đối Tổ Tổ có thành kiến, cũng không phải thực lòng

đôi đũa , bắt quá thời điểm tuyệt đối không thể giúp con mình .

Nguyên vốn là muốn dạy dỗ Tổ Tổ như thế nào là làm người vợ tốt , song cuối cùng cũng là cảm khái cho Tổ Tổ, đem Sở Lăng Xuyên mắng một phen, sau đó mới rời đi.

Sở mẹ đi rồi, Sở Lăng Xuyên tiếp tục nấu cơm, Tổ Tổ tỉnh dậy, rửa mặt, bôi thuốc, thời điểm đi ra nhà vệ sinh, Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò hướng cô đi tới, sau đó một phen túm cô đi đến phòng bếp nhanh nhất nhất thể .

Trên bàn cơm là bốn món đồ ăn một canh, canh cá, đậu hũ ma bà , làm kích ma lạt gà ti, cung bạo ngư cân,

Tổ Tổ cũng không từ chối, cầm chiếc đũa lên ăn, hương vị thật tốt, nói là nếm thử, nhưng là nhìn không được ăn một miếng tiếp một miếng , hoàn toàn không nhìn Sở Lăng Xuyên , ăn trong chốc lát mới nhớ tới cái gì, mồm miệng đầy đầy mỡ nói: "Ba, như thế nào không ăn ."

Tổ Tổ nói xong, không nhúc nhích, tựa hồ muốn cắn đầu lưỡi chính mình, tiếp theo nâng đầu đứng dậy , mặt cũng nóng lên, cô trở về chỗ cũ đây, vừa rồi một cái vô ý hô Sở Lăng Xuyên là 'Ba' .

Này cũng không thể trách cô, trong thế giới của cô, trừ bỏ kêu ba mẹ, xưng hô khác cũng không nhiều lắm, thời gian ăn cơm , đại đa số đều là thời gian mình và ba mẹ ở cùng nhau, hơn nữa trong cuộc sống của cô đột nhiên lại thêm một người đàn ông không quen thuộc, cô thật đúng là không quen, miệng quen gọi, liền gọi nhầm rồi.

Sở Lăng Xuyên nhìn không được cười, ngồi ở đối diện Tổ Tổ, đưa một ly nước chanh cho cô, Tổ Tổ nhận lấy uống một ngụm, giải thích: "Cái kia thực xin lỗi, ở nhà kêu ba kêu thành thói quen. Không được cười em" Ngẩng đầu nhìn đến Sở Lăng Xuyên ý cười sâu xa, Tổ Tổ nhìn không được cảnh cáo một câu.

Sở Lăng Xuyên vội vàng thu liễm , "Không quan hệ, em không kêu anh 'Mẹ', anh đã muốn cảm ơn trời đất , ăn đi, nếu thức ăn sẽ lạnh mất ."

Một khi đã như vậy cô có thể không khách khí , ngày hôm qua hôn lễ cô cơ hồ sẽ không ăn cái gì , buổi sáng ăn về điểm tâm này nọ, lúc này đã sớm đói bụng, nếu như không đói bụng, cô còn không tỉnh dậy đâu .

Sở Lăng Xuyên nhìn chính mình thành quả lao động của mình được Tổ Tổ khẳng định, thật là an ủi, nhìn Tổ Tổ ăn, hân không mất thời cơ hỏi: "Vợ, chuyện ngày hôm qua chúng ta làm hòa đi?"

Tổ Tổ ăn ngẩng đầu nhìn Sở Lăng Xuyên liếc mắt một cái, mỹ thực ở phía trước, nàng cũng không cùng hân so đo , "Anh rất tốt, biết thu mua em bằng món ăn, được rồi, xem ở anh đem em đồ như vậy thấy rất cao hứng, em liền đại nhân đại lượng tha thứ anh."

Sở Lăng Xuyên trong lòng vui vẻ, lượng cơm ăn cũng tăng nhiều, cùng Tổ Tổ cùng nhau đem đồ ăn ăn một miếng cũng không thừa. Buổi chiều trôi qua rất hài hòa, cũng thực thuần khiết, hai người nói chuyện phiếm, gia tăng bồi dưỡng một chút tình cảm thời gian trôi qua rất nhanh.

Cơm chiều như trước là Sở Lăng Xuyên xuống bếp, ăn cơm, rửa mặt xong, Sở Lăng Xuyên mới biết được, trừng phạt chân chính mới bắt đầu, trừng phạt này quả thực là cực kỳ tàn ác, cực kỳ bi thảm, xưa nay chưa từng có , An Nhược Tổ thể nhưng muốn cùng anh phân phòng ngủ!

Anh ở cửa phòng khách , nói: "Chúng ta là vợ chồng nên ngủ cùng nhau, nếu như em muốn ngủ phòng khách, anh cũng sẽ ngủ."

Tổ Tổ nắm chặt gối đầu, về mặt đề phòng nhìn Sở Lăng Xuyên, "EM...em cũng không muốn lại cho anh cho một quyền, đá một cước, đến lúc đó em còn , mặt mũi nào ra đường nữa chứ , mặc kệ nói như thế nào, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn."

Nói xong, Tổ Tổ vòng qua Sở Lăng Xuyên hướng phòng khách đi đến, Sở Lăng Xuyên một cái bước đi lên, một tay ôm lấy Tổ Tổ, Tổ Tổ không kịp phản ứng, người đã bị Sở Lăng Xuyên khiêng ở trên vai.

"A, Sở Lăng Xuyên anh như vậy là sao? Để em xuống!"

Sở Lăng Xuyên khiêng Tổ Tổ hướng phòng ngủ , rõ ràng lưu loát trả lời: "Làm gì? Động phòng!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Anh Cũng Là Lăn Đầu Tiên? Thật Hay Giả Vậ?

Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên đặt ở trên giường lớn màu đỏ, đệm giường nhìn qua rất mềm mại , ấm áp , mà trên người cô thân thể cứng rắn của anh đang ôm chặt lấy cô, đột nhiên cô cảm thấy mình quá nhu nhược thật sự không chịu nổi một kích động.

Cô bị Sở Lăng Xuyên ôm quá chặt, bắt quá cái ôm lúc này cùng cái ôm lúc

trước rất bất đồng, trước kia là cái ôm đơn giản, mà lúc này đây là ở trên giường, lấy thân phận người chồng ôm cô, mà mục đích là muốn làm chuyện vợ chồng thân mật .

Chuyện này không phải cô không biết, tivi cùng tiểu thuyết cũng có nhiều, nhưng mà cũng không quá thực tế, chuyện thân mật vợ chồng đối với Tổ Tổ mà nói vừa xa lạ vừa bí ẩn , giờ phút này cô cảm thấy mình thực bất lực, không biết cái loại chuyện này phát sinh ở trên người chính mình sẽ như thế nào?

Tổ Tổ cảm thấy tim kêu loạn cả lên, thân thể cương cứng ở trong lòng anh, mở to hai mắt nhìn khuôn mặt cương nghị mà ngăm đen gần trong gang tấc kia . Con người đen thâm thúy lóe ra tia cao ngạo mà sáng quắc, anh thở dốc không ngừng, cô hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, mặt đỏ tím đập, nhưng không biết tại sao.

Sở Lăng Xuyên hơi hơi thu mình lại, chuyên chú mà tham lam nhìn Tổ Tổ, trong lòng anh Tổ Tổ nhu nhược không xương thân thể mềm mại, tản ra hương thơm mê người , con người trong như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , cực kỳ quyến rũ, hô hấp của anh ngày càng rối loạn, tâm cũng vậy mà loạn theo .

Nhìn không được nâng tay , dùng lòng bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô , nhẹ nhàng vuốt ve , mười ngón tay vuốt ve trên người cô nhưng thấy cô không ngừng cúi thấp đầu ,môi hai người chỉ thiếu chút nữa chạm nhau.

Không khí trở nên khô nóng , hô hấp cứ như vậy nóng rực, Sở Lăng Xuyên không thể chịu đựng được nữa, cúi đầu, hôn cánh môi mềm mại hồng nhuận của Tổ Tổ.

Tổ Tổ cái cảm giác là anh hôn môi thực nhuần nhuyễn , sau đó thuần thực hướng lên trên hôn, đầu cảm thấy choáng váng , lần này hôn khác thường hẳn lần

cường hôn kia , một cái là hôn loạn xạ , một cái là nụ hôn cuồng dã, ngọt ngào quyến luyến , hẳn là bất đồng , anh hôn cô thực ôn nhu lại cũng có chút ngốc nghếch , tuy rằng thật cẩn thận nhưng không thể tránh cho răng môi va chạm .

Bởi vì có chút đau, Tổ Tổ đầu dần dần tỉnh táo lại, cảm thấy lần hôn môi này có chút không thích ứng cùng với sự đụng chạm xa lạ này, lạ là , có chút tê dại, có cảm giác hơi ngứa nhưng cô có cảm thấy rất là hường thụ .

Mặc dù vậy cô vẫn cắn chặt răng, anh liên dùng đầu lưỡi cùng cô miêng lưỡi dây dưa , Tổ Tổ cảm giác, anh hôn thật ngọt ngào , còn mang theo một cỗ hơi thở nam tính xa lạ mà cường thế , làm cho cô có cảm giác hít thở không thông. Sở Lăng Xuyên chậm chạp cùng cô hôn môi, anh hôn một cách lỗ mãng, cô lớn mật đáp lại anh, không biết hôn như vậy đã bao lâu, quần áo của hai người bị vứt sang một bên.

Nhưng là thời điểm Sở Lăng Xuyên muốn đi thẳng đến chủ đề chính thì Tổ Tổ lại tránh đi,nói: "Đừng... Đừng... Đừng mà..."

Sở Lăng Xuyên đem đầu đèn đầu giường tắt đi , trong phòng liên tối đen, chỉ có tiếng thở dốc ái muội liên tiếp, sau một hồi, trong bóng đêm truyền đến Sở Lăng Xuyên thanh âm vừa thô bạo vừa nóng bỏng : "Bảo

bối, anh tắt đèn đi rồi?"

"Không.. Không được... ." Tổ Tổ ôm chặt chần trên người đầy người mồ hôi, kiên quyết không cho phép anh tắt đèn, cô nhưng là thực thẹn thùng, nếu tắt đèn chả phải đại sói xám như anh sẽ ăn cô ư ... Không được.

Sở Lăng Xuyên tiếp tục sờ soạng, nhưng Tổ Tổ đã kêu đau, còn khóc nức nở, sợ tới mức anh một thân

mồ hôi lạnh, không dám tiếp tục, mân mê nửa ngày nhưng là động

phòng không thành công.

Sở Lăng Xuyên có chút nổi giận xoay người ngã xuống bên cạnh Tổ Tổ ,

thở hổn hển . Tổ Tổ tắc cũng hô hấp, cảm thấy như thế nào lại khó như vậy?

Sau một hồi hai người hô hấp đều vững vàng xuống dưới. Tổ Tổ xoay người,

ôm lấy cánh tay cứng rắn của Sở Lăng Xuyên, nhỏ giọng thử hỏi anh : "Cái kia, anh ... Đây cũng là lần đầu tiên? !"

Sở Lăng Xuyên cũng xoay người đối mặt với Tổ Tổ , cánh tay chụp

tới đem Tổ Tổ ôm vào trong ngực, cúi đầu trong bóng

đêm vang lên âm thanh của anh:"Anh, đây cũng là lần đầu tiên?"

Biết rõ còn có hỏi, nếu không phải lần đầu tiên, anh còn có thể bại trận đến hai ba lần dưới tay em như vậy sao ? Tổ Tổ mặt nóng lên, ngượng ngùng cười, chụp lấy vai anh, ngây ngô cười: "Ha ha, đúng vậy đúng vậy, em cũng là lần đầu tiên,

Nhưng là thật hay giả "

Sở Lăng Xuyên cũng học khẩu khí của Tổ Tổ , ngoài cười nhưng trong không cười:

"Ha ha, đúng vậy, anh cũng là lần đầu tiên."

Tổ Tổ mặt đã sớm đỏ, hoàn hảo bóng đêm che giấu,cô thẹn thùng trả

lời:"Thật mà người ta cực kỳ trong sáng cực kỳ bảo thủ truyền thống đó ."

Sở Lăng Xuyên nhìn không được cười, cầm bàn tay mình quán quanh lòng bàn tay mềm mại của cô

trêu ghẹo hỏi: " Lần đầu tiên gặp mặt thời điểm anh hôn em cũng là nụ hôn đầu tiên ?"

"Đúng vậy, cho nên em mới bị anh chọc tức." Tổ Tổ nói xong không quên đặt câu

hỏi, "

Sở Lăng Xuyên, anh đừng nói nụ hôn kia của anh cũng là nụ hôn đầu tiên,

đàn ông ba mươi tuổi mà vẫn còn nụ hôn đầu tiên, cô không có tin."

"Em còn không tin, thì phải là cả nụ hôn đầu tiên, bảo bối nhỏ ,

không một."

Tổ Tổ tưởng là, Sở Lăng Xuyên đầu tiên là đọc quân giáo, tốt

nghệp lại là bộ đội, không yêu đương, thật là không có khả năng ,

đang nghĩ, cảm thấy trước ngực nóng lên, Sở Lăng Xuyên sờ

tay đi lên.

Sở Lăng Xuyên trêu ghẹo nói xong lại hỏi: "Ngày đó sau khi trở về em có cảm giác gì "

"Sau khi bị anh cưỡng hôn trở về có cảm giác gì sao?

Tổ Tổ chớp nháy mắt, trong bóng đêm vươn ngón tay quơ quơ: "Em, em trở về liền lau môi thật sạch ba lần mới thôi ."

Tổ Tổ nói xong Sở Lăng Xuyên liền tức .

"Còn anh , anh có cảm giác gì , trở về đều làm sao ?" Tổ Tổ lại hỏi.

Sở Lăng Xuyên bắt lấy tay cô , đặt ở bên miệng, trừng phạt cắn đầu ngón tay cô , "Anh sau khi trở về , ba ngày liền không đánh răng."

Lần này là Tổ Tổ tức giận, cũng nở nụ cười, không thèm trả lời anh.

Sở Lăng Xuyên không động phòng thành công liền chưa từ bỏ ý định, trong lòng

sao động, đem Tổ Tổ ôm càng chặt hơn, cúi đầu nặng nề ở nàng bên tai nói:

"Bảo bối, nếu không chúng ta tắt đèn nghiên cứu chút ?"

Tổ Tổ ngấm lại vừa rồi, anh chỉ có tiến thêm một chút, cô đã cảm thấy tê

tâm liệt phế , nghĩ lại đau đớn kia , thân thể có chút run run, sợ hãi nói:

"Cái kia... Thời điểm không còn sớm, hơn nữa, em cảm thấy rất đau, nếu

không chúng ta ngày mai lại nghiên cứu?"

Sở Lăng Xuyên tuy rằng ghen đến nội thương, bắt quá thông cảm với Tổ Tổ, ở trên trán cô hôn ngủ ngon , mắt mát nói:

"Được rồi, vậy thì ngày mai lại nghiên cứu, ngủ đi."

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon. "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bạn Thân Đến Thăm

Buổi sáng Ngày hôm sau,thời điểm Tổ Tổ tỉnh lại , Sở Lăng Xuyên không ở

nhà, Tổ Tổ rời giường, nhìn đến đầu giường có tờ giấy, trên viết:

Anh đi ra ngoài chạy bộ , thuận tiện mang bữa sáng về, bảo bối nhỏ, nhớ

giúp anh pha nước tắm

Tờ giấy cùng nét chữ mạnh mẽ hữu lực cùng lời lẽ quan tâm chăm sóc, Tổ Tổ đột nhiên cảm thấy kết hôn thật tốt ,

hơn nữa cũng thực thích người đàn ông này kêu cô là bảo bối nhỏ, thực thân mật, ấm áp, cũng thực tự nhiên, không có cảm giác không thích hợp.

Tổ Tổ đem tờ giấy đặt trong ngăn kéo, sau đó rời giường đi rửa mặt, nhìn

mặt mình, đã không còn sưng lên nữa, bên mắt thâm cũng đã mờ đi một

chút, hồi tưởng một chút, nửa đêm mơ

mơ màng màng cảm giác có người ở sờ mặt cô, lúc ấy ngủ mơ hồ không nghĩ đến Sở Lăng Xuyên giúp nàng bôi thuốc.

Tắm rửa một cái, giúp Sở Lăng Xuyên pha nước tắm,thời điểm cô từ trong nhà vệ sinh đi ra , Sở Lăng Xuyên vừa vận trở về, mặc một bộ đồ thể dục màu xanh , trên mặt, tóc đều bị mồ hôi là một mồ hôi, trong tay còn

mang theo sữa đậu nành, bánh bao, trứng gà.

Tổ Tổ đi làm bữa sáng , Sở Lăng Xuyên cúi đầu tiến đến bên Tổ

Tổ , cười nói: "Em đã tắm xong , xem ra anh về trễ,
còn chờ được cùng em tắm uyên ương a."

Chân Sờ Lãng Xuyên bị Tổ Tổ đạp cho một phát , kêu đau một tiếng. Tổ Tổ lru loát cầm

bữa sáng đi đến nhà bếp, Sờ Lãng Xuyên rất nhanh hôn một cái trên mặt Tổ Tổ , rồi chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh.

Tổ Tổ đợi Sờ Lãng Xuyên tắm rửa xong thì cùng nhau ăn điểm tâm, hai người ngồi đối diện nhau, Sờ Lãng Xuyên uống sữa đậu nành, Tổ Tổ đem trứng gà đã bóc vỏ đặt ở trong tay Sờ Lãng Xuyên, sau đó lại đi bóc quả trứng khác.

Sờ Lãng Xuyên cầm quả trứng gà đã được bóc vỏ thật tốt, trong lòng cảm thấy ấm áp, cảm thấy

Tổ Tổ thật lòng săn sóc, cũng thực ôn nhu, anh cắn một miếng đem trứng gà ăn hết, lại uống một ngụm sữa đậu nành, lúc ngẩng đầu lên , nhìn Tổ Tổ ngây ngốc nhìn anh.

Sờ Lãng Xuyên nhin không được cười, "Làm sao vậy? Nhìn anh cũng có thể no bụng à ?"

Tổ Tổ nuốt một ngụm nước miếng, hỏi hần: "Trứng gà kia... anh ăn sao?"

"Ừ." Sờ Lãng Xuyên nhú mày, cảm thấy Tổ Tổ như vậy cực kỳ đáng yêu, anh

lấy quả trứng trong tay cô bóc một cách thuần thục , sau đó đưa đến bên miệng Tổ Tổ.

Tổ Tổ thực ngoan cắn một ngụm, nhìn hần một cái, thực

cổ chấp nói: "Em cảm thấy anh không có ăn."

"Anh bảo rồi anh có ăn mà." Sờ Lãng Xuyên nói xong lại duỗi cánh tay cầm một

quả trứng gà, gỡ lên bàn vài cái, vỏ trứng nứt ra , nhát tay bóc vỏ , sau đó lại cắn một miếng ăn, Tổ Tổ không nói gì, vùi đầu vào ăn com.

Sờ Lãng Xuyên nhìn Tổ Tổ kia cúi đầu,nói: "Giữa

trưa về nhà ăn com, buổi tối đến nhà nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, buổi sáng ngày mai có thể đi chơi cùng em nửa ngày, buổi chiều anh sẽ trở về bộ đội."

Thời gian nửa ngày có thể đi đâu? Chỉ có thể đi vùng phụ cận, cô là người địa phương , lam sơn thắng cảnh gần đây cô đều đã đi qua , thật không nghĩ được nên đi chỗ nào.

Còn có thời gian, từ từ nghĩ .

Ăn xong điểm tâm, thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài . Vết thâm trên mắt Tổ Tổ tuy rằng đã mờ ,nhưng mà vẫn chưa hết được, Sờ Lãng Xuyên tìm cái kính râm đưa cho Tổ Tổ đeo, cuối cùng cũng có thể gặp người .

Từ nhà lái xe đến Sờ giữ gia tầm 10 phút , Sờ Lãng Xuyên lái xe

BMW vào hầm gửi xe, Tổ Tổ cùng Sờ Lãng Xuyên cùng nhau đi vào nhà chồng

phát hiện trong nhà có rất nhiều người.

Trừ bỏ sỏ ba ba chúng sỏ mẹ, còn có cô,dì chú bác, anh chị em họ, anh rể,chị dâu...

Nhìn thấy Tổ Tổ đều tỏ vẻ an ủi, sau đó biết được lai

lich bên nết thâm tím kia của cô ,chị em họ đầu tiên là đồng tình, thương xót sau đó không phúc hậu ㄟ_ㄟ

cười cô một phen , vài vị trưởng bối nói Sờ Lãng Xuyên một phen, làm cho

anh tối tăm mặt mũi.

Cháu họ nhỏ nhất năm nay mới có bốn tuổi thập phần tinh quái, chạy đến bên Tổ Tổ, nghiêm trang nói: " mợ nhỏ , cháu biết mợ là ai rồi, mợ chính là người ngày

đó muốn cháu kêu chú thành ba cháu đi."

Sở Lăng Xuyên một tay bồng cháu ngoại trai trên vai, cô anh vỗ vai

cười nói: "Tiểu tử nguoi, thế nào đêm tân hôn còn đánh vợ. Lần sau còn làm thế nữa thử xem cô cô có dám đánh mông cháu nở hoa hay không."

Tổ Tổ ngồi một chỗ, xấu hổ cùng buồn cười, người một nhà cũng bị câu nói của cô cô làm cho cười không ngừng, tiểu xong đều tò mò đứng

lên, hỏi cô sao lại thế này, sau đó biểu tỷ đem sự tình từ đầu đến cuối

kể lại một lần.

Khi Sở Lăng Xuyên cùng chị em họ có quan hệ tốt cùng tụ tập, em họ tới trước, là người lần trước bị Tổ Tổ hiểu lầm thành đối tượng xem mắt của anh, biểu tỷ mang theo cháu gái nhỏ đến sau, vừa vận gặp Tổ Tổ.

Tổ Tổ cảm thấy mình đã cực kỳ đen tối, không nghĩ tới chị họ còn đen tối hơn, không biết chừng trong lòng còn cười cô ngốc đầu, bắt đen tối nhất vẫn là Sở Lăng Xuyên, thế nào lại tương kế tựu kế, làm cho cô hiểu lầm

, nếu không phải kết hôn nhìn thấy hai người này, cô còn cho là mình xui xẻo a.

Mọi người cũng không nói gì, chỉ nhìn nhau cười, Tổ Tổ thực

quần thực quần,. Giữa trưa mọi người ăn

com trưa lại nói chuyện phiếm trong chốc lát, Tổ Tổ mới cùng Sở Lăng

Xuyên rời đi, về nhà.

Đi nhà cha mẹ Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên có vẻ lo lắng, hai người đem con gái bảo bối giao cho anh, anh lại đánh cho cô bị mất thềm, mặc kệ thế nào đều là mình không đúng, anh chuẩn bị sẵn tư tưởng bị hỏi tội.

Quả nhiên, đi đến nhà cha mẹ, Tổ Tổ bị thâm mắt làm Lý Nguyệt

Hương chấn động, tuy rằng Tổ Tổ cũng hỗ trợ giải thích là ngộ thương,

Lý Nguyệt Hương vẫn nghi vấn, sợ con gái mình

gả cho loại đàn ông bạo lực.

Trải qua một phen lí luận tư tưởng, Lý Nguyệt Hương rốt cục cũng tin đó là ngộ thương,

bất quá đối Sở Lăng Xuyên như trước không có sắc mặt hoà nhã, mãi cho đến buổi

chiều An Quốc Đống tan tầm trở về, không khí mới dịu đi một ít.

Tuy rằng An Quốc Đống muốn làm rõ sự tình, nhưng cũng không nói gì

thêm, bất quá cùng nhau ăn qua bữa cơm chiều, Thời điểm Sở Lăng Xuyên cùng Tổ Tổ trước khi

đi, vẫn là lo lắng dặn, đàn ông trăm ngàn không thể động thủ với phụ nữ.

Sở Lăng Xuyên nghĩ rằng, anh làm sao dám đánh Tổ Tổ nữa, kia một quyền

đầu hận không thể chà nát mặt mình thượng, lần nữa hướng nhị lão cam đoan sẽ

không động thủ đánh Tổ Tổ hậu, thế này mới có thể mang theo Tổ Tổ rời đi.

Một ngày, hai người đều kinh tâm động phách.

Về nhà, Sở Lăng Xuyên liền đi tắm rửa, đêm nay hẳn

muốn cùng Tổ Tổ động phòng hoa chúc, nghĩ ngày hôm qua ở trong

lòng mình kia là thân thể mềm mại không xương của cô, Sở Lăng Xuyên cảm thấy nhiệt huyết

sôi trào.

Tắm nhanh từ nhà tắm đi ra, vừa vận Tổ Tổ đi ra từ

phòng ngủ, Sở Lăng Xuyên nhìn sắc mặt cổ quái của Tổ Tổ,

trong tay còn giấu cái gì đó dường như sợ anh nhìn thấy.

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên ngây ngẩn cả người, lúc

này Sở Lăng Xuyên chỉ mặc một cái khăn tắm, nửa người trên để trần, lộ ra thân hình

rắn chắc. Làn da màu đồng, cơ bắp rõ ràng không

khoa trương, làm cho người ta một loại rất cảm giác rất hoàn mỹ.

Nhưng là, làn da kia nguyên bản nên bóng loáng, lại có rất nhiều vết sẹo lớn

nhỏ không đồng nhất, đều là do huấn luyện, chấp hành nhiệm vụ

lưu lại đi, Tổ Tổ ngây ngốc nhìn, Sở Lăng Xuyên đi đến trước mặt Tổ Tổ.

Tổ Tổ kia nhìn chằm chằm ánh mắt rõ ràng là ở dự đoán phạm tội, không nói

hai lời đem Tổ Tổ ôm lên, còn tà ác cười nói: "Vợ, hôm nay người khả năng chạy

không thoát."

Nói xong đã muốn ôm Tổ Tổ trở lại phòng ngủ, đem Tổ Tổ đặt ở trên giường,

sau đó liền lộ ra bản chất sói đói đem Tổ Tổ đặt dưới thân, Tổ Tổ mặt hơi hơi phiếm hồng, đem thứ giấu sau người vừa nãy đặt trước mặt anh.

Sở Lăng Xuyên nhìn thứ trong tay Tổ Tổ, chân mày cau lại, "Cái gì vậy?"

Tổ Tổ cắn cắn môi, đỏ mặt nói: "Băng... Băng vệ sinh."

Sở Lăng Xuyên ánh mắt mở to, lại thuần khiết không biết băng vệ sinh dùng ra làm sao, "Em đừng nói là..."

Tổ Tổ gật đầu: "Đúng vậy. Em... Bạn tốt của em vừa mới đến thăm."

Sở Lăng Xuyên vẻ mặt đầy hắc tuyến, hờn hờn ở trên cổ Tổ Tổ cắn một chút, xoay người nằm ngay đơ trên giường.

Tổ Tổ vỗ vỗ bả vai anh, quan tâm hỏi: "Cái kia... Anh không sao chứ?"

"Nội thương"

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên kinh ngạc xong cảm thấy buồn cười, trong lòng mau tiêu rút, cũng không dám làm quá, mím môi, đứng dậy đi đến nhà vệ sinh, bạn tốt đến cô có thể làm càn, ha ha

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dáng Người Không Sai

Tổ Tổ đi vệ sinh vội trộm nở nụ cười rồi tắm qua, đem khăn tắm màu trắng bao quanh mình, do dự một chút mới mở cửa đi ra ngoài, vừa mở cửa liền thấy Sở Lăng Xuyên đứng ở cửa, ánh mắt như hồ rình mò nhìn chằm chằm cô.

Lúc này Tổ Tổ, chỉ mặc chiếc khăn tắm, xương quai xanh

hoàn toàn lộ trước mắt người nào đó, bờ vai mượt mà, xương quai xanh

xinh đẹp, da thịt trắng hồng, giống như bạch ngọc tốt nhất.

Mà Sở Lăng Xuyên, cũng chỉ mặc khăn tắm che nửa người dưới, nổi bật lên làn da màu đồng, có vẻ anh đen hơn so với Tổ Tổ, nhưng cũng càng thêm cường

tráng tràn đầy năng lượng.

Mặt Tổ Tổ đỏ lên, Sở Lăng Xuyên rất nhanh, thân thể cảm thấy khô

nóng, đáng tiếc Tổ Tổ không thể đập lửa , bạn tốt thật là, khi

nào không đến, lại đến đúng bây giờ?

Sở Lăng Xuyên áp chế nội tâm rục rịch, phụng phịu, híp mắt hỏi Tổ Tổ:

"Em có phải đang cười anh? Có phải hay không lừa anh, xem anh bị nội thương, em thực vui lắm đúng không?"

"Em không có cười."

Tổ Tổ không chút nghĩ ngợi phủ nhận, Sở Lăng Xuyên nhú mày, vẻ mặt

ngghi hoặc, "Anh ở ngoài cửa vừa mới nghe thấy tiếng vịt kêu bên trong nghe rất giống tiếng cười không phải của em thì của ai?"

"Anh cười mới giống vịt kêu ý, em cười không có khó nghe đến mức ấy

đâu." Tổ Tổ nói xong liền hối hận , đây không phải không đánh đã khai

sao, sớm biết vậy đã thừa nhận , còn bị người nào đó mắng là cười như

vịt kêu, anh ta đúng là người xấu, tâm địa cùng diện mạo tới cùng là không có nửa xu quan hệ.

Tổ Tổ oán hận trừng mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái, không hề quan tâm

đến anh, hướng phòng ngủ mà đi, vừa mới đi đến nơi đã bị tên họ Sở kia ngăn lại.

"Anh đi ra? Tôi muốn nghỉ ngơi."

"Ăn không được anh sẽ không rời đi?"

Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn, miễn cảm lý giải ý tứ của anh, anh đây là

muốn lưu manh đùa giỡn cô , cô đang muốn chạy trốn, nào ngờ Sở Lăng

Xuyên nhanh chóng chuẩn xác đã kéo rút khăn tắm trên người cô.

"A... !" Tổ Tổ thét chói tai, hai tay ôm trước ngực, xấu hổ không biết

làm sao, sau đó lơ đãng nhìn Sở Lăng Xuyên nhìn chăm chăm cô.

Tổ Tổ ngượng ngùng hoảng hốt biến thành thẹn quá thành giận, ăn miếng

trả miếng một phen cũng kéo rút khăn tắm của Sở Lăng Xuyên xuống.

Thời khắc Khăn tắm rơi xuống đất kia, Sở Lăng Xuyên sững sờ, Tổ Tổ choáng váng.

"A... !" Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ ngây ngốc, tiện đùa dai học Tổ Tổ

kêu lên, bất quá không phải thét chói tai, mà là rống, thực là rống,

hơn nữa còn là âm thanh rất lớn.

Tổ Tổ nhìn cơ thể Sở Lăng Xuyên dưới khăn tắm, lại thét chói tai sau

đó bỏ chạy, nhanh chóng trở về phòng ngủ, nhảy trên giường, dùng chân

đem cơ thể chính mình quấn thật kỹ .

Sở Lăng Xuyên cũng vào tới phòng ngủ lên trên giường, xốc chăn lên

chui vào, ha ha cười lớn đem thân thể Tổ Tổ ôm lấy, nhưng không có giờ
trò lưu manh, chỉ lo cười đến không nói ra lời.

Tổ Tổ nghe Sở Lăng Xuyên cười, vừa thẹn vừa giận, tức giận đánh anh
mấy đấm, đập anh mấy đá, mặt đỏ giống như quả táo.

"Vợ." Sở Lăng Xuyên rốt cục ngừng cười, vũng vàng hồ hấp, sau đó trong
đầu đều là cảnh thân thể nóng bỏng của cô kia, tiểu nha đầu lửa đảo,
nghĩ lại cúi đầu nặng nề nói: "Vợ,nhìn anh xem? ."

"Nhìn cái đầu anh, ngủ!" Tổ Tổ mặt nóng bừng lên, cảm thấy chính mình
thực ngu ngốc ngây thơ, nhưng là, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn đến thân
thể trọn vẹn của đàn ông , thực ngượng ngùng, bất quá cũng nhin không
được nghĩ, nguyên lai cái kia của đàn ông là như vậy nha.

Tiếp tục ngượng ngùng đi xuống không giống tính cách của cô đi, Tổ Tổ
ho khan, nuốt nước miếng, cổ họng mẫn chất . Trong lòng nghĩ không thể
nào bị anh đùa giỡn đi, cho nên mặt đỏ sặc,Sở Lăng Xuyên vỗ ngực, tùy
tiện nói: "dáng người cũng không sai, chúng ta nhìn vậy thôi."

Sở Lăng Xuyên cầm cầm Tổ Tổ, làm một cái biểu tình hung ác, tức giận
nói: "Nếu không phải bạn tốt của em đến, xem anh làm gì em, còn bây
giờ thành thật, ngủ."

Tổ Tổ không dám cử động,hai người ôm nhau ngủ, tuy rằng vẫn là mùa
xuân, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, cô rúc mình vào người anh, nhưng cơ
thể ẩm ướt không thoải mái, cuối cùng Tổ Tổ kháng nghị, Sở Lăng Xuyên
buông Tổ Tổ ra, Tổ Tổ nằm ở bên cạnh, Sở Lăng Xuyên cũng không phản
đối, nguyên nhân anh buông tay Tổ Tổ là, ôm Tổ Tổ ngủ là một loại tra
tấn.

Hai người như vậy ngăn cách nhau một khoảng, bất tri bất giác ngủ,sáng
sớm ngày hôm sau, hai người da mặt dày làm như chưa từng có chuyện gì
xảy ra, rồi giường rửa mặt, ăn cơm, sau đó đi dạo phố.

Thời điểm Sở Lăng Xuyên ra khỏi cửa trực tiếp mặc quân trang thẳng tắp
, nhìn rất có khí phách nam nhân, càng thêm oai hùng bất phàm, Tổ Tổ
nhin không được nhìn thêm vài lần.

Tổ Tổ hôm nay mặc một cái váy dài đến bắp chân khoe được đôi chân dài
trắng nõn , chiếc váy màu mận đỏ càng làm nổi bật làn da trắng như sứ
của cô, Sở Lăng Xuyên nhin không được hôn Tổ Tổ vài cái, sau đó mới
xuất môn, hai người cùng đi xem phim, cuối cùng đi mua rất nhiều bánh

kẹo cưới, để Sở Lăng Xuyên đưa về bộ đội để mọi người cùng ăn.

Nhìn thời gian cũng đến giữa trưa, hai người lại đi ăn món cay Tứ

Xuyên, cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó về nhà đóng gói này nọ, thời điểm

đang bận rộn, sở mẹ đến đây, biết Sở Lăng Xuyên muốn về đơn vị, cho

nhìn đến xem, còn mang theo rất nhiều đồ.

Tổ Tổ cùng bà hàn huyền vài câu, cũng không nói nhiều, sau đó Sở Lăng

Xuyên cùng bà nói chuyện một lát, cô đi đóng gói này nọ, cố gắng làm

một người con dâu tốt.

Lúc Tổ Tổ bận rộn, Sở Lăng Xuyên cũng không nhàn rỗi, cùng mẹ nói

chuyện, cũng đem lo lắng của mình ra nói đến, nghĩ như vậy vợ thời

điểm có thể nhìn xem ảnh chụp.

"Mẹ, mẹ cũng biết, con ở đây không thể thường xuyên về nhà."

"Được rồi, con nói lời này mẹ không phải còn không biết. Đi Mẹ đi giúp

con sắp đồ này nọ." Sở mẹ nói xong phòng ngủ đi đến, giúp Tổ Tổ sắp

xếp đồ giúp Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên nhìn quyển album ảnh của Tổ Tổ đặt ở tivi nghĩ, hay anh

nhìn lấy ảnh hai người chụp chung mà cất đi khi nào nhớ cô thì lấy ra

ngắm

"Ý kiến không tồi" rồi anh đứng dậy đi đến chỗ tivi lấy quyển album ảnh của Tổ Tổ, lấy ra ảnh của cô, Sở Lăng Xuyên con người lạnh lẽo, mày cũng gắt gao

nhìn lại vị trí người trong ảnh đang đứng cạnh cô, không phải anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ly Biệt.

Ảnh chụp có chút cũ, hẳn là chụp cách đây đã lâu.

Ảnh chụp nam nhân, có làn da trắng, đeo kính, nhìn qua rất nhã nhặn nho nhã, tuy rằng bộ dáng coi như anh tuấn, nhưng Sở Lăng Xuyên nhìn thế nào cũng đều cảm thấy nam nhân trong ảnh này không vừa mắt, làm cho anh nhớ tới rắn hổ mang, tuy bề ngoài hiền lành nhưng độc vô cùng.

"Ba, ba!" hai tiếng, Sở Lăng Xuyên đem quyển album khép lại, sau đó thô lỗ đặt lại trên ngăn tủ.

Anh trưng ra khuôn mặt nghiêm túc bình tĩnh, nhưng trong đầu không tự chủ được phác họa hình dạng nam nhân trong ảnh chụp, Sở Lăng Xuyên nhìn không được tượng tượng giờ phút này đứng trước mặt mình là nam nhân kia, giật lấy kính của hắn vứt xuống mặt đất, sau đó bắt lấy vai hắn, một quyền lại một quyền hướng bụng nam nhân đánh một trận, sau đó một cước đá văng, hung hăng đấm.

Sở Lăng Xuyên đang điên cuồng tượng tượng đánh đấm, Tổ Tổ cùng Sở mẹ vừa vặn đi ra từ phòng ngủ, nhìn vẻ mặt âm trầm đang luyện quyền cước của Sở Lăng Xuyên mà lắc đầu ngăn ngăn.

"Là sao?" Sở mẹ trừng mắt một cái nhìn Sở Lăng Xuyên, "Vài ngày không luyện, cả người con không thoải mái có phải hay không, ở nhà điên cuồng luyện tập, không cần thận lại cho ta và vợ con một quyền, đến lúc ấy ta sẽ không tha cho con. Lớn như vậy còn không biết điều."

Sở Lăng Xuyên hạ cánh tay, liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái, nhìn trong tay cô mang theo một đóng đồ vật liền đi qua tiếp nhận, cười nói: "Không có gì chi tùy tiện hoạt động gân cốt một chút thôi. Mẹ để con làm nốt cho, hia người đi nghỉ đi."

Sở Lăng Xuyên nói xong liền qua sắp xếp đồ đạc, mới phát hiện ra, Tổ Tổ cùng mẹ đóng gói năm túi đồ to, bất quá anh cũng không dám nói là không lấy, lập tức tìm dây thừng đem năm túi đồ buộc vào balô.

Vốn là muốn cùng Tổ Tổ nói vài điều, song mẹ lại có ở đây, rất nhiều lời muốn nói với cô cũng không thể thốt ra, một tay chỉnh trang lại đồ đạc mang theo liếc mắt nhìn Tổ Tổ rồi quay sang nhìn mẹ ; "Được rồi, con phải đi thôi, hai người ở nhà phải chiều cố bản thân cho tốt. Cho con gửi lời tạm biệt đến cha và anh"

Nói xong xoay người bước đi, một câu cũng không nói thêm , sở mẹ đi ra tận ngoài cửa tiễn anh, Tổ Tổ cũng không thể không đi tiễn, liền đi xuống lầu tiễn Sở Lăng Xuyên, đi vào nhà xe.

Xe của Sở Lăng Xuyên là một chiếc xe , anh rất dễ dàng mở cửa xe, sau đó lên xe, cùng sở mẹ, Tổ Tổ nói lời từ biệt, rồi lái xe đi.

Sở mẹ cùng Tổ Tổ vẫn nhìn theo xe Sở Lăng Xuyên biến mất, Sở mẹ hơi buồn rầu, còn Tổ Tổ thì rất bình tĩnh, cô quay đầu nhìn Sở mẹ, "Mẹ, đi lên đi, bên ngoài gió lạnh."

Sở mẹ cũng nhìn Tổ Tổ, cảm thấy Tổ Tổ không có đau lòng khi Sở Lăng Xuyên đi, nghĩ con mình đem Tổ Tổ xem như bảo bối, vậy mà Tổ Tổ phông chừng đem Sở Lăng Xuyên vào trong mắt , sở mẹ trong lòng có chút không thoải mái.

"Muộn rồi mẹ phải trở về, Sở Lăng Xuyên đi rồi ,con nếu không có việc gì thì nên thường xuyên về nhà một chút."

Sở mẹ nói xong liền đi,Tổ Tổ nhìn sở mẹ rồi đi mới xoay người trở về nơi gọi là nhà nhưng chưa mấy quen thuộc.

Buổi sáng đi đi lại lại nửa ngày, Tổ Tổ lúc này cảm thấy hơi mệt, trong nhà chỉ còn lại một mình cô, liền ngã nhào lên giường ngủ một giấc.

Buổi chiều cô ngủ đến hơn năm giờ, cho đến khi tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô mới tỉnh dậy.

"Ai vậy ?" Tổ Tổ mê mang với tay lên tủ cạnh giường tiếp điện thoại, thanh âm mang theo chút buồn ngủ, mắt vẫn nhắm lại.

"Tổ Tổ, Tiểu Xuyên không ở nhà, buổi tối con có muốn về nhà ăn cơm không."

Là thanh âm của mẹ, con buồn ngủ của Tổ Tổ tiêu đi vài phần, ánh mắt chớp chớp, nhìn lên trần nhà, buổi chiều về nhà , cũng tốt, rõ ràng buổi tối có thể ngủ tại phòng của mình ở nhà mẹ , cô hôm nay cũng chỉ có một mình ngủ qua đêm ở nhà mới này, thật là là sợ, hơn nữa, cô lại không biết nấu ăn, thật là bị kịch a.

"Mẹ, con lập tức trở về, con trước tiên phải thu xếp một chút."

Tạm biệt mẹ , cúp điện thoại Tổ Tổ rời giường, vừa bước chân ra khỏi phòng ngủ, điện thoại trong phòng lại vang , cô đành quay trở lại nghe điện thoại, "Mẹ, còn chuyện gì nữa vậy ạ?"

"Em kêu ai là mẹ vậy hả ?"

Tổ Tổ giật mình, đầu óc ong ong, trong điện thoại truyền đến là âm thanh của Sở Lăng Xuyên, cô còn tưởng là mẫu thân đại nhân nhà cô còn điều gì phân phó, không nghĩ tới là ông xã đại nhân đang ở đơn vị kia, Tổ Tổ ngáp một cái, nuốt nước bọt nói: "Anh đừng tưởng làm như vậy là hù được em"

Sở Lăng Xuyên nghe ra , ở đầu bên kia hỏi: "Không phải từ lúc anh đi em vẫn ngủ đến tận bây giờ đấy chứ?"

Tổ Tổ đoán Sở Lăng Xuyên đại khái nghe được âm thanh ngái ngủ của cô, miễn cưỡng trả lời: "Ừ, cảm thấy hơi mệt. Anh đã đến bộ đội rồi sao?"

Anh không chỉ mới đến bộ đội , mà đã làm việc đến bờ hơi tai , nghĩ cô ngủ ba bốn tiếng, anh nhin không được muốn trêu ghẹo cô: "Em ngủ vượt quá cả trư , trư bà."

Tổ Tổ nhin không được kháng nghị, nghiêm túc, còn cảnh cáo Sở Lăng Xuyên: "Đồng chí Sở Lăng Xuyên , tôi trịnh trọng cảnh cáo anh, không cho phép anh đặt biệt danh cho tôi. Cái gì mà trư bà , thật sự là khó nghe."

"Bảo bối nhỏ." Sở Lăng Xuyên cũng thức thời sửa lại xưng hô, "Anh cũng trịnh trọng đề xuất yêu cầu với em, chúng ta đã có quan hệ thân mật đến mức này, có thể hay không không chỉ nói tên của anh , anh thực tức giận nếu em không kêu tên anh đấy, anh muốn em đổi xưng hô."

Tổ Tổ nhin không được oán thăm, nam nhân này được voi đòi tiên, bất quá trong lòng cũng nhin không được nghĩ anh thật đen tối , nghĩ rồi nở nụ cười, nói: "Kia phải gọi anh là cái gì? Hắc than? Hay Hắc Từ?"

"Bảo bối nhỏ , phải gọi là anh Lăng Xuyên!"

"Bảo bối nhỏ, kêu ông xã đi!"

Bên kia là một màn tiếng rống, làm lỗ tai cô ong ong, không phải tiếng Sở Lăng Xuyên , cũng không phải tiếng một người rống, mà là tiếng của một đám

người, tiếp theo bên kia truyền đến tiếng cười râm ran, mặt Tổ Tổ nghe thấy không tự chủ được đỏ ửng lên.

Tiếp theo lại là âm thanh vui đùa ầm ĩ hòa lẫn với tiếng cười mắng, sau đó ông nghe đột nhiên im lặng, truyền đến tiếng Sở Lăng Xuyên: "Đừng để ý, mọi người không có ác ý, đám xu tiểu tử này, tí nữa anh sẽ thu thập bọn họ."

Sở Lăng Xuyên không cho cô trả lời, thời điểm Tổ Tổ cảm thấy không biết nên nói gì, Sở Lăng Xuyên liền nói: "Mật mã thẻ tín dụng là... , thẻ anh để ở trong quyển album, tài chính anh đều giao cho em, thích cái gì mua cái đấy."

"Pip pip pip..." Tổ Tổ còn chưa kịp nói đầu bên kia đã cúp máy, kỳ thật cô muốn hỏi, tiền anh đều đưa hết cho cô, anh bình thường muốn dùng đến tiền phải làm sao bây giờ? nam nhân này thật không cho người ta nói nói cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Có Trộm

Sở Lăng Xuyên quay trở về đơn vị, Tổ Tổ cũng bắt đầu đi làm lại. Tuy rằng kết hôn, có gia đình chăm lo, nhưng bởi vì Sở Lăng Xuyên không ở nhà, cho nên vài ngày nay cô đều về nhà mẹ đẻ ở, vì cô không thói quen ở một mình, lại thêm nữa, cô không biết nấu ăn, cho dù biết nấu ăn, có một mình, nào có tâm tình nấu cơm.

Cho nên, vài ngày nay cô trở về nhà của hai người để quét tước dọn vệ sinh, thời gian còn lại không phải đi làm chính là về nhà mẹ ruột, đương nhiên cũng sẽ đi đến nhà chồng, thăm hỏi cha mẹ chồng.

Còn về Sở Lăng Xuyên, vài ngày không được thấy được anh, ban ngày thỉnh thoảng nhận được điện thoại của anh, hai người tán gẫu vài câu. Buổi tối khi đi ngủ cô thường lên mạng, cũng sẽ lên QQ chat với anh, trừ bỏ việc ông xã đại nhân không gọi điện ra, cuộc sống trừ thân phận đã kết hôn ra, tựa hồ không có gì thay đổi.

Bận rộn vài ngày, cũng đến cuối tuần, Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm hẹn cô buổi tối đi hát karaoke, Tổ Tổ vui vẻ đáp ứng, tan tầm, từ trường học đi ra, cô vui vẻ gọi điện thoại báo cho cha mẹ biết cô không về, sau đó vẫy taxi đến địa điểm đã hẹn.

Lúc đến nơi, di động đột nhiên vang lên, Tổ Tổ lấy điện thoại ra, nhìn xem là dãy số của mẹ chồng gọi tới, cô vội vàng nghe máy, gọi một tiếng mẹ, liền nghe thấy tiếng mẹ chồng vang lên: "Buổi tối con về nhà ăn cơm."

"Nhưng mà con đã hẹn với bạn..."

"Mẹ Chờ con, như vậy nhé."

Tổ Tổ còn chưa nói xong, bên kia Sở mẹ đã cúp máy, Tổ Tổ nhìn chăm chăm di động chân mày cau lại, hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn là cho xe quay đầu đi về hướng nhà chồng, sau đó gọi cho Hàm Hàm báo không đi được, bị Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm khách sáo một phen.

Đi vào nhà chồng, Tổ Tổ nhìn thấy anh cùng chị dâu đã ở đấy, tuy rằng là người thân, nhưng vẫn còn xa lạ, trò chuyện công tác, trò chuyện về Sở Lăng Xuyên, tìm đề tài, cũng may mọi người đều hay nói, không đến mức tẻ ngắt.

thời điểm ăn cơm Tổ Tổ cùng đại tẩu sắp bát đĩa, Sở mẹ nhìn Tổ Tổ một cái, mở miệng nói: "Phụ nữ, buổi tối tốt nhất không nên đi ra ngoài, ở bên ngoài không an toàn, tiểu xuyên thường không ở nhà, không thể chăm sóc tốt cho con, chúng ta làm trưởng bối rất lo lắng."

Tổ Tổ nghe lời Sở mẹ nói đoán không biết Thái hậu đại nhân hay không còn có ý tứ khác, bèn vâng lời nói: "Vâng, con đã biết, mẹ chăm sóc bản thân thật tốt, mẹ đừng lo lắng."

Đề tài này cứ như vậy trôi qua, Sở mẹ nhanh chóng bị chú ý bởi đứa cháu nhỏ con của anh trai, là một cô nhóc mười tuổi, rất thích quần quít lấy bà nội. Sở mẹ đối với ai cũng mất lạnh, duy chỉ với cháu gái, mặt bà lại tươi cười giống như hoa.

Bữa cơm chiều coi như là hòa hợp, sau khi ăn xong người một nhà ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, thời điểm hơn tám giờ, anh trai cùng chị dâu ra về, Tổ Tổ cũng đứng dậy định xin phép ra về, Sở ba nhìn Tổ Tổ nói: "Tiểu Xuyên cũng không ở đây, con một mình ở nhà cũng không hay lắm, hay tối nay con ở lại đây đi."

Tổ Tổ còn chưa nói, sở mẹ đã nói "Thời gian Tiểu Xuyên ở nhà cũng không nhiều lắm, Tổ Tổ à, nếu không con ở lại đây cùng chúng ta, như vậy mọi người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

"Mẹ, ý tốt của mẹ và ba con vô cùng cảm kích." Tổ Tổ nói xong cười nói: "Bất quá, con mỗi ngày đều phải đi sớm về trễ, sợ quấy rầy ba mẹ, cũng may

nhà kia cách đây không xa, con sẽ thường xuyên đến thăm hai người ."

Yên chuyển cự tuyệt , vừa nói xong, di động Tổ Tổ vang lên , cô nhìn thoáng qua Sở mẹ xin lỗi, rồi nhận máy, là mẹ cô gọi tới , mẹ cô nghe cô nói đi chơi cùng Tiểu Nhiên bọn họ , không biết cô đang ở nhà chồng , gọi điện hỏi cô khi nào thì về, đừng có về quá muộn.

Tổ Tổ cũng không thể tránh ở Sở gia tiếp điện thoại quá lâu, như vậy xem ra không tốt lắm, nói: "Mẹ con sẽ nhanh về."

Bên kia Lý Nguyệt Hương dặn Tổ Tổ đi trên đường cẩn thận một chút sau đó mới cúp máy, Tổ Tổ đem điện thoại di động cất đi, trở về gặp Sở mẹ.

Trên mặt bà vẫn bình tĩnh như cũ, bắt quả trong lòng đang cảm thấy mất hứng , cảm thấy Tổ Tổ không cho lắm, Sở Lăng Xuyên thường không ở nhà, bà làm mẹ chồng phải nhắc nhở cô: "Tổ Tổ, con không ở đây cũng được, mẹ cũng không ép, tuy nhiên tiểu xuyên không mấy khi ở nhà, con cũng không nên ở nhà mẹ đẻ chứ?"

Con hiện tại vừa mới lập gia đình, có thể chưa quen với cuộc sống hôn nhân mẹ cũng không trách, nhưng dù sao con cũng không nên ở riết nhà mẹ đẻ được . Được rồi, trời cũng không còn sớm, các con mau trở về đi, lắng nhạc, vừa vận, con lái xe đưa Tổ Tổ về nhé."

Ai đều nghe được, Sở mẹ đây là nói Tổ Tổ đã kết hôn , cả ngày ở tại nhà mẹ đẻ .

Sở lắng nhạc anh Sở Lăng Xuyên hơi lắc đầu, sau đó đưa vợ cùng đứa nhỏ đi ra ngoài, sau đó Tổ Tổ đi ra theo, Tổ Tổ cầm túi, mặc áo khoác, nói lời từ biệt với cha mẹ chồng, sau đó theo anh chị xuống lầu.

Lúc xuống xe, anh cười, nói: "Tổ Tổ, mẹ nói gì em cũng đừng để trong tâm, bà không có ác ý, chính là tuổi lớn rồi nên nói hơi nhiều thôi."

Tổ Tổ ngồi ở phía sau nhìn thoáng qua đang anh đang lái xe, cười cười nói: " Anh à, anh nghĩ em giống người dễ bụng hay so đo sao, dù mẹ có nói cái gì, em sẽ để trong lòng đâu."

"Ba, ba dám nói bà nội nói linh tinh, con sẽ đi mách với bà."

Cô nhóc nói một câu làm tất cả mọi người đều cười, chị dâu đối bà không phát biểu cái nhìn, chính là nói với Tổ Tổ : "Tổ Tổ, có rảnh đến nhà anh chị, chúng ta về sau đều là người một nhà , nên làm quen nhiều hơn."

Khi đang nói chuyện, xe rất nhanh chạy đến tiểu khu nhà Tổ Tổ, Tổ Tổ xuống xe vẫy tay chào từ biệt ba người rồi mới đi lên lầu.

Cô mở cửa phòng, vào tới nhà, mới gọi điện thoại cho ba mẹ, báo buổi tối không về , cô sẽ ở lại nhà mới kia, ba mẹ dặn cô khóa kỹ cửa sổ, cửa ra vào Tổ Tổ vâng lời, đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Nằm ở đây, Tổ Tổ lần đầu tiên ý thức được việc mình đã kết hôn, cuộc sống vẫn là đã thay đổi , cô thật sự đã gả cho Sở Lăng Xuyên.

Lần đầu tiên một mình ngủ qua đêm trong căn nhà này, trong lòng cô cảm thấy bất an, trong phòng ngủ rộng rãi, cô cuộn mình trong ổ chăn, tai dựng lên nghe động tĩnh xung quanh, lần đi lần lại trên giường nhưng không ngủ được.

Thời gian trôi qua, mãi cho đến hơn mười một giờ, Tổ Tổ rốt cục mới mơ màng chìm vào giấc ngủ, vừa mới ngủ không được bao lâu, nghe được tiếng cửa lớn vang lên, sau đó là tiếng bước chân vang lên, cô mới bừng tỉnh .

Tìm cô đập bang bang trong lòng ngực theo tiếng bước chân , luống cuống chạy xuống giường, trong lòng hoảng sợ nghĩ đã trễ thế này là ai đến đây ? Sở Lăng Xuyên ư? Không có khả năng, anh chắc đang ở trong bộ đội, không phải muốn trở về thì có thể trở về , người khác, cô thật sự nghĩ không ra sẽ là ai trễ như vậy còn tìm đến cô.

Ở trong phòng nhìn xung quanh một lần, Tổ Tổ vơ vói cây gậy bóng chày dựng ở góc tường, rồi núp sau cửa nghe động tĩnh bên ngoài qua mắt thần.

Đang xem xét thời điểm, bóng đen đã đứng trước cửa phòng, từ bên ngoài Tổ Tổ qua mắt thần nhìn thấy người đứng trước cửa, tiếp theo hai mắt nhìn nhau, a, Tổ Tổ kinh hãi kêu lên một tiếng, mặt không còn chút máu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Trở Về

Tổ Tổ kinh hãi kêu lên khi nghe thấy tiếng thang máy mở ra, tiếp

theo lại yên tĩnh đến rợn người, cô cũng không có dũng khí nhìn mắt thần xem bên ngoài có người. hay không, cô hoài nghi, cuộc sống về sau này, cô có

thể đối với mất thần sinh ra chứng bệnh sợ hãi hay không.

Vốn định kêu cứu , song bên ngoài vẫn yên tĩnh như cũ, phòng chừng người hay quý gì đó đã đi rồi, có lẽ chỉ là có người đi nhàm cửa, nghĩ như vậy , tâm trạng hồi hộp của Tổ Tổ mới chậm rãi bình phục, nhưng bởi vì kinh sợ cùng khẩn trương, cổ họng cô bây giờ trở nên khô khốc .

Cô vỗ ngực đi vào bên trong rồi cũng phát hiện ra cả người mình đầy mồ hôi lạnh, thực bị dọa không nhẹ, vượt quá cả trong phim kinh dị . Tổ Tổ cũng không phải là người nhát gan, nhưng cô nghĩ lại,khi cô ra ngoài xem tình hình, bên ngoài qua mất thần, một

con mắt to, đầy tơ máu cũng đang nhìn cô, thật kinh khủng, tóc gáy cô đều dựng thẳng đứng cả lên!

Tổ Tổ uống một chén nước, uống xong, mới thật sự đỡ cảm thấy hồi hộp, liền vọt đi tắm rửa, nằm trên giường cô trần trọc như thế nào cũng không ngủ lại được . Không dám

ngủ, cũng không dám ra cửa, cô khóa cửa phòng ngủ lại, mở máy tính ra lên mạng tán gẫu di dời lực chú ý.

Mãi cuối cùng mới ngủ được, thời điểm Tổ Tổ mơ màng ngủ, cô liền ngủ một mạch tới mười giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại. Rồi giường, rửa mặt, cô về nhà mẹ mình.

Tổ Tổ tưởng tượng tới cảnh về nhà ấm áp, bất quá cô không tính cùng mẹ nói chuyện ban đêm, trái tim lão mẹ vốn không tốt, chuyện này sợ sẽ dọa đến lão mẹ , hơn nữa còn vì cô mà lo lắng . Còn nữa chính là, Tổ Tổ thấy tuy rằng thấy Sở mẹ nói tuy rằng có chút khó nghe, nhưng không phải không có đạo lý .

Cô gả cho quân nhân, muốn tự mình đối mặt với tất cả mọi việc, muốn thói quen loại này một cái cuộc sống thời gian quá

nhieu trạng thái, không thể vẫn ý lại cha mẹ.

Lúc trước khi lấy anh, mẹ dặn dò cô,lập gia đình chính là người lớn, không giống như trước. Đúng vậy, thật sự

không giống với trước kia , rất nhiều sự việc không thể như trước tùy ý mà làm.

Thứ Bảy và Chủ nhật Tổ Tổ là ở nhà mẹ mình , mẹ cần nhắc cô, không biết nấu ăn thì phải làm sao bây giờ, đau lòng cho Tổ Tổ, mẹ bảo cô trở

về nhà ăn, về nhà ở, bà sẽ dạy Tổ Tổ nấu cơm, việc này phải tự mình làm lấy, cha mẹ chiều cổ được một lần nhưng không thể chiều cổ cho cô cả đời.

hai ngày nghỉ này, thành tựu lớn nhất của Tổ Tổ là theo lão mẹ học làm được một món ăn, lật sao gà khối, tuy rằng lần đầu tiên làm rồi tỉnh

rối mù, nhưng miễn cưỡng có thể ăn được, luyện tập nhiều hơn, cô tin chắc không thành vấn đề.

Hai ngày nghỉ ngơi nhanh chóng trôi qua, Tổ Tổ lại bắt đầu bận rộn , có đôi khi cô về nhà mẹ ở, hoặc lại một mình ở trong phòng mới , cô cũng không tin, người cường đại uy vũ như An Nhược Tổ, qua đêm đáng sợ ấy lại không dám ngủ lại đây.

Thời gian một tuần đi qua, lại một tuần mới đến, một tuần này, Tổ Tổ

và Sở Lăng Xuyên ngay cả một chút liên hệ cũng không có, điện thoại

không nghe, trên QQ cũng không thấy anh login, Tổ Tổ đoán Sở Lăng Xuyên

khăng định bận quá , hoặc là giống như trên tivi hay là tin tức hay chiếu ,anh đi làm nhiệm vụ .

Nghĩ này nọ, cô nhin không được nhớ tới vết sẹo trên người anh , thời điểm bị thương chắc anh đau đớn lắm, nếu như anh thật sự là đi làm nhiệm vụ

hoặc là gì khác, khẳng định sẽ không có nguy hiểm sao? Tổ Tổ hi vọng, sẽ không.

Tuy rằng Tổ Tổ đã cố gắng vượt qua khó khăn khi ngủ một mình, nhưng đại khái vì đêm hôm đó bị dọa sợ một lần, cô trở

nên miễn cảm, nhát gan , vài lần trở về nhà, cô cảm thấy có người theo

đuôi cô, nhưng khi cô quay đầu lại thấy không có người.

Khăng định là cô nghi thần nghi quỷ .

Hôm nay lại như thế.

Sau khi tan tầm, cô mua đồ ăn rồi trở về tiểu khu thời điểm đi trên đường, chiều tà dần tối, mặt trời lụi dần về phía tây, sắc trời hồng hồng trở nên thật nhu hòa,

khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ cũng nhiễm thêm một tầng ửng đỏ.

Cái loại cảm giác này lại xuất hiện , tựa hồ có người đi theo cô, không,

xác thực mà nói hẳn đi một chiếc xe, cô cố ý đi chậm lại, đột nhiên

quay đầu lại nhìn, tất cả vẫn như thường, người đi đường vẫn đi lại tấp nập, còn chiếc xe biến đâu mất, không

có gì không thích hợp .

Trong lòng nói thầm, chắc mình lại nghi thần nghi quỷ , nhưng dưới chân đã chạy hết tốc độ, lấy tốc độ nhanh nhất về nhà, cửa nhà khóa trái, sau đó trở lại , thay quần áo, nấu cơm.

Tổ Tổ coi như chuyện vừa nãy chưa xảy ra ăn cơm chiều, sau đó rón ra rón

rén đi tới cửa nghe một chút động tĩnh bên ngoài, cuối cùng

kiểm tra khóa cửa, sau đó mới đi ngủ, cô vỗ ngực , không cần phải hù dọa chính mình.

Sau đó Tổ Tổ cũng bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ, còn ngủ rất say ,

hoàn toàn không biết bên ngoài cửa đang được mở ra, một bóng đen đi nhẹ nhàng

tiêu sái tiến vào, thân thể thẳng tắp, cao lớn, anh tuấn.

Bóng đen quen thuộc tìm dép lê để thay, treo mũ trên giá, sau đó mới đi từng bước đến phòng ngủ, đẩy cửa phòng ngủ, thế nhưng cũng lại là khóa trái .

Bóng đen kia dạo một vòng trong phòng , không biết tìm thấy cái gì,

làm một số động tác trên khóa cửa, khóa cửa kêu răng rắc liền đẩy cửa tiến vào, đèn phòng ngủ vẫn đang bật tỏa ra ánh sáng êm dịu nhàn nhạt. Tầm mắt dừng lại người nằm trên giường đang say sưa ngủ, nét mặt bóng đen khẽ nhếch lên một nụ cười.

Vợ, anh đã về!

Người tới không phải ai khác, chính là người hơn mười ngày nay không về nhà Sở Lăng

Xuyên, nhìn Tổ Tổ ngủ say trong lòng anh cảm thấy một vui

sướng cùng ấm áp, ngay sau đó nghĩ tới, cô mở đèn ngủ là vì sợ

đi?

Nhẹ nhàng đi tới gần giường, nhìn trong lòng Tổ Tổ đang ôm

một cây gậy , trong tay còn gắt gao nắm cái gì đó, anh nhíu mày, nhìn

kỹ, trong lòng cô ôm là gậy bóng chày, trong tay kia đang nắm chặt là di động.

Từ việc khóa trái cửa đến tất cả, Sở Lăng Xuyên hiểu ra, Tổ Tổ hẳn là gặp phải chuyện gì đó , tình cảnh này, Sở Lăng Xuyên cảm

thấy trong lòng không vui, cũng hiểu rằng là đau lòng, anh căn bản là không có cách nào bảo vệ tốt cho cô.

Rất nhẹ nhàng đem gậy bóng chày cùng di động lấy ra khỏi tay Tổ Tổ, cùng với cây gậy bóng chày, nhưng không làm Tổ Tổ tỉnh dậy, tay vuốt ve má Tổ Tổ , sau đó mới xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Tổ Tổ ngủ rất sâu , thẳng đến hơn tám giờ kém, mới tỉnh

lại, mơ hồ nghĩ thấy mùi đồ ăn mùi thơm phức, cô vẫn đang mơ sao, cô cũng không có nấu cơm, tại sao lại có mùi đồ ăn nhỉ.

Tổ Tổ nheo nheo mắt,ngáp một cái mới phát hiện có điều không thích

hợp, thời điểm buổi tối trước khi đi ngủ cô có ôm gậy bóng chày còn có di động, quay đầu nhìn xung quanh, lại thấy gậy bóng chày dựng ở góc

tường, di động đang nằm trên tủ đầu giường.

Tình huống gì đây ? Cô nhớ rõ ràng tối qua còn ôm nó vào trong ngực , chẳng lẽ có hiện tượng kì quái, Tổ Tổ cảm thấy một cơn gió thổi qua, nhưng

tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên, lúc này, nghe được thanh âm ngoài phòng khách, cô sùng sốt một chút, vội vàng xoay người xuống giường.

Theo thói quen tính đi lấy gậy bóng chày, để nâng thêm can đảm, sau

đó đi tới cửa, nhẹ nhàng đi ra ngoài

nhìn, không có gì lạ thường, sau đó cô mới lớn mật đi ra ngoài phòng khách, hương thơm từ phòng bếp theo gió thổi đến.

Tổ Tổ lòng tràn đầy nghi hoặc, chẳng lẽ Sở Lăng Xuyên đã trở lại? Nhưng

cửa vào cô đã khóa trái rồi a, cô do dự một chút sau đó hướng đi đến phòng bếp, muốn vào phòng bếp trước phải đi qua nhà ăn, cô nhìn đến bữa sáng thơm ngào ngạt trên bàn mà không khỏi chảy nước miếng.

"Sở Lăng Xuyên, là anh sao?" Tổ Tổ thử thăm dò kêu một tiếng, sau đó tìm kiếm bóng dáng Sở Lăng Xuyên, nhưng trừ bỏ cô ra, trong phòng ăn không còn người nào khác,

Tổ Tổ lại đi vào trong nhà bếp, cẩn thận tìm kiếm, vẫn là không

có.

Cô thực hoài nghi có phải hay không cô vẫn đang ở trong mộng. Đang muốn xoay

người đi ra ngoài, eo đã bị người nào đó ôm lấy.

Cô cúi đầu nhìn người ôm eo mình, cánh tay ngăm đen, rắn chắc nhưng hữu lực, trừ bỏ Sở Lăng Xuyên còn có ai, tâm nhẹ nhàng thả xuống, còn chưa kịp nói chuyện, Sở Lăng Xuyên ôm lấy.

Ngẩng đầu, thấy được Sở Lăng Xuyên khuôn mặt cương nghị anh tuấn của anh, làn da màu đồng, đôi mắt lóe sáng mang theo nụ cười, nhìn nàng, tràn đầy thần sắc nhớ nhung. Anh đã trở lại, cô thế nhưng không biết, anh liền như vậy đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ kia bộ dáng ngây ngốc, cánh tay duỗi ra đem Tổ Tổ ôm vào trong ngực, nhìn không được cúi đầu hung hăng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, trầm giọng nói: "Vợ, anh rất nhớ em."

Tổ Tổ nhìn anh, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đi Mua Đồ

Phản ứng của Tổ Tổ làm Sở Lăng Xuyên khó chịu, đây là hoan nghênh hay là

không chào đón, anh buông Tổ Tổ ra, ngược lại nắm lấy hai tay cô, đem kia

gậy bóng chày để sang một bên, cầm lấy tay cô đặt trên mặt anh, vẽ mặt ủy

khuyết nói: "Đối với việc anh trở về, em quá kích động hay vẫn sững sờ tỏ

về không tin sao?"

Người đàn ông này, thật là quân nhân uy nghiêm mặt lạnh cô từng gặp trong

quân doanh sao? Thật là đàn ông ba mươi tuổi sao, nhìn như thế nào cũng

thấy giống tiểu hài tử, Tổ Tổ nhìn không được liếc cho anh một cái nhìn

xem thường.

Sở Lăng Xuyên cầm lấy tay Tổ Tổ không chế được nâng ở hai người trước mặt

vỗ một chút chuông, "Đem người xem thường nhĩ một cái tát chụp từ. Cấp điểm

nhật liệt hoan nghênh vỗ tay." Nói xong lại nắm Tổ Tổ thủ bóp bóp vài cái.

Kỳ thật Tổ Tổ thật có ngại ngần cả người, chồng mới cưới, hơn mười ngày

không về nhà, vô thanh vô ảnh, ngay cả cô cũng không biết, tiện tay anh đã
sớm làm cơm, trong lòng cảm thấy ấm áp, cảm động.

Muốn nói cảm ơn lại cảm thấy nói thêm nữa lại thành khách khí, hơn nữa bởi
vì tuần trước đã bị kinh sợ vài ngày giờ nhìn thấy anh cảm thấy yên bình
,mọi việc đều đã trôi qua, cho nên trong lúc nhất thời không biết nên nói
cái gì.

Thời điểm Tổ Tổ miên man suy nghĩ, Sở Lăng Xuyên đã muốn kéo cô đến trước
bàn cơm, anh nhiệt tình chủ động, làm cho Tổ Tổ cảm thấy mới lạ cùng cảm giác không được tự nhiên.
Hai người lần lượt ngồi xuống, Tổ Tổ cầm lấy chiếc đũa anh đưa, nhin không
được hỏi: "Anh về đến nhà lúc nào ?"

"Đã khuya , cho nên không gọi em dậy, nhìn em ngủ say cho nên anh ở phòng
khách ngủ một đêm "Nói xong còn nhìn Tổ Tổ liếc mắt một cái, ánh mắt nhìn
cô giống nhau đang nói, em xem, anh chăm sóc em như vậy em nên báo đáp anh một chút.

Kỳ thật, Sở Lăng Xuyên cũng là thay Tổ Tổ suy nghĩ, vốn là muốn cho cô một
bất ngờ nên nghĩ ra biện pháp vào phòng ngủ, sau lại chứng kiến cảnh cô ôm
gậy ngủ, khẳng định cô ngủ không được ngon giấc, hơn nữa lại sợ chính mình
làm cô thức giấc, cho nên không quấy rầy cô ngủ.

"Biết anh tốt, biết anh ngoan, thưởng cho anh hai miếng bánh lớn."

Tổ Tổ nhin không được cười, cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng bánh hành thái, gấp vào bát Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên lại lập tức
mở miệng, muốn Tổ Tổ gấp cho anh ăn. Rõ ràng được một tác lại muốn tiến một
thước.

Tổ Tổ khinh thường, nhưng tay cũng lưu loát đem miếng bánh hành thái kia
nhét vào miệng Sở Lăng Xuyên. Xem anh khổ công thu xếp một bàn ăn
hoành tráng như thế này,nên báo đáp anh một chút đi,cô là một cô gái có ơn
tất trả có thù tất báo tất nhiên không thêm so đo với anh.

Sở Lăng Xuyên được cô gấp cho ăn cảm thấy ngon hơn trước, lòng tràn đầy mật
ngọt, hai người anh một miếng em một miếng, nhà ăn chả mấy chốc tràn ngập
ấm áp cùng hạnh phúc, Sở Lăng Xuyên cảm giác cảm thấy ở bên cô thật tốt.

Ăn xong rồi bữa sáng, Tổ Tổ đi rửa mặt thay quần áo, Sở Lăng Xuyên ngồi ở
trong phòng khách xem tivi, chờ Tổ Tổ đi ra,anh muốn hỏi cô một chút, khoảng thời
gian anh không có ở nhà, cô gặp phải chuyện gì .

Tổ Tổ từ nhà vệ sinh đi ra, vừa mới đi đến sofa trước mặt đã bị Sở Lăng
Xuyên kéo vào trong lòng. Sở Lăng Xuyên hỏi: "Em mau nói, em gặp phải chuyện gì ?"

Tổ Tổ muốn nói không có việc gì , do dự một chút vẫn là đem chuyện phát

sinh nói ra Sở Lăng Xuyên nghe xong, nhớ tới kia ánh mắt hoang mang lo sợ của cô lúc gặp anh, Tổ Tổ chắc hẳn trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Sở Lăng Xuyên nghe xong, tâm tình phức tạp, vừa đau lòng cho Tổ Tổ vừa tự trách, nghề nghiệp của anh không thể ở bên cô lúc cô cần anh nhất cũng không thể ngày ngày ở bên cạnh cô, tự trách cùng đau lòng sau là lo lắng.

"Về sau anh không có ở nhà, em nên trở về nhà ba mẹ bên kia ở, hoặc là có thể gọi bạn bè đến ở cùng em, đừng một mình cứng rắn chống đỡ mọi việc. Anh sẽ cảm thấy đau lòng" Sở Lăng Xuyên nói xong vẫn cảm thấy không ổn, mày hơi nhíu lại, trong mắt hiện lên cái gì, sau đó kéo Tổ Tổ đứng lên,

"Đi, vợ, chúng ta đi xem đi."

Tổ Tổ nhìn biểu tình nghiêm trọng của Sở Lăng Xuyên hỏi "Đi chỗ nào?"

"Em cứ đi rồi sẽ biết." Anh giả bộ thần bí.

Đi tới cửa, thời điểm Tổ Tổ muốn mở cửa, tay đột nhiên bị Sở Lăng Xuyên giữ lấy, tiện đà lại bị anh kéo vào trong lòng mặt đối mặt với anh, cô đang muốn nói gì đó, đã bị cơ thể của anh bao vây, môi bị Sở Lăng Xuyên hôn.

Đầu óc cô trở nên trống rỗng!

Kỹ thuật hôn của Sở Lăng Xuyên có tiến bộ không ít, không làm đau Tổ Tổ như trước, đầu lưỡi liếm cánh môi mềm mại của Tổ Tổ, dò xét muốn chui vào miệng cô, một trận chiến tranh anh rút cục cũng công thành đoạt đất, công chiếm từng góc ngách trong miệng cô.

Hung mãnh, cường thế, Tổ Tổ kêu lên, chỉ cảm thấy hô hấp của chính mình bị cướp đi, suy nghĩ cũng bị đảo loạn đến rối tinh rối mù, tim đập thất thường, cả người như nhũn ra, theo bản năng nhắm mắt lại,

tay nhỏ bé khẩn trương nắm lấy thắt lưng anh, thừa nhận anh hôn mãnh liệt nhưng lại có chút ngốc.

Hôn, hôn, Sở Lăng Xuyên cảm thấy cả người máu nóng sôi trào, ôm Tổ Tổ dựa vào cửa, hôn một cách mãnh liệt.

Không đủ, như thế nào cũng không đủ, hô hấp của anh trở nên hỗn loạn, đôi môi cương nghị lưu luyến rời khỏi môi Tổ Tổ, cẩn thận đánh giá gương mặt cô, vành tai trắng nõn, cuối cùng mới thờ hờn hờn đem mặt vùi vào cổ

cô hung hăng hôn vài cái, sau đó tiếp tục ngẩng đầu, tiếp tục gặm nhấm vành tai trắng nõn của cô.

Hai người hô hấp trở nên hỗn loạn, nóng rực.

Nếu như không phải có chính sự cần phải làm, anh nhất định sẽ đem nàng ăn sạch sành sanh. Tóm lại, đêm nay cho dù có bị đuổi đi nằm ghế sofa nhưng anh khẳng định là động phòng chạy không thoát.

Sở Lăng Xuyên tà ác nghĩ, lộ ra khuôn mặt tươi cười, Tổ Tổ đỏ

mặt nhìn anh cười xa xa, đẩy anh ra, đối với khuôn mặt cười dâm tà bỉ ổi của anh cô cảm thấy có chút sợ.

Sở Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Tổ Tổ, sau đó mới mở cửa, kéo tay Tổ Tổ đi ra, ngày mai, anh phải đi, nhưng trước khi đi anh phải đem lão bà ăn vào bụng cái đã.

Tổ Tổ không biết Sở Lăng Xuyên muốn kéo cô đi đâu, đi vào một cửa hàng anh liền xuống xe, anh nắm tay cô, hai người cùng nhau vào trong cửa hàng, bên trong bán đủ loại đồ cổ quái gì đó.

Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông trạc ngoài ba mươi, nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Trong cửa hàng

có một chú chó nhỏ, bộ dáng trông thực nghịch ngợm, đi vòng quanh người Tổ Tổ mấy vòng, Tổ Tổ rất thích động vật nhỏ kia liền đùa với chó nhỏ

chơi vài cái.

Chính tại thời điểm, Sở Lăng Xuyên muốn mua cái gì đó đưa cho Tổ Tổ, nhưng không biết nên mua cái gì .

Sở Lăng Xuyên chọn một cái kim điện, dùng để phòng thân,

nhưng Tổ Tổ chỉ lo chơi cùng với chó nhỏ, căn bản không có hỏi anh mua cái gì, chỉ nghĩ đó chắc là máy cạo râu, có một cái nút trên thân máy cô vô thức nhấn vào cái nút kia, đang muốn xem xét một lúc, thì chú chó nhỏ đã lăn đùng ra đất ngất xỉu!

Thời điểm điện phát ra, chú chó nhỏ vui mừng chạy đến định nhảy vào lòng cô, nhưng chỉ nghe một âm thanh điện giật,

chú chó nhỏ đáng thương kêu chưa đầy một tiếng đã bất tỉnh nhân sự nằm ngay đơ trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bị Lừa

Tổ Tổ nhìn chú chó nhỏ nằm trên mặt đất , lòng đau đớn , vừa rồi

còn vui vẻ cùng cô vui đùa giờ cầu cầu chẳng lẽ bị cô dùng điện hại chết sao? Ô, cô không phải cố ý , Tổ Tổ mắt nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn cầu cầu, lại nhìn

Sở Lăng Xuyên."Nó, nó đã rồi chết sao?" Tổ Tổ nói xong ngồi xồm xuống, muốn

sờ xem, chú chó là bị điện giật làm cho hôn mê hay là đã chết, nào biết tay vừa đụng đến đầu chú chó là lúc, chú chó đột nhiên đứng lên.

"A!" Tổ Tổ cả kinh nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi trốn vào trong lòng Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên cười cười ôm Tổ Tổ,tay vỗ vai cô xem như an ủi, mà con chó nhỏ sa khi bị điện giật lại tràn đầy sinh lực, phe phẩy cái

đuôi giống như ăn phải thuốc kích thích chạy tới bên người chủ, còn vây

quanh chủ sủa vài tiếng.

Tổ Tổ tròn to mắt nhìn chú chó nhỏ, không biết nên khóc

hay nên cười, bất quá nhìn chó nhỏ không có việc gì, trong lòng cũng được an ủi không ít, nếu thực bị điện giật làm cho chết, cô thật sự sẽ cảm thấy rất áy náy .

Chủ của hàng đối với việc chó nhỏ bị điện giật bất tỉnh tỏ ra rất bình tĩnh , tựa như không có việc gì xảy ra , sau đó lại tiếp tục lưu loát giới thiệu sản phẩm, Tổ Tổ lúc lúc này mới biết được, Sở Lăng Xuyên tới mua cho cô dụng cụ

phòng thân .

Nhìn mấy thứ, Tổ Tổ mua , về phần cái kim điện kia, chủ tiệm nói là thể chất của chó không giống với người, cho nên điện giật chỉ làm cho choáng váng, mà Tổ Tổ cảm thấy chất lượng của kim điện này có vấn đề, cho nên chó nhỏ bị điện giật mới không có việc gì.

Tổ Tổ cảm thấy thứ này không đủ để phòng thân, nhưng

Sở Lăng Xuyên vẫn mua.

Từ trong tiệm đi ra, hai người lên xe, Sở Lăng Xuyên khởi động xe về phía

trước rồi quay sang nhìn Tổ Tổ, nghĩ đến cảnh vừa rồi giữa cô và chó nhỏ, nhin không

được cười , Tổ Tổ nhìn anh cười rồi liếc nhìn mình, cũng nhin không được nở

nụ cười.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy Tổ Tổ thật khờ, nhưng cũng thật đáng yêu, hơn nữa giờ phút này

cười rộ lên, thật sự rất xinh đẹp. Nhớ tới

vừa rồi nghĩ cô nghĩ rằng chó nhỏ đã bị điện đã chết đôi mắt ửng đỏ cả lên,

rồi cầu cầu bỗng nhiên 'Xác chết vùng dậy', Tổ Tổ lại bị dọa nhảy dựng

lên chạy trốn sau lưng anh.

Nhìn không được nâng tay, sùng nịch ôn nhu xoa đầu Tổ Tổ, cười

trêu chọc nói: "Ngốc , bị một con chó nhỏ dọa sợ , em thực quảng hết mặt mũi của lão công em đi rồi a ,cứ tưởng em thông minh lắm, còn chờ đề cao a."

Tổ Tổ cảm thấy rất xấu hổ, anh còn đi trêu

chọc cô, so với chó nhỏ kia còn kinh khủng hơn, chụp khai tay anh, nhấn

mũi, hừ một tiếng: "Anh còn dám trêu chọc em sao ."

Sở Lăng Xuyên cười cười không nói gì, lái xe về nhà, Tổ Tổ phản ứng một chút cảm thấy Sở Lăng Xuyên trong lời

nói có hàm ý

sâu xa, "A Ý của anh là chú chó kia giả bộ bất tỉnh? Có ý làm em sợ sao?"

"Ừ đúng vậy." Sở Lăng Xuyên trong mắt ý cười càng đậm, quay

đầu nhìn thoáng qua Tổ Tổ, chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp của cô mở to trừng anh, anh mới hảo tâm giải thích, "Cái kia con chó sau khi bị choáng váng đi qua, chủ tiệm biểu hiện rất bình tĩnh, có thể thấy được, việc ngoài ý muốn này không phải là lần đầu tiên phát sinh. Hơn nữa, lúc mới đầu con chó chạy đến chỗ em còn rất khỏe mạnh , đầy sinh lực, sau đó là vui vẻ mừng rỡ ,lúc em đùa với nó nó còn đang cười cơ."

Tổ Tổ trừng to mắt , ngạc nhiên, không dám tin, cuối cùng hỏi một câu "Cười? Chó cũng biết cười sao?"

"Đương nhiên là có. Trên mũi nó khi cười sẽ có nếp nhăn, môi hướng về phía

trước, lỗ tai về phía sau, miệng khê nhếch lộ ra răng nanh, đấy là đang cười."

Sở Lăng Xuyên nói xong Tổ Tổ hồi tưởng lại biểu tình vừa nãy của chú chó, quả

thực là giống với lời Sở Lăng Xuyên nói, không nghĩ tới anh quan sát kĩ như vậy, không hổ là lính trinh sát, trong lòng đối với anh có vài phần

sùng bái .

Sùng bái một chút, kết hợp với tình cảnh ngay lúc đó, Tổ Tổ cũng tin lời nói của Sở

Lăng Xuyên,cô bị một con chó nhỏ lừa gạt , nhìn không

được cười nói: "Con vật kia cũng quá ác đi, thật sự là hư hỏng . Bất quá

cũng rất linh hoạt, lại còn rất thông minh."

"Em thích chó sao?"

"Ukm, nhưng cũng không phải quá yêu thích."

Hai người cũng không nói thêm, Sở Lăng Xuyên chuyển tâm lái xe, Tổ Tổ

càng thêm tin tưởng, kim điện kia kỳ thật không có tác dụng , ít nhất không đến nỗi thần kỳ như chủ tiệm nói, tóm lại mặc kệ như thế nào cũng là hàng dỏm. Coi như cô và anh bị mắc lừa đi.

Xe chạy được một đoạn đường, di động của Sở Lăng Xuyên vang lên, Tổ Tổ giúp

anh nhận điện thoại, là của Sở mẹ gọi tới , nói Sở

Lăng Xuyên trở về, muốn giữa trưa bọn họ về nhà ăn cơm.

Sau khi gác máy, Sở Lăng Xuyên cùng Tổ Tổ đi siêu thị, mua vài thứ về nhà biếu cha mẹ. Lần này anh cả không tới, chỉ có Sở ba cùng Sở mẹ ở nhà, nhìn Sở Lăng Xuyên trở về, hai vị trưởng bối rất là

cao hứng.

Giữa trưa làm một bàn đồ ăn, rất phong phú, không khí ăn cơm vô cùng náo nhiệt,

người một nhà đều cùng ngồi một chỗ trò chuyện, nói chuyện phiếm, sau đó đều đi ngủ trưa. Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên đi tới phòng của anh.

Tổ Tổ đây là lần đầu tiên đến phòng này, căn phòng được bố trí mang đậm hơi thở nam tính,

ấn tượng sâu nhất khác chính là rất nhiều cúp, giấy khen, còn có một số mô hình xe

tăng, súng ống,...

Thời điểm Tổ Tổ đang tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh, Sở Lăng

Xuyên đã vươn tay ôm lấy Tổ Tổ, cả hai ngã xuống giường, anh không

nói hai lời liền hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của Tổ Tổ.

Anh cảm thấy không chút lo sợ trong khi trong lòng Tổ Tổ cực kỳ hoảng sợ, cửa không có khóa, mẹ có thể vào đây bất cứ lúc nào, cô khẩn trương vùng vẫy muốn thoát ra khỏi anh, tránh né anh hôn cô, nhưng anh đang cố ý làm chuyện xấu nên không để ý đến mấy hành động vụn vặt của cô.

Hai cơ thể gắt gao dán lấy nhau, không khí ái muội bao trùm cả căn phòng. Tổ Tổ cố gắng nhưng không thể đẩy được anh ra, liền mặc để cho anh làm càn, cô cảm thấy dù

sao giờ cũng đang là ban ngày lại có ba mẹ chồng ở nhà, anh muốn náo cũng không dám làm gì, cùng lắm chỉ luyện tập hôn môi một chút mà thôi.

Thời điểm Tổ Tổ suy nghĩ như vậy, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra,

cô ngẩn người, vội vàng đẩy Sở Lăng Xuyên đi ra, tim đập thình thịch, mặt đỏ ửng lên, lúc Sở Lăng Xuyên cùng Tổ Tổ ngồi dậy, Tổ

Tổ nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của bà, mà xấu hổ không thôi.

Sở Lăng Xuyên đứng dậy đứng chắn trước mặt Tổ Tổ, nhìn Sở mẹ, bắt đầu đi nói: "Mẹ, sao mẹ lại không gõ cửa."

Sở mẹ mặt không đổi sắc, nhìn Sở Lăng Xuyên liếc mắt một cái, nói: "Được

rồi, nói thêm làm cái gì. Mẹ là tới nhắc hai người một tiếng, hơn mười

ngày không về nhà, khó khăn lắm mới có dịp trở về một lần, chiều nay nên đến thăm nhà ba mẹ chồng một chút, cho phải phép."

"Vâng con đã biết."

Sở Lăng Xuyên đáp một tiếng, sở mẹ xoay người rời đi, sau đó dừng lại, hai mắt mong đợi nhìn về phía Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên hỏi: "Đúng rồi, các con tính đến khi nào thì muốn có con?"

"Mẹ... ." Sở Lăng Xuyên kêu một tiếng mới đi đến, ôm lấy sở mẹ làm nũng sau đó mới khép cửa lại, Tổ

Tổ cũng hi vọng nghe thấy chuyện giữa Sở Lăng Xuyên và Sở mẹ nhưng cũng không nghe rõ cụ thể.

Câu nói của Sở mẹ làm cho cô cảm thấy rất bất ngờ

không kịp đề phòng, ngay cả việc chuẩn bị tâm lý cũng không có, con cái, cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này. Cho nên cảm thấy rất bàng hoàng, sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thăm Hỏi Nhạc Phụ, Nhạc Mẫu

Nghỉ trưa Tổ Tổ cũng không ngủ, Sở Lăng Xuyên cũng không trở về phòng ngủ, đại khái là cùng cha mẹ nói chuyện, Tổ Tổ cảm thấy rất nhàm chán liền tìm một quyển sách xem, nhưng cũng là sách về quân sự.

Mãi cho đến ba giờ, Sở Lăng Xuyên mới xuất hiện, gào to cô dám bỏ của chạy lấy người. Sở mẹ chuẩn bị một ít lễ vật, để cho bọn họ mang đi, là một ít thuốc bảo vệ sức khỏe cùng với trà.

Bái biệt hai người, Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên rời Sở gia.

Hơn mười phút đi xe, hai người đã đến nơi, hai người cùng đến làm Lý Nguyệt Hương cảm thấy rất cao hứng.

An Quốc Đông không ở nhà, cảnh sát cùng bộ đội cũng có chút trưng đồng, thời điểm có án mạng xảy ra, ngày nghỉ cái gì đều là mây trôi. Cho nên, cho dù An Quốc Đông nửa tháng không về nhà, Lý Nguyệt Hương là phu nhân cảnh sát, cũng chỉ có thể thông cảm.

Bất quá khi Sở Lăng Xuyên trở về, Lý Nguyệt Hương không biết, hai người đột nhiên đến nên trong nhà cần chuẩn bị cái gì cũng đều không có, cho nên hàn huyên trong chốc lát bà liền nói: "Được rồi, hai người các con nghỉ ngơi trước đi, mẹ đi mua đồ ăn. Thời điểm đến đây cũng không nói trước một tiếng, để mẹ chuẩn bị từ trước."

Không đợi Tổ Tổ mở miệng, Sở Lăng Xuyên đã nói "Mẹ, mẹ không cần vội, không nói cho mẹ biết trước, chỉ sợ là mẹ phải bận rộn, trong nhà có cái gì ăn là được."

Tổ Tổ nhìn anh một cái, nghĩ rằng, người này thật ra cũng không đến nỗi quá mức đầu gỗ, Tổ Tổ cảm thấy lời này của Sở Lăng Xuyên cũng không phải là lời nói khách sáo, nói cũng thực chân thành, nhìn mẫu thân đại nhân, đối với lời nói của Sở Lăng Xuyên có vẻ hưởng thụ a.

Lý Nguyệt Hương tươi cười nói: "Không vội, không vội, gọi món cũng không phải chuyện gì to tát, các con mau ngồi. Tổ Tổ gọi điện cho ba, hỏi hôm nay ông có thể sớm trở về một chút không?"

Gọi xong Tổ Tổ đứng dậy, "Mẹ, người mau đi nghỉ ngơi đi, con đi làm là được."

Lý Nguyệt Hương liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái, "Được rồi." Vợ chồng son các con khó khăn lắm mới gặp mặt nên đi nghỉ ngơi nhiều một chút.

"Được rồi, em mau đi nghỉ trước đi, anh đi cùng mẹ." Sở Lăng Xuyên nói xong đã đứng lên, Lý Nguyệt Hương vội nói: "Ai nha, các người thực khi dễ bà già như ta có phải không, mua đồ ăn cũng phải có người đi cùng."

Nét mặt Sở Lăng Xuyên lộ ý cười "Mẹ, ngày thường con không ở nhà, cần giúp việc gì con cũng không giúp được, cũng không thể hiếu kính mẹ cùng ba người nên cho con một cơ hội 'Lập công' đi."

Lý Nguyệt Hương còn có thể nói cái gì, bề ngoài tuy vẫn dửng dưng như cũ, kỳ thật trong lòng đã bị lời nói của Sở Lăng Xuyên làm cho cảm động, liền ngầm đồng ý, mang theo Sở Lăng Xuyên đi mua đồ ăn, Tổ Tổ thì ở nhà đợi.

Tổ Tổ nhìn một màn Sở Lăng Xuyên vô cùng thân thiết ôm lấy bà vai lão mẹ ra khỏi cửa, mắt có chút ẩm ướt, cảm thấy Sở Lăng Xuyên là thật tâm đối đãi tốt với cha mẹ mình, đem cha mẹ cô coi như cha mẹ thân sinh của anh mà đối đãi.

Sở Lăng Xuyên vốn là là một người hiếu thuận, ở Sở gia, cô cũng nhìn thấy, Sở Lăng Xuyên mát xa cho Sở mẹ, ngâm nước trà cho Sở ba, làm cho Sở mẹ rất là cao hứng, cũng là vì anh là nam nhi nhưng lại ôn nhu cùng cẩn thận, cho nên cha mẹ chồng mới có thể đối với đặc biệt sùng ái.

Tổ Tổ lau nước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười, cô muốn học theo Sở Lăng Xuyên, người thân của cô chính là người thân của Sở Lăng Xuyên, mà người thân của Sở Lăng Xuyên cũng là người thân của, bọn họ đều là người một nhà.

Lúc Sở Lăng Xuyên cùng Lý Nguyệt Hương đi chợ mua đồ ăn thì Tổ Tổ thu dọn nhà cửa, giặt giũ quần áo mẹ cô chưa giặt, sau đó gọi điện cho ba cô, lão ba nghe nói Sở Lăng Xuyên trở về, trong điện thoại lộ ra chút cao hứng, nói sẽ sớm trở về.

Làm xong hết thảy, hai người đã trở lại, Tổ Tổ chạy nhanh đi rót nước cho hai người. Thời gian còn sớm, mới bốn giờ, Lý Nguyệt Hương thức thối nói mình đi nghỉ một chút, sau đó trở về phòng ngủ, đêm không gian nhường lại cho Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên.

Trên sofa lúc này còn lại Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên, hai người cách nhau một khoảng cách, kia vốn là chỗ của Lý Nguyệt Hương.

Lý Nguyệt Hương về phòng ngủ chưa lâu, Sở Lăng Xuyên vẫn quy củ ngồi ở đằng kia xem tivi, nhưng một lúc sau bắt đầu giờ trò tiêu khiển với cô.

Chậm rãi đến bên cạnh Tổ Tổ, duỗi tay ra, một tay kéo Tổ Tổ vào trong ngực, tươi cười, nghiêng đầu, hướng trên mặt Tổ Tổ hôn một cái, vẫn như cũ không kiêng nể gì.

Mà Tổ Tổ cảm thấy có tật giat mình vội vàng đẩy anh ra, sau đó nhìn phòng ngủ lão mẹ, sợ bị lão mẹ nhìn thấy, kia không phải không có chỗ chui sao, nhìn thấy lão mẹ không đi ra, mới quay đầu trừng Sở Lăng Xuyên, đề thấp thanh âm cảnh cáo anh: "Người thành thật tí được không? Nếu mẹ nhìn thấy thật không tốt."

Lời cảnh cáo của Tổ Tổ đối với Sở Lăng Xuyên không có tác dụng, ngược lại nhìn biểu tình vừa khấn trương vừa thẹn thùng kia của cô càng làm anh muốn chọc Tổ Tổ, lại cho cô một cái hôn ướt át, sau đó ngay ngọ nhìn khuôn mặt vừa thẹn vừa tức của cô.

Nhìn anh cười thực đáng đánh đòn, Tổ Tổ thưởng một quả táo cho anh, trực tiếp nhét cả quả vào miệng anh, sau đó Tổ Tổ cũng bật cười, cảm thấy cùng anh ở cùng một chỗ, thật tốt.

Thời gian từng chút đi qua, đến năm giờ, ba người đi vào nhà bếp, Tổ Tổ là trợ thủ, Sở Lăng Xuyên là đầu bếp, Lý Nguyệt Hương làm khán giả, phòng bếp náo nhiệt không thôi, tiếng cười vang lên không ngừng.

Com tối làm xong là lúc sáu giờ, An Quốc Đồng đã trở về, nhìn Sở Lăng Xuyên đeo tạp dề từ phòng bếp đi ra, An Quốc Đồng nhìn không được nói: "Sao có thể để cho tiểu Xuyên xuống bếp, để cho nó vất vả một chuyện."

"Một chút việc, không tính là gì" Sở Lăng Xuyên nói xong đi qua đi giúp An Quốc Đồng tiếp nhận túi xách, hỏi: "Ba, có phải ba gặp phải vụ án mạng khó giải quyết, cả tuần đều không được nghỉ ngơi."

"Ukm. Chúng ta ăn com, không nói chuyện công, bà à, mau đi lấy kia bình rượu lâu năm ra."

Com chiều thực náo nhiệt, Tổ Tổ tuy rằng nói làm cho hai người uống ít rượu, nhưng là, này hai người tính tình hợp nhau, hơn nữa mọi người cũng đang cao hứng, uống lại muốn uống nhiều hơn, An Quốc Đồng được Lý Nguyệt Hương giúp đỡ đi nghỉ ngơi.

Sở Lăng Xuyên bị chuốc nhiều hơn, bất quá tư lượng lớn hơn nữa tuổi trẻ, tuy rằng không quá say, nhưng nói nhiều, hơn nữa lại giống cái tiểu hài tử làm nũng, ngồi ở sofa pha phòng khách, nháo muốn Tổ Tổ mớm nước quả cho anh.

Người say là lớn nhất, Tổ Tổ đành phải hầu hạ vị đại gia này.

Lý Nguyệt Hương điu An Quốc Đồng đi vào phòng xong, quay ra nhìn thấy Sở Lăng Xuyên cũng đang say, lái xe cũng không an toàn, hơn nữa cũng trời cũng đã trễ, liền nói với vợ chồng son: "Trời cũng đã tối, vậy ngủ lại chỗ này đi. Mẹ đi giúp con tìm áo ngủ của ba, đi tắm rồi ngủ đi."

Lý Nguyệt Hương nói xong vào phòng ngủ tìm áo ngủ của An Quốc Đồng đưa cho Sở Lăng Xuyên, An Quốc Đồng tuy rằng không cao bằng Sở Lăng Xuyên, bất quá cũng cao 1m78, hơn nữa áo ngủ vốn rộng thùng thình, Sở Lăng Xuyên mặc không thành vấn đề.

Sở Lăng Xuyên cầm áo ngủ đi rửa mặt, Tổ Tổ cùng lão mẹ thu dọn bàn ăn, trong quá trình làm, Lý Nguyệt Hương đối với Sở Lăng Xuyên khen không dứt miệng, làm cho Tổ Tổ cũng cảm thấy Sở Lăng Xuyên cũng quá tốt.

Thu dọn xong, Tổ Tổ nhìn cửa phòng vệ sinh mở ra, cô nghĩ Sở Lăng Xuyên rửa mặt xong rồi, quen thuộc đi vào phòng ngủ của cô. Vào phòng ngủ đã thấy, quả nhiên, người nào đó đã rất tự giác nằm trên giường, tựa hồ đã ngủ.

Ngắm lại, Sở Lăng Xuyên vốn tối muộn mới trở về, hơn nữa sáng sớm liền dậy làm com, phòng chừng cũng không thể ngủ ngon, lúc này đã chín giờ hơn, lại uống nhiều rượu như vậy dính vào giường liền ngủ.

Tổ Tổ cầm áo ngủ, đi tắm, sau đó uống một cốc nước, mới trở lại phòng ngủ, đóng cửa, đi đến giường, đem nước đặt trên tủ đầu giường, mới cẩn thận xốc lên chăn chui đi vào, nhìn nam nhân đang ngủ bên cạnh mình, trong lòng chợt có cảm giác nói không nên lời.

Đèn sáng, ngủ. (Trong bản covert dịch thế nào ta dịch thế ấy. Bộ này ko có bản raw nên ta chịu thua a.)

Thời điểm lần đầu ngủ với anh bị anh đá xuống giường, trong lòng nghĩ: Sở Lăng Xuyên, anh còn dám mượn rượu làm càn, đối với tôi giờ trò bạo lực, tôi kiên quyết về sau không ngủ với anh, nếu lần lần thứ hai lại bị thế không phải có lần thứ ba không phải sao? Nếu như bị đánh lần thứ hai, cô còn có thể ra phòng khác nằm sao.

Tổ Tổ mơ mơ màng màng ngủ, Sở Lăng Xuyên lại cảm thấy cổ họng khô khốc làm cho tỉnh, mở mắt ra, ngồi dậy, lập tức ý thức được, mình đang ở trong nhà nhạc phụ đại nhân, cúi đầu, trong bóng đêm chỉ nhìn thấy cô vợ nhỏ, đang ngủ bên cạnh anh.

Vốn định lần mò đi tìm nước uống, nhưng cũng rất muốn nhìn người phụ nữ bên cạnh một chút, cho nên, anh mở đèn ngủ đầu giường, ngọn đèn nhu hòa, chiếu sáng căn phòng, cũng chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ, tiểu nha đầu đang ngủ say.

Khuôn mặt không bằng bàn tay bàn tay, nhìn qua rất ôn nhu mềm mại, môi anh đào hồng nhuận mê người, đại khái là lần trước bị anh 'Gia bạo' để lại bóng ma trong lòng cô, cho nên vật nhỏ nằm sát ra giường ngủ, trông thật đáng thương.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên trở nên nhu hòa, khóe môi cũng khẽ nhếch, xoay người muốn rời giường, lại nhìn cốc nước trên tủ đầu giường, kia khẳng định là vì anh chuẩn bị, cầm lấy uống một ngụm, thanh lạnh, cổ họng cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Buồng cốc nước, lại nằm xuống một lần nữa, tiến đến bên cạnh Tổ Tổ, ngửi mùi hương trên người cô, một trận xuân tâm nhộn nhạo, rốt cuộc vì vậy mà trở nên tỉnh táo.

Nhìn cánh môi mê người của cô, cùng cằm cổ trắng nõn, Sở Lăng Xuyên không thể bình tĩnh, đêm động phòng anh cũng chưa làm gì cô đâu, cúi đầu nhìn không được hôn lên môi cô, bàn tay to với ý nghĩ đen tối cũng bắt đầu xâm nhập...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lần Đầu Tiên

Tay Sở Lăng Xuyên dừng trên hai đỉnh núi mềm mại trên người Tổ Tổ, gây cho anh cảm giác kỳ quái mà kích thích. Thân thể nữ nhân so sánh với anh có chút bất đồng, nhưng lại làm cho anh huyết mạch sôi trào.

Thân thể như có vạn mã chạy qua, như lửa thiêu đốt, muốn đem người dưới thân mình cùng hòa làm một. Muốn đoạt lấy, muốn giữ lấy cô từng giây từng phút... .

Tổ Tổ mơ màng cảm giác được trên người có một cổ hơi thở nóng rực đụng chạm, môi cũng giống như bị cái gì ngăn chặn hô hấp, như một giấc ngủ mơ hồ không phản ứng được đây là chuyện gì xảy ra, theo bản năng xoay đầu, tay muốn đem thứ đáng ghét quấy rầy giấc ngủ của cô một cái tát, nhưng tay vung lên lại bị Sở Lăng Xuyên giam giữ.

Tổ Tổ rốt cục tỉnh, một khắc buồn ngủ liền mở mắt ra, đầu óc còn đang mờ mịt, tiếp theo dần dần sáng tỏ, trong bóng đêm, cô nhìn thấy một đôi mắt lóe sáng trong bóng đêm, từ trên cao nhìn xuống.

Sở Lăng Xuyên, anh còn chưa ngủ?

Còn có, anh bắt lấy tay cô là sao? Tổ Tổ theo bản năng trốn tránh, không kịp tránh ra, lại vô tình chạm phải vật thể cứng rắn, nóng bỏng kia, nghe được tiếng thở dốc dày đặc, rốt cục hiểu được cái đại khái, cũng không dám lộn xộn.

Tổ Tổ hoàn toàn thanh tỉnh, mặt giống như bị thiêu đốt, thực quần ở trong bóng đêm nhìn anh, thẳng đến anh cúi xuống, thân thể hai người dính liền cùng một chỗ, cô mới biết được, áo ngủ của cô không biết lúc nào đã bị cởi ra, người nào đó cũng vậy, anh cũng cởi trần, cô có thể cảm giác được cơ bắp rắn chắc cùng với ngực đầy hòa khí trên người anh.

Tâm không ngừng khu loạn, hoảng sợ, bất an kéo đến, anh không thể nào ăn cô a, đây chính là trong nhà cha mẹ cô a, nơi này cách âm không tốt lắm đâu nha, có chút động tĩnh cũng đều bị nghe thấy đó, cô cũng không nên làm chuyện dọa người này đâu.

Tổ Tổ nuốt nuốt nước miếng, đề thấp thanh âm, lắp bắp hỏi: "Tiểu Xuyên Xuyên, anh, anh, động dục ?" Nói xong, Tổ Tổ hận không thể vả vào miệng mình, thời điểm này không phải nên nói gọn được.

Sở Lăng Xuyên vẻ mặt đầy hắc tuyến, cô có thể hình dung như vậy sao? Anh từng phạt cắn vành tai Tổ Tổ, khàn giọng nói: "Bảo bối nhỏ, từ động dục này hình dung hai chúng ta hẳn không thích hợp đi."

"Vậy anh muốn làm sao ?" Cũng không biết là bị anh bắt bẻ, hay do không khí ái muội xung quanh, Tổ Tổ cảm thấy chính mình cơ hồ muốn bỏ chạy, cổ họng khát khô giống như vài ngày không uống nước, nói xong nhin không được lại nuốt nước miếng.

"Anh nghĩ, nên dùng hành động để biểu thị lời nói!" Sở Lăng Xuyên nói xong bàn tay to ôm lấy thắt lưng Tổ Tổ, tiếp tục khúc dạo đầu vừa rồi. Hiện tại Tổ Tổ đã tỉnh, không hề là hấn một người kịch một vai, càng đáng giá chờ mong.

"Ukm.. Không cần..." Tổ Tổ bị hôn môi áp úng kháng nghị, nhưng kháng nghị không có hiệu quả. Từng nụ hôn của Sở Lăng Xuyên rơi xuống người cô, khiến cô không còn lực chống đỡ.

"Cho anh đi, bảo bối nhỏ, ngoan?" Sở Lăng Xuyên cúi đầu thanh âm nặng nề trong bóng đêm lộ ra vài phần dụ hoặc, không đợi Tổ Tổ đáp lại, anh đã tách hai chân cô ra, không cho Tổ Tổ cơ hội phản ứng, tiến quân thần tốc, thành công chiếm đoạt.

"A... !" Đau đớn tựa như bị xé rách làm cho Tổ Tổ kêu đau một tiếng, cảm giác cơ thể chính mình bị xé làm hai nửa, thân thể cương cứng kia, vẫn không nhúc nhích, không ngừng thờ dốc, cô không nghĩ muốn khóc, nhưng nước mắt cứ như vậy chảy ra, trong lòng cũng không nhận được kêu đau, con mẹ nó thực là đau, ô ô... .

Sở Lăng Xuyên cũng không có cảm giác thành công, cảm giác được thân thể Tổ Tổ cứng ngắc, anh cũng khẩn trương, không dám động, hôn môi Tổ Tổ, trấn an cô, lại hôn những giọt nước mắt ẩm ướt trên mặt cô nói "Bảo bối nhỏ, rất đau có phải hay không?"

Tổ Tổ đau cực kỳ, rốt cục cũng được nghỉ, cảm thấy thập phần khó chịu, nhin không được, một đấm đánh anh, mang theo tia nức nở, nhỏ giọng kêu: "Đau, đau, anh biến đi ra ngoài đi... ?"

Cô muốn anh đi ra ngoài, bị thế này cũng không sai biệt lắm, Sở Lăng Xuyên cũng không bị sao, lại đau lòng cho Tổ Tổ, đành trở ra, mở đèn đầu giường, nhìn thấy khuôn mặt Tổ Tổ trắng bệch, mặt đầy nước mắt, trên trán đều là mồ hôi, xem ra cô bị đau không nhẹ.

Sở Lăng Xuyên trong lòng rất khẩn trương, vội vàng giúp Tổ Tổ lau đi nước mắt trên mặt, một tay ôm Tổ Tổ vào trong phòng, không biết nên nói gì an ủi Tổ Tổ, sau một hồi, thấy sắc mặt cô dịu đi một chút mới hỏi: "Còn đau không?"

Tổ Tổ vẻ mặt đau khổ nhìn Sở Lăng Xuyên, gật gật đầu, cảm thấy chính mình thực không tiền đồ, thế nhưng còn khóc, thật mất mặt. Thật sự không nghĩ vì sao lại đau như vậy. Nhớ rõ có bằng hữu nói đau một chút liền trôi qua thôi, còn nói đau giống như đi cả đến không sai biệt lắm, vì sao cô lại đau như vậy?

Sở Lăng Xuyên thấy cô không sao rục rịch muốn tiếp tục, Tổ Tổ dùng ánh mắt cầu xin, đau, đau, rất đau a, Sở Lăng Xuyên đành phải thở dài xoa xoa đầu cô, "Thật sự là bất em cũng không có biện pháp, tiểu nha đầu lừa đảo, đi ngủ đi."

Tổ Tổ cảm thấy cả người dính dính nhớp nhớp khó chịu không ngủ được, mặc quần áo vào tính đi tắm một chút, đứng dậy nhìn trên ga giường là vết lác hồng, mặt lập tức đỏ, liền tìm ga giường mới quăng cho Sở Lăng Xuyên bắt anh thay, sau đó mới quay đầu đi, bất quá tư thế đi của cô tựa hồ rất quái dị.

Đến rạng sáng, hai người mới đi ngủ, với Tổ Tổ mà nói là vừa trải qua cảm giác đau đớn cùng không thoải mái, còn đối Sở Lăng Xuyên mà nói loại cảm giác nghẹn khuất hòa lẫn buồn bức, giống như miếng thịt chưa ăn xong thì rơi, còn không biết một chút tư vị gì cả.

Tổ Tổ ngủ thẳng tới 8 giờ sáng hôm sau, vị trí bên kia giường đã trống không, lại còn lưu lại hơi thở thân thuộc của anh, tay dụi dụi mắt, lười nhác vịn cái thất lưng, ngồi dậy, bên tai nghe được thanh âm kì lạ.

Thanh âm gì vậy? Tổ Tổ nhui mày, chẳng lẽ có chuột? Chắc không a, trong nhà chưa bao giờ gặp qua chuột, Tổ Tổ theo tiếng ngoảnh lại, sững sờ nhìn trên giường, là một bó hoa tươi.

Tổ Tổ tâm tình khá tốt, đứng dậy xuống giường, đi tới cái thùng trước mặt, xoay người, cầm lấy bó hoa, đặt mũi ngửi, thực thơm, mặt trên là chữ viết của Sở Lăng Xuyên: bảo bối nhỏ, anh phải đi, nhìn em ngủ, nên không nỡ đánh thức em. Hi vọng chuyện đêm hôm qua, em không có 'Ghi hận trong lòng', ta nghĩ bảo bối nhỏ của anh là tâm lớn sẽ không vì chuyện bé xiu mà giận anh đâu nha. Nhớ chăm sóc tốt cho mình. Ký tên: Xuyên.

Sở Lăng Xuyên, nội dung bên trên làm cho cô nhìn không được nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua, khi anh tiến vào kia một khắc kia thật là đau, làm cho cô theo đúng nghĩa đen trở thành một người phụ nữ chân chính. Tổ Tổ mặt đỏ hồng tim đập nghĩ vẫn vợ, trong thùng lại truyền đến tiếng tru.

Tổ Tổ tò mò, đem hoa ôm vào trong lòng ngồi xuống, mở thùng ra, thấy được con vật nhỏ đang ngẩng đầu dùng ánh mắt ngây thơ nhìn cô, Tổ Tổ nhìn không được nở nụ cười, chó nhỏ, một chú chó nhỏ cực kỳ đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tổ Tổ rất thích chú chó này, nhưng mà cô đối với loài chó không tìm hiểu nên không biết là giống gì, lúc cùng chia sẻ với ba mẹ kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) này thì từ trong miệng ba ba biết được, đây là một chú chó Labrador, có màu vàng, đoán chừng mới vừa đủ một tháng tuổi, nét mặt đặc biệt vô tội, rất đáng yêu.

Sau khi kích động, Tổ Tổ gửi tin nhắn cho Sở Lăng Xuyên, cảm ơn anh đã tặng quà, cô rất thích. Với lại ba mẹ đối với tiểu tử này rất yêu thích, mua sữa bột dùng riêng cho chó, còn mua cả chuồng chó.

Tổ Tổ phải đi làm, thực ra không có nhiều thời gian để nuôi chó, cho nên hầu hết thời gian đều nhất định muốn thoát chú chó khỏi sự chăm sóc của mẹ. Lý Nguyệt Hương bởi vì liên quan tới cơ thể nên đã nghỉ việc, ở nhà rảnh rỗi cũng không có việc gì làm, nuôi chó đúng là trùng tâm ý.

Tiết thanh minh, Tổ Tổ có ba ngày nghỉ, Sở Lăng Xuyên muốn nàng đến doanh trại thăm hân. Tiết thanh minh đến thăm chồng, không quá đặc biệt, cô cảm thấy không may cho nên Tổ Tổ quả quyết từ chối.

Ngày nghỉ ngoài việc thăm mộ người thân đã mất ra, ở trong nhà cùng mẹ học hỏi cách nuôi chó như thế nào, còn đặt một cái tên rất sốc cho chú chó, kêu "Soái Ca". Soái Ca dường như không quá thích cái ổ nhỏ của nó, trái lại thích dếp lê bông của Tổ Tổ, luôn ngậm dếp lê của cô đặt ở một chỗ rồi nằm sấp lên trên mà ngủ.

Sau khi bị phát hiện thì liền ngẩng đầu, dùng ánh mắt to tròn thực vô tội nhìn Tổ Tổ. Khi Tổ Tổ ngồi xổm xuống sờ người nó, tiểu tử kia liền dùng đầu lưỡi liếm tay nàng vô cùng thân thiết, sau đó tiếp tục nằm sấp ngủ.

Ngày nghỉ trôi qua, Tổ Tổ lại bắt đầu đi làm, lúc giữa trưa, Sở Lăng Xuyên gọi tới điện thoại, hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, sau đó Sở Lăng Xuyên ở đầu dây bên kia nói có việc liên vội vàng cúp máy.

Tổ Tổ vài ngày rồi không về tân phòng (phòng tân hôn), hôm nay định sau khi hết giờ làm thì về tân phòng (phòng tân hôn), không về nhà mẹ đẻ. Đến thời gian tan tầm, trước tiên Tổ Tổ gọi điện thoại về nhà, báo cho ba mẹ sẽ không về, sau đó ăn cần hỏi thăm sức khỏe Soái Ca nhà cô, lúc này mới tắt điện thoại.

Đi nhờ xe trở lại trạm xe gần tân phòng (phòng tân hôn) tiểu khu, lúc xuống xe đi về phía tiểu khu thì di động vang lên, Tổ Tổ lấy di động ra liền thấy là Hàm Hàm gọi tới, trong lòng đoán nhất định là hẹn cô đi chơi.

Lời nói còn chưa nói được thì bên kia Hàm Hàm đã lớn tiếng dọa người: "An Nhược Tổ, hôm nay muộn hoạt động tập thể, đừng nói là cậu lại có

chuyện ?"

Tổ Tổ nghĩ một chút rồi nói : "Hôm nay ngược lại không có việc gì cả, ở đâu vậy, mình về nhà trước một chuyến, các cậu đi trước đi, lát nữa mình đi tìm các cậu."

"Gặp ở chỗ cũ, mình cúp máy trước, phải xuống xe." Hàm Hàm nói lưu loát rõ ràng xong cúp điện thoại đi, Tổ Tổ cười cười cắt điện thoại đi, khi tiếp tục đi tiếp thì cảm thấy có điểm là lạ, hình như có người đi theo nàng.

Thời gian này quá lo lắng đề phòng, khi nào thì đến đỉnh điểm đây ? Tổ Tổ trong lòng hoảng sợ cũng cố ý thả chậm bước chân, sau khi nghe được tiếng bước chân đằng sau thả chậm, cô lại bước nhanh, người phía sau hình như cũng đi nhanh.

Không được, việc này phải giải quyết.

Tổ Tổ nhớ tới vài thứ Sở Lăng Xuyên mua cho nàng, nảy ra sáng kiến, sau đó ngồi xổm người xuống, giả vờ dây giày đang tuột ra, buộc lại dây giày, thực ra một bàn tay đã móc trong túi lấy ra bình xịt cay, hơi hơi nghiêng đầu, cảm giác người phía sau gần chỗ nàng, Tổ Tổ xoay người một cái, giơ tay phun bình xịt cay vào người đó.

Khi phun, Tổ Tổ rất dừng cảm, sau khi phun Tổ Tổ có chút sợ, lui về phía sau vài bước, tim đập nhanh nhìn người đó, chỉ thấy một nam nhân mặc tây trang ngồi chồm hổm trên mặt đất, một vẻ mặt rất thống khổ.

Khi Tổ Tổ muốn báo cảnh sát thì chỉ nghe nam nhân kia kêu : "Chị, chị dâu, người quá độc ác."

"Minh Thành ?" Tổ Tổ 囧 rồi, lỡ tay làm thương người một nhà.

Thiệu Minh Thành, cái nam nhân từng bị Tiểu Nhiên cưỡng hôn, cũng là một trong bạn của chú rể khi nàng cùng Sở Lăng Xuyên kết hôn. Vì sao cậu ta xuất hiện ở nơi này tạm thời không đề cập đến, trước tiên phải giúp cậu giảm bớt đau đớn đã.

Mua một lọ nước khoáng để cho cậu rửa mắt, lại đi hiệu thuốc gần đó mua thuốc nhỏ mắt, giằng co nửa giờ, lúc này Thiệu Minh Thành mới trở lại bình thường, Tổ Tổ cảm thấy thật ngại quá, nhưng cũng cảm thấy kỳ quái trước sự xuất hiện của cậu, liền hỏi : "Như thế nào cậu lại ở chỗ này, tôi đã nghĩ cậu là người xấu."

Thiệu Minh Thành xoa hai con mắt nói : "Xuyên nói chị gần đây gặp phải người xấu nên lo lắng, để cho em lặng lẽ đi theo sau chị nhìn xem người nào hay đi theo chị, nếu gặp thuận tiện bắt đưa cho đồn cảnh sát."

Thì ra là thế, nhưng mà người ta có ý tốt, lại làm cô tưởng mà gán mác cho họ chịu tội người xấu này, thật sự là vô cùng áy náy, đang muốn nói thật có lỗi thì đi động lại vang lên, chắc là Tiểu Nhiên gọi tới, thúc giục cô nhanh tới, ghét bỏ cô chậm chạp.

Lúc này Tổ Tổ liên tục nói sẽ tới, sau đó tắt máy, Thiệu Minh Thành vừa nhỏ một giọt thuốc nhỏ mắt, sau hỏi Tổ Tổ : "Chị dâu nếu muốn đi đâu, xe em ở gần đây, đúng lúc đưa chị đến đó."

"Không cần làm phiền đâu."

"Chị dâu, em với Xuyên từ là anh em tốt, chị liền coi em như em trai tốt là được, đừng sáo với em."

Thiệu Minh Thành nói như vậy, Tổ Tổ thấy lại từ chối cũng không tốt, liền nhờ Thiệu Minh Thành đưa cô tới chỗ nhà hàng món cay Tứ Xuyên cùng Tiểu Nhiên mọi người tụ họp, Thiệu Minh Thành vừa nghe cô muốn đi chỗ đó, nhìn không được nhớ tới một màn lần đầu gặp Tổ Tổ kia, cũng nhớ tới người từng cưỡng hôn cậu Mạc Tiểu Nhiên.

Bất tri bất giác đã đến nơi, khi Tổ Tổ định xuống xe thì nhìn về phía Thiệu Minh Thành, "Minh Thành, em còn chưa có ăn cơm đi, xuống xe cùng nhau ăn đi."

Thực ra trong lòng Thiệu Minh Thành là muốn đi, cậu nghĩ, Tổ Tổ hẹn ngày hôm nay gặp mọi người, không chừng còn Mạc Tiểu Nhiên kia cũng có tới, cậu rất muốn nhìn thấy cô, tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại từ chối : "Chị dâu, đều là bằng hữu của chị, em đi cũng không thích hợp."

"À, đều là người quen biết, xuống xe đi."

"Vậy thôi được."

Thiệu Minh Thành cùng Tổ Tổ xuống xe, vào nhà hàng món cay Tứ Xuyên, đi tới phòng Mạc Tiểu Nhiên mọi người đang ở. Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm nhìn Tổ Tổ đến cùng Thiệu Minh Thành thì liền tương đối khó hiểu.

Nhưng mà mọi người thực sự cũng đều là người quen, không nói lần đầu tiên gặp còn là ở nơi này, khi Tổ Tổ kết hôn cũng có gặp qua, Mạc Tiểu Nhiên nhú mày nhìn Thiệu Minh Thành, không khách khí hỏi : "Tổ Tổ, làm sao anh ta lại đến đây ?"

"Chuyện này nói ra thì dài lắm, rất quanh co ly kỳ, mình ngồi xuống trước rồi chậm rãi nói." Tổ Tổ nói xong cũng gọi Thiệu Minh Thành ngồi xuống, sau đó chính mình ngồi bên cạnh Hàm Hàm, thao thao bất tuyệt kể sự tình từ đầu đến cuối một lần.

Thiệu Minh Thành cảm thấy rất xấu hổ, Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm thì lại cười không kiêng nể gì cả, sau khi cười xong, cũng vì lo lắng Tổ Tổ, Mạc Tiểu Nhiên lắc lắc đầu, vẻ mặt lo lắng nói : "Tổ Tổ, cậu nói nói lúc đó không có việc gì, về sau thì như thế nào, trừ phi bắt được kẻ theo dõi điên cuồng đó."

Tổ Tổ ngược lại cũng không nghĩ đến, sợ hãi cũng sợ hãi qua, lúc này nhưng lại rất bình tĩnh : "Có lẽ là mình quá nhạy cảm, hoặc ngày đó nói không chừng người nọ chính là một con quỷ sai đi nhầm cửa."

Hàm Hàm lại cười hi hi nói : "Tổ Tổ à, nam nhân nhà cậu đối với cũng không phải giống như đề ý, cậu xem đi, lo lắng cho cậu còn phải cả hộ vệ đến bảo vệ cậu, thật sự là nam nhân tốt nha !"

Mạc Tiểu Nhiên cũng không khách khí nói : "Mình nghĩ là nam nhân ngốc nghếch, sau đó lại phải người ngu ngốc nhất bảo vệ Tổ Tổ, kẻ theo dõi điên cuồng kia còn chưa bắt được, trái lại chính mình bị đánh, hộ vệ này cũng quá vô dụng."

Tổ Tổ không phúc hậu cười, Hàm Hàm hòa giải : "Tiểu Nhiên, cậu nói như vậy không đúng rồi, mặc kệ như thế nào, không có công lao cũng có khổ lao mà. Lát nữa đồ ăn đưa lên thì ăn nhiều một chút nhé."

Hào nam cùng nữ đầu, Thiệu Minh Thành liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Nhiên, lựa chọn im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Vậy Con Sẽ Không Đi

Bốn người cùng nhau ăn bữa tối, lại đi hát K (hát karaoke đó), Thiệu Minh Thành làm vệ sĩ một lúc, đi theo làm tùy tùng phục vụ cho ba người phụ nữ. Bởi vì ngày hôm sau đều phải đi làm cho nên không dám đi chơi quá muộn, hơn chín giờ liền kết thúc.

Hàm Hàm và Tổ Tổ cùng nhau đi, Mạc Tiểu Nhiên lại phải về nhà, ở nhà người khác cô không ngủ được, đã quen giường rồi. Cuối cùng Thiệu Minh Thành một xe chở ba cô gái, trước tiên đưa Tổ Tổ và Hàm Hàm về nhà, sau đó đưa Mạc Tiểu Nhiên về.

Sau khi Tổ Tổ và Hàm Hàm vẫy tay nói tạm biệt về phía xe đi, Hàm Hàm kéo tay Tổ Tổ nói : "Ban đêm gió to, Mạc Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành cô nam quạ nữ nhất định sẽ có gian tình xảy ra."

Tổ Tổ kéo Hàm Hàm đi về nhà, cười nói : "Yên tâm đi, bạn của Sở Lăng Xuyên tin tưởng được, không có vấn đề gì đâu, nhất định sẽ đưa đồng chí Tiểu Nhiên của chúng ta về nhà an toàn."

Tay Hàm Hàm chọc đầu Tổ Tổ một chút, thờ dài nói : "An Nhục Tổ, cậu thật là một tên đầu gỗ, mình nói gần nhau sẽ châm lên tia lửa. Ví dụ như tình yêu tia lửa chẳng hạn."

"Tình yêu tia lửa ?" Tổ Tổ nhìn không được mở to hai mắt nhìn, sẽ có sao ? Xem Tiểu Nhiên đối với Thiệu Minh Thành kia là vẻ mặt có thành kiến, sẽ xuất hiện tình yêu gì gì đó sao ? Nhưng mà xem chừng Thiệu Minh Thành đối với Tiểu Nhiên thì trái lại dường như có chút ý tứ.

Nếu thật sự có thể thành công, cũng không kém lắm.

Đêm nay có Hàm Hàm bầu bạn, Tổ Tổ ngủ rất ngon lành. Sáng hôm sau cô dậy thật sớm quét dọn cho hợp vệ sinh một chút, sau đó cùng Hàm Hàm đi ăn một chút rồi đi làm. Sau một ngày bận rộn, sau khi hết giờ làm cô lại trở về nhà mẹ đẻ.

Buổi tối khi đi ngủ, Soái Ca ở trong ổ không có tốt lắm, không biết vì sao nó lại sủa loạn, Tổ Tổ đành ôm Soái Ca lên trên giường mình, đặt ở bên cạnh chiếc gối, lấy quần áo đắp lên cho nó, vật nhỏ lại ngoan ngoãn nằm sắp xuống ngủ.

Nhìn vẻ mặt tiêu tử kia đáng yêu như vậy, Tổ Tổ sờ sờ đầu của nó, khi cô định đi tắt đèn thì điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, cô đưa tay cầm điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói của Sở Lăng Xuyên.

"Tiểu bảo bối, em ngủ sao ?"

Giọng nói của Sở Lăng Xuyên từ trong điện thoại truyền đến, rõ ràng ngay tại bên tai nhưng lại xa xôi như vậy, thật nhiều ngày rồi bọn họ không gặp nhau. Cuộc sống của anh ở trong thành thị, cuộc sống của cô ở cũng trong thành thị lại dường như lại giống như hai con người không liên quan đến nhau.

"Còn chưa ngủ, anh thì sao, xong việc rồi sao ?" Tổ Tổ nói xong, nhìn sang Soái Ca đang cắn cái gối của cô liền vội vàng đưa tay gỡ ra, còn ân cần khuyên bảo : "Soái Ca, đừng cắn loạn nha, cái này không thể cắn."

Cuối cùng gỡ cái gối từ trong miệng Soái Ca ra, lực chú ý của Tổ Tổ mới quay lại trên cuộc trò chuyện cùng Sở Lăng Xuyên, chỉ nghe giọng nói hờn dỗi

rõ rệt của Sở Lăng Xuyên truyền đến : "Vợ, giữa đêm hôm khuya khoắt, làm sao bên cạnh em lại có soái ca ? Anh không ở nhà là em hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) ?"

Đúng đấy, đúng đấy, bên cạnh em không chỉ có soái ca, còn cùng soái ca ngủ cùng một chăn đấy, gọi cho tiểu Xuyên Xuyên một tiếng. "Tổ Tổ nói xong để điện thoại bên miệng Soái Ca.

Soái Ca nhìn thấy đồ chơi mới mẻ này, ngửi ngửi, còn vờn đầu lưỡi liếm liếm, đúng lúc Sở Lăng Xuyên gọi alo alo. Soái Ca nghe được giọng nói xa lạ liền sủa hai tiếng gâu gâu, Sở Lăng Xuyên ở bên kia liền nở nụ cười.

Tổ Tổ cũng cười theo, cầm điện thoại lên, cười nói : "Soái Ca nhà em mắt hừng, anh quấy rầy nó ngủ."

Sở Lăng Xuyên bên kia hết chỗ nói rồi "Em vậy mà lại tự đặt chó nó cái tên Soái Ca, còn anh đây người anh tuần tiêu sái này gọi là gì ?"

"Nó là Soái Ca, anh là mỹ nam, được chưa ?"

"Ồn ào nửa ngày, ở trong lòng em anh cùng chó chính là cùng cấp bậc đi."

"Ha ha, nói ít thôi, trời không còn sớm, anh nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Vợ à, tuần này đến đây thăm anh đi, anh chờ em. Được rồi, ôm Soái Ca của em ngủ đi. Ngủ ngon."

Tổ Tổ còn muốn nói điều gì đó thì bên kia Sở Lăng Xuyên đã cúp điện thoại, cô thả điện thoại ra, nhìn không được nhú này, nói thầm với Soái Ca "Cũng không hỏi người ta một chút xem có muốn đi hay không, đúng thật là. Soái Ca, mỹ nam thật bá đạo, có phải hay không ?"

Soái Ca lắc lắc cái đuôi, cũi đầu liếm liếm tay của Tổ Tổ, sau đó tiếp tục ngủ. Tổ Tổ cười cười, đưa tay tắt đèn, trong phòng một mảnh tối đen.

Trong bóng đêm, Tổ Tổ suy nghĩ, cô có muốn nhìn thấy anh hay không ?

Ngày hôm sau, Tổ Tổ giống như trước đây đi làm, cũng không còn suy nghĩ có đi thăm Sở Lăng Xuyên hay không, nói thật, cô vốn không muốn đi cho nên sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng sau khi về nhà nhìn thấy mẹ làm một nồi thịt bò thì Tổ Tổ kinh ngạc rồi.

"Mẹ, mẹ làm thịt bò nhiều như vậy để định đi buôn bán hay sao ?" Khi Tổ Tổ nói xong còn nhúp một miếng ăn, thật là thơm, ăn ngon thật đấy, khi cô định lấy thêm một miếng thì bị mẹ đập một cái.

"Không phải con định đi thăm tiểu Xuyên hay sao, nó thích ăn món này, mẹ nhờ dì con giúp đỡ để làm nhiều một chút, khi đi thì đưa cho tiểu Xuyên."

"Hả ?" Tổ Tổ sững sờ một chút, sau đó mới kịp phản ứng "Anh ấy gọi điện về nhà sao ? Anh ấy người này sao lại như vậy, con chưa nói muốn đi, đây không phải là bắt con đi hay sao, con không đi."

"Con đứa nhỏ này nói cái gì đấy, tiểu Xuyên là chồng con. Ngoại trừ ba mẹ và đứa con sau này, đó là người con thân nhất, nó gặp bất tiện nên không thể trở về, con làm vợ không phải nên đi xem nó sao ?"

Thấy mẹ có chút tức giận, Tổ Tổ vội vàng làm nũng lại lấy lòng nói : "Vâng vâng vâng, con đi. Mẹ người coi như có con rể đã quên con gái, con mới là con ruột của mẹ được không. Con lại ăn thêm một miếng."

Tổ Tổ đưa tay nhúp một miếng thịt bò nhét vào trong miệng. Lý Nguyệt Hương bắt đắc dĩ cười "Lúc nào thì mới lớn lên, buồn cười, kết hôn rồi mà còn giống như trẻ con, mẹ thấy chắc tiểu Xuyên lại nuông chiều con, càng thêm chưa trưởng thành rồi."

Nhưng mà nó quanh năm suốt tháng cũng không chăm sóc được con bao nhiêu, nuông chiều con cũng đúng. Nhưng mà Tổ Tổ à, con cũng nên giống thế mà thông cảm và quan tâm tới tiểu Xuyên, nó cũng không dễ dàng gì, biết không ?"

"Vâng, mẹ à con đã biết. Có anh ấy và ba ba hai người như vậy, chúng ta mới có cuộc sống yên vui, con có thể hiểu được. Con sẽ học cách quan tâm và chăm sóc anh ấy, cũng sẽ chăm sóc chính con, mẹ người cứ yên tâm đi."

Lý Nguyệt Hương cười an ủi, đề tài trong lời nói của hai mẹ con cũng dừng lại, bắt đầu đặt thịt bò khô vào trong tủ lạnh. Tổ Tổ nghĩ thứ sáu xin nửa đề đi, đi đến đó sớm một chút, thứ bảy ở cùng anh một ngày, Chủ nhật thì trở về.

Buổi tối sau khi ăn xong cơm, Tổ Tổ đang chơi đùa với Soái Ca thì điện thoại trong nhà vang lên. Lý Nguyệt Hương tới nghe, sau khi cười vui vẻ nói chuyện cùng đầu dây bên kia một lúc lâu mới đưa điện thoại cho Tổ Tổ : "Tiểu Xuyên gọi tới."

Khi Tổ Tổ cầm điện thoại lên, Lý Nguyệt Hương cũng trở về phòng ngủ, An Quốc Đồng đang ở trong phòng sách, không biết đang làm việc gì cho nên Tổ Tổ nói chuyện cùng Sở Lăng Xuyên rất thuận lợi, cô trêu đùa nói : "Mỹ nam, có việc gì thế ?"

"Vợ à, ngày nào thì em đến đây ?"

Biết rõ rồi còn hỏi, nhất định là Chủ Nhật "Thứ Sáu hoặc là thứ Bảy."

Tổ Tổ trả lời như vậy, Sở Lăng Xuyên đã xác định là Tổ Tổ sẽ đến thăm anh, trong lòng vui vẻ, giọng nói cũng trở nên vui vẻ : "Được, đến lúc đó chú ý

an toàn, anh sẽ chờ em."

"Ừ, đến lúc đó em gọi điện cho anh."

Hai người quyết định như vậy, Sở Lăng Xuyên trong lòng tràn đầy mong chờ Tổ Tổ đến, xác định ngày mai là thứ Tư mà Sở Lăng Xuyên đã bắt đầu chuẩn bị đón Tổ Tổ đến. Trên khuôn mặt ngăm đen đầy vui vẻ, liền ngay cả khi huấn luyện binh lính cũng dễ tính hơn rất nhiều.

Tổ Tổ thì ngay tại ngày hôm sau lúc tan giờ liền bớt chút thời gian để đi siêu thị mua đồ ăn uống này nọ. Định mang đi để đưa cho Sở Lăng Xuyên nên cô mua rất nhiều. Cô trực tiếp trở về tân phòng (phòng tân hôn), một khắc cô mở cửa đi vào kia liền hơi ngạc nhiên một chút, nhìn thấy có người trong nhà, không phải ai khác chính là mẹ chồng.

"Mẹ, người tới rồi, tại sao lại không nói trước cho con một tiếng để con về nhà sớm chút." Tổ Tổ nói xong đặt một đồng lớn đồ này nọ đặt bên cạnh ghế sofa. Sau đó cô định đi rót nước cho mẹ chồng, Sở mẹ lại gọi Tổ Tổ : "Làm sao lại mua nhiều đồ như vậy, con còn trẻ tuổi, không nên lãng phí mới tốt."

Tổ Tổ ngẩn đi một chút, sau khi cười nói : "Vâng, đây đều là chút đồ mua cho Lăng Xuyên, Chủ nhật con tính đi thăm anh ấy. Mẹ, người có cái gì muốn đưa cho Lăng Xuyên không, đúng lúc con có thể mang đi."

Sở mẹ lại không vui vẻ, nhíu mày nói : "Tổ Tổ à, đàn ông muốn lấy sự nghiệp làm trọng, nhất là công việc của Lăng Xuyên, không có việc gì thì đừng thường xuyên làm phiền nó, làm cho nó phân tâm, chậm trễ nghiệp lớn. Mẹ nó nói con hiểu chưa ?"

Tổ Tổ nhìn mẹ chồng, trong lòng không thể nói rõ làm cảm giác gì, cô chỉ cười cười, nhẹ nhàng nói : "Mẹ, con đã biết, vậy con sẽ không đi nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đúng vậy, không đi, Tổ Tổ quyết định sẽ không đi, thế nhưng nhớ tới giọng nói vui mừng của Sở Lăng Xuyên ở trong điện thoại thì hai chữ "không đi" nói không nên lời. Với lại đâu có ai nói đi lại đột nhiên không đi, phải có nguyên nhân và còn phải thuyết phục nữa.

Vì sao lại không đi ? Vì chính mình thực ra không muốn đi hay bởi vì trong lời nói của mẹ chồng ? Tổ Tổ cũng không muốn tìm hiểu đến cùng, dù sao chính là không đi, có quyết định này buổi tối cô cũng không ở lại tân phòng (phòng tân hôn), sau khi mẹ chồng đi liền dứt khoát mang theo một đồng đồ đạc đã ua trở về nhà mẹ đẻ.

Trở lại nhà mẹ đẻ, Tổ Tổ nhìn trong tủ lạnh một chút, mẹ chuẩn bị nhiều thịt bò khô như vậy thì làm sao bây giờ ? Không có người đi, vậy đồ vật đi cũng coi như là một chút an ủi nho nhỏ phải không ? Cô dứt khoát gửi đồ vật qua bưu điện để dàng.

Sáng ngày hôm sau, Tổ Tổ vốn định gọi điện thoại cho công ty chuyển phát, nhưng mà người ta còn chưa đi làm nên muộn một lúc. Cô cũng đi làm nên không có ai ở nhà cho nên Tổ Tổ trực tiếp tìm cái thùng đóng gói những thứ muốn đưa cho Sở Lăng Xuyên kia vào trong thùng.

Lý Nguyệt Hương nhìn Tổ Tổ một phen làm việc, nhìn không được mà nói thảm : "Con đây là muốn hôm nay liền đến ?"

"Mẹ à, tuần này trường học có việc, con không đi được, mấy thứ này con định gửi qua bưu điện cho Xuyên." Tổ Tổ nói xong liền đặt vào trong một cái máy cạo râu mà cô mua cho Sở Lăng Xuyên "Mẹ, một lát nữa mẹ gọi điện thoại cho công ty chuyển phát đến đây, ký gửi đồ vật, con phải đi làm."

Lý Nguyệt Hương nhíu mày nhìn Tổ Tổ, lo lắng nói : "Sao con thay đổi chủ ý so với thời tiết thay đổi còn nhanh hơn, ngày hôm qua đây có nói tới việc này, tại sao hôm nay lại thay đổi chủ ý. Trong trường học có thể có chuyện gì, đừng dùng mấy cái này lừa mẹ. Có phải cãi nhau hay không ?"

"Mẹ à, không có cãi nhau, hai chúng con rất hòa thuận, chỉ là tạm thời có chuyện, được rồi, con phải đi rồi, con chào mẹ." Tổ Tổ không muốn lại bị mẹ hỏi đến, cảm túi như chạy trốn ra ngoài.

An Quốc Đống đi ra từ trong phòng ngủ sắp phải đi làm, nhìn về mặt Lý Nguyệt Hương lo lắng liền nhìn không được nói : "Tôi nói bà này, Tổ Tổ đều lớn như vậy rồi, chuyện của mình nó khác biết xử lý tốt, con cháu đều có phúc của con cháu, bà nha, đừng luôn lo lắng cái này cái kia, được rồi, tôi cũng đi làm."

Lý Nguyệt Hương về mặt buồn bực, bà là một người rảnh rỗi không quan tâm thì có thể làm gì, quên đi, bà cũng không quản nữa. Liền mang Soái Ca ra ngoài đi bộ tốt lắm cũng giảm bớt buồn bực, Lý Nguyệt Hương ôm Soái Ca ra ngoài đi tản bộ.

*

Tổ Tổ vẫn không biết cùng Sở Lăng Xuyên nói cô không quan tâm quyết định của anh như thế nào, nhưng rất nhanh đã đến thứ Sáu. Sáng sớm, Tổ Tổ vẫn đang rối rắm nên nói với Sở Lăng Xuyên như thế nào, thật sự là cô không giỏi nói dối hơn nữa còn có chút chột dạ.

Đặc biệt là Sở Lăng Xuyên người như vậy, nhìn thì tính tình rất tốt, nhưng mà khi bùng nổ thì anh quả thực rất khủng bố. Ở trước mặt người như anh nói không giữ lời, Tổ Tổ vẫn có chút hơi sợ.

Bên này Sở Lăng Xuyên đối với tình huống của Tổ Tổ bên kia một chút cũng không biết, mấy ngày nay đều vội vàng, cũng tưởng Tổ Tổ rất nhanh sẽ tới cho nên không gọi điện thoại cho Tổ Tổ.

Vợ mình muốn tới, Sở Lăng Xuyên đương nhiên là vô cùng cao hứng cùng mong chờ. Trước kia là người đàn ông độc thân, Sở Lăng Xuyên sẽ trực tiếp ở ký túc xá trong doanh trại, hiện tại lại khác nhau, Tổ Tổ muốn tới, dù sao cũng phải có chỗ ở.

Cho nên liền ở khu nhà chức dọn dẹp ra một phòng hơn năm mươi thước. Phòng ở tuy rằng không lớn, chim sẻ tuy rằng nhỏ nhưng bộ phận đều đầy đủ, rất gọn gàng sạch sẽ, ở cũng rất tiện lợi.

Sở Lăng Xuyên bề bộn nhiều việc, đương nhiên không có thời gian sắp xếp mọi thứ, hôm nay có việc còn đi sư bộ một chuyến, buổi chiều mới có thể trở về cho nên việc phòng ở này liền do ban bếp núc và ban thông tin giải quyết.

Mọi người nghe nói Tổ Tổ muốn tới, hình như so với Sở Lăng Xuyên đều kích động. Khi sắp xếp phòng ở cũng vô cùng dụng tâm. Trên mái nhà treo mấy đóa hoa đỏ thắm, trên tường dán miếng dán chữ phúc, không biết thế nhưng cái tên kia còn dán một chữ hi ngay trên cửa. Một phen làm đi làm lại bố trí cái phòng nhỏ giống như tân phòng.

Sở Lăng Xuyên từ sư bộ trở lại doanh bộ đã là 4 giờ chiều, vừa mới đến trước cửa doanh bộ, ban trưởng ban thông tin liền cười hi hi chạy tới, chào sau đó lớn tiếng nói : "Doanh trưởng, phòng ở đã sắp xếp xong, xin chỉ thị."

Sở Lăng Xuyên đi vào chức viện (nơi cho người nhà) cho anh và Tổ Tổ liền nhìn thấy, thiếu chút nữa không có cười, chữ Hi đỏ thắm, hoa đỏ thắm, cái này cũng làm khổ mọi người rồi. Lại nhìn kỹ, trên bàn không biết ai đặt một bó hoa trong lọ, vàng rực rỡ, rất đẹp.

"Doanh trưởng, đã hơn 4 giờ, chị dâu cũng nên đến đi ?"

"Doanh trưởng, nếu không vài người chúng em ra cửa nghênh đón ?"

Có vài người sắp xếp phòng ở xong còn không có rời đi mà cùng Sở Lăng Xuyên làm nhảm. Tâm tình Sở Lăng Xuyên rất tốt, cũng để bọn họ trêu ghẹo tùy ý, lúc này liền có người tiến vào, hô : "Bảo cáo doanh trưởng, có kiện hoàng cho người."

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy trong tay thông tin viên ôm một thùng lớn tiến vào, đặt lên bàn, mọi người tò mò đồ vật đó, là ai gửi qua bưu điện đến, đều vây quanh xem địa chỉ trên đó.

Sở Lăng Xuyên đẩy vài người vây quanh ra, cúi đầu xem địa chỉ trên mặt, là từ nhà bố mẹ vợ gửi qua bưu điện tới, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm không tốt lắm, màu nhợt nhạt lạnh lạnh trong mắt phục hồi.

Vài người không có cảm nhận được biến hóa rất nhỏ này của Sở Lăng Xuyên, chính là cái mũi ngửi thấy được mùi thịt bò phát ra từ trong thùng, có người kêu một tiếng : "Thật là thơm, cách thùng mà ta đã ngửi thấy một hồi mùi thịt."

Lúc này tay của Sở Lăng Xuyên giơ lên, vừa quay lưng lại rồi đi, mấy người....lính kia liền vây xung quang thùng kia, vài người liền mở ra, khi đang định mở ra thì mỗi người đều bị Sở Lăng Xuyên đá một cước.

Mọi người quay đầu lại nhìn Sở Lăng Xuyên, dừng nghiêm, sau đó về mặt lấy lòng nhìn Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên nhìn những người lính mới hơn mười hai mười tuổi trước mắt này, cười mắng : "Đừng giống với với quỷ chết đói mà ăn hết, chừa lại một chút cho ta."

"Vâng, doanh trưởng !"

Mọi người cùng ăn thịt thì Sở Lăng Xuyên lại có điện thoại, là Tổ Tổ gọi tới, hẳn nghe điện người cũng đi ra ngoài, tuy rằng mơ hồ cảm giác Tổ Tổ có thể không đến đây nhưng lại có chút chờ đợi : "Đến chỗ nào rồi ? Anh đi đón em."

Tổ Tổ cảm di động, trong lòng có chút lo lắng, do dự một chút mới nói : "Em gửi qua bưu điện cho anh đồ vật anh đã nhận được đi, bên trong là một chút đồ ăn em mua cho anh, còn có thịt bò khô mẹ làm...."

Sở Lăng Xuyên không nói chuyện, Tổ Tổ cảm thấy có chút nặng nề và áp lực, giống như có một tảng đá lớn vô hình đặt ở trên ngực cô, hóa ra anh khi trầm mặc lại làm cho người ta có áp lực như vậy, sau một hồi nói nhảm mới ập a ập ứng nói : "Em không quá thoải mái, tuần này sẽ không đến, cái kia....Anh chừng nào thì rảnh để trở về ?"

Tổ Tổ nói xong rất sợ Sở Lăng Xuyên nổi bão (tức giận), không nghĩ tới bên kia anh lại quan tâm hỏi cô : "Không thoải mái ? Đã gặp bác sĩ hay chưa, nghiêm trọng không ? Đổi mùa, phải chú ý thân thể biết không ?"

"Ừm, em đã biết, anh cũng nên chú ý thân thể, có cái gì cần thì gọi điện cho em, em cho người gửi đến. Đây, em tắt điện thoại trước, còn có việc. Tạm biệt anh." Tổ Tổ nói xong lập tức tắt điện thoại, bình tĩnh cùng quan tâm trong lời nói Sở Lăng Xuyên làm cho cô xấu hổ.

Chương 29: Lớp Dạy Nấu Ăn

Sau khi hết giờ làm, Tổ Tổ vừa mới ra cổng trường liền thấy tài xế của Sở gia, nói là tới đón cô đi đến nhà chồng, đúng lúc mẹ chồng cũng gọi điện đến, nói tìm cô có việc, gọi cô qua một chuyện.

Đi vào trong nhà chồng, Tổ Tổ mới biết được cái gọi là chuyện đó chính là mẹ chồng đã đăng ký cho cô một lớp học nấu ăn, bảo cô đi học vào thứ Bảy và Chủ Nhật.

"Tổ Tổ, không biết nấu ăn cũng không phải là một chuyện. Đây là một lớp học nấu ăn của bạn của mẹ, con đi học cái này luôn có lợi." Mẹ chồng một vẻ tận tình khuyên bảo, hoàn toàn là vì tốt cho Tổ Tổ.

Tổ Tổ muốn nói không đi, nhưng chắc chắn sẽ dẫn đến mẹ chồng bực mình, cuộc sống sau này lại càng không tốt, nếu nói đi, nhưng cô thật sự không muốn đi, hơn nữa còn là bạn của mẹ chồng, nếu cô định tranh thủ không đi, chắc chắn sẽ bị phát hiện, cuối cùng sẽ tạo nên cái nhau không được thoải mái.

Đều là người một nhà, hơn nữa Sở Lăng Xuyên đối với cha mẹ cô tốt như vậy, cô cũng hi vọng mình có thể làm được nhưng mà bây giờ có chút khó khăn, Tổ Tổ nháy mắt mấy cái nói: "Mẹ, con sẽ nấu cơm, thật sự."

"Sẽ làm? Sẽ làm cái gì, nói mẹ nghe một chút?"

"Thịt gà xào cay!" Tổ Tổ mười phần lo lắng nói ra sở trường của mình, món ăn duy nhất cô có thể làm.

"Không có?" Mẹ Sở hỏi.

Tổ Tổ chột dạ, cười ha ha: "Không có."

Mẹ Sở nghiêm mặt nói: "Nói làm một món ăn như vậy thì con cũng có ý tốt. Điểm này tiểu Xuyên so với con tốt hơn, đừng nghĩ nó là một người đàn ông, việc nặng hay việc cần có kỹ năng nó đều đã làm. Nhưng mà tiểu Xuyên thường không có ở nhà, một số việc phải chính con làm, hơn nữa nếu ngẫu nhiên nó về nhà một lần, con là vợ có thể làm một ít đồ ăn nóng hổi, nó sẽ nhớ đến tình cảm của con."

Tổ Tổ có ý trêu đùa nói: "Vâng vâng, tiểu Xuyên trong mắt mẹ đầy chính là mười phần vẹn mười (ý nói hoàn mỹ), con của mẹ cái gì cũng tốt. Ba à, người nói đi, mẹ đây không phải sợ con ngược đãi tiểu Xuyên sao?"

Ba Sở thực ra cũng hiểu được vợ mình đối với Tổ Tổ quá hà khắc rồi. Ông cũng nhìn ra được tính tình Tổ Tổ rất tốt, mặc dù vợ mình làm khó dễ như thế nào cũng không nhẫn mặt tức giận.

Thực ra là một người con không xấu, rất thông minh lanh lợi, bằng không thì đã nổi lên cái cọ từ lâu. Nếu mỗi ngày mẹ chồng và con dâu đại chiến, không nói ông ở trong nhà không còn đường sống, nội bộ gia đình bất ổn, tiểu Xuyên ở bộ đội làm sao có thể an tâm.

Nhưng mà đứa nhỏ Tổ Tổ này cũng đủ láu cá, rõ ràng không muốn đi, lại bị trong lời nói của vợ ông làm cho có chút bất đắc dĩ, dùng loại phương thức trêu đùa này lôi kéo ông. Nhưng mà ông Sở Vệ Bình là ai, cho dù nhiều đao tiền (ý là dao và tên nhưng mình thấy đề đao tiền hay hơn) cũng có thể hóa giải.

Ông cười trên đùa: "Mẹ con đối với tiểu Xuyên so với ai cũng tốt hơn, ngâm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rớt. Ta đây làm chồng, còn có anh trai con, cháu gái bảo bối ở trước mặt tiểu Xuyên con phải đứng sang bên. Năm đó tiểu Xuyên lựa chọn học viện quân sự, mẹ con thiếu chút nữa khóc hết nước mắt."

Ba Sở nói một câu làm không khí thoải mái hơn không ít, mẹ Sở có chút ngượng ngùng, liếc mắt nhìn chồng mình một cái, nói: "Tiểu Xuyên không phải con ông, ông sẽ không đau lòng. Nó gặp bao nhiêu đau khổ, tôi đây không phải đau lòng nó, chỉ muốn cho Tổ Tổ cũng sẽ chăm sóc nó."

Năm đó nếu không phải ông ủng hộ, nó đừng nghĩ đến con đường tham gia quân ngũ, ông xem những vết thương trên người nó đi, vết thương lớn vết thương nhỏ nhiều vô cùng, tôi nhìn liền đau lòng, một lần kia thậm chí còn kém một chút là muốn lấy mạng rồi....Tôi.....thực sự....."

Mẹ Sở nói xong đôi mắt đỏ lên, gần như muốn khóc, ba Sở buông tờ báo trong tay, an ủi vợ mình: "Bà xem bà kia, cũng không sợ đứa nhỏ chê cười, lớn rồi mà nói xong còn khóc được, đừng luôn nghĩ đến chuyện không tốt kia, và lại đàn ông dù sao cũng phải có chút chính trực và trách nhiệm, chúng ta không thể bẻ gãy đôi cánh của các con, nó trưởng thành thì luôn muốn được bay cao."

Tổ Tổ cũng nhớ tới những vết sẹo trên người Sở Lăng Xuyên, rút khăn tay đưa cho mẹ chồng, nói: "Mẹ, người yên tâm đi, sau này hẳn trở về đây, người cùng ba bảo bọc anh. Cùng với con bảo bọc anh. Anh ấy là chồng của con, con như thế nào cũng không thể bạc đãi anh nha. Ngày mai con phải đi lớp học nấu ăn học nấu ăn, lấy trí thông minh của con, như thế nào cũng có thể làm ra một bản tiệc Mãn Hán.(*)"

Sở Vệ Bình và mẹ Sở nhin không được nở nụ cười, khó có được lần đầu tiên mẹ Sở không nghiêm mặt trước Tổ Tổ : "Con nha, nghỉ nấu ăn dễ dàng như vậy, đừng có khoác lác nghe chưa."

"Mẹ, hôm nào con làm một bàn cho người nếm thử, xem người còn nói con không." Tổ Tổ nói xong nhìn thời gian thì đã hơn 8 rưỡi, mặc dù cô đến đây không nhiều lần nhưng biết thói quen của mẹ chồng, không muốn cho người ở lại, cô đứng dậy nói : "Ba mẹ, thời gian không còn sớm, con đi về trước, hai người cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

"Đã muộn thế này thì đứng đi, liền ngủ ở phòng trước kia của tiểu Xuyên đi. Người một nhà, đừng coi mình giống như người ngoài." Đây là lần đầu tiên mẹ Sở mở miệng lưu lại Tổ Tổ, Sở Vệ Bình cũng nói : "Đúng vậy, con đừng đi, đã muộn thế này rồi thì không an toàn, nghe lời mẹ con ở lại đi."

Sở Vệ Bình nói xong nở nụ cười, ông cũng biết vợ mình bắt đầu có chút chấp nhận con dâu này, đó là chuyện tốt. Hai vị bề trên đều nói như vậy, Tổ Tổ đương nhiên không thể nhất định đi, cô liền ở lại.

Buổi tối cô ngủ rất ngon, buổi sáng bị một hồi chuông điện thoại báo thức ở đi động đánh thức, mơ mơ màng màng tỉnh lại, lấy di động ở trên bàn, nhìn một chút là Sở Lăng Xuyên gửi đến mấy cái tin nhắn cùng lúc.

Tổ Tổ dụi dụi mắt, rốt cục tầm mắt cũng rõ ràng, nhìn một phần tin nhắn, cô thấy của dán chủ Hi đỏ thắm, phòng nhỏ được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, trên nóc nhà treo hoa đỏ thắm, trên bàn là một bó hoa cúc.

Qua ảnh chụp là tin nhắn tràn ngập thất vọng, nhưng không phải giọng điệu của Sở Lăng Xuyên, nội dung là : Chị dâu, người ngày hôm qua làm sao lại không tới. Doanh trường thế nhưng lại đợi cả một ngày. Nhìn đến ảnh chụp phòng chưa, đó là doanh trường tự mình bố trí đó. Chị dâu, người có thể không đến, nhưng doanh trường sẽ thương tâm, vẫn buồn bã không vui, com tối ngày hôm qua và bữa sáng hôm nay cũng chưa ăn. Còn có, chị dâu à, chúng ta cũng rất nhớ chị, nhiệt liệt chờ đợi người đến. Khi đến thì chị mang thêm nhiều thị bò khô nữa nhé, rất ngon.

Tổ Tổ xem xong nội dung tin nhắn, cảm thấy những chiến sĩ này thật đáng yêu, trong đầu nhin không được nhớ tới gương mặt ngăm đen kia. Nhìn nội dung tin nhắn, Tổ Tổ đoán cái này hẳn là dâu Sở Lăng Xuyên gửi tin nhắn này. Không biết nếu Sở Lăng Xuyên biết thì sắc mặt biến thành màu đen hay là đỏ, ha ha, Tổ Tổ không tốt bụng cười.

Cười xong cô lại xem lại ảnh chụp, bố trí tỉ mỉ, mặc kệ là từ tay của ai, đó đều là đối với cô tốt, chào mừng đối với cô, mà cuối cùng cô lại cô phụ mong chờ tha thiết của anh.

Không phải anh không tốt, cũng không phải anh đối với cô không tốt, mà là cô đối với anh không đủ dụng tâm, không đủ quan tâm.

(*) tiệc Mãn Hán : Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sức Hấp Dẫn Của Em Không Gì Sánh Được

Lớp nấu ăn vào học lúc 9 giờ cho nên sau khi thức dậy và ăn sáng thì Tổ Tổ liền đi, buổi sáng học làm một món ăn nóng, buổi chiều học làm một món lạnh (rau trộn hay salad). Tổ Tổ không phải ngu ngốc bình thường, khi thái rau còn cắt phải đầu ngón tay, mặc dù không định khóc nhưng mà tay đứt ruột xót (ý là chị rất đau) liền rơi nước mắt. Nhưng mà không thể bỏ dở nửa chừng, dán một miếng băng gạc cá nhân mà kiên trì đến cùng.

Học làm hai món ăn, Tổ Tổ định về nhà thử nghiệm một chút, định làm thành thạo rồi cho người trong nhà nếm thử, làm ba mẹ ngạc nhiên.

Đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, khi đi nhờ xe về nhà đã là 5 giờ chiều, trời còn sớm nhưng mà Tổ Tổ đã bắt đầu bận rộn làm. Bởi vì kỹ thuật thật sự không thành thạo cho nên cần thời gian tương đối dài, hai món ăn mà mất một nửa thời gian nhưng mà tính toán không sai lắm.

Làm com xong thì toàn thân đầy mùi khói dầu, Tổ Tổ có chút không chịu nổi cho nên trước tiên không ăn com mà đi tắm một cái. Khi quay vào phòng ngủ thay quần áo ở nhà thì nghe thấy bên ngoài có người mở cửa, cô giật mình một cái, không khỏi suy nghĩ là ai trở về ?

Trong lòng hoảng sợ, cũng vội vàng mặc áo, lúc định đi ra ngoài thì nghe thấy một tiếng hô to ở bên ngoài : "An Nhục Tổ !"

Tiếng hô rung chuyển trời đất này làm Tổ Tổ sợ tới mức ruột gan đều như bị xé ra, một tiếng hô to này làm Tổ Tổ cảm thấy giống như có quỷ vào thôn, cô nhớ còn không kịp ! Là Sở Lăng Xuyên, anh, tại sao anh lại giống như trở về để giết người vậy, khí thế to lớn kia là tìm cô tính sổ sao ?

Tìm chỗ nào trốn đây ? Phòng ngủ mà chỗ chỉ lớn như vậy, không thể đi, ngay lúc Tổ Tổ rối rắm thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra. Khi Tổ Tổ nhìn thấy khuôn mặt đen kịt của Sở Lăng Xuyên, phản ứng đầu tiên của Tổ Tổ chính là chạy tới rồi trèo lên cửa sổ, sau đó đánh đòn phủ đầu : "Sở Lăng Xuyên, anh đừng đến, nếu đến chỗ em, em, em liền nhảy xuống !"

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, trong lòng có chút buồn cười, lại có ý trung ra vẻ mặt tan nát cõi lòng nói : "Vợ à, em quá vô tình, nhìn đến anh liền khổ sở như vậy sao, đau khổ đến nỗi em tình nguyện chết cũng không muốn nhìn thấy anh ? Anh rất thương tâm !"

"Hà ? Vậy nếu thế thì cũng không phải như vậy đâu." Thật ra cửa sổ được bảo vệ nên không có chuyện gì, hơn nữa cô cũng không định nhảy thật, giống như đang đùa giỡn cùng anh. Nhìn Sở Lăng Xuyên từng bước tới gần, Tổ Tổ nhỏ giọng nói thầm : "Anh hùng hổ như vậy, không phải em là bị anh dọa sợ sao."

Khi Tổ Tổ nói chuyện Sở Lăng Xuyên đã làm cho cô không thể lui, Tổ Tổ nháy mắt chột dạ nhìn anh, mà Sở Lăng Xuyên cầm tay của Tổ Tổ lên liền nhìn thấy băng gạc cá nhân dán trên tay cô, giọng nói khàn khàn hỏi : "Sao lại như thế này, dùng dao hay là dùng súng vậy ?"

"Dao." Tổ Tổ nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, ánh mắt quan tâm, trong lòng lại cảm động, dường như anh không tức giận việc cô nói không giữ lời, liền lộ ra nụ cười quyến rũ không gì sánh được tới lấy lòng người nào đó : "Khi thái rau không cẩn thận thôi, đã không có việc gì rồi. Tại sao trước khi trở về anh không nói cho em biết một tiếng ?"

Sở Lăng Xuyên nhìn tay của Tổ Tổ không có vấn đề gì lớn, ngẩng đầu, mắt lộ ra hung quang nhìn cô chăm chăm hỏi : "Làm sao vừa rồi em nhìn thấy anh về mặt liền sợ hãi ? Anh không có ăn thịt người, nhìn thấy chồng mình trở về không nên ôm một cái biểu hiện nhiệt liệt chào mừng hay sao ?"

Tổ Tổ lại cực kỳ biết nghe lời, hơn nữa chính mình thất hứa lại lừa người khác, hai tay dang ra rất nhiệt tình ôm Sở Lăng Xuyên một cái, còn nói to : "Tiểu Xuyên chào mừng anh trở về nhà, rất chào mừng anh, tại vì em xúc động nên tay chân luống cuống, tinh thần không bình thường !"

"Dừng lại ! Trình độ ngữ văn của em cũng quá kém đi, đây không phải là dạy hư học sinh hay sao ?" Sở Lăng Xuyên đưa tay nắm bả vai Tổ Tổ, rất hường thụ cái ôm nhiệt tình có phần nửa thật nửa giả này của cô.

"Không phải em kích động nên nói năng lộn xộn hay sao." Tổ Tổ về can hướng lên trên, ra khỏi lồng ngực của anh, cười nhìn đôi mắt đen của anh, nhìn anh không nói lời nào liền thật cẩn thận hỏi : "Anh, thực sự không tức giận ?"

"Anh tức giận cái gì ? Em làm chuyện gì sai sao ?" Trong mắt Sở Lăng Xuyên hiện lên gì đó, nhúu mày hỏi lại.

Tổ Tổ nghĩ đến tin nhắn gửi đến kia, bố trí của phòng ở kia, tấm lòng bị cô phụ lòng kia, cô thành thật mà thành thật nhận sai : "Em thả anh bỏ câu, đâu có đâu có ai nói đi rồi lại không đi. Còn nói dối anh là em bị bệnh, em sai rồi, xin đồng chí quân đội Giải phóng nhân dân tha thứ !"

"Tiểu tử." Sở Lăng Xuyên đưa tay vuốt cái mũi xinh xắn của Tổ Tổ một cái., cười nói : "Anh một người đàn ông mà vì chút việc ấy mà tức giận với em, một không một. Có điều đau lòng thực ra lại có."

Lúc này Tổ Tổ đã phát hiện một ưu điểm của Sở Lăng Xuyên, rộng lượng, lòng của đàn ông, không chấp nhặt cùng phụ nữ nhỏ bé như cô.

Thực ra cô còn không hiểu có một nguyên nhân khác nữa, đó chính là Sở Lăng Xuyên chỗ nào tức giận cùng cô, được gặp nhau một lần như vậy đã không dễ dàng, đối tốt với cô còn không kịp, lại đi tức giận thì quả thật rất mệt, rất lố bịch.

Tổ Tổ thấy báo động đã kết thúc, trong lòng thoải mái hơn không ít, kéo cánh tay Sở Lăng Xuyên đi ra ngoài, miệng nói ngọt : "Anh còn chưa ăn cơm đi, đi rửa tay rồi vào ăn cơm, em vừa nấu cơm tối, đúng lúc cho anh ném thử xem có hợp không, nếu không thì lần sau em cải thiện lại."

Sở Lăng Xuyên bị Tổ Tổ giục đi rửa tay, còn Tổ Tổ lại đi lấy bát đũa. Khi Sở Lăng Xuyên đi vào phòng ăn liền nhìn thấy trên bàn bày hai món ăn một món canh, Tổ Tổ đứng ở bên người SLX đưa đũa cho anh, còn nghịch ngợm cúi người chào : "Hoan nghênh thưởng thức, mời ngồi."

"Được rồi, đừng thần kinh nữa." Sở Lăng Xuyên bật cười, kéo Tổ Tổ cùng nhau ngồi xuống, nhìn màu sắc hai món ăn không tệ lắm, hít một hơi nói : "Được ăn cơm vợ làm, thật hạnh phúc."

Sở Lăng Xuyên nói xong cũng không còn do dự, gấp thức ăn rồi ăn một miếng lớn, ăn vài miếng, không keo kiệt mà khoa trương tay nghề của Tổ Tổ : "Anh nói này tiểu bảo bối, tay nghề em thật không tồi, thật sự là em làm ?"

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên cổ vũ như vậy, nhưng lại không tin là cô làm, vút cho anh một cái nhìn xem thường : "Đúng vậy, hôm nay em vừa đến lớp học nấu ăn, vừa học xong. Thế nào, trình độ đầu bếp của em cũng đáng tin phải không ?"

"Làm sao em lại đi lớp học nấu ăn ?" Sở Lăng Xuyên đối với tính cách Tổ Tổ chính là hiểu biết bao nhiêu, tình huống này, chính cô chắc chắn sẽ không làm, đặc biệt là một mình cô ở nhà, làm cơm cái gì, không cần thiết phải đi học, học cái lớp gì đó.

Tổ Tổ cũng không muốn nói là chủ ý của mẹ chồng, liền nói cho có lệ : "Anh người này làm sao lại hỏi vậy, ăn cơm không ngậm được miệng, đây không phải là em bỗng nhiên có cảm hứng sao, định cho anh ngạc nhiên vui mừng"

Sở Lăng Xuyên không ngu ngốc, khẽ nhúu mày, xụ mặt xuống hỏi : "Có phải mẹ bảo em đi hay không ?"

Người này rất thông minh, không thể lừa gạt, Tổ Tổ gật đầu "Vâng, là chủ ý của mẹ, nhưng mà chính em bằng lòng đi, nấu cơm cũng rất tốt, về sau mỗi lần anh về thì em làm cho anh các loại món ăn khác nhau."

Sở Lăng Xuyên để đũa xuống rồi ôm lấy Tổ Tổ, tay kia thì véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô : "Về sau không muốn làm thì đừng làm, nếu mẹ bắt em làm việc gì mà em không muốn làm thì nói cho anh biết, anh sẽ nói với mẹ."

Tổ Tổ nhìn ánh mắt Sở Lăng Xuyên lo lắng, nhủ thầm hỏi : "Được rồi, anh là sợ em cùng mẹ không thể ở chung phải không ?"

Sở Lăng Xuyên không nói lời nào coi như ngầm thừa nhận, Tổ Tổ cầm lấy chiếc đĩa, ăn một miếng thức ăn mình làm, mùi vị không tệ. Về mặt tự tin nói : "Đồng chí tiểu Xuyên Xuyên, anh yên tâm 100% đi, em rất có sức hấp dẫn, già trẻ tuyệt đối ăn hết."

Nhìn biểu cảm sinh động kia của Tổ Tổ, trong lòng Sở Lăng Xuyên cảm thấy thật thoải mái, vui vẻ, nhìn không được nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười nói : "Nói nào của em nhiều tự tin như vậy, nhưng da mặt đủ dày."

Tổ Tổ đẩy tay của Sở Lăng Xuyên ra, về mặt kinh ngạc nói : "Tự tin của em đương nhiên đều là anh cho em, anh không biết sao ? Từ lúc anh làm phiền, khóc lóc, kêu la để kết hôn cùng em, sự tự tin của em liền tăng lên một mức độ mới."

Sở Lăng Xuyên cầm lấy tay Tổ Tổ kéo đi, giả vờ hung ác nhìn Tổ Tổ, gần từng chữ : "An Nhược Tổ, khi nào thì anh dây dưa không dứt ? Hủy hoại hết hình tượng cao lớn của anh, phải trừng trị bằng quân pháp !"

"Ah, anh nắm em đau." Tổ Tổ gỡ tay anh, cũng không cùng anh náo loạn hay trêu đùa, trong lòng cũng đoán có lẽ Sở Lăng Xuyên lo lắng cho cô cho nên mới trở về một chuyện, vội vàng nghiêm túc nói : "Em cùng mẹ ở chung xác thực rất tốt. Đêm qua mẹ còn cho em ở lại nhà qua đêm."

"Thật sự ?" Ở nhà chồng qua đêm cũng không phải chuyện to lớn gì cả, nhưng là ở Sở gia thì lưu Tổ Tổ ở lại là một chuyện rất trọng đại, không nói mẹ Sở đối với Tổ Tổ không hài lòng, nói đến mẹ Sở người này rất ít lưu người ở lại nhà qua đêm, anh trai và chị dâu kết hôn nhiều năm như vậy mà ở nhà ba mẹ qua đêm cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Đương nhiên là thật sự rồi." Tổ Tổ nhìn lại anh một cái, ánh mắt kia, rõ ràng là nói Sở Lăng Xuyên biết quá ít nên trách nhảm.

"Vợ em rất giỏi, sức hấp dẫn của em thật là vô địch." Sở Lăng Xuyên cũng không coi hai người vừa ăn cái gì, cúi đầu hôn lên miệng Tổ Tổ còn hôn vài ngụm lên khuôn mặt cô, nở nụ cười rục rỏ.

Tổ Tổ ghét bỏ đưa tay lau dầu mỡ trên mặt, Sở Lăng Xuyên cũng cầm lấy đôi đĩa há miệng vội vàng ăn vài miếng, lấy khăn tay lau miệng sau đó liền đứng dậy, đáng vẻ phải đi bây giờ.

Tổ Tổ ngây ngẩn nhìn anh, cũng đứng lên : "Anh ăn no chưa ? Bây giờ phải đi sao ?"

Sở Lăng Xuyên hai tay nắm bả vai Tổ Tổ, ánh mắt trở nên dịu dàng, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ, ôm cô một lúc : "Sáng sớm ngày mai anh còn có việc, hôm nay phải chạy về."

Nói xong liền xoay người bước đi, không cho Tổ Tổ giữ lại để hỏi cùng giữ lại đường sống, bóng dáng vội vàng rời đi giống như một cơn gió, thổi đau ánh mắt của Tổ Tổ, cũng thổi làm lòng cô rối loạn.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tình Địch Của Anh Xuất Hiện

Sau khi Sở Lăng Xuyên đi rồi, Tổ Tổ cũng gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, định bày tỏ chút quan tâm của vợ đối với anh nhưng mà điện thoại của anh vẫn tắt máy, lên trên trang mạng QQ tìm anh cũng không thấy người đâu.

Liên tục vài ngày đều như vậy, Tổ Tổ không biết anh đang làm gì, không biết anh đang ở đâu, vì sao tắt máy di động, vì sao không lên mạng, vì bận quá sao ? Tổ Tổ chính mình không phát hiện rằng cô đã bắt đầu có chút lo lắng không yên.

Sau khi hết giờ làm về nhà rồi ăn cơm tối với ba mẹ liền ở phòng khách, ba mẹ xem tivi, cô lại chơi đùa cùng Soái Ca. Cô ném quả bóng đồ chơi của Soái Ca ra, Soái Ca sẽ ngậm nó trong mồm quay lại, đặt ở cạnh chân cô, chờ cô lại ném tiếp.

Nhưng mà Tổ Tổ lại nghĩ tới Sở Lăng Xuyên, nghĩ đến anh mình bị tổn thương, nghĩ đến mấy ngày nay anh hoàn toàn không có tin tức, hoàn toàn không nhìn Soái Ca, Soái Ca rất không vui khi không được để mắt đến, kêu vài tiếng "Gâu Gâu" hấp dẫn lực chú ý của Tổ Tổ.

Tiếc rằng Tổ Tổ rất chuyên tâm suy nghĩ, ngay cả tiếng kêu của Soái Ca đều xem nhẹ.

Nhìn Tổ Tổ không để ý tới nó, Soái Ca đành phải ai oán ngậm quả bóng chạy đi tìm Lý Nguyệt Hương chơi cùng.

An Quốc Đồng cũng nhận thấy Tổ Tổ không tập trung, trước đây trở về gặp Soái Ca so với bọn họ làm ba mẹ còn thân hơn, hầu như vây quanh Soái Ca chơi, nhưng mà hôm nay có chút ngẩn ngơ.

"Tổ Tổ...Tổ Tổ !" An Quốc Đồng lớn tiếng gọi Tổ Tổ, lúc này Tổ Tổ mới nghe thấy mà đứng lên sau đó ngồi bên cạnh ba mình "Ba, người gọi con có

chuyện gì vậy ?"

"Con suy nghĩ cái gì mà hồn vía lên mây vậy ?"

An Quốc Đồng nói xong, Soái Ca được Lý Nguyệt Hương ôm cũng kêu hai tiếng "Gâu Gâu" với Tổ Tổ, dường như cũng tỏ vẻ thắc mắc.

Tổ Tổ do dự một chút rồi nói : "Cũng không có gì, chính là di động của tiểu Xuyên không gọi được, con có chút lo lắng cho anh ấy."

An Quốc Đồng vừa nghe Tổ Tổ nói như vậy, lắc đầu về mặt thờ dài nói : "Con này, khi ba chấp hành nhiệm vụ di động cũng tắt. Ba còn không thấy con quan tâm một chút, thật sự là cô gái hướng ngoại."

Tổ Tổ nóng nảy, ôm lấy ba, làm nũng "Ba, người đó, khi người đảm nhiệm công việc, con cùng mẹ không biết quan tâm nhiều hơn. Ba nói như vậy tổn thương trái tim bé nhỏ của con."

An Quốc Đồng nở nụ cười, Lý Nguyệt Hương cũng nhin không được cười, an ủi Tổ Tổ : "Con cũng đừng lo lắng, chắc tiểu Xuyên có nhiệm vụ gì đó, bất tiện khi liên hệ cùng bên ngoài, nghề nghiệp của nó so với ba con còn đặc thù hơn. Khi về sau thì việc này còn có thể xuất hiện, sau này thành thói quen là tốt rồi."

Nghe ba mẹ nói như vậy trong lòng Tổ Tổ thoải mái không ít, đứng dậy "Ba mẹ nghỉ ngơi sớm một chút. Con cũng đi ngủ đây. Soái Ca, đi thôi, buồn ngủ rồi."

Cũng không biết là nghe hiểu được lời nói của Tổ Tổ hay không hay là mỗi đêm đã hình thành thói quen, Soái Ca từ trong lòng Lý Nguyệt Hương nhảy xuống, miệng ngậm quả bóng đi theo Tổ Tổ về phòng ngủ. Tổ Tổ quay về phòng ngủ, Soái Ca thì đặt quả cầu ở trong ổ của mình, sau đó cũng ngủ.

Ngày hôm sau, Tổ Tổ tinh thần sáng khoái đi làm, lúc giữa trưa thì nhận được điện thoại của Mạc Tiểu Nhiên, nói sợ cô cô đơn nên buổi tối muốn tụ họp một hôm, Tổ Tổ đương nhiên là vô cùng vui khi tụ họp như vậy.

Buổi chiều sau khi hết giờ làm, Tổ Tổ trực tiếp chạy đến địa điểm các cô đã hẹn, vẫn như trước là chỗ cũ. Phòng trên tầng, Mạc Tiểu Nhiên sớm đã đặt trước, Tổ Tổ mở cửa đi vào phòng thì không ngờ Thiệu Minh Thành thế nhưng lại ở đó.

Cô ngây ngẩn cả người, khi nào thì hai người này lại ở cùng nhau rồi, chẳng lẽ thật sự là giống như Hàm Hàm nói như vậy, cái gì mà cọ xát ra tình yêu tia lửa gì đó ? Đang nghĩ vẫn vơ đầu đầu, sau lưng bỗng có 1 người tiến đến.

"Chị dâu !"

Cái gì vậy ? Tổ Tổ quay đầu nhìn lại liền cảm thấy choáng váng, dĩ nhiên là La Vĩ Khôn rồi, là người bị Hàm Hàm cưỡng hôn. Hôm nay đây là cái tình huống gì vậy, ở trong này lần đầu tiên ba nam ba nữ hai bên đều tập hợp đông đủ.

Thiệu Minh Thành niềm nở tiếp đón "Chị dâu, ngồi xuống đi."

Mạc Tiểu Nhiên vẻ mặt bình tĩnh nói với Tổ Tổ : "Đúng vậy, Tổ Tổ cậu đừng sợ ở đó làm cái gì ? Lại đây ngồi nào."

Tổ Tổ cùng với La Vĩ Khôn đi đến, lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại, cười hỏi : "Tình huống này là gì đây, xảy ra chuyện gì mà mình không biết vậy, Mạc Tiểu Nhiên cậu rất không tốt bụng. Minh Thành và Vĩ Khôn, các cậu cũng không nói cho tôi một tiếng."

Mạc Tiểu Nhiên vẻ mặt không để ý nói : "Tình cờ khi mình tới thì gặp ở dưới tầng thôi."

La Vĩ Khôn nói : "Chúng em không có nhớ chị dâu, đúng lúc tình cờ gặp gỡ thôi, đương nhiên cùng chị dâu hội họp. Chị dâu, tiểu Xuyên không thường ở nhà, có chuyện gì cần hỗ trợ, chị gọi em và Thiệu Minh Thành là được, đều là anh em một nhà, đừng khách sáo."

Bốn người nói chuyện sôi nổi, của phòng đột nhiên mở ra, Hàm Hàm vẻ mặt thần bí xuất hiện, sau khi ánh mắt đảo qua mọi người thì cũng ngây ngẩn cả người, cô nhìn thấy La Vĩ Khôn, người đàn ông mà cô từng hôn qua kia, anh như thế nào xuất hiện ở chỗ này ?

Khi Hàm Hàm nhìn La Vĩ Khôn thì tầm mắt La Vĩ Khôn cũng nhìn về phía Hàm Hàm, lúc ánh mắt hai người giao nhau thì Mạc Tiểu Nhiên hô : "Hàm Hàm, như thế nào bây giờ cậu mới đến, hôm nay phạt cậu trả tiền, tởm đều đối bụng lắm rồi."

Hàm Hàm không để ý đến hai người đàn ông kia mà cười thần bí với Tổ Tổ và Mạc Tiểu Nhiên : "Đoán xem tớ dẫn theo ai đến cho các cậu đây ?"

Tổ Tổ nhìn ra cửa "Ai cơ, đừng thừa nước đục thả câu, nhanh chóng vào đi."

Lúc này một người đàn ông đi tới, mặc dù không cao bằng Sở Lăng Xuyên, nhưng ước chừng cũng 1m78, tây trang khéo léo mặc ở trên người, rất có khí chất tuấn tú. Tổ Tổ cùng Hàm Hàm đồng thời mở to mắt, sau một hồi sững sốt thì hai người liền đứng lên, đồng thanh hô : "Cao Tường !"

Tầm mắt Cao Tường đảo qua Thiệu Minh Thành và La Vĩ Khôn, tiếp theo là Mạc Tiểu Nhiên, cuối cùng dừng ở trên mặt Tổ Tổ không dời, cười chào hỏi : "Đã lâu không gặp."

Ngoại trừ La Vĩ Khôn và Thiệu Minh Thành, Tổ Tổ vài người bọn họ đều kích động, Cao Tường và các cô đều là bạn học thời trung học, quan hệ rất thân thiết. Sau khi học đại học, bởi vì các cô ba cô gái đều độc thân, vì cha mẹ nữa cho nên ở lại học trường đại học địa phương, còn Cao Tường thì đi

nơi xa.

Hồi đi học đó mỗi khi đến ngày nghỉ có thể gặp mặt vài lần, sau khi tốt nghiệp thì người này hoàn toàn không có tin tức. Cũng đã ba năm, đột nhiên xuất hiện, không ngạc nhiên vui mừng, không kinh hãi mới là kỳ quái.

Sau khi kích động, Tổ Tổ mới ý thức được đã vắng vẻ Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn, vội vàng nhiệt tình giới thiệu để bọn họ nhận biết nhau. Sau khi mọi người khách sáo liên rất nhanh nói chuyện với nhau, sau đó thức ăn cũng được đưa lên liền vừa ăn uống và trò chuyện.

Những người đàn ông đều lái xe cho nên cũng không uống rượu, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cũng không uống. Không khí bữa tối rất hài hòa, cũng rất sôi nổi, một bàn ba cô gái đùa giỡn nhau, ba người đàn ông liên tục được hiểu biết nguyên vẹn.

Sau bữa tối là 9 giờ, Tổ Tổ không định quay về chỗ ba mẹ. Đi ra từ nhà hàng món cay Tứ Xuyên, ba người đàn ông phát huy phong độ quý ông muốn đưa các cô gái về nhà. Cao Tường đứng ở bên cạnh Tổ Tổ, quay đầu nhìn cô : "Cậu ở chỗ nào, mình đưa cậu về."

Thiệu Minh Thành đi qua đó nói "Cao tiên sinh, Vi Khôn, phiền toái hai người đưa Hàm Hàm và Tiểu Nhiên trở về. Mình phụ trách đưa chị dâu về nhà. Chỗ đó mình biết, hơn nữa cũng tiện đường." Anh cũng có một mặt mạnh mẽ.

Mạc Tiểu Nhiên thì nhất định phải về nhà, Hàm Hàm lại chạy đến ôm lấy Tổ Tổ : "Tổ Tổ, cậu về nhà cậu đi, mình theo cậu về nhà cậu bầu bạn, đứng lúc trễ như vậy mình cũng lười quay về."

"Đi thôi Cao Tường, cậu đưa mình về nhà, mình buồn ngủ muốn chết rồi. Mọi người ngủ ngon." Mạc Tiểu Nhiên nói xong kéo cánh tay của Cao Tường bước đi, trước khi Cao Tường xoay người thì tầm mắt dừng ở trên người Tổ Tổ : "Tạm biệt."

Tổ Tổ dơ tay chào, cười nói : "Tạm biệt, về nghỉ ngơi sớm một chút nhé."

Cao Tường bị Mạc Tiểu Nhiên túm đi, Tổ Tổ bọn họ cũng đi đến chỗ xe của Thiệu Minh Thành đỗ xe, mới vừa lên xe thì La Vi Khôn liền chạy tới, mở cửa phụ xe rồi lập tức ngồi lên : "Xe mình hỏng rồi."

Thiệu Minh Thành liếc mắt nhìn La Vi Khôn không nói chuyện, khởi động xe, rời đi.

Sau khi đưa Tổ Tổ và Hàm Hàm trở về, trên đường Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn trở về, Thiệu Minh Thành hỏi : "Xe của cậu thật sự bị hỏng sao ?"

La Vi Khôn trừng mắt liếc Thiệu Minh Thành một cái rồi nói sang chuyện khác : "Cậu có phát hiện hay không, ánh mắt của tên Cao Tường kia vẫn luôn xoay quanh vợ của tiểu Xuyên."

"Mình thì chú ý tới ánh mắt của cậu vẫn luôn xoay quanh Hàm Hàm."

"Đi chết đi, đừng nói nhiều, ánh mắt mình nhìn xung quanh không được sao ? Mình nghĩ mình cần phải cảnh báo cho tiểu Xuyên một cái."

La Vi Khôn nói xong lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, tắt máy, cuối cùng đành phải gửi tin nhắn, Thiệu Minh Thành đối với hành động bà tám của La Vi Khôn cũng không ngăn cản, chỉ cười cười "Có người anh em như vậy không biết là hạnh phúc hay bất hạnh."

La Vi Khôn cũng không để ý Thiệu Minh Thành nói cái gì, cười xấu xa gửi cho Sở Lăng Xuyên một tin nhắn : Anh trai, đừng trách làm anh em không nhắc nhở anh, tình địch của anh xuất hiện. Nhất cấp chuẩn bị chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Anh Đã Trở Lại

Hôm nay là thứ Sáu, lúc hết giờ làm Tổ Tổ định đi thăm ba mẹ chồng. Đi ra từ trường học, khi đang định đi nhờ xe thì nghe được có người gọi tên của cô, giọng nói quen thuộc mà xa lạ.

Tổ Tổ dừng bước rồi quay đầu nhìn lại thì thấy Cao Tường, cô nở nụ cười, có chút kinh ngạc nói : "Cao Tường, sao cậu lại tới đây."

Cao Tường đi đến bên người Tổ Tổ, cười ôn hòa nói : "Đúng lúc đi qua chỗ này nên mới định đi thăm bạn học cũ. Nhân tiện xem bạn học cũ có thể nề mặt mà cùng nhau ăn tối để nói về chuyện xưa hay không."

"Nhìn cậu chân thành như vậy, mình phải nề mặt chứ sao. Vừa khéo gọi cho Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên luôn." Tổ Tổ và Mạc Tiểu Nhiên, Hàm Hàm không sai biệt lắm là đều muốn tụ họp vào Chủ Nhật, nhưng mà kỳ quái là hôm nay hai người đó thể nhưng không có hẹn cô.

Nói xong liền lấy di động ra, gọi điện thoại cho Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm. Trong mắt Cao Tường hiện lên gì đó, khi há mồm định nói thì chỉ nghe thấy một giọng nói vang dội vang lên cách đó không xa.

"Tổ Tổ !"

Nghe thấy tiếng gọi đó, động tác muốn gọi điện thoại của Tổ Tổ dừng lại, xoay người lại nhìn liền thấy một bóng dáng cao lớn thẳng tắp, một thân quân trang, đang ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới chỗ cô. Trên khuôn mặt ngăm đen là nụ cười tươi tắn.

Nhìn người đàn ông nhanh chóng đi tới chỗ mình kia, Tổ Tổ nhìn không được tán thưởng về uy vũ anh tuấn của anh. Người đàn ông này, là một người hay thay đổi. Lúc anh xụ mặt rất giống núi băng, rất dọa người. Lúc cười rộ lên thì giống như mặt trời, vô cùng ấm áp. Lúc nghịch ngợm lại giống như một đứa trẻ, rất đáng yêu.

Anh luôn như vậy, đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên rời đi, luôn làm cô trở tay không kịp, không hề phòng bị. Một tuần không thấy anh, hình như anh gầy hơn. Khi Tổ Tổ suy nghĩ thì Sở Lăng Xuyên đã chạy tới trước mặt.

Bởi vì mặc quân trang, Sở Lăng Xuyên không có đi qua ôm Tổ Tổ, chỉ là mỉm cười nhìn nam nhân đứng bên cạnh Tổ Tổ. Giày tây, tác phong nhanh nhẹn, chỉ là không có đeo kính, không phải là nam nhân đeo kính trong ví tiền kia của Tổ Tổ, hệ số uy hiếp không cao.

"Tổ Tổ, người này là đồng nghiệp của em?"

Lúc này Tổ Tổ mới hoàn hồn, vội vàng giới thiệu nhau cho hai người. Vì tránh cho Sở Lăng Xuyên có chỗ hiểu lầm mà Tổ Tổ giới thiệu vô cùng cẩn thận : "Anh ấy là Cao Tường, bạn học thời trung học của em, mới trở về không lâu, vừa đến đây thăm em. Cao Tường, người này là chồng của mình, Sở Lăng Xuyên."

"Chào cậu."

"Chào cậu."

Hai người đàn ông thân thiện bắt tay, Cao Tường liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái : "Mình có việc rồi, không quấy rầy hai người đoàn tụ."

Cao Tường vốn định mượn cơ hội rời đi, nhưng Sở Lăng Xuyên lại nhiệt tình nắm tay hắn không tha, thực chân thành nói : "Dù bạn cũng nên ăn cơm chứ. Nếu đã ít khi được gặp mặt Tổ Tổ thì đúng lúc cùng nhau tụ họp đi."

Cao Tường có chút không hiểu được Sở Lăng Xuyên, là thực sự chân thành cùng nhiệt tình hay là đang thị uy với hắn, hắn cười cười không từ chối nói : "Tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Cứ như vậy ba người cùng đi ăn cơm, lần này thay đổi đi ăn cơm ở một nhà hàng địa phương, vẫn như cũ là một phòng riêng. Ba người gọi đồ ăn, chọn rượu rồi liền chậm rãi nói chuyện.

Sau khi rượu và thức ăn ở trên bàn, Sở Lăng Xuyên kính Cao Tường một ly trước "Cao tiên sinh, cậu là bạn thân của Tổ Tổ, về sau khi không có việc gì, hi vọng cậu có thể đến thăm Tổ Tổ nhiều."

Cao Tường là doanh nhân, mỗi ngày có nhiều chuyện nhất có lẽ chính là lục đục với nhau, cho nên lúc này Sở Lăng Xuyên nói với hắn, hắn cũng không cảm thấy đó là thật, cười nhạt, nửa thật nửa giả nói : "Sở tiên sinh không sợ tôi đối với Tổ Tổ gây rối gì đó sao?"

Tổ Tổ nghe Cao Tường nói vậy, nhìn không được trừng mắt liếc hắn một cái : "Cao Tường, cậu nói nhầm gì đấy?"

Sở Lăng Xuyên lại cười vui vẻ, bình thản vô tư nói : "Tuy rằng Tổ Tổ gả cho tôi, nhưng mà cô ấy có thể giới của mình, mà không phải vì hôn nhân với tôi mà bị phong bế ở giữa, ngay cả với bạn bè cũng phải lo sợ. Cậu là bạn bè của Tổ Tổ, cũng chính là bạn bè của tôi, tôi đối với bạn bè rất tin tưởng."

Hai người cạ chén một chút, Sở Lăng Xuyên uống xuống một ngụm, Cao Tường nhìn Sở Lăng Xuyên, lưỡng lự một chút sau đó cũng uống xuống một ngụm, cười nói : "Tôi cùng Tổ Tổ học cùng nhau, là bạn bè, không hơn, vừa này chỉ là đùa vui thôi."

Hai người đàn ông này làm Tổ Tổ có chút không hiểu, nhìn hai người một miếng đồ ăn cũng không ăn, chỉ uống rượu không, liền nhắc nhở nói : "Đừng chỉ uống rượu, ăn trước chút đồ ăn đi, một lát nữa gục xuống, em nhưng không khiêng được hai người đâu."

Sở Lăng Xuyên và Cao Tường đều nở nụ cười. Không khí đột nhiên trở nên không còn cổ quái. Mặc dù Tổ Tổ đã khuyên hai người đàn ông không cần uống nhiều quá. Thế nhưng hai người này lại giống như âm thầm phân cao thấp, một ly lại một ly uống hết, ai cũng không yếu thế.

Liên tục uống đến 9 giờ, hai người đã say bảy tám phần rồi, khi Tổ Tổ tính tiền xong thì Sở Lăng Xuyên và Cao Tường giống như hai người anh em tốt mà khoác vai nhau, cước bộ không ổn định đi ra ngoài.

Say thành như vậy nên Cao Tường không thể lái xe, Tổ Tổ gọi một xe taxi, để hai người cùng lên đi. Nghĩ trước tiên đưa Cao Tường về nhà, sau đó lại cùng Sở Lăng Xuyên quay về nhà mình.

Cũng may Cao Tường còn không có say đến nỗi không biết mình ở chỗ nào. Đi vào khu nhỏ mà Cao Tường ở, Tổ Tổ nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi, chỉ cần đưa Cao Tường đến khu này là không có việc gì. Nhưng sau khi Cao Tường xuống xe, Sở Lăng Xuyên cũng xuống theo, hai người nắm tay lưu luyến chia tay. (tác giả mẹ kế muốn cho tý đam vào ư ? @@)

Tổ Tổ lại muốn lưu luyến xong rồi thì đến nơi, nhưng Cao Tường lại muốn đưa cô và Sở Lăng Xuyên về nhà (ý là đưa hai người đó về rồi mình mới bắt

xe về) thế nhưng Sở Lăng Xuyên cũng không từ chối, Tổ Tổ quá yếu ớt, ngăn cản cũng không ngăn được, hai kẻ say xin lại nghiêng ngả lao đảo lên xe taxi.

Không thể nói gì, Tổ Tổ chỉ phải lên xe theo, nói cho tài xế địa chỉ nhà cô, dẫn hai kẻ say xin quay về nhà cô.

Nhìn hai người say thành như vậy, Tổ Tổ định cứ để Cao Tường ở nhà nàng một đêm là được, nhưng người uống say thật sự là không thể nói chút lý trí nào, hơn nữa còn rất không nghe lời.

Cao Tường kiên trì đưa cô và Sở Lăng Xuyên lên tầng, vào nhà bằng cửa sau, Tổ Tổ để anh không cản trở về, ở chỗ này một hôm. Cao Tường có thể phải trở về, Sở Lăng Xuyên sau đó lại kích động, không thể đưa Cao Tường về nhà.

Nhìn hai kẻ say xin âm ỉ, Tổ Tổ gần như muốn khóc, muốn cô sống hay không.

Mới vào cửa còn chưa có đổi giày, Sở Lăng Xuyên và Cao Tường lại đi ra ngoài, Tổ Tổ chỉ có thể đuổi theo, thực hận không thể đánh ngất xiu hai người này, làm cho bọn họ yên tĩnh một chút, nhưng mà không thể đánh.

Lại ngăn xe taxi, lên xe, Tổ Tổ lấy điện thoại di động ra gọi, lúc này mọi người đều ngủ, Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm đều là đàn bà con gái, đến đây cũng không giúp được, và lại cũng đã trễ thế này, gọi bọn họ ra ngoài cũng không tốt.

Nghĩ tới Thiệu Minh Thành và La Vĩ Khôn, đã gọi điện thoại nhưng phát hiện ra là hai người đều tắt máy. Tổ Tổ chỉ phải cam chịu số phận bị ép buộc đi theo, xem hai người này còn có thể ép buộc thành cái gì nữa. Cứ như vậy, cậu đưa tôi, tôi đưa cậu, không có kết thúc.

Mãi đến 0 giờ, trên đường Cao Tường đưa cô và Sở Lăng Xuyên về nhà, hai người đều khò khò rồi, bất tỉnh nhân sự. Anh lái xe cũng lo lắng, xe dừng ở tiểu khu của Tổ Tổ, hỏi: "Hai người này thật có ý tứ, đưa cả đêm, tôi kiếm được nhiều tiền của mấy người rồi."

Tổ Tổ thực 囧, bởi vì để thuận tiện nên gọi xe này lại để tài xế chờ, tài xế cũng cùng bọn họ giằng co hơn nửa đêm. Hai người kia dù gọi vẫn bất tỉnh, cô lại không thể trở về, nhờ anh tài xế hỗ trợ diu nhưng vẫn bất động.

Cuối cùng Tổ Tổ ác độc nói: "Anh tài xế, để bọn họ ngủ trong xe đi, giá anh xem rồi thu."

Tài xế bất đắc dĩ, nhưng mà trong lòng cũng vui vẻ, như vậy kiếm được nhiều tiền mà bớt việc.

Thời gian một chút đã đi qua, mãi cho đến rạng sáng tầm 3 giờ, Tổ Tổ đang mơ mơ màng màng ghé vào trên cửa sổ ngủ, anh tài xế thì ở bên ngoài hút thuốc để nâng cao tinh thần.

Mà khi Sở Lăng Xuyên và Cao Tường tỉnh dậy, sau đó hai người nhìn nhau, nhìn xem mình ở đâu, nhìn Tổ Tổ đầu lếch qua cửa xe ô tô ngủ, hai người đều có chút mơ hồ không hiểu tình huống lúc này.

Nhưng đều là người thông minh, suy nghĩ một chút liền biết sơ sơ nhất định liên quan đến việc uống rượu, trong lòng hai người biết rõ ràng, giống như xấu hổ, nhưng không ai biết là xấu hổ. Sau khi bắt tay, Sở Lăng Xuyên xuống xe, đến trước cửa ghé hành khách, cẩn thận mở cửa, ôm Tổ Tổ vào trong ngực, sau đó xoay người rời đi.

Tài xế trở lại trong xe, Cao Tường vuốt vuốt mi tâm, nói: "Lái xe đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hẳn Có Anh Đều Có

Tổ Tổ rất buồn ngủ và mệt mỏi, trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm giác có người ôm cô, cố gắng mở mắt thì nhìn thấy Sở Lăng Xuyên liền nhắm mắt lại, yên tâm đi gặp Chu Công, trong đầu còn hiện lên một ý niệm, cái ôm này thực an tâm.

Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ vào nhà, thật cẩn thận đặt cô ở trên giường, cẩn thận cởi giày và cất kỹ áo khoác cho cô. Người thấy bản thân toàn mùi rượu liền vội vàng đi tắm rửa một cái, lúc này mới trở lại phòng ngủ, tay chân nhẹ nhàng nằm bên cạnh Tổ Tổ.

Nhìn Tổ Tổ buồn ngủ như vậy anh cũng không muốn quấy rầy cô ngủ, nhưng mà thời gian gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều làm cho anh đối với cô nhớ nhung và mong ngóng rất sâu đậm, có mong muốn nắm cô trong tay mà ngắm nghía, yêu thích không rời.

Cũng không quản việc Tổ Tổ chưa rửa mặt, một hồi cầm tay cô đặt ở bên môi hôn một cái, một hồi lại làm càn hôn nhẹ lên mặt cô, môi cô. Tổ Tổ chỉ lo ngủ, đối với cái người làm phiền kia mặc kệ, chỉ là có chút bối rối mà trở mình.

Sở Lăng Xuyên lại thuận tiện dán vào sau lưng Tô Tô, nghiêng người chống một cánh tay xuống, nâng đầu, rũ mi mắt xuống nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Tô Tô, tay không tự chủ được mà chạm vào hai gò má mịn màng của Tô Tô, vuốt nhẹ rồi đến đôi môi.

Trong lúc ngủ mơ Tô Tô bị người khác quấy rầy nên trong lòng rất tức giận, há mồm cắn một tiếng a, cho anh náo loạn không cho người khác ngủ này. Sở Lăng Xuyên nhũn mày rút tay ra, lắc lắc, nhìn Tô Tô mơ màng quay đầu trừng mắt liếc anh một cái sau rồi lại tiếp tục ngủ, anh không khỏi bật cười.

Tô Tô ngủ một giấc này liền ngủ thẳng tới 3 giờ chiều, mặc dù thời gian ngủ rất lâu nhưng lúc tỉnh lại vẫn choáng váng như cũ. Đen trắng đảo lộn, lập tức không thể thích ứng kịp, rất không thoải mái.

Bơ phờ để cơ thể ngồi dậy, phản ứng một chút, trong phòng ngủ chỉ còn một mình cô, Sở Lăng Xuyên sẽ không lưu lại một tờ giấy để quay về doanh trại chứ ? Tô Tô quay đầu tìm tờ giấy trên tủ đầu giường, không có thấy, có nghĩa là anh không đi.

Tô Tô xoay người đi xuống giường, đi chân trần đến chỗ cửa phòng ngủ, vừa mở cửa đi ra liền chợt nghe thấy một hồi tiếng cười trầm thấp và sang sảng truyền đến từ bên ngoài, không cần hoài nghi đó chính là âm thanh của Sở Lăng Xuyên truyền đến.

Người này có cái gì mà vui vẻ vậy ? Tô Tô mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy đầu tiên là Sở Lăng Xuyên ánh mắt đang nhìn TV mà cười khúc khích, cô theo tầm mắt của anh nhìn qua ra đằng sau thì thấy trên TV đang chiếu lại là Tom and Jerry.

Người đàn ông này thật sự là....không còn gì để nói.

"Vợ, em dậy rồi ư." Sở Lăng Xuyên buông điều khiển trong tay, đứng dậy giống như đứa trẻ nhỏ mà đến chỗ Tô Tô. Tô Tô nhớ tới hôm qua anh uống say mà bị ép buộc, trong lòng cũng rất khó chịu.

Dùng mũi hửi một tiếng sau đó không hề để ý đến anh, xoay người đi tìm dép lê. Sở Lăng Xuyên nhanh mắt mà nhanh chóng cầm dép lê giúp Tô Tô, Tô Tô xụ mặt đi vào, tiếp tục không nhìn đến anh.

Không phải Tô Tô quá cẩn thận mà là đêm qua, đối mặt với việc say rồi tỉnh rồi ngủ, còn phải dùng sức ép buộc Sở Lăng Xuyên và Cao Tường, thật sự là cô thiếu chút nữa là điên rồi, từ lúc kết hôn đến giờ, hai người cũng gặp qua vài lần, có lẽ hai người đều muốn mượn rượu làm càn.

Lần đầu tiên đánh cô (*), lần thứ hai cũng chính là lúc này lại hại cô một đêm không ngủ. Chúng ta phải có không khí tích cực, nhà của cô tuyệt đối không thể sinh ra một kẻ nát rượu, hơn nữa Tô Tô nhận thấy uống rượu, nhất là lúc uống say không phải là chuyện gì tốt.

(*) Xem lại chương 13, trong đêm tân hôn Sở Lăng Xuyên ngủ say nên theo phản ứng "động tay động chân" với người ngủ bên cạnh là Tô Tô ^^

Sở Lăng Xuyên nhìn sắc mặt Tô Tô không bình thường, suy nghĩ chính mình cũng không làm mất lòng cô, rốt cuộc là như thế nào lại làm cho vợ anh mất hứng ? Nghĩ đi nghĩ lại nhất định là bởi vì chuyện uống rượu tối qua.

Tô Tô cảm quần áo đi tắm rửa, Sở Lăng Xuyên còn thật sự hối lỗi. Khoảng nửa tiếng sau, Tô Tô tinh thần sáng khoái đi ra từ nhà vệ sinh, tắm rửa một cái có tinh thần hơn nhiều, cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

"Vợ à, em cũng đói bụng rồi. Đi, chúng ta ăn cơm." Sở Lăng Xuyên lợi dụng lúc rảnh rỗi khi Tô Tô tắm rửa đã sớm làm xong một chút đồ ăn nóng hổi, nhìn Tô Tô đi ra liền vội vàng lấy lòng, dẫn Tô Tô đến phòng ăn.

Ba món ăn một món canh với cơm tẻ. Tô Tô nhìn thức ăn nóng hổi cũng mềm lòng, cô đúng là rất không có cốt khí. Ôi, cô chỉ là một người ăn hàng, nhìn trúng cái gì đều quên hết, thật sự là rất không có triển vọng.

Hai người ngồi xuống ăn cơm, Sở Lăng Xuyên cầm đũa giúp Tô Tô gấp thức ăn, sau đó hỏi : "Vợ à, nói một chút xem làm sao lại không để ý đến anh, anh làm sai cái gì, em nói ra đi, anh mới có thể sửa lỗi có đúng hay không ?"

Tô Tô giúp anh gấp đĩa rau, sau đó nhìn anh chăm chú : "Anh không có làm sai cái gì, chỉ là em cảm thấy uống rượu không tốt, thứ nhất là không tốt cho sức khỏe, thứ hai là hỏng việc, thứ ba sẽ tạo cho người bên cạnh ảnh hưởng không tốt, cho nên hi vọng về sau anh sẽ tự giác hạn chế, biết không ?"

"Vợ, về sau anh nhất định sẽ tự giác hạn chế." Sở Lăng Xuyên vẻ mặt nghiêm túc nói xong lại cọt nả đứng lên "Vợ, anh cũng đã bảo đảm, em có thể đừng liên lụy đến khuôn mặt hay không, cười cho anh một cái."

☹️, cười trả lại cho anh một cái, cô cũng không phải bán rẻ tiếng cười, "Hi hi" Tô Tô cười lạnh một tiếng cộng thêm nở nụ cười ngoài cười nhưng trong không cười sau đó cúi đầu ăn cơm, Sở Lăng Xuyên cũng không lại đùa Tô Tô, ngoan ngoãn ăn cơm.

Cơm nước xong thì Tô Tô rửa bát. Sở Lăng Xuyên thì rửa hoa quả mà chính mình mua sáng nay. Sau đó hai người ngồi ở phòng khách vừa ăn hoa quả vừa xem ti vi. Hôm nay cũng không đến lớp học nấu ăn gì đó, cô quá mệt mỏi.

Không có chương trình gì hay, đúng lúc nhìn thấy một cuộc thi đấu lực, bên trong là một người lực sĩ, từng khối từng khối cơ bắp kia, còn khoa trương đi chuyển nữa, Tô Tô nhìn không được sợ hãi than : "Oa, cơ thể của hần còn có thể đi chuyển nha !"

Sở Lăng Xuyên nhìn Tô Tô không chớp mắt xem tên lực sĩ ở trên ti vi này, còn khen vẻ ngoài nữa. Anh đứng dậy, che trước mặt Tô Tô, cô nhũn mày : "Anh làm sao lại chần em, nhìn không được."

"Có cái gì đẹp mắt, hần có chồng em cũng có." Sở Lăng Xuyên nói xong liền một phen cởi bỏ áo T- shirt trên người, lộ ra nửa người trên màu nâu đồng,

sau đó còn bắt chức động tác của vị lực sĩ trên TV kia tạo dáng vài kiểu.

Mặt Tổ Tổ nhìn không được mà đỏ lên, lại cảm thấy Sở Lăng Xuyên thật sự vừa hài hước vừa đáng yêu, Tổ Tổ lập tức cười nghiêng ngả, nhưng mà nói thật ra, vóc người Sở Lăng Xuyên so với người lực sĩ để nhìn kia thì cơ bắp người lực sĩ trên TV quá khoa trương, mà của Sở Lăng Xuyên mới vừa đẹp.

Sở Lăng Xuyên còn đang khoe khoang cơ bắp của mình, Tổ Tổ thì cười đến nỗi đánh lên ghế sofa, cười đến đau bụng, còn chưa kịp phản ứng thì người đã bị Sở Lăng Xuyên ôm kín vào lòng, tươi cười của cô còn chưa hết thì môi đã bị hôn.

Môi dây dưa cùng một chỗ, hô hấp trở nên dồn dập mà nóng rực lên, là lúc làm cho lưỡi anh mạnh mẽ tiến vào trong miệng cô. Lòng cô kinh ngạc không thôi, hai tay bắt lực không biết nên đặt ở chỗ nào, cuối cùng đặt trên bờ vai rộng của anh.

Hai người ngã xuống trên sofa, ngực anh rộng lớn mà cường tráng và mềm mại của cô ở cùng một chỗ, anh vội vàng yêu cầu khát vọng mà mình muốn, mà Tổ Tổ định lui, lại không có chỗ thối lui, không có sức để thối lui, ngược lại chôn ở cổ anh, hôn sâu....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chưa Chuẩn Bị Tốt Để Có Con

Lúc cánh tay của Tổ Tổ vòng qua cổ Sở Lăng Xuyên này, máu của anh càng thêm sôi trào, toàn bộ tình cảm mãnh liệt cùng lửa nóng đều xuất hiện ở dưới bụng, giống như biến thành một dã thú muốn lao ra, ăn luôn người con gái dưới thân.

Sở Lăng Xuyên hôn so với trước kia thành thạo và có nhiều kỹ năng hơn, trong lúc Tổ Tổ bị anh hôn thì đầu óc dần dần có chút hỗn loạn, cơ thể cũng nóng lên, nghĩ muốn cái gì, nhưng đến cuối cùng vẫn không biết phải làm như thế nào.

Lúc Sở Lăng Xuyên lửa nóng ở bàn tay đã càn rỡ cách quần áo mà vuốt ve vùng mềm mại trước ngực cô, trong đầu Tổ Tổ đột nhiên bật ra hai chữ "đứa bé", cùng với việc nhớ lại đau đớn kịch liệt trước đây vào đêm đó.

Trong nháy mắt trong lòng run lên, suy nghĩ trong đầu cũng dần dần rõ ràng, cô quay đầu ra, tránh né cái hôn của Sở Lăng Xuyên, hai tay cũng đẩy anh, không cho anh tiến thêm một bước.

Tổ Tổ chống đối làm cho Sở Lăng Xuyên rất buồn bực, anh hơi hơi chống người lên, con ngươi đen mờ mịt chăm chú nhìn Tổ Tổ, thở gấp mà khàn khàn hỏi: "Làm sao vậy tiểu bảo bối? Lần này sẽ không đau đâu, đừng sợ."

"Em...." Tổ Tổ hít vào một hơi lớn, ổn định lại hô hấp có chút hỗn loạn của mình, giọng nói có chút không yên nói: "Em nghĩ, có chuyện chúng ta nên nói chuyện một chút."

Sở Lăng Xuyên cảm thấy cơ thể của mình như muốn nổ tung, hiện tại chuyện anh cần làm chính là nắm lấy cô, đúng lúc cô gái này lại muốn cùng anh nói chuyện gì đó, đây không phải là phá đám sao? Ngay lúc này, chuyện trên trời anh cũng cho đứng sang bên, trước làm xong chuyện này rồi nói sau.

"Tí nữa hăng hái." Sở Lăng Xuyên mạnh mẽ nói xong lại cúi đầu tiếp tục hôn, lần này không phải hôn cái miệng nhỏ nhắn của Tổ Tổ mà là ngọn núi của cô. (ngực đó ^^)

Tổ Tổ nhìn không được "um" một tiếng, cố gắng nắm suy nghĩ của chính mình, khéo léo nói lên ý nghĩ của mình: "Sở Lăng Xuyên, chúng ta vừa kết hôn, em còn chưa sẵn sàng để có con..... Anh hiểu ý của em chưa?"

Sở Lăng Xuyên sững sờ một chút, ngẩng đầu lên, con ngươi mờ mịt trở nên nặng nề, nhíu mày nhìn Tổ Tổ, vấn đề con cái này, đúng là bọn họ không tìm hiểu qua.

Sau khi kết hôn hai người hiếm khi được gặp mặt một lần, mà ngay cả lúc động phòng còn là thay đổi bất ngờ, đến bây giờ anh cũng không biết làm vậy (là động phòng đó) là cái cảm giác như thế nào, cho nên cái gì tránh thai, cái gì con cái anh không nghĩ tới.

Thời khắc mấu chốt này, Tổ Tổ lại nhắc đến như vậy, anh cũng hiểu được việc vấn đề con cái này rất quan trọng, tuy rằng anh cảm thấy mình đã sẵn sàng, nhưng mà Tổ Tổ chưa sẵn sàng, cho nên nhất thời không nóng lòng.

Hơn nữa theo như lời Tổ Tổ, bọn họ vừa kết hôn, hai người thế giới cơ hồ còn không có quá, vấn đề con cái có thể tạm thời dừng lại một chút, trong lòng suy nghĩ một lúc, sau một hồi mới phun ra vài chữ: "Em vừa nói... tránh thai?"

Tổ Tổ đỏ mặt gật gật đầu, áp ứng nói: "Em...em có thể uống thuốc."

"Đây là trách nhiệm của đàn ông." Sở Lăng Xuyên nói xong nhanh chóng từ trên người Tổ Tổ đứng lên, sau đó đưa tay kéo Tổ Tổ dậy rồi đi vào phòng ngủ, Tổ Tổ lao đảo đi theo "Có chuyện gì sao?"

"Cùng anh đi xuống mua thuốc tránh thai gì đó."

"Hả ?" Tổ Tổ thoát khỏi tay anh, mua cái đó còn phải để cô đi cùng, rất xấu hổ đấy, rất không tốt bụng nói : "Em không đi đâu, một mình anh đi là được rồi, anh đã nói đây là trách nhiệm của mình."

"Không được, ngày mai anh phải đi rồi, trước khi anh đi, hai ta sẽ như hình với bóng." Sở Lăng Xuyên nói xong lại nắm tay Tổ Tổ, trở về phòng ngủ.

Hai người nhanh chóng thay quần áo, như hình với bóng xuống nhà. Nắm tay nhau đi tới hiệu thuốc lớn gần đó, lúc đứng cách đó không xa liền đứng lại, Tổ Tổ cho Sở Lăng Xuyên một ánh mắt cổ vũ, nói : "Tiểu Xuyên Xuyên, anh đi đi, em ở chỗ này chờ anh."

"Vợ à, anh nghĩ là em đi đi, em xem, bên trong đều là con gái, anh đi không thích hợp lắm." Nói xong làm như xử nam nhiều nam, thật đúng là Sở Lăng Xuyên chưa làm qua việc này, hơi có chút khó khăn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đỏ bừng, lần đầu tiên gặp Sở Lăng Xuyên mạnh mẽ cường hôn anh đã sớm trở nên ngượng ngùng, cô mà đi, cô cũng không có dũng khí đó.

Hai người liếc mắt nhìn hiệu thuốc lớn đó, xoay người đưa về phía hiệu thuốc. Liếc mắt nhìn nhau rồi Tổ Tổ nhỏ giọng nói : "Nếu không thì chơi kéo búa búa, ba ván thắng hai ?"

Sở Lăng Xuyên kho khan một tiếng, anh mắt quét mọi chỗ một vòng, sau đó vươn tay ra "Được !"

Năm mươi cộng hai đã hơn năm mươi lượt mà hai người đứng ở ven đường chơi kéo búa bao, kết quả là Tổ Tổ thua, Sở Lăng Xuyên cười "Vợ em đi thôi, vất vả cho một người em, hạnh phúc cho hai chúng ta."

Tổ Tổ nhú mày, đứng bất động, hai tay khoanh trước ngực chơi xấu "Em cũng chưa nói ai thua thì phải đi. Ai thắng thì phải đi, đi thôi, tiểu Xuyên Xuyên, mọi việc luôn luôn có lần đầu tiên, em là hậu thuẫn kiên cường của anh. Đi thôi ! Em sẽ chờ anh !"

Sở Lăng Xuyên về mặt hắc tuyến, không có biện pháp với việc vợ mình không thể nói lý, giờ tay gõ một cái trên đầu cô rồi xoay người đi đến chỗ hiệu thuốc lớn đó. Tổ Tổ thì lén lút tránh ở xa xa, sợ người khác cho rằng cô có quan hệ với Sở Lăng Xuyên.

Đợi ước chừng 10 phút sau Sở Lăng Xuyên mới đi ra từ hiệu thuốc, về mặt ung dung, dáng vẻ bình tĩnh đi đến bên cạnh Tổ Tổ, bàn tay to nắm lấy tay của Tổ Tổ, đầu hát cao nói : "Đi thôi vợ, ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Về đến nhà, Tổ Tổ đi phía trước còn Sở Lăng Xuyên thì theo sau đến cửa. Lúc Tổ Tổ khom lưng đổi giày rồi đi vào phòng khách thì đột nhiên Sở Lăng Xuyên từ phía sau bế cô lên, hai chân cách mặt đất, hai tay cô chỉ có thể nắm lấy cánh tay hữu lực đang ôm eo mình.

Ai cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở của hai người rõ ràng như vậy.

Sở Lăng Xuyên ôm cô một đường đi tới giường trong phòng ngủ bên cạnh rồi ngã xuống. Cô bị ép nằm sấp trên giường, anh nằm ở trên lưng cô, nặng đến nỗi làm cô gần như không thể hô hấp.

Cô muốn nói chuyện, lúc nghiêng mặt thì môi lại bị anh hôn. Anh cũng hơi nghiêng thân mình sang bên một chút, giảm bớt áp lực cho cô, một bàn tay lớn đã vội vàng mà nhanh nhẹn lột quần áo của Tổ Tổ.

Bởi vì lúc trước Tổ Tổ ngủ bù mà rèm cửa sổ vẫn chưa kéo ra, lúc này dù ánh sáng trong phòng cũng không chói mắt nhưng lại có thể thấy mọi thứ rõ ràng. Quần áo bị cởi hết làm Tổ Tổ lật người lại, khi cơ thể xinh đẹp không hề giữ lại mà hiện ra trước mắt Sở Lăng Xuyên là lúc anh cảm thấy cơ thể của chính mình đang run rẩy, hô hấp trở nên bất ổn.

Tổ Tổ không thích ứng được với tình huống khóa thân trái ngược như vậy, theo bản năng muốn che cho mình một ít nhưng mà hai tay lại bị Sở Lăng Xuyên nắm không cho cô động đậy. Mặt của cô nóng rực, tim đập như hươu chạy, rất khó thở, không dám nhìn tầm mắt nóng rực của anh, mắt nhắm vài lần rồi cuối cùng lựa chọn nhắm lại.

Sở Lăng Xuyên rốt cuộc không thể chịu đựng được tra tấn như vậy, cúi đầu bắt đầu hôn.

Tổ Tổ cảm thấy anh rất giống ngọn lửa, cô lại giống như nước, khi anh cùng cô ở cùng nhau, hai người cùng nhau sôi trào.

Một hồi triển miên, cả hai đều chuẩn bị kỹ càng, Sở Lăng Xuyên tìm đồ che chắn, một bên hôn Tổ Tổ một bên vừa cời (quần áo), động tác không quá thuần thực hướng hẳn cái kia đông đông thượng bộ, nhưng là ra vẻ cũng là kỹ thuật sống, đáng vẻ đi lên còn có chút khó khăn.

Tổ Tổ không dám mở mắt ra nhìn, nghe được âm thanh sột sột soạt soạt cũng có thể đoán được anh đang làm cái gì, càng thêm không dám mở to mắt nhìn. Sau khi đợi như thế được một lúc thì chỉ nghe Sở Lăng Xuyên nói : "Tiểu bảo bối, chờ anh 2 phút."

Tiếp đó trên người cổ bỗng chợt nhẹ đi, cảm giác nóng rực hít thở không thông cách xa. Sau khi bên tai truyền đến một hồi tiếng bước chân thì Tổ Tổ mới mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Sở Lăng Xuyên PP trần truồng chạy vào nhà vệ sinh.

Ừm, anh đang ép buộc cái gì vậy ?

Tổ Tổ đỏ mặt, cuộn chăn bao trùm chính mình. Chính cô cảm giác cơ thể của mình chưa từng có phản ứng như vậy, nhìn lại trên giường một chút, chăn ga xộc xệch. Mũi bị Sở Lăng Xuyên tùy ý vút cạnh vải đồ kia.

Tất cả đều xa lạ mà lại làm cho người ta cảm thấy mới mẻ. Nhìn thấy mặt sẽ hồng, lòng sẽ phù phù nhảy.

Khi Tổ Tổ ở đây cảm khái thì Sở Lăng Xuyên đang tìm cách đấu tranh, đúng vậy, vừa rồi thử vài lần không thể lên được, sợ Tổ Tổ cười anh cho nên trần truồng vào nhà vệ sinh ép buộc.

2 phút, 3 phút, 5 phút trôi qua, cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng trần truồng đi ra từ nhà vệ sinh, trèo lên trên giường, hô : "Vợ, anh đến đây."

Anh nhiệt tình dâng cao mà hô lớn chỉ nhận được hô hấp nhẹ nhàng của Tổ Tổ. Sở Lăng Xuyên có chút dờ khóc dờ cười, vợ bảo bối của anh thế nhưng có thể cho anh là ngủ mất, thật sự là rất không nể mặt.

Hả ? Làm sao trong nhà lại có bóng bay ? Sở Lăng Xuyên đưa tay cầm lấy quả bóng bay ở bên cạnh giường, nhìn lại trên giường một chút chỉ còn lại mũ, anh 囧 rồi, vợ bảo bối của anh thế nhưng có thể chơi cùng quả bóng bay này.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là bọn họ chiến đấu chỉ tiến hành được một nửa. Cô ngủ rồi, anh phải làm sao bây giờ ? Không được, đã thể tiến hành chiến đấu đến cuối cùng, Sở Lăng Xuyên chui vào ổ chăn, ôm lấy Tổ Tổ.

Tổ Tổ mơ mơ màng màng, cùng tùy ý để Sở Lăng Xuyên người này ép buộc. Sở Lăng Xuyên thử thăm dò, mải nhẹ, thất lực chìm xuống, thâm nhập vào thật sâu, Tổ Tổ đã tỉnh táo nhưng lại say trong khi Sở Lăng Xuyên hôn môi và va chạm thật sâu.

Sở Lăng Xuyên vừa trải qua liền có chút không biết tiết chế, có chút mạnh mẽ. Mới nếm thử vui sướng khi nam nữ hoan ái, anh không chút keo kiệt cho Tổ Tổ thấy anh trần đây tình lực cùng sức chiến đấu cực mạnh mẽ.

Cuối cùng hai người đều mê man ngủ. Một phòng kiều điểm và ám muội cũng theo thời gian tiêu tán một chút.

Khi Tổ Tổ tỉnh lại...đã là 8 giờ tối, tối rồi. Dạ dày mãnh liệt kháng nghị việc Tổ Tổ ngược đãi với nó, thật đói bụng. Tổ Tổ ở trong lòng Sở Lăng Xuyên giật giật, muốn rời giường lại làm cho Sở Lăng Xuyên tỉnh dậy.

"Bảo bối." Sở Lăng Xuyên nặng nề kêu, cánh tay cũng vòng chặt quanh Tổ Tổ, hai tay của Tổ Tổ để trên ngực anh, cũng nhớ tới một màn ngày hôm nay làm cho người ta mặt đỏ tim đập, sau khi xấu hổ một chút liền đáp anh : "Anh đói không ? Em đi làm chút cơm ăn."

Sở Lăng Xuyên hôn mặt Tổ Tổ một chút, xác thực có chút không tha mà buông ra. Tổ Tổ lần mò mà rời giường, tìm một bộ đồ ngủ, ra khỏi phòng ngủ. Sau khi đóng cửa lại thì Tổ Tổ tựa vào trên tường, thật muốn đòi mạng, cả người đau nhức, là kết quả của việc túm dục quá độ.

Chậm chậm đi vào nhà vệ sinh, trước tiên tắm một chút sau đó đi làm chút đồ ăn. Sở Lăng Xuyên cũng không mệt mỏi, mặt mày hớn hớn rời giường, vào nhà vệ sinh tắm rửa một cái sau đó đi phòng bếp tìm Tổ Tổ.

Trong nhà không có đồ gì ăn, Tổ Tổ định làm hai bát mì. Sở Lăng Xuyên đi tới, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ rồi lấy đôi đũa trong tay Tổ Tổ "Đề anh tới làm."

"Được." Tổ Tổ cũng không kiên trì liền ra khỏi phòng bếp, vào nhà vệ sinh, giặt sạch quần áo hai người vừa thay. Ngoại trừ áo khoác của hai người còn có quần áo trong của hai người.

Khi Tổ Tổ giặt tốt quần áo thì Sở Lăng cũng làm xong bữa tối, hai bát mì tôm trứng, tuy rằng đơn giản nhưng lại tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Có thể là quá đói cho nên đều cảm thấy hai bát mì đúng là mỹ vị nhân gian.

Hai người ngồi đối nhau, sụp soạt ăn xong, rửa sạch bát sau lại vào phòng khách xem ti vi. Tổ Tổ ngủ một ngày nên lúc này không có buồn ngủ. Sở Lăng Xuyên ngủ mấy tiếng nên hiện tại tinh thần cũng tỉnh táo.

Sở Lăng Xuyên dường như rất thích đối với việc ôm một mình Tổ Tổ, ngồi ở chỗ kia cũng không ngồi tốt mà rất bá đạo ôm Tổ Tổ vào trong lòng, ngấm nghĩa tay cô : "Anh cùng mẹ nói chuyện rồi, cái lớp học nấu ăn kia không cần đi."

"Hả ?" Tổ Tổ quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên.

"Hả cái gì, đây là chủ ý của anh, mẹ sẽ không nói em đâu."

Có thể không đi đương nhiên là rất tốt, trong lòng Tổ Tổ cảm ơn Sở Lăng Xuyên đối với cô rất tốt, nhưng mà nghĩ tới lời nói hùng hồn của cô, nhin không được nói : "Em còn cùng cha mẹ khỏe khoắn, muốn làm được một bữa tiệc Mãn Hán."

"Không liên quan, chúng ta được phép khoa trương, khoa trương không phạm pháp."

Sở Lăng Xuyên nói xong gặp một ánh mắt xem thường cũng dò xét của Tổ Tổ, anh cảm thấy khi Tổ Tổ trừng mình giống như làm nũng, mặt tiến đến trước mặt Tổ Tổ, trầm giọng hỏi : "Tiểu bảo bối, hôm nay anh không làm em đau đi."

Tổ Tổ nhìn về mặt Sở Lăng Xuyên mập mờ, lập tức hiểu được lời nói anh ám chỉ cái gì, cô hơi có chút ngượng ngùng nhưng cũng không nói thêm nữa, ánh mắt nhìn chăm chăm TV, không mặn không nhạt nói : "Không có."

Sở Lăng Xuyên giờ tay nắm cằm của Tổ Tổ, buộc cô nhìn anh, nhủ mày hỏi : "Chuyện đó đối với biểu hiện của chồng có hài lòng không ?"

Lời này nói về đề tài rất mập mờ, người đàn ông này nói vào lúc khác không được sao ? Tổ Tổ đôi mắt vòng vo chuyển động, chần chờ một chút rồi nói : "Ừm, tạm được."

Sở Lăng Xuyên nhủ mày, đối với câu trả lời của Tổ Tổ tương đối không hài lòng "Cái gì gọi là tạm được, mười phần vừa lòng, em cho một số cụ thể đi."

"Tám phần."

"Tại sao không phải mười phần ?"

Tổ Tổ đẩy tay anh ra, lời nói chính nghĩa : "Không dùng được, yêu cầu thái quá, trừ đi hai phần !"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bọn Cướp

Sáng hôm sau, Tổ Tổ còn chưa tỉnh dậy, Sở Lăng Xuyên đã sớm tỉnh trước lại bắt đầu phát tác thú tính quá đáng, đặt cô dưới thân mà yêu thương một phen, sau đó mới rời giường.

Sáng sớm Tổ Tổ cũng chưa cho anh sắc mặt tốt bởi vì anh quấy rầy cô ngủ.

Buổi chiều là Sở Lăng Xuyên phải đi rồi cho nên hai người quyết định thăm ba mẹ vào buổi tối.

Về nhà ba mẹ Tổ Tổ trước. Khi hai người đi thì trong nhà không có người, Lý Nguyệt Hương đã mang theo Soái Ca đi tản bộ, gọi điện thoại mới trở về.

Lý Nguyệt Hương nhìn thấy con gái con rể hai người đều ở trong nhà thì đương nhiên rất cao hứng, vốn muốn lưu hai người ở nhà mình ăn cơm nhưng Sở Lăng Xuyên còn muốn trở về thăm ba mẹ của mình, buổi chiều lại phải đi luôn nên khéo léo từ chối.

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Xuyên biết được Tổ Tổ và Soái Ca có bao nhiêu tình cảm. Vừa thấy Soái Ca liền ôm vào trong lòng, tùy ý để đầu lưỡi chú chó liếm trên mặt của cô. Dựa vào, đây chính là địa phương của anh hôm qua, thế nhưng lại cùng con chó này chia sẻ, thật quá mức mà.

Đến hơn 10 giờ thì Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên rời đi, đến nhà chồng. Sau khi mọi người cùng nhau ăn cơm trưa, không đợi bao lâu thì lại phải đi rồi, ai bảo Sở Lăng Xuyên là một người thân bất do kỷ đâu. (không rõ lắm nhưng mình nghĩ đại khái là có việc không thể trễ, hay không thể tự chọn,...)

Sau khi cùng ba mẹ nói tạm biệt thì hai người liền rời đi. Trước tiên Sở Lăng Xuyên lái xe đưa Tổ Tổ về nhà ba mẹ vợ, một người Tổ Tổ ở phòng của bọn họ kia, yên tĩnh và cô đơn, những thứ này anh đều biết.

Đi đến cửa khu nhỏ, Sở Lăng Xuyên không định đi vào, nói với Tổ Tổ bên cạnh : "Em nói với mẹ là anh không kịp đi vào, lần sau trở về sẽ thăm hỏi ba mẹ. Còn có, An Nhượng Tổ, đừng làm cái con chó ngốc ngếch kia liếm mặt em, biết chưa ?"

Cũng không biết là chậm chạp thật hay giả vờ chậm chạp, Tổ Tổ nghi hoặc nhìn Sở Lăng Xuyên hỏi : "Vì sao ?"

Sở Lăng Xuyên dù như thế nào cũng không thể nói anh khó chịu việc mặt của vợ mình bị chó liếm, rất giống với việc ghen tỵ cùng một con chó. Xụ mặt xuống, nghiêm trang nói : "Mất vệ sinh chứ sao, chấp hành mệnh lệnh, đừng hỏi Đông hỏi Tây. Được rồi, em xuống xe thôi."

Tổ Tổ tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, mở cửa xuống xe. Nhưng mà chưa đợi mở cửa xe thì cánh tay bị Sở Lăng Xuyên nắm chặt chặt, cô quay đầu trên ghế : "Thủ trưởng, ngài còn chỉ thị gì nữa ?"

Sở Lăng Xuyên về mặt nghiêm túc nói : "Vợ à, như thế nào cũng đừng hôn hít một chút chứ ?"

Tổ Tổ trợn to mắt nhìn anh, tuy rằng hôm nay anh không mặc quân trang, còn cố ý hỏi : "Đồng chí, cái này ảnh hưởng không tốt trước mọi người đi ?
Phiền anh thận trọng một chút, tự hạn chế một chút, OK ?"

Con gái nói thật nhiều lời vô nghĩa, hơn nữa còn rất nhanh mồm nhanh miệng chứ, chỗ nào Sở Lăng Xuyên có thời gian cùng Tổ Tổ tranh cãi vô ích, giữ chặt sau ót cô, sau khi hôn ba cái ở trên miệng cô mới buông ra, rõ ràng là lưu luyến lại ra về lạnh lùng nói : "Xuống xe thôi, anh phải đi rồi."

Tổ Tổ chỗ nào nghe lời như vậy, người đàn ông này, muốn hôn cô liền mạnh mẽ hôn, muốn cô xuống xe liền bắt cô phải lập tức xuống. Tổ Tổ không xuống xe, trái lại một hồi nhéo vạt áo trước của anh, cho anh một nụ hôn không quá dịu dàng : "Sau này phải nói với em có chút khiêm nhường, biết chưa ?"

Tổ Tổ buông anh ra, xoay người mở cửa xuống xe, cũng không quay đầu lại mà đi luôn, Sở Lăng Xuyên nhìn bóng lưng Tổ Tổ, nhin không được nở nụ cười, người con gái này, thật sự là....làm cho anh không thể không thích mà.

Tuy có chút không buông tha, lại quyết đoán quay đầu xe, rời đi.

Sở Lăng Xuyên nói Tổ Tổ có thể không cần đi lớp học nấu ăn, nhưng mà Tổ Tổ quyết định vẫn đi, cô không thích làm việc mà bỏ dở nửa chừng, đã làm phải làm đến cùng, lần lượt bỏ dở giữa chừng sẽ làm hư chính mình. Được rồi, tuần sau vẫn sẽ đi.

Sở Lăng Xuyên đã nhanh chóng đi rồi. Chủ Nhật hai người cũng đã có thời gian ngắn hạnh phúc ở cùng nhau, lại đến ngày đi làm. Tuy rằng Tổ Tổ thích Chủ Nhật, nhưng cô cũng không ghét đi làm, bởi vì khi bận rộn mới có thể cảm thấy phong phú.

Hôm nay lúc hết giờ làm, Tổ Tổ có chút việc nên rời đi chậm một chút, lúc đồng nghiệp và học sinh không sai biệt lắm lục tục đi về xong hết thì Tổ Tổ mới thu dọn đồ đạc đi ra từ trường học. Vừa muốn rẽ sang để đi nhờ xe thì một học sinh chạy tới chỗ cô, trốn ở phía sau cô, hô : "Cô giáo cứu mạng, có người xấu !"

Là Trì Suất tranh lớp cô, theo bản năng Tổ Tổ phải bảo vệ học sinh của mình, che Trì Suất ở sau người, nhìn về phía đó thì thấy một người con trai đang bước nhanh tới đây, về mặt cô đề phòng : "Anh là ai, muốn làm gì ? Mời anh có chuyện gì có thể nói chuyện chứ ?"

"Việc này với cô không liên quan, đừng động tới." Người con trai kia nói, hoàn toàn không để ý Tổ Tổ, trực tiếp giơ tay muốn bắt được Trì Suất phía sau Tổ Tổ, Trì Suất sợ tới mức muốn khóc, trực tiếp kêu cứu mạng.

Tổ Tổ vừa thấy người đàn ông này ngang tàng như thế, nói chuyện không khách sáo như vậy, cô vội vàng giơ hai tay bảo vệ Trì Suất ở sau người, khi người đàn ông kia muốn kéo Tổ Tổ ra, Trì Suất lại ở sau người Tổ Tổ đẩy một cái.

Tổ Tổ hoàn toàn không dự đoán được sẽ như vậy, cơ thể không ổn định một cái, bổ nhào về phía trước, không sai lệch vừa vịn va vào trong lòng người đàn ông kia, Trì Suất nhân cơ hội nhắc chân chạy.

Sau khi Tổ Tổ lơ mơ một chút, vội vàng rời khỏi ôm ấp của người đàn ông kia. Mà người đàn ông kia cũng đuổi theo Trì Suất, nhưng mà Trì Suất đã sớm chạy không thấy bóng dáng. Tổ Tổ không biết đây là có chuyện gì, cũng lo lắng về chuyện của Trì Suất, đang muốn qua đó nhìn một chút thì đã thấy người đàn ông kia với nét mặt giận dữ đi tới chỗ cô.

Tổ Tổ đang muốn nói chuyện thì người đàn ông kia lại cực kỳ dã man nắm cánh tay Tổ Tổ, túm cô đi tới một chiếc xe hơi màu đen, Tổ Tổ giãy dụa, gào lên : "Anh người này làm sao lại dã man như vậy, buông tay ra !"

Người đàn ông kia lạnh lùng nghiêm mặt hỏi : "Cô là cô giáo phải không ?"

Tổ Tổ rất không dễ chịu trả lời : "Đúng, anh là ai ?"

"Tôi là chú của Trì Suất, cô tốt nhất nên giúp tôi tìm Trì Suất đưa về, nếu không cô sẽ biết tay !" Người đàn ông kia nói xong đã kéo Tổ Tổ đi đến chiếc xe trước mặt, mở cửa xe trực tiếp đẩy Tổ Tổ vào.

Ông trời ơi, đây là cô gặp được bọn cướp sao ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Người Đàn Ông Mời

Tổ Tổ bị đẩy vào sau xe, người đàn ông kia cũng lên xe, khởi động xe để đi tìm Trì Suất. Tổ Tổ khiến cho người đàn ông kia dừng xe, người kia mất diếc tại nơi, Tổ Tổ liền lấy điện thoại di động ra làm bộ muốn báo cảnh sát.

Rốt cuộc người đàn ông kia cũng dừng xe, tiện tay ném cho Tổ Tổ một danh thiếp, có chút vội vàng nói : "Mặt trên có số điện thoại của tôi, nếu nhìn thấy Trì Suất thì phiền lòng gọi điện cho tôi biết."

Tổ Tổ cầm danh thiếp nhanh chóng xuống xe, vừa đứng vững thì chiếc xe kia nhanh như chớp đi rồi. Tổ Tổ nhìn tên trên danh thiếp, Trì Dật Phi, cũng họ Trì, vậy hẳn thật sự là chú của Trì Suất rồi.

Nghĩ lại phản ứng ban nãy của Trì Suất, đoán chừng là gia trưởng câu kinh rồi, cho nên mới nói chú của mình là người xấu, hơn nữa nhìn đáng vẻ lo lắng của người đàn ông kia, là thật sự quan tâm Trì Suất.

Nhưng mà trời đã dần tối rồi, giờ cái đứa bé Trì Suất không trở về nhà như vậy, có thể đi chỗ nào ? Nhớ lại mấy ngày nay quả thật Trì Suất có chút gì đó là lạ. Trước kia rất hoạt bát, gần đây giống như buồn bã. Nghĩ đến liền nhin không được lo lắng.

Tổ Tổ muốn tìm Trì Suất, nhưng mà cô không biết mình có thể đi chỗ nào mà tìm, nơi duy nhất cô có thể đi tìm chính là trường học. Lúc này trong trường học đã trống không, thầy cô giáo và học sinh đều về nhà.

Tổ Tổ đi vòng quanh trường học cũng không thấy có người, đứng ở trước cửa lớp học để nghỉ ngơi một chút, khi đang định rời đi thì nhìn thấy một bóng dáng lén la lén lút, Tổ Tổ vội vàng đuổi theo, vừa thấy quả nhiên là Trì Suất.

"Trì Suất !"

Tổ Tổ kêu to một tiếng, Trì Suất chỉ phải dừng bước lại, đáng vẻ làm sai chuyện, cúi đầu không dám nhìn Tổ Tổ, ấp úng kêu : "Cô giáo."

Tổ Tổ đi đến trước mặt Trì Suất, nhìn đứa bự chừng mười tuổi trước mắt này, giọng tay nắm bả vai nhỏ nhỏ của thằng bé, ổn định hô hấp một chút : "Trì Suất, nghe lời cô giáo, về nhà đi."

Trì Suất ngẩng đầu nhìn về phía Tổ Tổ, nhú mày, giãy khỏi tay Tổ Tổ, vẻ mặt khó chịu nói : "Không, con không quay về."

Tổ Tổ sợ kích động Trì Suất chạy, cô nhưng không thể đuổi kịp, vội hỏi : "Được, được, không quay về. Vậy con nói thật cho cô giáo, vừa nãy người kia thật sự là người xấu sao ?"

Trì Suất không nói.

"Trì Suất, con nói dối gạt lừa gạt người khác, đúng không ?"

Trì Suất có chút không tình nguyện nói : "Không đúng."

"Trì Suất, vì sao con không trở về nhà, có thể nói với cô không ?"

Trì Suất nhú mày về phía Tổ Tổ "Con không nên tâm sự cùng cô giáo, cũng không muốn nghe cô giáo dạy bảo, khi đi học dạy dỗ còn chưa đủ sao."

Đứa nhỏ này thật khó đối phó, Tổ Tổ ngồi trên bậc thang, vỗ chân của mình "Lúc này là thời gian tan học rồi, chúng ta bây giờ là bạn bè, cũng có thể nói chuyện phiếm mà ?"

Trì Suất nhìn Tổ Tổ, do dự một chút, cuối cùng đứng thẳng kéo suy nghĩ qua đó, ngồi bên người cô "Cô nói là thật sao, bây giờ chúng ta là bạn bè, không phải là cô trò sao ?"

Tổ Tổ vẻ mặt nghiêm túc nói : "Đương nhiên là thực sự. Cô đây là một người bạn lớn rất muốn biết, vì sao con không muốn về nhà, có phải gặp chuyện gì không vui hay không ? Hay là ồn ào mâu thuẫn với người trong nhà ?"

Mặt Trì Suất lại âm ỉ xuống, vốn nên là một đứa nhỏ vô lo vô nghĩ, lại đã tràn đầy đau buồn : "Ba mẹ con ly hôn, con bị phán quyết cho ba con, nhưng con muốn mẹ con, đã một tháng con không gặp mẹ."

Tổ Tổ nghe lời nói của Trì Suất, trong lòng nhin không được bị nhéo một chút "Là mẹ con chưa từng tới thăm con sao ?"

Trì Suất lắc đầu, gần như sắp khóc, đau buồn mà lại phẫn nộ nói : "Là ba con không cho mẹ thăm con, cũng không cho con tìm mẹ ! Hiện tại còn cũng không biết mẹ con ở đâu, có phải mẹ không quan tâm con hay không, con còn có thể nhìn thấy mẹ hay không."

"Đứa ngốc." Tổ Tổ có chút đau lòng vuốt vuốt đầu Trì Suất, chuyện gia đình nhà người ta cô không nghĩ sẽ xen vào bình luận, có thể làm lúc này chính là an ủi vết thương kia của Trì Suất cẩn thận "Mẹ con vĩnh viễn đều là mẹ con, làm sao có thể không cần con. Hiện tại ba con không cho con gặp mẹ mình, có thể ông ấy chưa nghĩ thông suốt một việc, chờ ông ấy nghĩ thông suốt, chắc chắn con sẽ được gặp mẹ con."

Về mặt Trì Suất buồn bực "Ai biết khi nào thì ba nghĩ thông suốt. Con đã nói với ba nhiều lần, ba nhất định không cho con thấy mẹ con."

Trì Suất nói xong liền tránh đầu ra, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Tổ Tổ "Cô giáo, cô sờ đầu con mà như thế nào con lại cảm giác giống như cô đang sờ đầu một con chó, con cũng không phải chó nuôi của cô. Nói nhiều như vậy cô cũng không giúp con, không có sức lực."

"Làm sao con biết cô sẽ không giúp con ?"

"Con không ngốc, cô lại chưa sinh con qua, cũng không phải đã ly dị. Nhiều nhất chẳng qua là vừa kết hôn thành phụ nữ có chồng, có thể biết điều gì. Cất."

Gào, lòng tốt bị sét đánh rồi, đứa nhỏ này thế nhưng lại khinh bỉ cô, Tổ Tổ đứng lên, hai tay chấp sau lưng, hỏi : "Tri Suất, cô hỏi con, bình thường ba con nghe lời ai tốt nhất ?"

"Trước kia nghe lời mẹ con tốt nhất."

"Trừ mẹ con ra còn ai ?"

"Bà nội con. Nhưng mà bà vốn không ở đây." Tri Suất khòen kiên nhẫn trả lời xong, giống như nghĩ tới điều gì, vụt một tiếng bỗng nhiên đứng lên, con người vốn âm ỉ lại tỏa ra ánh sáng "Như thế nào con không nghĩ tới, con có thể cầu xin bà nội, làm cho bà nội tìm ba nói chuyện, bà nội hiểu con nhất."

Tổ Tổ cười cười, trẻ nhỏ dễ dạy thôi "Được rồi, con nhìn trời cũng tối rồi, ba con với chú con sẽ lo lắng, nghe lời cô giáo, về nhà đi, nam tử hán đại trượng phu, có vấn đề gì không cần trốn tránh, biết không ?"

"Hừ, biết ngay cô sẽ lại dạy dỗ mà, bệnh nghề nghiệp." Tri Suất nói xong, lại thành vẻ mặt lấy lòng hi vọng nhìn Tổ Tổ "Cô giáo, cô có thể đưa con về hay không, hôm nay con chạy như vậy, ba con nhất định sẽ đánh con đấy."

Đây là hi vọng cô đi cho thẳng bé thêm can đảm để biện hộ chứ gì, thờ dài cười cười nói : "Thật sự hết cách với con, đi thôi, cô đưa con về nhà."

Cứ như vậy Tổ Tổ và Tri Suất đi ra trường học, may mắn là người trực còn ở đây, nếu không thì không ra được. Gọi taxi đi tới nơi ở nhà Tri Suất. Có chút giờ, chỉ là cũng nửa giờ đường xe.

Nhà Tri Suất là một tòa biệt thự xa hoa độc lập, cửa sắt mở ra, một người hầu ở cửa nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Tri Suất liền hô to : "Thiếu gia đã trở lại ! Tiên sinh, thiếu gia đã trở lại !"

Sau khi người hầu hô to gọi nhỏ, từ trong nhà có hai người đàn ông chạy đến, một người lớn tuổi, một người trẻ hơn một chút, người trẻ tuổi Tổ Tổ đã gặp qua, là chú của Tri Suất, người lớn tuổi kia hẳn là ba của Tri Suất đi.

Ba Tri Suất nét mặt đầy vẻ giận dữ, đi đến trước mặt Tri Suất, giống như muốn phát tác, Tổ Tổ liền phải mở miệng, cười nói : "Ngài khỏe, ngài là ba của Tri Suất đi, tôi là cô giáo của Tri Suất - An Nhược Tổ, thật vui khi gặp ngài."

Sắc mặt giận dữ trên mặt ba Tri Suất biến mất, tầm mắt rơi vào trên người Tổ Tổ, híp mắt đánh giá một chút, đưa tay lịch sự bắt tay cùng Tổ Tổ : Chào cô, tôi là ba Tri Suất, đứa nhỏ này lại làm cô giáo thêm phiền toái rồi."

"Không phiền toái đâu." Tổ Tổ nói xong cúi đầu nhìn về phía Tri Suất, dịu dàng nhắc nhở "Tri Suất, không phải con có chuyện muốn nói với ba con hay sao ?"

Trong mắt Tri Suất có chút sợ hãi, nhìn ba mình đang nhìn mình : "Ba, chú, thực xin lỗi, con không nên không trở về nhà làm hai người lo lắng, về sau con sẽ không làm vậy, xin hai người tha lỗi một lần cho con."

Nghe được con trai mình một hồi thành khẩn xin lỗi như vậy, tức giận của ba Tri Suất hoàn toàn tiêu tán, khách sáo mời Tổ Tổ : "Cô giáo An vào bên trong ngồi đi, hôm nay thật sự là cảm ơn cô, đứa nhỏ này thật sự rất không nghe lời."

"Ngài khách sáo rồi, Tri Suất về nhà, tôi cũng phải về nhà, tạm biệt."

"Dật Phi, tiễn cô giáo An."

"Không cần phiền toái đâu, xe taxi cũng đang chờ rồi." Tổ Tổ nói xong xoay người đi đến trước xe taxi, lúc muốn lên xe thì Tri Suất liền hô : "Tạm biệt cô giáo."

Tổ Tổ quay đầu cười nhẹ với Tri Suất, vẫy tay rồi lên xe. Tài xế đổi hướng rồi đi, ba Tri Suất liếc mắt nhìn Tri Suất một cái rồi xoay người đi vào bên trong, Tri Dật Phi vẫn đứng ở nơi đó nhìn theo phương hướng xe Tổ Tổ rồi đi thật lâu mà không thể hoàn hồn, nhất là khi Tổ Tổ nghe được tiếng hô của Tri Suất kia mà ngoái đầu nhìn lại cười, làm cho tim hần hơi run lên.

Tri Suất chưa đi vào, nhìn chú của mình nhìn hướng cô giáo An rồi đi giống như mất hồn, thờ dài nói : "Chú, thu hồi ánh mắt mê đắm kia của chú đi, cô giáo An đã kết hôn rồi, con không đùa đâu."

Tri Dật Phi hoàn hồn, nhú mày nhìn đứa nhỏ đáng ghét làm cho hần tim nửa ngày này, đưa tay một hồi nắm sau cổ thẳng bé mà trở vào, Tri Suất đau mà oa oa kêu to, như thế nào mà người nhà bé lại không có ai dịu dàng giống như cô giáo An vậy, thật buồn bực.

Tổ Tổ nghĩ chuyện của Tri Suất cũng chỉ là một nhạc đệm trong cuộc sống, cùng lắm là gặp mặt người nhà Tri Suất một lần, sẽ giống một trang sách bay qua thôi, nhưng mà có một số việc thường thường là ngoài dự đoán của mọi người.

Thứ Bảy, cô đi lớp học nấu ăn, buổi chiều hoàn thành giờ học rồi đi ra từ trường học, đang muốn bắt taxi thì đường lại bị người nào đó ngăn lại, Tổ Tổ

chỉ phải lui ra phía sau một bước, tránh cho đột nhiên Bắc Nam bị tiếp xúc thân mật với người khác. Sau khi đứng vững vàng liền ngẩng đầu nhìn lại, thấy một người đàn ông có chút nhìn quen mắt.

Tri Dật Phi chấn trước mặt Tổ Tổ, cười nói : "Cô giáo An, không nhớ rõ tôi sao ?"

Là hán, chú của Tri Suất, hán tới làm cái gì ? Tìm cô sao ? Nếu như vậy, làm sao mà hán biết cô ở chỗ này ? Tổ Tổ thực nghi hoặc, chân mày hơi nhíu lại : "Tri tiên sinh có chuyện gì sao ?"

"Chuyện Tri Suất lần trước vẫn không có cơ hội nói lời cảm ơn, hôm nay gặp gỡ hi vọng được cô giáo An vui lòng đón tiếp, cùng nhau ăn bữa com thường thì như thế nào ?"

Người đàn ông xa lạ mời, trực giác Tổ Tổ kháng cự, không do dự mà cự tuyệt : "Ba Tri Suất đã nói cảm ơn với tôi rồi, cho nên anh không cần định phải lại cảm ơn tôi. Cũng không phải nhiều chuyện đâu."

Tổ Tổ nói xong liền phải đi, cái người đàn ông kia lại ngăn cản Tổ Tổ : "Vậy cho là tôi xin lỗi cho thái độ ngày đó đi, chính là ăn bữa com thường thôi mà."

Người đàn ông này, nghe không hiểu cái gì là cự tuyệt sao ? Cô cũng hán không quen biết, ăn com cái gì. Cho dù quen, bây giờ cô là người đã kết hôn, một mình ăn com cùng người đàn ông khác, cũng phải cân nhắc : "Thật có lỗi, tôi đã có hẹn."

Tổ Tổ nói xong lách người qua anh, người đàn ông này thật không biết thú vị, liền đi theo Tổ Tổ : "Để tôi đưa cô đi."

"Không cần."

Một màn Tổ Tổ cùng người đàn ông quanh co này bị một người thấy được, người đó nhíu mày nhìn trong chốc lát rồi nhấc chân đi đến một tòa cao ốc, vừa đi vừa lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, dãy số biểu thị tên Triệu Đình Phương.

Mẹ của Sở Lăng Xuyên, tên là, Triệu Đình Phương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cho Anh Một Kinh Hỉ (Kinh Ngạc Vui Mừng)

Mặc kệ Tổ Tổ có nguyện ý hay không, cuộc sống của cô vẫn bị người khác quấy rầy, tuy rằng loại quấy rầy này như có như không, nhưng vẫn gây phiền nhiễu cho cô. Sau Chủ Nhật này, lớp học buổi chiều nào Tổ Tổ đều gặp Tri Dật Phi.

Thật sự hán cũng không có hành động gì quá mức, chỉ là cô luôn có thể ngẫu nhiên gặp hán sau khi tan giờ làm, sau đó hán sẽ rất tự nhiên đèn chào hỏi với cô, hỏi tình hình học tập của Tri Suất một chút.

Một lần hai lần cũng không làm sao, dù sao cô rất ngay thẳng, nhưng mà nếu nhiều lần hơn, không chừng sẽ tạo nên mấy chuyện nhảm đồn đãi gì đó, cô cũng không muốn tạo bất quái cho người khác trả dư tửu hậu. (đồn đãi chuyện linh tính đó)

Tuy rằng cô không thẹn với lương tâm, nhưng mà hình như có tiếng gió thổi tới mẹ chồng ở chỗ đó, ngày đó bị mẹ chồng gọi vào nhà nói bóng nói gió dò xét cô, còn mặt mũi ám chỉ cô, con gái khi kết hôn phải quy củ, đừng quan hệ nam nữ linh tinh.

Căn bản là không có chuyện gì cả, nhưng bị mẹ chồng nói như vậy làm cho Tổ Tổ vô cùng buồn bực.

Khi Tổ Tổ buồn bực, Triệu Đình Phương cũng rất phiền chán, ngày đó bạn bà gọi điện thoại nói Tổ Tổ dây dưa không rõ với một người đàn ông, mặc dù trong miệng bà nói sẽ không, trong lòng lại là lo lắng.

Con trai thường xuyên không ở nhà, Tổ Tổ lại trẻ tuổi xinh đẹp, chẳng may chịu không được cô đơn trống vắng mà ngoại tình, cái kia nó cho con trai bà đội nón xanh (ngoại tình) cũng không biết thì sao ? Nghĩ như vậy, Triệu Đình Phương nhịn không được gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, làm cho anh bớt nhiều thời gian về nhà, xem trọng vợ mình.

Sở Lăng Xuyên nhận được điện thoại của mẹ, đại khái cũng nghe rõ ràng xảy ra chuyện gì, ngay cả xem như có một người đàn ông có ý tứ với Tổ Tổ, thường xuyên tìm Tổ Tổ, nghe mẹ mình nói những lời này, anh chỉ nói đơn giản làm cho mẹ mình đừng nghĩ nhiều, sau đó liền cúp điện thoại.

Tuy rằng không tin Tổ Tổ sẽ làm chuyện gì, nhưng mà lòng vẫn buồn phiền. Con mẹ nó, vợ anh, anh nghĩ ngay cả nhìn cũng không được, lại bị người đàn ông khác mỗi ngày theo đuổi, còn bao vây chặn đường nữa. Để cho anh nhìn thấy người đàn ông kia đi, gặp một lần đánh một lần.

Thứ Bảy tuần này không thể nghỉ bởi vì ngày 1 tháng 5, Chủ Nhật, Thứ Hai, Thứ Ba được nghỉ ba ngày. Lúc thời gian giải lao buổi trưa, Tổ Tổ vốn muốn cùng đồng nghiệp đi ăn cơm, lại nhận được điện thoại từ bảo vệ nói có kiện hàng cho cô, Tổ Tổ liền đi trước lấy kiện hàng.

Đi vào cửa bảo vệ để lấy kiện hàng, Tổ Tổ nhìn mặt trên, là địa chỉ trong thành phố, nhưng viết không rõ, nhìn không được nghỉ hoặc, ai đã gửi qua bưu điện đến đây ? Vừa mở ra, nhìn bên trong là một hộp nhỏ tinh xảo.

Cô mở ra lần nữa, gỡ nơ bướm bằng lụa ra liền thấy một cái vòng ngọc nhỏ rất đẹp ở bên trong, tuy rằng Tổ Tổ không thử ngọc, nhưng mà vừa thấy ánh sáng màu từ vòng tay này cũng biết giá trị xa xỉ, người nào đưa cô vòng tay này vậy ?

Tổ Tổ đang nghỉ hoặc thì di động vang lên, cô từ trong túi tiền móc điện thoại ra nhìn một chút, là một dãy số xa lạ, do dự một chút rồi mới ấn kết nối, khách sáo hỏi : "Này ? Ngài là vị đó ?"

"Không biết cô giáo An nhận được món quà này có thích hay không ?"

Tổ Tổ nhú mày, lỗ tai dựng thẳng lên, giọng nói này, không phải là Trì Dật Phi sao ? Vòng tay này là hân đưa ? Còn có làm sao mà hân biết số điện thoại của cô ? "Vòng tay này là anh đưa ?"

"Buổi trưa cô giáo An có rảnh không, để ăn cơm trưa cùng nhau."

Tổ Tổ nhìn thời gian một chút, còn có hơn một giờ nữa, tuy rằng cô không muốn dây dưa cùng hân, nhưng mà cô phải trả lời đồ vật, hơn nữa phải nói rõ ràng với hân, đừng quấy rầy cuộc sống của cô như vậy nữa.

"Được, địa điểm"

Trì Dật Phi rất nhanh nói một chỗ, là một nhà hàng, cách trường học không xa, đi qua cũng chỉ mất 10 phút, Tổ Tổ trả lại vòng tay, xoa người đi ra cửa lớn.

Đi vào chỗ đã hẹn trước, Tổ Tổ đi đến chỗ bàn Sở Dật Phi kia, cô không ngồi xuống mà lập tức đặt đồ vật lên bàn "Trì tiên sinh, tôi mặc kệ anh có ý tứ gì, đồ vật này tôi sẽ không cầm, cũng mong anh về sau không cần làm lại chuyện nhảm chán này."

Trì Dật Phi không quan tâm thái độ của Tổ Tổ, chính là nhú mày rồi cười cười : "Cô giáo An đừng hiểu lầm, em giúp Trì Suất, cũng chẳng khác giúp nhà chúng tôi, cái này chính là Trì gia đối với em tỏ chút lòng biết ơn thôi."

"Trì tiên sinh thật sự rất giàu có, có tâm như vậy, không ngại làm nhiều việc từ thiện, giúp một chút những em nhỏ không được đọc sách. Tôi còn phải dạy học, không tiếp." Tổ Tổ nói xong liền đi, Trì Dật Phi lại đứng lên, tiến lên một bước xa, ngăn cản đường đi của Tổ Tổ.

"Cô giáo An, tôi nghĩ em không nghĩ bị người khác để ý đâu nhỉ, Một bữa cơm mà thôi, không có ý khác."

Tổ Tổ nhìn chằm chằm mặt Trì Dật Phi, hân không thể cho hân một đám, nhưng mà hân nói rất đúng, cô không thể làm người khác chú ý, nơi này cách trường học rất gần, cô cũng không muốn bị người quen nhìn thấy, cuối cùng chỉ phải không cam lòng ngồi xuống.

"Em có thể lựa chọn nhân lúc anh không chuẩn bị mà chạy, nhưng mà anh tin tưởng mình có thể đuổi theo em tới cửa trường học." Trì Dật Phi nói xong ngồi ở bên cạnh Tổ Tổ, lấy ra vòng tay kia, nhìn thoáng qua sau đó nhìn về phía Tổ Tổ : "Cô giáo An không thích vòng tay này sao ? Bản thân tôi cảm thấy rất thích hợp với em. Không tin em đeo thử xem."

Trì Dật Phi nói xong một hồi nắm tay Tổ Tổ, Tổ Tổ kinh ngạc, vội vàng hô : "Họ Trì kia người bị làm sao...A....." Sau khi kêu đau một tiếng, vòng tay kia đã bị Trì Dật Phi cứng rắn đeo vào cổ tay.

Vòng tay quá nhỏ, cọ xát đỏ cả tay cô, đau rất. Ta kháo ! Người đàn ông này thật quá mức ? Tuy rằng Tổ Tổ vẫn cảm thấy cô giáo thì tốt nhất là không nên nói tục, nhưng mà lúc này Tổ Tổ chịu không được ở trong lòng tức giận. Nhưng mà cô cũng chẳng quan tâm mà đi mắng người đàn ông đáng hận này, nhanh chóng tháo vòng tay kia xuống, nhưng mà thế nào cũng không tháo xuống được.

Trì Dật Phi nói : "Xem, vòng tay này tìm được chủ nhân rồi, em không cần cũng không được."

Tổ Tổ vừa vội vừa tức, cũng không để ý được nhiều như vậy, cô giơ tay chỉ vào Trì Dật Phi, muốn mắng nhiều lần, cuối cùng lại tức giận nói : "Họ Trì kia, tôi, tôi cho dù phải chặt tay cũng không cần người tháo vòng tay."

Nói xong Tổ Tổ xoa người bước đi, Trì Dật Phi cũng không đuổi theo, hân đã hoàn toàn chọc Tổ Tổ tức giận, hân chờ, chờ cô lại đến còn vòng tay, như vậy cũng giảm bớt hân hận cô, đàn bà, nắm bắt không là vấn đề, thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Sau khi tan tầm Tổ Tổ chạy về nhà, chuyện thứ nhất chính là mân mê vòng tay kia, có thể thử phương pháp nào đều thử, nhưng chỉ không thể tháo xuống được, vòng tay quá nhỏ, hơn nữa cô lại sợ đau, tới gần chỗ cổ tay đó dè xước da, giằng co nửa ngày, Tổ Tổ quyết định tạm thời buông tha, để sáng mai lại thử lại.

Tự mình làm bữa tối ăn, Tổ Tổ nghĩ ngày mừng 1 tháng 5 có ba ngày ngày nghỉ, cô nên làm chút gì đó, nghĩ lại lần trước nói muốn đi doanh trại thăm Sở Lăng Xuyên, cô lại thả anh bỏ câu, không bằng...Đúng, cho anh một kinh hi (kinh ngạc vui mừng).

Khi Tổ Tổ gần ngủ thì Sở Lăng Xuyên gọi tới điện thoại, nói rằng tuy rằng ngày mừng 1 tháng 5 được nghỉ nhưng không có biện pháp về nhà, hỏi Tổ Tổ

ngày mừng 1 tháng 5 có gì sắp xếp không, thật ra anh muốn để Tổ Tổ đến doanh trại, nhưng mà lần trước tha thiết chờ đợi lại biến thành thất vọng, thân là một người đàn ông, anh cũng có sĩ diện, cho nên sẽ không yêu cầu cái gì.

Tổ Tổ cố ý thừa nước đục thả câu, nói ngày mừng 1 tháng 5 cùng ba mẹ nên Sở Lăng Xuyên cũng không nói thêm cái gì. Hai người nói vào câu rồi cúp điện thoại đi ngủ. Ngày hôm sau, Tổ Tổ dậy thật sớm, mua rất nhiều đồ ăn, sau đó gọi điện thoại cho ba mẹ, nói đi thăm Sở Lăng Xuyên, ba mẹ nghe xong rất vui mừng, dặn cô trên đường chú ý an toàn.

Ngồi trên xe buýt, Tổ Tổ lao đảo đi đến doanh trại của Sở Lăng Xuyên, đi đường buồn chán nên cô cầm điện thoại đọc tiểu thuyết. Đến trạm cuối, là một khu chợ, lại đi xe buýt vòng vo, đi vào một cái thôn, lại đi taxi, mới đến cửa doanh trại.

Tổ Tổ nhìn trên cửa chính là một ngôi sao ngũ giác màu đỏ, nở nụ cười, Sở Lăng Xuyên em đến rồi đây !

Sở Lăng Xuyên đang bận rộn, nhân viên truyền tin chạy tới, lớn tiếng hô : Báo cáo doanh trưởng, ngoài cửa có bưu kiện của ngài, cần ngài tự mình ký nhận !"

Trước kia rất nhiều bưu kiện chuyển phát đều trực tiếp để ở cửa phòng trực, hoặc là nhân viên truyền tin trực tiếp mang đến, lúc này lại làm sao vậy, không nhìn thấy anh đang có việc sao : "Lát nữa tôi qua đó, trước để ở phòng trực đi."

"Báo cáo doanh trưởng, người chuyển phát nói, chuyển phát này cần phải chính người đó ký nhận, nếu không trả lại nơi cũ." Nhân viên truyền tin nói xong, nhìn Sở Lăng Xuyên không có phản ứng liền nói thêm vào : "Nhân viên trực nói hình như là bưu kiện của chị dâu thì phải !"

Một câu cuối cùng rất cục có tác dụng, Sở Lăng Xuyên trong mắt hiện lên gì đó, lại giận dỗi một phen, lúc này mới xoay người ra khỏi văn phòng, đi tới cửa doanh trại, cô nàng này lại dùng chiêu cũ, lấy đồ vật đến an ủi anh.

Vì tiết kiệm thời gian, Sở Lăng Xuyên trực tiếp lái xe đi tới cửa, sau khi hô một tiếng dừng lại liền chạy thẳng đến cửa, nhân viên trực và lính gác đều cúi chào với Sở Lăng Xuyên, sau khi Sở Lăng Xuyên đáp lại, con người đen nhìn xung quanh, chỗ nào có nhân viên chuyển phát đâu.

Tổ Tổ trốn ở sau tường, nhìn lên bóng lưng của Sở Lăng Xuyên, nhìn anh tìm không thấy người như vậy liền nhịn không được cười khế, sau đó nhanh tay nhanh chân chạy tới, muốn bỏ nhào vào trên lưng anh cho anh bị kinh ngạc.

Khi mắt thấy sẽ bỏ nhào vào lưng anh thì Sở Lăng Xuyên lại nhảy bèn tránh "A !" Tổ Tổ hoảng sợ hô một tiếng, rục rờ nhào tới trước !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Anh Tức Giận

Sở Lăng Xuyên cảnh giác và tránh né theo bản năng là từ huấn luyện ra, không đá một cước đã là Tổ Tổ đã được coi may mắn rồi. Tổ Tổ té trên đất, cái cảm giác đầu tiên không phải đau mà là rất mất mặt, như thế nào mà cô lại xui xẻo như vậy.

Sở Lăng Xuyên vừa nhìn trên đất, không phải vợ mình thì là ai, cô nàng này không biết nói gì rồi, thì ra là muốn lừa anh. Nhìn thấy vợ, Sở Lăng Xuyên trong lòng vui vẻ, vừa nhìn dáng vẻ chật vật của Tổ Tổ liền hoảng hốt, vội vàng xoay người khom lưng giúp Tổ Tổ một tay để đứng lên : "Như thế nào mà đến nhưng trước đó cũng không nói cho anh biết một tiếng."

Tổ Tổ cảm thấy muốn có thể ném chết người, vốn định cho anh một kinh hi (kinh ngạc vui mừng) đấy, không nghĩ tới kinh hi không có, ngược lại anh còn cho cô một cái ra oai phủ đầu, hai mắt buồn bực oán hận trừng mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, mặt nóng bừng, thật muốn xoay người rồi đi. Nhưng mà Sở Lăng Xuyên dường như phát hiện ý đồ của cô, cũng chẳng quan tâm nhiều, bàn tay to gắt gao cầm lấy cánh tay của cô, một tay kia lật tay cô lên nhìn, ngả đỏ luôn, đầu lòng hỏi : "Ngã có đau không ?"

Mấy chiến sĩ kia không tốt bụng cười trộm, Tổ Tổ càng lúng túng, Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn về phía lính gác cùng nhân viên trực ca kia, nghiêm mặt cũng không nói, chỉ lạnh lùng nghiêm nghị quét mắt nhìn hai binh lính một cái, hai binh lính kia liền vội vàng điều chỉnh vẻ mặt.

Làm đăng ký xong Sở Lăng Xuyên liền tốt bụng đỡ Tổ Tổ, dẫn cô vào trụ sở doanh trại, đi vào chỗ giữ xe, mở cửa xe để Tổ Tổ ngồi lên.

Tổ Tổ mặt lạnh, cũng không thèm nhìn anh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Nghĩ lại thực rất bức bối, từ khi cô lấy chồng, cô thật sự rất bất hạnh. Không phải bị đánh nhảm cũng là lỡ tay làm bị ngã, vết thương chồng chất cùng các loại mất mặt, các loại xấu hổ.

Anh thế nhưng làm cho cô bị bỏ nhào về phía trước, ngã ụp xuống đất, còn ở cổng chính doanh trại ngay trước mặt hai chiến sĩ. Trên đời còn có người nào bị thảm như cô sao ? Thực hoài nghi ông trời phái anh tới chinh cô.

Sở Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Tổ Tổ, anh biết là Tổ Tổ rất tức giận. Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, muốn nói chút dễ nghe, cuối cùng cũng có một câu : "Tiểu bảo bối, sau này nhớ kỹ nên bỏ nhào từ phía trước...."

"Ngậm miệng. Lái - xe." Tô Tô nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, Sở Lăng Xuyên liền lập tức khởi động xe, chạy nhanh mà đi.

Sở Lăng Xuyên đưa Tô Tô đi thẳng tới khu phòng cho người nhà. Bây giờ khu người nhà có thật nhiều người, ngày nghỉ nên rất nhiều người nhà đến thăm. Bên ngoài trời nắng cho nên tất cả mọi người chơi ở trong sân. Nhìn thấy Sở Lăng Xuyên và Tô Tô, tất cả mọi người đều cười đến chào hỏi.

Bọn họ đã gặp qua Sở Lăng Xuyên, nhưng mà còn chưa có gặp qua Tô Tô đâu nên không tránh khỏi một hồi hoan nghênh. Mặc dù cái ngã kia làm cho Tô Tô rất giận, nhưng mà đối mặt với những chị dâu nhiệt tình thì đương nhiên Tô Tô sẽ không nhặt nhều.

Lúc này nhân viên truyền tin đưa tới chìa khóa phòng, Sở Lăng Xuyên dẫn Tô Tô lên tầng đi tới trước một căn phòng ở tầng hai. Đập vào mắt là một chữ Hi thật to, cái này, đây có lẽ là lần trước vì cô đến mà bố trí phòng.

Sở Lăng Xuyên mở cửa kéo Tô Tô đi vào, Tô Tô dừng lại cước bộ, nhìn thấy hoa đỏ thắm trên đỉnh phòng vẫn tươi đẹp như cũ. Có lẽ là liên quan đến việc xem qua ảnh chụp mà cô đối với nơi này có cảm giác quen thuộc, thân thiết.

"Vợ." Sở Lăng Xuyên đóng cửa lại, từ phía sau Tô Tô chặn cô lại rồi ôm vào trong lòng, ôm cô đi đến phía giường, hôn mạnh mẽ kịch liệt nói : "Thật muốn em, vợ à."

Tô Tô đẩy anh ra, chỉ có thể trốn tránh nụ hôn của anh. Sở Lăng Xuyên hôn một chút rồi dừng lại, ôm Tô Tô ngồi xuống, thân thiết nói : "Để cho anh nhìn xem, chân có ngã bị thương hay không."

Đang nói thì ngoài cửa báo cáo một tiếng, Tô Tô vội vàng đẩy Sở Lăng Xuyên đứng lên, Sở Lăng Xuyên cũng đứng dậy kêu ra ngoài cửa : "Vào đi !"

Một chiến sĩ trẻ 18 tuổi mang theo ấm nước còn có một gói đồ to, bên trong hẳn là một ít đồ ăn vặt. Sau khi cúi chào với Sở Lăng Xuyên liền để đồ vật xuống, sau đó thật không có ý tốt kêu : "Chị dâu tốt."

"Chào cậu." Tô Tô lịch sự cười cười với chiến sĩ trẻ tuổi kia, không nghĩ tới mặt chiến sĩ kia thế nhưng lại đỏ, cũng không nói thêm cái gì, chào một cái rồi vội vàng xoay người đi luôn, còn đóng cửa lại.

Chiến sĩ trẻ tuổi vừa đi, Tô Tô lập tức thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tươi cười đáng yêu kia trong giây lát liền lạnh lùng. Đối với Sở Lăng Xuyên cô cười không nổi, nhất định phải nghiêm mặt với anh, cho anh biết cô rất tức giận !

Sở Lăng Xuyên về mặt lấy lòng dễ chịu đi đến, mặt dày ôm lấy Tô Tô : "Bảo bối, em tức giận sao ? Đây là phản ứng tự nhiên của anh thôi, anh không biết là em, thật không có cố ý."

Thực ra Tô Tô cảm thấy chính là mình oan uổng, chẳng qua cũng biết khẳng định anh không phải cố ý, thế nhưng cô chính là không định cho anh sắc mặt tốt cho nên cô ý có sắc mặt nghiêm nghị, về mặt cứng rắn không hề ý tới anh.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tô Tô không để ý tới anh, tiếp tục bắt đầu tấn công, một chút lại một chút hôn môi Tô Tô, một tiếng gọi vợ, tiểu bảo bối, sau đó để Tô Tô ngã lên giường.

Cuối cùng cũng làm cho Tô Tô nói chuyện, hai tay cô đẩy mặt anh, sợ có người xông vào, đỏ mặt, mặt lại tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt nhìn anh nói : "Em biết anh không cố ý, nhưng mà em rất âm ức, rất tủi thân, rất tức giận, cho nên đồng chí Trung tá, hậu quả của anh thực nghiêm trọng."

Sở Lăng Xuyên thử hỏi : "Cho nên..."

Tô Tô con người vòng vo xoay chuyển, có ý xấu nói : "Vốn là em định ở vài ngày, nhưng mà dựa trên tâm trạng bản thân rất không dễ chịu cho nên em quyết định buổi chiều sẽ lên đường trở về. Về nhà tìm kiếm an ủi, tự chữa lành trái tim bị thương của mình."

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tô Tô nói như vậy, con người sâu mê người trầm xuống, trừng mắt nhìn Tô Tô, hung dữ nói : "Em dám, bản lĩnh rất lớn, em đi thử chút xem, xem anh có trối em lại không !"

Đối với Sở Lăng Xuyên ra vẻ hung ác Tô Tô mới không sợ, cô quay lại trừng anh : "Anh dám ?! Anh trối em, em ngay tại toàn quân doanh truyền tin, trung tá Sở đánh vợ mình, ngược đãi vợ mình, hừ !"

"Vợ em điên rồi." Sở Lăng Xuyên nhìn không được nở nụ cười, sau đó đè thấp giọng ở bên tai Tô Tô nói : "Anh cũng muốn em chết sao, em đi rồi là muốn mạng của anh đấy. Cho dù em lại tức giận, cũng không thể muốn mạng của anh chứ ?!"

Tô Tô hừ một tiếng, người đàn ông này phạm sai lầm tệ nhất sau rồi còn được lợi khoe mẽ, nhìn khuôn mặt tuấn tú cương nghị của Sở Lăng Xuyên phóng đại trước mặt, con người vòng vo chuyển động, vươn bàn tay quơ quơ trước mặt anh : "Nghe anh nói đáng thương như vậy, em liền tốt bụng không cần mạng của anh. Năm nghìn chữ kiểm điểm"

"Có thể hay không..."

"Không cho phép cò kè mặc cả."

"Dạ !"

Sở Lăng Xuyên rất muốn lại cùng Tô Tô thân thiết một lát, nhưng mà còn phải có việc nên tạm thời buông tha Tô Tô. Để Tô Tô ở trong này nghỉ ngơi

trước một chút, anh rời đi trước một lát, lúc ăn cơm trưa thì trở về.

Tổ Tổ cũng không đánh lấy anh, để anh đi làm việc. Sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, buổi tối nghĩ nhiều quá mà buổi sáng còn thức dậy quá sớm, lại đi một đường xóc nảy, cô mệt mỏi và cũng mệt nhọc.

Giữa trưa tỉnh lại đã hơn 12 giờ, Sở Lăng Xuyên đã trở lại, hơn nữa đồ ăn cũng nấu đến, hai người cùng nhau ăn bữa trưa. Sở Lăng Xuyên dẫn Tổ Tổ đi dạo quanh doanh trại, đến giờ lại đi làm việc.

Thời gian buổi chiều là Tổ Tổ tự mình trải qua. Uh, có chút nhàm chán, cuối cùng chỉ có thể ngủ giết thời gian. Đến giờ ăn cơm rồi cuộc cũng đợi lúc Sở Lăng Xuyên trở về, sau đó dẫn cô đi ăn cơm.

Rất nhiều người, có phó doanh trưởng, chính trị viên cùng với người nhà của bọn họ, rất náo nhiệt. Sau bữa tối thì trở lại chỗ ở, Tổ Tổ tắm rửa một cái, ngay cả tóc cũng gội sạch. Sáng khoai lau tóc đi ra từ nhà vệ sinh, đối diện với ánh mắt nóng rực của Sở Lăng Xuyên đang nằm trên nửa giường kia, không e dè nhìn chăm chăm cô.

Tổ Tổ bỏ quan ánh mắt kia qua một bên, giả vờ như không phát hiện, chậm rãi lau đầu của mình "Anh rất nhân nhĩ nhĩ, kiểm điểm viết xong rồi sao ?"

Sở Lăng Xuyên từ trên giường đứng dậy, hai bước liền đến bên người Tổ Tổ, giờ tay cầm khăn trong tay cô, giúp cô lau vài lọn tóc rồi bỏ khăn mặt lên trên bàn : "Trước khi em đi, anh nhất định sẽ viết xong."

"Chính sách kéo dài, đừng cho là em không biết."

Tổ Tổ vừa nói xong, Sở Lăng Xuyên liền hôn xuống mặt, tha thiết mà lại mạnh mẽ hôn môi của cô. Hai người dựa vào gần nhau như vậy, anh gất gao ôm cô vào trong lồng ngực nóng rực của mình.

"Tiểu bảo bối, em thật là thơm..." Sở Lăng Xuyên thì thầm, hôn cũng từ trên môi Tổ Tổ một đường hôn xuống, hôn vào ngọn núi mềm mại của cô. Đẩy về phía sau, sau lưng Tổ Tổ đập vào vách tường lạnh lẽo.

"Um..." Cô nhin không được um một tiếng, lưỡi của anh thừa cơ chui vào, liếm từng góc trong khoang miệng cô. Tổ Tổ có chút bất lực, hai tay không biết nên đặt ở chỗ nào, chỉ muốn tìm một chỗ leo lên, hai tay không tự chủ đương liền vòng qua sau cổ của anh.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy máu sôi trào, cả người khô nóng, muốn nhảy vào trong cơ thể Tổ Tổ, mạnh mẽ muốn cô. Hai tay anh ôm chặt vòng eo của cô đi tới một đường phía trước, xoa nhẹ ngọn núi của cô, cảm cánh tay cô khiến cho hay tay cô đặt trước ngực miễn cảm của anh.

Hô hấp trở nên nặng nhọc, hỗn loạn, tay ở trên người Tổ Tổ cản trở chuyển động, chạm vài một cái gì đó cứng rắn mà mát lạnh, anh hơi liếc mắt liền thấy được trên cổ tay Tổ Tổ có một chút sáng bóng.

Không định để ý, muốn tiếp tục đi xuống nhưng cái hôn cực nóng dần dần nguội. Anh buông môi Tổ Tổ ra, bàn tay nắm cổ tay Tổ Tổ, con ngươi đen nhìn chăm chăm vòng ngọc kia, chân mày cau lại.

"Từ đâu có ?" Giọng nói nghi vấn còn có chút khàn khàn chưa biến mất, trầm thấp mà mê người, lại lộ ra nhàn nhạt lạnh lùng.

Tầm mắt sương mù của Tổ Tổ cũng đã rơi vào vòng ngọc trên cổ tay, ổn định hô hấp, đầu hỗn loạn cũng dần dần rõ ràng. Cô nhìn vòng tay, lại nhìn Sở Lăng Xuyên, lòng cô nhin không được gạt mình một cái.

Việc này để giải thích dường như rất phức tạp cũng rất phiền toái, nói so với không nói đoán chừng còn tệ hơn, cô do dự một chút rồi kiên trì nói : "Cái này....Em, em mua."

Con ngươi Sở Lăng Xuyên nháy mắt liền lạnh như băng, nắm cổ tay Tổ Tổ cũng chặt hơn, con ngươi đen nhìn chăm chăm Tổ Tổ, dùng giọng nói lạnh như băng chưa bao giờ nói : "An Nhục Tổ, em nói dối đã thành thói quen sao ? Hả ?"

Tổ Tổ rất không thích khẩu khí Sở Lăng Xuyên như vậy, làm cho cô cảm thấy xa lạ, không thoải mái được, nhất là ánh mắt cả anh, không còn làm cho người ta cảm thấy thân cận như trước mà là rét lạnh làm cho người ta cảm thấy co rúm lại : "Anh có ý gì ?"

Sở Lăng Xuyên nhin không được ba mẹ nói trong điện thoại, lòng càng thêm lạnh như băng, vòng tay này nhìn chất lượng tuyệt đối là không tầm thường, chẳng lẽ nào....Nghĩ đến đó, anh một phen bỏ tay Tổ Tổ xuống, lạnh lùng nghiêm nghị nói : "An Nhục Tổ, anh hỏi em, em sẽ bỏ được mấy vạn đồng đi mua một cái vòng tay sao ? Uh ? Em nói thật cho anh, từ chỗ nào có ?!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cãi Nhau

Tổ bị dọa sợ rồi, cô lớn như vậy nhưng chưa từng có lúc lại sợ hãi một người như thế. Sở Lăng Xuyên xanh mặt, trong mắt đầy lửa giận, hai tay nắm chặt giống như một con sư tử giận dữ muốn xé xác cô.

"Là, là người khác đưa." Tổ Tổ nói chuyện lắp bắp rồi đứng lên, cả người cũng căng thẳng, sợ Sở Lăng Xuyên người này không khống chế được mà đánh cô một trận, cô chịu không được đâu cho nên đành phải thử giải thích cho anh.

"Đàn ông đưa ?"

Tuy rằng Sở Lăng Xuyên cố ý đè thấp giọng nói, nhưng vẫn cả vù lấp miệng em như vậy làm cho trái tim nhỏ của Tổ Tổ run lên.

Tổ Tổ nhìn vẻ mặt đáng sợ của anh, ngực đập thình thịch mà gật đầu, nhìn sắc mặt Sở Lăng Xuyên càng lạnh hơn mà cô vội vàng bổ sung : "Em cũng hẳn không quen biết, hẳn là người thân một học sinh của em, sau đó không hiểu thế nào lại tặng em cái vòng tay này. Cứng rắn tặng, nhưng em không muốn !"

"Như thế nào không muốn lại đeo ở trên tay ?" Sở Lăng Xuyên lại lần nữa nắm tay mang vòng tay đó của Tổ Tổ "Là hẳn cứng rắn muốn tặng em, vậy nhưng em cũng không ngăn cản được công kích mật ngọt chết người của hẳn ?"

"Không phải em tự em đeo, là hẳn cứng rắn đeo cho em." Tổ Tổ vội vàng nói xong, lại cảm thấy uất ức. Tuy rằng lúc này có chút sợ anh, nhưng mà chất vấn của anh làm cho cô rất không thích, đáng về chết cũng không sợ mạnh mẽ đi tới rồi ngênh cổ găm nhẹ : "Sở Lăng Xuyên anh có ý tứ gì ? Là nói em tham lam hư vinh sao ? Em cho anh biết vòng tay này căn bản là em không muốn !"

"Hẳn cứng rắn đeo cho em, em sẽ không tháo xuống trả lại hẳn sao ?"

"Bởi vì vòng tay quá nhỏ, em tháo xuống không được !"

"Đeo lên mà không thể tháo xuống sao ?" Sở Lăng Xuyên nói xong tháo xuống cái vòng trên cổ tay Tổ Tổ, sau đó cầm lên giống như quơ quơ trước mắt Tổ Tổ "An Nhục Tổ, em chính là lừa dối anh như vậy ?"

Tổ Tổ tròn to mắt nhìn thứ trong tay Sở Lăng Xuyên, nhìn lại cổ tay mình một chút, không thấy vòng tay, vòng tay đã bị anh tháo xuống !

Làm sao lại liền bị anh tháo xuống như vậy ? Cô thể nhưng không có cảm giác chút đau đớn nào. Là lực chú ý của cô bị dời đi hay là bởi vì tức giận mà quên đi đau đớn ? Không nghĩ ra, cũng chẳng muốn nghĩ ngợi, cô chỉ biết là bây giờ có miệng mà nói không rõ được.

"Anh, anh, tùy anh nghĩ như thế nào, em không thẹn với lương tâm !" Tổ Tổ cực kỳ tức giận nói xong rồi vượt qua anh, vọt tới bên bàn mà cầm túi xách của mình định rời đi. Nhưng cô lại bị Sở Lăng Xuyên ôm lấy eo, Tổ Tổ tức giận gào nhẹ : "Buông ra, anh cái người phân phiệt (*) rất không phân rõ phải trái này !"

(*) Phân phiệt : Ý nói Sở Lăng Xuyên giống quân nhân phản động, người chống đối chính trị đó. Thực ra chị đang muốn mắng anh không hiểu rõ chị giống như phân phiệt đó.

"Muốn đi đâu !" Sở Lăng Xuyên mặt đen lại, nhú mày nhìn Tổ Tổ, cũng đặt cô trên giường, Tổ Tổ muốn đứng dậy nhưng anh lại bảo cô : "Em ngồi yên cho anh, đêm khuya rồi em định làm cái gì ?"

Nước mắt ở trong mắt đảo quanh, cô gần như muốn khóc nhưng lại nhịn xuống không rớt nước mắt. Giọng cô hơi nghẹn ngào, tức giận nói : "Em về nhà, không cần nói chuyện với sự tự đại và không phân rõ phải trái của anh !"

Tổ Tổ nói xong lại đứng dậy muốn đi, Sở Lăng Xuyên liền nóng nảy, hai tay chụp tới mà ôm ngang Tổ Tổ đặt trên giường. Tổ Tổ bị bắt nằm xuống, giấy dựa nhưng không ra được, quay đầu nhìn thấy Sở Lăng Xuyên tay giờ lên cao giống như muốn đánh cô. Nhìn tay anh giờ lên cao như vậy, lại nhìn vẻ mặt tức giận kia của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ trắng bệch, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ, cô là bị dọa rồi.

Sở Lăng Xuyên nhìn vẻ mặt kia của Tổ Tổ, tay đang giờ cao kia đánh lên trên giường, buông Tổ Tổ ra rồi đứng lên, lạnh lùng nói : "Nhận đồ của người khác lại nói dối với anh. An Nhục Tổ, em thành thật đợi ở chỗ này cho anh, tỉnh lại thật tốt đi."

Sở Lăng Xuyên nói xong sửa sang lại quần áo, nổi giận đùng đùng bước đi, đêm tối cũng không biết đi làm gì, Tổ Tổ cũng không quan tâm việc đó, chính là cảm thấy anh biến mất ở trước mắt cô thì tốt lắm rồi. Lúc này trong lòng cô rất không dễ chịu, rất không muốn nhìn thấy anh.

Tổ Tổ là con gái một trong nhà, từ nhỏ lại hiếu thuận nghe lời, ba mẹ chưa bao giờ quá nghiêm khắc trách mắng cô, bạn bè lại đối với cô càng cung chiều, quan hệ cùng đồng nghiệp cũng rất tốt. Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới giờ bị người khác đối đãi như vậy, ở trong lòng sao có thể chịu được.

Nghĩ đến anh vừa mới răn dạy mà nước mắt Tổ Tổ nhịn không được rơi xuống. Nằm trên giường mà buồn bã khóc lên, giống như một đứa nhỏ bị oan ức mà đau lòng khóc, lại sợ bị người khác nghe được nên theo bản năng kim nén tiếng khóc.

Trong căn phòng xa lạ này, nghĩ tới về giận dữ của anh mà cô bỗng cảm thấy kết hôn có phải sai lầm rồi hay không ? Lúc trước anh dịu dàng săn sóc, cái gì cảm giác ấm áp hạnh phúc đều ở hôm nay mà "rầm" một tiếng vỡ nát hết.

Tổ Tổ ở bên này thương tâm khóc, ở bên kia Sở Lăng Xuyên lại bị chính trị viên chi dạy. Người nhà chính trị viên cũng tới nên liền ở trên tầng này, cách phòng Sở Lăng Xuyên vài phòng nhưng vẫn nghe được Sở Lăng Xuyên đang mắng người.

Sau khi Sở Lăng Xuyên rời đi, chính trị viên đi ra liền nghe được Tổ Tổ đang khóc trong phòng, liền đuổi theo Sở Lăng Xuyên hỏi sao lại như thế, sau khi Sở Lăng Xuyên nói đại khái một chút thì chính trị viên liền mắng lên : "Tôi nói cho cậu, chuyện gì đều được chính là ở đời chuyện của nữ nhân thượng nằm úp sấp oa con (?). Cậu nói xem người ta thật vất vả đến một chuyến, cậu phát hỏa cái gì !

Tôi biết cậu, tôi cũng hiểu cậu, cậu phát hỏa không đơn giản là vì ghen tỵ, cậu cũng tức giận chính mình nữa, khi vợ mình cần mình nhất thì cậu cũng không ở bên người cô ấy, không cho cô ấy được một cuộc sống và cảm giác an toàn, nhưng cậu với vợ mình chỉ gặp nhau vài lần, cô ấy đối với cậu chưa hiểu rõ sâu đậm, cô ấy có thể hiểu không ?

Cho dù biết được cậu tự giận chính mình, lửa giận không có chỗ phát, đi đánh bao cát, nếu chưa hết giận thì đi đập gạch, hay chạy 10 km, cậu hung hăng với vợ mình làm cái gì, mắng người ta khóc, cậu có thể dễ chịu sao ? Vấn đề liền được giải quyết sao ?"

Tổ Tổ khóc ? Sở Lăng Xuyên tâm liền bị nheo một phát, có chút sốt ruột nói : "Được rồi, em biết mình đang làm cái gì, em đây là cố cho cô ấy một cái cảnh báo thôi, làm cho cô ấy ghi nhớ thật lâu. Được rồi, chuyện của em anh đừng lo lắng, anh vẫn nên trở lại ôm vợ mình thôi." Nói xong liền đi luôn.

Tổ Tổ khóc lóc rồi ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ còn cau mày, ngủ rất say cho nên không biết khi nào Sở Lăng Xuyên trở lại, chín là vào ngày hôm sau khi...tỉnh lại thì nhìn thấy Sở Lăng Xuyên ngồi trên ghế bên cạnh giường, con người đen đang nặng nề nhìn cô.

Lúc này Sở Lăng Xuyên mặc một bộ quân trang phẳng phiu, râu đã cạo sạch sẽ, sớm đã rửa mặt xong, dáng vẻ rất sạch sẽ khoan khoái. Ánh mắt không còn lạnh lùng nghiêm nghị như trước, không hề đầy vẻ giận dữ mà là rất nặng nề giống như biển khơi vào đêm, sóng lớn lăn tăn, cũng không còn làm cho người khác co rúm lại nữa.

Hai người nhìn lẫn nhau, Sở Lăng Xuyên không nói chuyện, Tổ Tổ cũng trầm lặng rồi giương, coi anh là không khí. Cô xuống giường, đi dép lê rồi đi vào nhà vệ sinh. Đứng trước gương, nhìn đến ánh mắt mình sưng lên kết hợp với mắt cá mà trong lòng đã hỏi thăm Sở Lăng Xuyên bên ngoài mấy lần, cũng đúng nước lạnh làm lạnh đi đôi mắt sưng đỏ không chịu nổi của mình.

Đi ra từ buồng vệ sinh liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên ngồi bên cạnh bàn, trên bàn là bữa sáng. Tổ Tổ liếc anh một cái, giọng điệu lạnh nhạt mà không có tinh thần nói : "Em...muốn về nhà."

Sắc mặt Sở Lăng Xuyên bình tĩnh như thường, cũng không mạnh mẽ giữ lại, chỉ thản nhiên nói : "Ngồi xuống ăn cơm đã, ăn cơm xong rồi đi.

Tổ Tổ do dự một chút rồi đi đến bên bàn, ngồi đối diện Sở Lăng Xuyên, cũng không nói chút gì mà trực tiếp cầm đũa, im lặng ăn cơm. Ăn xong rồi là có thể về nhà, không cần phải... nhìn anh nữa.

Sở Lăng Xuyên chưa ăn mà cứ nhìn Tổ Tổ ăn. Anh không biết suy nghĩ của Tổ Tổ, càng không biết ngày hôm qua răn dạy một trận đã làm quan hệ vốn gọi là hài hòa của anh cùng Tổ Tổ thành hồng bét.

Nói lại về thói quen, anh đã quên mất Tổ Tổ không phải binh lính của anh. Đêm qua loại thái độ kia của anh đã làm cho Tổ Tổ từ nhỏ luôn được yêu thương không tiếp nhận được, cho dù trong lời nói cũng không có nói cái gì tổn thương nhưng vẫn làm Tổ Tổ tổn thương.

Ăn cơm xong Tổ Tổ định thay quần áo, lúc thu dọn đồ đạc thì phát hiện quần áo cô hôm qua thay đã được giặt qua, hơn nữa còn được sấy khô, gấp chỉnh tề đặt ở một góc giường.

Thay quần áo xong, lấy ra một vài đồ ăn giống nhau mà cô mang đến. Lúc thu dọn mọi thứ tốt rồi chuẩn bị đi, Sở Lăng Xuyên lại nhận lấy túi đồ trong tay cô.

Tổ Tổ hơi cúi mày quay đầu nhìn anh, nghĩ rằng không cần anh có lòng tốt, lúc muốn cầm lại túi đồ thì Sở Lăng Xuyên lại cầm mũi của mình đội lên, nói với Tổ Tổ : "Đi thôi, anh đưa em đi."

Tùy ý đi, Tổ Tổ nghĩ rồi đi ra ngoài, Sở Lăng Xuyên cũng đi theo ra ngoài. Vốn tưởng rằng anh là đưa có đi ra thôi, nhưng mà ra khỏi doanh trại Tổ Tổ mới biết là anh muốn đưa cô về nhà.

Không phải anh không rảnh để về nhà sao, tại sao bây giờ lại có thể ra ngoài ? Tuy rằng trong lòng nhin không được suy nghĩ nhưng mà Tổ Tổ cũng không đặt câu hỏi. Có lẽ là xin phép hoặc là giao công việc cho người khác hay thế đi.

Xe chạy trên đường, tâm Tổ Tổ cũng chạy nhanh theo chiếc xe , mà không khí trong xe cũng nặng nề, yên lặng như vậy, làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Sở Lăng Xuyên nhìn về mặt lạnh nhạt của Tổ Tổ, cảm nhận rõ ràng Tổ Tổ xa cách anh, vươn một bàn tay nắm tay của Tổ Tổ, cô lại rút ra, còn quay đầu đi không nhìn anh.

Cô gái này còn không cho anh chạm, lại giơ tay một phát bắt được tay Tổ Tổ mà nắm trong lòng bàn tay, bá đạo mạnh mẽ làm Tổ Tổ căn bản không thể từ chối.

Sở Lăng Xuyên nhũu mày hỏi : "Làm sao vậy, nói em vài câu mà vẫn còn mang thù sao ?"

Tổ Tổ không nói chuyện, cũng không quay đầu, tùy ý để anh nắm tay cô. Ngay lúc không khí có chút xấu hổ thì điện thoại của cô vang lên, cô liếc mắt nhìn anh một cái, anh liền biết điều mà buông tay.

Sau khi Tổ Tổ lấy điện thoại di động của mình ra liền thấy được một dãy số xa lạ, chân mày cô cau lại, tuy rằng không nhớ rõ ràng dãy số này nhưng cũng đoán mang máng là Trì Dật Phi gọi tới.

Người này, rốt cuộc là muốn như thế nào ? Không đủ phiền phức sao, Tổ Tổ không có ý định nhận điện thoại của hắn, trực tiếp ấn tắt gọi. Cô nghĩ là hắn sẽ không lại gọi tới nhưng di động lại vang lên, cô đã đánh giá thấp cố chấp của người nào đó rồi.

Khi Tổ Tổ đang định tắt đi thì di động lại bị Sở Lăng Xuyên cầm lấy, cô muốn đoạt lại cũng không kịp rồi, Sở Lăng Xuyên đã lưu loát ấn đồng ý gọi. Sau khi trầm lặng trong chốc lát, anh liền lạnh lùng nói : "Tôi là chồng cô ấy."

Tổ Tổ nhìn mặt của Sở Lăng Xuyên, vẻ mặt lạnh lùng kia của anh cô chưa có thấy qua, nhất là ánh mắt kia, giống như thấy được sát khí trong truyền thuyết, lòng Tổ Tổ lại run lên một chút. Tiếp theo cô liền nghe thấy Sở Lăng Xuyên cười lạnh một tiếng : "Được, nửa giờ sau gặp nhau."

Sở Lăng Xuyên nói xong liền tắt điện thoại, trả lại điện thoại di động cho Tổ Tổ. Tổ Tổ cầm điện thoại di động của mình, mở to mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, rốt cuộc cũng mở miệng nói với anh : "Anh, anh muốn đi gặp hắn ?!"

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhếch môi cười về phía Tổ Tổ "Vì sao không ?"

Xe tăng tốc, nhanh đến nỗi làm cho lòng Tổ Tổ cũng gần như rơi nhanh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nhục Nhã

Sở Lăng Xuyên chờ Tổ Tổ đi đến nơi cùng Trì Dật Phi ước định, văn phòng của Trì Dật Phi. Văn phòng này không ở tòa nhà của công ty mà là một biệt thự độc lập, cảnh vật xung quanh tương đối tốt.

Xe dừng lại ở cửa biệt thự, Tổ Tổ nhìn thấy ở cửa biệt thự có vài người đàn ông cao lớn mặc đồ đen và đeo kính, dáng vẻ rất không tốt, những người này là vệ sĩ của Trì Dật Phi sao ?

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn Tổ Tổ, bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô, trầm giọng nói : "Bảo bối, đừng sợ, có anh ở đây."

Tổ Tổ quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Xuyên mà nhũn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh đi một cái : "Ai nói em sợ. Bọn họ làm cái này cũng chỉ làm đủ khi thể thôi, em ước chừng so sánh với anh thì những người này đều là hổ giấy. Hơn nữa hiện tại chính là xã hội pháp trị (*), em không tin bọn họ dám làm xằng bậy cho nên có cái gì phải sợ chứ."

(*) : Xã hội sử dụng pháp luật, cái này cũng không xa lạ gì đâu nhỉ ^^

Quả nhiên là không sợ, nếu không ở đâu lại bình tĩnh suy nghĩ việc này, Sở Lăng Xuyên câu môi, cười như không cười : "Không nghĩ tới em xem trọng anh như vậy, hơn nữa còn tin tưởng anh như vậy, cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Nhìn không nổi anh ra về bánh chọc như vậy, với cả Tổ Tổ vẫn còn tức giận với anh cho nên rất không nể mặt anh mà đã kích : "Sở Lăng Xuyên, anh đứng ra về như vậy nữa, em chỉ tin tưởng đồng chí Quân Giải Phóng thôi."

Hai người đang nói chuyện thì có hai người đàn ông mặc tây trang đi tới, mỗi bên giúp một người, giúp Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ mở cửa xe rồi đồng thanh nói : "Mời. Ông chủ của chúng tôi chờ ở bên trong."

Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên liếc mắt nhìn nhau sau đó buông tay nhau, lưu loát xuống xe rồi đi đến vị trí đầu xe. Sở Lăng Xuyên lại lần nữa cầm tay Tổ Tổ dắt đi, mang theo cô nhanh chóng đi vào bên trong.

Tầng một biệt thự là một phòng họp rộng lớn, bố trí một cái bàn, tận bên trong đậu một chiếc xe thể thao màu đỏ, bên kia là một nơi để tiếpse khách. Trì Dật Phi ngồi ở đằng kia, đang bắt chéo chân uống trà, đối với Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ làm như không thấy.

Trong nháy mắt khi Sở Lăng Xuyên tiến vào đã đảo qua toàn bộ bố cục qua đáy mắt. Đối với thái độ của Trì Dật Phi, anh cũng không thèm để ý, một bộ quân trang phẳng phiu đứng ở nơi đó, giống như quân kỳ sừng sững không ngã, cả người đều là khí chất kiêu ngạo. Ánh mắt cao ngạo mà ung dung, lộ ra sắc bén và uy nghiêm.

Dù sao Tổ Tổ cũng tu luyện chưa đủ, bầu không khí này làm cho cô cảm thấy kỳ dị, quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên, lại nhìn kỹ Trì Dật Phi, trong lòng có chút không yên cùng luống cuống. Mặc dù hôn nhân này không có tình yêu nhưng mà cô cũng không muốn có nhiều bụi gai.

Cuối cùng Trì Dật Phi cũng thiếu kiên nhẫn đứng lên, bước đi rất tao nhã, đi từng bước tới chỗ Sở Lăng Xuyên bọn họ. Tổ Tổ nhìn hẩn lại nghĩ đến, Trì Dật Phi, anh có thể đứng ra về tao nhã như vậy hay không, thực làm cho người ta không thoải mái.

Trì Dật Phi đứng ở chỗ cách Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ hai bước, nhìn Sở Lăng Xuyên từ trên xuống dưới rồi hỏi : "Cô giáo An, không biết họ của chồng cô là gì ?"

Không đợi Tổ Tổ mở miệng nói, Sở Lăng Xuyên đã lạnh lùng đáp : "Không dám, họ Sở."

"Sở tiên sinh." Trì Dật Phi cười cười, buông tay chỉ chỉ toàn bộ xung quang, sau đó dùng một loại giọng nói rất nhẹ : "Sở tiên sinh, anh nhìn toàn bộ đi, không định nói chút gì sao ? Sẽ không nghĩ đến chút gì sao ?"

Tổ Tổ giống như hiểu được Trì Dật Phi muốn làm cái gì, hẩn muốn dùng sự giàu có của hẩn để nhục nhã Sở Lăng Xuyên, làm cho Sở Lăng Xuyên cảm thấy chính mình chỉ có hai bàn tay trắng. Trong lòng Tổ Tổ thực khinh bỉ Trì Dật Phi, cũng rất tức giận, cô đang muốn mở miệng nói thì Sở Lăng Xuyên lại giành trước một bước.

"Nơi này mọi thứ đều rất xa hoa, giàu có." Sở Lăng Xuyên nói xong nhìn bốn phía một chút, rồi sau đó tầm mắt đặt ở trên người Sở Lăng Xuyên, dùng một loại giọng điệu nghiêm túc nói : "Không biết Trì tiên sinh có biết hay không, khu vực này trong kháng chiến từng bị quân địch chiếm lĩnh, bậc tiền bối của chúng ta vì đoạt lại nơi này mà đổ máu hy sinh ở trận địa. Rất nhiều chiến sĩ đã phải trả giá bằng mạng sống và máu của mình, cuối cùng để đoạt lại lãnh thổ. Trì tiên sinh, còn muốn tôi nói thêm gì nữa ?"

Tổ Tổ kinh ngạc nhìn Sở Lăng Xuyên, nhìn uy nghiêm và cao ngạo trong ánh mắt khiếp người kia, không biết vì sao Sở Lăng Xuyên chỉ đơn giản nói mấy câu thế nhưng lại làm cho cô hơi có chút cảm giác máu nóng sôi trào.

Sắc mặt Trì Dật Phi thay đổi, hoàn toàn không dự đoán được Sở Lăng Xuyên sẽ nói ra như vậy, hẩn không thể đề xuống ý nghĩ của Sở Lăng Xuyên để ẩn lộ số của. Hẩn chỉ chỉ chiếc xe thể thao màu đỏ kia, lại chỉ chỉ xung quang : "Danh xe (*), khu nhà cao cấp, tài phú, những điều này đều là đàn bà tha thiết mơ ước, tôi có thể cho người con gái của mình mọi mong muốn của cô ấy. Mà anh, có thể cho cô ấy cái gì, vô tận cô đơn cùng chờ đợi. Anh cái gì cũng không cho cô ấy được, anh nên trả lại tự do cho cô ấy, như vậy mới có thể làm cô ấy hạnh phúc !"

Lúc này Tổ Tổ nóng nảy rồi, cái này rõ ràng là nhục nhã Sở Lăng Xuyên, chỉ thiếu chút nữa là nói Sở Lăng Xuyên anh là người tham gia quân ngũ, muốn cái gì cũng không có, biết điều mà nhường lại vợ mình đi, tôi mới có thể cho cô ấy hạnh phúc.

Cảm thấy Sở Lăng Xuyên sắp tức giận, lại sợ phiền phức mà cãi nhau lớn, Tổ Tổ nắm chặt tay của Sở Lăng Xuyên, đối với Trì Dật Phi nói không ngừng : "Phi phi phi, anh, anh, anh cảm niệm cho tôi. Họ Trì, đừng tưởng rằng anh có mấy đồng tiền dơ bẩn liền rất giỏi, bà đây không hiếm lạ nhá. Anh, anh ôm danh xe của mình đi, ôm khu nhà cao cấp cũng cái tài phú của mình mà tầm một cái rồi ngủ đi !"

Sở Lăng Xuyên buông lỏng tay của Tổ Tổ, đi tới gần Trì Dật Phi, cùng hẩn gần như áp vào nhau. Trên người Sở Lăng Xuyên phát ra cái khí thể át người, làm cho Trì Dật Phi nhin không được lo lắng một chút.

Trì Dật Phi cao 1m75, so sánh với người thường không tính quá lù nhưng đứng trước mặt Sở Lăng Xuyên rõ ràng thấp một đoạn, khí thể cũng thua một nửa nhưng lại ra vẻ cường đại, không để cho mình quá mất mặt.

Tổ Tổ đứng ở đằng kia, rất sợ Sở Lăng Xuyên cùng Trì Dật Phi đánh nhau, cũng không phải sợ Sở Lăng Xuyên sẽ bị đánh mà sợ sẽ có ảnh hưởng với sự nghiệp của anh, cô không nghĩ bởi vì cô mà liên lụy đến anh.

Tổ Tổ nhìn thấy Sở Lăng Xuyên nói gì đó bên tai Trì Dật Phi, giọng nói nhỏ nên cô không nghe được. Chỉ nhìn thấy sắc mặt Trì Dật Phi thay đổi, một bộ dáng như mèo bị giẫm phải đuôi, giờ nắm đấm đánh tới Sở Lăng Xuyên.

"A !" Tổ Tổ nhin không được kinh hãi, nghĩ Sở Lăng Xuyên sẽ bị đánh một quyền nhưng mà Sở Lăng Xuyên lại nhanh nhẹn tránh đầu, sau khi bàn tay ngăm đen bắt được nắm tay Trì Dật Phi liền túm như vậy. Trì Dật Phi thẳng tắp bị ném ra ngoài, hướng đến chỗ nàng mà ngã chổng vó.

Động tác quá nhanh, quá ngoan (ác), gần như Tổ Tổ không thấy rõ làm như thế nào, chỉ thấy một tránh một túm mà người Trì Dật Phi đã rất chường tai gai mắt nằm ở đó rồi, nửa ngày cũng không có động tĩnh, sẽ không ngã chết chứ ?

Tổ Tổ có chút lo lắng sẽ tai nạn chết người, đi qua nhìn thì chỉ thấy Trì Dật Phi vẻ mặt đau đớn, há mồm thở dốc. Dường như hẩn muốn đứng lên nhưng kinh ngạc vì không dậy nổi. Tổ Tổ nhớ tới cái vòng tay kia, vội vàng lấy ra từ trong túi, định quăng cho hẩn sau đó liền đi.

Lúc này Sở Lăng Xuyên đi tới, cầm vòng tay trong tay Tổ Tổ rồi sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay kia túm tay Trì Dật Phi lên rồi đặt vòng tay vào trong tay hẩn : "Trì tiên sinh, thứ quý trọng như này nên thu lại."

Sở Lăng Xuyên rất tốt bụng giúp Trì Dật Phi lấy tay nắm chặt vòng tay, bàn tay ngăm đen cầm tay của Trì Dật Phi. Tổ Tổ nghĩ không có việc gì, đang muốn kéo Sở Lăng Xuyên rời đi thì chỉ nghe thấy một tiếng gầy, còn có tiếng Trì Dật Phi kêu đau vang lên.

Chờ khi tay Sở Lăng Xuyên rời khỏi tay Trì Dật Phi, Tổ Tổ mới nhìn thấy vòng ngọc bị gãy trong tay Trì Dật Phi. Mà tay Trì Dật Phi đau mà run run, không biết có gãy xương hay không ? Lúc này Tổ Tổ mới ý thức được là Sở Lăng Xuyên dùng sức khi nắm tay Trì Dật Phi, làm vỡ vòng tay kia. Trời ơi, bàn tay Sở Lăng Xuyên là cái gì vậy ?!

Sở Lăng Xuyên không để ý tới Tổ Tổ kinh ngạc mà đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, còn ghé vào Trì Dật Phi, vẻ mặt bình tĩnh nói : "Trì tiên sinh, hôm

nay gặp mặt, nếu về sau không muốn nghe lại lời của tôi, mời anh cách xa vợ tôi ra một chút, anh quấy rầy đến sinh hoạt hàng ngày của cô ấy."

Sở Lăng Xuyên nói xong nắm tay Tổ Tổ, xoay người đi ra ngoài. Trì Dật Phi vốn định gọi người nhưng rồi cuối cùng lại thống khổ kêu gào : "Gia nhập quân ngũ rất giỏi sao, các người, tôi sẽ tìm lãnh đạo của mấy người !"

Tổ Tổ nghe tiếng kêu gào phía sau, nhin không được lo lắng nhìn Sở Lăng Xuyên. Chỉ thấy vẻ mặt anh ung dung, ánh mắt bình tĩnh, đối với uy hiếp của Trì Dật phi không thêm đề ý : "Sở..."

"Về nhà thôi." Sở Lăng Xuyên đánh gãy lời nói của Tổ Tổ, kéo tay cô mà đi ra, không nhìn mấy vệ sĩ đang rục rịch kia mà thông dong đi tới bên cạnh xe.

Trước khi lên xe còn hướng về phía mấy vệ sĩ muốn đánh anh lại không dám kia mà...cười không đứng đắn. Lúc này mới nhanh nhẹn chui vào bên trong xe, chạy nhanh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 42

Xe chạy quay về nội thành, dọc đường đi hai người cũng chưa nói chuyện. Tuy rằng Tổ Tổ thực sự tức giận đêm qua bị Sở Lăng Xuyên oan uổng cùng giận dữ trách mắng nhưng mà lúc này lại là càng sùng bái anh hơn.

Đột nhiên nhớ tới trách mắng đêm qua, Tổ Tổ lại vội vàng nhắc nhở chính mình không cần không có tiền đồ như vậy, quên rằng đêm qua anh dạy bảo cô giống như dạy con cháu mình hay sao ? Tại sao có thể lại bắt đầu sùng bái anh chứ ?

Mấy lần nhắc nhở chính mình nhưng mà trong đầu đều là cao ngạo mà vẻ mặt lại thông dong cùng với đôi tay giống như rất thần kỳ, tay anh hẳn có rất nhiều sức lực nhỉ ? Tổ Tổ nhin không được mà nhìn trộm Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ nhìn thấy trên mặt Sở Lăng Xuyên vẫn còn duy trì loại uy nghiêm làm cho người ta kính sợ này, làm cho cả người anh càng thêm có phần góc cạnh. Hai bàn tay đã tóm Trì Dật Phi quăng cho nằm rạp xuống đất, nắm chặt làm đứt vòng tay kia lúc này lại nắm tay lái.

Nếu anh dùng thêm lực một chút, tay lái sẽ không nát luôn chứ ? Ý nghĩ này ở trong đầu Tổ Tổ chợt lóe lên, cảm thấy tại sao chính mình lại trở nên hài hước như vậy, nếu cái gì đều vừa sờ, bóp một cái đã nát rồi thì đoán chừng Sở Lăng Xuyên đã trở thành chuyên gia phá hỏng rồi.

Sở Lăng Xuyên mặt không đổi sắc lái xe, ánh mắt nặng nề không biết đang suy nghĩ gì. Nhưng mà chút động tác nhỏ này của Tổ Tổ anh đã sớm nhận thấy. Cô gái này làm sao lại nhìn lên anh chứ, cũng không phải không cho cô nhìn mà : "Làm sao lại dùng khóe mắt nhìn người khác chứ ? Muốn nhìn thì nhìn trực tiếp, đừng dùng ánh mắt liếc anh thế nữa."

Tổ Tổ quay đầu, trực tiếp trợn mắt trắng liếc anh một cái, tiếp đó không thêm đề ý tới anh nữa. Cô nhưng là rất tức giận đấy, cực tức giận, nhất định phải làm cho anh biết rằng trách mắng cô thì sẽ có hậu quả vô cùng nghiêm trọng. À đúng rồi, thậm chí anh còn muốn đánh cô, còn chưa có làm được nhưng về sau sẽ có mâu thuẫn, anh tính tình nóng nảy liên dạy cô giống như cháu mình, sau đó lại vung cô một cái tát, vậy kết quả của cô không phải giống như vòng ngọc kia sao ? Nghĩ đến đã cảm thấy hơi sợ rồi.

Sở Lăng Xuyên cũng đã nhận ra Tổ Tổ còn tức giận tại vì chuyện hôm qua, anh nghĩ cô sẽ nhận ra cái sai nhưng mà ngấm lại ngày hôm qua chính mình mắng dữ như vậy, nghĩ cô sẽ nhận sai nhưng cái mặt này dù thế nào cũng không kéo xuống được rồi. (*)

(*) : Nghĩa là nói chị không bỏ xuống danh dự để nhận sai với anh á.

Ngay trong lúc hai người đều có tâm sự, cũng không biết bất giác đã trở lại nội thành. Tổ Tổ không định về nhà, như vậy sẽ phải ở cùng một chỗ với anh, hơn nữa cô cũng muốn giải sầu, cái gì tức giận buồn bực đều vứt hết đi.

Sở Lăng Xuyên chạy xe đến gần quảng trường thành phố thì dừng lại, quảng trường có rất nhiều người đang chơi đùa, thả diều, dạo chơi, tắm nắng, đi bộ, đôi tình nhân đang lôi kéo nhau cũng có.

Lúc Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên từ trên xe bước xuống lập tức khiến cho không ít người chú ý, thế nhưng đã có hai cô gái chạy đến gần Sở Lăng Xuyên, muốn cách để liên lạc, thậm chí còn muốn chụp ảnh chung cùng anh. (Cút, cút ra. Hoa đã có chủ nhớ)

Người đàn ông này, như thế nào lại trâu hoa ghẹo nguyệt như thế ? (Chị có ít đâu =.=) Tổ Tổ lập tức đi đến chỗ đài phun nước, Sở Lăng Xuyên thoát khỏi hai cô gái kia, đuổi theo vài bước rồi đi song song cùng Tổ Tổ, còn kiêu ngạo nói : "Bảo bối, em ghen sao ?"

Tổ Tổ lắc đầu than thở : "Anh thật sự là tự kỷ đến không thể tự kiểm chế rồi."

Vừa nói xong thì liền có một em bé chừng mười tuổi đi một cái xe đạp hết lên mà đi qua, cách đó không xa còn một đôi tình nhân đang đi xe đạp đôi đây lãng mạn vòng quanh quảng trường. Tầm mắt Tổ Tổ liền dừng trên những người đang đi xe đạp đôi kia.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên rất nhạy bén, lập tức đã hiểu được suy nghĩ của Tổ Tổ. Nhưng mà anh cũng không rõ một cái xe đạp lại có sức hấp dẫn lớn như vậy sao ? Anh nắm bà vai cô một chút, dặn dò : "Ở chỗ này chờ anh, chờ đi chỗ khác."

Nói xong anh liền nhanh chóng rời đi, Tổ Tổ thì đi xung quanh mấy quầy hàng mua một vài đồ chơi. Còn chưa có đi hết thì liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên ngồi trên một chiếc xe đạp đi tới trước mặt cô rồi dừng lại, anh đứng xuống nói : "Lại đây đây nào."

Hai con mắt Tổ Tổ mở thật to, đều là khó hiểu cùng nghi hoặc, làm gì lại đạp xe tới đây, không phải cho cô dừng đi, lắc đầu, quên đi, tuy rằng cô rất muốn thử nhưng mà không nghĩ sẽ muốn bị ngã đâu.

"Giúp anh." Sau khi Sở Lăng Xuyên nói một tiếng thì Tổ Tổ liền kinh ngạc đi tới rồi nhận lấy xe đạp. Cô rất nghe lời mà giúp anh đi tới chỗ trống trải không có người, Sở Lăng Xuyên nhủ thầm, nhìn không được hỏi : "Làm sao lại không ngồi lên ?"

Tổ Tổ dừng bước, tuy rằng không nguyện ý nhưng vẫn có chút xấu hổ nói : "Em không biết đi."

Sở Lăng Xuyên mở to hai mắt nhìn Tổ Tổ, không thể tin được. Thậm chí có cũng không đi, thứ này không phải giống như đồ chơi sao mà còn không đi được ? "Em nói đùa phải không ?"

"Sẽ giật mình như thế sao, mẹ em không cho em học. Với cả đến trường nếu không phải người trong nhà đưa đón chính là ngồi xe buýt, như vậy cũng không cần phải học mà." Nhìn thấy ánh mắt anh vẫn kinh ngạc như cũ, Tổ Tổ cảm thấy có chút 囧 liên cố tình oán giận anh : "Như thế nào anh không lấy một chiếc xe đạp đôi chứ. Như vậy anh có thể chở em." (Cạn lời, đi xe đạp đôi càng khó mà mẹ =.=)

Xe đạp đôi sao ? Thật ra anh có nghĩ đến, nhưng mặc quân trang mà cùng cô đi xe đạp ở trên quảng trường đi bộ....Hay là thôi đi, ánh mắt nhìn xe một chút, ra lệnh nói : "Đi lên."

"Hà ?"

"Anh sẽ dạy cho em." Thực ra Sở Lăng Xuyên xem ra thì cái này còn cần học sao ? Tùy tiện ngồi lên rồi đạp thôi, không rõ lắm nhưng té bào vận động của Tổ Tổ làm sao mà chả hoạt động, tay nắm chặt ghế sau nói : "Nhanh chút nào."

Tổ Tổ cũng không còn do dự, ngồi lên rồi lo lắng dặn Sở Lăng Xuyên : "Anh cần phải đỡ thật tốt đấy."

"Được rồi, chân dùng sức để đạp đi." Sở Lăng Xuyên ra lệnh một tiếng. Tổ Tổ liền thử đạp một chút, xe đạp liền đi về phía trước. Sở Lăng Xuyên xem ra cái xe đạp đồ chơi này với Tổ Tổ người này hóa ra lại giống như không thể vượt qua.

Vẫn đạp như vậy đến hơn mười giờ trưa, ngạc nhiên là vẫn không học được cách đi xe đạp, có thể thấy được người nào đó có bao nhiêu ngốc nghếch.

Nhưng mà có Sở Lăng Xuyên giúp đỡ nên Tổ Tổ trái lại cũng dừng cảm học, cũng một lòng muốn học đi được. Nhưng Sở Lăng Xuyên lại sắp học máu, nha đầu này không phải ngốc bình thường đâu, nhìn không được kêu lên : "Đừng xoay tay lái lung tung, dưới chân dùng sức đạp. Nhìn đường phía trước, luôn nhìn dưới chân làm cái gì !"

Bị Sở Lăng Xuyên kêu một tiếng như vậy, tay Tổ Tổ run lên một chút nhưng mà rất nhanh lại điều chỉnh lại. Sở Lăng Xuyên dùng sức đẩy vài lần, xe đạp tăng tốc mà đi nhanh.

Tổ Tổ cũng dùng sức đạp, cảm thấy chơi rất vui, trên mặt liền sung sướng cười.

Lúc đầu cô không tin tưởng Sở Lăng Xuyên lắm, nhưng mà học lâu như vậy nên hiện tại Tổ Tổ rất tin tưởng Sở Lăng Xuyên sẽ cho cô an toàn, có anh giúp tuyệt đối sẽ không đổ.

Tổ Tổ đạp một chút thấy tốc độ chậm lại, cô liền cười kêu lên : "Nhanh hơn một chút nữa đi, đẩy nhanh hơn một chút !"

Kêu vài tiếng không thấy có người phản ứng cô liền quay đầu nhìn lại, oh, thần linh ới, chỗ nào có người phía sau chứ. Vốn Sở Lăng Xuyên nên giúp cô đỡ xe để giữ thăng bằng giờ phút này lại đang đứng cách đó không xa mà cười về phía cô.

Tình huống gì thế này ? Anh, anh thế nhưng lại buông tay ? Thế này là không có ai giúp cô đỡ xe nữa ư ? Làm sao anh có thể mặc kệ cô chứ ?! A a a, Tổ Tổ trong lòng sợ hãi kêu, Sở Lăng Xuyên sẽ không hại người như vậy chứ !

Không biết Sở Lăng Xuyên không giúp đỡ xe vẫn còn ngồi vững vàng, nhưng sau khi vừa quay đầu liền không biết như thế nào rồi, không nắm chắc được phương hướng, xe cũng không giữ được thăng bằng, dưới chân thì quên phải đạp nên sợ hãi nhìn mình sắp đâm đầu vào rừng cây. "A !" Kinh hãi hô một tiếng, ngã xe, người Tổ Tổ cũng bị ngã xuống.

Vốn tưởng rằng mình sẽ ngã vô cùng thảm nhưng mà khi cơ thể tiếp xúc với mặt đất không có đau đớn như đã dự đoán. Khi cô mở mắt ra liền thấy mình đang đè một người dưới thân, làm đệm thịt cho cô !

"Sở Lăng Xuyên !" Tổ Tổ đã quên hoảng sợ khi nãy, chính là khó hiểu là anh chạy tới như thế nào, bay đến sao ? Gào, xú gia hỏa cũng dám hại cô, Tổ Tổ buồn bực nắm bà vai anh "Ai cho anh buồn tay, anh đã nói không buông tay mà, anh gạt người !"

"A !" Sở Lăng Xuyên kêu đau một tiếng, vẻ mặt thống khổ làm tâm Tổ Tổ run lên một chút. Có phải anh làm đậm thịt mà bị cô đè đến đau không ? Trong lòng cô hoảng hốt, vội vàng tránh ra từ trên người anh, lo lắng hỏi : "Anh bị làm sao vậy ?"

"Cánh tay của anh....."

"Cánh tay bị làm sao cơ ?"

Sở Lăng Xuyên ngồi dậy, nhìn cánh tay phải của anh, đau đớn nói : "Hình như bị trật khớp rồi...."

"Trời, trật khớp ư, anh chịu đựng rồi chúng ta đi bệnh viện." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ "xoát" một tiếng trắng bệch rồi, cực kỳ lo lắng mà nói chuyện cũng không lưu loát. Nói xong cô vội vàng đỡ Sở Lăng Xuyên đứng lên, nhưng mà khi vừa kéo tay trái Sở Lăng Xuyên thì eo của cô liền bị hai cánh tay có lực chặt chẽ giam cầm trong ngực.

Còn chưa kịp phản ứng thì môi đã bị người nào đó hôn một chút. Chờ khi Sở Lăng Xuyên rời môi của cô thì Tổ Tổ thấy được hai con mắt của anh sáng lên, cô liền lập tức rủa rằng rồi, cái người đàn ông đáng ghét này dám đưa giỡn cô, cái gì cánh tay bị trật khớp chứ, căn bản là lừa gạt cô.

Nhưng mà anh không có việc gì cũng làm cho cô nhẹ nhàng thả ra, thực an tâm. Tổ Tổ một phen đẩy anh, Sở Lăng Xuyên cũng lập tức buông cô ra. Rồi khỏi ôm ấp của anh, sau khi hai người đứng lên, Tổ Tổ liền một trận quyền đâm cước đá đối với Sở Lăng Xuyên : "Sở Lăng Xuyên ! Anh càng ngày càng kỳ cục ! Hôm qua hại em bị ngã ngã chổng vó, buổi tối còn nằng em ghê như vậy. Hôm nay lại hại em ngã thế nhưng còn dám gạt em, anh, anh thật sự rất đáng giận !"

Sở Lăng Xuyên nhìn một chút, bốn phía không có người mới tùy ý để Tổ Tổ khóc om sòm. Chờ khi cô dừng khoa chân múa tay anh mới nói : "Ngày hôm qua anh nói em chính là xem trọng em, cũng là tức giận chính mình nên giọng điệu có nặng một chút, về sau anh sẽ chú ý. Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, không tức giận nữa, uh ?"

Một lần ngã như vậy, một lần cãi nhau như vậy nên Tổ Tổ ghen tức cũng tiêu tán, Hơn nữa Sở Lăng Xuyên đã nói như vậy, nếu cô còn cáu kỉnh có vẻ cũng quá mức, hừ một tiếng rồi chỉ xe đạp bị ngã trên mặt đất hỏi : "Cái kia tính như thế nào giờ ?"

Sở Lăng Xuyên sửa sang lại quần áo một chút, đội mũ lên rồi rất chắc chắn nói : "Bây giờ em cười thử xem, khẳng định sẽ không ngã, em sẽ xuất sắc được. Đừng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh, chính mình thử xem chẳng phải sẽ biết được sao."

Thử xem liền thử xem, cô cũng không phải loại hèn nhát. Tổ Tổ nâng xe đạp dậy, làm vài động tác chuẩn bị rồi một bước cười lên. Sau đó loạng choạng đi lên, ha, thật sự được này !

Cuối cùng một chút tức giận cũng bởi vì thành tựu nho nhỏ này mà tan thành mây khói.

Trả xe đạp rồi hai người cùng đi ăn cơm trưa. Tổ Tổ rất đói bụng nên ăn không ít. Ở mặt ngoài thì hai người nhìn trông rất hài hòa nhưng trong lòng Tổ Tổ luôn có chút không thông.

Đi ra từ nhà ăn sau đó hai người lên xe. Tổ Tổ giằng co cho tới trưa nên thực sự có chút mệt mỏi, cô lười biếng liếc mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái nói : "Hôm nay anh về đơn vị sao ?"

Sở Lăng Xuyên giơ tay sờ sờ tóc Tổ Tổ, hơi câu môi, trong mắt hiện lên ánh sáng không dễ nhận thấy, trầm giọng nói : "Lát nữa sẽ trở lại. Mệt mỏi rồi đi, mệt mỏi thì ngủ trong chốc lát, bao giờ đến anh sẽ gọi."

"Ừm.."

Tổ Tổ thật sự nhắm mắt lại mà ngủ gà ngủ gật, không được một lát liền mơ mơ màng màng ngủ luôn. Thẳng đến khi có người nhẹ nhàng đẩy cô, cô mới mê man trừng mắt lại, nhìn trước mắt là nhà của người nhà bộ đội thì ngây ngẩn một chút, cô là đang nằm mơ đi ?

Nắm mắt lại mà tiếp tục ngủ, không đúng, Tổ Tổ lại mở mắt ra, hoàn toàn tỉnh táo. Cô quay đầu nhìn thấy Sở Lăng Xuyên vẻ mặt cười xấu xa, nhìn lại vài người nhà trong viện một chút, Tổ Tổ nheo mắt mình, có cảm giác là không phải nằm mơ : "Đây là tình huống gì vậy ?"

Sở Lăng Xuyên buồn cười nhìn phản ứng của Tổ Tổ, giơ tay xoa nhẹ đầu cô một chút, trầm giọng nói : "Nhóc con ngốc, nhìn cái gì chứ ? Nói cho em biết là em đã bị bắt cóc. Yên tâm đi, người chồng anh đây sẽ không bạc đãi em đâu."

☹ ! Tại sao lại thành lưu manh chứ ! Bụng Tổ Tổ run lên một cái, anh thế nhưng lại còn ném cho cô một cái mị nhãn, mười phần tê người !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Tổ Tổ vốn tưởng rằng Sở Lăng Xuyên sẽ đưa cô về nhà, không nghĩ tới lại chờ cô về quán doanh. Quên đi, tức đến từ tác an chi. Sở Lăng Xuyên lại lặp lại chiêu cũ, sau khi để cô ở trong phòng liền đi làm việc của anh.

Phòng ở có người quét tước qua nên vẫn sạch sẽ như vậy, chần được gấp chỉnh tề sạch sẽ mà đặt ở đầu giường. Tổ Tổ cảm thấy nơi này cho dù là cái chần bình thường cũng rất có sức sống, rất không giống với thế giới của cô.

Không có việc gì làm, một mình nên cũng không muốn ra ngoài đi bộ, Tổ Tổ chỉ có thể tự nghe nhạc để giải trí. Xem ti vi, ăn đồ ăn vặt rồi ngủ gà ngủ gật, trong phòng bị rối loạn. Trong lúc đó còn có vài người nhà giống cô vào cửa, nói chuyện phiếm trong chốc lát thiên.

Mấy người nhà đi rồi thì Tổ Tổ liền đi tắm rửa một cái, lúc trưa học đi xe đạp thật đúng là ra nhiều mồ hôi. Chờ khi cô rửa mặt nhẹ nhàng khoan khoái và mặc quần áo chỉnh tề rồi thì Sở Lăng Xuyên đã trở lại.

Đóng cửa lại, Sở Lăng Xuyên liền bước đến bên người Tổ Tổ, một tay ôm lấy cô mà cho cô một nụ hôn nhiệt tình như lửa.

Sở Lăng Xuyên rất thích cảm giác ôm Tổ Tổ, eo của cô nhỏ không đủ một nắm tay, cơ thể mềm mại luôn tỏa ra mùi thơm của con gái. Lòng ngực của anh rộng mà rắn chắc, hai cánh tay có lực giống như một tòa thành bao quanh Tổ Tổ rất chặt chẽ. Anh cứng rắn, cô mềm mại, hình ảnh hai người ở cùng một chỗ mà ôm nhau như vậy thật hoàn mỹ và hài hòa.

Sau một nụ hôn nóng bỏng thì Sở Lăng Xuyên lại lưu luyến không đành lòng mà ở trên mặt Tổ Tổ hôn cái cái mới chịu ngừng, con ngươi đen nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ, dường như giống với việc dù nhìn như thế nào cũng đều không đủ.

Hô hấp Tổ Tổ có chút không ổn định, môi bị hôn qua có chút đau còn có chút tê dại nữa. Hai má không biết là bởi vì hôn mà động tình hay là bởi vì hô hấp không thông mà trở nên đỏ rực, cô rũ rập xuống tránh đi ánh mắt sáng rực của anh, nhẹn không được mím mím môi.

Sở Lăng Xuyên lại giờ một tay lên mà vuốt ve hai má Tổ Tổ "Bảo bối, đáng về mặt đỏ lên của em thật đáng yêu."

Tuy rằng biết Sở Lăng Xuyên thẳng thắn nhưng mà người đàn ông này trực tiếp khen một câu như vậy làm Tổ Tổ vẫn thực ngỡ ngàng. Nhưng mà tất nhiên phản ứng không thể bình thường được, không phải xấu hổ làm nũng mà lại ngẩng đầu, giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, rất không khiêm tốn nói : "Bản thân em mặc kệ là khóc hay là cười đều rất đáng yêu."

Sở Lăng Xuyên nhẹn không được mà nở nụ cười, cười ra tiếng luôn. Nhẹn không được mà lại cúi đầu hôn môi Tổ Tổ một cái mới nói : "Bảo bối, tự tin của em đã bay lên đến mức độ tự kỷ rồi, khiêm tốn một chút như anh không được sao."

"So sánh với anh thì em còn kém xa." Tổ Tổ nói xong cũng cười "Em ăn cơm được chưa, em đói bụng."

"Đi, ăn cơm thôi."

Bữa tối lại có rất nhiều người cùng ăn một chỗ mà không ăn bên ngoài, ăn ở trong căn tin doanh trại. Nhiều người đàn ông thì cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm. Nhiều cô gái đàn bà thì nghe mấy người đàn ông nói chuyện, cũng có khi nói chuyện về đề tài của con gái. Không khí vô cùng náo nhiệt.

Bữa tối kết thúc, mọi người lại thoải mái rời đi, Khá tốt là mặc dù mọi người uống hơi nhiều nhưng cũng không say quá mức cho nên Sở Lăng Xuyên tuy rằng có vài phần ngà ngà nhưng vẫn còn rõ ràng.

Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ định về phòng ở khu nhà để nghỉ ngơi. Hai người vai kề vai đi qua dọc đường vào khu người nhà.

Lúc này trời đã tối đen, trời đầy sao, đèn doanh trại xưa tan đi bóng đêm ở doanh trại. Vị trí nơi đóng quân thực hẻo lánh cho nên xung quanh đều là núi, nhìn xa xa thì cũng tối như mực. Tổ Tổ cảm thấy nếu cô có mỗi một mình thì ban đêm tuyệt đối sẽ không dám ra ngoài đi bộ.

Sở Lăng Xuyên bước chân lớn nên đi rất nhanh, hơn nữa chuyên tâm đi về phòng ở cho nên bước chân càng rộng. Mà Tổ Tổ hết nhìn Đông lại nhìn Tây cho nên lúc đi lập tức bị tụt lại.

Nhìn bóng lưng Sở Lăng Xuyên phía trước mà trong lòng Tổ Tổ lo lắng, Sở Lăng Xuyên, chờ đi nhanh như vậy chứ, cũng không biết phối hợp với cô đi chậm một chút hay sao, vội vàng bước đi nhanh hơn đi theo anh, một phen túm ống tay áo của anh.

"Làm sao vậy?" Anh quay đầu khó hiểu nhìn cô, cô cười hi hi nhưng không trả lời. Anh cũng hiểu được chút gì đó, quay đầu nhìn xung quanh một chút rồi cầm tay Tổ Tổ kéo tay cô đi đến chỗ khu người nhà.

Rốt cục cũng về tới chỗ ở, vừa vào cửa Sở Lăng Xuyên đã bắt đầu cởi giày, cởi quần áo của mình. Không nói gì, Tổ Tổ trực tiếp đi vào nhà vệ sinh mà đánh răng rửa mặt, cộng thêm giải quyết vệ sinh, giằng co gần mười phút mới ra ngoài.

Sở Lăng Xuyên cởi hết liền chỉ còn lại quần trong rộng thùng thình. Trên mặt anh đều là cười xấu xa, ánh mắt không e dè mà nhìn chăm chăm bộ ngực của Tổ Tổ, đi tới rồi nắm cầm của cô, hôn cô một cái : "Chờ anh, anh đi tắm rửa đã."

Mặt Tổ Tổ nhẹn không được đỏ lên, đặc biệt hiểu được lời này của anh có ý gì. Sở Lăng Xuyên hài lòng nhìn phản ứng của Tổ Tổ, nhanh chóng vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Không khí mập mờ này làm Tổ Tổ có chút không được tự nhiên, ho khan một tiếng rồi đi sửa sang lại giường, treo quần áo Sở Lăng Xuyên đã được gấp ở trên giường tốt rồi sau đó mới ngơ ngẩn xem ti vi.

"Bảo bối !" Sờ Lăng Xuyên tắm rửa xong liền đi ra, một bước chân liền vọt tới trên giường mà ôm Tố Tố vào trong ngực. Một hồi loạn hôn trên môi và trên người Tố Tố, hôn đến địa phương sợ nhột của Tố Tố làm cô nhin không được cười rộ lên.

Sờ Lăng Xuyên giống như phát hiện ra chỗ chơi rất hay, hơn nữa cho tới bây giờ chưa thấy Tố Tố cười qua như vậy cho nên lại làm mấy chuyện xấu như vừa hôn vừa bóp địa phương sợ nhột của cô. Tố Tố gần như cười đến đau cả hai bên sườn, đáng vẻ trốn vào trong một góc.

Dưới sự chơi đùa của hai người đệm giường đã trở nên rất xốc xếch, ở vị trí góc tường có đồ vật gì đó lộ ra, có chút giống như đã từng nhìn qua. Tố Tố cũng không để ý Sờ Lăng Xuyên quấy nhiễu làm cô nhột mà giờ tay cầm đồ vật kia lên.

Tố Tố sững sờ nhìn đồ vật kia, cũng quên cái gì ngứa hay không ngứa. Sờ Lăng Xuyên cũng nhìn thấy Tố Tố nhìn cái gì đó trong tay, một phen đoạt lại rồi nhìn kỹ, mẹ nó, sao lại là mũi, người nào thân thiết như vậy chứ ?

Ngày hôm qua Tố Tố đột nhiên đến, anh nhất định không chuẩn bị. Hôm nay hai người gần như đều ở cùng một chỗ, cũng không chuẩn bị cái này, muốn nói là anh chuẩn bị thì chính là nói dối.

"Sờ Lăng Xuyên, anh đừng nói đây là anh chuẩn bị." Tố Tố nói xong liền ngồi dậy, ánh mắt hung dữ trừng mắt nhìn Sờ Lăng Xuyên "Không thể tưởng tượng được, anh dường như trung hậu nhưng nội tâm lại đen tối !"

Sờ Lăng Xuyên rất bình tĩnh, không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ kêu cửa. Anh cũng không muốn vợ mình ở phương diện này lại hiểu lầm đối với anh, nghiêm mặt thực chắc chắn nói : "Cái này không biết là thằng nhóc nào lưu lại, không có liên quan đến anh."

"Sự thật xảy ra ngay trước mặt mà anh còn dám nói dối sao !" Tố Tố nghiêm mặt, ra vẻ lạnh lùng nhưng kỳ thật trong lòng cười nghiêng ngả. Sờ Lăng Xuyên anh cũng có hôm nay, chúng ta hiện tại coi như là có oan báo oan, có thù báo thù được rồi.

Đại gia, người nào hại lão tử con mẹ nó rồi. Sờ Lăng Xuyên ở trong lòng mắng một câu liền cười về phía Tố Tố : "Vợ à, phòng này em không có ở cho nên có đôi khi sẽ có người nhà của người khác đến thăm rồi ở một chút. Vợ à, em hiểu mà."

Tố Tố miệng mếu máo, che mặt nằm ở trên giường khóc nức nở : "Ồ ô.....Tiểu Xuyên Xuyên, anh người này không có lương tâm, kết hôn mới được bao lâu mà anh thế nhưng đã không tuân thủ đạo lý làm chồng hả. Em...em, em muốn bỏ anh !"

Sờ Lăng Xuyên nhức đầu, còn khóc lên nữa, đây là giải thích cũng không rõ sao ? Thế nhưng còn muốn bỏ anh. Nhìn bà vai run run, cô gái khóc thương tâm này mà tim của anh cũng run rẩy theo. Lần đầu tiên anh phát hiện mình sợ con gái khóc.

"Bảo bối, em phải tin tưởng anh. Em chính là cô gái đầu tiên của anh, cũng là cô gái cuối cùng, anh chính là vẫn thủ thân như ngọc, thứ này tuyệt đối không phải của anh."

Tố Tố tiếp tục khóc.

"Bảo bối, đừng khóc nữa nhé ? Anh đau lòng lắm."

Tiếng khóc vẫn như trước.

"Vợ bảo bối, lòng anh có trời đất chứng giám, trong sạch như sông Như Nguyệt, tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với vợ mình."

Tố Tố càng khóc dữ dội hơn, bà vai run rẩy cũng càng thêm khoa trương. "Ngoan, đừng khóc." Sờ Lăng Xuyên nhẹ nhàng dỗ Tố Tố, cũng giờ tay nắm bà vai cô, lật thân thể đang nằm sấp vào lòng mình.

Nghĩ sẽ nhìn thấy khuôn mặt với đầy nước mắt nhưng không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt đang cười đến đáng đánh. (Quá phúc hắc rồi ==) Đúng vậy, Tố Tố đang cười, cười đến chảy cả nước mắt. Sờ Lăng Xuyên nổi giận, được, nha đầu lừa đảo kia, vốn dĩ không có khóc, nguyên lai vẫn luôn luôn cười mà lại dọa anh đến mức phải giải thích nửa ngày.

Một tay nhấc Tố Tố xuống trên giường, chân sau một bước đã ngồi trên đùi Tố Tố, hai mắt lộ ra hung quang, hung dữ nói : "Tốt, An Nhục Tố, lá gan em không nhỏ nhỉ, cũng dám chơi đùa anh như vậy !"

"Anh...anh....anh bị làm gì vậy." Tố Tố cười đến nổi thở không ra hơi, chân bị Sờ Lăng Xuyên đè không thể nhúc nhích, nhìn vẻ mặt anh khó chịu mà nghĩ rằng mình đùa quá trớn rồi làm anh tức giận.

"Anh muốn cho em biết tay mà nhìn một chút !" Đang nói liền hạ tay xuống, bàn tay to túm một cái nút cái áo sơ mi của Tố Tố không dư một viên mà bay loạn xung quanh, lộ ra ngọn núi bị áo ngực bao vây của Tố Tố.

Tố Tố hô nhỏ một tiếng, hay tay đâm đánh chân anh "Sờ Lăng Xuyên, cái người đầu heo này.....Ừm...." Mũi bị Sờ Lăng Xuyên hôn nên chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô a a.

Quần áo bị cởi xuống, hai thân thể dây dưa cùng một chỗ. Lòng ngực rắn chắc của anh đặt ở trên chỗ mềm mại của cô, tay dao động, môi thì roi xuống từng từng cái hôn giống như dây lên một ngọn lửa muốn thiêu đốt lẫn nhau.

Sau khi cảm giác được cô động tình, hông của anh hạ xuống, xông vào thật sâu bên trong chỗ mềm mại của cô, hưởng thụ vẻ tốt đẹp của cô. Cô giống

như một thảo nguyên rộng lớn mà anh là một tuần mã, ở thế giới của cô mà thỏa thích rong ruổi.

Một khắc khi tình cảm bộc phát bùng nổ kia, anh gầm nhẹ một tiếng, động tình mà kêu tên cô. Mà Tổ Tổ trả lại cho anh chỉ có một tiếng "um" bị đè nén mà mị người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Cả một đêm kích tình, Tổ Tổ mệt muốn chết rồi. Mà sáng sớm Sỡ Lãng Xuyên đã rời đi ra ngoài, còn cô vẫn ngủ thẳng tới 8 giờ mới tỉnh lại. Trong phòng trừ cô thì không có ai khác, đoán chừng anh đang bận việc đi, trong bộ đội nghỉ lễ cũng khác biệt không lớn sao ?

Trên bàn được để bữa sáng vẫn còn ấm. Trước tiên rời giường rửa mặt rồi lấp đầy cái bụng, sau đó lại mệnh khổ mà tìm lại từng cú áo sơ mi. Tìm kiếm nửa ngày cuối cùng cũng đủ rồi. Dọn dẹp đồ đạc của mình cho tốt một chút rồi lại mang quần áo của Sỡ Lãng Xuyên vào nhà vệ sinh để giặt phơi thật tốt.

Buổi chiều là cô phải đi rồi, ngày nghỉ cũng đã hết. Nghỉ lại ba ngày này, tuy rằng bị oan uổng nhưng nói tóm lại trôi qua vẫn rất đặc sắc, hơn nữa rất có thu hoạch. Ít nhất cô cũng đã bet đi xe đạp.

Thu thập xong mọi thứ rồi, Tổ Tổ có chút nhàm chán, đẩy cửa phòng bếp ra thì nhìn thấy bên trong còn có đồ làm bếp nữa. Nghĩ lại mặc dù Sỡ Lãng Xuyên vắng cô nhưng đối với cô vẫn tốt lắm. Hơn nữa đã làm rất nhiều vì cô, lần này cô trở về, có lẽ khoảng một tuần sau mới gặp được nhau đi ?

Sắp tạm bệt nên tặng anh một bữa trưa phong phú một chút để biểu hiện tấm lòng cũng rất tốt nhĩ. Vừa đúng lúc cô học được làm bốn món ăn, mẹ còn dạy cô một món ăn nữa, cộng lại cũng đủ một bàn rồi. Lòng vừa động liền hành động luôn, nên qua chỗ nào mua thức ăn nhĩ ?

Nghĩ một chút cô liền gọi điện thoại cho Sỡ Lãng Xuyên, hỏi tình hình bên đó một chút. Ở bên kia Sỡ Lãng Xuyên nghe được Tổ Tổ muốn nấu cho ăn một bữa cơm mà mờ mờ trong bụng, nói thẳng để cô chờ một chút rồi nói cô cần cái gì thì anh sẽ để người ta mang qua đó.

Tổ Tổ nói cần nguyên liệu nấu ăn, lúc này hai người mới cúp điện thoại. Khoảng lúc hơn mười giờ thì có một chiến sĩ trẻ ở ban nấu ăn đến đây rồi lấy ra nguyên liệu nấu ăn cô cần.

Nhìn thấy chiến sĩ này tuổi không lớn lắm nên Tổ Tổ liền nói chuyện phiếm cùng cậu, hỏi cậu bao nhiêu tuổi, ở đâu. Hỏi một chút mới phát hiện ra chiến sĩ trẻ kia thực cẩn thận, mặt ngại ngùng mà đỏ rần, Tổ Tổ cũng không tiện hỏi lại.

Bởi vì nguyên liệu nấu ăn ban nấu nướng đã xử lý xong trước đó cho nên chỉ cần để trong nồi là xong, không cần người hỗ trợ nên để cho chiến sĩ kia đi làm việc của mình. Trước tiên Tổ Tổ rửa sạch cái nồi một lần tiếp theo liền bắt đầu nấu ăn.

Thịt gà xào cay, gà xé tương, sợi đậu phụ trộn và mộc nhĩ trộn với dưa chuột, sườn kho tàu, cá luộc. Còn có một món rau trộn ba loại, ngoại trừ cái đó ra còn xào thêm một chút nguyên liệu chính cô nghiên cứu rồi bỏ ra nồi.

Sáu món đồ ăn, đủ phong phú rồi chứ nhĩ. Sau khi bày món ăn ra bàn, Tổ Tổ lại làm một món canh trứng, món ăn chính là mỹ sọ, chờ người ta trở về liền nấu. Sau khi toàn bộ đã ở trên bàn thì vừa đúng 12 giờ. Người nào đó đúng giờ cơm liền trở về.

Nhưng mà không phải một người trở về mà còn dẫn theo hai chiến sĩ đến đây nữa. Người này cũng không nói sớm, nếu đồ ăn không đủ thì làm sao bây giờ ? May là Tổ Tổ chính mình có làm nhiều món ăn nên không đến mức không đủ ăn. Mọi người ngồi xung quanh bàn rồi ăn cơm.

Tay nghề của Tổ Tổ đều được khen ngợi. Trong đó có một người khen Sỡ Lãng Xuyên phúc khí rất tốt nên mới cưới được một người vợ tốt, trên phòng lớn dưới phòng bếp. (*) Người nào đó cũng không khiêm tốn một chút nào mà cười đến đắc ý, còn hơn nữa là không biết xấu hổ nói : "Tất nhiên, ánh mắt của tôi có thể kém sao?"

(*) : Ý nói chị đang lo được mọi việc đó.

Đối với hành vi này của anh Tổ Tổ rất không biết nói gì, nhưng mà chỉ thấy không thể trách anh. Sau khi ăn cơm trưa vui vẻ thì hai chiến sĩ cũng nói tạm biệt với Tổ Tổ rồi nói nói cười cười rồi đi.

Khi Tổ Tổ định dọn dẹp bát đĩa thì Sỡ Lãng Xuyên lại nắm bả vai của Tổ Tổ. Anh để cho cô ngồi trên giường, mở TV cho cô xem : "Vợ em vất vả rồi, em nghỉ ngơi đi, còn lại để anh làm cho."

Nói xong còn ra vẻ mà giúp Tổ Tổ rót cốc nước, lại thừa cơ mà yêu thương hôn trên mặt cô một cái. Lúc này mới đi dọn dẹp bàn ăn, Tổ Tổ nhìn bóng dáng bận rộn của anh, nhàn nhạt cười.

Cô không phải không thừa nhận Sỡ Lãng Xuyên là một người đàn ông có thể dễ dàng làm cho con gái say mê. Nếu không phải lòng cô đã sớm bị cướp

mất, cô nghĩ cô nhất định sẽ yêu thương người đàn ông này nhỉ ? (Are you sure lòng chị đã mất ? Các nàng đừng lo lắng ^^)

Sau khi rửa sạch bát đĩa, nôi chảo rồi dọn dẹp xong phòng bếp thì Sở Lăng Xuyên liền đi rửa tay rồi ngồi xuống bên cạnh Tổ Tổ. Anh ôm cô vào trong ngực, mặc dù không nói cái gì nhưng đã có một tiếng gọi không đành lòng mà găt gao bao quanh Tổ Tổ.

"Bảo bối." Sở Lăng Xuyên kêu lên rồi cũng ôm Tổ Tổ ngồi ở trên đùi anh, Tổ Tổ muốn đi xuống nhưng anh lại ấn cô xuống, cúi đầu quất quật hôn môi cô "Hôm nay không đi được không ?"

Tổ Tổ nghĩ một chút liền nói : "Nếu ngày mai đi thì quá muộn rồi."

Hai người không nói về việc đó nữa, cứ ôm nhau như vậy, an tĩnh ôm. Tuy rằng không nở nhưng luôn phải tạm biệt. Lúc hai giờ chiều thì Sở Lăng Xuyên đề Tổ Tổ ngồi xe, lần này là anh lái xe đưa cô đến để chờ xe địa phương.

Xuống xe, hai người đứng ở ven đường chờ xe, không nắm tay cũng không ôm nhau mà chỉ có yên lặng chăm chú nhìn. Lúc xe tới, Tổ Tổ định lên xe, cô ngẩng đầu nhìn anh : "Em đi rồi, anh trở về thôi."

"Đi đường cẩn thận đấy, bao giờ đến nhà thì gọi cho anh."

"Ừm." Tổ Tổ gật đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, không biết vì sao mà trong lòng thậm chí có một cảm giác không nở. Trước kia, mỗi lần anh đi cô đều không có cảm giác gì. Cô đã quen với việc anh vội vã về rồi lại vội vã rồi đi, mà lần này lại là cô phải rời đi.

Thì ra xoay người rời đi là loại mùi vị như thế này. Ngưng mắt nhìn một chút, Tổ Tổ mang tui đi đến chỗ xe. Sở Lăng Xuyên vẫn nhìn theo bóng lưng của cô, định cho cô một cái ôm nhưng mà anh là quân nhân, dù sao cũng phải chú ý ảnh hưởng một chút cho nên chỉ có thể nhìn theo cô rời đi.

Thì ra xoay người rời đi là loại mùi vị như thế này. Ngưng mắt nhìn một chút, Tổ Tổ mang tui đi đến chỗ xe. Sở Lăng Xuyên vẫn nhìn theo bóng lưng của cô, định cho cô một cái ôm nhưng mà anh là quân nhân, dù sao cũng phải chú ý ảnh hưởng một chút cho nên chỉ có thể nhìn theo cô rời đi.

Tổ Tổ đi vài bước rồi quay đầu, nhìn thấy anh vẫn còn đứng ngốc ở nơi đó, lòng cô đột nhiên dấy lên một sự kích động không nói rõ được. Cô để túi lại rồi xoay người, chạy tới chỗ anh rồi nhào vào trong lòng anh, cho anh một cái ôm đánh thẳng từ đằng trước.

Rất ngắn ngủi, chỉ được một chút liền buông ra. Sau đó cô cười rồi phát phát tay với anh, xoay người mà chạy tới chỗ xe đỗ. Tiện tay xách tui của mình rồi lên xe, tìm chỗ để ngồi xuống, lại nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn cô.

Nhưng mà không có người nào nói cô kéo dài thời gian hay oán giận cô, chỉ có một nụ cười mỉm như ngầm hiểu.

Sở Lăng Xuyên, hẹn gặp lại.

*

Ngày mùng 1 tháng 5 trôi qua, sau ngày nghỉ được thả lỏng lại vui đầu vào công việc. Cái người Trì Dật phi kia cũng không hề xuất hiện quấy rầy cuộc sống của Tổ Tổ nữa, cuộc sống của cô khôi phục yên bình như trước kia. Nhưng mà Sở Lăng Xuyên trái lại thường xuyên một ngày ba lần mà gọi điện thoại cho Tổ Tổ để hỏi tình hình của cô, sợ cô bị ức hiếp.

Thực ra thì ngày mùng 4 tháng 5 là sinh nhật của Tổ Tổ, cũng vừa đúng là thứ Sáu. Cô đi thăm Sở Lăng Xuyên, anh lại không có hỏi đến nên cô cũng không đề cập đến. Không muốn nghĩ là anh không biết hay là quên, chỉ cảm thấy nghề nghiệp của anh đặc thù nên không nhất định có thể trở về cho nên không đề cập đến.

Một ngày này rất nhanh đã đến, buổi sáng đi ra từ trong nhà thì ở trên đường nhận được đầu tiên là ba mẹ gọi điện thoại tới. Hai ngày trước Tổ Tổ đều ở nhà ba mẹ bên kia nên đêm qua mới quay về nhà mình. Cho nên nhất định là ba mẹ sáng sớm gọi tới chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Khi nhận được điện thoại thì khóe môi Tổ Tổ mang theo ý cười, mặc dù xe buýt rất đông nhưng cô vẫn còn cười được. Không đợi cô nói chuyện thì đầu bên kia mẹ dùng phát nói : "Tổ Tổ à, ba con có nhiệm vụ nên hôm nay sẽ không về, còn mẹ sẽ đi chơi nhà đi hai ngày. Trong nhà không có người nên khi con tan giờ làm nhớ về đây chăm sóc Soái Ca nhé, đừng có quên đấy."

Hà ? Tổ Tổ nghĩ sai chuyện rồi, không phải chúc cô sinh nhật vui vẻ. Trước kia đến sinh nhật tuy rằng không lớn quá nhưng mà người một nhà sẽ luôn ngồi cùng nhau ăn một bữa tối hoặc bữa trưa ấm áp. Sau khi gả đi rồi khỏi đây nên đãi ngộ liền bị hạ thấp sao ?

"Mẹ, một mình mẹ đi có làm sao không ?" Cô có chút lo lắng hỏi.

"Chị họ con sẽ đến đây đón mẹ mà."

Tổ Tổ vừa nghe liền an tâm, nhin không được hỏi : "Mẹ à, mẹ có quên mất chuyện gì hay không ?"

"Cái gì quên hay không quên, con đừng quên tới chăm sóc Soái Ca nhé, được rồi, mẹ tắt máy đây." Bên kia Lý Nguyệt Hương nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Tổ Tổ chỉ có thể nhìn máy của mình mà thờ dài, thật sự là con gái gả ra ngoài giống nước bị hắt đi mà. Ngay cả sinh nhật con gái mình cũng không nhớ rõ, được rồi, mẹ cùng đi chơi vui vẻ vài ngày là được rồi.

Đến trường học, trái lại động nghiệp của Tổ Tổ lại nhớ rõ sinh nhật của cô, tặng không ít lời chúc mừng. Cô cũng nhận được điện thoại của Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm chúc cô sinh nhật vui vẻ. Nhưng mà buổi tối hai người có việc nên không thể tổ chức ăn mừng cho cô.

Có lẽ là do bị người nhà và bạn bè nuông chiều cho nên khi mọi người không nuông chiều cô nữa cô liền mất mát cùng buồn bực. Còn có Sở Lăng Xuyên nữa, thân là chồng của cô, cho dù không về nhưng ít nhất cũng chúc cô một câu chứ, hẳn là anh biết sinh nhật của cô vào thứ mấy nhưng đoán chừng là quên rồi, cô có chút mất mát.

Xem ra sinh nhật này sẽ một mình cô lạnh lẽo trôi qua rồi, không đúng, là cùng Soái Ca trải qua mà. Ha ha, cũng không có tính là cô đơn lạnh lẽo đâu nhì.

Thời gian như nước chảy mà trôi qua, cũng đến thời gian tan giờ. Tổ Tổ cũng không vội va chạy về nhà mà trên đường còn xuống xe đi vào cửa hàng bánh ngọt mua một cái bánh nhỏ. Cô lười nấu cơm, lại vào một nhà hàng mua hai món ăn. Cô định trở về cùng chia nhau với Soái Ca.

Soái Ca có địa vị thấp nhưng hiện tại ở nhà so với cô nhưng còn cao hơn, ai bảo làm cho vừa thông minh vừa đáng yêu đâu? Ngay cả cô đều không thể ngăn cản sức quyến rũ của nó, thật thích, cái này phải cảm ơn đồng chí Sở Lăng Xuyên đã tặng cô một chú chó tốt như vậy.

Ở trên đường tắc lư nửa ngày, trời cũng dần dần đen, Tổ Tổ sợ Soái Ca đói bụng mà bị giày vò nên cũng chạy nhanh về nhà. Lên tầng sau đó bật đèn, thế nhưng không có sáng.

Không phải bóng đèn hỏng rồi chứ, Tổ Tổ đổi giày, phờ phạc đi vào phòng khách, Soái Ca thì đi theo người cô. Phòng tối như mực nên cái gì cũng không thấy rõ, Tổ Tổ sờ soạng đi đến phòng ngủ của mình, xem phòng ngủ có sáng hay không.

Đột nhiên trước mắt bỗng một ánh lửa xẹt qua, trên bàn trà thấp lên một ngọn nến, chiếu sáng vị trí xung quanh sofa còn chỗ khác hoàn toànมืด mù. Nhờ vào ánh sáng thì Tổ Tổ nhìn thấy trên ghế sofa có một người đàn ông.

Sở Lăng Xuyên !

Là anh !

Ngoài ý muốn, vui mừng, cảm động, trong nháy mắt lồng ngực Tổ Tổ tràn đầy hiểu rõ mọi chuyện. Sở Lăng Xuyên từ ghế sofa đứng dậy, đi đến phía trước bàn trà rồi giang hai tay ra : "Sinh nhật vui vẻ, bảo bối của anh."

Giờ khắc này giống như có bàn tay đẩy cô làm cho dưới chân cô không tự chủ được nhanh chóng chạy về phía anh, nhào vào trong lồng ngực rắn chắc của anh. Gắt gao cùng anh ôm nhau, ngẩng đầu nhìn anh, chống lại ánh mắt cương chiều của anh.

Tổ Tổ vui vẻ nở nụ cười, lộ ra hai cái má kúm đồng tiền làm say lòng người, kiễng mũi chân mà hôn lên môi anh. Một âm thanh "tách tách" vang lên, ánh sáng của mấy ánh chớp loé. Khoảnh khắc này đã được ghi lại.

Oa, còn có người khác ở đây sao? Lồng Tổ Tổ hoảng hốt, muốn rớt ra nhưng Sở Lăng Xuyên lại một phen giữ chặt sau ót Tổ Tổ, hôn sâu hơn nữa !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hối Hận Gả Cho Anh Sao

Trong phòng sau một khắc khi ánh sáng sáng lên thì hai người cũng hôn xong. Tổ Tổ cảm thấy mặt mình hơi nóng, trong lòng bắt đầu có chút cảm xúc không tả nổi.

Lúc này có rất nhiều người tiến ra, Tổ Tổ mặt phấp phồng đã đỏ bừng lại, ánh mắt có chút ngượng ngùng nhìn về phía mọi người, có ba mẹ, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên, còn có La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành. Cảm máy ảnh chụp ảnh chính là Thiệu Minh Thành.

Bởi vì lúc trước quá suy sụp cho nên giờ phút này kinh hi (*) cùng kích động tận hai lần. Cô kích động chỉ biết ngây ngốc cười về phía mọi người. Lý Nguyệt Hương đang cầm bánh sinh nhật đi về phía phòng khách, mọi người vây quanh rồi hô lớn : "Sinh nhật vui vẻ !"

(*) kinh hi : kinh ngạc + vui mừng

Hôm nay Sở Lăng Xuyên không mặc quân trang, toàn thân mặc quần áo thường, rất vừa người. Cả người anh nhìn lại chính là cao lớn, đẹp trai. Anh nhắc nhở Tổ Tổ bên cạnh "Tổ Tổ, tình huống này đừng cứ đứng ngây ngốc cười, nói chút gì đi."

Tổ Tổ lúc này mới hoàn hồn, ho khan một tiếng, cười nói : "Sinh nhật long trọng như vậy, thật sự là làm con thụ sủng nhược kinh (*). Trong lòng rất xúc động, tình cảm thực dâng trào, cảm ơn mọi người đã đối với con nhiều yêu thương như vậy, cảm ơn !"

(*) thụ sủng nhược kinh : được yêu thương mà kinh ngạc sợ hãi.

Mọi người cười một hồi rồi Hàm Hàm đùa giỡn, vẻ mặt cười xấu xa nói : "Cái kinh hi này là do đồng chí Trung tá bày ra đấy, cho nên Tổ Tổ thọ tình (*) à, không phải cậu nên đặc biệt cảm tạ người đàn ông bên cạnh cậu một chút chứ, ít nhất cũng phải thưởng cho một cái hôn đi. Mọi người nói xem có đúng không nào ?"

(*) thọ tình : dùng để nói những người được chúc mừng sinh nhật, chúc thọ,.....Minh để nguyên vì không tìm được từ thay thế.

Ba mẹ Tổ Tổ cười không nói gì nhưng lời kêu gọi này đã được vài người Tiểu Nhiên bọn họ nhiệt liệt đồng ý, lúc này lại thông thả, không còn ngại ngùng mà quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên, nở nụ cười "Nói như vậy thì vị đồng chí này là người có công. Được rồi, vậy bản thọ tình (*) sẽ thưởng cho anh một nụ hôn biểu thị chân thành cảm ơn đi."

(*) bản thọ tình : giống như trên nhưng câu này chị nói kiểu giống như bề trên để đùa vui vậy. Từ "bản" giống "bản cung" hay "bản quận chúa"....đó

Nói xong Tổ Tổ hôn một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước trên mặt Sở Lăng Xuyên, sau đó lại giống như trẻ con tự mình tìm ba mẹ. Đương nhiên ngay cả Hàm Hàm và Tiểu Nhiên cô cũng không buông tha, trên mặt mỗi người đều cần một ngụm. La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành liền miễn.

Sau một màn mờ đầu kinh hi và náo nhiệt, Tổ Tổ liền ước rồi cắt bánh, tiếp đó cũng ăn com. Một bàn mọi người cùng ngồi vây quanh, náo nhiệt không thôi. Đây có lẽ là sinh nhật vui vẻ nhất của Tổ Tổ.

Sau khi ăn com mọi người liền nghiên cứu một hồi, cuối cùng quyết định đi hát. Quyết định được hành động, ba mẹ Tổ Tổ không đi, nói là không chịu nổi mây âm thanh ồn ào kia rồi bảo bọn họ chơi thật vui.

Bọn Tổ Tổ một nhóm liền chậm rãi bắt đầu đi đến KTV, ngày mai là ngày nghỉ nên đêm nay có thể thống khoái chơi. (*)

(*) Ý là anh chị sẽ chơi vui vẻ, hết mình đó.

Đi vào KTV rồi bọn họ thuê một phòng. Hát tốt nhất là Hàm Hàm và Tiểu Nhiên, nghe hát hay nhất là Thiệu Minh Thành. Mà Sở Lăng Xuyên từ đầu tới cuối không mở miệng. Tổ Tổ bọn họ mạnh mẽ yêu cầu anh đến hát một bài nhưng anh lại không chịu.

Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn giúp Sở Lăng Xuyên giải vây, nhất là La Vi Khôn đùa làm mọi người đều nở nụ cười : "Các cậu cũng đừng bắt anh ấy, cái này tôi biết, anh ấy hát chính là đòi mạng, giống như lừa hi."

Tất cả mọi người đều cười, La Vi Khôn thì bị Sở Lăng Xuyên đập một cước, thực oan mà, thay anh giải vây mà còn bị đá.

Chơi đùa âm ỉ đến mười một giờ thì rốt cuộc mọi người đều chịu không được nữa mà phải về nhà ngủ. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên đều tự có hộ hoa sư giả cho nên không cần Tổ Tổ bận tâm, bọn họ đi trước. Còn lại Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên, sau khi liếc mắt nhìn nhau thì Tổ Tổ liền hỏi : "Chúng ta đi một chút hay là bắt xe về nhà ?"

Chỗ này cách nhà bọn học cũng không quá xa đi tầm 20 phút là tới, khó có được cơ hội tốt đẹp có thể ở trong bóng đêm đi dạo ở bên đường. Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, hỏi : "Em không mệt mỏi như ?"

Tổ Tổ lắc đầu, hỏi : "Anh thì sao, có mệt không ?"

Sở Lăng Xuyên trực tiếp dùng hành động biểu thị, giờ tay nắm tay Tổ Tổ, nắm tay cô vào lòng bàn tay, cuối cùng mười ngón tay đan nhau. Tổ Tổ cười cười về phía anh "Đi thôi, về nhà."

Hai người cứ chậm rãi đi trên vỉa hè như vậy. Đi một chút thì Sở Lăng Xuyên liền giờ tay lấy từ trong túi một cái hộp, đưa tới trước mắt Tổ Tổ "Tặng quà sinh nhật cho em"

"Hà ?" Tổ Tổ đứng bước lại, nhìn cái hộp nhỏ tinh xảo trong tay anh, đưa tay nhận lấy rồi cười nói : "Tiểu Xuyên Xuyên, nói thật ra em phát hiện được anh thật là ngày càng đáng yêu."

Sở Lăng Xuyên nhéo nhẹ mũi Tổ Tổ, nghiêm túc cảnh cáo cô "An Nhược Tổ, em có thể nói anh cao lớn, oai phong, đẹp trai nhưng không thể nói anh đáng yêu. Anh là một người đàn ông, hơn nữa uy vũ như vậy có thể sử dụng từ đáng yêu để hình dung sao ?"

Tổ Tổ nghiêng đầu nhìn anh, bướng bỉnh trừng mắt nhìn lại, vô cùng nghiêm túc nói : "Anh hiện tại ngày càng đáng yêu."

"Được rồi, thanh nhanh nồm nhanh miệng. Mở quà của em ra đi." Sở Lăng Xuyên nói xong nhéo khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn kia của Tổ Tổ. Cô đẩy tay anh ra, mở quà ra thì liền thấy bên trong lại là một cái khăn lụa hoa hồng."

"Thích không ?" Anh hỏi.

Khăn lụa rất đẹp, liếc mắt nhìn một chút liền thấy đúng là cái cô thích. Dưới đèn đường, trên mặt Tổ Tổ đều là tươi cười, gật đầu "Thích, thật đẹp, ánh mắt của anh thật không sai."

Sở Lăng Xuyên cúi đầu, mặt tiến đến trước mặt Tổ Tổ "Thích liền thưởng cho một cái đi."

Tổ Tổ lui về sau một bước, về mặt cười xấu xa "Muốn thương sao, được. Xoay người quay đi chỗ khác, nhanh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Em Kiểm Điểm Lại Thật Tốt Cho Anh

Đúng vậy, xem ra Tổ Tổ bọn họ đã sai lầm rồi.

Sở Lăng Xuyên sai rồi, sai ở chỗ anh không nên muốn kết hôn với một cô gái ở trong lòng đã có người khác.

Cô sai lầm rồi, cô không nên ở trong lòng có chưa chân chính quên đi quá khứ khi đã lựa chọn kết hôn. Nếu cô thật sự yêu Sở Lăng Xuyên, có phải dù chịu nửa điểm oan ức cũng không là gì, không quan tâm mà nguyện ý hay không? Cũng sẽ không nói ra lời nói sai lầm này rồi.

Tổ Tổ nhìn mặt Sở Lăng Xuyên u ám, anh mắt bị thương mà trong lúc nhất thời giật mình đứng ở đó không nói ra lời, cô đã nói cái gì vậy. Cho dù thật sự tất cả đều sai nhưng cũng không cần nói ra chứ.

Cô thật sự là bị văng đầu rồi.

Đúng vậy, bởi vì tâm không ở trên người anh cho nên cô mới có thể nói như vậy, mới có thể không bận tâm tới cảm thụ của anh. Nhìn anh bị lời nói của cô làm tổn thương và chọc giận mà Tổ Tổ có chút hối hận. Cho dù cô không yêu anh, coi như là cô bởi vì lời nói của mẹ chồng mà khó chịu thì cũng tội gì phải đi thương tổn anh, thực sự phải lấy anh để hả giận.

Cô định vẫn hỏi nhưng mà lời đã nói ra giống như nước đã hắt ra ngoài, không thể thu lại được nữa. Cô chỉ có thể đứng ở đó mà rơi nước mắt.

Tổ Tổ khóc đến đáng thương làm Sở Lăng Xuyên lại đau lòng. Nhưng lời nói của Tổ Tổ lại làm Sở Lăng Xuyên tức giận. Anh tức giận là anh làm tất cả mọi thứ nhưng ở trong lòng Tổ Tổ lại không đáng một đồng.

Cũng bởi vì hôm nay không thoải mái mà lúc trước hai người ở cùng nhau từng chút một đều bị cô gái này xóa hết đi. Hơn nữa cô thậm chí còn có suy nghĩ hối hận khi gả cho anh. Nha đầu lừa đảo này thật là không bớt lo được.

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, hai người bọn họ nhất định phải giải quyết vấn đề này, giải quyết ngay tại hôm nay, hơn nữa còn phải đánh nhanh thắng nhanh (*) bởi vì ngày mai anh phải rời đi, đi rồi lưu lại một đồng vấn đề có được không chứ?

(*) : Ý anh là phải giải quyết được vấn đề này nhanh chóng đó.

Nhưng mà hôm nay toàn bộ lời hay phải nói hết, cuối cùng vẫn là thua. Anh cũng không tin không đối phó được một cô gái nhỏ như vậy. Nghiêm mặt, nắm tay Tổ Tổ sau đó nắm bà vai cô, nhấn cô ngồi lên trên giường.

Anh rất thô lỗ làm Tổ Tổ không phục mà muốn đứng dậy. Mặt anh tối sầm lại, lạnh giọng quát lớn : "Em ngồi đằng hoàng cho anh !"

Thật sự anh rất dữ, ánh mắt và trên người đều phát ra khí thế làm cho người ta có chút sợ hãi, cho dù không nói lời nào nhưng cũng làm người khác cảm như hèn. Tổ Tổ run run ngồi ở chỗ đó, không dám lớn tiếng khóc cũng không dám động dậy.

Hai tay Sở Lăng Xuyên đặt trên hông, ở chỗ đó đi hai nước, tầm mắt làm người khác sợ hãi rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đều là nước mắt, nghiêm túc hỏi : "An Nhược Tổ, sau khi gả cho anh thì mỗi ngày em đều đau khổ, không được vui vẻ qua ? Có phải hay không ?!"

Đầu tiên bị anh dọa sợ nhưng sau khi nghe được Sở Lăng Xuyên hỏi như vậy thì Tổ Tổ có chút đuối lý. Hít thở một chút mà không nói gì, cô mới không cần trả lời anh, cô cũng có sĩ diện chứ, với lại anh dữ như vậy thì cô lại càng không muốn để ý đến anh.

"Nói chuyện !"

Đối mặt với anh cả vú lấp miệng em mà khí thế của Tổ Tổ đã có chút yếu đi, bởi vì từ khi kết hôn đến giờ tuy rằng số lần hai người gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng mà những lúc ở chung đa số rất vui vẻ, thậm chí có thể nói là lãng mạn, kinh hi (*), còn có cảm động nữa, tất cả đều là anh làm cho.

(*) kinh hi : kinh ngạc + vui mừng

Chính mình nhất thời không khống chế được nói như thế mà chọc giận người đàn ông này, tự nhiên cô không thể mạnh mẽ đứng dậy nên liền lựa chọn yên lặng để chống lại anh.

"Trả lời vấn đề !"

Sở Lăng Xuyên lại rống lên một tiếng, Tổ Tổ sợ tới mức mà co rúm lại một chút hai tay nắm chặt mép ga giường, khóc thút thít một chút rồi không tình nguyện mà ô ô a a trả lời : "Không.....không phải...."

"Đó là do anh đối với em chưa tốt ?"

Tổ Tổ theo bản năng lắc đầu, anh đối với cô không phải rất tốt mà là quá tốt rồi. Ngoại trừ ngẫu nhiên làm cô xấu hổ, phát ra một chút tính tình thì quả thật anh đối tốt với cô lắm, nghĩ đến mà không nhịn được nhớ tới sinh nhật lãng mạn cùng cảm động ngày hôm qua.

Vốn cô muốn liều chết mà giữ lại sĩ diện nhưng mà đối mặt với Sở Lăng Xuyên như vậy, suy nghĩ một chút điểm tốt của anh mà không dám nói mấy lời nói trái lương tâm, cúi đầu nhìn hai chân mình rồi giọng nói nhỏ như muỗi nói : "Không phải."

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ cảm xúc bình tĩnh lại không ít, giống như có chút biết mình nói sai liền thừa thắng xông lên, tiếp tục đặt câu hỏi : "An Nhục Tổ, hôm nay anh bắt nạt em ? Anh đánh em, mắng em ?"

Đầu Tổ Tổ càng thấp hơn, hôm nay anh đều nói lời hay, còn đỡ cô nhưng đương nhiên là trừu tượng tại. Bây giờ anh dữ muốn chết, cô ngẩng đầu nhìn anh mà kiên trì nói : "Cái này.....vậy bây giờ....được tính không ?"

Sở Lăng Xuyên trừng mắt mà Tổ Tổ liền vội vàng cúi đầu. Nhìn dáng vẻ nhỏ bé của cô mà sắc mặt của anh rốt cục cũng dịu đi một chút, thậm chí khóe môi còn khẽ nhếch lên, nhìn thấy Tổ Tổ định ngẩng đầu mà sắc mặt liền vội vàng trở nên nghiêm nghị, về mặt cứng rắn nói : "An Nhục Tổ, em nghe cho anh."

Chúng ta đã uống rượu giao bôi (*), đã lạy thiên địa và cùng lập lời thề. Hôn nhân của chúng ta không có đúng sai mà chỉ có cùng nhau đi về phía trước, vượt qua tất cả khó khăn, giải quyết mọi vấn đề mà lui lại về phía sau chính là đồ hèn nhất, là đào binh, có hiểu hay không !"

(*) rượu giao bôi : Có lẽ ai đọc nhiều truyện ngôn tình (đặc biệt là cổ đại hay xuyên không) đều biết loại rượu này rồi, là rượu khi hai người kết hôn sẽ vòng tay nhau rồi uống đó.

Cứng rắn nói xong thì phải dịu dàng, vừa dấm vừa xoa nên Sở Lăng Xuyên liền để giọng nói dịu lại : "Người một nhà ở cùng một chỗ, xung đột luôn là việc khó tránh khỏi. Vừa gặp chuyện mà đã nói như vậy, ngoài kia có biết bao nhiêu người ly hôn, nhân viên Cục Dân Chính cũng không thể vì làm việc mà chết được."

Được rồi, đừng khóc, em bao nhiêu lớn rồi mà còn hơi một chút là khóc nhè hã. Em ở nhà đợi thật tốt, chính mình hâm nóng một chút đồ ăn đi, bữa tối cũng tùy ý dùng. Với cả về biểu hiện hôm nay của em, em tự kiểm điểm lại thật tốt cho anh. Bản kiểm điểm hai nghìn chữ, anh trở về sẽ kiểm tra."

Cái này ý anh là sẽ phải đi sao ? Nghĩ lại anh cố ý trở về để cho cô một sinh nhật, vốn vô cùng vui vẻ lại không nghĩ tới hôm nay lại ảm tĩ mà không thoải mái như vậy, cô vẫn không nhịn được mà hỏi : "Anh....định đi chỗ nào vậy ?"

Sở Lăng Xuyên tức giận liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái, giờ tay giúp cô lau nước mắt trên mặt, thở dài mà bất đắc dĩ nói : "Em là vợ của anh, lòng anh đau. Nhưng đồng chí Triệu Đình Phương lại là mẹ anh, anh cũng đau lòng chứ."

Anh dỗ vợ mình vui vẻ nhưng còn phải dỗ mẹ mình vui vẻ, em nói anh dễ dàng à. Hai người đều là tổ tông của anh, đều cho anh tiết kiệm lại lòng mình thôi. Nhanh đi rửa mặt rồi ăn cơm, anh phải về nhà một chuyến."

Sở Lăng Xuyên nói lời này làm cho Tổ Tổ có chút muốn cười, nhưng mà vẫn cứ nhịn không cười, liếc trắng mắt, giọng mũi rất nặng nói : "Em mới không phải là tổ tông của anh, em họ An, anh họ Sở, phải rõ ràng một chút."

"Ồ, bảo bố nhà anh biết nói đùa, vậy chứng minh rằng em không tức giận. Ngoan ngoan đợi ở nhà nhé, anh đi một chút sẽ trở lại, nhớ làm ấm chăn giúp anh đấy." Sở Lăng Xuyên nói xong không quên chiếm tiện nghi ở trên môi Tổ Tổ, hôn một cái rồi anh xoay người rời đi, trở về nhà đô đông chí Triệu Đình Phương.

Triệu Đình Phương đang ở nhà tức giận đây, cùng chồng mình mắng con trai không phải, mắng Sở Lăng Xuyên cưới vợ mà quên mẹ. Số dương rơi rất (?), hơn nửa đêm thì Sở Lăng Xuyên trở về nên trong lòng cũng hết giận một chút, nhưng lại thấy hơn nửa đêm mắng làm cho con trai phải đi một chuyến thì lại có chút đau lòng.

Dưới sự Sở Lăng Xuyên và ba nói tốt thì rốt cuộc Triệu Đình Phương cũng nở nụ cười, nói một lời muốn nghỉ ngơi để làm cho anh nhanh về nhà nghỉ ngơi. Lúc này Sở Lăng Xuyên mới tạm biệt người nhà rồi quay về nhà mình.

Về nhà thì liền nhìn thấy Tổ Tổ đã rửa mặt qua, mặc áo ngủ mà ngồi trên ghế sofa xem tivi. Cái mũi có chút hồng, con mắt có chút sưng nhưng mà nhìn qua không có vấn đề lớn nào, chiến hỏa đã tắt, anh thắng lợi nhưng thực sự cái này so với mạng quân đi đánh giặc còn mệt hơn !

Sở Lăng Xuyên cởi áo khoác rồi treo lên trên giá, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tổ Tổ mà ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên khuôn mặt lạnh ngắt của cô rồi hỏi : "Đã ăn cơm chưa ?"

"Còn chưa có ăn."

"Bảo em ăn cơm mà như thế nào lại không ăn, lời của anh thành gió thoảng bên tai sao, đi, ăn cơm." Tổ Tổ trả lời làm cho Sở Lăng Xuyên có chút nóng nảy, nói xong liền cầm tay cô mà lôi kéo cô cùng nhau tới phòng ăn "Có phải định tuyệt thực hay không ? Nói cho em biết là anh rất có biện pháp đối phó với người muốn tuyệt thực đấy, cho nên em tốt nhất đừng có thử."

Tổ Tổ làm bầm : "Ai muốn tuyệt thực chứ, em cũng không thích ngược đãi chính mình."

Phòng ăn và phòng bếp là cùng một phòng nên vào phòng ăn chính là phòng bếp. Trên bàn đã bày sẵn đồ ăn, lại dùng lòng bàn úp lên, Sở Lăng Xuyên đưa tay sờ một chút thấy vẫn nóng, hẳn là vừa mới hâm nóng.

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn cô gái đứng ở phía sau anh : "Đây là chờ anh cùng nhau ăn sao ?"

Tổ Tổ trừng mắt liếc anh một cái "Thật nhiều lời vô nghĩa, anh không đói bụng phải không ?"

"Đói, đã sớm đói bụng rồi, đều là bị hai người ép buộc đấy." Sở Lăng Xuyên nói xong liền ngồi xuống, cũng kéo Tổ Tổ ngồi xuống bên cạnh anh, hai người cùng nhau mở lòng bàn ra, liếc mắt nhìn nhau rồi cầm đũa ăn cơm.

Sở Lăng Xuyên ăn vài miếng liền đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhíu mày nhìn về phía Tổ Tổ "An Nhược Tổ, em thành thật nói rõ cho anh. Thái độ tốt như vậy có phải muốn trốn việc viết kiểm điểm hay không, anh cho em biết nhé, đừng mơ !"

Tổ Tổ hung hăng liếc anh một cái, cô cảm thấy chính mình không có phạm bao nhiêu lỗi mà còn phải kiểm điểm, nhưng mà ai bảo cô yếu thế đau nên tránh không được bị anh đàn áp. Cô đặt đũa xuống rồi giờ tay lấy ra từ trong túi áo ngủ một tờ giấy, "ba" một phát đập lên trên bàn rồi nói : "Thỏa mãn ham muốn biến thái phân phiệt (*) của anh đấy."

(*) phân phiệt : Đã nói ở chương trước đây, ý nói anh không hiểu được chị ^^

Sở Lăng Xuyên dùng tay cầm lên liền nhìn thấy cái gọi là bản kiểm điểm chính là mặt trên viết một đồng chữ mà anh không biết, không giống Tiếng Anh vậy hẳn là tiếng Đức, nha đầu lừa đảo kia bắt nạt anh không biết tiếng Đức.

"Em là người Trung Quốc sao, hả ?"

Tổ Tổ không khách sáo đáp lại anh : "Anh lại chưa nói phải dùng tiếng Trung mà. Lần sau khi đưa ra mệnh lệnh phiền toái anh nói rõ ràng, bằng không cấp dưới không thể hiểu được ý nghĩ cụ thể lại tạo ra hiểu lầm không cần thiết."

"Được, tiểu nha đầu, coi như em lợi hại." Xem anh lát nữa trừng trị em như thế nào.

Một hồi chiến tranh gia đình cuối cùng cũng kết thúc, Sở Lăng Xuyên cảm thấy mặc dù Tổ Tổ có chút nóng nảy nhưng nói tóm lại vẫn tương đối là thấu tình đạt lý (*). Đoán chừng trong lòng Tổ Tổ vẫn là không thoải mái, chỉ là bởi vì ngày mai anh phải về doanh trại cũng không thể làm cho anh phải mang theo ưu tư trở về cho nên mới giảng hòa cùng anh.

(*) Ý nói chị hiểu được cái gì nên cái gì không nên mà làm ấy.

Cái này có tính là đau lòng cho anh không ? Nghĩ đến anh Sở Lăng Xuyên, cũng có khi suy nghĩ thiệt hơn như vậy ? Nhưng mà anh hi vọng cô thực sự đau lòng cho anh, cũng hi vọng chiến tranh như thế về sau có thể không xảy ra thì sẽ cố gắng hết sức để không cần xảy ra.

Ăn qua bữa tối rồi dọn dẹp rửa bát, thời gian cũng không còn sớm cho nên hai người đều đi nghỉ ngơi. Thực ra Tổ Tổ đã ngủ một ngày rồi nên bây giờ cũng không buồn ngủ nữa, chẳng qua không thể thay đổi ngày đêm cho nên cô bắt chính mình phải ngủ.

Khá được là trần trọc trong chốc lát thì cô liền đi ngủ, đêm nay Sở Lăng Xuyên không ngủ, cũng không có hành động xấu. Trước tiên phải lạnh một chút có vẻ tốt hơn, tiểu nha đầu lừa đảo không phải đối thủ của anh.

Buổi sáng Sở Lăng Xuyên tỉnh dậy trước, nhìn Tổ Tổ ngủ cách anh rất xa giống như rất sợ chạm vào anh làm trong lòng có chút khó chịu. Cái này nói lên điều gì, theo bản năng đối với anh xa cách. Anh nhíu mày, cánh tay dài duỗi ra kéo cô lại, ôm hết người cô làm Tổ Tổ cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Buổi sáng tốt bảo bối." Sở Lăng Xuyên nói xong hôn lên môi Tổ Tổ một cái, hôn một chút còn chưa đủ mà xoay người đè cô, đặt Tổ Tổ dưới thân, anh rất không biết xấu hổ mà điều vô dương oai với Tổ Tổ.

Tổ Tổ hoàn toàn tỉnh táo, biết thứ cứng rắn đang đấu tranh với cô là cái gì mà mặt liền nhịn không được mà đỏ. Cô giờ tay đẩy anh nhưng anh nặng như vậy thì chỗ nào đẩy ra được, liền nhíu mày nhìn anh nói : "Sở Lăng Xuyên, anh có thể đừng luôn vội vã háo sắc như vậy hay không ?"

Sở Lăng Xuyên mặt cười, dáng vẻ tâm tình rất tốt. Giống như chút không thoải mái ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Bàn tay to của anh rất xấu hổ đâm vào địa phương tư mật nhất của cô, còn không biết xấu hổ nói : "Bảo bối, em không biết sao. Hoạt động yêu yêu sẽ gia tăng cảm tình vợ chồng hòa thuận tốt nhất.

"Ngụy biện.....Không đứng đắn....Ừm...."

Tổ Tổ kháng nghị bị môi Sở Lăng Xuyên chặn lại, áo ngủ cũng bị anh cời vài lần, một trận hôn lửa nóng một đường lan tràn từ trên môi của cô. Hạ thân đang ngủ say dưới sự khiêu khích của Sở Lăng Xuyên mà dần dần tỉnh lại, có cảm giác. Cô căn bản không phải đối thủ của anh, cô cảm thấy mình ở trong mắt anh chính là đỉnh núi. Anh muốn chiếm lấy chỉ cần một trận đòn sức đánh làm cho cô căn bản không có đường sống để phản kháng, tùy anh chiếm đoạt.

Khi lửa nóng của anh lấp đầy chỗ trống rỗng của cô, cô càng thêm thua hoàn toàn. Cùng với anh có lực mà nhịp nhàng, sa vào bên trong nơi anh tạo ra

mê muội cùng kích tình, quên hết tất cả mà chỉ có giác quan đánh thẳng vào.

Sáng sớm đã hai lần, nếu không phải không tìm được cách khác đoán chừng anh còn muốn ở trên giường nhiều thêm lát nữa, nhưng mà nói lại lần nữa là Tổ Tổ chịu không nổi. Cho nên nội tâm cô vô cùng cảm ơn BCS làm cho cô tránh khỏi móng vuốt của ai đó.

Bởi vì Sở Lăng Xuyên tình lực tràn đầy nên yêu cầu quá nhiều cho nên buổi sáng dậy muộn. Sau khi rời giường rửa mặt thì hai người đều lười làm bữa sáng. Buổi chiều Sở Lăng Xuyên phải đi cho nên trước tiên thu thập đồ đạc, lúc này mới cùng nhau ra ngoài ăn sáng.

Bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm (*). Sau khi ăn sáng hai người liền đi dạo trên đường, Sở Lăng Xuyên không mặc quân trang cho nên dọc đường đều lôi kéo tay của Tổ Tổ, cho dù người nào cũng biết đây là một đôi vợ chồng ân ái, có ai có thể nghĩ đến hai người này hôm qua mới diễn ra một trận đại chiến gia đình.

(*) Nói chung là cảnh vật rất đẹp, có chim hót có hương hoa.

Vợ chồng không có giận nhau qua đêm, xem ra là cũng có đạo lý.

Sở Lăng Xuyên dẫn Tổ Tổ tới một cửa hàng bán xe đạp, trước tiên để cô đi xe đạp ngắm đã, chờ có cơ hội để cô thi lấy cái bằng lái rồi mua chiếc xe (*), như vậy thì cô cũng không cần phải chen xe buýt mỗi ngày nữa.

(*) : Minh nghĩ là đầu tiên để chị học đi xe đạp thành thạo rồi đi được xe ô tô thì phải rồi mới thi lấy bằng lái. Chứ ai lại thi lấy bằng lái cho xe đạp ==

Nhưng mà nghĩ tới yếu tố để thi bằng lái thì Sở Lăng Xuyên đã cảm thấy đau đầu. Để học lái xe đạp đã vất vả như vậy, học lái xe không biết có thể bị huấn luyện viên mắng khốc hay không nữa. Không thể không nói cô vợ bảo bối này của anh thật sự là quá ngốc rồi.

Tổ Tổ không định mua xe đạp, nhưng mà Sở Lăng Xuyên đã muốn mua thì cô cũng nghe theo. Cô đã hiểu được một đạo lý khi cô ở trước mặt Sở Lăng Xuyên là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, cô tạm thời liền lựa chọn cúi đầu chịu đựng đi.

Hai người chọn một lát, Tổ Tổ chọn một chiếc xe màu trắng hòa với màu xanh. Để cho ông chủ lắp ráp thật tốt rồi trả tiền, về mặt cô vui sướng đẩy xe từ trong cửa hàng ra ngoài. Từ ngày hôm qua đến bây giờ thì đây là lần đầu tiên Tổ Tổ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, không dễ dàng đâu.

Tổ Tổ ngồi ở phía trước, Sở Lăng Xuyên bước đi ở phía sau cũng vẫn theo kịp. Tổ Tổ vừa đạp xe trở về khu nhỏ thì Sở Lăng Xuyên liền đặt mông ngồi xuống ở phía sau.

Tổ Tổ quay đầu trừng anh : "Anh làm gì vậy ?"

Sở Lăng Xuyên bán cho cô một cái mị nhãn, cười nói : "Chờ anh một vòng đi."

Tổ Tổ mở to mắt so với trứng gà còn lớn hơn "Em vừa học được nên chính mình con cười chưa xong. Hơn nữa anh để một người nặng 48 kg chở một người 80 kg, có làm hay không vậy."

Sở Lăng Xuyên đứng dậy thay đổi tư thế ngồi, trực tiếp ngồi ở phía sau xe, chân dài chống xuống mặt đất một cái làm xe vững vàng đứng rồi nói : "Như vậy đi, bảo đảm em sẽ không ngã đâu. Nhìn xem, hai chân anh chính là chân trống tốt nhất."

"Được, vậy chị liền chờ anh đi một chuyến." Tổ Tổ cười sáng rỡ, rất ổn định ngồi lên xe, sau đó bắt đầu đạp, đạp hai cái xe liền chậm rì rì đi về phía trước một chút. Tổ Tổ lại dùng lực nhưng mà so với ốc sên còn đi chậm hơn, người đàn ông này thật là quá nặng.

Tổ Tổ ngồi bất động, chán nản xuống xe, quay đầu nhú mồm nhìn Sở Lăng Xuyên, nhú mồm nói : "Sở Lăng Xuyên, anh quá nặng rồi đấy. Đây là hóng gió sao, rõ ràng là đi bộ mà, không chơi với người thích bắt nạt người khác như vậy."

Sở Lăng Xuyên bật cười, đứng lên rồi ngồi xuống phía trước, luơ loát ngồi lên chỗ phía trước : "Tiểu dạng (?) rất không dùng được rồi, ngồi lên đi, anh chở em đi một vòng, cam đoan nhanh hơn cả xe máy."

"Anh thôi khoác lác đi." Tổ Tổ nói xong người cũng ngồi yên. Hai chân Sở Lăng Xuyên dùng một chút lực xe đạp liền vèo một tiếng chạy về phía trước, thật đúng là rất nhanh. Hai tay của Tổ Tổ gắt gao nắm chặt áo anh, sợ chính mình sẽ ngã xuống.

Khoan chưa nói, Sở Lăng Xuyên đạp đích xác là rất nhanh, nhanh làm tim Tổ Tổ đập có chút tăng nhanh. Tuy rằng xem ra kém tốc độ xe máy nhưng ít nhất cũng có chút tốc độ, có thể cảm nhận được tiếng gió vù vù vang lên bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 46.2

Sở Lăng Xuyên đi vui vẻ, hai chân đạp gió giống như ca-nô mà đi rất nhanh. Anh còn rẽ ngoặt mà đi vòng quanh mấy tòa nhà, vừa rẽ một chỗ ngoặt thì đột nhiên cảm thấy xe có chút nhẹ, không thích hợp, nhìn lại thì liền thấy Tổ Tổ ngồi ở đằng sau đâu rồi ?

Trong lòng anh căng thẳng, nhìn ra xa một chút liền thấy người nào đó về mặt đau đớn cùng tức giận đứng lên từ trên mặt đất, Sở Lăng Xuyên trong lòng "lộp bộp" một tiếng, thềm kêu hồng rồi, lại xảy ra chuyện rồi.....

Anh hoảng hốt cũng vội vàng quay đầu phóng xe về phía Tổ Tổ, xe còn chưa dừng lại thì anh đã nhảy xuống bên cạnh Tổ Tổ. Mà xe đạp lại tự đi rồi đâm vào núi giả phía trước phát ra tiếng "rầm!" một phát.

Sở Lăng Xuyên giúp đỡ Tổ Tổ rồi đánh giá từ trên xuống, về mặt anh rất nghi hoặc, đầy bụng khó hiểu, nhưng lại mơ hồ cảm thấy không ổn, chẳng lẽ.....anh lo lắng hỏi : "Vợ, chuyện gì xảy ra vậy ?"

"Anh còn mặt mũi để hỏi sao, đều là chuyện tốt anh làm đấy ?" Tổ Tổ có chút dở khóc dở cười, vừa rồi lúc anh rẽ một cái liền làm cô rơi xuống, cô ngã đến ngơ ngác mà còn không biết xảy ra chuyện gì cả, chờ anh đi xa cô mới cảm giác được đau đớn, ý thức được chính mình bị quăng ngã.

"Chỗ nào đau vậy, chỗ nào bị ngã ?" Sở Lăng Xuyên nuốt nước miếng một chút, vội vàng giúp Tổ Tổ chậm rãi từ từ đi. "A !" Tổ Tổ kêu đau một tiếng, ánh mắt đã ươn ướt, không phải kiêu của cô nhưng mà mệt đau quá, ai oán nói : "Sở Lăng Xuyên, em hận xe đạp !" "

Sở Lăng Xuyên chợt dạ cười cười, hận xe đạp không phải hận anh là được rồi, tốt rồi. Và lại thấy Tổ Tổ có thể đi chứng tỏ xương cốt không bị thương, sau khi yên tâm an lại vừa đau lòng vừa muốn cười.

Tổ Tổ đây cũng cảm thấy vừa đau vừa tức lại buồn cười, nhìn xem xung quanh thình thoảng lại có người đi qua, nhìn xe đạp bị đổ ở chỗ kia, nghĩ lại mới vừa rồi còn kiêu ngạo nói cái gì mà đi hồng gió mà chỉ chốc lát đã thành dáng vẻ chật vật này.

Anh chợt dạ nhìn cô, cô oan ức nhìn anh. Sau vài giây nhìn nhau thì hai người rớt cuộc chịu không được mà đều nở nụ cười. Sau khi đều cười như bị thần kinh một trận thì Tổ Tổ tỏ vẻ tức giận nói : "Em thành như vậy mà anh còn cười được, thật là không có tính người."

"Em bị thương theo cách buồn cười mà, tuy rằng anh đau lòng nhưng có chút không kiềm chế được mà cười." Sở Lăng Xuyên lăm mồm, cũng chạy tới để xe đạp tới bên người Tổ Tổ "Ngồi lên đi, anh chở em về."

Tổ Tổ không chút nghĩ ngợi mà từ chối, trực tiếp không biết xấu hổ nói : "Em không cần, em muốn anh công em, ngồi lên đó thì càng đau."

Yêu cầu của vợ cao hơn tất cả, anh nghe theo mệnh lệnh nhưng mà không trực tiếp làm theo, cánh tay dài của Sở Lăng Xuyên duỗi ra trực tiếp nâng Tổ Tổ lên, không để ý Tổ Tổ kháng nghị mà một tay bế Tổ Tổ, một tay xách xe đạp đi về nhà mình. (ôi my chuối, anh khỏe bá cháy @@)

Một người đàn ông anh tuấn cao lớn lại nâng một cô gái, mang theo một chiếc đạp làm cho người qua đường chú ý. Tổ Tổ đỏ mặt giấu mặt ở trên bả vai anh, không dám gặp người khác. Sở Lăng Xuyên ngược lại vẻ mặt rất bình tĩnh, đi bình thường.

Về nhà, trước tiên Sở Lăng Xuyên để xe đạp ở cửa rồi vào nhà để Tổ Tổ nằm sấp ở trên giường. Anh ngồi bên cạnh cô, bàn tay to nhẹ nhàng dừng lại ở trên hông Tổ Tổ, Tổ Tổ thực sự rất 困, không cho anh sờ : "A, bỏ tay ra, lúc này mà anh còn ăn được sao."

Sở Lăng Xuyên không để ý tới Tổ Tổ xấu hổ, ấn một cái : "Đi, ít tự mãn đi. Chỗ này có đau không ?"

Mặt Tổ Tổ nóng rực, chỉ lo xấu hổ mà đau đớn giống như cũng không mạnh mẽ như vậy. Nhưng mà giọng nói vẫn buồn bực trả lời : "Ừm, chính là chỗ này, anh đừng ấn, rất đau có được hay không."

"Tiểu bảo bối, em chờ anh đi mua thuốc cho em. Bôi thuốc sẽ không đau nữa, chờ nhé." Sở Lăng Xuyên nói xong đứng dậy liền đi luôn, lấy xe đạp ở trong góc sau đó liền vội vã đi mua thuốc.

Sở Lăng Xuyên tốc độ rất nhanh, khoảng mấy phút đã trở về, vào phòng ngủ rồi chân dài bước một bước liền trực tiếp lên giường. Không nói hai lời liền đưa tay nắm quần Tổ Tổ, Tổ Tổ nóng này nghiêng người bắt lấy tay anh : "Anh làm gì vậy ?"

"Giúp em bôi thuốc."

"A a, không cần đâu, em tự bôi thuốc được." Tuy rằng hai người đã thân mật gần bó nhưng mà lại ngênh ngang để anh nhìn, nghĩ đến đã cảm thấy rất lúng túng rồi "Anh, anh đi thu dọn đồ vật của anh đi, em tự mình làm."

Sở Lăng Xuyên về mặt lưu manh cười "Không nghĩ tới lúc trước em trước mặt mọi người cường hôn anh cũng sẽ có lúc thẹn thùng, thật hớ có được đấy, thật sự khó có được."

Tổ Tổ lại cảm thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì Sở Lăng Xuyên chính là ông trời phái xuống để chinh cô, vết thương chồng chất đấy : "Sở Lăng Xuyên, anh hại em thành như vậy mà còn châm chọc nữa, thật sự là em không biết nhìn người mà. Anh, anh vui sướng khi người khác gặp họa !"

"Không có, tuyệt đối không có. Lòng anh đau, không muốn làm em khách sáo với anh. Lại nói, chỗ nào của em mà anh không có xem qua, xấu hổ cái gì." Sở Lăng Xuyên nói xong ấn Tổ Tổ nằm xuống, đưa tay túm một phát đã cởi quần Tổ Tổ xuống, lộ ra cái mông bị thương, ngã không nhẹ đấy."

Tổ Tổ chôn mặt trong gối, giọng nói buồn bực hờn dỗi nói : "Sở Lăng Xuyên, chị cả đời này gặp khó khăn ở trong tay anh rồi, thâm tâm buồn phiền....." "A.....Nhẹ một chút....Ồ, em tạo cái nghiệt gì đây."

Sở Lăng Xuyên giúp Tổ Tổ chườm lạnh, bôi thuốc cuối cùng cũng yên tĩnh. Tổ Tổ đứng dậy chậm rãi đi trên mặt đất, Sở Lăng Xuyên bảo đảm nói khẳng định không bị gãy xương, nhiều lắm là bộ phận mềm ở mông bị thương thôi. Tổ Tổ không tin, Sở Lăng Xuyên lại nói : "Tin anh đi, sẽ sống được !"

Tổ Tổ phun. (*)

(*) : kiểu như phi đó, nghĩa là chửi không tin, khinh bỉ, phun trong phun nước bọt á.

Giữa trưa, Sở Lăng Xuyên làm bữa trưa, Tổ Tổ không có cách nào để ngồi cho nên hai người ăn ngay trên sô pha trong phòng khách. Tổ Tổ nằm trên ghế sô pha, Sở Lăng Xuyên ngồi trên ghế sô pha nhỏ gần chỗ cửa Tổ Tổ.

Sở Lăng Xuyên đặt thức ăn đều ở trong một cái bát cỡ lớn, trộn đều rồi cho Tổ Tổ dùng "Đến, tiểu bảo bối, há miệng. Hôm nay anh bón com cho em ă, cho em hưởng thụ đãi ngộ cao cấp một chút."

Nhìn ăn dùng thìa nhỏ để com đưa đến bên miệng mà trong lòng Tổ Tổ không có vị gì cả. Anh nuông chiều cô như vậy, mặc kệ hai người từng xảy ra chuyện gì thì đều anh đều giống như vĩnh viễn đều như vậy.

"Em tự mình làm thôi, tay cũng không bị thương, anh nhanh đi ăn của mình đi."

"Em cô gái này rất không nghe lời rồi, lúc nào cũng cần anh phải lặp lại lần thứ hai, há miệng."

Anh hung ác có đôi khi lại là biểu hiện quan tâm. Tổ Tổ không lay chuyển được anh liền để anh bón com cho cô, hai người anh một ngum, em một ngum mà ăn rất ngon. Nhất là Tổ Tổ ăn so với trước kia nhiều hơn rồi.

Sau bữa trưa, xét theo Tổ Tổ bị thương cho nên công việc rửa bát cũng là Sở Lăng Xuyên làm. Sau khi dọn dẹp xong tất cả thì Sở Lăng Xuyên trở lại bên người Tổ Tổ, hỏi : "Còn đau không ? Nói cho em, ngồi xe đạp mà cũng có thể ngã xuống."

"Rõ ràng là anh đi quá nhanh, còn thể hiện cái gì mà kỹ năng đặc biệt, xe đạp liền đi."

"Em nếu ôm sát thắt lưng anh khẳng định sẽ không ngã xuống như vậy."

"Em chỗ nào thì biết không ôm eo sẽ ngã xuống chứ, anh lại không nhắc em...."

"Thứ Hai nếu còn đau thì xin nghỉ đi, đừng cứng rắn chống đỡ. Còn có khi về nhà nếu mẹ anh hỏi đến thương tích kia tại sao lại bị thì cứ nói là bị ngã, tuyệt đối không phải chiến tranh gia đình đâu đấy."

Tổ Tổ nhìn anh một cái, không nói gì.

Hai người nói chuyện một lát, thời gian cũng không còn nhiều nên Sở Lăng Xuyên lại phải đi. Lúc anh đi lấy đồ thì Tổ Tổ thật cẩn thận đứng lên, nhìn Sở Lăng Xuyên cầm ba lô đi ra từ trong phòng ngủ "Đã mang đủ hết chưa ?"

"Ừm, đủ đủ." Sở Lăng Xuyên nói xong thì người cũng đến bên Tổ Tổ, để đồ đạc trong tay xuống "Vợ à, anh đi rồi em ở nhà phải thật tốt đấy, nhớ phải bôi thuốc. Còn có mông thân yêu, cách xa xe đạp đấy."

Tổ Tổ lại không nói gì, sắp tạm biệt vẫn không quên chèn ép cô một chút. Sở Lăng Xuyên cười cười, lưu luyến ôm lấy Tổ Tổ, hôn lên tóc mềm mại của cô một cái, hai má mịn màng cùng đôi môi mềm mại của cô. Sau một hồi mới buông cô ra, xách ba lô lên rồi xoay người, cũng không quay đầu mà đi.

Lần này đi Sở Lăng Xuyên mang theo rất nhiều cảm xúc, có chút lo lắng quan hệ giữa Tổ Tổ và mẹ mình, càng không biết về sau sẽ như thế nào, nếu mẹ chồng nàng dâu mà thủy hỏa bất dung (*) thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

(*) thủy hỏa bất dung : nước và lửa không thể hòa hợp. Ý anh là nếu hai người cãi nhau hay không hợp đó.

Sở Lăng Xuyên đi được không bao lâu thì liền có một hồi tiếng chuông cửa. Tổ Tổ nói với giọng nói liền biết dĩ nhiên là Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên, hai nha đầu này nghĩ như thế mà đã tới vậy, trong lòng Tổ Tổ vui vẻ mà vội vàng mời hai người xuống cửa nhà.

2 phút sau, nhân lúc Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên trong thang máy đi lên, Tổ Tổ nghe được âm thanh mà chậm rãi đi tới mở cửa, mời hai người bạn tốt vào nhà, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cho Tổ Tổ một cái ôm thật chặt.

"Ôi..." Tổ Tổ bị bỏ nhào vào mà đứng không vững, mông lại đau.

Hàm Hàm cùng Mạc Tiểu Nhiên buông cô ra, nhìn Tổ Tổ từ trên xuống dưới, Hàm Hàm khó hiểu hỏi : "Đây là làm sao vậy, chúng mình ôm có gai sao ? Kêu to cái gì vậy."

Tổ Tổ khoát tay, về mặt khổ thân : "Bản tôn (*) mông bị thương."

(*) Chửi nói như vậy để cho thân thiết đó.

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên vội vàng giúp Tổ Tổ ngồi xuống "Trách không được vị kia nhà cậu gọi điện cho chúng mình, muốn chúng mình đến tìm cậu chơi. Thì ra là để chúng mình đến chơi cùng cậu đang bị thương, làm sao lại bị thương ?"

Tổ Tổ không nghĩ tới Sở Lăng Xuyên sẽ làm như vậy, còn gọi điện cho hai người bạn tốt đến chơi cùng cô, có lẽ là sợ cô một mình mà nhàm chán đi. Lúc Tổ Tổ suy nghĩ thì Mạc Tiểu Nhiên nói : "Rõ ràng là một người đàn ông mà tâm so với con gái còn tinh tế hơn."

"Cái này có gì kỳ quái, vậy chúng tớ Sở Lăng Xuyên đối với Tổ Tổ đã yêu đến khảm vào trong lòng rồi. Nghĩ đến nhu cầu của cậu, gấp vì cậu. Mình thấy Tổ Tổ chính là số tốt đấy, cường hôn lại có thể hôn được người chồng tốt như vậy."

Mạc Tiểu Nhiên không đồng ý với quan điểm của Hàm Hàm, có một số người quá tốt cho nên nói cái gì cũng không kiêng kị mà nói thẳng : "Tốt cái gì chứ, bắt mình thì mình cũng sẽ không tìm quân nhân. Một năm gặp nhau không đến mấy lần, rất đáng thương."

Hàm Hàm đối với Mạc Tiểu Nhiên rất không biết nói gì, phản bác nói : "Tạm biệt thẳng tân hôn, cậu có hiểu hay không ? Mỗi ngày dính nhau ở cùng một chỗ, cái gì cảm giác mới mẻ cũng sẽ bị mất, không có nhiều thú vị."

"Dừng !" Tổ Tổ cắt đứt tranh chấp của hai người, bắt đầu đi nói : "Mình nói cho hai cậu, đừng vừa thấy mặt nhau là liền đấu võ mồm được không. Hai cậu kiếp trước là kẻ thù sao mà vừa thấy nhau là liền nói nhao nhao lên, tranh cãi làm mình thực đau đầu."

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên đều tự liếc mắt nhìn đối phương một cái rồi ngưng chiến, Mạc Tiểu Nhiên hỏi : "Vậy nói cậu một chút đi, làm sao mà lại bị thương vậy, không phải là bị đánh chứ ?"

"Anh ấy sẽ không đánh con gái." Tổ Tổ nhin không được mà bênh vực anh, mặc dù quả thật bị lỡ tay làm bị thương nhưng trước mặt bạn bè của mình phải bảo vệ anh, nói xong lại giải thích : "Mình học đi xe đạp không cẩn thận mà bị ngã."

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên nhìn nhau, vuơn ngón cái mà trăm miệng một lời nói : "Bội phục rồi."

Cô rất sợ hai cô bạn này hỏi căn nguyên ngọn nguồn, cô cũng không muốn nói chuyện mình bị vấp xuống nên liền chuyển đề tài : "Đừng chỉ nói về mình, hai người các cậu cùng La Vi Khôn và Cố Minh Thành như thế nào rồi ? Mình thấy các cậu đi rất thân mật mà chuyện gì cũng không nói với mình, đừng có ích kỷ vậy chứ ?"

Mạc Tiểu Nhiên vội vàng phủi sạch : "Cậu đừng đoán mò, mình cùng Cố Minh Thành chỉ là bạn bè bình thường."

"Mình với La Vi Khôn cũng chỉ có thể coi như là bạn bè bình thường, cho nên đừng đề tài này lại thôi." Hàm Hàm cũng phủi sạch không còn một mẩu. Nhưng mà cũng đúng là bạn bè bình thường, giải thích xong liền hỏi Tổ Tổ : "Không bị gãy xương chứ ?"

Tổ Tổ lắc đầu nói : "Hắn là không bị."

Về mặt Hàm Hàm cười không có ý tốt nói : "Không gãy xương thì ở nhà làm ỏ làm gì. Đi, đi chơi thôi, ở trong nhà rất buồn chán."

Mạc Tiểu Nhiên cũng cười, cùng Hàm Hàm kéo Tổ Tổ lên "Đúng vậy đó Tổ Tổ, chút vết thương nhỏ này không coi là cái gì cả, cậu cần chặt răng thì sẽ không đau." Mạc Tiểu Nhiên nói xong vỗ một cái vào trên hông Tổ Tổ.

"A !" Tổ Tổ kêu thảm một tiếng, đau càng thêm đau mà lòng roi lệ, thật đau buồn ô ô, chọn nhầm bạn tốt, chọn nhầm bạn tốt mà. Mạc Tiểu Nhiên, chờ đó, chờ chị khỏe lại nhất định phải đất nát hông cậu !

Lúc này sau khi Sở Lăng Xuyên rời đi thì vẫn chưa gọi cho Tổ Tổ một cuộc gọi nào cả. Tổ Tổ liền gọi cho anh nhưng cũng không có người nghe máy, người này lại giống như lần trước không hề có tin tức rồi, tầm 10 ngày không trở về, điện thoại cũng không có người nghe, không có người nào cả. Đoán chừng là lại có cái nhiệm vụ gì đó đấy, không thuận tiện để liên lạc cùng bên ngoài đi.

Khoảng nửa tháng này cô cũng gần như không còn liên lạc cùng nhà chồng. Cô vẫn giống như trước đi lớp nấu ăn, một nửa thời gian ở chỗ ba mẹ bên đó, một nửa thời gian thì thuộc về chỗ ở của cô và Sở Lăng Xuyên.

Hôm nay là thứ Sáu, sau khi tan giờ làm thì Tổ Tổ đi ra từ trường học liền nghe được có người gọi : "Cô giáo !"

Là giọng nói của Trì Suất, Tổ Tổ theo tiếng nói mà nhìn lại liền thấy Trì Suất, mà bên người Trì Suất còn có một người đang đứng, ba của Trì Suất. Không đợi Tổ Tổ nói chuyện, ba Trì Suất đã để cho Trì Suất lên xe trước, tiếp đó đi tới chỗ Tổ Tổ "Cô giáo An."

Tổ Tổ nhìn ba Trì Suất, khách sáo mà lạnh nhạt hỏi : "Trì tiên sinh, có chuyện gì sao ?"

Ba của Trì Suất là chủ tịch một tập đoàn lớn nhưng mà nhìn qua cũng không có dáng vẻ kiêu ngạo, rất lịch sự nói "Tôi đến thay cái người em trai không hiểu chuyện kia xin lỗi cô giáo An, thời gian trước đã làm cô giáo thêm phiền phức rồi."

"Trì tiên sinh khách khi rồi, chuyện nếu đã qua cũng không cần nhắc lại, hi vọng lần sau không nên lại xảy ra là được rồi. Tôi còn có việc nên đi trước, tạm biệt." Tổ Tổ nhàn nhạt cười, xoay người rời đi.

Khi cô mới vừa đứng trước trạm xe để bắt xe thì di động vang lên, cô lấy ra liền nhìn thấy một chuỗi dãy số xa lạ, dừng một chút rồi mới nghe máy "A lô, ngài khỏe, xin hỏi ngài là vị nào ?"

"Tô Tô sao ? Là ba đây."

Hà ? Là bố chồng, cô không có lưu số máy của ba Sờ, không nghĩ tới lại là ông gọi đến, trong giọng nói đều là một mối, Tô Tô liền vội hỏi : "Ba, con là Tô Tô đây, ba có chuyện gì sao ?"

"Tô Tô à, con có rảnh không ? Mẹ con nhập viện rồi, con có thể qua đây một chuyến hay không."

Mẹ chồng nhập viện rồi sao ? Tô Tô tâm nhin không được giật mình một cái, vội hỏi : "Ba, là bệnh viện nào vậy, con liền đi qua đó."

Ba Sờ nói địa chỉ bệnh viện cùng phòng bệnh xong Tô Tô liền vội vàng bắt xe chạy qua đó. Đi tới cửa phòng bệnh liền nhìn thấy ba Sờ ở cửa với vẻ mặt mệt mỏi, Tô Tô bước nhanh hơn đi qua đó rồi hỏi : "Ba, cơ thể của mẹ như thế nào lại không thoải mái ? Hiện tại như thế nào rồi ?"

"Bị sỏi thận, vừa làm phẫu thuật xong nên không có việc gì rồi. Chính là phải ở viện vài ngày thôi, hiện tại đang ngủ." Ba Sờ nói xong lại nói tiếp : "Tròng nhà cô giúp việc đúng lúc về nhà mình, anh trai chị dâu con đều đi công tác rồi, tiểu Xuyên không có ở nhà nên ba sẽ không khách sáo mà làm phiền con rồi. Nhà đầu này, sẽ không còn ghi hận chuyện lần đầu chứ ?"

Tô Tô nghe được trưởng bối không có việc gì nên lòng cũng yên tâm. Lại nghe ba chồng nói như vậy mà có chút ngượng ngùng "Ba à, kỳ thật lần trước con cũng có chỗ không đúng, vẫn muốn đi thăm ngài cùng mẹ nhưng lại lo lắng bị mẹ đuổi ra ngoài đây."

"Tô Tô, tục ngữ đã nói lười và răng còn có khi va chạm, huống chi chúng ta là người một nhà, ở chung cùng một chỗ khó tránh khỏi có va va chạm chạm (*), con là một cô gái tốt, đừng ghi hận mẹ con nhé."

"Làm sao có thể, ba, người không nhớ con đã không hiểu chuyện là tốt rồi." Tô Tô nói xong rồi cười cười, nhìn về mặt ba Sờ mệt mỏi, có lẽ là một đêm không ngủ rồi "Ba, người một đêm đã không ngủ đi, người nhanh đi về nghỉ ngơi một chút, con chăm sóc mẹ là được."

Thân thể ba Sờ quả thật có chút không chịu nổi, có Tô Tô chăm sóc cũng đi về nhà. Nhiệm vụ chăm sóc Triệu Đình Phương liền giao cho Tô Tô, mặc dù có y tá nhưng mà dù sao vẫn nên có người nhà chăm sóc ở bên cạnh mới ổn thỏa.

Triệu Đình Phương tỉnh lại liền nhìn thấy Tô Tô mà có chút ngoài ý muốn. Lần trước sau chuyện chuyện đó quan hệ vẫn lạnh như vậy, Tô Tô không trở lại thăm bà, bà cũng không liên lạc cho Tô Tô, không nghĩ tới Tô Tô sẽ đến bệnh viện chăm sóc bà.

Tô Tô nhìn thấy Triệu Đình Phương tỉnh lại liền gọi một tiếng "mẹ" rồi hỏi "người tỉnh" một câu. Cô ân cần hỏi về tình trạng thân thể, có cần cái gì không, lúc trước quan hệ lạnh như băng cũng tại lúc ân cần thăm hỏi này mà được hóa giải.

Tô Tô cùng ba Sờ hai người cách nhau chăm sóc Triệu Đình Phương. Tô Tô gác đêm, ba Sờ trông ban ngày. Tô Tô chăm sóc ban đêm nên cũng chiều cô Triệu Đình Phương ăn uống, cho dù là đồ vật bài tiết cũng không ghét bỏ qua, điểm này làm cho Triệu Đình Phương quả thật không nghĩ tới.

Sau một tuần thì rốt cuộc cô giúp việc cũng từ quê nhà trở lại, làm tốt bữa tối ở nhà rồi chạy đến trong bệnh viện.

Ba Sờ để cho Tô Tô nhanh về nghỉ ngơi để ngày mai còn phải đi làm. Lúc trước khi Tô Tô đi thì Triệu Đình Phương lại gọi Tô Tô lại : "Mấy này gần đây này tiểu Xuyên không có gọi điện về nhà đi ?"

Tô Tô nghĩ một chút rồi trả lời : "Không có ạ, có lẽ là bận quá."

Triệu Đình Phương cũng đã gọi điện cho Sờ Lăng Xuyên nhưng mà lại tắt máy. Mỗi lần gặp được loại chuyện này bà liền lo lắng đề phòng nhưng là vẫn dặn Tô Tô : "Nếu tiểu Xuyên có liên lạc với con thì đừng nói cho nó là mẹ nhập viện, cũng không có việc gì nên giảm bớt lo lắng cho nó."

"Vâng mẹ, người nghỉ ngơi đi, con đi về trước, có chuyện gì thì gọi điện cho con là được." Tô Tô cùng ba mẹ chồng tạm biệt rồi cũng rời đi, cô bác giúp việc chăm sóc thì trưa ngày mai cô lại đến lần nữa. Chịu đựng suốt hai đêm, tuy rằng ban ngày có ngủ bù nhưng mà vẫn có chút không chịu nổi, ủ rũ cùng đôi mắt thâm quầng mà đi ra ngoài.

Ôi, không thể không thừa nhận là tuổi không buông tha con người. Trước kia chơi suốt vài đêm rồi ngủ một giấc là lại sinh khí dồi dào (*), hiện tại thì giống như trái cà héo, không nói đến mấy ngày chậm chậm ỉu xù.

(*) Ý chị là lại khỏe mạnh như bình thường ấy mà.

Đi ra từ bệnh viện thì trời chiều đã là hoàng hôn, mấy ngày nay thay đổi mà đau hết cả đầu, cái gì cũng không quan tâm. Giờ phút này nhìn mặt trời chiều mà lần đầu tiên cô cảm thấy mặt trời chiều vô cùng tốt, mấy chữ này thật thích hợp cùng sinh động cỡ nào.

Tô Tô ở bên ngoài ăn một chút rồi về nhà. Nhà, đây là nhà của cô, yên tĩnh, cô cố gắng tạo ra chút tiếng vang mới không cảm thấy im lặng đến đáng sợ nữa, mở TV lên, tăng âm lượng lên một chút. Cô không có làm việc khác mà đổ một bồn nước tắm ấm thật lớn rồi ngâm mình và tắm trong nước ấm, thiếu chút nữa cô đã ngủ bên trong. Nước có chút lạnh thì lúc này cô mới không tình nguyện mà đi ra khỏi bồn tắm, mặc áo ngủ vào rồi quay về phòng ngủ.

Theo thói quen cô định mở máy tính online nói một chút rồi dùng di động gọi cho một dãy số nhưng không gọi được, vẫn không có tin tức của người nào đó như trước, Tô Tô chỉ phải ngoan ngoãn đi ngủ.

Mơ mơ màng màng ngủ, làm một giấc mộng, cô mơ thấy mình bị người khác ngồi trên ghế, biểu diễn ngực để là vỡ tảng đá. (chị mơ hay deso @@) Một

cái tảng đá lớn kia gần như ép cô tới không thở nổi, lại thêm một cái búa nữa, cô liền than ôi, không cần, không cần biểu diễn đồ vật này nữa.

Tổ Tổ dùng sức đẩy tảng đá, nhưng đẩy như thế nào cũng bất động, kỳ quái là vì sao trong giấc mơ tảng đá lại hoạt hoạt (?), tảng đá còn có thể cắn người nữa, ngực đau quá, ô.....Tổ Tổ bị đau mà tỉnh.

Cô mở to hai mắt nhìn căn phòng tối như mực, sau khi đầu óc sững sốt một chút thì đột nhiên cảm thấy không thích hợp, ai đang sờ ngực của cô, ai đang hôn bụng của cô. Tổ Tổ giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo

"A !" Thân thể dầy dụa mà "Ba" một tiếng ngồi dậy rồi bật đèn ngủ ở đầu giường lên, còn chưa thấy rõ ràng thì eo đã bị người nào đó túm lấy, cô cảm thấy hoa mắt. Một lần nữa lại nằm ở chỗ cũ, đồng thời cũng bị một lồng ngực rắn chắc đè xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú rơi vào trong mắt cô.

"Sở Lãng Xuyên !" Tổ Tổ sợ hãi kêu một tiếng, thấy rõ ràng người đàn ông ở trên người mình là ai, đúng là người chồng mười ngày không thấy cũng không có tin tức đây mà. Người đàn ông này khi nào thì đã lên vào rồi, im hơi lặng tiếng như vậy, đừng dọa người như thế có được không ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47 : Xem Anh Trùng Phạt Em Như Thế Nào

Sở Lãng Xuyên còn muốn tiếp tục nhưng Tổ Tổ lại đưa tay chắn mặt anh, không cho anh hôn khắp nơi. Ánh mắt anh u ám nhìn Tổ Tổ, lộ ra đều là nhớ nhung và tha thiết. Anh nhếch môi cười khế, cũng đưa tay nắm lấy mặt của Tổ Tổ, trầm giọng nói : "Tiểu bảo bối, thật sự muốn em mà, nghĩ đến tâm anh đau, mau xoa cho anh đi."

Nói xong lại túm tay Tổ Tổ dán lên trên ngực anh, lòng bàn tay Tổ Tổ bị bắt phải dán vào một mảnh lửa nóng trên ngực anh, rắn chắc, có lực làm cho cô nhin không được đồ vật, muốn nói chuyện nhưng nụ hôn của anh lại hạ xuống, một hồi hôn vội vã,

Tổ Tổ tránh né nụ hôn của anh, rốt cục có lúc rảnh mà tay che cái miệng làm loạn của anh, dứt quãng nói : "Phải....Sở Lãng Xuyên, dừng lại, em có lời muốn nói, đừng làm loạn....."

Sở Lãng Xuyên hô hấp có chút không ổn định, vẫn là dừng hôn lại, nhưng tay vẫn còn làm loạn khắp nơi. Cô gái này, chuyện gì cũng phải nói lúc này, đây không phải là thực sự tra tấn người khác sao "Nói đi."

Tổ Tổ trông chừng miệng của anh, không thể trông nom được tay anh, giọng nói bất ổn : "Phiền ngài, về sau trước khi về nhà có thể báo trước một tiếng hay không, đừng hơn nửa đêm đột nhiên xuất hiện mà dọa người, được chứ ?"

Bị Tổ Tổ nói như vậy, Sở Lãng Xuyên liền làm dáng vẻ tủi thân, tội nghiệp nói : "Tiểu bảo bối, anh đây không phải nghĩ sẽ cho em một cái kinh hi sao (*). Em đây là không muốn anh trở về ?"

(*) kinh hi : kinh ngạc + vui mừng

"Hả ? Không phải, không phải, không có không muốn anh trở về, chính là....chính anh biết em nhất gan mà cho nên tiếp nhận được đầu tiên là kinh sợ, sau mới là vui mừng. Cái này, chào mừng anh về nhà tiểu Xuyên Xuyên." Tổ Tổ nói xong còn vỗ tay "bốp bốp" vài cái tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh.

"Cái này cũng kém không nhiều lắm." Đối với biểu hiện của Tổ Tổ thì Sở Lãng Xuyên rất hài lòng, đang muốn tiếp tục thì Tổ Tổ lại đẩy anh "Sở Lãng Xuyên, có thể hỏi một chút hay không. Anh cái người này hơn mười ngày một chút tin tức cũng không có là cái tình huống gì ? Thân long thấy đầu không thấy đuôi (*), phát phát ông tay áo đi rồi lại phát phát ông tay áo đã trở về, là cái tình huống gì vậy ?"

(*) Ý chị là anh đi thì chị biết nhưng về thì không ai biết đó.

Tiểu nha đầu lừa đảo biết tìm anh, biết nhớ anh thật là không dễ dàng mà. Khóe môi anh nhếch lên, ánh mắt lại nghiêm túc nhìn chăm chăm Tổ Tổ "Không nên hỏi thì đừng hỏi. Vậy vậy em lại thành thói quen."

"Được được, em không hỏi, em mới không hiểm lại để biết đâu. Nhưng mà có chuyện em lại nghĩ là muốn nói đi, vẫn là tốt bụng nói cho anh." Tổ Tổ vừa nói xong eo đã bị Sở Lãng Xuyên nhéo một chút, ngứa, nhin không được mà vận vẹo thân thể một chút, trong lúc vô tình nhìn thấy thời gian đã hơn 11 giờ "Đừng làm loạn, em muốn nói chuyện chính là ngày mai phải đi làm, van cầu ngài phá lệ khai ân để cho em ngủ một giấc an ổn đi. Hơn nữa BCS cũng không có."

Sở Lãng Xuyên về mặt kìm nén, quên đi, trước bỏ qua cho cô. Thứ nhất là nhìn phần ngày mai cô phải đi làm, thứ hai là bởi vì không có BCS cũng không thể tận hưởng cho nên anh nhin : "Được, vậy anh đành uất ức một đêm, tạm thời tha cho em một mạng."

Tổ Tổ im lặng, Sở Lãng Xuyên lại ôm Tổ Tổ vào trong ngực, ôm nhau ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Sở Lăng Xuyên ra ngoài chạy bộ thì lúc về có mưa bữa sáng. Tổ Tổ cũng đã rửa mặt xong, ăn xong bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên muốn đưa Tổ Tổ đi làm, lúc này cô mới nói : "Mẹ chúng ta bị bệnh, hiện tại đang ở bệnh viện nên anh đi thăm một chút đi."

"Vào viện sao ?" Sở Lăng Xuyên nhướn mày, tâm nhảy lên liền vội vàng hỏi : "Bị bệnh gì, làm sao mà tối hôm qua không nói cho anh."

Tổ Tổ đôi giày xong liền quay đầu nhìn anh một cái : "Bị sỏi thận, đã làm phẫu thuật rồi nên đoán chừng rất nhanh là có thể xuất viện. Anh đừng lo lắng, đi giúp việc đã ở đó chăm sóc rồi. Ngày hôm qua em không nói cho anh biết là bởi vì thời gian quá muộn rồi, cho dù anh có qua đó thì mẹ cũng ngủ rồi, cho nên mới không nói cho anh biết."

Sở Lăng Xuyên nghe được là không làm sao thì trái tim lơ lửng lúc này cũng hạ xuống, nhưng cùng lúc đó thì trong lòng cũng tràn đầy đau lòng, không lên tiếng mà ôm lấy Tổ Tổ đi ra cửa, vội vàng đi đến bệnh viện.

Vốn là Triệu Đình Phương nằm viện ba bốn ngày là có thể xuất viện cho nên khi thời gian vừa đến liền ồn ào phải ra viện. Bà cũng không nguyên ý ở bệnh viện nhiều thêm một ngày, cũng không có chuyện gì thì ở nhờ chỗ này làm gì, cho nên sáng sớm liền thúc giục ba Sở làm thủ tục xuất viện.

Khi Sở Lăng Xuyên chạy tới thì lại vượt qua mẹ mình đang ra khỏi viện, Triệu Đình Phương thấy con trai xuất hiện thì trong lúc nhất thời có tinh thần hơn lúc trước "Tiểu Xuyên, sao con lại tới đây, con trở về lúc nào vậy ?"

"Mẹ à, làm sao mà người bị ốm mà cũng không nói cho con." Trong lòng Sở Lăng Xuyên tràn đầy đau lòng cùng hụt hẫng, khi mẹ mình cần mình nhất thì từ đầu đến cuối anh không có cách nào để chăm sóc bên cạnh "Đã khỏe chưa ạ ?"

Mặt Triệu Đình Phương không quan tâm, giống như chỉ là cảm vật nên không có gì lớn liền cười lớn : "Sớm đã không sao. Ngày hôm qua đã có thể xuất viện nhưng ba con không cho, không phải là để mẹ ở lại thêm một ngày sao, hôm nay đã có thể xuất viện."

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn sắc mặt mệt mỏi của ba mình một chút "Ba à, sắc mặt của người không tốt lắm, mấy ngày nay ba đã mệt nhọc đi."

Sở Ba nhìn Sở Lăng Xuyên một chút rồi lại nhìn về phía vợ mình, cười cười nói : "Ba đây là lo lắng thôi, ngược lại Tổ Tổ mấy ngày nay đã chịu vài đêm đoán chừng là mệt muốn chết rồi."

Triệu Đình Phương lại trách mắng : "Mẹ cũng đã nói với Tổ Tổ đừng nói cho con, đứa nhỏ này thật là miệng không kín mà, mẹ đây cũng không làm sao."

"Được rồi, bà cũng đừng ngoài miệng một kiểu trong lòng một kiểu. Con trai có thể tới trong lòng bà cũng thăm vui mừng đi. Còn nữa, Tổ Tổ nói cho Tiểu Xuyên cũng không phải là muốn cho trong lòng bà vui vẻ sao, sớm bình phục hay sao ?"

Triệu Đình Phương không nói gì, nhìn không được mà cười khế. Xem ra lời của ba Sở đã trúng suy nghĩ của bà rồi, Sở Lăng Xuyên vốn còn lo lắng quan hệ giữa Tổ Tổ và mẹ mình đây, hiện tại xem ra đã không có gì phải lo lắng rồi.

Thủ tục xuất viện cũng đã làm xong, dưới sự hướng dẫn của Sở Lăng Xuyên thì Triệu Đình Phương cũng thuận lợi xuất viện. Về đến nhà, Triệu Đình Phương và ba Sở ngủ cho tới trưa, Sở Lăng Xuyên thì lại gọi điện thoại cho Tổ Tổ nói cho cô biết mẹ đã xuất viện. Buổi trưa sau khi cô cũng đứng tự đi qua, buổi chiều sau khi tan việc anh sẽ đến đón cô.

Triệu Đình Phương ở bệnh viện mấy ngày cũng không nghỉ ngơi được tốt, ba Sở lại lo lắng cho bà nên cũng không kiên định quá. Hiện tại cũng đã về nhà cho nên hai người thực sự ngủ cho tới trưa, khi tỉnh lại đã là....buổi trưa.

Trong phòng rất yên tĩnh, khi hai người chậm rãi đi ra từ phòng ngủ thì đúng lúc cô giúp việc cũng từ phòng bếp đi ra. Định đi đến xem hai người đã tỉnh dậy hay chưa, sắp ăn cơm nên khi thấy hai người đi ra liền vội nói : "Tỉnh rồi, vừa đúng lúc cơm chín đó."

"Đây là do ở nhà tốt, coi như phòng bệnh có tốt hơn nữa nhưng nói chung cảm thấy có cái gì đó không đúng." Triệu Đình Phương vừa nói vừa cùng ba Sở đi tới phòng ăn. Trên bàn thức ăn tỏa ra mùi thơm làm người ta muốn nhanh chóng ăn.

Hai người nghe thấy trong phòng bếp có người vẫn đang xào rau mà Triệu Đình Phương liền nhìn không được hỏi cô giúp việc sau lưng : "Người nào đang ở trong phòng bếp vậy ?"

Sở Lăng Xuyên về mặt kìm nén, quên đi, trước bỏ qua cho cô. Thứ nhất là nhìn phần ngày mai cô phải đi làm, thứ hai là bởi vì không có BCS cũng không thể tận hưởng cho nên anh nhìn : "Được, vậy anh đành uất ức một đêm, tạm thời tha cho em một mạng."

Tổ Tổ im lặng, Sở Lăng Xuyên lại ôm Tổ Tổ vào trong ngực, ôm nhau ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Sở Lăng Xuyên ra ngoài chạy bộ thì lúc về có mưa bữa sáng. Tổ Tổ cũng đã rửa mặt xong, ăn xong bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên muốn đưa Tổ Tổ đi làm, lúc này cô mới nói : "Mẹ chúng ta bị bệnh, hiện tại đang ở bệnh viện nên anh đi thăm một chút đi."

"Vào viện sao ?" Sở Lăng Xuyên nhướn mày, tâm nhảy lên liền vội vàng hỏi : "Bị bệnh gì, làm sao mà tối hôm qua không nói cho anh."

Tổ Tổ đôi giày xong liền quay đầu nhìn anh một cái : "Bị sỏi thận, đã làm phẫu thuật rồi nên đoán chừng rất nhanh là có thể xuất viện. Anh đừng lo lắng, đi giúp việc đã ở đó chăm sóc rồi. Ngày hôm qua em không nói cho anh biết là bởi vì thời gian quá muộn rồi, cho dù anh có qua đó thì mẹ cũng ngủ rồi, cho nên mới không nói cho anh biết."

Sở Lăng Xuyên nghe được là không làm sao thì trái tim lơ lửng lúc này cũng hạ xuống, nhưng cùng lúc đó thì trong lòng cũng tràn đầy đau lòng, không lên tiếng mà ôm lấy Tổ Tổ đi ra cửa, vội vàng đi đến bệnh viện.

Vốn là Triệu Đình Phương nằm viện ba bốn ngày là có thể xuất viện cho nên khi thời gian vừa đến liền ồn ào phải ra viện. Bà cũng không nguyên ý ở bệnh viện nhiều thêm một ngày, cũng không có chuyện gì thì ở nhờ chỗ này làm gì, cho nên sáng sớm liền thúc giục ba Sở làm thủ tục xuất viện.

Khi Sở Lăng Xuyên chạy tới thì lại vượt qua mẹ mình đang ra khỏi viện, Triệu Đình Phương thấy con trai xuất hiện thì trong lúc nhất thời có tinh thần hơn lúc trước "Tiểu Xuyên, sao con lại tới đây, con trở về lúc nào vậy?"

"Mẹ à, làm sao mà người bị ốm mà cũng không nói cho con." Trong lòng Sở Lăng Xuyên tràn đầy đau lòng cùng hụt hẫng, khi mẹ mình cần mình nhất thì từ đầu đến cuối anh không có cách nào để chăm sóc bên cạnh "Đã khỏe chưa ạ?"

Mặt Triệu Đình Phương không quan tâm, giống như chỉ là cảm vật nên không có gì lớn liền cười lớn: "Sớm đã không sao. Ngày hôm qua đã có thể xuất viện nhưng ba con không cho, không phải là để mẹ ở lại thêm một ngày sao, hôm nay đã có thể xuất viện."

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn sắc mặt mệt mỏi của ba mình một chút "Ba à, sắc mặt của người không tốt lắm, mấy ngày nay ba đã mệt nhọc đi."

Sở Ba nhìn Sở Lăng Xuyên một chút rồi lại nhìn về phía vợ mình, cười cười nói: "Ba đây là lo lắng thôi, ngược lại Tổ Tổ mấy ngày nay đã chịu vài đêm đoán chừng là mệt muốn chết rồi."

Triệu Đình Phương lại trách mắng: "Mẹ cũng đã nói với Tổ Tổ đừng nói cho con, đứa nhỏ này thật là miệng không kín mà, mẹ đây cũng không làm sao."

"Được rồi, bà cũng đừng ngoài miệng một kiểu trong lòng một kiểu. Con trai có thể tới trong lòng bà cũng thăm vui mừng đi. Còn nữa, Tổ Tổ nói cho Tiểu Xuyên cũng không phải là muốn cho trong lòng bà vui vẻ sao, sớm bình phục hay sao?"

Triệu Đình Phương không nói gì, nhìn không được mà cười khẽ. Xem ra lời của ba Sở đã trúng suy nghĩ của bà rồi, Sở Lăng Xuyên vốn còn lo lắng quan hệ giữa Tổ Tổ và mẹ mình đây, hiện tại xem ra đã không có gì phải lo lắng rồi.

Thủ tục xuất viện cũng đã làm xong, dưới sự hướng dẫn của Sở Lăng Xuyên thì Triệu Đình Phương cũng thuận lợi xuất viện. Về đến nhà, Triệu Đình Phương và ba Sở ngủ cho tới trưa, Sở Lăng Xuyên thì lại gọi điện thoại cho Tổ Tổ nói cho cô biết mẹ đã xuất viện. Buổi trưa sau khi cô cũng đứng tự đi qua, buổi chiều sau khi tan việc anh sẽ đến đón cô.

Triệu Đình Phương ở bệnh viện mấy ngày cũng không nghỉ ngơi được tốt, ba Sở lại lo lắng cho bà nên cũng không kiên định quá. Hiện tại cũng đã về nhà cho nên hai người thực sự ngủ cho tới trưa, khi tỉnh lại đã là....buổi trưa.

Trong phòng rất yên tĩnh, khi hai người chậm rãi đi ra từ phòng ngủ thì đúng lúc cô giúp việc cũng từ phòng bếp đi ra. Định đi đến xem hai người đã tỉnh dậy hay chưa, sắp ăn cơm nên khi thấy hai người đi ra liền vội nói: "Tỉnh rồi, vừa đúng lúc cơm chín đó."

"Đây là do ở nhà tốt, coi như phòng bệnh có tốt hơn nữa nhưng nói chung cảm thấy có cái gì đó không đúng." Triệu Đình Phương vừa nói vừa cùng ba Sở đi tới phòng ăn. Trên bàn thức ăn tỏa ra mùi thơm làm người ta muốn nhanh chóng ăn.

Hai người nghe thấy trong phòng bếp có người vẫn đang xào rau mà Triệu Đình Phương liền nhìn không được hỏi cô giúp việc sau lưng: "Người nào đang ở trong phòng bếp vậy?"

Cô giúp việc vội nói: "Hôm nay đồ ăn thế nhưng đều không phải tôi làm mà là Xuyên Từ làm. Tôi thật không nghĩ tới Xuyên Từ sẽ nấu cơm nên liền đi xem sách nấu ăn một chút, xào một chút là được, hơn nữa mùi còn rất thơm."

Lúc này Sở Lăng Xuyên vừa bưng món ăn cuối cùng từ trong phòng bếp ra ngoài, thấy ba mẹ liền cười nói: "Ba mẹ đã dậy rồi. Vừa lúc ăn cơm, mẹ nên ăn nhẹ nên đặc biệt vì mẹ mà làm đó."

Triệu Đình Phương nhìn con trai làm một bàn thức ăn như vậy thì trong lòng vừa vui vẻ vừa đau lòng, không nhìn được mà nói: "Được được nhưng con vào phòng bếp làm gì, thật vất vả mới trở lại một chuyến thì nghỉ ngơi là được."

Sở Lăng Xuyên đặt món ăn trên bàn, đi tới nắm bả vai Triệu Đình Phương mà đỡ bà ngồi xuống "Mẹ à, người hiện tại phải làm chính là cho con trai chút mặt mũi mà cùng ba ăn nhiều một chút đây. Ba, người ăn cơm."

Ba người ngồi xung quanh một chỗ, vô cùng náo nhiệt mà ăn cơm, Triệu Đình Phương và ba Sở đối với tay nghề của con trai thì khen không dứt miệng.

Lúc xế chiều, anh trai Sở Lăng Xuyên đi công tác về thì biết được tin mẹ mình bị bệnh, nhà cũng không trở về mà đơn vị cũng không lo lắng đi liền vội vàng chạy đến, thấy mẹ mình không bị làm sao thì lúc này mới yên tâm.

Mãi cho đến buổi chiều thì Triệu Đình Phương liền đuổi mọi người đi, muốn con trai cả nhanh về nghỉ ngơi, vừa trở về đã đến đây thì khẳng định sẽ mệt chết mà ngày mai còn phải đi làm. Đuổi xong anh trai lại lại đuổi Sở Lăng Xuyên, để cho bọn họ cũng nhanh chóng về nhà, nên nhìn con gái thì nhìn con gái, nhìn vợ mình thì nhìn vợ mình. Bà cũng đã xuất viện nên đã không sao nên không cần bọn họ chăm sóc.

Sở Lăng Xuyên cùng anh trai cũng rời đi, mẹ mình đã không sao rồi thì bọn họ cũng yên tâm. Sở Lăng Xuyên cùng anh trai đi trường học khác nhau để đón con gái còn Sở Lăng Xuyên lại đi trường học để đón Tổ Tổ khi tan giờ.

Đi tới cửa trường học, đợi 10 phút thì rốt cuộc cũng thấy được Tổ Tổ đang cùng đồng nghiệp vừa đi vừa nói gì đó. Không cần Sở Lăng Xuyên gọi Tổ Tổ thì cô cũng liền thấy được anh rồi, đáng người cao lớn liếc mắt đã thấy, cặp mắt sâu xa kia còn đang phóng điện về hướng cô nữa. Nói tạm biệt với đồng nghiệp rồi Tổ Tổ cũng đi tới chỗ anh. Cô không nghĩ tới anh ở đây nên nhin không được hỏi : "Như thế nào mà anh không chăm sóc mẹ anh nhiều hơn ?"

Đôi mắt Sở Lăng Xuyên vui vẻ nói : "Anh vốn muốn chăm sóc mẹ nhưng mà không phải là mẹ đẻ cho anh tới chỗ em sao, còn nói cái gì mà bệnh nhân cần phải tình dưỡng nên liền đuổi anh cùng anh trai ra ngoài, anh đây là nahnh chóng tới đây báo cáo với em đấy."

"Thật nhiều lời." Tổ Tổ nhin không được cười khê.

Hai người cười nói lên xe, Sở Lăng Xuyên khởi động xe rồi đi về phía trước. Lúc lái xe Sở Lăng Xuyên không nhin được mà quay đầu liếc mắt nhin Tổ Tổ, còn dơ một cánh tay sờ sờ đầu nhỏ của Tổ Tổ "Tiểu bảo bối, mấy ngày nay chăm sóc mẹ anh làm em vất vả rồi. Như vậy đi, hôm nay chúng ta ăn sẽ tiệm"

Hai mắt Tổ Tổ sáng lên : "Món cay Tứ Xuyên ?"

Sở Lăng Xuyên rất ăn ý nói : "Chỗ cũ."

Hai người đi tới nhà hàng món cay Tứ Xuyên kia, ăn một bữa thỏa thích, thế này mới về nhà. Xe đang chạy trên đường về nhà thì đột nhiên dừng lại, Tổ Tổ không hiểu quay đầu nhin anh "Có chuyện gì vậy ?"

Sở Lăng Xuyên ngoắc ngoắc ngón tay về phía Tổ Tổ, ý bảo cô sát lại đây một chút, Tổ Tổ liền phối hợp mà đưa tới anh một lỗ tai, làm thần thần bí bí "Nói đi, chuyện gì vậy ?"

"Tiểu bảo bối, giao cho em một nhiệm vụ vinh quang mà lại khó khăn."

Tổ Tổ nhú mày nhin anh "Nhiệm vụ gì cơ ?"

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nhin sang ven đường, đưa tay ôm cổ Tổ Tổ, ý bảo cô nhin về phía bên ngoài "Mục tiêu hiệu thuốc, hoặc là siêu thị bên cạnh, đút mục tiêu BCS vào trong túi, thời gian năm phút đồng hồ, đi nhanh về nhanh."

"Cái gì ?" Tổ Tổ tròn tròn mắt, con người tròn to nhin chằm chằm khắc sâu ngũ quan của Sở Lăng Xuyên, không dám tin hỏi : "Anh, anh, anh muốn em đi mua cái thứ đó sao. A, em không đi, nếu muốn anh tự đi đi."

Sở Lăng Xuyên cố ý về mặt kinh ngạc nói : "Còn có chuyện em không dám làm sao ? Lần trước không phải em nói mọi việc luôn có lần đầu tiên sao, đi đi, anh là hậu thuẫn kiên cường của em, chờ em"

"Em không đi, cùng lắm thì...Ừm, cùng lắm thì không làm thì không phải được rồi sao." Tổ Tổ bĩu môi một cái với anh, không có việc gì lớn cả, dù sao cô cũng không gấp, không cần phải đi mua cái thứ đó.

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ, ở bên tai cô nói thầm "Vợ à, em biết thực lực của chính mình, hoàn toàn không đỡ được tấn công của anh, hoặc là em muốn cho anh mau làm tiểu Xuyên xuất hiện ? Vợ à, nếu không..."

"A, dừng lại !" Tổ Tổ mặt "xoát" một cái liền đỏ, đẩy anh ra mà vừa xấu hổ vừa giận nói : "Em đi mua, cái này có cái gì ghê gớm chứ, không phải là mua BCS sao, cắt."

Tổ Tổ nói xong mở cửa xuống xe, sống lưng thẳng tắp, quay đầu lại cho tức giận rồi quay đầu đi đến hiệu thuốc. Khi đi tới cửa thì lại co rúm lại, quay đầu liếc mắt nhin Sở Lăng Xuyên đang ló đầu ra từ cửa sổ xe, trong lòng cô đầy căm phẫn mà nhắm mắt đi vào.

Ước chừng đã qua năm phút đồng hồ, Tổ Tổ rốt cuộc cũng đi ra từ hiệu thuốc, vô cùng lo lắng lên xe, mặt đỏ như quả táo chín vậy. Trong ngực cô ôm một đồ không để cho người khác nhin, ánh mắt liếc chung quang chính là lại không nhin Sở Lăng Xuyên. Sở Lăng Xuyên nghen cười, cố ý hỏi : "Đã mua sao ?"... "Mua rồi." Tổ Tổ âm vang nói, sau đó thúc giục "Lái xe đi, lo lắng làm gì vậy."

Sở Lăng Xuyên cười khởi động xe, chờ vợ bảo bối của anh mà đi về nhà. Vừa vào cửa nhà thì Tổ Tổ liền ném đồ vật trong tay mình "Ba" một tiếng ở trên bàn uống trà, người giống như con chuột mà chạy vào trong phòng phủ, "phanh" một tiếng đóng cửa lại giam mình bên trong.

Hành động của Tổ Tổ làm cho Sở Lăng Xuyên có chút gãi đầu, liếc mắt nhin cửa phòng ngủ rồi lại cúi đầu nhin đồ trên bàn, mặt nhất thời đen lại, đây chính là Tổ Tổ mua BCS sao ? Rõ ràng là đã mua thuốc Tiêu Viêm

"An Nhục Tổ !" Sở Lăng Xuyên hét lớn một tiếng, người cũng chạy vào phòng ngủ thì thấy Tổ Tổ về mặt chột dạ cười về phía anh. Sở Lăng Xuyên có chút dở khóc dở cười, đi tới trước mặt Tổ Tổ, trong mắt đều không có ý tốt : "An Nhục Tổ, xem ra em thật sự muốn anh làm cho Tiểu Xuyên xuất hiện."

Tổ Tổ lui về phía sau, lùi đến nỗi phía sau chân bị vướng mà ngã ngồi ở trên giường, lắc đầu, dùng sức lắc đầu "A, Sở Lăng Xuyên, anh đừng kích động. Hãy tỉnh táo, bình tĩnh, cái đó, em không có mua là bởi vì, bởi vì... A, bởi vì trong hiệu thuốc tất cả BCS bán hết rồi, cho nên...A !"

Tổ Tổ đã bị Sở Lăng Xuyên giống như con sói đang đói bụng đung ngã, còn muốn nói gì đó nhưng miệng đã bị anh hôn, mùi hương dương cương của đàn ông dày đặc bao quang cô, lưỡi anh cũng mạnh mẽ cạy hàm răng cô ra, xông vào.

Hôn vội vàng mà mạnh mẽ làm cho Tổ Tổ thờ không thông, cô muốn nói mình còn chưa đánh răng nhưng mà nơi nào còn có cơ hội. Anh bá đạo mạnh mẽ làm cho cô không có đường sống chống đỡ, quần áo bị cời đi, hai thân thể dây dưa ở chung một chỗ.

Sau khi triển miên thì anh ôm cô đi tắm một chút. Tắm xong trở lại phòng ngủ đi ngủ thì Tổ Tổ rất buồn rầu mà Sở Lăng Xuyên lại rất đắc ý, cô lo lắng nếu mình thật sự mang thai thì phải làm sao giờ.

Cô cũng đã kết hôn, chắc chắn phải mang thai nhưng mà cô còn chưa chuẩn bị để làm mẹ, làm mẹ rồi cuộc sống cái cảm giác gì? Có chút mong đợi lại có chút sợ.

Sở Lăng đắc ý do cảm giác không mang BCS rất tốt mà có thể làm tiểu Xuyên xuất hiện còn cực kỳ tốt hơn, anh nhìn không được nghĩ đến đứa con của mình cùng Tổ Tổ sẽ là hình dạng gì? Vậy nhất định là một đứa nhỏ rất ưu tú, tuyệt đối luôn.

Hai người trong lòng suy nghĩ mà đi ngủ. Sáng ngày hôm sau, sau khi ăn bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ đi làm. Ngồi ở trong xe mà anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đều là vẻ mặt u sầu, còn có chút hờn vía lên mây.

"An Nhục Tổ, nghĩ cái gì vậy mà không lên tiếng."

Tổ Tổ hoàn hồn, miễn cưỡng nhìn anh một cái, miệng đóng mở cho anh hai chữ: "Cầm thú."

Sở Lăng Xuyên rồi cuộc hiểu rõ, nha đầu lừa đảo này từ sáng sớm đã không yên lòng, bụng đầy tâm sự à do đêm qua không dùng BCS. Nha đầu này như vậy là không muốn sinh đứa nhỏ cho anh sao? Nghiêm mặt nói: "Được rồi, đừng kéo mặt ra nữa, em cho rằng một lần có thể có tiểu Xuyên sao?"

"Nhờ đâu lại trúng thì sao? Hơn nữa....Tôi ngày hôm qua đó là một lần sao?" Tổ Tổ buồn bã nhìn anh, còn có chút tội nghiệp làm Sở Lăng Xuyên có chút buồn bực, lại có chút bất đắc dĩ nói: "Đều như vậy thôi, thuận theo tự nhiên đi, ngoan nào. Thật ra có một tiểu Xuyên nhỏ nữa cũng không tồi, lúc anh không ở nhà còn để tiểu Xuyên bên cạnh em, như vậy em cũng không cô đơn."

"Anh tập trung lái xe đi." Tổ Tổ nhẹ giọng nhắc nhở sau đó không nói thêm gì nữa. Mới vừa kết hôn không bao lâu, cô ngay cả làm vợ cũng không thích ứng được đây chứ còn làm mẹ cho con thì cô càng thêm không có chuẩn bị gì hết.

Sau khi đưa Tổ Tổ tới trường học thì Sở Lăng Xuyên trở về chỗ ba mẹ bên kia. Cả nhà tìm hiểu rồi quyết định, buổi tối người một nhà sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm ăn mừng đồng chí Triệu Đình Phương đã xuất viện, cũng là nhân lúc Sở Lăng Xuyên khó có được trở lại nên người một nhà sẽ tụ họp một chút.

Buổi sáng Sở Lăng Xuyên ở nhà cùng ba mẹ, buổi chiều lại ra ngoài gặp mấy người bạn thân, nhìn thời gian một chút không sai biệt lắm thì liền lái xe đến trường học đón Tổ Tổ. Khi lái xe đến trường học thì đột nhiên thấy phía trước có một bóng dáng quen thuộc. Anh định thần nhìn lại thì kia không phải vợ bảo bối nhà anh An Nhục Tổ hay sao? Anh vội vàng thả chậm tốc độ, lại thấy Tổ Tổ vào một hiệu thuốc, nhìn không được nghĩ đến cô vào hiệu thuốc làm gì, không được thoải mái hay sao?

Lái xe qua đó rồi dừng ở bên đường. Xuống xe, lúc anh đang muốn đi vào bên trong thì thấy Tổ Tổ đi ra, Sở Lăng Xuyên bước nhanh đi qua đó mà chắn trước mặt cô nói: "Chỗ nào không thoải mái sao?"

Sở Lăng Xuyên đột nhiên xuất hiện như vậy dọa Tổ Tổ giật mình. Cô ngẩng đầu liền thấy được Sở Lăng Xuyên ánh mắt quan tâm mà nắm thật chặt hộp thuốc nhỏ trong tay: "A, không có, không có không thoải mái."

"Đang cầm trong tay cái gì vậy?" Sở Lăng Xuyên ánh mắt sắc bén liếc mắt liền thấy Tổ Tổ nắm chặt thứ gì đó trong tay, còn giấu ở trong tay. Nha đầu thối này còn không dám được tặc tử nói dối mà.

Tổ Tổ chợt dạ cười cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ mê người, nói sang chuyện khác: "Anh tới đón em sao? Chúng ta có thể đi rồi, em vừa đứng lúc xin nghỉ với nhà trường nên hôm nay có thể đi sớm một chút."

Sở Lăng Xuyên không dễ lừa gạt như vậy đâu, nghiêm mặt mà đưa tay cầm lấy đồ Tổ Tổ giấu ở phía sau tay. Rồi sau đó gỡ tay Tổ Tổ đang nắm chặt ra, một hộp thuốc nhỏ rơi vào trong mắt, anh đưa tay cầm lấy rồi hung hăng trợn mắt nhìn Tổ Tổ một cái, sau đó xem rõ phía trên hộp thuốc. (Ahihi ~~~~~ Chuyện hay sắp đến rồi ~)

Nhìn một chút thì sắc mặt anh liền trở mù mịt, cuối cùng là tức giận, lại là thuốc tránh thai. Sở Lăng Xuyên bóp hộp thuốc kia ở trong lòng bàn tay, dùng sức vò lại đến nỗi nhắm nhúm rồi dùng sức ném, vút xuống cạnh chân: "An Nhục Tổ, anh thật con mẹ nó muốn nhốt em vào trong phòng tôi!"

"Sở Lăng Xuyên, anh, anh thật không có tư cách, ném loạn vứt đi rồi còn chửi bậy. Anh, anh đừng đi theo em, đừng nói em biết anh." Tổ Tổ nói xong muốn thoát khỏi phạm vi hỏa lực của người nào đó, nhưng mà vừa mới đi một bước thì cô tay đã bị tóm lại.

Sở Lăng Xuyên không có nói gì, mặt lạnh kéo Tổ Tổ đi đến chỗ đỗ xe. Tổ Tổ rạp khuôn đi theo, cảm nhận được người nào đó nồng nặc tức giận, anh sinh giận dữ cái gì vậy, nên tức giận là cô có được hay không? Rõ ràng là nói tạm thời không muốn bé cưng hay lắm mà anh lại cố ý buông thả, thật đáng đánh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 47.2

Nhưng mà người này khí thế quá mạnh mẽ, cô rõ ràng là ở thể yếu mả. Có lửa giận cũng không phát ra được, còn bị anh ăn sạch sành sanh, hơn nữa còn thấy khuôn mặt đen xì của anh thì cô càng thêm không dám nhiều lời. Tổ Tổ nổi giận trong lòng, Sở Lăng Xuyên cũng nổi giận trong lòng thành hai ngọn lửa đi đến nhà ba mẹ. Vừa vào cửa nhà thì Sở Lăng Xuyên đã lôi Tổ Tổ tới phòng vệ sinh, mở cửa nhét cô vào rồi đóng cửa khóa lại. (Còn sử dụng cách này sao, hai anh chị kỳ quặc nhất quả đất @@)

Tổ Tổ bối rối, sau khi kịp phản ứng thì ở bên trong đập cửa : "Sở Lăng Xuyên, anh làm gì thế ?! Mở cửa cho em, để em đi ra ngoài !"

Sắc mặt Sở Lăng Xuyên giận dữ, thờ hờn hờn ngồi trên ghế sa lông, ba Sở và mẹ Sở liền bị kinh hãi rồi, làm sao vậy, Triệu Đình Phương không hiểu gì cho nên hỏi: "Tiểu Xuyên, con đang làm cái gì vậy mà lại phát hỏa cái gì ?"

"Con thật quá quá đáng rồi." Ba Sở mắng một câu rồi định đi mở cửa cho Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên lại kéo ba mình lại "Ba đừng động vào, thật là coi trời bằng vung mà, hôm nay con phải để cho cô ấy nhớ thật lâu."

Ba Sở nóng nảy mà khiển trách : "Con cái đồ hỗn trướng (*) này, đây là trong nhà chứ không phải là bộ đội. Đó là vợ của con đấy, con đã làm cái gì vậy ? Kỳ cục."

(*) hỗn trướng : tùy vào trường hợp mà thay đổi cách nói, nhưng ở trong bản convert là khôn kiếp, còn trong QT là đàn độn. Các nàng biết đó là mắng thôi là được rồi ^^

Triệu Đình Phương cũng nóng nảy, bà chưa từng thấy Sở Lăng Xuyên phát hỏa lớn như vậy. Hơn nữa điều này cũng thật kỳ quái, tại sao có thể đối xử với vợ mình như vậy chứ, mặc dù trước đây bà có thành kiến với Tổ Tổ nhưng Sở Lăng Xuyên làm như vậy thì bà trăm lần không đồng ý. Và lại trong lúc bà ngã bệnh thì Tổ Tổ đã cẩn thận chăm sóc cho bà đấy. Đối với Tổ Tổ cái nhìn của bà cũng đã có thay đổi nên trong lòng nhin không được bắt đầu hướng về phía Tổ Tổ, vội vàng đứng dậy đi mở cửa cho con dâu.

Sở Lăng Xuyên muốn đi ngăn lại nhưng lại bị ba Sở quát "Ngồi xuống, lời của ta con cũng không nghe sao ! Động tới thì ta sẽ đánh con."

Một khắc Triệu Đình Phương mở cửa ra kia, Tổ Tổ bỗng giống như một chú sư tử nhỏ mà vọt ra, nhìn mẹ chồng một chút, nhìn ba chồng một chút rồi nhìn lại Sở Lăng Xuyên với sắc mặt giận dữ đang ngồi ở ghế sa lông kia, nghĩ đến việc anh thế nhưng lại giam cô vào nhà vệ sinh....."Oa" một tiếng, Tổ Tổ khóc thành tiếng, anh thế nhưng lại bắt nạt cô, quá không tốt rồi, trong lúc nhất thời cô khóc đến thê thảm, nước mắt rơi như mưa càng không thể ngăn lại. Triệu Đình Phương sững sốt một chút, lại vội vàng an ủi : "Ô kia, Tổ Tổ à, đừng khóc, đừng khóc. Đều là Xuyên Từ đáng ghét, ba con đã mắng nó rồi. Xuyên Từ, còn không qua đây nói xin lỗi đi."

Sở Lăng Xuyên đứng dậy nhưng không có đi đến nói xin lỗi mà xoay người trở về phòng ngủ. Cửa đóng lại vang dội lại làm cho ba Sở mắng một trận, Triệu Đình Phương lại kéo Tổ Tổ khóc không thành tiếng ngồi xuống ghế sa lông.

Ba Sở rút một chiếc khăn giấy đưa cho Tổ Tổ, trấn an nói : "Con gái, đừng khóc, nếu cảm thấy tức giận thì đi mắng nó một trận hả dạ, tiểu tử này quá kỳ cục rồi."

Tổ Tổ thút thít nhận lấy khăn giấy, liếc mắt nhìn ba Sở rồi oan oan ức ức nói : "Mắng anh ấy ? Con không dám đâu, anh ấy dữ như vậy con sợ anh ấy đánh con."

"Đừng sợ, ba với mẹ con ở đây thì nó sẽ không dám đâu, đúng không hả bà." Ba Sở vừa nói vừa ném ánh mắt cho Triệu Đình Phương. Triệu Đình Phương ngăn ra rồi do dự gật đầu "A, đúng, có ba mẹ ở đây, nó sẽ không dám đâu."

Tổ Tổ đứng phắt dậy, dùng khăn giấy lau nước mắt trên mặt rồi lại rút một cái khăn giấy lau mũi rồi thẳng sống lưng nói : "Được, có ba mẹ làm chỗ dựa, con, con có đủ sức mạnh rồi !"

Nói xong Tổ Tổ liền mạnh mẽ khí thế bùng bùng đi tới phòng ngủ của Sở Lăng Xuyên. Mở cửa, trực tiếp xông vào, ba Sở cùng mẹ Sở liếc mắt nhìn nhau rồi cùng đi qua, mẹ Sở muốn đi vào lại bị ba Sở níu lại. Sở Lăng Xuyên đang nửa nằm trên giường đọc sách, Tổ Tổ chống tay đứng ở cửa bắt đầu mắng người : "Sở Lăng Xuyên, em cho anh biết là em đã nhin anh từ lâu rồi ! Từ khi kết hôn đến giờ cái gì cũng là anh định đoạt, em một chút quyền lên tiếng cũng không có."

Lúc anh không tức giận thì liền dụ dỗ em, khi tức giận thì lại dạy dỗ em giống như con cháu mình làm cho em thờ ơ cũng không dám, vẫn không thể cãi lại. Lời của anh chính là mệnh lệnh mà em nhất định phải nghe theo. A đúng rồi, còn bắt em viết bản kiểm điểm gì đó, những thứ này em cũng nhin nhưng hiện tại thì tốt rồi, anh dám nhốt em vào trong phòng tối ! Còn chửi bậy nữa !

Em liền thấy kỳ lạ là ba ôn hòa dễ gần, mẹ thì nhẹ nhàng nội liêm, anh trai thì dịu dàng lịch sự, vậy làm sao mà anh liền thô lỗ như vậy, bá đạo như thế, ngang ngược như vậy, anh có phải con ruột không vậy, anh theo ai vậy ?"

Lúc này có một giọng nói yếu ớt chen vào, là giọng nói của Triệu Đình Phương : "Tổ Tổ à, mẹ xen vào một câu là Xuyên Từ nó là con ruột của mẹ với ba con, tính khí mạnh mẽ này là theo ba con, ba con lúc còn trẻ cũng có tính khí này đấy."

Mặt ba Sở không được tự nhiên cười, nói thầm : "Bà cái người này, nói con trai mình sao còn nói rõ nguyên nhân làm gì ?"

Tổ Tổ quay đầu lại nhìn ba mẹ chồng đứng ở cửa, do dự hỏi : "Mẹ, ba cũng đã giam mẹ vào phòng tối sao ?"

"Không có không có, tuyệt đối không có." Triệu Đình Phương vội vàng phủ nhận, lại nói : "Nhưng mà trái lại anh trai con cùng Xuyên Từ thường bị ba con nhốt vào phòng tối. Anh trai con và Xuyên Từ từ khi còn bé rất nghịch ngợm."

Tổ Tổ hít mũi một cái, liếc mắt nhìn ba Sở nhỏ giọng nói : "Ba, nguồn gốc của tính cách này còn phải bắt đầu tìm từ người đó."

Một câu nói của Tổ Tổ làm cho hai vị trưởng bối đầu tiên là sững sốt một chút rồi tiếp theo nở nụ cười, ba Sở cười đến hào sảng, mẹ Sở cười đến kín đáo, khóe môi Sở Lăng Xuyên rút rút giống như cổ ý nên cười, hơn nữa còn khó khăn nhin xuống.

"Làm sao đây mà lại náo nhiệt như vậy ?!"

"Ông bà nội !"

"Ba mẹ !"

Hình như anh chị dâu mang theo đứa nhỏ đến, ba người bọn họ nói chuyện quá mức nhập tâm nên cũng không có chú ý đến người nào đến đây lúc nào, một nhà anh cả tham gia vào làm cho trong nhà náo nhiệt hơn. Tổ Tổ cũng không có tiếp tục đắm chìm trong cảm xúc mới vừa rồi bị Sở Lăng Xuyên làm cho xấu hổ nữa, cô rửa mặt rồi giống như không bị làm sao cười cười nói nói cùng mọi người. Cộng thêm đứa nhỏ nhà anh trai thì ba người phụ nữ tùm lại một chỗ nói chuyện phiếm, ba người đàn ông thì bị ba Sở gọi đến phòng làm việc mà bàn luận về quốc gia đại sự.

Triệu Đình Phương đã trải qua sự kiện nằm viện này nên thái độ đối với Tổ Tổ đã thay đổi cái nhìn, thứ nhất là Tổ Tổ đã chăm sóc bà mấy ngày liền, quả thật là đã làm ấm áp lòng bà. Thứ hai cũng là được ông lão nhà mình khuyên bảo một phen nên thành kiến đối với Tổ Tổ cũng không lớn như trước.

Mẹ chồng con dâu thêm cháu gái ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm rất hài hòa vui vẻ. Nhìn Tổ Tổ vừa nói vừa cười thì Triệu Đình Phương cũng yên lòng, bà đã trải qua rồi, vợ chồng son bình thường đều là đầu giường đánh nhau nhưng cuối giường lại hòa hợp, cũng không có chuyện lớn gì.

Trò chuyện một chút việc con gái nhà anh cả Thiên Thiên lên mạng, ba người đã nói đến chuyện mới vừa rồi Sở Lăng Xuyên nhốt Tổ Tổ vào nhà vệ sinh thì chị dâu liền nhin không được cười lên, Tổ Tổ không nhin được nói : "Chị dâu à, chị rất không hiền hậu rồi, em cũng bị ngược đãi mà chị cũng không thay phái nữ đồng tính một cái."

Chị dâu càng cười lợi hại hơn, cười một lát mới nói : "Chị là cười hai anh em này đúng là giống nhau. Chị nhớ có một lần anh em phát giận liền lập tức kéo chị ra ngoài cửa rồi còn khóa cửa nữa."

Triệu Đình Phương về mặt kinh ngạc, không nghĩ tới hai con trai của mình lại không bớt lo như vậy. Chị dâu lại tiếp tục nói : "Chị lúc đó cũng tức lắm nhưng đã hơn nửa đêm, chị cũng không có nơi để đi nên chị liền trốn dưới cầu thang. Không quá một lát thì chị liền thấy anh ấy ra ngoài, vội vàng vòng quanh cửa rồi vào thang máy xuống tìm chị."

Chờ anh ấy trở lại thì chị đã ngủ đến thiên hôn địa ám, bây giờ hai bọn chị nói đến chuyện này lại cười. Thật ra thì hai người chỉ cần không động đến vấn đề mấu chốt thì khi tức giận mà cãi nhau cũng sẽ tốt lại thôi. Cũng không có chuyện gì, sau này nhớ tới còn cảm thấy làm sao lại ngây thơ như vậy, buồn cười như vậy."

Tổ Tổ không nhin được cười, chị dâu là muốn dùng chuyện của mình khuyên Tổ Tổ đây mà, ngàn vạn lần không nên thực sự tức giận với Sở Lăng Xuyên.

Triệu Đình Phương muốn cười nhưng mà cười thì không tốt lắm, dù sao chuyện tốt này đều là con trai làm ra, cũng khó khi có người có thể dễ dàng tha thứ cho tính khí thời này của bọn họ : "Ồi, cũng cùng một dạng với ba con."

Chị dâu cười nói : "Mẹ à, lời này con nhưng lại không đồng ý, ba còn đối với mẹ như bảo bối đấy. Con gả vào đây nhiều năm như vậy cũng không thấy mẹ cùng với ba sắc mặt đỏ qua (*), hiện tại vẫn còn ân ái ái, mẹ à, người chớ chê con nói nhưng hai người con trai của ba cũng không so được với ba đâu."

(*) Ý là Triệu Đình Phương và ba Sở chưa cãi nhau đó.

Lúc này thì bỗng con gái anh cả chạy tới mà kêu về phía mọi người : "Mẹ, không cho phép người nói ba như vậy, con cảm thấy ba là người ba tốt nhất, cũng là người chồng tốt nhất. Mẹ nói muốn ăn táo thì ba liền lấy cho người đấy, con nói ba còn trực tiếp bỏ qua."

"Con gái, con nói như vậy là không công bằng rồi, con nói một mội thì ba con liền công con, mẹ nói một mội ba con liền nói, cố gắng một chút đi."

"Hừ !" Tiểu tử kia làm cái mặt quỷ rồi trở lại tiếp tục chơi mạng. Tổ Tổ cùng Triệu Đình Phương thì bị chọc mà cười không thôi, trong nhà thật lâu đã không náo nhiệt như thế, cũng không có nhiều tiếng cười như vậy.

Người một nhà vui vẻ mà náo nhiệt ăn bữa tối, sau khi ăn xong lại trò chuyện một lát rồi lúc này mới rời đi. Nhìn bóng dáng bọn nhỏ rời đi mà Triệu Đình Phương nói với chồng mình bên cạnh : "Ông nói xem, chúng ta già thật rồi sao. Trước kia tôi không thích náo nhiệt, yên tĩnh rất tốt. Bây giờ thì chúng nó vui vẻ một lúc rồi liền rời đi làm tôi cũng có chút không thích ứng được."

"Không thừa nhận không già không được rồi, bọn nhỏ cũng đã trưởng thành, nhìn chúng nó thành người mà thật vui vẻ."

Hai người già nhìn nhau cười một tiếng, toàn bộ đều không cần nói.

Khi Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên về nhà đã là 9 giờ. Trên đường trở về thì Tổ Tổ không nói một lần mà giữ vững im lặng, nếu lên tiếng là đã chịu nhận, vậy cô liền lựa chọn im lặng kháng nghị. Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ không để ý tới anh, anh cũng tức trong lòng, giận dữ mà không để ý đến cô. Ai bảo cô lên lút đi mua thuốc tránh thai, cái đó tổn hại sức khỏe như thế mà cô cũng dám uống? Còn có làm tiểu Xuyên xuất hiện như vậy không vui sao, à, anh có phải cô gái mới kết hôn đâu chứ.

Vào cửa nhà cũng không để ý tới người nào đó, Tổ Tổ trực tiếp cầm áo ngủ chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa, Sở Lăng Xuyên thì ngồi ở phòng khách xem tivi, tìm một chương trình quân đội xem mà trong lòng không yên. Tổ Tổ tắm rửa xong liền đi ra từ nhà vệ sinh thì vừa đúng lúc chống lại tầm mắt của Sở Lăng Xuyên. Cô cho anh cái liếc mà anh cũng trả lại cho cô một cái rồi tiếp tục bình tĩnh xem tivi vì còn Tổ Tổ thì đi thẳng vào phòng làm việc. Chơi trò chơi một hồi, giết quái vật để cho hả giận, cô kiên quyết sẽ không nói chuyện cùng cái người phân phiệt kia, lần này tuyệt đối không thỏa hiệp.

Sở Lăng Xuyên một mình ở trong phòng khách gầy vò, cố ý tăng âm lượng TV cao lên để chờ Tổ Tổ phát điên nhưng mà cô lại bình tĩnh khác thường, tùy anh mở to bao nhiêu nữa. Không ngờ tới chính là Sở Lăng Xuyên không đợi được Tổ Tổ, chờ đến lúc hàng xóm gõ cửa mà nhờ anh giảm âm thanh xuống một chút tại trong nhà có có người già vì âm ỉ mà ngủ không ngon được.

Sở Lăng Xuyên chán nản tắt TV, nghĩ thầm nha đầu lừa đảo này thật đúng là chịu đựng giỏi, nhìn thời gian một chút thì đã gần 10 giờ rồi, không phải là muốn chia phòng ngủ chứ? Anh nhú mồm một cái rồi đi tới cửa phòng làm việc mà đẩy cửa đi vào.

"Khụ khụ." Cố ý ho khan hai tiếng để đưa tới lực chú ý của Tổ Tổ nhưng tiếc rằng Tổ Tổ đang chăm chú nhìn chăm chăm màn hình máy tính rồi, đối với Sở Lăng Xuyên làm như mất điếc tai ngơ, tùy ý chính anh tự giãy vò.

Hừ, ngược đãi cô, bắt nạt cô rồi lại trở lại lấy lòng, không có chuyện dễ dàng như vậy đâu.

Sở Lăng Xuyên đi vòng quanh Tổ Tổ hai vòng, nhìn Tổ Tổ không để ý tới anh mà nhú mồm một cái xoay người rồi đi. Mười giờ, Tổ Tổ cũng không có chút buồn ngủ, đang giết quái vật rất dững cảm thì nghe thấy tiếng cửa phòng lại mở ra. Cô cũng không có quay đầu lại mà tiếp tục chơi game của mình, nhưng mà cô có thể cảm giác được một trận hơi thở đàn ông bao phủ quanh đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 48.1 : Con Đường Thăm Người Thân Gặp Ghèn

Sở Lăng Xuyên đi mang theo nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước còn có nhàn nhạt không an lòng. Mà Tổ Tổ lại bận rộn với công việc của mình nên hoàn toàn không biết suy nghĩ của Sở Lăng Xuyên.

Buổi sáng sau khi lên lớp một tiết thì cô trở lại phòng làm việc liền nhìn thấy một bó hoa tươi to để trên bàn, các đồng nghiệp thì đều nháy mắt về phía cô. Người nào tặng hoa nhỉ? Tổ Tổ không nghĩ ra được nên cũng không cười vui vẻ mà lại hơi nhú mồm. Nghĩ đến lần trước bởi vì không giải thích được việc nhận vòng tay Trì Dật Phi tặng cho cô mà đã chịu nhiều đau khổ rồi, hoa này đối với Tổ Tổ cùng bom hẹn giờ thì không sai biệt lắm đâu.

Ngồi đối diện với cô là một đồng nghiệp hình như không biết tâm tình của Tổ Tổ nên trêu ghẹo hỏi: "Mới vừa rồi mình giúp cậu nhận lấy đó. Này, An Nhược Tổ, là người nào tặng hoa vậy?"

Tổ Tổ cười một cái, về mặt nghi hoặc nói: "Mình nơi nào biết được."

Nói xong cô cũng ngồi xuống, giờ tay cầm hoa lên mà nhìn một chút thì thấy bên trong có tấm thiệp. Cô mở ra thì liền thấy được dòng chữ mạnh mẽ có lực, vừa nhìn chữ viết kia thì cô đang hồi hộp cẩn thận liếc nhìn lại. Hoa là Sở Lăng Xuyên tặng, nội dung trong thẻ viết là: Tiểu bảo bối, hoa tươi tặng mỹ nhân. Hi vọng mỹ nhân sẽ nhớ anh tốt đẹp, đừng nhớ anh xấu xa đấy. Hôn em tiểu bảo bối. Tặng hoa cho em, anh hùng cũng khó qua ải mỹ nhân mà, Xuyên.

Nhìn thấy mà Tổ Tổ nhìn không được bật cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào nhưng lại cũng cảm thấy buồn cười, ừ, còn có chút buồn nôn nữa. Người đàn ông này, nếu không sến súa thì không phải là người, đối với người ta tốt thì càng làm cho người ta không chống đỡ mà chịu nổi.

Tiểu Chu cũng đến gần, nhìn chăm chú khuôn mặt ngọt ngào cùng mỉm cười kia của Tổ Tổ mà cười nói: "Ái chà, trên đó viết cái gì vậy, xem cái đó làm Tổ Tổ của chúng ta vui vẻ kìa. Một người vui không bằng nhiều người vui, cho xem một chút nha."

Tổ Tổ cất tấm thiệp đi, đảo qua mấy đồng nghiệp tò mò mà cố ý thừa nước đục thả câu: "Đây việc riêng tư của mình, thứ cho không chia sẻ đâu."

"Hẹp hòi mà."

Mọi người cũng không ồn ào nữa, Tổ Tổ lại nhìn nội dung trên thiệp kia một lần nữa, đã nhìn thấy một chữ là nụ cười trên mặt lại (vui vẻ) hơn một phần.

Cô hiểu ý tứ của Sở Lăng Xuyên khi tặng hoa, là không để cho cô ghi hận anh đã hung hăng nhốt cô vào nhà vệ sinh, thật là rất biết lấy lòng mà, nói xin lỗi nhưng lại khoe khoang, thực hết cách với anh.

Đang suy nghĩ thì điện thoại di động lại reo lên tiếng tin nhắn gửi đến, cô cầm di động ra rồi mở tin nhắn thì liền thấy là Sở Lăng Xuyên gửi tới. Anh hỏi cô có nhận được hoa không, có thích hay không, cô liền trả lời : Đã nhận được hoa, anh tốt xấu em đều nhớ hết, chờ anh trở lại sẽ tìm anh tính sổ. Chú ý thân thể đấy.

Gửi đi rồi thì bên kia tin nhắn lại không có nhắn lại nên đoán chừng là anh đi làm việc rồi. Tổ Tổ cũng không có đợi hồi âm mà lại vui đầu vào công việc tiếp. Một ngày rất nhanh đã trôi qua, tâm tình của Tổ Tổ rất tốt.

Sau khi tan việc thì cô cầm bó hoa này về nhà. Cũng bởi vì bó hoa này mà cô đành xa xỉ gọi xe taxi một lần, xe buýt chen chúc đoán chừng sau khi về nhà thì hoa này cũng quang can tư lệnh rồi (?).

Về đến nhà thì chuyện đầu tiên Tổ Tổ làm là cầm bó hoa vào lọ hoa rồi lại ngơ ngác ngây ngốc gục xuống bàn nhìn một hồi, giống như đang suy nghĩ rất nhiều chuyện nhưng lại giống như cái gì cũng không nghĩ, chẳng qua chỉ là một mảng khoảng không.

Khi cô phục hồi tinh thần rồi xoay người nhìn lại, cả căn phòng lớn như vậy lại chỉ có chính cô, đột nhiên cảm thấy cuộc sống của cô bỗng chốc yên tĩnh đến đáng sợ, thiếu đi anh thì giống như thiếu đi chút gì đó, là cái gì đây ?

Không phải không thừa nhận, Sở Lăng Xuyên là một người có thể làm người khác cảm giác được rõ ràng sự tồn tại của mình, coi như anh chỉ trở về một ngày hay là hai ngày nhưng cũng đủ làm cho cô khó có thể bình tĩnh rồi. Chung đụng mỗi một ngày nhưng hai người gần như đã giống hình với bóng rồi. Hơn nữa nói chung là sẽ có nhiều hoặc ít chuyện khó có thể quên được xảy ra làm cho trí nhớ của cô khắc sâu mà tự mình nhớ lại.

Cãi nhau, hạnh phúc, chiến tranh lạnh, vui vẻ, thậm chí ngay cả khi hai người cùng nhau ăn cơm cô cũng đều khác sâu, cùng với cảm giác lúc bản thân cô bình thường hay là ăn cơm cùng người nhà lại không giống nhau. Bọn họ chung đụng mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc cũng đều đánh thẳng vào lòng cô. Lúc cô thích ứng được cảm giác đánh thẳng vào như vậy khi hai người ở cùng nhau thì anh liền rút lui.

Giống như hai người đang đấu tranh anh dừng, khi cô vừa quay đầu lại thì Sở Lăng Xuyên lại chợt không thấy, để lại cô một người đơn độc mà chiến đấu anh dừng. Cô đơn, trong lòng cũng không biết là tự vị gì nữa. Nhất là vào lúc này khi về nhà, nhìn căn phòng trống không, cuối cùng lại nhớ tới từng hành động mà anh từng làm trong căn phòng này, nổi tiếng nói cử động, nhớ đến khi anh nghiêm mặt, khi lưu manh tức giận, khi lại cực vô lại hay khi lại dịu dàng, vậy mà lại rõ ràng ở trong đầu cô đến vậy.

Tổ Tổ ngồi cạnh bàn, ngơ ngác nhìn hoa trong bình mà không hiểu sao hôm nay cô lại bị làm sao mà trở nên đa sầu đa cảm như vậy, theo đạo lý thì cô đã qua cái tuổi đó rồi chứ.

Oh ! Cô chán nản (*) vượt vượt đầu mình, đứng dậy đánh mình hai cái, nâng cao tinh thần một chút để đi nấu cơm, còn ngâm nga hát nữa chứ, dù sao mà nói thì tâm tình cô cũng rất tốt.

(*) Ý ở đây là chị chán nản khi mình lại tự dưng đa sầu đa cảm đi nhớ cái này cái kia như vậy đó, giải thích để mọi người không nhầm với phần dưới nhé.

Khi bận rộn để đồ ăn lên bàn xong rồi, lúc cô đang định chuẩn bị ăn thì một hồi chuông cửa vang lên, Tổ Tổ tới cửa nhìn thì lại là Mạc Tiểu Nhiên mấy ngày nay không thấy đây. Mạc Tiểu Nhiên giả làm, đương nhiên là đã có chuyện.

Tổ Tổ để Mạc Tiểu Nhiên đi vào rồi trêu ghẹo nói : "Ồ, hôm nay trận gió nào đã thổi ngài tới đây vậy."

"Minh đây không phải là nhớ tới cậu một mình cô đơn mà tốt bụng đến đây chơi cùng cậu sao. Oa, cậu nấu cơm sao, mình ngửi thấy mùi thức ăn thật thơm, vừa đúng lúc đang đói bụng." Mạc Tiểu Nhiên rất không khách sáo nói.

"Mùi của cậu đủ linh hoạt, nhanh đi rửa tay đi, vừa đúng lúc cùng mình ăn cơm." Tổ Tổ vừa nói vừa đẩy Mạc Tiểu Nhiên đến cửa nhà vệ sinh rồi sau đó trở về phòng bếp, lấy bát đĩa, hai món ăn một món canh, vừa đủ hai người các cô ăn.

Sau khi rửa tay thì Mạc Tiểu Nhiên đi tới phòng ăn, ngồi đối diện Tổ Tổ "Minh không khách sáo đâu, tiểu dạng, cậu thể nhưng học được nấu ăn." Nói xong cô cũng không khách sáo mà bắt đầu ăn "Thủ nghệ không tệ đâu."

"Ăn ngon thì liền ăn nhiều một chút đi, không đủ thì tí nữa mình trộn sa lát cho."

"Đủ rồi đủ rồi, buổi tối ăn nhiều sẽ bị mập ra."

Sau khi hai người cười cười nói nói và cơm nước xong xuôi thì liền ngồi ở phòng khách xem ti vi. Mạc Tiểu Nhiên đột nhiên mở miệng nói cho Tổ Tổ, cô tối hôm nay sẽ ở đây, điều này lại làm cho Tổ Tổ có chút giật mình. Mạc Tiểu Nhiên đã quen giường nên chưa bao giờ qua đêm ở nhà người khác, điều này làm cho Tổ Tổ cảm thấy nhà đầu này nhất định là có chuyện, liếc nhìn cô một cái rồi nói : "Mạc Tiểu Nhiên, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì. Minh nhớ là cậu đã quen giường đây, không nói thì đừng trách mình vứt cậu ra cửa."

"Tổ Tổ, Tổ Tổ thân mến à. Cậu sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ, mình nhưng là chị em tốt nhất của cậu đó, cậu nhìn tâm nhìn mình không có nhà để về

sao."

Mạc Tiểu Nhiên túm tay Tổ Tổ mà làm nũng làm cho cô cảm thấy cả người nổi hết da gà, bắt đắc dĩ nói : "Được rồi, được rồi, không nói thì mình cũng không tin cậu có thể vẫn không để cho mình biết. Nhìn phần cậu đáng thương như vậy nên mình sẽ để cậu ở lại một đêm đi."

"A vậy mình cũng đi tắm. Tìm đồ ngủ cho mình nhé."

Tổ Tổ đối với Mạc Tiểu Nhiên thì trực tiếp hết chỗ nói rồi, đứng dậy mà đi tìm cho cô một bộ đồ ngủ để mặc. Sau khi hai người tắm rửa liền đi ngủ, nhưng mà Mạc Tiểu Nhiên đã quen giường nên một đêm cũng ngủ không ngon.

Tổ Tổ tất nhiên là không tồn tại vấn đề quen giường nên ngủ đến thiên hôn địa ám. Buổi sáng khi tỉnh dậy thì thấy Mạc Tiểu Nhiên với hai con mắt gấu trúc (0.0) làm cô không nhìn được mà nghĩ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì lại khiến cho Mạc Tiểu Nhiên hy sinh một đêm mà ngủ cùng cô? Nhưng mà Mạc Tiểu Nhiên không nói thì cô cũng không tiện đi tra hỏi ngọn nguồn, một ngày nào đó cô sẽ biết thôi. Cô tin chắc vậy.

Tổ Tổ nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng rồi cùng Tiểu Nhiên ăn cơm, xong liền cầm cặp ra cửa. Mạc Tiểu Nhiên ngáp cả ngày, đáng về thiếu ngủ đến đáng thương. Tổ Tổ thì lại tinh thần phấn chấn với vẻ mặt rạng rỡ. Hai người một trước một sau ra khỏi khu nhỏ, lúc đang chờ xe buýt thì liền có một người đàn ông chặn lại đường đi của hai người.

Tổ Tổ định thần nhìn lại liền có chút kinh ngạc, thế nhưng lại là Cố Minh Thành. Mạc Tiểu Nhiên bỗng thay đổi, đáng về như gặp phải quỷ : "Cậu ở đây làm cái gì vậy ?"

Cố Minh Thành ngược lại rất bình tĩnh, cười cười nói : "Mình đi ngang qua, vừa đúng lúc vậy mình đưa hai người đi làm nhé."

Không đúng, hai người này có chuyện rồi. Tổ Tổ nghi hoặc đánh giá Mạc Tiểu Nhiên cùng Cố Minh Thành, đang lúc cô muốn nói chuyện thì Mạc Tiểu Nhiên không khách sáo nói : "Tự chúng tôi sẽ ngồi xe, còn phải nhờ cậu đưa đi sao ?"

Mạc Tiểu Nhiên nói xong kéo tay Tổ Tổ đi, Cố Minh Thành lại một phen kéo lại tay của Mạc Tiểu Nhiên tạo nên một vòng quai dũ, một người đàn ông hai cô gái lại tay cầm tay mà lờ lờ kéo kéo ở chỗ này, không quai dũ mới là lạ. Cố Minh Thành cầu cứu nhìn về phía Tổ Tổ : "Chị dâu, em tìm Tiểu Nhiên có chút việc, có thể giúp đỡ em chút được hay không ?"

"Tổ Tổ, mình cùng anh ta không có chuyện gì cả, chúng ta đi, Cố Minh Thành, cậu buông tay ra."

Mạc Tiểu Nhiên nói xong muốn kéo Tổ Tổ đi nhưng Cố Minh Thành lại không buông tay của Mạc Tiểu Nhiên. Mạc Tiểu Nhiên cũng không buông Tổ Tổ, vừa một hồi lờ lờ kéo lại lờ lờ kéo lần nữa, ai cũng đều khó khăn. Tổ Tổ bắt đắc dĩ rồi, làm như vậy là làm khó cô, rất không tốt bụng mà đẩy tay Mạc Tiểu Nhiên ra : "Mình nói cho hai người các cậu, có chuyện gì thì nhanh chóng nói rõ ràng đi, mình còn phải đi làm đây. Tiểu Nhiên mình đi trước nhé."

Tổ Tổ nói xong xoay người rồi đi, Mạc Tiểu Nhiên nhìn bóng lưng Tổ Tổ mà tức giận gào : "An Nhựt Tổ cậu cái người phản bội này, có phải bằng hữu của mình không vậy ? Mình chọn làm bạn tốt, chọn làm bạn tốt rồi !"

Nghe được Mạc Tiểu Nhiên than vãn nhưng Tổ Tổ cũng không quay đầu lại, chào một cái rồi tiếp tục đi. Mạc Tiểu Nhiên thì bị Cố Minh Thành kéo đi mà nhét vào trong xe, sau đó Cố Minh Thành lái xe như một làn khói mà rời đi. Tổ Tổ dám chắc, hôm nay khi hết giờ làm Mạc Tiểu Nhiên nhất định sẽ tới trường học chặn cô lại.

Sự thật đã chứng minh, Tổ Tổ rất hiểu rõ Mạc Tiểu Nhiên. Sau khi cô hết giờ làm, mới ra cổng trường liền bị Mạc Tiểu Nhiên chặn lại mà không nói hai lời liền kéo cô đi, đi tới trước xe của Mạc Tiểu Nhiên liền mở cửa lên xe. Khi Mạc Tiểu Nhiên khởi động xe mà đi về một hướng nào đó thì mới mở miệng nói chuyện : "An Nhựt Tổ, mình nói cho cậu một chút, cậu có còn là bạn bè của mình hay không vậy ? Thế nhưng lại ném mình cho Cố Minh Thành rồi liền đi luôn, cậu không sợ mình bị bắt nạt sao. Cậu đúng là cũng quá không chính nghĩa đi ?"

Mặc dù An Nhựt Tổ tên có một chữ "trắng" nhưng cô cũng không phải ngồi không đâu, nhủ mảy nói : "Cậu ấy còn có thể ăn cậu sao, cậu không ăn cậu ta đã không tệ rồi. Mình đối với cậu rất yên tâm, hơn nữa người nào đó cũng không có nói cho mình biết có chuyện gì mà."

Mạc Tiểu Nhiên im lặng, cuối cùng hung hăng nói : "An Nhựt Tổ, cậu lợi hại, bữa tối mời cậu."

Lần này hai người không có đi nhà hàng món cay Tứ Xuyên mà lại đi ăn món ăn Hồ Nam. Bây giờ Mạc Tiểu Nhiên hoàn toàn cố gắng tránh gặp Cố Minh Thành rồi, sợ gặp phải Cố Minh Thành mà nhà hàng món cay Tứ Xuyên cũng không dám đi. Lúc ăn cơm Tổ Tổ mới từ trong lời nói áp a ập ứng mà mơ hồ kia hiểu rõ được. Thì ra đêm sinh nhật cô hôm đó thì Mạc Tiểu Nhiên và Cố Minh Thành đã có một đêm kích tình, sau khi xong rồi thì Mạc Tiểu Nhiên lại bắt đầu trốn tránh Cố Minh Thành.

Nghe được chuyện giữa Mạc Tiểu Nhiên và Cố Minh Thành kia là gì, đầu tiên Tổ Tổ bị kinh hãi rồi sau đó lại là không rõ vì sao lại thành mối quan hệ như kẻ thù vậy, cô liền nhện không được hỏi : "Tiểu Nhiên, cậu không thích Cố Minh Thành sao ?"

"Không thích."

Mạc Tiểu Nhiên dứt khoát trả lời lại lần nữa làm kinh hãi Tổ Tổ, cô tròn to hai mắt nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Nhiên : "Không thích thì làm sao lại phát triển tới bước này ngày hôm nay chứ ? Cậu rốt cuộc đã nghĩ gì vậy ?"

"Mình coi cậu ấy là bạn bè có được hay không." Mạc Tiểu Nhiên vẻ mặt buồn rầu, hỏi hận, vò đầu nói : "Cái kia chỉ là một lần ngoài ý muốn thôi, một lần trong nháy mắt bị kích thích mà ma xui quỷ khiến, không phải là vì tình yêu đâu."

"Cho nên cậu liền trốn tránh cậu ấy ? Nhưng mà tiếp tục như vậy cũng không phải là một biện pháp." Kích tỉnh là ma quỷ đấy. Tổ Tổ không nhận được muốn tốt cho chị em của mình mà đồng cảm một phen, cái này thật là một chuyện khó xử mà "Cậu định làm như thế nào đây ?"

Mạc Tiểu Nhiên buông tay ra "Không biết nữa, trước tiên tránh mấy ngày rồi nói sau."

Đang nói đến đây thì điện thoại di động của Tổ Tổ vang lên, là tiếng ngáy khiến cho người khác muốn cười, liền đưa tới mấy ánh mắt dò xét. Tổ Tổ vội vàng lấy điện thoại ra nghe máy, bên trong truyền đến tiếng nói của Sở Lăng Xuyên : "Tiểu bảo bối, em đang làm gì vậy ?"

Mạc Tiểu Nhiên đoán là chồng nhà Tổ Tổ gọi tới nên liền nháy mắt về phía Tổ Tổ, nhỏ giọng nói : "Chồng cậu chắc gọi điện thoại kiểm tra đây mà, xem cậu có hồng hạnh xuất tường (*) hay không."

(*) hồng hạnh xuất tường : nghĩa là ngoại tình đó, nhưng trong câu này mình để nguyên vì nghe nó hay hơn nhiều.

"Tới địa ngục đi." Tổ Tổ liếc mắt nhìn Tiểu Nhiên một cái, lại không nhận được cười mà hạ thấp giọng nói : "Em đang ăn cơm với Tiểu Nhiên đây, còn anh đã ăn chưa ?"

"Mới vừa ăn thôi. Tiểu bảo bối, anh muốn em làm thịt gà xào cay nhưng mà Chủ Nhật tuần này anh không về được, em nói phải làm sao bây giờ ?"

Tổ Tổ hiểu Sở Lăng Xuyên nói lời này có ý gì, là muốn cô đi thăm anh mà lại cố ý giả bộ không hiểu, cô liền trêu chọc anh : "Gặ ? Để em nghĩ một chút, cái kia nếu không thì em làm xong rồi chuyển phát nhanh đến cho anh ?"

Sở Lăng Xuyên bên kia tim của anh đã yên lặng rơi lệ rồi, cô gái này vẫn giận anh đi. Anh muốn chính là người làm thịt gà xào cay, không phải thịt gà : "Cái đây nhiều phiền toái lắm, em trực tiếp nhanh chóng đưa tới là được."

"Vậy đến lúc đó em sẽ xem một chút, nếu công ty chuyển phát nói cho phép chuyển người sống thì em sẽ chuyển phát mình qua."

Tổ Tổ vừa mới nói xong thì Sở Lăng Xuyên liền nói thẳng : "Được, anh sẽ chờ chuyển phát nhanh. Các em cứ từ từ ăn, anh còn có việc nên cúp máy trước."

"Em còn chưa nói hết đâu." Tổ Tổ nói nhưng không có người trả lời, bên kia đã cúp máy rồi. Không chịu nổi người này rồi, bao giờ cũng không cho người ta cơ hội nói hết, thật quá đáng mà. Thân thể Mạc Tiểu Nhiên run lên, cau mày nói : "Ôi chao, buồn nôn chết mất, ăn cơm đi, đừng làm cho mình ăn không trôi nữa. Mình nói cho cậu, cách điện thoại cũng có thể tán tỉnh ve vãn. Mình thật phục cậu."

Tổ Tổ liếc cô một cái, rất oan uổng nói : "Mình nào có tán tỉnh ve vãn, đây là nói chuyện bình thường có được không ?"

"Bình thường ? Cái này cũng gọi là bình thường, cậu cũng không chú ý đến giọng nói của mình sao, trở nên mềm mại làm nũng, thật buồn nôn mà." Mạc Tiểu Nhiên vừa nói liền run lên, đáng vẻ bị buồn nôn đến run rẩy.

"Mình nói cậu vừa mất thân, thế nào mà ngay cả trí khôn trong đầu cũng đi theo mất rồi."

"An Nhục Tổ !" Mạc Tiểu Nhiên nổi giận.

"A, mình cảm miệng, mình cảm miệng. Ăn cơm, ăn cơm thôi." Tổ Tổ vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Ăn bữa tối xong, Tổ Tổ cùng Mạc Tiểu Nhiên liền ai về nhà nấy nhưng mà Tổ Tổ trở về lại là nhà ba mẹ. Lúc về đã 8 giờ nên người trong nhà cũng chưa ngủ mà đang ở phòng khách xem tivi, Soái Ca thì đang ở trên đất chơi vui vẻ nên đều không để ý đến cô.

"Ba mẹ, con đã về rồi đây. Soái Ca, chị về rồi đây."

Lý Nguyệt Hương thấy Tổ Tổ về liền hỏi một chút : "Làm sao mà giờ này lại về, có phải cùng Tiểu Nhiên chúng nó đi chơi hay không ?"

Tổ Tổ đi tới mà ôm lấy mẹ "Mẹ, người hiểu con rất rõ. Mới vừa nãy con ở cùng Tiểu Nhiên. Cơm con cũng ăn rồi. Hôm nay con sẽ ở lại chỗ này không đi, được không vậy ?"

Đang nói thì điện thoại trong nhà vang lên, ba An liền đưa tay nhận máy, sau khi nói mấy câu liền đưa điện thoại cho Tổ Tổ : "Là Xuyên từ."

Hả ? Không phải vừa mới gọi điện tới hay sao ? Hơn nữa anh làm sao mà biết cô sẽ về đây, Tổ Tổ nhận lấy rồi để bên tai, không nhận được hỏi : "Làm sao mà anh biết em ở chỗ này vậy ?"

Giọng nói của Sở Lăng Xuyên thật thấp mà trầm trầm xuyên thấu qua điện thoại truyền tới : "Điện thoại di động của em gọi không được, gọi về nhà mình cũng không có người nhận cho nên liền gọi tới đây hỏi thôi. Sau này nên về nhà sớm một chút đấy, buổi tối không an toàn biết chưa ?"

"A ? Thật xin lỗi, làm anh lo lắng đi. Điện thoại di động của em có lẽ bị hết pin rồi, em không sao cả, anh yên tâm đi." Tổ Tổ lúc này cũng hiểu, anh gọi điện thoại tới chính là muốn hỏi cô một chút đã về nhà chưa, là lo lắng cô.

Hai người lại nói một lát nữa rồi Sở Lăng Xuyên để Tổ Tổ đưa điện thoại cho Nguyệt Hương, thăm hỏi hai vị trưởng bối, lúc này mới cúp điện thoại, Lý Nguyệt Hương hỏi Tổ Tổ : "Xuyên từ Chủ Nhật này lại không về sao ?"

Tổ Tổ đùa nghịch với Soái Ca, trả lời mẹ mình : "Vâng, anh ấy nói không trở về được nên muốn con đi thăm anh ấy."

Lý Nguyệt Hương nghe Tổ Tổ muốn đi thăm Sở Lăng Xuyên thì giống như rất vui về liền vội nói : "Vừa đúng lúc mẹ làm chút thịt bò khô cùng pa tê, con mang đến cho Xuyên từ đi."

Tổ Tổ vừa nghe mẹ so với cô còn kích động hơn thì liền vội nói : "Mẹ à, thân thể mẹ không tốt thì cũng đừng giằng co. Trong siêu thị có bán mà, con mua qua đó mua một chút là được."

Mặc dù Tổ Tổ nói như vậy nhưng Lý Nguyệt Hương vẫn kiên trì làm theo ý nghĩ của chính mình. Định ở thứ Năm này mà tìm người giúp đỡ làm rất nhiều thịt bò khô cùng thịt pa tê để chờ Tổ Tổ mang đến cho Sở Lăng Xuyên.

Sau khi ngày hôm nay qua thì ngày hôm sau Tổ Tổ cũng đã ở trong điện mà thông báo cho Sở Lăng Xuyên rồi. Thảo luận thứ Sáu tuần này sẽ để Sở Lăng Xuyên ở chỗ xuống xe chờ cô. Bởi vì xin nghỉ với trường học sẽ không tốt nên sau khi tan việc liền đi cho nên đến được đó thì trời cũng đã tối đen rồi.

Sở Lăng Xuyên nghe được Tổ Tổ sẽ tới thì trong lòng đương nhiên vui vẻ, chờ đợi và mong ngóng. Rất nhanh đã đến thứ Sáu, sáng sớm anh liền gọi điện cho Tổ Tổ, dặn dò cô trên đường đi chú ý an toàn, cố gắng lên đường sớm một chút.

Buổi tối ngày trước đó thì Tổ Tổ ngủ ở nhà ba mẹ cho nên sáng sớm Lý Nguyệt Hương đã sắp xếp thu thập xong đồ bà đã chuẩn bị cùng với đồ Tổ Tổ mua. Để Tổ Tổ trực tiếp đi đến trường học thì như vậy sẽ không lãng phí thời gian bắt xe về nhà, hi vọng cô đến sớm một chút.

Đồ đạc được sắp xếp đầy một túi đeo trên lưng, cũng xếp thêm một bộ quần áo đã giặt. Bởi vì gần trường học không có trạm xe nên sau khi tan giờ làm thì đồng nghiệp đã đưa cô đi một đoạn đường rồi thuận lợi đến chỗ đợi xe, không có chậm trễ thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 48.2

Bởi vì đó là trạm dừng xe cho nên vẫn có ghế ngồi. Tổ Tổ đi tới bên cạnh cửa sổ, cô bỏ ba lô xuống rồi ôm vào trong lòng. Khi đợi xe khởi hành có chút nhầm lẫn nên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn người đi đường bên ngoài mà trong đầu lại luôn hiện lên bóng dáng Sở Lăng Xuyên, lần gặp mặt này ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xấu hổ nữa nếu không cô cũng không dám đi nữa đâu.

Trong xe đã đủ người ngồi đầy rồi cũng rất cuối khởi hành, Tổ Tổ quán một lọn tóc, quay đầu lại thì nhìn thấu ngoài cửa sổ có một chiếc xe màu đen chạy qua với chỗ ngồi phía sau mở cửa sổ, khi người bên trong xe đến trước cô thì mắt cô chợt lóe lên. Trái tim Tổ Tổ không nhìn được mà trật một nhịp, tiếp theo thì đập cực nhanh. Cô đứng lên, tầm mắt đuổi theo chiếc xe kia nhưng mà chiếc xe đó đã biến mất trong dòng xe cộ, cũng không có cách nào tìm được.

Là hán sao ? Thật sao ? Không, không phải, nhất định là cô hoa mắt nên nhìn lầm rồi. Xe chờ người đó chỉ chợt lóe lên trước mắt cô, nhanh như vậy thì rất có khả năng là cô nhìn nhầm rồi, hoặc đó chỉ là người có một chút giống nhau thôi. Mặc dù cô tự nói với mình như vậy nhưng mà lòng lại có chút rối loạn, đến nỗi mà dọc đường đi tinh thần vẫn hoảng hốt, đến khi đổi xe thì cô tài xế nhắc nhở mới phục hồi mà vội vàng xuống xe.

Nhìn thời gian trong đồng hồ trên cổ tay một chút, đã hơn 6 giờ rồi, cô còn phải giày vò chừng một tiếng nữa. Sắc trời đã là hoàng hôn nên rất nhanh sẽ tối, cô không yên lòng đứng ở chờ xe, xa xa thì thấy được chiếc xe đó lái tới. Xe tới, cô phải chuẩn bị tiền lẻ, Tổ Tổ móc túi xách từ trong ba lô của mình, nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được. Vốn là hoảng hốt rồi kinh sợ như bây giờ chỉ còn lại hốt hoảng. Rõ ràng là để trong túi xách, làm sao lại không thấy đây ?

Một hồi quay cuồng, không tìm được túi xách. Đầu Tổ Tổ ầm một tiếng, thiếu chút nữa là đã hôn mê rồi, sẽ không bị trộm mất chứ ? Cô vội vàng tìm lại lần nữa nhưng kết quả vẫn là không tìm được, cô không thể không tin rằng quả thật túi của mình đã bị người khác trộm mất. Bên trong túi của cô có tiền, chìa khóa và điện thoại di động cùng đồ dùng tùy thân.

Tổ Tổ giậm chân một cái, làm sao bây giờ, quay trở về cũng không được mà tiếp tục đi đến chỗ Sở Lăng Xuyên cũng không được. Cô muốn tìm vì tiền của mình nhưng tìm chỗ nào đây ? Hơn nữa Sở Lăng Xuyên không gọi được cho cô nhất định sẽ lo lắng. Cô nhìn mấy người cũng chờ xe một chút, Tổ Tổ liền nhờ một chị gái nét mặt có chút hiền hòa giúp đỡ : "Chị ơi, đồ của em bị mất rồi, chị có thể cho em mượn điện thoại di động gọi điện cho người thân không ?"

Chị gái kia nhìn Tổ Tổ một chút, không giống mấy người xấu nên cũng không làm khó cô, trực tiếp lấy ra điện thoại di động cho cô : "Nhanh chóng gọi điện đi. Bây giờ sắp tối đến nơi rồi."

Tổ Tổ vội vàng nói cảm ơn, cũng vội vàng gọi điện cho Sở Lăng Xuyên và thật may là trí nhớ của cô không coi là quá kém nên vẫn nhớ số điện thoại của anh, nếu không cô cũng chỉ có thể tìm cảnh sát để đưa cô về. Bên kia Sở Lăng Xuyên cũng vội vã đây, gửi tin nhắn cho Tổ Tổ nhưng cô không trả lời, gọi điện thoại thì tắt máy, là hết pin hay như thế nào đây ? Anh không khỏi lo lắng mà trực tiếp đi xung quanh phòng làm việc. Điện thoại di động vừa

vang lên thì lúc cảm lên liền thấy một dây số xa lạ, anh hy vọng và Tổ Tổ gọi tới, không chút do dự ấn gọi rồi có chút sốt ruột hỏi : "A lô ?"

Nghe được giọng nói Sở Lăng Xuyên mà Tổ Tổ yên lòng rồi, cô cũng không luống cuống, không bắt lực mà rất bình tĩnh nói : "Báo cáo thủ trưởng một tin xấu, bản thân trên đường đi lúc đổi xe thì phát hiện ví tiền, điện thoại di động của vật phẩm quý trọng đã bị trộm, đề nghị trợ giúp, hết."

Sở Lăng Xuyên vừa nghe liền nóng nảy, chỗ đổi xe đó anh biết, rất ít người mà và lại trời cũng lập tức tối rồi liền vội vàng hô : "Em ở đó chờ anh, đừng có chạy lung tung đấy ! Anh lập tức đi tới !"

Hai người nói xong hết thì Tổ Tổ liền trả lại máy cho chị gái kia rồi nói cảm ơn. Lúc này xe cũng tới nên mọi người cũng lên xe, Tổ Tổ cũng chỉ có thể đứng ở đằng này chờ Sở Lăng Xuyên tới giúp, vừa vì chờ đợi vừa vì mất đồ mà đau lòng. Trong túi số tiền mặt cũng không nhiều, chủ yếu là còn có chứng minh thư, sổ tiết kiệm cùng với...bức ảnh đó, nghĩ đến đó mà tâm tình cô lại xuống thấp, ôm ba lô mà đau khổ chờ, trời cũng dần dần tối.

Ban ngày thì sợ nóng nhưng buổi tối vào lúc này lại lạnh, Tổ Tổ co rúm một cái rồi cứng lấy ra một cái áo khoác từ ba lô mà mặc vào nhưng vẫn cảm thấy lạnh, có thể là bởi vì sâu trong nội tâm quá bất lực cùng bất an cho nên lạnh từ trong lòng mình. Trên đường người đi cũng ngày càng ít, trời cũng ngày càng tối lại mà cô ngày càng cảm thấy sợ, không nhìn được mà ôm chặt túi trong ngực hơn. Sở Lăng Xuyên lúc nào thì anh mới tới, chị thế nhưng nhớ anh, ô ô.

Lúc này có một chiếc xe ba bánh dừng lại, một người đàn ông ngâm thuốc lá nhô đầu ra lớn tiếng nói : "Em gái, đi chỗ nào vậy, có muốn lên xe hay không ? Đã trễ thế này thì không có xe đâu, cho em chút tiền nhé đấy."

"Không cần, tôi chờ người thân rồi." Một là không có tiền, hai là loại xe nguy hiểm này cô cũng không dám ngồi, người đàn ông kia lại nói mấy câu nhưng thấy Tổ Tổ không có ý tứ đi nhờ nên nhún ga mà đi luôn.

Cô đứng trước cột đèn đường mà bên trên phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Tổ Tổ tiếp tục lê loi chờ, cũng thừa nhận là bóng tối mang lại sợ hãi cho cô. Cô tình thoảng nhìn quang, thấy một chiếc xe bộ đội đi tới mà cảm thấy có hi vọng, sau khi xe vút qua trước mặt cô thì để lại cho cô chỉ có thất vọng.

Không phải là Sở Lăng Xuyên tới...

Đứng quá lâu nên chân cũng có chút mệt mỏi, Tổ Tổ liền ngồi ở trên băng ghế đã cũ kia. Lúc này thì có một chiếc xe vút đến, đèn xe mang theo một mảnh ánh sáng xuống mặt đường, Tổ Tổ giống như thấy được ánh sáng bình minh, là anh, nhất định là anh !

Kết một tiếng, xe cát (?) quả nhiên dừng lại, một bóng dáng nhanh chóng nhảy từ trên xe xuống mà chạy thẳng tới trước mặt Tổ Tổ, hô to một tiếng : "An Nhục Tổ !"

"Có !" Tổ Tổ hô to một tiếng, người đã bị một bàn tay có lực kéo dậy rồi rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc mà ấm áp, một hương vị quen thuộc làm cho cô an tâm, trong lúc nhất thời đã không sợ cái gì nữa. (Anh chị nhà này đúng là làm người khác dờ khóc dờ cười ><)

"Em nói xem em còn có thể khóc thêm chút nữa không !" Sở Lăng Xuyên rống, một tay chộp lấy eo Tổ Tổ, một tay vuốt đầu cô, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ nói : "Thật không thể làm cho người khác dờ lo. Bị dọa rồi sao ?"

Tổ Tổ sợ anh nổi giận, vội vàng thuận theo nói : "Vâng, bị dọa rồi, anh không tới thì em liền muốn khóc rồi, cho nên nói chuyện với em dịu dàng một chút chứ, hung hăng với em nữa lời thì em thật muốn khóc đấy."

Sở Lăng Xuyên buông cô ra, con ngươi đen trừng cô : "Còn có mặt mũi để khóc, không sợ người khác chê cười sao."

"Chị dâu, doanh trưởng nhưng đã lo lắng đấy, vừa nhận được điện thoại liền cấp tốc chạy đến, chị không sao chứ."

Trên xe lại có người khác nhảy xuống, Tổ Tổ vừa nhìn liền thấy hình như là chiến sĩ ban thông tin, Tổ Tổ không trách được Sở Lăng Xuyên nói nếu cô khóc thì không sợ người khác chê cười sao, thì ra trên xe còn có người. Chiến sĩ kia cảm ba lô giúp Tổ Tổ, cười nói : "Doanh trưởng, nhanh chóng đưa chị dâu trở về đi, tối đen như mực thế này cũng không phải là nơi nói chuyện yêu đương đâu..."

Nói xong liền bị Sở Lăng Xuyên đập cái mà phải mang túi lên xe, Sở Lăng Xuyên cũng kéo tay Tổ Tổ lạnh như băng lên xe, hai người cùng ngồi ở phía sau, chiến sĩ trẻ tuổi cũng khởi động xe mà thay đổi phương hướng, chạy nhanh đi.

Vẫn ở hai gia chúc viện (*). Cô ở căn phòng đã được sắp xếp xong, nhưng mà không phải căn phòng đã ở trước kia. Trước kia ở cửa phòng có dán chữ Hỷ nhưng hiện tại chữ Hỷ bị bóc ra rồi, cửa phòng đều giống nhau nên cô cũng phân biệt không rõ.

(*) Là nơi dành cho người thân của bộ đội đến ở đó. Từ sau này nếu có mình sẽ dùng từ nơi dành cho người thân nhé ^^

Nói chung là Sở Lăng Xuyên cũng mở cửa một căn phòng rồi ôm cô đi vào, bên trong được bố trí cùng với lần trước thì không sai biệt lắm. Sở Lăng Xuyên không có ôm Tổ Tổ rồi hôn không ngừng giống như lần gặp mặt trước mà hai tay chống hông, nhìn chăm chăm Tổ Tổ giống như nhìn một người quái dị. Cô bị anh nhìn chăm chú mà không được tự nhiên, Tổ Tổ đứng ngây ngốc ở đằng kia, một lát lại len lén liếc anh một cái, một lát lại rũ lông mi mà nhìn xuống mặt đất, thật ra chính cô cũng hết ý kiến đối với chính mình rồi, thế nhưng lại có thể làm mất ví tiền.

Sở Lăng Xuyên thở dài, trên khuôn mặt anh tuần đều là bất đắc dĩ mà nắm tay cô để cô ngồi xuống : "Em không quảng chính mình đi là được rồi, anh cũng không có hi vọng xa vời nào khác. Sau này phải nhớ là tiền và chứng minh thư phải để tách ra, nghe được không ?"

"Ừ, biết rồi." Tổ Tổ ngoan ngoãn đồng ý, bình thường ăn trộm không cần cái gì chứng minh thư vô dụng mà chỉ cần tiền nên sẽ ném mấy cái đó, xem có

thể tìm lại được hay không. "Vậy ví tiền của em có thể tìm được không ? Em muốn ngày mai đi báo cảnh sát, nhìn xem có thể tìm lại được không."

Khả năng tìm được không phải rất lớn, Sở Lăng Xuyên liền an ủi : "Không tìm được cũng không gọi là làm sao cả, bỏ lại nên liền mất thôi. Chứng minh thư bên trong thì đi làm lại là được nhưng tiền mặt nhất định là không tìm lại được đâu."

"Ví tiền kia đã cùng em rất nhiều năm rồi, hơn nữa bên trong có một vài thứ không có cách nào để sửa chữa cả." Tổ Tổ vừa nói thì tâm tình liền xuống thấp luôn, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ hỗn loạn của mình, trong đầu cô đều là bóng dáng chột lóe mà cô thấy trên xe kia còn trong lòng lại chán nản vì mất đồ, người lại bắt đầu ngẩn ngơ. Không có cách nào để làm thêm mấy thứ như hình ảnh hay ví tiền đâu vì đối với cô mà nói thì nó có ý nghĩa khác rồi. Trong lòng Sở Lăng Xuyên khó chịu, cũng không nhìn nổi dáng vẻ hồn vía lên mây của Tổ Tổ. Anh đưa tay nắm cằm cô để cho cô ngẩng đầu nhìn anh, cau mày mà không vui hỏi : "An Nhục Tổ, mất đồ nên linh hồn nhỏ bé cũng mất đi sao ?"

"A, linh hồn em nhỏ bé chỗ nào, chỉ là có chút buồn rầu thôi. Qua tối nay đảm bảo em sẽ đầy sinh lực, tươi cười rạng rỡ đấy." Tổ Tổ đẩy tay anh ra, sợ sẽ tiết lộ quá nhiều tâm sự nên cố gắng để cho mình có chút phấn chấn. Cô xoay người lấy túi ở trên giường, lấy ra vài thứ từ bên trong : "Đây là thịt bò khô với pa tê mà mẹ em làm cho anh, còn có ít thứ em mua cho anh, đều là anh thích ăn đấy. Còn có em đã xem qua mẹ rồi, thân thể đã khôi phục rất tốt, anh đừng lo lắng."

Sở Lăng Xuyên nhìn hộp thịt bò khô kia một chút mà nói : "Cơ thể mẹ không tốt, em hãy nói với mẹ là sau này đừng chuẩn bị mấy cái này đâu."

"Báo cáo !"

Lúc này ngoài cửa có một tiếng kêu có lực đúng lúc cắt đứt hai người đang nói chuyện, Sở Lăng Xuyên quay đầu hô : "Đi vào đi !"

Là chiến sĩ ban thông tin vội tới mà đưa cơm tới cho Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên. Thấy thức ăn thì lúc này Tổ Tổ mới cảm giác được bụng đói rồi, cô cũng không cần Sở Lăng Xuyên nói gì mà rất tự giác đi rửa tay rồi cùng anh ngồi xuống ăn cơm.

Ăn no rồi cũng không cảm thấy lạnh nữa, chiến sĩ trẻ kia lại lấy mấy đồ đó đi. Sở Lăng Xuyên không nghỉ ngơi mà nói với Tổ Tổ : "Em nghỉ ngơi trước đi, anh còn có chút chuyện nên lát nữa sẽ về muộn."

"Ừ, anh đi làm việc đi."

Sở Lăng Xuyên đi làm việc rồi thì Tổ Tổ cũng rửa mặt rồi nằm trên giường nghỉ ngơi nhưng lại không ngủ được. Cô cố gắng không để mình suy nghĩ lung tung nhưng lại không cách nào khống chế trong đầu vất bỏ những thứ chuyện cũ kia cùng phần tình cảm ẩn giấu mà cô biết mình không nên nghĩ lại nữa. Cô đã lập gia đình, có một người chồng yêu thương cô như vậy, đã qua thì liền qua đi, nên nhớ thì liền nhớ đi, nhưng mà bóng dáng chột lóe kia vẫn quấy nhiễu cô nhưng cũ. Suy nghĩ không thể kiểm soát mà tâm cũng không cách nào bình tĩnh được.

Trong lúc Tổ Tổ lẩn lộn vì khó ngủ thì Sở Lăng Xuyên đã trở lại, nhìn Tổ Tổ chưa ngủ mà ngồi bên cạnh cô rồi ôm lấy cô, cúi đầu hôn cô một cái : "Còn buồn rầu gì vậy, mới có mấy chuyện đầu chữ. Được, rồi, nhanh cười cho anh cái nào."

Tổ Tổ không lên tiếng chính là chỉ nhìn thẳng anh, nhìn chồng của cô. Cô tự nói với mình, anh mới phải là người để cho cô nghĩ đến, nhớ tới người đàn ông kia lần nữa đều là vô cùng sai lầm. Cô điều chỉnh tâm tình một cái, đưa tay bóp mũi anh mà bướng bỉnh nói : "Vị quân nhân này, em không bán nụ cười, ngài cũng đừng ép buộc người khác."

Sở Lăng Xuyên làm chuyện xấu mà véo eo cô : "Không cười phải không ? Có anh ở đây thì em không cười cũng phải cười." Tổ Tổ cuối cùng cũng bị nhột mà bật cười.

Hai người ồn ào như vậy, cũng coi như sau cơn mưa trời lại sáng, tay anh mười phần nhanh chóng mà dời lên trên ngọn núi của cô. Tổ Tổ nắm chặt tay anh không để cho anh làm chuyện xấu. Cái mũi tiến tới trước mặt anh, dùng sức ngửi ngửi rồi về mặt bí nói : "Ồi, tiểu Xuyên Xuyên, cuối cùng em cũng coi như biết tại sao đàn ông lại được gọi là xú nam nhân (*) rồi. Anh đã bao lâu chưa tắm vậy."

(*) xú nam nhân : Ý chỉ người đàn ông thói, ở đây "thối" là xấu xa nhưng chị chơi chữ nên thành thói trong "thối hoắc" ý. Tại vì để đàn ông thói không hợp nên mình giữ nguyên.

"Cái này làm sao có thể gọi là xú nam nhân chứ (*), cái này gọi là mùi đàn ông, em hiểu chưa ?" Ông trời nhưng lại chứng minh, ngày hôm qua anh cũng không tắm, do quá mệt mỏi nên ngã xuống liền ngủ luôn, nhưng mà một ngày không tắm nghiêm trọng như vậy sao ? (Không phải nghiêm trọng mà là cực kỳ nghiêm trọng !!! Con gái đâu ai chịu được một ngày không tắm một lần chứ ?!)

"Cuồng tự kỷ rồi, nhanh đi tắm đi." Tổ Tổ đẩy anh, Sở Lăng Xuyên cũng đứng dậy mà chạy vào nhà vệ sinh tắm tấp. Sau mấy phút thì liền trần truồng chạy lên trên giường mà tắt đèn rồi chui trong chăn. Cánh tay dài mò tới, chân dài vừa nhấc đã ôm Tổ Tổ vào trong ngực rồi. Nếu là trước kia anh khẳng định đã ngay tại chỗ mà hành quyết Tổ Tổ, đè ở phía dưới mà một hồi yêu thương cô thật tốt. Nhưng hôm nay anh chỉ ôm Tổ Tổ như vậy, đơn giản ôm cô ngủ mà tâm không chút ý nghĩ mờ ám.

Tổ Tổ có tâm sự, anh cũng nhìn ra được. Mà anh ít nhiều cũng có tâm sự cho nên không có chút tâm tình nào cả. Mà Tổ Tổ vui ở trong ngực anh, ngửi mùi đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái của anh mà giờ tay eo hông anh. Anh ôm cô không có động tĩnh gì nhưng Tổ Tổ lại không thành thật, tay nhỏ bé mềm mại lại nhẹ nhàng vuốt ve bụng anh, môi hôn vào cằm anh như trêu chọc anh.

Râu Sở Lăng Xuyên có chút thô ráp lại có chút ghim(?) người, cô trái lại có chút sợ hôn môi anh. Một lần một lần, giống như là đang ăn kẹo lại giống như chú chó con gặm loạn làm Sở Lăng Xuyên có chút nhịn không nổi nữa, cầm tay cô mà giọng nói khàn khàn hơi trầm : "An Nhục Tổ, đây là em đang nghiêm trọng quấy rối đấy !"

Tổ Tổ cúi đầu hôn lên vết hằn của anh, giọng nói mềm mại mà thật thấp, lại hết sức khẳng định nói : "Đúng vậy, tiểu Xuyên Xuyên, em đang quyến rũ anh mà, không biết có thành công không ?" (Thành công là cái chắc, e đợi tiểu bánh bao lâu lắm rồi ^^)

"Tiểu bảo bối, đây là em tự tìm..." Người Sở Lăng Xuyên vừa lật đã đè Tổ Tổ ở phía dưới rồi, vừa lật liền triển miên hôn đến nỗi hô hấp của cả hai không nổi, trong ban đêm yên tĩnh mà lại vang bên tai, rõ ràng như vậy. Tối nay Tổ Tổ nhiệt tình như lửa, giống như một cây dây leo quấn quanh anh mà để cho anh gần như không khống được mà phóng ra ngoài. Khi anh chiếm lĩnh cô thì hai tay anh nắm chặt cô, giọng nói không ổn định mà khàn khàn hỏi : "Tiểu bảo bối...Anh là ai, anh là ai ?"

Tổ Tổ vịn bờ vai anh, hàm răng nhẹ cắn bả vai của anh mà không nói lời, anh liền làm chuyện xấu rồi bắt cô : "Anh là ai, gọi tên anh đi...gọi..."

"Lăng Xuyên..." Một tiếng thì thầm thật nhỏ nhưng cũng đã làm Sở Lăng Xuyên giống như ở trên trời, anh chỉ muốn yêu thương cô gái này thật tốt, đoạt lấy, điên cuồng đoạt lấy, triển miên vô cùng...

Một đêm hoan ái làm Tổ Tổ ngủ đến hôn mê, lơ mơ nghe thấy tiếng động thức dậy, cũng cảm nhận được Sở Lăng Xuyên rời giường. Nhưng mà cô chỉ muốn ngủ mà không phải dậy, trong lúc mơ mơ màng màng cảm giác được Sở Lăng Xuyên hôn môi cô rồi sau đó là âm thanh đóng cửa. Cô lại tiếp tục ngủ thật say.

Cái này chính là ngủ mãi cho đến tận 10 giờ sáng, sau khi tỉnh lại thì cô thấy đầu có chút mê man, nghĩ thầm có lẽ là không có nghỉ ngơi tốt thôi. Lúc cô thức dậy thì phát hiện ra ở đầu giường để một chiếc điện thoại di động, còn có một tờ giấy. Trên đó viết chính là : Cho em mượn điện thoại di động, hai ngày nay em tạm thời dùng đi. Hôm nào trở về thì mua một chiếc, chỗ này không có biện pháp để mau. Còn chuyện ví tiền thì anh đã báo công an, em yên tâm nghỉ ngơi đi, vui vẻ chơi đùa mà chờ anh về đây.

Tổ Tổ nhìn mà nhìn cười không được, sau khi rời giường rửa mặt thì liền có chiến sĩ trẻ đưa bữa sáng tới, vẫn còn nóng đấy. Tổ Tổ cảm ơn cũng cảm động, cầm một hộp thịt bò khô cho chiến sĩ trẻ kia.

Ăn xong bữa sáng thì cảm thấy đầu óc có chút lơ mơ nên cô liền đi xuống tầng một chút, hóng gió một lúc có lẽ sẽ tốt chút ít. Cô cầm điện thoại đi xuống tầng, ở sân chỗ dành cho người thân giảng cơ một lát mà vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, cô lúc này mới phản ứng lại là mình không phải bị bệnh. (Em lấy chị, cạn lời rồi... :v)

Ngày hôm qua vì mất đồ nên cô nóng nảy thì cả người mới có mồ hôi, sau đó lại có gió lạnh thổi qua nên có thể bị cảm rồi. Cô đưa tay sờ đầu mình một chút, quả thật có chút nóng, hẳn là uống thuốc sẽ tốt nhưng mà không có mang thuốc chứ.

Tổ Tổ muốn đi lên tầng nhờ vài thân nhân nhà khác nhưng lại cảm thấy quá làm phiền người ta rồi. Ừ, nghĩ ra rồi, cô lấy điện thoại ra rồi gửi cho Sở Lăng Xuyên cái tin nhắn : Em hình như phát sốt rồi, anh có thể về đây một chút không ?

Sở Lăng Xuyên đang không ngừng huấn luyện thì từ trong điện thoại vang lên tiếng có tin nhắn. Nên nói chuyện cũng đã nói xong rồi nên Sở Lăng Xuyên liền để mọi người huấn luyện tiếp. Anh đưa tay lấy di động từ trong túi quần ra thì vừa nhìn thấy chính là điện thoại kia mà Tổ Tổ đang cầm gửi tin nhắn tới. Anh mở ra tin nhắn thì liền nhìn thấy, sắc mặt Sở Lăng Xuyên cực kỳ đặc sắc, đầu tiên là sùng sốt một chút rồi lại cau mày, sau đó là một trận cười. Nội dung tin nhắn như sau : Em hình như phát dâm (*) vậy, anh có thể về đây một chút không ?

(*) Convert ghi thế rồi, khi mình edit cũng không có từ đó nên thử search GG và có thể thấy rằng, convert này quả là xịn...

Sở Lăng Xuyên ngẹn cười, dặn dò nhân viên truyền tin mấy câu rồi liền chạy tới chỗ dành cho người nhà ở. Vừa đi vừa nghĩ đến nội dung trong tin nhắn ngắn đó, nghĩ tới nghĩ lui phỏng đoán Tổ Tổ chắc định nói là phát sốt nhưng lại đánh chữ thành cuồng dâm, dù âm đọc giống nhau nhưng ý nghĩa lại rất khác nhau nha.

Mặc dù trong lòng lo lắng có phải cô bị bệnh hay không nhưng vẫn rất không có lương tâm mà một đường trở về chỗ dành cho người nhà đều cười to, phải đi xem một chút vợ bảo bối của anh rốt cuộc là phát dâm hay là phát sốt đây. Phát sốt thì tìm bác sĩ nhưng phát dâm thì anh tuyệt đối bảo đảm là anh phải đến trị bệnh đây. Đi nhanh mấy bước lên tầng rồi đi tới phòng bọn họ, anh vừa đẩy cửa ra liền kêu : "Vợ !"

Trong phòng trống rỗng, chần chệch đều được gấp gọn gàng, chỗ nào có bóng dáng Tổ Tổ đâu, Sở Lăng Xuyên nhú mày, người đâu rồi ? Chẳng lẽ ở nhà vệ sinh, anh đi tới mà đẩy cửa nhà vệ sinh rồi nhìn một chút, cũng không có.

"Tổ Tổ !"

Sở Lăng Xuyên hô lên nhưng không có gọi được Tổ Tổ, lại làm cho một người nhà khác bị kinh động mà tới đây, không hiểu hỏi : "Doanh trưởng chuyện gì vậy ?"

"Có thấy vợ tôi không ?"

"Mới vừa rồi còn thấy cô ấy ở đây tập thể dục mà, cô ấy không trở lại sao ?"

"Không sao, có thể cô ấy đi vòng quanh bên ngoài rồi." Sở Lăng Xuyên nói xong thì cũng rời khỏi chỗ dành cho người thân, nhưng Tổ Tổ ở đâu được chứ ? Cô gái này lại làm ra cái nguy hiểm gì đây, gửi một cái tin nhắn nói mình bị cuồng dâm rồi lại không thấy người đâu.

Choáng rồi, đây là tình huống gì đây ? Cái này cả phát dâm và phát sốt thì hậu quả đều rất nghiêm trọng đấy. Dưới tình huống cấp bách liền nhớ tới số điện thoại của cô. Cô bấm số điện thoại đó nhưng khi gọi lại không ai trả lời làm cho Sở Lăng Xuyên không khỏi lo lắng, làm sao lại không nghe điện

thoại, chẳng lẽ là bị nóng kịch liệt quá mà té xỉu ?

Không, ngàn vạn lần đừng như vậy chứ, Sở Lăng Xuyên đóng sầm cửa mà chạy xuống tầng.

Sở Lăng Xuyên gọi mấy người chiến sĩ rồi để cho họ tìm người quanh doanh trại, anh thì lại giống như kiến bò trong chảo mà đi loạn xung quanh tìm Tổ Tổ, nhưng mà tìm khắp nơi cũng không tìm được người, hỏi lính trực cổng và lính trinh sát nhưng cũng không thấy Tổ Tổ đi ra ngoài.

Kỳ lạ, một người lớn sống sờ sờ như vậy liên có thể lập tức không thấy được sao ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 49 : Người Đàn Ông Kia

Không tìm được Tổ Tổ thì người gấp gáp nhất chính là Sở Lăng Xuyên, cũng không phải anh sợ cô lạc đường mà là sợ cơ thể cô không thoải mái mà xảy ra vấn đề gì đó, nhưng mà tìm tới tìm lui cũng không tìm thấy người đâu mới kỳ lạ.

Nhưng phản ứng kịp nhất cũng là Sở Lăng Xuyên, hình như nghĩ tới điều gì đó mà anh nhấc chân chạy đến nơi ở của người nhà, mấy người chiến sĩ không rõ cho nên chỉ đành phải đi theo anh mà chạy vội một đường đến trên tầng nơi ở của người nhà.

Sở Lăng Xuyên trước tiên đẩy cửa phòng mình ra đã, nhìn một chút không có người ở đây thì anh như có may chạy đến cửa phòng thứ hai cách đó, giơ tay mở cửa, cửa mở ra thì chỉ thấy trên giường có một thân thể nho nhỏ cuộn tròn lại.

Anh đứng đó mà trở nên sững sờ một khắc, trái tim cũng đề xuống. Mấy người chiến sĩ cũng chen tới chỗ cửa mà nhìn xung quanh bên trong thì thấy có một người ngủ đến bất tỉnh nhân sự, cũng giật mình sững sờ một chút rồi tiếp theo lại nhìn không được bật cười.

Sở Lăng Xuyên cũng có chút dở khóc dở cười, bọn họ tìm người đến ngắt trời, không ngờ cô thế nhưng lại đang ở trong phòng. Chỉ là hình như đi nhầm cửa thôi, phòng này là mới vừa dọn dẹp vào buổi sáng do có một người nhà muốn tới nên cửa cũng không khóa, đoán chừng Tổ Tổ đi nhầm cửa rồi. Trong phòng ngoài phòng cũng không khác nhau lắm nên khó trách sẽ nhầm lẫn. Cái này đúng là lần lộn cmnr.

Sau một khắc sững sờ thì lúc này Sở Lăng Xuyên mới làm một bước dài mà vội tới cạnh giường, đứng ở bên giường mà đưa tay sờ đầu cô, nóng, anh quay đầu kêu với mấy chiến sĩ ngoài cửa : "Nhanh đi thông báo cho nhân viên y tế !"

"Vâng !" Mấy người chiến sĩ đáp một tiếng rồi cũng xoay người chạy đi, Sở Lăng Xuyên lại một phen ôm lấy Tổ Tổ rồi đi tới phòng của bọn họ. Lúc này Tổ Tổ bị lăn qua lăn lại cũng tỉnh, ánh mắt mê man mở ra liếc anh một cái rồi lại khép lại.

Nhân viên y tế rất nhanh đã tới, cùng đi còn có chính trị viên, Sau khi đo nhiệt độ thì quyết định cho Tổ Tổ truyền nước biển, nhân viên vệ sinh treo túi nước biển để truyền lên rồi khử trùng cho tay Tổ Tổ, lúc cầm kim tiêm định đâm vào thì Sở Lăng Xuyên lại nói : "Cậu phải đâm chính xác nhưng đừng đâm đau !"

Nhân viên y tế không lên tiếng, chính trị viên thì không nhìn được nói : "Cậu là bác sĩ hay người ta là bác sĩ vậy, làm cho người ta căng thẳng, có thể tiêm chính xác cũng biến thành tiêm không chính xác mất."

Sở Lăng Xuyên không nói gì nữa, nhân viên y tế lại rất thuần thục tiêm xuống một lần, rất chính xác đấy. Tổ Tổ bị tiêm mà có chút đau nên tỉnh lại một cái nhưng lại lập tức mê man mà ngủ tiếp, chuẩn bị xong tất cả thì nhân viên y tế cùng chính trị viên cũng rời đi. Sở Lăng Xuyên ngồi yên ở mép giường, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, một lần lại một lần mà tràn đầy đau lòng cùng yêu thương, thật giống như anh hi vọng khẽ vuốt như vậy có thể làm cô mau khỏe hơn chút.

Tổ Tổ cứ ngủ miên man như vậy, chẳng qua là trong lúc mơ màng thì cô cũng biết mình bị tiêm nhưng mà khi xong lúc nào rồi thì cô cũng không biết. Cơ hồ nhớ có một đôi tay ấm áp vuốt ve mặt mình, mở mắt ra thì lại đối diện với một gương mặt tuấn tú lộ ra vui mừng cùng đau lòng, không đợi cô nói chuyện thì Sở Lăng Xuyên đã vui mừng cười một tiếng : "Vợ à, em đã tỉnh rồi, cảm thấy đỡ hơn chưa ?"

Trong lòng Tổ Tổ có chút băn khoăn, sức khỏe này của cô là cái gì đây cái gì cũng không làm thế nhưng lại bị bệnh, còn phải để anh chăm sóc "Thật xin lỗi...Còn phải để anh chăm sóc em, làm chậm trễ công việc của anh. Em đã không sao rồi."

Sở Lăng Xuyên giơ tay nheo lỗ mũi của Tổ Tổ một cái, về mặt cố ý không vui nói : "Em là vợ anh mà, nếu ngã bệnh anh không chăm sóc thì người nào chăm sóc em, không cho phép nói lời khách sáo này nữa. Công việc thì nếu có chuyện bọn họ sẽ gọi anh, không làm chậm trễ được."

Như đã nói qua, là anh quá sợ ý nên không có chăm sóc em tốt. Tối hôm qua đã cảm thấy nhiệt độ cơ thể em không đúng nhưng cũng không nghĩ tới sẽ bị ốm như vậy. Việc này đều tại anh, bảo bối, em nhanh khỏe lên, nhé ?"

Tổ Tổ mỉm môi cười cười, cô đưa tay cầm tay anh "Được rồi, em cảm thấy trước đó anh nói rất đúng, em không nói lời khách sáo với anh, anh cũng đừng nói lời khách sáo với em, ai cũng không tự trách. Được không ?"

"Được, nghe lời vợ." Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa hôn trên môi Tổ Tổ một cái.

Tổ Tổ cảm thấy quả thật có tinh thần hơn nhiều, giống với người không bị làm sao vậy. Nhưng mà Sở Lăng Xuyên nói ngày mai còn phải tiêm nữa, cô nói không cần nhưng anh nơi đó sẽ nghe theo ý của cô sao, còn nói đây là mệnh lệnh nữa chứ.

Cơm trưa thì có một vị người thân làm xong rồi đưa tới, đặc biệt làm khẩu vị nhẹ rất thích hợp cho Tổ Tổ đang bị bệnh này ăn. Mặc dù số lần tới không nhiều nhưng mà mỗi lần Tổ Tổ vẫn có thể ở đây mà cảm nhận được sự đơn giản mà cảm động ấm áp.

Buổi chiều Sở Lăng Xuyên tạm thời có chuyện nên dặn dò Tổ Tổ nghỉ ngơi thật tốt rồi liền vội vã đi ra ngoài, có hai người nhà đến nói chuyện phiếm với Tổ Tổ, lúc này cô mới biết buổi sáng mình đã làm chuyện xấu cỡ nào. Đi nhầm phòng mà làm hại mọi người đi tìm kiếm. Cũng may không có người chê cười cô bởi vì cô bị ốm, cũng nghĩ đến cô phát sốt nên mới mơ hồ, thật ra thì chỉ có Tổ Tổ biết cô xác thực phân biệt không rõ các nơi.

Lúc đó xuống tầng thì cô cũng không khóa cửa, dù sao chỗ này đều là người cô tin tưởng nhất nên khóa cửa cũng không cần thiết. Nhưng sau khi trở về vừa lên tầng thì liền choáng váng, mỗi cửa phòng đều cùng một dạng mà lúc ra ngoài cũng không có chú ý cho nên lúc đó liền mơ hồ.

Thử đẩy một cửa phòng thì khi đẩy ra cô liền đi vào, đi nhà vệ sinh một chút rồi sau đó đầu liền choáng váng mà ngã xuống ngủ, nhưng mà tại sao Sở Lăng Xuyên lại không gọi điện thoại cho cô đây ?

Tổ Tổ tìm điện thoại rồi nhìn thấy cô cuộc gọi nhớ, là Sở Lăng Xuyên gọi, nhưng mà làm sao cô lại không nghe thấy nhỉ ? Để cho một người nhà khác thử gọi một chút, bị kịch rồi, máy này điện thoại di động câm (*) nên không có tiếng.

(*) Ở đây mình nghĩ ra là điện thoại để chế độ yên lặng ấy. (đêm mình cũng hay làm thế, chẳng may nửa đêm có tiếng nhạc thì đừng hỏi tại sao.)

Tóm lại là đã đen lại càng đen.

Mọi người trò chuyện một lát rồi cũng không kéo dài Tổ Tổ nghỉ ngơi mà rời đi, Tổ Tổ nằm ở trên giường lại mê man ngủ. Khi tỉnh lại đã là...4 giờ chiều, đi nhiệt độ cơ thể thì không nóng nữa, cô rời giường đi nhà vệ sinh thì lúc ra ngoài liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Sở Lăng Xuyên trở lại, vừa vào cửa liền hỏi : "Bảo bối, như thế nào rồi, có còn chỗ nào không thoải mái hay không ? Còn nóng sao ?"

"Mới vừa rồi đo nhiệt độ thì không nóng nữa rồi." Hi vọng không lặp lại, nhưng mà cô truyền rất ít nước biển, thỉnh thoảng mới có một lần nên hẳn có tác dụng rồi. Cô đi tới rồi ngồi xuống bên giường, rất nghiêm túc hỏi : "Sở Lăng Xuyên, anh nói em cùng nơi này có phải quá xung khắc không, mỗi lần tới đều bị xấu hổ."

Sở Lăng Xuyên cười, đoán chừng là Tổ Tổ biết chuyện buổi sáng rồi, anh ngồi bên người cô, cánh tay dài duỗi một cái đã ôm lấy cô "Em cứ coi đây là một kiểu hoang nghênh đặc biệt đi, cả đời khó quên được, sau này có nhớ lại thì cũng có nhiều ý nghĩa."

Tổ Tổ quay đầu trừng anh, buồn bực nói thầm : "Tại sao không phải dành cho anh loại tư liệu sống này để nhớ lại mà lại là em ? Ông trời cũng quá không công bằng, đây không phải rõ ràng bắt nạt người khác sao."

"Nhưng mà như đã nói qua, anh gọi lớn tiếng như vậy, gọi điện thoại cho em nhưng em cũng không nghe được sao ?" Bàn tay Sở Lăng Xuyên vuốt vuốt đầu nhỏ của cô, thuận tiện thử nhiệt độ ở trán cô một chút, không nóng thì cũng yên tâm rồi.

Nói đến điện thoại di động thì cô có thể kêu oan "Anh gọi em ? Em không nghe thấy mà, có thể là do đang ở trong nhà vệ sinh. Còn có nữa, anh không biết xấu hổ mà nói điện thoại di động, chuông điện thoại kia căn bản là không vang, hỏng rồi."

Nói đến điện thoại di động mà Tổ Tổ kêu oan, Sở Lăng Xuyên lại nhìn không được nhớ tới tin nhắn mạnh mẽ kia, lại nở nụ cười làm Tổ Tổ nhéo lỗ tai anh "Tiểu Xuyên Xuyên, anh cười gì vậy, có gì buồn cười sao ?"

"Muốn biết sao." Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ để cô ngồi trên đùi anh, sau đó lấy điện thoại ra rồi tìm cái tin nhắn ngắn đã được gửi kia, về mặt thần bí "Muốn biết thì trước hết phải hôn anh một cái đã."

Tổ Tổ mở to hai mắt trừng anh, cuối cùng hơi nghiêng mặt, đầu ngẩng cao mà khinh thường nói : "Tốt, anh cũng dám bắt nạt bệnh nhân, là cái gì vui được chứ, em mới không nhìn đây."

"Thật sự không nhìn ?"

"Không nhìn !"

Sở Lăng Xuyên giờ trò xấu mà có ý để điện thoại trước mặt Tổ Tổ. Vốn là Tổ Tổ không nhìn nhưng người ta lại rất cố chấp để cho cô nhìn thì không nhìn mới lạ, cô liền cẩn thận xem thử, ơ đây không phải là tin nhắn mà cô gửi cho anh sao ?

Em giống như bị rối loạn, anh có thể về một chút không ?

Choáng rồi, thế nào cũng thấy dâm đẳng đấy ? Tin nhắn phóng đảng như vậy là cô gửi sao ?

Đầu tiên Tổ Tổ sững sốt một chút, tiếp theo khuôn mặt nhỏ nhắn liền vọt cái đỏ lên, nóng hừng hực, cô hận không thể tìm cái động mà chui vào, Sở

Lăng Xuyên lại cố ý trêu chọc Tổ Tổ : "Tiểu bảo bối, không nghĩ tới em lại không bị gò bó như vậy, nhỉ ?"

"A, Sờ Lăng Xuyên, anh, anh xóa đi. Đó là em đánh sai chữ mà, quay trở lại là em đánh nhầm mà, anh mau xóa đi."

Tổ Tổ vừa xấu hổ vừa vội, giờ tay muốn cướp điện thoại để hủy diệt chứng cứ nhưng Sờ Lăng Xuyên thân thủ nhanh nhẹn hơn nhiều, chỗ nào có thể để cô được như ý chứ, bàn tay cầm điện thoại di động nắm cực kỳ chặt, còn cười đến không thể kiềm chế.

Sờ Lăng Xuyên cười, Tổ Tổ nghe đến tin nhắn mà cô đã gửi kia, xấu hổ quần bách cũng biến thành cười, vừa cười vừa giận kêu : "Sờ Lăng Xuyên, anh cái người xấu xa này, biết rõ là đánh sai chữ mà còn cố ý cầm tới trêu em, đưa máy cho em !"

Tổ Tổ rất dễ dàng bắt được tay anh cầm điện thoại di động nhưng mà điện thoại bị anh cầm trong lòng bàn tay, cô dùng sức gỡ bàn tay anh ra nhưng làm thế nào cũng gỡ không ra, tay của anh cũng là tay sao ? So với kim sắt cầm chặt hơn.

Sờ Lăng Xuyên bình tĩnh ngồi ở đằng đó, nhìn dáng vẻ gấp gáp giống con khi của Tổ Tổ mà nhẹ nhàng nói : "Hôn anh một cái, anh liền đưa điện thoại di động cho em, tin nhắn kia sẽ mặc cho em xử lý, em tính làm gì giờ."

"Em bị ốm."

"Sức đề kháng của anh mạnh, không sợ. Đến đây đi."

"Được, hôn thì hôn, nhưng mà chờ một chút." Hôm nay bất cứ giá nào cô cũng phải để anh đắc ý một lần, chính là ngàn vạn lần đừng hối hận đấy, Tổ Tổ suy nghĩ rồi cúi đầu, trực tiếp hôn lên cổ của người nào đó.

"A !" Sờ Lăng Xuyên hét thảm một tiếng, chỗ nào là hôn cơ chứ, Vampire sao mà liền cắn cùng hút vậy.

Tổ Tổ ngẩng đầu nháy mắt nhìn anh, và ở cổ cô cũng để lại cho anh một dấu răng "Tiểu Xuyên Xuyên, vết hôn này cùng tin nhắn chị sẽ đưa anh để kỷ niệm, anh tốt nhất nên giữ lại ha !"

Sờ Lăng Xuyên chạy vội tới nhà vệ sinh thì vừa nhìn liền thấy trên cổ có một dấu hồng, mặt xanh lại, cái này làm anh gặp người như thế nào. Xoay người ra khỏi nhà vệ sinh, thấy Tổ Tổ ngồi ở bên giường, hai chân đung đưa mà vẻ mặt đặc ý. Anh trầm mặt, từng bước từng bước nhỏ đến gần, Tổ Tổ thấy thật áp lực mà từng chút từng chút nhích vào bên trong giường. Cho đến khi không thể lui được nữa thì bị Sờ Lăng Xuyên ôm cổ, mặt trận hôn liền tục hạ xuống. Hai người cứ náo loạn như vậy đến sau một lát thì Tổ Tổ lại ù rũ, chút tinh thần mới vừa rồi cũng biến mất, lười biếng nằm ở nơi đó mà buồn bã ỉu xiu, dù sao còn chưa khỏe mạnh hoạt bát lại được.

Nhìn Tổ Tổ buồn bã mà Sờ Lăng Xuyên cũng không có tâm tình gì, khó chịu theo. Anh thực hi vọng người ngạc bệnh chính là mình, cơ thể của anh đề kháng một chút liền qua, nhưng mà Tổ Tổ lại không như vậy.

Buổi tối Sờ Lăng Xuyên làm bữa tối, có nhiều dinh dưỡng nhưng không ngấy, nhưng mà Tổ Tổ cũng không ăn được bao nhiêu, anh liên tục dụ dỗ cùng uy hiếp mới làm cô ăn nửa bát cơm, uống một chén canh cá. Tổ Tổ như vậy làm cho anh vừa sốt ruột vừa đau lòng.

Ăn cơm tối xong lại để cho nhân viên y tế tới một chuyến, đưa cho chút thuốc.

Tổ Tổ uống thuốc rồi ngủ sớm một chút, Sờ Lăng Xuyên lại cả đêm chưa ngủ, thỉnh thoảng thử nhiệt độ của cô một chút, sợ cô lại lên cơn sốt lần nữa. Dùng chăn bọc cô thật chặt, hai người không khỏi ra mồ hôi toàn thân, là ai nói đổ mồ hôi là nhanh tốt lên vậy.

Ngày hôm sau Tổ Tổ cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn, cảm giác rất tốt, đo nhiệt độ cũng không nóng, tốt lắm. Nhưng Sờ Lăng Xuyên vẫn kiên trì truyền nước biển lại lần nữa, cũng quá kiên trì. Bất đắc dĩ cô lại bị tiêm một mũi nữa. Tổ Tổ nằm ở đó, trong lúc vô tình phát hiện trên cổ Sờ Lăng Xuyên lại dán hai băng gạc, chính là vị trí cô cắn hôm qua đây mà, cô không nhận được cười rút liền bị Sờ Lăng Xuyên hung hăng trợn mắt nhìn một cái : "Cũng là em làm khá đấy."

Tổ Tổ tiếp tục không phúc hậu cười. Cũng không nhận được nghỉ lần này tới đây cũng không yên ổn, đầu tiên là mất đồ, rồi lại bị ốm, thật là giày vò nhau mà. Cũng may không có gì đáng ngại, buổi chiều cô cũng phải trở về rồi, cảm khái thời gian trôi qua thật nhanh mà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 49.2

Không nói hai ngày nay cô ngã bệnh, Sờ Lăng Xuyên đều cẩn thận chăm sóc cô, ban đêm mấy lần cô tỉnh lại đều phát hiện anh vẫn thức mà sờ trán cô, vì cô mà dịch chăn, từng li từng tí đều là nồng đậm quan tâm cùng lo lắng.

Khi Tổ Tổ truyền nước biển thì trong doanh trại có chuyện nên Sờ Lăng Xuyên phải rời đi một lúc, anh lại để cho nhân viên y tế trông coi Tổ Tổ. Đến khi truyền nước biển lại xong xuôi thì Sờ Lăng Xuyên mới vội vã chạy về, cũng đã đến giờ cơm trưa rồi.

Cơm trưa thì ăn ở nhà ăn, Sở Lăng Xuyên phải mời khách nên đồng thời hôm qua còn có một vị người nhà của Đại đội trưởng đến ở, mà lại là căn phòng Tổ Tổ đã đi qua kia, vợ đại đội trưởng đang định từ việc để đến doanh trại cùng chồng đấy.

Hỏi Tổ Tổ có ý định này hay không, chỗ cô cách doanh trại nói xa không xa mà nói gần cũng không gần. Theo quân đội cùng anh nhưng không ai nghĩ đến cả, Sở Lăng Xuyên cũng không có hỏi qua, thật ra như bây giờ cũng rất tốt rồi, chẳng qua là cô không biết lái xe nên dọc đường phải giằng co một phen thôi.

Buổi chiều, Tổ Tổ phải đi nên Sở Lăng Xuyên đã sắp xếp xong đồ của Tổ Tổ, dứt riêng tiền cho cô thật tốt rồi ôm cô mà nhìn lại "Vợ à, sau khi trở về mỗi ngày nên dậy sớm chạy vài bước, rèn luyện nhiều hơn. Nếu không em cái người nhỏ bé ốm yếu như vậy thì anh yên tâm thế nào."

Tổ Tổ cười nói : "Được rồi, không có chuyện gì đâu, em chỗ nào yếu ớt như vậy chứ. Lần này là ngoài ý muốn nên anh đừng lo lắng, em bảo đảm sẽ khỏe mạnh ở nhà, không ngã bệnh mà buổi tối cũng không chạy loạn, điện thoại bất cứ lúc nào cũng có thể gọi ?"

"Ừ, vậy anh mong đợi ở biểu hiện của em."

Tổ Tổ về nhà, buổi chiều anh có việc mà cô mới khỏi bệnh, không muốn dọc đường cô bị giầy vò nữa mà bệnh nên Sở Lăng Xuyên để cho một người chiến sĩ lái xe đưa cô về. Trước khi đi Tổ Tổ ngồi ở trong xe, anh chỉ vẫy vẫy tay về phía cô rồi xe liền lái đi.

Hơn một tiếng thì cũng đến cửa nhà ba mẹ, Tổ Tổ mời chiến sĩ trẻ kia vào trong ngồi một chút nhưng chiến sĩ kia nói gì cũng không chịu, ngược lại khi Tổ Tổ xuống xe lại đưa cho cô một vật.

"Chị dâu, đây là doanh trưởng để em đưa cho chị."

Tổ Tổ nhận lấy vật đó, lại là ví tiền của cô, đã tìm được rồi. Hỏi chiến sĩ kia mới biết, là công nhân vệ sinh tìm được ở thùng rác mà giao cho đồn công an gần đó. Bởi vì đã báo án nên họ liền liên lạc cho Sở Lăng Xuyên hãy cầm đồ về. Trong ví tiền trừ tiền mặt thì chứng minh thư các thứ đều ở đây, tấm hình kia cũng an toàn nằm trong ngăn kẹp trong suốt.

Chiến sĩ kia cũng hoàn thành nhiệm vụ nên liền lái xe rời đi. Tổ Tổ trở vào tổng nhà ba mẹ, sợ quấy rầy anh làm chính sự nên sẽ dùng điện thoại của ba để gửi cho anh tin nhắn nói cho anh biết đã về đến nhà. Tổ Tổ có chút không hiểu, tại sao Sở Lăng Xuyên không có tự mình đưa cho cô ? Là bởi vì anh thấy tấm hình hay là căn bản anh không có nhìn ? Không nghĩ ra, không thông suốt được...

Điện thoại di động mất, tiền mặt cũng mất. Thẻ tín dụng cũng mất, nhưng mà không đổi diện việc ít tiền hơn, tấm thẻ này cũng không có bao nhiêu tiền, cô còn một tấm thẻ nữa cơ, tấm này được gửi tiền định kỳ còn cái (bị mất) kia là tiền tiêu vặt.

Buổi trưa thứ Hai, trước Tổ Tổ đi làm thẻ điện thoại, buổi chiều sau khi tan việc thì mới đi mua điện thoại di động mới, trả tiền xong liền rời đi. Lắp thẻ điện thoại vào rồi lập tức gọi điện cho Sở Lăng Xuyên, muốn nói cho anh biết mình đã mua điện thoại di động rồi. Nhưng mà cô vừa mới gọi, còn chưa kịp nói chuyện đó thì bên kia liền truyền đến giọng nói của Sở Lăng Xuyên : "Bảo bối, mua điện thoại di động rồi sao ? Em hoàn toàn khỏe chưa, còn bị rối loạn nữa không, hả ? Bị rối loạn thì nhớ uống thuốc, không được tiêm. Vợ à, bị rối loạn cũng không phải đùa giỡn..."

"Cút !" Tổ Tổ gắt lên gầm nhẹ một tiếng, cúp điện thoại mà mặt của cô không tự chủ được sung máu, đỏ tới tận tai rồi, người đàn ông thô thiển này, có ý nói ra để cười cô.

Ôi, đều là cô gửi nhầm tin nhắn kia mà gây họa, đoán chừng đủ cho anh cười nửa năm rồi.

Tổ Tổ đang định để máy vào trong túi xách thì chuông điện thoại lại vang lên, xem số gọi đến một chút lại là Sở Lăng Xuyên gọi tới. Cô ấn tắt không nhận nhưng anh lại tiếp tục gọi, cô tiếp tục tắt, cuối cùng bên kia gửi tới tin nhắn : Bảo bối, anh sai rồi, nghe điện thoại đi, ngoan nào.

Cuối cùng cô vẫn nghe, hai người hỏi thăm lẫn nhau, nói mấy câu sến súa sau lại lảm nhảm nói mấy câu xấu, lúc này mới tắt máy. Tổ Tổ cất máy xong, ngang đầu đang định đi bộ thì một bóng dáng bỗng nhanh chóng đến mà chặn lại đường đi của cô. Tổ Tổ lui về sau mấy bước, sau khi thấy rõ rần người ngăn đường đi của cô thì đôi mày thanh tú nhíu lại thật chặt, hết sức khó chịu với người đàn ông này. Người ngăn đường cô không ai khác chính là Trì Dật Phi, hẳn lại muốn làm cái gì đây ? (Úm ba la xi bùa, Diêm Vương, Mạnh Bà, mau đi nhận lại người này, đầu thai quá uổng rồi)

Cho dù hắn muốn làm cái gì, hiện tại cô muốn làm chính là cách xa người này, cách nhau không nhiều lắm thì dừng lại. Tổ Tổ xoay người, đi về phía ngược lại, nào biết người đàn ông này lại tiến lên mấy bước mà tiếp tục ngăn đường đi của cô. Tổ Tổ dừng bước lại, lạnh lùng nhìn anh, không khách sáo nói : "Trì tiên sinh, Trung Quốc có câu ngạn ngữ, hình như là nói "chớ ngoan không cản đường", mà anh lại ngăn cản đường của tôi, là có ý gì ?"

Trì Dật Phi ngược lại ôn hòa không giận dữ, giống như đối với lời của Tổ Tổ một chút cũng không tức giận, cười nhạt "Không nghĩ tới em người này cái miệng nhỏ xinh đẹp cũng có thể nói ra lời khiếm nhã để mắng người như vậy." (Diêm Vương, Mạnh Bà ! Nhanh đi nhận người, ô nhiễm không khí !!!)

Cái miệng nhỏ xinh đẹp, cô hình dung nếu cái này từ miệng Sở Lăng Xuyên nói ra, Tổ Tổ sẽ cảm thấy thật sến súa, nhưng từ tổng miệng người đàn ông trước mắt này nói ra thì cô chỉ cảm thấy lạnh người đến buồn nôn, phải cẩn thận.

"Cô giáo An, tôi nghĩ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện thật tốt một chút hay không." Trì Dật Phi vừa nói liền đưa tay muốn nắm cánh tay Tổ Tổ, cô vội vàng né tránh, không vui nhìn hắn : "Trì tiên sinh, mời anh nghiêm túc một chút. Còn có, tôi với anh cũng không có gì để nói."

Trì Dật Phi tiến tới gần Tổ Tổ, cười đến đáng đánh đòn, nói từng câu từng chữ : "Vậy ngày mai tôi sẽ đi trường học nói, em nghĩ như thế nào ? Tôi nghĩ, thân phận của cô giáo An như vậy thì nhất định không muốn trở thành đối tượng để đồng nghiệp cùng học sinh lúc rảnh rỗi tám chuyện đâu chứ ?" (Diêm

Vương ! Mạnh Bà !!!)

"Anh thật vô liêm sỉ đến hết khả năng rồi, được, tôi xin đợi đại giá (*) của anh." Là uy hiếp mà, cô không chấp nhận, hậu quả là cái gì cô cũng không muốn nghĩ, chẳng qua là cảm thấy không thể thỏa hiệp với người vô liêm sỉ.

(*) đại giá : đại là lớn, giá là xa giá của nhà vua. Ý là sự xuất hiện to lớn của Trì Trật Chân, ấy nhầm, là Trì Dật Phi ^^

Tổ Tổ nói xong muốn bỏ chạy nhưng hai cánh tay lại bị Trì Dật Phi văng vàng bắt được làm cô có chút sợ, không biết rốt cuộc anh muốn như thế nào, đá đánh mà giãy dụa : "Buông tôi ra, người tới, bắt lưu manh !"

Nhưng mà người khác đi tới lui cũng không ai để ý tới cô, chỉ cho là đôi tình nhân đang giận nhau, Trì Dật Phi cười : "Em cần gì phải vậy, tôi lại không làm gì em, chỉ là muốn nói với em một điều kiện thôi, nếu không thể thì tôi sẽ để em đi."

Tổ Tổ tức giận nhìn hắn "Được, điều kiện gì anh nói đi."

"Tìm một chỗ rồi nói, nơi này không phải chỗ nói chuyện." Trì Dật Phi vừa nói liền chỉ một nhà hàng ở đường đối diện : "Đi thôi, vừa đúng lúc cùng nhau ăn tối. Mời."

Bất đắc dĩ mà Tổ Tổ chỉ đành phải cùng hắn đi đến nhà hàng đối diện kia, nơi đông người nên cô cũng không sợ anh sẽ làm gì, hơn nữa cô cũng phát hiện mình càng phản kháng thì hắn liền càng mãnh liệt hơn, cho nên cô phải thay đổi phương pháp.

Trong nhà hàng có không ít người, hai người ngồi ở một vị trí tương đối yên tĩnh, Tổ Tổ suy nghĩ nên điện thoại cho ai tới giúp đỡ đây, La Vĩ Khôn và Thiệu Minh Thành không thích hợp, nhất định họ sẽ nói cho Sở Lăng Xuyên, cô không muốn Sở Lăng Xuyên biết chuyện này, lại càng không muốn làm liên lụy đến việc anh phạm lỗi gì đó, ảnh hưởng đến tiền đồ.

Quên đi, xem hắn nói cái gì.

Tổ Tổ nghiêm mặt ngồi, Trì Dật Phi thì nhìn chăm chăm cô. Ừ, có thể nói như vậy, bị một người nhìn chăm chăm như thế không phải một loại hưởng thụ mà Tổ Tổ cảm thấy có chút rợn cả tóc gáy : "Trì tiên sinh, phiền toái anh có lời gì thì nói đi."

"Cô giáo An, tôi cảm thấy em là một cô gái rất ưu tú, xinh đẹp, có cá tính, rất xuất chúng, em nên có cuộc sống tốt hơn. Không lừa em nhưng lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi cảm thấy em là một cô gái dễ cho tôi động lòng..."

"Cho nên làm sao ?" Tổ Tổ giễu cợt cười cười "Anh là muốn đùa giỡn với con gái sao, hay là muốn một đêm kích tình, hoặc là anh muốn tôi cùng anh kết hôn, hay có lẽ anh thích tiểu tam ? Cho dù anh nghĩ như thế nào, tôi rất trân trọng nói cho anh biết, anh tìm nhầm người rồi."

"Một đêm, bao một đêm của em, một trăm vạn."

Tổ Tổ gần như muốn học máu, cũng có loại xúc động muốn đánh một quyền vào mặt hắn, vậy nhất định sẽ rất thoải mái đây. Oh, Sở Lăng Xuyên, nhận anh ban tặng mà giờ vợ anh hình như phải đổi thành cô gái bạo lực rồi đây.

Không, vốn là cô không có danh hiệu này.

Cô thật sự luôn lộ ra khuôn mặt kích tình sao ? Người đàn ông đầu tiên cô đi xem mặt cũng mang cô đi thuê phòng, Trì Dật Phi vừa gặp mặt một lần lại muốn mua một đêm của cô, dáng dấp của cô có tiềm chất kích thích bọn họ tình trùng lên óc như vậy sao, mẹ nó !

Thứ lỗi cho cô ở trong lòng không nhịn được mà bùng nổ, thật sự là rất không bình tĩnh được rồi.

Nhìn Tổ Tổ không nói lời nào, Trì Dật Phi cho là Tổ Tổ đang suy nghĩ, dù sao cũng là một cô giáo, sợ là cả đời cũng khó kiếm một trăm vạn : "Nếu như cô giáo An cảm thấy một trăm vạn không đủ, ba trăm vạn cũng không thành vấn đề."

Tổ Tổ từng chút tiến về phía trước, nghĩ đến người đàn ông phía trước này đầu đã bị cháy hồng sao, cô thật sự phản không hiểu nổi mà. Cô đứng dậy ngồi bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cười một tiếng : "Anh cũng thường làm chuyện này đi, thật là thuần thực đấy."

Trì Dật Phi nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc này, cho là cô động tâm nên rất tao nhã : "Không, em là cô gái đầu tiên đáng giá để tôi làm như vậy, bởi vì em rất đặc biệt."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: 49.3 : Người Đàn Ông Kia

Editor : Mèo (meoancamam)

"A ? Vậy tôi thật là vinh hạnh rồi." Tổ Tổ vừa nói thì tay cũng cầm một chén nước trà trên bàn lên, dường như muốn giúp Trì Dật Phi uống, khi hắn sừng sốt một chút mà há mồm thì miệng chén lại hướng xuống dưới, vừa đúng lúc rót vào phần dưới của hắn.

Trì Dật Phi sừng sốt một chút mà đứng phắt dậy, Tổ Tổ nhanh chóng đứng dậy mà cầm túi của mình đi luôn, Trì Dật Phi muốn đuổi theo nhưng thân dưới lại ướt một mảng lớn làm hắn phải vội vàng ngồi xuống che đi. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Tổ Tổ như con gió mà rời đi.

Đi trên đường mà Tổ Tổ vừa tức vừa hận, tỉnh táo lại suy nghĩ một chút thì Sở Lăng Xuyên không ở nhà nên muốn cô học tự vệ, nhưng mà tự vệ như thế nào đây, trước tiên là bản mình phải mạnh mẽ đã, nhưng bản thân mạnh mẽ kiểu gì đây ?

Không ngờ đi tới đi lui lại nhớ tới mấy thứ mà Sở Lăng Xuyên mua cho cô để phòng thân kia. Anh mua cho nên cô đặt ở trong túi xách, cùng điện thoại mấy thứ nữa cũng bị trộm đi rồi, cho nên hiện tại cũng không có.

Cửa hàng kia cô vẫn nhớ rõ nên lại đến đó mua một chút, đúng vậy. Đón xe taxi rồi đi đến cửa hàng đó. Chủ cửa hàng vẫn ở đó, 8 giờ mới đóng cửa mà chú chó thông minh mà đáng ghét kia vẫn ở đây, hơn nữa chủ cửa hàng vẫn nhận ra cô.

Tổ Tổ mua đồ phòng thân rất nhanh rồi sau đó vội vội vàng vàng về nhà, trong lòng còn oán hận đối với Trì Dật Phi, anh lại đến trêu chọc bồn cô nương (*) thì tôi sẽ để cho anh chịu không nổi.

(*) Mình định để là chị hoặc tôi nhưng thấy để nguyên hay hơn.

Bởi vì về muộn nên bị ba mẹ tra hỏi một hồi, Tổ Tổ sợ người nhà lo lắng nên cũng liền không nói sự thật, chỉ nói đi mua điện thoại di động nhưng mà cảm xúc trên mặt cô không lừa được ba mẹ mình đâu.

Sau khi ăn tối thì An Quốc Đồng vào phòng làm việc, Tổ Tổ cũng đi vào theo : "Ba, cho con hỏi một chuyện nhé."

An Quốc Đồng cung chiều nhìn con gái mình một chút, cười nói : "Cũng biết con có chuyện mà. Vấn đề gì thì nói đi."

"Ba, nếu có người ở phía trước ngăn cản đường của ba, hai cánh tay còn bị nắm lấy thì nên lựa chọn phương pháp gì để...thoát khỏi...A, còn nữa, nếu như bị người khác ôm lấy từ phía sau thì nên làm như thế nào ạ ? Có cách nào để giải quyết không ?"

"Làm sao lại hỏi về việc này ?" An Quốc Đồng liền lập tức cảnh giác "Có phải gặp chuyện phiền toái gì hay không, nói với ba một chút, Tổ Tổ, nếu gặp phải nguy hiểm thì tất nhiên phải tự vệ nhưng cũng phải đến báo cảnh sát, biết không ?"

Tổ Tổ biết là không gạt được ba mình nên liền có chút chán nản nói : "Ôi, ba à, cũng không có nghiêm trọng như vậy đâu, chỉ là, chỉ là gặp phải một người vô cùng phiền phức thôi. Đoán chừng cũng chỉ lôi kéo đi hỏi hai ba câu lại thôi, đến lúc đó vẫn làm phiền con, tốt nhất chính là hắn làm phiền con một lần con liền đánh ngã hắn một lần, để cho hắn không dám tới làm phiền con nữa. Không đánh cho gục xuống thì phòng thân cũng tốt ạ."

An Quốc Đồng nhíu mày "Lúc nào thì con gái ba lại trở nên bạo lực như vậy ?"

"Con vẫn bạo lực, ba không biết sao."

Đi xem mắt đã đánh người, vì vậy mà đồng chí An Nhược Tổ cũng nổi danh.

"Nhưng mà con là một cô gái trong nhà, Lăng Xuyên lại không thường xuyên ở nhà, con học chút võ phòng thân cũng không xấu. Được rồi, hôm nào ba tìm một người dạy con mấy chiêu."

"Cảm ơn ba."

Tổ Tổ cho ba mình một cái thơm rồi sau đó lại cùng Lý Nguyệt Hương xem tivi. Lúc 9 giờ khi tất cả mọi người đã đi nghỉ ngơi, Tổ Tổ nằm trên giường nhưng không trực tiếp ngủ thiếp đi. Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Hàm Hàm.

"A lô ? Muộn như thế này cậu còn gọi điện, có chuyện gì vậy ?"

"Hàm Hàm à, cậu có ý kiến gì về khuôn mặt này của mình không ?"

"Bị ngã."

Lại im lặng, bạn bè cái gì chứ, quên đi, cô còn phải đi ngủ nữa.

Ngày hôm sau lúc làm việc thì trong lòng Tổ Tổ có chút bất an, thật ra cô vẫn rất sợ Trì Dật Phi đến trường học, cũng may mấy ngày liền cũng bình an vô sự nên cô cũng yên tâm không ít, đầu mắt đã đến hai ngày nghỉ rồi.

Sở Lăng Xuyên gọi điện nói thứ Sáu anh không trở về được, xem thứ Bảy có thể về được. Cho nên thứ Sáu Tổ Tổ ở lại chỗ ba mẹ, định Chủ Nhật để anh trực tiếp đến nhà ba mẹ, sau đó đón cô rồi lại đi thăm ba mẹ chồng.

Tổ Tổ quyết định lớp nấu ăn cô sẽ không đi nữa, học mấy món chuyên môn là được rồi, sau này từ thực tiễn mà học từ từ với tự mình học, nói chung thì cô cũng không bị coi là vô cùng ngốc nữa, mình cũng có thủ đoạn mới rồi.

An Quốc Đồng đồng ý với Tổ Tổ là tìm người dạy phòng thân cho cô, đã nói được thì làm được. Trước kia lúc Tổ Tổ nhỏ, ông cũng có ý tưởng là để cho Tổ Tổ học chút võ thuật, thậm chí là làm cảnh sát. Bất đắc dĩ là trong nhà có bà xã không đồng ý, hơn nữa ba mẹ ông cũng không đồng ý, nói con gái một trong nhà không thích hợp làm cảnh sát, nhiều nguy hiểm mà học công phu quyền cước lại càng phải ăn khổ, không thể được.

Sau ông cũng suy nghĩ lại một chút, trong nhà có ông một người cảnh sát cũng đủ quan tâm cả nhà rồi nên Tổ Tổ có làm cảnh sát hay không cũng ép buộc. Mà Tổ Tổ lại hiếu thuận nên ban đầu muốn thi trường cảnh sát, Lý Nguyệt Hương lại phản đối đến thiếu chút nữa phát bệnh tim nên chuyện này cứ quên đi như vậy. Hiện tại Tổ Tổ muốn học chút võ phòng thân, dĩ nhiên trước phải hỏi ý kiến của Lý Nguyệt Hương một chút. Lý Nguyệt Hương trước vốn phản đối nhưng mà lại bị An Quốc Đồng và Tổ Tổ thuyết phục nên cuối cùng cũng đồng ý.

Người trong nhà đều đồng ý nhưng mà quên mất một người, đó chính là Sở Lăng Xuyên, anh còn không biết vợ mình muốn đi học võ phòng thân cái gì, chẳng qua là sáng sớm đã lái xe về nhà. Tổ Tổ biết sáng sớm anh sẽ trở lại cho nên không ăn bữa sáng cùng ba mẹ mà chờ anh về cùng ăn, cô vẫn đợi đến 8 giờ đồng hồ thì nghe được một hồi tiếng chuông cửa, Tổ Tổ về mặt mừng rỡ kêu : "Nhất định là anh trở về rồi, con đi mở cửa đây."

Nói xong cô đứng dậy mà nhanh chóng đứng dậy đi mở cửa, khi mở cửa thì liền thấy quả nhiên thấy được người đàn ông một tuần không gặp rồi, cực kỳ đẹp trai đứng ở cửa, không đợi cô nói chuyện liền ôm eo cô mà cho một nụ hôn chào buổi sáng. Cô vội vàng đẩy anh ra vì sợ bị ba mẹ thấy : "Ba mẹ đều ở trong chờ anh đây."

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ đi vào, tiện tay đóng cửa rồi kêu : "Ba mẹ, con đã trở về đây."

Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng đi ra từ phòng ăn, Lý Nguyệt Hương cười ha hả nói : "Xuyên tử, mấy ngày không thấy con rồi. Tổ Tổ con mau dẫn Xuyên tử đi rửa tay, rồi ăn cơm đi."

Tổ Tổ trốn ra từ ngực anh, trái lại đi ôm lấy mẹ mình "Mẹ, anh ấy cũng không phải trẻ con 3 tuổi. Còn phải để con dẫn đi rửa tay sao, đi, chúng ta đi ăn cơm, Sở Lăng Xuyên, anh nhanh nhẹn chút đi."

Sở Lăng Xuyên trở lại, trong nhà hình như vui vẻ không ít. Sau bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên cùng hai vị trưởng bối nói chuyện, Tổ Tổ thì vào phòng ngủ thay quần áo, một lát nữa phải ra khỏi nhà rồi nên cô phải chuẩn bị một chút.

Tổ Tổ tìm thấy một bộ quần áo thể thao, lúc đang muốn đổi thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, cô quay đầu liếc mắt nhìn thì là Sở Lăng Xuyên, anh hôm nay không có mặc quân trang mà mặc một bộ quần áo thoải mái, nhìn qua rất tự nhiên mà đẹp trai, cao lớn khỏe khoắn.

Sở Lăng Xuyên đi tới sau lưng Tổ Tổ rồi ôm lấy cô, hai tay đặt trên bụng cô, cầm đặt trên bả vai cô, ánh mắt trầm lắng giống như có tâm sự, môi của anh tiến tới trên mặt Tổ Tổ : "Tiểu bảo bối, ba mẹ nói em muốn đi học võ phòng thân gì đó sao ?"

Tổ Tổ suy nghĩ một chút thì gật đầu : "A, đúng vậy, không phải anh nói sức khỏe em kém sao, vừa đúng lúc có thể cường thân kiện thể (*) còn gì."

(*) cường thân kiện thể : Ý nói sức khỏe tốt hơn, khỏe mạnh hơn đó.

"Anh bảo em rèn luyện chạy bộ chứ không có để em đi học mấy cái đó, anh không đồng ý cho em đi đâu." Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa quay người Tổ Tổ lại làm hai người đứng mặt đối mặt : "Nói đi, rốt cuộc tại sao mà lại đi học, có phải họ Trì kia lại đi tìm phiền toái với em không ?"

"Thật sự không có, chỉ là nhất thời có hứng thôi, ví dụ như lần trước em nhìn anh đó, dọc đường mà một người có chút kỹ năng phòng thân nói chung không phải tốt sao, anh phải ủng hộ em. Nhưng mà anh không ủng hộ cũng không sao, ba mẹ đã đồng ý nên số ít nghe theo số đông." Tổ Tổ nói xong rồi bước bình nháy mắt với anh.

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ ngồi xuống, tay vuốt tóc cô mà rất nghiêm túc, cực nghiêm túc nói với cô : "Tiểu bảo bối, học những thứ đó rất khổ, cũng mệt chết đi đây, em khẳng định sẽ chịu nổi sao."

"Em có lòng tin đối với bản thân." Về mặt Tổ Tổ quật cường, cho thấy quyết tâm rõ ràng.

Giờ phút này Sở Lăng Xuyên rất không biết làm sao, anh phát hiện mình không có cách để bảo vệ vợ mình, "Được rồi, em nhất định phải học theo những gì anh dạy em"

"Anh ?" Tổ Tổ về mặt sợ hãi, lắc đầu liên tục "Tiểu Xuyên Xuyên, anh dạy cho em ? Vậy anh có thể đảm bảo là sẽ không la em, không bởi vì em mà nể em câu huyết phun đầu (*), sẽ không tức giận mà nhốt em vào phòng tối ? Khi anh dạy em anh còn có thể phân biệt rõ ràng vợ mình và binh lính của anh sao ? Còn có, quan trọng nhất là anh có chút thời gian nào sao."

(*) câu huyết phun đầu : mắng đến mất mặt, kiểu như phun hết máu chó vào mặt ấy :v

Sở Lăng Xuyên đứng phắt dậy, hai tay thì chống hông, đây là điểm báo trước sẽ nổi giận, "Anh nói không cho phép cũng không chính xác, nếu không em ở quân đội cùng anh đi, cùng ở với anh sẽ không cần phải đi học mấy cái này !"

Ồ ? Người đàn ông này, phát hỏa cái gì chứ, Tổ Tổ không nhịn được mà cau mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng cho ra một kết luận là chẳng lẽ hành động cô tự mình học này lại tổn thương lòng tự ái của anh, bởi vì thân là chồng, là đàn ông mà không thể ở lúc cô cần mà bảo vệ cô ?

Trừ điểm này, bây giờ cô cũng không nghĩ ra, tại sao anh lại phản đối mạnh mẽ như vậy, tại sao lại tức giận còn phải mang cô ở quân đội cùng, công việc kia của cô phải làm sao bây giờ ? Về mặt và tâm tình của người đàn ông này so với mỗi ngày trong tháng còn hơn nhiều, nói thay đổi liên thay đổi được

ngay "Được rồi, được rồi, em không đi học là được chứ gì." Lén đi học cũng có thể đi mà, trong lòng Tổ Tổ nghĩ ra một kế sách nhỏ, chờ khi học xong rồi thì anh biết cũng đã chậm, phản đối cũng không có hiệu quả nữa.

Sở Lăng Xuyên nơi nào có thể đoán được tâm tư nhỏ của Tổ Tổ chứ, cũng cảm thấy mình có chút nổi giận quá nên giờ tay nắm bả vai Tổ Tổ, để cho cô ngồi xuống rồi sau đó anh đứng bên cạnh cô, lòng bàn tay đặt lên bụng Tổ Tổ, nghiêm trang nói : "Bảo bối, nói không chừng nơi này đã có tiểu Xuyên nhỏ, e đi học mấy thứ kia, tiểu Xuyên nhỏ của anh rất có thể bị tập (võ) mà rơi đấy, biết không ?" (Quá vô si ~)

Tổ Tổ há miệng, sau một hồi mới phát ra được âm thanh : "Sở Lăng Xuyên, anh có phải suy nghĩ nhiều quá hay không ?"

Sở Lăng Xuyên rốt cuộc cũng cười, cười đến vẻ mặt mập mờ mà ngồi bên cạnh Tổ Tổ "Tiểu bảo bối, em có phải không nhớ rõ hay không, mấy ngày nghỉ em đi thăm anh thì buổi tối đó đã quyến rũ anh, nói không chừng tiểu Xuyên nhỏ cũng đã xuất hiện đi."

Tổ Tổ mặt nhin không được mà nóng lên, đưa tay捏 một cái ở trên gương mặt tuấn tú đang cười kia "Tiểu Xuyên Xuyên, anh cũng đã nói trong một lần không thể có hay sao, anh quên lời nói của mình rồi sao ?"

"Anh phát hiện ra tại sao em lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy !" Sở Lăng Xuyên nói xong đưa tay giữ chặt sau đầu Tổ Tổ, cúi đầu rồi hôn lên, dù có mồm miệng lạnh lợi đi nữa thì vẫn dễ anh mạnh mẽ đoạt lấy thôi !

Tổ Tổ bị anh hôn đến chóng mặt, sau khi nộ hôn nóng bỏng mà triền miên này kết thúc thì đầu của cô mới dần dần tỉnh táo lại, bắt đầu lấy nhu thắng cương (*), nắm bàn tay anh mà lắc, vẻ mặt tội nghiệp cầu khẩn : "Tiểu Xuyên Xuyên, anh đồng ý đi mà, em chính là cảm thấy sẽ học thật khá, muốn rèn luyện cơ thể mình, coi như tiểu Xuyên nhỏ cũng phải có tinh thần và cơ thể khỏe mạnh chứ.

Hơn nữa hôm nay ba cũng đã nói xong với một người bạn rồi, người đó muốn tìm đường đi đến viện bảo tàng, chú kia chắc đã chờ ở đó rồi. Không tốt khi lừa dối người khác sao, anh nói có đúng hay không, tiểu Xuyên Xuyên, đi thôi, anh đưa em qua đó nhé."

"Làm sao anh lại tìm được em cái người yêu tinh như vậy chứ, được rồi, anh đồng ý. Nhưng mà anh nói cho em biết, đến lúc đó mệt mỏi, khổ hay đau đớn thì đừng gọi điện kêu khổ kêu mệt, cũng không được bỏ dở nửa chừng." Nếu cô muốn học thì sẽ để cho cô học một chút, có thể bảo vệ mình chung quy cũng là một chuyện tốt, xoi như anh đau lòng nhưng anh cũng phải nhin không phải sao.

Cuối cùng cũng làm xong việc thông suốt tư tưởng cho sở Lăng Xuyên, anh đến một chút, vợ mình bị ngã tới ngã lui mà da đầu liên tê đại một hồi, nhưng mà rốt cuộc vẫn lái xe chở Tổ Tổ cùng hai vị trưởng bối đi tới lớp học võ đó.

Trường nơi học võ đó là một người đàn ông chừng 50 tuổi, xấp xỉ với tuổi của An Quốc Đồng, trước kia cùng là cảnh sát giống An Quốc Đồng nhưng sau lại không biết bởi vì chuyện gì mà lựa chọn mở lớp dạy võ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 50.1 : Lòng Của Cô Đã Chứa Người Khác

Khi tiểu Thẩm đi tới trước mặt mọi người, quán trưởng (*) vỗ vỗ bả vai tiểu Thẩm, cười đi cùng bọn họ mà giới thiệu : "Tiểu Thẩm chính là huấn luyện viên ưu tú nhất của chỗ chúng tôi, tuy còn trẻ tuổi nhưng thần thủ rất được."

(*) quán trưởng : là trưởng nơi học võ mà Tổ Tổ đến á.

Quán trưởng theo thứ tự giới thiệu, tiểu Thẩm cũng khách sáo lễ độ bắt tay cùng mọi người, bao gồm cả Sở Lăng Xuyên, khi giới thiệu đến Tổ Tổ thì tiểu Thẩm vẫn bình tĩnh vô ba như cũ, ánh mắt nhìn Tổ Tổ giống như nhìn một người xa lạ. Giống như cho tới bây giờ bọn họ cũng không nhận ra nhau, chưa từng có bất kỳ quan hệ, hẳn có thể làm bình tĩnh vô ba được nhưng mà cô lại không có tiền đồ, cô không thể làm được, sự tình cò gặp nhau này mang cho cô chấn động quá lớn làm cho cô gần như điên lên rồi.

"Chào em." Tiểu Thẩm nhân nhạ nói, vươn tay định bắt tay cùng Tổ Tổ nhưng tay của cô thế nào cũng không thể đưa lên, cơ thể giống như cứng đờ, tim giống như bị một tảng đá lớn đè lên, ngay cả hô hấp cũng khó khăn như vậy. Tay của hắn cứ dừng lại giữa không trung như vậy, không khí có chút lúng túng.

Mặt Tổ Tổ bởi vì trước đó bị chấn động quá lớn nên phỉếm hồng mà bây giờ lại thay đổi thành tái nhợt, cô gắng sức hồi lâu mới lên tiếng : "Xin lỗi, tôi có chút không thoải mái nên đi trước..."

Cô rút cuộc cũng có thể khống chế cơ thể mình mà xoay người, giống như chạy trốn liền rời khỏi, trong mắt tiểu Thẩm lóe lên cái gì đó mà sắc mặt Sở Lăng Xuyên trầm xuống nhưng cô đều không thể thấy được. Sau lưng cô tiếng ba mẹ gọi ầm ĩ nhưng cô cũng không nghe được, chỉ muốn rời đi nơi có bầu không khí làm cho cô hít thở không thông này.

"Đứa nhỏ này, đây là bị làm sao vậy?" Lý Nguyệt Hương đối với phản ứng của con gái rất là khó hiểu, cứ đi như vậy thật cũng quá không lễ phép rồi, trong lòng nói như vậy nhưng bà cũng vội vàng nói lời xin lỗi vì hành động của Tổ Tổ. Mọi người đều không phải là người câu nệ tiểu tiết (*) nên đương nhiên cũng không để ý Tổ Tổ đột nhiên rồi đi có không lễ phép hay không, chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ có Sở Lăng Xuyên và Tiểu Thâm biết tại sao Tổ Tổ khác thường thôi.

(*) không câu nệ tiểu tiết : là không để ý đến những chi tiết nhỏ, ý ở đây là không để tâm là Tổ Tổ có lịch sự hay không.

Hai tròng mắt Sở Lăng Xuyên sâu như lỗ xoáy, nhìn không thấy ý nghĩ của anh "Con đi nhìn một chút." Anh khẽ vuốt cằm liền xoay người đuổi theo, xuống tầng mà ngăn cản Tổ Tổ, hai tay có lực nắm bả vai cô mà cau mày nhìn cô : "Em không sao chứ ?"

Tổ Tổ nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn người đến người đi đông nghịt mà trái tim không cách nào bình tĩnh của cô cũng dần dần bình tĩnh lại. Cô quả là quá kém, làm sao mà lại không bình tĩnh được như vậy, không phải chỉ là một quá khứ sao, cô điều chỉnh tâm tình một chút rồi nghĩ một đằng nói một nẻo : "Em...em không sao, chỉ là đột nhiên đầu có chút choáng váng thôi, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi."

Sở Lăng Xuyên không nói gì nữa, chẳng qua là đôi mắt kia chứa quá nhiều nặng nề, tâm cũng bởi vì phản ứng của Tổ Tổ mà bị néo lại, loại cảm giác này làm cho người ta không thoải mái này anh chưa bao giờ có. (Là ghen đó ba)

An Nhượng Tổ, chừng nào em mới hiểu phải thật thà chứ.

Hai tay anh trượt xuống cánh tay cô, nắm tay của cô, đôi tay mềm mại trong những ngày ấm áp này lại lạnh như băng như vậy, anh nắm bàn tay cô trong lòng bàn tay ấm áp của mình rồi dắt tay cô đi tới chỗ đậu xe. Sở Lăng Xuyên đi gấp, bước chân rất lớn nên Tổ Tổ chỉ có thể bước chân nhanh chóng đi theo. Hình như anh đang sốt ruột, tức giận hoặc là có tâm sự, khi đó mới quên thả chậm tốc độ để cô có thể đuổi theo.

Đi tới bên cạnh xe, mở cửa xe nhưng Tổ Tổ lại đứng ngốc ở đó không không biết lên xe, hồn đã sớm bay xa rồi. Đối với Tổ Tổ như vậy thì Sở Lăng Xuyên nhìn rất không thoải mái, anh cau mày, trong con người lộ ra chút không vui : "Thất thần làm cái gì, lên xe đi !"

Tổ Tổ hoàn hồn, nhìn anh một cái rồi lúc này mới lên xe.

Sở Lăng Xuyên đóng sầm cửa lại, lên bên kia xe rồi khởi động, thay đổi phương hướng mà chạy nhanh rồi đi. Trong lúc xe đi vào dòng xe cộ trên đường thì điện thoại của anh vang lên.

Nhìn đây số một chút là Lý Nguyệt Hương gọi tới, anh nhận điện thoại thì bên trong truyền đến giọng nói của Lý Nguyệt Hương : "Tiểu Xuyên à, Tổ Tổ không làm sao chứ ?"

Sở Lăng Xuyên quay đầu liếc mắt nhìn Tổ Tổ đang hoảng hốt mà chân mày lần nữa nhíu mày, lại bình tĩnh nói : "Mẹ à, cô ấy không sao cả, con đưa cô ấy ra ngoài đi dạo nên sẽ không đưa ba mẹ về được rồi."

"Không có việc gì đâu, các con chơi việc các con, chúng ta gặp mặt cùng bạn bè một chút rồi trở về, mẹ tắt máy đây."

Nói xong hai người cúp máy, Sở Lăng Xuyên tiện tay ném máy sang bên cạnh rồi tiếp tục lái xe. Mà Tổ Tổ lại dựa đầu vào cửa sổ xe với một dáng vẻ hốt hoảng, ánh mắt không có chút sức sống nào nhìn ra ngoài cửa xe, không biết đang suy nghĩ gì. Có lẽ cái gì cũng không nghĩ cũng có lẽ đang suy nghĩ đến hẳn.

Sở Lăng Xuyên nơi nào cũng không đi, anh không có tâm tình đi chơi chút nào, định chờ Tổ Tổ trực tiếp về nhà, trên đường về nhà thì mua một chút nguyên liệu nấu ăn, coi như khó chịu như thế nào thì nói chung vẫn phải ăn cơm, anh không ăn nhưng cô gái không yên lòng này vẫn phải ăn.

Xe lái vào khu nhỏ rồi dừng dưới tầng mà Tổ Tổ một chút hứng thú xuống xe cũng không có, hoàn toàn đắm chìm trong một thế giới mà Sở Lăng Xuyên chạm không tới, quên cả chính mình, ngay cả anh cũng quên, quên hết mọi thứ.

"An Nhượng Tổ !" Sở Lăng Xuyên căng cổ họng hô một tiếng, Tổ Tổ mới giật mình một cái mà hồi phục tinh thần lại, phản xạ tính hô to một tiếng "Có !"

Sở Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn hoảng hốt của cô mà vừa tức vừa bất đắc dĩ, đưa tay vỗ nhẹ một cái trên đầu cô : "Hồn lên tận chín tầng mây đây, đến nhà rồi, cầm đồ xuống xe đi."

"A, ừm." Tổ Tổ tay chân luống xuống xuống xe, giống như con ruồi không có đầu mà xông vào cửa. (Té như chơi đấy má, ba má nhà này quá bối rối rồi >.<)

Sở Lăng Xuyên nhìn tinh thần Tổ Tổ không bình thường mà trong lòng một trận bất đắc dĩ. Tự mình cầm đồ, khóa cửa xe rồi đi theo phía sau cô lên tầng, bước chân vang dội, giống như mặt đất cùng anh có thù vậy.

Về đến nhà Tổ Tổ liền nhốt mình vào phòng ngủ, có lẽ cô cần một người yên lặng đợi, Sở Lăng Xuyên lúc này cũng không có tâm tình gì mà quan tâm cô nữa, một mình mở ti vi mà xem ở phòng khách. Nhưng mà, anh nơi nào có thể xem được chứ, trong đầu đều là biểu hiện hôm nay của Tổ Tổ. Ở đạo quán (*) nhìn thấy người đàn ông kia, cô chắc muốn ngắt xiu đi, vẫn quan tâm người kia như vậy sao ? Ở trong lòng cô, lực ảnh hưởng của hắn lớn như vậy ?

Tiểu Thâm, Thâm Hạo Vũ, rắn hổ mang, cứ bất ngờ xuất hiện không kịp đề phòng như vậy. Lần này thật muốn chuẩn bị chiến đấu một lần. Sở Lăng Xuyên có chút phiền não mà đi lại trên đất, vòng tới vòng lui giống như con quay. Cuối cùng anh cũng ngồi xuống, rót cốc nước lạnh rồi uống xong lúc này lửa giận trong bụng mới tiêu tan hơn phân nửa.

Cứ như vậy mà trong phòng một người, ngoài phòng một người, giăng co đến khi sắp 11 giờ thì Tổ Tổ mới đi ra từ phòng ngủ, trên mặt có chút lơ mơ buồn ngủ giống như vừa mới tỉnh dậy, cô đi nhà vệ sinh một chút, lúc đi ra thì Sở Lăng Xuyên hô lên : "An Nhượng Tổ, em tới đây."

Tổ Tổ quay đầu nhìn về Sở Lăng Xuyên đang ngồi ở ghế sofa, do dự một chút rồi đi tới mà ngồi bên cạnh anh, hôm nay phản ứng của cô quá mức dị thường, anh nhất định đã nhìn ra được gì đó đi, đây là muốn xét hỏi sao ?

"Đi, giúp anh rửa hoa quả một chút."

Rửa hoa quả ? Tổ Tổ không nhìn được trừng mắt nhìn anh, liền vì rửa hoa quả mà đáng giá huy động nhân lực như vậy kêu cô tới sao ? Sở Lăng Xuyên trừng lại cô, nghiêm mặt nói : "Trừng cái gì mà trừng, nhanh lên đi."

Anh nghiêm túc mà làm Tổ Tổ kinh sợ, vội vàng đi rửa hoa quả cho anh. Nhưng tủ lạnh trong phòng bếp trái cây đã sớm hết rồi, cô chỉ đành phải đi bộ ra ngoài, thấy bàn trà gần đó để một đồng hồ mà nghĩ bên trong nhất định là có chút hoa quả.

Cô vội vàng đi tới mà mang mấy thứ đó về phòng bếp, Sở Lăng Xuyên thế nhưng cũng không giúp một tay, giống như đại gia mà chờ cô phục vụ, hơn nữa đối với chuyện ngày hôm nay cũng ngậm miệng không hỏi làm cho Tổ Tổ có chút không hiểu anh nghĩ như thế nào.

Anh không hỏi vẫn tốt hơn, dù sao cô cũng không muốn nói.

Sở Lăng Xuyên chờ ở phòng khách nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Tổ Tổ đi ra, anh ngồi không yên mà đứng dậy đi tới phòng bếp. Đi qua phòng ăn, đi tới phòng bếp thì thấy vòi nước chảy ào ào mà Tổ Tổ thì cầm trong tay một quả táo, ngốc lăng mà ngẩn ngơ đứng ở đằng kia, nhìn đáng về chắc lại hôn bay lên chín tầng mây rồi.

Anh đi tới, đóng vòi nước lại rồi một tay lấy quả táo Tổ Tổ đang cầm trong tay nhét vào trong bồn rửa, cầm một tấm khăn lau khô nước trên tay cô rồi lôi cô ra ngoài, đi tới bên cạnh ghế sofa rồi nhấn cô ngồi xuống. Sở Lăng Xuyên từ trên cao nhìn xuống cô gái đang không tập trung này mà Tổ Tổ cũng ngẩng đầu nhìn anh, nhìn lại bàn trà một chút mới nhớ đến mấy trái cây, nhìn lại mình đang ngồi trên ghế sofa một chút.\

Trong lòng cô một trận chán nản, An Nhượng Tổ à, người có thể có chút tiền đồ được hay không, đang làm cái gì vậy chứ. Cô tự nói với chính mình, An Nhượng Tổ, người đã không bình thường bốn năm rồi, bây giờ còn muốn tiếp tục nữa sao, Thẩm Hạo Vũ hẳn với người cũng chỉ là người xa lạ thôi.

Hiện tại người đã là một cô gái đã kết hôn rồi, có chồng, có nhà ở, suy nghĩ nhiều như vậy để làm cái gì ? Hẳn trở về thì trở về, đó đã là chuyện không liên quan tới người, An Nhượng Tổ, người tỉnh lại đi.

"An Nhượng Tổ...."

Sở Lăng Xuyên đang muốn nói chuyện thì Tổ Tổ lại đứng phắt dậy "A, cái đó, em đi nấu cơm đây, anh muốn ăn cái gì, gà xào cay được không ? Hay món khác ? Hôm nay em sẽ xuống bếp."

"Em không sao chứ ?" Sở Lăng Xuyên có chút lo lắng cho cô, anh chưa từng thấy Tổ Tổ thất thường như vậy. Cũng chưa từng thấy qua mình như vậy, bản thân đều bị cô gái này tác động mà bị ảnh hưởng theo.

"Em không sao, em rất khỏe mà." Tổ Tổ nói xong liền đi vào phòng bếp. Sở Lăng Xuyên nghĩ đến đáng về không yên lòng của cô kia, chỗ nào yên tâm cô một mình ở phòng bếp giăng co chứ nên liền đi theo.

Bữa trưa thực sự là Tổ Tổ làm, Sở Lăng Xuyên chỉ ra tay một chút, ba món ăn một món canh với cơm tẻ, tốc độ cũng coi như là nhanh. Thức ăn để lên bàn rồi hai người ngồi đối mặt nhau, Tổ Tổ đưa cho Sở Lăng Xuyên đôi đũa trong tay : "Lần trước đi thăm anh là lúc chưa ăn, lần này phải bồi bổ cho anh nên anh phải ăn nhiều một chút."

Sở Lăng Xuyên cầm đũa rồi nhìn Tổ Tổ một cái rồi cúi đầu ăn cơm, gắp một miếng thịt gà để vào trong miệng, nhai một chút mà sắc mặt đổi một chút nhưng cũng không có nhiều phản ứng hơn.

Tổ Tổ thấy sắc mặt của anh thay đổi, cũng tự mình thử một chút, vừa mới ăn một miếng trứng xào cà chua thì mặt liền đau khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một nắm, đứng dậy chạy tới thùng rác gần đó mà phun thứ trong miệng ra ngoài. Còn nhìn không được mà kêu lên : "Ồi, làm sao mà ngọt như vậy !"

Sở Lăng Xuyên nhưng vẫn nuốt xuống, vẻ mặt buồn cười nói : "Anh nói em này vợ, tài nấu nướng rắc muối của em, muối cùng đường cũng phân biệt không được, em đã nói sau này em sẽ như thế nào chứ, buồn đến chết rồi."

Tổ Tổ rất chột dạ, xấu hổ, rất sợ Sở Lăng Xuyên biết mình hoảng hốt thành như vậy là bởi vì người đàn ông khác mà nổi giận hay cô sợ sẽ làm anh tổn thương ? Có lẽ là đều có hết đi, cô ngồi xuống mà cúi đầu buồn bực nói : "Vậy nếu không thì làm lại đi ? Hôm nay...Ừ, phát huy hết sự thất thường."

"Được, em tới làm đi, em không được nhờ vả đâu."

Bận rộn lâu như vậy nhưng thức ăn vẫn không thể ăn, kết quả cuối cùng là Sở Lăng Xuyên biến cơm thành cơm rang, rốt cuộc mới ăn no. Buổi trưa ngủ trưa một lát rồi buổi chiều trở về nhà Sở thăm hai vị trưởng bối. Cơ thể Triệu Đình Phương hồi phục rất tốt nên Sở Lăng Xuyên cũng yên lòng. Buổi rồi ăn xong cơm tối mới rời đi. Từ chỗ ba mẹ bên kia trở về thì đã là 9 giờ, hai người rửa mặt rồi liền đi ngủ.

Tắt đèn, hai người gần như không nói chút gì cả, Tổ Tổ yên lặng nằm cố gắng ngủ mà Sở Lăng Xuyên cũng thế, giống như cọc gỗ nằm ở chỗ đó, không nhúc nhích, không biết anh đang suy nghĩ gì. Ngay cả anh thích vận động trên giường nhất hôm nay cũng bị bỏ qua.

Đêm ngày càng khuya, Sở Lăng Xuyên rất khuya mới ngủ được nhưng cũng không thực sự ngủ hẳn, không biết tại sao ngủ được một chút lại bỗng tỉnh lại, nhìn đêm đen như mực mà trong lòng ngẩn ra, đưa tay vừa sờ thì bên cạnh không có ai.

Hơn nửa đêm không ngủ được, đã đi chỗ nào rồi ? Sở Lăng Xuyên rời giường, giơ tay xoa mi tâm, đi ra ngoài phòng ngủ. Phòng khách có bật một ngọn đèn nhỏ làm ánh sáng mờ mờ lung, anh nhìn một cái liền thấy được Tổ Tổ, cô đang ngồi trên ban công. (*)

(*) Đoạn này thấy ghi là "ngồi trên ban công" nhưng mình thấy đúng hợp lý hơn, dù vậy ở đây nghĩa là chị ngồi xuống ghế sau cái lan can ở ban công chứ đâu có ai đại mà ngồi lên lan can, mà tác giả mẹ kế cũng chơi kỳ...

Bóng lưng mảnh khảnh bị một loại đau thương bao phủ, giống như nói không hết tâm sự cùng đau khổ, lại giống như do dự lưỡng lự. Anh đi tới nhưng cô không cảm thấy được, cho đến khi anh ngồi xổm người xuống, hai tay vòng qua người cô thì cô mới hồi hồn.

Cô hoảng hốt khép tay lại che đi thứ gì đó trong tay, giấu ở dưới đùi, cô gắng che giấu gì đó nhưng Sở Lăng Xuyên đã sớm thu động tác của cô vào mắt thì cũng lập tức hiểu, cô gái này hơn nửa đêm không ngủ ra chỗ này là thấy vật mà nhớ người đây.

"Hơn nửa đêm không ngủ được mà ra đây để ngắm sao hả ? Em rất thích thú đi ? Hả ?" Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa nắm cằm Tổ Tổ, quay mặt cô lại mà vành mắt lại hồng hồng của anh lại bị nhói đau một chút, hơi nhủu mày : "Làm sao mà khóc ? Có phải tối nay anh vắng về em nên khó chịu ?"

Tổ Tổ cứng lại, có chút không biết làm sao, vốn là cô vừa không biết trả lời anh như thế nào, vừa hận chính mình như vậy nhưng anh lại nói một câu như thế làm cho cô không biết nên khóc hay nên cười, trong lúc nhất thời vẻ mặt trên mặt rất phức tạp. Anh nói nói như thế giống như cô đúng là một cô gái rất ham muốn vậy nên không chút nghĩ ngợi mà phủ nhận "Em. em mới không có đâu."

"Đừng nói dối. Đi ngủ thôi." Sở Lăng Xuyên nói xong ôm ngang người Tổ Tổ, xoay người đi vào phòng ngủ, mà ví tiền của Tổ Tổ bị để lại trên ban công, giống như bị chủ nhân vứt bỏ mà lẻ loi nằm ở đó.

Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ trở lại phòng ngủ, ba bước cũng thành hai bước đi đến cạnh giường, ném Tổ Tổ lên trên giường mà anh cũng theo đó đè Tổ Tổ dưới người, hai bàn tay kia nhanh nhẹn cởi áo ngủ của cô.

"Anh làm cái gì vậy...Cũng mấy giờ rồi." Tổ Tổ giãy dụa cơ thể, muốn thoát ra khỏi phía dưới anh, hai tay cũng ngăn cản động tác của anh nhưng mà Sở Lăng Xuyên là ai chứ, có thể ngăn cản anh sao, mấy bước liền cởi xuống áo ngủ của cô rồi, cũng cởi sạch sẽ áo ngủ của mình trong mấy giây rồi ôm Tổ Tổ vào trong ngực.

"Anh thế, không bao giờ...vắng về em nữa." Nói xong anh cúi đầu hôn. Hôn đến nồng nhiệt, so với trước đây còn mãnh liệt hơn, dường như muốn chiếm đoạt hết cô vậy. Tổ Tổ vốn không có tâm tình cùng hứng thú nhưng cơ thể không ngừng bị anh treu chọc.

Khi thân thể hai người đây đưa cùng một chỗ thì Sở Lăng Xuyên mới phát giác ra rằng Tổ Tổ là thuộc về anh, hoàn toàn thuộc về anh, không hề mơ hồ không chậm được, không sờ được nữa, trong lòng mới ổn định một chút. Lân hoan ái này không giống trước đây mà ôm nhau gắt gao, anh nâng hai cánh tay nhìn cô, nhìn cô vì vậy mà nở rộ sinh đẹp, nhìn cô dần dần bị anh chinh phục dưới thân mà mềm mại, tim của anh cũng chìm xuống.

Một ngày nào đó lòng của cô cũng sẽ là của anh, để cho cái Thẩm Hạo Vũ gì đó đi gặp quỷ đi. Trong lòng anh có một giọng nói nhỏ, An Nhượng Tổ, anh chờ em, nhưng mà anh hi vọng em đừng để cho anh đợi quá lâu.

Bởi vì ban đêm vận động nên ngày hôm sau hai người cũng dậy muộn. Người tỉnh lại đầu tiên là Tổ Tổ, nhìn Sở Lăng Xuyên ngủ trầm trầm bên cạnh mà cô sợ đánh thức anh nên đành phải rón ra rón rén rời giường, mặc áo ngủ rồi lại nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ. Khi cô đi vào nhà vệ sinh rửa mặt thì thấy mình trong gương. Tổ Tổ thiếu chút nữa hét lên hỏi người trong gương là cô sao ? Lúc nào thì đầu cô bện đầy bím tóc như vậy, hiện tượng thần kỳ sao ? Cô nháy mắt mấy cái nhưng vẫn là một đầu đầy bím tóc nhỏ như cũ. Chuyện gì xảy ra vậy, trong một đêm vốn là tóc dài lại trở thành rất nhiều bím tóc nhỏ vậy, cẩn thận đếm thì có tầm 20 bím tóc, tình huống này là như thế nào vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 50.2

Tổ Tổ chạy về phòng ngủ, nhảy lên giường rồi ngồi trên chân Sở Lăng Xuyên, hai tay bùm bùm đánh loạn một hồi làm Sở Lăng Xuyên tỉnh lại, mê mẩn trừng Tổ Tổ: "Làm gì vậy, sáng sớm đã hành hạ nhau."

Tổ Tổ gỡ bím tóc nhỏ trên đầu mình, tròn to hai mắt nhìn chăm chăm anh, vội vàng hỏi : "Đây là anh làm sao ?"

Sở Lăng Xuyên cũng tỉnh táo, hai chân nhấc lên làm Tô Tô liền nghiêng về phía lồng ngực anh, anh đưa tay kéo bím tóc nhỏ của cô, cười nói : "Còn rất đẹp mắt, vợ à, tay nghề của anh cũng không tệ lắm phải không ?"

"Thật sự là anh làm sao ?" Ánh mắt Tô Tô tròn mắt (O.O), so với vừa nãy còn lớn hơn, cái này so với hiện tượng thần kỳ còn làm cô khiếp sợ hơn "Làm sao anh lại bện bím nhỏ vậy, hơn nữa anh làm cho em một đầu bím tóc nhỏ này để làm gì chứ ? Anh không phải là mộng du đi ?"

"Ngày hôm qua quá hưng phấn nên mất ngủ. Bện bím tóc có lợi cho giấc ngủ." Sở Lăng Xuyên nói xong cười không nghiêm túc với Tô Tô rồi hôn một cái trên môi cô "Vợ à, anh ngủ tiếp một chút, bữa sáng nhờ em rồi."

Lần đầu tiên cô nghe nói bện bím tóc có ích cho giấc ngủ đấy, còn có hai tay có thể bóp nát vòng ngọc của anh làm thế nào có thể bện tóc vậy, Tô Tô nhìn không được nhìn Sở Lăng Xuyên, một đôi tay đầy vết chai giò cả vẫn lần vờ, thật thần kỳ !

Tô Tô xuống từ trên người anh, xuống giường mà lắc đầu, đuôi sam theo động tác của cô mà đung đưa, thật không quen mà, cô đưa tay sờ sờ, thật là có chút không quen mà không nhìn được cảm thán : "Sở Lăng Xuyên, anh thật có tài, bội phục, bội phục."

"Quá khen. Giờ lui ra đi, thủ trưởng muốn ngủ." Sở Lăng Xuyên nói xong lại nhắm mắt ngủ, Tô Tô thì cùng một đầu bím tóc mà ngây ngốc ra ngoài, một khắc ra cửa kia cô không nhìn được nghĩ đến, trước kia Sở Lăng Xuyên đã cầm tóc cô gái nhà nào luyện tập qua vậy ? (Ghen rồi, ghen rồi ~)

Ý nghĩ này chợt lóe lên thì cô liền không suy nghĩ thêm nữa.

Người đàn ông này, có lúc thừa làm cho người khác kinh hãi, bện cho cô một đầu bím tóc luôn chứ, vậy mà cô một chút xiu cũng không biết.

Tô Tô cùng một đầu bím tóc nhỏ mà ngơ ngác rửa mặt, lại chuẩn bị bữa sáng, lúc muốn gọi Sở Lăng Xuyên rời giường thì đột nhiên nhớ ra gì đó.

Xoay người đi về phía bàn, ví tiền của cô vẫn yên tĩnh nằm trên mặt đất, cô do dự một chút rồi nhặt lên, mở ra thì thấy được cái bức hình đã để nhiều năm, cô đưa tay muốn rút ra mà vứt đi nhưng mà cuối cùng vẫn rút tay trở về, đóng lại ví tiền rồi đi vào phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Xuyên nằm ý ở giường như vậy, sau khi rời giường thì hai người cùng nhau ăn sáng, định ra ngoài nhưng một đầu đầy bím tóc nhỏ của Tô Tô ra ngoài như thế nào đây, mặc dù không khó chèn nhưng nói chung vẫn thấy kỳ quái.

Cô kéo kéo tay áo anh, nhờ vả anh : "Sở Lăng Xuyên, anh giúp em gỡ ra đi, cái này quá ngốc nghếch rồi, em chịu không nổi."

Sở Lăng Xuyên giơ tay, bàn tay nắm lấy tất cả bím tóc nhỏ rồi buông ra, về mặt thành thật nói : "An Nhục Tô, đây chính là thành quả lao động cả một đêm anh không ngủ đấy, phiền em coi trọng một chút."

"Nhưng như vậy thì em ra cửa như thế nào đây ?"

"Chờ một chút." Sở Lăng Xuyên nói xong trở vào phòng ngủ, cầm một chiếc mũ nồi ra ngoài rồi đội lên đầu Tô Tô, sau lại tìm điện thoại di động mà chụp mấy tấm hình, "Đề kỷ niệm !"

Tô Tô trực tiếp hết chỗ nói rồi, giơ tay tháo mũ xuống muốn tự gỡ ra nhưng lại bị anh ngăn cản, nín tay cô lại, đi lấy túi rồi liền đi về phía cửa : "Ngốc nghếch như vậy, không ra đi bộ một vòng thì làm sao bằng với một đêm anh khổ cực !"

"A ! Sở Lăng Xuyên anh cái người biến thái này, sự vui vẻ của anh là xây dựng trên nỗi khổ của em đấy, em không muốn !" Tô Tô nhỏ yếu kháng nghị hết mức có thể nhưng cả người lại bị Sở Lăng Xuyên ôm ra ngoài. Ôi, vô số oán hận đây.

Lái xe đến chỗ đường phố sầm uất nhất rồi Sở Lăng Xuyên tìm chỗ dừng xe, sau đó xuống xe nhưng Tô Tô chết sống cũng không xuống xe liền bị Sở Lăng Xuyên ôm xuống, không cam tâm cùng không muốn bị anh lôi trên đường nên cả người động đậy.

Không biết là anh quá đẹp trai hay là cô với cái đầu đầy bím tóc quá ngốc nghếch mà cùng nhau đi trên đường nên không ít người quay đầu lại nhìn chăm chú, Tô Tô ai oán dùng móng tay gầy gầy trong lòng anh, khóc không ra nước mắt mà vì chính mình kêu gào thảm thiết trong lòng, Sở Lăng Xuyên, chị bị hủy trong tay anh rồi.

Nhưng mà một đường đi thì dần dần cũng quen thuộc, hai người dắt tay nhau đi dạo khắp nơi, Tô Tô khát nên hai người liền đi mua nước và kem ly. Hai người đang suy nghĩ nên uống gì đây thì đột nhiên sau lưng có người kêu : "Tiểu Thẩm !"

Tô Tô gần như là phản xạ xoay người lại, theo tiếng nói thì thấy một cô gái nhỏ nụ cười chạy tới bên cạnh một người con trai, được người con trai kia ôm lấy rồi sau đó hai người ôm nhau, cười cười nói nói đi tiếp. Cô ngơ ngác đứng ở nơi đó, Sở Lăng Xuyên đã cầm nước và kem ly đã trả tiền đến, nhìn Tô Tô như vậy mà trông mặt đen của anh trầm xuống, mặt cũng căng lên mà nhét cây kem ly vào trong tay cô : "Sờ sờ cái gì đây ?"

Tô Tô hồi hồn, nhìn anh một cái mà nắm chặt câu kem ly lạnh lạnh kia trong tay. Sở Lăng Xuyên cũng không nói thêm nữa, xoay người đi về chỗ dừng xe, mà Tô Tô cũng rạp khuôn đi theo anh.

Sở Lăng Xuyên trước Tô Tô cũng không có yêu qua nên đối với tình yêu cái gì thì không phải là cao thủ cái quái gì cả, cũng không có cách nhìn quá sâu, anh chỉ biết là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tô Tô đã biết nhất định là cô. Anh là quân nhân, không có quá nhiều thời gian vào tình yêu nam nữ nên khi thừa nhận (cô) chính xác thì liền nhanh chóng xuất kích, mau sớm cưới cô. Cưới cô rồi chính là muốn đối tốt với cô, lại bỏ qua việc lòng của cô ở đâu, thuộc về người nào. Coi như anh đối với tình yêu chưa có thể nói là cái gì nghiên cứu hay hiểu rõ nhưng mà anh hiểu được một đạo lý, nếu như không quan tâm thì có thể bình tĩnh đối mặt nhưng nếu như quan tâm thì liền không thể bình tĩnh được.

Mà Tổ Tổ đối với người đàn ông kia rõ ràng không thể bình thân được, vừa thấy người đàn ông kia thì tinh thần liền bắt đầu hoảng hốt, không yên lòng, đủ thấy cô đối với người đó tình cảm rất sâu đậm, hơn nữa nhìn biểu hiện từ ngày hôm qua của cô thì bọn họ cũng rất lâu không gặp nhau, ngày hôm qua mới là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt sau khi xa cách. Đó là lý do vì sao cô mới có thể lo sợ, hoảng hốt chạy đi. Anh có thể hiểu rõ tâm tình Tổ Tổ giống như một khe hẹp, không cách nào hoàn toàn quên người kia mà lại không cách nào mang theo tâm tình như vậy đối mặt với người chồng là anh.

Có một số việc nếu che giấu, áp bức, cảm đoán thì sẽ chỉ dẫn đến càng thêm nghiêm trọng. Giống như người có lòng hiếu kỳ, có một bí mật, nếu anh càng không để cho người đó biết thì người nọ sẽ ngoài dự đoán mà càng muốn biết hơn. Anh nói ra thì bí mật kia cũng liền không phải là bí mật nữa, không ai lại đi tò mò làm gì. Mà giờ khắc này, anh cùng Tổ Tổ đang đối mặt chính là vấn đề này, dĩ nhiên chủ yếu nhất vẫn là Tổ Tổ. Cho nên anh phải làm cô đối mặt với nó mà lựa chọn. Anh tin tưởng, là của anh thì sẽ chạy không thoát, không phải của anh thì dù có cất giấu cũng sẽ không là của anh.

Sở Lăng Xuyên rộng lượng nhưng cũng không phải là thánh nhân, vợ mình lại tinh thần hoảng hốt mà nghĩ đến người đàn ông khác như vậy thì anh vẫn nổi giận rất lớn, vô cùng muốn đánh một trận với người đàn ông kia rồi sẽ hung hăng chinh phục cô gái này một chút. Nhưng mà anh hiểu chỉ nổi giận cùng ghen tuông cũng không giải quyết được vấn đề.

Lên xe, Sở Lăng Xuyên uống một hớp nước để ép con tức cùng không vui xuống, nguyên cây kem trong tay vẫn chưa mở ra nên Sở Lăng Xuyên đưa tay bóc cây kem, bản thân ăn trước một miếng rồi sau đó nhét vào tay cô : "Ăn nhanh lên, sắp chảy rồi. Dám lãng phí thì anh sẽ trừng phạt em !"

"Vâng, thủ trưởng." Tổ Tổ trừng mắt nhìn anh một cái, cầm lên rồi ăn từng miếng từng miếng nhỏ, Sở Lăng Xuyên thì mắt nhìn phía trước mà chuyên chú lái xe, đối với nha đầu lừa đảo này thật sự là không có biện pháp nào rồi.

Xe chạy mười mấy phút thì đột nhiên dừng lại, Tổ Tổ lúc này mới phát hiện Sở Lăng Xuyên đưa cô tới dưới tầng ở đạo quán kia (*) làm cô sững sờ một chút : "Tại sao lại tới chỗ này ?"

(*) đạo quán : nơi học võ, trong này là của Tổ Tổ. Từ giờ mình sẽ để nguyên cho nó đúng nghĩa nhé ^^

Sở Lăng Xuyên cau mày nhìn Tổ Tổ : "Lời chính mình nói đã quên mất rồi sao, muốn học thì anh liền để em nghiêm túc học tập. Đừng có đùa chơi đấy. Xuống xe thôi."

Tổ Tổ không chút suy nghĩ nói : "Em có thể không đi hay không."

"Tại sao ?" Sở Lăng Xuyên vừa cười nói xong thì cánh tay dài liền duỗi ra mà ôm lấy Tổ Tổ "Có phải sợ anh ghen hay không, huấn luyện viên kia có chút đẹp trai nhưng mà so với anh thì hẳn vẫn còn kém xa. Anh đối với mình có lòng tin, hơn nữa đối với bảo bối của anh còn có lòng tin hơn."

Sở Lăng Xuyên nói xong liền xuống xe, lại giúp Tổ Tổ mở cửa xe rồi kéo cô xuống, trực tiếp đi về phía cửa rồi đi thang máy lên tầng trên, đi tới phòng huấn luyện của đạo quán thì Thẩm Hạo Vũ đang dạy cho một học viên mấy động tác. Thấy Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ thì hẳn liền để cho học viên kia đi học mấy nội dung chủ yếu hẳn đã nói rồi liền đi tới phía Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên, không có nói gì khác mà chỉ như cộng sự trong công việc nói : "Lần sau hi vọng em có thể tới đúng giờ."

Lần gặp mặt này Tổ Tổ không hề phản ứng lớn giống như lần đầu nữa mà đã bình tĩnh rất nhiều, không hề luống cuống, hoảng hốt mà chạy đi. Cô nhìn ánh mắt anh giống như người xa lạ, cô ưỡn thẳng sống lưng nói : "Cảm ơn huấn luyện viên đã nhắc nhở, lần sau tôi nhất định sẽ đúng giờ."

Thật ra thì như vậy cũng tốt, hẳn một dáng vẻ không biết cô thì cô cũng liền không biết hẳn như vậy. Hai người bọn họ chỉ là người xa lạ, là người qua đường không hơn. Tổ Tổ nghĩ như vậy nên trong lòng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Anh cũng không ở cùng em nữa, phải đi gặp một vài bạn bè nên buổi trưa anh sẽ tới đón em" Sở Lăng Xuyên nói với Tổ Tổ xong thì liền bắt tay với Thẩm Hạo Vũ coi như là nói lời tạm biệt sau liền xoay người rồi đi.

Sau khi Sở Lăng Xuyên rời đi thì anh liền cùng với La Vi Khôn, Thiệu Minh Thành tụ họp ở một quán trà nhỏ một chút. Tinh thần của La Vi Khôn không tệ nên hết sức sôi nổi, Thiệu Minh Thành ngược lại hậm hực không ít, rất không phù hợp với tác phong của cậu, còn Sở Lăng Xuyên nữa, cũng không nói cái gì mà buồn bực cúi đầu uống trà.

La Vi Khôn có chút buồn bực, gõ bàn một cái rồi hỏi : "Mình nói hai người các cậu làm sao mà giống như bị đánh vậy. Thiệu Minh Thành mình hiểu, lại nhất định là bị Mạc Tiểu Nhiên hành hạ nhưng Xuyên tử, còn cậu, chưa thỏa mãn dục vọng hay là như thế nào vậy ?"

Sở Lăng Xuyên để ly trà trong tay xuống, liếc La Vi Khôn một cái rồi không nóng không lạnh nói : "Cậu cái gì cũng tốt nên liền ở đây lăm mồm, đáng đánh đòn."

"Và miệng !" Thiệu Minh Thành rút cuộc cũng mở miệng, nói thêm một câu. (Ngắn gọn, xúc tích là đây ~)

La Vi Khôn liếc Sở Lăng Xuyên một cái, lại trừng mắt nhìn Thiệu Minh Thành một cái, cũng không nói đùa nữa mà bắt đầu nói : "Mình uống trà, sẽ không nói lời nào nữa, được chưa ?"

Nhìn thời gian một chút đã hơn 11 giờ thì Sở Lăng Xuyên liền đứng dậy "Mình đi đây."

"Bây giờ liền đi sao ?" La Vi Khôn có chút buồn bực, cảm thấy hôm nay không khí sao lại kỳ quái như thế này đây.

"Buổi chiều phải trở về doanh trại rồi." Nói xong Sở Lăng Xuyên cũng không quay đầu lại mà đi.

Giờ phút này Tổ Tổ đang nghỉ ngơi trong phòng luyện tập, mới vừa rồi cô không cẩn thận mà chân bị thương, mặc kệ cô kháng nghị thì Thẩm Hạo Vũ về mặt lo lắng vẫn ôm cô lên mà trực tiếp chạy tới phòng nghỉ. Trong tình thế cấp bách Thẩm Hạo Vũ trong đã quên hết mọi thứ, xem một chút vết thương ở chân Tổ Tổ như thế nào nhưng lại bị Tổ Tổ đẩy ra, cô chịu đựng trên chân truyền tới đau đớn mà nói : "Tôi không sao, phiền toái anh lấy túi của tôi tới đây."

Nhìn Tổ Tổ xa cách mà Thẩm Hạo Vũ hơi nhú mày, đi ra ngoài giúp Tổ Tổ cầm túi tới đưa cho cô.

Tổ Tổ mở túi ra tìm điện thoại di động ở bên trong nhưng làm ví tiền rơi xuống đất, lúc cô định đứng dậy nhặt thì lại bị Thẩm Hạo Vũ giành trước một bước. Sắc mặt Tổ Tổ đổi một cái, một phen cướp lấy ví tiền từ trong tay hắn, cầm túi của mình mà cô chịu đựng đau để đứng lên, sau khi chân cô đã nhảy tới cửa thì tay hắn lại chặn ở cửa.

Cô quay đầu lại, đối mặt với hai trong mắt của hắn.

Trong lúc nhất thời trái lại rất yên lặng.

Sở Lăng Xuyên đi tới đạo quán, nhìn các học viên đang nghỉ ngơi nhưng không thấy Tổ Tổ và Thẩm Hạo Vũ, chân mày của anh khẽ nhíu lại. Lúc này một bạn nhỏ (đứa bé) trong học đường chạy tới, nói với Sở Lăng Xuyên : "Chú ơi, cháu biết chú là tới đón cái cô xinh đẹp đó đi. Chân cô ấy bị thương nhưng mà cô ấy không có khóc đâu đây."

Cậu bé này ở trong lớp thiếu nhi cùng một phòng luyện tập với người lớn nên mới vừa rồi khi Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ tới đoán chừng đã quan sát bọn họ. Sở Lăng Xuyên vừa nghe chân Tổ Tổ bị thương thì trong lòng liền sốt ruột : "Vậy cháu biết cô xinh đẹp đó đi đâu không ?"

"Chú huấn luyện viên mang cô ấy đi đến phòng nghỉ ngơi rồi ạ." Chú bé kia chỉ ngón tay về một hành lang, Sở Lăng Xuyên xoa xoa đầu chú rồi xoay người đi về phía phòng đó, vừa đi đến cửa lúc định đẩy ra thì lại nghe thấy bên trong truyền đến đối thoại đứt quãng.

"Hình của anh, ví tiền anh tặng em, những thứ này em đều giữ lại, em còn yêu anh, vì cái gì lại gả cho hắn ? Anh nghĩ rằng...em kết hôn là vì không yêu, cho nên anh đã trở về nhưng lại không dám gặp em."

"Thẩm Hạo Vũ, anh không cảm thấy chính mình rất quá đáng sao ? Khi anh rời đi một lời giải thích cũng không có, chỉ để lại cho em một lời thề rất huyền làm cho em đợi chờ. Em chờ, em chờ anh bốn năm, cho dù yêu anh nhưng nếu anh cả đời cũng không trở lại, em phải chờ anh suốt đời sao ?!"

Bước chân của Sở Lăng Xuyên dừng lại !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: 51 : Có Thai Hay Không Có Thai

Một khắc Sở Lăng Xuyên dừng lại bước chân định đi vào kia thì Tổ Tổ cũng mở cửa ra ngoài, lại ngoài ý muốn nhìn thấy anh ở ngoài cửa, lòng không khỏi nghẹn lại một chút, có chút chột dạ cùng áy náy giống như khi làm chuyện xấu mà bị bắt.

"Chân bị thương sao ?" Sở Lăng Xuyên cúi đầu nhìn chân của cô, đỡ cô trở lại phòng nghỉ rồi để cô ngồi xuống. Rồi sau đó liền dùng một loại tư thế rất mạnh mẽ, giọng điệu không để cho người khác phản bác nói : "Huấn luyện viên Thẩm, anh có thể đi làm việc rồi, tôi liền dùng tạm phòng nghỉ một chút."

Thẩm Hạo Vũ hình như định nói chút gì đó nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng, cầm lọ dầu hoa hồng từ trong một cái hộp rồi đặt lên bàn, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Sở Lăng Xuyên thì lại nâng cái chân bị thương của Tổ Tổ lên, Tổ Tổ bị đau nhưng lại chịu đựng đau đớn như vậy mà không kêu lên, chỉ cau mày, chớp chớp mắt nhìn người đàn ông ngồi xổm bên cạnh cô, tâm tình liền một mảnh phức tạp.

"Không làm xương ống chân bị tổn thương." Sở Lăng Xuyên nói xong liền đổ dầu hoa hồng ra, thuần thục mà có kỹ thuật giúp cô bôi lên. Lúc mới bắt đầu, cô cảm thấy có chút đau mà lại không dám kêu, nhưng mà từ từ, dưới sự xoa dầu của anh mà không còn đau nữa rồi.

Sở Lăng Xuyên vẫn cúi đầu xoa chân cho cô bỗng ngẩng đầu, hỏi cô : "Đã có chút đỡ hơn chưa ?"

"Đỡ hơn nhiều rồi." Tổ Tổ mới vừa nói xong thì Sở Lăng Xuyên liền đứng dậy đi ra ngoài, cô định gọi anh nhưng cũng không kịp, chỉ sau chốc lát anh đã cầm quần áo của cô đi vào rồi ném cho cô : "Thay quần áo vào, rồi đi thôi."

Tổ Tổ thay xong quần áo rồi được Sở Lăng Xuyên công ra ngoài, lúc này thì mấy nhóm học viên cũng đều tan học mà thay quần áo trong phòng thay đồ, trong phòng luyện tập không còn nhiều người nữa mà Thẩm Hạo Vũ lại thần thờ ngồi ở chỗ kia, nhìn theo Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên rời đi với vẻ mặt cô đơn.

Sở Lăng Xuyên chờ Tổ Tổ về tới nhà họ An, chân cô bị thương tuy vậy cũng không quá đáng ngại nhưng mà bên cạnh có người chăm sóc thì lúc nào cũng tốt hơn, buổi chiều anh phải đi rồi nên như vậy đi cũng yên tâm.

An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương nhìn chân Tổ Tổ bị thương thì đều đau lòng. Lý Nguyệt Hương lập tức nói với Tổ Tổ đừng đi học nữa, tuy An Quốc Đống chưa nói lời nào nhưng mà cũng là có ý tứ này, đi học khóa thứ nhất đã như vậy thì thật lo lắng.

Sau khi ăn cơm trưa thì Tổ Tổ về phòng ngủ nghỉ ngơi, Lý Nguyệt Hương cũng thúc giục Sở Lăng Xuyên đi ngủ trưa một chút bởi buổi chiều còn phải lái xe, tránh phải trên đường lại ngủ gà ngủ gật. Sở Lăng Xuyên cũng không muốn làm trái ý tốt của trưởng bối nên liền đi tới phòng ngủ của Tổ Tổ.

Tổ Tổ đang nằm một chỗ mà không yên lòng xem ti vi, anh tiến vào cũng không quan tâm đến cô mà trực tiếp ngồi ở bên giường gần bàn, cho Tổ Tổ một tấm lưng rồi tiện tay lật xem một quyển sách. Nhìn Sở Lăng Xuyên như vậy thì Tổ Tổ cũng biết, bọn họ đã nói những gì, khẳng định anh đã nghe được. Thử nghĩ một phen, một người chồng bất ngờ biết được vợ của mình trong lòng lại yêu người đàn ông khác thì sẽ là cái cảm giác gì chứ.

Tổ Tổ không biết, thực ra từ lúc Sở Lăng Xuyên nhìn thấy ảnh chụp trong ví tiền của cô cũng đã suy đoán là trong lòng cô có một người, chẳng qua đã là chuyện quá khứ thì liền là chuyện quá khứ thôi, hỏi ra cũng sẽ không có ý nghĩa nhiều lắm. Cho nên anh phải làm chính là nắm chắc hiện tại và tương lai mà sẽ không đi tìm nguồn gốc hay đào lại ngọn nguồn mà hỏi cô. Người đàn ông tồn tại như có như không kia lại có thể đột nhiên xuất hiện như vậy, làm cho Tổ Tổ trở tay không kịp làm trong lòng Sở Lăng Xuyên lúc này cũng tạo nên sóng lớn.

Không phải là vì người đàn ông kia xuất hiện mà là vì thái độ cùng phản ứng của Tổ Tổ đối với người kia, không cái nào không biểu hiện ra, cô yêu người đàn ông kia như vậy mà anh ở trong lòng Tổ Tổ có lẽ một chút trọng lượng đều không có.

"Sở Lăng Xuyên..." Tổ Tổ do dự mà mở miệng, không biết nói như thế nào, nói cái gì, cuối cùng đành nói : "Chuyện kia, hôm nay những lời em nói, anh đều đã nghe được đúng không ?"

Sở Lăng Xuyên chỉ "Ừm" một tiếng, lại không có nói câu sau, Tổ Tổ liền đối với gáy của anh mà bắt đầu nói thật : "Em không phải có ý muốn lừa anh, chỉ là không biết nên nói cùng anh như thế nào.

Em khi đang học ở trường thì biết anh ấy, mới vừa quen nhau không tới hai ngày thì anh ấy đột nhiên phải rời khỏi, bảo em đợi anh ấy hai năm thì sẽ nhất định trở về, nhưng mà anh ấy vừa đi liền là bốn năm không hề có tin tức.

Sau đó anh xuất hiện rồi em gả cho anh. em nghĩ là cuộc sống của em cứ như vậy thôi, anh ấy thành một người không thể đợi thì cũng không cần phải chờ đợi nữa, chỉ là em không nghĩ tới lại bỗng nhiên gặp mặt như vậy.

Hôm nay chân em bị thương nên anh ấy đưa em đến phòng ngủ nghỉ ngơi...Sau đó tranh cãi liền xảy ra, nghi vấn cùng oán hận em chôn dưới đáy lòng liền càng không thể ngăn cản cho nên mới nói những lời đó."

Tổ Tổ nói xong rồi dừng lại, không biết nên tiếp tục nói hết như thế nào, trầm lặng chốc lát rồi mới lại nói : "Em không muốn tổn thương lòng của anh, cũng không muốn anh khổ sở. Em...Trái tim của em đã loạn hết lên rồi, có một số việc không phải do em cố ý..."

Lúc này Sở Lăng Xuyên liền quay người lại, nhìn về mặt Tổ Tổ tràn đầy xoắn xuýt thì anh lại đứng dậy mà từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi : "Không riêng quá khứ từng thích hấn, bây giờ vẫn còn thích hấn, đúng không ?"

Tổ Tổ há mồm định nói gì đó nhưng lại một chữ cũng không nói ra được, cúi đầu không dám nhìn lên anh. Không nói lời nào liền đại biểu là ngầm thừa nhận, giờ phút này cô lại ngầm thừa nhận trong lòng vẫn còn yêu người đàn ông kia.

Sở Lăng Xuyên rốt cuộc cũng ném được đau lòng là mùi vị gì rồi, anh hít sâu một hơi, giọng nói khô khan : "Em đã nói xong rồi, như vậy lời kế tiếp em phải nghe cho kỹ.

Em là vợ của anh, thân là chồng của em nhưng đối với biểu hiện hôm nay cùng ngày hôm qua của em làm tâm tình anh cực kỳ khó chịu, đối với việc em yêu người đàn ông kia thì anh lại càng đặc biệt khó chịu.

Hai người em quen biết nhau sớm hơn anh, em yêu hấn cũng không có gì đáng trách, anh là người đến sau mà hót tay trên, kết quả cưới được em là may mắn cùng anh ra sức thực hiện có được. Bây giờ em vẫn còn yêu hấn, nếu cảm thấy ở cùng hấn mới hạnh phúc, muốn rời khỏi anh, anh sẽ tác thành cho hai người."

Khi Sở Lăng Xuyên nói đến đây thì Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn anh, trong lòng không biết là cái mùi vị gì, miệng đầy chua xót, trong cổ giống như bị cái gì đó nghẹn lại, muốn nói một chút lại không nói nên lời.

"An Nhượng Tổ." Sở Lăng Xuyên dừng lại rồi nói một hồi : "Nhưng mà nếu em cảm thấy ở cùng với anh được, muốn cùng anh tiếp tục đi thì hãy quyết định thử yêu anh, anh sẽ chờ em. Đường đi như thế nào thì chính em lựa chọn đi."

Nói xong anh ném quyển sách trong tay lên trên bàn, nhắc chân mà đi nhanh tới cửa, mở cửa rồi cũng không quay đầu lại mà đi. Tổ Tổ ngồi dậy, nhìn cửa bị đóng sầm lại mà kinh ngạc đến ngẩn người.

Anh để lại hai con đường cho cô như vậy rồi sau đó liền đóng cửa đi luôn sao ? Một con đường là ly hôn, cô sẽ cùng tình cũ đi ôn lại chuyện cũ, một con đường khác là cô sẽ không lựa chọn ly hôn, vậy sẽ đại biểu cô muốn thử đi yêu anh.

Chính là thái độ vung của này của anh là còn muốn cô thương anh sao ? Nếu không thích vậy thì liền ly hôn, thoát khỏi áp bức phân phiệt của anh, chính

mình muốn làm gì thì làm, không bị ràng buộc mà thoải mái, vui vẻ, nhưng mà vì cái gì mà trong lòng cô thế nhưng lại có rất nhiều không nở.

Là anh đối với cô quá tốt đi, cô lưu luyến sủng ái mà anh cho cô cho nên mới không nở, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy được trong lòng mình chính là vẫn yêu Thẩm Hạo Vũ. Hắn nói chờ hai năm, cô chờ nhưng mà hai năm lại hai năm nữa, hắn đều không xuất hiện. Cô đối với hắn vừa yêu vừa hận. Cô đối với Sở Lăng Xuyên không yêu mà lại không nở, thế này là sao đây ? Tổ Tổ nghiền ngẫm nội tâm của chính mình hồi lâu nhưng cuối cùng lại càng rối loạn.

Nội tâm rối rắm, đầu óc lại rất đau nhức, Sở Lăng Xuyên, cái này không phải cho cô lựa chọn mà là cho cô một vấn đề cực cực khó khăn.

Sau hôm nay, cuối cùng Tổ Tổ lại không đi dạo quán đó nữa, học quyền đạo võ thuật gì đó cũng không có hứng thú nổi rồi. Mỗi ngày đều thành thành thật thật đi làm, tan giờ làm thì lại về nhà mình, nhà ba mẹ, bình thường và đơn giản.

Thời gian cứ trôi qua mỗi ngày như vậy, đảo mắt đã đến giữa tháng sáu, cô cùng Sở Lăng Xuyên suốt cả một tháng cũng không gặp mặt, anh không trở về, không muốn cô thăm anh, cô gọi điện cho anh thì anh luôn nói không được hai câu đã liền vội vàng cúp máy.

Anh không muốn biết câu trả lời của cô sao ?

Lựa chọn thì cô cũng đã làm tốt rồi. Mặc kệ là vì cái gì, tóm lại nếu muốn cô cùng anh ly hôn thì cô không làm đc. Đã bỏ lỡ cùng Thẩm Hạo Vũ rồi thì cứ tiếp tục lầm lỡ như vậy đi, để cho toàn bộ đều trở thành quá khứ.

Cho nên cô muốn cùng anh đi tiếp, quyết định sẽ để xuống quá khứ mà thử đi yêu anh, nhưng mà vì sao anh lại trở nên lạnh lùng như vậy, không trở về nhà, không gọi điện cho cô, thỉnh thoảng gọi được điện thoại một lần thì cũng luôn luôn nói không tới hai câu liền tắt máy.

Khó chịu, cô cảm thấy rất khó chịu, nói không rõ vì sao lại khó chịu, nói chung là cảm thấy được cực kỳ không thích hợp. Trước kia cô vui vẻ, hiện tại thì lại trở nên buồn bã, giống như linh hồn bị mất rồi.

Đi chơi cái gì cũng không hứng thú, ăn cơm cũng không có khẩu vị, mỗi ngày đều ngóng trông di động vang lên, mà nếu không không vang thì cũng không phải là cuộc gọi cô đợi. Sau đó là thất vọng, vô tận thất vọng.

Cô nhin không được nghĩ, nghĩ thực ra người muốn ly hôn mới là anh đi, lúc trước muốn kết hôn với cô thì liền dúi đưa không ngớt để kết hôn, bây giờ thì cảm thấy tâm của cô không thể cho anh đầy đủ thì liền chịu không nổi, muốn ly hôn với cô. Khăng định là như vậy. Người đàn ông thối đáng ghét.

Mới vừa tan giờ làm thì điện thoại di động liền vang lên, cô lấy điện thoại ra thì liền thấy là Mạc Tiểu Nhiên gọi tới, vốn chút kích động nhỏ cũng tan thành mây khói rồi, cô ưỡ ẹo bắt máy, cũng đi ra ngoài phía phòng làm việc.

"Tổ Tổ à, mình cùng Hàm Hàm chờ cậu ở cổng."

"Mình biết rồi."

Sau khi buồn bã ỉu xiu nói xong rồi cúp điện thoại thì cô liền chậm rì rì xuống tầng, ra cổng trường.

Giờ phút này Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm đang chờ Tổ Tổ, nhìn thấy cô ra rồi thì hai người đều vẫy tay về phía cô, có mấy ngày không thấy mà Tiểu Nhiên và Hàm Hàm đã thật vui vẻ, mặc dù Tổ Tổ cũng vui vẻ nhưng mà không còn hơi sức để biểu hiện ra ngoài nữa.

Mạc Tiểu Nhiên nhìn khuôn mặt như quả mướp đắng của Tổ Tổ mà giả vờ tức giận hỏi : "Làm sao vậy, nhìn thấy bọn mình nên mất hứng sao ?"

Hàm Hàm giờ tay sờ sờ đầu Tổ Tổ "Tổ Tổ, có phải cậu bị ốm hay không, làm sao lại có dáng vẻ bơ phờ kinh khủng như vậy."

"Mấy ngày nay đều như vậy, mình nghĩ chắc có lẽ cũng bị bệnh rồi." Ba người nói xong cũng lên xe của Mạc Tiểu Nhiên, đi đến nhà hàng món cay Tứ Xuyên mà bọn họ thích nhất, tìm chỗ rồi gọi thức ăn mà từng người thích.

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên ăn ngon lành, Tổ Tổ thì lại cảm đôi đũa ngồi đó chọn tới chọn lui, đáng vẻ có mối thù với cơm, Mạc Tiểu Nhiên chịu không nổi Tổ Tổ như vậy, loại tình trạng này của Tổ Tổ chỉ từng xuất hiện qua khi năm đó cái người họ Thẩm kia rời đi.

Mạc Tiểu Nhiên lấy đũa của Tổ Tổ, bắt đầu bức cung (*) : "An Nhục Tổ, cậu phải thành thật khai báo, có tâm sự gì mà lại có dáng vẻ mặt hờn mặt vía như vậy. Có phải bị người đàn ông nhà cậu mặc kệ hay không ?"

(*) bức cung : giống hỏi cung đó, nếu ai đọc truyện hay xem phim có cung đấu thì sẽ biết cái này.

Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn Mạc Tiểu Nhiên, vẻ mặt buồn bức nói : "Làm sao mà cậu biết ? Người đàn ông thối kia, một tháng không về nhà, mà lại còn đối với mình không quan tâm. Mình, mình muốn ly hôn với anh ấy !"

"Dừng !"

Tổ Tổ bị một câu của Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cùng nhau khinh bỉ, cô nhủ mày : "Dừng cái gì, các cậu là thái độ gì đây, có phải bạn bè của mình không vậy, lúc này các cậu nên lòng đây cảm phần mà ủng hộ mình chứ."

Về mặt Hàm Hàm cười xấu xa nói : "Xuyên tử là người đàn ông tốt như vậy cậu bỏ được sao, mình mới ko tin. Mình thấy cậu không bị bệnh cũng sẽ không nghĩ muốn ly hôn. Không sai, cậu chính là bị bệnh, bệnh tương tư, luôn nghĩ đến chồng mình."

Tổ Tổ ngó ra một hồi, mày càng nhú lại hơn, chết cũng không thừa nhận nói : "Minh nghĩ đến anh ấy sao ? Đây là nghĩ muốn anh ấy sao ? Đừng nói đùa, anh ấy cái người vung cửa rồi đi mà một chút tin tức cũng không có, người nào hiếm lạ nghĩ đến anh ấy chứ."

Hàm Hàm nghĩ đến về mặt Tổ Tổ, thử thăm dò hỏi : "Các cậu đã cãi nhau sao ?"

Tổ Tổ lắc đầu, cũng không tính là cãi nhau đi nhưng so với cãi nhau thì càng nghiêm trọng hơn, cô có chút buồn phiền lắc đầu : "Không có, cũng không xảy ra cãi nhau, nhiều nhất là anh ấy dạy bảo người khác thôi, mình nghe."

"Cậu thực sự là cần hiểu biết hơn rồi." Hàm Hàm đối với Tổ Tổ đang không biết nên làm gì mà mường phần đồng tình "Nhưng mà hần là quân nhân, có lẽ là bận quá, rất nhiều người đều mấy tháng cũng không về nhà một lần cho nên chuyện này cũng gọi là bình thường. Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa."

Lúc này Mạc Tiểu Nhiên lại vỗ bàn mà hô to một tiếng : "Minh biết rồi, An Nhựt Tổ, cậu khẳng định là đã mang thai rồi."

Phốc !

Tổ Tổ phun ra, Hàm Hàm thì bị khiếp sợ.

Về mặt Hàm Hàm không tin : "A, chắc không phải đâu ? Mang thai ? Tiểu Nhiên, làm sao cậu biết được ? Cậu lại chưa mang thai qua."

Mạc Tiểu Nhiên cười ha ha, ăn một miếng thức ăn rồi nói : "Cậu nhìn Tổ Tổ như vậy, rất giống như bị mất hồn, buồn bã ỉu xiu, không phải là mình điều chỉnh không khí một phen để cho mọi người phấn chấn một chút chứ sao."

"Minh đã nói rồi, Tổ Tổ mang thai hay không mang thai, chính cậu ấy không phải rõ ràng sao." Hàm Hàm nói xong cũng hóm hỉnh một phen, cười hi hi hỏi Tổ Tổ : "Tiểu Tổ Tổ, đi cả của cậu đã bao lâu không tới rồi ?"

Tổ Tổ nhú mày nghĩ một chút : "Không biết nữa, luôn luôn đến đúng lúc mà."

Có lẽ là bọn họ nói chuyện quá lớn tiếng cho nên bị một bàn hai chị gái bên cạnh nghe được, trong đó có một chị gái quay đầu lại, cực kỳ tốt bụng nói với Tổ Tổ : "Việc này, khi mang thai thì sẽ trở nên thích ngủ, mệt mỏi, chán ăn, buồn nôn như muốn nôn ra. Nếu em có cảm giác này thì chị đề nghị em nên đi kiểm tra một chút, nếu thật sự có thì hãy chú ý một chút nhé."

Thích ngủ, cô có, mệt mỏi, cô cũng có, chán ăn, bụng dạ không thoải mái, cô lại càng có, từng điều đều đúng với cô, đều thích hợp với triệu chứng gần đây của cô. Lập tức Tổ Tổ giống như bị sét đánh ngang tai, không thể động đậy, đôi mắt mở to nhìn chị gái kia. Mang thai ? Sẽ không có khả năng như vậy đi chứ ?

Rốt cuộc cô cũng không có tâm tình ngồi ở đây, Tổ Tổ liền cầm túi rồi đi, Hàm Hàm cùng Mạc Tiểu Nhiên cũng vội vàng tính tiền mà đi theo, cùng Tổ Tổ đi tới một hiệu thuốc lớn, cũng hiểu rõ Tổ Tổ muốn làm cái gì.

Tổ Tổ đấu tranh một hồi rồi mới đi vào, cắn răng mua một que thử thai, hôm nay rốt cuộc bất cứ giá nào cũng phải thử một phen. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên so với Tổ Tổ còn kích động hơn, hai người đỡ Tổ Tổ đi về nhà vệ sinh phía gần đó.

Tổ Tổ ở trong nhà vệ sinh cầm que thử kia giằng co, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên thì chờ đợi trước cửa nhà vệ sinh có Tổ Tổ bên trong, lại vội vàng hỏi : "Tổ Tổ, như thế nào rồi, có hay không ?"

Cửa mở ra, về mặt Tổ Tổ hoảng hốt đi ra nhưng lại không nói lời nào. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên sốt ruột, cái biểu tình này là gì đây, có hay là không có vậy, hai người nắm chặt tay Tổ Tổ rồi cùng nhau kêu lên hỏi : "Có hay là chưa ?!"

Đáp lại cho nhóm người các cô là một tiếng động phát ra, đồng chí An Nhựt Tổ gào khan (*) lên !

(*) gào khan : ý nói chị muốn gào lên nhưng lại không ra tiếng, chắc do sốc quá nên bị bối rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: 52.1 : Bảo Bối, Em Thực Sự Có Thai Rồi Sao ?

Tổ Tổ gào khan nhưng không nói lời nào, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên lại lo lắng, hai người cũng không biết tại sao lại thế này. Mạc Tiểu Nhiên gấp đến độ dậm chân, nói : "An Nhựt Tổ, cậu đừng gào khan mà không nói lời nào nữa, lại nói cậu có hay không vậy ?"

Tổ Tổ im lặng nhì hai người bạn tốt của mình rồi nói : "Minh phải làm mẹ rồi."

Hai người Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên lại nhảy loạn lên mà vỗ tay chúc mừng rồi lại ôm Tổ Tổ, Hàm Hàm khó hiểu nói : "Minh nói này, cậu sắp phải

làm mẹ mà gào khóc cái gì chứ, có ai như cậu sao ? Người khác thì đều vui sướng, kích động, cao hứng vui mừng mà khóc, làm sao mà cậu lại không giống người bình thường như vậy ?"

"Một khác vĩ đại như vậy, kích động như vậy của người bình thường biến mất do mình lại biết (có thai) ở nhà vệ sinh công cộng chứ sao." "Ồi..." Tổ Tổ lại bắt đầu gào khan "Ba của đứa bé này cũng không biết đang ở đâu nữa."

Mạc Tiểu Nhiên vội vàng an ủi "Ừ, ngoan, không được khóc, coi như là cậu biết (có thai) ở nhà cũng phải trong WC, không có gì khác nhau đâu. Hơn nữa không phải có mình cùng Hàm Hàm ở cùng cậu đó sao, có bao nhiêu người xung quanh chứ."

Không tồi, buổi tối lúc này WC công cộng cũng ko có nhiều người lắm, mấy cô gái với nhau tới giải quyết nỗi buồn đối với phản ứng của Tổ Tổ cũng chỉ cười cười.

Hàm Hàm cũng nói giúp : "Đúng vậy, đúng vậy, còn về phần cha của đứa nhỏ, nếu hắn không trở về thì cậu liền đi tìm hắn. Hắn là thân bất do kỷ (*), cậu không phải được tự do sao. Chủ Nhật này mình cùng Hàm Hàm sẽ cùng cậu đi qua đó."

"Oa, hai người các cậu đúng là chị em tốt của mình, quyết định như vậy đi, thứ Bảy sẽ đi nhé." Tổ Tổ thay đổi sắc mặt so với thời tiết thay đổi còn nhanh hơn, lập tức liền vui vẻ ra mặt, vươn hai tay sang ngang, mỗi tay khoác lên Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên, nói : "Đi thôi, trước đi lấp đầy bụng đã."

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên nhìn nhau mà không khỏi bật cười, vừa nãy gào khan có lẽ là lúc trước biết sẽ làm mẹ nên đó là một loại phản ứng đặc biệt đi, nói chung cũng là Tổ Tổ một hồi kích động quá mức thôi.

Vừa rồi bởi vì Tổ Tổ bị kinh hãi cho nên một bàn đồ ăn cũng không lo ăn được, thế nên sau khi rời khỏi đây ba người liền cùng nhau lại đi ăn cơm, nhưng mà không ăn món cay Tứ Xuyên mà thay đổi nhà hàng khác, lại lần nữa chọn đồ ăn rồi bắt đầu ăn.

Tuy Tổ Tổ vẫn không có chút khẩu vị nào như cũ nhưng vẫn ép chính mình ăn một chút. Trong lòng cô có quá nhiều cảm xúc, nhiều lắm cho nên không thể nói rõ được. Trước kia khi nghĩ đến bản thân phải làm mẹ thì trong lòng cô có kháng cự nhưng mà khi thật sự có thể nhưng lại cảm thấy kỳ diệu như vậy vui vẻ như thế , đúng, là vui vẻ.

Thậm chí, ngoại trừ rất muốn cho anh biết tin tức quan trọng này thì còn muốn biết anh sẽ có biểu tình gì, phản ứng thế nào, nhưng mà người ta cũng không biết anh ở đâu, một tháng không trở về thế nhưng một lần cũng không gọi điện được cho cô, thật sự vắng vẻ cô rồi, rất quá đáng mà, hừ.

Ăn uống no nê rồi thì Mạc Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm liền đưa Tổ Tổ trở về chung cư chỗ ba mẹ, cô không kịp nói thì liền đi luôn rồi. Khi Tổ Tổ về đến nhà thì ba mẹ còn chưa ngủ, hai vợ chồng vẫn đang ngồi trên sofa xem ti vi ở trong phòng khách.

"Ba mẹ, hai người còn chưa ngủ sao." Tổ Tổ nói xong thì vẻ mặt liền vui vẻ chen đến giữa hai người mà ngồi xuống, cố ý thừa nước đục thả câu : "Ba à, mẹ à, con có một chuyện muốn nói cho hai người."

Ba mẹ liền đồng thời quay đầu lại nhìn cô, Lý Nguyệt Hương cười nhẹ : "Con đứa nhỏ này, khi nào thì lại học được thừa nước đục thả câu với ba mẹ rồi , có chuyện gì thì nói đi. Mẹ cùng ba rửa tai lắng nghe đây."

Tổ Tổ xoay người đến bên mẹ mình, vẻ mặt thận trọng nắm bả vai của mẹ mà nói : "Mẹ, trước tiên phải nói rõ là con muốn mẹ hãy giữ vững bình tĩnh, ngàn lần duy trì không cần quá kích động đâu. Con đã mang thai rồi."

Lý Nguyệt Hương sững sờ, An Quốc Đồng cũng sững sờ theo, sau chốc lát trầm mặc thì Lý Nguyệt Hương liền sắp kích động lên nhưng Tổ Tổ lại vội vàng ấn chặt bả vai mẹ mình : "Mẹ, bình tĩnh, bình tĩnh nào, đừng kích động, ngàn vạn lần đừng kích động."

"Thật sự con đã mang thai rồi sao ? Được bao lâu rồi ? Khi nào thì con biết được ? Vậy mà mẹ lại không nhận ra, đối với con quan tâm quá ít rồi." Lý Nguyệt Hương kích động nói xong lại nói ở đâu đâu, tự trách chính mình không chú ý được.

Lúc này Tổ Tổ cũng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nắm chặt tay mẹ mình nói : "Con cũng vừa mới biết thôi, cụ thể thì còn chưa có đi bệnh viện kiểm tra, qua ngày 30 có lẽ con sẽ đi."

An Quốc Đồng vui vẻ nở nụ cười "Được, thật sự rất tốt, không lâu sau ba cũng có thể làm ông ngoại rồi."

Lý Nguyệt Hương cũng cười, bắt đầu bảo Tổ Tổ những việc mà phụ nữ khi mang thai phải chú ý, sau khi nói rất nhiều thì mới nhớ tới gì đó, hỏi Tổ Tổ : "Xuyên tử có biết việc này hay không vậy ? Tháng này nó không trở lại sao ?"

"Con còn chưa gọi điện cho anh ấy, gần đây anh ấy bận rộn quá nên Chủ Nhật sẽ lại nói. Ba mẹ, trước tiên giữ bí mật hộ con nhé. Con đi ngủ trước đây, ba mẹ cũng ngủ sớm một chút. Ngủ ngon ạ." Nói đến Sở Lăng Xuyên thì tâm tình của Tổ Tổ liền xuống thấp.

Trở về phòng ngủ, cô ôm di động mà do dự có nên gọi điện thoại cho anh không, nếu như gọi không được thì khẳng định cô sẽ rất thất vọng, nếu gọi được thì anh lại nói bận việc rồi lập tức tắt máy thì lòng của cô khẳng định sẽ liền khóc thôi.

Gọi hay là không gọi ? Sau khi do dự thì kết quả là vẫn gọi, đúng như cô đoán được, gọi không được, thôi, cô vẫn nên tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ thôi. Qua một ngày nữa đã là Chủ Nhật rồi, cô muốn hỏi anh một chút nhưng cuối cùng lại không hỏi được. Anh vắng vẻ cô ở nhà là có ý tứ gì chứ ?

Thứ Năm mà Tổ Tổ chờ đợi cùng lo lắng cuối cùng cũng vượt qua được, thứ Sáu cùng là tâm tình giống như vậy trôi qua. Không có điện thoại anh cũng như anh cũng không xuất hiện, vẫn không có tin tức như cũ.

Trong lúc cô vừa vui vẻ vừa buồn bã thì rốt cuộc Tổ Tổ cũng ngêngh đón thứ Bảy. Sáng sớm, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên liền đến đón cô rồi, Lý Nguyệt Hương biết được Tổ Tổ muốn đi doanh trại thăm Sở Lăng Xuyên thì có chút lo lắng.

Nhưng mà nghĩ lại thì có Mạc Tiểu Nhiên với Hàm Hàm, mà đường đi mới hơn một tiếng thôi nên cũng lại yên lòng, dặn Tiểu Nhiên cẩn thận một chút, lúc này mới để các cô rời đi.

Nhưng mà làm cho Tổ Tổ cùng Tiểu Nhiên bọn họ không ngờ chính là bọn họ lúc đi thì vui vẻ mà lúc về lại thất vọng, ngay cả công chính doanh trại còn chưa tiến vào nữa, bởi vì Sở Lăng Xuyên không có ở đó cho nên coi như là đi vào thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Ba người liền chờ ở bên ngoài, nhưng đợi cho đến giữa trưa cũng không thấy Sở Lăng Xuyên trở về cho nên họ chỉ có thể lên đường về nhà thôi. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cực kỳ tức giận, nhưng mà nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tổ Tổ nên cũng không dám làm cho cô thêm áp lực, chỉ an ủi Tổ Tổ phải hiểu cho Sở Lăng Xuyên.

Đúng, cô phải hiểu cho anh, nhưng mà vẫn khó tránh khỏi thất vọng.

Trở lại thành phố, ba người cùng nhau ăn cơm trưa rồi Tiểu Nhiên lái xe đưa Tổ Tổ về nhà, xe chạy đến cửa nhưng lại không tiến vào nữa. Tổ Tổ xuống xe rồi tạm biệt với Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên, sau đó thì Tiểu Nhiên liền lái xe đi.

Tổ Tổ không về nhà ba mẹ, cô sợ ba mẹ sẽ hỏi chuyện thì cô sẽ phải nói rõ mọi chuyện, nếu để ba mẹ biết quan hệ giữa hai người dường như có chỗ đông cứng thì mẹ sẽ lo lắng, cho nên trước tiên cô về nhà mình trốn một chút, chờ đến khi giải quyết được vấn đề cùng Sở Lăng Xuyên rồi lại nói tiếp.

Đi thang máy lên tầng, lấy chìa khóa mở cửa rồi ở cửa trước đổi dép, cô thần thờ đi vào phòng khách. Lúc cô mới vừa tới gần ghế sofa thì cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị ai đó mở ra, Sở Lăng Xuyên đang mặc một chiếc quần đùi rộng thùng thình bước ra.

Tổ Tổ trước tiên là kinh hãi sau cuối cùng lại sững sờ, Sở Lăng Xuyên cùng đứng hình ở chỗ đó, tay cầm khăn lông lau tóc cũng dừng lại. Hai người đều trầm mặc, mắt to trừng mắt nhỏ làm bầu không khí có chút xấu hổ.

Một tháng không thấy giống như trở nên có chút sinh ra khoảng cách xa lạ, không biết nên ở cùng nhau như thế nào, và lại còn có vấn đề chưa được giải quyết kẹp giữa hai người nữa. Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ đã một tháng không gặp thì không biết vì sao mà trái tim mơ hồ có chút đau, nha đầu, gầy hơn rồi.

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên một tháng không gặp mà ánh mắt có chút chua chua, trong lòng không biết là cái cảm giác gì, giống như có chút vui mừng, có chút vui sướng nhưng lại có chút khổ sở, trong lúc nhất thời ngũ vị lẫn lộn (*)

(*) ngũ vị lẫn lộn : ngũ vị (nấm vị mặn, ngọt, đắng, chua, cay) ~> ý nói rất nhiều cảm xúc vui vẻ, đau buồn, chua xót, tức giận,...trong lòng chị lúc đó.

Hai người giống như kẻ ngốc mà ngây ngẩn đứng ở chỗ đó mà trừng mắt nhìn nhau rất lâu, người lên tiếng đầu tiên chính là Sở Lăng Xuyên, anh ho khan một chút rồi nói : "Trùng cái gì chứ, ánh mắt kia của em là có ý gì, không nhận ra anh sao ?"

Tổ Tổ hoàn hồn, nhún vai rồi hừ một tiếng, đặt mông ngồi xuống ghế sofa "Anh là người nào, không phải là nhầm cửa chứ, phiền anh nhanh nhanh rời đi chút, nếu không thì em sẽ gọi cảnh sát đến bắt anh đây, tố cáo anh tự ý xông vào nhà dân."

Sở Lăng Xuyên bước vài bước qua đó, ngồi bên cạnh Tổ Tổ. Cô không tự chủ được mà ngồi dịch sang bên ngoài một chút, cô chịu không nổi cái khí thế kia của anh, cũng nhận thấy anh sắp tiến gần nên toàn thân liền không được tự nhiên, hơn nữa trái tim nhỏ của cô cũng đập nhanh hơn bình thường rồi, kỳ lạ, phản ứng này của cô là sao vậy.

Nhưng mà phản ứng của cô theo Sở Lăng Xuyên lại là một loại cố ý xa cách cùng lạnh lùng, làm cho trái tim anh nhói lên, đôi mắt anh trầm xuống, khăn bông trong tay cũng vì tức giận mà vút lên bàn trà : "Cảnh sát cũng không thể quán anh về nhà của mình."

Khẩu khí cứng rắn lại mang theo chút mùi vị tức giận, thái độ rõ ràng là không tốt. Vốn trong lòng Tổ Tổ vẫn cảm thấy nghẹn ứ, trước đây chính anh để cho chính cô lựa chọn ly hôn hay là cùng anh đi tiếp rồi liền vùng cửa đi luôn.

Việc này cũng không nói, khi đó là anh ghen, ghen tuông nên cô không so đo, nhưng mà vừa đi liền một tháng không thấy bóng dáng, cũng không gọi điện thoại được một lần, hôm nay cô đi thăm anh nhưng lại vẫn không gặp được người, lúc trở về thì lại thấy anh vậy mà đã lặng yên không tiếng động về chỗ này rồi.

Nếu như cô không về đây thì có phải anh định sẽ không để cho cô biết luôn hay không, sau đó lại lặng yên không tiếng động mà đi tiếp ? Lại tiếp tục làm cô thất vọng, một mình ở nơi này mà rối rắm sống qua ngày, thật sự rất quá đáng rồi.

Được thôi, vừa đúng lúc gặp mặt mà anh vẫn có thái độ này, trong lòng Tổ Tổ cũng tức giận một trận...Cô đứng phắt dậy, nói "Vậy được, là em đi nhầm cửa, em đi là được chứ gì."

Một khắc cô xoay người đi về phía cửa kia, Tổ Tổ cảm thấy được từng trận đau đớn. Còn Sở Lăng Xuyên nhìn bóng lưng Tổ Tổ xoay người định rời đi mà trong lòng vừa tức vừa thương, anh muốn đi đến ngăn cô nhưng lại cố gắng không đi, chỉ là trong lòng anh âm thầm nghĩ, nếu cô dám đi ra khỏi cánh cửa kia thì nhất định sẽ đánh cho mông cô nở hoa.

Nhưng Tổ Tổ nào biết mông của mình đang gặp phải uy hiếp, ở cửa trước thờ hỏn hỏn mà đòi giày, lúc cô đòi xong giày, tay vừa mới động tới nắm cửa muốn mở ra thì một bóng người bỗng vọt qua đó, chặn ở cửa mà gỡ tay cô ra.

Tổ Tổ nhìn gương mặt tuấn tú kia mà thờ hỏn hỏn nói : "Anh làm cái gì vậy, tránh ra !"

Sở Lăng Xuyên nhú mày, tức giận nói : "Ai cho em rời đi."

"Em muốn đi thì đi, mắc mớ gì đến anh chứ." Tổ Tổ quay mặt không nhìn anh, dáng vẻ rất tức giận, hơn nữa nhìn đến khuôn mặt lạnh lẽo kia của anh, ánh mắt còn mang theo tức giận thì cô vô cùng muốn nhào lên cắn anh, cắn chết anh...

"Đi, đi chỗ nào, chỉ giỏi nói xạo !" Giọng nói của Sở Lăng Xuyên cực kỳ nghiêm khắc, lại mang theo tức giận, thân thể cao lớn còn đứng ở chỗ đó không cho cô mở, cô nghĩ nếu muốn ra khỏi cửa thì trước tiên có phải hỏi anh có đồng ý hay không sao.

Tổ Tổ giận dữ mà gầm nhẹ : "Đừng, là nói xạo đấy, anh tránh ra đi !"

"Thật sự không muốn ở cùng anh ? Định đi tìm tình cũ của em đi ?" Sở Lăng Xuyên trái tim lại càng chưa bao giờ đau đớn qua như vậy, giọng nói bỗng chốc trở nên thấp xuống, tràn ngập tuyệt vọng cùng đau đớn. Ngay cả cặp mắt luôn luôn sáng ngời mà kiều ngạo kia cũng giống như tro tàn.

Nhìn Sở Lăng Xuyên như vậy, trái tim Tổ Tổ cũng nổi lên một trận đau khổ, cô cắn cắn môi, cúi đầu mà tủi thân nói : "Không phải anh không về thăm hay sao, như thế nào lại trách lên đầu em, người một tháng không trở về nhà cũng không phải là em"

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tổ Tổ nói như vậy thì giọng nói lại cao lên : "Ai nói anh không muốn thăm em, con mẹ nó, lão tử (*) không nghĩ nhiều như vậy. Em làm anh không muốn trở lại đây. An Nhựt Tổ, nói thật sáng khoái, để cho anh chết sáng khoái đi !"

(*) lão tử : ở đây mình để nguyên vì nghe nó còn có chút lịch sự, nếu không dịch hẳn ra thuần Việt là "bố" bởi anh Xuyên đang tức giận, mà mình thấy nó không hợp cho hoàn cảnh lắm.

"Anh...Anh thô lỗ, cái người mắng chửi người khác, rất không có tố chất !" Tổ Tổ nói xong liền xoay người đi vào bên trong, nhưng mà một khắc xoay người kia thì cô lại cười trộm, lại ngồi trên ghế sofa, bày ra vẻ mặt tức giận, nghĩ thầm, vậy liền không nói cho anh chuyện đó nữa, ai bắt anh vắng vẻ em chứ.

Sở Lăng Xuyên nhìn dáng vẻ này của Tổ Tổ, tuy rằng nhìn như giận dữ nhưng mà anh mơ hồ cảm thấy được cô hình như không thực sự tức giận, anh đi qua đó rồi ngồi bên người Tổ Tổ, uy hiếp : "An Nhựt Tổ, em tới cùng có nói hay không ?" (*)

(*) Chú thích cho những bạn đọc không hiểu, đây là anh Xuyên muốn hỏi chị Tổ Tổ có trả lời câu hỏi chị quyết định chọn ai, cả hỏi chị định đi tìm người yêu cũ của mình phải không (là anh Vũ ở) ~> nói chung là trả lời câu hỏi trước.

Dừng, ai thêm đề ý anh chứ, Tổ Tổ liếc anh một cái, quay đầu sang một bên khác. Sở Lăng Xuyên nóng nảy, cánh tay một phen nắm chặt bả vai Tổ Tổ, kéo cô vào trong lòng, không phải là ôm cô mà để cô nằm sấp trên đùi anh, bàn tay to giờ lên mà không nặng không nhẹ vỗ lên mông cô, hung dữ đe dọa : "Nói hay không ?!"

Anh đánh không đau, ngược lại có chút tác dụng xoa bóp, Tổ Tổ nằm sấp ở chỗ đó mà chống tay, nâng cằm nhìn ra cửa sổ, ung dung mà thờ dài, nói khê : "Đánh đi, tốt nhất là dùng hết sức đi, đánh chết em thì đúng lúc là một xác hai mạng, thủ trưởng anh cũng được lưu danh thiên cổ, lưu lại tên tuổi xấu xa vài thập niên."

Sở Lăng Xuyên tay vừa vung lên thì liền dừng lại giữa không trung, cái gì một xác hai mạng cơ ? Anh không nghe nhầm chứ ? Hai tay anh nắm cánh tay Tổ Tổ, kéo cô ngồi dậy, con ngươi đen tuyền nhìn chăm chăm cô, ngụ ý hỏi : "Em...em vừa mới nói cái gì cơ ?"

Tổ Tổ nhú mày, vẻ mặt buồn bực, lại chớp chớp mắt, buông tay anh, không biết vì sao lại nói : "Cái gì ? Nói cái gì chứ, em không cái gì gì cả, anh đang nói cái gì cơ ? Em không hiểu anh đang nói cái gì."

Nha đầu này, lại cùng anh chơi đùa về chứ (*), gấp đến sắp chết rồi, anh có chút không dám tin nên liền thật cẩn thận hỏi : "Em, mang thai, có phải hay không ? Có phải hay không ?! Em nói đi chứ ?!"

(*) đùa về : mọi người có thấy chị toàn lặp lại từ cái gì không, đó là như vậy đấy.

Tổ Tổ mân mê môi của mình, nhú mày : "Tại sao em lại khát như thế này."

Sở Lăng Xuyên vô cùng nhanh chóng lấy một bình nước qua đây, hai tay cầm đến trước mặt Tổ Tổ : "Vợ à, nước đây."

"Rất tốt, rất có nhân lực nha." Tổ Tổ nhận lấy bình nước rồi mở nắp uống một ngụm, há miệng muốn nói gì đó làm Sở Lăng Xuyên sột ruột chờ cô mở miệng, cô lại tiếp tục uống nước làm cho người nào đó càng gấp.

Bất đắc dĩ, Sở Lăng Xuyên liền giống như bà tám mà hỏi không ngừng : "Vợ à, em thật sự mang thai sao ? Em vẫn là muốn ở cùng anh phải không ? Có phải em mang thai rồi hay không ? Có phải em muốn cùng anh đi tiếp hay không ? Có phải em định sẽ yêu anh hay không ? Có phải em không bỏ được anh phải không ? Không phải là anh không muốn về nhà mà là anh bận quá thôi..."

Cứ như vậy tiếp tục lặp lại, vòng đi vòng lại làm cho Tổ Tổ nhức đầu một trận, cô vẫn là lần đầu tiên phát hiện ra người đàn ông này như thế nào lại dài

dòng như vậy chứ. Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, hung hăng mà hôn lên, người đàn ông thôi, cho anh không thể không ngậm miệng !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 52.2

Anh bị cường hôn rồi, vốn là là sưng sốt một chút nhưng tiếp theo lại hưởng thụ, cuối cùng bị động thành chủ động, nụ hôn này càng sâu hơn. Một tháng xa nhau cùng nhớ thương đã sớm thành hóa nên trong lúc hôn nhau liên tục bộc phát, cái gì đau lòng, cái gì cô đơn, cái gì lo được lo mất, chờ đợi lo lắng đều vào giờ khắc này biến mất toàn bộ, chỉ có hai trái tim đang thỉnh thoảng nhảy loạn theo hô hấp rối loạn thôi.

Anh kim lòng không được mà đặt Tổ Tổ xuống, hai người đều ngã lên ghế sofa, hôn tràn miên, anh gần như sắp hồng mắt rồi, muốn đè cô ở phía dưới rồi hung hăng muốn cô, nhưng mà lại nghĩ đến cô đang mang thai nên cuối cùng đành phải nhịn.

Nụ hôn kịch liệt cùng tràn miên rốt cuộc cũng dừng lại. Mặt của cô hồng một mảng, hô hấp của anh nặng nề mà rối loạn, một tay vuốt ve mặt của cô, một tay lại xoa nhẹ cánh tay mịn màng của cô, trông mắt đen chuyên chú nhìn cô mà nhỏ giọng hỏi: "Bảo bối, mau nói cho anh biết, đừng hành hạ anh nữa, nhé ?"

Tổ Tổ cười xấu xa, vươn tay kéo tóc của anh một phen. Một tháng không thấy, tóc của anh thật dài, cũng không còn là đầu húi cua nữa mà được cắt thành tóc tém, so đầu húi cua thì càng đẹp trai hơn mấy phần.

Nghĩ tới mình sắp phải làm mẹ mà Tổ Tổ có chút vui sướng, lại có chút xấu hổ mà nói: "Được rồi, được rồi, nói cho anh biết, đồng chí thù trưởng anh sắp phải làm ba rồi, cho anh thời gian ba giây đồng hồ để vui mừng."

"Thật ?! Anh...anh thật sự được làm ba rồi !" Sở Lăng Xuyên vừa mừng vừa sợ, thật là thiếu chút nữa nhảy dựng lên mà hoan hô, khá tốt là giờ phút này anh đang nằm trên ghế sofa, cô còn bị một cánh tay của Tổ Tổ ôm cho nên nhịn được. Anh kích động dịch người xuống phía dưới, ôm lấy eo của Tổ Tổ mà dán lỗ tai lên: "Anh nghe một chút, này, tiểu bảo bối, ba là ba con, chứ không biết lâu từ đây."

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên giống như kẻ ngốc liền không nhịn được mà cười lên, trong lòng cũng có một loại cảm giác thật kỳ diệu, không nói được mà chỉ là cảm thấy rất tốt đẹp, lại rất đặc biệt.

Sở Lăng Xuyên lại dịch cả người lên trên, trong mắt đều là kích động cùng vui sướng, không nháy một lần mà nhìn chăm chăm Tổ Tổ, muốn nói cái gì nhưng bởi vì quá mức kích động nên cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng anh lại cúi đầu mà dùng sức hôn hai cái lên môi Tổ Tổ rồi ngây ngô cười.

Sau khi kích động thì Sở Lăng Xuyên lại cảm thấy nghĩ mà sợ cùng với may mắn. Lúc Tổ Tổ đi học cái gì quyền đạo kia, chân bị thương sau lại còn xuất hiện một ít sự việc kia cho nên liền bỏ qua chuyện học võ thuật. Nếu không thực sự sẽ luyện roi tiểu Xuyên Xuyên nhỏ của anh rồi.

Anh chính là hai lần được lời, Tổ Tổ lựa chọn anh thì đồng nghĩa với việc lựa chọn sẽ thử yêu anh, anh cũng không tin mình lại không chiếm được lòng của cô, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Bọn anh bây giờ còn có đứa bé, đại bảo bối là Tổ Tổ cùng với tiểu bảo bối trong bụng cô đều đã là của anh rồi.

Trong lòng Sở Lăng Xuyên ngây ngất mà ôm Tổ Tổ ngây ngô cười. Tổ Tổ bụng đói nên phát ra tiếng ục ục, tạo ra tiếng động, vậy nên cô liền đẩy anh một cái, nhắc nhở: "Anh có thể đừng ôm em mà cười ngốc nữa không, có phải chúng ta nên ăn cơm hay không ?"

Nghe được Tổ Tổ nhắc nhở thì anh mới phục hồi tinh thần, ôm Tổ Tổ ngồi dậy rồi sau đó liền đứng lên, "Em muốn ăn cái gì, anh làm cho."

"Trong nhà hình như không còn thức ăn, nếu không chúng ta ra ngoài ăn đi." Mấy ngày rồi cô không trở về tới bên này, trong nhà còn thứ gì có thể ăn sao, hơn nữa anh khó có thể trở về nên cũng hi vọng anh có thể nghỉ ngơi một chút.

"Em chờ chút, anh sẽ đi mua thức ăn, rất nhanh thôi." Sở Lăng Xuyên nói xong liền vọt vào phòng ngủ thay quần áo, lúc Tổ Tổ đi đến cửa phòng ngủ thì anh đã bằng tốc độ nhanh nhất mà thay xong quần áo.

Không biết vì sao mà Tổ Tổ rất muốn dính lấy anh, anh đi nơi nào thì cô đi nơi đó, anh muốn đi mua thức ăn cho nên cô cũng muốn đi, nghĩ như vậy liền nói: "Em cũng muốn cùng anh đi mua thức ăn."

Sở Lăng Xuyên tới cạnh mà nắm chặt tay Tổ Tổ, để cho cô ngồi trên giường rồi giơ tay vuốt vuốt đầu nhỏ của cô, "Em tốt nhất nên ở nhà đợi, nhiệm vụ thiết yếu chính là nghỉ ngơi, 20' sau anh sẽ trở lại."

Nói xong anh liền xoay người đi luôn, Tổ Tổ định gọi anh nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn im lặng, đưa mắt nhìn anh ra khỏi phòng ngủ. Cô ngã xuống giường, nhớ lại dáng vẻ giống như kẻ ngốc của anh mà đưa tay đặt lên bụng mình, chính cô cũng lại nở nụ cười ngốc ngếch.

20' sau, quả nhiên là một phút đồng hồ cũng không lệch thì anh đã mang theo một đồng hồ lớn trở lại, Tổ Tổ muốn giúp đỡ nhưng bị anh đuổi ra ngoài phòng. Sở Lăng Xuyên nói, nhiệm vụ thứ hai của cô chính là ngồi chờ đến lúc ăn cơm.

Được rồi, vậy cô liền chờ ăn thôi, trước khi biết mình mang thai thì kỳ thật lúc nào cô cũng làm việc được, sau khi biết rõ thì cái gì không thể làm sao ? Không nghiêm trọng như vậy chứ ?

Cuối cùng cô cũng không ở đó rảnh rỗi được nên liền nhẹ nhàng đi vào nhà vệ sinh mà giặt sạch quần áo đã được anh thay ra.

Sở Lăng Xuyên nấu cơm rất nhanh, nửa giờ liền làm xong ba món ăn một món canh, dưới sự nhắc nhở của Tổ Tổ mà đa số đều làm thức ăn nhẹ.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tổ Tổ cầm đũa lên ăn một miếng, mùi vị không tệ nhưng Sở Lăng Xuyên lại không động, hai tay đặt trên đầu gối mà ngồi thẳng tắp, mắt không nhìn chăm chăm món ăn, không nhìn chăm chăm cơm, chính là chỉ nhìn chăm chăm cô.

Tổ Tổ bị anh nhìn chăm chú mà thật khó khăn nuốt xuống thức ăn, khẽ ngẩng đầu chống lại tầm mắt của anh, "Anh nhìn em ăn thì có thể no bụng sao, mau ăn đi thôi."

Sở Lăng Xuyên đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ bé của Tổ Tổ, khẽ cười, "Chỉ là muốn ngắm em thật kỹ thôi." Một tháng không thấy cô, vào lúc này anh thật muốn nhìn cô thật kỹ để giải tỏa nỗi nhớ nhung.

"Thật sự nghĩ đến em như vậy sao ?" Về mặt Tổ Tổ không tin nói.

Sở Lăng Xuyên nghiêm mặt, "Khi nào thì anh đã nói dối qua chứ."

"Anh nghĩ đến em nhưng em lại không thấy anh gọi điện thoại cho em đâu, lại còn nói bận rộn, thời gian gọi điện thoại vẫn phải có đi, nếu nói dễ nghe thì quá là không thuyết phục."

Lời nói của Tổ Tổ có mấy phần vui đùa nhưng cũng có mấy phần oán giận, anh đều nghe được hết, điều này nói rõ cái gì ? Nói rõ là bảo bố nhà anh nhớ thương anh, bắt đầu ở quan tâm anh, trong lúc nhất thời tâm tình trở nên tốt hơn nhiều.

Chỉ là một tháng này anh không trở về nhà chính xác là không đi được, không gọi điện thoại cho cô chính là bởi vì không có phương tiện, "Anh nói đều là sự thật, có mấy lần còn nằm mơ thấy em."

"Thật ?"

"Đương nhiên là thật."

"Ừ, được rồi, em tin anh." Tổ Tổ nói xong liền cầm một đôi đũa khác lên mà nhét vào trong tay anh, "Em cho phép anh vừa ăn vừa nhìn, như vậy dạ dày anh với mắt anh cũng no rồi, một công đôi việc."

Hai người vừa nói vừa cười mà ăn cơm, lo lắng lúc trước đã sớm bị xua tan, chỉ còn dư lại vui sướng cùng ấm áp. Sau bữa cơm trưa tầm hơn một giờ, hai người còn thân mật tắm giặt nằm trên giường, em nhéo chỗ này của anh, anh sờ sờ chỗ này (*) của em.

(*) bụng bầu của chị Tổ nhé, không được nghĩ đen tối đâu ^^

Anh hôn em một cái, em hôn nhẹ anh một cái, chơi trò này rất vui vẻ.

Sau khi hôn đủ rồi thì Sở Lăng Xuyên chống một cánh tay, nâng đầu mình mà cúi đầu nhìn Tổ Tổ, một tay khác thì đặt trên bụng cô vuốt ve, đột nhiên nghĩ tới gì đó, hỏi cô: "Ba mẹ bọn họ cũng đều biết hết rồi sao?"

Đúng nha, cô còn chưa có cùng mẹ chồng bọn họ nói qua đấy. Vì để phân rõ ba mẹ bên kia nên Tổ Tổ liền nói: "Ba mẹ em đã biết, ba mẹ anh bên kia thì em còn chưa kịp nói, em cũng là vừa mới biết được hai ngày."

"Nhiệm vụ này giao cho anh đi." Sở Lăng Xuyên vừa nghe liền đứng dậy, quay đầu cầm lấy điện thoại trên đầu giường rồi gọi điện thoại trong nhà ba mẹ bên kia. Bên đó rất nhanh có người nghe máy, là Triệu Đình phượng nhận.

Anh vừa nghe giọng nói của mẹ, vốn định cố trấn định nhưng vẫn không tự chủ được mà vừa kêu ngao vừa kích động nói: "Mẹ, con trai của mẹ sắp làm ba rồi !"

"Hả ?" Rõ ràng cho thấy sững sốt một chút rồi mới phản ứng được, "Tổ Tổ mang thai à ?"

"Đúng vậy, mang thai rồi, con mới vừa biết."

"Ông à, con trai của ông sắp làm ba rồi."

"Thật ?"

"Đương nhiên là thật. Nếu không phải Xuyên từ đang gọi điện thoại thì ai đang nói chuyện này chứ."

Bên kia hai vợ chồng già nói gì thì Sở Lăng Xuyên ở bên này cũng nghe rõ. Hai vị trưởng bối nói với nhau xong thì Triệu Đình phương mới để ý tới Sở Lăng Xuyên, vui sướng mà kích động nói: "Các con đều ở nhà chứ?"

"Vâng, đang ở nhà."

"Chờ nhé, mẹ với ba con bây giờ liền qua đó."

Triệu Đình Phương nói xong liền cúp điện thoại, Sở Lăng Xuyên cũng để điện thoại xuống, hướng về phía Tổ Tổ cười: "Ba mẹ anh nói sẽ lập tức tới ngay."

Tổ Tổ bất đắc dĩ nhìn anh, nói đùa: "Em nói anh này đồng chí thủ trưởng à, anh có thể khiêm tốn một chút được hay không?"

"Không thể." Sở Lăng Xuyên dứt khoát mà nhanh chóng trả lời, hai người cùng nhau nở nụ cười, lại ôm ấp thành một vòng.

20 phút sau, ba Sở cùng mẹ Sở liền chạy đến. Mặc dù con gái nhà anh cả cũng mười mấy tuổi rồi, hai vị trưởng bối đã làm ông bà nội từ lâu rồi nhưng khi biết Sở Lăng Xuyên cái người 30 tuổi này của rốt cuộc sẽ làm ba thì có thể không vui mừng sao.

Cùng người nhà chia vui tin mừng có thai với nhau, cảm giác đó thật sự rất tuyệt, mọi người náo nhiệt trò chuyện về vấn đề mang thai cùng đứa bé. Triệu Đình Phương cũng sử dụng tới kinh nghiệm mình từng trải mà nói cho Tổ Tổ rất nhiều việc cần chú ý.

Triệu Đình Phương hỏi Tổ Tổ mang thai bao nhiêu ngày rồi, cô cũng không có đi bệnh viện kiểm tra, mình tự tính một phen - hơn ba mươi ngày, chắc đây là lần khi đi bộ đội thăm Sở Lăng Xuyên thì mang thai.

Theo Sở Lăng Xuyên nói thì chính là cái đêm mà cô quyến rũ anh kia.

Trò chuyện một chút cũng đến hơn 4 giờ, hai vị trưởng bối phải đi, Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên đương nhiên sẽ không cho đi mà hi vọng hai người ở lại ăn tối, nhưng Triệu Đình Phương nói trở về còn có việc nên liền cùng ba Sở cùng nhau rời đi rồi.

Hai người muốn đi tiễn trưởng bối nhưng Tổ Tổ lại bị khuyên trở vào, cuối cùng tiễn hai người xuống lầu chỉ có Sở Lăng Xuyên. Ra khỏi cửa lầu, Triệu Đình Phương (*) lại hỏi Sở Lăng Xuyên: "Xuyên từ này, theo như thời gian Tổ Tổ nói, mẹ nhớ được thì thời gian lúc đó con không có trở về phải không?"

(*) Trong convert ghi là Lý Nguyệt Hương (mẹ chị Tổ) nhưng mình nghĩ là Triệu Đình Phương mới phù hợp, có lẽ là tác giả nhầm.

Ba Sở mặt âm trầm, đối với ý nghĩ này của Triệu Đình Phương không thể nào vui mừng nổi.

Sở Lăng Xuyên khẽ cau mày, trong lòng có chút bức bối nói: "Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi, Tổ Tổ không phải loại người như vậy, con không trở về thì cô ấy cũng sẽ không đi thăm con sao?"

Triệu Đình Phương vẫn nhất quyết không tha như cũ mà hỏi: "Khi nào thì Tổ Tổ đi thăm con, tại sao mẹ lại không biết chứ?"

Trên mặt Sở Lăng Xuyên có chút không vui nói: "Mẹ, tự trong lòng con còn chưa đếm sao. Lại nói, nếu mỗi lần Tổ Tổ đi thăm con đều cần phải nói cho mẹ trước thì mẹ sẽ không chê phiền sao."

"Cái bà này lo cái gì chứ. Chuyện tốt này mà để cho bà lo lắng thì thế nào cũng lại náo ra việc không thoải mái thôi." Ba Sở nói xong liền xoay người rời đi, Triệu Đình Phương còn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói, chỉ là dặn dò một câu bảo Sở Lăng Xuyên chăm sóc tốt Tổ Tổ rồi sau đó đi luôn.

Sở Lăng Xuyên tiễn ba mẹ về, lúc vào lại nhà thì Tổ Tổ đã sớm ngủ thiếp đi, bởi vì đắp chăn nên trên trán đều là mồ hôi, hắn rút khăn tay giúp cô lau mồ hôi. Rồi anh lại giúp cô kéo chăn ra, không ngờ cô lại lật người một cái mà ôm lấy chân, kẹp giữa hai chân.

Tướng ngủ thật là không tốt.

Anh nhìn cười không được, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, lại lần nữa giúp cô đắp chăn. Lúc này anh mới đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, đóng kỹ cửa phòng ngủ để tránh không quấy rầy đến giấc ngủ của cô.

Sở Lăng Xuyên đang ở trong phòng khách mà ngồi trên sofa xem tivi thì nghe được một hồi chuông điện thoại di động vang lên. Anh nhìn theo tiếng kêu thì là âm thanh phát ra từ trong túi xách của Tổ Tổ, anh đi tới bàn trước TV rồi lấy điện thoại di động trong túi xách của cô ra, nhìn một chút thì là trong nhà Tổ Tổ gọi tới.

Không do dự liền ấn gọi, bên trong liền truyền đến giọng nói có chút lo lắng của mẹ vợ: "Tổ Tổ, con đến bộ đội gặp được Xuyên từ chưa? Con hé nhưng chú ý điểm này, lúc trở về Xuyên từ sẽ không có thời gian tiễn con nên mẹ để ba con lấy xe đi đón con nhé."

Sở Lăng Xuyên sững sờ một chút, mới mở miệng: "Mẹ, là con, Xuyên từ đây, Tổ Tổ đã đi cùng với con về nhà rồi. Mẹ đừng lo lắng, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy."

Bên kia Lý Nguyệt hương vừa nghe là giọng nói của Sở Lăng Xuyên cũng vui vẻ, "Các con về nhà sao, đứa nhỏ này cũng không nói cho mẹ biết một tiếng, Tổ Tổ mang thai, con biết chứ ? Con một tháng không có trở lại, cũng không có gọi điện thoại làm Tổ Tổ trong lòng có tức giận, nếu nó là phát giận thì con đừng so đo cùng nó nhé."

"Mẹ, chúng con đã tốt lắm nên không có việc gì đâu. Chuyện Tổ Tổ mang thai, cô ấy đều nói cho con biết rồi, đợi cô ấy nghỉ ngơi khỏe thì chúng ta lại qua đó thăm mẹ cùng ba."

"Vậy thì tốt, được rồi, thế cứ như vậy đi nhé."

"Vâng, con chào mẹ."

Nói xong hai người cũng cúp máy, Sở Lăng Xuyên có chút ngầy ngẩn cả người, từ trong lời nói của mẹ vợ thì anh mới biết là buổi sáng Tổ Tổ đã đi doanh trại tìm anh, nhất định là muốn nói cho anh biết chuyện mang thai.

Không ngờ là anh lại về nhà, không có ở doanh trại, nha đầu này bị chụp hụt nên đoán chừng rất buồn bực đi. Lúc trở về lại nhìn thấy anh đang trong nhà, hơn nữa cô còn không biết nên cô nhất định là giận càng thêm giận.

Thật ra thì, anh trở lại không phải là vì cô sao. Nhưng rốt cuộc lúc trở về anh lại có chút sợ đối mặt với cô, sợ cô thật sự nói với anh, Sở Lăng Xuyên, em muốn với ly hôn với anh, không muốn ở cùng anh nữa.

Anh thực không biết, khi Tổ Tổ thật sự nói lời như vậy thì anh sẽ thực đồng ý hay là trực tiếp từ chối.

Nhưng mà lại có quá nhiều không ngờ tới, hơn nữa những thứ này không ngờ lại làm cho anh vui mừng như vậy.

Nghĩ tới đây thì anh liền đứng dậy, hoạt động hai cánh tay một chút rồi đi tới phòng bếp, giờ cơm tối đã tới rồi.

Sở Lăng Xuyên đang bận rộn trong phòng bếp thì cảm giác được Tổ Tổ tiến vào, anh quay đầu nhìn lại thì trái tim không khỏi bị nhéo một cái. Chỉ thấy vẻ mặt Tổ Tổ lo lắng cùng hoảng sợ, xảy ra chuyện gì vậy ? Anh bỏ dao trong tay xuống, đi tới bên cạnh cô, không hiểu nhìn cô : "Làm sao vậy bảo bối, mặt mày ử rử như vậy, có phải gặp ác mộng hay không, hay là tưởng là anh đi rồi ?"

"Em đột nhiên phát hiện ra một chuyện." Tổ Tổ trong lòng căng thẳng, còn có chút hoảng loạn.

"Chuyện gì ? Em nói đi."

"Lần trước em đi thăm anh thì có thai nhưng sau đó em lại bị bệnh, còn truyền dịch tận hai ngày, uống thuốc hai ngày. Làm thế nào đây, mẹ nói, khi mang thai không thể uống thuốc lung tung, em em"

Tổ Tổ nói xong liền nhanh chóng khóc lên, Sở Lăng Xuyên cũng giống như bị tưới một chậu nước lạnh lên đầu, sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vui sướng lúc trước thật giống như trong lúc nhất thời mà hóa thành bọt khí, từng chút nghiền nát rồi biến mất, chỉ còn dư lại lạnh lẽo cùng khăn trương.

Sở Lăng Xuyên vội ôm lấy Tổ Tổ, rốt cuộc có ảnh hưởng hay không thì trong lòng anh cũng không nắm chắc, Tổ Tổ cũng không biết. Anh vỗ lưng cô, mặt nặng nề mà an ủi: "Được rồi, đừng lo lắng, đừng nghĩ linh tinh, chúng ta, chúng ta liền đi bệnh viện."

Cơm cũng không nấu nữa, lại càng không có cái tâm tình gì để ăn cơm mà hai người liền vội vã chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: 53 : Biết Được Kết Quả Kiểm Tra

Tuy hai người vội vàng đi nhưng tốc độ đi vẫn chậm chậm, hết giờ làm trong bệnh viện nên mọi người cũng đã tan ca, chỉ có thể đến đây vào sáng sớm ngày mai thôi. Hai người nắm tay nhau, ử rử đi ra từ bên trong mang theo bộ dáng giống như vừa bị đánh xong.

Sở Lăng Xuyên quay đầu, nhìn bộ dáng ử rử đang cúi đầu thấp sắp chạm ngực Tổ Tổ một chút, anh đứng thẳng lưng, vươn cánh tay nắm bả vai cô : "Bảo bối, tâm tình của em không tốt sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới tiểu Xuyên nhỏ trong bụng em, em có thể vui lên chút hay không?"

Tổ Tổ ngẩng đầu, nhìn anh mà ử ử nói : "Nhưng"

Sở Lăng Xuyên cắt đứt lời nói của Tổ Tổ, nghiêm túc nói : "Không nhưng nhị gì hết. An Nhược Tổ, tiểu Xuyên nhỏ ở trong bụng em một ngày thì chúng ta phải thật vui mừng trải qua mỗi ngày đó, để cho con có thể cảm nhận được chúng ta bởi vì con xuất hiện mà vui sướng, nghe rõ hay không !"

"Nhưng trên ảnh siêu âm thì đứa bé vẫn chỉ là một chấm nhỏ, có thể cảm nhận được sao ?" Tổ Tổ biết anh là đang dỗ cô vui vẻ nhưng thật ra thì so với

cô còn lo lắng hơn đi, chỉ cần nghĩ một chút là cô biết. Lúc đó tâm trạng anh quả thực rất vui vẻ, nhưng mà hiện tại lại mang dáng vẻ lo lắng và bất an. Ài, thực sự thay đổi rất nhanh.

Sở Lăng Xuyên giả vờ tức giận, đưa tay khác lên捏 cái mũi của cô : "Anh nói có thể là có thể. Vợ, nhanh cười với anh một cái, nếu không thì anh sẽ dùng hình.

"Nói bao nhiêu lần rồi, em không bán nụ cười, a. . . Ha ha. . . ." Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên cù léc, muốn tránh khỏi bàn tay anh nhưng lại bị anh ôm lấy, đi tới chỗ đỗ xe.

Hai người lên xe, mắt mắt cùng lo lắng mới vừa rồi hình như vui đi đáng kể. Đúng vậy, ừ rừ cúi đầu cũng không giải quyết được vấn đề gì, hơn nữa không phải còn chưa đi bác sĩ sao, cũng chưa có kết quả chính thức mà.

Đầu phải là không thể giữ lại tiểu Xuyên nhỏ này đâu.

Hai người ở bên ngoài ăn cơm tối, chỉ là miễn cưỡng ăn, thật ra thì cũng không có khẩu vị gì mà chỉ tùy tiện ăn một chút, sau tính tiền rồi đi thôi. Sở Lăng Xuyên không đưa Tổ Tổ về nhà mà lại lái xe đến quảng trường.

Thời gian này trời vừa tối, quảng trường đèn đuốc sáng trưng rất đẹp. Giữa quảng trường có một suối phun nước phát ra tiếng nhạc, bây giờ chính là thời điểm thấp suối phun bày ra bộ dáng đẹp nhất của mình cho mọi người chiêm ngưỡng.

Suối phun phản chiếu các loại đèn màu, ánh sáng phản chiếu khiến suối phun trông như tiên cảnh, cực kỳ xinh đẹp. Hoà theo nhịp phun lên xuống của suối cùng với âm nhạc hào hùng đầy khí thế, tâm trạng của Tổ Tổ cũng tốt hơn hẳn.

Nhìn một lúc, hai người từ từ tản bộ trong sân rộng. Tổ Tổ không khỏi nhớ lại lần đầu tiên học đi xe đạp, lúc ấy không gian rất tĩnh lặng, bây giờ hồi tưởng lại có chút buồn cười.

Đi tới đi lui thì đến một cái ao gần đó, bên cạnh cái ao có một cây tre và treo một cái chuông đồng, treo rất cao, người bình thường với không tới cho nên nói ai có thể gõ là có thể thực hiện một nguyện vọng.

Lấy cái gì gõ thì đều là mình tự lựa chọn không phân biệt. Với chiều cao của Tổ Tổ, cho dù có nhảy dựng lên cũng chỉ miễn cưỡng với tới, nằng tìm cây gậy xung quanh, nói lớn: "Em muốn ước nguyện, em muốn ước nguyện."

"Cái này không phải đơn giản sao." Sở Lăng Xuyên đứng im, dùng bả vai nâng Tổ Tổ lên, cô ngồi ở trên bả vai anh, sợ té xuống nên vội vàng đưa tay ôm lấy đầu của anh, "A, anh ôm chắc vào đây, đừng làm em té xuống."

Sở Lăng Xuyên nói lời bảo đảm với giọng cực kỳ đáng tin : "Anh ôm chắc rồi. Yên tâm đi."

Tổ Tổ đưa tay ra liền dễ dàng gõ được nhưng không vang, đau tay kêu lên "A, lấy cái gì gõ đây?"

Sở Lăng Xuyên cúi đầu thì thấy đôi giày của Tổ Tổ, liền đưa tay tháo ra, đưa cho Tổ Tổ: "Dùng sức gõ."

Tổ Tổ nhận lấy giày, tròn tròn mắt, dùng giày gõ sao, nhìn không được bật cười, "Sở Lăng Xuyên, anh đừng phá nữa có được không, làm gì có ai dùng giày gõ, có thể đổi cái khác không?"

"Không cần chú ý nhiều như vậy, không phải có câu chỉ cần thành tâm thì nhất định sẽ được báo đáp sao?"

Tổ Tổ nghĩ lại thấy cũng đúng nên giơ giày lên, dùng gót giày hung hăng gõ, một tiếng “Ông” liền vang lên.

Anh đặt cô xuống, Tổ Tổ vút giày xuống đất rồi xỏ vào, chắp hai tay, bộ dáng thành kính cầu nguyện.

Thực sự trước kia cô đã từng đến nơi này, chỉ là lúc đó theo người khác đến, nguyện vọng của mình cũng không thành sự thật, nhưng là làm ngược lại, cho nên hy vọng lần này sẽ tốt đẹp hơn.

Cô quay đầu nhìn anh, hỏi : "Anh không muốn ước sao ? Anh có muốn em cho mượn giày hay không?"

"Chính anh cũng có, em mau tránh sang một bên đã." Sở Lăng Xuyên ngẩng đầu nhìn nhìn chiếc chuông nhỏ kia một chút, ý bảo Tổ Tổ đứng sang một bên, anh cũng lui về phía sau, khi lui được khá xa thì liền xông về phía trước, sau đó đá một cước , tiếng "ông.roẹt" vang lên, sau tiếng vang anh văng văng đứng dưới đất.

Khả năng quả không tệ, nhưng mà tại sao âm thanh lại kỳ lạ như vậy chứ, tiếng "ông" kia là tiếng chuông, còn tiếng "roẹt" kia thì là âm thanh gì vậy ?

Tổ Tổ nghi ngờ nhìn Sở Lăng Xuyên, vẻ mặt anh lại không được tự nhiên mà vẫy tay với cô, nhìn xung quanh một chút rồi mới nói : "Đừng nhìn nữa, vợ à, ra đây che cho anh đi."

"Che cho?" Tổ Tổ đi qua, nhìn Sở Lăng Xuyên từ trên xuống dưới thì mới rõ cuộc hiểu rõ vì sao lại như vậy, hóa ra là quần của người nào đó bị rách rồi.

Cô nhìn không được mà cười một trận, cố ý cúi đầu xem xét chỗ quần bị rách của anh, vẻ mặt của Sở Lăng Xuyên không được tự nhiên. Cô đang nhìn

thì anh lại xoay người vòng vòng, chính là không muốn cho cô xem.

Sở Lăng Xuyên không có cách nên liền vươn cánh tay, một tay ôm lấy Tổ Tổ vào trong ngực mà nói "Đi thôi, ta về nhà."

Dưới sự che dấu của Tổ Tổ mà hai người đã đi lên trên xe, Tổ Tổ cười đến gần như cơ mặt co rút, Sở Lăng Xuyên lại bắt đắc dĩ, tức giận lườm cô một cái rồi khởi động xe đi về nhà.

Về đến nhà, sau khi bật đèn lên thì rốt cuộc Tổ Tổ cũng thấy rõ ràng, đũng quần của Sở Lăng Xuyên bị rách một đường rách rất lớn, đũng quần trong màu đen cũng bị lộ ra, lần thứ hai cô lại cười không thờ nổi, ngã lên ghế sofa mà dậy không nổi.

Sở Lăng Xuyên vút chìa khóa lên bàn, lại thuận tiện nhào về phía Tổ Tổ, đương nhiên là cực kỳ dịu dàng nhào xuống, ôm cô vào lòng rồi những nụ hôn cũng liền rơi xuống, Tổ Tổ rốt cuộc cười không nổi rồi.

Đầu lưỡi của anh mạnh mẽ chiếm cứ khoang miệng của cô, quần quít rồi lại mút, rất lâu sau mới dừng lại, anh buông môi cô ra rồi kéo cô ngồi xuống "Em đi nghỉ ngơi một chút trước đi, anh đi tắm rửa đã."

Tổ Tổ gật đầu, Sở Lăng Xuyên đứng dậy đi vào nhà tắm rồi vút cái quần rách kia xuống đất, sau đó nghênh ngang bước vào buồng vệ sinh, sau đó nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Sau khi vui vẻ bao nhiêu thì cô đơn bấy nhiêu, cô không biết ngày mai kết quả sẽ là gì, trong bụng cô có tiểu Xuyên nhỏ, không phải sẽ không giữ lại được chứ, nếu không thể được, cảm giác thất vọng cùng mất mát không phải mình cô chịu, mà còn có Sở Lăng Xuyên cùng cha mẹ của anh.

Tổ Tổ đứng dậy, nhặt cái quần của anh từ trên sàn lên, nhìn tới nhìn lui cũng không có cách sửa được, chỉ có thể vứt đi thôi, cô lục túi, không có thứ gì cả, đành phải vứt nó vào túi nhựa rồi ngày mai mang đi vứt thôi.

Sau khi đánh răng rửa mặt, hai người mới đi ngủ.

Nguyên một đêm, Sở Lăng Xuyên luôn ôm Tổ Tổ, mà cô thì rúc vào lòng anh ngủ ngon lành, có lẽ là cách xa một tháng nên rất nhớ nhau, đến cả cơ thể cũng muốn ôm nhau.

Sáng ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, Sở Lăng Xuyên đi nấu bữa sáng, gọi Tổ Tổ đang ngủ nướng dậy đi rửa mặt, hai người cùng ăn bữa sáng, sau khi dọn dẹp xong thì chuẩn bị đi bệnh viện, sau khi mặc quần áo chỉnh tề, vừa bước ra cửa thì Sở Lăng Xuyên nói với Tổ Tổ: "Bảo Bối, mặc kệ kết quả là gì thì em vẫn phải chuẩn bị tâm lý, nhất định phải dũng cảm đối mặt, có biết không?"

Tổ Tổ nắm tay anh, gật đầu về đã hiểu, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là vẻ ủ rũ.

Cầm lấy ví và chìa khóa, anh nắm tay cô bước về phía cửa, đúng lúc đó thì chuông cửa lại vang lên, cả hai người nhìn ra, hoá ra người đến là Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống, Sở Lăng Xuyên vội vàng mở cửa, mời cha mẹ vợ vào nhà.

Lý Nguyệt Hương cùng An Quốc Đống vừa bước vào nhà, thì thấy hình như đôi vợ chồng son này muốn đi ra ngoài, sắc mặt hai người cũng không được tốt, nhất là Tổ Tổ, Lý Nguyệt Hương không kìm được mà hỏi, "Các con muốn ra ngoài sao?"

"Dạ..., dạ." Tổ Tổ không biết phải nói với mẹ mình như thế nào nữa.

An Quốc Đống nói: "Đã nhiều ngày không thấy Xuyên Từ, con lại mang thai, mẹ các con sợ con đi lại vất vả nên nhất định muốn đến đây xem. Xuyên Từ, lần này con trở về, sẽ ở lại bao lâu?"

Sở Lăng Xuyên vốn định nói là buổi chiều sẽ rời đi, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời đó trở lại, "Cha mẹ, hai người ngồi đi ạ."

Sau khi hai vị trưởng bối ngồi xuống, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên mỗi người ngồi một bên, Lý Nguyệt Hương nhìn hai đứa nhỏ vẫn duy trì bộ dáng ủ rũ này, thầm nghĩ nếu biết chuyện Tổ Tổ có thai thì đáng lẽ phải vui vẻ, tinh thần sáng khoái, tại sao một đứa bây ra vẻ mặt như ăn phải khổ qua, còn một đứa thì đang cố gắng bình tĩnh vậy?

Sở Lăng Xuyên suy nghĩ một chút, việc này vẫn là nên nói với người nhà, hướng hồ, cha mẹ vợ cũng đã tới đây rồi, họ cũng có thể hỗ trợ tìm ra cách giải quyết, vừa nghĩ vừa khéo léo nói, "Mẹ. chuyện là như vậy, trước kia Tổ Tổ bị bệnh, phải châm cứu hai ngày, con và cô ấy sợ việc đó ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng, định đi đến bệnh viện kiểm tra."

Nhờ những lời của Sở Lăng Xuyên, Lý Nguyệt Hương mới biết trước kia Tổ Tổ từng đổ bệnh, đứa nhỏ kia dám giấu diếm bà, cũng không hề hé răng với bà nửa lời. Nếu thực sự là như vậy, phần nhiều là đứa nhỏ trong bụng không thể giữ lại được.

Việc mang thai là chuyện vui, tại sao lại biến thành như vậy? Trong lòng bà không khỏi cảm thấy khổ sở, có đứa cháu đẻ bé là việc bà trông mong rất lâu rồi, nhưng lại phát sinh vấn đề như vậy, làm cho người ta vừa mừng vừa lo, không thể quyết định được.

Khi bọn họ đang nói chuyện, chuông cửa lại vang lên lần nữa, người tới không phải ai khác, chính là ba Sở cùng mẹ Sở, hai người họ đều đã quá nhớ Tổ Tổ, cho nên không ngừng đến thăm.

Ba mẹ Sở đã đến, nhìn thấy hai bên nội ngoại đều ở đây, mọi người đã định ngồi hàn huyên ôn lại chuyện cũ, sau khi biết được chuyện của Tổ Tổ, tâm trạng đang vui vẻ, lại giống như bị người ta giẫm lên, cao hứng không nổi.

Từ đầu đến giờ Tổ Tổ vẫn ngồi im không hề răng nửa lời, Sở Lăng Xuyên ngồi bên cạnh cô, nắm tay Tổ Tổ, hai người im lặng nhìn nhau, trong lòng không ngừng nghĩ, loại chuyện này, bọn họ không thể hiểu được, cũng không biết phải làm như thế nào.

Thật sự, hai người họ đã nghĩ kỹ, đứa nhỏ này, bọn họ muốn, không nỡ mất đi, nếu như vì tương lai mà nhất định phải bỏ, bọn họ không bằng bỏ đi, nhưng mà bỏ đi, tâm lại bắt đầu đau đớn.

Không khí im lặng một lúc lâu, người mở miệng đầu tiên là Triệu Đình Phuong, bà nghĩ kỹ một phen, cố gắng khéo léo nói: “Tổ Tổ, mẹ biết, đây là lần đầu tiên con mang thai, sẽ ôm rất nhiều hy vọng chờ mong. Nhưng mà, con cũng đừng quá đau lòng, con và Xuyên Từ còn trẻ, sau này vẫn có thể có con mà. Ngộ nhờ con sinh đứa bé ra mà vấn đề, thì đây chính là chuyện cả đời.”

Tổ Tổ được Sở Lăng Xuyên nắm tay thật chặt, nghe mẹ Sở nói như vậy, cảm giác vấn đề này càng ngày càng nghiêm trọng, một tia hy vọng cũng không có. Hai vợ chồng vẫn không nói chuyện, lặng im nghe trưởng bối thảo luận.

Cuối cùng ý kiến đa phần vẫn là bỏ đứa bé đi, khuyên Tổ Tổ phá đứa bé, nhưng lại sợ người lạ làm có vấn đề. Sau này chờ cô an dưỡng tốt rồi thì lại có thêm một đứa nữa. Nhưng mà thực sự bọn họ muốn tìm ra phương pháp khác chứ không muốn Tổ Tổ phải bỏ đứa bé đi.

Cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng lên tiếng, anh muốn mang Tổ Tổ đi bác sĩ kiểm tra trước đã, rồi mới quyết định bỏ đi hay giữ lại đứa bé này, hiện tại mọi việc chưa rõ, bỏ đi, thật sự không ai nỡ.

Nhất là Sở Lăng Xuyên, anh gần 30 tuổi mới có tiểu Xuyên nhỏ này, nếu như bỏ đi... Làm sao anh nỡ.

Để các vị trưởng bối ở nhà chờ, Sở Lăng Xuyên lái xe chở Tổ Tổ đi bệnh viện. Từ lúc đăng kí đến lúc xếp hàng, Tổ Tổ vẫn như cái đuôi đi theo sau anh, nhìn bóng dáng cao lớn đang bận rộn, cô càng ngày càng hoảng hốt.

Trước kia, cô cũng không mong mình có đứa con này, nhưng khi biết được mình mang thai, cô cảm thấy thực sự rất vui vẻ. Bây giờ, có thể sẽ mất đi tiểu Xuyên nhỏ, cô thật sự rất muốn giữ lại đứa bé này, muốn đến điên cuồng. Tâm của con người thật sự rất kỳ lạ, không phải sao?

Đi tìm bác sĩ, nói chi tiết về tình huống, sau đó cô mới đi siêu âm, còn biết rõ lúc ấy phải dùng thuốc gì. Sở Lăng Xuyên còn gọi điện cho chuyên gia hỏi ngày đó phải dùng thuốc gì, sau đó nói lại với Tổ Tổ.

Làm xong kiểm tra, xác định được là cô mang thai, người nào đó còn dám quyến rũ Sở Lăng Xuyên một lần, không thể không nói hai người này thật to gan, một lần ở giữa.

Nếu không có việc sinh bệnh của Tổ Tổ, lần tới bệnh viện này thật sự là vô cùng vui vẻ, nhưng mà bây giờ tâm trạng rất nặng nề.

Tổ Tổ cảm thấy kiểm tra đi vào phòng khám, mà Sở Lăng Xuyên ở bên ngoài đang lo lắng đợi. Ở nhà các vị trưởng bối cũng đang sốt ruột chờ đợi, gọi vài cuộc điện thoại hỏi thăm tình hình, mà Tổ Tổ mãi vẫn chưa đi ra.

Chờ đợi mòn mỏi, không thấy người đi ra, Sở Lăng Xuyên như muốn lập tức xông vào đó, ngay lúc anh có ý nghĩ này, Tổ Tổ cúi gằm đầu xuất hiện, bàn tay nhỏ cầm bệnh án và kết quả kiểm tra.

Tâm Sở Lăng Xuyên trầm xuống. Nhìn bộ dáng này của Tổ Tổ, anh liền hiểu, cô đang buồn, tiểu Xuyên nhỏ của anh không giữ được, trong lòng đau đớn, nhưng mà không thể biểu hiện ra ngoài, giờ phút này anh là chỗ dựa cho Tổ Tổ.

Tổ Tổ như không nhìn thấy anh, bước chân nặng nề tiến đến thang máy, thấy vậy Sở Lăng Xuyên liền vội vàng đuổi theo, không biết cô nhóc kia định đi đâu, là muốn đi làm việc đó sao?

Nhanh chân đuổi theo, một tay nắm chặt lấy tay Tổ Tổ, tay cô không hề lạnh lẽo mà ngược lại, rất ấm áp, “An Nhượng Tổ, bác sĩ nói thế nào, mau nói anh nghe, không nói một tiếng, đáng đánh đòn!”

Tổ Tổ cúi đầu, bả vai run run, giống như đang khóc, tìm Sở Lăng Xuyên se lại, vội vàng ôm lấy cô: “Bảo bối, đừng khóc, đừng khóc, nếu khóc anh sẽ lo lắng đó. Sau này chúng ta nhất định sẽ có con mà, ngoan, đừng khóc nữa.”

Tuy ý để người nào đó dỗ dành, Tổ Tổ vui mặt ở trong lòng anh khóc nức nở không ngừng.

Những người tới khám bệnh, đều chăm chú nhìn bọn họ, cuối cùng, anh phải kéo Tổ Tổ từ trong ngực mình ra, kéo dần khoảng cách.

Vươn tay ra, nắm lấy cằm cô, nâng đầu cô lên, thì bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như mặt trời của Tổ Tổ, đây là quá đau buồn mà cười sao, không thể không lo lắng: “Bảo bối, em đừng dọa anh.”

Tổ Tổ càng cười tươi, cũng không dám trêu chọc anh nữa, cười hi hi nói: “Sở Lăng Xuyên, anh thật ngốc, bác sĩ nói với em, tiểu Xuyên nhỏ của chúng ta có thể giữ lại được.”

Câu nói của Tổ Tổ làm Sở Lăng Xuyên sửng sốt, tâm trạng vui mừng như điên, kích động nói to: “Thật sao?”

“Thật, so với việc vàng có giá trị lớn càng thật hơn.” Tổ Tổ nói xong còn dùng sức gật đầu, Sở Lăng Xuyên liền dùng hai tay ôm cô, không kìm lòng được mà xoay cô mấy vòng, hai người coi mọi người xung quanh là không khí mà vui vẻ cười tươi.

Sau khi cười đủ, anh đặt cô xuống, cô nhóc này lại dùng chiêu cũ lừa anh, anh cứ nghĩ cô khóc, tâm trạng cực kỳ lo lắng, còn cô lại cực kỳ vui vẻ, thật sự là quá đáng.

Bàn tay lớn của anh nhẹ nhàng cầm gáy cô, hung dữ nói: “An Nhược Tố, em dám làm anh sợ, để xem về nhà anh làm sao trừng trị em.”

“A, bớ người ta, nơi này có người ngược đãi phụ nữ có thai!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: 54.1 : Bảo Bối Ghen Ty

Bác sĩ đưa đơn thuốc cho Tổ Tổ rồi hai người đi mua thuốc, vui vui về về về nhà. Sau khi về nhà thì liền nói tin tốt này cho các bị trưởng bối biết.

Mấy vị trưởng bối sau khi biết được đứa bé này vẫn có thể giữ lại thì đều vô cùng vui mừng.

Cái này thật giống với khói mù tan ra, hào quang cao ngất. Sau cơn mưa trời lại sáng.

Buổi trưa mọi người lại cùng nhau ăn bữa cơm, vô cùng náo nhiệt, chúc mừng việc không mất đi tiểu Xuyên nhỏ.

Xong cơm trưa thì mấy vị trưởng bối dặn dò vài câu rồi

Bác sĩ đưa đơn thuốc cho Tổ Tổ rồi hai người đi mua thuốc, vui vui về về về nhà. Sau khi về nhà thì liền nói tin tốt này cho các bị trưởng bối biết.

Mấy vị trưởng bối sau khi biết được đứa bé này vẫn có thể giữ lại thì đều vô cùng vui mừng.

Cái này thật giống với khói mù tan ra, hào quang cao ngất. Sau cơn mưa trời lại sáng.

Buổi trưa mọi người lại cùng nhau ăn bữa cơm, vô cùng náo nhiệt, chúc mừng việc không mất đi tiểu Xuyên nhỏ.

Xong cơm trưa thì mấy vị trưởng bối dặn dò vài câu rồi một lúc sau cũng rời đi, chỉ còn lại Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ. Anh rửa sạch hoa quả để cho Tổ Tổ ăn, sau đó tự mình lăn qua lăn lại. (*)

(*) Ý nói anh Xuyên làm việc gì đó :v

Tổ Tổ chỉ thấy là anh quá hưng phấn nên cũng không để ý anh đang làm gì, tự mình ngồi xuống mà vừa ăn hoa quả vừa xem ti vi, chờ anh lăn qua lăn lại xong thì liền đến chơi với cô.

Nhưng mà đợi một lúc, tiếng động lăn qua lăn lại của người nào có phần lớn nên rốt cuộc cô cũng không ngồi yên được mà đi phòng làm việc thì liền nhìn thấy vậy mà Sở Lăng Xuyên lại đang cho chiếc máy tính cô yêu nhất vào thùng đựng hàng "Tiểu Xuyên Xuyên, anh là muốn chuyển nhà sao ?"

"Trong lúc mang thai, cảm em được chơi máy tính." Sở Lăng Xuyên nói xong liền dán băng dính lên thùng đó, khom người mà dùng hai tay ôm lấy mà đặt chiếc máy tính vào tủ, nói với Tổ Tổ "Đi, ngồi sang bên cạnh đi, đừng cản trở."

Sở Lăng Xuyên nói xong liền đi ra ngoài phòng làm việc, tìm một cái thùng nữa rồi mở tủ giày, nhìn những đôi giày cao gót cùng guốc của Tổ Tổ bên trong mà không chút lưu tình đặt hết những đôi giày này vào trong thùng.

Tổ Tổ đứng cách anh không xa vội về mặt tội nghiệp, người đàn ông này lại cất giày của cô đi thì lúc đi làm cô sẽ đi cái gì đây, cô cầu xin : "Tiểu Xuyên Xuyên à, anh có thể thủ hạ lưu tình chút không ?"

"Mẹ anh nói, giày cao gót đi rất không tốt, em lại gió thoảng bên tai rồi." Sở Lăng Xuyên cũng không ngẩng đầu mà roẹt roẹt vài cái, đóng thùng lại rồi dùng băng dính dán lên, ôm vào trong chỗ trống ở phòng ngủ.

Tiếp đó anh lại càn quét đến chỗ phòng ngủ, không tồi, phòng ngủ không có cái gì để cất đi nhưng khi càn quét đến phòng bếp thì đến lò vi sóng cũng cất vào, lý do là cô phóng xạ làm Tổ Tổ hết chỗ nói nôi, muốn khoa trương như vậy sao : "Em không cần dùng liền thôi, anh có cần dây vô như vậy không."

"Anh sợ em lười biếng mà lén dùng." Sở Lăng Xuyên đối với lực kiểm chế của Tổ Tổ xem ra khá là không tin tưởng, vẫn là cất vào thì an toàn hơn.

Cuối cùng thì đi càn quét nhà vệ sinh, Tổ Tổ nghĩ thầm, thôi xong rồi, anh sẽ không định ném đi đồ trang điểm của cô chứ, ôi trời, không cần đâu. Nhưng khi cô đi vào thì người nào đó đã cất toàn bộ đồ trang điểm mà cô chịu đau để mua vào tủ rồi.

Hu hu, không cho cô dùng đồ trang điểm không phải thành thiếu phụ luống tuổi có chồng sao ? Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn thấy đáng về muốn khóc của Tổ Tổ mà nhìn không được nở nụ cười, qua đó hôn lên mặt cô một chút rồi nói : "Bảo bối ngoan nào, cái này về sau lại dùng, bây giờ tạm thời tích thu thôi."

Nhìn trán anh có chút mồ hôi, trời rất nóng mà anh không mặc áo, cô vội hỏi : "Được được, em không cần, lời dặn dò của trường bối, của anh em đều sẽ nhớ kỹ, anh liền nghỉ ngơi chút đi, đừng làm nhiều quá, nhanh chóng đi tắm đi."

Cần quét xong rồi cũng không có thể làm tiếp nữa nên Sở Lăng Xuyên tắm rửa một chút, để Tổ Tổ chờ ở nhà, anh đi ra ngoài một chuyến mà còn không cho cô đi.

Trước kia anh nói, khi anh trở lại bọn họ hai người sẽ giống như hình với bóng, mà bây giờ lại luôn luôn để cho cô một người đợi chờ. Nhưng mà tóm lại là vì trong bụng cô còn có tiểu Xuyên nhỏ, cô liền hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt này đi.

Tổ Tổ đợi thật lâu nhưng anh vẫn chưa trở lại, cô liền nằm trên ghế sofa mà ngủ gật. Tầm hơn ba giờ thì rốt cuộc người nào đó cũng trở lại, còn mua một đồng tử đặt bên cạnh bàn trà.

Tổ Tổ vốn ngủ không được sâu nên cũng thức dậy mà dụi dụi mắt, nhìn đến đồng tử lớn đồ vật kia mà không khỏi ngẩn người, tiếp theo nhìn không được mà mở to hai mắt nhìn anh, kinh hô "Sở Lăng Xuyên, anh vậy mà, quá phá của đi !"

Cô đi qua nhìn một chút, anh mua giấy, còn có đồ dưỡng da cho trẻ em, đương là còn có cho cô cùng nữa, vẫn còn mấy thứ linh tinh nữa, mỗi thứ đồ đồ đều mua gấp hai, bởi vì khẳng định là một nửa thời gian cô sẽ ở nhà mình, một nửa còn lại sẽ ở nhà ba mẹ bên kia nên một nửa sẽ chuẩn bị sẵn ở nhà ba mẹ An.

Anh cẩn thận hơn cô nhiều, thật sự, cô thừa nhận điều đó. Còn có chút mặc cảm...

Hai người cũng lấy đồ ra rồi cất kỹ, rốt cuộc cũng yên tĩnh rồi. Cuối cùng Tổ Tổ cũng hiểu rõ, đây là anh nghĩ trước khi đi thì thứ nên thu xếp cũng đã thu xếp, lần này đi không phải là một lần, cũng hông phải là nửa tháng không thấy nữa.

Anh không thường ở nhà nên không có cách để chăm sóc cô, cũng không có biện pháp để làm cho cô chút gì đó. Khi cô cần anh nhất thì anh cũng không thể ở cùng cô, cả cô cùng tiểu Xuyên nhỏ, anh có thể kiếm chút thời gian làm việc này cũng đã rất rất ít rồi.

Cho nên lúc còn ở nhà anh muốn làm hết những điều có thể.

Làm xong mọi việc rồi thì anh cũng đi rửa mặt rồi thoải mái khoan khoái đi ra, ngồi bên cạnh Tổ Tổ. Cô nhìn anh vất vả mà bụng nước mát cho anh, anh không tiếp lấy, ý tứ cực kỳ rõ ràng là muốn cô cho anh uống.

Tổ Tổ không nói gì mà liền đưa tay cho anh uống. Ứng ực, vào miệng vài ngụm mà anh đã uống hết sạch, sau đó lại đến gần Tổ Tổ mà thừa cơ trộm hương, vươn cánh tay ôm cô vào lòng : "Bảo bối, lát nữa anh phải đi luôn rồi."

Anh nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại lộ ra nồng đậm không nỡ. Trong lòng Tổ Tổ cũng hiện lên một hồi cô đơn khó tả, một tháng không trở về, vừa trở về rồi lại phải đi, trong lòng rầu rĩ không biết nói gì cho tốt.

Sở Lăng Xuyên nghiêng đầu, từng chút từng chút hôn lên môi cùng mặt Tổ Tổ : "Bảo bối, không vui rồi sao ?"

"Không có." Tổ Tổ không muốn ảnh hưởng tâm tình của anh, huống chi cô cũng hiểu rõ, cũng phải hiểu được anh không dễ dàng, cô đưa tay sờ sờ cằm của anh, cười cười "Lần này, không phải anh cũng đi một tháng không chút tin tức đi ?"

Sở Lăng Xuyên nhếch môi nở nụ cười, con người càng thêm sâu xa mê người mà nhìn cô như vậy, làm cho cô cảm thấy được mình như muốn say, người đàn ông lại tha thính rồi. Tổ Tổ rút người lại, khoanh tay mà chặn giữa hai người, cắt đứt tia lửa kia..."Đừng, lúc nào cũng thả thính, trả lời vấn đề đi."

Về mặt Sở Lăng Xuyên nghiêm túc trả lời : "Lần này bảo đảm sẽ không !"

Tổ Tổ nhu hòa nở nụ cười, hai tay xoa đầu anh, cười tí mắt nói : "Tiểu Xuyên Xuyên thật ngoan, cái này không kém lắm, chị liền không so đo lúc trước anh lạnh nhạt nữa, về sau biểu hiện thật tốt không phải chị sẽ không nổi bão nữa sao."

Sở Lăng Xuyên nhíu mày, vươn tay nắm chặt eo cô, thu chặt hai cánh tay làm cơ thể hai người dính sát vào nhau, con người đen sâu thẳm của anh nhìn cô, giọng điệu nghiêm khắc nói : "An Nhục Tổ, đừng dùng hai cái má lúm đồng tiền của em dụ dỗ anh phạm tội, cẩn thận anh phát thú tính sẽ ăn em đấy !"

"Sợ anh sao, chỉ cần anh dám." Tổ Tổ nói xong lại vẫn làm chuyện xấu mà hôn lên môi anh ba lần, Sở Lăng Xuyên liền trực tiếp hôn lại, nụ hôn cực nóng mang theo nồng đậm không tha, lại đúng lúc ngừng lại.

Bởi vì tiểu Xuyên nhỏ, hiện tại anh nhìn được.

Hai người không tha mà dính lấy nhau thật lâu, anh không thể tiếp tục kéo dài nữa, thật sự phải đi rồi.

Trước khi đi, Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ đến bên nhà ba mẹ An trước, thuận tiện cũng quét sạch nhà ba mẹ An một lần, đồ nên thu thập cũng đã thu lại để tránh cho Tổ Tổ động đến rồi.

Đối với sự cẩn thận của Sở Lăng Xuyên, trưởng bối ba mẹ An cũng bày tỏ ủng hộ.

Tổ Tổ không muốn nghỉ ngơi, nhưng Sở Lăng Xuyên lại ra lệnh cô phải đi nghỉ ngơi cho nên cô đành phải về phòng ngủ nằm.

Sở Lăng Xuyên vậy mà lại ngồi cạnh cô, nắm tay cô mà lo lắng dặn : "Bảo bối, anh đi rồi, thật sự đi rồi, em phải ở nhà ngoan ngoan, không được quấy phá, biết chưa ?!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 54.2

Tổ Tổ không muốn nghỉ ngơi, nhưng Sở Lăng Xuyên lại ra lệnh cô phải đi nghỉ ngơi cho nên cô đành phải về phòng ngủ nằm.

Sở Lăng Xuyên vậy mà lại ngồi cạnh cô, nắm tay cô mà lo lắng dặn : "Bảo bối, anh đi rồi, thật sự đi rồi, em phải ở nhà ngoan ngoan, không được quấy phá, biết chưa ?!"

Làm như cô thật sự là người quấy phá ấy, cô luôn vô cùng nghiêm chỉnh có được không.

Nói xong, anh cúi đầu nhẹ nhàng áp lên bụng cô, dặn "Bảo bối nhỏ, con cùng với Bảo bối lớn phải nghĩ đến ba, đừng quên mất ba đấy. Cũng nên đi rồi." Sau khi nói vài câu nửa đùa nửa认真 xong, tùy tiện hôn lên môi cô vài cái rồi liền không do dự mà đứng dậy đi.

Tổ Tổ muốn nói gì cũng không kịp. Nhìn cánh cửa khép lại, cô xuống giường, mở cửa ra một khe nhỏ mà nhìn Sở Lăng Xuyên chào tạm biệt ba mẹ cô, tiếp theo liền đi luôn. Cô cúi đầu quay lại trên giường, lần đầu tiên cảm nhận được tạm chia tay cũng là một loại đau đớn.

Cô nằm trên giường mà ngủ mê man, lại có thể ngủ thẳng đến tầm sáu giờ, thật sự có thể ngủ mà, cô không khỏi xấu hổ cho bản thân, ba mẹ đã làm xong cơm tối đang chờ cô rồi, cô liền vội vàng rửa mặt ăn cơm.

Ăn xong cơm tối thì Tổ Tổ liền theo thói quen định đi rửa bát, lại bị ba cùng mẹ đuổi ra, còn nói về sau việc này không cần cô làm. Bỗng chốc cô trở thành người rảnh rỗi, thậm chí cô còn có chút không thích ứng được.

Xong việc ở phòng bếp thì ba người liền ngồi ở phòng khách xem ti vi... Còn Soái Ca thì lăn chơi trên mặt đất, hiện giờ Soái Ca đã cao lớn hơn rồi, hơn nữa còn càng đẹp trai. Tổ Tổ rất muốn đùa chơi cùng Soái Ca nhưng vì liên quan tới việc mình đang mang thai mà ba mẹ cũng đã không cho phép cô gần gũi quá với Soái Ca rồi.

Khi mới vừa biết tin cô có thai thì vẫn thương lượng muốn tạm thời đưa Soái Ca ra ngoài, Tổ Tổ không đồng ý nên ba mẹ An cũng chỉ tạm thời bỏ đi ý nghĩ này, dù sao Lý Nguyệt Hương cũng không nỡ đưa Soái Ca đi, cố gắng dùng để cho Tổ Tổ gần gũi quá là được rồi.

Lúc đang xem ti vi thì trong phòng đột nhiên truyền tới âm thanh của Sở Lăng Xuyên, âm lượng vừa phải, giọng điệu cứng rắn vừa phải mà hô lên : "Bảo bối nghe điện thoại này, vợ nghe điện thoại đi, vợ nghe điện thoại đi !"

Tổ Tổ cùng ba mẹ đều bối rối, ba người đưa mắt nhìn nhau mà không rõ sao lại như vậy, âm thanh là từ nơi nào chứ, vẫn là Soái Ca phản ứng nhanh mà "Vù" một tiếng đã chạy vào phòng ngủ của Tổ Tổ, chỉ sau chốc lát đã ngậm điện thoại của cô đi ra.

Chuông điện thoại đang mạnh mẽ hô, bảo bối nghe điện thoại này, vợ nghe điện thoại đi. An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương đều nở nụ cười, Tổ Tổ cũng cảm thấy buồn cười, lại giống xưa, cầm điện thoại ở trong miệng Soái Ca mà kết nối, đỏ mặt đứng dậy đi vào phòng ngủ.

"Bảo bối, cảm thấy chuông điện thoại mới như thế nào ?"

Bên kia có giọng nói thấp trầm, lại mang theo đắc ý làm Tổ Tổ nhìn không được cười "Không thể không nói đồng chí thủ trưởng rất sáng tạo, vừa rồi quả thật em đã nghĩ là anh đang ở đây, hóa ra là tiếng chuông âm ỉ hồi lâu, khi nào thì anh làm cho em vậy, tại sao em lại không biết ?"

"Khi em đang ngủ. An Nhục Tổ, em có ăn cơm ngon lành không đó ?"

"Đương nhiên là có, anh thì sao, đã ăn chưa ?"

"Anh ăn xong lâu rồi, được rồi, anh cúp máy đây, em tùy ý làm việc đi."

"Hả ?"

"Hả cái gì, cúp máy."

Tổ Tổ còn chưa kịp nói gì thì bên kia Sở Lăng Xuyên đã cúp điện thoại, cảm thấy có lẽ là muốn cho cô thử nghiệm một chút về sức mạnh tiếng chuông mới đi. Không thể không nói rất là mạnh mẽ nha, đều làm tất cả mọi người bối rối.

Dù sao thời gian vui vẻ cũng có chút ngắn ngủi, mấy ngày nghỉ trong nháy mắt đã đi qua, Tổ Tổ lại bắt đầu cuộc sống đi làm, không có sự tồn tại của anh cũng không quá tệ, cô còn có tiểu Xuyên nhỏ, còn có ba mẹ, có bạn bè, cũng không phải một mình. Cuộc sống cũng không có vẻ quá cô quạnh hay cô đơn.

Nhuệ mà có một vị trí trống không, vì không có ai có thể thay thế.

Vốn không biết khi mang thai không chỉ cảm thấy không thoải mái, và ngay đầu tuần thì cô đã bắt đầu nôn nghén, may là cũng không quá nghiêm trọng, mặc dù có chút gầy vò nhưng vẫn còn chịu được.

Anh mới đi được hai ngày, mỗi ngày đều gọi điện cho cô, nghe giọng nói quen thuộc mà tràn đầy cưng chiều của anh mà trong đầu sẽ nhin không được nghĩ tới khuôn mặt anh, nghiêm nghị hay dịu dàng, cười giòn, tóm lại là có rất nhiều về mặt, có chút muốn gặp anh.

Chiều hôm đó, sau khi hết tiết học, chỗ gác công có gọi điện tới nói có hai người bộ đội tìm cô, tông lòng Tổ Tổ nhin vui vẻ không được, ngày lúc đầu đã nghĩ tới chuyện Sở Lăng Xuyên trở về, cô liền vứt điện thoại xuống mà lòng tràn đầy vui mừng đi ra ngoài.

Khi Tổ Tổ tới cửa thì liền thấy hai chiến sĩ đang mặc quần áo bình thường, không phải Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ nhìn kỹ một hồi, là chiến sĩ trẻ thuộc ban nấu nướng cùng ban thông tin, cô có chút tò mò, là hai chú bộ đội trẻ này muốn tham cô sao ?

Bây giờ với Tổ Tổ, thỉnh thoảng ở trên đường nhìn thấy người mặc quân trang thì đều cảm thấy thân thiết, huống chi nhìn thấy binh lính thuộc Sở Lăng Xuyên, cô càng cảm thấy thân thiết cùng vui vẻ.

"Chào chị dâu !"

Hai chiến sĩ trẻ cùng nhau hô lên.

Tổ Tổ cười nhẹ, nhìn thấy bọn họ cũng cảm thấy thân thiết "Tiểu Vương, Tiểu Lưu, là hai người nha. Tại sao hai cậu lại đến đây. Hôm nay không phải chủ nhật, a...không phải lên chạy đến đây chứ ?"

Tiểu Vương chỉ mới mười bảy tuổi, nghe Tổ Tổ nói như vậy thì liền vội vàng vàng giải thích "Chị dâu, hai chúng ta chúng ta là người tốt làm việc tốt, doanh trường đặc biệt để hai bọn em đến đây, để chúng em tới mở mang kiến thức."

Tổ Tổ nhin không được nở nụ cười : "Tôi nói đùa thôi, cậu lại tưởng là thật đấy."

Tiểu Lưu Hàm cười cười, đưa cho Tổ Tổ cái hộp đang cầm : "Chị dâu, hôm nay hai chúng em có thời gian rảnh, vừa lúc đi dạo qua nên doanh trường để chúng em mang tới một thứ cho chị dâu."

Tổ Tổ giờ tay nhận lấy, trong lòng bị lấp đầy với kinh ngạc cùng vui sướng, sau khi nói cảm ơn với hai chiến sĩ trẻ thì Tiểu Vương cùng Tiểu Lưu cũng chào tạm biệt Tổ Tổ liền đi "Chị dâu, chị cũng bận việc nên chúng em cũng nên đi rồi."

"Cảm ơn các cậu. Này, đúng rồi, các cậu định chuyển đến đâu ?"

Tiểu Vương gãi đầu, nở nụ cười "Chúng em vẫn là lần đầu tiên tới đây nên không biết chỗ nào tốt cả."

"Các cậu đợi một chút." Tổ Tổ nói xong liền chạy tới chỗ gác công, sau mấy phút đồng hồ liền trở lại, nói với hai chiến sĩ : "Đáng tiếc là buổi chiều không trống lịch, nếu không tôi có thể đưa hai người đi rất nhiều nơi chơi rất vui."

Tiểu Lưu cười hi hi nói : "Đúng rồi, chị dâu, doanh trường còn nói, chị có em bé nên phải để chị chú ý nghỉ ngơi, không thể quá mệt nhọc. Chúng em cũng là đi dạo vớ vẩn thôi, tùy tiện đi một chút."

Mặt Tổ Tổ nhin không được đỏ, người đàn ông này, sao có thể nói được những lời này chứ, lời nào cũng nói được. Để sợ quá dễ sợ. Cô vội càn đưa cho Tiểu Lưu tấm giấy trong tay : "Trên giấy này viết địa điểm cùng tuyến đường, ngồi xe nào tôi cũng đã viết trên đó, còn có số di động của tôi, buổi tối nếu không kịp trở về có thể gọi điện cho tôi, có thể ở chỗ bạn tôi cũng được."

"Cảm ơn chị dâu, chúng em nên đi."

Sau khi hai chiến sĩ trẻ nói cảm ơn rồi rời đi, Tổ Tổ cũng đỏ mặt quay về phòng làm việc, đồng nghiệp Tiểu Chu vỗ nhẹ lên vai cô một cái "Có việc gì vui sao, mặt đầy hoa đào kia. Chồng cậu đưa tới sao ?"

Tổ Tổ liếc mắt nhìn Tiểu Chu một cái, không nói chuyện coi như ngầm thừa nhận, Tiểu Chu đoán được đúng liền hô lên : "Mở ra nhìn đi, để cho chúng mình mở mang kiến thức một chút xem quà của quân nhân thì có gì khác biệt."

Mọi người cũng đùa giỡn theo, cơ bản chỉ muốn nháo để cô mở ra nhìn thôi, nếu Tổ Tổ lại ngượng ngùng thì sẽ giống như làm kiêu, mọi người không rảnh mà có thói quen chơi đùa, coi như không thấy gì, cô đành phải cười nói : "Được rồi, không phải chỉ cho các cậu xem thôi sao ? Các cậu cũng đừng nói mình khoe khoang."

Tiểu Chu tính háp háp, cười nói : "Được được, khoe khoang một chút thì thế nào, nếu là mình, mình liền khoe khoang. Cho các cậu hâm mộ ghen tỵ đi."

Mọi người cười một trận. Tổ Tổ cũng giơ tay mở hộp ra, trước tiên là mình nhìn kỹ đã, không nhìn ra là cái gì, lúc này mới yên tâm mở hẳn ra liền thấy đó là mô hình xe tăng được dán từ những vỏ đạn.

"Oa, quả nhiên là không giống người thường."

"Thật là đẹp mắt, lại rất khác biệt, không lẽ là tự làm sao ?"

Tổ Tổ cũng không nghĩ tới là quà tặng như vậy, không cần phải nói, chắc chắn là chính anh làm, tay vẫn thẳng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại vui rạo rức, cô nhìn không được mà đưa tay chạm vào chiếc xe tăng bằng vỏ đạn kia.

Mọi người được thấy đủ rồi, cũng vui đùa đủ rồi nên làm gì thì đi làm, Tổ Tổ lật lại xe tăng một chút, quả nhiên thấy phía dưới xe tăng có một lá thư trong phong bì được gấp vương vức thẳng tắp, cô có chút vội vã lấy ra, mở ra, trên đó viết : Bảo bối thân yêu :

Vô cùng nhớ em cùng tiểu Xuyên nhỏ. Đây là anh quà tặng anh đưa cho tiểu Xuyên nhỏ, mong em cất giữ ổn thỏa để khi tiểu Xuyên nhỏ lớn lên, cho con biết, anh thân là ba nó, đồng chí Xuyên lớn, tuy chưa từng có thể làm bạn cùng con lớn dần nhưng trong lòng luôn luôn lo cho con.

Bảo bối, thay anh ân cần hỏi thăm tiểu Xuyên nhỏ trong bụng em, thuận tiện hỏi con có vui vẻ vì quà tặng này không. Hôn em bảo bối. Tháng 6 quay trở lại, Xuyên.

Tổ Tổ vừa nhìn vừa cười, cười đến dịu dàng, cười đến ngọt ngào, thế nhưng khi cô xem xong đến lần thứ hai thì lại cau mày, nghĩ thầm, được đó Sở Lăng Xuyên, tổng cộng viết được mấy câu thì đều là tiểu Xuyên nhỏ, hoàn toàn bỏ quên em rồi, hừ hừ, tiểu Xuyên nhỏ, có nhìn cho tốt đi.

Mang theo tâm tình sung sướng, rốt cuộc cũng đến thời gian tan giờ, Tổ Tổ cất xong quà tặng của Sở Lăng Xuyên cho tiểu Xuyên nhỏ mà cảm về nhà, hôm nay cô không về chỗ ba mẹ bên kia.

Gọi điện thoại cho biết hôm nay không về, sau đó đi mua một chút nguyên liệu để nấu ăn rồi về nhà. Thay xong quần áo mặc nhà, còn đi thêm đôi dép lê Sở Lăng Xuyên mua cho rồi liền đi bày món quà dành cho tiểu Xuyên nhỏ trong cái tủ vương ở phòng làm việc.

Tổ Tổ còn dùng băng dính dán một cái nhãn ở trên, viết rõ ngày mấy tháng mấy, Sở Lăng Xuyên tặng cho tiểu Xuyên nhỏ quà tặng tuyệt nhất, như vậy thì dù thời gian có trôi qua bao lâu thì cũng sẽ nhớ rõ mọi chuyện về phần quà tặng này.

Mới vừa chuẩn bị xong thì liền nghe thấy giọng nói của Sở Lăng Xuyên. bảo bối nghe điện thoại này, vợ nghe điện thoại đi. Vừa nghe liền biết là anh đang gọi tới, Tổ Tổ rời khỏi phòng làm việc đi tới phòng khách, chuông điện thoại di động vẫn đang kêu...Cô lấy điện thoại từ trong túi, cố ý không ấn, sau khi chặt đứt cuộc gọi điện gửi cho người nào đó tin nhắn : Đang ghen, gọi điện nhất định không tiếp.

Bên kia Sở Lăng Xuyên nhận được tin nhắn mà có chút khoog hiểu, ghen cái gì đây ? Chẳng lẽ hiểu lầm anh cùng người đàn bà nào đó ngoại tình ? Làm sao có thể, nơi này đều là các ông, lập tức liền gọi điện thoại, Tổ Tổ lại vẫn không nhận.

Sở Lăng Xuyên bắt đắ dĩ, đành phải gửi qua một tin nhắn : Bảo bối, dấm chua từ đâu tới chứ, anh vẫn luôn thật thà theo khuôn phép, thủ thân như ngọc. Không cho phép nghĩ linh tinh, nếu không thì anh cũng chẳng nhận em !

Tổ Tổ nhìn tin nhắn của anh mà nhìn không được bật cười, bấm một hồi rồi gửi qua một tin nhắn : Con chào ba, con là tiểu Xuyên nhỏ, quà tặng con vô cùng thích, mẹ đã cất quà tặng thỏa đáng. Nhưng mà vì sao mẹ lại không có quà ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 54.3

Sở Lăng Xuyên không khỏi bật cười, bấm một lúc, gửi một tin nhắn : Tiểu Xuyên nhỏ, mong con chuyển lời cho mẹ, mẹ phải rộng lượng, có đáng về làm mẹ, không cần tranh thủ tình cảm cùng tiểu Xuyên nhỏ đâu, quá kỳ cục rồi.

Tổ Tổ nhắn lại : Mẹ nhận phê bình của ba thủ trưởng, đang suy nghĩ, muốn con chuyển lời cho ba thủ trưởng, phải chú ý cơ thể, bảo vệ tốt tiền vốn. Trong nhà mọi việc đều tốt, vì tiểu Xuyên nhỏ, mẹ cũng sẽ ăn cơm thật tốt, đừng nghĩ nhiều, hết.

Gửi xong tin nhau, chỉ trong chớp lát, bên kia liền gửi lại, Tổ Tổ mở ra liền thấy có mấy chữ : Nhớ em bảo bối. Hết.

Cuộc nói chuyện của hai người cũng kết thúc, Tổ Tổ ngâm nga đi nấu cơm.

Khi nói chuyện trực tiếp thì có những lời không nói được, nhưng mà dùng tin nhắn để trò chuyện thì lại có thể nói ra nhiều thứ, bản thân nghĩ lại một chút cũng cảm thấy sến súa rồi.

Tổ Tổ run người, tiếp tục ngâm nga.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, cô và Sở Lăng Xuyên liên hệ với nhau chỉ qua điện thoại và điện thoại, Chủ nhật anh không thể trở về, mà cô vì đang có thai nên không thể đi lại trên đường, cho nên cũng không đi thăm anh được.

Thời tiết càng ngày càng nóng, đứng cảm đứng ngoài đường liền cảm thấy như bị nướng chín, mặt trời chói chang, chiếu xuống làm rát đỏ cả da, người đi trên phố cũng rất ít, đều tìm chỗ nào râm mát mà đi thôi.

Buổi chưa khó chịu cũng trôi qua, mặt trời lặn dần về phía tây, mới cảm thấy không nóng bức làm người phát điên nữa. Tan tầm, Tổ Tổ sắp xếp một số đồ đạc rồi cùng đồng nghiệp đi về, nhưng mà vừa mới ra cổng thì liền thấy được một người không nghĩ đến.

Người này xuất hiện, có thể dễ dàng làm rối loạn trái tim bình yên của cô, khiến cô không thể ung dung bình tĩnh, thậm chí cô luôn luôn nhanh nhẹn miệng cũng trở thành không biết ăn nói.

Hồi còn trẻ, cô từng thăm men anh, nhìn thấy anh là cô lại mặt đỏ tim đập, anh nói một câu thôi nhưng cô có thể vui vẻ rất lâu, mỗi ánh mắt của anh, từng cử chỉ của anh, ở trong mắt cô đều vô cùng đặc biệt, đều sẽ được ghi lại chặt chẽ trong lòng cô, làm cô ngây ngô như đứa ngốc.

Cô còn nhớ rõ lúc tình cảm thăm men kia có kết quả thì đã mừng như điên như thế nào, còn chưa kịp cảm nhận, anh lại dứt áo rời đi, chỉ để lại cho cô tình cảm yêu thương khôn khổ, thì ra chẳng khác gì bông hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Hai người đứng đó đối mặt với nhau, đồng nghiệp của Tổ Tổ đã rời đi từ lâu, Thẩm Hạo Vũ bước một bước ngắn, nhíu mày đánh giá cô: "Em có vẻ gầy quá."

Tổ Tổ nắm chặt tay, bắt bản thân bình tĩnh một chút "Anh tìm tôi có việc gì?"

"Không có việc gì, đến thăm em, tìm một chỗ nói chuyện thôi." Anh tự nhiên nói như thế, vô tư thật giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mà lúc này bọn họ chỉ giống như bạn bè lâu ngày chưa gặp.

Tổ Tổ không nhận được nghĩ đến, anh muốn làm cái gì đây? À, có lẽ do lâu quá nên cô đã quên, lúc trước, không phải vì phần lạnh nhạt này của anh mà cô thích anh sao? Mà lúc này, vì sao, cô lại hận cái sự lạnh nhạt đó như vậy. Có phải người lạnh nhạt thì luôn đại biểu cho bạc tình?

"Được." Anh lạnh nhạt như vậy, nhưng vì sao cô lại không thể, cố gắng để làm cho bản thân lạnh lùng, trong lòng cứ không bình tĩnh như vậy, giờ phút này cô cảm thấy bản thân chẳng nguy trang được bao nhiêu.

Hai người ngồi xuống tại một quán cà phê gần đó, anh vì cô mà chọn cà phê cô thích uống nhất, cô lại ngăn lại, tự mình chọn loại nước táo khác, anh nhìn cô: "Khẩu vị của em đã thay đổi."

Tổ Tổ hơi nhượng mày "Ừ, mọi thứ đều thay đổi rồi, về việc khẩu vị, cũng nên theo đó mà thay đổi, không phải sao?"

Thẩm Hạo Vũ cười cười, nụ cười lại lạnh nhạt như vậy "Anh nghe quán trưởng nói, chồng em là bộ đội."

"Ừ, quán trưởng nói không sai, anh ấy là bộ đội." Nhắc tới Sở Lăng Xuyên, cô liền nhận không được mà nở nụ cười, tươi cười kia không phải giả vờ, mà là từ trong trái tim, dù cho Thẩm Hạo Vũ ở trước mặt, cô vẫn có thể cười tự nhiên.

Thẩm Hạo Vũ đột nhiên hỏi: "Em yêu anh ta không?"

Tổ Tổ thu lại nụ cười "Việc này liên quan đến anh sao?"

"Tổ Tổ, anh biết em vẫn giận anh, là anh không làm theo lời hứa, để cho em thất vọng..."

"Thẩm Hạo Vũ, những thứ này em không muốn nghe, em đã từng muốn chỉ một lời giải thích mà thôi, vì sao anh lại không quay về giải thích. Nhưng bây giờ, em lại không còn muốn nữa, những thứ đã qua liền qua..."

"Bởi vì em đã kết hôn, nên toàn bộ mọi thứ về anh đều không còn liên quan đến em sao?" Thẩm Hạo Vũ ngắt lời Tổ Tổ, giọng điệu có chút gấp gáp, thậm chí có chút kích động, nói xong mới ý thức được bản thân đã luống cuống: "Thật xin lỗi, Tổ Tổ, anh không có ý khác, anh chỉ không hi vọng em kết hôn là vì giận anh mà thôi."

Tổ Tổ giống như bị nhắm trúng huyết đạo, muốn cãi lại, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Thẩm Hạo Vũ tiếp tục nói: "Nhìn thấy được, anh ta là người đàn ông không tệ. Tuy anh không hiểu rõ được anh ta, nhưng mà, nhìn lo lắng trong ánh mắt anh ta đối với em, anh thấy được, anh ta yêu em, sẽ cho em hạnh phúc được."

Qua mọi chuyện, anh không mong nhận được câu trả lời, anh chỉ hi vọng em có thể tha thứ anh, vì anh con người này mà em phải bỏ đi hạnh phúc bản thân, cũng đừng hận anh Tổ Tổ, em không đáng phải tự hại bản thân vì anh."

"Này, không cần anh phải giả vờ người tốt, hạnh phúc của em đương nhiên em sẽ nắm lấy." Tổ Tổ trợn mắt nhìn anh, thờ dãi "Thẩm Hạo Vũ, anh không biết nếu lúc này anh khóc nói rằng anh hối hận sao không trở về sớm một chút, muốn em trở lại bên cạnh anh, lớn tiếng nói rằng anh sai lầm rồi, như vậy"

càng làm cho em hết giận sao?"

Thẩm Hạo Vũ nhàn nhạt cười "Anh cũng không muốn phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác. Huống chi, nếu anh thật sự làm như vậy, đại khái em cũng sẽ một cước đá văng anh, sau đó vứt cho anh một chữ, cút! Hoặc là cho anh một cái tát."

"Sai." Tổ Tổ cắt ngang lời anh, vẻ mặt thành thật nói: "Em sẽ cho anh một cái tát, đá anh một cước văng ra, lại tiễn anh một chữ, cút."

Hai người đồng thời nở nụ cười, cô cười đến thoải mái, anh cười đến nhạt nhòa, cười xong, anh mới nói: "Biết vì sao anh không làm như vậy không? Anh nghĩ chúng ta không làm người yêu, vợ chồng, thì còn có thể làm bạn bè."

Tổ Tổ không nói gì, Thẩm Hạo Vũ hỏi: "Như thế nào, chẳng lẽ làm bạn bè cũng không được sao? Em vẫn không thể bình tĩnh đối mặt với anh?"

Không thể bình tĩnh đối mặt với anh? Đó chính là nói cô còn để ý anh đấy, anh đã rộng rãi như vậy, cô còn gì không tốt nữa. "Anh đã mở miệng như vậy, vì cái gì em không thấy rõ chữ. Làm bạn bè liên là bạn bè, có gì đáng ngại. Nhưng mà chồng em rất thích ăn dầm chua, anh đừng không có việc gì lại tìm tới em phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người ta đấy."

Sở Lăng Xuyên thích ăn dầm chua sao? Khi không có ai, cô không thể nghĩ đến việc anh rộng lượng, cô nhịn không được nhớ lại lần trước khi Cao Tường tìm cô, sau đó Sở Lăng Xuyên gặp được liên lôi kéo Cao Tường đi uống rượu, hai người say đến rồi tỉnh rồi ngủ, đưa đũa nhau cả đêm.

Từ lần đó về sau, rốt cuộc Cao Tường cũng không dám đến tìm cô, nghĩ đến đó Tổ Tổ liền nhịn không được mà nở nụ cười, tiếp tục nói: "hưng mà, em nghĩ, chồng em sẽ mời anh ăn cơm đấy, ngày nào đó anh ấy đi tìm anh, anh đừng nghĩ mình có thể đấu lại một mình, không cẩn thận bị thương hoa hoa lệ lệ liên không tốt. Được rồi, trời không còn sớm, anh thanh toán, em phải đi rồi."

Nói xong Tổ Tổ liền đứng dậy rồi đi, hiện tại cô đã học được chiêu đó của Sở Lăng Xuyên, không cho người ta có cơ hội giữ lại, rõ ràng lưu loát rồi đi. Mà Thẩm Hạo Vũ nhìn bóng lưng Tổ Tổ rồi đi, vốn vẻ mặt lạnh nhạt liền dần dần biến mất, chỉ còn lại cô đơn cùng thương cảm.

Thực ra trong lòng Tổ Tổ cũng không rộng rãi giống như thể hiện, dù sao đã yêu nhiều năm như vậy, đợi nhiều năm như vậy, há có thể dùng ba lời nói đối xóa sạch. Cô chỉ muốn cố gắng, cố gắng làm nhạt dần những thứ tình cảm nhiều năm kia, cố gắng đặt tình cảm vào Sở Lăng Xuyên, cô đồng ý rồi, cô sẽ thử yêu anh.

Bắt xe đi về nhà ba mẹ, dọc đường đi, cảm xúc cũng trở lại bình thường, cô lên tầng, mở cửa đi vào, liền cảm thấy không khí có chút khác thường, đôi giày đi vào phòng khách liền nhìn thấy mẹ đang xem ti vi trong phòng.

Không có gì khác thường. Nhưng vì sao cô lại có một cảm giác rất kỳ quái, cô cất cặp rồi hỏi: "Mẹ, trong nhà không có việc gì chứ?"

Về mặt Lý Nguyệt Hương bình tĩnh, liếc mắt nhìn Tổ Tổ, nói: "Không có con."

"Tại sao ba chưa về ạ? Có phải là vụ án nào lớn không?" Tổ Tổ nói xong liền ngồi bên cạnh mẹ, cảm thấy hôm nay mẹ có chút là lạ. Soái Ca cũng hết sức ngoan ngoãn ngồi xổm ở trong chỗ của mình trước ban công.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 64: Chương 54.4

Editor: Mèo (meoancamam)

Lý Nguyệt Hương đứng dậy, đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: "Ba con đi công tác cũng không nói cho mọi người trong nhà, dù sao vội vàng như vậy thì chắc chắn là có vụ án lớn rồi. Mẹ cũng lười hỏi ông ấy."

"À..., con đi thay quần áo rồi giúp mẹ nấu cơm." Tổ Tổ nói xong cũng đứng dậy, đi về phòng ngủ của mình, vừa mở cửa ra lại nhìn thấy ghế tựa trong phòng mình có một người đàn ông đang ngồi, đáng ngồi thẳng tắp.

"Sở Lăng Xuyên!" Tổ Tổ vui vẻ kêu một tiếng, cả người xông đến, nào biết được cô vừa mới ôm lấy anh đã bị anh đẩy ra, vậy mà anh lại không chút nhiệt tình nào cả, còn không nể mặt đẩy cô ra nữa.

Hừ! Cô tức giận, sau đó cũng không vui vẻ mừng anh về.

Về mặt Sở Lăng Xuyên nghiêm túc, chỉ giương đôi mắt, giọng nói lạnh lùng: "Ngồi xuống."

Tổ Tổ nhủ mày, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn anh, lại là bộ mặt đen thui giống như cả thế giới thiếu nợ anh vậy, cô lui ra sau rồi ngồi lên giường: “Này, anh làm sao vậy, làm gì mà lại trưng bộ mặt đen thui ra thế, ai chọc giận anh à.”

Đôi mắt đen của Sở Lăng Xuyên nhìn thẳng vào mặt cô, cũng không nói lời nào. Tổ Tổ buồn bực, đây là tình huống gì đây, cô cầm gối ném lên người anh: “Sở Lăng Xuyên, nói chuyện đi, còn giả vờ nghiêm túc, đùa cợt về lạnh lùng làm gì.”

Chiếc gối bị Tổ Tổ ném được Sở Lăng Xuyên giờ tay bắt được rồi vứt lại trên giường. Anh nghiêm túc nói: “An Nhục Tổ, em thành thật khai báo cho anh, mấy ngày nay anh không ở nhà, em đã làm những “chuyện tốt” gì, không nói thật thì anh sẽ nhốt em vào nhà tù đen!”

Làm “chuyện tốt” gì rồi? Cô cố gắng nghĩ, cẩn thận suy nghĩ, cô vẫn luôn thành thật, không nghịch ngợm gây sự đâu, vội hỏi: “Sở Lăng Xuyên, em thực sự không làm chuyện gì xấu mà, thật sự, em thế!”

“Vẫn còn không thành thật khai báo?”

Sở Lăng Xuyên tức giận, cũng không cho tiểu Xuyên nhỏ chút mặt mũi, Tổ Tổ liền chột dạ, vợ lấy rồi ôm cái gối: “Em, em nói, anh cũng không cần tức giận vậy.”

“Nói.”

Sở Lăng Xuyên ra lệnh, Tổ Tổ liền bắt đầu dùng đầu ngón tay đếm: “Việc đó, mấy ngày trước, mẹ nấu trứng gà cho em, em không ăn hết liền vụng trộm cho Soái Ca ăn. Còn có sữa nữa, thực sự uống không hết, cũng cho Soái Ca, Soái Ca cũng không uống, em liền chỉ còn cách mang đi tưới hoa, cái này cũng không gọi là lãng phí chứ?”

Còn có, chính là, em có vụng trộm dùng máy tính của ba một chút, nhưng mà em phải đi tra mấy tư liệu, là bắt buộc. Em cũng đi chơi cùng Hàm Hàm, Tiểu Nhiên một lần, nhưng mà tám giờ em đã về rồi... Còn nữa...”

Tổ Tổ nói xong liền không dám nói nữa, sắc mặt của người nào đó càng ngày càng đen: “Còn nữa, chính là... Ừ, cái đó, hôm nay em gặp Thẩm Hạo Vũ, cũng đi đến quán cà phê ngồi một chút, cho nên... Cho nên về có chút muộn, chính, chính là như vậy.”

Sở Lăng Xuyên đầy mây đen “Vậy mà em lại cho Soái Ca ăn trứng gà? Lấy sữa để tưới hoa? Còn chơi máy tính, về muộn? Còn đi gặp con rắn mất kính kia? An Nhục Tổ, lá gan của em càng ngày càng to ra rồi phải không?”

Về mặt Tổ Tổ “em đã nói rõ, anh diệt hết khí thế của em”: “Anh không nói thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, em theo lệnh của anh hết cả, nếu anh hung dữ với em, về sau có chuyện gì em cũng không nói cho anh nữa!”

“An Nhục Tổ, sữa cùng trứng gà đều là để bổ sung dinh dưỡng cho em và tiểu Xuyên nhỏ, mặc dù không thích ăn thì về sau cũng không được phép vứt đi. Máy tính không thể động vào, tra tư liệu có thể nhờ người khác làm cho. Còn nữa, báo cáo rõ ràng tình hình em đi gặp họ Thẩm đi.”

“Cụ thể tình hình hôm nay... là...” Tổ Tổ cố ý nói đến một nửa rồi dừng, hết nhìn đông lại nhìn tây, ôm chặt gối, nắm móng tay, Sở Lăng Xuyên liền buồn bực, rốt cuộc chịu không nổi, nhanh chóng ngồi bên cạnh Tổ Tổ, hai tay nắm lấy bả vai cô, thúc giục: “Có chuyện gì, nói mau.”

Về mặt Tổ Tổ hơi sợ sệt nói: “Người nào đó quá hung dữ, em không dám nói.”

“Bảo bối, nói nhanh đi.” Sở Lăng Xuyên thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn so với thời tiết, tiến về phía mặt Tổ Tổ, về mặt muốn hôn lên, một tay ôm eo cô, tay kia lại sờ loạn trên người cô.

Hồ hấp ẩm áp phả lên mặt Tổ Tổ, còn cánh tay không thành thật kia làm cho cô có chút thỏa mãn. Vợ vàng giờ tay đẩy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phiếm hồng, nhỏ giọng nói: “A, anh dựa vào người em gần như vậy thì em nói kiểu gì, lùi về sau chút đi. Em nói cho anh, mọi chuyện đều nói cho anh.”

Sở Lăng Xuyên ôm cô, đỡ lên để cho cô dạng chân ngồi lên chân anh, đối mặt mình, hai tay vẫn ôm chặt eo cô: “Nói mau, không thì anh sẽ nghiêm trị.”

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là hôm nay lúc tan giờ, anh ấy đi tìm em, nói muốn ngồi một chút, em nói được sau đó liền đi, có nói chuyện vài câu, anh ấy nói muốn làm bạn bè, em... em liền đồng ý.”

Nói xong Tổ Tổ liền quan sát anh, rất sợ anh sẽ nổi giận, nào có người nào đồng ý để vợ mình có dính dáng tới người yêu cũ, không nghĩ tới anh lại nở nụ cười, cúi đầu mạnh mẽ hôn cô hai lần: “Chúc mừng em có thêm một người bạn nữa, ngày nào rảnh rồi, mọi người có thể cùng nhau ngồi một chút. Có lẽ đôi bụng rồi, bảo bối, đi ăn cơm thôi.”

“Hả?” Tổ Tổ thật sự không thể tin được, cô liền qua được cửa ải như vậy, thế nhưng anh lại không phản đối cô làm bạn với Thẩm Hạo Vũ, suy nghĩ của người đàn ông này, cô thực sự có chút không hiểu được, nhìn anh định ôm cô đi ăn, cô liền vội vàng hỏi: “Anh cũng chưa nói cho em biết vì sao anh lại chột quay về như vậy đâu, cũng không báo cho em trước.”

“Nhớ em với tiểu Xuyên nhỏ, vừa hay rảnh rồi liền về nhà đây.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền đặt cô xuống, nắm tay cô đi ra ngoài, giúp Lý Nguyệt Hương làm cơm tối. Tổ Tổ nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, không nói được rõ sự vui vẻ trong lòng, vì anh về mà trái tim trở nên mềm nhũn.

Giúp mẹ làm cơm chiều, gọi điện cho An Quốc Đống, ba đang bận việc nên không thể trở về, cho nên cơm tối chỉ có ba người bọn họ cùng với chú chó Soái Ca.

Sau khi ăn xong, Lý Nguyệt Hương liền mang Soái Ca xuống nhà tắm bộ xung quanh, trong nhà chỉ còn Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên. Hai người đã không gặp nhau một tuần, luôn luôn nói không hết chuyện, cùng nhớ nhưng vô tận nữa.

Tổ Tổ nghĩ đến việc anh trở về, buổi tối cũng không định về nhà, vừa nói ra ý nghĩ của mình, không nghĩ tới Sở Lăng Xuyên lại đưa cho một câu nói làm lòng cô lạnh đi: “Anh sẽ phải quay lại doanh trại.”

“Hả?” Cô không tin được lời anh nói là thật, trở về một lúc lại đi ngay, như vậy là có ý gì, không phải là làm cho người ta vui vẻ một lúc rồi liền vứt xuống mặt kệ sao, rất quá đáng.

Sở Lăng Xuyên nhìn ánh mắt Tổ Tổ chuyển sang thất vọng thì liền đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, an ủi: “Anh về nhà Chủ Nhật này. Thực sự phải có năng lực nhanh lắm đấy.”

Tổ Tổ nghe xong liền nghĩ, thôi cũng được..., lại vui vẻ nở nụ cười: “Ừ, thế nào cũng được..., nhưng mà anh về nhà một lúc như vậy, rồi lại phải đi về suốt đêm, lần qua lần lại như thế, lần sau nếu anh không có thời gian cũng đừng đi nữa, đợi ngày nghỉ rồi hãy về.”

Nói xong, Tổ Tổ lại cảm thấy không đúng nha, anh về nhà đúng hôm không phải ngày nghỉ, là khó có được nhưng khi về nhà lại trưng lên bộ mặt đen sì, nhất định có vấn đề. Cô liền nghiêm mặt tra hỏi: “Sở Lăng Xuyên, anh thành thật khai báo đi, rốt cuộc là vì sao anh lại gấp gáp về nhà như vậy? Thực sự bởi vì nhớ em và tiểu Xuyên nhỏ sao?”

Sở Lăng Xuyên khẽ trừng mắt: “Đương nhiên là thật.”

“Em không tin.” Tổ Tổ nói xong liền ôm lấy anh, chơi xấu là không được, em đã thành thành thật thật nói rõ, anh cũng phải như vậy “Nếu anh không nói, hôm nay em liền không cho anh đi.”

Sở Lăng Xuyên đứng dậy, Tổ Tổ không ngăn được liền nắm chặt lấy cánh tay anh không buông ra “A a, Sở Lăng Xuyên, anh không nói, em liền không buông anh ra, anh đừng nghĩ chạy được.”

“An Nhục Tổ, em là người lớn rồi mà vẫn hư lắm, buông ra nào, anh phải đi rồi.” Sở Lăng Xuyên buồn cười nhìn cô, nâng tay vuốt mặt cô: “Bảo bối, nghe lời nào.”

Tổ Tổ mới không chịu thua đáng về này của anh “Sở Lăng Xuyên, anh không nói sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của em, tâm trạng em mà buồn bực không vui, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tiểu Xuyên nhỏ, anh nói hay không, tự mình quyết định đi, ôi.” Cô thở dài một hơi, buông anh ra, vẻ mặt buồn bực ngồi trên giường.

Sở Lăng Xuyên bất đắc dĩ thôi, không quan tâm nữa, nói cho cô vậy, đến tiểu Xuyên nhỏ cũng mang ra rồi, bảo anh yên tâm đi sao được, anh liền đứng đó, từ trên cao nhìn Tổ Tổ.

“Thực sự chuyện là như thế này. Đêm hôm qua anh mơ thấy ác mộng, mơ thấy ai đó mang theo tiểu Xuyên nhỏ và người đàn ông khác bỏ trốn, anh hô lớn một tiếng em đừng đi, liền tỉnh giấc, sau đó nhanh chóng trở lại”

Sở Lăng Xuyên nói xong, Tổ Tổ liền tròn tròn mắt, quá kinh ngạc rồi, cô tròn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên: “Cho nên anh đột nhiên xuất hiện, mà vừa về đã trưng bộ mặt đen sì dọa người là do giấc mộng đó sao?”

Sở Lăng Xuyên ho khan một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mấu chốt vẫn là vì quá nhớ em và tiểu Xuyên nhỏ, được rồi, đã nói xong, anh đi đây, em mà còn dám không ăn tốt mấy thứ đó, anh cũng sẽ xử lý em.”

Anh nói xong liền xoay người đi liền, thế nhưng Tổ Tổ lại ngờ ngạc ngồi ở đó, bị lời nói của Sở Lăng Xuyên làm kinh ngạc rồi. Cô cũng không để ý anh lưu luyến không rời, chính là đang lúc bản thân thất thần thì Sở Lăng Xuyên lại quay lại, hôn lên mặt cô vài cái rồi mới như một trận gió rời đi.

Tổ Tổ sùng sốt một lúc rồi mới ôm gối, nằm úp sấp xuống mà cười như điên trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Vợ, Anh Cùng Em

Sở Lăng Xuyên đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, Tổ Tổ thật sự không thể tin được anh lại vì một giấc mơ như vậy mà đột nhiên chạy về, đen mặt mà hỏi cô một hồi. Nhưng mà ngẫm nghĩ lại, dù anh không giống như bị điên nhưng cũng sắp bị thần kinh rồi, không còn là người bình thường nữa.

Cho nên, anh đột nhiên về nhà thực ra là nhớ cô, hoặc cũng có thể là giấc mơ kia tạo ra tác động rất lớn đi. Thực sự cảm thấy, có khi anh thật sự như một đứa trẻ to con vậy, bên ngoài thì trưởng thành chừng chạc, nhưng tính cách trẻ con bên trong vẫn chưa biến mất, ...

Anh vung tay áo đi, vung tay áo lần nữa anh lại về. Anh đã từng nói, vung nhiều thành thói quen rồi, nhưng mà vì sao, ...

Chủ nhật, anh nói lúc đó anh sẽ trở về, cô liền đếm đầu ngón tay mấy ngày, rốt cuộc cũng đã đến Chủ nhật. Sau khi tan giờ làm, mọi người đều thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi, Tổ Tổ cũng vậy.

Trên môi cô hiện lên tươi cười, vẫn không kìm lòng được mà hát vài bài hát, nhìn ra được tâm tình của cô đang rất tốt. Đương nhiên là rất tốt rồi, nghĩ đến hôm nay Sở Lăng Xuyên sẽ trở về, trong lòng cô liền không kìm nén vui sướng được.

Tổ Tổ nhin không được nhớ lại, anh thường nửa đêm với về đến nhà, hay là đã ở nhà chờ cô ? Hoặc có thể là, khi cô đi ra cổng trường, anh đã đứng ở trước cổng rồi chẳng, thẳng tắp đứng đó mà chờ cô, đón cô về nhà.

Khi cô miên man suy nghĩ thì cũng đã sắp xếp xong mọi thứ rồi, cô liền đeo túi sách rời khỏi cùng đồng nghiệp. Những đồng nghiệp có xe hoặc đi nhờ xe đều nhón nhíp rời đi, Tổ Tổ đứng ở cổng, không thấy được bóng dáng thẳng tắp kia đâu ?

Ồ ? Người này, không phải không về rồi chứ ? Hay là buổi tối mới về, cũng không gọi điện báo cho cô một tiếng. Cô đứng ở nơi đó, chờ đợi, nhìn xung quanh, hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của anh xuất hiện, nhưng mà vẫn không thấy.

Đột nhiên trước mắt bỗng tối lại, có người ở đằng sau che nắng cho cô. Dù cho không nhìn thấy, dựa vào cảm giác cô biết đó là anh, mùi hương kia, cảm giác kia, cô đều quen thuộc, liền nhin không được nở nụ cười, đưa tay người che kín ánh mắt cô kia, cảm được.

Anh buông ra, cô quay đầu, quả nhiên thấy được khuôn mặt anh tuần cương nghị của anh, còn có đôi mắt sâu thẳm kia, đang phóng điện về phía cô, ánh mắt đó thực sự làm cho người ta không thể dời mắt được.

Tổ Tổ nở nụ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, anh muốn phóng điện, cô cũng làm.

Sở Lăng Xuyên lại nghiêm mặt, hai tay chấp sau lưng, đôi mắt nhìn Tổ Tổ từ trên xuống dưới : "Anh nói em này cô giáo An, vừa rồi em hết nhìn đông lại nhìn tây là tìm ai vậy, anh đứng sau lưng em lâu như vậy mà em không phát hiện ra, quả không đúng đi ?"

Tổ Tổ nhìn lại anh, nhìn chăm chú gương mặt cương nghị của anh : "Sau gáy em không có mắt, em nói anh cái vị chiến sĩ này, anh không có việc gì trốn sau lưng người khác làm gì, là sở thích sao ?"

Sở Lăng Xuyên giơ tay, theo thói quen nhẹ xoa xoa đầu cô "Em định tiếp tục làm nhảm với anh, hay là theo anh về nhà đây ?"

Về mặt Tổ Tổ vui vẻ, ôm cánh tay anh, rõ ràng lưu loát nói: "Về nhà !"

Sở Lăng Xuyên đứng trên con đường khác, khó trách Tổ Tổ tìm người cũng không tìm xa được, lần này anh cố ý ra về huyền bí. Lên xe, anh thuần thục khởi động xe, chạy về phía nhà bọn họ.

Đi được nửa đường, mua đồ ăn, Sở Lăng Xuyên muốn làm một bữa tối thịnh soạn, Tổ Tổ cũng gọi điện về nhà nói tối hôm nay không về. Cô tính ngày mai lại đi thăm cha mẹ hai bên.

Về đến nhà, vừa thay giày xong, Sở Lăng Xuyên liền vớt tất cả những thứ này nọ xuống đất, ôm Tổ Tổ, liên tiếp hôn mặt cùng môi cô, hai tay mạnh mẽ vừa phải vòng qua người cô, hai người gặt gao ôm chặt lấy nhau.

Khi môi anh lưu luyến rời khỏi đôi môi của Tổ Tổ, đôi mắt sâu thẳm nhìn mặt cô chăm chú, trầm thấp hỏi : "Bảo bối, chúng ta đã mấy ngày không gặp rồi đây ?"

Hai tay Tổ Tổ từ lúc nào đã ôm chặt lấy thất lưng rắn chắc của anh, nghĩ một chút "Tính hôm nay nữa thì là ba ngày."

"Tại sao anh lại cảm thấy, chúng ta đã ba năm không gặp rồi nhỉ. Tới đây, để anh nhìn thật tốt xem nào." Sở Lăng Xuyên nói xong liền đẩy Tổ Tổ ra, kéo dần khoảng cách của hai người, nhuu nhuu mảy "Sao gầy như vậy."

"Hà ? Có sao ?" Tổ Tổ không đồng ý, bản thân cũng không cảm thấy mình gầy, giơ tay捏捏 ngang hông mình, lại sờ sờ mặt mình "Không có mà, không khác lắm so với trước kia."

"Tối đây, ngồi xuống nào." Sở Lăng Xuyên nói xong liền kéo Tổ Tổ ngồi lên ghế sofa không xa, hai người ngồi cạnh nhau "Nói đi, muốn ăn cái gì, anh đều có thể làm ra cho em."

"Tùy thôi." Nhắc đến ăn uống, cô liền không có chút khẩu vị gì, giống như rất muốn ăn, nhưng khi ăn lại không cảm thấy gì cả, còn có thể nhin không nghĩ đến việc nôn ra, cho nên cũng không dám yêu cầu cái gì, khẳng định sẽ không ăn được.

Sở Lăng Xuyên vươn tay nắm mặt cô, ra vẻ tức giận nói : "An Nhược Tổ, em bảo anh "Tùy thôi." là như thế nào đây, hả ? Nói mau, ăn cái gì, anh đi làm. Đừng khách sáo đây vạ."

Được rồi, vậy cô liền không khách sáo, cô muốn ăn, gà xé phay xào ngô rang, bí đỏ hấp, canh móng giò. Cuối cùng món chính là gà xào cay, món Sở Lăng Xuyên thích nhất, đương nhiên, mấy thứ này đều mua rồi.

Nếu Sở Lăng Xuyên còn muốn ăn cái gì khác thì cô liền nghiên cứu mà làm, cô không có nhiệm vụ phụ trách gọi món ăn.

Tổ Tổ nói xong món muốn ăn, Sở Lăng Xuyên liền đứng dậy nhanh chóng đi nấu, cô thì lại thu dọn phòng.

Khoảng qua một tiếng, cơm tối cũng xong rồi.

Đồ ăn trên bàn, khi Sở Lăng Xuyên gọi Tổ Tổ đến ăn, nhìn thấy sắc mặt Tổ Tổ không tốt lắm đi ra từ phòng vệ sinh liền nhanh chóng đi tới, ôm eo cô : "Đây là làm sao vậy ?"

Tổ Tổ phẩy tay "Không có việc gì, là phản ứng bình thường thôi. Cơm đã xong?" Mới vừa ới một trận, ôi.

"Cơm đã xong, đến ăn thôi." Sở Lăng Xuyên nói xong cũng ôm lấy Tổ Tổ vào phòng ăn, hai người lần lượt ngồi xuống, bàn ăn đầy món tỏa ra mùi thơm mê người. Nếu như trước đây thì khẳng định cô ăn ngon lành, nhưng bây giờ một chút khẩu vị cũng chẳng có, cho dù không muốn ăn thì vẫn phải ăn thôi.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ như vậy thì trong lòng cũng chẳng biết làm sao, cực kỳ đau lòng. Anh nhanh chóng nhét đĩa vào tay cô: "Vợ, em nhìn đi, muốn ăn cái gì thì ăn nhiều một chút."

"Anh cũng phải ăn chứ." Tổ Tổ một miếng thịt đưa đến miệng anh, anh liền há miệng cắn cả miếng, cũng cầm lấy thìa múc canh, đặt xuống trước mặt cô "Em nhanh chóng ăn đi, anh tự ăn được."

Tổ Tổ ăn vài miếng liền che miệng chạy đi, Sở Lăng Xuyên bị dọa sợ, liền vội vàng chạy qua thì bị Tổ Tổ đóng cửa chặn bên ngoài, cô cũng không muốn anh nhìn thấy cảnh tượng ghê ghê này. "Vợ!" Ở bên ngoài Sở Lăng Xuyên nghe thấy Tổ Tổ ới bên trong, chỉ có thể lo lắng suông mà không giúp được gì, cũng chẳng thay cô làm việc này, trước kia anh chỉ biết phụ nữ khi có thai sẽ nghén thai gì gì đó, nhưng hôm nay thấy chính vợ mình bị hành hạ như vậy, anh càng sâu sắc cảm nhận được phụ nữ mang thai quả thực cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Ăn cơm tối mấy lần rồi cuối cùng cũng ăn xong. Sau khi tắm rửa hai người liền đi nghỉ ngơi. Lúc này Tổ Tổ đã cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, làm tỏ trong lòng anh, cảm thấy thực yên ổn, tay cũng vô tình vuốt nhẹ trên ngực anh.

Cô vô ý, nhưng mà anh có tâm đấy, trong lòng là người con gái mình nhớ mong hằng đêm, huống chi đã lâu lắm không "làm" rồi, anh cũng có nhu cầu. Nhưng mà Tổ Tổ đang mang thai, anh cũng không thể làm càn, cho nên anh đành phải phát huy hết tính nhẫn nại siêu cường của mình.

Cô gái này, không chịu ngoan ngoãn, đây không phải đang khiêu chiến lực nhẫn nại của anh sao? Sở Lăng Xuyên không nhịn được nữa mà nắm bàn tay không thành thật của cô, ngón từ chính nghĩa nói: "An Nhược Tổ, em có thể ngoan ngoãn chút được không, tay đang mò mẫm chỗ nào vậy."

Lúc này Tổ Tổ mới hoàn hồn, thấy tay mình đang khiêu chiến trên ngực anh thì liền vội vàng rút tay về, lúc này anh lại nắm chặt, nhân lúc cô không phòng bị mà kéo tay cô đi xuống giữ chặt nơi đó của anh.

Cứng rắn!

Tổ Tổ tròn mắt nhìn, đây là lần đầu tiên cô đụng chạm đến chỗ này, mặt liền lập tức nóng ran, vội vàng rút tay khỏi cái nắm tay của anh, xấu hổ tức giận vỗ lên ngực anh một cái.

Về mặt Sở Lăng Xuyên cười xấu xa, nhìn không được hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, nghĩ đến việc cô bị nghén đến như vậy liền nhìn không được nói: "Bảo bối, em thực vất vả, anh thực đau lòng, nhưng bản thân lại không thể thay em được. Hãy kiên trì, sau khi sinh đứa con này thì em với anh đều tự do rồi."

"Anh tự do cái gì? Anh cũng không phải sinh con." Người này, mỗi từ mỗi câu đều có thể là người khác thoải mái trong lòng, dùng rất tốt, vẻ ngoài đẹp trai, lời nói cũng xinh đẹp nha.

"Bảo bối, nhìn em khó chịu, anh cũng khó chịu theo." Sở Lăng Xuyên nói xong liền đến gần tai Tổ Tổ, xấu xa nói: "Hơn nữa, em là thịt trong anh, lúc này thấy được sờ được, sao lại không thể ăn chứ."

Nói xong, lưng Tổ Tổ liền bị véo một cái không chút lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Vợ, Anh Cùng Em (2)

Hai người vốn định đi thăm cha mẹ, sau đó sẽ đưa Tổ Tổ ra ngoài giải sầu. Nhưng bỗng nhiên có một cuộc điện thoại gọi tới làm rối loạn kế hoạch của bọn họ.

Là La Vi Khôn gọi tới tìm Sở Lăng Xuyên, biết anh đang ở nhà liền báo cho anh biết, hôm nay là hộp lớp cấp hai, muốn anh đưa Tổ Tổ tham gia cùng. Địa điểm là biệt thự nhà La Vi Khôn, mười giờ có mặt.

Nhìn thời gian một chút, bây giờ cũng đã chín giờ, còn một tiếng nữa, chuẩn bị một chút thì thời gian còn lại cũng đủ. Bạn học trung học cấp hai khó có thể tụ họp với nhau, đã bao nhiêu năm không gặp rồi.

Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đi thay quần áo, chuẩn bị tham gia họp lớp cùng bạn học. Phía trên anh mặc một chiếc áo sơ mi sọc kẻ sần lỗ tay, mở hai cúc áo làm lộ ra một vùng da cổ màu đồng. Phía dưới mặc quần thường xanh dương đậm, hai chân thon dài vô cùng khỏe khoắn.

Tổ Tổ mặc một chiếc váy đầm, nửa trên màu trắng, phần eo đeo một chiếc thắt lưng màu hồng thắt thành nơ bướm. Làn váy được trang trí bằng họa tiết hoa hồng trắng đan xen, để hoàn chỉnh còn đeo trên đầu một chiếc mũ màu trắng cùng hồng. Do tóc dài quá nên Tổ Tổ ngại xõa ra sẽ nóng, cô bện thành đuôi sam, rũ ngang bên vai trông rất có dáng vẻ thủy mị.

Hai người nhìn trang phục của đôi phương một chút, Sở Lăng Xuyên liền nhìn không được mà cau mày, tay chỉ váy Tổ Tổ: "Váy quá ngắn, đùi cũng lộ ra rồi, đổi đi."

Tổ Tổ cúi đầu nhìn váy của mình, vừa tới đầu gối, không dài không ngắn, có chỗ nào lộ đùi chứ, rõ ràng là anh nói hư nói vượn. Cô ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào cổ áo hở ra để lộ làn da màu đồng trước ngực anh: "Không phải anh cũng nên nhìn lại bản thân sao, ngực cũng lộ ra rồi, em còn chưa nói anh, làm cái gì mà không đóng cúc chứ, khoe khoang anh có bắp thịt, cổ làn da màu đồng à, dừng nhá. Em đây váy vừa đến đầu gối, không dài không ngắn, vô cùng thích hợp, Sở Lăng Xuyên, em không đổi."

Hai người đang tranh luận thì điện thoại reo lên, Tổ Tổ liếc anh một cái rồi đi nhận điện thoại. Là Thiệu Minh Thành gọi tới, hỏi bọn họ đã đi chưa, Tổ Tổ bảo đã biết rồi cúp điện thoại. Lúc này cô mới nhớ ra, Thiệu Minh Thành cũng là bạn học cấp hai của Sở Lăng Xuyên.

Khi xuất phát, Sở Lăng Xuyên vẫn còn phê bình váy Tổ Tổ không thích hợp, Tổ Tổ cũng vẫn nói anh cài cúc áo có vấn đề.

Hai người này, đến vấn đề quần áo cũng có thể tranh luận, thật sự cũng quá buồn chán rồi. Tổ Tổ không đồng ý, thời gian cũng không còn nhiều, cuối cùng Sở Lăng Xuyên phải thỏa hiệp thì hai người mới ra cửa được.

Biệt thự nhà La Vi Khôn ở vùng ngoại ô, lái xe hơn hai mươi phân (*) liền đến, mà cuộc họp lớp này cũng một là một tay anh tổ chức.

(*) phân: đơn vị đo độ dài của Trung Quốc được sử dụng trong đời sống hàng ngày, giống với yến tạ tấn của Việt Nam, 1 phân = 1 cm (Editor: mình nghĩ tác giả nhầm đơn vị chăng?)

Khi Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đến, một chiếc xe con cũng đi sau bọn họ cùng vào, nhìn người trong xe liền biết đó là Thiệu Minh Thành.

Hai chiếc xe con dừng lại, Thiệu Minh Thành vừa xuống xe liền đi đến chỗ Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên.

"Chị dâu, nghe nói chị có thai, chúc mừng chúc mừng nha." Thiệu Minh Thành cười cười chào hỏi cùng Tổ Tổ trước, lúc này mới luyện thuyên với Sở Lăng Xuyên, "Xuyên Tử, chúc mừng, đã lên chức làm cha rồi, cái người này có chuyện tốt nào cũng đều đi trước anh em."

"Hâm mộ, hâm mộ, chính tôi cũng phải tranh thủ thời gian thôi." La Vi Khôn cười ha hả nói xong, cũng đi tới đây "Minh Thành à, ông mà muốn làm cha thì lúc này cũng là cha mấy đứa rồi?"

"Nằm mơ đi, bớ nói bậy." Thiệu Minh Thành nói xong xoay người quay lại xe mình, mở cửa rồi đưa tay nắm lấy cái gì đó, thế nhưng lại kéo ra một người sồng sồng chứ. Tổ Tổ vừa nhìn thấy thì không khỏi tròn tròn mắt, đó không phải là Tiểu Nhiên sao?

Về mặt Tiểu Nhiên buồn bực xuống xe, hất tay Thiệu Minh Thành ra. Chỉ là khi thấy Tổ Tổ thì cảm xúc cũng khá hơn một chút, đi tới cạnh Tổ Tổ khoác tay cô, cho Thiệu Minh Thành một ánh mắt ra oai.

Thiệu Minh Thành mà kéo Tiểu Nhiên ra cũng không tốt, đương nhiên Sở Lăng Xuyên lại càng không. La Vi Khôn liền nói: "Đi thôi, mọi người đều vào hết rồi, chỉ chờ mấy vị đại thần các ông thôi đây."

La Vi Khôn nói xong thì mọi người cũng đi đến vườn hoa sau nhà, Tiểu Nhiên cùng Tổ Tổ dắt tay nhau đi đằng sau ba người đàn ông. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu sau liền đi vào một khoảng sân rộng lớn.

Trong lúc nói chuyện phiếm thì Tổ Tổ mới biết được, Tiểu Nhiên là bị Thiệu Minh Thành bắt đi chứ không phải tự nguyện, trách không được sao lại có vẻ mặt buồn bực như vậy. Hỏi cô bạn rốt cuộc đang phát triển đến đâu rồi, cô nàng chỉ nói vắn vắn như vậy. Cô trốn tránh, anh ta cũng lại vẫn có thể bắt được cô. Hai người này chắc vẫn đang chơi trốn tìm đây mà.

Khi Tổ Tổ và Tiểu Nhiên chậm rãi đi đến vườn hoa thì liền nhìn thấy rất nhiều người, mọi người ai cũng rất thân thiện nói chuyện với nhau, cả trai lẫn gái thì ước chừng khoảng hai mươi mấy người, thật đúng là không ít đâu.

Là mấy người bạn cùng lớp đi với người nhà, đa số đã nhiều năm không gặp, cùng nhau tụ lại một chỗ ôn chuyện trông vô cùng náo nhiệt.

Cách đó không xa còn có người giúp việc đang nướng thức ăn, một bàn dài bày các loại hoa quả tráng miệng.

Người có chút đông nên trong thời gian ngắn Tổ Tổ chưa tìm thấy Sở Lăng Xuyên, quay đầu rút cuộc cũng tìm thấy anh đang ôn chuyện cùng vài người bạn cùng lớp, hình như đang bị tra hỏi gì đó, dáng vẻ có chút thoát thân không được.

Khi cô nhìn về phía anh thì đúng lúc anh cũng thấy được cô, liền âm thầm vẫy vẫy tay ý bảo cô qua chỗ đó. Cô cũng muốn qua đó nhưng mà không thể

bỏ lại Tiêu Nhiên được.

Lúc này, Thiệu Minh Thành liền đi tới kéo Tiểu Nhiên vào trong ngực, quay đầu nói với Tổ Tổ: "Chị dâu, chị đi cùng Xuyên Từ đi, Tiểu Nhiên đã có em rồi."

Nói xong, Tiểu Nhiên liền bị Thiệu Minh thành kéo đi, Tổ Tổ nhìn hai người mà nhin không được lắc đầu cười.

Sau khi thấy Tiểu Nhiên rời đi, lúc Tổ Tổ định đi đến chỗ Sở Lăng Xuyên thì anh cũng đã rời khỏi chỗ đó đang đi về phía cô, mới đi được vài bước thì liền bị một cô gái cao gầy chặn lại.

Sở Lăng Xuyên hơi cúi đầu nhìn cô gái chặn đường đi của mình, định nói chuyện thì cô gái kia lại cười cười nói: "Lăng Xuyên, đã lâu không gặp, còn nhớ rõ mình không?"

"Ô Tuệ Vân." Trí nhớ của Sở Lăng Xuyên vẫn luôn vô cùng tốt, tuy nhiều năm không gặp nhưng vẫn có thể nhớ được người bạn cùng trung học này, bọn họ cũng từng ngồi cùng bàn, anh là lớp trưởng còn cô là lớp phó học tập. (Cặp đôi đẹp nhất trong lớp học, chẳng hiểu sao cái bọn học giỏi chúng nó cứ được ngồi cùng bàn, đã giỏi càng giỏi, còn những học sinh đáng thương yếu thì càng yếu..)

"Không thể ngờ, cậu vẫn nhớ rõ mình." Tô Tuệ Vân nói rất nhỏ, giống như đang hồi tưởng gì đó, sau liền có chút hoảng hốt nói: "Năm đó cậu không nhận được tin sao... Vì sao cậu lại không đến, mình đã chờ cậu cả đêm."

Đúng lúc Tổ Tổ đi tới, những lời này của Tô Tuệ Vân đều được cô thu hết vào tai, ách? Cái tình huống gì đây?

Sở Lăng Xuyên khẽ nhủ mày, nhưng đó chỉ là chuyện trong nháy mắt, anh đã vươn tay ôm Tố Tố, giới thiệu: "Người này là vợ mình An Nhược Tố. Tố Tố, đây là bạn học trung học của anh, Tô Tuệ Vân."

"Chào cậu." Khi Tô Tô mỉm cười chào thì Tô Tuệ Vân lại có chút sững sốt, ánh mắt không e dè nhìn chằm chằm Tô Tô, cuối cùng rơi xuống người Sở Lăng Xuyên, có chút không dám tin hỏi: "Cậu, cậu kết hôn rồi? Thật có lỗi, mình, mình xin lỗi không tiếp chuyện được."

Tô Tuệ Vân nói xong cũng rời đi, bước chân có chút rối loạn giống như bị đá kích vậy, Tô Tổ trừng mắt với Sở Lăng Xuyên, nhún người, sắp đến gần anh nhỏ giọng nói: "Xem ra anh đã kết hôn làm cho không ít trái tim con gái tan nát dưới đất nha.."

"Chi nói bừa." Sau khi Sở Lăng xụ mặt mắng cô một tiếng liền có mấy người bạn học mang theo người nhà đi đến, mọi người cùng nhau ôn chuyện, giới thiệu người nhà cho đối phương.

Trong nội tâm Sở Lăng Xuyên rất tự hào nhưng về mặt lại vô cùng bình tĩnh giới thiệu Tổ Tổ cho mọi người biết.

Tất cả mọi người không gọi tên anh Sở Lăng Xuyên mà toàn gọi là lớp trưởng, hơn nữa còn vô cùng chú ý đến tình hình chỗ anh, nhìn ra được cái người lớp trưởng này có hình tượng rất lớn trong lòng mọi người.

Bạn học cũ ở cùng một chỗ, rất nhiều chuyện nói không hết, tán gẫu cả ngày cũng không xong. Thế nhưng Tô Tô lại chú ý thấy cô gái gọi là Tô Tuệ Văn kia lại cô đơn ngồi một chỗ, ánh mắt chỉ luôn nhìn Sở Lăng Xuyên.

Tô Tuệ Vân kia nhìn qua có chút thất hồn lạc phách, ánh mắt khi nhìn Sở Lăng Xuyên là khát vọng cùng tuyệt vọng. Xưa nay ai cũng hiểu được, trái tim thiếu nữ vào rất nhiều năm trước đã bị Sở Lăng Xuyên gây tai họa, ài.

Buổi tiệc họp lớp tiến hành thuận lợi, kết thúc tốt đẹp. Lúc chia tay, ai cũng đều lưu số điện thoại, rồi liền lưu lướt mà lục tục rời đi.

Không biết từ lúc nào mà Mạc Tiểu Nhiên đã được Thiệu Minh Thành đưa đi rồi. Lúc Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên rời đi, Tô Tuệ Vân kia vẫn nhìn theo bọn họ, về mặt cô đơn ngồi chỗ đó, không chút động đậy.

Về đến nhà, vừa mới đến cửa đôi giày thì Tô Tô liền bị Sở Lăng Xuyên bế lên đi vào phòng ngủ rồi hạ cô xuống giường. Sở Lăng Xuyên cũng ngồi cạnh, vươn tay nắm chân cô: "Vợ, em có mệt không, để anh xoa bóp chân cho nhé?"

"Không mệt mỏi." Tổ Tổ vỗ vỗ gối bên cạnh, "Qua đây, tiểu Xuyên Xuyên, chỉ có việc hỏi anh." (Editor: Hi hi, ghen rồi ghen rồi, màn tra hỏi bắt đầu ==))

"Vợ bảo bói, em chắc khát nước lắm, anh đi rót nước cho em." Sở Lăng Xuyên nói xong muốn đi, Tổ Tổ liền hô lên: "Sở Lăng Xuyên, dám chuẩn đi thì em sẽ không dễ yên cho anh đâu, ngồi xuống."

Hừ hừ, rốt cuộc đến lúc cô phát uy rồi, trong lòng Tô Tô tự hào.

Sở Lăng Xuyên ngoan ngoãn ngồi xuống, nở một nụ cười mê người "Vợ, có chuyện gì muốn hỏi, anh nhất định sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn. (*)"

(*) tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận : hễ biết thì sẽ nói, hễ nói thì sẽ nói hết.

Tổ Tổ nhủ mày, kỳ quái hỏi: "Cái cô gái đó sao lại như vậy, cái gì thư, cái gì đợi cả đêm nha? Người nào đó nói mình chưa từng trải qua tình yêu, chẳng lẽ là nói dối sao. Tiểu Xuyên Xuyên, nói dối là muốn trừng phạt!"

"Anh thực sự không biết sao lại như vậy, nếu như em muốn biết, anh liền giúp em đi hỏi." Sở Lăng Xuyên nghiêm trang nói xong liền đứng dậy muốn đi,

Tổ Tổ liền hô: "Anh quay lại cho em!"

Sở Lăng Xuyên đứng bên giường, đen mặt mà dơ tay đặt trước vị trí tim mình, vẻ mặt thống khổ nói: "Vợ à, em hoài nghi anh làm cho anh vô cùng đau lòng. Anh quyết định, tối hôm nay tuyệt thực!"

"Được, em cùng anh tuyệt thực." Không tin không trị được anh, trong lòng Tổ Tổ lạnh lùng hừ một tiếng.

Người nào đó tuyệt thực nhưng không thể khiến phụ nữ có thai tuyệt thực đâu, Sở Lăng Xuyên liền vội vàng nói: "Báo cáo vợ, là có chuyện như thế này. Lúc tốt nghiệp trung học, anh nhận được quá nhiều tờ giấy nhỏ nhưng đều không xem, cho nên về chuyện đã xảy ra với bạn gái kia, thật sự không biết, trả lời hoàn tất, xin lãnh đạo chỉ thị."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Vẻ mặt Tổ Tổ cố ý không tin.

"Đương nhiên. Vốn không hề phức tạp như vậy. Vợ, em phải tin tưởng anh."

Tổ Tổ nằm xuống, có chút ủ rũ nói: "Được rồi, muốn em tin tưởng anh cũng được. Nhưng mà anh cũng phải thể hiện chút thành ý. Hát một bài hát ru con cho em và tiểu Xuyên nhỏ đi. Nghĩ xem nào, bài Hai con hổ (*) đi, biểu đạt rất sâu đậm, để em ngủ thiếp đi rồi anh có thể tự do hoạt động."

Sở Lăng Xuyên cực kỳ khó xử, dơ tay ôm lấy đầu từ chối: "Bảo bối, thật sự môn hát sao, anh sợ dọa đến em cùng tiểu Xuyên nhỏ. Anh vẫn nên không hát thì hơn."

"Không được, bắt buộc phải hát." Tổ Tổ không thỏa hiệp, cô vẫn luôn tò mò, anh đẹp trai như vậy, giọng hát phải nên êm tai đúng không. Có phải dọa người giống như La Văn Khôn và Thiệu Minh Thành nói không đây?

Sở Lăng Xuyên không muốn hát, nhưng lại không thể không tuân theo chỉ thị của đồng chí An Nhượng Tổ, đành phải hát với dáng vẻ kháng khái hy sinh nói: "Anh hát! Nhưng mà bảo bối à, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Được, em đã chuẩn bị sẵn sàng, anh hát đi." Tổ Tổ hít sâu một hơi, đợi anh mở miệng, muốn mở mang kiến thức nghe tiếng hát muốn mạng người của anh.

Sở Lăng Xuyên lại lui về phía sau, lui đến cửa mới rống to: "Hai con hổ, hai con hổ..."

Đây thật sự là, Sở Lăng Xuyên vừa mở miệng giống như đang điên cuồng tranh giành với ai mất, ở đây có chỗ nào giống ca hát, rõ ràng là rống nha, chẳng khác gì rống đến nổi phá tan cổ họng cả, Tổ Tổ thiếu chút nữa bị anh hát đến gọi mẹ ời..

Vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt tròn tròn nhìn người đàn ông hát đến nổi gân xanh trên cổ đã hiện, cũng không chịu đựng được nữa mà hô: "Ngừng!"

Sở Lăng Xuyên lập tức liền không hề giọng, tuy Tổ Tổ thật sự không dám khen tặng với khả năng ca hát của anh nhưng vẻ mặt vẫn cố gắng ra vẻ hưởng thụ: "Ách, cái kia, được rồi, anh tự do hoạt động đi, em nghỉ ngơi một chút."

Nói xong Tổ Tổ liền nhắm mắt đi ngủ, tiếng hát này thật sự đáng sợ mà!

(*) Hai con hổ: bài hát Trung Quốc, cho những bạn nào muốn nghe thử ở đây rồi tưởng tượng tiếng hổ hát bài này sẽ biết giọng anh Xuyên như thế nào :v

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Vợ, Anh Cùng Em! 3

Phù, Tổ Tổ thở phào một hơi, may mắn vừa rồi không nói những thứ không nên nói cho trẻ con, nếu không chắc đều bị nghe hết rồi.

Sở Lăng Xuyên đóng cửa quay lại chỗ Tổ Tổ, ôm cô, hôn lên mặt cô rồi nghiêm túc hỏi: "Bảo bối, nhìn xem có thiếu gì không, nếu cần cái gì anh lại đi mua."

Môi Sở Lăng Xuyên hạ xuống môi Tổ Tổ, một màn triền miên dây dưa. Sau khi lưu luyến rời khỏi môi cô thì anh liền khom lưng, cúi đầu áp vào bụng Tổ Tổ, trẻ con nói: "Tiểu Xuyên nhỏ, con có biết hiện tại đang ở đâu không, là địa bàn của cha con đấy!"

Tổ Tổ cảm thấy anh thực có chút buồn cười, nhìn không được đưa tay ấn đầu anh, cười nói: "Chỉ nói những điều ngốc nghếch!"

Hai người lẳng lặng hưởng thụ ấm áp bình yên này, không bao lâu sau Tổ Tổ liền ngủ thiếp đi. Sau khi Sở Lăng Xuyên đắp chăn giúp cô liền đi ra ngoài, đoán chừng cô không ngủ tới giữa trưa thì cũng không tỉnh đâu.

Quả nhiên như Sở Lăng Xuyên đoán, Tổ Tổ ngủ thẳng tới trưa. Khi tỉnh lại thì đã lo liệu chuẩn bị xong một bàn cơm dinh dưỡng mà phong phú, vừa nhìn là biết đặc biệt làm vì cô, cho nên không thể làm phật lòng.

Sau bữa cơm, Sở Lăng Xuyên nhanh chóng phải đi, một mình Tổ Tổ liền ngồi ngốc trong phòng, lúc nhàm chán thì bật ti vi xem, đọc sách một chút, nếu không thì cũng là ngủ khò khò, thật sự cũng không thấy buồn chán mấy.

Khi tỉnh ngủ liền xuống nhà đi bộ một chút, chuyện trò với mấy người nhà cũng ở đây. Nháy mắt cũng đã đến giờ cơm tối, Sở Lăng Xuyên trở lại đưa cô đi ăn, không chỉ hai người bọn họ mà còn có mấy cán bộ cùng người nhà khác trong doanh đi ăn.

Một là chào mừng cô tới, hai là chúc mừng Sở Lăng Xuyên sắp được làm cha. Mấy người đàn ông ngồi một chỗ với nhau, hơn nữa lại còn tụ họp như vậy thì khó tránh khỏi phải uống rượu, hơn nữa chỉ nhiều không ít.

Sở Lăng Xuyên vui vẻ, một là vì sắp được làm cha, cũng do Tổ Tổ đã đến hơn nữa được người khác mời rượu, thịnh tình không thể chối từ liền uống không ít.

Tổ Tổ cũng hiểu được tâm trạng của anh, hôm nay ai cũng vui vẻ nên uống chút rượu cũng không quá, chỉ là sợ người nào đó uống rượu rồi lại luyện võ, chịu trận chính là cô nha.

Kết quả cuối cùng là thực sự uống nhiều quá. Mấy người nhà vẫn tỉnh táo nhưng mấy cán bộ lại say như tương dầm. Cuối cùng khi giải tán, Sở Lăng Xuyên coi như là người đi ổn định nhất nhưng cũng có chút lảo đảo, ban trưởng ban thông tin liền đỡ anh đi về phía khu dành cho người nhà.

Sở Lăng Xuyên lại thấy bản thân không say, vừa đi vừa hô với người bên cạnh: "Vợ, chồng em không có say, không có say!"

Tổ Tổ có chút dờ khóc dờ cười, rõ ràng là say mà còn nói không say chứ, ban trưởng cười nói với Tổ Tổ "Chị dâu, doanh trưởng cao hứng cho nên mới uống nhiều, bình thường anh ấy không như vậy đâu."

Những ban trưởng này tận lực bao che cho doanh trưởng của bọn họ, sợ cô tức giận vì anh uống rượu đây. Anh như thế nào cô còn không biết sao, cô đang muốn nói thì Sở Lăng Xuyên liền mở miệng kêu to: "Ai nói anh uống rượu! Anh không say, đúng không vợ?"

"Vâng, anh không say." Tổ Tổ đành phải chiều lời anh, ban trưởng kia cũng nhin không được phì cười.

Vóc dáng Sở Lăng Xuyên cao to nên ban trưởng phải phí nhiều công sức mới đưa Sở Lăng Xuyên về nơi của mình, vừa về đến nhà thì anh liền gục xuống giường ngáy khò khò rồi.

Sau khi đặt Sở Lăng Xuyên ổn rồi thì ban trưởng kia cũng đi về, Tổ Tổ cảm ơn rồi khóa chặt cửa, đi đến tháo giày cùng quần áo của anh, đắp chăn hộ anh. Khi vắt khăn ướt giúp anh lau mặt thì liền bị anh nắm tay. Anh mở mắt nhìn cô, nói không rõ: "Vợ, anh hạnh phúc, em đến rồi nên anh vui mừng. Anh không say."

Tổ Tổ cười cười, đưa tay vuốt mặt anh "Em biết rồi, ngủ đi."

Sở Lăng Xuyên nghe được giọng nói mềm mại của Tổ Tổ, nghĩ thầm, vợ không tức giận, lúc này anh mới lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Tổ Tổ rửa mặt xong liền ra khỏi phòng tắm, nhìn Sở Lăng Xuyên duỗi chân ngủ đàng kia mà do dự, cô không biết có nên ngủ cùng anh không. Chẳng may anh lại hoa chân múa tay, bị đâm một phát hay đập một cước, dựa theo tình trạng của cô hiện tại, bị đập một cước sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng mà phòng này không chia gian, giường cũng chỉ có một cái, không còn sự lựa chọn nào khác. Tới thì tới thôi, cô nằm dựa vào tường ngủ, anh cũng không đến mức đập đến tường bên này đi. Cô liền dè dặt bò lên giường nằm nhưng cũng không dám ngủ sâu.

Không bao lâu thì Tổ Tổ liền ngủ thiếp đi, nhưng trong tiềm thức vẫn đề phòng Sở Lăng Xuyên hoạt động tay chân cho nên khi ngủ vẫn cách anh khá xa.

Tầm nửa đêm bỗng thấy giường hơi lay động thì Tổ Tổ liền thức dậy. khi anh bắt đầu lộn xộn, chắc chắn sẽ động tay động chân thì Tổ Tổ cũng đã nhanh chóng xuống giường.

Qua ánh sáng lờ mờ buổi đêm, Tổ Tổ liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên vung nắm đấm, chân đá lung tung. Quả nhiên người đàn ông này lại bắt đầu luyện võ rồi, may mắn là cô đã đề phòng tốt nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng đây.

Có chút buồn cười, lại có chút tức giận.

Quyết định đánh thức anh để anh tỉnh rượu chút. Cô bật đèn, nhìn khuôn mặt ngủ say của anh mà có chút không đành lòng, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, cuối cùng vẫn đành phải nhấn tâm gọi anh dậy, gọi vài tiếng thế nhưng cái người này vẫn ngủ mê mết.

Không biết làm thế nào, lại không dám đến gần. Sau một phen vắt óc suy nghĩ, Tổ Tổ đột nhiên nhớ tới gì đó, rón ra rón rén lục va li của mình, lấy ra một quả bóng bay.

Bóng bay này không phải đồ cần mua, là do người bán hàng không có tiền lẻ nên tặng cô một cái kẹo, cô không muốn ăn ngọt nên liền thuận tay cầm lấy quả bóng bay này.

Cô thổi cho quả bóng bay phồng lên sau thất nút bên dưới lại, dùng tay ném một phát, quả bóng bay liền rơi xuống giường, ngay trên gối ngủ, hơn nữa

đúng lúc Sở Lăng Xuyên cũng ngừng động tay động chân.

Nhưng cô vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chẳng may vừa leo lên liền bị ai đó cho một cú thì thực sự quá oan uổng rồi. Cô chịu đựng cơn buồn ngủ theo dõi động tĩnh chỗ anh, không qua bao lâu, người nào đó lại bắt đầu, quả đấm cũng nện xuống bóng bay.

Pặc một tiếng! (*)

"Có biến!" Sở Lăng Xuyên hô lớn một tiếng, như cá chép giật bắn mình mà nhảy xuống giường, thuận tay liền túm quần áo trên ghế mặc vào. Khi đang mặc dở quần liền ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái đang đứng trong góc sáng tròn mắt há mồm, ngây ngốc nhìn anh.

Đó không phải vợ anh sao!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Soái Ca, Cho Em Hôn Một Cái

Lúc hai người còn sững sờ thì bên ngoài đã có người gõ cửa, còn hô lớn: "Doanh trưởng, có chuyện gì vậy? Tình hình như thế nào rồi!"

Mấy sĩ quan nhảy cảm trên tầng bị tiếng hô to của Sở Lăng Xuyên kinh động mà chạy xuống.

Sở Lăng Xuyên vội vàng mặc quần, đi mở cửa nói với người bên ngoài: "Không có việc gì, tất cả đi ngủ đi."

Nghe Sở Lăng Xuyên nói không có việc gì, mấy chiến sĩ để trần chỉ mặc độc chiếc quần cộc rộng thùng thình cũng không hỏi nhiều, lần lượt về phòng gặp Chu Công (Cho bạn nào không rõ, gặp Chu Công ở đây ý chỉ đi ngủ ấy)

Sở Lăng Xuyên đóng cửa lại, quay đầu thì ánh mắt liền giao nhau với Tổ Tổ.

Lúc này Sở Lăng Xuyên cũng tỉnh rượu, buồn ngủ cũng đã bay ra tận nước ngoài rồi.

Tổ Tổ nhớ lại phản ứng khi nãy của Sở Lăng Xuyên, nhớ lại những người bên ngoài bị tiếng động làm giật mình, thật sự không nhịn được mà cười lớn một trận, cười đến không thể đứng được.

"Buồn cười như vậy sao, hả?" Sở Lăng Xuyên có chút không được tự nhiên, nói xong cũng nở nụ cười, đi qua đó dùng hai tay bế Tổ Tổ lên, quay lại giường rồi đặt Tổ Tổ xuống.

Tổ Tổ cười đến không dùng được, dường như ngực cũng không chịu nổi.

"An Nhượng Tổ, cười lần nữa anh sẽ không khách sáo đâu!" Sở Lăng Xuyên uy hiếp nhưng vẫn bị Tổ Tổ bỏ qua, cô càng ngày càng cười đến cạn rõ. Bất đắc dĩ, anh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hôn xuống, hôn hết trắng cười xấu xa của cô, tiếng cười cũng thành "ưm" cùng tiếng thở dốc.

Môi Tổ Tổ nhỏ mềm giống như thạch hoa quả lúc nào cũng có thể hòa tan trong miệng anh. Trong miệng cô lại có hương thơm làm người ta rung động, cảm dỗ anh trở nên say mê, mê muội, càng muốn nếm thêm ngọt ngào đẹp đẽ của cô.

Một hồi hôn môi triền miên cũng kết thúc, mặt Tổ Tổ hơi phỉếm hồng, trong mắt ngoại trừ hơi sưng còn thêm ý cười, đưa tay đặt trên trán anh: "Sở Lăng Xuyên, anh nói xem bao giờ tật xấu uống rượu lại luyện võ của anh mới có thể sửa đổi, em ngủ một giấc mà chẳng khác gì chuẩn bị chiến đấu, không dễ dàng chút nào."

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tổ Tổ nói vậy thì trong lòng liền căng thẳng, lo lắng quan sát Tổ Tổ từ trên xuống dưới, khẩn trương hỏi: "Vợ, anh không đánh em cùng tiểu Xuyên nhỏ chứ?"

"Không có, em nhạy bén biết được tình hình quân địch nên đã sớm trốn rồi." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đều là đắc ý, có thể tránh được trong tầm tay anh, cô tu luyện cũng đã đạt thành chính quả rồi.

Sở Lăng Xuyên nghe Tổ Tổ nói cũng liền hiểu được kha khá, trách không được cô lại trốn anh xa vậy, hóa ra đã sớm phòng bị anh. Xem ra buổi tối kết hôn đó, một quyền kia để lại ấn tượng không nhỏ với cô đâu.

Nghĩ đến đó rồi lại nhớ đến khi bản thân tỉnh lại liền thấy Tổ Tổ đứng trong góc ngây ngốc nhìn anh, trong lòng liền đau lòng hơn nửa đêm cô cũng không được ngủ ngon, cũng cảm thấy buồn cười liền nhịn không được nở nụ cười.

Nhìn nhìn quả bóng bay đã nổ thành mảnh nhỏ trên giường liền nhú mày, tay lại vuốt nhẹ trên bụng cô, há miệng cắn nhẹ lên chóp mũi cô, cười nói: "Vợ, anh phát hiện em lại xấu xa như thế đấy."

“Ài!” Tổ Tổ thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai anh, giọng điệu thương tiếc cảm thán nói: “Em đây không phải gần mực thì đen gần đèn thì sáng sao, ở cùng với anh em có thể sáng chắc?”

Sở Lăng Xuyên giơ tay nhẹ chọc trán cô một cái, giọng điệu uy nghiêm ra lệnh: “Đi ngủ!”

Bởi vì cả buổi tối đã lẫn qua lẫn lại cho nên Tổ Tổ ngủ vô cùng sâu, sáng ngày hôm sau đến tiếng ròi giường cũng không nghe thấy, càng không biết Sở Lăng Xuyên đã rời giường từ lúc nào, chỉ cảm thấy bản thân ngủ thẳng tới tận chín giờ.

Khi tỉnh dậy liền nhìn một chút, Sở Lăng Xuyên không ở đây nên trong phòng chỉ có mình cô, trên bàn đặt một hộp giữ nhiệt, bên trong là bữa sáng cho cô. Dậy quá muộn nên không ai ăn cùng cô, bản thân liền tự yên lặng ăn hết bữa sáng.

Rửa sạch hộp thức ăn, dọn dẹp phòng, giặt sạch quần áo, lúc cô đang định ra ngoài đi bộ thì Sở Lăng Xuyên cũng quay lại, vừa vào cửa liền hô: “Bảo bối, đã ăn sáng chưa!”

Tổ Tổ nghe Sở Lăng Xuyên hô lớn thì liền ra khỏi nhà tắm, vừa đi vừa lau tay, ngồi bên giường nhìn anh, lộ ra nụ cười cực kỳ ý vị: “Em ăn thử rồi. Tại sao anh đã chạy về rồi?”

“Bảo bối, hỏi em chuyện này.” Sở Lăng Xuyên ngồi cạnh Tổ Tổ, vô cùng thân thiết ôm cô, “Ngoan ngoãn nói cho anh biết, thuốc lá cùng tiền bạc của anh, có phải em cất đi rồi không?”

Tổ Tổ đảo mắt, nở nụ cười, cười đến nỗi vô cùng giống hồ ly, tay nhỏ nhắn vươn ra trước mắt anh, mở ra nói: “Như thế nào, anh muốn nộp tiền sao? Muốn giao bao nhiêu liền lấy ra đi.”

“Bảo bối, đây là chuyện gì?” Tổ Tổ chưa bao giờ quản lý tiền bạc cùng thuốc lá của anh, anh cũng chưa bao giờ hút thuốc ở nhà, chỉ khi đến giới hạn mới châm một điếu, bỗng nhiên đánh úp như vậy, chuyện gì đang xảy ra đây?

Tổ Tổ đứng dậy, đứng trước mặt anh, hai tay chấp sau lưng rất có dáng vẻ lãnh đạo, nhú mày nâng cằm nói với anh: “Đồng chí trung tá, phiền anh ngồi xuống.”

Sở Lăng Xuyên phối hợp thẳng lưng, ngồi ngay ngắn, đôi mắt sâu thẳm nhìn Tổ Tổ giống như muốn nhìn một chút, cô gái này trong hồ lô muốn bán cái gì, làm cái gì đây.

“Xét thấy biểu hiện đêm qua của anh, lãnh đạo quyết định tịch thu toàn bộ tài sản của anh nhằm khiển trách. Nhưng anh yên tâm, chờ anh kiểm điểm sâu sắc rồi, sửa đổi sai lầm, lãnh đạo sẽ trả lại toàn bộ tài sản của anh.” Tổ Tổ nói xong liền đưa tay vỗ vỗ vai anh, hàm xúc nói: “Đồng chí trẻ, anh phải cố lên..., thời gian thử thách lãnh đạo cho anh đã đến rồi.” “Em con bé này, làm phản rồi.” Sở Lăng Xuyên nói xong đứng lên, dường như muốn tức giận nhưng ngược lại chỉ xoa nhẹ đầu cô một cái, nghiêm mặt nói lời thề son sắt: “Được, anh nhất định sẽ kiểm điểm thật tốt, cố gắng sửa chữa sai lầm, tạm thời tài sản do vợ giữ lấy.”

“Thật chứ?” Tổ Tổ nhú mày nhìn anh, kiêng rượu cũng không phải chuyện gì dễ dàng, không nói đến nguyên nhân cá nhân, ngẫu nhiên có chuyện (phải uống rượu) cũng khó tránh khỏi, cô cũng không nhất định bắt anh kiêng rượu, chỉ muốn tinh táo anh một câu, đừng có say đến li bì.

Chủ yếu là do mỗi lần say rồi luyện võ, cô đều không thể chịu được. Cho nên sáng nay khi tỉnh lại vào nhà vệ sinh, vụng trộm tịch thu thuốc lá cùng tiền bạc người nào đó chưa kịp cầm, còn có thuốc lá trong phòng nữa, đây có thể nói là rượu gây họa cho thuốc, thuốc lá chưa làm gì.

Sở Lăng Xuyên vỗ ngực cam đoan “Đương nhiên là thật.”

Tổ Tổ nhìn anh từ trên xuống dưới “Sở Lăng Xuyên, anh sẽ không nhân lúc em không chú ý mà lén lút lấy hết đồ đã đưa cho em giữ chứ?”

Nghe Tổ Tổ nói vậy, Sở Lăng Xuyên liền trừng mắt, rất chính nghĩa nói “Anh có thể làm việc đó sao, tuyệt đối không thể, em cứ yên tâm” Tuy trong đầu anh chưa chắc nghĩ như vậy.

“Được, em tin anh.” Tổ Tổ nói xong liền nở nụ cười, hai má lúm đồng tiền hiện lên trên choker một hồi hôn môi từ Lăng Xuyên. Rất lâu sau mới buông ra được, đôi mắt đen láy của anh nhìn cô: “Anh phải đi vội, buổi trưa sẽ về. Nếu em nhảm chán có thể tìm mấy chị em đâu trên tầng đi dạo xung quanh.”

Tổ Tổ đẩy anh nói “Anh đi làm việc của anh đi, em biết cách tự chơi mà. Anh cứ yên tâm.”

Sở Lăng Xuyên lại hôn một cái lên môi Tổ Tổ, lúc này mới rời đi. Tổ Tổ lấy ra tài sản của anh ở dưới gối, tiền bạc cùng với hộp thuốc lá. Cô liếc nhìn cả căn phòng, chỗ lớn như vậy mà không giấu được nơi nào cả.

Mở tủ tìm tòi một chút cũng cảm thấy không an toàn, cuối cùng tầm mắt liền rơi vào quần áo của mình. Ha ha, Tổ Tổ âm thầm nở nụ cười, cô cùng Sở Lăng Xuyên đấu trí, xem ai sẽ thắng đây.

Tổ Tổ mới vừa đi qua đi lại xong đã có người gõ cửa, cô vội vàng đi mở liền thấy là ba người phụ nữ cô đã gặp qua, là vợ của chính trị viên, vợ của phó doanh trưởng còn có vợ của liên trưởng.

Họ tới tìm cô để ra ngoài đi bộ một chút. Tổ Tổ đang suy nghĩ, một mình cũng rảnh rồi đang định đi bộ, lần này có người tìm cô quả nhiên trùng ý cô nên lập tức liền ra ngoài cùng mấy chị em.

Tổ Tổ ở bên ngoài tầm một tiếng, đi vài chỗ quanh nơi đóng quân cùng nhìn các chiến sĩ huấn luyện, cũng cảm thấy hơi mệt liền về trước. Lúc về cô phát hiện cửa không khóa, phản ứng đầu tiên chính là Sở Lăng Xuyên đã về.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra thấy trong phòng không có ai, rón ra rón rén đi vào liền nghe thấy âm thanh phát ra từ nhà tắm, cô đi theo tiếng động, vừa mở cửa nhà tắm liền thấy Sở Lăng Xuyên đang ngồi ngay ngắn trên bồn cầu.

Sở Lăng Xuyên vốn đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng vừa nghe được tiếng động liền phản ứng lại.

Tổ Tổ nhìn tư thế của anh mà tựa vào cửa, dường như sắp phì cười đến nơi rồi. Cô đùa anh mà anh còn phối hợp như vậy, thực sự lên lút quay về tìm đồ của mình.

Cô giả vờ nghi hoặc nhìn anh, hỏi: “Thủ trưởng, anh đang làm gì vậy?”

Sở Lăng Xuyên khoanh tay trước ngực, đôi mắt đen láy lểc cô đang đứng cạnh cửa một cái, cực kỳ thành thật nghiêm túc nói: “An Nhượng Tổ, đừng quấy rầy thủ trưởng đi vệ sinh, rất không lễ phép biết không, còn không ra ngoài đi.”

Đi vệ sinh, mặc quần mà cũng đi vệ sinh, Tổ Tổ liền nhin không được buồn cười, quan sát nửa người dưới của anh, tốt bụng nhắc nhở: “Việc đó, đồng chí trung tá, em không thể không nhắc nhở anh, quần anh không còi thì sẽ làm bẩn quần đấy.”

Sở Lăng Xuyên tức giận trừng mắt nhìn Tổ Tổ, lạnh lùng nói: “Anh cứ như vậy cũng được.”

Tổ Tổ chấp tay sau lưng, đứng thẳng, lắc lư đi từ trái sang phải ở cửa nhà vệ sinh, lại đi từ phải sang trái, cứ đi qua đi lại trước mặt Sở Lăng Xuyên như vậy: “Tiểu Xuyên Xuyên, có phát hiện ra em có gì khác không?”

Tầm mắt Sở Lăng Xuyên liền rơi vào bụng Tổ Tổ, tại sao bụng lại lớn như vậy, dù tính thêm tiểu Xuyên nhỏ trong bụng cô đang lớn hàng ngày thì qua một đêm cũng đâu thể to nhanh như thế, anh đứng dậy đi đến chỗ Tổ Tổ: “Bảo bối, trong túi tiền em có gì vậy?”

“Tài sản của anh nha, em phải giữ gìn thật tốt cho nên liền mang bên người rồi.”

Tổ Tổ nói xong thì về mặt Sở Lăng Xuyên cũng hiện vạch đen. Thực sự anh nhìn đúng thời gian, lúc Tổ Tổ không ở nhà liền quay lại, muốn lặng yên không tiếng động lấy lại tài sản của mình, tìm hồi lâu hóa ra cô gái này lại mang theo bên người chứ.

“An Nhượng Tổ, em cầm ra cho anh.” Về mặt anh nghiêm nghị, chỉ bụng cô “Chẳng may mùi khói thuốc ngấm qua bụng vào người tiểu Xuyên nhỏ thì sao bây giờ, nhanh lấy ra đi.”

Choáng váng, người đàn ông này đúng là có thể nói dối, Tổ Tổ cố ý đùa anh: “Vậy anh nói cho em biết vừa nãy anh muốn tìm cái gì?”

Tìm cái gì sao? Sở Lăng Xuyên cúi đầu liền nhìn thấy quần của mình, trong đầu lóe ra ý tưởng, tay chỉ ống quần: “Anh đang tìm kim chỉ, bảo bối, em nhìn xem, vết rách trên quần anh, giúp anh khâu lại đi.”

“Em?” Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn, không phải cô không vui lòng, chính là cô chưa trải qua việc này, giờ phút này cũng cực kỳ thấy xấu hổ nhưng lại chẳng thể thừa nhận bản thân không làm được..

Sở Lăng Xuyên nhiu mày, “Bảo bối, em sẽ không không thể làm việc này chứ? Không sao cả, em không cần làm để anh làm cho.”

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Soái Ca, Cho Em Hôn Một Cái 2

"Em, em đương nhiên có thể làm được. Chuyện này có gì không được chứ, cời ra để em giúp anh khâu lại." Dù sao cô cũng không thể không bằng đàn ông chứ, hần sẽ không như vậy đi, dù sao có lẽ phụ nữ cũng sẽ có chút thiên phú ở khoản này.

Rốt cuộc cũng rời lực chú ý của cô thành công. Sở Lăng Xuyên lập tức cời quần vút lên giường, lại lấy ra chiếc khác ở trong tủ mặc vào. Vừa thay xong thì điện thoại vang lên, trong doanh có việc tìm anh nên liền lập tức đi luôn.

Sự thật là Tổ Tổ không có kim chỉ nên liền đi tìm vợ chính trị viên mượn một chút. Khi về, bỏ chỗ rách kia nhìn một chút, nàng nắm chặt tay cực kỳ tự tin nhủ thầm, việc này có gì khó, vô cùng đơn giản thôi.

Vì để thuận tiện may vá nên Tổ Tổ liền móc trong túi áo mình tài sản của Sở Lăng Xuyên ra đặt dưới gối. Đang muốn nhìn rõ vết rách như thế nào thì điện thoại bỗng vang lên, nhanh chóng bắt máy liền thấy số của mẹ mình, Tổ Tổ vội vàng nghe điện.

Từ trong điện thoại liền biết được, mẹ cũng đi đã đến bác đã đến nhà bà ngoại, lúc này đang rất náo nhiệt. Tổ Tổ nói chuyện phiếm với mẹ, bác gái cùng

bà ngoại một lúc, vậy mà cũng hơn một tiếng.

Đợi đến khi cô cúp mắt thì liền phát hiện đã đến giờ cơm trưa. Trưa nay cô sẽ vào bếp, nghĩ vậy Tổ Tổ cùng liền đi vào phòng bếp, nhìn nguyên liệu còn lại cũng có thể làm ra hai ba món gì đó, cũng đủ cho bữa cơm.

Tổ Tổ lập tức bắt tay làm việc, rửa rau, thái vừa, bắc nồi. Thế nhưng mùi dầu mỡ lại kích thích cô buồn nôn, vội vàng tắt bếp phi ra ngoài, nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh.

Ôi xong, Tổ Tổ liền nằm trên giường một lát, nghỉ một chút định tiếp tục chiến đấu thì Sở Lăng Xuyên lại trở về, ôm lấy Tổ Tổ đang định vào nhà phép, hôn lên mặt cô một cái: "Bảo bối, trưa nay muốn ăn gì?"

"Em đã chuẩn bị xong thức ăn, còn chưa nấu xong." Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ đi vào phòng bếp, anh nhìn thoáng qua liền thấy cháo rang được một nửa, quay đầu nhìn Tổ Tổ "Có phải không chịu được mùi dầu mỡ? Nên buồn nôn?"

Tổ Tổ bất đắc dĩ gạt đầu, nghỉ một chút lại nói "Nếu không trưa nay ra ngoài ăn đi?"

Sở Lăng Xuyên vươn tay nâng mặt cô, gần đây cô thực sự gầy đi rồi, ngón tay vuốt ve gương mặt cô, cũng quyết định "Trưa nay đưa em ra ngoài ăn, tối nay lại làm bánh sủi cảo, thế nào?"

"Được."

Sau khi hai người quyết định xong liền ra ngoài, lái xe đến một làng nhỏ gần đó, đi tầm mấy chục phút liền đến nơi. Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ chọn vài món ăn, đều là những món ăn gia đình địa phương rất có cảm giác non xanh nước biếc, cao lương mỹ vị đánh sâu vào khẩu vị người ăn.

Sau khi hai người ăn no thì Sở Lăng Xuyên liền gọi người đến tính tiền. Người phục vụ đứng đó, thế nhưng Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ lại nhìn em, em nhìn anh, không ai trả tiền. Lúc này phục vụ cũng có chút không biết giải quyết ra sao liền lễ phép hỏi: "Bây giờ liền tính tiền?"

"Trước chưa cần tính." Sở Lăng Xuyên nói xong thì phục vụ liền xoay người đi, cảm thấy anh bộ đội này không biết nói ra sao nữa? Nếu không phải nhìn anh đáng vẻ tuấn tú chắc cô liền đá anh một phát đi, cô bận rộn như vậy còn bị bọn họ trêu đùa, quả thực quá đáng.

Sở Lăng Xuyên cúi đầu đến gần Tổ Tổ, dè dặt giọng nói: "Vợ, tiền trả đâu rồi?"

Tổ Tổ không khỏi kinh ngạc, ánh mắt tròn tròn nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, nhỏ giọng hỏi: "Anh không mang tiền bạc sao?"

"Không phải tiền anh bị em tịch thu sao?" Sở Lăng Xuyên nắm cằm cô, đôi mắt nheo lại, giọng điệu vô cùng trầm trọng nói: "Vợ, em ngàn vạn lần đừng nói với anh, em cũng không mang theo tiền đây?"

Choáng váng, lúc này Tổ Tổ mới nhớ ra, cô để tiền dưới gối, bao giờ ra ngoài cũng dựa vào anh nên bản thân cũng không mang gì, có chút xấu hổ cười cười, le lưỡi nói: "Cái đó. . . có lẽ lúc đó vừa ới xong dẫn đến đầu óc hơi mê mang, cho nên liền quên mất chuyện này đi."

"Em đây!" Sở Lăng Xuyên nhin không được bật cười rồi nét mặt lại trầm xuống, tức giận nói: "Thật sự lúc này nên gọi cho em đĩa đậu phụ."

"Anh muốn ăn đậu phụ á?"

Sở Lăng Xuyên buông cằm cô ra nhưng lại dùng tay nheo mũi cô, cười nói: "Để bồi bổ cho bộ não cá vàng của em, em cái người trứng thối này, lại vứt cho anh rắc rối rồi."

"Đậu phụ bổ não sao?" Tổ Tổ sờ sờ mũi mình, quay đầu nhìn, có chút mờ mịt hỏi: "Làm sao bây giờ? Gọi điện thoại tìm người tới đưa tiền sao?"

"Em không phải ngại mất mặt thì làm vậy. Được rồi, em ở đây chờ anh, anh quay lại lấy tiền." Sở Lăng Xuyên nói xong cũng đứng lên, về mặt Tổ Tổ đáng thương kéo tay áo anh "Tiểu Xuyên Xuyên, anh phải mau lại đây cứu tự trọng của em đây."

Sở Lăng Xuyên đưa tay xoa đầu cô, "Yên tâm, anh sẽ đi nhanh về nhanh, em bình tĩnh chờ vợ." Nói xong cũng là hô to một tiếng, "Phục vụ, bàn số sáu một tô tàu phở trộn hành!"

Hô xong thì Sở Lăng Xuyên cũng xoay người đi, Tổ Tổ cắn răng nghiêng lợi nhìn theo hướng anh đi, cô mới không cần ăn đậu phụ tào phớ gì đâu, quá đáng, nàng chỉ nhất thời không để ý quên mang tiền, không phải là do tối hôm đó anh uống rượu say gây họa sao, hừ!

Sau khi Sở Lăng Xuyên đi về, phục vụ cũng thật sự bưng một bát tào phớ đến, Tổ Tổ một miếng cũng không muốn ăn mà chỉ thưởng thức phong cảnh nơi này, hơn nữa dù sao nơi này cũng có chút cảm giác như chốn bồng lai tiên cảnh.

Đợi ước chừng hai mươi phút thì Sở Lăng Xuyên cũng đến. Tổ Tổ nhìn thay anh thực sự giống như thấy được chúa cứu thế. Mới hai mươi phút trước còn giống như ngồi trên đồng lửa, hiện tại thật sự có thể phảo một hơi rồi.

Tính tiền xong liền đi.

Buổi chiều, Sở Lăng Xuyên ở cùng Tổ Tổ một lát. Lại có người tìm anh nên đành phải đi làm. Tổ Tổ thì miên man ngủ nguyên buổi, mỗi ngày trôi qua cuộc sống như thế này thì cũng không khác heo là mấy.

Buổi tối, hai người thật sự làm bánh sủi cảo, Tổ Tổ thật sự không thể học làm sủi cảo, mà Sở Lăng Xuyên cũng không sợ trường nên kết quả cuối cùng sau khi bắc bếp xuống, một nửa rơi hết nhân chỉ còn vỏ bánh mà thôi.

Mặc dù như vậy nhưng Sở Lăng Xuyên vẫn ăn ngon lành, Tổ Tổ cũng ăn không ít.

Ăn cơm tối, rửa mặt, hai người lại ngồi nghỉ ngơi trên giường. Khi đang xem ti vi, Sở Lăng Xuyên liền thuận tay cầm chiếc quần Tổ Tổ đã may kỹ cho anh, bỏ ra muốn nhìn tay nghề vợ mình một chút lại thấy là lạ.

Tổ Tổ cũng phát hiện có cái gì đó không đúng, đưa tay kéo hai ống quần ra, tình huống lại như thế nào đây? Tại sao hai ống quần lại liền một chỗ chứ, Tổ Tổ ra sức giật còn Sở Lăng Xuyên lại cười to .

Thì ra Tổ Tổ không biết làm như thế nào lại khâu liền hai ống quần lại. Cái này mà mặc vào đi ra ngoài không ngã lộn đầu mới là lạ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ tung quần mà đỏ rần, cúi đầu không dám nhìn hân, quá mất mặt rồi, chút chuyện này mà cô cũng không làm được.

Sở Lăng Xuyên lại ném quần sang một bên, ôm Tổ Tổ vào lòng mà cúi đầu hôn cô. Anh không cảm thấy Tổ Tổ ngốc mà chỉ thấy đáng yêu và xấu hổ của cô quá thực vô cùng đáng yêu

Nghĩ đến cô cũng là con gái được cha mẹ nuông chiều giờ lại thành một người mẹ đích thực, cô vì anh mà lần đầu tiên chịu đi học nấu ăn, vì anh mà có thể làm những chuyện bản thân chưa từng động đến, trong lòng liền cảm thấy sôi trào.

"Bảo bối. . ." Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn lắm lắm, cũng hôn lên môi Tổ Tổ. Trong tim anh tràn ngập tình thâm cùng tình cảm chan chứa chỉ muốn ôm cô chặt thật chặt, muốn cô cảm nhận được phần tình cảm đang bùng cháy kia.

Tổ Tổ đã sớm không còn xấu hổ, lại bị anh cuồng nhiệt hôn mà cả người như bị hòa tan, thân thể mềm nhũn nằm thân anh, mặc hân dục sở dục cầu(*). Nụ hôn cuồng nhiệt, hô hấp nóng rực, lồng ngực rắn chắc, hơi thở nam tính khiến cô trầm mê mà quên đi hết thảy.

(*) dục sở dục cầu: ta cần ta lấy, tùy theo lòng mình, gần nghĩa với tùy tâm sở dục.

Cánh tay không tự chủ vòng lên cổ anh ôm chặt, to gan đáp lại nụ hôn nơi anh. Cô học theo dáng vẻ của anh mà liếm lên cánh môi ấy, mút lấy đầu lưỡi anh, cũng dùng hàm răng nhẹ cắn lên.

(Editor: aaa, cánh H cánh H, tại sao chương này có cánh H chứ, khổ thân người edit quá, còn trẻ người non dạ, trong trắng cơ mà)

Tổ Tổ chủ động khiến Sở Lăng Xuyên sướng đến chết rồi, rất muốn bắt chấp tất cả mà “muốn” cô, dung hợp hai người mà hưởng thụ cảm giác tươi đẹp ấy, thế nhưng lại không thể.

Đứng, không thể, không thể, hân liền tiếp ra lệnh bản thân, ép buộc mình dừng lại động tác hôn môi cùng bản tay đang đi xuống ấy. Không thể tiếp tục, anh liền lưu luyến hôn Tổ Tổ vài cái, nắm cầm cô, trông mắt đen trầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng mê người của cô, giọng nói khàn khàn: “Anh đi tắm.”

Nói xong anh liền đứng dậy nhảy xuống giường chạy vọt vào nhà tắm. Tổ Tổ giờ tay sờ mặt mình, thờ phào một hơi, cô, cô thể nhưng thiếu chút nữa lại nhịn không được. Quá không để ý đến Tiểu Xuyên nhỏ rồi, đáng đánh mà. Cô vỗ nhẹ mặt mình, cười cười nghĩ.

Sở Lăng Xuyên chạy vọt đi tắm nước lạnh, ham muốn trong người cũng biến mất rồi quay lại trên giường, thành thành thật thật ôm Tổ Tổ xem ti vi. Không được bao lâu cô liền ngủ thiếp đi trong lòng anh.

Nhìn ngắm khuôn mặt cô đang ngủ, cảm giác cô có chút không giống trước đây, rốt cuộc là khác biệt ở chỗ nào chứ? Dường như bớt chút ngây ngô, lại có chút mềm mại nhu hòa, còn có một hương vị khó tả, đó cái gì? Là hương vị của mẫu tính sao?

Đêm càng lúc càng khuya, vốn là Tổ Tổ đang gối lên cánh tay Sở Lăng Xuyên, áp trong ngực anh ngủ say sưa lại cảm thấy hình như bản thân bị ai đó đẩy nhẹ ra, rồi đi vòng ôm của anh. Cô có chút khó chịu, coi như trời có nóng thì hai người vẫn ôm nhau ngủ, anh đang muốn làm gì đây?

Tổ Tổ mơ mơ màng màng buồn bực nghĩ, cũng nhận ra hân đang xuống giường, hình như đang mặc quần áo. Rốt cuộc cô cũng tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy anh trong bóng đêm, thực sự đang mặc quần áo.

Cô rất muốn hỏi anh đang làm gì vậy thế nhưng cô lại không nói gì, bản thân cảm nhận được không khí nghiêm trọng cùng với khí thế bộc phát trên người anh, đó là một loại khí thế vô cùng khó nói.

Trong lúc nhất thời cô không thốt ra lời, nhìn thấy anh ăn mặc kín chu, khom lưng cầm lấy tờ giấy vụn vàng viết viết gì đó riêu đặt lên bàn. Sau đó liền đi đến bên cạnh cô, Tổ Tổ nhắm mắt lại, cảm thấy một nụ hôn hạ xuống.

Có lẽ anh biết cô tỉnh nhưng lại không hề nói gì, đứng dậy rồi sai bước rồi đi. Tổ Tổ khẽ ngồi dậy, đưa mắt nhìn anh đi ra ngoài, trong lòng lo lắng nhưng lại chỉ có thể như vậy nhìn bóng dáng anh dần biến mất.

Phía ngoài hành lang sau khi vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng thì liền yên tĩnh lại. Tổ Tổ rời giường, cầm tờ giấy trên bàn, cũng cảm di động của mình chui vào chăn, dùng ánh sáng yếu ớt của di động soi đến hàng chữ anh lưu lại: Bảo bối, khi anh không có mặt hay chăm sóc bản thân cho tốt, hôn em.

Tổ Tổ nắm chặt tờ giấy trong tay, trái tim không cách nào bình ổn được. Vốn cho rằng khi cô đến doanh trại là có thể ở cùng anh mỗi ngày. Thế nhưng sự thật lại không phải như vậy. Mặc kệ anh đi làm cái gì, hi vọng anh có thể bình an quay về.

Lần này Sở Lăng Xuyên đi là hai ngày liền, không chỉ Sở Lăng Xuyên vắng mặt mà mấy vị chiến sĩ cũng không ở lại. Một ngày Tổ Tổ vẫn ăn ba bữa, không phải mấy chiến sĩ trẻ trong doanh trại đưa tới cũng là được mời đến ăn.

Khi mọi người trò chuyện cũng tám đến việc lần này mấy người đàn ông đi ra ngoài, ai cũng giống cô đều chỉ biết bọn họ có việc, tóm lại là có nhiệm vụ gì đó, bọn cô không thể hỏi nên cũng chỉ có thể chờ mà thôi.

Sở Lăng Xuyên không ở đây hai ngày, Tổ Tổ liền học xong may vá cùng vợ chính trị viên, cũng may lại vết rách trên quần Sở Lăng Xuyên, thành quả lần này coi như là mỹ mãn đi.

Một ngày nữa lại trôi qua, buổi sáng sau khi tiếng hiệu lệnh thức dậy vang lên thì Tổ Tổ cũng tỉnh. Kỳ lạ là trước kia khi anh vẫn ở đây, cô có thể ngủ nướng rất say, vô cùng thích ngủ nướng, nhưng lúc anh không ở nhà, cô lại dậy vô cùng sớm.

Nhưng lần này cô lại không muốn rời giường, tiếp tục ở trong chăn viết nhật ký. Ở nơi này cũng không có chỗ nào chơi vui được, Sở Lăng Xuyên lại không cho cô lên mạng cho nên khi không có việc gì, cô lại viết nhật ký.

Mới vừa viết được ngày tháng năm thì liền nghe thấy tiếng mở cửa, trái tim cô liền trở nên vui vẻ, đỡ cả người nửa ngồi dậy nhìn ra phía cửa phòng. Chỉ thấy cửa được hé ra một chút, liền có một cái đầu to lộ vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Soái Ca, Cho Em Hôn Một Cái 3

Vốn Tổ Tổ có chút kinh ngạc, tròn tròn mắt, khi tầm mắt cô và hoa kiếm (*) giao nhau, rốt cuộc cô cũng nhận ra, người này chính là ông chồng hai ngày nay không gặp của cô.

(*) hoa kiếm: diễn viên biểu diễn hí khúc ngày xưa, ý ở đây mặt anh Xuyên bôi son ngụy trang trông giống diễn viên hát hí khúc bôi phấn đó.

Sở Lăng Xuyên cho rằng Tổ Tổ vẫn đang ngủ, không nghĩ tới khi mở cửa lại nhìn thấy cô nàng này tròn mắt nhìn mình, anh nhin không được nở nụ cười lộ ra hàng răng trắng, cũng thẳng người đi vào, thuận tay đóng cửa.

Nhìn người đàn ông này, Tổ Tổ ngồi thẳng người, không nói câu nào, chỉ dùng đôi mắt to tròn của mình nhìn Sở Lăng Xuyên không chớp mắt, giống như cô đang nhìn thấy một người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất vậy.

Sở Lăng Xuyên muốn ôm Tổ Tổ nhưng người anh rất bản nên cũng không tiện đi đến, nhìn ánh mắt ngơ ngác của Tổ Tổ mà nhin không được nói: "Có chuyện gì vậy vợ, quên mất chồng em rồi sao?"

Tổ Tổ nhìn anh, mắt đầy hoa đào, cảm thấy rất mạnh mẽ, rất đẹp trai. Hôm nay Tổ Tổ đã phát hiện ra, cô cũng có tiềm năng làm hoa si. Sở Lăng Xuyên trước mặt đội mũ ngụy trang (1), mặc áo trang bị (2), giày quân đội, mặt được ngụy trang (3), cao lớn, mạnh mẽ, oai hùng, rất giống chiến thần. Cô không say mê cũng không được nha.

Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ vẫn ngây ngốc nhìn anh, ánh mắt kia, chăm chú, chớp cũng không chớp một cái, anh giơ tay quơ quơ trước mặt cô, lo lắng, "Bảo bối, em không sao chứ?"

Tổ Tổ hồi hồn, hai mắt tỏa sáng: "Trai đẹp, có thể cho ôm cái không?"

Sở Lăng Xuyên thiếu chút nữa phì cười, "Chồng em hai ngày nay chưa tắm rồi."

Tổ Tổ vẫn tiếp tục lù đù câu, đỏ mặt, mặt dày nói: "Vây... Vây cho một nụ hôn đi."

"Hai ngày nay anh không đánh răng rồi."

Khi Tổ Tổ biểu lộ vẻ thất vọng thì Sở Lăng Xuyên lại lấy tốc độ cực nhanh nhẹ chạm môi cô, xoay người đi vào nhà tắm. Mà Tổ Tổ lại cắn môi, cười ngốc ngếch, sau đó cũng rời giường, đi vào nhà tắm.

Cô còn chưa nhìn đủ đâu. Khi Tổ Tổ đi vào thì liền nhìn thấy anh đã cởi quần áo đang tắm rửa. Mặt cô đỏ lên, thân phục tốc độ này của anh cũng quá nhanh đi, đang muốn xoay người trốn đi thì lại bị cánh tay đầy nước của người nào đó túm lấy.

"Bảo bối, đi vào còn muốn chạy sao." Sở Lăng Xuyên rất có dáng vẻ lưu manh, không để ý Tổ Tổ kháng nghị, cởi hết quần áo của cô, hai người liền như vậy cùng nhau tắm, anh thì thừa cơ chiếm hết tiện nghi, mặt Tổ Tổ cũng không thể đỏ hoe được, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu nữa.

Khi cô nhìn thấy ánh đèn bột giặt quần áo để rửa đi vết màu thì liền kinh hoàng, muốn ngăn cản anh cũng không còn kịp rồi. Rốt cuộc cũng tắm xong, cô ra ngoài mặc quần áo tử tế, giúp anh lấy quần đùi thì mới có thể giải thoát. Đợi anh mặc xong quần đùi đi ra từ nhà tắm, Tổ Tổ liền lấy hộp dưỡng da của mình bôi xuống cho anh, Sở Lăng Xuyên liền ngăn cản: "Anh bôi cái này làm gì, không cần đâu."

Tổ Tổ lại không đồng ý, tiếp tục bôi cho anh: "Dùng bột giặt rửa mặt cực kỳ thương tổn làn da, đừng làm loạn, bỏ tay ra nào."

Sở Lăng Xuyên đành phải để bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tổ Tổ bôi kem dưỡng da trên mặt mình. Chờ khi cô xong, lúc này anh mới rảnh rỗi đăng hoàng hồi tình hình sinh hoạt mấy ngày nay của cô, cô liên tục nói rất tốt.

Sau khi bôi xong kem dưỡng da cho anh, để anh nghỉ ngơi, cô cực kỳ chăm chỉ đi nấu bữa sáng.

Làm một bát canh trứng, trộn hai loại rau, dùng thêm mười mấy quả trứng gà, đây cũng đủ lấp đầy bụng anh rồi, giữa trưa lại khao tiếp.

Khi Tổ Tổ bê bát canh ra liền phát hiện Sở Lăng Xuyên đã sớm ngã lên giường ngủ thiếp đi rồi. Nhất định là anh mệt muốn chết đây.

Bây giờ sau khi thần bí đi, ở lại vài ngày cũng không xảy ra chuyện như vậy lần nữa. Sinh hoạt của Tổ Tổ lại giống hệt những ngày có anh, khi anh rảnh rỗi cũng dành thời gian cho cô, khi có việc liền phải đi.

Cô nhé, khi anh bận việc cũng không cô đơn, ở chỗ này có mấy người bạn mới khá thân, đó chính là mấy chị em vợ chiến sĩ, còn có một người cũng làm giáo viên giống nàng, cho nên có rất nhiều tiếng nói chung.

Ngoại trừ dành thời gian bên nhóm bạn, Tổ Tổ lại càng dùng nhiều thời gian vào ngủ, đọc sách. Sau cơm tối, Sở Lăng Xuyên ững sẽ nắm tay cô đi bộ trong sân khu nhà, nhàn nhã, bình thường nhưng lại cảm thấy chân thực và thỏa mãn.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, đã đến thứ Bảy rồi. Tuần này, Sở Lăng Xuyên được nghỉ phép, Tổ Tổ muốn anh đưa cô đi vào thành phố chơi một chút, nhưng người kia lại nói cô không nên lặn qua lặn lại, để cô ở nhà dưỡng thai thật tốt, không đưa cô ra ngoài.

Lúc cô ở trong thành phố, mỗi ngày đi làm không phải đều lặn qua lặn lại sao, vẫn có thể chen lách lên xe buýt, mỗi ngày đều lên lớp, chuyện gì cũng không bỏ. Anh đây là đang uyển chuyển từ chối. Không được, cô không thể thỏa hiệp.

Đầu tiên sử dụng chiêu thứ nhất, làm nũng, nhưng Sở Lăng Xuyên lại không chút phản ứng, chiêu thứ nhất thất bại, giận rồi. Đây là Sở Lăng Xuyên đang ép cô phải dùng tuyệt chiêu, được rồi, dùng sát chiêu, tuyệt thực! Tắt sát kỹ! (*)

(*) tắt sát kỹ: kỹ năng chắc chắn đều sẽ được, ý ở đây chiêu tuyệt thực của chị Tổ luôn dùng được ấy.

Hai người ngồi cạnh nhau trên bàn ăn, cô thờ phỉ phò nhìn anh, anh cũng nghiêm mặt, không đồng ý là không đồng ý, nhưng không để cứng rắn được: "Bảo bối, ngoan, ăn cơm trước, ăn cơm rồi chúng ta thảo luận tiếp."

Nghĩ muốn lừa cô sao? Cô không ngốc. Tổ Tổ không nói câu nào, cũng không ăn cơm, dùng ánh mắt ai oán nhìn anh, nhất định phải nhìn chăm chú làm anh không chịu nổi, chịu không nổi sẽ phải đưa cô ra ngoài đi chơi.

Nhìn đáng vẻ Tổ Tổ tuyệt thực kháng nghị, rất giống đứa bé, trong lòng muốn cười nhưng lại phải ra vẻ lạnh nhạt, gấp trứng gà đến bên miệng cô, giọng điệu gượng gạo ra lệnh: "Đùng ra về con nít, há miệng."

Tổ Tổ không động, tiếp tục kháng nghị. Hai con mắt kia nhìn Sở Lăng Xuyên chăm chú như muốn đục ra một lỗ trên người anh, anh bắt đắc dĩ, cuối cùng phải thỏa hiệp, không tình nguyện nói "Vậy đi, ăn cơm trước, rồi đưa em ra ngoài."

"Kìa, tiểu Xuyên Xuyên, anh thật rất tốt." Tổ Tổ hào phóng không keo kiệt tặng anh một cái thơm, sắc mặt Sở Lăng Xuyên mới dịu đi chút, cô gái này, thật muốn ép anh mà.

Ăn bữa sáng, Tổ Tổ chuẩn bị một chút, cầm túi, điện thoại di động, chút tiền bạc, thẻ, vui vui vẻ vẻ theo sau Sở Lăng Xuyên ra ngoài. Lái xe tầm nửa tiếng liền đi đến nơi sầm uất trong nội thành.

Tổ Tổ chọn mấy cửa hàng bán quần áo em bé đi vào, nhưng cô cũng chỉ xem qua cũng không mua gì, bởi vì mẹ cô nói, bảo bảo còn chưa sinh ra, không nên mua, mặc kệ mê tín hay không, vì bảo bảo khỏe mạnh, tạm thời cũng không mua, cô nhìn trước cho đã con mắt cũng được.

Khi hai người đi ra khỏi cửa hàng, có hai học sinh trung học đang bán hoa, ngăn Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên mời bọn họ mua bó hoa. Tổ Tổ hỏi một chút mới biết được, đây là học sinh trường cô tổ chức hoạt động này.

Dù thế nào Tổ Tổ cũng phải giúp đỡ một chút, mà Sở Lăng Xuyên đã sớm bỏ tiền mua hoa, hai học sinh trung học nói cảm ơn rồi lại tiếp tục bán hoa, mà Tổ Tổ lại có chút mệt, hai người liền tìm một chỗ tốt để nghỉ ngơi một lát, tìm xung quanh liền thấy một quán cà phê, hai người liền đi vào.

Sau khi mang thai, Tổ Tổ liền không uống cà phê, chỉ ăn hoa quả trái cây, gọi một ly trà sữa nhưng Sở Lăng Xuyên lại gọi một ly trà xanh, hai người nói chuyện phiếm một chút, Sở Lăng Xuyên đứng dậy đi vệ sinh nên chỉ còn lại Tổ Tổ.

Lúc này có một bóng dáng ngồi đối diện cô, mặc quần áo thường ngày, trong tay cầm một bông hoa hồng đỏ, Tổ Tổ sững sốt một chút, vốn tưởng là Sở Lăng Xuyên nhưng nhìn lại thì là một chú bộ đội xa lạ vậy, người đàn ông này đang làm gì đây?

"Thật xin lỗi, đồng chí, nơi này đã có người ngồi, anh có thể đổi chỗ không?" Tổ Tổ cực kỳ khách khí uyển chuyển đuổi người.

Người đàn ông kia khẽ nhủ mày tí mĩ nhìn Tổ Tổ, đột nhiên chân mày lại giãn ra, hỏi: "Tại sao tôi lại cảm thấy cô có chút quen mắt? Cô có từng học tại trường trung học Nhất Trung không? Họ An?"

Đôi mắt Tổ Tổ sáng lên, cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mắt, người chiến sĩ này quả thật có chút quen mắt nhưng cô lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu, có chút nghi ngờ hỏi: "Anh là?"

"Mình ở ban kỷ luật, chủ nhiệm lớp là Tiết Quý."

"Hả?! Không phải chứ?" Tổ Tổ không nhịn được nở nụ cười, "Khéo như vậy sao, Tiết Quý là giáo sư tiếng Anh của mình, nhưng trong ban, mình cũng được đa số, cậu là..."

"Mình à, mình gọi là Trần Kiến Đông, mọi người đều gọi mình là Trần Đại Lang, bởi vì hồi trung học mình là người thấp nhất."

Lúc này Tổ Tổ mới nhớ ra, vẻ mặt bình tĩnh, "A..., nghĩ ra rồi, lúc ấy quả thật cậu... Ừ, cái đó, hiện tại cậu lại cao to như vậy, cậu không nói, mình thực sự không nhận ra đâu. Cậu thay đổi rất lớn đấy, lại còn tham gia quân ngũ, thật không tệ đâu."

"Mình thực sự không tệ?" Vẻ mặt Trần Kiến Đông vui vẻ, "Thật không ngờ gặp được cậu ở chỗ này, cũng không ngờ tới lại là người quen biết."

Tổ Tổ nhịn không được cười cười, "Quả thật là vừa khéo."

Lúc này di động Trần Kiến Đông vang lên, anh bắt máy, sau khi nghe người bên kia nói thì vẻ mặt liền trở nên lo lắng, đáp tiếng rồi sau đó cúp máy, thật xin lỗi nói với Tổ Tổ: "Mình có việc đi trước. Đúng rồi, có thể xin số điện thoại của cậu không?"

"Hả? Có thể chứ." Tổ Tổ cũng không nghĩ nhiều, hai người trao đổi số điện thoại, Trần Kiến Đông liền vội vã rời đi. Khi Sở Lăng Xuyên đi ra từ nhà vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng đó.

Anh đi đến ngồi đối diện Tổ Tổ, hỏi: "Người vừa rồi, em quen à?"

"À... là bạn học trung học của em, vừa vặn gặp nhau nên nói chuyện vài câu." Tổ Tổ nói xong, nhớ tới gì đó, "Tiểu Xuyên, chúng ta đi xem phim được không? Hình như anh chưa từng đưa em đi xem phim đâu."

Sở Lăng Xuyên nghĩ một chút liền đồng ý, xem phim chắc cũng không mệt. Thực ra không được đi chơi, không phải anh không muốn đi, chỉ là sợ cô mệt quá, nếu như bình thường, chơi như thế nào chả được, chỉ cần anh có thời gian.

Ăn xong rồi, Sở Lăng Xuyên liền đưa Tổ Tổ đi xem phim, sau khi tham khảo sở thích của hai người, cuối cùng lựa chọn một bộ phim hành động, lúc xem xong cũng đã đến trưa, Sở Lăng Xuyên liền đưa Tổ Tổ đến một quán bánh bao rất nổi tiếng.

Chơi cho đã, rốt cuộc Tổ Tổ cũng kêu muốn về. Thực ra cô lo lắng cho tiểu Xuyên nhỏ trong bụng, nếu không, có anh đi cùng như vậy, cô còn có thể chơi đến tối, cô không đi chơi thì thôi, nếu đã đi phải đi cho đã!

Buổi sáng cực kỳ thoải mái, buổi chiều Tổ Tổ ngủ một giấc dài, buổi tối lại ăn cơm cùng Sở Lăng Xuyên, rồi đi bộ. Cô phát hiện ra bản thân cực kỳ thích anh nắm tay cô nhàn nhã chậm rãi đi như vậy, trong lòng vô cùng chân thực, còn có cảm giác rất tốt đẹp.

Trong khu nhà cũng có mấy đôi vợ chồng khác nắm tay đi bộ, nhìn bọn họ mà Tổ Tổ cảm thấy hình ảnh kia thật hạnh phúc, mà bản thân, có hạnh phúc đó hay không, cô nghĩ nghĩ, có lẽ bản thân cũng có.

Trời dần dần tối đi, Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên cũng quay về nghỉ ngơi. Về nhà, trước Tổ Tổ chạy vào nhà vệ sinh giải quyết vấn đề. Sở Lăng Xuyên thì mở ti vi, tìm mấy chương trình, lúc này điện thoại Tổ Tổ lại vang lên.

Sở Lăng Xuyên cầm lấy liền thấy một dãy số xa lạ, hắn không bắt máy mà trực tiếp gọi Tổ Tổ đang ngồi trên bồn cầu. Tổ Tổ không thể ra ngoài, cũng không muốn anh đi vào, cô ngồi bên trong nói vọng "Anh nghe máy hộ em đi."

Khi Sở Lăng Xuyên muốn bắt máy thì chuông điện thoại cũng dừng, tiếp đó liền có một tin nhắn được gửi đến, anh thuận tay ấn vào, vốn vẻ mặt không để ý lại trở nên mù mịt, chỉ thấy nội dung tin nhắn: An An, không thể tin được đối tượng xem mắt lại là cậu, cậu cảm thấy mình không tệ, mà mình đối với cậu cũng vô cùng vừa ý, mình hi vọng chúng ta có thể tiếp tục, có tương lai tốt đẹp.

"An Nhục Tổ!" Sở Lăng Xuyên gầm một tiếng, Tổ Tổ đúng lúc giải quyết xong việc đi vệ sinh, nghe được anh hét một tiếng, kéo quần chạy ra, mở cửa liền thấy được vẻ mặt xanh đen của Sở Lăng Xuyên, cô không khỏi sùng sốt, trong lòng sợ hãi hỏi: "Cố, chuyện gì?!"

Sở Lăng Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "À, em cũng dám đi xem mắt sau lưng anh!"

Hả? Xem mắt, Tổ Tổ mờ mịt, chuyện gì xảy ra đây?

(1) mũ ngựa trang: mũ trong quân đội, nhìn ảnh dưới

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Anh Tuyệt Đối Không Hai Lòng (1)

Editor: Mèo (meoancamam)

Sở Lăng Thiên gầm liên khiến cho Tổ Tổ cảm thấy thực oan uổng, ngoại trừ ở cạnh anh, đến cửa doanh trại cũng chưa một mình đi ra thì làm sao có xem mắt gì được. Người đàn ông này lại bị thần kinh chỗ nào đây? Dù sao cô cũng không thẹn với lương tâm, khí thế mười phần nói: "Sở Lăng Xuyên, anh vu oan hãm hại em, em xem mắt, anh có làm không đấy?!"

"Tự mình nhìn đi!" Sở Lăng Xuyên đen mặt nhét đi động vào tay cô, Tổ Tổ nhanh chóng chẹn, khi cô thấy được nội dung tin nhắn thì mặt cũng tái đi, đây thực sự là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mà.

Là Trần Kiến Đông gửi tới, nhưng sao hán lại vô duyên vô cớ gửi đến cái tin nhắn này vậy, cái gì mà tiếp tục phát triển, cái gì mà tương lai tốt đẹp. Hai người bọn họ cực kỳ xa lạ, cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt hôm nay, xem mắt cái gì chứ? Cô cũng không biết sao lại như thế này nữa.

Sở Lăng Xuyên đen mặt, chấp tay sau lưng, dáng vẻ như muốn ăn thịt người, giọng nói lạnh lùng: "An Nhục Tổ, em nói anh nghe xem, tại sao lại có chuyện này, hà? Cái gì hán không xấu, cái gì tiếp tục phát triển, cái gì tương lai tươi đẹp trong miệng em, có phải em quên mất bản thân đã là vợ của Sở Lăng Xuyên anh, trong bụng còn có đứa con của anh, muốn trèo tường sao?"

"Trèo, trèo cái đầu anh ấy." Tổ Tổ tức giận trừng mắt nhìn anh, đẩy anh ra đi về giường, quyết định gửi tin nhắn để hỏi rõ ràng, có thể thấy được nhắn tin cũng hơi phiền toái, cho nên cô trực tiếp gọi điện cho Trần Kiến Đông, cũng để chế độ loa ngoài để Sở Lăng Xuyên nghe rõ ràng.

Di động vang lên tiếng nhạc chuông, được một lúc liền có người bắt máy, không đợi Tổ Tổ nói chuyện thì bên kia đã trực tiếp nói: "An An, cậu xem xét như thế nào, mình chờ câu trả lời của cậu."

Tổ Tổ vội vàng giải thích: "Trần Kiến Đông, chỗ này có phải có nhầm lẫn gì đó không, thứ nhất, mình muốn nói với cậu, mình đã kết hôn rồi..."

"Cái gì? Cậu đã kết hôn rồi?" Trần Kiến Đông bên kia giống như vô cùng kinh ngạc ngắt lời Tổ Tổ, lập tức rất không vui nói Tổ Tổ, "An An, cậu, tại sao cậu có thể như vậy, vì sao đã kết hôn

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Anh Tuyệt Đối Không Hai Lòng 2

Tổ Tổ cảm thấy Sở Lăng Xuyên không chỉ hư hỏng bình thường, luôn vào những lúc thế này sử dụng chiêu đây, thật sự quá đáng. Nhưng cô cũng bị ai cho bản thân, mỗi lần anh dùng cách này thì cô liền không chống đỡ được phải đầu hàng, thực không có tiền đồ rồi.

Nàng không có tiền đồ, nhưng so ra thì vẫn kém Sở Lăng Xuyên cực không có tiền đồ, cứ hôn như vậy dẫn đến kết cục người nào đó chịu hành hạ, muốn nhưng không chiếm được, cuối cùng chán nản đi tắm nước lạnh, còn Tổ Tổ lại mơ màng ngủ.

Ngủ ngon một đêm, sáng Chủ nhật khi Tổ Tổ đang cùng Sở Lăng Xuyên ăn sáng thì thông tin viên chạy đến, sau khi báo cáo, được Sở Lăng Xuyên đồng ý thì lúc này mới đẩy cửa đi vào: "Báo cáo doanh trưởng, dưới tầng có người tìm anh."

"Là ai?" Sở Lăng Xuyên nhíu mày hỏi.

"Đồng Lâm Húc." Thông tin viên nói xong liền cười thần bí, "Doanh trưởng Lôi cho vào."

Sở Lăng Xuyên giãn mày, trong mắt lóe lên vui vẻ làm Tổ Tổ không hiểu, "Tôi sẽ xuống." Sở Lăng Xuyên nói xong, thông tin viên cúi chào rồi xoay người ra ngoài, còn anh thì tiếp tục từ từ ăn cơm.

Tổ Tổ có chút khó hiểu, không phải có người tìm sao, tại sao anh lại không để người ta đi lên, cũng không chào hỏi, ngược lại còn có dáng vẻ cùng cô ăn

sáng như thế này, thực sự kỳ quái mà.

Ăn xong, Sở Lăng Xuyên mới lấy khăn lau miệng, nói với Tô Tô: "Bảo bối, em ở phòng chờ, anh xuống chào hỏi khách."

"À..." Tô Tô thấp giọng lên tiếng, nhìn bóng dáng anh rời đi, cô tò mò liền đi tới cửa sổ, ngồi trên giường nhìn xem là có chuyện gì thì chỉ thấy một người đàn ông mặc quân trang đang đứng dưới tầng.

Nhìn quân hàm, cũng giống Sở Lăng Xuyên, là trung tá, vóc dáng khá cao cũng không khác Sở Lăng Xuyên là bao, nhìn cũng phải một mét tám trở lên, bề ngoài rất đẹp trai nhưng lại không bằng tiểu Xuyên Xuyên.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy người đàn ông này lai giả bất thiện, khí thế kia giống hệt đáng về muốn đánh người. Chính là Tô Tô đang suy nghĩ thì liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên đi xuống tầng, đứng đối diện người đàn ông kia.

Hai người đàn ông cao lớn, một hùng hổ, một người lại giống như vừa lấy được món hời nào đó, vô cùng rầm thú, đương nhiên cái người rầm thú ấy chính là chồng cô rồi. Lúc này, Tô Tô lại càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn lại, mấy cửa sổ phòng khác cũng ló ra mấy cái đầu, đều là đến xem náo nhiệt ư?

Người nhòm đầu ra nhìn cũng chào Tô Tô, sau khi Tô Tô chào lại thì quay đầu, nhìn bọn Sở Lăng Xuyên. Chỉ thấy hai người đàn ông đứng song song hai người đàn ông khác, bắt đầu cởi áo, cái người tên Đông Lâm Húc cũng bỏ mũ xuống ném cho chiến sĩ trẻ bên cạnh.

Toàn bộ đều đã chuẩn bị xong, hai người tạo một tư thế, nhìn nhau như hồ rình mồi, đáng về sẽ đánh nhau, lúc này Tô Tô mới phản ứng kịp, đánh nhau? Vậy cô phải làm sao bây giờ? Đi tới khuyên can hay tiến lên bảo vệ người đàn ông của mình?

Cô nghĩ chuyện bảo vệ Sở Lăng Xuyên không khác gì chuyện cười, hơn nữa, mấy binh sĩ giống Sở Lăng Xuyên đều có đáng về xem náo nhiệt. Huống chi, Đông Lâm Húc gì gì đó cũng là chiến sĩ, chẳng lẽ sẽ không thực sự đánh nhau, mà chỉ là đàm luận?

Tô Tô hoàn toàn không hiểu đây là chuyện gì, theo bản năng di chuyển, xoay người đi ra cửa, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy thông tin viên đang đứng đó, cười hi hi nhìn cô, "Chị dâu."

Vừa thấy vẻ mặt thông tin viên này, Tô Tô càng thêm khẳng định, không có chuyện gì quá đáng sợ, không khỏi hỏi: "Dưới kia có chuyện gì vậy?"

Thông tin viên cười giải thích, "Chị dâu, chúng em đã nhìn đến không còn thấy kỳ lạ nữa rồi, hàng năm doanh trường Đông đều đến độ sức với doanh trường chúng em, cho nên chị dâu không cần lo lắng, không có việc gì cả."

Còn có việc chứ, Tô Tô vẫn không hiểu, đây là vì sao, có nguyên nhân hay là do chuyện khác? Cô nghĩ vẫn nên xuống tầng như trước, thông tin viên có chút lo lắng bản thân chưa giải thích rõ ràng, đi bên cạnh Tô Tô: "Chị dâu, thực sự không có việc gì, chị đừng nóng vội."

Đang nói thì bên ngoài phát ra tiếng kêu, Tô Tô cùng thông tin viên vội vàng xuống tầng. Đi ra ngoài liền thấy Sở Lăng Xuyên cùng Đông Lâm Húc đã bắt đầu, trừ Tô Tô cùng thông tin viên ra, trên tầng cũng có không ít người xuống xem trận đấu.

Hình như hai người đang đấu vật, Tô Tô không nhìn ra chiêu thức nào cả nên chỉ có thể nhìn cho vui. Cô chỉ nhìn thấy chân của Sở Lăng Xuyên và Đông Lâm Húc chuyển động, tay dùng lực, đều muốn quăng đối phương ngã xuống.

Thế nhưng thể lực ngang nhau, chiến đấu một lúc, hai người ai cũng không ngã, người vây xem cũng sốt ruột, hai người họ di chuyển mình cũng di chuyển, còn kêu quăng ngã đi, quăng ngã đi, hận không thể thay Sở Lăng Xuyên quật ngã Đông Lâm Húc.

Vào lúc này, thông tin viên đã sớm quên mất Tô Tô, chạy tới chỗ vũ Sở Lăng Xuyên, nhảy hân lên hô, quăng ngã hân, quăng ngã hân!

Nhìn trận đấu, Tô Tô nghĩ thầm, thôi, cô nhìn xem cũng được rồi. Đôi mắt to tròn khẩn trương nhìn chăm chăm hai dáng người cao to đang độ sức, cô nhìn không được mà khẩn trương vì Sở Lăng Xuyên, đặc biệt mong muốn chồng mình quật ngã cái người Đông Lâm Húc này đi.

"Hay!"

Mọi người hô to một tiếng, thì ra Sở Lăng Xuyên đã quật ngã được Đông Lâm Húc, Sở Lăng Xuyên thở hổ hển, trên mặt không hề che dấu nụ cười, nói với Đông Lâm Húc bị quật ngã dưới đất: "Còn muốn đến hay không đây?"

Đông Lâm Húc nhanh chóng đứng dậy, chiến sĩ trẻ giúp anh cầm mũ cũng đi đến. Anh tự tay nhận lấy mũ của mình rồi đội lên, lạnh lùng liếc nhìn Sở Lăng Xuyên, một lời cũng không nói, dường như muốn đi.

"Đứng lại!" Sở Lăng Xuyên hô một tiếng, người cũng tiến lên một bước, vươn tay vỗ bả vai hân, nắm lấy, quay đầu nhìn những người đang xem náo nhiệt kia: "Cũng giải tán đi, nhìn gì chứ!"

Mọi người lập tức tản đi, Tô Tô lại đứng không nhúc nhích, Sở Lăng Xuyên nói với Đông Lâm Húc: "Đông tử, chờ đi vội, đến chỗ tôi ngồi một chút, dù gì cũng phải gặp em dâu cậu chứ."

Sắc mặt lạnh nhạt của Đông Lâm Húc mới dịu đi chút, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước, nhìn về phía Tô Tô đang ngây ngốc đứng đó. Ánh mắt anh không lạnh lùng như khi này nhưng theo Tô Tô thì vẫn vô cùng dọa người.

Khuôn mặt rét lạnh, ánh mắt rét lạnh, vẻ mặt cũng rét lạnh, Tổ Tổ nhìn không được nghĩ đến ba chữ, hắc diện thần, không phải do anh đen bao nhiêu mà là do khiến cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh. Người này còn dọa người hơn so với Sở Lăng Xuyên nhiều, không khỏi cảm khái thực sự núi cao còn có núi cao hơn.

"Vợ, đến đây."

Nghe Sở Lăng Xuyên gọi, Tổ Tổ giống như vừa được triệu hồi, đi tới chỗ bọn họ, được Sở Lăng Xuyên ôm vào lòng.

Đông Lâm Húc không nói lời nào, Sở Lăng Xuyên liền giới thiệu: "Đồng tử, đây là vợ tôi, An Nhược Tổ. Tổ Tổ đây là Đồng tử, Đông Lâm Húc, gọi anh Đồng tử là được."

"Chào anh Đồng tử." Tổ Tổ mỉm cười chào hỏi, chỉ cảm thấy anh rất cẩn thận, không biết nói cái gì cho phải, nói xong liền nhìn Sở Lăng Xuyên, tiếp tục nói: "Vào nhà ngồi đi, đừng đứng ở chỗ này."

Đông Lâm Húc nhìn Tổ Tổ một cái, lại nhìn Sở Lăng Xuyên, rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện: "Là tôi cho em dâu mặt mũi."

Sở Lăng Xuyên câu môi, vỗ mạnh bả vai Đông Lâm Húc, "Được! Ăn xong cơm trưa hãy đi, hôm nay chúng ta phải tụ họp một lúc."

Tổ Tổ hoàn toàn đã nhìn ra, hai người này nhất định là bạn thân, lại thích so đấu. Trận đấu khi này cùng lắm cũng chỉ là đùa vui mà thôi, cũng có thể là một kiểu chào đặc biệt.

Ba người lên tầng đi đến căn phòng của bọn họ, gương mặt Đồng tử và Sở Lăng Xuyên đầy mồ hôi, tay còn dính đất, Tổ Tổ liền chỉ vào nhà tắm: "Các anh trước đi rửa mặt đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: 57.3: Anh Tuyệt Đối Không Hai Lòng

Đông Lâm Húc gạt đầu, xoay người đi vào nhà tắm, Sở Lăng Xuyên cũng chen vào rửa tay và mặt. Khi hai người ra ngoài thì Tổ Tổ mới rửa sạch hoa quả, để trên bàn định đi rót nước, Sở Lăng Xuyên đã đi tới nhét cốc vào tay Đông Lâm Húc: "Tự mình làm."

"Sao anh lại làm vậy?" Tổ Tổ có chút băn khoăn, Đông Lâm Húc lại không để ý, lạnh nhạt liếc nhìn Sở Lăng Xuyên rồi tự mình cầm ấm nước lên rót, sau đó nói với Tổ Tổ, giọng nói có chút lạnh lạnh: "Không dọa đến em chứ."

"Hả?" Tổ Tổ phản ứng một lúc mới rõ được là anh vừa nói với mình, cười cười nói: "Không dọa sợ được, nhưng thật có chút kỳ lạ, cách thức gấp mặt bằng chiến đấu thế này... Ồ, thật đặc biệt."

Sở Lăng Xuyên nhìn cười không được, Đông Lâm Húc vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhưng ánh mắt lại mềm hơn chút, "Anh cùng Xuyên tử là bạn học ở trường quân đội, là thói quen rồi." Người này nói không nhiều nhưng lại nói rất đúng lúc.

"Anh cùng Đồng tử không đánh không quen nhau." Sở Lăng Xuyên nói xong, vỗ vỗ lưng Tổ Tổ, "Vợ, đừng sợ, nhìn Đồng tử thì có chút lạnh lùng nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng dịu dàng, không ăn thịt người đâu."

Tổ Tổ cũng nhìn ra Sở Lăng Xuyên lấy việc khiêu chiến tính nhẩn nại của Đông Lâm Húc làm niềm vui, không trêu chọc anh (Đông Lâm Húc) đến phát cáu thì anh (Sở Lăng Xuyên) cũng không thoải mái, cô chợt nhíu mày nói: "Tại sao em lại cảm giác các anh không giống chiến hữu lắm nhỉ?"

Đông Lâm Húc và Sở Lăng Xuyên đồng thời quay đầu nhìn Tổ Tổ giống như đang hỏi, không giống chiến hữu chỗ nào, Tổ Tổ liền hé miệng cười nói: "Em nghĩ hai anh lại càng giống oan gia hơn, vừa thấy mặt nhau là đầu không ngừng. Được rồi, các anh nói chuyện đi, em đi mua đồ ăn. Các anh khó có thể gấp mặt, hôm nay phải tụ họp thật vui."

Tổ Tổ hình dung quả thật vô cùng chuẩn xác, khi còn ở trường quân đội thì Sở Lăng Xuyên đấu với Đông Lâm Húc không ngừng, nhưng cũng lại là quan hệ chiến hữu bạn bè tốt nhất, thật đúng là không khác gì oan gia.

Lần này Đông Lâm Húc tới là vì Sở Lăng Xuyên lại có người đến thăm, vào doanh trại của anh mà tìm tòi trong đó. Hàng năm đều làm việc này, mà hai người hàng năm cũng đều đánh nhau như vậy, năm nay cũng chẳng ngoại lệ.

"Không cần đâu, bây giờ anh đi, trong doanh còn có việc." Đông Lâm Húc nói xong liền đứng lên giống như muốn đi, Sở Lăng Xuyên liền tức giận "Đông Lâm Húc, anh dám đi, có tin em để người ta trói anh không?"

Đông Lâm Húc mặt lạnh nhìn chằm chằm Sở Lăng Xuyên, vươn tay chỉ anh, im lặng rất lâu sau mới nói: "Tên thổ phỉ nhà cậu!"

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên nhìn không được cười rộ lên, khóe môi Đông Lâm Húc mới nhếch lên, dường như đang cười nhưng lại rất kín đáo, nếu không

nhìn kỹ tuyệt đối không nhìn thấy được.

Rốt cuộc Đông Lâm Húc vẫn ở lại, cơm trưa là Sở Lăng Xuyên và Đông Lâm Húc làm. Đương nhiên Đông Lâm Húc chỉ quan sát bên cạnh, anh không biết nấu ăn, nhiều nhất cũng chỉ giúp đỡ được chút thôi.

Anh thật sự không ngờ được, cái người đệ nhất tranh giành đánh nhau này, cái tên Sở Lăng Xuyên cứng như sắt đá, vậy mà có thể có một mặt dịu dàng ở nhà như vậy, tự xuống bếp, còn cưng chiều vợ như thế nữa.

Khi Sở Lăng Xuyên nấu cơm được một nửa, vẻ mặt thỏa mãn, thần bí nói với Đông Lâm Húc: "Đông tử, nói cho anh một bí mật quân sự đây, anh em của anh, mấy tháng nữa liền làm cha rồi."

Rốt cuộc về mặt Đông Lâm Húc cũng có chút dao động. Thằng nhỏ này, lúc kết hôn thì lấy tốc độ không khác gì tia chớp, chuyện sinh con cũng thật không kém, vươn tay vỗ đầu Sở Lăng Xuyên: "Thằng này được, chuyện của cậu, tay chân thật nhanh."

"Anh đây, vẫn kiên trì theo chủ nghĩa độc thân sao?" Sở Lăng Xuyên vẫn tương đối quan tâm tới hôn nhân đại sự của Đông Lâm Húc, Đông Lâm Húc lớn hơn anh hai tuổi, mấy tháng nữa thì lên chức, nhớ được anh (Đông Lâm Húc) từng nói, cả đời này sẽ phục vụ trong doanh trại, kiên quyết không kết hôn.

"Kiên định không đổi." Đông Lâm Húc đã nói bốn chữ như vậy, không còn cách nào khác, Sở Lăng Xuyên cũng không nói thêm gì nữa.

Cơm trưa xong, thế nhưng lại ăn lẩu, bây giờ còn giữa hè mà bọn họ lại không sợ nóng, chẳng lẽ càng nóng càng thấy ngon hơn sao? Khi ăn cơm cũng gọi chính trị viên và phó doanh trưởng đến, trong phòng nhỏ tương đối náo nhiệt.

Có lẽ Đông Lâm Húc thật sự có việc, ăn cơm cùng mọi người xong liền tạm biệt muốn đi. Lúc chào tạm biệt, Sở Lăng Xuyên và Đông Lâm Húc cũng dùng nắm đấm vào ngực nhau, lúc này mới rời đi.

Hôm nay mọi người ai cũng không uống rượu, hơn nữa còn là ban ngày nên Tổ Tổ cũng không lo Sở Lăng Xuyên sẽ luyện võ. Tiền khách, Tổ tổ định thu dọn bát đĩa, Sở Lăng Xuyên lại ôm lấy cô, để cô ngồi xuống nghỉ ngơi: "Bảo bối cũng mệt rồi, em nghỉ ngơi đi, những thứ này để anh làm cho."

"Không phiền hà, em cũng đã làm gì đâu." Cho tới trưa cô cũng chỉ đi mua đồ ăn, những việc khác cũng chưa làm, để cho hai người đàn ông bận rộn thì cô cũng thấy có chút xấu hổ.

"Để em nghỉ ngơi thì em liền nghỉ ngơi, ngồi hoặc nằm, chấp nhận mệnh lệnh." Anh ôm cô nằm xuống, còn vỗ nhẹ lên mông cô, lúc này mới đứng dậy đi dọn dẹp bát đĩa.

Sở Lăng Xuyên làm rất nhanh, khoảng vài phút liền dọn dẹp xong, cũng sạch sẽ thơm tho. Abg còn đi nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ một lần, lúc này mới lên giường, nắm tay Tổ Tổ, cười nói: "Bảo bối, giúp anh một chuyện?"

Tổ Tổ vươn cánh tay còn lại néo néo cái mũi cao thẳng của anh, "Bạn việc gì sao? Sao đột nhiên anh lại khách sáo như thế?"

"Giới thiệu con gái cho Đông tử."

Tổ Tổ nghe Sở Lăng Xuyên nói mà không khỏi mở to mắt, "Anh nói Đông Lâm Húc vẫn chưa kết hôn? Không phải anh ấy còn lớn hơn anh sao? Còn nữa Sở Lăng Xuyên, từ lúc nào anh lại hứng thú với việc mai mối vậy?"

Sở Lăng Xuyên lại làm vẻ mặt hung dữ nói: "Chính là Đông Lâm Húc thề cả đời độc thân, anh cần phải tìm bạn gái cho anh ấy mới được." Tổ Tổ trực tiếp hết chỗ nói, Sở Lăng Xuyên anh lại cứ thích đối chọi với Đông Lâm Húc như vậy, rốt cuộc Đông Lâm Húc đã tạo nghiệt gì mà lại quen biết anh chứ, nhưng mà, anh chắc cũng thật sự quan tâm đến người bạn chiến hữu này.

Tổ Tổ suy nghĩ một chút rồi đồng ý, có người phù hợp nhất định cô sẽ giới thiệu cho anh chiến sĩ mặt lạnh này. Có điều Tổ Tổ lại rất không phúc hậu đến, mặc dù đáng đáp Đông Lâm Húc rất đẹp trai nhưng con gái bình thường mà nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của anh đoán chừng lại bị hù dọa chạy mất ấy.

Khí thế kia quả thật quá lạnh lùng rồi, đến cô cái người đầu muối đều đã nhìn thấy còn cảm thấy phải thật cẩn thận, vậy phải tìm được cô gái mạnh mẽ bao nhiêu mới dám đến gần núi băng này đây chứ? Rất có tính thách thức mà.

Vẫn là Xuyên từ nhà cô đáng yêu, vẫn rất sinh động, khi lạnh lùng cực kỳ dọa người, khi hung dữ rất dễ khiến người khác sợ hãi, khi dịu dàng lại khiến người người say mê trong đó, tóm lại, ừ, đúng là người đàn ông tốt.

Cơm tối ăn ở nhà chính trị viên, sau khi ăn xong, Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên giống như trước đây, xuống tầng đi bộ rồi về nghỉ ngơi. Hai ngày này Tổ Tổ từ chối được anh ôm ngủ, này, anh mà dùng chân đè cô, chỉ sợ anh không cẩn thận đè vào bụng này của cô đấy.

Tuy rằng Sở Lăng Xuyên cực kỳ buồn bực nhưng lại chỉ có thể ôm không khí đi ngủ. Hai người mỗi người nằm một bên, ngủ thật say. Khoảng nửa đêm đang ngủ say thì Tổ Tổ lại tỉnh, gần đây cô dường như rất hay đi vệ sinh.

Cô nhẹ nhàng ngồi dậy, khi đang muốn xuống giường lại nghe thấy Sở Lăng Xuyên đang lăm bằm cái gì đó, vốn tưởng anh đã tỉnh nhưng phải một lúc sau mới biết người này đang nói mớ, anh nói gì Tổ Tổ cũng nghe không rõ lắm, không khác gì tiếng sao Hỏa, cô nhìn không được bật cười, định xuống giường nhưng lại nghe thấy Sở Lăng Xuyên kêu một cái tên.

Tiểu Hồng!

Tiểu Hồng! Tô Tô chết đứng chỗ đó, lắc lắc đầu để mình tỉnh táo lại, Tiểu Hồng? Cô nhớ lại những cái tên mình đã gặp trong hai mươi mấy năm nay, An Nhục Tô, không có Hồng, không phải gọi tên cô rồi.

Tô Tô có chút điên cuồng, trong lúc mơ ngủ chồng mình lại gọi tên người phụ nữ khác, khiến cô chịu sao nổi, trái tim tan nát dưới đất, nghĩ muốn đập anh một cước nhưng lại không dám, sợ bị anh đâm lại, hít hít mũi, lòng tràn đầy đau lòng đi vào nhà vệ sinh.

Đàn ông thôi, ngày mai sẽ thăm vấn anh.

Tô Tô vốn định ngày mai sẽ hỏi anh, Tiểu Hồng là người phương nào, nhưng không ngờ được đợi đến khi cô tỉnh ngủ vào buổi trưa lại không thấy bóng dáng của anh, chỉ có chiến sĩ trẻ bên nhà bếp đến đưa bữa sáng cho cô, nói anh đang họp có việc.

Được rồi, tạm thời hoãn lại.

Tô Tô đợi đến ba giờ chiều, rốt cuộc đến khi cô đợi anh về thì cô cũng vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn hơi mơ hồ, chỉ cảm nhận được cánh tay mạnh mẽ của anh ôm chặt mình, môi cũng hạ xuống.

Nụ hôn của anh khi thì kịch liệt, khi lại triền miên, giống như không muốn buông tha, bàn tay cũng di chuyển trên người cô, vuốt ve trên bụng, mà vốn đầu óc cô đã mơ hồ lại bị nụ hôn của anh càng khiến cho mơ hồ thêm.

Rất lâu sau mới buông cô ra, ánh mắt mơ màng của cô chống lại con ngươi đen trầm của anh, tràn đầy tình thâm, trong mắt cũng chỉ có cô. Đôi mắt thâm thúy mê người như vậy, giống như vòng xoáy muốn hút sâu cô lại, trong lúc này, cô cũng đã quên cái gì thăm vấn, cái gì Tiểu Hồng mất rồi.

"Bảo bối, em cũng thực sự ngủ tốt đấy." Sở Lăng Xuyên cười ười, dơ tay vuốt chiếc mũi cao của cô, vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm túc: "Không thể ngủ tiếp, anh sẽ đưa em về nhà, mau dậy thôi."

"Hả?" Tô Tô đã hoàn toàn tỉnh táo, anh nói sẽ đưa cô về nhà, nhúu mày nhìn anh, nhin không được hỏi: "Lý do là gì vậy? Tại sao lại đột nhiên muốn gởi em về nhà, có phải chê em phiền hay không?"

"Thôi đi, toàn nói bậy. Sao anh có thể thấy em phiền." Sở Lăng Xuyên bế Tô Tô lên, ôm vào ngực "Anh có nhiệm vụ, gần đây không ở lại, lại lo cho em nên quyết định đưa em về. Chuyện này cũng suy nghĩ từ việc an toàn của Tiểu Xuyên nhỏ, đừng hiểu lầm một phen văt vả của anh chứ."

"Anh thực văt vả rồi." Tô Tô nói xong, nghĩ một chút, nếu anh có nhiệm vụ, cô ở chỗ này còn khiến anh phải phân tâm, mà hơn nữa, anh không ở đây thì cô ở chỗ này cũng không có ý nghĩa. "Được rồi, em đây đành nghe theo cấp trên sắp xếp. Rồi giường, thu dọn đồ đạc thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: 57.4: Anh Tuyệt Đối Không Hai Lòng

Tô Tô rời giường thu dọn đồ đạc, Sở Lăng Xuyên cũng giúp cô một tay, ở đây...nhiều ngày như vậy, dù gì cô cũng lưu lại chút dấu vết nho nhỏ ở phòng, hiện giờ cô phải cảm về từng thứ một.

Thật có chút không nỡ.

Đồ đạc của cô đều cất vào va li. Toàn bộ đều để chuẩn bị xong xuôi, có thể rời đi.

Sở Lăng Xuyên kéo hành lý, Tô Tô đi theo sau, chào tạm biệt với mấy người nhà tốt bụng rồi mới xuống tầng.

Xe đỗ dưới tầng, có vài chị em tới tiễn cô. Tô Tô nói lời tạm biệt với mọi người, lúc này mới cùng Sở Lăng Xuyên trước sau lên xe, anh thuận thực khởi động xe, đổi hướng, chạy về phía cửa khu người nhà.

Đi về thị trấn cũng đã tầm hơn năm giờ chiều, Sở Lăng Xuyên trực tiếp đưa Tô Tô đến nhà cha mẹ An bên kia, mẹ An đã trở về từ nhà ngoại được vài ngày, đúng lúc hai mẹ con cũng có bạn.

Thực ra Sở Lăng Xuyên muốn để Tô Tô ở lại chỗ cha mẹ mình nhưng nghĩ đến quan hệ của Tô Tô với mẹ mình, vẫn bỏ qua thôi.

Đến khu nhỏ, Tô đi trước, Sở Lăng Xuyên kéo hành lý đi phía sau. Lên tầng, vào nhà liền phát hiện ra mọi người không ở nhà, An Quốc Đống còn chưa tan giờ, mà Lý Nguyệt Hương có lẽ đã mang Soái Ca ra ngoài tản bộ rồi.

Sở Lăng Xuyên cất dọn đồ đạc giúp Tô Tô, quay đầu nhìn Tô Tô, cô đang chớp chớp mắt nhìn anh, anh cong môi nở nụ cười bế cô lên: "Bảo bối, ở nhà

đường thai thật tốt, chờ anh xong việc liền trở về thăm em cùng Tiểu Xuyên nhỏ."

Tổ Tổ cười cười, vươn tay kéo tóc ngắn của anh, giọng điệu có vẻ dịu dàng: "Ừ, yên tâm, em ở nhà có cha mẹ lo, em cùng Tiểu Xuyên nhỏ nhất định sẽ mạnh khỏe, em chắc chắn sẽ vô cùng trắng trẻo mập mạp. Anh không cần vì em phân tâm, làm tốt chuyện của anh, anh phải đồng ý với em, bảo vệ được vốn liếng thân thể, biết chưa?"

Sở Lăng Xuyên làm lễ "Vâng! Lãnh đạo."

Sở Lăng Xuyên lần nữa ôm Tổ Tổ vào lòng, cúi đầu, hôn lên làn môi đỏ mọng của cô, từng chút từng chút, sau đó phải bắt bản thân dừng lại mới xong, "Anh đi đây bảo bối." Nói xong cũng không quay đầu đi luôn, để lại cho Tổ Tổ một bóng lưng vội vàng rời đi.

Khi Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng trở về thấy Tổ Tổ thì đều kinh hãi, sau cùng là vui vẻ, mấy ngày liền không thấy con gái, vừa thấy đương nhiên là vui mừng rồi. Nhưng cũng có chút kỳ quái với việc Tổ Tổ đột nhiên trở về, cho rằng hai người cãi nhau, hỏi một chút mới biết được Sở Lăng Xuyên có nhiệm vụ khẩn, có thể mấy ngày liền sẽ không ở doanh trại.

Anh không ở, nếu Tổ Tổ có gì cần thì chỗ đó cũng bất tiện, mà cũng vì suy xét đến Tổ Tổ và Tiểu Xuyên nhỏ nên liền ở trong nhà. Lý Nguyệt Hương cùng An Quốc Đồng cũng cảm thấy cái này rất chu đáo, vì chào mừng con gái bảo bối về nhà nên buổi tối liền sắp xếp một bàn đồ ăn.

Nhà này lại náo nhiệt rồi.

Tổ Tổ cho tới bây giờ luôn quen giường, nhưng lần trở về này, không biết vì sao dù nằm trên giường nhà mình lại vẫn không ngủ được. Cô nghĩ đến, có lẽ là mấy ngày liền ở cùng Sở Lăng Xuyên, đã hình thành thói quen có anh bên cạnh, trong khoảng thời gian ngắn, anh không ở bên cạnh, cô liền không quen rồi.

Trần trọc rất lâu mới ngủ, trong mơ, vậy mà cô lại mơ thấy khuôn mặt đẹp trai của anh.

Ngày đầu quả thật không dễ thích ứng với việc Sở Lăng Xuyên không ở bên cạnh, nhưng đến ngày hôm sau cũng đỡ hơn nhiều, khả năng thích ứng của Tổ Tổ quả thật rất mạnh mẽ đi. Nhưng rốt cuộc vẫn nghĩ đến anh, anh đang làm gì, ở trong rừng hay là nơi hoang vu hẻo lánh, có khi lại đang chấp hành một nhiệm vụ bí mật gì đó?

Nghĩ đến những thứ này lại nhin không được nhớ lại, đêm hôm đó, anh gọi tên một người là Tiểu Hồng, Tiểu Hồng, rốt cuộc là người nơi nào, chẳng lẽ là người yêu cũ của anh.

A, nghĩ đến những thứ này làm gì chứ?

Mỗi khi nghĩ như vậy, Tổ Tổ sẽ tự mắng bản thân thật vô vị, ai mà chưa từng có người yêu cũ, dù cho trong lòng anh có tình cảm cũ thì có làm sao, anh có thể rộng lượng bao dung cô, vì sao cô không thể bao dung với anh.

Chẳng qua cô cũng không nghĩ thông, nếu anh có người yêu cũ, vì sao lại lừa cô rằng mình chưa từng yêu ai, chẳng lẽ lừa cô để cô cảm thấy anh vẫn là xử nam(*) sao? Nhưng dường như cũng không có tình tiết nào như vậy đâu?

(*) xử nam: người đàn ông vẫn trong trắng, ý nói chưa từng bị "phá" ấy <:

Này, cô càng nghĩ càng xa quá rồi, rốt cuộc cũng chỉ có thể làm chút chuyện để dòi lực chú ý, An Nhược Tổ, mày quá không trong sáng rồi, thức tỉnh, thức tỉnh...!

Với tâm trạng như vậy, đảo mắt Tổ Tổ lại ngênh đón thứ bảy. Cô đã không gặp Sở Lăng Xuyên nhiều ngày rồi, thậm chí đến một cuộc điện thoại cũng không có.

Nhưng vài ngày không có tin tức so với một tháng không có tin tức, xem như gặp sự phụ rồi (*), từng có kinh nghiệm một tháng không liên lạc, hiện giờ cô đã bình tĩnh rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn nhớ đến anh.

(*) gặp sự phụ: phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn; người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt.

Có thể nói quá nhớ anh nên Tổ Tổ thường đi ra quảng trường một lúc, đôi khi là một mình đi, cũng có lúc đi cùng mẹ, đi bộ cũng như nói chuyện giải sầu. Cô không phải làm việc nên khá nhàn rỗi, cả ngày chỉ ở nhà, việc thích làm nhất chính là suy nghĩ miên man nên ra ngoài đi bộ một chút cũng không tệ.

Sáng thứ Bảy Tổ Tổ đi thăm cha mẹ chồng, ăn trưa, sau khi nghỉ trưa mới về nhà. Đi trên đường, nhìn những người đạp xe đi tới đi lui mà Tổ Tổ nhin không được nhớ đến thời gian Sở Lăng Xuyên dạy cô đi xe đạp.

Nhớ tới những kỷ ức này, trong lòng cô lại nảy ra ý tưởng đi đến quảng trường, không muốn đi bộ nên liền bắt xe buýt, sau mấy phút đồng hồ liền đến quảng trường, lúc này người khá đông.

Tổ Tổ đi đến gần đài phun nước, trong đầu hiện lên hình ảnh hai người cùng nhau ngắm đài phun nước, nhưng bây giờ chưa phun nước, phải đợi đến tối mới có, cô nhin không được cười cười, xoay người đi hướng khác, nơi đi đến là hồ nguyệt uớc.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ bên đó, không tự chủ được lại nhớ tới anh từng bế cô lên vai, lấy một chiếc giày gỗ vào chuông, còn có một cước đá của anh và dáng vẻ tung quần khi quần rách nữa.

Ha ha, Tổ Tổ nhin không được cười ra tiếng.

Sau ngây ngốc bật cười thì cô cũng tiếp tục đi, bất tri bất giác đã đến vườn hoa bên kia. Nơi này có thể nói là nơi khó quên được nhất, chính là nơi cô cùng xe đạp ngã cắm đầu, may mắn anh đỡ được, nếu không thì chắc bị ngã sấp mặt rồi.

Trời, cô nhất định bị anh bỏ bùa rồi, tại sao trong đầu mọi thứ đều về anh chứ, Tổ Tổ vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, không muốn nghĩ nữa, nhớ lại cũng không thấy được, lại rơi vào thất vọng thôi.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, cô móc ra liền thấy là mẹ gọi tới, vội vàng ấn nghe, bên trong liền truyền ra giọng nói có chút lo lắng của mẹ: "Tổ Tổ à, con ở đâu đấy, tại sao vẫn chưa về nhà, đừng quên con đang mang thai, đừng có chạy loạn mọi nơi chứ."

"Mẹ, con ở quảng trường, cũng chuẩn bị về rồi, mẹ đừng lo lắng, con tự có tính toán mà." Tổ Tổ cười cười, ở trong mắt mẹ, cô vĩnh viễn chỉ là đứa bé không lớn, dù cho cô cũng sắp làm mẹ rồi.

"Được, về sớm một chút, tối muộn có nhiều thành phần lắm."

"Vâng, con liền trở về."

Tổ Tổ nói xong liền cúp máy, cũng định chuyển hướng về nhà, khi đi đến hồ ước nguyện thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, trái tim bỗng chạm một nhịp, vội vàng xoa xoa hai mắt mình.

Đó không phải Sở Lăng Xuyên sao? Không phải cô bị hoa mắt chứ? Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn nhìn, thực sự là anh, tuy đã quay mặt nhưng cô có thể chắc chắn, người đàn ông cao lớn rắn rỏi kia là tiểu Xuyên Xuyên nhà cô.

Nhưng không phải anh có nhiệm vụ sao? Tại sao có thể xuất hiện ở chỗ này chứ, chẳng lẽ nhiệm vụ đã kết thúc, anh lại dùng chiêu cũ không nói cho cô, lặng yên không tiếng động trở về, biết cô ở đây liền đến tìm sao?

Trong lòng Tổ Tổ tràn ngập vui sướng tưởng tượng, cũng lặng lẽ đi theo anh, định làm anh giật mình, nhưng khi cô vừa bước được vài bước thì liền nhìn thấy một người con gái đi đến chỗ anh.

Bước chân của cô dừng lại, giống như đã mọc rễ mà không thể di chuyển. Thế nhưng cô gái đó lại vô cùng thân thiết ôm cánh tay anh, mà Sở Lăng Xuyên còn vươn tay xoa đầu cô gái kia, nọ nọ cười, một nụ cười vô cùng dịu dàng.

Nhìn một đôi vô cùng thân thiết phía trước, trong nháy mắt, Tổ Tổ chỉ cảm thấy như đất dưới chân mình sụp đổ, không khác gì cảm giác bị người khác đội vào đầu một gáo nước lạnh đến thấu xương, khiến cô từng đợt rét run.

Thì ra, anh không phải chỉ thích cưng chiều xoa đầu một mình cô, không chỉ dịu dàng cười với một mình cô, những điều này cô vốn cho rằng chỉ thuộc về một mình cô. Vốn dĩ, khi cô vẫn ngây thơ không biết thì những thứ này đều thuộc về người con gái khác.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Tổ Tổ chỉ cảm thấy trái tim đau đớn từng chút một, giống như có một lực lượng không thể chống trả, rút hết sức lực của cô, đến sức để hít thở cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 58.1

(*) Nguyên văn đề dịch đúng thì phải là “Ghét thẳng cha này rồi!” nhưng mình thấy nghe hơi quá nên đề là “người đàn ông” sẽ lịch sự hơn.

Trái tim, rất đau, nhin không được muốn hỏi cho dù anh sẽ không nghe thấy, Sở Lăng Xuyên, mọi chuyện đều là giả dối sao?

Tổ Tổ phần nào thất hồn lạc phách về nhà, tâm trạng cực tệ, dù cho đã gắng sức che dấu nhưng vẫn bị cha mẹ nhận ra, hỏi cô làm sao vậy, không muốn để cha mẹ biết nên cô liền tìm lý do có lẽ cho qua chuyện.

Ăn tối xong liền về phòng nghỉ ngơi, nằm trên giường, cầm điện thoại, do dự vài lần rốt cuộc cũng bấm gọi cho anh nhưng lại tắt máy, lên QQ anh cũng không online.

Trong lòng vô cùng buồn phiền, giống như có một tảng đá to lớn đè trong ngực, nặng nề đến không thở nổi. Dù cho cô không muốn tin rằng những khi hai người bên nhau là giả nhưng hôm nay thấy được mọi chuyện, khiến cô không thể không nghĩ ngờ được.

Chẳng lẽ người chung tình trong mắt cô, người đàn ông yêu thương mà bao dung với cô thực ra lại là kẻ bạc tình, bên ngoài một vẻ bên trong một vẻ? Anh là người như vậy sao? Cảm thấy không phải vậy nhưng nhớ lại đáng về thân thiết của anh cùng cô gái đó, nghĩ đến khi mơ ngủ anh đã gọi cái tên

Tiểu Hồng nào đó, tin tưởng của cô với anh từng chút nhạt dần.

Muốn ngủ cũng không được, muốn gào khóc một trận cũng không được, lăn qua lăn lại trên giường, trong lòng khó chịu liên tục mắng Sở Lăng Xuyên, tên xấu, chỉ bị anh làm đau lòng đây này, mắng anh xong lại mắng bản thân.

Cô quá không có tiền đồ, từ khi kết hôn tới bây giờ, đối với việc anh luôn tốt với cô, anh chỉ vừa bắn ra một chút mật ngọt chết ruồi thôi cô đã không còn chút chống cự, anh đối tốt với cô, cô liền chấp nhận, còn tạo thành thói quen trầm mê trong đó.

Cô càng hăm càng sâu, không thể tự thoát ra được, đợi đến khi anh rời xa, lạnh lùng, hoặc... phản bội, vậy đau thương cô phải nhận lại càng lớn, lớn đến không thể tưởng tượng. Cô đã đau đớn qua một lần, vì sao lại vẫn tin tưởng những người đàn ông xấu, vì sao vẫn không học ngoan được?

Rốt cuộc sau khi xoắn xuýt, tổng kết một kết luận, đó chính là cô đáng bị vậy!

Tổ Tổ mất ngủ, buổi sáng Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng đã thức giấc nhưng Tổ Tổ vẫn chưa tỉnh đều thấy lo lắng. Lý Nguyệt Hương vào phòng Tổ Tổ nhìn một chút, thấy Tổ Tổ đang ngủ đến không biết trời đất liền lặng lẽ ra ngoài.

Lý Nguyệt Hương nhìn không được nói nhỏ với An Quốc Đồng, hôm qua khi ra ngoài còn rất tốt, tại sao lúc trở về lại như vậy, đáng vẻ thất hồn lạc phách như vừa chịu đả kích nào đó vậy.

Tuy An Quốc Đồng lo lắng nhưng dù sao vẫn là một người đàn ông, đâu thể hiểu được tâm tư đàn bà con gái. Vợ chồng già ăn sáng trước, cứ đi quanh phòng khách nhưng không thể đánh thức Tổ Tổ, chỉ có thể lo lắng chờ con gái yêu tỉnh dậy rồi hỏi han.

Tổ Tổ tỉnh lại thì đã là giữa trưa, có chút choáng váng đi ra khỏi phòng, khi nhìn thấy cha mẹ đang đi vòng quanh thì cô sững sốt một chút, mơ màng hỏi: "Cha mẹ, mọi người đang làm gì vậy?"

Lý Nguyệt Hương vội hỏi: "Con gái, con đã dậy rồi, hẳn đã đói bụng, mẹ sẽ hâm nóng lại bữa sáng cho con, nhanh đi rửa mặt rồi ăn gì đó đi. Hiện giờ không chỉ một mình con, mặc kệ có chuyện gì, không thể tò tính tình ra được."

An Quốc Đồng nhìn đáng vẻ uể oải chán nản, nhìn không được nói "Tổ Tổ, có chuyện gì thì nói với người nhà một chút, một người biết bớt một phần buồn. Nói ra, mọi người cũng có thể suy nghĩ cho con."

Vốn luôn luôn lo lắng cho cô, trong lòng Tổ Tổ cảm thấy áy náy, vội vàng cười cười: "Cha mẹ, thật xin lỗi, khiến mọi người lo lắng rồi, con thực sự không sao mà. Chuyện hôm qua đã qua, không phải hôm nay là khởi đầu mới sao? Con đi rửa mặt chút."

Tổ Tổ cố gắng điều chỉnh tâm tình, bắt bản thân nhớ kỹ ba điều, thứ nhất, không thể vì đàn ông mà lo được lo mất, thứ hai, luôn suy nghĩ vì tiểu Xuyên nhỏ trong bụng, thứ ba, phải vui vẻ mỗi ngày.

Đương nhiên, nói thì dễ mà làm thì khó, nhưng Tổ Tổ đã cố gắng, tận lực làm việc khác để bản thân không suy nghĩ miên man, vậy nên những ngày sau coi như cô cũng khá thoải mái.

Mỗi sáng cùng mẹ đất Soái Ca ra ngoài đi bộ, ban ngày không có việc gì thì học làm đồ thủ công giết thời gian. Tối đến thì đi dạo, xem ti vi, cùng mẹ tranh luận xem anh nam chính nào đẹp trai, sau đó hai mẹ con bị đồng chí An Quốc Đồng hung hăng khinh bỉ.

Ban ngày quả thực phong phú, nhìn thì vô tư vui vẻ nhưng mỗi buổi đêm tĩnh lặng đến, nằm trên giường, trong đầu lại hiện lên hình ảnh ngày đó Sở Lăng Xuyên dịu dàng với cô gái khác tại quảng trường khiến cho trái tim người ta lạnh lẽo kia.

Thậm chí khi ngủ thiếp đi, trong mơ cũng không thoát được ma chú của anh, tất cả đều là anh, tốt, không tốt, khiến cô không còn nơi nào lẫn trốn. Tổ Tổ cảm thấy bản thân đã không cứu được rồi, bị trúng độc Lăng Xuyên quá sâu rồi!

Lại một tuần nữa, một nhà ba người đi ăn tối, Tổ Tổ cùng mẹ đất Soái Ca, tiếp đến liền đi bộ loanh quanh, cha cô không muốn đi nhà liền ở lại trông nhà.

Khi Tổ Tổ cùng mẹ tản bộ liền tiện đường đi đến cửa hàng thú cưng gần đó, mua một món đồ chơi cho Soái Ca, lúc này mới chậm rãi về nhà.

Lên tầng, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, vừa mở thì Soái Ca lanh lợi chui ngay vào nhà vệ sinh bên cạnh, chà móng vuốt trên chiếc khăn lau hơi ẩm.

Ngay lúc Tổ Tổ và mẹ đang đổi giày đi vào thì Soái Ca đã hoàn thành công việc, chạy ra ngoài trông khá đáng yêu. Hai mẹ con đang rửa tay thì nghe được một hồi sủa của Soái Ca.

Chẳng lẽ đang chơi đùa với cha sao? Đang lúc Tổ Tổ nghĩ như vậy, cũng đang ra ngoài nhà vệ sinh, đi qua cửa liền nhìn thấy trong phòng khách có hai người ngồi, một người là cha cô, còn người chính là người đàn ông khiến cô đau lòng còn hao tâm tốn phí Sở Lăng Xuyên.

Hai người đều dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cô, giống như cố ý không lên tiếng để cho cô một sự kinh hi (kinh ngạc + vui mừng). Nếu là trước kia, cô khẳng định sẽ thực sự vui vẻ, nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy anh, một màn tại quảng trường lại mãnh liệt xuất hiện, rối loạn xoay chuyển trong đầu cô.

Nhìn thấy anh, trái tim dường như bị thứ gì đó đâm vào, bên nhón nhói đau, rồi sau đó là cảm giác cô cũng không rõ, dờ dẫm nói một câu: "Anh đã về rồi."

"Xuyên từ đã về rồi." Lúc này Lý Nguyệt Hương cũng bước ra nhà vệ sinh, thấy Sở Lăng Xuyên thì có chút vui mừng ngoài ý muốn, cười nói: "Về từ

bao giờ vậy con."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: 58.2: Ghét Người Đàn Ông Này Rồi!

Editor: Mèo (meoancamam)

"Vừa mới về mẹ." Sở Lăng Xuyên nói xong tầm mắt liền rơi xuống người Tô Tô, cô gái này, hôm nay trông tâm trạng có chút không đúng lắm, nhìn anh giống như đang nhìn thứ gì đó bản thù vậy, như là thâm cừ đại hận.

Trong lòng Sở Lăng Xuyên khó chịu, tận mười ngày không gặp mà cô đã nhìn anh bằng ánh mắt đó, một chút cũng không nhiệt tình, còn lộ ra sự lạnh lùng khiến cho tâm trạng anh cực kỳ kém, này đáng đánh đòn mà.

"Nhanh đi nghỉ ngơi đi." Lý Nguyệt Hương nói xong cũng ngồi xuống, vừa ngồi xuống lại nghĩ tới gì đó, "Tiểu Xuyên, gần đây hẳn rất bận đi. Đúng rồi, đã ăn cơm chưa? Khăng định là chưa, chờ chút, mẹ đi nấu cho con mấy món."

"Mẹ, con đã ăn rồi, cũng không cần vội vàng vậy." Sở Lăng Xuyên nói xong ánh mắt liền hướng về phía Tô Tô đang ngây ngốc đứng đằng kia, cười nói: "Bảo bối, đứng ngốc ở đó làm chi, qua đây đi."

Nghe được Sở Lăng Xuyên gọi lại, lúc này Tô Tô mới có phản ứng, có chút không tình nguyện đi qua ngồi cạnh anh, hơi thờ quen thuộc không hề làm cô cảm thấy uất ức, ngược lại khiến cho tâm trạng trở nên hỗn loạn.

Sở Lăng Xuyên không biết tâm tư của Tô Tô, chỉ rất muốn ôm lấy người con gái đã mười ngày không gặp này, nhưng ngại là có người lớn trước mặt vẫn nên thu liễm một chút, chỉ cầm tay cô giấu giữa hai người.

Khi nói chuyện phiếm cùng người lớn, ngón tay anh còn mân mê lòng bàn tay cô, giống như đang dùng cách này để biểu đạt nhưng nhớ mấy ngày nay của anh, nhưng Tô Tô dường như không cảm nhận được một chút nào.

Cứ nói chuyện như vậy một lúc, Sở Lăng Xuyên thấy thời gian cũng không còn sớm, đứng dậy nói: "Cha mẹ, bây giờ cũng không còn sớm, con với Tô Tô sẽ về nhà. Hai người cũng nghỉ sớm một chút ạ."

Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng vốn muốn giữ hai người ở lại, thế nhưng thấy hai người có chút không đúng lắm liền không giữ lại. Bọn họ đoán có lẽ do Tô Tô đang mang thai, Sở Lăng Xuyên lại không ở bên cạnh nên sẽ không thoải mái, vợ chồng son trở về nói chuyện thật tốt, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì đi.

Sở Lăng Xuyên giúp Tô Tô cầm túi, nắm tay cô chào tạm biệt với người lớn, sau liền rời đi. Tô Tô có chút không muốn đi, nhưng trước mặt cha mẹ lại không thể tỏ ra tức giận quá mức, chỉ có thể để anh kéo cô rời đi.

Xuống tầng lên xe, Sở Lăng Xuyên không lập tức khởi động xe rời đi mà quay đầu nhìn Tô Tô, vươn tay nắm cầm cô xoa nhẹ: "Bảo bối, làm sao vậy, không vui sao? Có người bắt nạt em? Hay là vẫn khó chịu?"

"Không có, chỉ là em có chút không khỏe thôi." Cô biểu hiện rõ như vậy sao, xem ra cô không phải là người vui buồn không hiện lên mặt rồi, ít nhất vẫn không học được cách che giấu cảm xúc của mình.

Sở Lăng Xuyên nhíu mày, anh không thích nhất là khi Tô Tô không nói thật với anh, trong lòng có chuyện cũng chưa bao giờ sự chia sẻ cho anh, nghĩ lại phản ứng của cô, chẳng lẽ cô lại nhớ đến tên Rắn hổ mang kia rồi? (Có ai biết Rắn hổ mang trong miệng anh Xuyên là ai không nào? Ai đoán trúng có quà à nha :<)

Nhíu mày, trực tiếp phá bỏ lời nói dối của Tô Tô: "An Nhược Tô, đối mặt với anh chồng mười ngày không thấy, không chút nhiệt tình đi qua, còn dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn anh? Còn nói rất tốt? An Nhược Tô, rốt cuộc là làm sao? Nói thật."

Tô Tô hoa hoa lệ lệ xông đến, ôm lấy thân thể rắn chắc cường tráng của anh, cực kỳ khoa trương nhiệt tình chào mừng: "Tiểu Xuyên Xuyên, đã lâu không gặp, chào mừng anh về nhà, chị rất nhớ anh nha..."

Về mặt Sở Lăng Xuyên đầy hắc tuyến, trực tiếp hết chỗ nói. Khởi động xe chạy về nhà.

Một đường không nói gì, sau khi về nhà, Tô Tô đổi dép rồi trực tiếp chui vào nhà vệ sinh rửa mặt. Sở Lăng Xuyên nhíu mày cùng chút buồn bực, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thế nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cửa nhà vệ sinh giống như đang quan sát địch tình (tình hình quân đội) vậy.

Tô Tô tắm rửa bên trong bao lâu, anh liền nhìn chăm chú bấy lâu. Tô Tô định đi vào lấy áo ngủ, khi đi ra thì trùm khăn tắm, tầm mắt anh liền đúng lúc rơi

xuống ngực cô, mà cô cũng vừa lúc chống lại ánh mắt của anh.

Chú ý tới ánh mắt Sở Lăng Xuyên, Tô Tô liền vươn tay kéo khăn tắm lên, quét mắt nhìn anh rồi xoay người đi vào phòng ngủ. Sở Lăng Xuyên nổi giận, dám coi như không thấy anh, tuy tức giận nhưng vẫn thả mềm giọng nói lại: "Vợ, em qua đây đi."

"Thủ trưởng, em vừa mệt vừa mới, có việc ngày mai nói đi." Tô Tô nói xong trực tiếp quay về phòng ngủ, một khắc đóng cửa kia Sở Lăng Xuyên liền vọt lên, đứng ngay đó, đang muốn vào phòng ngủ tìm Tô Tô thì điện thoại trong nhà lại vang lên.

Anh ấn nghe, là mẹ vợ gọi tới, hỏi anh và Tô Tô có chuyện gì không? Anh chỉ có thể nói không có việc gì, nhưng Lý Nguyệt Hương vẫn dằn dò một chút, nói cái gì mà phụ nữ mang thai thì tâm trạng thường hay bị kích động vân vân, bảo anh phải rộng lượng nhiều chỗ.

Sở Lăng Xuyên nghe mẹ vợ nói xong mới bắt đầu suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ hành động kỳ lạ của Tô Tô hôm nay là do vì đang mang thai nên cảm xúc thất thường mới lạnh nhạt với anh? Vợ vàng xin chỉ giáo mẹ vợ một chút, lúc này mới cúp điện thoại.

PS: Tuần này mình sẽ đăng hẳn hai đợt nhé, bù cho tuần trước bị lỡ nửa nên sẽ được kha khá đó

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Ghét Người Đàn Ông Này Rồi! (3)

Một câu thi hành nhiệm vụ, cơ mật đã khiến Tô Tô hết cách, hỏi tiếp chính là muốn chồng mình lộ chuyện cơ mật quốc gia, còn có thể hỏi sao, có tác dụng gì nữa? Còn nhiệm vụ cơ mật gì đó, căn bản cô cũng không cách nào xác thực anh nói thật hay giả.

Cái nhiệm vụ gì lại phải thân mật thăm thiết với người con gái khác như vậy, là thật hay là giả? Đau đầu, mày Tô Tô nhăn lại như một ngọn núi nhỏ, cuối cùng hỏi một câu đặc biệt ngốc: "Sở Lăng Xuyên, anh có lừa em không? Anh có thể phản bội hôn nhân của chúng ta không?"

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên thay đổi, đổi lại mày anh nhăn lại thành ngọn núi, đầu còn đứng đằng kia nữa, chân dài đã sải mỗ bước lên giường, ôm Tô Tô vào lòng, khấn trương hỏi: "Tại sao lại có vấn đề này? Là anh không đáng để em tin tưởng phó mặc sao?"

Sở Lăng Xuyên nói xong liền vươn tay, theo thói quen muốn vò đầu Tô Tô, lại bị cô không tiếng động đẩy ra, còn mạnh mẽ nói với anh: "Sở Lăng Xuyên, anh nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, trả lời vấn đề."

Đối với Tô Tô thần bí như vậy anh thật sự không để tâm, chỉ coi cô như đang nổi cơn giận nhỏ thôi "An Nhục Tô, anh nghiêm túc nói với em, cả đời này anh chỉ thừa nhận một người con gái, đó chính là em."

Nếu đã quyết định lập gia đình với em, anh tất sẽ tuyệt đối trung thành cùng em xây tổ ấm này. Chỉ hỏi vấn đề này mà khiến anh phải suy nghĩ sâu xa như vậy, cẩn thận anh đánh mông em nở hoa đấy. Còn dám nghi ngờ nhân phẩm của anh, đáng đánh đòn!"

Coi như anh đang chấp hành nhiệm vụ, còn lừa mình dối người đồ bản thân như vậy, có lẽ có chút vui vẻ, cũng không nghĩ nhiều, quay mặt tức giận nói: "Anh dám đánh em, em liền anng Tiểu Xuyên nhỏ rời nhà trốn đi."

"Em làm phản rồi." Sở Lăng Xuyên nói xong ôm Tô Tô ngã xuống, trừng phạt lên cù eo cô mấy cái. Tô Tô sợ ngứa, liền không để ý tươi cười, cũng xin khoan thứ: "Đừng náo nữa."

Tô Tô muốn đẩy anh ra, anh lại ôm lấy bụng cô, dịch người xuống, dấn lỗ tai lên bụng cô nghiêm túc hỏi: "Tiểu Xuyên nhỏ, cha đã về, có nhớ cha hay không đây?"

Đối với hành động của Sở Lăng Xuyên Tô Tô không biết nói gì, coi như anh đang làm bảm vui vẻ, tính có chút trẻ con thôi. Anh nói xong lại dịch lên, ôm cô vào lòng, tiến gần đến, khi muốn hôn Tô Tô lại bị cô đẩy ra: "Đã khuya rồi, ngủ đi, em mệt."

Trong lòng Sở Lăng Xuyên có chút buồn bực, cảm thấy cô gái này hôm nay rất kỳ quái, không cho anh vò đầu cô, hiện giờ còn né tránh nụ hôn của anh, càng ngày càng kỳ cục rồi.

Không noi hai lời, ôm mặt cô, liên tiếp hôn xuống đôi môi mọng nước ấy. Nụ hôn dùng sức, lưỡi dò xét khoang miệng cô, tìm kiếm đầu lưỡi mềm mại mà mát lạnh, quấy động, đôi môi cương nghị ngậm lấy cánh môi cô, liếm láp, nhẹ nhàng gặm cắn.

Tô Tô giãy dụa nhưng chỉ có thể tùy anh làm càn, khi bị hôn đến mơ mơ màng màng bỗng nhớ lại, anh tay anh có thể từng ôm qua người con gái kia, ôm ấp của anh có thể từng thuộc người con gái kia, cánh môi anh cũng có thể đã từng hôn qua..

Ừm... Bỗng Tô Tô cảm thấy buồn nôn, vội vàng đẩy anh, Sở Lăng Xuyên cũng cảm nhận được liền buông lỏng cô ra.

Tổ Tổ vội vàng xoay người, xuống giường chạy về phía nhà vệ sinh. Sở Lăng Xuyên sững sốt một chút rồi cũng nhảy xuống đi theo.

Một hồi lẫn qua lẫn lại hai người mới rời khỏi nhà vệ sinh, Tổ Tổ mặt hơi đỏ nằm lên giường, Sở Lăng Xuyên vội vàng rót nước mang qua, ngồi cạnh cô: "Bảo bối, khỏe chưa, uống chút nước."

Tổ Tổ nhận lấy cốc thủy tinh uống một hớp lớn, nhìn ánh mắt không hiểu vì sao kia của anh thì chỉ cười cười nói "Không có việc gì, không phải em đã nói sao, đây là phản ứng bình thường, mang thai đều bị như vậy."

Ngoại trừ không hiểu Sở Lăng Xuyên còn có chút buồn bực, vẻ mặt đau buồn, trong ánh mắt còn có chút oan ức "Vợ, vì sao anh hôn em liền ói chứ, chẳng lẽ em cũng sản sinh bài xích với nụ hôn của anh, em là... ghét anh hôn sao?"

Dường như... dường như có chút ghét thật, nhưng cũng vì cô suy nghĩ miễn man đến việc anh ở cùng cô gái kia thôi. Có thể coi mọi chuyện là sự thật nhưng không thể thừa nhận, Tổ Tổ cầm gối ngủ ném qua, tức giận gầm nhẹ, che dấu nội tâm của bản thân: "Sở Lăng Xuyên, anh còn cố tình gây chuyện như vậy cẩn thận em cho anh ngủ sô pha đấy!"

Sở Lăng Xuyên cầm gối đầu, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên giường rồi ôm Tổ Tổ vào lòng. Nói đùa, ngủ sô pha, tuyệt đối không thể, dù thế nào cũng phải ngủ trên giường!

Buổi sáng, Tổ Tổ tỉnh giấc, mở mắt liền đối mặt với đôi mắt thâm thúy mê người, Sở Lăng Xuyên nghiêng người, dùng một tay chống đầu nhìn cô.

Cô đuối lưng, cũng hoàn toàn tỉnh táo. Cô có chút không rõ, sáng sớm, khuôn mặt buồn ngủ mê man của cô có gì đẹp chứ? Nói không chừng khoe mắt còn có di cơ.

Vươn tay dụi mắt, không tệ, không có di mắt, nhưng lại thấy trên đầu có chút không đúng, sờ tay sờ một chút liền thấy trên đỉnh đầu có một bím tóc nhỏ, còn có thêm một chiếc kẹp tóc.

"Đây lại là kiệt tác của anh?" Tổ Tổ liền cảm thấy kỳ quái, vì sao anh lại thích nghịch tóc cô như vậy chứ, kéo lộn tóc qua, nhìn không được nói thầm: "Anh lại không ngủ được? Tại sao lại thích bện tóc con gái như vậy? Có phải có chút biến thái hay không?"

Sở Lăng Xuyên hình như có chút tức giận, túm lấy bím tóc của cô, không vui nói: "Tại sao cổ nhân họa mày cho phụ nhân thì thành giai thoại, anh chải đầu cho vợ lại thành biến thái rồi? Đây là tình thú, em hiểu không?"

"Á!" Tổ Tổ hô nhỏ một tiếng, dụi lại tóc của mình trong tay anh, "Em thấy anh không phải đang theo đuổi tình thì mà dễ thuận tiện kéo tóc em thì có, nhìn em đau đến nhe răng nhếch miệng anh liền vui vẻ đúng hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Ghét Người Đàn Ông Này Rồi! 4

"Sai, toàn nói bừa, anh biến thái như vậy sao?" Sở Lăng Xuyên nói xong lại nắm lấy bím tóc nhỏ của Tổ Tổ, vẻ mặt ao ước nói: "Bảo bối, nếu là em thì sẽ sinh một đứa con gái thật ngoan, xinh đẹp hết như em. Việc chải tóc cho nó anh đều xử lý, mỗi ngày thay đổi một kiểu tóc, cách ăn mặc cũng sẽ như công chúa nhỏ, khẳng định sẽ thật xinh xắn."

Tổ Tổ một chút cũng không khiêm tốn nói, "Con gái em sinh đương nhiên sẽ xinh đẹp rồi, nhưng nói không chừng lại là con trai đấy."

Sở Lăng Xuyên lại càng không khiêm tốn, vẻ mặt đắc ý nói: "Vậy khẳng định sẽ rất đẹp trai, dựa vào bề ngoài của hai chúng ta, sau này con trai nhất định sẽ anh tuấn tiêu sái, phong độ ngời ngời..."

"Sở Lăng Xuyên, cho hỏi một chút, anh có thể không tự kỷ như vậy được không?" Cô đã tự luyện rồi, không nghĩ tới người này còn tự luyện hơn so với cô, quả thực là kiêu ngạo đến người khác không chịu nổi mà.

"Được, anh sẽ khiêm tốn, anh đi nấu bữa sáng đây." Sở Lăng Xuyên nói xong liền xuống giường, mặc quần đùi vào rồi đi rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng. Tổ Tổ cũng khó khăn rời giường rửa mặt, nhìn bản thân trong gương, sờ tay sờ sờ lộn tóc được buộc trên đỉnh đầu mà nhìn không được nở nụ cười, hôm nay anh buộc tóc rất đẹp.

Ăn sáng xong hai người liền rời nhà, đi thăm cha mẹ Sở Lăng Xuyên. Hôm nay khá náo nhiệt, anh trai cùng chị vợ Sở Lăng Xuyên, cả cháu gái cũng đều ở đây, khó có thể tụ họp một chỗ cho nên phải đến tận cơm tối xong mới ra khỏi nhà cha mẹ Sở Lăng Xuyên được.

Khi trở về nhà bọn họ đã hơn bảy giờ, thời gian còn sớm nên Tổ Tổ ngồi trên sô pha xem bộ phim điện ảnh mới ra, Sở Lăng Xuyên thì lại không biết rằm rằm ồn ào làm gì đó.

Rốt cuộc lực chú ý của Tổ Tổ vẫn bị tiếng động trong phòng ngủ hấp dẫn, cô đứng dậy đi vào phòng, liền thấy Sở Lăng Xuyên đang cất đồ vào trong va li, mà tất cả đều là đồ của cô.

"Anh đây là đang làm gì vậy?" Tổ Tổ khó hiểu đi đến bên cạnh anh, vội vàng đoạt lấy. Thế nhưng người kia lại không buông tay, cô kéo một nửa áo ngực, anh cũng túm nửa còn lại, trông vô cùng buồn cười.

Sở Lăng Xuyên thấy khuôn mặt đang đỏ rần lên của Tổ Tổ thì nở nụ cười sáo xa sau đó buông tay, Tổ Tổ liền vứt áo ngực lên giường, đỏ mặt hỏi anh: "Anh lấy mấy thứ đã cất trong tủ này để làm gì?"

"Ngày mai đi cùng anh đi." Anh nói xong liền tiếp tục cất mấy đồ khác, mà Tổ Tổ lại có chút ngờ ngác, cái gì kêu ngày mai đi cùng anh chứ, là nói muốn cô tiếp tục đến doanh trại cùng anh sao?

Tổ Tổ bắt chéo chân ngồi dưới đất, lấy ra mấy đồ của mình, thấp giọng nói thầm: "Em chưa nói em muốn đi mà."

Sở Lăng Xuyên cau mày, ngừng động tác trong tay, đôi mắt đen trầm nhìn Tổ Tổ, "Vì sao chứ? Cho anh lý do."

"Lý do chính là..." Tổ Tổ nghĩ một chút rồi mới nói: "Nếu anh lại đúng lúc có nhiệm vụ thì sao? Không phải lại phải đưa em về một lần nữa sao, Tiểu Xuyên nhỏ sao chịu nổi đi lại nhiều như vậy?"

Sở Lăng Xuyên đi qua, ngồi xuống ôm Tổ Tổ vào ngực: "Bảo bối, em yên tâm, anh nhất định sẽ chăm sóc cho em và Tiểu Xuyên nhỏ thật tốt. Em chỉ cần sắp xếp cùng anh rồi thành phố thôi."

Tổ Tổ thoát ra từ trong ngực anh, đứng dậy cúi đầu nhìn anh, có chút tức giận nói: "Sở Lăng Xuyên, em nói không muốn đi, anh đừng ép buộc em được không? Em muốn ở nhà đợi."

Kiên nhẫn của Sở Lăng Xuyên cũng dùng hết, anh không phải người tri độn, cũng không phải kẻ hiền lành gì. Anh có thể cảm nhận được lần này trở về cô đối với anh xa cách, lạnh nhạt còn không được tự nhiên, không cho anh vô đầu cô, thậm chí còn phản kháng với cái ôm và hôn của anh nữa.

Anh là ai, là người để cô chán ghét, cả cái động chạm, cái ôm và nụ hôn của anh lại khiến cô phản kháng cùng khó chịu như vậy sao? Đôi mắt trở nên lạnh lùng, cũng đã tức giận: "An Nhượng Tổ, em nói xem, có phải em hối hận rồi hay không?! Hối hận lựa chọn đến bên anh!"

Tổ Tổ nhìn gương mặt âm u của anh, nghe thấy lời nói của anh mà tức giận cũng bị đẩy lên, biết anh muốn đánh trống lảng, có chút chán nản kêu nhẹ: "Sở Lăng Xuyên, anh cố tình gây sự!"

Sở Lăng Xuyên một cước đá va li bên cạnh: "Anh con mẹ nó cố tình gây sự cũng là do em cố ý gây chuyện, cùng anh(*) về thì liền đối xử không mặn không nhạt, bây giờ còn không muốn ở cùng anh, đây là thái độ gì?!"

(*) ở đây anh Xuyên bắt đầu xưng là "lão tử", vốn để hán việt thì không thô tục lắm nhưng dịch ra thuần việt lại là "bố mày", tục hơn so với tính cách cũng như ngữ cảnh câu truyện thế nên mình vẫn để là "anh" nhé, nếu cần sẽ để hán việt.

Tổ Tổ tròn mắt nhìn người đàn ông đã bạo phát trước mặt, mở miệng là một tiếng lão tử, quá thô lỗ, "Sở Lăng Xuyên, anh thô lỗ, cứ lão tử không lịch sự. Cha em chưa bao giờ mắng người thô tục như vậy, anh, anh không lịch sự!"

"Anh thô tục?" Gương mặt Sở Lăng Xuyên lúc này đều biểu lộ sự tức giận, "Người đàn ông không thô tục cũng đều bị em bức đến xù lông hết rồi! Động vào em một chút, ôm em một hồi, hôn em một lúc đều không được, thế nào, ghét bỏ lão tử rồi?"

"Đúng!" Tổ Tổ bị anh ép không còn đường lui, trong lòng khó chịu, mặt cũng đỏ lên, nhưng nhìn sắc mặt anh cực kỳ dọa người, cô lại không chút khí thế nào, có chút sợ hãi nhưng vẫn ương cố nói: "Em, em chính là ghét bỏ anh như vậy đây. Nói nói đến mức này rồi, tôi cũng không còn gì hay để kể, Sở Lăng Xuyên, anh, anh đang rút cuộc thi hành cái nhiệm vụ quái quỷ gì đây."

Anh ngay tại quảng trường ôm ôm ấp ấp cùng người con gái khác, lại còn cười đến bừa bãi. Anh gọi đó là nhiệm vụ sao, bắt nạt tôi là trẻ con ba tuổi à? Ở trước mặt tôi thì thâm tình đến vậy, xoay người thì liền ôm lấy người khác. Tôi nói cho anh, anh còn dám hôn tôi, ôm tôi, sờ soạng tôi, tôi, tôi liền đá thẳng vào em trai anh...!"

(Editor: Minh để chị Tổ xưng hô là "em" ở câu đầu nhưng đoạn sau lại để "tôi" là do chị Tổ đã giận quá rồi, câu đầu là vẫn còn lý trí, đến đoạn sau bị bức đến giận quá rồi nên cũng không kiêng nể gì nữa.)

Tổ Tổ gào xong, trong phòng nháy mắt liền trở nên yên lặng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chân Tướng Phản Bội

Editor: Mèo (meoancamam)

Mẹ nó!

Nha đầu thối này, cũng dám uy hiếp em trai anh!

Sở Lăng Xuyên nhướn mày, hai mắt tròn tròn, chân bước lớn tạo thành dáng đứng trung bình tấn, vẻ mặt tức giận hô: “Lật trời rồi, em tới đá thử đi, thân mình cứng như sắt giống Thiết Bồ Sam của lão tử lại sợ em, tới đá đi, để anh nhìn xem em dùng lực bao nhiêu! Nha đầu thối này!”

Tổ Tổ thấy dáng vẻ này của Sở Lăng Xuyên thì có chút choáng váng, “Em, em, em đá thì đá!” Nhưng cô lại không làm, thực sự cô cũng không dám, nhưng không thể yếu thế được, cô liền xoay người tìm xung quanh cái gì đó, cuối cùng tầm mắt liền thấy được gậy bóng chày.

Ngón tay chỉ thẳng mặt anh, “Anh, anh chờ! Cho anh treo tường (1) này! Hôm nay cần phải dạy dỗ lại anh!” Tổ Tổ nói xong liền nhanh chóng cầm lấy chiếc gậy bóng chày, sau đó vung về phía Sở Lăng Xuyên.

(1) treo tường: phản bội, có bồ bên ngoài.

Thực ra dù cho Tổ Tổ có thực sự đánh, cô đánh nhưng đâu tính được Sở Lăng Xuyên là ai chứ. Nếu đổi lại là kẻ địch thì sớm đã bị một cước đá bay đi rồi, nhưng đây là vợ của anh, có thể đập sao? Anh biến sắc, hai tay che chắn nơi nào đó, nhẩy ra sau mà tức giận nói: “Mẹ nó, em điên rồi sao!”

Tổ Tổ thờ hỏn hển nhìn anh, gậy bóng chày trong tay vẫn đang quơ qua quơ lại. Sở Lăng Xuyên vừa tức vừa muốn cười, tiến một bước đoạt lấy cái gậy vút xuống đất. Lúc này mới qua đây, những gì Tổ Tổ nói khi nãy, nghĩ đi nghĩ lại thì con người liền trầm xuống, hàng mày cau lại như ngọn núi nhỏ (*) đã biến thành chữ xuyên (*), rốt cuộc đã biết vì sao cô gái này lại dùng thái độ như vậy với anh, hóa ra bởi vì đã nhìn thấy cái cảnh ở quảng trường rồi.

(*) ngọn núi nhỏ trong tiếng Trung là 山, còn chữ xuyên là 川, mọi người tự tưởng tượng quá trình cau mày của anh Xuyên nhé.

Trách không được hôm qua lại buồn bã hỏi anh có lừa dối cô hay không, có thể phản bội gia đình của bọn họ hay không, thì ra cô gái này nghĩ anh đã treo tường (1), tạm thời coi như là đám chua nhiều như biển đã khiến cô quay cuồng đi.

Nghĩ như vậy, tức giận trong lòng anh liền giảm xuống, trở nên thoải mái hơn, ghen tuông chính là biểu đạt cô quan tâm đến anh. Nhưng tiếp đó lại đau đầu, vấn đề trước mắt này vô cùng nghiêm trọng, nhất định phải giải thích rõ ràng, nếu náo lên sẽ không tốt, cô nàng này sẽ thực sự li hôn với anh, dù sao đây chính là mấu chốt vấn đề.

Nhưng phải giải thích như thế nào mới có thể nói rõ ràng đây?

Tổ Tổ thấy anh không nói lời nào, cũng không giải thích liền cho rằng đã nói trúng hết rồi, anh chợt dạ không nói được gì. Nghĩ như vậy, trong lòng càng khó chịu, quả nhiên anh đã phản bội cô cùng Tiểu Xuyên nhỏ. Cảm thấy rất muốn khóc nhưng cô cũng là người sĩ diện, kiên quyết không thể khóc trước mặt kẻ phụ bạc được, cô muốn nhẫn nhịn, nuốt nước mắt vào lòng. Cho dù phải nhất phách lưỡng tán (2), cô cũng phải đưa Tiểu Xuyên nhỏ rời đi.

(2) nhất phách lưỡng tán: Thành ngữ mới, dùng để hình dung hai bên kiên quyết kết thúc mọi mối quan hệ.

Ngay lúc Tổ Tổ nghĩ xem nên tiêu sái rời đi như thế nào thì Sở Lăng Xuyên đã xoay người tiêu sái đi rồi. Nhìn bóng dáng tự nhiên rời đi của anh, trái tim Tổ Tổ càng lạnh lẽo, khó chịu, đau đớn, rất muốn khóc.

Tổ Tổ ụp xuống giường, nằm sấp, mặt chôn trong gối, nước mắt không ngừng được mà rơi xuống, trong lòng liền tiếp nguyên rửa Sở Lăng Xuyên cùng em trai anh. Qua lúc lâu cô mới đứng dậy, khụt khịt mũi đi vào nhà vệ sinh. Cô vừa tắm rửa vừa rơi nước mắt, cô chỉ có thể lừa dối bản thân đó không phải nước mắt, đó là nước tắm. Mắt đỏ thì cô có thể nói là do đau gọi đầu đánh vào mắt, không phải cô đã khóc.

Ở trong phòng tắm rửa thật lâu mới mặc quần áo ngủ ra ngoài, dùng khăn bông lau mái tóc ướt sũng, gương mặt giả vờ kiên cường ngẩng đầu. Ở bên trong khóc đủ, lúc này chỉ còn lại đau đớn khôn xiết.

Chờ đến lúc cô đã lau tóc được kha khá thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Sở Lăng Xuyên nhanh chóng tiến vào, nghiêm mặt, không nói hai lời liền nắm chặt tay cô đi ra ngoài, anh đang muốn làm gì đây?

Mãi đến khi cô bị Sở Lăng Xuyên kéo vào phòng làm việc, đứng cách máy tính một thước thì cô mới ý thức được vừa nãy anh rời đi để mở máy tính chat video, nhưng đó lại với một cô gái khác.

Mẹ nó, Tổ Tổ tức giận, vậy mà còn có tâm tình chat video với cô gái khác. Cô đang định nói gì đó thì Sở Lăng Xuyên đã buông cô ra xoay người rời đi, Tổ Tổ ngơ ngác đứng đó, tầm mắt liền rơi xuống gương mặt của cô gái kia, há? Tại sao cô gái này trông quen mặt như vậy? Cô mờ to mắt nhìn thật kỹ, a...! Nghĩ nghĩ, đây không phải cô gái đã thân mật thăm thiết với Sở Lăng Xuyên ngày hôm đó sao?!

Tổ Tổ càng giận hơn, chính anh phong lưu thì thôi, vì sao còn bắt cô phải chat video với cô gái ấy, còn ngại cô không đủ tức giận, không đủ khổ sở sao?

Ngay lúc cô vừa giận vừa nghi ngờ, khi định xoay người rời đi thì người trong màn hình đã ngượng ngùng chào hỏi với cô, còn vẫy vẫy tay: “Em chào chị dâu!”

Chuyện quái quỷ gì đây? Tại sao lại là giọng đàn ông vậy? Tổ Tổ tròn mắt nhìn chằm chằm người trong máy tính, lúc này trên màn hình còn có thêm một người nữa, sau đó có bàn tay vươn ra, một phát đã túm lấy tóc của cô gái đó kéo ra, một mái đầu húi cua xuất hiện!

Tổ Tổ triệt để choáng váng, cô gái này thực ra là đàn ông?! Đây là tình huống gì đây? Khi Tổ Tổ còn kinh hãi thì hai người bên kia đã bắt đầu oánh lộn nhau vì mái tóc giả. Cô cũng nhanh chóng rời đi.

Giờ phút này trong phòng khách trống không, hẳn là Sở Lăng Xuyên ở trong phòng ngủ rồi. Lúc này Tổ Tổ chết đứng tại chỗ, sau khi kinh hãi cùng tức giận, lúc này cô bắt đầu thấy ngại ngùng, còn có xấu hổ nữa.

Dần dần lại cảm thấy lúng túng, cực kỳ buồn bực, cô đau lòng xoắn xuýt nhiều ngày như vậy, hóa ra người con gái khiến cô ghen tuông điên cuồng thực ra lại là đàn ông, quá khôi hài rồi! Tổ Tổ nhìn không được hỏi trời: Ông trời à, đây là ông đang ưu ái hay chính tôi đây?

Sau khi cảm thán, cô liền nhìn không được suy nghĩ, vậy xem ra ngày đó bọn họ thật sự là đang chấp hành nhiệm vụ đặc biệt gì đó, đúng lúc bị cô bắt gặp rồi. Đó chính là nói, đồng chí thủ trưởng là đồng chí tốt, vốn không phản bội cô cùng tiểu Xuyên nhỏ.

Nghĩ như vậy, Tổ Tổ liền vui như mở cờ trong bụng, ha ha, nhìn không được nở nụ cười, cười xong lại thấy có chút choáng váng, rất lúng túng, vì một tiêu tam “có thể có” mà cô đau lòng lâu như vậy, vừa rồi còn nổi bão với Sở Lăng Xuyên nữa! A a, Tổ Tổ nhìn không được kêu lên, cho cô một miếng đậu hũ để cô đập đầu chết đi. Che mặt, dựa tường, sau đó dựa tường, thế nào mới xong chuyện đây, cô phải đối mặt với Sở Lăng Xuyên như thế nào đây?!

Đây chính là không tin tưởng đồng chí thủ trưởng, là hoài nghi lòng chung thủy của anh, anh khẳng định vô cùng tức giận. Nếu như cô sai, vậy cô cũng có được dân được, đi nói lời xin lỗi thôi. Hơn nữa, cô cũng không rõ mọi chuyện, việc hiểu lầm thì về tình có thể tha thứ được.

Anh sẽ không nhỏ nhen so đo với cô đi? Thực ra không phải Tổ Tổ sợ anh nhỏ mọn, chỉ sợ anh cười cô thôi, quá mất mặt, anh khẳng định sẽ lấy chuyện này ra trêu cô nửa năm mất, thật buồn bực mà!

Sau khi xoắn xuýt đủ, Tổ Tổ chần chừ dịch người, rốt cuộc chần chừ đến được cửa phòng ngủ, do dự trước cửa rất lâu rồi mới vươn tay khẽ đẩy ra một khe hở nhỏ, cúi người ngó đầu nhìn bên trong, chỉ thấy Sở Lăng Xuyên đang cau có, hai tay chống đùi ngồi thẳng tắp.

Thôi rồi, đáng về rất tức giận rồi!

Tổ Tổ nổi dưng khí đẩy cửa bước vào, hai tay nắm chặt vạt áo ngủ, vò bóp đi đến chỗ anh. Khi đứng cách anh không xa thì cúi đầu, liếc trộm ánh mắt anh rồi mới mở miệng nói: “Chuyện này... Em đã kiểm điểm nghiêm túc, không nên không tin tưởng anh, không nên nghi ngờ anh. Đồng chí thủ trưởng, em sai rồi, về sau nhất định sẽ sửa sai, anh đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nữ một lần nhé(*). Đồng chí thủ trưởng anh đừng làm mặt cau có như vậy, cười một cái đi.”

(*) Ở chỗ này chị Tổ gọi anh Xuyên là đại nhân (trong câu đại nhân đại lượng), một từ xưng hô thời xưa, nên về sau chị cũng gọi mình theo kiểu cô đại, mình thấy vẫn nên để nguyên vẫn sẽ phù hợp hơn là đăng trước cô đại, đăng sau hiện đại trong cùng một câu, cũng như giữ tính hài hước.

Về mặt Sở Lăng Xuyên vẫn nghiêm nghị như trước không nói một lời. Thủ trưởng đang rất tức giận, hậu quả có thể rất nghiêm trọng. Bị oan uống lớn như vậy, dù gì cũng phải đòi lại công bằng đầy đủ, nha đầu thối, xem em có bao năng lực.

Tổ Tổ nhìn gương mặt trầm trầm của anh, suy nghĩ trong lòng, làm thế nào mới có thể khiến thủ trưởng nguôi giận đây? Minh tư khổ tương (3) một hồi, cuối cùng quyết định học theo cách của anh.

(3) minh tư khổ tương: tận lực suy nghĩ, tìm cách giải quyết.

Qua chỗ anh, cô vươn tay lắc lắc cánh tay anh, làm nũng: “Tiểu Xuyên Xuyên đừng giận nữa, em đã nhận sai rồi. Tình huống lúc đó ai nhìn thấy cũng sẽ hiểu lầm thôi, hơn nữa, em tức giận là đại biểu quan tâm đến anh mà.”

Quan tâm? Sở Lăng Xuyên vừa nghe đến hai từ đó thì trong lòng đã vui đến nở hoa rồi, nhưng vẫn không nói một lời như trước, tiếp tục trung vệ mặt nghiêm nghị, còn có ý lạnh lùng liếc cô một cái, hơi nghiêng mặt không thèm nhìn cô nữa.

Tổ Tổ thấy anh không để ý đến mình thì liền giống như thuốc cao bôi trên da chó (*) dán lên người anh, anh dùng mỹ nam kế thì cô sẽ dùng mỹ nhân kế, trực tiếp ngồi lên đùi anh, mặt đối mặt, vươn tay kéo cong miệng anh lên: “Tiểu Xuyên Xuyên, nói một câu thôi cũng được.”

Sở Lăng Xuyên tiếp tục lạnh nhạt, không nói câu gì, không thèm để ý, quả thật đã thành im lặng là vàng rồi.

Tổ Tổ có chút không muốn đùa nữa, nhún mồm, trừng mắt “Tiểu Xuyên Xuyên, rốt cuộc phải như thế nào anh mới không giận nữa, em cũng giải thích rồi mà? Anh lại cho em ăn bơ, em đây liền mặc kệ anh!”

Mềm không được thì chỉ có thể mạnh bạo, nhưng cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng có phản ứng, ôm cô đứng dậy, xoay người, đặt cô lên giường, về mặt nghiêm túc nói: “An Nhượng Tổ, em còn chưa nhận ra hết lỗi lầm của mình, lại càng không hoàn toàn thành ý chút nào!”

Người đàn ông này rốt cuộc cũng mở miệng rồi, Tổ Tổ nhìn không được nở nụ cười, giữ chặt tay anh đang đưa qua lại: “Tại sao em lại hối lỗi chưa đủ, tâm lòng chưa thành tâm hả? Không đủ tin tưởng anh, còn nghi ngờ anh. Còn gì nữa sao?”

Sở Lăng Xuyên hừ lạnh một tiếng, đầu hơi ngẩng cao: “Người nào cười đến phóng túng?” Được lý không buông tha người sao? Tổ Tổ há hốc mồm, thì ra đã ở đây đợi cô rồi, phải anh chóng mặt mộng ngực: “Không có, không có, anh cười rất dịu dàng, cực kỳ mê người, rất đáng yêu, vừa rồi là em hình dung không đúng, miệng ăn nói bừa bãi.”

“Điều này cũng không tệ lắm! Nhưng mà còn nữa!” Về mặt Sở Lăng Xuyên tức giận. Tổ Tổ càng choáng váng, có phải người đàn ông này đang được một tác liền muốn tiến một bước không, cô có chút tức giận kêu lên: “Còn có gì nữa?!”

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nghiêm nghị, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em uy hiếp em trai anh!”

Một phát, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đã chuyển đỏ, lúc này mới nhớ ra khi cãi nhau cô đã tuyên bố muốn đá em trai anh thật, quả thực là một lần vạ miệng, nghìn đời ân hận “Em...em cũng không thực sự đá.” Cô nhỏ giọng nói.

Sở Lăng Xuyên trừng mắt, nhú mày “Ủ? Em còn muốn đá thật mà? Gậy cũng cầm lên rồi đấy!”

“Không... Không đâu... Em chỉ hù dọa chút thôi.” Tổ Tổ lí nhí nói xong, cảm thấy lúng túng quá liền lớn tiếng lên “Đừng, em đã nói, em uy hiếp, vậy thì sao chứ, anh còn muốn em giải thích cho em trai anh sao?!”

“Giải thích thì thôi, an ủi một chút lại được.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền bỏ nhào vào Tổ Tổ, ôm cô vào lòng, về mặt cười đến xấu xa bắt lấy tay cô, đặt xuống chỗ nào đó đã từng bị uy hiếp, cũng hôn xuống làn môi của Tổ Tổ.

Không còn thuốc súng, chiến tranh qua đi, chỉ còn một màn cảnh xuân.

Hai oan gia này rốt cuộc cũng đã hòa thuận, Tổ Tổ cũng không còn xoắn xuýt mà buồn bực khổ sở, ngày hôm sau cũng theo Sở Lăng Xuyên đi doanh trại. Bởi vì Sở Lăng Xuyên muốn cô ở cùng anh qua ngày quân đội nhân dân (4).

(4) Quân đội nhân dân (tiếng Hán: 八一): dịch theo tiếng Anh là China National Day Parade (China's V-day Military Parade). Mình tìm theo kết quả này thì dịch nôm na theo kiểu Diễu binh ngày quân đội nhân dân, mình sẽ đề là Ngày quân đội nhân dân Trung Hoa. Bạn nào biết đúng tên ngày này thì hãy báo mình nhé!

Lần thứ hai đi vào nơi này, Tổ Tổ đã coi chỗ này là nơi ở của cô cùng Tiểu Xuyên Xuyên rồi. Ở vài ngày thì liền chúc mừng ngày quân đội nhân dân. Trong ấn tượng của Tổ Tổ thì ngày lễ tết nên thả lỏng, nhưng sau khi ở đây cô mới biết được, càng ngày lễ tết bọn họ càng bận rộn, càng vội vàng.

Cho tới trưa Tổ Tổ cùng mấy người nhà khác đều không thấy bóng dáng của đàn ông nhà mình rồi. Nhưng trong doanh các chiến sĩ cũng có tổ chức các loại cuộc thi chúc mừng, giống như một buổi liên hoan, còn có tiệc tối.

Buổi sáng Tổ Tổ cùng mấy người nhà khác xem thi đấu, mấy người vợ còn có chút hứng thú với trận đấu kéo co, đàn ông ngày này giống như không liên quan gì đến bọn cô vậy, để mặc bọn cô một bên, không được, bọn cô cũng phải ăn tết chứ.

Xem xong trận đấu, Tổ Tổ cùng mấy người nhà về khu dành cho thân nhân. Mọi người bàn chuyện rồi quyết định, nhóm người khu thân nhân sẽ tổ chức một cuộc thi kéo co. Tổ Tổ cực kỳ muốn tham gia nhưng do đang mang thai, không được dùng sức quá lớn, may mà nàng còn có được nhiệm vụ quang vinh mà khó khăn không kém, đó chính là làm trọng tài. Người thi đã vào vị trí, trọng tài đã đến, dây thừng vật dụng các thứ đã chuẩn bị xong. Sau khi mọi thứ đều được sắp xếp hoàn chỉnh thì cũng đã đến giờ ăn cơm trưa, nhưng bởi vì trưa hôm nay có các cuộc thi nên cũng không làm cơm.

Đoán chừng mấy người đàn ông cũng chơi đủ sắp về, nhóm các bà vợ liền đứng ở một chỗ đợi chồng mình xuất hiện. Sau mấy phút đồng hồ liền có mấy người đã về, nhìn thấy tình hình ở khu thân nhân thì đều ngại ngần cả người.

Liên tiếp có tiếng người nhú mày nói, “Mọi người đang định làm gì vậy?” Nhóm người vợ chiến sĩ liền đồng thanh hô lên: “Chúng ta cùng cần một ngày quân đội nhân dân!”

Mấy người đàn ông chẳng thèm ngó tới, quyết định không đi xem, trực tiếp đi vào cổng khu nhà. Nhóm vợ chiến sĩ bị coi như không có mà mười phần không vui, ngoại trừ Tổ Tổ đứng đó thì toàn bộ mọi người đều chạy đến, chặn lại đường đi của đám đàn ông. Vợ chính trị viên cực kỳ mất hứng khi bị coi như không thấy, liếc mắt nhìn bọn họ, hùng hổ hỏi: “Mấy người có ý gì, khinh thường phụ nữ bọn tôi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 59.2

Ba bà vợ liền trưởng nhìn mấy người đàn ông nhà mình một cách không phục: “Vì sao các ông được tham gia mà chúng tôi không thể, hôm nay chúng ta thi kéo co.”

Mấy vị liên trưởng trừng mắt nói: “Đây là chuyện đàn ông, phụ nữ các người về nhà nấu cơm đi.”

Tổ Tổ tiến lên, nhìn một lượt các chiến sĩ nói: “Không phải có một nửa chiến sĩ và một nửa phụ nữ chúng tôi sao, hôm nay ngày lễ lẽ ra chúng tôi cũng nên có một phần chứ?”

“Không phải các ông sợ thua mấy người phụ nữ chúng tôi lại mất mặt đấy chứ?” Mấy chị em sử dụng phép khích tướng đơn giản nhất để áp dụng. Tần Băng này giờ không lên tiếng, nhũn mày nói: “Ai nói chúng tôi sợ thua hả? Chúng tôi nhường phụ nữ năm người.”

“Vậy thi luôn đi!” Mấy chị em rồi rít phụ họa, mỗi người một câu làm mấy người đàn ông choáng váng, không còn cách nào khác, đành ứng phó qua loa, Tần Băng xoay người đi đến khu thi đấu.

Mọi người xúm lại một chỗ, năm cái tên được nêu lên, Tổ Tổ là trọng tài, những người còn lại đứng sẵn sàng vị trí kéo dây, lấy một địch năm, không phân thắng bại.

Tần Băng mở màn, mấy chị em vào tư thế chuẩn bị, Tổ Tổ đưa ra khẩu lệnh chuẩn bị, bắt đầu tranh tài, Tần Băng không phải người bình thường, sức lực rất lớn, năm người phụ nữ cố gắng hết sức cũng không kéo lại được một mình Tần Băng.

Tổ Tổ không cho vợ Tần Băng vào trong nên chỉ có thể là cổ động viên, bởi vì có nhiệm vụ trọng yếu chỉ có vợ Tần Băng mới có thể hoàn thành. Nhìn nhóm mấy người phụ nữ khó có thể thắng, Tổ Tổ nóng nảy, quay sang nháy mắt với vợ Tần Băng.

Liên quan đến thành công của đội mình, vợ Tần Băng không chần chờ, lập tức che bụng, khổ sở ai ui một tiếng, người thì ngã vật xuống. Tần Băng bị vợ làm cho phân tâm, tay vừa buông lỏng thì lập tức bị mấy chị em kéo lại, thắng!

Oa, tiếng hò reo của các chị em vang lên, anh em chiến sĩ vây xem xung quanh cũng cười to. Vợ Tần Băng chột dạ nhìn chồng mình, nở nụ cười vì thực hiện được gian kế, Tần Băng lại có chút dờ khóc dờ cười mắng: “Phụ nữ các người lại chơi gian như vậy!/d đ. lqđ.com

“Cái này gọi là binh bất yểm trá. Ba ván thì hai ván thắng, tiếp tục!” Tổ Tổ hô to một tiếng sau đó thôi còi tiếp tục, tất cả cổ động viên đều hành động, còn mấy người chiến sĩ thấy vậy cũng lên trận.

Tất cả mọi người đầy đủ, Tổ Tổ thấy mặc dù mấy người đàn ông chưa ra hết, nhân số bên nữ nhiều hơn, nhưng trận trước năm người phụ nữ kéo một trận cũng khó khăn, bây giờ khẳng định là thất bại.

Tổ Tổ đảo mắt, nói thầm vào tai mấy chị em rồi mới lại tiếp tục chuẩn bị.

“Mỗi người đều có vị trí và trách nhiệm riêng, dự bị, bắt đầu!”

Ván thứ hai bắt đầu, mấy nam nhân đứng bất động, mấy chị em sừng sốt vì kéo không nhúc nhích chút nào, Tổ Tổ muốn muốn họ cố gắng lên, chỉ thiếu mỗi nhảy dựng lên để cố vũ.

Lúc này Sở Lăng Xuyên trở về, thấy trận chiến này thì sừng sốt một chút rồi nở nụ cười, đến xem, lại còn cố vũ mấy huynh đệ của mình, không có chút quan tâm đến các chị em đang khổ sở kéo.

Đội viên nhìn doanh trường cũng đến xem nên muốn đánh nhanh thắng nhanh, tất cả dùng sức. Tổ Tổ thấy bên chị em sắp thua, cô phát ngọn cờ nhỏ màu đỏ, mấy chị em biết trận này mình thua nên đồng loạt buông tay. Tất cả đàn ông đang dùng lực kéo, chợt bị thả dây bất ngờ nên đồng loạt ngã xuống. Tuy ván này bên nữ thua nhưng cười đến mức không đứng thẳng lên được, nhìn lại mấy người đàn ông vô cùng nhếch nhác, nói thắng những nữ nhân này vô lại, chiêu gì cũng làm, thật khó lòng phòng bị.

Mọi người nhanh chóng đứng dậy, ván thứ ba chưa tính, cho nên bây giờ hai bên hòa, trong lòng các chị em vui như nở hoa.

Tổ Tổ cũng không ngoại lệ, cô cười vui vẻ, nhưng Sở Lăng Xuyên sờ gáy, đi lên lầu, nhìn khuôn mặt tràn đầy ý cười của Tổ Tổ: “Lại mưu ma chước quỷ, hả?” Mưu ma chước quỷ gì chứ, cô thông minh mà.

“Anh thấy là em đang bao biện thì có.” Sở Lăng Xuyên không chút khách khí nói, Tổ Tổ quay lại lườm anh.

Không khí ngày lễ náo nhiệt, khang trang qua đi. Nháy mắt bảo bảo trong bụng Tổ Tổ đã được 3 tháng. Ngày thứ bảy Sở Lăng Xuyên được nghỉ, anh dẫn Tổ Tổ đi bệnh viện khám thai, sau đó đưa cô về nhà ba mẹ mình, có lẽ cô cũng nhớ ba mẹ mình rồi.

Sáng sớm hai người đã thu dọn đồ đạc xong, tạm biệt mọi người, Tổ Tổ lại một lần nữa rời nơi này. Xe việt dã đi được nửa chặng đường thì điện thoại của Sở Lăng Xuyên vang lên, là Triệu Đình Phương gọi tới.

Thì ra là Triệu Đình Phương nhớ rõ kì khám thai của Tổ Tổ nên hỏi Sở Lăng Xuyên lúc nào thì đưa Tổ Tổ đi bệnh viện. Anh liền cười nói với mẹ mình đang hôm nay đang trên đường đi bệnh viện.

Triệu Đình Phương nghe Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đang đi trên đường nên cũng không nhiều lời, dặn hai người họ sẽ giúp hẹn bác sĩ tốt, nếu đến thành phố thì gọi điện lại cho bà, sau đó cúp máy.

Sở Lăng Xuyên cúp máy, tập trung lái xe, Tổ Tổ thì ngủ cả chặng đường, cho đến khi có người cảm thấy có người vỗ nhẹ vào mặt cô mới tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy mình đã ở trong sân bệnh viện, “Đến rồi à?” Cô mơ hồ hỏi.

“Ừ, đến rồi.” Sở Lăng Xuyên nói xong đưa tay sờ bụng Tổ Tổ, không biết tình hình tiểu tử trong bụng thế nào, hy vọng là yên ổn, khỏe mạnh lớn lên.

Tổ Tổ tỉnh táo một chút, nãy phút sau, hai người mới từ trên xe xuống, đi vào bệnh viện.

Trong lúc kiểm tra, những khâu trước Tổ Tổ rất bình tĩnh, chỉ có lúc rút máu là cảm xúc bất ổn.

Đầu tiên là rút máu, lúc Tổ Tổ thấy kim tiêm đã bắt đầu khâu trương, cô rất sợ bị rút máu, cô nắm chặt tay Sở Lăng Xuyên, mặt căng thẳng, sợ hãi.

Khi kim tiêm đâm vào da, Tổ Tổ nhắm chặt hai mắt, một tay khác nắm thật chặt bàn tay Sở Lăng Xuyên. Rút máu rất nhanh, không kinh khủng như trong tưởng tượng. Đến lúc siêu âm, lần đầu tiên hai người cùng xem. Nhìn thấy con, cực kỳ vui mừng, cũng rất kích động.

Vốn dĩ Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đều rất lo lắng, bởi vì lúc trước bị bệnh phải dùng thuốc, mặc dù bác sỹ nói thai nhi có thể giữ, nhưng rốt cuộc hai người vẫn không yên tâm, hôm nay nhìn thấy kết quả kiểm tra mới bớt lo lắng không ít.

Từ bệnh viện ra ngoài, hai người về thẳng nhà, dọc đường đi rất vui mừng, trong lòng có một loại cảm giác vì điều khó tả, tóm lại là vui vẻ.

Về đến nhà, vừa vào cửa, Tổ Tổ lấy tay vuốt bụng của mình, hô to một tiếng: “Tiểu Xuyên Xuyên, chúng ta về nhà rồi...!”

Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ trẻ con như vậy, bật cười, nhưng lại thấy đáng yêu. Chờ Tiểu Xuyên Xuyên nhà anh chào đời, trong nhà sẽ có hai người con gái xinh xắn dễ thương, trong đầu còn tưởng tượng ra một tương lai không xa, Tiểu Xuyên Xuyên sẽ chạy loạn khắp nơi, gây ra hỗn loạn khiến Tổ Tổ phát điên đuổi theo phía sau.

Anh về nhà, Tiểu Xuyên Xuyên sẽ nhào về phía anh, gọi ba, để cho anh ôm một cái. Chà, nghĩ tới đó, Sở Lăng Xuyên cười thành tiếng, làm Tổ Tổ nổi con tò mò, huých anh một cái, hỏi “Sở Lăng Xuyên, anh cười một mình cái gì vậy?”

Sở Lăng Xuyên hoàn hồn, giơ tay vò đầu nhỏ của cô “Bí mật.” Nói xong, đi vào phòng ngủ, Tổ Tổ cũng đi theo, hừ, cái anh này lại học được trò thờ nước đục thả câu, thật quá đáng.

Hai người quét dọn sơ qua phòng ốc, dù sao đã nhiều ngày không có người ở, bám đầy bụi đất. Lúc Sở Lăng Xuyên dọn dẹp phòng khách, Tổ Tổ đã rửa mặt xong nằm trên giường lớn mềm mại xem ti vi.

Sau khi dọn sơ qua phòng khách, Sở Lăng Xuyên cũng đi rửa mặt, một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi đến bên giường, nằm xuống cạnh Tổ Tổ, liếc mắt nhìn kịch quân đội chiếu trên TV, nhưng anh lại cướp điều khiển trong tay Tổ Tổ rồi tắt TV, nhét điều khiển vào ngăn bàn đầu giường.

“A, cảnh vừa rồi đâu, sao anh lại tắt chứ?” Tổ Tổ mò tìm điều khiển, lại bị Sở Lăng Xuyên ôm lấy, ấn cô nằm xuống, anh chống người, nhìn cô không chớp mắt.

Tổ Tổ nháy mắt nhìn anh, ánh mắt anh nóng bỏng, cặp môi đẹp mà cương nghị mím lại. Không khí có chút không đúng, cô nhận không được nhúc nhích thân thể một cái: “Anh làm gì thế?” d/đ.lqđ@/.@

“Cực cưng à.” Sở Lăng Xuyên trầm giọng gọi, môi cũng ghé sát lại, rất dịu dàng hôn môi cô, tiếp theo là tai cô, từng chút từng chút hôn nhẹ vành tai cô, “Muốn em.”

“Hà? Đừng anh...” Tổ Tổ phản ứng lại, thở hổn hển cự tuyệt. Mặc dù hình như có thể, chỉ cần không quá độ và phải rất cẩn thận, nhưng cô vẫn thấy không đáng tin cậy, ngộ nhờ động đến thai nhi thì làm thế nào.

Nơi nào đó của Sở Lăng Xuyên bị uy hiếp, cọ tới cọ lui trên người Tổ Tổ, rất kìm nén nói: “Chỉ một lần thôi.”

Không thể nhìn ánh mắt tội nghiệp cầu khẩn kia được, Tổ Tổ không chút nghĩ ngợi cự tuyệt lần nữa: “Không được!”

“Anh sẽ rất cẩn thận.”

“Không được!”

“Anh sẽ rất dịu dàng mà.”

“Không được!”

Cuối cùng Sở Lăng Xuyên phải kết thúc trong thất bại.

Sáng chủ nhật, sau khi ăn điểm tâm, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đi thăm ba mẹ anh. Vì đã gọi điện trước, nên lúc về đến nhà, ba mẹ Sở Lăng Xuyên đều có ở đây.

Triệu Đình Phương cũng không hỏi tình hình của Tiểu Xuyên Xuyên, mọi sự chú ý đều đặt trên người Sở Lăng Xuyên, hỏi han công việc, cuộc sống của anh. Ngược lại, ba Sở lại cười ha hả hỏi thăm Tiểu Xuyên Xuyên một chút.

Hàn huyền với hai cụ một lát, Sở Lăng Xuyên dẫn Tổ Tổ về phòng nghỉ ngơi. Tổ Tổ vừa nằm xuống, đột nhiên ngồi dậy, ôm chặt cổ anh, mặt hưng phấn hỏi: “Sở Lăng Xuyên, anh nói xem Tiểu Xuyên Xuyên là con trai hay con gái?”

“Sở Lăng Xuyên cau mày, đưa tay vuốt cái mũi xinh xắn của cô, hỏi: “Sao nào, em phân biệt giới tính hả?”

“Không có, em chỉ tò mò thôi, anh đoán một, em đoán một, xem ai đoán đúng nha?” Tổ Tổ nói xong, Sở Lăng Xuyên còn chưa kịp lên tiếng, một giọng

nói đã chen vào: “Không cần đoán đâu, là con gái.”

“Hà?” Tổ Tổ kinh ngạc nhìn về phía cửa, thấy mẹ chồng bung một đĩa trái cây đi vào, đặt ở đầu giường, sắc mặt lạnh lùng, không có một chút sự vui mừng của người là bà nội.

Tổ Tổ nhìn mẹ chồng, nhìn không được nghĩ tại sao bà lại biết chắc chắn đứa bé là nữ như thế? Bọn họ còn chưa biết mà. Sở Lăng Xuyên nhìn Triệu Đình Phương, hỏi: “Mẹ, mẹ hỏi bác sỹ rồi sao?”

Triệu Đình Phương gạt đầu một cái, không lạnh không nhạt mà nói: “Ừ, hỏi rồi.”

Hình như Sở Lăng Xuyên có hơi mất hứng, “Mẹ hỏi chuyện này làm gì.”

“Người khác muốn biết còn hỏi không được đấy.” Nghe Sở Lăng Xuyên nói như vậy, Triệu Đình Phương cũng có chút không thoải mái, trợn mắt trừng Sở Lăng Xuyên một cái, xoay người bỏ đi.

Vốn dĩ đang hứng trí bưng bưng đoán con trai hay con gái, bây giờ biết rồi Tổ Tổ lại cảm thấy chẳng còn tí hứng thú nào, chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Có điều biết là con gái, Tổ Tổ vẫn vui mừng như cũ, nhắc chân đá đá Sở Lăng Xuyên, nháy mắt với anh nói: “Sở Lăng Xuyên, nguyện vọng của anh thành hiện thực rồi, sau này tết tóc cho con gái do anh đảm nhiệm nha.”//d.đ. lẽ quý, đon..?

Sở Lăng Xuyên nở nụ cười con đồ, giờ tay chào một cái, “Không thành vấn đề, vợ cứ để anh lo.” Nói xong ôm cổ Tổ Tổ, “Vợ à, anh thấy cuộc sống thật hạnh phúc.”

“Hi hi.” Tổ Tổ cười hai tiếng, giờ tay sờ cằm anh, từ trong thâm tâm nói: “Em cũng thấy rất hạnh phúc. Vậy chúng ta cùng nhau hạnh phúc chờ Sở cô nương đẻ thương chào đời nha.”

“Sở Lăng Xuyên hạnh phúc cười, trao Tổ Tổ một nụ hôn triền miên. Hai người đang hôn say sưa, không ngờ mẹ chồng lại đi vào, còn ho khan một tiếng nhắc nhở bọn họ. Tổ Tổ vội vàng đẩy Sở Lăng Xuyên ra.

“Mẹ, chuyện gì vậy?” Sở Lăng Xuyên quay đầu lại, thấy mẹ đang nhìn mình, cười cười, gãi đầu, hành động thân mật với vợ bị mẹ bắt được nên hơi mất tự nhiên.

Triệu Đình Phương đóng cửa lại, sau khi liếc mắt nhìn Tổ Tổ, liền quay sang Sở Lăng Xuyên, nhưng lại nói với Tổ Tổ: “Tổ Tổ, con đi ra nói chuyện với ba con đi, mẹ có chút việc cần nói với Lăng Xuyên.”

“Vâng.” Tổ Tổ xuống giường, đưa mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, rồi mới xỏ dép đi ra ngoài. Trong phòng khách vốn dĩ không có người, chắc là ba Sở đi đâu đó rồi, nên Tổ Tổ mở ti vi lên xem.

Có điều cô có hơi lo lắng, cũng có chút tò mò, không biết mẹ chồng và Sở Lăng Xuyên nói chuyện gì mà phải bảo cô tránh mặt, cảm giác có chút kỳ quái, không sao, chờ lúc chỉ có hai người, tra hỏi Sở Lăng Xuyên là biết liền.

Ước chừng mấy phút, Sở Lăng Xuyên đi ra, sắc mặt không mấy khả quan, có thể thấy là cực kỳ khó chịu, mày nhíu lại như ngọn núi nhỏ, đặt mông ngồi cạnh cô, cả người toát ra hỏa khí.

Thấy anh như vậy, cô khá lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy? Mẹ mắng anh à?”

“Không có việc gì.” Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ, vuốt nhẹ tóc cô, sắc mặt dần dịu lại. Anh không nói, Tổ Tổ cũng không tiện hỏi rõ ngọn ngành, cô im lặng không nói gì.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ba mẹ chồng, Sở Lăng Xuyên cũng phải đi, tạm biệt người nhà để đưa Tổ Tổ về nhà mẹ. Ngồi trò chuyện với Lý Nguyệt Hương một lúc lâu, thời gian cũng không còn sớm, anh không đi cũng không được.

Trước khi Tổ Tổ tiễn anh xuống dưới nhà, mặc dù không nỡ, nhưng nghĩ đến lần tới có thể gặp lại nhau, trong lòng cô lại tràn ngập chờ mong.

Đứng bên cạnh xe, anh vẫn nắm tay cô, dặn dò cô một số chuyện vặt vãnh trong nhà, người đàn ông như anh lại cực kỳ tỉ mỉ, ngay cả cô cũng thấy mình không bằng.

Dặn cũng dặn rồi, cuối cùng anh ôm lấy cô, nói năng lung tung với cô: “Cực cưng à, nếu mẹ anh nói với em cái gì, em cũng đừng để bụng, cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng phải chờ anh về rồi giải quyết.”

“Có phải mẹ đã nói gì với anh không?” Tổ Tổ thấy hôm nay anh hơi lạ, dặn dò cô như vậy, chẳng lẽ mẹ chồng đã nói gì đó, để cho anh không yên lòng như vậy?”

“Không có gì. Anh đi đây, em vào trong đi.” Sở Lăng Xuyên nói xong buông Tổ Tổ ra, mở cửa lên xe, Tổ Tổ còn đứng cạnh xe chưa đi, anh vẫy vẫy tay, cô liền nhích tới gần cửa sổ một chút.

Sở Lăng Xuyên vươn tay ôm lấy cổ cô, thò đầu ra, hôn môi cô một cái, cười rồi mới buông ra, lấy giọng ra lệnh nói: “An Nhược Tổ, đằng sau quay, đi đều bước!”

Tổ Tổ nghe lời quay ra sau, đi vào nhà, mà Sở Lăng Xuyên cũng chạy xe, đi nhanh như bay.

Lần này Sở Lăng Xuyên đi những 1 tuần, 1 tuần này chắc chắn không được nghỉ ngơi rồi, có điều cũng may không đi bất vô âm tín, mỗi ngày hai người đều gọi điện thoại cho nhau, thỉnh thoảng còn nói chuyện video. Bây giờ, đồng chí thủ trưởng cũng mở rộng giới hạn một ít cho Tổ Tổ, đôi khi cô còn có thể lên mạng gì đó.

Hôm nay là chiều thứ bảy, đến giờ ăn cơm, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên vừa mới gọi video xong, di động vang lên, tưởng là anh gọi, nhìn lại thì thấy là mẹ chồng, Tổ Tổ vội vàng bắt máy: “Mẹ.”

“Mẹ có chuyện muốn nói với con.” Triệu Đình Phương nói một địa chỉ quán trà để cô tới, liền cúp máy. Tổ Tổ nghi hoặc không biết mẹ chồng trịnh trọng khác thường tìm cô như vậy có việc gì, thay quần áo, nói với mẹ một tiếng rồi ra ngoài.

Ngồi taxi đến quán trà đã hẹn, thấy mẹ chồng đang ngồi đợi “Mẹ, để mẹ chờ lâu rồi, tại có hơi tắc đường.” Tổ Tổ nói xong, ngồi đối diện với Triệu Đình Phương.

Triệu Đình Phương nhìn Tổ Tổ một cái, “Không sao, mẹ cũng vừa đến.”

Tổ Tổ gọi một ly nước lọc, hỏi: “Mẹ, người tìm con có chuyện gì ạ?”

Triệu Đình Phương nhìn Tổ Tổ, sắc mặt bình thản, trầm mặc, lúc sau mới mở miệng: “Đúng là có chuyện. Lần này mẹ gọi con tới là có chuyện muốn nhờ, mặc dù có chút khó nói, nhưng mà mẹ vẫn phải nói.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy, cái gì mà nhờ chứ, như vậy không phải là bề dưới như con xấu hổ sao.” Tuy Tổ Tổ nói vậy, nhưng trong lòng đã lờ mờ đoán ra có chuyện gì đó không bình thường.

“Con đến nhà chúng ta cũng được một thời gian rồi, chắc cũng biết tình hình trong nhà. Mẹ chỉ có hai đứa con trai là anh con và Lăng Xuyên thôi, anh con chỉ có một đứa con gái, muốn sinh thêm đứa nữa cũng không được. Lăng Xuyên kết hôn muộn, bây giờ không dễ gì mà được làm cha. Cho nên, tương lai nhà họ Sở có hậu hay không, mọi hi vọng đều đặt trên người con và Lăng Xuyên. Con hiểu không?”

Tổ Tổ ngây ngẩn cả người, “Mẹ, mẹ muốn nói gì? Con không hiểu rõ.”

“Không phải con không hiểu, là con già vờ ngốc thôi. Nói đến nước này rồi, mẹ cũng nói thẳng. Tổ Tổ à, con còn trẻ, muốn có em bé còn có thể sinh, bây giờ giới tính thai nhi đã biết, là con gái. . .” "d.đ/lq/đ.com

Rốt cuộc Tổ Tổ cũng hiểu mẹ chồng nói xa nói gần là có ý gì, bà muốn cô bỏ đứa bé, bởi vì nó là con gái, cho nên phải phá thai rồi sinh đứa sau, như vậy mới có hi vọng sinh được con trai.

Cô thực sự tức giận, nhưng không thể phát tiết, nhớ đến lời dặn của Sở Lăng Xuyên trước khi đi, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao. Có điều tình táo suy nghĩ một chút, Sở Lăng Xuyên nhất định là không đồng ý, cho nên mẹ Sở mới hao phí tâm tư lên người cô.

Cô cố gắng bình tĩnh lại, đè nén cơn giận, cười cười nói: “Mẹ, bây giờ là thời đại nào rồi, con trai con gái đều như nhau cả. Đứa nhỏ này là tâm can bảo bối của con và Sở Lăng Xuyên, chúng con sẽ yêu thương nó thật tốt, chờ mong nó chào đời. À, đúng rồi, mẹ, con còn có bạn đang chờ ở nhà, nếu không còn việc gì thì con đi trước đây.”

Tổ Tổ không muốn nói nhiều nữa, đứng dậy muốn đi, Triệu Đình Phương cũng đứng lên, “Tổ Tổ, mẹ cũng vì tốt cho các con, vì nhà họ Sở, tại sao con lại cứng đầu như vậy.”

“Mẹ, con nhất định sẽ sinh đứa bé này ra, bọn con đều yêu nó.” Tổ Tổ nói xong xoay người bước nhanh rồi khỏi, tim đập thình thịch, mãi cho đến khi ra ngoài quán trà mới thở ra một hơi thật dài, hô hấp mới thoải mái hơn một chút.

Thật không thể tưởng tượng được, Triệu Đình Phương lại có ý nghĩ như vậy, quá đáng sợ. Nhưng mà không sao, Lăng Xuyên đứng về phía cô, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, Tiểu Xuyên Xuyên của cô nhất định sẽ được sinh ra bình an.

Trời đã có chút tối, Tổ Tổ đứng bên đường bắt xe, chợt một chiếc xe thương vụ màu đen dừng lại bên người cô, không đợi cô kịp phản ứng đã bị hai người đàn ông kéo lên xe.

Tổ Tổ bối rối! Cô ra sức giãy dụa, định hét lên thì có người túm chân tay rồi bịt miệng cô lại, mắt bị che kín, chân tay đều bị trói, miệng cũng bị bịt lại bằng băng dính đen.

Cô không có cách nào nhúc nhích, không có cách nào nói chuyện, trước mắt một vùng tối tăm, tai chỉ nghe được tiếng xe, cảm giác sợ hãi, vô dụng bao phủ. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, càng không biết mục đích của những người này, cô nghĩ mãi cũng không thể đoán ra.

Không biết đã trải qua bao lâu, xe rốt cuộc đã dừng lại, có người đến đưa cô xuống xe, đi thêm một lúc nữa, cô cảm giác mình đang vào thang máy, sau đó là bị đưa vào một gian phòng, thân thể bị đẩy ngã xuống giường, cô chỉ có thể gào thét ra những âm thanh ô ô a a.

Cô cố gắng lắng nghe, cảm giác có hai người ở đây, có một người đàn ông đang gọi điện thoại, giọng nói rất nhỏ, sau đó là tiếng đóng cửa, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, sự an tĩnh khiến cô sợ hãi.

Cô muốn thử giãy dựa tay chân để thoát ra nhưng chỉ phí sức, cô giùng giàng ngồi dậy, lại không cẩn thận ngã xuống đất.

Rên lên một tiếng, lúc đang muốn ngồi dậy thì nghe được tiếng mở cửa, tim cô đập loạn lên, sống lưng toát mồ hôi lạnh, là ai, bọn họ muốn làm gì, cô không thù không oán với ai, rốt cuộc là ai đã bắt cóc cô?

Khi cô đang hoảng sợ đến cực điểm thì cảm giác có người tiến lại gần, bị mất được tháo ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, cô chỉ còn khiếp sợ và không tin vào mắt mình.

Là Thẩm Hạo Vũ đến cứu cô sao?

Thẩm Hạo Vũ xé băng dính bên miệng Tổ Tổ ra, cô lập tức mở miệng: "Thẩm Hạo Vũ, tại sao anh lại ở đây? Chuyện này là sao?"

"Không có chuyện gì." Giọng điệu Thẩm Hạo Vũ lạnh nhạt vừa nói vừa cời trói cho Tổ Tổ. Lúc đầu cô còn tưởng anh ta đến cứu mình, nhưng giờ xem ra không phải, cô không dám tin hỏi: "Là anh trói em đến nơi này sao?"

"Em thấy phải thì là phải." Thẩm Hạo Vũ nói xong đứng lên, lúc này, trong phòng điện thoại vang lên, Thẩm Hạo Vũ nhìn cô một cái rồi nghe điện thoại, cô không nghe được người bên kia nói gì, chỉ thấy Thẩm Hạo Vũ nói: "Cảm ơn ý tốt của Lôi ca. Lúc muốn thì không lấy được, đến khi có được cũng chẳng qua như thế mà thôi. Dạ, lần này nhờ có Lôi ca ưu ái, lần sau em nhất định sẽ hậu tạ."

Thẩm Hạo Vũ cúp điện thoại, nhìn Tổ Tổ một cách hồ hững, sắc mặt không đổi: "Em có thể đi được rồi, lần sau anh không dám đảm bảo sẽ bỏ qua cho em như vậy đâu."

"Thẩm Hạo Vũ, anh... anh rốt cuộc đang làm gì vậy?" Người đàn ông trước mặt cô này không còn là người mà cô đã từng quen biết, cô không hiểu vì sao hôm nay mình lại có liên quan đến người này./D.ĐÀN,lê quý.đôn..

"Anh làm gì không liên quan đến em. Bây giờ em nên lập tức đi đi, nếu không..." Thẩm Hạo Vũ đưa tay nâng cằm cô, "Đến lúc anh làm gì với em, em cũng đừng trách anh."

Tổ Tổ đẩy tay anh ta ra, hốt hoảng lui về phía sau, cuối cùng cô xoay người, chạy vội ra mở cửa, nhưng thời khắc mở cửa ra, trước mặt cô lại xuất hiện một người, người đó không phải ai khác, chính là Triệu Đình Phương, mẹ chồng cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mất Em (1)

Triệu Đình Phương đẩy Tổ Tổ ra, bà xông vào, thấy Thẩm Hạo Vũ bên trong, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, sau đó lập tức xoay người đi ra ngoài, ra tới cửa, ghét bỏ nhìn Tổ Tổ một cái rồi trực tiếp đi về phía thang máy.

Trong lòng Tổ Tổ lộp bộp một cái, biết chắc chắn là bà đã hiểu lầm. "Mẹ!" Cô chỉ kịp kêu một tiếng rồi đuổi theo. Hiểu lầm như vậy, tuyệt đối không thể có, đó là một vấn đề nghiêm trọng.

Triệu Đình Phương nhất quyết không nghe Tổ Tổ giải thích. Bà từ quán trà đi ra, hình như thấy Tổ Tổ lên xe với hai người đàn ông, cảm thấy không đúng lắm, vừa rồi lại nhận được một cuộc gọi từ số lạ, nói Tổ Tổ cùng chồng thuê khách sạn ở chỗ này.

Bà không tin, nhưng vẫn không nhận được mà đến, không nói đến mục đích của người lạ kia, chỉ cần những gì bà thấy trước mắt, đã đủ chứng minh tất cả. Bà lạnh lùng nói: "Đừng gọi tôi là mẹ, nhà chúng tôi không có loại con dâu không biết xấu hổ như cô".

Lời của Triệu Đình Phương như đánh vào đầu cô một gậy. Nhưng cô không sợ bà hiểu lầm, chỉ là không muốn vì thế mà làm Sở Lăng Xuyên hiểu lầm, nên vội vàng giải thích: "Mẹ, mọi chuyện không như mẹ nghĩ đâu".

"Nếu cô còn có chút liêm sỉ thì làm ơn, tránh xa Lăng Xuyên nhà chúng tôi ra, nó không nhận nổi người vợ như cô". Triệu Đình Phương nói xong, thang máy cũng mở, bà đi vào, không thèm quay đầu lại. ddien/dan/lqd...c.om

Tổ Tổ cũng muốn nhanh rời khỏi đây, liền theo vào trong. Trong thang máy trừ hai người còn có một người khác, nên Tổ Tổ cũng không nói gì. Mãi cho đến tầng 1, trong thang máy vẫn yên tĩnh lạ thường.

Cửa thang máy vừa mở, Triệu Đình Phương liền bước thật nhanh ra ngoài, nổi giận đùng đùng, đi nhanh như tránh tà. Tổ Tổ nhìn Triệu Đình Phương như vậy cũng vội vàng theo sau, muốn giải thích chuyện hôm nay.

"A!" Đột nhiên Tổ Tổ hét lên một tiếng, ngã lăn trên đất. Vì đi gấp, cộng thêm xảy ra chuyện như vậy, trong lòng bối rối, mặt sàn ở đại sảnh lại trơn, chân mất thăng bằng, ngã ngồi bẹp xuống đất, cô ngã không nhẹ, cảm thấy một trận đau nhức ở mông.

Tổ Tổ ngồi im không dám di chuyển, cô không để ý tới con đau, chỉ nghĩ Tiểu Xuyên Xuyên trong bụng không biết có bị làm sao không, sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Cuối cùng Triệu Đình Phương cũng dừng bước, quay đầu thấy Tổ Tổ ngã xuống đất, liền đi tới, đỡ Tổ Tổ, không nóng không lạnh hỏi: "Có sao không? Sao lại không cẩn thận như vậy?"

"Sàn nhà trơn quá." Tổ Tổ dựa vào Triệu Đình Phương, cẩn thận đứng lên, thử xem xét, hình như không có việc gì, có điều hông hơi đau, cảm thấy không yên tâm, sợ hãi nhìn Triệu Đình Phương, lắc đầu: "Hình như không sao. Con..."

"Được rồi, đừng nói gì cả". Triệu Đình Phương hơi mất kiên nhẫn ngắt lời Tổ Tổ, sau đó đỡ cô ngồi xuống ghế salon. "Có gì cô nói với Lăng Xuyên đi, suy cho cùng đều là chuyện của hai người. Cô tự lo liệu lấy!"

Nói xong Triệu Đình Phương lắc đầu rồi đi, Tổ Tổ nhìn bà, không kịp nghĩ nhiều, cũng không có tâm trạng đuổi theo giải thích, trong lòng cô lo lắng vừa rồi mình bị ngã không biết a Tiểu Xuyên Xuyên có sao hay không.

Cô ngồi nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy cơ thể không có vấn đề gì, có lẽ vẫn ổn. Đúng lúc này di động vang lên, cô lấy ra nhìn, là mẹ gọi.

Cô hít sâu một hơi, khôi phục tâm trạng bình tĩnh như không có chuyện gì, bắt máy, liền nghe được giọng nói lo lắng của mẹ nhưng đầy ấm áp: "Tổ Tổ, con không có chuyện gì chứ? Khi nào con về?"

"À, mẹ, không sao ạ, con về rồi. Lát nữa gặp mẹ nhé". Nghe được giọng nói của mẹ, mũi Tổ Tổ ề ề ẩm, vội cúp máy, từ từ đứng lên, đi ra ngoài. Cô chậm rãi ra đến ven đường, gọi taxi.

Trên đường về, Tổ Tổ cực phiền não. Hôm nay là ngày xui của cô sao? Không hiểu sao cô vừa bị mang đến quán rượu này, lại thấy Thẩm Hạo Vũ, cái này có tính là bị bắt cóc không? Cô thực sự không nghĩ ra sự việc bắt cóc có liên quan gì đến Thẩm Hạo Vũ, nhưng sự thật bày ra trước mắt. Còn nữa, tại sao mẹ chồng cô lại đột nhiên xuất hiện, là từ quán trà xuống thấy cô bị đưa lên xe, rồi chuyện xảy ra sau đó, nhất định là hiểu lầm cô và Thẩm Hạo Vũ có gì đó với nhau.

Thẩm Hạo Vũ kia lại còn nổi điên cái gì, gì mà anh Lôi, gì mà cùng anh Lôi làm cái gì? Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ không ra, Tổ Tổ cũng không muốn nghĩ nữa. Cô chỉ lo mẹ chồng thấy cô và Thẩm Hạo Vũ trong khách sạn, chắc chắn sẽ nói cho Sở Lăng Xuyên, nếu Sở Lăng Xuyên cũng hiểu lầm, vậy cô phải làm sao?

Loại hiểu lầm này là hại người nhất. Giống như chuyện lần trước cô hiểu lầm Sở Lăng Xuyên và người phụ nữ kia, một mực khẳng định anh là kẻ phản bội, nếu không phải anh có chứng cứ chứng minh bản thân trong sạch, e là hai người đã sớm xong rồi.

Bây giờ đến lượt mình, cùng lắm mẹ chồng cho rằng cô không đứng đắn, cô có lẽ còn giải thích được, nhưng nếu Sở Lăng Xuyên hỏi tình huống cụ thể của cô, biết cô và Thẩm Hạo Vũ ở cùng nhau trong phòng khách sạn.

Anh rất có thể nghĩ cô và Thẩm Hạo Vũ nói lại tình xưa, còn chuyện bắt cóc là do cô tự nghĩ ra. Bởi vì anh hiểu rõ cô đã từng yêu Thẩm Hạo Vũ như thế nào, chờ đợi anh ta ra sao, nếu Sở Lăng Xuyên nghĩ như thế thật thì Tổ Tổ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Trời ạ, làm thế nào bây giờ! Ah, Sở Lăng Xuyên, anh nhất định phải tin tưởng em, em cũng không có chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình. Đúng vậy, cô lấy cái gì để Sở Lăng Xuyên tin tưởng, thứ nhất cô đối với Sở Lăng Xuyên không thâm tình, hơn nữa trong lòng còn có người khác, anh tuyệt đối sẽ hoài nghi, sẽ ghen giữ.

Nghĩ đến cô đã phát điên!

Nếu Sở Lăng Xuyên biết cô cũng bởi vì chuyện này mà ngã thì không biết anh sẽ tức giận như thế nào nữa. Càng nghĩ, Tổ Tổ càng thấy sợ.

Chung đụng lâu nay, tính cách của Sở Lăng Xuyên như thế nào cô cũng hiểu đôi chút, anh là người nếu không nổi giận, không ăn giấm, nhưng một khi ghen thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, phát tác giống như thuốc nổ vậy. //dd, lê qđ.\\

Tổ Tổ rất rối rắm, cô về đến nhà cũng không dám nói với mọi người vì mọi chuyện mới xảy ra, không biết nên nói gì, cô không muốn mẹ lo lắng, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến bà.

Tổ Tổ ăn cơm mà lòng đầy tâm sự, cô đang muốn tìm cha hỏi chuyện hôm nay đến đâu rồi, đúng lúc ông gọi vào thư phòng, chẳng lẽ ông phát hiện điều gì rồi? Tổ Tổ nghi ngờ tiến vào.

"Cha, người tìm con có chuyện gì không?" Tổ Tổ nhìn cha cười cười, ngồi trên ghế cạnh bàn học, lật xem quyển lịch, phía trên đều có chữ của cha cô.

An Quốc Đống nhíu mày, chỉ cổ tay Tổ Tổ, ông có chút quan tâm hỏi: "Tay con bị làm sao vậy?"

Tổ Tổ nhìn xuống tay mình có mấy vết đỏ, cô vội vàng thu tay lại, suy nghĩ một chút, cha cô làm cảnh sát, cô muốn gạt cũng không gạt được, nếu cha đã nhìn thấy thì cô dứt khoát thành thật khai báo thôi.

"Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" An Quốc Đống nói rất nghiêm túc.

Tổ Tổ suy nghĩ một chút rồi mở miệng, "Cha, thật ra cũng không có chuyện gì, sau khi con gặp mẹ chồng về, không biết tại sao bị người ta kéo lên xe.

Những người đó trôi con lại, chỉ là cha đừng lo lắng, bọn họ không làm gì được con, có người coi trời cho con, để con tự đi nên con không vị thương tổn, cha đừng nói với mẹ để mẹ lại lo lắng.”

“Con có nhận ra hình dáng của bọn họ không? Sao không báo cảnh sát?” An Quốc Đồng nghe xong đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng, con gái mình thiếu chút nữa gặp chuyện không may, ông chỉ nghe qua đã cảm thấy bất thường, nhất là phản ứng quá bình tĩnh của Tổ Tổ, càng làm cho ông tò mò, “Ai là người thả con ra con phải thấy được chứ?”

“Những người mang con lên xe thì con nhìn không rõ, còn thả người...” Tổ Tổ nghĩ tới Thẩm Hạo Vũ, đây là người khiến cô mâu thuẫn, yêu nhiều năm, dục nhiều năm, giờ biến anh thành tội phạm sao?

“Con nói nhanh đi.” An Quốc Đồng nóng nảy, Tổ Tổ do dự một chút rồi nói: “Là huấn luyện viện, cha đã gặp qua anh ta, là anh ấy thả con đi.”

An Quốc Đồng nghe xong, chân mày cau lại, “Nói như vậy thì chuyện lần này thật sự có quan hệ với anh ta. Bình thường con có khúc mắc với người nào không?”

“Không có đâu.” Tổ Tổ nghĩ một chút rồi lắc đầu, không biết Dật Phi có tính không, anh ta đối với cô có ý đồ, vì vậy sẽ không đưa cô cho người đàn ông khác.

Nhưng quả thật cô không có khúc mắc với người nào, chẳng lẽ có người bắt cô để lấy lòng Thẩm Hạo Vũ, “Lúc ấy anh ta nhận được một cuộc điện thoại, nói là cảm ơn ý tốt của Lôi ca, lúc muốn nhưng không có được, giờ có cũng không còn ý nghĩa.”

An Quốc Đồng hiểu ra một chút, chàng trai này không biết chuyện, nhưng tuyệt đối có liên quan đến anh ta, vì anh ta quan tâm Tổ Tổ nên có người mang Tổ Tổ đến đền đáp.

Tuy nhiên ông luôn có điểm nghi vấn cần phải làm rõ. Thật may con gái ông không có việc gì, ông an ủi: “Tốt lắm, con gái, đừng sợ, cũng đừng suy nghĩ nhiều, không sao, bây giờ con hãy yên tâm dưỡng thai, mọi chuyện cứ để cha lo.”

“Nhưng cha...” Tổ Tổ muốn nói gì đó, An Quốc Đồng cười từ ái, “Thế nào, ngay cả cha cũng không tin nổi? Thời gian không còn sớm nữa, nhanh đi nghỉ đi.”

“Cha, vậy người nghi sớm một chút.”

Hai cha con nói chuyện xong, Tổ Tổ về phòng đi ngủ, chuyện này cũng không nói cho mẹ để bà bớt lo lắng. Tổ Tổ rửa mặt xong, nằm trên giường nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, cô có chút đau bụng âm ỉ, cô hốt hoảng, không biết ngã nhẹ như thế có ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng hay không, cô vừa nghĩ đã toát hết mồ hôi lạnh.

Cô đứng dậy vào nhà vệ sinh kiểm tra thì không phát hiện có máu, tâm trạng an ổn lại một chút, thật ra là trong lòng cô đang rất lo lắng. Cô tự an ủi mình, nằm xuống suy nghĩ miên man, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Buổi sáng tỉnh dậy Tổ Tổ cảm thấy bụng đau, cô nhìn xuống dưới thấy toàn máu, cô hoảng sợ bật khóc, vội vàng thay quần áo rồi đi tìm Lý Nguyệt Hương.

Lý Nguyệt Hương vừa nghe Tổ Tổ nói thấy rong huyết, bà khẩn trương, lập tức gọi An Quốc Đồng, hai ông bà đưa Tổ Tổ đi bệnh viện, bác sĩ khám xong, bà hỏi thăm mới biết hôm qua Tổ Tổ bị vấp ngã.

Bác sĩ đề nghị Tổ Tổ nên nằm lại bệnh viện để theo dõi thai nhi, vấn đề liên quan đến Tiểu Xuyên Xuyên thì Tổ Tổ không thể qua loa, lập tức nghe theo bác sĩ ở lại bệnh viện. Thu xếp xong cho Tổ Tổ, An Quốc Đồng bởi vì có vụ án nên vội vàng đi thi hành nhiệm vụ, chỉ còn Lý Nguyệt Hương ở lại chăm sóc Tổ Tổ.

Tổ Tổ cũng định thông báo cho mẹ chồng nhưng tình huống bây giờ không thích hợp, dù sao thì Triệu Đình Phương cũng không mong đứa bé này chào đời, hơn nữa ngày hôm qua còn xảy ra chuyện như vậy, Tổ Tổ cũng không muốn mất mặt, hiện tại cô chỉ mong đứa bé trong bụng không có chuyện gì, muốn an tâm giữ thai.

Vào lúc này, cô nghĩ nếu như có Sở Lăng Xuyên bên cạnh thì tốt biết mấy. Nhưng hôm qua lúc hai người nói chuyện video, anh nói gần đây công việc hơi bận rộn, đang có đợt diễn tập, nói qua thời gian nữa mới có thể trở về. Mặc dù cô biết rõ anh không cách nào trở về, giờ có chờ mong cũng vô ích.

Thôi, tạm thời không nói cho anh, hy vọng tất cả chỉ là một sự cố bất ngờ, chờ đến lúc anh về, đứa bé trong bụng cô vẫn khỏe mạnh lớn lên, như thế tất cả đều vui vẻ rồi.

Ở bệnh viện điều trị mấy ngày, cuối cùng thai nhi cũng bình thường trở lại. Tổ Tổ và Lý Nguyệt Hương vui mừng được trở về nhà, bà bắt Tổ Tổ nằm trên giường nghỉ ngơi, mọi chuyện cứ để bà lo.

Tổ Tổ rất nghe lời, coi lời mẹ như thánh chỉ, bảo cô ăn thì cô ăn, bảo cô ngủ thì cô ngủ, ai bảo cô sợ thương tổn đến Tiểu Xuyên Xuyên trong bụng.

Ngày hôm sau, Tổ Tổ ở nhà chờ điện thoại của Sở Lăng Xuyên, anh vẫn nói chưa biết khi nào mới về nhà, dặn đi dặn lại cô chăm sóc mình cho thật tốt,

cũng như chăm sóc đứa nhỏ trong bụng.

Tổ Tổ nghe anh nói còn một thời gian nữa mới về nhà nên trong lòng hơi thất vọng, chỉ có thể lí giải là do công việc của anh quá bận rộn. Anh hỏi đến tiểu Xuyên Xuyên, Tổ Tổ cũng không nói cho anh biết chuyện thai nhi suýt nữa không giữ được.

Dù sao thì tiểu Xuyên Xuyên đã không còn nguy hiểm, để tránh cho anh lo lắng, Tổ Tổ đành nói tránh sang chuyện khác, hai người trò chuyện một lúc, Sở Lăng Xuyên có việc bận nên vội vàng tắt máy, trước khi tắt, Tổ Tổ nghe thấy anh nói một câu: “Vợ, thật xin lỗi.”

Anh đối với cô có rất nhiều áy náy vì không thể ở bên cô, chăm sóc cô. Cô cũng hiểu anh tuy nhiên không tránh khỏi có chút thất vọng. Tổ Tổ cũng biết, sau lần trò chuyện này, hai người rất khó để liên lạc lại.

Thời gian ngày ngày trôi qua, đã đến lần khám thai thứ hai, cô muốn đợi Sở Lăng Xuyên về để cùng đi bệnh viện, nhưng khi nào anh về cô đều không biết, cộng thêm cô đặc biệt muốn kiểm tra tình trạng thai nhi nên đành theo mẹ đến bệnh viện.

Tâm tình cô có chút thấp thỏm, lần trước thai nhi suýt chút nữa không giữ được, mặc dù đã có ở viện theo dõi nhưng trong lòng cô rất khẩn trương.

Trong lúc siêu âm, về mặt bác sĩ ngưng trọng, đợi mãi không thấy lên tiếng, Tổ Tổ thấy lo lắng, khi cô chuẩn bị hỏi tình hình cụ thể thì bác sĩ kết luận thai nhi không có nhịp tim.

Tổ Tổ cho là mình nghe nhầm, mờ mịt luống cuống nhìn bác sĩ, nhất định là cô nghe nhầm rồi.

Lý Nguyệt Hương lại càng hoang mang, bà cố gắng bình tĩnh, quay đầu lại nhìn Tổ Tổ, vội vàng hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, anh... anh nói gì?”

“Phôi thai đã ngừng thở, không có dấu hiệu của sự sống...”

Lời của bác sĩ như sét đánh giữa trời quang, Tổ Tổ tê liệt, đau đớn tận xương tủy. Bây giờ cô không có cách nào lừa mình dối người rằng chỉ là mình nghe nhầm, tất cả chỉ là ảo giác. Bác sĩ bên cạnh giải thích nguyên nhân mà cô một chữ cũng nghe không lọt.

Đầu cô ong ong, bên tai vẫn quanh quẩn lời nói của bác sĩ, tiểu Xuyên Xuyên không còn, thai nhi không có nhịp tim...

Cô không tin đây là sự thật, nước mắt không kiềm chế được cứ thế chảy xuống, miệng nói: “Không thể nào... Không thể nào..Bác sĩ, hôm trước rõ ràng tôi giữ thai rồi, tại sao bây giờ thai nhi không có nhịp đập, anh nhất định nghe nhầm rồi...”

Bác sĩ trấn an nói: “Cô đừng kích động, đây là sự thật, cô còn trẻ, sau này vẫn còn nhiều cơ hội, đừng quá thương tâm. Tôi đề nghị cô nhanh chóng phẫu thuật.”

“Không thể nào...” Tổ Tổ giống như người vô hồn, lắp bắp nói đi nói lại ba chữ này, mặt trắng bệch như tờ giấy, không còn chút huyết sắc nào. Trước đây không lâu bảo bảo của cô đã an toàn rồi, tại sao bây giờ tìm lại không gặp?

Lý Nguyệt Hương cũng không cầm được nước mắt, bà cảm hóa đơn cùng Tổ Tổ ra ngoài. Bà đau lòng đứa bé còn chưa ra đời, cũng thương xót Tổ Tổ, tuy nhiên bà là mẹ, mặc dù đau lòng nhưng cũng cố chống đỡ để chăm sóc con gái trước.

Tổ Tổ như người mất hồn trở về nhà, bộ dạng ngơ ngác, một lúc lâu sau mới ôm lấy Lý Nguyệt Hương khóc thất thanh, khóc tê tâm liệt phế. Cô đã mất bảo bảo rồi, bảo bảo không còn nữa, tim của Tiểu Xuyên Xuyên ngừng đập rồi.

Là cô đã không chăm sóc tốt cho Tiểu Xuyên Xuyên, là cô không tốt, tất cả đều là lỗi của cô. Tổ Tổ gào khóc thảm thiết như một đứa trẻ không tìm được mẹ, khóc đến khản cả giọng.

Lý Nguyệt Hương đỡ Tổ Tổ ngồi xuống chiếc ghế cạnh tường, đưa tay lau nước mắt cho cô, “Con gái ngoan, đừng khóc. Có lẽ đứa bé này không có duyên phận với chúng ta, không miễn cưỡng được. Con đừng buồn, còn phải làm phẫu thuật nữa, chờ khi nào hồi phục sức khỏe lại mang thai.”

Tổ Tổ nức nở, nhìn mẹ mình, trên mặt mẹ đều là nước mắt, mẹ cũng rất đau lòng, còn phải chăm sóc cô, khổ sở vì cô. Giờ khắc này, cô rất tủi thân, tại sao Sở Lăng Xuyên không ở bên cạnh cô, tại sao?!

Tổ Tổ thầm khóc trong lòng: Sở Lăng Xuyên, Tiểu Xuyên Xuyên mất rồi, anh có biết hay không, bây giờ em rất cần bờ vai anh để dựa vào, có thể ôm anh khóc, nhưng anh ở đâu? Anh ở đâu vậy Sở Lăng Xuyên?

Cô cố kìm nén nước mắt, đưa tay lau nước mắt trên mặt mẹ, ôm lấy Lý Nguyệt Hương, muốn nói gì đó, lại không thốt nên lời, lòng vẫn đau đớn không nguôi.

Phải một lúc lâu sau mới ổn định được cảm xúc, quệt nước mắt, không muốn mẹ vì mình mà đau lòng thêm nữa, cô nghẹn ngào nói: “Mẹ, con không sao, không sao thật mà...”

Lý Nguyệt Hương vỗ về lưng Tổ Tổ, đứng dậy làm thủ tục, còn Tổ Tổ vẫn thất thần ngồi đó, cả người run lẩy bẩy, hai tay cô níu chặt vạt áo trước bụng, các khớp xương trắng bệch.

Làm xong thủ tục, khi Tổ Tổ cảm hóa đơn đứng ở cửa phòng mổ, tim đau như bị cửa hàng vạn lưỡi dao, nước mắt lại tuôn như mưa. Khoảnh khắc đẩy cửa đi vào, cô khẽ gọi, tạm biệt Tiểu Xuyên Xuyên, con của mẹ!

Tháng mười, lễ Quốc khánh.

Hai tháng nay Sở Lăng Xuyên bận bịu diễn tập nên cũng đã hai tháng anh chưa gặp Tổ Tổ, cũng chưa liên lạc với cô lần nào. Sau khi kết thúc đợt công tác, cũng là ngày nghỉ lễ Quốc khánh, thu xếp xong chuyện trong quân lập tức không đợi được mà trở về.

Trong lúc lái xe, anh lại nghĩ đến Tổ Tổ, bụng cô bây giờ nhất định là tròn vo, chắc đã mập lên. Tiểu Xuyên Xuyên có lẽ đang vui mừng quậy phá trong bụng Tổ Tổ đấy.

Hai tháng không thấy vợ, không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm trạng lúc này, anh hận không thể mọc cánh bay nhanh đến bên cạnh Tổ Tổ, ôm cô vào lòng thật chặt, không, không được, bây giờ anh không thể dùng sức ôm Tổ Tổ như vậy được.

Nghĩ đến đó lại tưởng tượng, Tổ Tổ sẽ như thế nào nếu thấy anh trở về?

Là tức giận thờ phỉ phò mắng anh: Sở Lăng Xuyên, anh còn biết về nhà hà?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 60.2

Hay là, hưng phấn ôm anh, kêu to: Tiểu Lăng Xuyên, cuối cùng anh cũng về rồi?

Hoặc là cười khúc khích với anh, chờ anh ôm cô thật chặt.

Càng nghĩ như vậy lại càng muốn gặp Tổ Tổ, càng lái xe nhanh hơn. Tim cũng bay lượn theo tốc độ của xe, đáy lòng đang hướng về Tổ Tổ reo hò, cực cung, anh về rồi đây!

Xe chạy hơn một giờ thì vào thành phố, lái vào khu nhà của bố mẹ vợ, trở về cũng không gọi điện trước cho Tổ Tổ, anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, muốn nhìn thấy dáng vẻ giặt mình vui sướng của cô khi nhìn thấy anh.

Lúc xuống xe, anh không quên soi gương chỉnh đốn nhan sắc. Quần trang thẳng tắp, không có râu ria xồm xoàm, tinh thần phấn chấn, dáng vẻ oai phong, sẽ không ảnh hưởng hình tượng của anh trong lòng Tổ Tổ. Soi gương xong mới đi nhanh về phía cổng.

Cổng không khóa, anh đi thẳng vào trong. Đi tới cửa bên vội vàng nhấn chuông, vẫn không quên soi soi vuốt vuốt, sửa lại quân phục, nhưng đợi một lúc lâu mà không thấy ai mở cửa.

Người đâu rồi?

Chẳng lẽ là đi ra ngoài?

Tâm trạng hồ hởi bị dập tắt, vội lấy di động ra gọi cho Tổ Tổ, không ai nghe máy, cô đi đâu rồi? Anh cau mày, gọi cho bố vợ.

Vẫn không ai nghe như cũ. Xảy ra chuyện gì vậy? Sao hai người đều không nghe điện thoại? Sở Lăng Xuyên chỉ đành gọi cho Lý Nguyệt Hương, cũng không ai bắt máy, tình huống gì đây? Không có ai ở nhà, điện thoại cũng không nghe, mọi người đi đâu rồi?

Đợi một lúc không thấy ai về, anh hơi buồn bực, vừa về đã bị lạnh nhạt, thật khó chịu. À, thử hỏi bà con thân thích của Tổ Tổ xem bọn họ đi đâu, nhưng anh cũng không biết số điện thoại ai cả.

Hậm hực đi xuống lầu, trở lại xe, suy nghĩ một chút vội gọi vào điện thoại bàn ở căn hộ của anh và Tổ Tổ, thế nhưng điện thoại đã nợ phí, thật là, sao lại có thể nợ phí?

Anh nhướn mày, lập tức lái xe về nhà. Mười mấy phút sau, Sở Lăng Xuyên lái xe về căn hộ của anh và Tổ Tổ, dừng xe, anh đi thang máy lên tầng. Đến cửa nhà mình vội vàng tìm chìa khóa mở.

Anh vội vã đi vào, phát hiện trong phòng trống không, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp của mình. Trong nhà hình như đã lâu không có ai ở, bụi bặm giăng đầy, vắng ngắt, lạnh lẽo làm người ta phát run.

Nhìn gian phòng trống không, Sở Lăng Xuyên bắt đầu lo lắng tột độ, không kịp suy nghĩ nhiều, lại gọi cho Tổ Tổ lần nữa, vẫn không ai nghe như cũ.

Cô đi đâu rồi, Tổ Tổ đã đi đâu? Gọi không được, anh phiền não đá vào ghế salon, đột nhiên nhớ ra Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm, bọn họ là bạn thân nhất của Tổ Tổ, chắc chắn biết Tổ Tổ ở đâu chứ? Nhưng cũng không biết làm sao liên lạc với bọn họ, đúng rồi, La Vi Khôn và Thiệu Minh chắc chắn biết. Nghĩ tới đó, anh vội vàng gọi cho La Vi Khôn.(d,đ,l-q-đ)

Điện thoại vừa thông, không đợi La Vi Khôn mở miệng, Sở Lăng Xuyên liền cấp tốc hỏi: “Vi Khôn, có biết vợ tôi đi đâu không?”

“Anh à, cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi, tin tức của anh trong hai tháng này cũng nhiều thật đấy.”

La Vi Khôn nhạo báng khiến Sở Lăng Xuyên càng nóng nảy hơn, “Hỏi cậu đấy, trả lời mau!”

“Anh, anh hài hước thật đấy, vợ anh ở đâu anh cũng không biết thì làm sao em biết được.”

Sở Lăng Xuyên không có thì giờ nói nhảm với cậu ta, “Cho tôi số điện thoại của Hàm Hàm”

“Có chuyện gì vậy?” La Vi Khôn cũng cảm thấy có gì đó sai sai.

“Đừng nói nhiều, cho tôi số điện thoại.”

“Được, được, em gửi tin nhắn cho anh.”

Hai người cúp máy, trong chốc lát La Vi Khôn đã gửi số điện thoại của Hàm Hàm, Sở Lăng Xuyên vội gọi điện, sau vài giây, bên kia bắt máy, Sở Lăng Xuyên vội vàng hỏi: “Phải Hàm Hàm không? Tôi là Sở Lăng Xuyên đây.”

Hàm Hàm vừa nghe tiếng Sở Lăng Xuyên, cúp máy cái rụp.

Sở Lăng Xuyên sững sờ nhìn điện thoại mình một hồi, chuyện gì đây, hai tháng không về, giờ không tìm thấy vợ, bạn của vợ cũng không thân thiện cực độ với anh, anh đã làm chuyện trời đất khó tha gì sao?

Gọi nữa, hàm Hàm đã tắt điện thoại, Sở Lăng Xuyên chưa từ bỏ ý định, gọi cho Thiệu Minh đòi số điện thoại Mạc Tiểu Nhiên, không ngờ hai người này cực kì ân ái, Mạc Tiểu Nhiên cũng tắt điện thoại của anh.

Kỳ quái.

Sở Lăng Xuyên bất đắc dĩ, do dự một chút, cuối cùng xoay người đi ra cửa, trước hết anh sẽ về đợi ở nhà cha mẹ mình, chắc chắn trong khoảng thời gian anh đi vắng Tổ Tổ vẫn thường xuyên qua lại, có lẽ cha mẹ anh có thể biết chút gì đó. Đổ ô tô trước cổng, anh xuống xe ấn chuông, người giúp việc lập tức ra mở cửa, thấy Sở Lăng Xuyên hô to: “Cậu Lăng Xuyên về rồi, cậu Lăng Xuyên về rồi!”

Sở Lăng Xuyên ừ một tiếng với người giúp việc rồi nhanh chân đi vào phòng khách, hai ông bà Sở, một người đi ra từ thư phòng, một người đi ra từ phòng ngủ cùng ra ngoài, hai tháng không gặp con trai, hai người đều rất vui mừng.

Sở Lăng Xuyên thấy cha mẹ nên tâm tình tốt hơn, cười nói: “Cha, mẹ!”

“Con về rồi à, lại đây mẹ xem một chút nào!” Triệu Đình Phương đi đến kéo tay Sở Lăng Xuyên, nhìn từ trên xuống dưới, “Con vừa gầy vừa đen đi rồi, hai tháng này chắc mệt lắm phải không?”

“Cha, mẹ, thời gian này hai người vẫn khỏe cả chứ?” Sở Lăng Xuyên đi theo Triệu Đình Phương ngồi xuống sofa, Sở Vệ Bình cũng ngồi xuống, cười nói: “Hai lão già này đều khỏe lắm, con không cần phải lo lắng.”

Ba người trò chuyện, người giúp việc đã châm trà, cắt hoa quả, đặt cẩn thận ở trên khay, sau đó chuẩn bị cơm trưa. Sở Lăng Xuyên hàn huyên cùng cha mẹ mấy câu thì anh có chút lo lắng hỏi: “Cha mẹ, gần đây hai người có gặp Tổ Tổ không?”

Sở Lăng Xuyên hỏi vấn đề này khiến Sở Vệ Bình và Triệu Đình Phương đều thay đổi sắc mặt, phản ứng của hai người khiến Sở Lăng Xuyên càng cảm thấy kì quái và lo lắng, “Cha, mẹ, chuyện gì đã xảy ra, con không liên lạc được với cô ấy.”

Triệu Đình Phương cúi đầu xuống vờ vai Sở Lăng Xuyên, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Lăng Xuyên, con vừa mới về, đi rửa mặt trước, nghỉ ngơi một chút rồi ăn cơm.”

Càng như vậy, Sở Lăng Xuyên càng gấp gáp, lập tức đứng dậy, “Cha mẹ, rốt cuộc có chuyện gì, hai người nói cho non biết đi, Tổ Tổ hiện tại như thế nào? Cô ấy có chuyện gì vậy, cô ấy đi đâu rồi? Hai người hãy nói cho con biết có được không?”

“Đừng lo lắng, cha nghe ông thông gia nói lần này có dịp nghỉ ngơi nên đã mang người một nhà đi ra ngoài du lịch.” Sở Vệ Bình nhìn anh gấp gáp như vậy nên tìm một lí do để trấn an trước đã.

Sở Lăng Xuyên vừa nghe thấy Tổ Tổ đã đi du lịch nên an tâm không ít, chỉ là anh lập tức lại khẩn trương, “Người phụ nữ này, bụng đã lớn còn đi du lịch, không phải cô ấy muốn dấy vò công chúa nhỏ của con chứ?”

Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình nghe xong sắc mặt khẽ biến đổi một chút, nếu là người khác sẽ đoán không ra nhưng Sở Lăng Xuyên quan sát tỉ mỉ hai người, anh cảm giác thái độ cha mẹ mình có chút không đúng.

Anh đang muốn hỏi, ánh mắt Triệu Đình Phương dừng lại ở túi xách trong tay Sở Lăng Xuyên, “Trong túi đựng gì thế, có quần áo bẩn không, đưa cho chị Hoa giặt đi.”

“Không cần đâu, về nhà con tự làm.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại bắt đầu buồn bực, nếu Tổ Tổ đi ra ngoài du lịch thì tại sao lại không nhận điện thoại, chẳng lẽ ra ngoài quên mang điện thoại sao? Có phải anh trở về không đúng dịp, bảo bối của anh lại không có ở nhà.

Anh nói chuyện với cha mẹ thêm một lúc nữa rồi lại tiếp tục gọi điện thoại cho Tổ Tổ, vẫn không có ai nghe máy như cũ, tại sao cô lại khiến người ta lo lắng như vậy, bây giờ anh chỉ muốn biết cô du lịch ở đâu để đuổi theo.

Vì anh muốn nhanh chóng nhìn thấy Tổ Tổ nên sau khi ăn cơm xong Triệu Đình Phương bảo anh ở lại nghỉ trưa thế nhưng anh chỉ muốn nhanh chóng rời đi, bà mất hứng nói: “Con vừa mới trở về một lúc đã vội vã đi đâu?”

“Con còn có chuyện cần giải quyết.” Thật ra Sở Lăng Xuyên muốn đi hỏi thăm một chút Tổ Tổ đi du lịch chỗ nào để tham gia, nhưng không dám nói ra vì sợ mẹ mất hứng.

Anh nói xong vội vàng đi luôn. Mục đích của Sở Lăng Xuyên là tìm Hàm Hàm và Tiểu Nhiên, có lẽ Minh Thành và La Vi Khôn biết chỗ, thật may hai người này không đi du lịch cùng ba người tụ họp rồi đi tìm cùng nhau.

Ba người đã rất lâu chưa gặp nhau nên tự nhiên rất vui mừng. Khi Sở Lăng Xuyên nói muốn nhờ Minh Thành đưa anh đi tìm Mạc Tiểu Nhiên, Minh Thành lại ỉu xiu, “Anh à đừng đùa nữa, bây giờ Mạc Tiểu Nhiên thấy em như gặp quỷ, đi đâu cũng tránh.”

“Sở Lăng Xuyên, anh còn chưa liên lạc với chị dâu à?” La Vi Khôn không dám tin hỏi, “Em thấy là chị dâu đang giận anh vì anh biệt tích mất mấy tháng. Lúc mang thai anh không ở bên chăm sóc, thời điểm chị dâu mất đứa bé, lúc khó khăn nhất, cần anh nhất thì anh lại không quan tâm.”

“Cậu nói cái gì?” Sở Lăng Xuyên níu lấy cổ áo La Vi Khôn, khuôn mặt anh tuần tràn đầy khổ sở cùng khiếp sợ, “Cậu vừa mới nói cái gì, sao đứa bé lại không còn?”

La Vi Khôn nhìn Sở Lăng Xuyên như quái vật, đẩy tay anh ra, quay sang nhìn Minh Thành, lại nhìn Sở Lăng Xuyên, “Anh, anh không biết sao, chị dâu đẻ non rồi. Lần trước em gặp chị một lần, thấy bụng bằng phẳng, hỏi thăm mới biết...”[d.d.lqd./

Minh Thành nhìn Sở Lăng Xuyên càng ngày càng lo lắng, nhìn bộ dáng bị đá kích của anh nên không nói nữa, đưa tay vỗ bả vai anh, “Anh đừng khổ sở, có một số việc miễn cưỡng cũng không được.”

Sở Lăng Xuyên chỉ cảm thấy trái tim đau giống như kim đâm, lòng trống rỗng, lạnh lẽo, mang tất cả nhiệt độ cơ thể biến thành lạnh thấu xương.

Hai quả đấm nắm chặt, khớp xương trắng bệch, giọng nói giống như bị người dùng sợi dây ghim chặt, muốn nói nhưng không thốt lên lời, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Cô ấy nói gì?”

“Cũng không nói gì, trò chuyện đôi câu thì đi, Lăng Xuyên...”

La Vi Khôn muốn nói cái gì đấy nhưng Sở Lăng Xuyên đã đứng dậy rồi đi rồi, La Vi Khôn cũng không đuổi kịp, Minh Thành ngăn cản, lắc đầu nói: “Trong lòng anh ấy khó chịu, cứ để cho anh ấy đi đi.”

Sở Lăng Xuyên không thể tin nổi những gì La Vi Khôn nói là sự thật, con của anh không còn, đứa con gái mà anh mong mỏi không còn, chuyện này chắc chắn có nhầm lẫn, nhất định là tên tiểu tử La Vi Khôn đã nghe nhầm.

Anh lái xe trở về nhà bằng tốc độ nhanh nhất có thể, thấy cha mẹ đang ngồi ở phòng khách nói chuyện, anh nhìn cha mẹ lớn tiếng hỏi: “Có phải đứa bé không còn hay không?”

Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình liếc mắt nhìn nhau, hình như rất khó mở miệng, Sở Lăng Xuyên nóng nảy đi đến, mặt khổ sở hỏi: “Hai người hãy cho con biết, có phải đứa bé của con không còn hay không? Có phải không?”

“Ừ, đứa bé đúng là không còn.” Triệu Đình Phương cuối cùng mở miệng trả lời, lời bà nói ra như một lưỡi dao sắc lẹm đâm vào trong lòng Sở Lăng Xuyên khiến anh đau dữ dội.

“Tại sao lại không còn? Chuyện gì đã xảy ra?” Hi vọng của anh hoàn toàn bị sụp đổ, gần hai tháng mong ngóng ngày được trở về, gặp phải đá kích như vậy, mặc dù anh kiên cường nhưng vẫn cảm thấy sự thật này quá khó để tiếp nhận, cơ thể lung lay như muốn ngã.

Anh nhớ đến mẹ mình đã từng nói bỏ đứa bé này đi, chẳng lẽ, anh đang thương tâm quá độ nên không hề để ý lời nói: “Mẹ, có phải mẹ đã nói gì với Tổ Tổ, mẹ bắt cô ấy bỏ đứa bé?”

Ba, Triệu Đình Phương đập tay lên bàn, tức giận, nghiêm mặt nhìn Sở Lăng Xuyên, “Con nói chuyện với mẹ như vậy sao? Cô ta lớn như vậy thì một người mẹ chồng như ta có thể ép buộc được không? Tất cả đều là lựa chọn của cô ta, mẹ có thể can thiệp được sao?”

Sở Vệ Bình trợn mắt nhìn Triệu Đình Phương một cái nói: “Bà nói ít đi một chút, không nhìn thấy con nó đang khổ sở như thế nào à?”

“Tôi thấy nó đã bị lú lẫn rồi.” Triệu Đình Phương có chút tức giận, con mình nuôi nấng nhiều năm như vậy nó lại vì vợ mà nổi giận với mình, “Lăng Xuyên, mẹ có thể nói rõ cho con biết, mẹ không hề ép buộc Tổ Tổ. Vì một người phụ nữ không an phận mà con dùng giọng điệu như thế để nói chuyện với mẹ sao?”

Thân thể Sở Lăng Xuyên cứng đờ đứng đó, khuôn mặt tràn đầy lo lắng, “Không an phận gì mẹ? Mẹ, con đã nói rồi, cô ấy không phải người như vậy đâu, có phải mẹ hiểu lầm gì rồi không?”

“Hiểu lầm? Cô ta đi khách sạn thuê phòng cùng một người đàn ông cũng là hiểu lầm? Nếu không phải bị mẹ bắt gặp, cả nhà chúng ta vẫn chưa biết gì đây. Lăng Xuyên, mẹ phải sớm nói rõ cho con biết, Sở gia chúng ta không cần có người con dâu như vậy, con sớm ly hôn đi cho mẹ.”!diễn đàn_lqđ...

Chính cô ta tự mình phá bỏ đứa bé, không chừng là muốn đẻ được ở cùng người khác, con đi suốt làm sao có thể biết chuyện. Con thật làm mẹ tức chết mà, nổi giận với mẹ làm gì.”

Triệu Đình Phương nói xong đứng dậy ôm ngực, thở phì phò đi vào phòng ngủ, lâu như vậy, đây là lần đầu tiên con trai bà nổi giận với bà, tức chết, tức chết bà rồi, đúng là con bất hiếu.

Sở Vệ Bình đi đến kéo tay Sở Lăng Xuyên ngồi xuống, anh quay sang nhìn cha mình, trong lòng đau đớn khó chịu. “Cha, cha nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi là con không đúng, tại sao lại nói với mẹ con như vậy. Về phần đứa nhỏ, mẹ con quả thật có ý định bỏ đi nhưng quyền quyết định vẫn ở Tổ Tổ.

Lúc ấy Tổ Tổ nằm viện, chúng ta có đi thăm một lần, cảm thấy không ổn, sau đó chúng ta không gặp lại con bé, chỉ nghe anh trai con nói ngày hôm qua cả nhà bọn họ đã đi ra ngoài du lịch rồi.

Chuyện đứa nhỏ con cũng đừng quá khổ sở, nếu là của con thì sẽ là của con, không phải của con có cưỡng cầu cũng không được, nếu con có nghi vấn gì cứ chờ Tổ Tổ về rồi nói chuyện một chút là được. Nhưng con nhớ là không được nóng nảy.”

Sở Lăng Xuyên nghe xong lời của cha thì thân thể ngã về phía sau, ngồi tê liệt trên ghế, đưa tay lên bụng mặt, thở dài, hạnh phúc đến quá nhanh, mà đi cũng quá nhanh, một đường đẩy anh vào tuyệt vọng.

Sở Vệ Bình nói xong đứng dậy rồi đi, Sở Lăng Xuyên lặng người một chút, không nói một lời nào, anh đột nhiên đứng dậy, cầm túi xông ra khỏi cửa.

Anh không đi chỗ khác mà trở về nhà mình, nhốt bản thân trong thư phòng. Anh đã để vỏ đạn trong hộp, cất cẩn thận vào tủ làm quà tặng đầu tiên cho con, quà tặng vẫn còn nhưng tiểu Xuyên Xuyên của anh đã không còn rồi.

Sở Lăng Xuyên ngồi dưới đất, lấy đồ từ trong túi của anh ra, một vỏ đạn hình đứa trẻ để tặng cho tiểu Xuyên Xuyên, một vỏ đạn dùng làm mũi tên xuyên tim cho Tổ Tổ.

Nhưng mà bây giờ..... Tâm trạng anh khó chịu, cứ thể ngã người nằm trên đất, giơ tay lên che mắt, giọt lệ cứ thể chảy xuống.

Anh cứ nằm như thế, không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi có tiếng chuông cửa, anh mới giật mình ngồi dậy ra mở cửa, anh tưởng là Tổ Tổ nhưng không ngờ là La Vi Khôn.

Mở cửa cho La Vi Khôn vào nhà, anh ta nhét vào tay Sở Lăng Xuyên một tờ giấy và vé máy bay, “Anh, em mất bao nhiêu công sức mới thu được một ít tin tức từ chỗ Hàm Hàm đấy, anh nhanh đi tìm chị dâu đi.”

Sở Lăng Xuyên mở tờ giấy ra xem, trên đó có ghi tên khách sạn và số phòng. Anh ngẩng đầu lên nhìn La Vi Khôn, đưa tay vỗ bả vai anh ta, sau đó lập tức xoay người thu dọn đồ đạc đi tìm Tổ Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Vợ Chồng Gặp Lại Như Người Dưng (1)

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc -

Tổ Tổ rất đau lòng, rất bi quan, bởi vì cô đã mất đi Tiểu Xuyên Xuyên, niềm hi duy nhất của cô. Cô oán giận, bởi vì Sở lăng Xuyên không hề liên lạc với cô, anh bất vô âm tín, đã thế lại còn treo hoa ghẹo nguyệt khắp nơi.

Anh đi đến đâu để lại hoa đào đến đó. Chờ anh trở về, xem cô có đem thù mới nợ cũ tính toán rõ ràng một lượt với anh không. Sự sa sút và bi thương của Tổ Tổ khiến An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương đều rất dễ tâm, lo lắng, kể từ khi đứa bé mất đi, Tổ Tổ không còn khóc, hai vợ chồng sợ Tổ Tổ mắc sai lầm, mười ngày trước, Tổ Tổ vốn dĩ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe nhưng lại chạy ra ngoài một lần, đến khi trở về, tâm trạng lại sa sút hơn một chút, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hai người hỏi đều không nói.

Cuối cùng An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương thương lượng vào dịp Quốc Khánh nghỉ dài ngày, thân thể Tổ Tổ cũng khôi phục sẽ mang Tổ Tổ ra ngoài giải sầu, hi vọng Tổ Tổ vui vẻ hơn một chút.

Tổ Tổ không nghĩ sẽ đi du lịch, hiện tại cô không hề có tâm tình, nhưng cha mẹ đều đã sắp xếp hết rồi nên đành ngoan ngoãn đi theo, giải sầu cũng tốt, cô luôn đắm chìm trong bi thương sẽ đánh mất đi mục tiêu cuộc sống.

Đền thành phố, ngày đầu tiên đi thăm quan, sáng sớm ba người đi ra ngoài, đi một chút lại nghỉ một chút, đi qua một số địa điểm, sắc trời tối dần, cả nhà cùng nhau đi ăn tối gần khách sạn, đi bộ mười phút là đến.

Đi chơi cả một ngày, An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương muốn đi suối nước nóng để thư giãn nhưng Tổ Tổ không đi, cô chỉ muốn về khách sạn nghỉ ngơi.

Khi đi ngang qua quán rượu, cô nhìn thấy bóng người mặc quân trang màu xanh lục thoáng qua, trong lòng hoảng hốt, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh. Bởi vì người đó đi đến cười với một cô gái, sau đó hai người sống vai rồi đi.

Không phải anh! Trong phút chốc cô lại xuất hiện ảo giác, nhìn thấy màu xanh ấy lại nhớ đến anh, hy vọng đó là anh nhưng lại không phải, tâm trí cô bây giờ chỉ toàn hình bóng của anh.

Thật ra thì cô có chút nhớ anh, nhưng lại không muốn gặp anh, thậm chí có chút giận anh, hận anh. Cô nhìn theo bóng dáng màu xanh lá cây và cô gái kia làm Tổ Tổ nhớ đến hình ảnh mười ngày trước.

Mười ngày trước, thân thể cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, trong lòng chịu cú sốc lớn vì mới mất đi tiểu Xuyên. Mỗi ngày trôi qua đối với cô như địa ngục, trong lòng có khó chịu đến mức cũng không dám khóc trước mặt cha mẹ, cô sợ cha mẹ mình lo lắng, không muốn chỉ vì cô khiến cho không khí trong nhà bị ám đạm đi.

Cho nên cô vẫn cố gắng kìm nén, nhưng sâu trong lòng vẫn khổ sở không cách nào kiềm chế, mỗi khi nghĩ về bảo bảo, mỗi khi đau lòng cô lại nhớ nhưng anh, chỉ muốn có một bờ vai để dựa vào.

Nhưng anh không có ở đây, cũng không thể liên lạc được, nếu như có thể liên lạc được cô cũng không thể nói cho anh để khiến anh lo lắng. Giống như mẹ cô đã nói, anh có công việc, có nhiệm vụ riêng, không thể trở về bên cạnh cô.

Cô không dám tưởng tượng nếu anh trở về biết được chuyện này thì sẽ khổ sở đến mức nào, thậm chí là thất vọng, cô không dám đối diện với anh khi gặp lại. Cô hận anh vì lúc cô cần anh nhất thì anh không có ở đây. Cô biết rõ là mình cố tình gây sự với Sở Lăng Xuyên, biết rõ anh không về được, anh không cách nào ở bên cô, nghĩ như vậy cô lại không cách nào hận anh nữa.

Cô hy vọng đột biến tập này thuận lợi, có thể sớm ngày gặp được anh. Qua chuyện ngày hôm nay, cô cố gắng xóa đi hình ảnh của anh trong đầu, cố gắng không nhớ nhưng về anh, không mong ngóng anh nữa. Nhưng cô càng cố gắng đè nén thì lại càng muốn gặp anh.

Nhưng hiện giờ cô không biết anh ở đâu, muốn nghe giọng nói của anh nhưng điện thoại không liên lạc được. Khi cô đang rối rắm thì tiểu Lưu, cấp dưới của anh gọi điện đến lên nói cho cô biết Sở Lăng Xuyên ngã bệnh, đang nằm viện quân khu.

Sở Lăng Xuyên không cho cô biết mình bị bệnh, khẳng định nếu anh khỏi sẽ lập tức quay lại làm việc. Lúc cô nghe tin tức rất nóng nảy, cũng không nói cho cha mẹ, gọi cho Mạc Tiểu Nhiên lái xe chở đi, đưa cô đến bệnh viện thăm Sở Lăng Xuyên.

Thật ra khi đi trên đường cô đã hối hận, anh ngã bệnh, lại đang có nhiệm vụ, nếu anh thấy cô lại phát hiện mất đứa bé thì sẽ không thể yên tâm điều trị.

Nhưng nếu đã đi rồi thì sẽ không quay trở lại nữa, cô sẽ đến thăm anh, dù chỉ nhìn từ xa thôi cũng được. Như thế cô có thể khắc chế được chính mình, cô sẽ nhìn anh một cái rồi rời đi. Nếu như anh nhìn thấy, cô sẽ nhào vào lòng anh khóc một trận thỏa thích, nói hết những đau đớn trong lòng bấy lâu nay, nói cho anh biết con của chúng ta không còn, tiểu Xuyên Xuyên đã không còn rồi.

Nhưng khi cô đứng ngoài cửa phòng bệnh lại thấy anh và một người phụ nữ mặc đồ quân nhân đang ôm nhau, cười nói hết sức thân mật, cô nghe anh gọi cô ta là Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng, cô nhớ hình như là Tiểu Hồng mà anh gọi trong giấc mơ. Đó chính là người yêu cũ của anh, ngay cả trong mơ cũng gọi tên cô ta, rốt cuộc anh yêu cô ta sâu bao nhiêu? Cô rất đau lòng, nhưng cũng rất tức giận, vốn muốn tìm kiếm sự an ủi và động viên nơi anh, không ngờ lại thấy một màn như vậy, khiến cô càng tức giận, đau xót hơn. Cô vì mất đi đứa nhỏ mà đau lòng khổ sở, vì anh bị bệnh mà lo lắng, thế mà anh lại ở đây trái ôm phải ấp. Mặc kệ giữa bọn họ là quan hệ chiến hữu đơn thuần hay quan hệ gì đi chăng nữa, nói chung cô không thể khống chế bản thân mình khi nhìn thấy cảnh tượng đó, bèn kéo Tiểu Nhiên bỏ đi.

Có lẽ tâm trạng cô đang rất kém nên không khỏi suy nghĩ, nếu anh đang ở đây thì có thể dùng điện thoại, tại sao không gọi cho cô dù chỉ một cuộc, vào lúc cô khó khăn nhất, dù chỉ nghe giọng của anh thôi cũng cảm thấy được an ủi. Nhưng không hề, nếu không phải Tiểu Lưu âm thầm tạo cơ hội cho bọn họ gặp mặt, gọi điện nói cho cô biết, Sở Lăng Xuyên đang nằm viện thì bây giờ cô thật sự không biết gì, Sở Lăng Xuyên đang làm gì, ở cùng với ai.

Nghĩ tới cảnh tượng Sở Lăng Xuyên và cái cô Tiểu Hồng kia ở bên nhau như vậy, tâm tình cô xuống dốc không phanh, như người mất hồn, mãi đến khi cha mẹ gọi lại cô mới giật mình theo họ về khách sạn.

Cha mẹ cô mang theo ít đồ đi suối nước nóng, họ bảo gì cô đều không muốn làm, tinh thần sa sút khiến cha mẹ cô khó hiểu, Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng cũng không miễn cưỡng, để cô ở lại khách sạn nghỉ ngơi, sau đó hai vợ chồng rời đi.

Đầu tiên Tổ Tổ nằm vật xuống giường, sau đó tìm điện thoại trong túi xách. Bởi vì điện thoại An Quốc Đồng luôn có người tìm nên ảnh hưởng tâm tình của hai mẹ con cô, cho nên Tổ Tổ và Lý Nguyệt Hương bảo ông cất điện thoại rồi mới đi chơi, không ai mang điện thoại theo.

Tổ Tổ lấy điện thoại An Quốc Đồng ra đầu tiên, cô kinh ngạc, mười cuộc gọi nhờ!

Cô lấy tiếp điện thoại mẹ ra nhìn, cũng mười cuộc.

Cuối cùng là điện thoại của mình, cả trăm cuộc gọi nhờ!

Cô mở ra xem, có Hàm Hàm, có Tiểu Nhiên, còn có Sở Lăng Xuyên gọi đến, cô ngây ngẩn cả người, là anh, mặc dù mười ngày trước đã gặp nhưng cảm giác giống như cả thế kỉ không có tin tức. Thấy dãy số điện thoại của anh, tâm tình cô có chút kích động muốn khóc.

Anh trở lại chưa, có phải cha mẹ anh đã nói cho anh biết chuyện tiểu Xuyên Xuyên không còn không? Anh có trách cô không, trách cô không chăm sóc tốt cho tiểu Xuyên Xuyên? Bởi vì chính cô cũng tự trách mình không bảo vệ tốt cho bảo bảo.

Khi cô đang đắm chìm trong suy nghĩ tiếng gõ cửa thì truyền đến cắt đứt. Cô vội vàng xoa mắt mình, điều chỉnh cảm xúc rồi xuống giường đi mở cửa.

Tổ Tổ cho rằng cha mẹ trở lại để lấy ít đồ, nhưng thời khắc mở cửa nhìn thấy người đàn ông đứng đó khiến cô ngây ngẩn cả người. Bóng dáng cao lớn, quân trang thẳng tắp, gương mặt cương nghị anh tuấn, anh, Sở Lăng Xuyên, ở thời điểm bất ngờ cô không kịp đề phòng cứ như vậy xuất hiện, anh giống như từ trên trời rơi xuống.

Cô ngây ngốc, ngơ ngác nhìn anh, tim phút chốc như ngừng đập, rồi sau đó nhảy lên kịch liệt, cơ thể cứng đờ đứng đó, hoàn toàn mất đi phản ứng.

Lúc anh đi, tiểu Xuyên vẫn còn, chờ anh về, anh và Tổ Tổ có bao yêu thương và hy vọng. Nhưng bảo bảo cứ thế rời đi mà anh không hề hay biết.

Tầm mắt anh rơi trên mặt Tổ Tổ lần nữa, cô gầy gò, đôi mắt sáng thông minh ngày xưa không còn nữa mà chỉ là ảm đạm. Tim anh đau đớn, không nhận được tiến lên một bước đuổi cánh tay ôm thân thể gầy yếu của cô vào lòng.

Cho đến bây giờ Tổ Tổ mới tin được là người đàn ông đang ôm cô là chân thật, hai cánh tay anh siết chặt, cầm tựa trên đỉnh đỉnh đầu cô, thom lên mái tóc của cô như biểu thị sự an ủi và yêu thương, giống như đang nói: “Bảo bối, thật xin lỗi, anh về trễ!”

Bờ vai áp áp, rộng lớn, vững chãi làm cô tham luyến, khát vọng, nhớ nhưng rồi lại chán ghét, trong đầu cô lại nghĩ về chuyện xảy ra mười ngày trước, cô đau lòng, tức giận, cầm hai tay đẩy anh ra sau.

Hành động của Tổ Tổ khiến Sở Lăng Xuyên sững sốt, anh khẽ cau mày nhìn cô, đi vào trong phòng đóng cửa lại, anh đưa tay ôm cô lần nữa thì cô xoay người đi vào trong.

Hành động của cô giống như không hề muốn gặp lại anh, đối với anh không hề hoan nghênh, khổ sở trong lòng anh lập tức biến thành lửa giận, nhưng anh cố gắng đè nén, đi đến trước mặt cô nắm hai bả vai nói: “Em sao vậy?”

Tổ Tổ không nói lời nào, cắn môi, cô biết nếu cô mà nói nhất định sẽ không kiềm chế được mà khóc lên. Cô cũng từng ảo tưởng rằng sẽ được khóc trong ngực anh một cách sáng khoái nhưng bây giờ ý định đó đã không còn nữa, lồng ngực của anh đã dành để ôm một người con gái khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Vợ Chồng Gặp Lại Như Người Dưng (2)

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Nhìn Tổ Tổ cúi đầu không nói lời nào, Sở Lăng Xuyên đưa tay nâng cằm, để mặt cô đối diện anh, anh nhìn chăm chăm vào ánh mắt ảm đạm của cô hỏi: “Tại sao em không nói một câu?”

Vốn trong lòng Sở Lăng Xuyên cũng không thoải mái gì, khi trở về không tìm thấy cô đã rất gấp gáp, sau đó lại biết được bảo bảo đã không còn nữa anh đã rất đau lòng rồi. Bây giờ anh tìm được cô, nhưng thái độ hờ hững là sao đây, lòng anh tràn đầy lửa giận:

“An Nhục Tổ, đứa bé không còn anh cũng đau đớn, anh cũng muốn ở cạnh em bất cứ khi nào để có thể chăm sóc nhưng anh không làm được, anh nợ em, chúng ta không có duyên với đứa bé, đó là điều anh không hề muốn. Anh không muốn em phải khổ sở, thương tâm, nếu em oán trách anh thì hãy nói ra, em khóc đi, phát tiết hết ra ngoài đi, hiện tại anh đã ở đây rồi không phải sao?”

Giờ phút này anh đang ở đây nhưng cô không cần nữa. Anh hét lên cái gì, cô còn chưa chất vấn thì thôi, cô tức giận nói: “Vâng, anh ở đây nhưng rất tiếc là em không cần nữa! Sở Lăng Xuyên, em không cần anh nữa!”

Tổ Tổ nói xong lập tức đứng dậy đi vào phòng trong, không quan tâm đến anh. Sở Lăng Xuyên nổi giận, tiến lên nắm cánh tay cô, lớn tiếng hỏi: “An Nhục Tổ, em có ý gì? Tại sao em lại trở nên như vậy? Em không cần anh? Là mình anh tự mình đa tình?”

“Đúng, anh ... là anh tự mình đa tình!” Uất ức trong lòng cô bộc phát, cô giận anh, lúc cô cần anh nhất thì anh ở đâu, giận anh tại sao lại thân mật cùng người phụ nữ khác, giọng cô chua chát: “Anh để dành tình cảm của mình cho người khác đi, em không cần.”

Khuôn mặt Sở Lăng Xuyên khiếp sợ, cô không cần anh, có phải cô có người khác rồi hay không? Là anh tự mình đa tình sao? Lúc trước mẹ nói những lời đó anh đều không để trong lòng. Tổ Tổ yêu thương bảo bảo anh đều biết, cô sẽ không cùng người đàn ông khác thuê phòng, lại còn tự mình phá bỏ đứa bé, anh tình nguyện tin tưởng đứa bé mất đi là ngoài ý muốn.

Nhưng bây giờ thái độ của cô thật khiến người ta hoài nghi, nghĩ lại những lời Triệu Đình Phương, Sở Lăng Xuyên giận dữ quát lên: “Không cần? Không cần anh, vậy em có người nào, cần người nào? Là Thẩm Hạo Vũ sao?”

“Sở Lăng Xuyên, em không muốn nhìn thấy anh! Anh cút đi!”

Sở Lăng Xuyên đứng bất động khiến cô không cách nào đẩy ra, anh bắt được tay cô, khuôn mặt lạnh lùng, hai mắt bốc lửa: “An Nhượng Tổ, tại sao đứa bé không còn?”

“Anh có ý gì?”

“Ý ở mặt chữ.”

Tổ Tổ lạnh người đi, đột nhiên hiểu ra lời của anh có ý gì, có phải anh nghi ngờ cô không cần đứa bé không? Lúc cô khó khăn khổ sở thì anh không có ở đây, bây giờ anh còn nghi ngờ cô sao?

Cô đột nhiên cảm thấy vô lực, cô gả cho anh giống như cả cho một tòa nhà cùng một cái điện thoại, cô đang hoài nghi anh, người phụ nữ ở cùng anh khiến cô không thoải mái, vậy mà bây giờ mới biết căn bản anh không tin nhiệm cô.

Vậy bây giờ hai người ở chung một chỗ còn ý nghĩa gì nữa. Hôm đó chuyện ở quán rượu và chuyện bảo bảo khiến cô đột nhiên không còn cảm thấy hứng thú với bất cứ chuyện gì nữa, cô mệt mỏi, chán ghét phải chờ đợi, chán ghét hiểu lầm, chán ghét giải thích.

Cô thật sự muốn giải thoát, cô không muốn chờ đợi cả thời gian đằng đẳng nữa, cô thừa nhận mình ích kỉ tùy hứng, nhưng cô không thể duy trì lí trí, tìm đâu đó chất chứa toàn bộ lửa giận, cô gào thét: “Sở Lăng Xuyên, chúng ta ly hôn đi!”

Cô nói xong, không khí hoàn toàn tĩnh mịch, cô khẽ thờ hồn hèn nhìn anh, mà sắc mặt của Sở Lăng Xuyên giống như kết một tảng băng lạnh lẽo, sự giận giữ không còn mà dần biến thành lạnh lùng hờ hững, tay buông lỏng dần, trầm mặc không nói lời nào, xoay người rời đi, để lại cho Tổ Tổ bóng lưng tĩnh mịch.

Anh mở cửa đi ra ngoài, cô bị bỏ rơi, Tổ Tổ ngờ ngác sững sờ, đột nhiên chạy đến mở cửa nhìn trái nhìn phải, hoàn toàn yên tĩnh, không thấy bóng dáng của anh, anh đi thật rồi!

Trong lòng cô không biết là tư vị gì, vừa mâu thuẫn vừa khổ sở, cô đóng cửa lại, thân thể trượt dài rồi ngồi bệt xuống đất, đột nhiên khóc thất thanh. Kết thúc! Tất cả đã kết thúc rồi!

Hãy để mọi thứ trở về như ban đầu sau khi tiểu Xuyên mất đi.

Tổ Tổ ngồi im như thể khóc, không biết qua bao lâu, cho đến khi cha mẹ cô trở lại nàng mới ngừng lại. An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương đi vào thấy khuôn mặt cô toàn nước mắt, hai người sợ hết hồn.

“Thế này là sao đây?” Lý Nguyệt Hương lo lắng dìu Tổ Tổ lên giường, ban ngày còn rất tốt, sao bây giờ lại khóc thế này, lần này nước mắt Tổ Tổ chảy như mưa, bà đưa khăn giấy cho cô hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tổ Tổ nhận lấy khăn giấy xoa lỗ mũi, nghẹn ngào, “Con không sao, tự nhiên muốn khóc cho nhẹ lòng, con không sao rồi.”

“Đừng suy nghĩ nữa, tất cả đã trôi qua rồi.” Lý Nguyệt Hương an ủi Tổ Tổ, An Quốc Đồng tìm di động của mình, mở ra thấy cuộc gọi nhờ của Sở Lăng Xuyên là nhiều nhất.

Ông nhìn Tổ Tổ khóc nức nở khẽ cau mày, nói với cô: “Lăng Xuyên gọi điện thoại, chắc là về nhà không tìm được chúng ta nên nóng nảy.”

Lý Nguyệt Hương vừa nghe xong nhìn Tổ Tổ, bà có chút nóng nảy, “Con gọi điện về cho Lăng Xuyên đi, bảo nó đừng gấp, có thời gian rảnh thì đến đây đi du lịch, thuận tiện nghỉ ngơi một chút cũng được.”

“Cha, cha đừng gọi.” Tổ Tổ biết không thể gạt được ánh mắt của cha nên cô do dự một chút, “Anh ấy vừa đến đây, chỉ là lại đi rồi.”

Lý Nguyệt Hương trừng mắt, bà không ngờ Sở Lăng Xuyên vừa đến đây, chỉ là vì sao lại đi luôn? Thấy Tổ Tổ khóc thảm như vậy thì chắc chắn là cãi nhau, không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại đi? Hai con cãi nhau? Bởi vì chuyện đứa bé à?”

Đứa bé không có, Lăng Xuyên cũng thương tâm, dù con có oán giận nó nhưng cũng phải thông cảm cho tình cảnh khó xử của nó.

“Con đó, cái tính khí này!” Lý Nguyệt Hương có chút bất đắc dĩ định cầm điện thoại gọi cho Sở Lăng Xuyên nhưng điện thoại bên kia tắt máy, có lẽ là

hết pin.

"Thôi, đừng gọi, để cho hai đứa tỉnh táo đã." An Quốc Đồng nói xong thì đi vào trong, Lý Nguyệt Hương còn muốn hỏi nguyên nhân tại sao cãi nhau, chỉ vì Sở Lăng Xuyên không có ở nhà sao? Nhưng cuối cùng nhìn đôi mắt của đồ hoe kia cũng không đành lòng.

Tổ Tổ nằm trên giường buồn bực, lần này hai người thật sự cãi nhau rồi. Hết ngày nghỉ, ba người thu dọn hành lý trở về nhà. Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng đều gọi thư cho Sở Lăng Xuyên nhưng đều không liên lạc được. Có lẽ Sở Lăng Xuyên thật sự tức giận rồi.

Sau khi về nhà, Tổ Tổ cũng điều chỉnh lại tâm trạng để bắt đầu đi làm. Từng ngày trôi qua, cô và Sở Lăng Xuyên không hề liên lạc lại với nhau, hai người như chưa từng quen biết, chờ đến lúc liên lạc lại thì cũng chỉ là nói chuyện ly dị thôi.

Ba mẹ Tổ Tổ không liên lạc được với Sở Lăng Xuyên, cũng dần dần không gọi nữa, quay sang ép hỏi Tổ Tổ mới từ trong miệng cô biết được, hai người cãi nhau, muốn ly hôn.

Mấy ngày nay, Tổ Tổ đã học được cách dùng nụ cười để che giấu tất cả suy nghĩ và cảm xúc trong lòng, khổ sở cũng cười, đau lòng cũng cười, bị hỏi không thể trả lời cũng cười, cho nên lúc bị ba mẹ dạy dỗ, cô bèn cọt nhả nói, sống với nhau không hợp, chia tay cũng không phải chuyện xấu, nói xong liền bị ba mẹ mắng cho một trận. Trời càng ngày càng lạnh, lúc trước chỉ cần mặc một chiếc áo mỏng nhưng bây giờ phải đổi thành áo bông thật dày rồi, không khí lạnh làm người ta co rúm lại, nhưng trên xe buýt vẫn luôn luôn tấp nập, chật chội, đông đúc.

Hôm nay nhiệt độ rất thấp, đáng lẽ sau khi tan làm Tổ Tổ định về nhà luôn, lại bị Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm gọi đi chơi. Lâu rồi ba người không ăn món cay Tứ Xuyên, nhưng bây giờ muốn ăn thử món Hồ Nam, nên quyết định tìm một nhà hàng Hồ Nam đặt chỗ.

Mạc Tiểu Nhiên đến sớm nhất, dưới chỉ thị qua điện thoại của Tổ Tổ và Hàm Hàm đã gọi xong đồ ăn, Hàm Hàm và Tổ Tổ đến sau, ngồi ở phòng có máy sưởi ấm gấp mười lần ở ngoài, nếu không đã chết cóng rồi.

Vừa mới ngồi xuống không bao lâu thì thức ăn được mang lên, ba người đã đói là rồi, ăn không cần khách sáo, cả người ấm lên, bây giờ mới vừa ăn vừa nói chuyện, hàn huyên một lát thì đề tài chuyển sang Tổ Tổ, Mạc Tiểu Nhiên hỏi Tổ Tổ: "Ông chồng nhà cậu còn chưa quay về sao?"

Tổ Tổ ăn một miếng thức ăn bên trong quả ớt, cay thật đấy, hít một hơi mới nói: "Không, sao tự nhiên nhắc tới anh ta vậy?"

Mạc Tiểu Nhiên cũng tính là biết về chuyện của Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên khá nhiều, dù sao ngày đó đi bệnh viện thăm Sở Lăng Xuyên, cô cũng đi cùng, "Này, cậu định ly hôn với anh ta thật à? Sao lạnh nhạt thế?"

Hàm Hàm bấm đốt ngón tay đếm, "Hả, Tổ Tổ, cậu với anh ta chia tay từ trước tháng tám một chút, đến bây giờ cũng được 5 tháng rồi, tận 5 tháng đấy, tớ thấy hai người như vậy không ổn?"

Tổ Tổ chỉ lo ăn không nói câu nào, nhìn mặt tướng bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đã sớm dậy sóng. Cũng phải, từ lúc ở bên anh qua ngày Quân đội Nhân Dân, coi như anh và cô gặp mặt hai lần, đều chẳng vui vẻ gì, lại còn rất ngăn ngại.

Bây giờ là tháng một rồi, trời đông giá rét, bọn họ chia tay cũng lâu rồi, cô và anh cũng không gặp một lần, hai người cứ lạnh nhạt như vậy, mặc dù chưa ly hôn, nhưng thật ra trên danh nghĩa thì đã ly hôn rồi.

Lúc ấy cô vô cùng tức giận, kêu gào đòi ly hôn, cô nhất thời không lựa lời nói, buột miệng nói muốn ly hôn, nhưng có lẽ anh cho là thật, nghĩ tới đó, cô mạnh mẽ nói: "Đừng nhắc tới anh ta, thật đáng ghét, muốn ly hôn thì cứ việc, đừng dằng như vậy là có ý gì? Không biết thanh xuân của người con gái rất đáng quý sao?"

"Được, qua đây nhanh lên."

Nói xong liền cúp, Tổ Tổ nghi ngờ nhìn Mạc Tiểu Nhiên, nhin không được hỏi: "Ai muốn tới đây thế?"

"Một người bạn, cậu cũng biết." Mạc Tiểu Nhiên mặt vô sự nói xong, cúi đầu ăn, Tổ Tổ quyết không tha, tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc là ai vậy, úp úp mờ mờ mãi."

"Cậu ăn đi, lát nữa người đó đến không phải sẽ biết sao." Mạc Tiểu Nhiên gấp một miếng ớt nhét vào miệng Tổ Tổ, sau đó tươi cười, Tổ Tổ không cay không vui, nhai nhóp nhép nuốt xuống.

Không tới năm phút đồng hồ, cửa phòng mở ra, Tổ Tổ quay đầu nhìn, là Thiệu Minh Thành, thật là ngoài ý muốn, nhưng anh ta lại là bạn rất tốt của Sở Lăng Xuyên, không hiểu sao nhịp tim bất chợt trở nên thất thường.

Thiệu Minh Thành sau khi thấy Tổ Tổ, rất cường điệu kinh ngạc một chút, cười nói: "Chị dâu, sao trùng hợp vậy, chị cũng ở đây à. Tiểu Nhiên thật là, không chịu nói cho em biết một tiếng.

Tổ Tổ cười cười, đang định nói, lại thấy La Vĩ Khôn đi vào, đến lượt Hàm Hàm tròn mắt, "Anh? Sao anh lại tới đây?" Có vẻ rất không hoan nghênh.

"Anh và Minh Thành đi chung với nhau, cậu ta tới được còn anh thì không hả, có đạo lý gì vậy." Nói xong hai người bước đến, Thiệu Minh Thành ngồi bên cạnh Tiểu Nhiên, La Vĩ Khôn vừa mới ngồi xuống cạnh Hàm Hàm, cô lại ngồi dịch ra, đang định tìm chỗ khác, đúng lúc này một người đàn ông cao to lại đi vào.

Là anh, Sở Lăng Xuyên!

Khuôn mặt cương nghị, so với trước kia càng lạnh lùng, âm trầm, hai mắt sáng ngời nhưng lạnh lẽo, quần đen, áo khoác ngoài màu xanh dương đậm, mặc vào trên thân thể cao to của anh, rất ngẫu.

Hàm Hàm thấy người này vào, quên mất đang định làm gì, bị La Vĩ Khôn kéo vào ngồi xuống bên cạnh, bỏ không vị trí cạnh Tổ Tổ, để cho một người vào cuối cùng vừa vặn ngồi.

Khoảnh khắc Tổ Tổ thấy người đi vào, cả người giống như bị điện giật, đôi đũa trong tay rơi xuống bàn, cặp mắt tròn to, miệng cũng không nói được. Trời ạ, không thể tin được, Sở Lăng Xuyên lại có thể xuất hiện trước mặt cô như thế này.

Chuyện cãi nhau căng nổ giương tên rõ ràng trong đầu như mới vừa xảy ra hôm qua, cô nhất quyết đòi ly hôn, anh đá cánh cửa, một đi không trở lại, từ đó hai người không hề gặp lại hay gọi điện cho nhau.

Những tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy, hai người mãi mãi không qua lại gì với nhau nữa, không ngờ, anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô trong tình huống như vậy, cô không hề hay biết, thật bất ngờ, không thể tin được, thật muốn phát điên.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên lướt qua Tổ Tổ rất nhanh, nhìn Hàm Hàm và Tiểu Nhiên rồi gật đầu, xem như chào hỏi, sau đó rất không khách sáo ngồi cạnh Tổ Tổ.

Không khí có vẻ trầm xuống, La Vĩ Khôn và Hàm Hàm vội vàng khuấy động bầu không khí. Gọi nhân viên phục vụ mang thêm mấy món ăn, mọi người cùng tán gẫu, cười nói sôi nổi, cố gắng xua tan bầu không khí ảm đạm.

Tay chân Tổ Tổ luống cuống, tim nhảy loạn, tay muốn cầm đũa mà không được, cuối cùng buông đũa, hai tay nắm lấy vạt áo của mình, nhìn Mạc Tiểu Nhiên, cô dám gọi Sở Lăng Xuyên tới?

Trong khi Tổ Tổ ở bên này rối rắm, Sở Lăng Xuyên lại rất bình tĩnh tự nhiên, trò chuyện vui vẻ với mọi người, coi Tổ Tổ như không khí. Có anh ở đây, Tổ Tổ càng buồn bực, thờ cũng không nổi.

Vốn là cặp vợ chồng thân mật nhất, bây giờ ngồi cạnh nhau lại như người dưng nước lã, không ai để ý đến ai, người không biết lại tưởng bọn họ có thâm thù đại hận gì.

Tổ Tổ đột nhiên đứng lên khiến mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm, bao gồm cả Sở Lăng Xuyên, đôi con ngươi trong trẻo mà lạnh lùng thâm thúy hướng về cô, Tổ Tổ đưa tay chỉ về phía cửa: “Tôi đi vệ sinh.”

Nói xong liền trốn đi thật nhanh, Sở Lăng Xuyên khẽ nhíu mày, Tổ Tổ vừa đi, anh cũng đứng lên: “Xin lỗi, tôi đi trước.”

Tổ Tổ vừa đi ra có cảm giác có người cũng ra theo, không phải là Sở Lăng Xuyên chứ? Quay đầu lại liếc mắt nhìn, quả nhiên là anh, không nhanh không chậm đi phía sau, cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô đột nhiên chạy nhanh về phía trước như thể bị Sở Lăng Xuyên đuổi theo.

Sở Lăng Xuyên không ngờ Tổ Tổ sẽ dùng chiêu này, anh sai bước đuổi theo, Tổ Tổ giống như bị ma đuổi, điên cuồng xông về phía trước, thấy cửa toilet liền nhảy vào.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ chằm chằm, thấy cô vào cũng vào theo. Mấy người khách đang đi và nhân viên đang bận rộn ở hành lang đều dừng lại, nhìn hai người kẻ chạy người đuổi, giương mắt lên nhìn cửa toilet.

Sau vài giây, Sở Lăng Xuyên vội che đầu chạy ra, mấy người phụ nữ cầm túi xách, còn có cả giày cao gót, quơ múa chào hỏi Sở Lăng Xuyên. Một đi quét dọn vệ sinh, cũng không khách khí cầm chổi đập loạn lên người anh!

Khốn kiếp! Anh thế mà lại xông vào nhà vệ sinh nữ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ly Hôn, Anh Đồng Ý (1)

Tổ Tổ trốn trong toilet rất lâu, cho đến khi Hàm Hàm và Tiểu Nhiên đi tìm, biết mấy người Sở Lăng Xuyên và Thiệu Minh Thành đi rồi, cô mới ngẩng đầu ưỡn ngực ra ngoài. Hàm Hàm và Tiểu Nhiên không hiểu, sao Tổ Tổ lại sợ nhìn thấy Sở Lăng Xuyên như vậy? Chẳng lẽ anh ta lại ăn thịt người sao?

Hóa đơn đã có người thanh toán, lúc này ba người cũng ăn không ít, no căng rồi, bèn cùng nhau ra về. Lúc xuống lầu, Hàm Hàm nhin không được hỏi: “Tổ Tổ, sao cậu lại sợ gặp anh ta như vậy? Anh ta ăn thịt người hả?”

“Ai sợ anh ta chứ, chỉ là tớ không muốn gặp anh ta thôi.” Tổ Tổ vừa nghe Hàm Hàm hỏi như vậy tất nhiên phải phản bác lại. Nhưng mà rốt cuộc tại sao mình lại chạy chứ? không phải sợ thì là cái gì? Đùng, là cô không muốn gặp lại anh, nhìn thấy anh lần nào là lại đau lòng lần ấy.

Vừa đi vừa nói chuyện đã xuống lầu, Tổ Tổ đẩy cửa bước ra ngoài, còn chưa kịp định thần thì một đạo bóng đen thoáng vụt qua, người cô nhẹ bẫng, đợi cô kịp phản ứng thì đã bị người ta vác trên vai rồi.

không cần nhìn cũng biết người vác mình trên vai như vác một cái bao tải này là ai, ngoại trừ Sở Lăng Xuyên thì còn ai vào đây, hai tay Tổ Tổ đập loạn xạ vào lưng anh, hét toáng lên: “Á...á, Hàm Hàm, Tiểu Nhiên, mau cứu tớ...!”

Hàm Hàm và Tiểu Nhiên đầu tiên là sững sốt, bây giờ mới tỉnh táo lại, rất không phúc hậu khoát tay với Tổ Tổ, Tiểu Nhiên còn trêu ghẹo: “Em yêu, chúc ngủ ngon, chúc em có một đêm kích tình bắn ra bốn phía, bái bai.”

Tổ Tổ thầm oán đã chọn nhầm bạn tốt, một lúc sau bị khiêng đến trước một chiếc xe, Sở Lăng Xuyên đưa tay mở cửa, khom lưng, nhét Tổ Tổ vào, lúc cô định tháo chạy từ cửa xe bên kia, anh đã chui vào, một tay xách vạt áo của cô, kéo cô vào trong ngực, vươn cánh tay dài ôm chặt lấy, để cho cô không thể nhúc nhích được nữa.

“Lái xe.” Sở Lăng Xuyên nhẹ nhàng khạc ra hai chữ với la Vi Khôn đang ngồi phía trước, La Vi Khôn vội vàng cho xe chạy, nghĩ thầm, phải mau chóng chở hai oan gia này về, tránh bị vạ lây người vô tội là mình đây.

Xe chạy trên đường, Tổ Tổ tức giận giãy giụa, khuôn mặt rất phần nộ, mặt Sở Lăng Xuyên không chút thay đổi, hai mắt không gợn sóng nhìn về phía trước, không thêm đề ý đến sự giãy giụa yếu ớt của Tổ Tổ chút nào.

Lúc này trên đường cũng không có nhiều xe, nên rất nhanh đã đến khu nhà của vợ chồng Sở Lăng Xuyên, lái đến lầu dưới, Sở Lăng Xuyên xuống xe, anh kéo tay Tổ Tổ muốn cô xuống, Tổ Tổ lại bấu chặt lấy dây an toàn, nhất định không chịu xuống.

Giờ phút này La Vi Khôn cảm như hén, nhìn hai người này quậy phá, buồn cười mà không dám cười.

Sở Lăng Xuyên không nói nhiều, buông lỏng Tổ Tổ ra, móc một chùm chìa khóa lớn từ trong túi áo ra, trên đó treo một con dao quân dụng nhỏ, giờ tay chém một nhát, dây an toàn đứt. Cắt dao, túm Tổ Tổ lên, khiêng đi.

Tổ Tổ nhìn đoạn dây an toàn bị đứt còn lại trong tay, ngó người, anh, anh chính là một tên đao phủ, anh thế mà chém đứt dây an toàn, điên lên, cô vùng nửa đoạn dây nịt quất luôn vào lưng anh: “Thả tôi xuống!”

Sức của cô như muỗi, mùa đông anh mặc quần áo cũng nhiều, nên mấy roi này cũng lắm chỉ đủ gãi ngứa thôi. Phất tay với La Vi Khôn, anh công Tổ Tổ sai bước về phía cửa nhà.

La Vi Khôn nhìn cặp vợ chồng ôm nhau đi vào, chỉ còn biết ầm ức kêu trời, anh à, xe của em vô tội mà, mặc niệm cái dây an toàn mấy giây rồi quay xe, lái ra khỏi chung cư.

Hai người giầy vò về nhà, Sở Lăng Xuyên đóng sầm cửa, đi tới phòng khách, nhét Tổ Tổ lên ghế salon, hai chân Tổ Tổ cuối cùng cũng chạm đất, đứng lên định đi, lại bị hai bàn tay to của anh ấn xuống, không cho đi.

“Ngồi yên đó.” Anh mặt lạnh ra lệnh.

Không đi được, phản kháng cũng vô ích, Tổ Tổ quyết định chọn chính sách chống cự tiêu cực, ngồi thờ phì phò, không hé răng, không nhìn anh, nhưng khung cảnh gia đình quen thuộc lại rơi vào mắt cô, trong phút chốc những kỷ niệm buồn vui, cãi vã trước kia chọt ủa về.

Đã có lúc, anh cưng chiều cô hết mực, dỗ dành, cho cô cuộc sống như trên mây, nhưng ngày đó ở khách sạn, những lời nói của anh đã làm tổn thương cô, anh có thể nghĩ ngờ cô chuyện khác, nhưng tại sao có thể nghĩ ngờ cô hại chết con của mình.

Lúc ấy cô đau lòng biết bao, anh lại nói những lời như vậy, cho tới giờ nhớ lại, trái tim cô đã trở nên băng giá, lại thêm Tiểu Hồng gì đó nữa, anh dứt áo ra đi, mấy tháng không thấy tăm hơi, quan hệ mẹ chồng nàng dâu lại không tốt đẹp gì, càng khiến tâm hồn lạnh lẽo tới cực điểm, đau lòng tột độ, cũng vô cùng thất vọng.

Chia tay nhau mấy tháng, thời gian trôi qua cũng khiến xung đột ngày đó dịu đi, lúc đó cô không ý thức được bản thân, thốt ra lời nói muốn ly hôn, nhưng bây giờ nhìn thấy anh, mớ hỗn độn xấu xí không chịu nổi kia lại hiện ra mãnh liệt trong đầu cô, khiến lòng cô dậy sóng.

Ly hôn rồi, cô có thể thoát khỏi cuộc sống mục nát này, nếu không ly hôn, cô sẽ còn phải tiếp tục chờ đợi, mâu thuẫn, hiểu lầm, cãi vã, hoài nghi, tổn thương lẫn nhau, quan hệ mẹ chồng nàng dâu, một loạt các vấn đề....Cuộc sống như thế, cô không muốn chút nào.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ ngồi lạng thình không nói lời nào, thần sắc phức tạp khó hiểu, ánh mắt càng ngày càng chán nản, không biết đang nghĩ cái gì, cô không nói câu nào, khiến anh nhất thời cũng không biết làm sao mở miệng.

Lẫn trước cãi nhau, giận dỗi mấy tháng, giữa hai người như có một bức tường thật dày ngăn cách, anh muốn vượt qua, nhưng cô lại nép mình né tránh, không cho anh đụng vào.

“Lúc ăn cơm, sao em lại chạy?” Cuối cùng anh mở miệng, đặt tay lên đỉnh đầu cô, xoay đầu cô qua, khiến hai người mặt đối mặt, tầm mắt hai người giao nhau, không hiểu sao trong phút chốc đều cảm thấy đau lòng.

Tổ Tổ rũ mi mắt, gạt tay anh ra, lạnh lạnh nói: “Luật pháp có quy định em không được chạy sao?”

Cô chịu nói chuyện với anh cũng coi như chuyện tốt, anh thoáng nhíu mày: “Em thấy anh sao lại chạy, anh đáng sợ đến thế sao?”

“Luật pháp quy định em gặp anh thì không được chạy sao? Anh quản nhiều quá đấy.” Mặc dù chịu nói chuyện với anh, nhưng cũng không có ý định nói chuyện nhẹ nhàng với anh đâu, cô tuyệt đối không cho anh cơ hội sử dụng viên đạn bọc đường, cô không chắc mình sẽ chịu đựng nổi, “Nói đi, anh mang em về đây làm gì?!”

Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ như con nhím đang xù lông, chuẩn bị phóng gai về phía anh, bèn nắm lấy hai cánh tay cô, nghiêm túc nói: “An Nhượng Tổ, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Muốn ly hôn thật sao?”

Cánh tay của cô bị anh bóp chặt có hơi đau, nhưng cô chỉ nhíu mày một cái, lạnh lùng nhìn anh, không nóng không lạnh nói: “Anh muốn ly hôn với tôi mà còn cần phải có sự đồng ý của tôi sao?”

“Anh biết rất rõ, lính cưới vợ phải được sự đồng ý của thủ trưởng, cho nên, không phải anh đang trưng cầu ý kiến của em sao? Chúng ta...Ừ, cái đó...Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay mà, ưhm...”

Tổ Tổ đang nói chuyện, lại bị Sở Lăng Xuyên bá đạo hôn, cô giãy giụa tránh né, anh lại càng ôm chặt hơn, dán chặt hơn, hôn sâu hơn, dùng sức hơn cướp đi hơi thở và nhịp tim bình thường của cô.

Hương thơm của riêng cô, mê người khiến anh khao khát, nhớ nhung, nụ hôn của anh mang theo đau đớn và sự tức giận như đang trừng phạt Tổ Tổ vì tội mở miệng ra là đòi ly hôn, nhưng cũng tựa như thích thú tận hưởng cảm giác chiếm đoạt. Đã từng tuyên thệ, cô là của anh, đừng bước ra khỏi cuộc đời anh.

Trước thế tiến công mạnh mẽ của anh, Tổ Tổ giằng giằng chặt vật tránh né, sự quen thuộc đã lâu không đụng chạm, để cho cô nhớ nhung rồi lại kháng cự, giãy giụa, cô bị anh đè ở phía dưới, không có chỗ trốn.

Đến lúc nụ hôn của anh chạm vào cổ cô, Tổ Tổ đánh liên tục vào lưng anh, đột nhiên gào khan, “Sở Lăng Xuyên anh khi dễ em, em hận anh, anh khi dễ em.ô.. ô”

Sở Lăng Xuyên khẽ nâng người lên, nhìn người phụ nữ tức giận này không khỏi đau lòng, nhưng cũng đáng đánh đòn: “Người nào mở miệng là nói đòi ly hôn, anh bắt nạt em thì sao? Em nói một lần anh sẽ hôn một lần, xem em còn dám nói!”

Trong lòng Tổ Tổ nổi bão, Sở Lăng Xuyên, anh cho rằng anh rất hài hước sao, cô chỉ cảm thấy anh không nói đạo lý, cảm thấy nói chuyện với quân nhân không dùng cách bình thường được, không phải nói nước mắt người phụ nữ là vũ khí sao, cô giả khóc lại biến thành gào khóc, từng giọt lệ như viên châu rơi xuống, cô nước nỡ không nói được lời nào.

Sở Lăng Xuyên nhìn thấy nước mắt Tổ Tổ như mưa bắt đầu hoảng hốt, “Bảo bối, sao lại khóc? Anh sai rồi, anh xin lỗi, nín đi, nín đi.” Anh dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau giọt lệ bên khóe mắt cô.#ddd^ lê quý đôn>

Tổ Tổ run lên, cô tuyệt đối không được chìm vào sự ngọt ngào của anh, không tha thứ, tuyệt đối không tha thứ, không thể đầu hàng trước anh, như vậy là không có tiền đồ.

Cô chán ghét cuộc sống như thế này rồi, cô muốn khởi đầu mới, cô đang suy nghĩ thì Sở Lăng Xuyên gào trước mặt: “An Nhượng Tổ, anh nói cho em biết, ly hôn, anh không đồng ý.”

Ý anh là An Nhượng Tổ, em nên từ bỏ ý định ly hôn này đi. Trong lòng Tổ Tổ tức giận, được, xem ai thắng, người đàn ông có chấp này!

“Không đồng ý ly hôn thì anh cũng đứng dậy đi, anh muốn để em tắt thở à?” Tổ Tổ quay mặt đi lại rơi vào lòng bàn tay anh, Sở Lăng Xuyên kéo Tổ Tổ dậy.

Tổ Tổ đứng khóc, Sở Lăng Xuyên nghĩ thầm, lần cãi vã này cứ thế kết thúc ở đây nhưng anh không thể hiểu nổi ý nghĩ của Tổ Tổ, cô còn rất nhiều điều không nói với anh, thôi, trước tiên ổn định đã, chuyện về sau cứ từ từ rồi tính.

“Được rồi, không còn sớm, em đi tắm rồi ngủ đi.” Sở Lăng Xuyên nói xong kéo Tổ Tổ vào phòng ngủ, lấy bộ quần áo ở nhà cho cô rồi đẩy cô vào nhà vệ sinh, “Nhanh!”

Tổ Tổ ôm quần áo ngủ đi vào, quay đầu lại nhìn anh một cái, thuận tay khóa trái cửa nhốt anh bên ngoài, đi vào nhà tắm mở vòi hoa sen, tiếng nước chảy ào ào vang lên, nhưng người thì ngồi im trên bồn cầu không nhúc nhích.

Qua mấy phút, Tổ Tổ đứng dậy nhẹ nhàng mở cửa, nhìn ngó một chút, Sở Lăng Xuyên không có ở phòng ngủ, cô rón rén ra phòng khách, nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh ở phòng khách.

Anh cho rằng chuyện này cứ kết thúc như vậy sao, bây giờ đã đi tắm rồi, Tổ Tổ khẽ hừ một tiếng, nghĩ thầm, Sở Lăng Xuyên, anh cho rằng có một số việc sai lầm rồi có thể chấm dứt sao?

Nhìn cửa nhà vệ sinh, Tổ Tổ linh quang lóe lên, cô rón rén đến thư phòng, tìm được vật dụng trong hộp đồ của Sở Lăng Xuyên, bên trong thứ gì cũng có, còn có một đồng dây, cô lấy tất cả ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Ly Hôn, Anh Đồng Ý (2)

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Đi đến cửa toilet, cô buộc một đầu sợi dây vào tay nắm cửa, sau đó bước một đầu khác ở cửa ra vào, vì đối diện nhà vệ sinh có cửa thông với phòng khác.

Buộc chặt lại, phần sợi dây còn thừa Tổ Tổ vòng thêm hai vòng trên tay nắm cửa, chuẩn bị xong, Tổ Tổ vội vàng chạy đến khay trà lấy túi của mình, sau đó tắt điện cửa nhà vệ sinh, bằng tốc độ nhanh nhất mở cửa đi ra ngoài, buộc sợi dây lại, đóng cửa cẩn thận, như vậy Sở Lăng Xuyên đi ra từ nhà vệ sinh sẽ không mở được.

Tổ Tổ đi ra khỏi nhà nghỉ thầm, Sở Lăng Xuyên, em cho anh ném thử cảm giác ở trong căn phòng tối là gì, cô dán lỗ tai trên cửa, nghe thấy Sở Lăng Xuyên đang gầm thét tên cô, Tổ Tổ vội vàng chạy vào thang máy.

Cô về đến nhà đã là hơn chín giờ tối, cha mẹ đều có ở nhà, cô đi chơi với Hàm Hàm và Tiểu Nhiên nên không nói nhiều, thúc giục cha mẹ đi ngủ sớm, sau đó khóa trái cửa, trện một cái ghế lại để phòng ngừa Sở Lăng Xuyên ra được lại vào nhà cô.

Làm xong xuôi, kiểm tra cửa sổ, sau đó khóa trái cửa phòng ngủ mình lại, tất cả đều ổn thỏa, lúc này mới nằm trên giường chuẩn bị ngủ, nhưng cô làm cách nào cũng không ngủ được, không nhịn được nghĩ rằng nếu bây giờ anh không thể mở cửa sẽ phải ngồi bôn cầu cả đêm? Ặc, nghĩ đến đã thấy rùng mình, nhưng anh là ai chứ, chút chuyện nhỏ ấy sao khó được anh.

Vuốt vuốt tóc mình, rốt cuộc cô hy vọng anh bị nhốt trong phòng cả đêm hay có thể ra bên ngoài đây? Cô vô cùng rối rắm, thôi kệ, anh như thế nào cũng được, cô buồn ngủ rồi.

Suy nghĩ miên man, cô ngủ bình an vô sự cho đến sáng, nhưng An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương dậy sớm đều thấy kì quái, tại sao cửa lại để ghế làm gì, không biết Tổ Tổ đang lo lắng điều gì.

Tổ Tổ rời giường còn chưa kịp mở cửa phòng ngủ ra ngoài đã bị Soái Ca đứng sẵn ở cửa rồi, còn kêu rất to để bắt cô rời giường. Mở cửa ra xuất hiện bộ mặt hớn hở, đuôi vẫy tít như “Chào buổi sáng.” Tổ Tổ ngồi xuống vuốt ve đầu Soái Ca, sau đó đi lấy thức ăn cho chó, đổ vào trong chén nhỏ của nó rồi cô đi rửa mặt.

Buổi sáng bận rộn trôi qua, Tổ Tổ đi làm, lớp thứ hai bắt đầu, trong phòng chỉ còn lại cô và tiểu Chu không có lớp, lúc cô đang uống nước, tiểu Chu gọi to, “Oa, Tổ Tổ, dưới sân đang có quân nhân kìa, nhìn rất giống ông xã nhà chị nha.”

Phốc! Tổ Tổ phun hết nước ra ngoài, vội vàng chạy đến cửa sổ, qua kính thủy tinh nhìn xuống, quả nhiên là Sở Lăng Xuyên, anh làm cách nào thoát ra khỏi nhà vệ sinh vậy? Quả thật là trâu bò.

Trong lòng cô than thở sự cường đại của anh, cô lập tức giống như gặp quỷ, vội vàng nói với tiểu Chu: “Tiểu Chu, một lát nữa anh ấy đi lên thì em nói là chị không có ở đây nha, tìm bừa lý do gì cũng được.”

“Com trưa chị mời!”

“Được rồi, em không giúp chị thì giúp ai. Đi đi.” Nhanh lên không anh ấy lên thì lại không kịp.

Tổ Tổ không kịp nghĩ ngợi, chạy thẳng vào nhà vệ sinh nữ.

Cửa phòng vệ sinh cũng có thể nhìn được xuống dưới sân, ước chừng mấy phút sau thấy Sở Lăng Xuyên đi ra cô mới thở phào một cái.

Tổ Tổ trở lại phòng làm việc, tiểu Chu tò mò đến hỏi, cô nàng chỉ biết Tổ Tổ mang thai sau đó sinh non, nhưng cụ thể chuyện gì xảy ra Tổ Tổ không hề kể nên cô thật sự không biết, đưa tay kéo áo Tổ Tổ hỏi: “Ài, tại sao chị lại trốn chồng mình vậy? Có chuyện gì không đúng sao? Chị đừng trêu em.. em chỉ quan tâm chị thôi, trong khoảng thời gian này chị người không ra người, quỷ không ra quỷ, chị cố gượng cười như thế có thể qua được mắt em sao.

Tổ Tổ gơ tay lên béo má tiểu Chu, cười nói: “Chị em em quan tâm chị, chị đây cảm ơn trước, trưa nay muốn ăn gì chị mời.”

Tiểu Chu cũng không cố gắng nữa, Tổ Tổ không muốn nói, cô cũng không hỏi nữa, nghĩ đến bữa trưa lại trở nên vui vẻ, “Cái này đến buổi trưa rồi tính, chị chuẩn bị sẵn tiền đi nha, ha ha...”

Buổi trưa hai người đi ăn nhà hàng, đến chiều tan làm, Tổ Tổ và tiểu Chu đi chậm một chút, bởi vì cô hiểu rõ tính của Sở Lăng Xuyên nên Tổ Tổ nhờ tiểu Chu xuống thăm dò trước.

Kết quả là Sở Lăng Xuyên quả nhiên đứng bên ngoài đợi cô. Nhưng hiện tại cô không muốn gặp anh, hơn nữa sợ anh tấn công quá mãnh liệt khiến cô không đỡ được, anh lại không chịu ly hôn, cho nên cô đành tránh né, đợi đến khi tình cảm phai nhạt thì ly hôn, đường ai nấy đi.

Hiện tại cô đi ra ngoài là một vấn đề, cuối cùng Tổ Tổ quyết định bảo tiểu Chu leo tường ra ngoài, nhiều người hành động sẽ dễ dàng hơn, chỉ là trèo tường có chút khó coi, nhưng mà giờ phút này cô không suy nghĩ được nhiều như vậy, chủ yếu là cô có thể ra khỏi đây còn tiểu Chu có thể đi cửa chính.

Cho nên hai người tìm một cái ghế dài để kê cho Tổ Tổ trèo, sau khi cô rời đi tiểu Chu sẽ đem ghế để lại chỗ cũ rồi từ cửa chính đi ra, tiểu Chu đã giúp một lần rồi, bây giờ cô không giúp nữa cũng không được.

Chờ học sinh về hết rồi hai người đến một góc tường, Tổ Tổ trèo lên ghế nhìn qua tường, chặt vật mãi cô mới trèo được lên thành tường, nhìn xuống dưới một chút, cảm thấy độ cao này có vẻ an toàn.

Tổ Tổ ngồi vắt vẻo trên tường ra dấu tay cho tiểu Chu dọn dẹp chiến trường. Tiểu Chu xách băng ghế cất đi, Tổ Tổ thay đổi tư thế, tay bám trên tường cho người trượt dần xuống, nhưng khi nhìn xuống mặt đất dưới chân lại cảm thấy vừa rồi cô sai lầm rồi, bây giờ cô nhảy xuống liệu có bị chấn thương chân không?

Thôi, việc đã đến nước này, kiểu gì cũng phải nhảy, nếu không thì cô cứ ngồi trên tường vậy à? Cô quyết định làm liều buông tay, Tổ Tổ chợt thấy rơi vào lòng ngực áp áp.

Cô từ từ quay đầu nhìn lại, gương mặt cương nghị anh tuấn lọt vào mắt, trời, tại sao lại đối xử với cô như vậy, đúng là cô tránh không thoát mà, người này không ai khác chính là Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên cười như không cười, anh mắt thâm trầm, nhìn chằm chằm cô: “Cô giáo An thật hăng hái, cửa chính không đi lại ở đây luyện tập trèo tường, cảm giác như thế nào đây? Có phải đặc biệt cảm thấy thành tựu không?”

Khuôn mặt Tổ Tổ hơi ửng hồng, cuối cùng tránh khỏi cái ôm của anh nói: “Anh cứ như ma vậy, đi đến đâu cũng gặp, có phải anh rất có cảm giác thành công?”

“Miệng lưỡi bén nhọn!” Sở Lăng Xuyên nói xong cầm tay Tổ Tổ kéo đi, Tổ Tổ nhìn bàn tay của anh cau mày nói: “Sở Lăng Xuyên, anh làm gì thế, anh đưa em đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Sở Lăng Xuyên phun ra hai chữ, Tổ Tổ đúng là khắc tinh của anh, anh đưa cô vào xe, chạy một đường thật nhanh đưa cô về ngôi nhà không tính là ấm áp kia.

Tổ Tổ ngồi trên ghế sofa phòng khách, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, Sở Lăng Xuyên đứng đối diện cô, đôi tay bắt chéo trước người, đôi mắt gắt gao nhìn Tổ Tổ, cô hình như giận anh, anh lại có chút bất đắc dĩ: “An Nhược Tổ, sau này em định cứ tránh anh đến suốt đời phải không?”

“Ly do? Cho anh một lý do ly hôn?”

Tổ Tổ lấy đệm nhỏ để trên ghế sofa, người cũng đứng lên, ngẩng đầu nhìn anh: “Em không còn yêu anh đủ chưa?”

Đủ, rất đủ, chỉ một câu đã khiến anh sụp đổ, Sở Lăng Xuyên không nói nên lời, chỉ cảm thấy đau đớn toàn thân. Ánh mắt trở nên lạnh lùng, sắc mặt âm trầm, An Nhược Tổ, cuối cùng em cũng đem lý do này nói ra, anh cười lạnh, “Đủ! Vậy là đủ rồi! Ly hôn sao, anh đồng ý!”

Sở Lăng Xuyên nói xong cầm mũ đội lên đầu, lạnh lùng nhìn Tổ Tổ một cái, xoay người mở cửa, tức giận rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Ước Hẹn Cục Dân Chính

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Ly hôn bắt buộc phải làm, mối quan hệ này của Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cũng không gạt được người trong nhà.

Mặc dù trong khoảng thời gian này hai người cãi nhau nhưng An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương vẫn quan tâm, nhưng dù sao Sở Lăng Xuyên quá bận rộn, anh luôn không có ở nhà, mọi người nghĩ là không còn chuyện gì.

Lại nói vợ chồng nào chả cãi nhau. Một lần cãi nhau lại ly hôn sao? Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống hồi trẻ cũng có cãi nhau, cũng đòi ly hôn, nhưng không phải bây giờ vẫn ân ái đến già sao.

Hai người biết Tổ Tổ muốn ly hôn thì không có cách nào tiếp nhận, Lý Nguyệt Hương nóng nảy, đang muốn giáo huấn Tổ Tổ một trận thì nhìn thấy đáng về gục đầu trên ghế của con gái nên dần lòng lại.

Bà suy nghĩ một chút rồi lựa lời nói: “Tổ Tổ, nếu con ly hôn cha mẹ cũng không ngăn cản, nhưng chuyện lớn như vậy con cũng phải nói cho cha mẹ biết vì sao con muốn ly hôn chứ, là con nhất thời xúc động hay là do con không cách nào bỏ qua?”

Con cứ im lặng như thế làm chúng ta lo lắng con biết không? Chúng ta là người một nhà, mẹ hy vọng con có chuyện gì thì phải nói cho chúng ta biết, cái gì cũng không nói mà chỉ đòi ly hôn là sao? Bây giờ con nói đi, tại sao, tại sao lại không thể sống cùng nhau nữa?”

Câu cuối cùng bà gần như là dùng giọng điệu của một người mẹ để nói với Tổ Tổ, hôm nay cô nhất định phải nói rõ ràng, chưa kết hôn bao lâu đã muốn ly hôn, nếu không phải là bất đắc dĩ, người làm mẹ như bà kiên quyết phản đối li hôn.

Tổ Tổ nhìn cha mẹ, bây giờ cô mà không nói ra thì kết quả còn nghiêm trọng hơn, cô do dự một chút rồi đem tất cả chuyện phát sinh gần đây giữa cô và Sở Lăng Xuyên kể hết một lượt.

Cô bắt đầu nói từ chuyện cô bắt hòa với mẹ Sở Lăng Xuyên, rồi lúc nhìn thấy anh và người phụ nữ Tiểu Hồng ở chung một chỗ, rồi cả chuyện Triệu Đình Phương nhìn thấy cô vào khách sạn với người đàn ông khác khiến bà hiểu lầm, rồi Sở Lăng Xuyên hoài nghi cô tự bỏ đứa bé

Lý Nguyệt Hương nghe xong trầm mặc, trong lòng bà rất giận, con gái của bà vẫn giữ bản phận, mới gã không bao lâu thì lại bị chụp cái mũ người phụ nữ không an phận, nếu hôm nay bà không ép hỏi thì bà đều không biết trường bởi Sở gia lại có cách đối xử như vậy với con gái bà.

Sao có thể vì Tổ Tổ mang thai con gái mà bắt phá bỏ, hiểu lầm con gái bà là không an phận. Thật là khinh người quá đáng, bà tức giận nhất là Sở Lăng Xuyên không biết an ủi Tổ Tổ, con bé vừa mất đi thai nhi đã đau đến không sống được rồi, vậy mà còn nói ra những lời làm tổn thương người như thế.

Lý Nguyệt Hương lúc này đã hiểu Tổ Tổ ly hôn với Sở Lăng Xuyên vì không tin tưởng nữa, nhưng còn một nguyên nhân nữa là người nhà Sở Lăng Xuyên đã không còn xem trọng Tổ Tổ rồi.

Nếu lần này Sở Lăng Xuyên lựa chọn tin tưởng lời nói của Triệu Đình Phương, vậy sau này thì sao đây? Cuộc sống sau này còn dài, gặp lại chuyện như vậy còn tin tưởng lẫn nhau không, nếu như không thể tin tưởng nữa thì cũng không có cách nào tiếp tục duy trì hôn nhân.

Đi đến bước này, ngoại trừ nguyên nhân của Sở Lăng Xuyên Tổ Tổ cũng có trách nhiệm, Sở Lăng Xuyên không tin tưởng cô, cô cũng không tin tưởng anh, cho nên mọi chuyện trở nên phức tạp.

Hai người cãi vã chỉ nói những lời tổn thương nhau, khiến đối phương đau lòng, không có cách nào cứu vãn, ai cũng không chịu nhường nhau mà chỉ muốn dùng ly hôn để giải quyết.

Lý Nguyệt Hương cảm thấy chuyện này có thể giải quyết, đây chỉ là hai người giận dỗi hiểu lầm nhau, trước tiên gạt chuyện mẹ chồng nàng sang một bên, xử lý vấn đề của hai đứa nhỏ trước đã.

Bây giờ Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đều cứng đầu, ai cũng không thỏa hiệp, vậy thì cần người ở giữa dàn xếp rồi, Lý Nguyệt Hương suy nghĩ như vậy nên thả lỏng, bà nói với Tổ Tổ: “Tốt rồi, chuyện này mẹ hiểu, từ giờ có chuyện gì phải nói với mẹ, đừng cứ giữ ở trong lòng. Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

“Vâng.” Tổ Tổ trả lời rồi đi về phòng ngủ, quay đầu lại thấy mẹ vẫn quá bình tĩnh, cảm thấy có chút không đúng, thôi, nhìn mẹ không kích động, không tức giận, không phản đối cô cũng yên tâm.

Tốt nhất là có thể thuận lợi ly hôn, không khiến cha mẹ cô phản đối. Nếu họ phản đối thì cô thật sự không muốn đối diện, cả nhà sẽ không vui vẻ, cô không muốn suy nghĩ nhiều.

Tổ Tổ trở về nghỉ ngơi, An Quốc Đống bị Lý Nguyệt Hương kéo vào thư phòng, hai người ngồi đối diện nhau, bà cứ nhìn An Quốc Đống khiến ông sốt ruột mở miệng: “Bà xã, có chuyện gì nói đi.”

Lý Nguyệt Hương nhíu mày nói: “Tôi nói này An Quốc Đống, con gái cũng đã nói muốn ly hôn rồi, ông không lo lắng à?” Thật ra ông rất giận, con gái bảo bối của ông gã đến nhà họ Sở, lại bị người ta chèn ép như vậy, lập tức đen mặt nói: “Ly thì ly, gia đình như vậy, nhà ta không với cao nổi. Con gái tôi không an phận từ lúc nào vậy?”

Rầm, An Quốc Đống nói xong vỗ một cái lên bàn cho bõ tức, Lý Nguyệt Hương vội đứng dậy lấy tay che miệng ông: “Ông nói nhỏ thôi, đừng để con nó nghe thấy. Ông định để cho Tổ Tổ ly hôn thật sao?” An Quốc Đống hất tay Lý Nguyệt Hương ra, nét mặt đầy giận dữ: “Không phải thằng nhóc thúi kia đã đồng ý rồi sao? Nếu đã đồng ý, vậy chắc chắn phải ly hôn, chẳng lẽ còn muốn tôi đi xin nó thu hồi mệnh lệnh đã ban hả? Tổ Tổ ở trong cái nhà như thế, sau này có thể sống tốt sao?”

Lý Nguyệt Hương vừa nghe An Quốc Đống nói cũng bắt đầu hơi do dự, có nên đi tìm Sở Lăng Xuyên không đây? An Quốc Đống cũng biết tâm tư của Lý Nguyệt Hương, “Được rồi, bà cũng đừng nghĩ nhiều, nếu thằng nhóc kia có ý với Tổ Tổ, nó sẽ không mơ hồ ly hôn như vậy, nếu vô tâm, ly hôn với Tổ Tổ như vậy, tôi thấy cũng thôi đi.”

Lý Nguyệt Hương vốn nghĩ An Quốc Đồng sẽ làm đại sứ hòa bình, xem ra không thể nào rồi, thôi, An Quốc Đồng nói cũng đúng mấy phần, trước hết bây giờ chỉ có thể chờ xem tình hình thế nào.

So với phản ứng mạnh mẽ của Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng, Tổ Tổ rất bình tĩnh, lúc trước, Sở Lăng Xuyên chưa nói đáp án, cô vẫn còn do dự, thậm chí có chút lo lắng, sợ hãi.

Khi anh nói đồng ý ly hôn, cô có một cảm giác rất mát và rất khó chịu, giống như vừa mất đi một thứ rất quan trọng, nhưng bây giờ bình tĩnh lại, chỉ như bị xử tử, kết cục đã định, suy nghĩ lung tung gì nữa, điều có thể làm bây giờ là yên lặng chờ đợi kết quả cuối cùng thôi.

Trong khi Tổ Tổ nằm ngủ trên giường thì Sở Lăng Xuyên giống như phát điên, chạy từng vòng, từng vòng trên thao trường không ngưng nghỉ, cho đến lúc anh không còn sức lực để chạy nữa mới dừng lại.

Mùa đông rét lạnh nhưng anh lại mồ hôi đầm đìa, cả người nóng lên.

Nhìn anh chạy từng vòng, chính trị viên không chịu nổi nữa, đuổi theo, túm anh lại, “Được rồi, đừng chạy, không muốn sống nữa à?”

Nhưng Sở Lăng Xuyên không nói lời nào, tốc độ dưới chân nhanh hơn giống như đang chạy nước rút, sau đó hét lớn một tiếng, cả người mềm nhũn ngã vật xuống, anh nhìn bầu trời tối đen thở hổn hển.

Chính trị viên đuổi đến thở gấp, ngã ngồi bên cạnh anh, giúp anh buông lỏng hai chân, không nhận được hỏi: “Rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì, có tâm sự thì nói cùng anh em?”

Sở Lăng Xuyên ngồi dậy, duỗi thẳng hai chân rồi đứng dậy. “Không có việc gì, rèn luyện một chút là được rồi, tôi đi ngủ đây.” Anh nói xong lại chạy về khu nhà nghỉ. Tổ Tổ không có ở đây anh lại ở kí túc xá rồi.

Chính trị viên hoài nghi, chẳng lẽ trong nhà có chuyện, chẳng lẽ hai vợ chồng có vấn đề? Anh ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này, dù sau vợ quân nhân cũng không dễ làm. Chắc chắn là vì chuyện đó mà đau lòng.

Ngày hôm sau, buổi chiều lúc ăn cơm, chính trị viên đem đến một bình rượu đến kí túc xá của Sở Lăng Xuyên, người truyền tin còn bung đến chút thức ăn, sau đó rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

“Anh em chúng ta cùng uống.” Chính trị viên và Sở Lăng Xuyên ngồi xuống, cầm chai rượu rót đầy ly, không nói bất cứ điều gì, một hơi uống cạn sạch.

Chính trị viên có chút bất lực, anh vốn sợ Sở Lăng Xuyên lại đi chạy bộ làm khổ mình, không ngờ anh lại uống rượu như nước, tự làm khổ mình kiểu này có khác gì so với chạy bộ.

Hai người đã uống vài ly rượu, lời nói cũng nhiều hơn, chính trị viên cuối cùng biết được vợ chồng Sở Lăng Xuyên chuẩn bị ly hôn.

“Nguyên nhân gì?” Anh hỏi

Sở Lăng Xuyên cầm ly rượu, ngừng một chút, “An Nhượng Tổ... em muốn cùng anh ly hôn phải không? Anh sẽ nhốt em trong phòng vệ sinh tối đen...”

Tổ Tổ đang tắm cho Soái Ca thì hắt hơi hai cái một cách khó hiểu? Cô bị cảm hay là có người nói xấu đây, cô lại hắt hơi tiếp hai cái nữa rồi tiếp tục tắm cho Soái Ca.

Điện thoại trong phòng khách vang lên, Lý Nguyệt Hương đang rửa chén, là An Quốc Đồng nhận điện thoại, “Alo, ai vậy?” Ông nói xong thì đầu dây bên kia truyền đến giọng ngà ngà say: “Cha, Tổ Tổ đâu rồi, để cho cô ấy nghe điện thoại... Xin cha cho con nói chuyện với cô ấy.”

“Có chuyện gì thì con cứ nói với ta thôi.” An Quốc Đồng liếc mắt nhìn cửa nhà vệ sinh, Tổ Tổ còn chưa biết có điện thoại, nhưng Sở Lăng Xuyên có thể gọi điện đến khiến ông có cảm giác được an ủi.

Đầu dây bên kia Sở Lăng Xuyên nói năng không rõ: “Cha, con không đồng ý ly hôn được không?” m thanh của Sở Lăng Xuyên kích động, giống như vỗ cả mặt bàn.

“Con không đồng ý, nhưng Tổ Tổ nói không yêu con rồi, cô ấy không yêu con! Chỉ có con yêu cô ấy, có phải con yêu không đủ? Cha, cha nói xem con nên buông tay hay là không nên... Ba, choang!”

Có lẽ điện thoại di động rớt xuống đất, sau đó không còn âm thanh gì nữa. An Quốc Đồng lo lắng, bên kia có tiếng ngáy, có lẽ là ngủ thiếp đi, khuôn mặt ông đang lạnh lùng cũng hòa hoãn xuống, cúp điện thoại, tiếp tục xem tivi.>d<đàn>l<e>quý.don

Tổ Tổ ôm Soái Ca từ trong nhà vệ sinh hỏi: “Cha, là ai gọi đến vậy?”

“Một người đồng nghiệp.” An Quốc Đồng nói dối, ai cũng không nhìn ra.

Sở Lăng Xuyên mới từ sự đoàn họp về, mặt lạnh vào phòng làm việc, mới vừa uống một ngụm nước thì điện thoại reo, là phòng trực gọi đến.

“Báo cáo doanh trưởng, cha anh đến chơi, xin anh ra đón tiếp.”

Cha anh? Sở Lăng Xuyên cúp điện thoại sững sốt một chút, cha anh đột nhiên đến có chuyện gì, chẳng lẽ là vì anh và Tổ Tổ. Vừa nghĩ xe đã chạy đến cửa.

Sở Lăng Xuyên nhảy xuống xe, thấy cha vợ anh đang đứng ngoài cửa không khỏi sững sốt nhưng rất nhanh bước đến: “Cha, là người à?”

An Quốc Đồng mặc cảnh phục, mặc dù thân hình không thẳng tắp nhưng vẫn uy vũ như cũ. Hôm nay ông nhiều việc, còn phải vội vã trở về, “Ừ.”

Ghi danh xong, Sở Lăng Xuyên dẫn nhạc phụ đại nhân vào trong, vốn là anh phải lái xe trở về nhưng An Quốc Đồng lại nói: “Được rồi, vào nơi đông người nói chuyện.”

Sở Lăng Xuyên và An Quốc Đồng từ từ đi vào trong. Tối hôm qua những lời nói với An Quốc Đồng trong điện thoại anh đã quên sạch. Giờ phút này anh chỉ nghĩ ông tới là để nói chuyện ly hôn của anh và Tổ Tổ.

“Hôm nay ta tới đây có mấy câu nhất định phải nói, nói ra thì trong lòng mới thoải mái.”

Sở Lăng Xuyên cũng nghiêm mặt, người lập tức đứng nghiêm, “Lúc con cầu hôn Tổ Tổ đã hứa với ta rằng sẽ yêu thương Tổ Tổ, bảo hộ Tổ Tổ giống như yêu tổ quốc, lời này có phải con đã từng nói hay không?”

Sở Lăng Xuyên nhìn vị lão hình cảnh, tóc hoa râm, An Quốc Đồng hỏi như vậy khiến anh sững sốt một chút, lập tức nói: “Là con nói!”

“Con là quân nhân, có quá nhiều trách nhiệm mà thân bất do kỷ, những thứ này ta đều hiểu. Ban đầu ta đồng ý cho con lấy con gái ta không phải yêu cầu con luôn ở bên cạnh nó, cái ta coi trọng chính là thái độ và quyết tâm của con. Có thể con không có ở bên để chăm sóc nó, nhưng lòng của con lúc nào cũng phải hướng về nó, quan tâm nó.”

“Cha, cha nói như vậy là không công bằng, lòng của con vẫn luôn hướng về cô ấy, là cô ấy không hướng về con.”

“Con không ở nhà, Tổ Tổ bị bắt cóc, cuối cùng bị người nhà con hiểu lầm đi thuê phòng cùng người khác con biết không? Đứa bé trong bụng nó có vấn đề mà nó phải ở lại viện điều trị con có biết không? Khi con bé mất đi thai nhi, khóc đến tê tâm liệt phế, đau lòng, người như cái xác không hồn con có biết không? Con ngã bệnh nằm viện, thân thể nó chưa khỏe cũng lên chạy đi thăm con, con có biết không?”

Nghe An Quốc Đồng nói những lời này, lòng Sở Lăng Xuyên đau đớn, khuôn mặt khiếp sợ, đang định mở miệng thì ông lại nói tiếp: “Những chuyện này con đều không biết đúng không? Bởi vì Tổ Tổ không nói cho con biết.

Nhưng con biết tại sao nó lại không nói cho con biết không? Con bé sợ chuyện ở nhà sẽ trở thành gánh nặng, không muốn con lo lắng, nó sợ con bị kẹp giữa một bên là cha mẹ, một bên là vợ, sợ con phân tâm trong công việc nguy hiểm, không hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng con thì sao?”

An Quốc Đồng nói đến lúc này mới cảm thấy mình nói quá nhanh nên chậm lại. “Tổ Tổ có rất nhiều khuyết điểm, gặp những chuyện này không đủ thành thực, tính khí vẫn còn trẻ con, có lúc rất tùy hứng, vẫn còn non nớt, là do chúng ta chiều nó, trong nhà chỉ có mỗi con gái bảo bối, nhưng cưng chiều thì cũng cưng chiều rồi. Người nào chả có khuyết điểm, nếu hoàn mỹ thì không phải con người.

Sở Lăng Xuyên, ta hỏi con, nếu lòng của nó không hướng con thì hướng người nào? Trong lòng nó không thương con thì thương người nào? Nó không thương con có thể là do con suy nghĩ nhiều. Con có tư cách gì để hoài nghi nó, có tư cách gì để không tin tưởng nó? Có tư cách gì phát giận lên con bé? Con nói, con là người chồng tốt sao? Há?”

“Cha!” Giọng nói của Sở Lăng Xuyên giống như có thứ gì đó chặn lại, không nói nên lời, mắt ngấn lệ, đau đớn và hối hận chiếm hết tâm trí anh.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Sở Lăng Xuyên, giọng nói An Quốc Đồng trở nên hòa hoãn hơn, ông vỗ bả vai Sở Lăng Xuyên, “Nếu như hai con muốn ly hôn, ta cũng không ngăn cản. Nhưng các con phải hiểu, hôn nhân của mình không thể kết thúc bởi vì người khác, mà chỉ có thể vì bản thân mình có vấn đề. Tốt lắm, giờ ta có chuyện, vào đi.”

An Quốc Đồng nói xong xoay người rời đi, Sở Lăng Xuyên đứng sững sờ nhìn theo bóng lưng ông một cánh kính nể. Lần này Tổ Tổ không hề biết An Quốc Đồng đi gặp Sở Lăng Xuyên, cũng không biết gì về cuộc nói chuyện của ba và Sở Lăng Xuyên. Cô chỉ cảm thấy sóng yên biển lặng trong nhà, đây là điều cô muốn nhưng vẫn cảm thấy hơi kì lạ.

Ngày qua ngày, cuối cùng cũng tới mùa đông. Chuyện hạnh phúc nhất của mùa đông là gì, chính là chui ở trong chăn ấm áp, xem tiểu thuyết, ngủ nướng, đây chính là cuộc sống thần tiên của Tổ Tổ, chính xác, rất không có tiền đồ, nhưng quả thật rất hưởng thụ.

Nhưng vẫn còn một việc khúc mắc, chính là chuyện giữa cô và Sở Lăng Xuyên, từ lần muốn nói ly hôn đến giờ cũng không có động tĩnh gì, nhắn tin hỏi anh, anh nói phải chờ quyết định đồng ý ly hôn của sư bộ.

Thật là phiền toái!

Phải chờ mất mấy ngày, cô lại thích đánh nhanh thắng nhanh, nên nhắn tin cho anh một lần nữa, hỏi anh khi nào đi làm thủ tục, phải chờ rất lâu bên kia mới trả lời.

Anh hẹn cô 8 giờ sáng thứ ba gặp ở cửa cục dân chính, tốt, cuối cùng cũng có tin chính xác, nhưng trong lòng không cảm thấy vui mừng, cũng không thấy khổ sở, chỉ là muốn kết thúc, muốn giải thoát.

Cô chờ, đảo mắt cái đã đến thứ ba, hôm nay chính là ngày cô khôi phục cuộc sống độc thân, theo tính toán từ lúc kết hôn đến giờ cũng được một năm rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh.

Bởi vì hôm nay là ngày ly hôn, nên Tổ Tổ thức dậy từ sớm, rửa mặt thay đồ, cầm giấy tờ đi ra khỏi cửa, Lý Nguyệt Hương đứng lên hỏi: “Tổ Tổ, con mang cái này đi làm gì?”

“À?” Tổ Tổ hơi lúng túng, không biết làm sao mở lời, suy nghĩ một chút mới ấp úng nói: “Mẹ, con... có hẹn với Sở Lăng Xuyên, hôm nay đi làm thủ tục.”

Lý Nguyệt Hương có hơi sùng sốt, nói tiếp: “À.” Tổ Tổ thấy sắc mặt mẹ không có gì là không tốt liền ra cửa, bắt xe buýt đến cục dân chính.

Khoảng 20 phút sau thì đến, Tổ Tổ xuống xe, đi bộ mấy phút đã đến cửa, người kia hình như còn chưa tới, chuyện này còn đến muộn được, đúng là không có quan niệm về thời gian, trong lòng Tổ Tổ hung hăng khinh bỉ anh một trận.

Quay đầu nhìn cửa cục dân chính một chút, không khỏi bồi ngùi xúc động, ban đầu, cô và Sở Lăng Xuyên nhận giấy đăng kí ở chỗ này, bây giờ không đến một năm lại đến đây ly hôn, cuộc sống đúng là không biết trước được.

Tổ Tổ đứng ở cửa chờ Sở Lăng Xuyên chừng 10 phút, cuối cùng thấy một chiếc xe jeep rất quen mắt chạy đến, dừng ở chỗ đậu xe một cách nhuần nhuyễn, cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc quân trang thường phục mùa đông bước xuống.

Thân thể thẳng tắp, quân trang phẳng phiu, góc người hoàn hảo, chỉ là... tính khí hơi xấu, nhân phẩm kém một chút, sắc mặt lạnh một chút, hật ăn khớp với tiết trời giá rét ngày hôm nay. Tổ Tổ nhìn mấy lần rồi nhấc chân đi về phía cửa. Lúc hai người cùng đi tới cửa, không hẹn mà gặp cùng dừng bước, anh cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Tổ Tổ cảm thấy có chút bất công, cái mũi của cô bị cồng đến hồng hồng, ăn mặc như miếng bông, thế nhưng anh lại như không có chuyện gì, mặc ít như vậy, thật giỏi chịu lạnh.

Sắc mặt hai người đều không tốt, rất nghiêm túc, giống như hai kẻ thù, liếc nhìn nhau rồi nhìn về phía cửa chính, Sở Lăng Xuyên hỏi: “Giấy tờ đều mang đến rồi à?”

Mắt Tổ Tổ cũng nhìn thẳng, lạnh lùng nói: “Đều mang theo, còn anh, cũng mang đầy đủ cả rồi chứ?”

“Ừ”

“Vậy đi thôi.” Tổ Tổ nói xong dẫn đầu đi vào bên trong, con người Sở Lăng Xuyên khẽ híp lại, đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Em Yêu, Hãy Tha Thứ Cho Anh Lần Này.

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên vừa vào cửa, cô còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy một người mặc áo màu xanh lục chào đón, khuôn mặt đỏ xanh đen tươi cười, làm động tác nghiêm, chào: “Xin chào Doanh Trường, Xin chào chị dâu!”

Tình huống gì đây? Tổ Tổ ngây ngẩn cả người, quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên, anh cũng đang giơ tay chào, cô mờ mịt ngơ ngác, chẳng lẽ ly hôn còn phải gọi các chiến hữu tới vây xem một cái? Là trình tự ly hôn đặc biệt của quân nhân sao? Cô chưa từng nghe nói qua!

Đồng chí quân nhân trẻ kính lễ xong, nhìn Sở Lăng Xuyên một chút rồi lại nhìn Tổ Tổ, cười nói: “Doanh Trường, sắp bắt đầu rồi, tất cả đều đã chuẩn bị xong, vào đi thôi. Chị dâu, vào thôi.”

Sở Lăng Xuyên gật đầu, chiến sĩ trẻ này dẫn đường, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đi phía sau, cô không thể không đưa tay kéo anh lại, cau mày hỏi: “Này, chuyện gì vậy? Anh lại định làm cái gì hả?”

“Không phải tới li dị sao?” Sở Lăng Xuyên khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm bên tai cô. Phải rồi, ly hôn, dù sao cũng không thoát khỏi sự thật này, cô cũng không thêm nghĩ ngợi nữa.

Ba người cùng đi đến một đại sảnh, vừa bước vào, Tổ Tổ ngây ra, rất nhiều người tụ tập trong đại sảnh, mấy người quân nhân trẻ đứng thành một hàng, trong tay cầm pháo hoa, nhìn như sẵn sàng nghênh địch.

Trên chỗ ngồi còn có mấy vị nam nữ lớn tuổi, thăm dò lớn nói dài từ cửa lên đến trên đài đối diện, phông nền trên đài cũng là màu đỏ sậm, còn có một mặt quốc huy nghiêm trang.

Tổ Tổ ngây ngốc, nhưng vẫn ý thức được đây nhất định không phải là li hôn, cũng không có quan hệ gì với cô. Đúng lúc này, khúc quân hành hôn lễ vang lên, có hai người cùng đi vào.

Nam mặc quân phục dùng díp lễ, nữ mặc áo cưới trắng tinh, đang bước đi trên thảm đỏ, khuôn mặt hạnh phúc đang đi về phía này, lúc đi tới phía trước bọn họ, các chiến sĩ này còn chào một cái.

Sở Lăng Xuyên cười cười, đáp lễ, rồi sau đó đưa tay chỉnh đóa hoa hồng trên ngực giúp cậu ta, cho cậu ta một ánh mắt khích lệ, chiến sĩ này mới nắm tay cô dâu tiếp tục đi về phía trước, đứng ở vị trí của bọn họ.

Lúc này trên khán đài mới xuất hiện người dẫn chương trình, cầm mic đứng ở trên đài hỏi hai người, có phải rất hâm mộ hay không? Hay là lát nữa ly hôn, chúng ta thử cách đăng ký mới một chút.

“Anh nằm mơ đi, em không có nhầm chán như vậy đâu.” Tổ Tổ nói xong tiếp tục vỗ tay, cô dâu và chú rể làm trung tâm, tất cả mọi người quay xung quanh tặng lời chúc phúc của mình.

Sở Lăng Xuyên kéo Tổ Tổ lại gần, nghe giọng nói xúc động của chú rể, “Thật trang nghiêm mà khó quên, rất kích động.”

“Lúc này em cũng rất hồi hộp.” Lòng bàn tay cô dâu đều là mồ hôi, thẹn thùng nói xong nở nụ cười, chú rể kéo tay cô dâu lại nói, “A, vợ ơi, vừa rồi anh cũng vậy, ngộ nhớ em đôi ý, nói không chịu thì anh phải làm sao đây?”

Mọi người cười ầm lên, chú rể buông cô dâu ra lại ngó qua ôm cổ Sở Lăng Xuyên, khôi hài kích động kêu lên: “Doanh Trường, cuối cùng em cũng trở thành chính quả rồi!”

“Vâng! cảm ơn Doanh Trường, nhất định sống lâu trăm tuổi! Đầu bạc răng long!” Chú rể con kính tặng một câu như vậy khiến không khí càng thêm nóng nực. Cha mẹ của chú rể rất cảm kích bắt tay với Sở Lăng Xuyên, cảm ơn bọn họ có thể tới tham gia lễ thành hôn của con trai mình, như vậy buổi lễ kết hôn vừa tiết kiệm thời gian, lại rất ý nghĩa.

Sau đó mọi người thân thiện di chuyển, chú rể mời mọi người đi khách sạn, đã bày tiệc rượu đãi khách buổi trưa, lễ kết hôn kết thúc trong hạnh phúc. Cuối cùng Tổ Tổ cũng hồi phục tinh thần, Sở Lăng Xuyên này tới để đi ly hôn hay là tới tham gia hôn lễ của chiến hữu đây?

Mọi người muốn đi ra ngoài, Tổ Tổ đứng im không nhúc nhích, trời ạ, tình huống gì đây, cô tới để ly hôn, tham gia nghi thức kết hôn của một đôi tình nhân thì không nói, lại còn phải đi ăn tiệc rượu sao, nói không chừng ăn xong cục dân chính cũng hết giờ làm việc rồi, như vậy còn ly hôn kiểu gì?

Sở Lăng Xuyên đứng ở cửa, mặc cho Tổ Tổ kéo đi thế nào cũng không nhúc nhích, hai mắt không nhấp nháy nhìn cô, cố ý giả vờ ngốc, hết sức không hiểu hỏi: “Làm thủ tục gì cơ?”

“Anh uống say phải không? Quên mất đúng không? Được, em nói lại lần nữa, làm thủ tục ly hôn, thủ tục ly hôn, rõ chưa?”

Sở Lăng Xuyên chớp ngay lấy ngón tay Tổ Tổ đang chỉ vào anh, nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, ôm lấy cô: “Không phải em nói ly hôn rất nhầm chán sao? Anh sẽ không làm chuyện nhầm chán này đâu.”

Lúc này Tổ Tổ mới nhớ ra, trong nghi thức kết hôn của vị chiến sĩ trẻ kia, cô và Sở Lăng Xuyên nói chuyện, anh nói lát nữa ly hôn sẽ thử phong cách mới này xem sao, lúc ấy cô nói cô không có nhầm chán như vậy.

Lại rơi vào bẫy của anh rồi, đồ vô lại, thật quá đáng, Tổ Tổ muốn giãy giụa thoát ra khỏi lồng ngực anh, lại bị anh ôm chặt hơn, tức giận gầm nhẹ: “Sở Lăng Xuyên, anh có ý gì hả? Buông em ra!”

Sở Lăng Xuyên nghiêm túc, hay cánh tay siết chặt Tổ Tổ, gần từng chữ: “Tổ Tổ, ý của anh rất rõ ràng, anh không bỏ được em, không muốn ly hôn với em, anh hy vọng em suy nghĩ lại lần nữa.

“Anh ôm em quá chặt, em không thở được, trước tiên anh buông em ra đã, em sẽ suy nghĩ.” Tổ Tổ không giãy dụa nữa, cô bình tĩnh nhìn anh, nhưng trong lòng đã có suy tính khác.

Sở Lăng Xuyên hí mắt, buông lỏng Tổ Tổ ra, Tổ Tổ xoa bóp cánh tay, xoay người chạy nhanh về phía cửa, nhưng vừa sai bước thì bị Sở Lăng Xuyên ôm eo vút lên giường.

Cô chuẩn bị đứng dậy thì bị thân thể của anh đè lên trên, anh cười tà mị: “Tiểu nha đầu, em còn học được cách giờ trò lừa gạt?”

Sở Lăng Xuyên âm dương quái khí nói: “Đúng là anh đồng ý, nhưng anh đồng ý không phải bởi vì muốn ly hôn, mà là bởi vì em nói không yêu anh, anh nghĩ em ly hôn với anh để cùng người khác cao chạy xa bay cùng người khác, anh có muốn cũng không thể ngăn cản em đi tìm hạnh phúc của mình.”

Tổ Tổ nổi giận lần nữa, cô lại càng thêm đau lòng, tuy nhiên đã không còn hơi sức để tranh cãi với anh nữa, chỉ là cười một cách giễu cợt: “Đúng, đúng thì thế nào, anh đã nghĩ như vậy tại sao bây giờ lại thay đổi? Anh có cảm thấy buồn cười không?”

“Đúng là lúc anh trở về đã bị em chọc tức, nhưng sau đó tỉnh táo nghĩ lại cảm thấy không đúng. Em là vợ anh, anh cũng sắp ba mươi rồi, thật dễ dàng mới cưới được người vợ tốt như vậy, tại sao có thể tặng cho người khác.

Lại nói nếu vợ anh đi yêu người khác, anh sao có thể độ lượng bỏ qua như vậy, coi như bụng dạ anh hẹp hòi cũng được, anh không thích vợ mình cùng người nào đó được sống vui vẻ, tại sao anh lại có thể chấp nhận việc chỉ có mình anh thấy đau khổ.

Cho nên, mặc kệ em có yêu anh hay không, anh sẽ nhốt em ở bên cạnh anh để trừng phạt, anh tuyệt đối sẽ không ly hôn với vợ mình. Em đừng mơ tưởng nữa.

Chửi thề một tiếng! Tổ Tổ lần đầu tiên phát hiện Sở Lăng Xuyên lại đen tối như vậy, anh là điển hình của loại người nếu ai khiến anh không thoải mái vậy thì anh sẽ khiến người đó cũng trôi qua không dễ dàng. Quan trọng là anh cho rằng cô đã phản bội anh, cho nên sau này anh muốn hành hạ cô sao?

Tổ Tổ nóng nảy, vậy tương lai của cô sẽ ra sao nếu anh không đồng ý ly hôn, nếu anh thật sự muốn hành hạ cô thì cuộc sống của cô bị phá hủy mất, “Sở Lăng Xuyên, tạm thời anh không nên hiểu lầm em, em phản bội anh khi nào, em đâu có muốn cao chạy xa bay cùng người khác, trong đầu anh ngoài chuyện này còn có gì khác không? Rõ ràng là mình trêu hoa ghẹo nguyệt, rêu rao khắp nơi, còn hắt nước bẩn lên người em, anh... anh thật hèn hạ!”

Sở Lăng Xuyên nổi giận, nhảy từ trên giường xuống đất, giận dữ quát: “An Nhục Tổ, em nói rõ ràng cho anh, anh trêu hoa ghẹo nguyệt lúc nào, em không được nói bậy, si nhục sự trong sạch của anh! Đừng tưởng em nói như vậy thì anh sẽ đồng ý ly hôn với em!”

“Đừng tưởng chuyện anh làm không ai biết, anh nhất định phải ly hôn, em sẽ đi tìm lãnh đạo của anh, anh ở bên ngoài có người phụ nữ khác, đây là lỗi lớn do anh gây ra, cho dù anh không đồng ý thì cũng phải ly hôn, anh xem đó mà làm!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 64.2

Tổ Tổ nói xong tránh người chuẩn bị đi, Sở Lăng Xuyên níu cô lại, vội vàng nói: “An Nhục Tổ, em nói rõ ràng cho anh, ai có phụ nữ bên ngoài, nếu em không nói đừng nghĩ em ra khỏi cửa!”

Hừ, sợ chưa, Tổ Tổ ngược đầu lên, hồng hách nói: “Thế nào? Cực kì tức giận? Sở Lăng Xuyên, nếu muốn người khác không biết trừ khi mình đừng có làm, em hỏi anh, thời gian trước anh diễn tập phải nằm viện có đúng hay không?”

“Làm sao em biết? Em đến thăm anh sao?” Sở Lăng Xuyên thấp giọng, cau mày nhìn Tổ Tổ, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đúng, là anh nằm viện, vậy có quan hệ gì với phụ nữ?”

“Anh thừa nhận nằm viện là được rồi, lúc em đi thăm anh đã tận mắt nhìn thấy anh và một người phụ nữ quân nhân khác ôm nhau, nói nói cười cười!” Tổ Tổ vừa nói xong thì Sở Lăng Xuyên giận giữ quát lên, “Em cho là anh như thế?”

Sở Lăng Xuyên quát một tiếng làm Tổ Tổ giật mình, nhìn khuôn mặt kinh người của anh, trong lúc nhất thời cô không dám chuyển động, nghĩ lại lời mình vừa nói, chẳng lẽ là cô hiểu nhầm rồi hả? Cho nên anh mới giận giữ?

“An Nhục Tổ, anh muốn nói cho em biết, đó là một người đàn ông.”

Tổ Tổ tròn tròn hai mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, lại là chiều này, làm sao có thể, rõ ràng là một người phụ nữ, cô lí nhí, “Rõ ràng là phụ nữ. Anh đừng tưởng nói vậy em sẽ tin tưởng.”

“Cô ấy ở trong mắt anh là một người đàn ông, chúng ta chỉ đơn thuần là cái ôm của những người đồng chí, cùng nhau vượt qua khó khăn. Bây giờ cô ấy làm việc ở sư đoàn, anh nằm viện, cô ấy là nhìn vào mối quan hệ chiến hữu đi thăm anh thôi.”

Sở Lăng Xuyên nghiêm nghị nói xong, nhìn Tổ Tổ từ trên xuống, đen mặt tiếp tục khiển trách: “Có phải em nghĩ linh tinh gì mà về khó chịu với anh, nhưng anh cho người phụ nữ khác, nói cho cùng là em không tin tưởng anh.”

Tổ Tổ không rõ, không phải cô và anh sắp ly hôn sao, bây giờ lại bị anh dắt mũi như thế này. Thật ra thì lúc đó không phải do anh ở bệnh viện trêu chọc người phụ nữ khác mà Tổ Tổ đòi ly hôn.

Chẳng qua lúc đó bởi vì cô mất đi đứa bé trong lòng cảm thấy khổ sở, thế nhưng anh lại ở cùng người phụ nữ khác, là cái cô Tiểu Hồng gì đó càng khiến cô khó chịu, thất vọng hơn, nhưng sau đó cô cũng nghĩ lại, cũng thừa nhận rằng thái độ khi gặp anh của cô không tốt.

Nhưng tại sao anh lại giáo huấn cô, giống như tất cả là lỗi của cô, “Anh... anh có tư cách gì chỉ trích em, không tin tưởng em, anh tin tưởng em sao? Tại sao lại có thể nghĩ em đi theo Thẩm Hạo Vũ, thậm chí... nghĩ em phá bỏ đứa bé

Bởi vì... mẹ anh nói với anh là em đi thuê phòng với Thẩm Hạo Vũ nên anh lập tức tin tưởng, tin tưởng em bỏ đứa bé để đi đến với anh ta, có phải hay không? Xin hỏi đồng chí thủ trưởng, anh tin tưởng em sao?”

Tổ Tổ nói xong, trong lòng lại đau xót, chuyện mất đi đứa bé cô đã cố quên đi, vào lúc này lại nói đến khiến trong lòng cô nôn nao, nước mắt cứ thế rơi xuống như mưa.

“Đúng, em thừa nhận hôm đó em không đúng, em thừa nhận không tin tưởng anh, chúng ta đi đến hôm nay cũng một phần là do em, em không đủ tỉnh

táo, thành thực, hay suy nghĩ lung tung.

Nhưng anh biết cái thời điểm em cần anh, dù chỉ là giọng nói thôi cũng được, như vậy sẽ được an ủi chút ít... Nhưng lúc đó anh ở đâu, điện thoại cũng không liên lạc được, em biết khi diễn tập không được dùng điện thoại, hoặc là bận rộn đến mấy ngày không được nghỉ ngơi, tìm đủ các lý do vì không nhận được tin tức của anh.

Khi em biết tin anh nằm viện để đến thăm lại gặp anh đang ôm ấp, vừa cười nói thân mật, nhưng ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho em, anh nghĩ tâm tình của em lúc đó ra sao hả?

Tất cả những chuyện này làm em hận anh, cho nên khi anh trở về em mới tìm anh phát tiết, nhưng anh lại nói những lời như vậy, anh có biết những lời nói của anh khiến em bị tổn thương như thế nào không?”

Tổ Tổ kích động, cơ thể run rẩy, nhịn không được khóc ra thành tiếng, cô vẫn cố gắng kìm nén sự oán giận nhưng bây giờ tất cả bị Sở Lăng Xuyên kích thích nên phát tiết hết ra ngoài.

Sở Lăng Xuyên đưa tay ôm lấy thân thể run rẩy của Tổ Tổ thật chặt, đặt đầu cô vào cổ mình, nội tâm anh đau đớn và áy náy, anh đau vì Tổ Tổ đau, vì mất đi đứa nhỏ mà tự trách, vì anh không ở bên khiến Tổ Tổ và bảo bảo phải chịu thiệt thòi.

Anh không nói lời nào, cứ thế ôm chặt cô, mặc cho cô khóc nức nở trong lồng ngực mình, một lát sau anh mới vỗ về cô trấn an: “Tốt rồi, bảo bối, đừng khóc nữa. Đều là anh không tốt, nếu không phải anh ở bệnh viện thân thiết với Tiểu Hồng thì cũng sẽ không khiến bảo bối của anh đau lòng, thất vọng trở về.”

Tổ Tổ không nói lời nào, cô khóc rất thương tâm, dường như muốn đem tất cả những bi thương và uất ức khóc lên, nước mắt nước mũi thậm chí ướt hết quần trang của anh.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ khóc thê thảm, càng nói cô càng khóc lợi hại, trong lòng hoảng hốt, tiếp tục dỗ dành, “Không phải anh không muốn gọi điện thoại cho em, là anh sợ nghe được giọng nói của em mà dao động, lập tức chạy về với em, nhưng anh đang có bệnh, anh sợ mình lây cho em và Tiểu Xuyên thì làm thế nào? Cho nên anh cố gắng giải quyết hết công việc xong mới trở về.

Là anh sơ sót, vào thời điểm em đau lòng không ở bên em, cho em sự quan tâm và một bờ vai để dựa vào, vậy mà anh không biết còn nói những lời khốn khiếp đó. Khi bảo bảo không còn cái gì anh cũng không biết.”

Sở Lăng Xuyên nói xong dừng một chút, anh nhắc đến tiểu Xuyên, Tổ Tổ càng khóc lớn tiếng, lòng của anh đau đớn như dao cứa, khẽ đẩy cô ra, lấy tay lau đi những giọt nước mắt loang lổ trên mặt.

“Sở Lăng Xuyên... anh đừng cho là... Nói chuyện này em sẽ bỏ qua, sẽ đổi ý. Đứa bé là của anh, vậy mà anh còn dám hoài nghi anh vụng trộm với người đàn ông khác, hoài nghi em tự bỏ đứa bé... anh... anh không phải là người.”

“Đừng, đừng, anh không phải là người, anh là người xấu. Đó là vì khi anh trở về biết tin tiểu Xuyên không còn nên bị đã kích. Anh muốn gặp em nhưng tìm suốt một ngày không thấy. Lúc ấy anh nghĩ nếu gặp em sẽ an ủi em, ôm em trong ngực, chúng ta cùng nhau phát tiết, khi đó có thể chúng ta đã không như thế này.

Nhưng anh không ngờ vừa gặp em mọi chuyện lại biến thành như vậy, em không hoan nghênh anh, anh nghĩ là em oán trách anh không ở nhà cho nên không muốn ở cùng anh nữa.

Anh đã nói những lời tổn thương, khiến cho bảo bối của anh đau lòng rồi, lúc anh bước ra khỏi phòng anh đã hối hận, anh vốn muốn yên tĩnh một chút, không ngờ lại bận rộn, đi lần này mất đến hai ba tháng. Khi trở về muốn gặp em để nói cho rõ ràng, không ngờ lại cãi nhau dẫn đến ly hôn. Anh đồng ý nhưng vô cùng hối hận.”

Tổ Tổ cũng dần ngưng khóc, Sở Lăng Xuyên xoay người cầm khăn giấy trên bàn đưa cho Tổ Tổ, “Bảo bối, đừng khóc, anh biết sai rồi, lúc ấy là anh quá đau thương, vừa tức giận nên nhất thời không lựa lời nói. Bảo bối, tha thứ cho anh một lần...”

“Lời xin lỗi mà có tác dụng thì cảnh sát để làm gì?” Tổ Tổ cầm lấy túi của mình, ôm trong ngực, thiếu tự tin của nói: “Coi như, coi như... Đều là hiểu lầm, tuy vậy, giữa chúng ta vẫn tồn tại vấn đề, em... em muốn ly hôn!” Tổ Tổ nói xong chạy ra cửa, trong lòng lại rối bời, mở cửa rồi chạy điên cuồng về phía thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Cục Cung, Đi Ngủ Đi

Tổ Tổ vọt ra khỏi khách sạn, ngay lập tức bắt xe taxi về nhà. Trên đường về, cô dần bình tĩnh lại, nhưng đôi mắt vẫn còn đỏ ngầu, mũi hồng hồng, khiến tài xế thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái.

Tổ Tổ cũng không để ý vì mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cô ối buồn bực, tại sao mình lại không có khí chất nằm khóc nức nở trong lòng ngực anh như vậy? Không phải ly dị sao? Làm thế nào lại thành ra giải tỏa nỗi lòng rồi hả?

Càng nghĩ càng không đúng chút nào, làm sao cô lại nghe lời anh, cái gì nên nói hay không nên nói cũng nói hết luôn, chắc chắn là có gì đó sai sai, nhưng mà sai sai chỗ nào mới được chứ? Tổ Tổ bực bội vô đầu, đột nhiên nghĩ ra một manh mối.

Ngay từ lúc bắt đầu, Sở Lăng Xuyên đã tỏ rõ thái độ, căn bản là anh không đồng ý ly hôn nhưng lại dùng kẻ khích tướng, dẫn dụ cô nói ra những gì anh muốn, tất tần tật chuyện trước chuyện sau xảy ra gần đây đều nói ra hết, ngay cả những suy nghĩ trong lòng cô và sự uất ức cũng xỏ ra luôn, lại còn khóc nức nở trong ngực người đàn ông sắp trở thành chồng trước của mình nữa chứ, thật là mất hình tượng. Cô đang nghĩ ngờ không biết có phải mình bị lừa đã rồi không, ức chế chết mất.

Phen này mọi chuyện đã rõ ràng rồi, không còn hiểu lầm nữa, anh lại không mất cơ hội nói xin lỗi, thổ lộ, tỏ rõ ý muốn không ly hôn. Mà bây giờ lòng cô rất rối bời, cô đã giao động rồi chẳng?

Người đàn ông này quả thật đáng sợ, lại gài bẫy lúc cô không đề phòng, vậy mà cô vẫn ngoan ngoãn chui vào. Tại sao cô lại nghe lời như vậy, nói hết những lời trong lòng ra như thế chứ.

Chỉ là khóc một trận như thế thật sáng khoái, trong lòng cô đã thư thái một chút. Cô rối rắm suốt cả đoạn đường, về đến nhà thì nhìn thấy mẹ đang ngồi ở phòng khách giống như đang chờ cô.

“Mẹ, đừng nhìn nữa, con chưa làm được thủ tục, có chút vấn đề xảy ra.”

Lý Nguyệt Hương vừa nghe Tổ Tổ hỏi như thế, cảm thấy có hy vọng, vội kéo tay Tổ Tổ ngồi ở bên trên giường, “Tổ Tổ con và mẹ nói chuyện một chút, hôm nay hai con đã nói cái gì, tại sao không làm thủ tục hả?”

“Mẹ...” Tổ Tổ không muốn nó nên cô đứng dậy muốn đi, nhưng Lý Nguyệt Hương nghiêm mặt níu cô lại, “Thì sao, nói với mẹ một chút cũng không được sao? Con có phải con gái mẹ không vậy?”

Tổ Tổ bất đắc dĩ, lắc lắc bả vai, miễn cưỡng nói: “Tóm lại những điều nên nói đều nói rồi, anh ấy thừa nhận sai lầm, lại còn đổi ý, không chịu ly hôn, con chưa từng thấy qua một người đàn ông nào lật lọng như vậy.”

Mẹ, mẹ không biết, anh ấy rất quá đáng, đã không làm thủ tục ly hôn, ngược lại, anh ấy còn mang theo con tham gia buổi lễ kết hôn của đồng đội, còn gạt con, nói dối con, thật quá đáng mà.”

Mặc dù bây giờ nhìn Tổ Tổ thờ hờn hển, nhưng Lý Nguyệt Hương cảm thấy hình như có một tia hy vọng, vội vàng hỏi: “Lăng Xuyên không có đồng ý ly hôn, con nghĩ như thế nào?”

“Con hả?” Tổ Tổ nhìn Lý Nguyệt Hương, nhất thời mờ mịt, sau đó lại buồn bực, không đưa ra được một đáp án chính xác, hôn nhân, có lẽ vẫn chưa thể kết thúc.

Lý Nguyệt Hương nhìn Tổ Tổ đang do dự, vội vàng rên rỉ khi còn nóng: “Tổ Tổ, con phải biết rằng con người không có ai hoàn mỹ, có lúc phạm sai lầm, Lăng Xuyên cũng không phải vô tình với con, nên tha thứ thì tha thứ, lại nói, mọi chuyện cũng đã nói rõ ràng.”

“Được rồi, con suy nghĩ cho tốt.” Bà nói xong xoay người đi ra ngoài, cô lại nằm xuống, trong đầu trống trơn, cái gì cũng không nghĩ rõ, cũng không tình nguyện suy nghĩ, chỉ cần nghĩ đến người nhà và Sở Lăng Xuyên hôm đó, cô lại thấy khó chịu, đối mặt với những vấn đề này cô lại đau đầu.

Tổ Tổ ngủ một giấc, khi tỉnh lại đã là xế chiều, trời đã tối, cô mơ màng đứng dậy rửa mặt, cô định đi giúp mẹ làm cơm chiều thì di động vang lên.

Tiểu bảo bối nghe điện thoại! Bà xã mau nghe điện thoại! Vợ ơi nghe điện thoại!

Tiếng chuông này đã rất lâu không vang lên, đột nhiên vừa vang lên làm cô run sợ một chút, cô do dự nhận điện thoại, không đợi cô lên tiếng, bên trong đã truyền đến giọng nói của Sở Lăng Xuyên: “Tiểu bảo bối, anh đang ở dưới lầu, mau xuống đây.”

Nói xong, không đợi cô trả lời, bên kia đã cúp điện thoại, Tổ Tổ rất buồn bực, người này bị thần kinh gì vậy, đã ở dưới lầu sao không lên đây, trời lạnh như thế, còn bắt cô phải đi xuống, chẳng lẽ sợ cô không cho anh vào cửa hay sao?

Vốn cô không muốn để ý tới, nhưng nghĩ lại bên ngoài trời lạnh, cô chút rộng lượng đây không có thì cũng quá hẹp hòi, được rồi, cô đi xuống vậy, Tổ Tổ để điện thoại trên bàn, đi mặc áo khoác, quần thêm khăn quàng cô đi xuống chuẩn bị đi xuống.

Lý Nguyệt Hương từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy cô muốn ra khỏi nhà, có chút nghi hoặc: “Tổ Tổ, con muốn đi đâu?”

“Anh ấy ở dưới lầu, để con đi xuống nhìn xem có chuyện gì.” Cô nói xong lập tức đi ra ngoài, Lý Nguyệt Hương gọi: “Đừng để cho Lăng Xuyên đứng ở ngoài, trời lạnh như vậy, hai đứa đi lên nói chuyện.”

“Dạ.” Tổ Tổ lên tiếng rồi đóng cửa, sau khi xuống thang máy, nhìn Sở Lăng Xuyên đứng cách đó không xa, đèn đường chiếu vào kéo dài bóng dáng của anh, lộ ra một chút cô tịch.

Gió lạnh thổi vù vù, cô không nhận được rụt cổ lại, đi về phía anh, mới đứng bên cạnh, anh vuốt tay che lỗ tai cô: “Sao không đội mũ?”

Cô nhìn anh, ngay cả một bộ quần áo dày cũng không mặc, cô hỏi: “Sao anh không đi lên, có chuyện gì vậy?”

“Lạnh không?” Sở Lăng Xuyên nói xong ôm cô đi về phía xe, mở cửa, nhét cô vào trong xe, sau đó anh cũng ngồi vào xe, bật hệ thống sưởi ấm.

“Rốt cuộc thì có chuyện gì?” Tổ Tổ chà xát tay một chút, nhìn đáng vẻ thần bí của Sở Lăng Xuyên như vậy rất khó hiểu, trong lòng cô rất loạn, thực sự cô rất sợ anh nhắc đến chuyện ly hôn.

Cô đang nghĩ tới đây, Sở Lăng Xuyên xoay người, lấy ra một bó hoa tươi, đặt vào trong lòng cô, anh nhìn ánh mắt của cô dưới ánh đèn mờ mịt càng phát ra thâm thúy mê người.

“Đêm nay anh về đơn vị, nên đến nói với em lời tạm biệt. Được rồi, em trở về đi.” Sở Lăng Xuyên nói xong quay đầu nhìn phía trước, không nhắc lại, giống như có thể lái xe rồi đi ngay lập tức.

Tổ Tổ không biết nói gì, xoay người muốn xuống xe, đột nhiên cô dừng động tác, để bó hoa trên đùi, tháo khăn quàng cổ xuống, “Trên đường chú ý an toàn.”

Sở Lăng Xuyên sững sờ, ngăn người nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, khiến cô không được tự nhiên, lúc này mới ý thức được mình tự tay quàng khăn cho anh, cô ưỡn ngực, hung hăng nói: “Úm...” Tổ Tổ muốn nói lại bị đầu lưỡi của Sở Lăng Xuyên mạnh mẽ linh hoạt chui vào trong miệng, bắt giữ đầu lưỡi của cô, tham lam hấp thu hết hương vị của cô.

Anh ôm cô, rất dùng sức hận không thể nhét cô vào trong thân thể, bàn tay nóng bỏng vuốt ve trên lưng cô, nụ hôn kịch liệt chưa từng dừng lại, thẳng đến lúc Tổ Tổ sắp hít thở không thông, anh mới dừng từng chút hôn lên mặt, lên cổ cô, giọng nói trầm thấp thì thào nói: “.”

Một tiếng tiểu bảo bối, hô hấp nặng nề, làm cho Tổ Tổ muốn đầu hàng, cô mơ màng lấy lại được một chút lí trí, dùng sức thật lớn mới đẩy được anh ra. Mà anh, mất rất lớn sức lực mới có thể để cho chính mình buông tha người phụ nữ trong lòng.

Hai người đều hô hấp nặng nề, tóc của cô quấn quanh miệng, anh tự tay giúp cô lấy ra, còn cô bị kích thích không nhẹ, vội vàng đẩy cửa ra, xuống xe chạy trốn, đầu cũng không dám ngoảnh lại mà đi thẳng lên lầu.

Sở Lăng Xuyên hít thật sâu, vuốt lưng, hai tay đặt trên tay lái, nhìn theo cô thật lâu rồi anh lại cúi đầu nhìn thấy khăn quàng cổ, không nhận được nở nụ cười.

Ấm áp, thật ấm áp, anh nghĩ về màn nóng bỏng vừa rồi máu trong người càng thêm sôi trào, khởi động xe, nhìn thoáng qua bóng đêm bên ngoài, anh thay đổi phương hướng xe lái nhanh vào trong màn đêm.

Hẹn gặp lại, tiểu bảo bối.

Tổ Tổ về nhà trạng thái đỏ mặt, tim đập nhanh, trong lòng cô đang ôm bó hoa tươi, cô thay đổi giày đi vào phòng khách mới phát hiện ra cha đã trở lại, cô giống như người vừa làm việc xấu hổ hoảng nói: “Cha, người đã về rồi.”

“Ừ.” An Quốc Đồng ngồi xuống uống một ngụm trà, hỏi: “Tại sao chỉ có một mình con đi lên, Lăng Xuyên đâu? Sao không cho thằng bé lên cùng?”

“Anh ấy vội quay về doanh trại, cho nên đi rồi.” Tổ Tổ nói xong cúi đầu, cầm hoa đi về phía phòng mình, cô để hoa trên bàn, cúi đầu soi gương, trời ạ, sao cô lại nói chuyện với cha như vậy?

Về mặt đầy xuân sắc, miệng sưng đỏ, hai gò má phồng hồng, ả, Sở Lăng Xuyên, đúng là hại cô, lúc ấy lẽ ra cô phải liều mạng phản kháng, nhưng vì sao cuối cùng lại say mê, thật sự là không ngăn được mũi nam kê của anh, cô đúng là không có tiền đồ.

Cô ngồi trên ghế, đưa tay che mặt, bên tai đều là giọng nói quyến rũ của anh: “Tiểu bảo bối, anh luôn suy nghĩ về em, luôn luôn, tiểu bảo bối, tiểu bảo bối!” Tổ Tổ than nhẹ một tiếng, che lỗ tai mình lại, giọng nói của người nào đó rốt cuộc không còn quanh quẩn bên tai nữa.

Hai người tính là gì đây? Giảng hòa sao? Không, không phải, cô chỉ nhất thời ý loạn tình mê mới như vậy, chắc chắn là như vậy, cô lại rơi vào hỗn loạn lần nữa. Sau khi Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên tạm biệt nhau, đã vài ngày không gặp nhưng anh luôn nhắn tin, hoặc là gọi điện thoại cho cô, có đôi khi điện thoại vang lên, cô nhận điện thoại nhưng bên kia lại sớm treo. Anh có ý gì vậy, vì muốn cô nghe điện thoại mà anh gọi sao?

Cô thấy sắp đến lễ mừng năm mới, Lý Nguyệt Hương và bác gái cả, dì cả, bác ba, ông bà cũng không ở lại, vì vậy cô muốn về nhà mẹ ăn tết hai ngày, theo đạo lý, Tổ Tổ đã kết hôn nên ở nhà chồng, trở về cũng không thích hợp.

Nhưng mà hiện tại mặc dù bây giờ cô có nhà chồng, có chồng, trong hoàn cảnh như thế này, lễ mừng năm mới đi đâu là cả vấn đề khó khăn, cuối cùng cô quyết định theo mẹ quay về nhà bà ngoại.

Tuy rằng cô không có ở nhà làm lễ mừng năm mới nhưng đồ tết vẫn phải đặt mua. Lý Nguyệt Hương muốn dẫn Tổ Tổ đi ông bà ngoại nên bà đi cửa hiệu cắt tóc ngắn, Tổ Tổ tự nhiên thấy vui vẻ muốn làm tóc uốn nhẹ tự nhiên, không cầu kì, cô vẫn để mái tóc màu đen.

Nhân tiện lễ mừng năm mới, Hàm Hàm và Tiểu Nhiên hẹn Tổ Tổ ra ngoài dạo phố, trước năm mới tụ họp. Ba người ăn mặc giống nhau, đi dạo phố vô cùng nhiệt tình. Ba người đều là bạn tốt, đừng nhìn Tiểu Nhiên thời thượng nhất, Hàm Hàm cũng chẳng kém, còn Tổ Tổ, tuy rằng cô rất xinh đẹp, nhưng

cô vẫn bảo thủ.

Ba người vào một cửa hàng trang phục nữ, Tiểu Nhiên rất phong cách, Hàm Hàm và Tổ Tổ chỉ là đi cùng cô, có đôi khi ba người các cô rất kì quái, tính cách khác nhau, trừ ăn ra, cái gì cũng kém, nhưng lại trở thành bạn tốt của nhau.

Trong cửa hàng, Tiểu Nhiên chọn quần áo, Tổ Tổ và Hàm Hàm ngồi ở sô pha đợi Tiểu Nhiên, trong phòng có chút nóng, Tổ Tổ kéo mũ xuống, trong lúc vô ý nhìn lại thấy một người đàn ông ngồi ở bàn tròn gần cửa sổ.

Người đàn ông biểu tình luôn lạnh lùng, đậm mạc, người từng khiến cô rung động, mê luyến. Tâm trạng của cô trầm xuống một chút.

Hàm Hàm cảm thấy Tổ Tổ không thích hợp, theo tầm mắt Tổ Tổ cô nhìn thấy một người đàn ông quen thuộc, cô hô to: “À! Thẩm Hạo Vũ!” Tổ Tổ đã đau khổ đợi người đàn ông này bốn năm. Ngay tại lúc Thẩm Hạo Vũ đi đến trước mặt Tổ Tổ, một người phụ nữ đang thử y phục lúc này đi ra: “Hạo Vũ, anh xem bộ này thế nào?”

Cô ta có dáng người nóng bỏng, tóc dài, mang theo một vòng tai thật to, mang đến cho người ta cảm giác phong trần, Tổ Tổ lạng người đi một chút, cô nhìn về phía Thẩm Hạo Vũ, chỉ thấy anh đến bên người phụ nữ kia, hai tay cầm bả vai cô ta, nhìn một lượt: “Không tệ, lấy bộ này đi.”

“Vâng, em nghe anh.”

Anh cũng có người con gái của mình. Tổ Tổ nhìn một màn này, trong lòng cô không biết là tư vị gì, trong đầu không tự chủ được nhớ từng hình ảnh trong quá khứ, tuy rằng biết, cô và anh đã không còn quan hệ gì, nhưng tâm trạng vẫn nặng trĩu giống như bị đè ép một tảng đá lớn, khiến cho cô không thở nổi.

Tiểu Nhiên sợ Tổ Tổ khó chịu, cô thấy Tổ Tổ đang lật xem tạp chí một cách bình tĩnh, hỏi: “Cậu nhanh đi chọn quần áo đi.”

Hàm Hàm và Tiểu Nhiên liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Nhiên đi chọn quần áo, Thẩm Hạo Vũ đã tính tiền, chuẩn bị cùng người phụ nữ kia rời đi.

“Tổ Tổ, không sao chứ?”

“Cậu cũng quá bình tĩnh đi.”

Hàm Hàm, Tiểu Nhiên, mỗi người ngồi một bên Tổ Tổ, vừa lo lắng, vừa tò mò, theo lý mà nói Tổ Tổ nhìn thấy người đàn ông mất tích bốn năm thì phải kích động, cho dù không phải vui sướng nhưng cũng phải có chút dao động.

Đột nhiên Tiểu Nhiên phản ứng lại: “Các cậu.. hai người đã gặp qua rồi à?”

Tổ Tổ nhìn hai cô bạn tốt, gật gật đầu, “Ừ, tớ đã gặp qua anh ta.”

Hàm Hàm vỗ bả vai Tổ Tổ: “Tổ Tổ, cậu cũng đừng lưu luyến những gì đã qua nữa, cậu nhìn anh ta xem, bốn năm không có tin tức, hiện tại lại có người phụ nữ khác, cậu đây, cậu phải sống thật tốt cùng với Sở Lăng Xuyên, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

“Đúng vậy đấy, Tổ Tổ, quá khứ tuy tiếc nuối nhưng cậu cũng nên quý trọng hiện tại, bỏ qua rồi hối hận lại không kịp.” Tiểu Nhiên cũng trấn an khuyên bảo Tổ Tổ. Xem ra hai người này nghĩ cô ly hôn với Sở Lăng Xuyên để đến với Thẩm Hạo Vũ. Cho dù cô ly hôn thì cũng không lưu luyến Thẩm Hạo Vũ, cô cũng từng tìm kiếm anh, hai người đã bỏ lỡ nhiều năm, hiện tại thật sự không có khả năng. “Các cậu đừng lo cho tớ, tớ không sao.”

“Cậu thật không sao?” Về mặt Hàm Hàm không tin, “Không biết.”

Tổ Tổ nói, khiến Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm xem thường. Tổ Tổ nói: “Tớ không biết, cảm giác vừa gặp anh ấy, có lẽ tớ cần yên tĩnh suy nghĩ một chút.”

Tiểu Nhiên và Hàm Hàm cũng không tra hỏi nữa, quần áo Tiểu Nhiên thử qua Hàm Hàm đều khen rất đẹp, các cô nhanh chóng thanh toán rồi ra về. Các cô tiếp tục đi dạo phố, ba người đều có thu hoạch, ai cũng xách túi lớn túi nhỏ rồi tự bắt xe về nhà.

Sau khi Tổ Tổ gặp Thẩm Hạo Vũ, cảm xúc của cô giảm sút rất nhiều. Cô về nhà ăn cơm tối, ngủ một giấc, ngày hôm sau tỉnh dậy giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thời gian tắt niên tới ngày càng gần, những thứ cần chuẩn bị trong nhà đều đã đầy đủ, mọi người trong gia đình gọi điện cho nhau, dự tính trở về mừng năm mới, Tổ Tổ cũng nhận được điện thoại.

Tiếng chuông điện thoại đặc biệt vang lên, Tổ Tổ biết là Sở Lăng Xuyên, cô nghe máy. Trong điện thoại anh nói qua năm khả năng cũng chưa về, hỏi cô có muốn đến đón vị mừng năm mới cùng anh không.

Nếu trước kia, cô khẳng định rất vui mừng, nhưng hiện tại...cô không thể có nỗi tâm tình kia nên nói cho anh biết, tết âm lịch phải về nhà ông bà ngoại mừng năm mới.

Sở Lăng Xuyên cũng không nói cái gì, chỉ bảo cô năm mới vui vẻ, ân cần hỏi han họ hàng thân thích. Tổ Tổ cũng không biết nói thêm gì, hai người không nặn không nhặt nói thêm vài câu nữa rồi cúp máy.

Đang thời điểm bận rộn, cả nhà rớt cuộc nghênh đón Tết âm, bởi vì phải về nhà, cho nên sáng sớm đã đi, mọi người đều đã thức dậy, nhanh chóng sắp xếp đồ đạc trong chốc lát, sau đó chồng đi cả liền lái xe lại đây đón mọi người.

Sau điểm tâm đã bắt đầu chuẩn bị, Tổ Tổ sợ mẹ mệt nên cưỡng ép bà ngồi lại, còn mình và cha thu dọn đồ đạc.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, chuông cửa trong nhà lại vang lên, Tổ Tổ đi mở cửa, cô tưởng dì của bọn họ đến đây, nhưng một khắc mở cửa kia làm cô ngây ngẩn cả người, chỉ thấy Sở Lăng Xuyên một thân quân trang đứng trước cửa.

“Anh.....Anh sao lại trở về?” Cô kinh ngạc hỏi, có chút ngoài ý muốn nhìn anh đến đây, nhất là sáng sớm như vậy, trời còn chưa sáng, có lẽ anh từ đơn vị chạy về sao?

“Ai ya, Lăng Xuyên à?” Lý Nguyệt Hương đi tới vừa thấy là Sở Lăng Xuyên vội vàng tiếp đón, “Lăng Xuyên, con đã trở lại.”

“Mẹ, sớm như vậy?” Sở Lăng Xuyên nói xong đã muốn ôm bả vai Tổ Tổ hướng bên trong đi đến, thân thiện mà lại tự nhiên, giống như chưa có chuyện gì phát xảy ra, thấy An Quốc Đồng đi ra, chào một tiếng, “Chà!” An Quốc Đồng ừ một tiếng, liếc mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái, “Con đến đây để mừng năm mới sao?”>d>iendan.leq,d>

Sở Lăng Xuyên cười cười, Tổ Tổ muốn giẫy anh lại càng ôm chặt hơn, “Năm nay lễ mừng năm mới con không cần trực, cho nên con xin cha mẹ, cho phép Tổ Tổ và con trở về đón tết.”

“Con hỏi Tổ Tổ đi.” An Quốc Đồng nói xong, lại một hồi tiếng chuông nữa vang lên, Sở Lăng Xuyên buông Tổ Tổ ra đi mở cửa, người tới đúng là dì cả, Sở Lăng Xuyên chào rất ngọt.

Cả nhà trò chuyện một lúc rồi vội vàng đi, Sở Lăng Xuyên xách đồ ra, mang theo cả Soái Ca theo.

Dượng cả và dượng ba ở trong xe chờ, nhìn thấy người đi sau liền hỗ trợ này nọ, nhìn đến Sở Lăng Xuyên theo sau cũng rất thân thiết hỏi thăm.

Họ đều biết chuyện Tổ Tổ muốn ly hôn, nhưng hiện tại nhìn thấy sự xuất hiện của Sở Lăng Xuyên, cũng thay Tổ Tổ thở phào. Đồ đạc cất kỹ xong, mọi người lên xe, lúc Tổ Tổ muốn lên theo lại bị Sở Lăng Xuyên giữ chặt, giam cầm trong ngực.

“Anh làm sao vậy?” Tổ Tổ giẫy dụa cũng không ra được, Lý Nguyệt Hương nhô đầu ra xem Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên cười vẫy tay, “Mẹ, cha, dì, dượng, lên đường bình an, đến nơi thì gọi điện thoại cho con và Tổ Tổ, mọi người thay chúng con hỏi thăm ông bà ngoại.”

“Được rồi, đã biết, bên ngoài lạnh lẽo, hai người các con nhanh trở về đi.” Người trong xe nói xong, khởi động xe, chạy xa dần tầm mắt của cô.

Tổ Tổ quay đầu lại, hưng hăng trừng anh, Sở Lăng Xuyên lại cười, ôm cô vào nhà, “Đi thôi, tiểu bảo bối, trời còn sớm, ngủ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Người Tên Là Tiểu Hồng.

Tổ Tổ im lặng trước một Sở Lăng Xuyên vô lại, vốn Tổ Tổ có thể đến nhà bà ngoại, nhưng bây giờ... con đường phía trước tối tăm khiến cô không muốn đối mặt.

Vào nhà, Sở Lăng Xuyên đi về phòng ngủ nhưng Tổ Tổ không chịu, cô đẩy cánh tay anh ra, tức giận: “Anh đi ngủ đi, em không mệt.”

Tổ Tổ nói xong đi vào nhà bếp, cầm một hộp sữa chua ra rồi đến thư phòng, mở máy tính chơi trò chơi. Còn Sở Lăng Xuyên làm cái gì, ngủ lại hay đi cô không quan tâm.

Mới vừa chơi một lúc cô nghe thấy tiếng động ở phòng bếp truyền đến không biết anh đang làm cái gì? Có lẽ là làm bữa sáng, cô mặc kệ, cứ để anh bị giẫy vò đi, nhưng sau hai mươi phút, cửa thư phòng mở ra.

Sở Lăng Xuyên bụng đồ ăn vào, “Bảo bối, sao bữa sáng lại ăn sữa chua, ăn thử một chút đồ anh nấu, đảm bảo em ăn xong bát thứ nhất còn muốn ăn bát thứ hai.”

Tổ Tổ nhìn anh một cái rồi lại dừng trên màn hình máy tính, không lạnh không nóng nói: “Cảm ơn anh, chỉ là em không đói, anh tự ăn đi.”

“Thật sự không ăn à?” Sở Lăng Xuyên dựa vào khung cửa, cặp mắt phóng điện đang nhìn chằm chằm Tổ Tổ, sau đó gấp một sợi mì đưa lên miệng, còn có ý mút mạnh một cái. Cảm giác ăn rất ngon giống như ăn sơn hào hải vị.

Tiếng hút mì khiến Tổ Tổ phì cười, cảm tức nhìn anh: “Sở Lăng Xuyên, sao anh có thể ăn uống thô lỗ như vậy, thật đáng ghét.”

Sở Lăng Xuyên còn lâu mới để ý đến thái độ của Tổ Tổ, vừa ăn vừa đi đến ngồi đối diện Tổ Tổ, đặt bát lên bàn, gấp một sợi mì rồi thổi hơi về phía Tổ Tổ.

Tổ Tổ thừa nhận là vô cùng thơm, Tổ Tổ bắt đầu chảy nước miếng, dạ dày cũng sắp đầu hàng, nhưng cô vẫn tỏ ra không muốn ăn, tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“Bảo bối, chịu khó ăn nào.” Sở Lăng Xuyên tiếp tục dụ dỗ Tổ Tổ, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Nhưng Tổ Tổ không thèm nể mặt mũi, nhìn anh một cái, đứng dậy, “Mì này có gì ngon, anh cứ từ từ ăn.”

Tổ Tổ nói xong đi ra ngoài, chỉ còn Sở Lăng Xuyên ngồi kia một mình với bát mì, nha đầu này, nặng nề không được, quan hệ của hai người cứ dừng chân tại chỗ như thế này sao? Không được, kiên quyết không được.

Sở Lăng Xuyên cất bát sau khi ăn xong, đi đến phòng ăn thấy Tổ Tổ đang chuẩn bị ăn sủi cào, anh lập tức bắt lấy tay cô, đưa miếng sủi cào vào trong mình.

“Bảo bối, có sủi cào tại sao không nói cho anh?” Sở Lăng Xuyên nói xong kéo một cái ghế ngồi xuống cạnh cô, giống như hai người bọn họ vẫn là đôi vợ chồng ngọt ngào hạnh phúc. Trung ra bộ mặt thêm thường.

Tổ Tổ trừng anh, không lên tiếng, cuối cùng cúi đầu ăn tiếp sủi cào trong bát.

Sở Lăng Xuyên ngồi thẳng tắp, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Tổ Tổ nhai từng miếng sủi cào, thật ra thì anh rất muốn ăn... Miệng của cô, “Vợ, dứt cho anh một miếng.”

Tổ Tổ không để ý đến anh, quá vô lại, tại sao bây giờ anh lại trở nên như vậy?

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ không để ý gì đến mình, cũng không đi lấy thêm đũa, trực tiếp dùng tay bốc sủi cào ăn, Tổ Tổ kinh hãi, đẩy tay anh ra: “Này, anh có vệ sinh chút được không?”

“Được, nên vệ sinh.” Sở Lăng Xuyên nói xong chuyển đến ngồi sau lưng Tổ Tổ, ôm Tổ Tổ vào trong ngực, hai chân duỗi ra, sau đó vươn tay đoạt chiếc đũa của cô.

Tổ Tổ cảm giác mình như bị giam cầm, phía sau bị Sở Lăng Xuyên bao vây, phía trước là bàn com, hai bên là hai tay và hai chân anh, tay anh thì ôm thân thể, còn hai chân thì kẹp chặt chân, lưng dính sát vào lồng ngực cường tráng, còn đầu anh gối lên vai cô.

Cảm giác này giống như hồi còn bé cô được cha ôm lấy vậy, nhưng bây giờ người đó không có quan hệ máu mủ với cô, là trượng phu của cô, mấy tháng chưa từng gần nam nhân khiến cô bắt đầu mất tự nhiên, cô muốn đứng dậy nhưng không có cách nào nhúc nhích.

Anh ngược lại rất tự tại, cầm đũa lên ăn từng miếng sủi cào, thậm chí còn dứt cho cô, “Bảo bối, ăn nào, anh dứt ăn càng ngon. Nào, há miệng.” Nhìn sủi cào đưa đến trước mặt, Tổ Tổ theo bản năng quay mặt, lấp bắp nói: “Em.. em tự ăn.”

Nói xong tay cầm chiếc đũa của Sở Lăng Xuyên vừa mới ăn mì, vội vàng nhét miếng sủi cào vào miệng. Kỳ thật trước đây không phải cô chưa từng thân mật như vậy, mấy tháng trước ở khách sạn, hai người còn ôm nhau, còn thân hơn rồi.

Nhưng giờ phút này, tư thế ngồi của hai người như vậy, hơn nữa còn là cô nam quả nữ, cộng thêm mấy tháng nay chưa từng chung đụng, lúc nào cũng cãi vã, bây giờ như vậy có chút không thích ứng được.

Chớp mắt chén sủi cào đã hết sạch, hai người đứng là tham ăn. Sở Lăng Xuyên vẫn chưa thỏa mãn, mắt chờ đợi nhìn Tổ Tổ: “Vợ, còn sủi cào không? Anh muốn ăn.”

“Vợ, anh còn chưa ăn đủ. Sao sủi cào này không giống đông lạnh?” Ăn xong rồi Sở Lăng Xuyên mới phát hiện không giống sủi cào đông lạnh, sủi cào rất thơm nha.

Tổ Tổ lúc này đã thích ứng cái ôm của anh, vừa thấy anh nói như vậy thì giải thích, “Sủi cào là em và mẹ gói còn thừa, còn lại bỏ tủ lạnh rồi.”

Sở Lăng Xuyên buông đũa xuống, anh giống như một đứa bé không được cho kẹo làm nũng Tổ Tổ, “Vợ, anh còn muốn ăn sủi cào.”

Tổ Tổ quay đầu lại tròn tròn mắt, vừa rồi anh đã ăn một bát mì to rồi, hơn nữa hơn nữa số sủi cào đã vào bụng anh, anh là thùng com sao? Cô không nhịn được trêu ghẹo: “Thùng com của anh làm việc à?”

Sở Lăng Xuyên cười, khuôn mặt anh tuần có mấy phần tính khí trẻ con, “Rất lâu rồi anh chưa ăn của cô giáo.”

Sở Lăng Xuyên tội nghiệp nói, nhưng suy nghĩ một chút cũng phải, com tập thể so với ở nhà kém hơn nhiều, mà anh ăn nhiều hơn người bình thường như vậy, Tổ Tổ nhìn ánh mắt tội nghiệp chờ đợi của anh mà mềm lòng.

“Anh, buông em ra trước.”

Ngắt, Tổ Tổ thiếu chút nữa tức giận, đá chân anh một cái, bắt đắc dĩ nói, “Anh ôm em làm sao em nấu được? Anh vừa muốn ôm vừa muốn ăn sủi cào

à?”

Đây quả thật là lựa chọn khó khăn, anh cười hắc hắc, nghĩ đến sách lược vẹn toàn, trực tiếp nói một câu: “Anh ôm em nấu sùi cào.”

Tổ Tổ nội thương trong... Cuối cùng là Tổ Tổ nấu sùi cào, Sở Lăng Xuyên như keo dính phía sau cô, cô đi đâu anh đi theo đấy, mãi cho đến khi bữa sáng kết thúc mới buông ra.

Hai người ở cùng nhau như vậy ăn hết bữa sáng. Sở Lăng Xuyên ăn hết phần sùi cào còn dư lại, sau đó đi rửa mặt, Tổ Tổ ngồi trong phòng ngủ xem phim.

Sau khi Sở Lăng Xuyên rửa mặt, sáng khoái đi vào, nằm trên giường nhỏ của Tổ Tổ.

Bởi vì là phim võ thuật cho nên tình tiết có chút kịch tính, Sở Lăng Xuyên thảo luận phim cùng Tổ Tổ, cô bất giác bị anh cuốn vào câu chuyện, vừa xem vừa trả lời.

Hai người đang thảo luận đến đoạn kịch tính, cô nói xong không có ai trả lời, quay lại đã thấy Sở Lăng Xuyên ngủ thiếp đi rồi.

Hai chân anh còn để dưới đất, đầu tựa trên thành giường, thân thể nằm nghiêng, ngủ như vậy có thể thoải mái sao? Tổ Tổ không biết, Sở Lăng Xuyên về sớm nên chưa có ngủ, cô chỉ cảm thấy anh rất mệt.

Áo khoác quân trang của anh đã cởi, Tổ Tổ giúp anh tháo hai nút áo sơ mi, sau đó lại giúp anh cởi giày da, phí nhiều hơi sức mới có thể nhấc chân của anh lên giường, đắp chăn.

Tổ Tổ tắt ti vi, tầm mắt rơi vào trên người anh, ngơ ngác sững sờ nhìn anh, không biết đã trải qua bao lâu, cho đến khi tiếng ngáy của anh vang lên cô mới hồi hồn.

Anh mệt mỏi lắm à?

Cô khẽ thở dài, lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, khi cô đóng cửa lại thấy Sở Lăng Xuyên ngồi dậy, cặp mắt mơ màng hỗn độn nhìn chăm chăm mình: “Bảo bối... em đi đâu vậy? Anh không cho em đi.”

Tổ Tổ xúc động, hốc mũi ề ề, cô cười nhẹ nhàng nói: “Anh cứ ngủ đi, em ở phòng khách, không đi đâu cả.”

“Thật?” Anh nhú mày không chắc chắn, hình như sợ chỉ cần anh ngủ Tổ Tổ sẽ đi, nha đầu vô lương tâm, luôn trốn tránh anh, cô đi đâu làm sao anh tìm được nữa.

Tổ Tổ gật đầu, “Thật, đồng chí thủ trưởng, em bảo đảm.”

Sở Lăng Xuyên lúc này mới tin, ngã xuống ngủ tiếp, còn nói mới... Nhất định anh mệt chết rồi, nằm ngủ một cái là đến xế chiều, mở mắt ra đã là ba giờ, An Nhược Tổ còn ở nhà không?

Anh nhìn quanh phòng không có ai, hoàn toàn yên tĩnh, người phụ nữ kia, không phải trong lúc anh ngủ chạy trốn rồi chứ, Sở Lăng Xuyên giật mình, phi từ trên giường xuống gọi to, “An Nhược Tổ!”

Vừa gọi vừa chạy ra phòng ngủ, lập tức nhìn thấy Tổ Tổ đang cầm chày cán bột, đưa tay vò tóc mình cười, “Bảo bối, em đang làm gì? Sao lại cầm chày?”

Tổ Tổ dùng chày cán bột chỉ vào Sở Lăng Xuyên, mặt nghiêm túc khiển trách: “Sở Lăng Xuyên, anh ngay ngắn lại cho em.”

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ tức giận, trong lòng bị dả kích, không phải mình lại phạm sai lầm gì chứ? Anh thấp thòm hỏi: “Vợ, sao vậy?”

Tổ Tổ nhìn từ trên xuống dưới Sở Lăng Xuyên, sau đó đi quanh anh một vòng rồi dừng lại trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm “Sở Lăng Xuyên, anh ngủ giường của em, đắp chăn của em, đến khi ngủ thì lại gọi tên người phụ nữ khác, anh có ý gì hả?”

Sở Lăng Xuyên nghe Tổ Tổ nói như thế thì bật cười, vội vàng phủ nhận, “Làm sao có thể, anh kêu tên người phụ nữ khác? An Nhược Tổ, em đừng bịa đặt, chuyện này tuyệt đối không thể.”

Tổ Tổ tức giận nhìn anh, lần trước trong quân doanh khi ngủ đã gọi Tiểu Hồng, cô đã không muốn truy cứu rồi, mới vừa rồi cô vào phòng xem anh đã tỉnh lại chưa thì anh lại đang gọi tên cô ta, cô không thể nhẫn nại được nữa.

Sở Lăng Xuyên thu lại nụ cười, vắt óc nhớ lại, anh sẽ kêu tên của ai? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có. Người phụ nữ này, chắc chắn là đồ tội cho anh để đuổi anh ra cửa, không thể có chuyện đó. Nhưng anh trong sạch...

Tổ Tổ nhìn chăm chăm, âm dương quái khí nói: “Vậy xin hỏi đồng chí thủ trưởng, Tiểu Hồng là người nào? Tại sao anh nhớ mãi không quên, lần lượt gọi tên người ta trong mộng, à, em biết rồi, là cái cô tiểu Hồng đó, hai người có tình chiến sĩ thuần khiết quá!”

Sở Lăng Xuyên thay đổi sắc mặt, không phải là chột dạ, mà là khổ sở, khuôn mặt u ám. Mím môi không nói.

“Hừ, không phải anh đang chột dạ chứ?”

Tổ Tổ nói xong nhìn lại sắc mặt anh có chút sợ hãi, tại sao có vẻ như anh tức giận? Thật ra thì cô cũng không tức giận, chỉ là nửa thật nửa giả hỏi anh, nhưng không ngờ thái độ của anh lại như vậy.

Kể tiếp cô lại không dám hỏi gì anh, mà anh lại không hề nói gì, xoay người trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, Tổ Tổ tròn tròn mắt, đây là thái độ gì?

Rõ ràng là anh không đúng, lần lượt gọi tên người phụ nữ khác, cô hỏi một chút cũng không được sao? Hơn nữa, cô còn đang hỏi đùa mà, anh có tư cách gì phát giận với cô chứ?

Tổ Tổ úy khuất trong lòng, lửa giận tăng lên. Mới nói có mấy câu mà sắc mặt anh giống như ngày tận thế.

Cuối cùng Tổ Tổ trở về phòng bếp, làm vò sủi cảo. Vừa làm vừa khóc, tại sao lại có người đàn ông như vậy, lúc nóng lúc lạnh, nói mấy câu đã nhăn mặt rồi.

Cô đang suy nghĩ có nên ly hôn hay không, trong lòng bây giờ đã hạ quyết tâm, nhất định phải ly hôn, cô không thể chịu được cái tính khí này của anh, càng không muốn đối mặt với người nhà anh khiến cô khó xử.

Tổ Tổ giơ tay lau nước mắt, bột dính trên mặt nhưng vẫn hồn nhiên không biết, vò sủi cảo cũng làm không nổi nữa, cô cần là muốn làm cho anh ăn, nhưng lại có người làm cho anh rồi.

Tổ Tổ bỏ lại chày cán bột, đi ra ngoài, đang muốn đi tìm Sở Lăng Xuyên nhưng anh đã tìm tới.

Cô có ý hung hãn nhưng lúc nói lại cúi đầu, không muốn anh phát hiện cô vừa khóc.

Sở Lăng Xuyên dang tay ôm Tổ Tổ vào ngực, không để ý người trong lòng đang cự tuyệt, ôm cô đến ghế sofa trước mặt ngồi xuống, nhưng vẫn ôm cô như cũ, cầm tựa trên đỉnh đầu cô, từ từ mở miệng: “Anh...”

“Anh đừng nói gì!” Tổ Tổ bịt miệng Sở Lăng Xuyên, ôm chặt anh, trong lòng rất khó chịu, anh tận mắt nhìn chiến hữu chết trước mặt mình là loại đau đớn nhường nào, cô suy nghĩ về những vết thương trên người anh, lòng càng đau đớn, “Xin lỗi, xin lỗi anh, em không nên hỏi, cũng không nên cố tình gây sự...Anh... anh đừng đau lòng nữa...”

Cô không biết nói gì để an ủi anh, lời nói có chút không mạch lạc, cảm thấy mình chẳng làm được gì cho anh, đó là đau đớn trong lòng anh, đồng đội anh hy sinh mà cô lại nghĩ đến chuyện nữ nhân, cô thật đáng trách.

Sở Lăng Xuyên buông lỏng Tổ Tổ, cười, xoa tan u ám trên mặt: “Vợ, một sự hiểu lầm, anh không so đo với em, em cũng đừng so đo với anh, em rồi chịu rửa mặt rồi à?”

“A! Em đang làm sủi cảo.”

Bữa sủi cảo này không sớm cũng không muộn, Sở Lăng Xuyên ăn rất nhiều, anh biết, trong lòng Tổ Tổ có anh, dù là không phải yêu. Sủi cảo là mình chứng tốt nhất, tối thiểu lời nói của anh cô đều để trong lòng, anh nói đã rất lâu không ăn sủi cảo, tiểu nha đầu này lập tức làm cho anh, anh còn cầu mong gì nữa.

Sau khi ăn cơm, hai người định đi dạo, mặc dù trời rất lạnh, lại còn ăn quá nhiều nên cần tiêu thực. Tổ Tổ mặc rất dày, không để ý đến sự kháng nghị của Sở Lăng Xuyên, khoác áo của cha cho anh, xong xuôi mới đeo bao tay, khóa cửa đi ra khỏi nhà.

Hai người đầu tiên chia tay, cuối cùng cái vãi, bây giờ có thể cùng nhau đi dạo thật hạnh phúc, Sở Lăng Xuyên nắm chặt tay Tổ Tổ không buông.

Hai người trầm mặc đi bên nhau, Sở Lăng Xuyên đột nhiên cảm khái: “Bảo bối, anh không hề nghĩ gần sang năm mới rồi, chúng mình trở về nhà chứ?”

Tổ Tổ sững sốt, sau đó lập tức hiểu lời của Sở Lăng Xuyên, nhà mà anh nói không phải cha mẹ cô, kể từ khi hai người cãi nhau, cô cũng không đến chỗ cha mẹ anh.

Anh thấy Tổ Tổ không trả lời, dừng bước, đi về phía cô, hai người mặt đối mặt, anh nắm bả vai cô, cau mày nói: “Bảo bối, em còn nghĩ ly hôn với anh nữa không? Vợ à, xin em đừng ly hôn, giờ ly hôn anh biết đi đâu tìm người vợ tốt như em chứ, anh không muốn sống độc thân cả đời.”

Buồn nôn! Da đầu Tổ Tổ tê dại, tay chân đều nổi gai ốc, người đàn ông này nói chuyện có thể buồn nôn hơn được không, da mặt càng ngày càng dày, càng ngày càng biết vuốt mông ngựa.

“A, a, tức chết em, thả em ra, em không được rồi, sắp nôn rồi... Sở Lăng Xuyên, em ghét anh.”

“Bảo bối, anh yêu thâm em rồi.” Sở Lăng Xuyên nói xong còn hôn trộm trên mặt Tổ Tổ, sau đó nhếch môi cười, cặp mắt thâm thúy lại bắt đầu phóng điện.

Tổ Tổ mê mẩn, ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm anh không chớp mắt, lâu như vậy anh đã trêu chọc cô rất nhiều nhưng chưa từng nói yêu.

Đột nhiên anh như vậy khiến cô rung động không nhỏ, “Anh mới nói cái gì?” Cô định thần lại hỏi anh một lần nữa, người đàn ông này nói yêu thực sự rất

ít.

“Anh chỉ nói một lần.” Sở Lăng Xuyên buông lỏng Tổ Tổ ra đi về phía cửa, yêu cái gì, đây là lần đầu tiên anh nói, vốn cảm thấy không thể nói được nhưng đến lúc đó thì tình ý tự nhiên nói ra.

Bắt anh lặp lại lần nữa, không có đâu!

Tổ Tổ theo không kịp, sao có thể như vậy, cô như đứa bé níu áo anh lại, nhưng sức lực anh rất lớn, ngược lại cô lại bị kéo về phía trước.

“Sở Lăng Xuyên, anh vừa nói gì đấy, em không nghe thấy, lặp lại lần nữa được không?” Tổ Tổ nghịch ngợm nói xong, người phía trước không hề để ý đến câu hỏi của cô, chỉ lo bước đi thật nhanh.

Tổ Tổ ý thức được điều gì đó, buông áo anh ra, chạy nhanh đến trước mặt anh, nhìn thật kỹ, hình như anh đỏ mặt.

Sở Lăng Xuyên trừng mắt nhìn cô, quay mặt đi: “Em tránh ra.”

“Ai nha, nói thì đã nói rồi, sao phải xấu hổ, chỉ là bảo anh nhắc lại thôi, luyện tập nhiều lần sẽ không xấu hổ nữa... a...” Tổ Tổ lại bị Sở Lăng Xuyên khiêng đi, cô kêu lên, “A, a, em sai rồi, em không nói, em không nói, anh thả em xuống đi!”

Sở Lăng Xuyên có điện thoại, sau khi anh cúp máy, nhìn về phía Tổ Tổ, nắm tay cô, thử thăm dò hỏi: “Vợ, cha mẹ muốn chúng mình qua nhà.”

“Được, đến đó ăn cơm à?” Hai người là vợ chồng thì tất nhiên phải cùng đi, cô phải tiếp tục làm tròn bổn phận, hy vọng cuộc sống sau này sẽ không quá khó.

Sở Lăng Xuyên nhìn thái độ của Tổ Tổ có lẽ không vấn đề gì, tiếp tục nói: “Bảo bối, anh hiểu em chịu không ít uất ức, anh cũng không chăm sóc tốt cho em, mẹ anh có nói gì em đừng để trong lòng. Em hãy tha thứ cho anh, coi như tất cả là lỗi của anh, đừng cũng mẹ so đo. Chuyện lần trước anh cũng đã giải thích với mẹ rồi.”

“Sở Lăng Xuyên!” Tổ Tổ nghiêm túc, “Mặc dù em và mẹ chung đụng có chút vấn đề nhưng bây giờ không phải mẹ đối với em như thế nào, mấu chốt là thái độ của anh.”

Nếu anh nói như vậy, em cũng bỏ qua tất cả mọi chuyện. Nếu như hôn nhân của chúng ta vẫn tiếp tục, về sau sẽ có nhiều lúc anh cảm thấy khó xử, vì vậy em sẽ cố gắng làm một người vợ tốt.

Nhưng nếu có mâu thuẫn không thể nào tránh khỏi, em hi vọng anh thay đổi cách cư xử, không được tỏ thái độ với em giống như lần này. Mẹ hiểu lầm và không tin tưởng không đáng sợ, cái đáng sợ là chúng ta không tin tưởng nhau, cho nên khi có vấn đề, quan trọng nhất vẫn là anh. Anh hiểu không? Dĩ nhiên, em cũng sẽ tự kiểm điểm.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chương 66.2

“Vợ, em nói đúng!” Yên tâm, anh là người nếu không sai thì sẽ không biết sửa sao?” Sở Lăng Xuyên cười cười, đưa tay vuốt tóc Tổ Tổ, nói từ trong thâm tâm: “Vợ, cảm ơn em.”

“Anh bớt buồn nôn đi.”

Hai người đang nói chuyện thì Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình cũng đến, hai người có thể ra vào nên trực tiếp đi lên luôn, nhưng lúc đi đến cửa vẫn nhân chuông, Sở Lăng Xuyên nghe được tiếng chuông thì đi mở ngay.

“Cha, mẹ!” Sở Lăng Xuyên vội mở cửa mời ba mẹ vào, tìm giấy cho cha mẹ đổi. Sở Vệ Bình vào trước, Triệu Đình Phương định theo vào sau thì Sở Lăng Xuyên kéo lại, mặt khoa nhễ cười: “Mẹ, mọi chuyện con đã giải thích rõ với mẹ qua điện thoại rồi...”

Sở Lăng Xuyên sợ mẹ mình nghe không lọt tai lại nói gì đó với Tổ Tổ, một bên là người vợ anh yêu nhất, khó khăn lắm mới dỗ cho cô hết giận, một bên là người mẹ nuôi anh lớn lên, anh rất khó xử.

Triệu Đình Phương liếc xéo Sở Lăng Xuyên một cái, đẩy anh ra rồi đi vào nhà. Đúng lúc này Tổ Tổ từ phòng bếp đi ra, bưng một đĩa trái cây, cười nói như chưa có chuyện gì xảy ra: “Cha mẹ, mau ngồi xuống cho ấm, ăn chút trái cây, uống chút nước nóng.”

Sở Lăng Xuyên định đi đun nước thì Tổ Tổ nói: “Đề em làm cho, anh đã lâu không gặp cha mẹ, mau ngồi xuống trò chuyện đi.”

Tổ Tổ nói xong lấy bình nước trong tay anh, đi vào nhà bếp, Sở Lăng Xuyên ngồi xuống cạnh cha mẹ. Không đợi anh mở miệng nói chuyện, Triệu Đình

Phương đã nghiêm mặt lại nói: “Sao, nếu cha mẹ không đến các con cũng không định về nhà hả?”

“Xem mẹ nói gì kia. Không phải con mới về hôm nay sao. Sắp đến năm mới rồi, con cái gì cũng không giúp, một mình Tổ Tổ làm hết. Mẹ xem hôm nay mua một đồng đồ, còn phần nà cô ấy tiêu tiền lung tung.”

Sở Lăng Xuyên nói xong còn lấy ra mấy cái túi để dưới đất, mở ra lục lọi: “Mẹ xem này, cái gì cũng mua. Đồ mỹ nghệ, túi xách, mũ, gói trà, đĩa CD...” còn có một số thứ khác nữa.

Sở Lăng Xuyên giả bộ đen mặt, rất tức giận nói: “Mua ba cái thứ lộn xộn, đây không phải ném tiền qua cửa sổ thì là gì?”

“À đúng rồi, sao con lại không nhớ ra đây là mua cho ba mẹ. Tổ Tổ thật chu đáo. Mẹ, mẹ đeo cái túi này xem” Sở Lăng Xuyên lôi mẹ qua, đeo túi lên người Triệu Đình Phương.

Triệu Đình Phương hưng hăng đánh vào tay anh một cái, không để cho anh đeo, Sở Lăng Xuyên lại cố tình đeo lên, còn lấy luôn cái mũ đội lên cho mẹ, “Cha, cha thấy sao, túi xách này, mũ này, rất hợp với mẹ phải không?”

Sở Vệ Bình cười ha hả nói: “Đẹp, ánh mắt Tổ Tổ thật không tồi.”

Cuối cùng mặt Triệu Đình Phương cũng dịu lại, vốn dĩ cho rằng Sở Lăng Xuyên được nghỉ mà không về nhà là vì Tổ Tổ, bây giờ thấy vậy cũng mừng.

Hơn nữa, quà này có thể là Sở Lăng Xuyên mua, mặc dù không phải đồ quý giá, nhưng rất vừa ý Triệu Đình Phương, lại còn nói là Tổ Tổ mua.

Sở Lăng Xuyên cố gắng làm hòa hảo mối quan hệ giữa hai người phụ nữ, hy vọng gia đình yên ấm, dù sao cũng là người một nhà, Sở Vệ Bình cũng giúp một tay làm cho không khí hòa hoãn đi rất nhiều.

Nước sôi, Tổ Tổ rót nước, pha trà, đang định đi làm cơm thì Triệu Đình Phương lên tiếng: “Không cần đâu, cha mẹ sắp về đây.”

Sở Lăng Xuyên nài nỉ: “cha mẹ, hai người phải ăn cơm đã rồi đi chứ.”

Triệu Đình Phương không thèm để ý đến Sở Lăng Xuyên, nói với Tổ Tổ: “Con đã khá hơn chưa, không được, phải để Lăng Xuyên đưa con đi khám Trung y cho chắc ăn.”

Tổ Tổ bây giờ mới phản ứng lại là đang nói chuyện về cô, vội nói: “À? Con đỡ nhiều rồi ạ.”

“Ừ, vậy thôi ba mẹ đi đây, đêm 30 nhớ về nhà đón giao thừa, cả nhà tụ hợp.” Triệu Đình Phương nói xong, Sở Vệ Bình cũng đứng dậy định đi, Tổ Tổ muốn đi tiễn, Sở Lăng Xuyên lại xách đồ đi theo, nói với Tổ Tổ: “Em đừng uống, nấu cơm đi.”

Lúc nói chuyện ra về rất lớn tiếng, nhưng thật ra là không muốn Tổ Tổ đi chịu lạnh. Tổ Tổ cũng rất phối hợp vâng một tiếng, nói tạm biệt với Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình, còn Sở Lăng Xuyên cười cười nói nói với ba mẹ, tiễn hai người xuống lầu.

Thật ra ai cũng hiểu hai bên hòa giải như vậy đều là vì Sở Lăng Xuyên. Tổ Tổ là vì nể mặt anh, còn Triệu Đình Phương thì xót con, khó khăn lắm Sở Lăng Xuyên mới được một lần ăn tết ở nhà, bà hi vọng cả nhà đoàn viên, vui vẻ bên nhau đón năm mới.

Huống chi cũng không phải Tổ Tổ cấm sùng Sở Lăng Xuyên, chuyện sinh con cũng còn có hi vọng, chuyện này tới đây cũng là để giảng hòa.

Tổ Tổ đóng cửa đi chuẩn bị bữa tối, cô đang rửa rau thì Sở Lăng Xuyên về, cười toe toét đi vào phòng bếp ôm lấy Tổ Tổ từ phía sau, cọ cào vào mặt cô, hết sức ngứa ngáy kêu: “Bảo bối.”

“Đừng quậy, mau giúp em một tay, cơm tối chưa nấu xong đâu đấy.” Tổ Tổ bị anh ôm nên hành động có chút bất tiện, lách người ra nhưng chỉ phí công nên thôi.

Anh cứ theo cô suốt cả buổi nấu cơm như vậy, không khí vô cùng hạnh phúc.

Thiếu chút nữa hai người đã ly hôn bây giờ lại hòa hảo, mặc dù còn chút cảm giác ngăn cách, nhưng tóm lại mọi chuyện cũng bắt đầu tốt, cả hai cùng cố gắng thì chút ngăn cách này sẽ không còn.

Sau bữa cơm chiều, Tổ Tổ và cha mẹ nói chuyện điện thoại, bên kia vô cùng náo nhiệt, cô ghen tỵ, hâm mộ, cô nói chuyện với ông ngoại, bà ngoại và các cậu một lát mới cúp máy.

Đến thời gian nghỉ ngơi, hai người thay nhau đi tắm. Sau cả một ngày, Tổ Tổ rất mệt, hiện tại cô đã ăn uống, tắm rửa sạch sẽ, nằm lý trên giường không muốn cựa, chỉ muốn ngủ một giấc đến ngày hôm sau.

Cả người Sở Lăng Xuyên khoan khoái, anh mặc đồ ngủ trèo lên giường, nhìn Tổ Tổ lười biếng nằm đó, anh tiến lại gần cô, “Sao vậy? Em mệt à? Anh giúp em thả lỏng một chút nha.”

Tổ Tổ bất động, đôi tay chống cằm, “Sở Lăng Xuyên, anh cao 1m8, anh cũng dám ngồi lên đùi em, anh muốn em tàn phế sao?”

Anh chỉ cao 1m8 chứ có phải nặng 180 cân đâu, em sợ cái gì?” Sở Lăng Xuyên nói xong xoa bóp cho Tổ Tổ rất nhuần nhuyễn, thủ pháp rất chuyên

nghệ, sức lực vừa phải.

Tổ Tổ thoải mái rằm rì, nhắm hai mắt hưởng thụ, không biết bao lâu sau, Sở Lăng Xuyên bắt đầu không thành thật. Anh nhích thân thể gần Tổ Tổ, hai tay nắm bả vai cô, lồng ngực rắn chắc dính vào lưng, kéo cô về phía mình, cô lập tức nằm gọn trong lòng anh.

Môi của anh nhẹ nhàng rơi trên gáy cô nhẹ lỏng vũ, anh kê tay nâng đầu lên, môi lướt qua da mặt cô, âm thanh trầm thấp kích thích thính giác: “Bảo bối...”

Tổ Tổ muốn thoát ra khỏi lồng ngực anh, nhưng cánh tay kia giam cầm cô lại, khiến cô càng dính sát vào anh hơn, bàn tay khác mang theo độ nóng dồi xuống dưới bả vai vuốt ve vào vùng mềm mại trước ngực, nụ hôn rơi xuống mặt cô như mưa.

Thân thể cô theo từng cái đụng chạm của anh bắt đầu run lên nhẹ nhẹ, cô biết anh muốn gì, nhưng trong tiềm thức có chút mâu thuẫn, cảm giác đau đớn trong quá khứ khi anh tiến vào, hơn nữa bây giờ cô tuyệt đối không thể mang thai.

Cô bắt lấy đôi tay đang chu du trên thân thể mình, hơi thở có chút không ổn định nhắc nhở anh: “Sở Lăng Xuyên... anh không phải nên làm chút biện pháp sao?”

“Nhất định?” Sở Lăng Xuyên nói xong xoay người, đưa tay vào hộc tủ đầu giường, nhưng sờ soạng nửa ngày cũng không có, anh nóng nảy, “An Nhược Tổ, đồ đâu?”

Tổ Tổ đẩy cánh tay anh đang còn ôm mình ra, thở hắt hắt, “Làm sao em biết?”

Sở Lăng Xuyên ngồi dậy, tìm lại nhưng không thấy, anh chán nản.

Tổ Tổ suy nghĩ một chút rồi nói: “Ồ! Đứng rồi, em nhớ ra rồi, hôm trước quét dọn vệ sinh, hộc tủ ngăn kéo, cái gì cũng bị em dọn rồi, có thể em vứt đi rồi.”

Sở Lăng Xuyên xám mặt, cắn răng nghiêng lợi nói: “An Nhược Tổ, em nói có phải em đang cố ý hành hạ anh?”

“Đây là việc ngoài ý muốn, ha ha...” Tổ Tổ chột dạ cười, ngồi dậy, nhú mày nói: “VẬY... để hôm khác đi, hôm nay nên đi ngủ sớm.”

“Anh biết làm thế nào với nó đây?” Sở Lăng Xuyên trợn mắt nhìn Tổ Tổ một cái, đưa tay chỉ nơi nào đó đã sớm thành cái lều nhỏ. Mặt Tổ Tổ nháy mắt ửng đỏ, thuận miệng nói: “Của anh thì anh tự giải quyết lấy.”

Nói xong liền bị Sở Lăng Xuyên đè xuống, anh nhìn chăm chăm cô...cô nhìn chăm chăm anh. Tổ Tổ cho Sở Lăng Xuyên ánh mắt hình viên đạn, uy hiếp: “Sở Lăng Xuyên anh đừng có mà làm bậy.”

“Bảo bối à, em không biết có một cách ở bên ngoài cơ thể sao...” “Không, không được, anh nhịn cho em, ngủ!”

Ngày hôm sau đã bắt đầu Tết âm lịch, sáng sớm hai người dán câu đối trên khắp các cửa trong ngoài, cuối cùng ngôi nhà nhỏ của bọn họ cũng có chút không khí tết. Xế chiều, Tổ Tổ tiếp tục trang hoàng nhà cửa, còn Sở Lăng Xuyên mang xe từ chỗ ba mẹ Tổ Tổ về, như vậy đi chỗ nào cũng tiện.

Sáng 30, hai người thu xếp chuẩn bị về nhà ba mẹ Sở Lăng Xuyên, trước khi đi, Tổ Tổ muốn lau nhà, bắt Sở Lăng Xuyên ngồi im trên ghế sofa, không được chạy loạn. Sở Lăng Xuyên nghe lời, trầm tư nhìn Tổ Tổ, nghĩ lại cử chỉ của cô mấy đêm nay, hình như quan hệ vợ chồng vẫn còn chút mâu thuẫn.

Nhưng nguyên nhân là gì? Bởi vì trong lòng Tổ Tổ chưa thật sự tha thứ cho anh, hay là vì mất đi Tiểu Xuyên Xuyên mà sinh ra bóng mờ? Anh không thể nào tưởng tượng được cát máu mủ ra từ trong thân thể đau đớn biết chừng nào?

Chắc chắn rất đau, đau cả thể xác lẫn tâm hồn, nhưng cái gì anh cũng không biết, thậm chí không thể an ủi hay cho cô dựa vào, ngay cả câu, đừng sợ, có anh đây cũng không có cơ hội nói, lại đi nói những lời khốn kiếp ấy, nghĩ tới đó anh lại đau lòng tự trách.

Qua mấy tháng, dường như đã lãng quên chuyện mất đi Tiểu Xuyên Xuyên, nhưng thực ra sâu trong lòng anh và Tổ Tổ đều tràn đầy sự tiếc nuối, đau đớn, chỉ là theo thời gian cũng dần dần học cách quên đi.

Trong lúc Sở Lăng Xuyên đang ngồi trầm tư, Tổ Tổ cũng làm xong, gọi anh đi, anh mới hồi phục tinh thần, xách đồ theo Tổ Tổ về nhà ba mẹ anh.

Lúc Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đến, anh cả đã ở đó rồi, trong nhà tràn ngập không khí Tết, người giúp việc cũng về nhà đón năm mới, nên mọi việc đều phải tự làm.

Buổi sáng ăn sủi cảo, ăn xong không có việc gì làm, Sở Lăng Xuyên đề nghị đánh bài giải trí. Không ngờ vừa nghe anh nói muốn đánh bài, từ ba mẹ đến anh cả chị dâu đều không hưởng ứng, hết sức trốn tránh chuyện đánh bài này.

Tổ Tổ rất ngạc nhiên khi thấy phản ứng của mọi người, làm gì mà sợ sệt như vậy? Nhưng mọi người không tham gia, Tổ Tổ cũng giữ yên lặng, không lội vũng nước đục này.

Sở Lăng Xuyên sao dễ dàng buông tha, không đạt mục đích thì không bỏ cuộc, kiên trì thắng lợi, cuối cùng mọi người vẫn bị anh gom lại đánh bài.

Bởi vì nhiều người cùng đánh nên phải chia phe, một người phải cùng nhóm với Sở Lăng Xuyên, cuối cùng mọi người nhất trí chỉ định Tổ Tổ đảm nhận

việc này.

Mới bắt đầu chơi, Tổ Tổ cũng thấy bình thường, nhưng đánh một lúc cô mới vỡ lẽ tại sao không ai muốn chơi bài với Sở Lăng Xuyên.

Bài kém thì mắng người, hung hăng nạt nộ: “An Nhục Tổ, em có biết đánh bài không vậy? Đánh thế hả, có biết động não không thế?”

Tiếng mắng to đến mức như muốn sập nhà, mặt đen như đất nồi, chẳng phải chỉ là đánh bài thua thôi sao, làm gì mà căng dữ vậy?

Mặc dù không phục, rất ầm ức nhưng Tổ Tổ chỉ nói thầm trong lòng chứ không dám hé răng thờ ơ, sợ vừa mở miệng sẽ cãi nhau với anh, dù sao cũng sắp sang năm mới rồi. Hối hận về phe anh quá đi.

“Tại bài xấu chứ có phải do kỹ thuật đánh bài của em đâu.” Tổ Tổ chịu hết nổi mới nhỏ giọng cãi lại, ai ngờ đâu lại khiến Sở Lăng Xuyên càng điên cuồng công kích, “Bài xấu? Em chỉ đang ngụy biện thôi!”

Sở Vệ Bình, Triệu Đình Phương, anh cả và chị dâu thấy nhưng không thể trách, chỉ sợ mắng Tổ Tổ khóc hu hu, sức mắng người vượt qua cả cách huấn luyện binh lính rồi còn đâu, cũng may mới là ván thứ nhất, Sở Lăng Xuyên không nghe lời rồi.

Ván này Tổ Tổ đi trước, nghĩ rằng lần này không cần anh dạy dỗ, không ngờ cuối cùng Sở Lăng Xuyên về bết, anh lại nổi sùng: “An Nhục Tổ, em không biết cái gì gọi là phối hợp sao? Không biết yểm trợ đồng đội à, kỹ thuật đánh kiểu gì vậy?”

Rốt cuộc Tổ Tổ cũng nổi giận, đánh bài kiểu gì cũng bị ăn mắng. Cô xin phép hai cụ: “Ba mẹ, con muốn lấy băng keo dán miệng anh ấy lại, hai người có ý kiến gì không ạ?”

Mọi người cười ầm một trận, Sở Lăng Xuyên cũng ý thức được vừa rồi hơi thái quá, dạy dỗ Tổ Tổ một hồi, giờ mới ngẩng đầu nhìn vợ, cô liếc xéo anh trắng cả mắt, anh tăng hắng một cái rồi ngồi xuống. “Đánh bài, đánh bài thôi.”

Cứ như vậy, cả gia đình nghiền đón đêm 30 trong cảnh náo nhiệt. Mọi người cùng nhau ra tay, xuất bản một bàn com tất niên phong phú. Khung cảnh náo nhiệt mà lại ấm áp như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Mọi người cùng nâng chén, vui mừng nói lời chúc mừng năm mới, cháu gái nhỏ của Sở Lăng Xuyên cũng khéo léo chúc phúc cả nhà, mọi người vội móc bao lì xì cho cô bé, trên bàn com hết sức náo nhiệt.

Tổ Tổ và chị dâu không ngờ cũng được lì xì, Sở Vệ Bình và Triệu Đình Phương cho, đây là quy định của nhà họ Sở nhiều năm liền.

Tung bừng ăn com tất niên xong, mọi người cùng nhau đón giao thừa, cả gia đình ngồi chụm lại xem chương trình Tết. Triệu Đình Phương đề nghị chơi mạt chược, Tổ Tổ, chị dâu và ba Sở làm thành một bàn.

Sở Lăng Xuyên với anh cả ngồi xem, còn dư công chúa nhỏ nhất trong nhà đang xem TV, không để ý tới trò chơi của người lớn.

Sở Lăng Xuyên đứng sau lưng Tổ Tổ, giúp cô làm tham mưu nhưng không ngờ Tổ Tổ cũng là cao thủ, Triệu Đình Phương cần con nào Tổ Tổ đều đã đánh, không biết là cô cố ý hay kỹ thuật quá kém.

Triệu Đình Phương thắng rất nhiều tiền, khuôn mặt vui mừng, thời gian trôi qua chậm chạp, hai vị trưởng bối đều mệt mỏi, không đánh nữa. Sau khi kết thúc, Triệu Đình Phương trả tiền thắng lại cho Tổ Tổ và chị dâu.

Cả nhà kết thúc trò mạt chược, mọi người thấy cô công chúa nhỏ ngủ trên sofa, anh trai và chị dâu bế con bé về phòng nghỉ ngơi.

Hai vị trưởng bối cũng mệt mỏi nên đều đi ngủ, còn Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ về phòng ngủ. Sở Lăng Xuyên tắm trước vì anh tắm rất nhanh, sau khi tắm xong, anh ra bật ti vi xem.

Hôm nay tâm tình Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ rất tốt, một năm mới vui vẻ, mọi người đều hòa thuận. Nhưng Tổ Tổ rất tức giận với Sở Lăng Xuyên, gần sang năm mới lại dụ dỗ cô đánh bài khiến cô thua thê thảm.

Lúc đấy Tổ Tổ không so đo với anh, nhưng sau khi vào phòng rồi cô sẽ tìm anh tính sổ, dùng sự im lặng để biểu thị sự bất mãn của mình, tiểu tử thôi, anh dám giáo huấn cô trước mặt mọi người như vậy! Đáng ghét!

Tắm xong, Tổ Tổ trùm khăn đi ra ngoài, cô không có mang quần áo đến đây nên muốn tìm tạm một cái áo sơ mi của anh mặc để ngủ qua một đêm,

Cô cố ý không để ý đến anh, mở tủ tìm quần áo, tầm mắt Sở Lăng Xuyên rơi vào rơi vào đôi chân trắng nõn của Tổ Tổ, đôi chân vừa nhỏ vừa dài, sau đó tầm mắt dừng trên bả vai, cái cổ nhỏ nhắn của cô. Một màn trước mắt làm cho người ta khí huyết sôi trào.

“Bảo bối, em đang tìm gì vậy?” Sở Lăng Xuyên xuống giường, đi đến sau lưng Tổ Tổ, lòng bàn tay ấm áp rơi vào trên bả vai cô, khám phá tỉ mỉ từng tác da thịt của cô.

“Đi đi, em không muốn nói chuyện với anh.” Tổ Tổ tìm được áo màu đen, thời điểm xoay người lại muốn đi thì Sở Lăng Xuyên làm rớt khăn tắm của cô.

“A...” Tổ Tổ la lên, sau đó vội vàng che miệng mình, đây là nhà mẹ chồng, cô còn chưa kịp che giấu đã bị Sở Lăng Xuyên ôm lên giường.

Anh nhanh nhẹn khóa trái cửa lại, sau đó như sói đói bỏ nhào trên giường, thân thể Tổ Tổ khiến anh sôi trào, một loạt nụ hôn nóng bỏng rơi xuống khắp da thịt cô.

Hai thân thể quấn quýt nhau, Tổ Tổ luôn bị vây hãm trong thế công của anh, khi anh chuẩn bị tiến vào, Tổ Tổ nhỏ giọng: “Sở Lăng Xuyên, không có mũ.”

Sở Lăng Xuyên sờ dưới gối lấy ra một cái túi nhỏ, thờ hồn hèn nói: “Bảo bối, anh chuẩn bị cả rồi, tối nay em trốn không thoát!”

Anh nằm nghiêng, để Tổ Tổ gối lên tay mình, anh vội vã nhiệt tình khiến cô có chút khản trương, anh kích động ôm chặt lấy cô. Khuôn mặt cô chôn ở cổ anh, cô quá yên lặng, anh nhìn lại thì Tổ Tổ đã nhắm hai mắt, ngủ thiếp đi trên khuỷu tay mình.

Không phải chứ? Vào lúc này cô cũng có thể ngủ? Quá đã kích người! Sở Lăng Xuyên đưa tay vỗ nhẹ vào mặt Tổ Tổ, nhưng cô hoàn toàn không có phản ứng, lúc này anh mới phát hiện cô không bình thường.

“Bảo bối? Tổ Tổ!” Anh lay người cô nhưng cô vẫn bất động, cô hôn mê? Sở Lăng Xuyên hoảng hốt, vội vàng cấp cứu nhưng Tổ Tổ vẫn không tỉnh lại.

Sở Lăng Xuyên hốt hoảng, vội vàng mặc quần áo bằng tốc độ nhanh nhất, ôm Tổ Tổ chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Tình Cũ Đả Thương Người

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đang ân ái thì cô bị bất tỉnh, hơn nữa còn phải vào viện, kiểm tra sức khỏe không có vấn đề, cuối cùng kết luận là do vấn đề tâm lý của Tổ Tổ, còn Sở Lăng Xuyên thì quá kích động.

Đúng rồi, chắc Tổ Tổ quá căng thẳng. Mà Sở Lăng Xuyên ấy tháng không được động vào Tổ Tổ, ngay lập tức quá kích động, ôm Tổ Tổ quá nhanh, đè ép động mạch cô gì đó, đến mức Tổ Tổ bất tỉnh. Tình huống như thế này rất hiếm gặp.

Nghe nguyên nhân cận kề, Tổ Tổ tỉnh nguyện mình không biết gì, nghĩ đến nguyên nhân anh ôm mình quá chặt, chèn ép động mạch chủ dẫn đến bất tỉnh, cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Năm hết tết đến rồi, hai người còn vào bệnh viện, chuyện lớn như vậy đoán chừng cả nhà Sở Lăng Xuyên đều biết rồi, sau này cô sao có thể gặp người.. Trong lòng Tổ Tổ vô số oán niệm.

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn biểu cảm trên mặt Tổ Tổ, anh nhìn không được bật cười.

Cô có chút túng quẫn, lườm anh, đưa tay xấu hổ đánh anh, “Sở Lăng Xuyên, anh còn cười, năm mới đã mất mặt, cả đời thanh danh của chị đây bị anh phá hủy hết rồi.”

Sở Lăng Xuyên cười đến nghẹn, dang tay ôm cô, đặt lên môi cô một nụ hôn, “Bảo bối, tất cả tội lỗi là ông xã, trừ mất mặt anh còn bị tổn thương tâm hồn nhỏ bé, anh đã bị em hù chết rồi. Em nói xem tại sao lúc đó em có thể ngất đi cơ chứ?”

Tổ Tổ tức giận cho anh một đấm, “Hừ, anh còn nói, rốt cuộc là ân ái hay là mưu sát em đây, ôm em chặt đến nỗi ngất đi, có phải anh định đánh nhau một trận kịch liệt với em không? Xem cái cổ của em như cổ của kẻ thù, một chiêu chí mạng?”

Sở Lăng Xuyên cười ngoác miệng, như có như không hôn lên mặt Tổ Tổ, “Vợ ơi sao em lại nói như vậy, bác sĩ đã nói rồi, do em quá căng thẳng.. Ừm.. hoặc là hưng phấn quá độ... A a a, vợ yêu, hạ thù lưu tình!”

hạ thù lưu tình: xin nương tay

Bị Tổ Tổ véo lỗ tai, xin tha mạng Tổ Tổ mới buông tay, Sở Lăng Xuyên vội vuốt vuốt lỗ tai, rất nghiêm túc hỏi: “Bảo bối, em nói cho anh biết, lúc anh muốn em, em rất khản trương phải không?”

Dù đã kết hôn được một năm nhưng chưa từng đề cập đến loại chuyện như này, Tổ Tổ không được tự nhiên, mặt khẽ nóng lên, quấy người một cái, chui ra khỏi ngực anh, “Về nhà, về nhà, mau.”

Sở Lăng Xuyên không bỏ qua, dưới cánh tay dài ôm chặt Tổ Tổ một lần nữa, cặp mắt đen láy lấp lánh nhìn chăm chăm cô, hơi bặm tằm hỏi: “Bảo bối, em sợ cái gì? Nói chuyện với anh một chút thôi, nào?”//d/đần""le,qu,y do,n0

Nhìn ánh mắt quan tâm và lo lắng của anh, cô hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn bất chấp, đỏ mặt nói: “Ài da, thì cũng có gì đâu, chỉ là cảm thấy căng thẳng, không thoải mái, anh đi vào một cái em chỉ muốn bắt đầu như lúc chưa có Tiểu Xuyên Xuyên, nhưng giống như rất đau, sau đó lại bị anh ôm chặt,

cuối cùng thì...Em cũng không biết nữa...”

Đến đó thì Tổ Tổ không nói được nữa, cúi đầu im lặng, nhớ tới tiểu Xuyên Xuyên lại thấy khó chịu trong lòng, nhưng nghĩ vừa sang năm mới, sao lại nói chuyện đau lòng rồi.

Cô khịt mũi, ngẩng đầu, ôm mặt của anh, tươi cười nói: “Đồng chí thủ trưởng, em có thể về nhà được chưa, đứng ở đây nói về đề tài này quá thích hợp đi?”

Tâm tình Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đều giống nhau, đều đau khổ và nuối tiếc khi mất đi Tiểu Xuyên Xuyên, nhưng cũng rất nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, nắm lấy tay cô đang làm loạn trên mặt anh “Sở Lăng Xuyên, chúng ta về nhà đi, xin anh đấy! Đi mà đi mà!”

Sở Lăng Xuyên nghĩ ngợi một chút rồi cũng nghe theo Tổ Tổ, về đến nhà thì vừa lúc mọi người điện thoại hỏi thăm tình hình, cũng không hỏi gì nhiều liên tiếp cho bọn họ nghỉ ngơi, không dám bảo bọn họ về bên đó.

Về đến nhà, Tổ Tổ chạy một mạch vào phòng ngủ, Sở Lăng Xuyên muốn vào theo thì bị Tổ Tổ nhốt ngoài cửa, Sở Lăng Xuyên năn nỉ: “Vợ ơi, mở cửa cho anh.”

Tổ Tổ tựa vào cửa, nói vọng ra: “Không mở, hôm nay phạt anh ngủ trên sofa ngoài phòng khách, Sở Lăng Xuyên, anh đừng có làm phiền em, cũng đừng mơ giờ thủ đoạn để đi vào. Nếu không, nếu không cẩn thận em tấn anh một trận!”

“Bảo bối à, bây giờ em mới xấu hổ có phải hơi muộn không, ngoan, mở cửa, anh buồn ngủ quá.” Mới về có mấy ngày, vợ còn chưa được ôm đủ, chẳng mấy chốc sẽ phải về doanh trại, cô nhóc thoải mái này, dám phạt anh ngủ riêng, thật không có lương tâm mà.

Tổ Tổ không rảnh để ý lời cầu khẩn của Sở Lăng Xuyên, nằm vật xuống giường mơ màng ngủ, đang lúc cô ngủ không biết trời đất là gì, cửa phòng ngủ mở ra, có ai đó rón ra rón rén đi vào, bò lên giường không một tiếng động, cẩn thận từng li từng tí ôm cô vào lòng.

Đang lúc ngủ say, Tổ Tổ cũng quên mất xấu hổ, quên phạt ai đó, gặp được cái ôm quen thuộc, cô theo bản năng chui vào lòng anh, quả đầu nhỏ cọ cọ vào ngực anh, tiếp tục ngủ ngon lành.

Hai người ôm nhau ngủ thẳng tới buổi chiều mờ một đầu năm, Tổ Tổ tỉnh lại thấy mình núp trong ngực Sở Lăng Xuyên thì không khỏi sửng sốt, cái anh này lên vào từ lúc nào đây? Thật quá đáng, bắt cô nói một đàng làm một nẻo.

Sở Lăng Xuyên giả vờ ngủ bị Tổ Tổ nổi đóa cảm gối đánh cho tỉnh. Cô đi nấu cơm vẫn không quên than thở chuyện mình bị mất mặt.

Buổi tối, bởi vì chuyện Tổ Tổ bị ngắt xiu, Sở Lăng Xuyên tạm thời chỉ có thể buông tha cô, ăn chay, không dám vượt quá giới hạn, sợ làm Tổ Tổ giận sẽ bắt ngủ riêng.

Năm mới này đối với Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đều rất khó quên, hội tụ các loại mất mặt. Sau đó Sở Lăng Xuyên cũng không đòi làm chuyện vợ chồng thân mật nhất nữa.

Bây giờ tình trạng Tổ Tổ như vậy, cứ nhìn cái đã. Anh có thể chờ, chờ Tổ Tổ tiếp nhận, cũng là chờ thời cơ.

Vừa hết Tết, Sở Lăng Xuyên phải đi, tạm biệt ba mẹ trước, sau đó mới đưa Tổ Tổ về nhà mang những thứ đã chuẩn bị đi.

Tổ Tổ giúp anh sắp xếp đồ đạc, nhét rất nhiều đồ ăn, có thịt do Triệu Đình Phương làm, còn có cả sủi cảo của Tổ Tổ, ghi chú rõ ràng, lấp đầy cả túi.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Sở Lăng Xuyên phải đi. Sang năm mới rồi, không đi không được. Tổ Tổ định tiễn anh xuống lầu, Sở Lăng Xuyên lại ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên mặt cô, má cô, từng chút từng chút tham lam lưu luyến cho đến khi ý loạn tình mê mới dừng lại: “Em yêu, anh đi nha, ở nhà giữ gìn sức khỏe, chuyện đã qua thì cho nó qua đi, đừng nghĩ ngợi nhiều, biết không?”

Tổ Tổ biết, đây là anh đang khuyên cô đừng đắm chìm trong đau khổ chuyện mất đi Tiểu Xuyên Xuyên nữa, tạo thành bóng mờ trong lòng, cô gật đầu: “Em hiểu mà, em biết tự chăm sóc bản thân, anh đừng lo lắng cho em.”

Sở Lăng Xuyên lại không nhịn được hôn lên môi Tổ Tổ, nụ hôn dần trượt xuống cổ cô, còn có nơi nào đó mềm mại cách một lớp quần áo bị hôn loạn, Tổ Tổ theo bản năng níu lấy áo anh, đỏ mặt thẹn thùng động lòng người.

Anh hôn lung tung mấy cái mới chịu dừng lại, môi trượt qua vành tai cô, cắn nhẹ một cái, hô hấp nặng nề, giọng nói khàn khàn uy hiếp: “Bảo bối, lần sau không cho phép em té xiu nữa, nếu không anh sẽ dẫn em tới bệnh viện!”

“Đáng ghét.” Tổ Tổ hôn dỗi đánh nhẹ vào ngực anh một cái, Sở Lăng Xuyên cười, cuối cùng hai người kết thúc màn lưu luyến hôn nhau triền miên, anh xách túi lên đi về phía cửa.

Tổ Tổ muốn tiễn anh, anh lại xoay người hôn cô một cái, giọng điệu cứng rắn nhưng đầy mùi vị cưng chiều: “Em vào nhà đi, không được xuống!”

“Được rồi, vậy em không xuống, anh đi cẩn thận nha.” Tổ Tổ không quên dặn dò. Anh mở cửa quả quyết đi, giam cô trong nhà, cô chỉ còn cách nhìn anh chờ thang máy qua lỗ mắt mèo.

Không tiễn, không có nghĩa là không lưu luyến.

Sở Lăng Xuyên đi lần này thật lâu không về, không khí năm mới vẫn còn đó, nhưng chỉ có một mình cô, cũng may ba mẹ và các dì đều trở về, cô lại bắt đầu vội vàng đi thăm bà con thân hữu, thời gian trôi đi cũng rất nhanh.

Ba mẹ và mọi người biết cô và Sở Lăng Xuyên đã làm lành rồi, đều cảm thấy yên tâm, dù sao ly hôn cũng không phải chuyện nhỏ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ cũng không ai muốn gia đình tan vỡ.

Qua mừng sáu, mọi người cũng bắt đầu đi làm. An Quốc Đồng bắt đầu bận rộn, nhưng Tổ Tổ vẫn còn được nghỉ. Sau Tết Nguyên Tiêu mới mở lớp nên cô có thể rảnh rỗi mấy ngày.

Hình như Sở Lăng Xuyên rất bận, thỉnh thoảng vẫn gọi điện cho cô, nhưng cô lại rất ít gọi cho anh vì không biết anh rảnh lúc nào, mấy lần trước gọi đúng lúc anh bận, nên bây giờ đã có kinh nghiệm, chỉ chờ anh gọi thôi.

Nháy mắt đã đến Tết Nguyên Tiêu, Tổ Tổ và Lý Nguyệt Hương lại đi chợ mua đồ chuẩn bị, vừa về đến nhà lại nhận được điện thoại của Sở Lăng Xuyên.

Cô bắt máy, cời áo khoác, đi vào phòng ngủ, ngã xuống giường, “Đồng chí thủ trưởng, Tết Nguyên Tiêu đến rồi, ngài có thể bớt chút thì giờ về nhà chung vui không?”

Sở Lăng Xuyên cười, “Em yêu, anh không về được, em đến đây ăn tết với anh nha? Anh muốn ăn bánh trôi, muốn ăn cơm em nấu, muốn ôm em. . .”

“Á à, Sở Lăng Xuyên, anh muốn mưu sát em phải không?” Từ mưu sát này đầy ẩn ý, chỉ có cô và Sở Lăng Xuyên hiểu, tết nhất mà cô lại bị anh ân ái đến mức bất tỉnh nhân sự... Sở Lăng Xuyên bên kia cười gian xảo, sau đó khôi phục nghiêm túc, nhỏ giọng, bá đạo ra lệnh: “Vợ, anh muốn lắm rồi, ngày mai em mau đến đây!”

“Tổ Tổ lật người nằm lý trên giường, dứt khoát nói: “Đồng chí thủ trưởng à, bản thân em phải vì cuộc sống an toàn của mình mà suy nghĩ, ngộ nhờ bị anh làm mê muội lần nữa thì thể diện đều vứt hết, kiên quyết không đi!”

“Em không tới phải không?”

Nghe giọng điệu khô hời nghiêm túc kia, Tổ Tổ nhin không được cười khế, “Không đi, thủ trưởng xin bình tĩnh.”

“Mẹ, mẹ dạy con làm thịt bò khô nha.”

Lý Nguyệt Hương muốn cười nhưng cô nén, để chén nước xuống trọn mắt nhìn Tổ Tổ một cái, chỉ chỉ ly trà, “Không thấy trong chén của mẹ không có nước sao?”//d/đàmmn"le,qu,yy do,n0

“Để con rót nước cho mẹ.” Tổ Tổ rất chân chó rót nước cho Lý Nguyệt Hương, bóp vai đầm lưng, Lý Nguyệt Hương chậm rãi uống một hớp nước mới mở miệng nói: “Sao tự dưng lại muốn học làm thịt bò khô hả?” Biết rồi còn hỏi, Tổ Tổ cười hi hi, ôm cánh tay Lý Nguyệt Hương làm nũng, “Mẹ, mười lăm tháng giêng con không ở cùng với mẹ được, mẹ sẽ không giận chứ?”

“Con muốn đi thăm Lăng Xuyên chứ gì?” Lý Nguyệt Hương cười tủm tỉm. “Mẹ vĩ đại của con, mẹ là người rộng lượng, sao có thể tranh sủng với con rể chứ? Mẹ có ba con rồi, con muốn làm gì thì làm đi.”

“Cảm ơn mẹ, vậy con đi mua thịt bò đây.” Tổ Tổ nói xong chạy biến. Sở Lăng Xuyên, anh chuẩn bị nghênh đón vui mừng đi, chắc phải niềm vui từ trên trời rơi xuống ấy chứ! Cố ý làm anh thất vọng rồi cho anh cảm giác vui mừng kinh sợ muốn té xỉu luôn!

Ngày mai lên đường, gọi điện cho anh để anh đón cô, nếu không chờ xe trên đường rất phiền phức, Tổ Tổ vừa đi mua thịt bò vừa tính toán.

Buổi tối, dưới sự giúp đỡ của Lý Nguyệt Hương, Tổ Tổ làm rất nhiều thịt bò khô, chuẩn bị mai mang cho Sở Lăng Xuyên. Bận bịu cả một ngày, Tổ Tổ mơ màng ngủ, ngày mai gặp Sở Lăng Xuyên!

Sáng ngày hôm sau, Tổ Tổ liền bắt đầu chuẩn bị, ba lô nhét đầy thịt bò khô, chào tạm biệt mẹ và Soái Ca rồi mới xuất phát. Xe đến khu đó rất nhanh, Tổ Tổ lấy điện thoại gọi cho anh.

Chuông điện thoại vang lên hồi lâu mới có người bắt máy, Tổ Tổ phấn khích nói, “Đồng chí thủ trưởng, báo cáo với anh một tin tốt, em quyết định đi thăm anh, lát nữa đến tiếp giá.”

“Không phải nói không đến sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 67.2

Cô cho là anh sẽ kích động, không ngờ anh lại có giọng điệu này, giống như không hy vọng cô đi, đây là sao? “Thì sao, anh giống như không hoan nghênh em thì phải?”

“Sao có thể, bảo bối, anh nhớ em còn không kịp nữa, nhưng tạm thời anh bận rộn, đến cũng không thể ở cạnh em, bảo bối, em xem trời lạnh như thế, chờ anh mấy ngày nữa sẽ trở về với em, ngoan, anh phải làm, anh cúp máy trước.”

Sở Lăng Xuyên nói xong gác điện thoại, không cho Tổ Tổ nói thêm, cô đang đi trên đường mà, thế nhưng anh không muốn cô đi, bây giờ cô cũng không thể trở về, không được, anh không cho cô đi, cô càng phải đi, cùng lắm thì cô chỉ thăm anh một cái rồi về, ai bảo anh là người bận rộn chứ.

Tổ Tổ hỏi trực ban một chút, cô nói muốn tìm Sở Lăng Xuyên, chứng minh thân phận xong, lúc này đồng chí trực ban mới nói: “Chị dâu, doanh trưởng bị thương nhập viện rồi, chị không biết sao?”

“Cái gì?”

“Chị dâu, chị đừng nóng vội, không có gì đáng ngại, anh ấy đang được điều trị tại khu bệnh viện nhân dân.”

“Cảm ơn đồng chí.” Tổ Tổ nói xong thì đi, đồng chí trực ban gọi cô lại, “Chị dâu, sao chị lại đi, nếu không em gọi điện thoại cho cấp trên, chị có thể đi cùng xe.”

“Không cần, cảm ơn, tôi tự mình bắt xe đi.” Tổ Tổ nói xong xoay người rời đi, bắt một chiếc taxi đi đến bệnh viện, bây giờ cô mới hiểu được, thì ra anh không muốn cô đến là vì không muốn cô biết là mình bị thương.

Đọc đường đi, Tổ Tổ vừa lo vừa gấp gáp, cô cảm thấy đoạn đường đến bệnh viện dài đằng đẵng, rốt cuộc cũng tới nơi, trả tiền không đợi lấy tiền lẻ cô đã chạy vào bệnh viện.

Cô hỏi thăm khu nội trú, Tổ Tổ đang muốn đi lên lại thấy mấy người mặc quân trang đi xuống, là chính trị viên, cô gọi: “Chính trị viên!”

“Tổ Tổ?” Chính trị viên và Tổ Tổ sớm quen biết, thấy cô, có chút ngoài ý muốn, Sở Lăng Xuyên bị thương không có thông báo cho người nhà.

“Chị dâu khỏe chứ?” Một đồng chí quân nhân trẻ chào hỏi.

Tổ Tổ chào hỏi hai chiến sĩ trẻ, chính trị viên hỏi: “Chị biết Lăng Xuyên bị thương?”

“Ừ, tôi vừa đi doanh trại mới biết. Anh ấy như thế nào, vết thương có nặng không?” Tổ Tổ nói chuyện có chút thờ ơ, chính trị viên vội nói: “Thương thế không nặng, bác sĩ nói phải nằm viện quan sát hai ngày.”

Bị thương không nặng? Đã nhập viện rồi mà còn không nặng? Tổ Tổ vội hỏi: “Anh ấy ở tầng mấy?”

“Tầng năm.”

“Vậy tôi đi trước, chào chính trị viên, chào hai đồng chí.” Tổ Tổ nói xong vào thang máy, chính trị viên và hai chiến sĩ rời đi, anh không nhịn được cười, vui mừng thay Sở Lăng Xuyên, hai người này rốt cuộc không sao.

Tổ Tổ đi đến tầng năm, hỏi thăm phòng bệnh rồi vào, mở cửa lại thấy giường trống không, sao không có người? Khi cô bước vào trong, thấy cửa nhà vệ sinh mở ra, một người mặc quần áo bệnh nhân, trên đầu quấn băng bước ra, không phải Sở Lăng Xuyên thì là ai?

Có thể đi lại xem ra vấn đề không lớn, Tổ Tổ thở phào một hơi, nhưng cô lại bắt đầu đau lòng, “Làm sao anh lại bị thương?”

Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ thì sững sờ, anh không ngờ cô đến đây, tại sao cô lại biết anh nằm viện, còn chạy đến, miệng của người nào không kín như vậy, “Làm sao em đến đây?”

Tổ Tổ đi về phía anh, anh còn có chút trách móc, “An Nhượng Tổ, ai cho em tới?”

“Thì sao? Không muốn em tới, được rồi, em đi đây.” Tổ Tổ nói xong xoay người giả bộ phải đi, Sở Lăng Xuyên ngồi xuống giường lạnh lùng nhìn, không có ý định gọi cô trở lại.

Tổ Tổ trầm nghĩ, được lắm Sở Lăng Xuyên, ngày hôm qua không hợp ý anh nên anh còn giận à? Đi thì đi, đừng hối hận, cô đóng cửa đi ra ngoài, Sở Lăng Xuyên sững sờ, cô đi thật sao?

Sở Lăng Xuyên yên tĩnh đếm ba chữ: “Vùng oi mở cửa ra.” Cửa vẫn không động đậy, không ai mở, anh lại nóng nảy, nha đầu vô lương tâm này, đi thật à?

Anh lại gọi một tiếng, “Vùng oi mở cửa ra.”

Vẫn không có động tĩnh, lúc này mới vội vàng chạy đến mở cửa, xòe ra ngoài, quay đầu nhìn lại thấy đồng chí An Nhượng Tổ đang đứng dựa lưng vào

cánh cửa trên vách tường đối diện, nhìn anh bằng ánh mắt xem thường.

Sở Lăng Xuyên cười, đưa tay nhéo má cô, cô cũng không náo loạn với anh, ngoan ngoãn để bị nhéo, sau đó ôm lấy hông anh, đỡ anh vào phòng.

Để Sở Lăng Xuyên nằm xuống, lúc này Tổ Tổ mới nhìn kĩ vết thương của anh, chân mày nhíu lại, “Còn đau không? Bác sĩ nói như thế nào? Ngày hôm qua còn tốt sao hôm nay đã nhập viện rồi?”

Nếu Sở Lăng Xuyên không bị thương có lẽ giờ phút này không thể gặp Tổ Tổ rồi, chỉ là hơi hợt nói: “Không sao, đây chỉ là vết thương nhỏ, hôm nay có thể xuất viện.”

Tổ Tổ trừng anh, Sở Lăng Xuyên cười một tiếng, mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy lo lắng, “Bị thương phải trị liệu chứ!” Sắc mặt Tổ Tổ ngày càng nặng nề, Sở Lăng Xuyên lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

Trong lúc vô tình Tổ Tổ nhìn thấy vết thương trên tay anh, mặc dù không lớn, hơn nữa đã thoa thuốc, nhưng miệng vết thương vẫn dữ tợn. Cô không biết rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì.

Anh nói nhẹ nhàng bằng giọng như vậy, hơn nữa người cũng không có chuyện gì, nhưng nếu chính trị viện đưa anh đi bệnh viện thì nói rõ tình huống lúc đấy rất đáng sợ. Cô cảm thấy muốn khóc, cầm tay anh nhỏ giọng: “Em nói để anh cố gắng bảo vệ thân thể.”

“Em xem anh không phải vẫn tốt sao?” Sở Lăng Xuyên vuốt tóc Tổ Tổ, có lẽ cô bị thương thế của anh hù dọa rồi, “Bảo bối, đến đây.”

“Làm gì?” Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn anh, đứng dậy, anh tiếp tục nói: “Đến gần thêm chút nữa, anh có việc muốn nói với em, ghé tai lại đây.”

“Anh muốn nói gì mà thần bí vậy?” Tổ Tổ tuy nói vậy nhưng vẫn lại gần anh, Sở Lăng Xuyên ôm khuôn mặt cô, hung hăng hôn lên, lúc này cửa đột nhiên mở ra, một giọng nói vang lên: “Đổi thuốc nữa nào.”

Tổ Tổ như bị điện giật lui về sau, đỏ mặt, Sở Lăng Xuyên lại rất bình tĩnh, y tá giống như chưa thấy gì, đổi thuốc cho Sở Lăng Xuyên rồi đi ra ngoài.

Rất nhanh đã đến buổi trưa, có cấp dưới của anh mang cơm đến, chính trị viên đã nói cho cậu ta biết Tổ Tổ đến nên đã chuẩn bị hai phần, sau khi đi vào nói mấy câu rồi đi luôn.

Buổi chiều có mấy chiến hữu đến thăm Sở Lăng Xuyên, họ trò chuyện một lát rồi rời đi, Tổ Tổ chăm sóc cẩn thận cho Sở Lăng Xuyên, ngay cả ăn cơm cũng đều đút cho anh.

Dĩ nhiên là do Sở Lăng Xuyên nổi tính trẻ con, làm nũng với cô, Tổ Tổ đành thỏa mãn con người này, tự tay đút cơm cho anh.

Ngày hôm sau là Tết Nguyên tiêu rồi, bác sĩ lại kiểm tra lần nữa cho Sở Lăng Xuyên, anh đã có thể xuất viện. Biết tin, chính trị viên lái xe đến đón hai người, trên đường đi Tổ Tổ hỏi Sở Lăng Xuyên vì sao bị thương nhưng không có ai đề cập đến nên cô từ bỏ, tóm lại không có chuyện gì lớn là tốt rồi.

Trở lại đơn vị là bốn giờ chiều, đã có người chuẩn bị sẵn chỗ ở, lúc này Tổ Tổ mới vào quân khu, có mấy người cũng đến thăm Sở Lăng Xuyên, còn Tổ Tổ trò chuyện với các chị dâu.

Buổi tối Tổ Tổ muốn Sở Lăng Xuyên nghỉ ngơi thật tốt, nhưng sắp tết nên anh muốn đi thăm anh em chiến sĩ, cho nên tối nay trở lại, Tổ Tổ không thể ngăn cản anh.

Mà cô và vợ chính trị viên nói rồi, Tết Nguyên Tiêu muốn cùng mọi người sum họp, như thế khẳng định sẽ rất náo nhiệt. Tổ Tổ đến khu nấu cơm lại sợ người, dụng cụ là nồi lớn, ngay cả xẻng cũng rất to, cô nghĩ muốn giúp một tay nhưng có chút khó khăn, cuối cùng chỉ có thể làm mấy việc vặt.

Sở Lăng Xuyên trở lại hơi muộn, mọi người đã đến đầy đủ, anh và chính trị viên nói chuyện với nhau, mọi người vỗ tay hưởng ứng rồi bắt đầu ăn cơm.

Không khí cơm tối quả thật náo nhiệt, sau khi kết thúc, mọi người đều ra về, chính trị viên và vợ mình đi bộ, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên trở về chỗ ở, cô muốn anh nhanh chóng được nghỉ ngơi.

Trong phòng nhỏ ẩm áp gấp mười lần ở ngoài, cho nên mặc dù không có bố trí nhưng vẫn áp áp. Sở Lăng Xuyên muốn tắm, Tổ Tổ dặn anh xoa một chút là được rồi, cô sợ vết thương của anh dính nước.

Sở Lăng Xuyên vào nhà vệ sinh một lát mới ra ngoài, anh chỉ mặc mỗi cái quần cộc rộng thùng thình, lúc này cô mới thấy khuỷu tay anh còn có vết thương đang quần băng gạc, cầm tay anh nhìn mấy lần, rồi xem lại đầu anh, “Làm sao khắp người anh toàn là vết thương thế này? Có đau không? Trên đầu không có dính nước chứ?”

Tổ Tổ không chịu nổi khi nhìn thấy anh chẳng biết vết thương, trong ấn tượng của cô anh bị thương rất ít, thì thoảng mới có vết thương ở tay, nhiều nhất là khi còn bé đụng đầu, cô không muốn nghĩ đến anh lại hết lần này đến lần khác bị thương.

“Anh bị trầy da thôi, không sao, em đi tắm đi.” Sở Lăng Xuyên đẩy Tổ Tổ vào nhà tắm, Tổ Tổ đành tắm trước, cô quên mang theo áo ngủ, đành gọi Sở Lăng Xuyên đi lấy trong bao quần áo của cô.

Sở Lăng Xuyên mở ra nhìn, bên trong toàn là đồ ăn, có lẽ quần áo để phía dưới, anh lười phải móc, trực tiếp lấy áo sơ mi của mình đưa cho cô, thấy thân thể Tổ Tổ dụ hoặc, anh máu nóng sôi trào.

Tổ Tổ vội vàng lấy áo sơ mi bắt chập tất cả mặc vào, Sờ Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ giống như hoa sen mới nở, cười đầy ẩn ý, hơn nữa anh cảm thấy Tổ Tổ mặc áo sơ mi đặc biệt có mùi vị.

Mới tắm xong đi ra ngoài có chút lạnh, Tổ Tổ không nhìn ánh mắt xấu xa của anh, trực tiếp đi chui vào chăn, Sờ Lăng Xuyên tắt đèn, chui vào, ôm Tổ Tổ vào ngực.

Mùi hương sữa tắm trên người cô làm tinh thần người ta nhộn nhạo, tay anh bắt đầu không thành thật, môi đặt chuẩn xác, tha thiết hôn lên môi Tổ Tổ.

Tổ Tổ rơi vào lồng ngực rắn chắc, cô quay mặt, nhỏ giọng nói: “Sờ Lăng Xuyên, anh bị thương, không thể dùng chút được sao, ngộ nhờ làm đau vết thương thì thế nào, em ra lệnh cho anh đi ngủ!”

“Anh sẽ hết sức cẩn thận.” Sờ Lăng Xuyên nói xong lại hôn lên, giọng nói trầm thấp dụ hoặc, “Bảo bối, em đừng khản trương.”

Cô buồn lòng, buồn lòng, nhưng bây giờ trong lòng đang khản trương, nếu lại ngắt đi thì làm sao, cô bắt được tia lý trí, giọng nói không yên: “Sờ Lăng Xuyên, uh... Nếu lại ngắt đi thì làm thế nào? Lần này anh định để em mất mặt ở đây sao?”

“Lần này em ngắt đi, anh sẽ hô hấp nhân tạo luôn.” Sờ Lăng Xuyên đột nhiên đứng dậy, ôm Tổ Tổ nhảy xuống giường, đưa cô đến cạnh bàn, đặt Tổ Tổ lên trên, “Hự!” Tổ Tổ hít một hơi, “Lạnh, anh thả em xuống.”

Anh sao có thể buông tha cô ra, ngược lại tiến gần hơn, “Bảo bối, thả lỏng.” Anh vừa hôn cô, vừa nỉ non bên tai cô.

Sau tết nguyên tiêu, Tổ Tổ trở về, cô tiếp tục công việc dạy học của mình. Ngay sau hôm cô trở, lúc tan làm về gặp phải một người phụ nữ. “Cô chính là An Nhược Tổ?” Người phụ nữ kia khoanh tay trước ngực, đầu hơi ngước lên, dùng một loại tư thái cao cao tại thượng nói, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, “Cô đứng lại, tôi chính là đang nói chuyện với cô!” Người phụ nữ xoay người đuổi theo, kéo cánh tay Tổ Tổ lại, “Cô giả bộ thanh cao cái gì, tôi đang nói chuyện với cô!”

Tổ Tổ rất không thích thái độ của người phụ nữ này, bao gồm mùi nước hoa, ánh mắt cô ta, cô hất tay, không kiên nhẫn nói: “Tôi không biết cô, không có nghĩa vụ phải nói với cô!”

“Bốp!” Một âm thanh vang lên, Tổ Tổ không kịp chuẩn bị đã bị cô ta cho một bạt tai, mọi người xung quanh xúm lại nhìn, còn có cả học sinh của cô, Tổ Tổ chỉ cảm thấy đau mặt, bối rối.

“Một cái tát này là để giáo huấn cô, đừng nói chuyện với tôi kiểu đó.” Người phụ nữ kia rất phách lối, bộ dáng chị cả, khuôn mặt ác độc.

Tổ Tổ che mặt nóng bừng, cô rút cuộc hồi phục lại tinh thần, cô ta là người nào mà không biết điều như vậy? Dám ở đây đánh người. Giờ phút này cô không nghĩ hình tượng là gì, có gì không thích hợp, nhắc chân đạp một cái vào vùng bụng cô ta. Ban đầu bởi vì một chiều này cửa cô mà mọi người phong là người phụ nữ bạo lực.

Cô ta suýt chút nữa đã ngã rồi, thật không dễ dàng mới đứng dậy, cô ta không thể tin còn có người dám đánh mình, khi cô ta đứng vững, lập tức có hai người đàn ông mặc đồ đen đỡ hai bên hỏi: “Chị Hoa, chị không sao chứ?”

Người được gọi là chị Hoa kia mắng: “Hai người các người chết rồi sao?”

Hai người đàn ông buồn lòng cô ta ra, một người trong đó đến gần Tổ Tổ muốn động thủ, lúc này có mấy học sinh nam, còn có cả viện trưởng đến đây, rồi rút che chở Tổ Tổ.

Hai bên tranh chấp, có người muốn báo cảnh sát thì có một người đàn ông xông đến chỗ chị Hoa, kéo cánh tay cô ta, “Em đến chỗ này làm gì, về ngay cho tôi!”

Tổ Tổ giãy giụa không thoát khỏi cánh tay của người đàn ông, nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô quay đầu lại, bắt gặp khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Hạo Vũ, lúc này người phụ nữ điên kia chỉ vào Tổ Tổ nói: “Cô ta đánh em!”

“Im miệng, tôi bảo trở về, không nghe thấy sao? Hai người các người làm gì, còn không mau chút?” Thẩm Hạo Vũ quát lên, hai bàn tay người đàn ông buông Tổ Tổ ra, nhìn về phía chị Hoa.

Tổ Tổ tách ra từ đám người, bước chân xiêu vẹo vội vã rồi đi, Thẩm Hạo Vũ lập tức đuổi theo. Người phụ nữ kia tức giận đến sắc mặt trắng bệch, vừa khóc vừa xoay người leo lên xe thể thao, lao đi như tên bắn.

Tổ Tổ chỉ cảm thấy trong lòng rất buồn, giống như toàn bộ thế giới không có dưỡng khí, không có âm thanh, chỉ có mình cô hít thở không thông, cô đang chạy điên cuồng thì đột nhiên bị người níu lại, không thể tiến về phía trước.

Lúc này cô mới hồi phục tinh thần, mình không chú ý đèn xanh đèn đỏ nên suýt nữa đã bị xe đụng vào. Giờ phút này cô mới nhớ hô hấp, hít vào một hơi thật dài, quay đầu nhìn lại, thấy người lôi kéo mình là Thẩm Hạo Vũ, mặt của cô nháy mắt trở nên lạnh lùng, “Buông tay!”

Thẩm Hạo Vũ nhìn dấu đỏ trên mặt Tổ Tổ, trong lòng đau nhói, anh định đưa tay đụng chạm mặt cô, Tổ Tổ theo bản năng quay đi, giãy giụa hất tay anh ra, ở ven đường đón xe.

Nhưng cô càng gấp lại càng không đón được chiếc xe nào. Hiện giờ cô chỉ muốn thoát khỏi người đàn ông này, cho nên không cần đón xe, trực tiếp chạy về nhà.

Thẩm Hạo Vũ đuổi theo, ngăn trước mặt cô, hai tay nắm bả vai cô, đau lòng nói: “Anh xin lỗi, Tổ Tổ, còn đau không?”

Tổ Tổ bình tĩnh nói: “Không có gì phải xin lỗi, người đánh cũng không phải là anh, huống chi tôi cũng không chịu thiệt, tôi đã đập cô ta một cái rồi, anh trở về an ủi nữ nhân của mình đi, mà không phải ở chỗ này dây dưa với tôi, buông tay anh ra!”

“Anh không biết cô ấy tìm em..”

“Thẩm Hạo Vũ!” Tổ Tổ khó chịu mở miệng, “Chúng ta đã không còn quan hệ gì, mời anh quản tốt nữ nhân của mình, đừng tới trêu chọc tôi rồi phát điên lên. Tôi muốn về nhà, làm phiền anh buông tay!”

Thẩm Hạo Vũ từ từ buông lỏng Tổ Tổ ra, cô đi về phía trước, cuối cùng cũng bắt được một chiếc taxi về nhà. Trên mặt cô bị thương, trong lòng cũng đau theo, cô không biết tại sao trong lòng mình lại khó chịu như vậy, là uất ức, nhục nhã hay là cái gì đó mình không rõ, cũng không muốn để ý.

Về đến nhà, đóng cửa lại, cô thẫn thờ đi vào nhà vệ sinh, nhìn vào mặt mình trong gương, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, lại còn sưng đỏ, cô không cách nào kìm chế mà khóc thất thanh.

Cô đã cố gắng quên đi anh, quên đi tình yêu kia, thế nhưng tại sao anh còn tới làm cô rối loạn, hơn nữa hôm nay diễn ra một màn như vậy, buồn cười, thật buồn cười.

Cô hận anh vì anh đã để cô phải đợi chờ, hận anh những ngày không tin tức, rồi đột nhiên anh xuất hiện, hận anh... Bởi vì hận, cho nên còn để ý, cho nên khi bị người phụ nữ của anh đánh như vậy cô mới khóc thảm như thế này.

Nhưng cô càng hận mình hơn, tại sao Sở Lăng Xuyên đối với cô như vậy mà cô còn muốn đi quan tâm một người đàn ông lạnh nhạt vô tình, hận mình tại sao không đem anh hoàn toàn quên đi để có thể yêu một cách thoải mái.

Tổ Tổ như một đứa bé đang gào khóc, trong không gian thu hẹp chỉ có mình bản thân, cô cứ như vậy phóng túng một lần, vì người đàn ông kia đau thương một lần, nhưng cô càng khóc càng cảm thấy đau, càng cảm thấy có lỗi với Sở Lăng Xuyên. Cô đưa tay ôm đầu, khóc nỉ non: “Xin lỗi Sở Lăng Xuyên, thật xin lỗi...”

Tổ Tổ đang khóc thảm thiết thì cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, một bóng người tiến vào, Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn, cô thấy khuôn mặt lo lắng của Sở Lăng Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Nghi Ngờ Có Thêm Một Tiểu Xuyên Xuyên (1)

Editor: Uyên Xum

Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ như vậy, anh lập tức cảm thấy giống như có người hung hăng đâm mình một dao, một bên mặt của cô vẫn còn sưng, chắc chắn là bị người đánh, lại còn khóc thê thảm như vậy. Trong lòng anh đau nhói, khom lưng ôm lấy cô, cau mày, phần nộ hỏi: “Sao mặt em lại thế này? Ai đánh?”

Tổ Tổ ngây ngẩn cả người, cô không ngờ Sở Lăng Xuyên sẽ trở lại, cô bị người phụ nữ của Thẩm Hạo Vũ đánh, cô khóc cũng có liên quan đến anh ta, những thứ này bảo cô làm sao nói cho anh biết? Cô không muốn anh biết!

“Nói đi!” Sở Lăng Xuyên nóng nảy, một tay ôm cô, một tay xoa lên mặt nhỏ nhăn nhó sưng đỏ của cô, trong lòng vừa đau vừa giận dữ, con mẹ nó người nào dám đánh vợ anh?

Tổ Tổ không biết giải thích với anh thế nào, cô sợ anh biết mình vẫn còn quan hệ với Thẩm Hạo Vũ, cuối cùng cô ôm chặt lấy anh, như vậy sẽ không thấy ánh mắt của anh, không thấy chột dạ, nhưng trong lòng cô tràn đầy áy náy.

Nữ nhân này, chuyện gì xảy ra? Sở Lăng Xuyên cảm hai tay của Tổ Tổ, muốn đẩy cô ra, muốn hỏi cô một chút xem đã có chuyện gì, nhưng Tổ Tổ lại ôm chặt hơn, không nói lời nào.

“Bảo bối, đừng khóc, nói chuyện với anh nào, ai khi dễ em?”

“Anh!” Tổ Tổ chôn ở cô anh nước nớc nói, Sở Lăng Xuyên nhũn nẩy, nâng cái mông cô vỗ nhẹ một cái, “An Nhượng Tổ, tại sao lại thành anh khi dễ em rồi?”&dien^dan*,lqdon.

Tổ Tổ tiếp tục ôm chặt anh, thanh âm khịt khịt vang lên, uất ức và ý lại nói: “Anh khôn nhìn thấy em khóc rất uất ức à.. Anh còn hung dữ với em.”

Sở Lăng Xuyên xoay người ngồi trên giường, anh đặt cô ngồi trên đùi mình, rồi cuộc kéo dần được một chút khoảng cách, cô tắm nhà anh lại làm cho người ta đau lòng, giờ tay lên giúp cô lau lệ: “Anh rất sốt ruột em biết không, mau nói cho anh biết, mặt em là ai đánh?”

“Không biết!” Tổ Tổ hít mũi một cái dứt khoát nói ra ba chữ này, cô đã nghĩ xong nên giải thích với anh như thế nào, mặc dù không được nói dối nhưng cô có ý tốt nên hãy tha thứ cho cô.

Sở Lăng Xuyên đối với lý do không rõ ràng này của cô khiến anh cả giận: “An Nhục Tổ, sao lại không biết? Em nói điểm chính cho anh! Trả lời vấn đề!”

“Ô xe buýt, em gặp phải một người phụ nữ, em và cô ta xảy ra cãi vã, em nói cô ta vài câu, cô ta chạy đến tát em, tức chết em rồi.”

“Em có biết cô ta không?”

Tổ Tổ muốn nói cô đã đáp trả lại một cái nhưng thôi, bây giờ khóc là bởi vì uất ức, nếu đáp lại người ta thì không thành bộ dạng này được, cô nhỏ giọng nói: “Lúc đó em bối rối, mà cô ta xuống xe luôn... Cho nên không biết cô ta là người nào, chỉ biết nguyên rủa cô ta, không biết tên cô ta.”

Thật khiến người ta tức chết, bị đánh còn không biết đối phương là ai, Sở Lăng Xuyên cũng phát hỏa, anh cảm giác có chút không đúng, cau mày hỏi: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Anh có ý gì?” Tổ Tổ lúc này đã ngưng khóc, chỉ là trong mắt còn có ánh lệ, tròn to mắt nhìn anh, cố ý giả bộ tức giận, “Anh thấy em bị đánh còn chưa đủ thê thảm à? Không phải anh muốn em đi quần đầu chứ, Sở Lăng Xuyên, anh thật ác độc!”

Sở Lăng Xuyên lườm cô, tức giận: “Anh cũng không có ý này, anh chỉ không tiếp nhận được chuyện vợ mình bị đánh, anh đang đau lòng, tức giận, em hiểu không?”

Cô dĩ nhiên hiểu tâm tình của anh, cô cũng không cố tình giả bộ ngờ ngẩn để lừa dối anh, đành tránh đề tài này: “Sở Lăng Xuyên đừng nói chuyện này nữa, em đều ghen chết rồi, lớn như vậy mới bị anh đánh, không ngờ trừ anh ra lại có một người phụ nữ đánh mình, ô ô...”

Sở Lăng Xuyên vừa nghe chiến tích của mình, lập tức nổi đóa, anh đá cô một cái nhưng cô nhanh chóng tránh được. Chỉ là bằng trực giác của mình, anh đã phát giác được cô có chuyện giấu mình, thế nhưng cô không nói anh cũng không còn biện pháp.

Trước mắt anh phải trấn an bảo bối của mình đã, anh nói, “Tốt rồi, đừng khóc, anh lấy đá cho em chườm, nếu không ngày mai không thể gặp người.”

Tổ Tổ xoa mặt, cô nói không có việc gì nhưng anh vẫn lấy đá chườm cho cô, cô lại nhìn vết thương trên đầu anh, “Vết thương trên đầu anh đã khỏi hoàn toàn chưa?”

“Vết thương đã sớm khỏi rồi!” Sở Lăng Xuyên không có chút nào quan tâm bản thân nói, vết thương đối với anh mà nói giống như là muỗi cắn. Nhưng mà cô chỉ bị một cái tát thì tính là gì, thế nhưng anh lại khăn trương, lo lắng.

Nghĩ đến chuyện đó Tổ Tổ lại đau lòng và thống hận mình, cô không xứng để anh đối xử tốt như vậy, không nhịn được nói: “Thật xin lỗi!” Cô nắm lấy đôi tay chai sần của anh, Sở Lăng Xuyên thoáng nhíu mày, “Thế nào?”

Tổ Tổ cúi đầu, không dám đối mặt với cặp mắt sáng ngời kia, “Đã khiến anh lo lắng. Em không sao rồi, lúc này có chút tức giận nhưng giờ nghĩ lại đã không có gì lớn.”

Sở Lăng Xuyên vuốt đầu cô, không lên tiếng, Tổ Tổ nhớ hôm nay không phải chủ nhật, tại sao anh có thể trở về, cô hỏi: “Sao hôm nay anh lại có thời gian trở về? Có phải anh trở về thăm em?”

“Buổi sáng trở về làm việc, bây giờ mới về đến nhà. Hai ngày hôm nay đều như vậy, có thể tối nay anh ở lại.”

À, thì ra anh đã sớm đến thành phố, chỉ là chưa về nhà. Như vậy nói cách khác, có lẽ mấy ngày này anh sẽ ở nhà, Tổ Tổ vui mừng, ánh mắt sáng lên, “Thật? Vậy thì tốt quá. Đúng rồi, em còn chưa có làm cơm tối, để em đi nấu ngay bây giờ.”

Anh thấy nụ cười của cô cũng yên lòng không ít, đưa túi chườm cho cô, “Được rồi, tự em chườm đi, cơm tối để anh làm.”

“Em nghỉ ngơi tại chỗ, đợi lệnh!”

“Vâng thủ trưởng.”

Sở Lăng Xuyên cởi quần trang ra, thay quần áo ở nhà đi làm cơm. Tổ Tổ tắm xong cũng mặc quần áo ở nhà, sau đó đi giặt quần áo cho Sở Lăng Xuyên. Cô ở trong nhà tắm chườm mặt của mình.

Hai người đang ở nhà thì Triệu Đình Phương đến nhấn chuông cửa, không cần ai ra mở bà tự mở đi thẳng vào, nghe được tiếng chuông, Sở Lăng Xuyên đi ra từ trong phòng bếp, thấy bà đến cười nói: “Mẹ, sao mẹ đến đây?”

“Ừ!” “Mẹ, con trở về làm việc, lúc này mới vừa đến nhà.” Sở Lăng Xuyên nói xong muốn gọi Tổ Tổ ra, Triệu Đình Phương ngăn cản anh, kéo anh vào

phòng bếp, “Lăng Xuyên, cuộc sống vợ chồng mẹ không có ý kiến, nhưng con cũng không thể nuông chiều vợ, con rất lâu mới trở về một lần, tại sao Tổ Tổ cũng không biết đau lòng con?”

“Được rồi, con nghỉ ngơi đi, để ta làm cơm.”

“Mẹ, không cần đâu. Con không mệt, mẹ không trách con bất hiếu là được rồi, mẹ ngồi đi, hôm nay ở đây ăn cơm với bọn con.”

Sở Lăng Xuyên nói xong tiếp tục nấu ăn, Tổ Tổ lại đi bộ vào, cô thấy Triệu Đình Phương không biết đến từ lúc nào thì sùng sốt một chút nói: “Mẹ, mẹ đến ạ.”

Triệu Đình Phương thấy Tổ Tổ có chút mất hứng, nhưng bà cẩn thận nhìn khuôn mặt cô lại ngậm ngẫn cả người, bà nhớ đến thời điểm Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ kết hôn, cô bị Sở Lăng Xuyên đánh cho thâm mặt, lần này chẳng lẽ cũng như vậy?

Bà làm bộ như không thấy, nhưng không nói không được nên bày tỏ quan tâm một chút, chuyện này lại là lỗi con trai mình, “À, không có việc gì, không có việc gì mẹ, người nhanh đi nghỉ ngơi đi, ở đây có con và Lăng Xuyên rồi, Lăng Xuyên, hay là anh đi nói chuyện với mẹ đi, em làm cho.” Tổ Tổ nói xong vội vàng tranh việc, nghĩ thầm, có lẽ Triệu Đình Phương thấy con mình như vậy lại đau lòng.

“A, không cần, Tổ Tổ, con đi nghỉ ngơi, để mẹ và Lăng Xuyên làm cũng được, con đi đi.” Triệu Đình Phương nói xong đẩy Tổ Tổ đi, cô đành phải đi tới phòng khách. Triệu Đình Phương đến bên cạnh Sở Lăng Xuyên, cau mày nói: “Lần sau con nhớ chú ý, sao lại để Tổ Tổ thành bộ dạng như vậy?”

“Mẹ, con biết rồi, người đi nghỉ đi, còn nữa, chuyện này coi như không có gì xảy ra, một lát nữa đừng nói ra.”

Dưới sự giúp đỡ của Triệu Đình Phương, cơm tối rất ngon cũng hoàn thành, ba người ngồi vây quanh bàn cơm. Bà đối với dấu đỏ trên mặt và việc đã khóc đều không đề cập đến, chỉ là bảo Tổ Tổ ăn nhiều một chút.

die&ndan*,lqdon..

Ăn cơm tối xong, ba người ngồi trò chuyện ở phòng khách, Triệu Đình Phương đột nhiên nói: “Tổ Tổ, Lăng Xuyên, các con suy nghĩ một chút xem bây giờ nên có thêm một đứa bé không, hiện tại thân thể Tổ Tổ cũng đã bình phục, có thể xem xét rồi.

Tổ Tổ sùng sốt một chút, cô đã mất đi một đứa con, về sau cô còn chưa nghĩ đến, trong lòng cô còn chút sợ hãi, có lẽ phải đợi một hai năm nữa.

Nhưng bây giờ Triệu Đình Phương nhắc đến, cô cũng không dám nói ra suy nghĩ, không dám lên tiếng, hơn nữa bà muốn có cháu trai, cô rất nhức đầu, không biết phải làm sao.

“Chuyện này cứ thuận theo tự nhiên, mẹ, mẹ cũng đừng quan tâm, chuyện này không phải muốn là được.”

Sở Lăng Xuyên nói xong, đề tài này cứ kết thúc như vậy, Triệu Đình Phương đợi một lát rồi đi luôn, Sở Lăng Xuyên lái xe đưa bà về, nửa giờ sau mới trở lại, lúc này Tổ Tổ đã chui vào trong chăn rồi, cô đang tiếp tục chườm mặt mình, hi vọng ngày mai có thể gặp người.

Nhìn bộ dạng kia của Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên đi đến, ngồi bên người, giơ tay nâng cằm cô lên nhìn một chút, “Em đã tốt lên nhiều rồi, còn đau không?”

Không đau, cũng may người phụ nữ kia không có sức lớn, nếu không, có lẽ gương mặt của cô đã thành đầu heo hay là bánh bao rồi. Bây giờ nằm cũng đau, cô và Thẩm Hạo Vũ không có quan hệ, cũng không trêu chọc anh ta, vậy mà còn bị người phụ nữ của anh ta đánh, đây có được tính là tai bay vạ gió không?

Sở Lăng Xuyên cúi đầu hôn cô một cái, cẩn thận hôn dọc theo mặt của cô, cầm túi đá lên chườm cho cô, nhìn tình hình này có lẽ ngày mai không sao rồi, “Bảo bối, em nên đi thi bằng lái xe đi.”

Sở Lăng Xuyên mặc dù không dám ôm hy vọng vào kỹ thuật của Tổ Tổ, chỉ là, nhất định phải học, anh nghiêm mặt ra lệnh: “Đi thi trước rồi nói, đây là mệnh lệnh thủ trưởng giao cho em, phải thi hành!”

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên nghiêm túc, hít sâu một hơi kháng nghị, cuối cùng phun ra mấy chữ: “Được rồi, thủ trưởng đại nhân, em nghe anh.”

“Ngày mai em đi báo danh trước. Bây giờ em chườm một chút nữa là được rồi.” Sở Lăng Xuyên nói xong đưa túi chườm lại cho Tổ Tổ, anh đứng dậy đi tắm.

Giờ phút này Tổ Tổ không biết, trong lúc này người phụ nữ “Chị Hoa” kia lại bị mắng, không phải là Thẩm Hạo Vũ mắng mà là một người đàn ông tên Lôi Hồ.

Thẩm Hạo Vũ tức giận, nhưng anh không làm gì, nhưng cuối cùng chuyện này bị Lôi hồ biết, anh ta hung hăng mắng cô ta một trận, dặn cô ta đừng đi trêu chọc Tổ Tổ.

Lần đầu tiên cô ta bị người ta đánh, cô ta rất không hiểu, tại sao anh trai không giúp mình ra mặt, không chỉ thế lại còn mắng mình, cô ta trở nên uất ức, càng thêm hận Tổ Tổ, mỗi hận này cô ta nuốt không trôi.

Chị Hoa nghi hận trong lòng, nhưng giờ phút này Tổ Tổ không để trong lòng, càng không biết mình đã chọc giận cô ta, cô chỉ biết bây giờ toàn tâm toàn ý bên Sở Lăng Xuyên vì rất lâu anh mới trở lại.

Sở Lăng Xuyên đi từ phòng vệ sinh ra, anh chỉ mặc một cái quần lót tam giác, hai chân thon dài vững chắc, bờ vai rộng lực lưỡng, mỏng thon gọn, bắp thịt cuộn cuộn, làn da nâu khỏe khoắn càng thêm cường tráng.

Chỉ mấy bước Sở Lăng Xuyên đã vọt đến giường, nằm trên người Tổ Tổ, cúi đầu cho cô một cái hôn, tay lặn vào trong chăn, nhìn mặt cô một chút, đã tốt hơn rất nhiều nhưng vẫn còn hơi hồng hồng.

Anh muốn tắt đèn nhưng Tổ Tổ lại như bạch tuộc quấn lấy, ôm chặt anh, dính sát vào lưng anh, Sở Lăng Xuyên trực tiếp nằm trên người cô.

Lưng của anh rất rộng, cô vòng tay ôm lấy ngực anh, để nửa bên mặt dán lên tấm lưng cường tráng của anh.

Hự... Tổ Tổ rên lên một tiếng, trời ạ, người này muốn mạng cô ư, cô gian nan mở miệng: “Sở Lăng Xuyên... Đầu heo này, anh đè chết em rồi, mau dậy đi.”

Sở Lăng Xuyên khẽ chống thân thể, nhưng không có hoàn toàn buông ra, mà cúi đầu hôn lên lưng cô, tay kéo quần ngủ cô xuống, sau đó xé hông quần lót cô.

Hôn triển miên, dây dưa, anh dùng tay giữ hông cô, để cô nằm trên giường, mà anh dùng phương thức ôn nhu chậm rãi tiến vào...

Buổi sáng hôm sau, Tổ Tổ dậy trễ, cũng không để ý đến điểm tâm, đi rửa mặt đánh răng, xem lại gương mặt mình đã đỡ chưa, sau đó gọi Sở Lăng Xuyên đưa mình đi làm, ai bảo anh yêu cầu vô độ cả đêm, hại cô ngủ trễ như vậy.

Sau khi Tổ Tổ đến trường học, cô bị lãnh đạo gọi lên giáo huấn một trận, thân là nhà giáo, thế nhưng đánh nhau trước mặt mọi người, gây ra ảnh hưởng vô cùng kém.

Mặc dù không phải cô gây sự trước nhưng quả thật ngày hôm đó cô quá kích động rồi, nhiều người nhìn như vậy, thật sự ảnh hưởng đến hình tượng, chỉ là cô bị đánh không rõ ràng như vậy, cô không nhẫn nhịn được, đó không phải phong cách của cô.

Lãnh đạo hỏi có chuyện gì xảy ra, cô chỉ nói không biết đối phương, cuối cùng chuyện này cứ kết thúc như vậy, đồng nghiệp hỏi, cô cũng nói là mình không biết. Mặc kệ mọi người có tin hay không, dù sao cô chỉ có lời giải thích này.

Sắp đến giờ tan tầm, Tổ Tổ nhắn tin cho Sở Lăng Xuyên hỏi mấy giờ anh về, anh nói là không xác định, bảo cô tự về trước, chú ý an toàn, cô cũng dặn dò anh rồi cắt điện thoại.

Hôm nay là chủ nhật, cho nên sau khi tan việc Tổ Tổ đi siêu thị, Sở Lăng Xuyên trở về trong nhà phải chuẩn bị đồ ăn, bình thường mình cô thì thường đơn giản.

Bởi vì siêu thị cách chung cư không xa nên Tổ Tổ đi bộ, lúc này trời đã tối rồi, cô cảm thấy có người đi sau lưng mình.

Cô quay đầu nhìn lại thì không có ai, sau đó vẫn cảm thấy có người phía sau, cô nghiêng mặt, thấy một bóng đen, cô hoảng loạn, gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, chỉ vài phút bên kia bắt máy, Tổ Tổ vội vàng nói: “Sở Lăng Xuyên, anh chưa về nhà sao? Hình như em bị theo dõi!”

Tổ Tổ nói xong, Sở Lăng Xuyên không trả lời, cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân đằng sau càng ngày càng nhanh, càng ngày càng vang, cô sợ đến nỗi bỏ hết mọi thứ trong tay mà chạy.

Mới vừa chạy không xa, eo cô bị túm lại, Tổ Tổ đâm đá loạn xạ, còn kêu loạn lên: “A, biến thái, buông ra, buông ra!”

Cô vừa nói xong thì người lạ mặt trực tiếp ôm ngực mình, a, thật biến thái. Tổ Tổ đang sợ hãi, một cái hôn rơi trên mặt cô, tiếp theo là một tràng cười truyền đến.

Tổ Tổ vội vàng quay đầu lại, dưới ánh đèn mờ mờ cô thấy được gương mặt tuấn tú đáng đánh đòn, cô trợn mắt, sợ hãi không còn, mà chỉ là tức giận, “Sở Lăng Xuyên, cái người lưu manh này, anh làm em sợ hết hồn, đáng ghét!”

Sở Lăng Xuyên cúi đầu hôn lên môi cô, ôm cô vào trong ngực, khóe môi còn vương ý cười, “Vợ, anh sai rồi, anh là đang về nhà không thấy em nên mới ra đón em, anh chỉ đùa thôi mà, đừng nóng giận, về nào, mình về nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Nghi Ngờ Có Thêm Một Tiểu Xuyên Xuyên (2)

Editor: Uyên Xum

Vừa tức vừa buồn cười, Tổ Tổ trợn mắt nhìn anh, cô chợt nhận ra đồ mình cầm tay đã không còn, “À, em mới vừa mua đồ lại không thấy đâu rồi.”

Sở Lăng Xuyên khom lưng, nhấc lên một túi đồ, “Cái này phải không? Anh thuận tay cầm luôn rồi.”

Tổ Tổ hết nói nổi, Sở Lăng Xuyên ôm bả vai cô đi vào chung cư, đến thang máy, có người từ bên trong đi ra, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên nhường đường cho họ.

Là một người đàn ông đang chờ một người phụ nữ, bụng của cô ấy đã rất to rồi. Tổ Tổ nhìn bụng cô ta lập tức ngây ngốc tại chỗ, ánh mắt phức tạp nhìn theo.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy không thích hợp, cũng hiểu vì sao, bởi vì anh cũng đau, cũng xúc động, anh vỗ bả vai cô, “Tốt lắm, bảo bối, về nhà thôi!”

Lúc này Tổ Tổ mới hoàn hồn, cô đi theo Sở Lăng Xuyên lên phòng, mãi cho đến cửa cũng không nói một câu nào, Sở Lăng Xuyên vào bếp cắt đồ, khi đi ra anh không thấy Tổ Tổ đâu.

Phòng vệ sinh có người, anh đẩy cửa vào, Tổ Tổ lập tức quay mặt đi, hình như cô đang lau nước mắt, cô khóc sao? Anh đi đến, hai tay bưng lấy mặt cô, để cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt ràn rụa.

Lòng Sở Lăng Xuyên co rút đau đớn, anh ôm cô thật chặt. Chuyện đã qua lâu như vậy nhưng cô không có biện pháp quên đi đau đớn này, có lẽ đã phai nhạt nhưng một khi bị nói đến cô vẫn không thể kìm nén bị thương.

“Muốn khóc thì hãy khóc đi.” Anh hôn lên trán cô, anh không biết làm thế nào để an ủi cô, mà Tổ Tổ cũng không cách nào kiềm chế uất ức, cô khóc thất thanh.

Nghe tiếng khóc của cô, Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ lên, hôn cô, sai bước về phòng ngủ, hai người ngã lên giường.

Nụ hôn của anh nóng bỏng, vội vã, cời hết từng lớp quần áo của cô. Cô không biết vì sao anh lại như vậy, khi anh đang giữ quần cô, nghẹn ngào hỏi: “Sở Lăng Xuyên, anh... anh làm gì đây?”

Sở Lăng Xuyên đứng dậy lưu loát cởi y phục mình, đỡ Tổ Tổ dậy, một lần nữa áp đảo, nụ hôn rơi trên mặt cô, giọng nói có chút khàn khàn, kích động, ni non: “Bảo bối, chúng ta lại sinh một đứa nữa, anh muốn một đứa bé thuộc về chúng ta, lại muốn một...”

“À!” Tổ Tổ trong lúc nhất thời có chút mù mịt, anh muốn ư, cô vẫn chưa nghĩ ra, sao tự nhiên anh lại vội vã kích động như vậy, là bởi vì sự bi thương của cô sao? “Không cần suy nghĩ, bảo bối, chúng ta sẽ sinh một đứa... Bảo bối, anh muốn em”

Sở Lăng Xuyên nói xong hôn lên môi cô, vội vã như vậy, không thể chờ đợi, một màn cao trào, kịch liệt khiến Tổ Tổ vô lực chống đỡ, một tia lí trí cũng bị anh đánh bay.

Sau khi cả hai cùng bình tĩnh, hai người thân mật ôm nhau, anh ngắm nhìn cô, cô nhìn chăm chăm anh, không nói một câu, chỉ có ánh mắt biểu thị cho tất cả.

Hai người cứ nằm lười biếng như vậy, không biết đã trải qua bao lâu, Tổ Tổ lắc đầu, xoa bụng, đá đá anh, “Em đói rồi!”

Sở Lăng Xuyên nhìn chăm chăm Tổ Tổ, mặt sệt sệt: “Vợ, anh đã hết lương thảo đạn dược rồi, không thể tái chiến nữa.” Nói xong còn sờ đầu Tổ Tổ, “Vợ, em lại muốn rồi hả?”

Người đàn ông này, anh nghĩ đi đâu vậy, lại còn bắt bẻ cô, Tổ Tổ đỏ mặt, cảm gối đánh anh, “Sở Lăng Xuyên, anh là đồ lưu manh!”

d

Hai người cười đùa, sau đó cùng đi tắm, mặc quần áo ngủ, Sở Lăng Xuyên đi làm cơm tối, nhìn thời gian đã mười giờ, hai người giằng co lâu như vậy, lực chiến đấu của Sở Lăng Xuyên không thể khinh thường.

Bởi vì đã muộn, hai người lại quá đói, cho nên cơm tối làm đơn giản, Sở Lăng Xuyên ăn hai bát, còn Tổ Tổ chỉ ăn nửa bát.

Ăn no nhưng không buồn ngủ, hai người nằm trên giường xem ti vi, Sở Lăng Xuyên vuốt ve bụng cô: “An Nhục Tổ, khi anh không ở nhà, em đừng tự giày vò bản thân, biết chưa?”

Người đàn ông này, anh nghĩ là một lần có thể khiến cô mang thai sao, Tổ Tổ cũng hết cách, tâm tình của cô rất tốt, đưa tay sờ đầu anh, “Sở Lăng Xuyên ngoan nha, cách mạng còn chưa thành công đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa, chuyện như vậy không phải một lần có thể thành, ài, không còn sớm nữa, ngủ thôi.”

“Vậy thì cố gắng một lần nữa.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại đẩy cô nằm trên sofa, bọn họ cùng nhau tạo người. Tổ Tổ vô số oán niệm, đúng là tự mình tìm, tại sao lại nói vẫn cần cố gắng chứ!

Buổi sáng lúc Tổ Tổ tỉnh dậy, Sở Lăng Xuyên không có ở đây, anh chỉ để lại một tờ giấy, anh nói mình đi làm việc, điểm tâm để ở phòng bếp, dặn cô ăn xong thì cứ ở nhà chơi đợi anh trở về.

Tô Tô mè neho rồi giường, cô rửa mặt rồi ăn điểm tâm, định về nhà cha mẹ nhưng gọi điện thì mới biết họ không có nhà nên đành thôi.

Cô ở nhà chờ Sở Lăng Xuyên trở lại, nhưng vừa mới đi thư phòng thì Tiểu Nhiên gọi điện thoại đến, nói là đi chơi cùng với cả Hàm Hàm, Tô Tô hớn hờ đồng ý.

Ba người hẹn nhau ở một quán cafe, cảnh trí rất tốt, yên tĩnh, nhà nhận, vị trí độc lập, rất có cảm giác riêng tư.

Tô Tô đến trễ nhất, lần này gặp mặt, cô nhanh chóng cảm thấy Tiểu Nhiên có gì đó không đúng.

Tô Tô ngồi xuống, đưa tay sờ mặt Tiểu Nhiên một cái, Tiểu Nhiên lắc đầu, “Không có việc gì, chỉ là mấy hôm nay không nghỉ ngơi tốt.” Nói xong cô nhìn lại Tô Tô, “Tớ thấy cậu mặt mày hớn hờ, không phải là Sở Lăng Xuyên về rồi chứ?”

“Đi đi, đừng có đùa nữa, nếu không tớ cho cậu một trận!” Tô Tô nổi giận, hai người kia cười ha ha, lúc này Hàm Hàm nhìn một lượt Tô Tô và Tiểu Nhiên, cẩn thận mở miệng, “Tiểu Nhiên, Minh Thành có bạn gái, cậu có biết không?”

Tô Tô giật mình, nhìn sang Tiểu Nhiên, nhưng cô ấy lại trưng ra bộ dáng không sao cả, uống một hợp cafe nói: “Biết, có thì có thôi, anh ta với tớ chẳng có quan hệ gì.”

“Tiểu Nhiên, cậu và Minh Thành đã xảy ra chuyện gì rồi?” Mặc dù Tô Tô rất ít tham dự vào chuyện của Tiểu Nhiên, nhưng cô biết hai người này mặc dù luôn miệng nói không có liên quan, nhưng sự thật thì không đơn giản như vậy.

Tiểu Nhiên thở dài, “Chuyện của hai chúng ta à, ài, anh ta theo đuổi tớ.. tớ không đồng ý, nhưng sau đó lại hồ đồ lên giường với anh ta, mà sau đó tớ mới biết, ban đầu là tớ cưỡng hôn, khiến anh ta mất thể diện, cho nên anh ta phải lấy bù lại.”

Đây có phải là anh ta bắt ép tớ không, các cậu nói xem anh ta có vô sỉ không? Cho nên tớ nói với anh ta chỉ có thể là người xa lạ, tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau.

“Không phải chứ?” Hàm Hàm nhủ mảy, nhớ lại tên khốn La Vĩ Khôn cặn tàu rầu rắng, không nhịn được nói: “Tên tiểu tử này thật sự có ý định đó không nhì?”

“Có phải cậu hiểu lầm anh ta không?” Tô Tô cảm giác Thiệu Minh Thành chắc chắn là người đơn thuần, hơn nữa cô nhìn ra được, Tiểu Nhiên có chút tình cảm với anh ta, nhưng hai người này... chỉ mong giữa bọn họ là hiểu lầm.

Giống như cô và Sở Lăng Xuyên, rõ ràng rất tốt, nhưng chỉ vì hiểu lầm mà gây gỗ muốn ly hôn, cô nhận không được khuyên: “Nếu thật sự là như vậy thì anh ta quả thật bị ôi, tớ sẽ không nói nữa, nhưng nếu như chỉ là hiểu lầm, Tiểu Nhiên, có phải cậu nên nghe anh ta giải thích một chút không?”

“Là anh ta nói không phải hiểu lầm, An Nhượng Tô, sao cậu lại nói chuyện thay anh ta?”

Tô Tô đánh nhẹ một cái vào gáy Tiểu Nhiên, “Tớ đây không phải vì cậu mà suy nghĩ sao, nếu như chỉ vì hiểu lầm mà bỏ qua người trong lòng thì đến lúc hối hận cũng không kịp.”

“Còn lâu tớ mới thích anh ta.” Tiểu Nhiên nói xong bị Hàm Hàm và Tô Tô nhìn khinh bỉ, hai người rất ăn ý nói: “Có thích hay không chính cậu rõ ràng nhất.”

Hai người trăm miệng một lời, lúc này Tiểu Nhiên lại ngơ ngác, nhìn về phía đối diện, Tô Tô và Hàm Hàm không hiểu, quay đầu lại thì thấy Thiệu Minh Thành, vừa nhắc tào tháo, tào tháo đến.

Về mặt Thiệu Minh Thành lạnh nhạt, bỏ qua Tô Tô và Hàm Hàm, trực tiếp đi đến trước mặt Mạc Tiểu Nhiên, nắm cánh tay cô ấy, “Đi theo anh, anh có lời muốn nói với em.”

Tiểu Nhiên cau mày, có chút không vui, hất tay anh ta ra, “Anh là ai, sao tôi phải đi theo anh, hơn nữa tôi cũng không có gì để nói với anh, chúng tôi đang còn nói chuyện, làm phiền anh rồi đi.”

Nhìn hai người giương cung bạt kiếm, Tô Tô vội vàng nói, “Hai người có gì từ từ nói, Minh Thành, cậu bình tĩnh một chút.”

Thiệu Minh Thành chỉ tay về phía Tiểu Nhiên, hỏi: “Mạc Tiểu Nhiên, em nói đi, có phải em mang thai?”

Tô Tô và Hàm Hàm đều sững sốt, mang thai? Mọi người đều nhìn về phía Tiểu Nhiên.

“Tôi mang thai hay không có quan hệ với anh sao? Anh.. anh đúng là không thể nói lý.” Mặt Tiểu Nhiên giễu cợt, giống như câu hỏi của Thiệu Minh Thành rất buồn cười.

“Đứa bé là của anh, chẳng lẽ không có quan hệ với anh sao?”

“Bây giờ tôi trực tiếp nói cho anh biết, tôi không mang thai, nếu có mang thai cũng không phải của anh.” Tiểu Nhiên nói xong, Thiệu Minh Thành để một que thử thai lên bàn.

Mạc Tiểu Nhiên liếc mắt muốn nói gì đó nhưng người đã bị Thiệu Minh Thành lôi dậy, Tô Tô và Hàm Hàm vội vàng ngăn lại.

“Thiệu Minh Thành, cậu bình tĩnh chút.”

“Đúng vậy, anh đừng làm Tiểu Nhiên bị thương.”

Tổ Tổ và Hàm Hàm trước sau khuyên, nhưng anh ta giống như mất lí trí, mặt lạnh không nói lời nào, trực tiếp kéo Tiểu Nhiên đi, Tiểu Nhiên kháng nghị lại bị Thiệu Minh Thành bế lên, bước nhanh rời đi.

“An tiểu thư, ông chủ muốn mời cô qua ngồi một chút.”

Người đàn ông này nhìn không có ý gì tốt, Tổ Tổ không phản ứng, muốn tránh anh ta đi vào trong, nhưng cô bị ngăn lại, “An tiểu thư, xin mời.”

“Tôi không biết anh.” Tổ Tổ nói xong trực tiếp đi thẳng, lại bị nam nhân kia kéo đi tránh tất cả an ninh, đi đến chiếc xe bên cạnh tiểu khu.

Qua cửa sổ xe, cô nhìn thấy người phụ nữ được gọi là Chị Hoa kia.

Chị Hoa nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình, sau đó ngẩng đầu, cười, “Cô giáo An, chúng ta lại gặp mặt. Lên xe đi, tôi đợi cô ở đây cũng hơi lâu rồi. Hôm nay tôi phải tiếp đãi cô thật tốt.”<>

Tổ Tổ cau mày nhìn cô ta, muốn thoát khỏi sự giam cầm của cô ta, tuy nhiên người đàn ông kia mở cửa xe, đẩy cô vào bên trong, tuy nhiên lúc này có một chiếc xe trắng xanh dừng lại, một bóng dáng bằng tốc độ nhanh nhất lao đến, túm được người đàn ông, người đàn ông bị đau nên buông lỏng Tổ Tổ ra.

Tổ Tổ quay đầu lại nhìn, là Sở Lăng Xuyên, cô vội vàng lui ra, Sở Lăng Xuyên dùng tay kéo anh ta về phía sau, mặt đỏ bừng đỏ bừng, vung tay trực tiếp vậy ngã người đàn ông trên mặt đất.

Lúc này trên xe xông đến vài người mặt hung ác, vây xung quanh Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên, trong tay đều cầm gậy gộc. Sở Lăng Xuyên cũng không sợ những người này, nhưng vẫn phải cảnh báo bọn họ: “Các người tốt nhất không nên làm ra hành vi vi phạm pháp luật.”

Mấy người không chú ý đến cảnh cáo của Sở Lăng Xuyên, một trong những người đó phang cây gậy hết sức lực về phía Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên đứng sừng sững bất động, buông Tổ Tổ ra, một tay bắt được đầu gậy, hai người giằng co, Sở Lăng Xuyên dùng tay còn lại đánh chiếc gậy gãy làm đôi.

Người kia nhìn đoạn gỗ còn dư lại trên tay mình, mặt hốt hoảng, theo bản năng lui về sau, mấy người còn lại cũng không dám đi lên, bọn họ không có cây gậy thì làm sao chịu được đòn chứ?

Vừa nhìn đã biết gặp cao thủ rồi. Mấy người muốn cùng nhau xông lại thì một chiếc xe màu đen dừng lại đằng sau, một người đàn ông mở cửa xuống xe.

Tổ Tổ mở to mắt, cô đột nhiên cảm thấy những người xấu này không đáng sợ bằng Sở Lăng Xuyên, bởi vì người đến không ai khác chính là Thẩm Hạo Vũ! Tổ Tổ run lên, Sở Lăng Xuyên mà biết cô nói dối anh thì cô xong rồi.

Chị Hoa thấy Thẩm Hạo Vũ, từ trên xe bước xuống, chằm chọc nói: “Ồ, Thẩm Hạo Vũ, đến thật kịp thời, làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, người nào lắm mồm như vậy, còn có thể thông báo cho anh kịp thời?”

Sắc mặt Thẩm Hạo Vũ u ám, lạnh nhạt khuyên chị Hoa, “Đừng làm bậy, trở về!”

Chị Hoa không nghe, “Em không về! Không cần anh quan tâm!”

“Em nào loạn đủ chưa?” Thẩm Hạo Vũ rất cuộc nổi giận.

“Em nào loạn?” Chị Hoa tức giận đẩy Thẩm Hạo Vũ ra, “Không phải em chỉ tát cô ta một cái sao, anh lại hung dữ với em, cô ta đập em thì anh lại đi an ủi cô ta, anh nên rõ ràng, hiện tại ai mới là người phụ nữ của anh?”

Chị Hoa nói xong, mặt Sở Lăng Xuyên trầm xuống, còn Tổ Tổ thì co rúm lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Tôi Nay Chủ Động Hiến Thân

Vì Thẩm Hạo Vũ đến, trận đánh nhau ngừng hẳn, cũng không kinh động đến cảnh sát, chỉ là trước khi đi Sở Lăng Xuyên có gọi chị Hoa lại nói gì đó.

Mặt chị Hoa giống như bị đá kích, không lên tiếng, cuối cùng quay người rời đi. Sở Lăng Xuyên lại bình tĩnh ôm bả vai Tổ Tổ đi vào trong xe, tắt cả mọi ngòi ai đi đường này.

Tổ Tổ hết sức lo lắng, lái xe vào chung cư, một câu Sở Lăng Xuyên cũng không nói, một bộ mặt nghiêm túc như muốn ăn thịt người. Xe ngừng lại, hai người đang định xuống xe, điện thoại Sở Lăng Xuyên lại vang lên. {dien-d-lê.qd}

Sau khi anh bắt máy, Tổ Tổ chỉ nghe được anh nói: “Vâng, con biết rồi, con về liền.”

Nói xong anh cúp máy, mặt lạnh nói với cô: “Đi lên thu dọn đồ đạc, anh đưa em về nhà cha mẹ.”

Đây là anh muốn đi sao? Nhanh vậy, hơn nữa lại là sau khi xảy ra chuyện này. Tổ Tổ định nói không cần, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh băng của anh, cuối cùng đành phải xuống xe, đi lên thu dọn đồ đạc, ai bảo cô làm chuyện sai trái chứ?

Sở Lăng Xuyên để Tổ Tổ thu dọn đồ đạc về nhà ba mẹ cũng là vì lo cho sự an toàn của cô, mặc dù anh xác định những người đồ sẽ không trở lại, nhưng anh vẫn không yên lòng để cô một thân một mình ở đây.

Không cho cô sắc mặt tốt cũng bởi vì bị cô làm cho tức chết, người phụ nữ này, vậy mà dám nói dối anh, thì ra khóc đau lòng như vậy là vì Thẩm Hạo Vũ, Sở Lăng Xuyên thật muốn chửi người quá đi.

Có điều đi vội vã, không có thời gian nói chuyện với cô, như vậy cũng tốt, yên tĩnh một chút, tiết kiệm được những lời khó nghe trong lúc không không chế nổi tính khí thối tha của mình, nhóc con, chờ lần sau anh về sẽ tính sổ với cô.

Tổ Tổ thu dọn đồ đạc rất nhanh, sau khi lên xe, Sở Lăng Xuyên liền cho xe chạy. Áp suất trong xe thấp đến nghẹt thở, đến khu chung cư chỗ ba mẹ vợ, cô định xuống xe, nhưng lại thấy anh không có ý muốn xuống, cô mới mở miệng: “Anh không lên sao?”

“Không có thời gian, thay anh thăm hỏi ba mẹ, đi đi.” Anh nói hơi gấp gáp, biểu hiện lạnh nhạt, là có chuyện gấp hay bởi vì đang tức giận đây, cô không đọc được nội tâm của anh.

“Sở Lăng Xuyên, chuyện hôm nay em...”

“Để sau hẵng nói.”

Sở Lăng Xuyên ngắt lời Tổ Tổ, rõ ràng không muốn nói nhiều, hoặc là thật sự không có thời gian. Tổ Tổ lập tức im lặng, mở cửa xuống xe, mà anh cũng nhanh chóng nổ máy chạy đi.

Tổ Tổ về nhà mẹ, ưu sầu cả buổi chiều, hai người lại quay về lúc cãi nhau rồi. Cô biết, Sở Lăng Xuyên nhất định rất tức giận, cô nói dối, còn diễn trò, lừa anh sưng sốt, còn để anh phải đau lòng do đánh một người phụ nữ xấu xa nói dối lừa đảo như cô, anh đau lòng, tức giận biết bao?

Lời nói dối của cô không khác gì chứng minh cho Sở Lăng Xuyên thấy, trong lòng cô quan tâm Thẩm Hạo Vũ cỡ nào, cô trốn trong nhà vệ sinh khóc một mình, được anh ôm vào lòng an ủi dỗ dành vì đau lòng một người đàn ông khác chứ không phải vì bị đánh.

Anh có thể tưởng tượng được, bởi vì bị Thẩm Hạo Vũ và à kia kích thích, cô lại quan tâm Thẩm Hạo Vũ, cho nên mới có thể gào khóc thương tâm như vậy, trong lúc vô hình cô đã đẩy anh vào vị trí thật tức cười, khiến anh thương tâm.

Nghĩ tới ngày ấy anh đau lòng vì cô, tức giận, nóng nảy vì cô bị đánh, vậy mà cô lại nói dối, diễn kịch với anh, lòng cô càng thêm bấn loạn, cô đã làm chuyện ngu xuẩn gì vậy trời?

Tổ Tổ thấy lần này thực sự to chuyện rồi. Cô phải thật nghiêm túc, thái độ chân thành nói xin lỗi mới mong anh hết giận, nhưng cách gì bây giờ? Xem ra có ăn vạ cũng vô ích.

Cô phải làm sao nhận lỗi với anh để anh thấy cô thật sự biết sai mà tha thứ cho cô đây? Lần này anh đi không biết khi nào mới có thể gặp lại. Buồn quá đi.

Trong lúc buồn bực lại nghĩ đến Tiểu Nhiên, không biết dạo này cô nàng và Thiệu Minh Thành thế nào rồi, định gọi điện thoại hỏi xem sao, vậy mà không ai bắt máy, mấy người này thật phiền phức nha.

Cuối cùng đến chủ nhật Tổ Tổ và Hàm Hàm cũng liên lạc được với Tiểu Nhiên, hẹn cuối tuần sau gặp. Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cũng gọi điện cho nhau một lần, anh nói đang vội liên tục cúp luôn, Tổ Tổ cũng không biết anh đang nghĩ gì nữa.

Một tuần trôi qua thật nhanh, sáng đi làm chiều về nhà, chị Hoa đó cũng không thấy xuất hiện nữa. Bận rộn một tuần, Tổ Tổ lại nghênh đón chủ nhật, đã đến hẹn gặp nhau với Tiểu Nhiên.

Ba người tụ họp ở nhà Hàm Hàm, nhìn vẻ mặt bồn bực của Tiểu Nhiên, Hàm Hàm mở miệng trước hỏi: “Tiểu Nhiên sao vậy? Hai người lại cãi nhau hả?”

Tiểu Nhiên vỗ bàn, hùng hổ nói: “Các cậu nói có người đàn ông nào như anh ta không, muốn tởm lây anh ta, nghĩ mình là ai chứ? Mắc mớ gì tởm phải gả cho lão, vì một đứa bé sao, tởm có bị điên đâu?”

Tổ Tổ và Hàm Hàm đều ngây người, Tiểu Nhiên thật sự mang thai con của Thiệu Minh Thành sao? Tổ Tổ vỗ nhẹ lưng Tiểu Nhiên: “Đừng nóng, bình

tình nào. Thế cậu định làm gì giờ? Cậu thích anh ta, con cũng có luôn, vậy kết hôn không phải rất tốt sao?”

Tiểu Nhiên lại hạ giọng nói: “Tớ là tớ không muốn anh ta chịu trách nhiệm, giữa bọn tớ chỉ là một trò chơi, tớ không thể đánh cược cả đời vào trò chơi và đứa bé này được.”

Hàm Hàm nhìn chằm chằm bụng Tiểu Nhiên hỏi: “Vậy đứa nhỏ trong bụng cậu phải làm thế nào?”

Tiểu Nhiên nhụt chí, ỉu xiu: “Không biết nữa. Có điều tớ cảnh cáo các cậu, không được nói cho ai biết đây là con của anh ta. Tớ đã một mực khẳng định đứa bé không phải của lão rồi.”

Tổ Tổ tròn tròn hai mắt, “Vậy Thiệu Minh Thành có phản ứng gì? Hẳn tin thật hả?”

“Dám không tin hả, không tin thì tớ dẫn người khác tới trước mặt anh ta, hẳn có thể không tin sao?” Tiểu Nhiên nghĩ lại lúc Thiệu Minh Thành nghe cô nói đứa bé không phải của anh ta, thiếu chút nữa giờ tay đánh cô nhưng cuối cùng lại nện một cái vào tường. Nếu không phải lúc trước anh ta từng nói mình theo đuổi cô cũng chỉ là vui đùa một chút, cô còn tưởng anh ta yêu cô cơ đấy.

Cho nên, một người nói chỉ muốn chơi đùa cô một chút, làm sao cô có thể lấy người như vậy, coi như cô làm mẹ đơn thân, cũng không cần anh ta chịu trách nhiệm, thật quá ti tiện mà, tưởng dễ bắt nạt cô chắc.

Hàm Hàm tưởng tượng tới nét mặt của Thiệu Minh Thành khi nghe Tiểu Nhiên nói đứa bé không phải của anh ta, khẽ rùng mình, bày tỏ sự đồng cảm nói: “Tớ đoán Thiệu Minh Thành chắc tức chết rồi hả?”

“Vẫn là Tổ Tổ hạnh phúc nhất.” Tiểu Nhiên cảm khái, “Gặp được một người đàn ông quan tâm mình lại chung tình, còn tớ sao lại gặp một lần lại vớ phải đàn ông cặn bã như này chứ. Tớ nói nè An Nhục Tổ, cậu phải đối xử tốt với chồng một chút, chủ nhật gì đó đi thăm anh ta đi, làm người vợ tốt, đừng có nghĩ tới Thẩm Hạo Vũ kia nữa, kẻ đó không đáng tin tí nào.”

Thật là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, nhớ tới cảnh ngộ của mình, Tổ Tổ lại càng rối rắm, ai oán uy hiếp hai tỷ muội tốt: “Đừng nhắc tới hai người này, nếu không tớ và các cậu lại xoắn đít cả lên bây giờ.”

Tiểu Nhiên và Hàm Hàm đồng thời nhìn về Tổ Tổ, Hàm Hàm kéo tay cô, “An Nhục Tổ, cậu lại sao rồi?”

Hàm Hàm đưa tay chọc chọc ót Tổ Tổ, “An Nhục Tổ, vừa nãy tớ khen đồng chí Sở Lăng Xuyên nhà cậu, đối xử với cậu thật tốt, là người chồng quốc dân. Giờ tớ phê bình cậu nha. Mặc dù cậu từng yêu, từng chờ đợi Thẩm Hạo Vũ, nhưng anh ta cũng được xem như người đàn ông phụ bạc rồi còn gì?”

Chồng cậu đối xử tốt với cậu như vậy, cậu lại đau lòng vì anh ta, khốc lốc, lại còn nói dối ông xã nhà cậu, tất nhiên, lời nói dối vô hại là tốt, nhưng hành động của cậu đã làm tổn thương nghiêm trọng đến trái tim và lòng tự ái của chồng cậu đấy.

“Hả, đau lòng nửa ngày, thì ra là vì Thẩm Hạo Vũ ở đó già mồm, người đàn ông rộng lượng đến đâu cũng có giới hạn thôi. Tớ thấy chồng cậu thật đáng thương, sao cậu lại cố chấp như vậy chứ?”

“Tớ cũng có muốn vậy đâu, tớ rối rắm sắp chết rồi, đáng lẽ tớ nên thẳng thắn với anh ấy ngay từ đầu, dù sao cũng tốt hơn là nghe được từ trong miệng người khác. Bây giờ không biết làm sao cho anh ấy hết giận đây.” Tổ Tổ khổ não vô cùng, hận không thể quay ngược thời gian, đáng tiếc trên đời này không có thuốc hồi hận, “Anh ấy chắc chắn rất giận.”

“Tiểu Nhiên cũng không nhìn được mà mắng Tổ Tổ: “An Nhục Tổ, cậu giác ngộ chút đi. Cứ cho là Sở Lăng Xuyên rộng lượng không giận cậu, nhưng nội tâm cũng tổn thương ít nhiều chứ? Cậu tỏ chút thành ý, thật tâm nói xin lỗi, nhận sai với người ta đi, an ủi tâm hồn bé bỏng đang bị thương của ai đó thôi. Không thể để người ta nhường nhịn cậu mãi được, chỉ có cái đầu này của cậu là cao quý hả? Lúc nên cúi đầu thì cúi, trăm lợi mà không có hại.”

“Tớ cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc đó một cú điện thoại gọi anh đi mất tiêu, tớ muốn cúi cái đầu cao quý này xuống cung chẳng có cơ hội. Mấy ngày nay anh ấy bận tới nỗi không có thời gian nhận điện thoại của tớ nữa kia...”

Tổ Tổ nói xong lại không nhìn được thờ ơ, Hàm Hàm lại nói: “Gọi điện thoại không tính là thành ý, tớ thấy cậu nên đi chịu đòn nhận tội, chừa mặt ra mà nhận sai đi, lấy lòng, nịnh nọt ông xã của mình chứ có gì đâu mà mất mặt.”

“Tự mình đi sao? Nhớ lại lúc đó mặt mày xanh mét Tổ Tổ đã bần rùn tay chân, nhưng mà chính vì anh như vậy nên cô mới phải đi, để cho cái mặt xanh mét kia của anh phải tươi cười, “Đi, ngày mai sẽ đi!”

“Được, bọn này ủng hộ cậu, đi.” “Uhm, mạnh mẽ lên cô gái.”

Hàm Hàm và Tiểu Nhiên cùng nhau khích lệ Tổ Tổ, không thể để cô trở thành người có phúc mà không biết hưởng, hai người đều cảm thấy Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên rất xứng đôi, còn Thẩm Hạo Vũ kia không xứng chút nào, lúc đầu hai người này nói yêu đương hẹn hò đã biết là không có kết quả rồi.

Hai cô cảm thấy Thẩm Hạo Vũ có một loại cảm giác nhàn nhạt, đối với cái gì cũng không thật sự quan tâm, rất đậm nhạt. Đối với tình yêu hay Tổ Tổ chắc cũng như vậy, cho nên ngày đó hai cô mới phản đối Tổ Tổ và anh ta ở bên nhau, nhưng Tổ Tổ lại cố chấp, yêu sâu đậm, thích đáng về lạnh lùng siêu thoát của Thẩm Hạo Vũ. Quả nhiên, cuối cùng nói đi liền đi, cũng không nói có trở lại hay không.

Nhưng những lời này, Hàm Hàm chỉ có thể để trong lòng, không thể nói ra. Kiên quyết ủng hộ Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên tương thân tương ái, tốt nhất là quên phắt cái anh chàng Thẩm Hạo Vũ kia đi, một lòng một dạ đối tốt với Sở Lăng Xuyên.

Ba người tám chuyện một lát mới giải tán, rắc rối của ai người nấy lo. Hôm sau Tổ Tổ liền vác túi lớn túi nhỏ lên đường đến chỗ Sở Lăng Xuyên, vật lộn đến hơn 10 giờ, cô đứng ở cửa ra vào gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, bên kia bắt máy, cô thấp thòm nói: “Sở Lăng Xuyên, em đang ở cửa bộ đội, anh tới đón em được không?”

Hình như bên kia hơi sừng sốt, tiếp theo chỉ nghe anh dứt khoát lạnh lẽo nói: “Chờ chút.”

Nói xong liền cúp, thái độ vẫn vậy, xem ra một tuần nay cũng không bớt giận tí nào. Tổ Tổ đợi khoảng hai mươi mấy phút thì thấy một chiếc xe con, là xe của Sở Lăng Xuyên, nhưng người lái lại không phải anh, là chính ủy.

Chính ủy rất nhiệt tình, mặc dù giải thích Sở Lăng Xuyên đang bận, nhưng Tổ Tổ vẫn cảm thấy mát mát, Sở Lăng Xuyên đang phủ đầu ra oai với cô sao? Được rồi, cho dù vậy cô cũng phải đến!

Lần này không đến thẳng khu người thân mà đi vào trụ sở quân khu, ký túc xá của Sở Lăng Xuyên, thu xếp cho cô ổn thỏa, chính ủy lại nói vài câu mới rời đi.

Tổ Tổ ngồi xuống giường đơn thượng đẳng của anh chờ anh về, nhưng đợi mãi đến trưa mà chẳng thấy bóng dáng người đâu, chỉ có thông tin viên (nhân viên truyền tin) tới đưa cơm, nói Sở Lăng Xuyên đang bận, buổi trưa không đến.

Đành vậy, cô biết anh bận, cũng biết ngày nghỉ của mọi người chưa chắc đã là ngày nghỉ của Sở Lăng Xuyên, cô cảm ơn thông tin viên rồi ngồi ăn cơm trưa một mình.

Buổi trưa mơ màng ngủ được một giấc, tỉnh dậy vẫn không thấy anh về, cô lại chỉ có thể nhàm chán tiếp tục đợi, chắc buổi tối anh sẽ trở về thôi.

Nhưng lần này Tổ Tổ đành phải thất vọng, buổi tối anh chỉ gọi một cú điện thoại bảo cô cứ ăn cơm nghỉ ngơi trước, có thể anh rất khuya hoặc không về được, nói xong thì mất tăm luôn.

Anh bận đến nỗi về nhìn cô một cái cũng không được sao? Hay là anh không muốn nhìn thấy cô, vẫn còn giận cô, nhưng cho dù tức giận cũng không thể trốn tránh không gặp như vậy được? Thật không giống phong cách của anh chút nào.

Ăn tối xong, cô ngủ lại đây một đêm, anh vẫn không về. Sáng sớm đến doanh bộ tìm anh vẫn không thấy đâu, Tổ Tổ đành tạm biệt, có đợi thêm cũng không ích gì.

Chuyến này cô đi hoàn toàn thất bại và mất mát, trước khi về vẫn ới anh một tiếng mà anh cũng không thèm lý mặt, khó chịu rồi nha.

Ngay cả cơ hội nói lời xin lỗi cũng không cho cô, chuyện cô dối gạt anh là cô không đúng, nhưng cũng không đến nỗi tội ác tày trời mà, anh lại hờ hững với cô như vậy? Thật quá đáng.

Về đến nhà thì nhận được điện thoại của Mạc Tiểu Nhiên, hỏi tình hình của cô và Sở Lăng Xuyên, cô thều thào nói: “Kế hoạch thất bại. Người ta không chịu gặp tớ.”

“Không chịu gặp? Sao hẹp hòi vậy? Cậu đừng vội giận, chờ chút, để tớ, chắc chắn tuần sau sẽ để cậu gặp được anh ta.”

Được Tiểu Nhiên cổ vũ, Tổ Tổ hào hứng trở lại, tuần sau á, không biết anh có về không, tốt nhất là anh có thể trở về, bọn họ có thể nói chuyện rõ ràng, cô sẽ tự kiểm điểm sâu sắc.

Những ngày kế tiếp, Sở Lăng Xuyên ngay cả một cú điện thoại cũng không chịu gọi, cô cũng không thèm chủ động trước, dù sao nói không đến hai câu anh cũng sẽ cúp, như vậy không phải cô tự tìm mất mát à.

Đây gọi là chiến tranh lạnh sao? Thôi rồi, bọn họ chiến tranh lạnh đã hai tuần liền, hôm nay là thứ bảy, chiến tranh lạnh vẫn còn tiếp diễn, ai đó chưa trở về, cũng không gọi điện thoại.

Mới sáng sớm Tổ Tổ đã bị Hàm Hàm và Tiểu Nhiên triệu hồi, hai người lôi cô đến tiệm trang điểm, định làm gì đây, hóa trang sao? Cô không cần, cuối cùng vẫn bị kéo vào một phòng, tứ chi bị buộc ngồi trước gương.

“Tiểu Nhiên, Hàm Hàm, hai người định làm gì?”

Tổ Tổ nhìn hai chị em tốt của mình rồi lại liếc thợ trang điểm, vô cùng nghi hoặc nhưng không ai chịu giải thích, chỉ có Tiểu Nhiên vỗ vỗ vai cô nói: “Cậu ngoan ngoan nghe lời đi, chỉ có tài năng của bọn tớ mới khiến chồng cậu ra mặt được thôi.”

“Hả? Cái gì đây? Sao lại phải dán râu?”

“Tất nhiên là phải dán râu rồi.” Tiểu Nhiên thần thần bí bí nói: “Hôm nay cậu phải lấy thân phận soái ca đi gặp anh ta, còn tớ và Hàm Hàm làm sứ giả đi đàm phán, cậu chỉ cần ngồi yên làm thánh giả để không bị anh ta phát hiện là được. Anh ta không chịu gặp cậu, lẽ nào ngay cả bọn tớ cũng không? Bọn tớ đâu có đặc tội anh ta chứ.”

“Nghe có vẻ thú vị đấy.” Tổ Tổ không phản đối mà còn hào hứng là đằng khác, rất mong đợi màn gặp mặt này. Ba người này thật không hổ là chị em tốt, chuyện như vậy cũng có thể cùng chung chí hướng.

Hóa trang hồi lâu mới xong, Hàm Hàm và Tổ Tổ kích động kêu lên: “Woa, Tổ Tổ thật đẹp trai, không nhận ra luôn.”

Tổ Tổ đẩy Tiểu Nhiên ra, giành lấy gương soi, thấy trong gương là một lão soái ca với chòm râu dài, rất đàn ông, Tổ Tổ giật mình thảng thốt, hóa trang thế này thì có là ba mẹ mình cũng chưa chắc nhận ra, thợ trang điểm thật tài tình à nha.

Thay một bộ quần áo dành cho nam, áo len có khó kéo màu đen, áo khoác ngoài, còn có mũ, đeo kính, giày da nam, càng thêm mười phần men lỳ, có điều Tổ Tổ nhìn mình biến thành đàn ông, thấy hơi là lạ, trong phút chốc không thích ứng kịp.

Sau khi chuẩn bị đầu vào đây, ba người cùng xuất phát. Nhưng vừa ra khỏi cửa đã bị cản lại, là Thiệu Minh Thành, Tiểu Nhiên không nhịn được nghĩ, anh ta theo dõi mình sao? Có thể tìm thấy cô ở đây mà chặn đường như vậy?

Tổ Tổ định mở miệng, lại bị Tiểu Nhiên nheo một cái, lập tức im lặng. Tầm mắt Thiệu Minh Thành rơi vào tay Tiểu Nhiên đang ôm chặt cánh tay Tổ Tổ, có gì đó không thích hợp cho lắm. Hàm Hàm cảm thấy áp suất không khí xung quanh lớn lắm rồi.

Tiểu Nhiên nói mát: “Chuyện gì vậy Thiệu tiên sinh? Tôi nói ngài không đi cùng bạn gái của ngài lại chạy đi theo dõi tôi sao? Như vậy là quá nhiều tôi đây biết không hả?”

“Hắn là ai?” Thiệu Minh Thành chỉ vào Tổ Tổ, lạnh giọng hỏi. Tổ Tổ định nói, lại bị Tiểu Nhiên nheo, cô ôm chặt Tổ Tổ, bày bộ dạng thân mật giới thiệu: “À, đây là người tôi yêu, Cổ Nam, cũng là ba đứa bé trong bụng tôi.”

Cổ Nam?! Đàn ông giả thì có. Hàm Hàm cúi đầu cổ nén cười, Tổ Tổ cũng nhin không nổi, muốn cười, lại bị nheo, cũng may quần áo dày, nếu không đã bị Tiểu Nhiên nheo bầm dập rồi.

“Anh yêu, chúng ta đi thôi.” Tiểu Nhiên sợ bị lộ, vội vàng kéo Tổ Tổ đi về phía bãi đỗ xe, Thiệu Minh Thành chớp lấy cánh tay Tiểu Nhiên, cô quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh, cuối cùng Thiệu Minh Thành đành chậm rãi buông tay.

Tiểu Nhiên vội đẩy Tổ Tổ lên xe, thấy Tổ Tổ muốn thoát khỏi sự uy hiếp của cô, liền hung hăng uy hiếp: “Anh yêu, cậu mà dám hé răng, tớ tuyệt giao với cậu luôn!”

Tổ Tổ đành tạm thời câm miệng, Hàm Hàm cũng vội theo lên xe, Tiểu Nhiên lái xe đi nhanh, để lại Thiệu Minh Thành với vẻ mặt rối rắm khổ sở bơ vơ đứng đó, Mạc Tiểu Nhiên, cứ làm vậy đi.

Một tiếng sau ba người đến nơi, vì không tiện đi vào nên chỉ đành đến chỗ nông trại trước kia Sở Lăng Xuyên đã từng dẫn Tổ Tổ theo, mùa này cảnh sắc chưa đẹp như lúc đấy.

Đặt một phòng riêng, sau khi gọi món, Tiểu Nhiên gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, gọi bao nhiêu cuộc mới có người nghe, cô nói luôn: “Sở Lăng Xuyên, tôi là Mạc Tiểu Nhiên, nghe Tổ Tổ nói ở đây có một nông trại thức ăn rất ngon cho nên mới tới, hi vọng anh có thể bớt chút thời gian ra đây gặp mặt.”

Cài gì? Anh phải trực sao? Chẳng phải còn có lãnh đạo khác à? Tạm thời nhờ ai đó trực thay đi, tôi muốn nói với anh về chuyện của Thẩm Hạo Vũ và Tổ Tổ, hi vọng anh đi được. Không làm mất nhiều thì giờ của anh đâu. Ừ, chúng tôi ở chỗ nông trại, tầng hai, gần trong góc.”

Khoảng hai mươi phút sau, Sở Lăng Xuyên đến, một thân quân trang, cực kỳ uy nghiêm, rất rất đẹp trai, lúc Tổ Tổ nhìn thấy anh, trong lòng như có con nai nhảy loạn, xem chút nữa nhào vào ôm lấy, may mà Tiểu Nhiên níu lại kịp.

Sở Lăng Xuyên vừa tiến đến, đầu tiên là nhìn vào người đàn ông râu ria này rồi mới nhìn về phía Tiểu Nhiên và Hàm Hàm, “Hoan nghênh hai vị.” Nói xong có hơi thất vọng hỏi: “Tổ Tổ không đi cùng các cô sao?”

Tiểu Nhiên lạnh lạnh nói: “Lần trước không phải anh không chịu gặp cô ấy sao, cô ấy bị đá kích nặng nề rồi, không dám đến.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chương 69.2

Hàm Hàm không nhịn được nói: “Chuyện anh và Tổ Tổ chúng tôi đều biết, cô ấy cũng biết sai rồi, anh là đàn ông, có phải nên rộng lượng một chút, cho cô ấy cơ hội nhận sai không? Trốn tránh không chịu gặp là có ý gì? Tổ Tổ từ xa chạy đến xin lỗi, đủ thấy cô ấy rất có thành ý, anh lại không chịu ra gặp mặt.”

“Đạo này tôi rất bận.” Sở Lăng Xuyên nói xong chuyển tầm mắt qua người có râu nổi bên cạnh: “Đây là..?”

“Bạn của tôi, cùng đi chơi, tên Cổ Nam, không cần để ý đến cậu ta, anh ta không thích nói chuyện.” “Cổ tiên sinh, hôm nay ta có việc nên không thể

uống rượu với anh được, như vậy đi, tôi lấy trà thay rượu kính anh một ly.”

Hả? Tổ Tổ không dám nói chuyện, sợ vừa mở miệng sẽ bị lộ, bộ dạng này của cô sao có thể để anh biết được, như vậy xấu hổ chết, anh mà biết sẽ cười cho thối mũi. Vốn chỉ muốn gặp anh một chút, cảm thấy như vậy rất thú vị, chờ gặp được anh rồi sẽ về ngay, không ngờ lại đối mặt trong tình huống này, cô thật khổ không nói nên lời mà.

Hàm hàm vội thay Tổ Tổ từ chối khéo: “Anh ấy không uống rượu, uống nước trái cây thôi.”

Tổ Tổ gật đầu lia lịa, tự cảm cốc nước trái cây khuấy khuấy, cặp mắt đen của Sở Lăng Xuyên híp lại, như có như không nhếch môi một cái.

“Ăn thôi, ăn thôi.” Tiểu Nhiên hồ hởi, cũng hơi chột dạ, không lẽ bị phát giác rồi sao? Không thể nào?

Tổ Tổ vui mặt vào cốc nước trái cây, không dám ngẩng đầu bỗng nhiên có ai đập lên chân cô, hơn nữa Hàm Hàm và Tiểu Nhiên cũng đang nháy mắt ra hiệu, cô sững sốt, sao vậy?

Thấy Hàm Hàm sờ môi, Tổ Tổ vội vàng đưa tay sờ môi mình, râu ria vẫn còn mà, à? Một ít râu phía trên đâu mất rồi? Cúi đầu nhìn vào ly, trời ạ, một ít râu bị rớt vào trong chén rồi.

Tổ Tổ giờ phút này, muốn khôi hài bao nhiêu có bấy nhiêu, Tiểu Nhiên và Hàm Hàm cũng không nhịn được cười, chỉ là ngại bán mặt Sở Lăng Xuyên còn ở đây, hai người thật sự không dám liều.

Tổ Tổ che miệng nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, nhìn mắt anh cũng biết anh đang cười, trong lòng cô đang gào khóc, lại mắt mặt rồi, hu hu.

Sở Lăng Xuyên nghiêm mặt, nhưng lại cố nhịn cười muốn nổ ruột, đứng dậy đi tới cạnh Tổ Tổ, nắm lấy cánh tay cô đi vào nhà vệ sinh.

Tổ Tổ cảm thấy mặt mũi đều nếm hết, không khác gì con đà điểu, vui mặt vào ngực Sở Lăng Xuyên, mặc kệ anh đẩy thế nào cũng không chịu ra, một tay vội vàng vâng vâng gỡ hết râu ria xuống.

Mới vừa gỡ xong, cảm lại bị Sở Lăng Xuyên nắm lấy, khiến cô phải ngẩng đầu lên, lột mất kính của cô ra, vút luôn cả mũ, mái tóc đen trong nháy mắt xõa xuống, cô ngơ ngẩn đỏ bừng cả mặt, đôi mắt thẹn thùng nhấp nháy nhìn anh.

Một tay Sở Lăng Xuyên nâng eo, tay kia ôm lấy lưng cô, cúi đầu hôn lên môi Tổ Tổ, nhẹ nhàng ngậm bờ môi mềm mại của cô vào trong miệng, mút mút gặm cắn. Cô không nhịn được hé miệng ngheh đón nụ hôn ngọt ngào này.

Sau một trận hôn triển miên, anh lưu luyến buông môi cô ra, rồi lại hôn chóp mũi, khuôn mặt cô, nở nụ cười, Tổ Tổ thẹn thùng, lúng túng không biết nên khóc hay cười, cuối cùng vẫn là cười, mặc dù hơi khó coi.

Sở Lăng Xuyên mở vòi nước, giúp Tổ Tổ rửa mặt, lớp trang điểm khiến cô không khác gì một nam nhi thật dễ dàng rửa sạch, khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục đáng về vốn có của nó.

Bàn tay thô ráp cẩn thận giúp cô lau những giọt nước trên mặt, Tổ Tổ yên lặng nhìn anh, tận hưởng khoảnh khắc được anh chăm sóc tỉ mỉ, từng chút từng chút khiến cô cảm thấy ấm áp.

Lau mặt sạch sẽ cho cô, Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ ra ngoài thì thấy phòng vắng tanh, Tiểu Nhiên và Hàm Hàm đã sớm chuồn đi rồi, nhìn bàn ăn bừa bộn, Tổ Tổ khóc không ra nước mắt, chỉ có mình cô bị mất mặt. Cô mặc quần áo đàn ông, nhưng mặt là phụ nữ, như vậy về nhà kiểu gì? Làm sao dám gặp người nhà đây? Hai cô nàng này cứ như vậy mà đi thật là quá đáng mà.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, “Còn muốn ăn không?”

“Ăn!”

Ăn trưa xong Tổ Tổ mới theo Sở Lăng Xuyên về quân khu, lúc ăn cơm, Sở Lăng Xuyên đã gọi điện báo người chuẩn bị một phòng nên hai người tới thẳng khu dành cho người thân.

Lần này Tổ Tổ rất an phận, nhưng cách ăn mặc của cô thật không biết che dấu kiểu gì, may mà trời lạnh, tất cả mọi người đều ở trong phòng, không ai ra ngoài, nếu không cô thật không biết chui vào đâu. Nhưng cô đâu có biết Sở Lăng Xuyên đã sớm ra lệnh, thanh trừng. (ý nói không cho ai ra ngoài)

Sau khi vào phòng, Tổ Tổ còn chưa kịp ngồi đã có người gõ cửa, Sở Lăng Xuyên ra mở, Tổ Tổ vội chạy vào phòng vệ sinh ẩn nấp, khi cô ló ra ngó đáo đác, chỉ thấy Sở Lăng Xuyên nhét cho cô một bộ quần áo nữ, “Thay.”

Chắc là mượn người thân của vị kia, Tổ Tổ vội đi thay quần áo, ôm một đống đồ đóng giả đàn ông, cụp đuôi đi ra, không dám nhìn anh, không phải vì không dám mà là quá mất mặt không nhìn nổi.

Sở Lăng Xuyên đứng trước mặt Tổ Tổ, nghiêm túc hỏi: “Sao lại ăn mặc như vậy đến đây?”

“Không phải vì sợ anh không chịu gặp em sao, cho nên mới phải dùng hạ sách này. Ai bảo anh dễ giận như vậy, không muốn gặp em.” Tổ Tổ yếu ớt nhỏ giọng miễn nói xong, Sở Lăng Xuyên lại hỏi: “Anh như vậy là không muốn gặp em hả? Giải thích cho rõ ràng, là anh đang bận.”

“Anh trong cảm nhận của em lại nhỏ nhen như vậy sao?”

“Được rồi, là anh nhỏ mọn.” Trước kia Sở Lăng Xuyên bận đến nỗi không có thời gian gọi điện thoại hoặc bật vô âm tín là chuyện thường xảy ra, nghĩ cũng phải, Sở Lăng Xuyên đâu có dễ giận như vậy, là tại cô đa nghi thôi. Lần này có lẽ là vì cô phạm tội lớn nên có tật giật mình, mới cảm thấy anh có ý không chịu gặp cô.

Sở Lăng Xuyên véo mặt cô hỏi: “Hôm nay chơi vậy vui không?”

“Không vui, chẳng vui tẹo nào.”

Sở Lăng Xuyên nhũn mày nói: “Sao anh lại thấy rất thú vị nhỉ, anh thấy nếu không phải Hàm Hàm và Tiểu Nhiên nhắc nhở thì em đã uống luôn chòm râu kia vào bụng rồi cũng nên.”

“Em đã xấu hổ lắm rồi, anh còn cười em?” Tổ Tổ nói xong đem đồng hồ trong tay vút lên giường, ngồi xuống, nghĩ thầm, nhìn bộ dạng anh như vậy chắc là không phải tức giận đâu.

Đang nói chuyện lại có người bên ngoài báo cáo, nói trong quân có chuyện, gọi anh đến, Sở Lăng Xuyên quay sang nói với Tổ Tổ: “Em ở đây nghỉ ngơi một lúc, lát anh về tính sổ với em sau.”

Sở Lăng Xuyên nói một lát mà mãi đến tối mới về, trong khi đó, Tổ Tổ gọi người sai vặt, ngủ một giấc no nê mới dậy đi rửa mặt, chờ anh mang đồ ăn về.

Hai người không nói gì nhiều, yên lặng ăn cơm, ăn xong lại có người tới tám chuyện một lát, sau đó Tổ Tổ mới đi rửa mặt, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ.

Cô chui vào chăn, Sở Lăng Xuyên mới đi rửa mặt. Tổ Tổ cuộn tròn trong chăn, ngồi tựa vào đầu giường, thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa phòng vệ sinh, đang nhìn chăm chú thì cửa mở, Sở Lăng Xuyên bước ra.

Tổ Tổ khiếp đảm nhìn chằm chằm Sở Lăng Xuyên, ngũ quan sắc sảo giờ phút này càng thêm hung hiểm, cặp mắt thâm thúy sâu không thấy đáy, nhìn không thấu bây giờ anh đang nghĩ gì nữa.

“Nhìn cái gì?” Sở Lăng Xuyên nói xong ngồi lên giường, ngâm chân, xoay bóng lưng rộng rãi về phía cô, Tổ Tổ đánh liều ôm lấy anh từ phía sau, mặt dính vào lưng anh. “An Nhục Tổ, em đừng nghĩ mỗi lần phạm sai lầm thì lại làm nũng lấy lòng là xong chuyện, lần này không dùng được đâu!”

Giờ phút này Tổ Tổ cảm thấy rất sợ, chuyện như vậy xảy ra mà anh không nổi giận mới là đáng sợ, cô rụt cổ một cái, ngồi ngay ngắn không dám động đậy. Anh ngâm chân xong thì đi đổ nước, một lúc lâu sau mới thấy đi ra, đứng bên giường, mặt âm u quan sát Tổ Tổ từ trên xuống dưới, làm gì mà cúi gằm mặt giống như phạm tội tày trời như này.

Hôm đó vội đi, không giáo huấn cô nhóc này đàng hoàng, hôm nay phải dạy dỗ một trận nên thân mới được. Thật là càng ngày càng to gan, Sở Lăng Xuyên cố gắng mặt mày sung sĩa nói: “An Nhục Tổ, em nói đi, dạy mãi mà không bỏ được tật xấu là thế nào? Há? Công lực nói dối đúng là ngày càng thâm hậu, còn có thể đóng kịch? Em không đi làm diễn viên quả là uổng phí tài năng đấy!”

“Em...” Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn Sở Lăng Xuyên mặt mày xanh mét, muốn giải thích nhưng nhìn sắc mặt kia, một chút dũng khí đi giải thích cũng không có, “Em biết sai rồi.”

“Biết sai rồi?” Sở Lăng Xuyên cau mày, rất không vui nói: “Lần nào cũng nói biết sai rồi, có lần nào em sửa sai chưa? Rõ ràng biết là sai mà còn cố phạm phải! Hôm nay em nghiêm túc tự kiểm điểm cho anh.”

“Em kiểm điểm, nghiêm túc tự kiểm điểm, chắc chắn!” Tổ Tổ đáp một tiếng liền bị Sở Lăng Xuyên tóm gáy, nghiêm nghị cảnh cáo: “Viết bản kiểm điểm sâu sắc hai nghìn chữ, làm không xong thì không được phép ngủ!”

Sở Lăng Xuyên đã nổi cơn thịnh nộ thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, cô có lỗi, phải chịu phạt, chờ Sở Lăng Xuyên lấy giấy bút, cô ngoan ngoãn xuống giường ngồi vào bàn viết bản kiểm điểm.

Một lúc lâu sau, Sở Lăng Xuyên hơi mất kiên nhẫn, nhưng Tổ Tổ còn chưa viết xong, xem ra thái độ rất thành khẩn, nghiêm túc, Sở Lăng Xuyên mở ti vi xem, cố ý làm thinh.

Cuối cùng Tổ Tổ cũng viết xong, xoay người đi đến bên cạnh anh, mặt cười lấy lòng, hai tay dâng bản kiểm điểm lên, “Em viết xong rồi, rất nghiêm túc nhận lỗi.”

Sở Lăng Xuyên nhận lấy, vừa nhìn mặt xem lại, chỉ thấy trên đó viết: “Đồng chí thủ trưởng, tôi đã hiểu rõ hành vi sai trái của mình một cách sâu sắc, ngày đó không nên nói dối đồng chí, lại còn diễn trò. Tôi phụ sự che chở và thương yêu của thủ trưởng, còn làm thủ trưởng thương tâm, tôi cảm thấy vô cùng đau lòng và tự trách, tôi xin thề, lần sau tuyệt đối không tái phạm, xin thủ trưởng yên tâm!”

Chỉ có mấy câu mà lặp đi lặp lại viết đầy hai tờ, như vậy là đủ hai nghìn chữ? Muốn ăn đòn sao, mặt Sở Lăng Xuyên đen kịt, tức phát run: “An Nhục Tổ, em lừa gạt anh như này hả?”

Tổ Tổ từ từ lựa lời nói: “Lỗi to lỗi nhỏ gì em đều viết cả, sao chép nhiều lần như vậy mới càng khắc sâu, cho nên bây giờ lỗi lầm phạm phải em đều ghi tạc trong lòng.”

“Viết lại.”

Sở Lăng Xuyên hạ lệnh, bác bỏ bản kiểm điểm mà Tổ Tổ cực khổ viết, anh còn đích thân giám sát cô viết lại, Tổ Tổ ngồi, anh đứng, cô viết, anh giám sát.

“Đến một bản kiểm điểm cũng không viết được thì làm cô giáo kiểu gì?!” Sở Lăng Xuyên đưa tay vỗ bang bang lên mặt bàn, Tổ Tổ không nhịn được giải thích: “Trước kia em rất chính trực, rất ưu tú. Lại nói, ở đó có người động một chút là bắt viết bản kiểm điểm.”

Sở Lăng Xuyên nheo mắt uy hiếp: “An Nhục Tổ, em thấy hai nghìn chữ rất ít phải không?”

“Không có, không có. Em sẽ viết.” Tổ Tổ lại cầm bút, tìm giấy viết, mới vừa viết một chữ đồng chí thủ trưởng, Sở Lăng Xuyên đã nổi giận, “Lại đồng chí thủ trưởng cái gì? An Nhục Tổ, gọi cũng gọi sai, đây mà bảo là đã khắc sâu hả? Đối!”

“Hả? Vậy viết gì đây, Sở Lăng Xuyên, Tiểu Lăng Xuyên?” Tổ Tổ nghĩ thầm, viết bản kiểm điểm, chuyện nghiêm túc như vậy thì câu văn đương nhiên phải chính sự một chút, nghiêm túc một chút, có gì mà không đúng nhỉ?

Sở Lăng Xuyên ngồi bên cạnh bàn, khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn Tổ Tổ đang rối rắm, nghiêm túc nói: “Anh dạy em. Thật chưa từng thấy ai đàn như em.”

“Được được, anh đọc đi, em viết.” Tổ Tổ mừng thầm, anh dạy, vậy chắc chắn sẽ viết xong rất nhanh, cầm lấy bút, chuẩn bị xong thì nghe Sở Lăng Xuyên nói: “Ông xã yêu dấu.”

“Có gì không đúng sao? Anh không phải chồng em à?”

“À, dạ vâng, đúng đúng.” Tổ Tổ vội vàng viết một mạch: “Ông xã yêu dấu.” Ặc, da thịt tê dại luôn rồi, đây là lần đầu tiên cô xưng hô với anh như vậy.”

Viết xong câu đó, dưới sự chỉ điểm của Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ chăm chú viết bản kiểm điểm của mình, viết khoảng một giờ, nhưng thực ra viết không nhiều, chủ yếu là do hai người tranh luận không ngừng, anh vừa dạy vừa quát đến một tiếng đồng hồ, còn cô viết hoa cả mắt.

Tổng cộng có năm lỗi, có cái cô tự viết, có cái là bị anh ép viết, cộng thêm anh cắt ngang, tranh luận, làm chuyện xấu, bây giờ cũng không biết mình viết cái gì. Cứ tưởng như vậy là xong, không ngờ Sở Lăng Xuyên túm cô lên, đặt mông ngồi xuống cái bàn cô vừa kê để viết, bắt chéo chân, cặp mắt thâm thúy liếc cô, “Đọc!”

“Hả?” Tổ Tổ tròn tròn mắt, lại bị ánh mắt sắc bén của anh dọa cho cup đuôi, vội đọc lên, nhưng danh xưng sến súa kia đọc mãi không xong, “An Nhục Tổ, em bị cà lăm từ khi nào vậy? Đọc lại.”

Tổ Tổ thảm oán thán, Sở Lăng Xuyên, anh cảm lông gà mà tưởng lệnh tiền hả, nắm được thóp người ta thì níu lấy không tha, làm mưa làm gió, đọc thì đọc, một ngày nào đó anh sẽ rơi vào tay em.

cảm lông gà mà tưởng lệnh tiền (Thành ngữ): đại khái tên lệnh khi xưa đều có gắn lông gà phía đuôi. Thực ra lông gà chẳng có phân lượng gì, quan trọng là cái lệnh tiền kia. Cả câu ý nói Sở Lăng Xuyên chỉ dựa vào cái lỗi bé tí của cô mà cho là lỗi tày trời, bắt bẻ này nọ

“An Nhục Tổ, em yên tâm, anh sẽ không dễ dàng rơi vào tay em đâu.”

Hả? Anh còn biết Độc Tâm Thuật (thuật đọc thấu suy nghĩ của người khác) sao? Quá đáng sợ, không, không đúng, anh là con giun trong bụng cô, hu hu, nghĩ như vậy liền vội vàng đọc, “Ông xã yêu dấu, em phạm những lỗi sau: Một, không nên nói láo với ông xã, không nên bị uất ức mà len lén khóc thút thít trong nhà vệ sinh một mình, mà nên kịp thời gọi điện mách ông xã, từ đó mới có được sự an ủi và tha thứ của chồng.

Hai, không nên tiếp tục gấu giếm chân tướng sự việc sau khi thấy ông xã về, khiến ông xã lo lắng, sốt ruột, lại còn ngụy tạo một loạt lời nói dối lừa ông xã, mà là nên nói rõ đầu đuôi ngọn ngành cho ông xã.

Ba, thân là bà xã, không nên thân tại Tào doanh, càng không nên chìm đắm trong quá khứ, mà phải ngẩng đầu ưỡn ngực, sai bước đi về phía trước, nghênh đón tương lai. Hơn nữa nên quý trọng ông xã đẹp trai, uy vũ, rất đàn ông, dịu dàng, chu đáo trước mắt, cho anh thân...Lại cho anh trái tim.”

thân tại Tào doanh: thời Tam quốc, Quan công bị Tào Tháo giam lỏng, muốn ông đầu quân cho mình, nhưng Quan công chỉ một lòng hướng về Lưu Bị.

Tổ Tổ đọc tới đó, tai nóng ran, giọng cũng nhỏ dần, lúc viết điều này cô đã phản đối rồi, nhưng phản đối vô hiệu, cuối cùng đành phải viết, lúc viết thì thấy không sao, đáng tiếc lúc đọc lên cứ cảm thấy là lạ thế nào?

Len lén liếc anh một cái, chỉ thấy anh đang bình tĩnh nghe, ánh mắt bởi vì cô dừng lại mà hơi chần động, tỏ vẻ không vui, trong lòng cô oán thầm mấy câu tên quân phiệt này, vội tiếp tục đọc.

“Bốn, thân là vợ chồng thân thiết, không nên đau lòng vì người đàn ông khác, bởi vì, như vậy sẽ khiến ông xã nổi máu ghen, sẽ tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cho nên, vì để làm yên lòng ông xã đang chịu sự bi thương, em quyết định đêm nay sẽ hiến thân...Hả, đây là em viết sao, không đúng, Sở Lăng Xuyên, em viết thêm cái này lúc nào...”

“Ít nói nhảm đi, đọc tiếp.” Sở Lăng Xuyên nghiêm nghị cắt ngang Tổ Tổ, cô chỉ đành đỏ mặt không tình nguyện đọc tiếp, “Năm, tục ngữ nói, bệnh đến

như núi sập, bệnh đi như kéo tơ. Yêu một người có lúc giống như ngã bệnh, lúc yêu thì như đòi núi lấp biển, lúc không yêu lại dùng đặng chia tay.

Bệnh đến như núi sập, bệnh đi như kéo tơ (tục ngữ): ý nói bệnh đến nhanh như núi sập, mà lại bị nặng, muốn khỏi bệnh thì phải chữa rất lâu.

Em muốn buông bỏ phần tình yêu kia, cần một quá trình lâu dài, mà trong quá trình đó, ông xã sẽ độ lượng bao dung em, cho em thời gian, kiên nhẫn chờ em

Nhưng để được như vậy, trái tim ông xã chắc chắn không được chịu sự hành hạ và ngược đãi nào, cho nên, em phải chú ý che chở trái tim ông xã mọi lúc mọi nơi, ngày ngày nghĩ hết đủ mọi cách, nói những lời ngọt ngào có cánh để chữa vết thương lòng cho ông xã, hơn nữa phải thường xuyên nghĩ đến cho ông xã thân...À, cũng phải cho ông xã trái tim”

Đọc xong rồi, mặt Tổ Tổ đỏ như Quan công, lúc viết điều này đều có cả ý tứ của hai người, nhưng lại thấy có gì đó sai sai, cái này giống bản kiểm điểm chỗ nào, giống thư tỏ tình thì có, lại còn là một bức thư tỏ tình hết sức buồn nôn.

Cô cau mày nhìn anh, thế nhưng anh lại giật lấy tờ kiểm điểm trong tay cô. Cô đứng dậy, xì mặt nói: “Sở Lăng Xuyên, anh định làm cái gì hả? Có định cho em ngủ không?” Sở Lăng Xuyên liếc Tổ Tổ một cái, không nói cho người ta kinh ngạc đến chết thì không thôi: “Anh chờ em chủ động hiến thân.” Tổ Tổ mặt đỏ đến tận mang tai!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 70

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Tắt đèn, trong phòng một mảnh đen kịt, Tổ Tổ sờ lên giường, tay chạm vào thân thể của anh, người từ từ trườn lên cọ cọ vào người anh, tốc độ sánh ngang ốc sên, Sở Lăng Xuyên nóng nảy, một tay lôi Tổ Tổ ôm vào lồng ngực, đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng, Tổ Tổ cũng không hề keo kiệt mà hôn đáp trả anh.

Tổ Tổ vút thẹn thùng ra sau đầu, từng bước sờ soạng, lục lọi, thực hiện kế hoạch tiến thân, có điều cô thật đúng không phải học sinh giỏi, vật lộn nửa ngày vẫn chưa làm ăn được gì, Sở Lăng Xuyên bị cô treu chọc đến nổi sắp nghẹn chết, cô vẫn không hiểu ý người ta, còn làm cho người ta đau.

Nghe anh rên lên một tiếng kêu đau, cô luống cuống nói xin lỗi, sau đó tiếp tục chiến, cuối cùng cũng thành công, cô còn chưa kịp ăn mừng thì đột nhiên điện thoại Sở Lăng Xuyên vang lên rất không đúng lúc.

Cô định đứng dậy nhưng Sở Lăng Xuyên lại ôm chặt lấy không cho cô động dậy, với tay lấy điện thoại trên bàn, hai người cứ ôm nhau như vậy, anh nửa ngồi trên giường, còn cô dạng hai chân trên người anh, ôm nhau quấn quýt.

Sở Lăng Xuyên cũng không rảnh xem ai gọi đến, bắt máy luôn, giọng điệu không mấy thiện cảm, “Ai vậy?” Gọi vào lúc này làm gì không biết, làm hỏng chuyện tốt của người ta.

Trong lúc anh đang nghe điện thoại, Tổ Tổ nhân cơ hội làm chuyện xấu, hôn vành tai anh một cái, bàn tay nhỏ bé sờ loạn trên ngực anh khiến Sở Lăng Xuyên khó thở, nhân lúc bên kia chưa nói gì, anh hung hăng hôn môi Tổ Tổ chụt một cái.

Bỗng nhiên trong điện thoại vang lên tiếng người là nè: “Lăng Xuyên...Mạc Tiểu Nhiên có người khác rồi, còn có con với hán, anh nói xem, em thì sao, hà, em tính là gì đây!”

Giọng điệu nức nở mang theo men say vang lên rõ ràng trong bóng tối, truyền vào tai Sở Lăng Xuyên, ngay cả Tổ Tổ cũng nghe thấy, là Thiệu Minh Thành, anh ta say rồi, lại còn khổ sở vì Tiểu Nhiên nữa.

Tổ Tổ đơ tại chỗ, Thiệu Minh Thành thật sự nghĩ Tiểu Nhiên có người đàn ông khác hả. Người đó là cô đóng giả, nếu xảy ra hiểu lầm thì cô đắc tội lớn với người ta rồi, định chộp lấy điện thoại trong tay Sở Lăng Xuyên nói rõ ràng với Thiệu Minh Thành, Sở Lăng Xuyên lại lên tiếng: “Đàn ông cái gì? Có chuyện gì vậy?”

Thiệu Minh Thành rống lên: “Anh nói có phải Tiểu Nhiên không có mắt không, lại đi chọn một tên râu ria lồm xồm, còn có con với hán, như vậy là ý gì... Em đã nói sẽ cưới cô ấy rồi, cô ấy còn muốn gì nữa?”

Lã râu ria? Sở Lăng Xuyên nghĩ ngay đến Tổ Tổ. Cặp mắt đen sáng ngời trong đêm nhìn về phía Tổ Tổ, bàn tay đặt trên eo cô nắm lại, Tổ Tổ vội nói: “À... Em, lã râu ria đó là em, Tiểu Nhiên nói em là bạn trai cậu ấy, Thiệu Minh Thành tưởng thật...”

Nghe Tổ Tổ giải thích xong, Sở Lăng Xuyên chỉ đành cầm nín lại cảm thấy tức cười, vội an ủi Thiệu Minh Thành, kể rõ đầu đuôi sự tình, bên kia nghe xong thì đơ toan tập, hồi lâu mới hỏi: “Thật, thật hả? Người đàn ông mà em nhìn thấy là chị dâu thật à?”

“Vô cùng chính xác, cậu đã thấy tôi nói đùa bao giờ chưa, bây giờ lão râu ria mà cậu nói đang ở cùng tôi đây.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại bóp eo cô cái nữa, sao có thể chơi xấu anh em của anh chứ, cô nhóc ranh ma hư đồn này.

“Được lắm, Mạc Tiểu Nhiên, dám lừa anh hả, Lăng Xuyên, anh trông chừng vợ anh cho tốt đi.” Thiệu Minh Thành nói xong, Tổ Tổ bỗng nhúc nhích, Sở Lăng Xuyên suýt chút nữa gọi tên cô, gắt gao ôm lấy eo cô thật chặt, không để cho cô lộn xộn.

“Được rồi, đừng uống nữa, mau về đi.” Sở Lăng Xuyên còn định nói thêm, Tổ Tổ đã rục rịch làm mấy chuyện xấu trong lòng anh.

Thiệu Minh Thành bên kia cũng ồn ào: “Em đi tìm cô tính sổ.”

Nói xong hai người đều cúp máy, Thiệu Minh Thành đi tìm Mạc Tiểu Nhiên tính sổ, còn Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ thì chìm vào một trận triển miên kịch liệt, nồng nàn cháy bỏng trong đêm.

Sau khi trải qua lần chủ động hiến thân này, Tổ Tổ rút ra kết luận, việc này rất hao tổn sức lực, kiên quyết không muốn làm lần thứ hai, sau này cứ để anh tiên phong đi!

Sáng sớm hôm sau Tổ Tổ tỉnh lại, chỉ cảm thấy eo mỗi lưng đau, mặc dù cuối cùng anh giành lại quyền chủ động, nhưng cô vẫn bị hành hạ như cũ, cái eo này bị ngược đãi mười phần rồi còn đâu.

Lúc cô dậy thì không thấy anh đâu, nhìn đồng hồ đã bảy giờ, trên bàn có bữa sáng, Tổ Tổ kì kèo mè nheo đứng lên đi rửa mặt thay quần áo, nhưng trước khi đến đây không kịp chuẩn bị nên không mang theo kem dưỡng da, cảm thấy hơi khó chịu.

Tổ Tổ ra ngoài dạo một vòng, lúc quay về cầm một quả trứng gà, ngồi xuống bàn, để quả trứng gà bên cạnh, đang định cắn đùa thì Sở Lăng Xuyên về.

“Cục cưng, sao không ngủ thêm chút nữa.” Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa đi tới, hôn lên mặt Tổ Tổ đánh chặn một cái rồi mới ngồi xuống bên cạnh, “Mau ăn cơm, lễ mễ mãi.”

“Em ăn đây.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại ôm lấy eo Tổ Tổ, ngồi sát lại, ngắm cô ăn, thỉnh thoảng lại thòm một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà của cô, ngửi hương thơm thoang thoang trên người cô lại không thể không nghĩ tới màn lừa tình đêm qua, cố ý đùa Tổ Tổ, “Em yêu, tôi hôm qua em rất nhiệt tình, lần sau...”

“Sở Lăng Xuyên!” Mặt Tổ Tổ đỏ lựng, rất nghiêm túc ngắt lời anh. Mặc dù thỉnh thoảng cô cảm xúc dâng trào, nhưng loại chuyện như này nói ra ngoài cô rất xấu hổ có biết không? “Anh nói nữa là em giận cho coi!”

Sở Lăng Xuyên lại thích chí nhìn bộ dạng xấu hổ thẹn thùng của Tổ Tổ, tiếp tục mặt dày nói: “Có điều, nhiệt tình có thừa, kỹ thuật không đủ. Cục cưng, đêm qua em làm anh đau đó nha, lần sau phải cải tiến kỹ thuật đây.”

Á à, cái lão này, sao lại háo sắc, sao lại không đứng đắn như vậy, sự nghiêm chỉnh trước kia đi đâu rồi, đâu rồi? Làm sao mà ngày càng không đứng đắn tí nào, thật không nhận ra luôn.

Điên lắm rồi nha! Lần sau đừng mơ chị đây chủ động!

“Hừ, An Nhược Tổ, em dám tước đoạt phúc lợi của anh, anh cũng nổi giận!” Sở Lăng Xuyên cầm quả trứng gà lên bắt chước Tổ Tổ đập lên bàn một cái, “Vợ, quả trứng gà chín này mai phục ở đây từ lúc nào vậy? Đây chắc chắn là gian tế, bị anh bắt được rồi.”

Tổ Tổ đang mặt nhăn mày nhí, nhìn Sở Lăng Xuyên, rồi lại nhìn bãi trứng gà trước mặt, cuối cùng phì cười, Sở Lăng Xuyên cũng cười theo, nhưng rất kín đáo, khóe môi khẽ cong lên, rất đẹp trai.

“Gian tế cái nời ý, khó khăn lắm em mới đi xin được một quả trứng gà về định đập mặt, lại bị anh đập bể, anh xem, vương vãi hết cả ra bàn rồi.

Sở Lăng Xuyên, anh và Thiệu Minh Thành là bạn thân nhất của nhau, anh thấy Thiệu Minh Thành theo đuổi Tiểu Nhiên chỉ là vui đùa một chút sao?”

Sở Lăng Xuyên nắm lấy tay Tổ Tổ đặt lên đùi, nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Anh cũng đang muốn hỏi em đây, Tiểu Nhiên mang thai có đúng là con của Thiệu Minh Thành không? An Nhược Tổ, không được nói dối.”

Tổ Tổ gật đầu, cũng không giấu giếm nữa, nói luôn: “Tất nhiên là hửn rồi. Có điều Thiệu Minh Thành này cũng thật là, có phải con của mình hay không cũng không biết...”

Sở Lăng Xuyên trầm mặc, Tổ Tổ vẫn không buông, “Này, em đã trả lời câu hỏi của anh rồi, anh còn chưa trả lời em đâu, các anh là anh em tốt, trong đầu anh ấy nghĩ gì chắc sẽ nói với anh chứ, hoặc là anh hiểu khá rõ cậu ấy, sẽ biết một chút gì đó?”

Sở Lăng Xuyên suy nghĩ một lát rồi nói: “Cậu ta đúng thật là không nói với anh. Nhưng anh hiểu rất rõ cậu ấy, lúc đầu là giận dữ hoặc ôm tư tưởng vui đùa một chút, sau lại có lẽ nghiêm túc, thích, nhưng không biết.”

Tổ Tổ nghe đến đó, mắt sáng lên, “Vậy là thật ra cậu ta thích Tiểu Nhiên, nhưng bản thân lại không phát hiện ra, còn Tiểu Nhiên, mặc dù thích cậu ta, nhưng bởi vì bị cậu ta làm tổn thương, nên mới giận dữ, cãi nhau to như vậy?”

y da, không đúng, Thiệu Minh Thành lại có bạn gái, làm sao đây? Anh nói xem, tại sao cậu ta phải làm tổn thương Tiểu Nhiên chứ, nói chỉ là chơi đùa

thời, với tính khí của Tiểu Nhiên chắc là tức chết mất.

Sở Lăng Xuyên, hay là chúng ta giúp bọn họ một tay? Một người là chị em tốt của em, một người là anh em tốt của anh, trong bụng Tiểu Nhiên còn có một nhóc con, nếu bọn họ còn thích nhau mà lại bỏ lỡ chỉ vì giận dỗi và hiểu lầm, như vậy không phải rất đáng tiếc sao, anh nói có đúng không?”

“Hôm nào có thời gian anh sẽ tìm Minh Thành nói chuyện một chút.”

Nói đến đứa bé, hai người lại nhớ đến Tiểu Xuyên Xuyên, Sở Lăng Xuyên vuốt bụng Tổ Tổ, cau mày nói: “Anh đã cố gắng như vậy rồi, kiểu gì cũng phải trông.”

Bộp, ót bị Tổ Tổ vỗ một cái, cô xấu hổ nói: “Sở Lăng Xuyên, anh cứ trông đi, đi thôi, đưa em ra ngoài đi dạo, buổi chiều em phải về rồi.”

Sở Lăng Xuyên dẫn Tổ Tổ đi lòng vòng một hồi, thật ra cũng không có gì đáng xem, đều đã đến đây mấy lần, chủ yếu là tận hưởng khoảng thời gian khó có được hai người đi chung với nhau.

Buổi trưa chính ủy mời đến nhà cậu ta dùng cơm, mà Sở Lăng Xuyên có chút chuyện phải xử lý, nên chỉ có Tổ Tổ sang phụ nấu cơm. Cơm trưa chuẩn bị xong thì Sở Lăng Xuyên và chính ủy cũng về. Bốn người ăn cơm rất náo nhiệt, hơn nữa hôm nay lại ăn lẩu, nóng hổi khiến trái tim ấm áp, có điều Tổ Tổ hơi buồn bực, ăn xong sẽ phải cuốn gói đi về.

Buổi chiều lúc đi, Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ đi bắt xe, thấy xe đến, Sở Lăng Xuyên dặn dò: “Cục cung, sau khi về nhà phải yên phận đi, không được để anh lo lắng, biết không?”

“Vâng, em biết rồi mà, em sẽ cố hết sức bớt hành hạ con tim của anh.” Vừa nói xong thì xe dừng lại, Tổ Tổ định lên xe, Sở Lăng Xuyên lại nghiêm mặt nhắc nhở: “An Nhục Tổ, có phải em quên gì rồi không?”

Tổ Tổ nghĩ nghĩ, cô quên gì nhỉ? Nghĩ tới nghĩ lui mới nhớ ra, anh muốn mỗi ngày phải được nghe cô nói một câu ngọt ngào đây mà, “Hic... Phải nói thật sao, trước mặt bàn dân thiên hạ thế này có thích hợp không?”

Sở Lăng Xuyên vênh mặt, cường ngạnh nói: “An Nhục Tổ, không nói thì không được về, ở lại đây với anh, anh sẽ bắt em một ngày nói một trăm lần.”

“Được rồi, em nói là được chứ gì?” Tổ Tổ tiến sát lại bên tai anh, cười xấu xa nhỏ giọng nói: “Tiểu Lăng Xuyên, chị đây rất ưng cơ bụng của em, ngoan nha, tiếp tục bảo trì đây.”

Nói xong quay người bỏ chạy, lên xe, phát tay đi. Còn Sở Lăng Xuyên đứng im tại chỗ không nhúc nhích, bị lời nói sến súa của Tổ Tổ giáng cho một đòn không nhẹ, thậm chí trên làn da mặt màu đồng còn xuất hiện màu đỏ sậm khả nghi, tay không nhịn được sờ lên bụng mình, hít sâu một hơi, xoay người lên xe về doanh, sau này tiếp tục đẩy mạnh rèn luyện.

Thứ 2, Tổ Tổ bắt đầu đi làm, buổi trưa còn nói chuyện điện thoại với Sở Lăng Xuyên, trước khi cúp máy, Sở Lăng Xuyên kia còn không quên bắt cô nói lời âu yếm, nói một lần rồi, lần thứ hai nói dễ hơn nhiều, nói xong hai người mới cười hi hi ha ha cúp điện thoại.

Tâm tình Tổ Tổ hôm nay rất tốt, hiểu lầm giữa cô và Sở Lăng Xuyên đã được giải quyết, sự ngăn cách, cãi vã trước kia cũng biến mất, tâm trạng cũng thoải mái theo.

Nhưng buổi chiều sắp đến giờ tan tầm, sau khi nhận được điện thoại của Hàm Hàm, tâm trạng tốt đến mấy cũng tan thành mây khói. Cô còn chưa kịp nói chuyện, Hàm Hàm bên kia đã la lên: “Tổ Tổ, không xong rồi, Thiệu Minh Thành sắp đính hôn!”

Cái gì? Thiệu Minh Thành sắp đính hôn? Tổ Tổ tưởng mình nghe nhầm, cô còn cùng Sở Lăng Xuyên nghiên cứu xem có cách nào để họ thành đôi, không ngờ sau một đêm liền nhận được tin tức kinh thiên động địa như vậy, “Cậu không nghe nhầm chứ? Tin tức có đáng tin không? Không phải Tiểu Nhiên sao?”

Hàm Hàm hình như có hơi tức giận, cao giọng nói: “100% tin được, là La Vi Khôn nói cho tớ biết, nữ chính là bạn gái anh ta. Thiệu Minh Thành thật không ra gì, coi như hại đời con gái của Tiểu Nhiên rồi, chỉ vì một nọ hôn mà trêu chọc Tiểu Nhiên nhà chúng ta, bây giờ lại thành ra như vậy...”

Tổ Tổ có chút bận tâm hỏi: “Thế Tiểu Nhiên có biết chuyện này không?”

Hàm Hàm nói: “Chắc là biết, nha đầu Tiểu Nhiên này cũng thế, rõ ràng thích người ta, con cũng có rồi, cần gì phải đi đến nước này. Tổ Tổ, hay là tan làm chúng ta đi tìm Thiệu Minh Thành nói chuyện một chút?”

“Ừ, để tớ hẹn anh ta.”

Nói xong hai người cúp máy, tâm trạng Tổ Tổ rồi bời, chờ một lát bình tĩnh lại mới gọi cho Thiệu Minh Thành, bên kia bắt máy rất nhanh, không đợi cô nói chuyện, Thiệu Minh Thành đã lên tiếng: “Chị dâu, vừa hay em cũng đang định tìm chị, cuối tuần này em đính hôn, chị và Lăng Xuyên nhất định phải đến đây.”

Nhanh gọn thật, lời nói cô chuẩn bị sẵn cũng không kịp nói, suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Minh Thành, cậu và Tiểu Nhiên thật sự không thể ở bên nhau sao, thật ra thì đứa bé...”

“Chị dâu.” Thiệu Minh Thành cắt ngang, giọng điệu cứng nhắc nói “Đứa bé là con của em, em biết, nhưng đã không còn nữa rồi. Duyên phận giữa em và

Mạc Tiểu Nhiên cũng coi như chấm dứt. Không nói đến cô ấy nữa, chị dâu, thứ bảy tuần này, khách sạn Đế Hào.”

Sau khi Thiệu Minh Thành cúp máy, Tô Tô vẫn chưa load được, Tiểu Nhiên phá thai rồi? Sao có thể, cô ấy chắc chắn không bỏ đứa bé, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đó Tô Tô vội vàng gọi cho Tiểu Nhiên, nhưng không ai nghe máy. Sẽ không có chuyện gì chứ? Đang lúc rối rắm và lo lắng, cũng tan tầm rồi, cô vội rời đi, ra khỏi cửa trường học lại thấy Hàm Hàm đang đợi cô.

“Hàm Hàm!” Tô Tô kêu một tiếng, đi về phía Hàm Hàm, cô lo lắng hỏi: “Không gọi được cho Tiểu Nhiên.”

Hàm Hàm khoác tay Tô Tô, thở dài nói: “Đừng lo, tớ vừa mới gọi đến công ty cậu ấy, cậu ấy được điều đến thành phố khác rồi, có thể nói là thăng chức.”

Tiểu Nhiên đi rồi, lại còn vội vã như vậy, nói cách khác, cô ấy hoàn toàn buông bỏ Thiệu Minh Thành. Bây giờ ba người tam giác sắt các cô thiếu một, Tô Tô cảm thấy rất khó chịu, cô đơn nói: “Cậu ấy phá thai thật sao? Bỏ đi mà không thèm nói với bọn mình một tiếng, thật quá đáng.”

Hàm Hàm cũng cảm thấy bực bội, buồn bã nói: “Tớ nghĩ cậu ấy muốn yên tĩnh một chút. Về phần đứa bé, có lẽ bỏ đi thật rồi, dù sao làm mẹ đơn thân cũng rất khó khăn.”

Hai người im lặng hồi lâu, Tiểu Nhiên quá kiêu ngạo, không thể nào chấp nhận bị Thiệu Minh Thành lừa dối, cho dù có con thì sao, cô vẫn là một Tiểu Nhiên kiêu ngạo.

Hai người ngồi buồn trong chốc lát thì đi đến quán cà phê Tứ Xuyên ba người thường đến, nhưng giờ lại ít đi một Mạc Tiểu Nhiên, ngồi ở gian phòng quen thuộc mà cảm thấy mất mát vô cùng, thứ gọi cho Tiểu Nhiên, vẫn như cũ không liên lạc được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 70.2

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Cuối cùng gọi điện thoại cho cha mẹ Tiểu Nhiên, họ mới biết Tiểu Nhiên đã chuyển công việc đi nơi khác, đi rất gấp. Còn về chuyện Tiểu Nhiên có bỏ đứa bé trong bụng hay không họ cũng không dám nói, gia đình Tiểu Nhiên nghiêm khắc như vậy, khẳng định không biết chuyện đứa nhỏ.

Chỉ cần biết rằng Tiểu Nhiên không có chuyện gì, hai người mới an tâm, chỉ là cũng hơi bất ngờ, Hàm Hàm và Tô Tô rất tức giận, cho nên hậu quả của Mạc Tiểu Nhiên vô cùng nghiêm trọng. Một ngày nữa liên lạc lại xem các cô sẽ trừng trị Tiểu Nhiên như thế nào.

Ăn xong cơm tối, Tô Tô và Hàm Hàm trở về nhà, chuyện này cũng đành vậy. Mặc dù biết không thay đổi được gì nhưng Tô Tô và Hàm Hàm vì chuyện Tiểu Nhiên cũng thấp thỏm mất mấy ngày.

Sau hai ngày, họ liên lạc được với Tiểu Nhiên, cô ấy đã thay số điện thoại, vội vã báo bình an. Tiểu Nhiên không tránh được sự tức giận của hai người, nhưng phần lớn cô được họ quan tâm, hỏi han ân cần.

Về phần đứa nhỏ, Tiểu Nhiên không hề đề cập đến.

Rốt cuộc cũng đến thứ sáu, Sở Lăng Xuyên sẽ trở về, Tô Tô chưa tan làm đã bắt đầu mong đợi rồi, chắc chắn anh sẽ đến đón cô, quả nhiên, sau khi cô tan làm, ra cổng trường liền bắt gặp soái ca, quân trang thẳng tắp, uy phong lẫm liệt. /d.dan.\

Nếu thường xuyên có thể nhìn thấy anh đẹp trai như vậy cô cũng cam tâm tình nguyện, nhưng đáng tiếc là không thể.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, không cần nói gì, anh đi về phía cô, cô chạy về phía anh, anh mở cửa xe cho cô rồi lên xe chạy về nhà.

Vừa vào cửa, cô bị anh ôm từ đằng sau, cô hơi nghiêng mặt, nụ hôn của anh liền rơi xuống, ngăn chặn môi cô, vội vàng hôn, dây dưa lưu luyến một lát mới buông lỏng cô ra, rồi lại hôn lên gương mặt mịn màng của cô, còn không nhịn được nói: “Bảo bối, em thật thơm.”

Tô Tô đi dòm hôn cằm anh, sau đó nín áo anh ngửi ngửi, không khách khí đã kích anh: “Sở Lăng Xuyên, anh thật thối, mấy ngày rồi anh chưa tắm?”

“Em thật biết cách phá hỏng không khí.” Sở Lăng Xuyên giơ tay lên gõ nhẹ trên trán Tô Tô, buông cô ra đi vào nhà vệ sinh, rồi lại lùi về, “Vợ, hôm nay cho anh hưởng thụ phục vụ nha.”

Người đàn ông này đúng là buồn nôn, sao anh lại ngây thơ như vậy, Tô Tô dùng tay vuốt mặt anh, sau đó, ba một tiếng, Tô Tô phát vào đít anh một cái vang dội. Cô ngược đầu, bình tĩnh nói: “Mong anh đúng là đẩy đấm nha, hơn nữa lại rất đàn hồi. Lăng Xuyên bảo bối, tiếp tục giữ vững nha.”

Tổ Tổ nói xong còn nắn bóp mấy cái, tò về đàn hồi rất tốt, sau đó không đổi sắc mặt đi vào phòng bếp, mà Sở Lăng Xuyên hóa đá tại chỗ, rất lâu sau không có cách nào hoàn hồn.

Anh biết cô rất mạnh mẽ, nếu không thì sẽ không cường hôn anh, không ngờ một khi bộc phát sẽ không giống người thường. Khiến anh cả kinh nửa ngày cũng không lấy lại phản ứng.

Tổ Tổ chuẩn bị com tối còn Sở Lăng Xuyên đi tắm, đem hết quần áo bẩn của anh và cô vào nhà vệ sinh, đến khi anh đi ra, vợ anh đã chuẩn bị xong com tối rồi.

Hai người ngồi đối diện nhau cũng ăn com, vừa trò chuyện, nói ngày mai là lễ đính hôn của Thiệu Minh Thành, thật ra thì Tổ Tổ không có hứng thú, không phải là cô thiên vị, không xem bạn bè của Sở Lăng Xuyên là bạn bè mình, chẳng qua cô cảm thấy nếu anh ta đính hôn cùng với Tiểu Nhiên thì cô thấy vui hơn một chút.

Sau bữa com chiều, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đi thăm Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng, lần trước trở lại đã không đi thăm hai người được rồi, lần này kiểu gì cũng phải đến, hai người ở lại đến chín giờ mới về nhà.

Sở Lăng Xuyên sắc tâm nổi lên, sau khi rửa mặt, sau đó ra ngồi xem ti vi với Tổ Tổ ở phòng khách, lần này Tổ Tổ không chịu chủ động, cô chỉ cảm thấy mệt.

Hai người triền miên xong, lại vệ sinh sạch sẽ mới đi ngủ. Trong lúc ngủ, Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ, chân còn gác lên người cô, cô chống đối, muốn nằm lui ra nhưng thất bại.

Buổi sáng tỉnh lại, hai người ăn điểm tâm cùng nhau, Thiệu Minh Thành gọi điện thoại đến, nhắc nhở hai người đừng quên buổi lễ đính hôn, chuyện như vậy làm sao có thể quên mất.

Kết thúc bữa sáng, hai người đi thăm cha mẹ của anh, chiều ra ngoài đi dạo, Tổ Tổ mua một bộ quần áo, thời gian vẫn còn sớm, hai người lại đi xem phim, thoáng chốc đã đến bốn giờ chiều.

Về nhà thay quần áo, Sở Lăng Xuyên mặc một thân tây trang, vừa tuấn tú vừa khí thế, chỉ là anh cảm thấy không tự nhiên, chỉ có mặc quân trang mới khiến anh thoải mái.

Tổ Tổ như cũ, cô có một phong cách thỏa đáng, tóc dài xõa ngang lưng, đồ trang sức đơn giản, lịch sự, đứng cùng Sở Lăng Xuyên hết sức xứng đôi, thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người lên đường đi đến khách sạn Đế Hào, thời gian vừa kịp, mọi người cũng đang đến, chỉ là không có nhiều người đặc biệt, có lẽ chỉ có người thân và bạn bè, dù sao cũng không phải kết hôn, nhưng Tổ Tổ thấy đã rất long trọng.

Không khí náo nhiệt nhưng cô không vui mừng nổi, cô luôn nghĩ đến Tiểu Nhiên, một mình cô ấy mang thai ở bên ngoài, cô vừa đau lòng, vừa thấy tiếc cho hai người bọn họ.

Ngẩng đầu một chút nhìn chú rể Thiệu Minh Thành, sắc mặt anh ta có vẻ rất tốt, nhìn qua thì cười rất vui mừng, vị hôn thê bên cạnh có nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp động lòng người.

Tổ Tổ theo Sở Lăng Xuyên ngồi cùng bàn với bạn học ủa anh, La Vĩ Khôn cũng ở đây, chào hỏi mọi người, trò chuyện vài câu Tổ Tổ lại rơi vào trầm tư, trong đầu đều là hình ảnh của Thiệu Minh Thành và Tiểu Nhiên quen biết nhau.

Khách đến đông đủ, cô mới chợt hoàn hồn, phát hiện người ngồi bên phải Sở Lăng Xuyên là Tô Tuệ Vân, người phụ nữ đó từng viết thư tình cho anh thời cấp hai, lần đầu tiên đi họp lớp cùng anh cô đã gặp, cô không thể nhớ ai ngoài cô ta.

Cô ta ba mươi tuổi, có một loại khí chất tao nhã ung dung, khi nói chuyện với người khác sẽ thi thoảng nhìn sang Sở Lăng Xuyên, tất cả đều tự nhiên nhưng Tổ Tổ cảm thấy anh mắt cô ta nhìn anh đặc biệt nóng bỏng.

Bữa tiệc đính hôn kết thúc tốt đẹp, trường hợp như vậy Sở Lăng Xuyên khó tránh khỏi uống rượu, hơn nữa cùng bạn học cũ ngồi cùng bàn, mọi người đều hiểu rõ tư lượng của anh, không uống chính là không nể mặt.

Kết quả là đồng chí Sở Lăng Xuyên uống quá nhiều, may mà Tổ Tổ dự tính trước, lúc đi bắt taxi đến, một bàn này những ai uống đều đã say, những người còn tỉnh táo sẽ phụ trách đưa người uống nhiều trở về.

Dĩ nhiên Tổ Tổ thuận lợi đưa Sở Lăng Xuyên về nhà, Sở Lăng Xuyên chưa uống đến nổi không biết gì, vì vậy khi về nhà bắt đầu náo loạn, bắt Tổ Tổ giúp anh cởi quần áo.

Tổ Tổ đành phải dỗ ngọt, giúp anh cởi đồ, giục anh đi rửa mặt, lần này cô đưa anh đi, gần mười phút sau, rốt cuộc đã xong, Sở Lăng Xuyên trở về phòng ngủ.

Cô giúp anh sửa lại chăn rồi mới đi rửa mặt, ra ngoài thì thấy anh đã đá hết chăn ra rồi, Tổ Tổ lúc này mới nghĩ đến người này thường hay đánh quyền trong lúc say, như vậy có phải cô sẽ rất nguy hiểm không...

Cô mạo hiểm ôm cái phần tử nguy hiểm này đi ngủ hay là sang phòng khác? Nếu ôm anh, quá nguy hiểm, nếu không ôm thì cô phải ngủ một mình, thật rối rắm v/d.daan.\

Tổ Tổ gãi đầu, cẩn thận từng li từng tí đá cái chân trần của anh, thật là, suy nghĩ về cuộc sống sau này anh khó có thể không uống rượu say mà buồn bực.

Tổ Tổ đến bên giường, nhìn trái nhìn phải cuối cùng trong đầu nảy ra một ý định, cẩn thận vén ga giường lên bao kín anh, cô bỏ ra rất nhiều sức mới biến anh thành cái bánh chưng được.

Ha ha. Tổ Tổ cười hả hê, nhào lên giường ôm Sở Lăng Xuyên, bây giờ em xem anh còn có thể vùng vẫy không, cô vuốt chóp mũi anh, “Lần này xem anh còn đánh người kiểu gì.”

Tổ Tổ xoay người nhặt chăn từ trên đất đắp lên, không chút kiêng kỵ ôm anh ngủ say sưa. Cả đêm bình an vô sự, người kia không vùng vẫy mà ngoan ngoãn ngủ.

Buổi sáng, Tổ Tổ dậy thật sớm, chuẩn bị điểm tâm cho anh, nhưng điểm tâm đã chuẩn bị xong mà người này vẫn còn ngủ, Tổ Tổ lại đi thư phòng, rồi lại đi nhà vệ sinh.

Mấy phút sau cô cầm điện thoại trở về phòng ngủ, lấy cây bút kẻ lông mày vẽ loạn trên mặt Sở Lăng Xuyên, anh còn muốn ngủ, bị người quấy nhiễu hết sức không vui, miệng lầm bầm: “Lui ra!”

Tổ Tổ lập tức tránh ra, sau đó lấy điện thoại mở nhạc và một trận dồn dập tiếng cười.

Sở Lăng Xuyên nhảy lên la to một tiếng, “Triệu tập khẩn cấp!” Sau đó lại té nằm trên giường, bởi vì động tác quá kịch liệt, thiếu chút nữa đã rơi xuống đất, Tổ Tổ lập tức chạy trốn ra xa.

Sở Lăng Xuyên nhìn bản thân mình bị băng bó như xác ướp rống lên: “An Nhục Tổ, con nhóc xấu xa này.” Sở Lăng Xuyên giãy mấy cái, gắng co một lát cuối cùng tháo được hết ga giường ra khỏi người.

Chân bước ra ngoài, trong phòng khách không có ai, bằng trực giác của anh, người khẳng định ở thư phòng, Sở Lăng Xuyên đi đến đẩy cửa, bên trong khóa trái.

“An Nhục Tổ, anh đếm đến ba, nếu không mở anh sẽ xô cửa vào.” Thật ra thì cửa này không ngăn được anh, nhưng hiện tại anh hy vọng Tổ Tổ mở cửa để anh đỡ mất công.

Anh nghe thấy bên trong nói: “Anh không nổi giận em mới mở.”

“Được, anh không nổi giận, nhanh mở cửa.”

“Anh mau lấy danh dự quân nhân thề đi!”

“Anh lấy danh dự quân nhân ra thề, anh không nổi giận, được chưa?”

Lấy được sự bảo đảm của anh, Tổ Tổ chậm rãi mở cửa, đầu tiên là cô khiếp đảm, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Sở Lăng Xuyên cô lại bật cười, thậm chí cười không đứng thẳng lên được.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy Tổ Tổ cười là vì khuôn mặt của anh, chẳng lẽ mặt của anh có chuyện gì sao? Mặc kệ, trước hết phải bắt được cô đã, anh khom lưng ôm ngang hông cô rồi cứ thế vác lên vai, đi đến phòng vệ sinh.

“A, Sở Lăng Xuyên, anh đã nói anh không nổi giận cơ mà, thả em xuống.” Cô đánh anh nhưng không ăn thua, anh đã khiêng cô đến phòng vệ sinh soi gương, thiếu chút nữa đã ném Tổ Tổ trên đất.

Anh thấy cảm mình bị vẽ một đồng râu ria, phía trên cũng có râu, lại còn tô son cho anh, người phụ nữ này, thật đáng đánh đòn.

Tay anh phát mạnh trên hông cô, “Càng ngày càng không biết nặng nhẹ rồi.” Nói xong anh mở vòi hoa sen rửa hết những vết vẽ trên mặt, rồi đặt Tổ Tổ lên chậu rửa mặt.

Không đợi cô mở miệng, anh bá đạo, cường thế hôn cô, áo ngủ cũng bị anh xé rách một cách thô lỗ, sau một hồi dây dưa, anh hung hăng tiến vào.

Phòng vệ sinh, phòng ngủ, Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên dùng đủ loại trừng phạt. Cuối cùng hai người sức cùng lực kiệt nằm trên giường thiếp đi, mãi đến buổi trưa mới hoảng hốt tỉnh lại.

Xế chiều cô đến trường học lái xe, vì Sở Lăng Xuyên yêu cầu cô thi bằng lái, đây là nhiệm vụ cô phải thi hành. Lần trước Sở Lăng Xuyên trở lại không rảnh, bây giờ rốt cuộc cũng có thời gian.

Báo danh xong, anh cũng đã đến giờ phải đi, bởi vì thời gian eo hẹp nên không thể đưa cô về, hai người chia tay trên đường, “Không sao, anh đi chậm một chút, đến nơi thì nhắn tin hoặc gọi điện cho em.”

Tổ Tổ nói xong giúp anh sửa sang quần áo một chút, “Yên tâm, anh rảnh rồi sẽ trở lại thăm em. Em phải cố gắng tranh thủ học xong sớm đi. Được rồi, anh đi đây.” Sở Lăng Xuyên cầm tay Tổ Tổ cọ xát mấy cái mới buông ra, Tổ Tổ lúc này mới xuống xe.

Anh nhìn cô không chớp mắt, đôi lại là một cái hôn gió, anh lấy tay đón được để trên môi, sau đó vẫy tay cho xe chạy đi. Nhìn theo anh, Tổ Tổ tự nói với mình, lần này cô sẽ cố gắng, Sở Lăng Xuyên, hẹn gặp lại.

Bắt đầu tuần lễ mới, Tổ Tổ lại vui đầu vào công việc, mặc kệ anh có gọi điện thoại cho cô hay không cô đều phải gửi một cái tin nhắn, cô phải chịu trách nhiệm chữa thương cho thủ trưởng đại nhân, cho nên tin nhắn sửa hàng ngày ắt không thể thiếu.

Anh có thời gian sẽ nhắn tin về, lúc đó cô sẽ cười nhạt một tiếng. Khi anh gọi điện thoại đến cô sẽ lập tức nghe máy. Anh bận chuyện không trở về cô sẽ vui vào công việc của mình, hai người giống như cực kỳ ẩn ý.

Sau khi cô tan việc thường đi học lái xe rồi mới về nhà, bởi vì đã muộn nên cô bắt taxi trở về, nghe thấy radio trong xe, vang lên ca khúc mừng lễ kỉ niệm ngày cưới.

Ngày kỉ niệm, Tổ Tổ đột nhiên nhớ đến, cô và Sở Lăng Xuyên kết hôn vào tháng này, thời gian trôi qua hai người đều không đề cập đến, cô không nhớ rõ, anh cũng không nhớ, đúng là hai bi kịch, đầu tiên cô oán thầm anh, kết hôn là do anh bắt đầu, mà lại không nhớ rõ, thật là quá đáng.

Hừ hừ, Sở Lăng Xuyên, không phải anh nói sẽ dễ dàng khống chế cô, lần này để anh nhìn xem cô phát uy như thế nào, Sở Lăng Xuyên, anh chờ đấy!

Sau khi về đến nhà, Tổ Tổ đầu tiên là mở máy tính, sau đó gửi thư cho Sở Lăng Xuyên, hỏi anh khi nào có thể trở về, anh nói là vài ngày nữa, lòng cô vui mừng như nở hoa.

Lúc này anh đang ở trên bờ sông, chờ khoảng mười phút anh mới đến, Tổ Tổ gọi video cho anh, anh hôn cô một cái.

Vừa nhìn thấy anh, cô bày ra bộ dáng rất kích động, rất tức giận, và mặt mát, nhìn anh vừa đẹp trai, vừa mang nét cười, còn vẫy tay về phía cô.

Tổ Tổ khoanh tay trước ngực, giống như có chuyện lớn, Sở Lăng Xuyên thấy vậy ân cần hỏi: “Bảo bối, sao khuôn mặt nhỏ nhắn của em lại dài như vậy?”/d.dn>..\\

“Sở Lăng Xuyên, anh nghiêm túc cho em, em phải nói cho anh một chuyện rất nghiêm trọng.” Tổ Tổ nói xong còn nhú mày một cái, “Anh, ngồi xuống, còn nữa, không cần bày ra bộ mặt vui vẻ.”

Sở Lăng Xuyên sa sầm nét mặt, dáng vẻ sợ sệt hỏi: “Vợ, sao em lại nghiêm túc như vậy, anh thề, anh tuyệt đối không có làm chuyện xấu.”

“Anh không làm chuyện xấu, chỉ là anh đã tạm thời quên một chuyện.” Tổ Tổ chỉ tay vào anh.

“Bảo bối, đừng oan uổng anh như vậy, nếu anh tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, nói mau, rốt cuộc như thế nào? Nếu gán tội cho người khác coi chừng cái miệng em đấy.”

A chà, còn giả bộ kiên cường? Tổ Tổ thừa dịp nước đục thả câu hỏi: “Sở Lăng Xuyên, chúng ta cưới nhau khi nào?”

Sở Lăng Xuyên nhú mày nghĩ ngợi, “Thang ba nha, thế nào?”

Tổ Tổ bắt đầu nổi giận, “Ồ, a, còn dám hỏi em thế nào? Sở Lăng Xuyên, hôm nay là ngày bao nhiêu, ngày kỉ niệm kết hôn của chúng ta đã qua rồi, xin hỏi đồng chí thủ trưởng, chuyện này sao đây? Tại sao anh không có động tĩnh gì vậy, anh có biết hậu quả rất nghiêm trọng không? Em phải trừng phạt anh, anh có nhận phạt không?”

“Không nhận!” Sở Lăng Xuyên dứt khoát nói.

“Được, em quyết định xóa nhiệm vụ chữa thương, về sau phiền anh tự điều chỉnh, chúng ta không có quan hệ, thời gian không còn sớm, chị đây phải đi ăn cơm, bye bye.”

Tổ Tổ nói xong trực tiếp tắt video, không cho Sở Lăng Xuyên cơ hội kháng nghị, nhưng cô vừa muốn đứng dậy điện thoại di động lại vang lên, là anh gọi đến.

Cô cười hả hê, chậm rãi nhận điện thoại, “Sở Lăng Xuyên, anh gọi điện thoại cầu cạnh cũng vô ích, chị đây về sau sẽ không nói những lời sửa sửa kia đâu, anh nên từ bỏ đi!”

“An Nhược Tổ, anh ra lệnh cho em đến tù sách trước mặt.” Sở Lăng Xuyên âm trầm hạ thấp giọng nói, còn mang theo sự hài lòng vì chuyển bại thành thắng. Tổ Tổ cũng ngăn ngắt cả người, “Làm gì?”

“Chưa cần hỏi, em đi xem là biết.” Anh ra lệnh, trong lòng cô nghi ngờ, xoay người đi đến tù sách, “Em đang ở trước mặt tù sách đây, có chuyện gì?”

Bên kia Sở Lăng Xuyên tiếp tục chỉ huy, “Bên tay trái, ô thứ tư từ dưới lên, không phải khung hình, mà là phía sau nó.”

Tổ Tổ lấy khung hình ra, là một cái hộp, cái gì đây, còn ra vẻ thần bí như vậy, cô cầm lên, “Sở Lăng Xuyên, cái gì đây mà thần bí như vậy?”

“Tự xem”

“Thích, rất đẹp... Lúc nào thì anh cảm về, sao em không biết?” Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào, bên tai vang lên âm thanh của anh, “Anh quá bận rộn nên phải chuẩn bị trước. Bảo bối, có phải chữa thương vẫn nên tiếp tục tiến hành?”

“Sở Lăng Xuyên, em nhớ anh lắm...” Một chữ nhớ của cô làm Sở Lăng Xuyên vui như nở hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Lúc Cô Cần Anh Thì Anh Lại Đang Ở Bên Người Khác

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Lần này Sở Lăng Xuyên không trở lại, Tô Tô cố gắng nghiêm túc học lái xe. Thứ sáu là kết thúc khóa học, Tô Tô đang trên đường trở về, cô ngại về nhà phải nấu cơm nên quyết định ăn bên ngoài gì đó.

Cô ăn bánh sủi cảo nhân hẹ, rất thơm, cô còn chụp hình gửi cho Sở Lăng Xuyên, để cho anh thèm thuồng. Sở Lăng Xuyên lập tức gọi điện thoại đến, hai người ngọt ngào mấy câu rồi mới cắt điện thoại.

Tô Tô ăn no nê rồi mới về nhà, tắm rửa sạch sẽ, chơi máy tính một lúc mới đi ngủ, nhưng cô ngủ một lúc thì cảm thấy khó chịu, dạ dày nôn nao khó tả.

Cô tỉnh lại, cảm thấy rất khó chịu, muốn ới nhưng lại không phun ra được thứ gì, cả người khó chịu đỏ hết mồ hôi lạnh, cô choáng váng, muốn đi mua thuốc nhưng đã hơn mười một giờ nên cố gắng chịu đựng, nghĩ trời sáng sẽ đi mua.

Cô khó chịu, lại mơ màng ngủ, không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn ập tới, cô đột nhiên ngồi dậy muốn phóng vào nhà vệ sinh nhưng cũng không kịp nữa rồi.

Oe, cô nôn ra... Dạ dày giường như dễ chịu hơn một chút nhưng vẫn không thoải mái như cũ, cả người vô lực, đầu vầng mắt hoa, nhưng không chịu nổi bản nên cố gắng quét dọn, rồi mở cửa thông gió, sau đó cô đến một gian phòng khác ngủ.

Cô khó chịu không ngủ được, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, nghĩ đến lần cô đi thăm Sở Lăng Xuyên lại ngã bệnh, có anh ở bên chăm sóc.

Thì ra ngã bệnh có anh bên cạnh là một niềm hạnh phúc, nhưng bây giờ, chỉ có mình cô, cô lại cảm thấy rất tội thân, rất muốn khóc, cô đúng là không có tiền đồ. ((d/đ..lequydon))

Một đêm này Tô Tô không ngủ, cô bị đi ngoài hành hạ thừa sống thiếu chết, trời sắp sáng mới mơ màng ngủ, nhưng cô lại tỉnh vì khó chịu, vô lực rời giường, nhìn gian phòng trống rỗng, đột nhiên cảm thấy tỉnh mạch, cô thật vô dụng, cô lại thấy nhớ anh rồi.

Điện thoại di động vang lên, nghe tiếng chuông cô biết là anh, cô ngồi trên ghế nghe điện thoại, bên trong vang lên giọng nói của Sở Lăng Xuyên: “Bảo bối, rời giường chưa?”

Nghe được giọng nói của anh, cô cảm thấy được an ủi, lại càng cảm thấy yếu đuối, rất muốn khóc gọi anh, chồng à, về nhà được không, em cần anh, em nhớ anh, nhưng vì không muốn anh lo lắng nên nói: “Em vừa mới dậy.”

Tô Tô không khỏe nên lúc nói chuyện cũng như rút cạn sức lực của cô, nhận ra cô khác thường, Sở Lăng Xuyên dò hỏi: “Bảo bối, em làm sao vậy?”

“Sở Lăng Xuyên, ngày lễ mà anh cũng không trở lại, nhưng em cũng không thể đi thăm anh được.”

Tô Tô nói xong lại nghe bên Sở Lăng Xuyên vang lên tiếng báo cáo, đoán chừng là lại có chuyện, quả nhiên một lúc không nghe thấy trả lời, sau đó anh nói: “Lần này thực sự không trở về được rồi, bảo bối, anh có chút chuyện cần xử lý.”

“Vâng, bye bye.”

“Bye bye.”

Hai người cúp máy, Tô Tô đi thay quần áo, rửa mặt rồi đi đến bệnh viện, nhưng một trận ghê tởm dâng lên, cô chạy vội vào nhà vệ sinh, nôn hết tất cả ra.

Thật sự rất khó chịu!

Nôn xong cô cảm thấy dễ chịu một chút, vội vàng thay quần áo, chóng mặt đi ra ngoài, gần chung cư lân cận có một phòng khám bệnh, bác sĩ hỏi thăm một số triệu chứng, nói rằng không có chuyện gì lớn, nếu không uống thuốc thì truyền dịch.

Tổ Tổ vừa nghe thấy tiêm thuốc, cô và Sở Lăng Xuyên ân ái không dùng các biện pháp, mang thai lại không biết, nếu chuyển thuốc không may có chuyện gì nên cô đi thử thai trước, xác định không có nhưng vẫn sợ, nên cô bảo chuyển loại thuốc phụ nữ có thai cũng có thể sử dụng.

Sau khi tiêm xong, Tổ Tổ nằm ngủ, khi tỉnh lại, nước cũng chuyển xong, tinh thần cũng cảm thấy tốt hơn nhiều, cô lấy thuốc, trả tiền, Tổ Tổ muốn về nhà tìm cha mẹ.

Ngày lễ này Tổ Tổ ở nhà nghỉ ngơi, cô không đi học lái xe, cũng không đi bộ, cũng may, bệnh đến nhanh mà đi cũng nhanh, thứ hai lại có thể đi làm.

Chỉ là lần này cô ngã bệnh khiến cơ thể cô trở nên yếu đi, trước kia ăn gì cũng không sao, bây giờ chỉ một món lạ bên ngoài cũng bị ảnh hưởng, cô thực sự cần phải tăng cường rèn luyện.

Tổ Tổ còn lo lắng mình mang thai, nhưng qua hai ngày thì kinh nguyệt đến. Cô không mang thai, cô nghĩ có phải Sở Lăng Xuyên sẽ thất vọng không, ừ, còn phải tiếp tục cố gắng.

Chớp mắt đã đến tháng tư, lần này lễ ra Sở Lăng Xuyên phải trở về, thứ sáu Sở Lăng Xuyên gọi điện thoại về, nói cho cô biết mình không thể trở về, trong quân doanh có chuyện.

Nghe anh nói như vậy, có ít nhiều có thất vọng, đã nửa tháng rồi không gặp, nếu như tuần sau có thể trở về thì cô lại phải đợi thật lâu, trong lòng than thở, nhưng vẫn dặn dò anh chú ý an toàn và chăm sóc tốt cho bản thân, lúc này mới cúp máy.

Cô rửa mặt dọn dẹp đi trường học, bị học sinh và đồng nghiệp lừa mấy lần cô mới nhớ hôm nay là ngày cá tháng tư, vậy Sở Lăng Xuyên thì sao, anh có thể sẽ lừa cô chứ? Cô đứng là có hy vọng anh lừa mình, thật ra thì anh sẽ trở về.

Cô dò xét một chút, xác định anh có biết ngày cá tháng tư hay không, chuông reo hai cái thì anh nghe máy.

“Ôi, đồng chí thủ trưởng, em đang ở ngoài cổng đơn vị anh, mau ra đây đón em.”

Tổ Tổ nói xong Sở Lăng Xuyên không kích động, ngược lại anh nghi ngờ hỏi: “Không phải hôm nay em phải đi làm sao?”

“Em không phải vì nhớ nhưng anh quá độ nên xin nghỉ chứ sao.”

“Thật? Bảo bối, chờ ở đó, anh đi đón.”

Nói xong anh gác máy, Tổ Tổ sững sốt, anh tin thật? Ước chừng mười phút sau, điện thoại di động vang lên, Sở Lăng Xuyên gọi đến, Tổ Tổ nghe máy, bên kia liền nổi giận: “An Nhượng Tổ, em có biết tội nói dối quân tình là gì không? Lại dám lừa gạt thủ trưởng, em thật đáng đánh đòn.”

“Ha ha.” Tổ Tổ chột dạ cười, “Chỉ đùa với anh thôi, được rồi, thủ trưởng, anh bận rộn, nhớ ăn cơm nhiều một chút nha, em cũng đi ăn cơm đây đây, hẹn gặp lại.” ((d/^/đ..lequydon))

“Này, bảo bối.”

Cúp điện thoại, Tổ Tổ thờ dài, xem ra anh thật sự không trở lại, nếu anh biết ngày cá tháng tư thì nhất định sẽ phản ứng kịp.

Hôm nay là Chủ nhật, bởi vì là tiết thanh minh nên thứ bảy vẫn đi học, phần lớn mọi người nghỉ ba ngày, anh không có trở lại, cô phải học lái xe thật tốt để thi được bằng lái.

Tan việc, cô và đồng nghiệp cùng về, ra khỏi cổng trường, theo bản năng nhìn lại, nhìn anh xem có phải cho cô một bất ngờ hay không, nhưng không có ai, chỉ đành thất vọng bắt xe về nhà.

Trong nhà yên tĩnh, Tổ Tổ chậm rãi đổi giày, đi đến phòng khách, vút cặp trên bàn rồi vào nhà bếp, cô ngây người, chỉ thấy trên bàn đầy thức ăn.

Ah? Có chuyện gì vậy? Cô ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là Sở Lăng Xuyên về nhà, trong lòng không khỏi vui mừng, cô vội vàng chạy vào nhà bếp, vừa vào đến nơi thì một bóng đen vọt ra, không đợi cô phản ứng, cô đã bị ôm lên thật cao.

Từ trên cao nhìn xuống người đàn ông này, Tổ Tổ nở nụ cười, tâm tình cô giống như cầu vồng sau mưa, đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt anh, cúi đầu nhiệt tình hôn.

Tổ Tổ chủ động hôn anh, Sở Lăng Xuyên được voi đòi tiên, lập tức hôn rồi lại hôn, “Bảo bối, có nghĩ đến anh không?”

Anh nói xong lại tiếp tục hôn mặt cô, nửa tháng không gặp, chỉ muốn ôm cô, hôn cô như vậy.

“Ừ, có!” Tổ Tổ không xấu hổ chút nào nói ra sự nhớ nhung của mình, Sở Lăng Xuyên nhếch khóe môi, ôm lấy cô, thâm trầm nói: “Anh cũng nhớ em.”

Hai người thân mật thắm thiết ôm nhau một lát, lúc này mới đi ăn cơm, Tổ Tổ cũng hiểu, Sở Lăng Xuyên ở đây chính là tạo cho cô sự vui mừng, cố ý lừa cô, ừ, quả thật cô rất bất ngờ.

Sau bữa cơm chiều, hai người nắm tay nhau đi tản bộ, lúc đi thì không sao nhưng khi về Tổ Tổ chỉ muốn Sở Lăng Xuyên cõng mình trở về.

Sở Lăng Xuyên nhìn xung quanh một chút, rất nhiều người cũng đang tản bộ, quay đầu lại nhìn Tổ Tổ, nghiêm trang nói: “Đừng làm loạn, nhiều người như vậy.”

Tổ Tổ trừng anh, bây giờ anh biết nhiều người sao? Lúc khiêng cô chạy loạn trên đường sao không nói, cô nhủ mày, khinh thường nói: “Không thì thôi, em còn lạ gì, giả vờ đang hoảng, thôi đi.” Cô nói xong thì bị Sở Lăng Xuyên khiêng lên

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Chương 71.2

“A!” Tổ Tổ kêu lên, “Em muốn cõng.”

“Anh thích khiêng!”

“Anh thật quá đáng, thả em xuống.”

“Đừng làm càn, nếu không anh ném em xuống.”

Hai người náo loạn như vậy cũng trở về nhà. Tổ Tổ đi rửa mặt rồi leo lên giường làm tổ, Sở Lăng Xuyên một lúc sau mới từ nhà vệ sinh đi ra, chỉ mặc một cái quần cụt, đứng bên giường bày ra đủ loại tư thế để Tổ Tổ chiêm ngưỡng bắp thịt của anh.

Tổ Tổ không nhịn được cười, “Được rồi, được rồi, biết anh có cơ bắp rồi, mau lên đây làm ấm giường cho em.”

Sở Lăng Xuyên bước lên giường, chui vào trong chăn, ôm Tổ Tổ vào trong ngực, trừng phạt hôn, người anh giống như lò nhiệt, anh chuẩn bị tiến gần nhưng Tổ Tổ lại đẩy ra, hơi thở có chút không ổn nói: “Sở Lăng Xuyên, hôm nay anh đang hoảng chút cho em.”

Nghe thấy Tổ Tổ cự tuyệt, Sở Lăng Xuyên ngẩng đầu nhìn về phía cô có chút không hiểu, bàn tay vẫn xoa nhẹ mềm mại trước ngực: “Thế nào?”

Tổ Tổ hã hê cười một tiếng, đưa tay nheo nheo lỗ mũi anh, “Rất không khéo, kinh nguyệt đến còn chưa hết.”

“Thật hay giả?”

Khuôn mặt cô hồng lên, kéo tay anh ra, khi anh kháng nghị thì môi khẽ hôn một cái, cười cười nói: “Cái này còn lừa anh làm gì, được rồi, xem ti vi rồi ngoan ngoãn đi ngủ thôi.” ~dd~l.q.d

Tay Sở Lăng Xuyên roi trên bụng Tổ Tổ, vuốt ve, khổ não nói: “Vậy là tiểu Xuyên không có, xem ra thật sự cách mạng không thành công, đồng chí cần phải cố gắng nhiều hơn nữa.”

Cô nhìn ra được sự thất vọng của anh, Tổ Tổ đành an ủi: “Được rồi, lúc nào đến thì sẽ đến, không nên thất vọng.” Anh mong đợi đứa bé này nhiều như vậy có thể không thất vọng sao, Tổ Tổ hiểu, ngưng ngưng nói: “Nếu không.. lần sau được nghỉ em đi thăm anh.”

Không ngưng ngưng mới lạ, đây chính là đặc biệt muốn đến thăm anh, quá mất mặt... Sở Lăng Xuyên nghe xong vui mừng, hôn triền miên trên môi cô, tắt ti vi, ôm cô, hài lòng nói: “Ngủ đi.”

Buổi sáng hai người ăn điểm tâm cùng nhau rồi đi thăm cha mẹ anh, hai ông bà mới biết chuyện Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên muốn có đứa bé, hai vị trưởng bối đều cảm thấy an ủi và vui mừng.

Nhất là Triệu Đình Phương, dặn dò hai vợ chồng khi mang thai phải chú ý vấn đề sinh hoạt nam nữ, Sở Lăng Xuyên phải kịp thời lánh tránh để tài này.

Buổi sáng cứ trôi qua như vậy, đến chiều Tổ Tổ đi học lái xe, sau khi tan lớp lại đến nhà cha mẹ Tổ Tổ chơi, không những Lý Nguyệt Hương hoan nghênh anh, mà Soái Ca cũng rất nhiệt tình, nó không có chút nào bài xích anh, thậm chí còn vây quanh anh.

Ăn cơm tối xong Tổ Tổ đề nghị đi chợ đêm, Sở Lăng Xuyên dĩ nhiên không có phản đối, nhưng đêm nay có chút đông người, không tìm thấy chỗ đậu xe nên hai người quyết định đi xe buýt, chỉ có ba trạm dừng, không cần phải bắt taxi.

Nhưng sau khi hai người lên xe lại hối hận, trên xe rất nhiều người chen lấn, hai người đứng ở cửa sau, Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ vào trong ngực, định xuống ở trạm tiếp theo rồi đi bộ từ từ.

Rất nhanh đã xuống xe nhưng vẫn phải chen chúc, Sở Lăng Xuyên giúp Tổ Tổ mở đường, xuống xe, lôi kéo Tổ Tổ đi về phía trước.

Anh vừa đi mấy bước lại cảm thấy có chút không thích hợp, nha đầu này sao đi chậm như vậy, quay đầu nhìn lại người phía sau, anh thiếu chút hét lên, chỉ thấy trong tay không phải Tổ Tổ mà là một cô gái xa lạ. Tổ Tổ đâu? Người đang ở đây lại đi đâu rồi?

“Thật xin lỗi!” Sở Lăng Xuyên nói xin lỗi với cô gái kia rồi vội vàng buông tay, nghĩ lại có lẽ là anh túm nhầm người.

Cô gái đằng sau anh chắc chắn biết là nhầm, vậy mà không nói một câu, tôi thiếu phải giẫy dụa, phản kháng một chút chứ?

Thấy cô, anh nhướng mày, có chút không vui nói: “Em sao lại ở đây?”

Tổ Tổ lắc khuôn mặt nhỏ nhắn gần như muốn khóc: “Sở Lăng Xuyên, anh lại ở trước mặt em cùng người phụ nữ khác bỏ trốn, đáng thương em gấp gấp mãi cũng không xuống được, chỉ có thể trở mặt nhìn anh đi, ô ô...”

“Không phải, không phải anh bỏ trốn, chỉ là nhất thời lỡ tay, kéo nhầm người. Em đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm được không?”

Tổ Tổ đẩy anh ra đi về phía trước, về mặt có chút tức giận, “Hừ, kéo nhầm người gì chứ, em thấy anh là cố tình giờ trò lưu manh, em... anh cứ chờ đây!”

“Ồ... anh trong sạch...”

Tổ Tổ cũng không giả bộ nữa, đầu dựa vào ngực anh nở nụ cười, anh thật khiến nàng chết cười, lời người khác đi nửa ngày mới phát hiện không phải cô. Không biết cô gái kia phản ứng ra sao.

Sở Lăng Xuyên vốn cảm thấy rất lúng túng, nhìn Tổ Tổ cười như vậy, anh bất đắc dĩ, cúi đầu uy hiếp bên tai cô: “An Nhượng Tổ, em cười nữa cẩn thận anh lưu manh với em ngoài đường.”

Tổ Tổ vội vàng mím môi, trừng mắt nhìn anh, cười phát nghẹn, cô lại nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, phốc, cô lại ôm bụng cười.

Sở Lăng Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn cô, rồi ôm cô thật chặt đi về phía chợ đêm.

Chợ đêm rất náo nhiệt, Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ chỉ muốn chơi nhiều một chút nhưng thời gian cũng không còn sớm, hai người đành trở về nhà, Tổ Tổ về một cái là nằm bất động luôn trên giường.

Sở Lăng Xuyên đi đến vỗ một cái lên mông cô, : “Nhanh rửa mặt đi ngủ.”

“Mệt quá, em nghỉ chút đã.” Tổ Tổ ngẩng đầu lên ôm lấy gối đầu. “Sở Lăng Xuyên, anh đi trước đi, để tí nhường em tắm.”

“Có thích thân mật hơn không?”

Tổ Tổ miễn cưỡng ừ một tiếng, ngay sau đó thân thể bị nhấc bổng lên cao, Tổ Tổ bám chặt vào anh kêu lên: “Sở Lăng Xuyên, anh định làm gì?”

“Tắm.” Sở Lăng Xuyên cho cô một chữ, rồi ôm cô vào nhà vệ sinh, đặt cô trên bồn rửa tay, sau đó lột sạch cô, cô muốn giữ lại cũng không được, không bao lâu thì cô không mảnh vải che thân, còn anh vẫn quần áo chỉnh tề.

Tổ Tổ đỏ mặt, Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ như vậy không nhịn được mà trêu chọc: “Bảo bối, đáng vẻ lúc em đỏ mặt thật là mê người.”

“Lúc anh không mặc quần áo cũng rất mê người. Nhớ đến Tiểu Nhiên, không biết một mình cô ấy ở ngoài trời qua như thế nào.”

Ngày hôm sau, hai người ra ngoài ăn, tìm một quán sạch sẽ, chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, lúc này mọi người còn đang đông, cho nên mạng thức ăn có chút hơi chậm, chỉ là họ không vội, quan trọng là được ở bên nhau.

Hai người đang trò chuyện thân mật, điện thoại Sở Lăng Xuyên vang lên, anh cúi đầu nhận.

Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn anh, anh nghiêm mặt, giọng nói lạnh nhạt: “Là tôi, đang ăn trưa, có chuyện gì sao? Cùng vợ, vợ thích món ăn ở Tương Vị Cư. Hẹn gặp lại.”

Nói xong anh liền cúp điện thoại, không chút nào dây dưa dài dòng, lúc này món ăn cũng được đưa lên, Tổ Tổ đưa đĩa cho anh, “Ăn nhiều một chút, ném thử món ăn ở đây, cũng không tệ lắm. Có một thời gian em và Tiểu Nhiên, Hàm Hàm thường xuyên đến đây,

Bây giờ Tiểu Nhiên đi làm chỗ khác nên rất lâu rồi không đến. Thật không hiểu nổi, hai người rõ ràng yêu nhau lại không thể ở chung một chỗ, thật đáng tiếc.”

Sở Lăng Xuyên đưa tay nâng cằm Tổ Tổ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, nghiêm túc hỏi: “An Nhượng Tổ, em đang vì Tiểu Nhiên mà đau lòng sao? Vậy khi nào thì đau lòng bản thân mình đây?”

Tổ Tổ sững sờ một chút mới phản ứng kịp, anh để ý cô đau lòng Tiểu Nhiên đồng thời lại nghĩ về Thẩm Hạo Vũ à? Cô nhủ mày, đẩy tay anh ra, “Sở Lăng Xuyên, anh đừng có gây sự.” ~ddan~lq.dd!!

Sở Lăng Xuyên nhếch môi cười, con người sâu thẳm mẽ hoặc, bàn tay xoa đầu cô, “Trêu chọc em, nếu như Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành có duyên phận, đều sẽ ở chung một chỗ. Em chờ suy nghĩ nhiều, mau ăn đi.”

“Tất nhiên, anh với em không phải minh chứng tốt nhất sao?”

“Tự luyện!”

Cô vội vàng quay đầu thì bắt gặp một người, không phải nhân viên phục vụ, là Tô Tuệ Vân, bạn học của anh, tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Tổ Tổ buồn bực, Sở Lăng Xuyên nhìn thấy cô ta có chút bất ngờ.

Tô Tuệ Vân thì lại trấn tĩnh tự nhiên, đôi tay xoắn lại với nhau, cười nói: “Tôi vừa mới đi ngang qua, nghe hai người nói quán này không tệ nên mới đến nếm thử, không ngờ trở lại hai người vẫn ở đây.”

Lúc này Tổ Tổ mới hồi phục tinh thần, Tô Tuệ Vân là bạn học của anh, theo lẽ phép cô phải cười một tiếng, “À, quán này không tệ, có một mình cô sao? Ngồi xuống cùng ăn với chúng tôi.”

Tô Tuệ Vân tiếp tục mỉm cười, “A, không cần, tôi và bạn đi chung, thấy hai người thì đến chào hỏi, cứ từ từ ăn, tôi đi gọi bạn.”

Nói xong cô ta xoay người, Tổ Tổ mới nhớ vừa rồi Sở Lăng Xuyên nghe điện thoại, anh nói đang ăn cơm ở đây, cô đá anh, “Ừ, nhanh ăn đi, lạnh rồi.”

Theo cách nói của Sở Lăng Xuyên, anh đối với Tô Tuệ Vân từ đầu đến cuối không có hứng thú gì, cùng lắm là cô ta đơn phương, cho nên chuyện này thật ra rất đơn giản. Chỉ là cô nhìn ra được Tô Tuệ Vân đối với Sở Lăng Xuyên là tình cũ khó quên.

Anh không nói gì, cô cũng không hỏi thêm nữa. Bởi vì cô từng có một Thẩm Hạo Vũ, cho nên nếu tiếp tục truy cứu thì lại giống người hẹp hòi, chồng mình chỉ bị người phụ nữ khác mơ tưởng nhưng cảm giác vẫn rất khó chịu, người này chính là đến tìm Sở Lăng Xuyên, qua đường gì, có quý mới tin.

Món ăn liên tục đưa lên, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên vừa ăn vừa nói chuyện, hơn một giờ sau mới xong, khi tính tiền nhân viên phục vụ nói bàn của họ đã được thanh toán, hai mắt cô ta còn tỏa sáng chỉ về phía sau: “Là cô ấy giúp hai vị thanh toán.”

Tổ Tổ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Tô Tuệ Vân, cô ta tính tiền rồi hả? Cái này có cần thiết không? Cô đang suy nghĩ thì Tô Tuệ Vân đi đến.

“Hai người ăn xong rồi à?” cô ta tự nhiên hỏi.

“Ừ, đúng vậy, bây giờ về.” Không đợi Sở Lăng Xuyên mở miệng Tổ Tổ đã nói trước, cô muốn trả lại tiền cho cô ta, khách khí nói: “Tôi tiêu thụ, cảm ơn cô đã giúp chúng ta tính tiền, chỉ là chúng ta sao có thể không biết xấu hổ để cô trả hộ chứ.”

“Không sao”, Tô Tuệ Vân nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, “Tôi và Lăng Xuyên là bạn học cấp ba, chuyện này có tính là gì. Còn nữa, là tôi đối với Sở Lăng Xuyên có chút biết ơn thôi.”

Tâm tình của Tổ Tổ giống như bị kim châm, trong lòng có một loại tư vị chua xót không nói thành lời, ngày lễ anh nói không trở lại chính là vì chăm sóc người phụ nữ này sao?

Sở Lăng Xuyên sắc mặt chìm xuống, “Một cái nhắc tay thôi, cô đừng để trong lòng.” Nói xong còn cúi đầu thân mật nhìn về Tổ Tổ: “Đúng không bảo bối?”

“À?” Tổ Tổ hồi phục lại tinh thần, nhét tiền vào tay Tô Tuệ Vân, cười chân thật, đĩnh đạc nói: “Đúng rồi, giúp người chủ yếu là làm vui. Tôi cho cô biết nha, lần trước anh ấy còn cứu một con chó rơi xuống nước, lại còn hô hấp nhân tạo cho nó, đây là điều mà đồng chí quân nhân này nên làm, bữa cơm này tuyệt đối không thể để Tô tiểu thư trả tiền được. Chúng ta không có thời gian, đi trước!”

Vừa ra khỏi cửa, Tổ Tổ liền sụ mặt xuống, giống như một khối băng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Úp Mặt Vào Tường Sám Hối

Sở Lăng Xuyên nhìn sắc mặt Tổ Tổ có chút không đúng, không thể để cô cứ đi như vậy, ôm cô lên xe, trước tiên đưa cô về nhà.

Tổ Tổ định tự mình đón xe trở về, cô mới không cần đi xe của anh đâu, nhưng nhìn Tô Tuệ Vân đang ở phía xa, cô đành đi theo anh.

Dọc đường đi khuôn mặt Tổ Tổ như băng bó, không thèm để ý anh, cũng không nhìn anh.

Sở Lăng Xuyên vô tâm, bởi vì căn bản anh và Tô Tuệ Vân không có gì, chỉ là nhìn thấy cô như vậy, anh biết là vấn đề lớn.

Về đến nhà, Tô Tổ rót cho mình một ly nước uống lớn để áp hỏa khí, bây giờ cô một bụng tức giận, trong lòng khó chịu và đau đớn không nói ra được.

Anh nói bận rộn công việc, cô không dám đi quấy rầy, coi như gặp phải chuyện gì cũng tự mình chịu, nhưng anh thì? Anh lừa cô là không về được, lại còn đi chăm sóc người phụ nữ kia.

Biết rõ cô ta đối với anh không có mục đích tốt, anh không thể làm như không biết sao? Vậy mà còn nhiệt tình, đây là sao? Dung túng cô ta được voi đòi tiên, nếu không hôm nay cũng không thị uy với cô.

Được rồi, coi như cô nhỏ mọn, cô ta có chuyện anh đi ngay, chăm sóc còn chưa tính, có bản lãnh đừng để cô biết, lừa cô cả đời đi.

Hiện tại còn gây chuyện để người phụ nữ không liên quan đến điều vô gương oai, chỉ sợ cô không biết, cuối tuần là cô ta và Sở Lăng Xuyên đi cùng với nhau, rõ ràng là cố ý khích bác ly gián.

Cô biết mình không thể bị lừa, không thể trúng kế, nhưng mà cô không thể không đau lòng và tức giận. Bởi vì Sở Lăng Xuyên lừa cô, thời điểm cô cần anh nhất thì chồng của cô lại đi chăm sóc cho người khác, cô có thể nhẫn nại nhưng không thể chịu nhục, thậm chí cô còn thầm mắng trong lòng, đàn ông không có người nào tốt.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tô Tổ trầm mặt, đưa tay luồn vào tóc cô, ngồi ở bên người cô, mặt anh sát lại “Bảo bối, em tức giận?”

Nhìn gương mặt này của anh cô phát cáu, xoay người, ôm lấy đệm ngồi quay lưng về anh, cô sợ mình không khống chế được, giết anh, dĩ nhiên không thể rồi, vậy thì chỉ có thể giết trong lòng thôi.

Sở Lăng Xuyên ôm cô từ phía sau, cầm anh đặt trên vai, “Bảo bối, thật ra thì anh cũng không muốn dính líu gì đến cô ta, nhưng không biết sao cô ta lại leo núi gần nơi anh đóng quân, lại còn bị thương, không có ai giúp, nhớ đến anh làm quân nhân nên gọi điện thoại xin giúp đỡ.

Dù đó có thể là người xa lạ thì anh cũng phải giúp đỡ đúng không? Huống chi là học cùng trường, cô ta leo núi với một người nữ nữa, hai cô gái nhỏ như thế, anh cũng không thể thấy chết không cứu.

Anh đưa cô ta vào bệnh viện, đi cùng còn có bạn của cô ta, đầu cũng bị thương, anh phải ở lại chăm sóc một chút, chờ bệnh viện thu xếp ổn thỏa mới quay trở lại đơn vị.

Bảo bối, em phải tin tưởng tình cảm của anh dành cho em là không thay đổi, coi như cô ta có ý thì anh cũng không đáp lại. Không nên tức giận, ngoan nha.”

“Làm sao anh mang cô ta xuống núi?” Cô không nhìn anh đang cố gắng lấy lòng, ánh mắt Tô Tổ lạnh lùng, giống như phi đao, “Không phải anh công cô ta chứ?”

Thật ra thì không cần phải nói, Tô Tổ cũng có thể đoán được, nhất định là anh công. Cô lập tức đứng dậy, gương mặt tức giận và đau đớn, “Tốt, Sở Lăng Xuyên, anh nói là mình công việc quá bận rộn không về được nhà, vậy mà còn ở cùng người phụ nữ có ý đồ xấu với mình, anh... anh công cô ta xuống núi, chăm sóc cô ta. Công việc vội gì chứ, em thấy là vô cùng nhàn nhã.”

“Anh không trở lại tuyệt đối là vì công việc, tuyệt đối không phải vì cô ta. Anh công cô ta xuống núi vì cô ta bị thương. Em nói nếu đổi lại là em, em phải làm sao? Anh làm như vậy là sai lầm rồi sao? An Nhục Tô, lí trí của em đâu rồi, đây là em hiểu chuyện sao?”

Sở Lăng Xuyên nói xong còn đưa tay về đầu cô. Mà Tô Tổ lại nổi giận, cô cố tình gây sự? Cô không hiểu chuyện? Được rồi, đã như vậy cô sẽ hoàn toàn tùy hứng một lần, ngang ngược kiêu ngạo một lần, để cho anh thấy một chút.

Đẩy tay anh ra xa, chỉ vào mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã xanh mét nói: “Được, cho là em cố tình gây sự, coi như em không hiểu chuyện. Anh giúp người không có sai, anh công cô ta cũng không có sai, những thứ này đều là anh nên làm.

Nhưng anh để cô ta điều dưỡng trước mặt em là lỗi của anh, thời điểm em cần anh thì anh lại đi chăm sóc người phụ nữ khác, còn là người phụ nữ có ý đồ xấu với anh, đó là lỗi của anh. Thế nào, anh không phục a... A, umh...”

Tô Tổ bị Sở Lăng Xuyên kéo vào trong ngực, môi cũng bị anh ngăn chặn, cô muốn tiếp tục nổi đóa nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô a a, muốn dùng gắng tránh thoát cái ôm nhưng không ngờ lại bị anh áp đảo trên sofa.

Áo bị anh cường thế đẩy lên cao... lúc anh cúi đầu hôn, Tô Tổ hét lên, “Sở Lăng Xuyên, cái tên vô lại này, buông em ra, a...”

Cô bị anh hung hăng thương yêu, kết quả là sau đó mơ màng ngủ quên mất, khi tỉnh lại trong phòng đã không thấy bóng dáng của anh, cô chỉ có thể vô lực xụi lơ trên giường. Cô lật người, nằm lì trên giường, ôm lấy gối đầu đầm hai cái. Hồi tưởng lại những lời giải thích của anh, cô tin tưởng anh và người phụ nữ kia thuần khiết, nhưng nếu như mỗi lần Sở Lăng Xuyên đều làm theo lời cô ta thì cái này sẽ dần trở thành không thuần khiết rồi. Tội thiếu vì anh cho cô ta cơ hội.

Anh không tự kiểm điểm chính mình, còn nói cô cố tình gây sự, không hiểu chuyện. Cô hận chết anh, thật quá khinh người. Mặc dù biết không có gì nhưng trong khi cô ở nhà suốt xảy ra chuyện thì anh lại ở bên cạnh cô ta, chăm sóc cô ta., trong lòng cô làm sao có thể thoải mái, có thể không đau, không khó chịu.

Tổ Tổ tự gõ vào đầu mình, trong lòng tỉnh táo lại. An Nhựt Tổ, khi nào thì mày bắt đầu để ý lung tung như vậy rồi hả? Trở nên tính toán như vậy từ bao giờ rồi hả? Một chút cũng không giống cô.

Mấu chốt nhất là thời điểm hai người đang cãi nhau anh lại có thể làm ra chuyện ấy, mà cô lại vô lực chống đỡ, quá tức giận. Đang gây gổ có được hay không?

Đang tức giận có được hay không? Lúc nào thì lại thành giải quyết trên giường rồi vậy? Sở Lăng Xuyên, anh nghĩ rằng đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa hả, không có chuyện đó đâu.

Cô tức giận lật người, thấy trên bàn để một tờ giấy, cô hừ lạnh, không nhìn, kiên quyết không nhìn, nhưng tầm mấy phút sau lại không nhịn được cầm lên xem “Bảo bối, ngoan ngoãn ở nhà, không cho phép tức giận, nếu không anh đau lòng. Chỉ được thích chồng của em thôi.”

Lời ngon ngọt, viên đạn bọc đường, hừ!

Sau sự kiện Tổ Tuệ Vân kia, tâm tình Tổ Tổ vẫn luôn không thoải mái, mặc dù Sở Lăng Xuyên mỗi ngày đều gọi điện thoại, bề ngoài không có chuyện gì nhưng trong lòng vẫn đau như cũ. Cô nhất định phải trừng phạt anh.

Thứ năm tan việc, Tổ Tổ hẹn Hàm Hàm đi chơi nên không học lái xe, cô đặt trước chỗ ở nhà hàng rồi ngồi đợi Hàm Hàm.

Sau khi gọi món, không lâu sau lập tức được đưa lên, vừa ăn Hàm Hàm vừa hỏi Tổ Tổ, “Tổ Tổ, thật lâu mới có ngày cuối tuần, cậu không đi thăm chồng à?”

“Tớ phải học lái xe, không rảnh.”

Tổ Tổ không chút nghĩ ngợi trả lời khiến Hàm Hàm hoài nghi, “Học lái xe theo tớ vừa vô ích, vừa lãng phí thời gian, cậu mau thành thật khai báo, có phải xảy ra vấn đề gì rồi hay không?”

“Hàm Hàm, tớ hỏi cậu.” Tổ Tổ ngập ngừng, “Tuần trước tớ ngã bệnh vào đúng ngày nghỉ, tớ hỏi anh ấy có rảnh rồi trở về không, anh ấy bảo quá bận không về được, nhưng vừa rồi tớ mới biết, anh ấy lợi dụng công việc để đi giúp người phụ nữ khác, cô ta bị thương ở chân, anh ấy còn đưa đến bệnh viện.”

“À.” Hàm Hàm tròn to hai mắt, hình như có chút sùng sốt, một lúc lâu mới hỏi: “Người phụ nữ kia có quan hệ gì với chồng cậu, tại sao lại gọi điện thoại cho anh ấy? Còn những chuyện này làm sao cậu biết?”

Nhắc tới người phụ nữ kia, Tổ Tổ lại nổi giận: “Cô ta là bạn học cấp ba của Sở Lăng Xuyên, đã từng thích anh ấy, nhưng nhìn đáng về bây giờ xem ra vẫn có ý tứ. Ghê tởm nhất chính là tớ đi ăn cơm với chồng mình, vậy mà cô ta còn mò mặt tới, điếu võ giường oai với tớ, nói chuyện này với tớ rất uyển chuyển. Cho nên tớ mới cãi nhau với Sở Lăng Xuyên, cậu nói xem, có phải tớ làm sai không, tớ quá hẹp hòi sao?”

“Tớ hiểu tâm trạng của cậu, bị bệnh là lúc con người ta yếu đuối nhất, hi vọng có người bên cạnh chăm sóc, mà người cậu hi vọng chính là anh ấy, nhưng anh ấy lại không ở bên cậu, cậu lại sợ anh ấy lơ lửng, không muốn quấy rầy công việc của anh ấy nên sẽ không nói cho anh ấy biết, nhưng không ngờ anh ấy lại đang chăm sóc người phụ nữ khác.

Trong lòng cậu khó chịu là bình thường, không có gì là sai cả, nhất là khi người phụ nữ kia lại có ý đồ bất chính với chồng cậu, anh ấy lại cho cô ta cơ hội đến gần. Cậu gây gổ không phải là bởi vì anh ấy làm những việc này, mà là vì người phụ nữ này dám điếu võ giường oai, công kích cậu.”

“Đúng đúng, chính là như vậy, thế tớ sai chỗ nào?” Tổ Tổ hỏi xong, Hàm Hàm lắc đầu, “Cậu không sai, tâm lý cậu trong trường hợp như vậy là đương nhiên, chồng mình không chăm sóc mình lại đi chăm sóc kẻ khác, đạo lý gì vậy? Còn nữa, đã chăm sóc thì thôi đi, à kia còn đi khoe khoang, thị uy, chuyện như vậy không ai có thể nhịn.”

Hàm Hàm nói trúng phóc tâm tư Tổ Tổ, cô gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, Sở Lăng Xuyên thật quá đáng, bản thân anh ấy sai còn nói mình gây sự, không hiểu chuyện, tớ quá hiểu chuyện đi ấy chứ, chuyện gì cũng không để cho anh bị phân tâm, anh ấy không cảm kích thì thôi, còn phê bình tớ. Tớ...tớ ghét anh ấy.”

“Có điều, cậu cũng không thể hoàn toàn trách anh ấy được, nếu cậu nói cho anh ấy biết là cậu ngã bệnh, anh ấy chắc chắn sẽ lo lắng cho cậu, nói không chừng còn bắt chập đêm khuya trở về thăm cậu, cậu không muốn như vậy phải không, đây là cậu xót anh ấy, không nỡ, cho nên mới không nói cho anh ấy còn gì.”

Hàm Hàm nói xong, Tổ Tổ cúi đầu xuống, “Tớ cũng biết rõ như vậy, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, tớ bị bệnh còn không nỡ sai bảo chồng tớ, cô ta là cái thứ gì? Á sai bảo chồng tớ thì thôi đi, lại còn ra oai với tớ nữa chứ.”

“Cho nên ấy à.” Hàm Hàm nói đến đó thì dừng lại, mặt thần bí, “Nói tóm lại, tớ cho rằng, đồng chí An Nhựt Tổ, cậu đã yêu chồng cậu sâu đậm rồi, đây là cậu đang ghen, hơn nữa còn đồ bình dấm chua loét, tớ chỉ nghe cậu phát tán mùi dấm mà đã ê hết cả răng rồi đây này.”

“Cái gì?” Chân mày cô cau lại, ánh mắt bắt đầu mê mẩn, “Nhưng mà không phải tình yêu chỉ có một lần sao? Hơn nữa lúc tớ và Sở Lăng Xuyên ở bên nhau, cảm giác không giống với lúc ở cùng Thẩm Hạo Vũ, tình cảm tớ giành cho Sở Lăng Xuyên là yêu sao?”

Hàm Hàm vỗ về an ủi Tổ Tổ, “Đừng nóng vội cô gái, dần dần cậu sẽ phát hiện cái gì mới là tình yêu chân chính, tình yêu có rất nhiều loại, nhưng tớ

không cảm thấy tình cảm giữa cậu và Thẩm Hạo Vũ là tình yêu. Cứ từ từ trải nghiệm đi, khám phá con tim mình, không phải mọi người đàn ông trên đời này đều phụ bạc như Thẩm Hạo Vũ kia đâu, yêu chồng cậu thì phải dũng cảm nói lời yêu, đừng trốn tránh.”

Tổ Tổ cười khẽ, “Đồng chí Hàm Hàm của tôi ơi, cậu biến thành chuyên gia tình yêu từ hồi nào vậy, đúng rồi, cậu và La Vi Khôn đạo này thế nào, có tiến triển gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 72.2

“Chuyên gia tình yêu gì chứ, chỉ là người trong cuộc mơ hồ, người ngoài cuộc sáng suốt không phải sao?” Hàm Hàm nói xong lại thở dài, “Tớ và La Vi Khôn không có bắt đầu cũng không có kết thúc, người như anh ta không thể cho tớ một hôn nhân, mà tớ biết chính xác mình cần gì, cho nên bọn tớ cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

“Hàm Hàm, tớ hi vọng cậu có thể tìm được một người đàn ông cậu yêu và yêu cậu, sau đó mau mắn hạnh phúc sống bên nhau trọn đời.” Tổ Tổ nói xong lại nhớ đến Tiểu Nhiên, “Không biết bây giờ Tiểu Nhiên thế nào, hay là hôm nào tụi mình đi thăm Tiểu Nhiên đi?”

“Ừ, tớ cũng nghĩ vậy, tuần sau bọn mình đi thăm cậu ấy xem tình hình thế nào.” Hàm Hàm lại u uất nói tiếp: “Còn nữa, mấy ngày nay mẹ tớ bắt tớ đi xem mắt, đáng quá.”

“Cái gì?” Tổ Tổ cười bất lương, “Cậu cũng đi vào con đường cũ của tớ hả?”

Hàm Hàm trừng mắt nhìn Tổ Tổ: “Đồ vô lương tâm, còn dám cười hả. Tớ cảnh cáo cậu, ả đàn bà kia thị uy với cậu chính là muốn vợ chồng cậu bất hòa, cậu đừng có mà mắc mưu, không được cãi nhau với Sở Lăng Xuyên biết chưa, ân ái vào. Tốt nhất là sớm sinh em bé đi, như vậy mới vui.”

“Đi đi đi, ăn cơm của cậu đi.”

Hai người vừa nói vừa cười ăn xong cơm tối, Tổ Tổ cũng về nhà. Buổi tối lăn qua lăn lại không ngủ được, suy nghĩ mãi về những lời nói của Hàm Hàm, mình đề ý chuyện giữa Sở Lăng Xuyên và Tô Tuệ Vân là bởi vì mình yêu Sở Lăng Xuyên rồi sao?

Nếu không yêu, tại sao quan tâm, là vì cảm giác muốn chiếm hữu làm của riêng sao? Nhưng nếu là yêu, vậy thì phần tình cảm cô đối với Thẩm Hạo Vũ tính là gì? Hơn nữa, cảm giác đối với Sở Lăng Xuyên và Thẩm Hạo Vũ hoàn toàn khác nhau.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tổ Tổ bắt đầu rối tinh rối mù, sao cô lại nhớ đến Thẩm Hạo Vũ chứ, như vậy là không đúng, giờ tay vổ vổ mặt mình, tự nhủ không nên suy nghĩ nhiều, chỉ cần nhớ Sở Lăng Xuyên là chồng của cô là được rồi, ừ, ngủ thôi.

Chỉ vì vấn đề yêu hay không yêu mà cả một đêm không ngủ được, Tổ Tổ vác đôi mắt thâm quầng đi làm, đầu cũng mơ mơ màng màng, may mà không ảnh hưởng tới công việc. Buổi trưa Tổ Tổ cùng Tiểu Chu đi ăn cơm, lúc đi tới lầu hai, đột nhiên bước hụt một cái.

“A!” Tổ Tổ khẽ kêu một tiếng, ngã ngồi xuống thềm, dưới chân truyền đến từng trận đau đớn, Tiểu Chu sợ hãi vội vàng đỡ Tổ Tổ, “Chị có sao không, sao lại không cẩn thận thế?”

Tổ Tổ bối rối, không biết thế nào lại té lăn quay ra đây, phục hồi tinh thần lại mới biết mình đã xảy ra chuyện gì, mấy học sinh cũng vây quanh rồi rít hỏi han cô như thế nào.

Tiểu Chu vội đỡ Tổ Tổ đứng lên, cô thử đứng ngay ngắn, hình như không việc gì, đưa tay sờ sờ đầu mấy đứa học sinh, “Cô không sao, các em đi đi.”

“Chúng em chào cô ạ.”

Mấy đứa nói xong đi, Tổ Tổ định bước đi dưới sự nâng đỡ của Tiểu Chu, nhưng cổ chân đột nhiên đau đớn kịch liệt khiến cô không bước nổi, cô rên lên một tiếng, cổ nhin đau, nhăn nhó nói: “Hình như chân chị bị bong gân rồi.”

“Hả?” Tiểu Chu thấy sắc mặt khổ sở của Tổ Tổ vội nói: “Vội mau đi viện.”

Tiểu Chu đưa Tổ Tổ đến bệnh viện chụp X quang, may là không tổn thương đến xương, chỉ là bị bong gân thôi, mua thuốc xong, đợi bác sĩ hướng dẫn cách chăm sóc vết thương mới rời đi.

Tình hình như này cũng không đi làm được, cuối cùng chỉ đành gọi điện xin nghỉ, cũng may buổi chiều cô không có tiết, Tiểu Chu nhiệt tình đưa cô về nhà ba mẹ rồi mới đi.

Lý Nguyệt Hương vừa chườm lạnh cho Tổ Tổ vừa mắng cô không cẩn thận, lớn vậy rồi mà đi đứng không nhìn đường, Tổ Tổ cũng thấy mình có chút bị thâm, tuần trước vì chuyện Tô Tuệ Vân bị trẹo chân mà cô cãi nhau với Sở Lăng Xuyên, sao nhanh như vậy mà đã đến lượt cô rồi? Thật đáng thương.

Cũng may ngày mai là chủ nhật, nếu không thì thăm rồi, đúng là trong cái rủi có cái may.

Nghĩ tới đó, Tổ Tổ nhận lấy túi đá từ tay Lý Nguyệt Hương tự chườm, “Mẹ, con không sao, chỉ bị sưng nhẹ thôi, bác sĩ nói ba bốn ngày sau là đi được rồi.”

Suốt buổi chiều Tổ Tổ vật lộn với cái chân đau, buổi tối trước khi ngủ lại chườm lạnh một lần, nằm trong chăn nhịn đau, bắt mình phải đi ngủ, nhưng lúc này di động lại vang lên, không cần nhìn cũng biết là Sở Lăng Xuyên.

Bất máy, Tổ Tổ không mở miệng mà đợi anh nói chuyện, sau mấy giây bên kia mới vang lên giọng nói của anh: “Cục cưng, chui vào trong chăn rồi à?”

“Vâng.” Anh thật hiểu rõ thói quen của cô, Tổ Tổ rúc vào chăn lười biếng nói: “Có chuyện gì không thủ trưởng? Có chuyện xin chỉ thị, không có chuyện xin cúp máy, chị đây buồn ngủ lắm rồi.”

“Có chuyện.” Giọng Sở Lăng Xuyên trở nên nghiêm túc, “Ngày mai đến đây, anh chờ em đấy.”

Chân như thế này đi bằng niềm tin à, “Không đi.”

“Sao lại giờ chứng rồi? Còn giận anh à?” Sở Lăng Xuyên buồn bực, không phải chứ, chút xíu chuyện như vậy mà bỏ bom anh luôn sao, không thích thì không đến?

Tổ Tổ nhìn trần nhà, cũng không muốn có chuyện như lần trước nên không giấu anh nữa, “Em không có giận anh. Sự thật là chân em bị bong gân rồi, không đến chỗ anh được, hay anh về đây an ủi người bị thương này chút ha?”

Vậy mà còn không phải là giận? Sở Lăng Xuyên nghe đến đó liền nghĩ là cô mượn chuyện Tô Tuệ Vân nói anh, “Còn nói không giận anh hả, đã mấy ngày rồi còn gì? Cục cưng ngày mai phải qua đây, không nói nhiều.”

Đang nói chuyện nhẹ nhàng tình cảm với cô, cô lại đem chuyện chân đau ra giận dỗi anh, “An Nhục Tổ, em càng ngày càng không nghe lời!”

Tổ Tổ cũng nổi giận, trả lời mĩa mai, “Sao em lại phải nghe lời anh, em có phải cháu anh đâu!”

“An Nhục Tổ, em làm sao thế hả?!”

“Em bị đau chân, em cũng cần anh ở bên chăm sóc em, chuyện là như vậy đấy.”

Nghe giọng Tổ Tổ rất kích động, biết cô đang tức giận, Sở Lăng Xuyên đành bắt đầu hạ giọng ngọt nhạt dỗ dành cô: “Không phải anh bận rộn công việc ư, ngoan, cục cưng, nghe lời.”

Tổ Tổ hơi giận rồi, thế là ý gì? Anh thật sự nghĩ cô đang giận dỗi chuyện Tô Tuệ Vân nên mới kiêu có như vậy sao, “Được, em nghe lời, không quấy rầy công việc của anh, em đi ngủ đây.”

“Vậy em còn không đến?” Sở Lăng Xuyên chưa từ bỏ ý định hỏi, Tổ Tổ đồ quạu: “Không đi, em nói rõ rồi. Anh nói xong chưa, em còn phải đi ngủ.”

“Em không đến, con anh từ chỗ nào tới?”

“Anh...! Tổ Tổ nói đùa, “Anh đi mà sinh!”

“An Nhục Tổ, anh tức giận rồi đấy!”

“Em cũng đang điên đây! Sở Lăng Xuyên, em muốn tuyệt giao với anh!”

Hai người lờ lờ qua tiếng lại cùng nhau ném điện thoại, Tổ Tổ ấn tắt ném lên giường, còn Sở Lăng Xuyên thì vút lên bàn. Anh không hiểu nổi, chuyện Tô Tuệ Vân đã giải thích rõ, đã nói là không có chuyện gì mà cô còn hờn giận anh như vậy, đúng là hẹp hòi, chỉ vì Tô Tuệ Vân mà cãi nhau với anh?

Trong mắt, trong lòng, trong sinh mệnh của anh, trừ cô An Nhục Tổ ra thì đâu còn người phụ nữ nào khác nữa chứ, vậy mà cô lại không hiểu chuyện, một chút niềm tin dành cho anh cũng không có, càng nghĩ lửa giận của Sở Lăng Xuyên càng lớn.

Còn Tổ Tổ lại nằm lì trên giường cắn gối khóc, nước mắt tuôn như mưa, đây là thế nào, rõ ràng là không muốn cãi nhau, sao bây giờ lại rùm beng lên rồi, còn nữa, thái độ kia là gì đây?

Hình như tính cách của bọn họ không thích hợp làm vợ chồng, thích hợp làm ô sin của anh thì có. Tức chết được, cá gì cũng phải nghe anh, lời nói của anh là thánh chỉ chắc!

Sở Lăng Xuyên, hức, chị đây phải tuyệt giao với anh.

Hai người cứ giận dỗi như vậy đến mấy ngày, không ai chịu làm lành trước, Tổ Tổ không thể không thừa nhận, Tô Tuệ Vân đã đạt được mục đích, quan hệ giữa cô và Sở Lăng Xuyên căng thẳng leo thang rất không vui.

Chiến tranh lạnh mấy ngày nay, trong lòng cô rất khó chịu, giống như bị người ta xem nhẹ, bỏ rơi, không còn là bảo bối trong lòng bàn tay của anh nữa,

thậm chí ngay cả gọi điện mừng cô anh cũng không thêm

Hắn không chịu gọi đến, cô cũng không chịu gọi đi, lần này đừng hòng cô cúi đầu, cô không sai, tại sao anh lại hung dữ với cô như vậy, quá khinh người, khinh người vô cùng!

Cứ như vậy cho đến thứ sáu, chân Tổ Tổ đã không còn gì đáng ngại, có thể đi bộ được rồi, có điều cục máu bầm còn chưa tan, phải từ từ xoa bóp.

Tâm trạng Tổ Tổ không tốt liền hẹn Hàm Hàm ra ngoài xả stress. Hai người đi ăn cơm rồi đi hát karaoke. Bất nhạc đình tại nhức óc, Hàm Hàm và Tổ Tổ ai nấy cũng đều ra sức gào, xả hết buồn bực trong lòng, hai người ai cũng ôm đầy tâm sự.

Hát đến hơn chín giờ tối mới chịu ai về nhà này, Tổ Tổ về thẳng nhà mình, trẻ thế này rồi không nên đánh thức ba mẹ. Về đến nhà, không có ai, anh không về, xem ra vẫn còn muốn chiến tranh lạnh với cô đây.

Cô cười khỏ, cầm áo ngủ đi vào phòng vệ sinh. Chạm rãi rửa mặt xong, mặc áo ngủ, chia một đầu tóc ướt đi ra ngoài, trong tay còn cầm khăn lông lau tóc, vừa định đi vào phòng khách thì nghe tiếng đóng cửa phanh một cái.

Cô hơi sững sốt, chẳng lẽ là anh về? không đợi cô kịp ra ngoài xem, một bóng dáng vội vã vọt vào như đầu xe lửa, quả nhiên là anh, có điều sắc mặt không được tốt, cô lại chọc vào anh hả?

“Muộn như vậy mà còn đi đâu vậy, sao không nghe điện thoại, có biết anh lo lắng lắm không hả? Rốt cuộc em muốn cãi nhau đến khi nào?”

“Em cãi nhau với anh lúc nào, anh vừa về liền cãi nhau với em! Không về thì thôi, mới trở về đã phát cáu, em chọc anh giận chỗ nào hả?”

“Sở Lăng Xuyên, anh thay đổi rồi, trước kia anh về, cho dù tức giận cũng sẽ không nổi cáu với em, anh nói nổi giận với em thì được lợi gì? Giờ thì sao? Dăm ba bữa anh lại phát giận lên người em, hơn nữa còn không hỏi rõ đầu cua tai nheo, anh làm sao thế hả?”

Làm gì mà vừa về đã đỏ mặt tía tai hung dữ với cô như vậy, Tổ Tổ nói xong mắt đỏ hoe, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự uất ức, tổn thương.

Thấy cô như vậy, Sở Lăng Xuyên lại càng đau lòng, cũng thấy mình quá nóng vội, nhưng không phải là vì cả đêm không tìm được người mới lo lắng, sợ lại giống như lần trước cô bị bắt cóc sao, mặc dù An Quốc Đồng nói đó chỉ là hiểu lầm, nhưng anh vẫn rất sợ.

Cộng thêm hai người cãi nhau, mấy tuần liền không liên lạc, anh trở về thì không thấy cô, gọi điện cũng không nghe, anh ở đây lo lắng sốt ruột, trong lúc nhất thời mới nóng nảy với cô, thế nhưng một lát sau cũng không nói ra được những lời dịu dàng, chỉ thốt lên một câu: “Sau này không được phép không nghe điện thoại của anh.”

Sở Lăng Xuyên trầm mặc sừng sững đứng ở góc kia, hùng vĩ mà thâm trầm. Tổ Tổ không nhịn được đưa tay gỡ đầu, đầu cái anh này không xảy ra vấn đề đi, “Này, đang nói chuyện với anh đấy?”

Cuối cùng anh cũng mở miệng, “Úp mặt vào tường sám hối, người không phận sự miễn làm phiền.”

Tổ Tổ xui xẻo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Rung Động Vì Anh

Tổ Tổ cạn lời, lại cảm thấy buồn cười, có điều nhịn được.

Tổ Tổ cời dép ra, đập vào mông Sở Lăng Xuyên một cái.

“Cục cưng, em không để ý tới anh thật à? Vợ ời, anh biết sai rồi, tha thứ cho anh đi mà?!”

Tổ Tổ xoay người lại, lạnh lùng nhìn anh, rất không khách sáo nói: “Sở Lăng Xuyên, em không phải cục cưng của anh, cũng không phải vợ anh, anh đừng ở đây gọi loạn được không?”

“Giấy hôn thú?” Con người Tổ Tổ xoay tròn, nhíu mày, “Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Anh không nói thì em quên mất, hôn nhân này, nên đổi đi. Anh, đi thay đồ, chúng ta mang giấy hôn thú đi đổi, đổi thành giấy chứng nhận li hôn, từ nay về sau, hai ta ai đi đường nấy.”

“Cái gì?” Sở Lăng Xuyên tròn to mắt, nhìn chằm chằm Tổ Tổ, hai tay chộp lấy bả vai cô, khuôn mặt đáng thương đau lòng nói: “Vợ à, em đang nói đùa phải không?”

Tổ Tổ bỏ điều khiển ti vi trong tay xuống, sa sầm mặt, nghiêm túc nói: “Ai nói đùa với anh. Sở Lăng Xuyên, em nghĩ kỹ rồi, hai ta không thích hợp ở bên

nhau, tranh thủ chia tay trước khi quá muộn, tránh hành hạ lẫn nhau, cuối cùng lại chán ghét nhau, trở mặt thành thù.”

“Ai nói không hợp? Để anh đi đánh chết hẳn. Vợ à, hai ta rất thích hợp, là một đôi trời sinh, cho nên, chúng ta phải hòa hảo chung sống. Vợ, em không thể không cần anh.” Sở Lăng Xuyên nói xong thừa cơ ôm Tố Tố vào trong ngực ăn vạ, “Cục cưng đừng giận nữa mà, nha?”

“Ai nói em với anh một cặp trời sinh? Em nói không hợp nhau đấy, anh đánh chết em đi, lời này là nguyên văn của em đấy.” Tố Tố tức giận giãy dụa, anh đành phải buông ra, sợ lại chọc giận cô, nếu không thì cô càng đẩy anh càng ôm cô chặt hơn rồi.

Sở Lăng Xuyên đưa tay sờ mặt cô, bị cô hất ra, hung dữ mắng: “Sở Lăng Xuyên, anh đừng có động tay động chân với em, tôn trọng em một chút, hiểu chưa?!” “d-đ!qdomn!”

Cô không cho anh động tay động chân, anh cứ một mực động đây, kéo đôi tay mềm mại của cô vùi vào lòng bàn tay ấm áp của mình, cau mày nhìn cô, nghiêm túc hỏi: “Em nói xem, không hợp chỗ nào?”

Tố Tố vùng vẫy rút tay ra nhưng không được, tức giận lườm anh, lạnh lùng nói: “Thủ trưởng ngài quá ưu tú, tiểu nữ đây không xứng với ngài, ví dụ như tôi thích cô tình gây sự, không hiểu chuyện, thường khiến thủ trưởng tức giận, còn cãi nhau với ngài, không thích hợp như vậy còn gì.

Thủ trưởng ngài là nhân vật lớn, nên tìm một người vợ ôn nhu dịu dàng, thỉnh thoảng nghe lời như cháu của ngài là thích hợp nhất. mà tiểu nữ đây rất vô dụng bất tài, không đảm đương nổi trách nhiệm nặng nề này, cho nên ngài hãy chọn người khác đi.”

Tố Tố nói xong những lời này mà Sở Lăng Xuyên không hề lên tiếng, im lặng đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Tình huống gì đây? Tố Tố nhìn bóng lưng anh, không thèm gọi lại, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ, anh ấy đi vào làm gì? Đi lấy giấy hôn thú chuẩn bị ly hôn sao? Đi vào một lúc lâu rồi mà chưa thấy ra, không phải đang úp mặt vào tường sám hối chứ?

Do dự một chút, Tố Tố cởi giày ra, nhẹ nhàng đến gần cửa phòng ngủ, khom lưng, xuyên qua khe hở thấy Sở Lăng Xuyên nằm lì trên giường, thấy rõ ràng nhất là đôi chân của anh.

Anh đang làm cái gì vậy? Cô đứng ngoài đoán già đoán non, anh ngủ rồi hay đang nằm suy nghĩ? Hay là anh không để ý tới cô nữa, đồng ý li thi li, anh đỡ phải trông nom?

A! Được lắm!

Tố Tố nổi giận, thế mà không thèm dỗ dành, chỉ nghe cô hò hét, vậy thi li hôn, còn lâu cô mới sợ nhé, bây giờ đi vào cầm chứng từ các loại, cùng anh đi làm thủ tục li hôn, thật không chịu nổi tên quân phiệt này!

Nghĩ là làm, cô đẩy cửa đi vào, đến học tủ tìm đồ, Sở Lăng Xuyên vẫn nằm im không nhúc nhích như cũ, không để ý đến Tố Tố, mặc cô muốn làm gì thì làm.

Không đứng, không phải không nhúc nhích, bả vai hình như run run hay sao ấy? Tố Tố dừng tay, cau mày nhìn thân thể trần trụi của người đàn ông trên giường, sao anh run dữ vậy? Hay là bị cảm lạnh?

Làm gì mà nhanh vậy, không nghiêm trọng thể chứ? Cái người trâu bò kia làm sao mà bị gì được? Nhưng anh đang run bần bật thế kia cơ mà, cuối cùng Tố Tố không nhịn nổi tò mò đi tới.

Định hỏi anh có sao không, nhưng không muốn xuống nước trước nên cuối cùng cô đứng lên giường, nhắc chân đá đá anh, “Này, anh làm gì vậy, đừng có giả bộ, em... em nói cho anh biết, em... bây giờ em đi lấy giấy tờ tiến hành thủ tục li hôn, anh dậy đi cùng em mau lên.”

Sở Lăng Xuyên nín thinh, vùi mặt vào gối, cơ thể vẫn run dữ dội. Ồ, còn làm thịnh này, Tố Tố ngồi xuống lôi đầu anh ra, “Anh nói gì đi chứ, làm gì mà không nói chuyện, lại còn giấu mặt?”

Vô ích, cô làm thế nào cũng không kéo được đầu anh ra, mặt anh vẫn chôn vào gối như cũ. Tố Tố sắp bị anh làm cho buồn chết rồi, tức giận đánh vào bả vai anh một cái, “Sở Lăng Xuyên, rốt cuộc anh đang làm cái gì thế?”

Sở Lăng Xuyên tiếp tục trầm mặc, run run, còn có âm thanh khịt khịt mũi, Tố Tố sùng sốt, đưa tay sờ cảm nghĩ nghĩ, trong đầu chợt lóe lên, kinh ngạc mở to mắt nhìn chằm chằm Sở Lăng Xuyên, trời ạ, không phải đang khóc thầm chứ?

Chuyện gì đây, Không phải thật chứ? Làm sao có thể? Tố Tố bị suy nghĩ này làm cho kinh hãi, cô cũng nằm lì trên giường, quay mặt về phía anh, muốn tìm một chút đầu mối từ khe hở, tiếc là anh lại quay mặt về bên kia.

Động tác này càng khiến cô nghi ngờ, cô bay qua người anh dòm ngó, mặt anh lại quay sang bên kia, tiếp tục có tiếng khịt mũi đáp lại.

Không phải khóc thật chứ, cô, cô chỉ giận anh hung dữ với cô nên mới tức tối hù dọa anh một chút, vậy mà anh tưởng thật hả, anh bị cô làm cho khóc sao? Hoi ngượng ngùng hỏi: “Tiểu Lăng Xuyên, anh khóc hả? Anh khóc cái gì chứ, thật là, một đấng mày râu, em còn chưa nói gì mà anh đã uất ức thế này.”

“Ai nói đàn ông không được khóc, vợ không cần anh nữa....” “Cái đó... Chưa nói không cần anh nữa... Anh ấy à.” Tố Tố nói xong, anh vẫn còn run, cô chỉ đành tiếp tục dỗ dành, “Tiểu Lăng Xuyên, Xuyên bảo bối, đừng khóc nữa, khóc xấu lắm, rất mất hình tượng, ngoan nha, đừng khóc.

Không phải em thật sự muốn li dị với anh đâu, ai bảo anh hung dữ với em trước, em đau chân mà anh còn nói em làm loạn, không tin em, còn mắng em. Sau đó không chịu gọi cho em mấy tuần liền, chiến tranh lạnh với em, em thương tâm khổ sở mới làm màu tí thôi, anh đừng khóc nữa mà.”

Tổ Tổ càng nói Sở Lăng Xuyên càng run lợi hại, mẹ ơi, sao càng dỗ càng run vậy ta, “Á à! Sở Lăng Xuyên, đồ đầu heo, lại dám gạt em!” Tổ Tổ hàm hừ lấy gối đập túi bụi lên người anh, vừa đánh vừa mắng: “Thật quá đáng, này thì lừa, em trở mặt với anh luôn!”

Sở Lăng Xuyên vươn cánh tay dài ôm Tổ Tổ vào trong ngực, đè xuống dưới, cúi đầu hôn lên môi cô. Trong lúc tức giận, Tổ Tổ há miệng cắn môi anh một cái.

Ah..., anh bị đau bụng cô ra, nhìn cô một cái rồi lại hôn lên, tay không quy củ kéo quần áo của cô, không bao lâu sau, cô đã bị anh lột sạch sẽ.

Cái vật thô to kia dán lên thân thể mềm mại của cô, môi anh quán quýt môi lưỡi cô, tay vuốt ve da thịt... Chiếm đoạt, yêu cầu, đợi cô chuẩn bị xong một khắc kia, anh hoàn toàn đoạt lấy tất cả sự ngọt ngào.... Triền miên qua đi.

Tổ Tổ mặc quần áo ở nhà, Sở Lăng Xuyên cũng thế, hai người cách nhau một cái giường lớn, giường co. Anh lấy lòng nhìn cô, cô lại tức giận nhìn anh, thật quá đáng, giả vờ đáng thương lại còn ăn cô sạch sẽ, cô quá đại dột rồi.

Anh cứ nghĩ như vậy đi. Cô đưa tay chỉ anh, hung hãn ra lệnh: “Anh, tới đây.”

Sở Lăng Xuyên vui vẻ, nhìn cô hỏi: “Vợ à, em có dặn dò gì vậy?”

Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn anh, cô ý châm chọc: “Anh, làm gì mà nhìn từ trên cao xuống vậy, ra về là người cao phải không? Khi dễ em nhỏ bé phải không?”

“Không có mà bảo bối.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại ngồi xổm xuống trước mặt cô, đã thấp đi một nửa, “Vợ, anh ngẩng đầu nhìn em...em là tốt nhất, là bảo bối của anh. Anh phải ngẩng đầu nhìn.”

Tổ Tổ duỗi cánh tay, kẹp cổ anh lại, “Sở Lăng Xuyên, anh nghiêm túc viết bản kiểm điểm cho em, nếu không thì anh biết tay.”

Sở Lăng Xuyên chỉ đành ngồi xuống viết bản kiểm điểm, ai bảo anh đắc tội với vợ chứ, hơn nữa là anh có lỗi trước.

Anh viết rất chậm, bởi vì Tổ Tổ không hài lòng, nha đầu này, đây là đang báo thù mà, trước đây anh để cô viết kiểm điểm, bây giờ không thể nói không được, đúng là bê đá tự đập chân mình mà.

Giường co thật lâu, kiểm điểm rốt cuộc viết xong, Tổ Tổ còn trực tiếp dính lên tường, cô còn vỗ thêm vài cái cho chắc, “Sở Lăng Xuyên, đây chính là anh tự làm tự chịu, anh phải ghi nhớ kỹ cho em, mỗi ngày đều thực hiện một lần, em sẽ ngẫu nhiên kiểm tra.”

“Bảo bối.” Sở Lăng Xuyên nghĩ thầm, có lẽ vẫn làm được, vừa cười vừa ôm lấy Tổ Tổ, “Anh nhận ra sai rồi, kiểm điểm cũng viết rồi, hôm nay chúng ta làm hòa được không?” !d--lqdonn!

“Người nào làm hòa với anh, viết xong kiểm điểm anh chờ mà nhận hình phạt tiếp đi.”

Sắc mặt của Sở Lăng Xuyên xanh mét.

Mấy phút sau, Sở Lăng Xuyên tập chống đẩy trên mặt đất, mà Tổ Tổ lại ngồi trên lưng anh gặm quả táo, cô thì nhàn nhả còn anh thì cố gắng hết sức, Tổ Tổ lại còn nghịch ngợm nói: “Cố gắng lên, cố gắng lên! Đủ rồi chúng ta sẽ làm hòa.”

“Bảo bối, có thể ăn cơm xong rồi làm tiếp được không, việc này cần nhiều thể lực mà.” Sở Lăng Xuyên nói xong, Tổ Tổ vỗ mông anh, “Này, anh có muốn làm hòa không? Chẳng có thành ý gì cả.”

“Các con đang làm gì vậy?”

Một giọng nói không vui truyền đến, Tổ Tổ kinh ngạc, thiếu chút nữa té từ trên lưng Sở Lăng Xuyên xuống, cô luống cuống đứng lên, khuôn mặt quần bách nhìn người đang đứng trước cửa, là mẹ chồng đại nhân! Xong rồi, lần này có chuyện lớn rồi.

Sở Lăng Xuyên sừng sốt một chút, đứng dậy, nhìn về Triệu Đình Phương, nhìn khuôn mặt nổi giận của bà, anh bình tĩnh cười nói: “Mẹ, sao mẹ đến đây?”

“Tôi không đến thì làm sao biết con dâu tốt đang hành hạ con trai tôi như thế nào đây.” Triệu Đình Phương rất không vui nhìn về phía Tổ Tổ, sau đó đau lòng nhìn về phía Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên vội nói: “Mẹ, mẹ nói cái gì vậy. Chúng con chỉ đang rèn luyện thôi, ở đơn vị các chiến sĩ cũng huấn luyện như vậy, con nhờ Tổ Tổ giúp con luyện tập một chút.”

“Về nhà còn rèn luyện cái gì?” Triệu Đình Phương không tin, sắc mặt vô cùng mất hứng.

Sở Lăng Xuyên cười, “Thật, mẹ không biết thói quen của con, mỗi ngày con đều muốn rèn luyện, nếu không cả người sẽ không thoải mái, hôm nay con lại không ra ngoài chạy bộ, lúc này tập một chút để xuất mồ hôi cho thoải mái. Mẹ xem, bây giờ Tổ Tổ không dám làm nữa, hay là mẹ giúp con một chút.”

Triệu Đình Phương nhìn Sở Lăng Xuyên một cái, “Ta không muốn cùng con tự giày vò.”

Sở Lăng Xuyên cười lộ hàm răng trắng. Quay đầu lại lo lắng nhìn về phía Tổ Tổ, lớn tiếng nói: “Tổ Tổ, em còn lo lắng cái gì, không nhìn thấy anh vừa khát vừa mệt ư, đi lấy nước cho anh với mẹ lại đây, sao lại sợ ý như vậy?”

Tổ Tổ biết đây là Sở Lăng Xuyên đang nói thay cô, chỉ là anh cũng quá lên giọng rồi, cô cũng không phải người giúp việc, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn gật đầu, “A, em đi ngay, mẹ, mẹ ngồi đi.” Cô nói xong xoay người ra ngoài, chạy vội đến phòng bếp, thở phào nhẹ nhõm.

Cô nghĩ nếu vừa rồi hai người ân ái mà Triệu Đình Phương đột nhiên xuất hiện thì sẽ thế nào. Cô có kích động muốn thay khóa nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

Tổ Tổ rót nước, pha trà, lại rửa hoa quả, hoàn toàn là bộ dáng của người giúp việc, thật ra khi Triệu Đình Phương không có ở đây, cô đều không biết chuyện này mà, giờ cho anh làm ông chủ.

Sau một lúc bận rộn, rốt cuộc cũng thấy được ánh mắt hiền hòa của Triệu Đình Phương, cô ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Lúc này đã qua thời gian ăn cơm, Triệu Đình Phương thì ăn rồi, mà Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên chỉ lo chiến đấu nên còn chưa có ăn, lúc này dạ dày cô khó chịu, nhưng bây giờ không thể nói là buổi trưa chứ nấu cơm, nên cố nhịn.

Bây giờ chỉ cần mẹ chồng về là cô sẽ lập tức vọt đi ăn, thế nhưng bà lại nói muốn đi dạo cùng cô và Sở Lăng Xuyên một chút. Đề nghị này không tệ, Tổ Tổ rất tán thành, Sở Lăng Xuyên cũng sẽ không phản đối, mặc dù anh không thích.

Hai người thay quần áo rồi đi ra ngoài, vẫn may không phải đi mua đồ, mà là đi công viên, Sở Vệ Bình đi chơi đi chơi bóng với bạn nên không đi, vì vậy giờ chỉ còn ba người họ.

Nhìn những đứa bé chạy loạn trong công viên, Triệu Đình Phương lại nói về đứa bé, bảo muốn có mà Tổ Tổ mãi vẫn chưa có động tĩnh. Tổ Tổ không lên tiếng, vấn đề này bị Sở Lăng Xuyên cho qua.

Buổi chiều ở bên ngoài đi dạo, buổi tối trở về nhà cha mẹ anh ăn cơm, Triệu Đình Phương ở lại, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đến chỗ Lý Nguyệt Hương, mãi đến chín giờ mới về nhà.

Sở Lăng Xuyên đem chậu nước đặt ở trước giường cho Tổ Tổ nhưng cô k đề ý, cho rằng anh muốn ngâm chân, cô tiếp tục xem ti vi, Sở Lăng Xuyên tiến lên nhắc hai chân cô ra cạnh giường, cô đành phải ngồi dậy.

“Anh làm gì vậy?”

Cô đang hỏi thì anh trực tiếp nhấn chân cô vào trong chậu nước, nước nóng có thể chịu được, nhìn bàn tay màu đồng của anh bao bọc bàn chân cô, cô sùng sốt, sau đó đỏ mặt, “Em... em tự mình làm.”

“Đừng cựa, bảo bối.” Anh nói xong ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chứa đựng yêu thương và áy náy, “Thời điểm em cần anh, anh lại không có bên cạnh, hôm nay để anh giúp em ngâm chân.”

Nói xong anh cúi đầu, động tác nhẹ nhàng giúp cô rửa chân, Tổ Tổ nhìn gương mặt anh, rồi lại nhìn tay của anh đang xoa bóp cho cô, hốc mắt ươn ướt, cô chỉ vì một câu nói đơn giản của anh mà rung động rồi.

Khi nước lạnh đi, Sở Lăng Xuyên giúp cô lau khô chân, đứng dậy đi rót nước, Tổ Tổ lại rơi nước mắt như trên châu, anh cả kinh: “Làm sao vậy bảo bối?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Chương 73.2

Sở Lăng Xuyên hỏi xong xoay người đi vào nhà vệ sinh cất chậu, sau đó vội vàng đến bên cạnh Tổ Tổ, dang tay ôm chặt lấy cô, cô như người chết vớ được cọc mà ôm chặt lấy anh.

“Tại sao lại khóc?”

Sau ngày cuối tuần này vợ chồng đã hòa hảo rồi, hơn nữa tình cảm giống như tiến thêm một bước, từ sau tức giận không cho phép cãi vã nữa, như vậy sẽ chỉ gây tổn thương lẫn nhau.

Vốn buổi sáng Tổ Tổ phải đi học lái xe, nhưng bởi vì cô muốn đợi anh, cho nên chiều mới đi, hai người như keo dính ở trong nhà, cùng ăn chung điểm

tâm, cùng nhau xem ti vi, cô muốn xem phim thần tượng, anh lại muốn xem phim quân sự, không ai nhường ai, cuối cùng cô đi phòng ngủ xem, anh lại đuổi theo, anh chỉ thích hai người lúc nào cũng ở cùng một chỗ như vậy.

Cuối cùng cô buông tha việc xem ti vi để đọc sách, thế nhưng anh lại nói tiểu thuyết ngôn tình ngây thơ, bắt cô đọc cái quyển gì chiến tranh tương lai, hai người cãi vã, cuối cùng chấm dứt bằng một nụ hôn.

Buổi trưa, Tổ Tổ làm sùi cảo, cô làm rất nhiều, chỉ để lại một ít trưa ăn, còn lại gói hết vào túi, đặt trong hộp, thả thêm khối đá, hi vọng tối anh ăn sẽ không bị hỏng.

Thời gian trôi rất nhanh, lại đến thời gian từ biệt, cô lưu luyến đưa anh xuống nhà, an lên xe, cô đặt đồ một bên, anh vươn tay ra bụng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Bảo bối, đừng suy nghĩ nhiều về chuyện đã qua nữa.”

Tổ Tổ hôn một cái lên lòng bàn tay thô ráp của anh, cười hỏi anh, “Vậy tuần sau em đi thăm anh. . . anh có hoan nghênh không?”

“An Nhược Tổ, nếu em cho anh leo cây thì em biết hậu quả sẽ như thế nào rồi đấy.” Sở Lăng Xuyên uy hiếp, nói xong thò đầu ra, hôn một cái lên môi cô, “Bảo bối, anh đi nha, em ở nhà tự chăm sóc tốt cho mình. Đừng để mình bị thương nữa, nghe chưa?”

“Em biết rồi! Anh cũng phải tự chăm sóc cho mình thật tốt, không cho phép bị thương.”

Tổ Tổ nói xong, Sở Lăng Xuyên đóng cửa kính xe rồi khởi động, xe và người lập tức xa khỏi tầm mắt cô, trước khi đi anh còn nháy mắt với cô một cái, đúng là quyển rũ người ta mà.

Rất nhanh đã hết cuối tuần!

Một tuần mới đã đến, Tổ Tổ sáng khoái tinh thần, mặt mày hớn hờ, ngay cả khóe môi cũng không giấu được nụ cười, giường như trở thành một người khác chỉ trong vòng một đêm vậy.

Sau ngày hôm đó, Triệu Đình Phương thường gọi điện thoại đến bảo Tổ Tổ qua ăn cơm, thỉnh thoảng cô còn ở lại qua đêm, chỉ là đa số thời gian cô vẫn trở về nhà cha mẹ mình.

Rốt cuộc cũng đến chủ nhật, Tổ Tổ định sau khi tan việc đi mua thịt bò, làm thịt bò khô, nhưng không ngờ Hàm Hàm gọi điện thoại đến, muốn gặp nhau với cô, hơn nữa còn rất thần bí, muốn giới thiệu một người cho cô.

Cô hỏi thế nào Hàm Hàm đều không nói, quan trọng như vậy, chỉ còn mỗi cách gặp mới biết thôi.

Được rồi, cô là người rất kiên nhẫn, vậy thì đi thôi.

Sau khi tan việc, Tổ Tổ gọi cho cha mẹ nói là mình về trễ một chút, sau đó bắt xe đến địa điểm gặp mặt, nơi này họ đã đến vô số lần, chính là quán cay Tứ Xuyên.

Không còn gian phòng riêng nên cô ngồi ở tầng một, không khí rất náo nhiệt, quán này vẫn làm ăn tốt như vậy. Tổ Tổ tìm một chỗ ngồi xuống.

Cô buồn bực, sao lần này Hàm Hàm lại tới chậm, bình thường toàn là cô tới chậm nhất. Mười phút sau cô nhận được điện thoại của Hàm Hàm, cô ấy đến nhà hàng nhưng không tìm thấy cô, Tổ Tổ nói vị trí chỗ ngồi rồi cúp máy. Ngắc đầu tìm kiếm bóng dáng của Hàm Hàm, rốt cuộc thấy hai người đang tiến vào.

A! Cô ấy đi cùng người nào, không phải là La Vi Khôn, thân mật như thế nhất định quan hệ không bình thường, chẳng lẽ bạn trai, không thể nào. Tốc độ nhanh như vậy? Tổ Tổ đang suy đoán trong lòng thì hai người kia đã đi đến trước mặt.

Cô đứng lên, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Hàm Hàm và người đàn ông trước mắt này, Hàm Hàm vỗ tay người đàn ông, giới thiệu: “Đây chính là chị em tốt của em An Nhược Tổ, còn có Mạc Tiểu Nhiên nhưng cô ấy không ở đây, về sau có cơ hội giới thiệu cho anh.”

“Chào anh.” Tổ Tổ cười chào hỏi, nhưng trọng điểm còn chưa nói, người đàn ông này có thân phận là gì? Tổ Tổ nháy mắt cho Hàm Hàm, người đàn ông kia cười, tự giới thiệu: “Xin chào, anh là Giang Lăng, là bạn trai Hàm Hàm.”

Quả nhiên! Tổ Tổ có chút kinh hãi, cũng may, bản thân cô lập gia đình tốc độ còn như tia chớp, cho nên rất nhanh đã thích ứng, cô nói: “A, đã hiểu, anh Giang rất có phong độ, nhưng Hàm Hàm cũng là một cô gái tốt.”

Tổ Tổ vừa nói như thế Hàm Hàm cười lên, Giang Lăng cũng cười theo, “Anh cảm thấy mình đúng là như thế.”

Giang Lăng vừa nói như thế đã có cảm giác thân cận rồi, mọi khi Tổ Tổ, Hàm Hàm và Tiểu Nhiên đều đi thẳng vào quán, nếu gặp phải một người sẽ đặc biệt khiêm tốn, không biết chung đụng, bây giờ mọi người đều nói chuyện lại cảm thấy rất vui.

Ba người ngồi xuống gọi thức ăn, Tổ Tổ biết Giang Lăng là một bác sĩ, hai người đi xem mắt một lần đã quyết định chuyện chung thân luôn.

Đúng là hiệu suất của xem mắt thật cao!

Chỉ là ngoài mặt Tổ Tổ thì đang vui mừng, nhưng cô không ngừng suy nghĩ, Hàm Hàm yêu người đàn ông này sao? Liệu người đàn ông này có yêu Hàm

Hàm không? Bọn họ sẽ hạnh phúc sao?

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện thì đột nhiên có một người ngồi bên cạnh Tổ Tổ, tất cả đều sửng sốt, đầu tiên là Hàm Hàm, cô cau mày nhìn người đàn ông trước mặt mình: “Sao anh tới đây?”

Tổ Tổ cũng ngẩng người, là La Vi Khôn, vì sao anh ta lại ở đây? Tình huống này quả thực không ổn, nhưng trái lại La Vi Khôn rất bình tĩnh cười nói: “Anh gọi điện thoại đến nhà em, cô nói em và chị dâu đi chơi rồi, nên anh đến đây thử vận may một chút.”

“Vi Khôn...” “Hàm Hàm, anh là bạn trai em, anh nói này, em đi tìm người đàn ông khác có phải nên hỏi ý kiến của anh trước hay không?”

Giang Lăng rõ ràng không vui, anh nghi ngờ hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi ư, xin tự giới thiệu, tôi là bạn trai của Hàm Hàm.” La Vi Khôn nói một câu khiến Hàm Hàm thay đổi sắc mặt, Tổ Tổ cũng mờ mịt, cảm thấy La Vi Khôn đến đây để nào loạn nên vội vàng kéo đi, “Vi Khôn, vừa khéo tôi có chuyện tìm cậu, cậu đi theo tôi ra ngoài một chút.” ||d,dan.lqd|

Hàm Hàm cũng nổi giận.

“Hàm Hàm, em cũng quá vô tình, em đã nằm trên giường anh rồi mà bây giờ anh nhắc đến mà em cũng không nhận rồi à?”

“La Vi Khôn, anh thật quá đáng!” Tổ Tổ gấp gáp đuổi theo Hàm Hàm, Giang Lăng đứng dậy, không vui nhìn về La Vi Khôn, không kích động, cũng không tức giận, anh bình tĩnh nói: “Nếu như anh yêu cô ấy, đừng tổn thương cô ấy. Còn nếu như không yêu thì mời anh cách xa cô ấy một chút.”

Giang Lăng nói xong theo sau Tổ Tổ, anh định kéo Hàm Hàm lại thì La Vi Khôn lại nhanh hơn một bước.

La Vi Khôn không nói một lời, lôi Hàm Hàm về phía bãi đỗ xe, Hàm Hàm đập loạn lên người anh, cô vừa tức giận, vừa đau lòng: “La Vi Khôn, anh buông tôi ra, sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Cần anh đưa em về nhà sao?”

“À, không cần, cảm ơn.”

Tĩnh tiền, đi.

Tổ Tổ lại đau đầu, chuyện này là sao, cô và Sở Lăng Xuyên đang yên bình thì Hàm Hàm và La Vi Khôn lại sóng gió kinh hoàng, sao hai người đó không thể an tĩnh được vậy?

Sau khi về đến nhà Tổ Tổ gọi điện thoại cho Hàm Hàm, nhưng nghe điện thoại lại là La Vi Khôn, anh ta bảo cô yên tâm, chỉ muốn nói chuyện với Hàm Hàm một chút, sau đó sẽ đưa cô ấy về nhà, Tổ Tổ dằn dò La Vi Khôn là Hàm Hàm thích mềm không thích cứng, đừng đối xử với Hàm Hàm như vậy.

Một đêm này Tổ Tổ không ngủ được, ngày hôm sau cô còn tỉnh lại rất sớm để gọi điện cho Hàm Hàm, nhưng vẫn là La Vi Khôn nghe máy, giọng nói có chút mộng lung giống như chưa tỉnh ngủ.

Mặc dù cô mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng cô vẫn hỏi: “Éc... Hàm Hàm vẫn tốt chứ? Tôi.. tôi chỉ là lo lắng tính khí của cô ấy, không có ý gì khác.”

“Cô ấy rất tốt, chị dâu, chị đừng lo lắng, cô ấy ngủ rồi, có muốn em gọi cô ấy dậy không?”

“À, không cần không cần, hai người nghỉ đi, tôi cúp máy trước.”

Xem ra không cần lo lắng, chuyện hai người này không chừng lại thành, đáng tiếc anh chàng Giang Lăng, thật ra thì người đàn ông này cũng không tệ, lần này lại trở thành vật hy sinh rồi.

Cô rời giường rửa mặt, sửa soạn một chút để lên đường thì nhận được điện thoại của Sở Lăng Xuyên, anh hỏi khi nào cô đi, dặn dò một chút lúc đi đường cẩn thận. Sau đó cúp máy, cô chào cha mẹ rồi bắt xe đi đến chỗ anh.

Tổ Tổ đến đơn vị của Sở Lăng Xuyên đã là mười rưỡi, là chính trị viên đến đón cô, Sở Lăng Xuyên vừa có việc bận nên lại không thể phân thân, hy vọng cô tha thứ.

Sau khi vào đơn vị, đầu tiên anh ta đưa Tổ Tổ đi doanh bộ, nơi Sở Lăng Xuyên ở, “Tổ Tổ, cô ngồi ở đây một lát, Lăng Xuyên sẽ lập tức trở về.”

Tổ Tổ cười nói, “Không cần khách khí, anh có việc gì cứ đi trước đi.”

Công việc của chính trị viên rất bận rộn, Tổ Tổ chỉ có thể ngồi một mình, cô thấy chậu quần áo bẩn của anh nên mang đi giặt, nhưng tìm khắp nơi cũng không có nhà vệ sinh nữ nên cuối cùng đành ảo não trở về.

Lúc này trong sân có người đến báo cáo, Tổ Tổ đi mở cửa, là Tiểu Vương, cậu ta cười xấu hổ, “Chị dâu, em nghe nói chị tới nên đến đây chào hỏi.”

“Tiểu Vương, vào đi.”

Tổ Tổ cười mời cậu ta vào, Tiểu Vương thấy một chậu quần áo, “Chị muốn giặt quần áo sao? Ở đây không có nhà vệ sinh nữ nên không tiện lắm, chị cứ đưa đây em.”

“A, không cần, tiểu Vương, tôi giặt là được rồi.” Tổ Tổ quả quyết cự tuyệt, tiểu Vương muốn đi đến cầm chậu nhưng bị cô ngăn lại, cô cười đùa: “Tiểu Vương, đây là phúc lợi của chị, cậu cũng không thể tranh giành với chị chứ.”

Tiểu Vương xấu hổ, chỉ có thể đứng đấy sờ đầu húi cua của mình, cậu ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Chị dâu, phòng đã dọn xong rồi, nếu không chị cứ đi trước, bên kia tiện hơn, ở đây ngay cả nhà vệ sinh nữ cũng không có.”

Tổ Tổ suy nghĩ một chút hỏi: “Có phải doanh trưởng các cậu bạn còn rất lâu không?”

“Là anh ấy muốn giải quyết nốt công việc. Đúng rồi, chị dâu, chị không biết hai ngày trước khi doanh trưởng ra ngoài làm việc còn cứu một cô gái rơi xuống nước, hôm nay cô gái này còn cố ý đến đây cảm ơn.”

Em cũng ở đó nhưng đáng tiếc em không biết bơi, đi xuống cứu người mà lại suýt chút nữa thì liên lụy doanh trưởng, ha ha. Cô gái kia đã hôn mê nhưng doanh trưởng đã hô hấp nhân tạo kịp thời nên mới tỉnh lại được.”

Vừa nhắc đến tình cảnh lúc đấy Tiểu Vương lại kích động, Tổ Tổ cũng vậy, cô cảm giác chồng mình thật giỏi, cứu người trong lúc nguy nan, nhưng ngay sau đó nghe đến hô hấp nhân tạo thì cô trợn to mắt, “Hô hấp nhân tạo?”

“Đúng vậy!” Tiểu Vương gật đầu.

Tổ Tổ nở nụ cười, “Rất tốt, rất giỏi. Vậy tôi không đợi anh ấy nữa, tôi đi khu nhà nghỉ trước, cậu nói cho tôi biết số phòng, tôi tự mình tìm.”

Sau khi nghe đáp án từ chỗ Tiểu Vương, Tổ Tổ cầm túi của mình và quần áo bẩn của Sở Lăng Xuyên rời đi, còn Tiểu Vương đi làm công việc của mình.

Sở Lăng Xuyên đón tiếp xong người nhà cô gái, sau đó lại có chuyện cần giải quyết, mãi đến buổi trưa mới rảnh rỗi, vội vàng chạy đi tìm vợ, nhưng trong kí túc xá không có một ai.

Vừa đúng lúc tiểu Vương đến đây, cậu thấy Sở Lăng Xuyên đi ra từ kí túc xá thì vội vàng chào: “Doanh trưởng!” Chào xong lại nói: “À, chị dâu đợi không được anh nên về khu nhà nghỉ rồi.”

“Ừ.” Sở Lăng Xuyên nói xong đi luôn, tiểu Vương chạy theo mặt mày hớn hớn, nụ cười tình quái, “Doanh trưởng, khi anh không có ở đây, em đã kể hết sự tích anh hùng của anh rồi, chị dâu rất vui, còn khen anh giỏi đấy.”

Sở Lăng Xuyên vừa nghe xong bước chân lập tức dừng lại, đôi mắt tối sầm nhìn chằm chằm cậu ta: “Tại sao lại nói ra?”

“Em đã nói rồi, khi nhắc đến hô hấp nhân tạo thì mắt chị dâu trừng lớn như vậy!” Tiểu Vương còn khoa chân múa tay diễn tả, “Chị nói doanh trưởng rất tốt, rất giỏi.”

Sở Lăng Xuyên tái mặt, đưa tay chỉ vào cái đầu vô tri dốt nát của Tiểu Vương, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên lời, cuối cùng đập nhẹ vào mông cậu ta, “Cậu thật nhanh miệng.”

Nói xong anh quay đầu đi, Tiểu Vương ở phía sau gãi đầu trọc như hòa thượng một cách khó hiểu, sao doanh trưởng lại có chút mất hứng chứ? Lúc này tiểu đoàn trưởng đi ra vỗ một cái vào đầu anh ta, “Cậu cũng sờ ở đây làm gì?”

Tiểu Vương thấy tiểu đoàn trưởng thì đem hết sự nghi ngờ của mình nói ra, lại bị anh ta vỗ một cái, “Nhưng em cảm thấy doanh trưởng cứu được người thật vĩ đại, hôn môi là để cứu người mà, anh, tư tưởng không thuần khiết!”

Vừa mới nói xong mông cậu ta lại bị tiểu đoàn trưởng đá cho một cái, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Cậu là đàn ông, không, cậu còn không phải là đàn ông, cậu chỉ là một đứa trẻ con lông cùn chưa mọc, biết cái gì, cậu phải biết, trên đời này, phụ nữ trời sinh ghen tỵ, hiểu chưa?”

“Vậy có phải em đã gây ra tai họa rồi không? Doanh trưởng liệu có phạt em đứng nghiêm không? Nếu có thì khẳng định ngày mai doanh trưởng sẽ nhất định đến chinh em, đoàn trưởng, anh phải cứu em, cứu em.”

“Đi đi, đi điều tra trước.” Đoàn trưởng nói xong mang theo tiểu Vương đi về phía khu nhà nghỉ.

Lúc này Sở Lăng Xuyên chạy về khu nhà nghỉ, ba chân bốn cẳng tìm phòng trên tầng hai, vừa mới mở cửa đã chạm phải khuôn mặt so với thép còn cứng hơn của Tổ Tổ.

Thảm! Bảo bối nhà anh ghen rồi, lần này chỉ tại cái tên tiểu Vương nhanh nhồm nhanh miệng kia, tự nhiên rảnh rỗi không có chuyện gì lại đi khoe khoang chiến tích của anh cơ chứ, lần này khoe khoang không có hiệu quả, nói không chừng tối còn phải ngủ trên sàn nhà rồi.

Sở Lăng Xuyên đóng cửa, đi đến bắt cháp ôm thật chặt Tổ Tổ, “Bảo bối, hôm nay rốt cuộc em cũng đến, anh rất nhớ em.”

Anh nói xong thì hôn trên mặt cô nẩy cái, sau đó là hung hăng yêu thương đôi môi cô.

Tổ Tổ đẩy anh ra, mắt lạnh xuống, anh buông lỏng cô. Cô níu cánh tay anh đến cạnh bàn, chỉ lên cái ghế, “Anh hùng, mời ngài ngồi.”

Sở Lăng Xuyên có chút chột dạ nhìn Tổ Tổ, “Bảo bối, em nếu tức giận hãy mắng anh đi, mắng anh mấy câu, em cứ như vậy anh sẽ lo lắng.”

“Anh im miệng, không cho phép nói lung tung.” Tổ Tổ nói xong buông tay anh, quay sang nói: “Anh ngồi đằng hoàng ở đây cho em, hôm nay anh là nhân vật chính cơ mà.”

Tổ Tổ nói xong xoay người đi vào bếp, chỉ lát sau cô đã bung hai bàn đồ ăn ra, Sở Lăng Xuyên nhìn thấy, có gà xào cay, có khoai tây nấu thịt bò.

Anh đang muốn có chút ý kiến thì cô lại vào bếp bung thêm hai món nữa ra ngoài, lấy thêm dưa và đồ uống, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh ||d,đan.lqdoon| anh.

Sở Lăng Xuyên bị Tổ Tổ làm cho hôn mê, ngồi im thín thít, nha đầu này, định chinh anh thế nào đây?

“Vợ, đây không phải hồng môn yến chứ?”

“Gi cơ, anh nói nhầm gì đấy?” Tổ Tổ đưa đồ uống cho anh, “Tiểu Vương đã kể cho em sự tích quang vinh của anh rồi, em đặc biệt cảm động, hơn nữa cũng rất lấy làm kiêu ngạo, thêm vào đó em thấy đau lòng cho người con gái rơi xuống nước kia.

Một bàn này là em đặc biệt chuẩn bị cho anh. Hôm nay anh trực không được uống rượu, em cũng không uống, vậy chúng ta sẽ lấy đồ uống thay vậy, mời anh.”

Tổ Tổ nâng cốc, Sở Lăng Xuyên vẫn còn ngờ ngác, anh vốn tưởng sẽ bị Tổ Tổ giáo huấn, không ngờ nghênh đón mình lại là tình huống này, anh kích động hôn lên môi Tổ Tổ, giọng nói thâm trầm: “Vợ à, em thật giỏi.”

Hai người nghe lén ở ngoài được tình huống bên trong thì lặng lẽ rời đi, tiểu Vương mặt mày hài lòng, “Em đã nói rồi, chị dâu không nghĩ như vậy đâu, chị dâu là một cô gái tốt.”

Tiểu đoàn trưởng cũng buồn bực, sờ đầu mình, “Chẳng lẽ tôi phán đoán sai tâm ý phụ nữ rồi? Tôi thiếu thì cũng ăn dấm chua chứ, lại còn nói lại chuyện như chiến công thật sự, đối xử tốt với doanh trưởng như vậy. Xem ra ánh mắt doanh trưởng đúng là không bình thường.”

“Về sau em cũng phải tìm một người như chị dâu làm vợ.” Tiểu Vương nói xong bị tiểu đoàn trưởng vỗ vào đầu, “Tiểu tử như cậu nằm mơ đi, chuyện tốt như vậy còn chưa đến trên người tôi chứ là cậu.”

Anh ta nói xong chạy luôn, Tiểu Vương trừng mắt đuổi theo, “Tiểu đoàn trưởng, anh thật biết bắt nạt người.”

Sở Lăng Xuyên ăn uống no say, anh đi rửa bát rồi ngồi trên giường, nói: “An Nhược Tổ, đôi đôi anh hùng chỉ một bàn thức ăn là xong sao? Cái khác đâu?”

“Khác?” Tổ Tổ ngồi bên cạnh anh, rất khổ cực suy nghĩ, cuối cùng hai tay ôm cổ anh, đôi môi dán sát vào tai anh mập mờ: “Vậy... Nếu không tối nay chị đẩy lại chủ động một lần nữa thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Bảo Bối, Sinh Nhật Vui Vẻ

Buổi chiều Sở Lăng Xuyên lại bận rộn, Tổ Tổ và hai người phụ nữ là vợ của các chiến sĩ trong doanh trại đi ra ngoài leo núi. Nói là sơn dã nhưng cũng không tính là núi, bởi vì nơi này không cao lắm, chỉ thoải thoải giống như sườn núi thôi.

Trên dốc có rất nhiều loài hoa dại, khắp nơi trải đầy màu vàng, vô cùng xinh đẹp, ba người đứng ở vị trí cao nhất nhìn xuống, lập tức lấy điện thoại lưu lại khoảnh khắc tuyệt vời này.

Thời điểm ba người xuống núi trên tay đã ôm những bó hoa to đầy màu sắc, chuẩn bị trở về trang trí ở phòng.

Tổ Tổ về đến phòng rồi nhưng Sở Lăng Xuyên vẫn chưa trở lại, cô tìm khắp phòng nhưng không hề có một cái bình nào, cuối cùng cô để bó hoa trong bồn cầu, ít nhất là không thể để nó héo được.

Tổ Tổ cảm thấy hơi mệt nên nhắn tin cho Sở Lăng Xuyên để anh mang com về, lần này buổi tối đành bạc đãi anh vậy.

Hơn sáu giờ chiều, rốt cuộc anh cũng trở về, còn mang theo com tối, vừa mở cửa vừa gọi: “Vợ, anh về rồi, đói bụng không?”

Tổ Tổ vừa tắm rửa xong, nằm trên giường nghỉ ngơi, thiếu chút nữa đã ngủ mất, thấy anh về liền ngồi dậy nói: “Đã về rồi.” Cô vừa nói xong anh cúi

người in dấu trên môi.

Cô ôm lấy cổ anh làm nũng: “Anh ôm em ra đi.”

“Thật hết cách với em.” Sở Lăng Xuyên không nói chuyện, cũng không chịu ôm cô vì tay anh còn đang cầm hộp com, Tổ Tổ giống như khi, ôm cổ anh quấn chặt vào người.

Hai chân cô quấn quanh hông anh, hai người đối mặt nhau, cô cười nhìn anh, trong khi đó anh đã mang cô đến bên cạnh cái bàn, còn không quên hôn cô.

Anh đặt hộp com lên bàn, Tổ Tổ muốn trượt xuống nhưng một bàn tay đang đặt trên mông cô từ lúc nào, anh gấp gáp, nóng bỏng, từng cái hôn rơi xuống như mưa.

Hai người quấn quýt hồi lâu anh mới lưu luyến buông ra, đặt cô ngồi xuống ghế để ăn com. Cô kể cho anh nghe công việc của mình mấy ngày hôm nay, còn thuận tiện nhắc đến chuyện của Hàm Hàm và La Vi Khôn.

Sau khi ăn xong hai người lại đi tản bộ như mọi khi. Bàn tay vừa to vừa ấm áp bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô khiến Tổ Tổ có cảm giác an toàn, hai người cứ đi như vậy, đột nhiên Sở Lăng Xuyên phá vỡ sự im lặng: “Bảo bối, anh vẫn đang chờ em giới thiệu bạn gái cho người anh em của anh đây, sao mãi không có động tĩnh vậy?”

“Cái đó.. tạm thời không có người thích hợp. Ah, đúng rồi, anh cảm thấy Chu tiểu thư như thế nào? Anh đã gặp cô ấy mấy lần rồi.”

“Chu tiểu thư?” Sở Lăng Xuyên suy nghĩ một chút cô gái này có hình dáng như thế nào, hình như không có ấn tượng, trừ Tổ Tổ, anh cảm thấy những người phụ nữ khác đều giống nhau. “Bình thường thôi.”

“À? Chu tiểu thư như vậy mà còn bình thường? Người như cô ấy mà anh bảo bình thường à? Chu tiểu thư dù không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng được coi là xinh đẹp, cô ấy có rất nhiều người theo đuổi đấy.”

“Vợ, trong mắt anh, em và cô ta không giống nhau.” Ánh mắt Sở Lăng Xuyên chân thành khiến Tổ Tổ ngượng ngùng. [ddan.,leqd*

“Được rồi, coi như em không hỏi.” Tổ Tổ lại nói: “Em cảm thấy là Chu tiểu thư rất tốt, tính tình hoạt bát, trong sáng, nhìn qua thì tưởng tùy tiện nhưng thật ra cô ấy rất tỉ mỉ. Cậu Đông nhìn có vẻ lạnh lùng, nên có lẽ sẽ hợp với một người hoạt bát, nếu không, người bình thường cũng bị cậu ta làm cho đông cứng trong vòng ba mét.”

Sở Lăng Xuyên suy nghĩ một chút, hình như Tổ Tổ nói rất đúng, “Như vậy đi, ngày mùng một tháng năm sắp tới, có ba ngày nghỉ, nếu như lúc đấy anh không phải trực thì sẽ hẹn Đông Lâm Húc cho bọn họ gặp mặt.”

“Anh rất quan tâm Đông Lâm Húc phải không?” Tổ Tổ khoác tay anh, “Nhà bọn họ không ai thúc giục sao? Đã hơn ba mươi rồi, có lẽ mọi người cũng rất gấp.”

“Mẹ cậu ấy đã qua đời khi cậu ấy mới mười mấy tuổi, cha lại lấy vợ mới, có thêm một đứa con trai. Cho nên...” Sở Lăng Xuyên nói xong trầm mặc một chút, “Cậu ấy rất ít tiếp xúc với cha mẹ.”

Từ nhỏ không có mẹ, cha lại lấy vợ, có một người em trai cùng cha khác mẹ, tình huống của Đông Lâm Húc cũng khó khăn. Anh ta nhất định rất cô đơn và thiếu hụt tình thương.

Cho nên, Sở Lăng Xuyên vừa muốn tìm vợ cho anh ta, để anh ta có một gia đình, có một người vợ để yêu thương.

Tổ Tổ nghĩ đến đó vỗ bộ ngực Ồ, khí phách hào hùng cam đoan: “Tiểu Lăng Xuyên, anh yên tâm, em nhận thầu vụ này, chuyện lớn cả đời của cậu Đông có một phần của anh thì cũng có một phần của em.”

Sở Lăng Xuyên vuốt ve quả đầu nhỏ của Tổ Tổ, “Đừng nói bảo đảm vội, chúng ta chỉ có thể giúp một tay, có được hay không mấu chốt ở cậu Đông. Đi thôi, về nhà.”

“Hả?” Tổ Tổ sừng sốt một chút, lắc đầu, hít sâu một hơi nói: “Không khí bên ngoài tốt thật đấy, mới đi ra ngoài có một lát, em chưa muốn về đâu, đi tiếp đi.”

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ, thì thầm bên tai cô: “Cục cưng, ngoan nào, anh có việc quan trọng phải làm.” Nói xong cũng không cần quan tâm Tổ Tổ có chịu hay không, ôm cô đi một mạch về nhà.

Tổ Tổ thừa biết chuyện quan trọng mà anh nói là gì, hừ, tên háo sắc chỉ nghĩ đến chuyện này thôi, cô oán thầm trong lòng, người cũng bị anh kéo đi rửa mặt.

Tổ Tổ nói được làm được, tối nay rất chủ động, hôn môi anh... Nhưng đến lúc mấu chốt Tổ Tổ lại dừng lại, đôi tay néo néo chột chột thất lạng anh, hỏi: “Tiểu Lăng Xuyên, lúc hô hấp nhân tạo ấy, có thật là một chút tạp niệm cũng không có không?”

Sở Lăng Xuyên lạnh gáy, thì ra cảm tình lúc trưa không phải Hồng Môn Yến là vì để dành buổi tối tính sổ đây mà, “Cục cưng à, lúc đấy anh chỉ một lòng muốn cứu người, không hề có ý nghĩ gì khác, thật đấy.”

Tổ Tổ làm bộ khóc một tiếng, tội nghiệp nói: “Môi chồng em bị nhúng chàm rồi...”

Sở Lăng Xuyên vội vàng nói: “Phạt em hôm nay không được...”

“Phản kháng!” Sở Lăng Xuyên nói xong lật người, đè Tổ Tổ ở phía dưới, hoàn toàn đoạt lấy, bóng đêm đang nồng, kiều diễm càng đậm... Hôm sau Tổ Tổ ăn trưa xong thì rời đi, sau khi trở về thời gian vẫn còn sớm, nên cô đi đến trường học lái xe, cô học cũng tạm tạm, hi vọng có thể lấy được bằng lái.

Thứ hai đi làm, Tổ Tổ đi ăn cơm cùng Tiểu Chu, hai người ngồi đối mặt nhau, Tổ Tổ hỏi dò: “Tiểu Chu, sao không thấy em có bạn trai vậy?”

Tiểu Chu nghi hoặc nhìn Tổ Tổ, nhủ mảy: “Quái lạ, em nhớ chị có bao giờ bà tám đâu, sao hôm nay lại có hứng thú với chuyện đời tư của bốn thiếu thư vậy?”

“Cất.” Tổ Tổ không nói thêm gì nữa, cúi đầu ăn cơm, Tiểu Chu ăn một miếng mới phản ứng kịp, hai mắt tròn to nhìn cô, “An Nhựt Tổ, không phải chị định giới thiệu đối tượng cho em chứ? Đây, đồng chí An Nhựt Tổ, chị thấy giá trị trường của em mà cần đến nhân vật quan trọng giới thiệu hả?”

Còn nữa, bốn thiếu thư năm nay mới 24 tuổi, chị đừng có ném em vào hố lửa, em không cần bạn trai, lại càng không muốn lấy chồng, đàn ông đều không đáng tin, hôm nay nói yêu em, ngày mai đã chán ghét rồi, đợi đến lúc 30 tuổi, em sẽ tìm đại một người bầu bạn, như vậy ít nhất cũng không làm tổn thương em.”

“Vâng, cô cao giá lắm, người theo đuổi cô xếp thành một hàng dài, nhưng cô không chịu để ai vào mắt cá.” Tổ Tổ nói xong lại trầm mặc một chút mới nói tiếp: “Lúc đầu chị cũng như em vậy đấy.”

Phải, ban đầu cô cũng định như vậy, nếu không thể cùng người mình yêu ở bên nhau thì cô cũng không kết hôn, hoặc là một ngày nào đó kết hôn cùng với một người mà cả hai đều không yêu nhau, như vậy nếu mất đi cũng sẽ không đau lòng.

Đã từng cùng Thẩm Hạo Vũ có một thời yêu nhau sâu đậm, nhưng cuối cùng anh ta cũng bỏ cô, nên cô đã không còn tin vào tình yêu và đàn ông nữa, cho đến khi gặp được Sở Lăng Xuyên, mọi thứ đều thay đổi, những suy nghĩ trước đây đều biến mất, mà cô cũng không nhận thấy những biến hóa trong cảm xúc cô đối với Sở Lăng Xuyên, không biết là tình yêu hay là tham muốn giữ lấy, hay là thói quen, tóm lại, anh rất quan trọng đối với cô.

Tiểu Chu có chút hiếu kỳ hỏi: “Vậy sao chị lại vứt bỏ nguyên tắc của mình rồi hả?”

Lời nói của Tiểu Chu triệu hồi hồn Tổ Tổ về, cô nhớ Thẩm Hạo Vũ từng hỏi cô, có phải giận dữ nên mới đi lấy chồng không, có lẽ có nhân tố mơ hồ như vậy thật.

“Một lời khó nói hết.” Tổ Tổ thở dài nói, “Haizz, đang nói em đấy, sao lại nói sang chị hả. Nếu đã vậy thì chị cũng nói thẳng luôn, bạn của chồng chị, mọi phương diện đều không tồi, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài mà phải không?”

“Làm lính?” Tiểu Chu có vẻ háng hái, nhưng ngay sau đó lại nhủ mảy, suy nghĩ một chút, “Để em suy nghĩ ít hôm đã, thật sự em chưa nghĩ đến chuyện có bạn trai.”

“Ừ, ăn cơm đi.”

Sau khi bàn chuyện này với Tiểu Chu thì trước ngày mùng một tháng năm Tiểu Chu nói cho Tổ Tổ, đồng ý gặp mặt. Tổ Tổ vội vàng báo cáo cho chồng mình, bên kia cũng đồng ý, nhưng ngày mùng một tháng năm anh phải trực nên chuyện Đông Lâm Húc và Tiểu Chu đành nhờ cô lên kế hoạch.

Lần đầu làm mai mối cho người ta, Tổ Tổ cũng không biết phải làm sao, lại hơi căng thẳng, nhưng cô có căng thẳng hay không thì thời gian cũng trôi đi rất nhanh. Lễ nghi mùng một tháng năm bắt đầu từ ngày 29, Tổ Tổ sắp xếp Đông Lâm Húc và Tiểu Chu gặp mặt vào buổi chiều ở một quán cà phê.

Tổ Tổ đến trước 15 phút, chờ hai đại nhân vật đến, ước chừng 5 phút đồng hồ thì thấy một người cao lớn đi vào, phong cách lạnh lùng, không phải Đông Lâm Húc thì là ai, cô ngồi xa như vậy mà cũng thấy một trận gió rét thổi đến.

Cô đứng dậy ra hiệu, Đông Lâm Húc liền đi tới, khuôn mặt giống như không có dây thần kinh cười, cũng không có cảm xúc, chỉ có thể nhìn ra trong ánh mắt anh ta lúc nhìn thấy Tổ Tổ rất vui mừng, giống như nhìn thấy người thân.

“Xin lỗi đã để cô chờ lâu.” Đông Lâm Húc giọng lạnh tanh mờ miệng, may là Tổ Tổ đã được nhắc nhở trước nên cũng không để ý lắm, cười nói: “Tôi cũng vừa mới đến, anh Đông ngồi đi.”

Đông Lâm Húc cũng không vòng vo, ngồi xuống trực tiếp hỏi, “Xuyên có nói cô có chuyện muốn tôi giúp một tay, có chuyện gì, cứ mờ miệng.”

Hả? Tổ Tổ tròn tròn mắt, hóa ra Đông Lâm Húc bị Sở Lăng Xuyên lừa đến đây sao, muốn cô giải thích thế nào đây “Xin lỗi tôi đến muộn.”

“Tiểu Chu!” Tổ Tổ như nhìn thấy cứu tinh, cô nói chuyện với Đông Lâm Húc kiểu gì cũng thấy rất gian nan, có cảm giác muốn chạy trốn thật nhanh, liếc nhanh Tiểu Chu, cô vội nói “Em đừng vội, ngồi nghỉ một lát đã.”

Con người Đông Lâm Húc nhìn lướt qua Tổ Tổ rồi lại nhìn Tiểu Chu, hình như nhìn ra rồi, Tổ Tổ nuốt nước miếng đánh ực, lấy can đảm giới thiệu: “Anh Đông, đây là đồng nghiệp của tôi, Chu Hiểu. Đây là bạn của chồng chị, Đông Lâm Húc.”

“Chào cô.” Đông Lâm Húc lạnh lùng khắc ra hai chữ, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt cũng lạnh, khiến người ta cảm thấy như đang ở trong một đồng băng vào mùa đông, lạnh quá đi, thật là lạnh chết người không đèn mành mà.

Tiểu Chu thấy sao người đàn ông này lạnh dữ vậy, hơn nữa ánh mắt còn rất dọa người, không phải An Nhược Tổ định khảo sát năng lực chịu đựng của trái tim cô chứ, cô hơi sững sốt mới nói: “Đồng tiên sinh, rất hân hạnh được gặp anh.”

Không khí có vẻ lạnh, Tổ Tổ tích cực khuấy động bầu không khí. Nhưng là năng lực khuấy đảo của cô thấp kém hay trường khí lạnh của Đông Lâm Húc quá mạnh mẽ mà cuộc nói chuyện vẫn tẻ ngắt, có lẽ là cô ở đây không tiện, “Tôi... tôi đi toilet một lát, hai người cứ nói chuyện đi nhé.”

Tiểu Chu nín kéo Tổ Tổ, cô (Tổ Tổ) chạy rồi thì cô (Tiểu Chu) phải làm thế nào, hai người giằng co mãi cũng không phải cách hay, vậy không phải hồngбет sao, cô đành há miệng nói láo, “Toilet hỏng rồi.”

Tổ Tổ tròn mắt nhìn Tiểu Chu, Tiểu Chu vội nói: “Em lúc này vừa đi, nên biết.”

Tiểu Chu cô được lắm, ác quá đi, cắt đứt đường lui của mình rồi, Tổ Tổ chỉ đành ở lại tiếp tục làm bóng đèn, lúc này Tiểu Chu mới mạnh bạo lên tiếng: “Đồng tiên sinh... cũng là làm lính?”

“Phải.”

“Hộ khẩu ở đây?”

“Phải.”

“Tổ Tổ nói anh là trung tá?”

“Phải.”

“Anh... chỉ biết nói phải thôi hả?”

“Phải.”

Tổ Tổ đơ luôn, Tiểu Chu cũng cạn lời. Tiểu Chu thấy người đàn ông này không hợp khẩu vị của cô, nói chuyện với anh ta rất áp lực, đúng lúc này thì điện thoại di động vang lên, cô vội bắt máy, sau đó xin lỗi đi ra ngoài nghe máy. [ddan.&,leqd*]

Sau một lúc quay lại mặt áy náy nói, “Tổ Tổ, Đồng tiên sinh, tạm thời tôi có việc gấp nên phải đi trước, thật xin lỗi, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Tổ Tổ và Đông Lâm Húc đồng thời nói xong, Tiểu Chu đã xoay người đi, Tổ Tổ hơi quẫn bách, “Anh Đông, thật xin lỗi, chắc anh cũng nhìn ra rồi, tôi cũng không biết là anh Xuyên lại không nói cho anh, anh ấy chỉ có ý tốt thôi, anh đừng giận anh ấy nha.”

“Tôi hiểu, cảm ơn.” Đông Lâm Húc nói dứt khoát lưu loát, giọng nói không mang theo một tia cảm xúc, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ cảm thấy Đông Lâm Húc mất hứng bởi vì bị người ta lừa đi xem mắt.

Có điều Tổ Tổ cũng coi như không tầm thường, nghĩ thầm chắc là anh ta không tức giận đâu, quan hệ giữa Sở Lăng Xuyên và Đông Lâm Húc tốt như vậy, có khi anh ta còn hiểu rõ Sở Lăng Xuyên hơn cả mình.

Hai tay Tổ Tổ đặt trên đùi, xoắn chung một chỗ, rất gian nan mở miệng: “Anh Đông, tôi có thể nói ý kiến cá nhân của mình không?”

“Nói.”

“Lúc anh thấy một cô gái, có thể mỉm cười chút xíu được không?” Tổ Tổ kinh hồn bạt vía xem xét nét mặt Đông Lâm Húc, cảm thấy mặt anh ta vẫn lạnh như băng, lại tiếp tục nói: “Hoặc là đừng lạnh mặt như vậy... sẽ làm các cô gái bỏ chạy mất dép.”

Cuối cùng Đông Lâm Húc cũng có chút động đậy, anh hơi nhú lông mày, trong mắt lóe lên nghi ngờ, “Tôi có nghiêm mặt sao?”

“Có! Đâu chỉ có nghiêm mặt.” Tổ Tổ rất thẳng thắn trả lời, còn đưa hai tay ra, “Anh xem, tôi đang nói chuyện với anh cũng thấy căng thẳng đây này.”

Quả nhiên trong lòng bàn tay Tổ Tổ đều là mồ hôi, khỏe môi Đông Lâm Húc có vẻ như khẽ nhếch lên một tí, tựa hồ đang cười, “Cô có biết biệt danh của Sở Lăng Xuyên không?”

“Hả?” Sao lại nói đến Sở Lăng Xuyên rồi, cô lắc đầu, tò mò, “Không biết, là gì vậy?”

“Diêm Vương mặt lạnh.” Đông Lâm Húc lạnh lùng khắc ra bốn chữ, Tổ Tổ suýt nhảy dựng lên, tròn to hai mắt, cực kỳ kinh ngạc, cuối cùng nở nụ cười, “Anh ấy là Diêm Vương mặt lạnh, còn tôi là Hoàng Hậu mặt lạnh đây.”

Đông Lâm Húc lại nói: “Ừ, xứng đôi.”

What? Tổ Tổ nhủu mầy, “Anh Đông, cái này có tính là đang nói đùa không vậy?”

“Cũng được đấy.” Đông Lâm Húc nói xong nhìn đồng hồ, “Tổ Tổ, cảm ơn cô và Sở Lăng Xuyên. Không còn việc gì nữa thì tôi đi trước. Hôm nào tụ họp.”

“À, được.”

Đông Lâm Húc đi rồi Tổ Tổ mới trở về nhà, gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên báo cáo tình huống, cô tưởng anh sẽ chê làm việc không có hiệu quả, ai ngờ thế nhưng anh bảo tiếp tục cố gắng.

Được rồi, cô tiếp tục cố gắng, chỉ là cái chuyện mai mối này thật khó thực hiện, nhưng vì anh em của Sở Lăng Xuyên, cô đành liều mạng thôi.

Ngày nghỉ qua đi Tổ Tổ lại đi làm như bình thường, Tiểu Chu đánh giá khuôn mặt Đông Lâm Húc giống như Lý Thạch, mặc dù đẹp trai, nhưng vừa đen vừa lạnh lùng, khiến người ta không biết nói gì, không hợp khẩu vị của cô ấy. Xem ra chuyện của Đông Lâm Húc và Tiểu Chu ít có hy vọng rồi.

Ngày mùng một tháng năm qua đi, sắp đến sinh nhật Tổ Tổ, hôm đó lại vào cuối tuần nên có lẽ Sở Lăng Xuyên sẽ trở lại, Tổ Tổ không thể không nghĩ đến mới vừa kết hôn, sống cùng anh những ngày lãng mạn, rung động khó quên.

Cô mong đến sinh nhật mình, mong đến ngày được gặp anh, trời gian trôi một cách chậm chạp, rốt cuộc cũng đến thứ sáu, buổi sáng mẹ và cha đã chúc mừng sinh nhật cô rồi, dĩ nhiên có cả bạn tốt, đồng nghiệp chúc mừng, chỉ là thế nhưng Sở Lăng Xuyên không có gọi điện thoại, có phải anh quên không?

Tổ Tổ nghĩ nếu đến buổi tối anh mà còn không gọi cho cô, cô sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ gọi hỏi tội, hừ hừ, để cho anh không chịu được, trở về ngoan ngoãn chịu phạt.

Không, lần này cô phải làm khôn khéo một chút, về nhà xem trước, lỡ anh lại chuẩn bị giống ngày kỉ niệm kết hôn, đã sớm có quà tặng để trong phòng, phòng ngừa khi anh bận không để ý tới cô.

Cuối cùng cũng tan việc, cô vội vã ra cổng trường, tìm kiếm bóng dáng anh, thế nhưng không có. Anh chưa trở về, còn muốn cô vui mừng gì chứ?

Được rồi, cô cực kì không thích cảm giác này cho nên gọi điện thoại cho anh nhưng không ai nghe máy, người này lại giờ trò gì đây?

Cô đang cau có nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt thì nhận được một tin nhắn của Sở Lăng Xuyên gửi đến: “Vợ, về nhà trước đi, một lát nữa anh sẽ về.”

Có lẽ anh đang trên đường về, cô lập tức bắt xe về trước.

Về đến nhà, cô vừa mới mở cửa, khi đang đổi giày để đi vào nhà lại có người đứng trước mặt chắn tầm nhìn, cô ngẩng đầu lên, là Sở Lăng Xuyên, cô trừng mắt, thì ra anh đã sớm về đến nhà: “Anh về rồi à, em còn tưởng là anh đang đi trên đường.”

“Nhắm mắt!”

“À?” Cô ôm lấy cổ anh, “Tiểu Lăng Xuyên, anh lại làm cái gì mà bí mật như vậy?”

“Đây là mệnh lệnh, không hỏi nhiều.” Gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Xuyên rất nghiêm túc, anh bịt kín hai mắt cô, một tay khác ôm lấy hông cô dẫn vào bên trong.

Cô cái gì cũng không nhìn được, bị anh mang đi thẳng vào bên trong, cô có chút tò mò, không nhịn được hỏi: “Cái gì mà làm bí mật vậy?”

Sở Lăng Xuyên kéo cô ngồi xuống ghế sofa, sau đó buông tay, một phòng đầy hoa tươi rơi vào mắt Tổ Tổ. Trên đất có một hàng chữ xếp bằng hoa màu vàng, xung quanh được rải đầy cánh hoa màu đỏ, mỗi đóa hoa đều xinh đẹp vô cùng.

Tổ Tổ nhìn từng chữ trên mặt đất: “Bảo bối, sinh nhật vui vẻ!”

“Bảo bối, thích không?” Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ vào trong ngực, con cổ ý đưa mặt lại gần, Tổ Tổ không nhịn được cười, cô quay đầu lại in lên má anh một nụ hôn. [ddan.,lequydo*ur,

“Thích. Chờ đã, để em chụp hình.”

Tổ Tổ cầm máy ảnh ghi lại vài kiểu của cô và anh, chụp rất nhiều sau đó mới ngồi lại trên ghế sofa nhìn quà sinh nhật.

“Sở Lăng Xuyên.” Tổ Tổ kích động xong lại nghĩ ra một vấn đề, “Cái người này, hoa anh lấy ở đâu vậy, thật là lãng phí. Lại phải ném đi luôn, đáng tiếc.”

Sở Lăng Xuyên uống một ngụm nước, ôm lấy cô, vừa hôn vừa thâm trầm nói: “Bảo bối, không tốn tiền, anh đi lên núi hái lúc chiều.”

“Anh mua cái này à?”

“Ừ.” Sở Lăng Xuyên nói xong môi lại rơi lên cổ Tổ Tổ, Tổ nhìn vòng tay của mình mà đau lòng, “Tôn không ít tiền chứ?”

“Em không cần biết!” Sở Lăng Xuyên giả vờ tức giận, lật người đè Tố Tố xuống, hung hăng hôn lên môi cô.

“Em còn chưa tắm...” Tố Tố khó khăn mở miệng, nhưng Sở Lăng Xuyên đã cởi hết quần áo cô, giọng nói khàn đục vì dục vọng, “Xong rồi tắm.”

“Cửa sổ... ô... Rèm cửa sổ.” Chết tiệt, Sở Lăng Xuyên miễn cưỡng đứng dậy kéo rèm cửa sổ, Tố Tố đứng dậy định chạy nhưng tốc độ của anh nhanh hơn, cô bị bắt trở lại, một lần nữa bị anh đè trên sofa.

Quần áo của anh không bao lâu bị cởi ra vứt hết xuống đất rồi tiếp tục triển miên, trêu chọc, Tố Tố dần có phản ứng.

Hai người cuối cùng không thể kìm hãm được, quên hết tất cả, khi Sở Lăng Xuyên chuẩn bị cởi quần, cảm thấy có gì không đúng, dừng động tác lại, Tố Tố khẽ nghiêng đầu, thế nhưng Triệu Đình Phương đang kinh ngạc đứng trước cửa.

“A!” Tố Tố kêu lên một tiếng, đầu tiên khuôn mặt đỏ bừng, sau đó là trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đường Làm Cha Một Mảnh Nhấp Nhô

Editor: Uyên Xum

Đây là tình huống gì?

Giờ phút này trên người Tố Tố chỉ còn một chiếc quần lót nhỏ, hai người đang nhiệt tình như lửa lại bị trường bối bắt gặp, muốn bao nhiêu mắt mặt có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu nhếch nhác có bấy nhiêu nhếch nhác, thậm chí cô cảm thấy trường hợp này mình không còn mặt mũi nhìn người khác nữa.

Triệu Đình Phương vô cùng xấu hổ, bà không ngờ mình lại nhìn thấy cảnh này, bà vội vàng xoay người.

Sở Lăng Xuyên nhặt áo khoác của mình bao lấy Tố Tố, ôm cô về phòng ngủ, ôm cô mà anh đều không dám nhìn về mặt kia, vội vàng ra ngoài nói chuyện với mẹ mình.

Còn Tố Tố vội đi thay quần áo, một lúc sau mới định thần lại, thở ra một hơi thật dài, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn mặt mình trắng bệch trong gương, nghĩ tới một màn vừa rồi cảm thấy thật quẫn bách.

Việc này không khác gì cảm giác dì cả tới bị dính lên quần áo mà không biết, lạ còn tung tăng đi dạo khắp nơi làm cho người khác thấy không thoải mái.

Về việc Triệu Đình Phương đi vào mà không gõ cửa, Tố Tố chỉ biết im lặng. Quá mất mặt, có định cho người ta sống không đây, cô còn có chút riêng tư nào không vậy, chuyện như vậy đều bị mẹ chồng thấy hết, cô còn mặt mũi nào đi ra ngoài nữa?

Trong lúc Tố Tố đang rối rắm trong phòng ngủ, Sở Lăng Xuyên và Triệu Đình Phương ngồi nói chuyện ngoài phòng khách, “Mẹ, sao mẹ đi vào mà không gõ cửa?” Nói xong đưa tay ra như đang muốn đòi cái gì.

Triệu Đình Phương trợn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái, còn đập một cái lên tay anh, nghiêm mặt giáo huấn: “Sinh ra cái phòng ngủ để làm gì hả? Đưa tay ra làm gì vậy?”

“Thì cái chìa khóa đó, hôm nay con muốn xin lại.” Sở Lăng Xuyên tức giận, chuyện này nói ra khiến anh rất lúng túng, tuy trong lòng không thể phát tiết, đây là mẹ mình, thật là khó nói, có lẽ nên nhờ cha làm công tác tư tưởng để tránh chuyện này lại xảy ra.

Triệu Đình Phương vừa nghe thấy Sở Lăng Xuyên muốn lấy lại chìa khóa, khuôn mặt lập tức trầm xuống, “Thì sao, có vợ con liền không để mẹ trong lòng đúng không, con có còn coi ta là mẹ không hả?”

Anh nhìn mái tóc màu muối tiêu của mẹ mình, Sở Lăng Xuyên cũng không nỡ làm mẹ khó chịu, nhưng... Thôi, lùi một bước, “Con thật là tốt đấy!” Triệu Đình Phương đập vai Sở Lăng Xuyên mấy cái, “Con còn dám lừa mẹ, sao bảo là không về được, có phải không muốn gặp hai ông bà già này phải không?”

Sở Lăng Xuyên tránh người khỏi cái đánh của bà, “Mẹ, mẹ còn muốn bông cháu không, không phải con đang cố gắng thực hiện nguyện vọng của mẹ sao, lần này thì hay rồi, sau này mẹ hết can thiệp nữa nhá.”

Triệu Đình Phương không lên tiếng, nhìn Sở Lăng Xuyên rồi đứng dậy định đi về phía phòng ngủ, chuyện hôm nay quả thật rất khó nói, bây giờ bà an ủi Tố Tố có lẽ sẽ giúp con trai tốt hơn một chút.

Sở Lăng Xuyên ngăn bà lại, “Được rồi, mẹ, bây giờ đừng nói gì cả, lúc này cô ấy đang lúng túng, mẹ hãy coi như chưa có chuyện gì xảy ra là tốt nhất.

Mẹ, nếu không mẹ về trước đi, chuyện ở đây cứ để con giải quyết.”

“Ngày mai nhớ về nhà, có vợ có khác liền quên cha mẹ.” Triệu Đình Phương nói xong xoay người ra về, Sở Lăng Xuyên tiễn bà ra cửa, “Mẹ, có gì mai rồi nói, hiện tại mẹ muốn Tổ Tổ đối diện với mình như thế nào đây. Hay mai con về một mình về nhà.” diend.lqdon//

Nghe Sở Lăng Xuyên nói như vậy, Triệu Đình Phương mới đi.

Sở Lăng Xuyên đóng cửa trở lại phòng khách, nhìn vào phòng ngủ đang đóng chặt mà đau đầu, anh vò tóc, bây giờ làm sao an ủi Tổ Tổ, anh sai bước vào phòng ngủ, lúc mở cửa lại phát hiện bị khóa trái: “Bảo bối, mở cửa nào, mẹ đi rồi.”

“Đừng làm phiền em, bây giờ em không muốn gặp bất cứ ai cả.”

Bên trong truyền đến giọng nói vừa tức giận vừa uất ức của Tổ Tổ, chắc chắn rất ảo não, Sở Lăng Xuyên vội vàng dụ dỗ: “Bảo bối, mẹ cũng không có ý, chỉ là biết hôm nay sinh nhật em nên cô ý đến chơi thôi.”

An Nhượng Tổ! Đi ra ngoài đi, đã trễ thế này, ngoan, đều là mẹ anh không tốt, anh đã nói rồi, bảo bối, không tức giận nào.”

Trong lòng Tổ Tổ khó chịu, cô biết mình không thể giận anh nhưng vẫn không thể kìm chế được mà nói: “Em không tức giận, em chỉ không muốn ở trong phòng, cũng không muốn gặp anh, em muốn ra ngoài đi dạo, anh đừng cản em.”

“Em muốn đi chỗ nào thì anh đi cùng em. Chờ anh, anh đi thay quần áo.” Sở Lăng Xuyên vội vàng đi tìm y phục trong khi Tổ Tổ đã mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này trời đã tối rồi, gió xuân cũng lạnh lạnh mon man trên mặt cô, thời tiết có chút mát mẻ, cô cũng không biết mình có thể đi đâu, đã trễ thế này cũng chẳng còn nơi nào để đi.

Chỉ có thể đi xung quanh chung cư rồi đến khu tập thể dục trường, vào lúc này mọi người đều ở nhà ăn cơm nên nơi này không có ai, Tổ Tổ ngồi trên xích đu, nhìn trời, lòng tự trọng của cô hai mươi mấy năm nay bị mất hết không còn một mống.

Cô rất muốn khóc, nhưng không thể rơi dù chỉ là một giọt lệ, chỉ đơn giản là mấy tiếng gào khan trong cổ họng.

Cô ngồi rũ người như một cây hoa không còn sức sống, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh cô nằm ở trên ghế động tình, Sở Lăng Xuyên phát thú tính, sau đó mẹ chồng xuất hiện.

Ôi... Tổ Tổ nghĩ đến đã phát điên, cô găm nhẹ một tiếng, đưa tay vò đầu bứt tóc của mình, muốn quên hết tất cả đi tuy nhiên chỉ vô ích, vẫn không thể quên, không cách nào quên.

Cô muốn nghĩ về những thứ khác để quên chuyện ngày hôm nay đi, chuyện gì có thể quên được đi chứ.

Cô nghĩ mãi mới nhớ ra Thẩm Hạo Vũ, anh ta phụ cô, đã để cô chờ hai năm, những tưởng hai năm sẽ trở lại cưới cô nhưng cô chờ đến bốn năm cũng không hề có tin tức.

Đợi đến khi cô kết hôn rồi anh ta mới xuất hiện là có ý gì? Lòng cô có chút khổ sở, nhưng tại sao đã từng đau đớn nhưng giờ nhớ lại một chút cũng không khắc sâu, trong đầu vẫn chỉ là cảnh của ngày hôm nay.

Tiếp tục suy nghĩ!

Tổ Tổ nghĩ đến lần đầu gặp mặt Sở Lăng Xuyên, lần đầu hôn môi, lần đầu gặp mặt cha mẹ hai bên, lần đầu đi gặp anh rồi lại nghĩ đến hôn lễ của hai người đã vui vẻ bên nhau.

Khi cô nghĩ đến tình cảnh hai người lần đầu tiên ân ái, Tổ Tổ lại phát điên, nghĩ tới nghĩ lui lại trở về vấn đề này, bởi vì thế lại trong đầu lại là cảnh vừa rồi hai người ân ái thì mẹ chồng xuất hiện.

Thật quá sức chịu đựng.

Tổ Tổ cứ ngồi như vậy, vừa nghĩ lại khó chịu nên không phát hiện ra phía sau, ở một ghế đá không xa, Sở Lăng Xuyên đang ngồi đó, khuôn mặt vừa thấp thòm, vừa khấn trương, đôi mắt sáng người nhìn chăm chăm vào cô.

Đêm càng lúc càng muộn, cũng rất lạnh, mà Tổ Tổ không hề có ý định trở về, bởi vì cô không để ý, thậm chí không cảm thấy rét lạnh, cho đến khi người cô được khoác thêm một chiếc áo vào được ôm bởi một lồng ngực áp áp cô mới cảm thấy thật sự lạnh, muốn có nhiều hơn sự áp áp.

Cầm Sở Lăng Xuyên đặt trên vai Tổ Tổ, tay xiết chặt lấy cô, “Bảo bối, trở về thôi.” Anh kéo cô dậy, đưa cô về nhà.

Sau khi vào nhà, Sở Lăng Xuyên thì đi làm cơm tối, còn Tổ Tổ đi tắm nước nóng rồi đi ngủ, không hề có dự vọng, cũng không để ý đến tâm tình của Sở Lăng Xuyên, còn quên mất cả đôi bụng.

Có lẽ sau khi tắm cả người được buông lỏng nên nằm trên giường không lâu thì mơ màng ngủ, khi anh làm cơm xong đi gọi cô thì phát hiện cô đã ngủ rồi.

Đầu giường còn ghi một tờ giấy với mấy dòng chữ: “Lăng Xuyên, em không giận anh, chỉ là chuyện này quá khó tiếp nhận, trong lúc nhất thời em không

thể điều chỉnh được tâm tình mình, em không thể tiếp thu được việc chuyện vợ chồng mình lại lộ trước mặt người khác, đừng quấy rầy em, em ngủ trước... ngủ ngon.”

Mặc dù Tổ Tổ không nói là giận nhưng Sở Lăng Xuyên vẫn cảm thấy có chút áy náy, hôm nay là sinh nhật bảo bối không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thậm chí còn để bụng đói mà ngủ thiếp đi.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy vừa áy náy vừa thấy bất đắc dĩ.

Anh đưa tay mân trón mặt cô, cuối cùng dừng trên bờ môi rồi cúi người hôn nhẹ lên môi cô, sau đó mới rời đi, nha đầu vô lương tâm này nhất định sẽ tỉnh lại vì đói.

Chỉ có thể là Sở Lăng Xuyên hiểu rõ Tổ Tổ nhất, cô ngủ thẳng đến hơn mười một giờ thì tỉnh lại vì đói, bây giờ ngủ là chuyện nhỏ, đói chết mới là chuyện lớn.

Dạ dày đã biểu tình ục ục rồi, cô đưa tay bật đèn lại phát hiện trên giường chỉ có một mình mình, Sở Lăng Xuyên đâu? Nhìn thời gian đã hơn mười một giờ, có phải anh đã đi rồi không?

Tổ Tổ nghĩ như vậy nên quay lại nhìn trên bàn, không có tờ giấy nhắn, vậy anh đi đâu? Cô nghi hoặc xuống giường, mang dép đi ra khỏi phòng ngủ.

Phòng khách còn lại một ngọn đèn nhỏ đang còn bật, tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung, chỉ có phòng ăn hình như là có ánh sáng, cô như bị dắt đi về phía bếp, đây cái cửa khép hờ ra khiến cô kinh ngạc, ngăn ngắt cả người.

Cô thấy hình như là Sở Lăng Xuyên gục trên bàn ngủ thiếp đi, trên bàn ăn còn đốt cây nến, vẫn để bát đĩa của hai người. Đây là sao? Tổ Tổ tiến lên đẩy một cái vào người anh, chỉ sợ anh theo quán tính sẽ vung một nắm đấm.

Cô gọi khẽ: “Lăng Xuyên, anh dậy đi, sao lại ngủ ở đây, dậy nào.”

Sở Lăng Xuyên ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy mê hoặc, đưa tay dụi mắt, vừa nhìn Tổ Tổ xong lại nhìn bàn ăn, đứng dậy vội vàng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Cũng hơn mười một giờ, cái này là?” diend.lq don//

Sở Lăng Xuyên ngồi xuống, hai tay khoanh trước ngực, môi mím khẽ nhếch, “Bảo bối, anh chờ em để làm sinh nhật đấy. Bữa tối dưới nền, thế nào, em có chịu nề mặt không?”

Tổ Tổ bất ngờ, cô thực sự lại bị anh làm cho cảm động, cô hít sâu, suýt chút nữa không kiềm chế được mà rơi nước mắt.

Anh cứ ngồi chờ ngu ngốc như vậy, còn ngủ thiếp đi trên bàn, nếu như cô không tỉnh dậy vì đói thì anh cứ thế chờ cả đêm sao, thật khờ mà, lại để cho cô cảm động rồi.

“Em đi vào thay quần áo, trang điểm.”

Sở Lăng Xuyên tròn mắt, mạnh mẽ ra lệnh: “Thủ trưởng không phê duyệt, ngồi xuống.”

“Vâng.” Tổ Tổ ngồi đối diện Sở Lăng Xuyên, “Thủ trưởng, có thể dọn cơm chưa?”

“Chờ đấy.” Sở Lăng Xuyên đứng dậy hâm nóng lại thức ăn, dĩ nhiên Tổ Tổ sẽ giúp một tay, sau khi bày biện thức ăn lên bàn, anh rót rượu vang đỏ vào hai cốc, hai người chạm ly, Sở Lăng Xuyên thâm tình nói: “Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Tổ Tổ cất tiếng, đồng thời hai người uống cạn ly rượu, ánh sáng cuối cùng từ cây nến vụt tắt, cả căn phòng lại tối đen như mực.

“Tại sao thời khắc mấu chốt thì lại hết nến thế này.” Sở Lăng Xuyên giận giữ nói, Tổ Tổ không nhịn được bật cười, anh cũng cười theo, “Bảo bối, nếu không chúng ta bật điện thay nến nhá.”

“Được.” Tổ Tổ đồng ý xong Sở Lăng Xuyên mới đứng dậy bật đèn, trong phòng bỗng chốc sáng trưng. Vì cả hai người đều đói nên chẳng cần đề ý đến lãng mạn gì hết mà bắt đầu ăn ngấu nghiến cho đến lúc không ăn nổi thì thôi.

Đánh răng xong lên giường đi ngủ, Tổ Tổ không nhịn được nói: “Ăn nhiều đi ngủ luôn sẽ không tốt cho tiêu hóa.”

“Nếu không chúng ta cùng vận động.” Sở Lăng Xuyên thận trọng nói xong bị Tổ Tổ trừng cho một cái, cô cảm gổn nện vào người anh, “Đừng nói vận động với em, em không dễ dàng quên chuyện này anh lại dám nhắc lại.”

“Coi như anh chưa nói gì, bảo bối, ngủ, ngủ.” Sở Lăng Xuyên duỗi tay ôm trọn Tổ Tổ vào trong ngực, tắt đèn rồi đi ngủ. Tối nay anh lại không có phúc lợi rồi.

Tổ Tổ ngủ một giấc đến tận mười giờ sáng hôm sau mới tỉnh, Sở Lăng Xuyên đã trở về sau khi đi thăm cha mẹ anh rồi, anh vốn định thừa dịp lúc ngủ phòng bị của cô thấp nhất mà xâm chiếm lãnh thổ nhưng Tổ Tổ nhất quyết không chịu, anh cũng không thể làm tới nên đành phải thôi.

Sở Lăng Xuyên bắt đầu lo lắng, nếu còn như vậy có lẽ sau này anh phải đi tu, Tổ Tổ không muốn ân ái với anh, đáng vẻ chán ghét, anh lại không thể

miễn cưỡng, tương lai sau này sẽ như thế nào đây?

Gần trưa, La Vi Khôn gọi điện đến hẹn ra ngoài gặp mặt, đã lâu mọi người chưa được gặp nhau. Sở Lăng Xuyên đồng ý, anh thúc giục Tổ Tổ thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Ngoài dự đoán của mọi người, Thiệu Minh Thành không mang theo vị hôn thê, La Vi Khôn cũng chỉ có một mình, chỉ có Sở Lăng Xuyên là mang theo cô, mọi người ở chung một chỗ cũng coi như hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Chương 75.2

Nhưng trong lòng Tổ Tổ có chút không hiểu, trước kia những buổi tụ họp như thế này thì La Vi Khôn nhất định sẽ đưa Hàm Hàm đi cùng, Tiểu Nhiên đương nhiên không thể đến, nhưng Hàm Hàm thì sao đây?

Cô ấy và La Vi Khôn đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Cô muốn đi hỏi La Vi Khôn một chút nhưng suy nghĩ lại, có lẽ vẫn nên chờ để hỏi Hàm Hàm thôi.

Sau buổi tụ họp, hai người về nhà cha mẹ Tổ Tổ dùng bữa tối, đến giờ về Tổ Tổ chỉ muốn ở lại.

Sở Lăng Xuyên nóng nảy, nha đầu vô lương tâm, có ý gì, cô đang sợ chung đụng với anh đơn độc một nhà, hay nói cách khác, cô không muốn anh chạm vào cô.

Buổi sáng hai người vì chuyện này mà tranh chấp rồi, cuối cùng Tổ Tổ thắng lợi, nhưng bây giờ thì sao? Không muốn trở về với anh, anh dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra, hay là bởi vì chuyện ngày hôm qua đã để lại cho cô một bóng đen tâm lý.

Mẹ à, mẹ hại con thật thảm.

Anh cố gắng nhưng con đường làm cha lại một mảnh nhấp nhô.

Cuối cùng dưới sự nỗ lực của Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ vẫn bị đưa về nhà. Nhưng cô bước vào bên trong nhìn thấy cái ghế sofa kia, chân mày nhíu lại, trong lòng quả thực khó chịu, trong đầu vẫn là hình ảnh hôm trước khiến cô phát điên.

Cô không thể đứng ở đây thêm một giây nào nữa, cô xoay người đi thẳng vào phòng ngủ.

Tình huống như thế Sở Lăng Xuyên không muốn nhưng cũng phải đành hoàng, ngoan ngoãn đi vệ sinh cá nhân rồi ôm Tổ Tổ đi ngủ, trong lòng không dám vọng động, hai người cứ ngủ yên ổn như vậy.

Trời vừa mới hừng sáng, Tổ Tổ tỉnh dậy thấy Sở Lăng Xuyên đang ở bên cạnh, hình như anh đã tỉnh, cô tiến lại gần ôm anh, tham lam hít ngửi hương vị nam tính của anh, không ngờ lại nghe được giọng nói cằn răng nguyền rủa của Sở Lăng Xuyên: “An Nhục Tổ, anh cảnh cáo em, tốt nhất là em không nên đến gần anh.”

Mặt của Tổ Tổ cọ sát vào lưng anh, “Thế nào?” Giọng nói của cô vừa ngái ngủ, vừa ôn nhu, nghe vào tai vô cùng kích thích.

Sở Lăng Xuyên không nói thêm gì nữa, Tổ Tổ ôm anh một lát rồi đứng dậy, đi vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị bữa sáng, nhưng sau khi cô chuẩn bị xong xuôi lại phát hiện có người vẫn còn đang nằm ngủ, trời ạ, cái người đàn ông này, anh học ngủ nướng khi nào vậy.

“Mau dậy ăn cơm!” Tổ Tổ đến vén chăn lên, lộ ra cơ thể anh chỉ có mỗi cái quần cụt, nhưng anh chẳng hề nhúc nhích, Tổ Tổ vỗ mạnh vào mông: “Rời giường.”

Sở Lăng Xuyên bật dậy, đứng nghênh ngang trên giường, tầm mắt Tổ Tổ rơi vào nơi nào đó đang đứng thẳng như cái lều, thì ra có người chưa thỏa mãn dục vọng.

Nghĩ lại chuyện xảy ra hôm trước, mặt Tổ Tổ lại đỏ bừng, “Đi rửa mặt còn ăn cơm.”

Nói xong Tổ Tổ vội vàng đi ra ngoài, cô sợ anh lại yêu cầu, nhưng quả thật cô không có tâm tình, cực tuyệt sẽ làm anh khó chịu nên cô lựa chọn xa lánh.
ddan^lequydonn

Sở Lăng Xuyên chán nản đi vào nhà vệ sinh, lần này anh không có thịt ăn rồi!

Ăn xong điểm tâm hai người đi ra ngoài vì Sở Lăng Xuyên muốn đổi sofa phòng khách đi. Anh còn sắp xếp lại phòng khách hoàn toàn. Chủ yếu anh không muốn Tổ Tổ bị ảnh hưởng tâm tình khi nhìn thấy cái ghế sofa cũ.

Sau cả buổi sáng giầy vò, mãi đến lúc ăn cơm trưa xong hai người mới có thời gian ngồi nói chuyện với nhau rồi ôm nhau ngủ một lát.

Chiều nay Sở Lăng Xuyên phải trở về đơn vị rồi nên Tổ Tổ định sẽ đi học lái xe, hai người sẽ đi cùng nhau. Nhưng mới đến cửa cô đã bị anh ôm chặt, không đợi cô phản ứng đôi môi đã bị anh chiếm lấy.

Nụ hôn của anh nóng bỏng, mãnh liệt khiến cô hít thở không thông, đôi tay không tự chủ được ôm lấy anh, anh bắt đầu gặm nhấm môi cô, sau đó là dùng lưỡi thăm dò vào trong miệng ngọt ngào của cô.

Sau một hồi kịch liệt anh mới khẽ thở gấp buông cô ra, rồi lại tham luyến hôn thêm mấy cái trên đôi môi mềm mại của cô, khuôn mặt Tổ Tổ đỏ bừng, ánh mắt ướt át, đưa tay mân mê cảm anh, giọng nói có chút khàn khàn: “Anh nên đi thôi.”

Lúc này hai người mới đi ra ngoài, Sở Lăng Xuyên lái xe đưa Tổ Tổ đến trường học lái xe trước rồi mới rời đi.

Tổ Tổ nhìn theo xe anh mà thở dài thườn thượt, vốn là ngày sinh nhật là một dấu ấn đáng nhớ, nhưng bây giờ nó lại là ngày cô không muốn nhớ đến nhất, bởi vì chỉ cần nghĩ đến nó, dù chỉ một chút thôi cô cũng phát điên rồi.

Cuối tuần này cứ trôi qua như vậy, có lẽ cô nên điều chỉnh lại tâm tình của mình, làm việc thật tốt, nhưng cứ mỗi khi tan làm cô đều trở về nhà cha mẹ mình, cô thật sự không muốn quay lại căn nhà của cô và anh, thật sự là không muốn trở về đó.

Chỉ là cô cũng không thể không về, vì mấy cây hoa vẫn cần cô tưới nước, cho nên hôm nay sau khi tan tầm, Tổ Tổ trở về nhà nhưng khi mở cửa cô phát hiện chìa khóa không đưa vào được ổ.

Chuyện gì vậy, cô khom người nhìn, phát hiện bên trong có thứ gì đó bị kẹt ở đó, Tổ Tổ chiến đấu với nó nửa ngày cũng không thể mở cửa ra được.

Nếu có Sở Lăng Xuyên ở đây thì tốt, anh là cao thủ mở khóa, nhưng đáng tiếc anh lại không có ở đây nên cô đành phải gọi cho công ty mở khóa, sau đó thay luôn khóa mới.

Cô đang suy nghĩ có phải là người nào đó muốn mở khóa nhà mình hay không. Cô lại nhớ đến ban đầu mình đến đó ở một mình, khi đêm đến nghe tiếng động, khi nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa chỉ thấy một con mắt thôi cô đã rùng mình rồi, cô quyết định không thể ở nhà, nhưng lại sợ bị trộm, nên cuối cùng chỉ có thể cất tất cả vật đáng tiền đi.

Tổ Tổ ở lại cả đêm, ngày hôm sau cô trở lại nhà cha mẹ mà vẫn còn sợ hãi, tuy nhiên cô phải đến nhà cha mẹ mới có thể an tâm một chút.

Cuối tuần này Sở Lăng Xuyên gọi cho cô nói là không về được, mà Tổ Tổ cũng không thể đến thăm anh. Trong điện thoại anh cũng không thấy thất vọng gì, có lẽ anh tương đối bận rộn, cô có đi cũng vô ích, vậy thì chờ tuần sau vậy.

Cuối cùng đã đến giờ tan làm, Tổ Tổ thu dọn đồ đạc, cô định bắt xe về nhưng khi đứng ở cổng trường lại nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “An Nhược Tổ.”

Tổ Tổ sững sốt, cô nhìn lại thì thấy Mạc Tiểu Nhiên đang đứng tựa vào xe cười khoa trương, Tiểu Nhiên về rồi, cô ấy trở lại lúc nào vậy, Tổ Tổ vừa ngạc nhiên vừa kích động.

“Tiểu Nhiên!” Tổ Tổ chạy nhanh về phía Tiểu Nhiên, dang hai tay muốn ôm mãnh liệt nhưng lại bị Tiểu Nhiên không khách khí đẩy ra, Tổ Tổ trừng lớn: “Làm sao, có ý gì? Không hoan nghênh tớ à?”

Tiểu Nhiên cúi đầu nhìn xuống, Tổ Tổ cũng nhìn theo, chỉ thấy bụng Tiểu Nhiên vừa to vừa tròn, Tổ Tổ kinh ngạc: “Này.. cậu.. cậu vẫn giữ đứa bé?”

Mạc Tiểu Nhiên cười, đưa tay vuốt bụng mình, một tay nắm bả vai Tổ Tổ đặc ý nói: “Đó là đương nhiên, cậu chờ làm mẹ nuôi đi nhé!”

“Trời ạ.” Tổ Tổ ôm trán, “Để cho tớ bình tĩnh chút đã, bình tĩnh đã.”

“Đi thôi, lên xe rồi nói chuyện.”

“Được.”

Hai người vui vẻ lên xe, Tiểu Nhiên lái xe đi, Tổ Tổ hỏi: “Cậu trở về đã báo cho Hàm Hàm chưa?”

“Nói rồi, báo địa điểm gặp mặt rồi, bây giờ tớ và cậu đến chỗ hẹn.” Tiểu Nhiên nói xong chuyên chú lái xe, chỉ là Tổ Tổ không thể không nghĩ đến Thiệu Minh Thành, hai người bọn họ sẽ ra sao? Tình huống bây giờ quả thật không phù hợp để nhắc đến Thiệu Minh Thành, chờ đến nơi rồi nói sau.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng tương đối tốt, Hàm Hàm đã đến sớm để chờ rồi, thấy Tiểu Nhiên vác theo một cái bụng lớn thì trừng mắt nhìn, không nói nên lời.

Ba người bình tĩnh ngồi xuống gọi thức ăn, lúc này Hàm Hàm mới hỏi: “Tiểu Nhiên, cậu định một mình nuôi đứa bé này lớn lên sao, rất vất vả đấy, hơn nữa tương lai đứa bé không có một gia đình hoàn hảo là một thiệt thòi rất lớn cho nó.”

Tiểu Nhiên tự hào và kiên định, “Đương nhiên là thật, bụng của tớ đã lớn như vậy còn có thể giả bộ sao, tớ nói cho các cậu biết, các cậu chuẩn bị sẵn tiền lì xì cho con gái nuôi đi.”

“Con gái?” Tổ Tổ hỏi, cô cũng đã từng có một đứa con gái, đáng tiếc..

“Là tớ cảm giác sẽ là một cô con gái chứ chưa có đi khám, tớ tin tưởng trực giác của mình.” Tiểu Nhiên cười hạnh phúc, lại còn tự luyến, “Chắc chắn con gái sẽ vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang hơn tớ.”

Hàm Hàm nhủ mày, “Tiểu Nhiên, mặc dù cậu không nghĩ đến người đàn ông kia, nhưng tớ muốn nói, nếu anh ta biết đứa bé trong bụng cậu là của mình thì làm thế nào? Anh ta sẽ bỏ qua cho cậu sao?”

Nhắc đến Thiệu Minh Thành, Tiểu Nhiên giống như không hề quan tâm, “Anh ta không phải đã có vị hôn thê rồi sao, muốn có đứa bé thì tự cưới rồi mà sinh, hai chúng tớ không quan hệ, đứa bé cũng thế.”

Thiệu Minh Thành sẽ bỏ qua sao? Nói là không sao nhưng dù sao cũng là của anh ta, hơn nữa trong lòng anh ta không phải không có Tiểu Nhiên, Tổ Tổ hỏi: “Vậy cha mẹ cậu thì sao?”

“Ài, bọn họ biết chuyện nên bị tớ làm cho đau lòng, chẳng qua vẫn còn yêu thương con gái là tớ. Lần này trở về tớ không đi, công việc bên kia tớ đã xin nghỉ rồi, bây giờ sống bằng tiền dành dụm, chờ đứa bé ra đời xong sẽ tìm việc mới.

Tiểu Nhiên nhớ đến cha mẹ lại than thở, thật ra trong lòng cô có chút khó chịu, cô tình nguyện để cha mẹ không biết, nhưng cô không thể cả đời không gặp họ, lần này trở về cũng là vì họ yêu cầu.

“Tiểu Nhiên, thật ra thì trong lòng anh ta có cậu, hai người các cậu... một.” Tổ Tổ còn chưa nói hết đã bị Tiểu Nhiên cắt đứt.

“Tốt lắm, không nói chuyện của anh ta, tớ và anh ta không có quan hệ gì, mặc kệ trong lòng anh ta có hay không thì những lời anh ta nói với tớ là thật, anh ta đã đính hôn cũng là thật.”

Tổ Tổ cười, vỗ bả vai Tiểu Nhiên, “Được, không nói nữa. Bây giờ nói đến con gái nuôi của chúng ta, tương lai khẳng định rất hạnh phúc, có người mẹ cay nghiệt như Tiểu Nhiên thì không nói, nhưng chúng ta là mẹ nuôi nhất định phải mang lại hạnh phúc cho nó, có đúng không?”

“Đó là đương nhiên, con gái của tớ nhất định là các cậu phải có trách nhiệm.”

Tiểu Nhiên nói xong thì một tràng cười vang lên, lúc này món ăn cũng đã được đưa lên, ba người lại giống như xưa, trò chuyện vui vẻ, không khí náo nhiệt hẳn lên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cơm tối kết thúc, mọi người ai về nhà nấy.

Bởi vì chuyện của Tiểu Nhiên khiến tâm tình Tổ Tổ có chút lo lắng, thử mấy cái chìa khóa cũng không mở được cửa, lần này không phải do có vật gì bị kẹt bên trong.

Cô xem lại chìa khóa, không có cầm nhầm, cô cũng không đi nhầm phòng, nhưng vì sao lại không mở ra đây?

Tổ Tổ đang rối rắm thì di động vang lên, cô không thèm nhìn là ai gọi đến đã nghe máy. Mặc dù cô đang rất bức mình nhưng vẫn cố gắng hỏi khách khí: “Alo, ai vậy?”

“Tổ Tổ, là ta.”

Là Triệu Đình Phương, Tổ Tổ vội vàng hỏi: “Là mẹ à, có chuyện gì không ạ?”

“Tổ Tổ à, chuyện là như vậy, hôm nay mẹ đến giúp các con dọn dẹp phòng nhưng lại phát hiện khóa bị hư, cho nên mẹ đã đổi khóa mới cho các con rồi, khi nào con rảnh thì đến lấy chìa khóa.”

Nghe xong lời Triệu Đình Phương nói, Tổ Tổ cảm thấy da đầu tê dại, lòng trầm xuống. Không phải khóa hư, là do bị cô đổi, Triệu Đình Phương đến nhà không mở được cửa nên lập tức đổi khóa mới.

Thật ra thì Triệu Đình Phương có chìa khóa nhà cũng không có chỗ nào không phải, dù sao cũng là mẹ Sở Lăng Xuyên, có chìa khóa dễ dàng ra vào cũng là bình thường, nếu như không phải đã hai lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Tổ Tổ cũng không nghĩ đến chuyện chìa khóa.

Nhưng bây giờ, nhà của cô lại không vào được, mà còn phải đến tìm mẹ chồng để lấy chìa khóa, cô nghĩ đến đã cảm thấy ừ ừ, không nói một lời, vút chìa khóa, đứng dựa vào cửa thở dài.

Cô nhìn cánh cửa đối diện mà nghĩ, có thật Triệu Đình Phương cho là khóa hư không, hay là bà cố ý đổi khóa? Triệu Đình Phương đổi khóa lần nữa là có ý gì?

Tổ Tổ cầm chìa khóa vút trên mặt đất, nhà này không trở về được, cô đi về phía thang máy rồi nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Không Thể Nhịn, Cũng Không Cần Nhịn Nữa

Editor: Uyên xum

Trên đường trở về, Tổ Tổ nghĩ nếu cứ tiếp tục như thế này thì làm sao có thể sống được, nếu tiếp tục nhịn nữa thì quả thật không phải phong cách của cô, nhưng còn Sở Lăng Xuyên, dù sao anh cũng không hề tổn thương cô, mà còn rất yêu chiều cô, nếu như cô muốn huyền não thì cũng không thể làm ảnh hưởng đến anh.

Nếu như đối phương là người khác cô đã sớm nổi đóa, nhưng đáng tiếc người đó lại là mẹ của Sở Lăng Xuyên, ai cũng có cha mẹ, cô có thể thông cảm tâm tình của anh, nhưng mà lần này Triệu Đình Phương thật quá đáng.

Cô vô cùng đau đầu, mãi cho đến tiểu khu nhà cha mẹ mình, Tổ Tổ trả tiền xuống xe, chọt trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, khuôn mặt vốn tức giận biến mất trong nháy mắt, cô nhếch môi cười, Sở Lăng Xuyên, khảo nghiệm của anh đến rồi, nếu anh không chịu được thì hậu quả tự chịu.

Về đến nhà, Tổ Tổ nói chuyện với cha mẹ vài câu rồi vội vàng rửa mặt đi ngủ, thời gian cũng không còn sớm, chỉ là Sở Lăng Xuyên còn chưa ngủ, cô nằm trên giường gọi điện cho anh, bên kia lập tức bắt máy.

“Bảo bối, đã trễ như thế này mà còn gọi cho anh, có phải là nhớ anh không?” Giọng nói của Sở Lăng Xuyên trầm thấp truyền qua điện thoại, vừa bá đạo, vừa cưng chiều.

Tổ Tổ thầm nói trong lòng, Tiểu Lăng Xuyên, xin lỗi, chị đây phải ra chiều độc rồi, nhưng trước tiên thì cứ cho anh ngọt ngào trước: “Đúng vậy, em nhớ anh, tuần sau anh trở về không?”

“Có, bảo bối, anh cũng nhớ em rồi.” Sở Lăng Xuyên rất thẳng thắn nói ra lời trong lòng, “Bảo bối.”

Tổ Tổ cho rằng anh còn nói thêm gì nữa nhưng anh chỉ kêu mỗi bảo bối rồi im lặng: “Hả, chuyện gì, nói đi?”

Tổ Tổ cười cười trong điện thoại, sau đó nghiêm túc: “Tiểu Lăng Xuyên, em hỏi anh một vấn đề này, rất nghiêm túc, chỉ cần anh trả lời phải hoặc không phải, được không?”

“Chuyện gì mà nghiêm túc như vậy?” Sở Lăng Xuyên nghĩ thầm, nha đầu nghịch ngợm này lại có trò gì giầy vò mình đây.

“Em hỏi anh, có phải em là nữ chủ nhân của nhà này hay không?”

“Sao vậy, có phải mẹ anh nói gì với em rồi?” Sở Lăng Xuyên lo lắng, chân mày cau lại, anh đã gọi điện thoại cho cha để làm công tác tư tưởng cho mẹ rồi, bởi vì nếu như anh nói thì có lẽ bà sẽ kích động và tức giận hơn, thậm chí không tiếp nhận.

Tổ Tổ nói lại: “Anh chỉ cần trả lời phải hay không phải.”

Sở Lăng Xuyên đành nói: “Đương nhiên là phải rồi.”

“Vậy em làm chuyện gì anh đều sẽ ủng hộ em có đúng hay không?”

Nghe Tổ Tổ nói xong, Sở Lăng Xuyên cảm thấy có gì đó không đúng, nha đầu này, hơn nửa đêm gọi điện thoại đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì, nhất định có vấn đề, “An Nhượng Tổ, em hãy thành thật khai báo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh trả lời em trước, em sẽ nói cho anh biết, được rồi, em đã biết đáp án của anh rồi, em đi ngủ đây, anh ngủ ngon.”

“An Nhượng Tổ, em khi dễ anh vì không ở bên em phải không?” Sở Lăng Xuyên có chút giận dữ nói, “Trừ ly hôn, chuyện khác anh nhất định sẽ ủng hộ.”

Tổ Tổ nghĩ thầm, cô chính là muốn những lời này của anh, cô ngọt ngào nói: “Tiểu Lăng Xuyên, anh thật tốt, em mệt rồi, buồn ngủ nữa, anh cũng nghỉ sớm đi nha, ngủ ngon.”

Nói xong Tổ Tổ trực tiếp tắt máy, Sở Lăng Xuyên còn muốn hỏi cho rõ ràng thì điện thoại đã bị cúp, chân mày anh cau lại, có phải cô xung đột gì với mẹ mình hay không, nhưng nghe giọng nói kia có vẻ không giống, cuối cùng anh vẫn phải gọi về nhà hỏi thăm.

Nghe điện thoại là Triệu Đình Phương, Sở Lăng Xuyên cẩn thận dò xét, Triệu Đình Phương cũng không để lộ ra chuyện gì, chỉ nhắc anh làm việc cho tốt rồi cúp máy.

Sở Lăng Xuyên cầm điện thoại suy nghĩ một chút, lần trước khi anh và cô đang ân ái thì mẹ anh xuất hiện, làm cho Tổ Tổ tức giận và lúng túng, có lẽ hai người còn lâu mới gặp mặt cho nên không có xung đột, là anh suy nghĩ nhiều.

Một đêm này cứ trôi qua như vậy, ngày hôm sau Sở Lăng Xuyên bận từ sáng đến tối, mà Tổ Tổ vội hơn so với ngày thường. Sau khi tan làm, việc đầu

tiền là cô đến chỗ của Triệu Đình Phương.

Bên trong có người mở cửa cho cô, Tổ Tổ thấy Triệu Đình Phương đang ở ban công tưới hoa, còn Sở Vệ Bình không có ở nhà. Cô thấy bà vẫn còn cảm thấy bối rối, nhưng đáng tiếc hiện tại không còn thời gian để ý đến chuyện đó.

Cô cười, ngay cả bản thân mình còn cảm thấy nụ cười này quá giả dối, chỉ là nhất định phải lễ phép lúc đầu. Cô cũng không khách sáo, nói thẳng: “Mẹ, con đến lấy chìa khóa.”

Triệu Đình Phương xoay người nhìn Tổ Tổ, “Ngồi đi.”

“Không cần đâu mẹ, con đến lấy chìa khóa rồi trở về luôn.” Tổ Tổ nói chuyện rất khách khí, bởi vì thật sự cô không cách nào thể hiện sự thận mật, cô chỉ muốn lấy được chìa khóa rồi lập tức đi luôn.

Trong đầu cô lúc này đang sôi trào một màn kia, khiến mặt cô nóng dần lên và không được tự nhiên.

Triệu Đình Phương lấy từ dưới bàn trà chiếc chìa khóa và nói: “Ồ lại ăn cơm đi.”

“Cảm ơn mẹ, không cần, để hôm nào con trở về cũng Sở Lăng Xuyên. Con đi trước. Hẹn gặp lại.” Tổ Tổ nói xong cầm chìa khóa rồi đi, ra khỏi chung cư, cô thở ra một hơi dài.

Bắt xe trở về chỗ ở, cô nhìn căn phòng quen thuộc lại cảm thấy khó chịu, nơi này, tất cả mọi chỗ đều có anh để cô lưu luyến, nhưng bây giờ tất cả đã bị phá hư.

Cô phiền muộn trong chốc lát rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc hết vào trong rương. Cô tập trung thu dọn phòng ngủ của mình và anh, xong việc cũng đã hơn mười một giờ, cô bắt đầu cảm thấy đói nên đành xuống phòng bếp nấu cơm ăn.

Đúng, cô muốn dọn nhà, chỉ là khác ở chỗ cô còn chưa tìm được chỗ ở mới, bây giờ cứ thu thập đồ đạc rồi nói, Hàm Hàm có bạn làm môi giới, nhất định sẽ có thể giúp một chút. Đến thứ ba, rốt cuộc cô cũng tìm được phòng mới, sau khi tan tầm cô đi xem phòng một chút, tuy cách trung tâm chợ xa một chút nhưng hoàn cảnh không tệ, hơn nữa tiền thuê cũng thích hợp, nhưng diện tích không lớn, chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, tương đối ấm áp.

Cô lập tức quyết định chỗ này, bởi vì cô cũng không có thời gian để đến nơi khác.

Tìm công ty chuyển nhà, Tổ Tổ dọn nhà cả đêm, bởi vì hai ngày nay đồ cũng đã thu thập xong rồi, cho nên mang đến rất nhanh. Huống chi còn có Hàm Hàm giúp một tay.

Tổ Tổ tự hành hạ như thế làm cho Hàm Hàm lo lắng, còn khuyên Tổ Tổ thuê trọ như vậy có tốt hay không, nhưng sau khi nghe Tổ Tổ kể chuyện cô ấy cũng rất giận dữ.

Thật ra thì Hàm Hàm lo lắng Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên bởi vì chuyện này mà quan hệ đổ vỡ, nhưng Tổ Tổ bình tĩnh nói mình tự có cách. Được rồi, An Nhượng Tổ, để xem cậu làm người ta tức giận như thế nào.

Sau khi sắp xếp đồ trong phòng mới xong cũng khoảng hơn mười hai giờ, tinh thần Tổ Tổ rất phấn chấn, sau đó hai người ngã lên giường ngủ say sưa.

Dọn nhà thành công.

Năm rưỡi chiều thứ tư, Tổ Tổ trở lại nhà cũ của cô và anh.

Hôm nay trong nhà trừ Tổ Tổ còn có một cặp nam nữ trẻ tuổi, hai người bọn họ nắm tay nhau, dưới sự hướng dẫn của Tổ Tổ hai người rất hài lòng.

Khi đi xem phòng ngủ, Tổ Tổ có nói, “Căn phòng này mặc dù tôi cho hai người thuê, nhưng phòng ngủ này là không gian riêng tư của tôi và chồng nên hai người không được sử dụng, dĩ nhiên còn lại thì giá tiền sẽ ưu đãi.”

Đồ điện gia dụng trong nhà mới dùng có một năm, tất cả đều để lại cho hai người, nếu như hư hại thì phải bồi thường, cũng hy vọng hai người chú ý vệ sinh, không nên làm bừa bộn ngôi nhà.

Vì để không xảy ra tranh cãi, bây giờ sẽ thu tiền đặt cọc. Nếu như hai người cảm thấy thích hợp thì ký hợp đồng luôn hôm nay, nếu không thì cứ trở về thương lượng, hôm khác chúng ta bàn tiếp.”

Tổ Tổ nói xong rót nước uống, hai người trẻ tuổi thương lượng một lúc, người đàn ông nói với Tổ Tổ hy vọng giảm giá tiền đi một chút, bởi vì một căn phòng ngủ không thể sử dụng.

Dĩ nhiên Tổ Tổ đã giảm tiền phòng đi rồi nhưng đối phương vẫn còn chưa hài lòng, Tổ Tổ cảm thấy không có gì để nói, cô đã đưa ra giá thấp nhất rồi.

Nếu không đồng ý thì không cần bàn tiếp, Tổ Tổ mỉm cười đưa đôi vợ chồng trẻ đi nghỉ ngơi, khoảng chừng mười phút sau có người nhấn chuông cửa, là hai người vừa đi.

Người phụ nữ mở miệng, “Có thể, chỉ là sẽ đóng tiền đặt cọc trước.”

“Không thành vấn đề.”

Hai bên đã thỏa thuận xong xuôi, Tổ Tổ đã cho thuê phòng, đôi vợ chồng son còn sợ Tổ Tổ không tin tưởng bọn họ nên dán một tờ giấy trước cửa phòng ngủ để Tổ Tổ kí tên.

Tất cả thủ tục xong xuôi, Tổ Tổ rời khỏi ngôi nhà gắn bó với cô một năm nay, cô có chút luyến tiếc, Tổ Tổ chưa trở về chỗ ở của mình mà qua chỗ Triệu Đình Phương.

Trong nhà vẫn chỉ có mình bà mẹ chồng cô, thấy cô, Triệu Đình Phương có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn nghiêm mặt như cũ, gọi cô ngồi xuống, hình như tính cách bà vốn là như vậy.

Tổ Tổ cười, cũng không khách khí ngồi trên ghế sofa, “Cha không có ở nhà à?”

Triệu Đình Phương thân nhiên nói: “Buổi trưa vừa đi ra ngoài, chỉ là chưa trở về thôi.”

“À, đúng rồi, cái này cho mẹ.” Tổ Tổ nói xong lấy ra một phong bì, bên trong có tiền thuê, cô cười đầy sang, “Mẹ, đây là Lãng Xuyên bảo con đưa cho người.”

Triệu Đình Phương nhíu mày, cầm lên nhìn, sao lại là tiền, bà buồn bực, “Làm gì vậy, ta với cha con đâu có thiếu tiền.”

“Mẹ, Lãng Xuyên có tâm, mẹ nhận là được rồi. Con còn có chuyện, không làm phiền mẹ, mẹ thay con chào hỏi cha nhé.”

Tổ Tổ khách khí nói lời chào tạm biệt bà rồi rời đi, cô chỉ đưa một phần, giữ lại để còn trả lại cho khách.

Có lẽ vài ngày nữa Sở Lãng Xuyên sẽ trở về, Tổ Tổ có chút khản trương, nhưng đã đến bước này cũng không còn đường lui nữa rồi.

Triệu Đình Phương một lần nữa đến nhà của Tổ Tổ và Sở Lãng Xuyên đúng giờ cơm tối, lần này, đầu tiên bà gõ cửa, không ai đồng ý trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Nhìn quanh nhà bà có cảm giác quái dị, rất khác so với trước kia, cửa phòng ngủ còn dán một tờ thông báo, trò đùa gì đây?

Phòng bếp hình như có người, bà đi theo tiếng nói chuyện, mới bước vào phòng ăn lại thấy một người đàn ông, lòng bà trầm xuống, trực tiếp nổi giận với anh ta: “Anh là ai? Sao lại vào đây?”

Ý niệm đầu tiên của Triệu Đình Phương là Tổ Tổ đưa đàn ông về nhà, bà muốn tiếp tục hỏi thì một người phụ nữ từ phòng bếp đi ra, “Ai vậy? Bà là ai? Sao dám vào đây?”

“Tôi còn hỏi cô cậu sao lại ở đây, hai người là ai, sao ở trong nhà con tôi?” Triệu Đình Phương ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, con trai bà sao có thể ở cùng một nam một nữ xa lạ.

“À, là chị An cho chúng tôi thuê nhà, bà không biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 76.2

Triệu Đình Phương suyết chút nữa thì ngất đi, An Nhược Tổ, cô ta lại cho thuê nhà của con trai bà, trong lòng bà đầy lửa giận, lạnh lùng nói: “Cô ta không có quyền làm như vậy, bây giờ tôi yêu cầu hai người dọn đi ngay cho tôi.”

Người phụ nữ cau mày: “Cô à, chúng tôi đã kí hợp đồng thuê nhà rồi. Hơn nữa phòng này không phải của con trai với con dâu cô sao, tại sao lại không có quyền chứ? Tiền thuê chúng tôi cũng đã thanh toán rồi, hơn nữa lại còn đặt cọc nửa năm, bên cô vi phạm hợp đồng không tốt lắm đâu.”

Sắc mặt Triệu Đình Phương đen sì, không nói một lời mà xoay người rời đi, người phụ nữ đó gọi lại: “Cô, xin lỗi, có thể để chìa khóa kia lại không, chúng tôi không muốn bị quấy rầy, cảm ơn.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Đình Phương cảm thấy nhục nhã nhất, bà hung hăng đặt chìa khóa lên bàn cơm rồi đi. Trên đường về nhà gọi điện thoại cho Tổ Tổ, giận đến nổi phát run.

Sau vài lần đổ chuông Tổ Tổ mới nghe máy, Triệu Đình Phương trực tiếp hỏi: “An Nhược Tổ, cô làm gì với nhà ở vậy, tôi cho phép thuê sao? Cô hơi quá phận thì phải?”

“A, mẹ, chuyện như thế này, con còn chưa kịp nói với người. Lúc trước có người xấu đem khóa trong nhà chặn lại, mặc dù con đã đổi khóa nhưng trong lòng vẫn rất sợ.

Con cũng không biết là kẻ trộm hay đã đắc tội với người nào lại muốn hại con, cho nên một mình con không dám ở, nếu như muốn nhắm vào con thì con phải đi ngay, họ không tìm được con, con cũng yên tĩnh.

Chẳng qua con nghĩ Lăng Xuyên không có ở nhà, phòng để không cũng lãng phí nên cho người thuê, ngày hôm trước con đưa tiền thuê cho mẹ rồi mà. Họ chỉ nộp nửa năm, nếu bọn họ muốn tiếp tục thuê thì mẹ cứ trực tiếp cắt đứt hợp đồng là xong.”

Triệu Đình Phương tức giận: “An Nhược Tổ, phòng cho thuê thế con tôi ở đâu, nếu như cô không không cắt đứt hợp đồng, tôi không còn cách nào khác là đuổi người.”

Tổ Tổ khách khí nói: “Mẹ, Lăng Xuyên hơn nửa tháng mới trở về một lần, thỉnh thoảng có thể ở bên nhà mẹ, hoặc là sang đây thăm con. Con đang thuê phòng cũng rất tiện.

Hơn nữa phòng cũng đã cho thuê, nếu vi phạm hợp đồng thì phải trả lại tiền vi phạm, chỉ có thể đợi nửa năm sau thôi. Mẹ, mẹ còn có việc gì không?”

“Hợp đồng kí hay không là chuyện của cô.” Triệu Đình Phương gần như mất hết lí trí.

“A, vậy để con tính toán tiền của Lăng Xuyên, có lẽ là đủ...” Tổ Tổ trề môi nói xong, Triệu Đình Phương tức không nói ra lời trực tiếp cúp điện thoại.

Vốn Triệu Đình Phương muốn gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên để cho anh trở lại, xem chuyện tốt mà vợ mình làm, nhưng cuối cùng bà tính táo lại, thôi, dù sao tính chất công việc của Sở Lăng Xuyên đặc biệt, bà không muốn anh lo lắng, ngộ nhờ anh phân tâm lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, sắp đến cuối tuần, có lẽ Sở Lăng Xuyên sắp trở lại.

Chủ nhật Sở Lăng Xuyên cuối cùng cũng trở lại, anh vốn muốn đến trường học hỏi thăm Tổ Tổ nhưng Triệu Đình Phương gọi điện thoại đến bảo anh trở về nhà một chuyến, có chuyện rất quan trọng muốn nói với mình.

Sở Lăng Xuyên nghe khẩu khí của mẹ mình nghĩ thầm có lẽ xảy ra chuyện lớn gì, chẳng lẽ cha bị bệnh? Anh cúp điện thoại rồi trực tiếp lái xe về nhà cha mẹ.

Anh nhấn chuông thì ngay lập tức có người giúp việc ra mở cửa, báo với anh cha mẹ đang ở phòng ngủ, anh đi vào thì thấy cảnh tượng, mẹ mình nằm trên giường, còn cha thì ngồi bên mép ghế.

“Hay cho một người con dâu như vậy, ông nói xem người con dâu của ông không làm tôi tức chết sẽ không bỏ qua?”

“Được rồi, bà nên bớt nói đi.” Sở Lăng Xuyên gọi Sở Vệ Bình: “Cha, có chuyện gì xảy ra?”

Triệu Đình Phương bị Sở Vệ Bình nói không dám thêm một câu nào, chỉ có vẻ mặt tức giận nằm đó, ông nói: “Chuyện này đều tại mẹ con, đem đổi khóa trong nhà.”

“Mẹ đổi chìa khóa cửa phòng bọn con? Không phải là càn quấy sao?”

“Con làm cho rõ ràng, bây giờ Tổ Tổ đã dọn ra ngoài ở, phòng của các con đã cho người ta thuê, bây giờ con hoàn toàn không có nhà để về.”

Sắc mặt của Sở Lăng Xuyên thay đổi, nha đầu vô lương tâm, coi như mâu thuẫn có lớn hơn nữa cũng không thể không cần nhà, quan trọng hơn là Tổ Tổ không có chút nào quan tâm anh.

“Nếu như con còn nhận ta là mẹ, con lập tức ly hôn với cô ta cho mẹ.” Triệu Đình Phương tức giận nói xong, Sở Lăng Xuyên không chút do dự nói lại: “Con sẽ không ly hôn với Tổ Tổ. Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi.”

Hình như Sở Lăng Xuyên giận quá nên lời cũng không muốn nói nhiều, xoay người muốn đi, Triệu Đình Phương gọi lại: “Không phải con lại đi tìm cô ta đây chứ, mẹ không cho phép, nếu bước ra khỏi cửa nhà này thì đừng có nhận ta là mẹ nữa.”

“Lăng Xuyên, con đi làm chuyện của con đi.” Sở Vệ Bình nói.

Sở Lăng Xuyên dừng bước, quay đầu nhìn mẹ mình, trong lòng tức giận và bất đắc dĩ, gương mặt anh tuần lạnh lùng nhưng trong mắt đều là lửa giận.

Anh đã cố gắng bình tĩnh trở lại bên cạnh mẹ mình, anh đứng nghiêm bên giường, ánh mắt thâm trầm nhìn vào Triệu Đình Phương, “Mẹ, con yêu mẹ, yêu cha, cũng yêu Tổ Tổ, mọi người đều là những người con yêu thương, con hy vọng tất cả có thể chung sống hòa thuận.

Mẹ và Tổ Tổ, bất cứ người nào thương tâm, khổ sở con đều đau lòng. Con biết rõ mẹ làm tất cả đều vì con, nhưng con đã trưởng thành, đã kết hôn, có lúc cần một chút không gian thuộc về mình.

Mẹ đã làm sai chuyện, con cũng không thể trách mẹ, bởi vì mẹ là mẹ của con, sinh ra con, nuôi con, phận làm con lẽ ra phải hiếu kính người.

Nhưng Tổ Tổ đâu rồi, cô ấy là vợ con, tuy không sinh ra con, nuôi con nhưng lại yêu con, mọi chuyện đều giúp con, lo nghĩ cho con, sợ con mệt, con đói, con bị thương. Mặc dù cô ấy đối với con dịu dàng, nhưng nếu cô ấy làm sai chuyện con cũng đã trách mắng và giáo huấn rồi. Đây chính là điểm bất

đồng giữa mẹ và vợ. Nhưng con cũng phải thương cô ấy, cưng chiều cô ấy, quý trọng cô ấy, bởi vì, cô ấy là người con yêu.

Mẹ, nếu mẹ yêu con, con xin mẹ hãy yêu ai yêu cả đường đi, yêu cả Tổ Tổ của con, bởi vì cô ấy là cô gái tốt, là người vợ tốt, không phải người như mẹ nghĩ.

Từ trước đến nay bất kể cô ấy gặp chuyện gì đều sẽ nghĩ đến con, nghĩ đến gia đình đầu tiên. Con hy vọng mẹ và Tổ Tổ hòa thuận chứ không phải sóng gió như bây giờ. Mẹ khỏe lại thì nghĩ thật kĩ những lời con nói, con đi đây.”

Sở Lăng Xuyên nói xong kiên quyết xoay người đi, Triệu Đình Phương muốn gọi lại nhưng cuối cùng không kêu thành tiếng, Sở Vệ Bình vỗ bả vai Triệu Đình Phương nói:

“Đình Phương, đứa bé nói nhiều như vậy đều đúng, bà hãy tự mình suy nghĩ một chút để bọn nhỏ có một gia đình yên ổn, bà khiến chúng nó bất hòa thì người khổ chịu nhất, đáng thương nhất chính là con trai bà.”

Lần này nó đã bị bà ép đến nổi nóng này, nếu không, chừng nào gặp Lăng Xuyên thì bà nên nhận lỗi một chút. Tổ Tổ và Lăng Xuyên rất xứng đôi. Chúng ta sống lâu như vậy chỉ mong bọn nhỏ thành gia lập nghiệp, có một gia đình hạnh phúc.

Nhưng bà xem đi, hiện tại như thế nào, bà lại đi đổi khóa cửa, hành động này khiến Tổ Tổ nghĩ như thế nào, vậy mà nó vẫn không làm ảnh hưởng đến Lăng Xuyên. Nhưng bà làm thế này làm sao nó yên tâm làm việc được.

Tôi hiểu rõ bà không hài lòng với Tổ Tổ, nó không phải là người con dâu trong lòng bà, bà thích người dịu dàng thuận theo, nói ngồi thì ngồi, nói đứng thì đứng, nhưng đó lại là người mà con chúng ta thích.

Chỉ cần Lăng Xuyên hạnh phúc là được, lại nói, đứa nhỏ Tổ Tổ này không tệ, có một số việc bà làm không đúng nhưng Tổ Tổ cũng không để ý, lần này quả thật bà sai rồi.”

“Tôi...” Triệu Đình Phương muốn giải thích, Sở Vệ Bình lại nói: “Mà Tổ Tổ lại có thể chịu được tính khí của con trai chúng ta, chúng ta làm cha mẹ còn không biết sao, khi nó tâm tình tốt thì không sao, khi tâm tình không tốt lại nóng nảy, thô lỗ, ai chịu nổi cái tính khí này của nó.

Tôi nói bà nhiều tuổi như vậy, khổ cực cả đời, bây giờ về hưu không tu tâm dưỡng tính, cuộc sống của chúng nó bà cũng đừng tham gia vào, bà có thấy mệt hay không?”

Triệu Đình Phương hồi lâu không lên tiếng, giống như đang suy nghĩ lời của ông và Sở Lăng Xuyên, bà có chút hiểu, có chút không hiểu, cuối cùng nói: “Ông cái gì cũng không quan tâm, tôi không phải vì Lăng Xuyên của chúng ta sao?”

“Nhưng bà quan tâm có khiến con tốt lên không? Không có, bà đi xem một chút bộ dạng khổ sở vừa rồi của nó đi, có phải bà đang làm hoàn toàn ngược lại hay không?”

Trong công việc như cá gặp nước mà sao chuyện trong nhà bà lại không hiểu, bà tiếp tục như vậy nữa thì không có chuyện cũng trở thành có chuyện.”

Sở Vệ Bình vỗ tay bà, “Bà đó, bây giờ nghĩ xem hai lão già chúng ta trôi qua hết ngày như thế nào là tốt lắm rồi, bây giờ chỉ cần an ổn hưởng tuổi già hạnh phúc thôi.”

Triệu Đình Phương không nói gì thêm, mặc dù bà hiểu lời của chồng và con trai nhưng lần này quả thật bà rất giận, bà tuyệt đối sẽ không cúi đầu. Cô ta thích dọn ra ở thì cứ dọn ra đi.

Sở Lăng Xuyên không biết Tổ Tổ chuyển đến nơi nào, muốn về nhà mình nhưng cô đã cho người ta thuê rồi, trong lòng căm tức, gọi điện thoại vài chục lần mới có người nghe máy. Anh sắp muốn chửi tục rồi.

“A, tôi là Hàm Hàm, Tổ Tổ hiện tại không tiện nghe điện thoại.”

Thanh âm thận trọng của Hàm Hàm truyền đến, Sở Lăng Xuyên nhú mày, “Cô ở đâu để tôi qua?”

“Cô ấy dặn tôi không cho anh biết.”

Sở Lăng Xuyên cũng không kém: “Cô phải nói cho tôi biết, tôi lo lắng cho cô ấy.”

Hàm Hàm rút cuộc nói địa chỉ, Sở Lăng Xuyên cất điện thoại rồi lái xem đi, chừng hai mươi phút sau thì đến chung cư của Tổ Tổ.

Anh chạy lên tầng ba, đến đúng rồi rồi dùng toàn lực mà đập cửa, sau vài giây, người mở cửa là Hàm Hàm: “A, anh đến rồi.”

Hàm Hàm vừa nói xong thì trong phòng ngủ truyền đến tiếng khóc, vừa khóc vừa kêu: “Không có ai giúp ta... Ô ô... Số tôi khổ quá...ô ô...”

Hàm Hàm chỉ cửa phòng ngủ, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay đều như vậy thì cũng thành thần kinh mất, anh đã đến thì tôi đi đây, nếu không lát nữa cô ấy biết tôi cho anh địa chỉ thì bóp chết ta.”

Sở Lăng Xuyên gạt đầu, sai bước về phía phòng ngủ. Hàm Hàm lấy túi rồi chạy trốn, không phải cô sợ Tổ Tổ bóp chết mình, mà là sợ Sở Lăng Xuyên nổi cơn thịnh nộ khiến cô bị liên lụy.

Lúc Sở Lăng Xuyên đi vào Tổ Tổ đang cầm khăn giấy lau mắt, vừa khóc vừa hét. Anh đóng cửa lại, bỏ mũ đặt trên bàn rồi sau đó ngồi ở mép giường nhìn cô, không nói lời nào.

Tổ Tổ gào thét thê thảm anh đều không an ủi, Tổ Tổ hé mắt liếc trộm anh, nhìn anh lạnh lùng ngồi đó lại càng gào thét thê thảm hơn. Sở Lăng Xuyên xoa đầu cô, cướp khăn giấy trong tay cô, mắt lạnh nhìn cô, “Được rồi, đừng gào nữa, có sấm mà không mưa, giả vờ với anh em còn non lắm”

Tổ Tổ mím môi, hít mũi, cúi đầu không nhìn anh, cũng không nói chuyện, Sở Lăng Xuyên nâng cằm cô, cau mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, khiển trách: “Số của em khổ... vậy thì anh còn khổ hơn. Nửa tháng không về mà nhà không có, vợ cũng chạy, bây giờ em còn dám ở đây gào thét với anh, xem anh có thu thập em không?”

Bị anh nói như vậy Tổ Tổ rất oan uổng, rất uất ức, cô đẩy tay anh ra: “Là anh nói nhà chúng ta em làm chủ, trừ ly hôn, em làm gì anh đều ủng hộ.”

Sở Lăng Xuyên bật dậy, rồi lại ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Chương 77

Nha đầu vô lương tâm này, thì ra đã sớm có âm mưu, lại còn dám thiết kế anh, anh sắp nổi giận nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chỉ là khuôn mặt xanh mét vì tức giận quá mức.

Tổ Tổ nhìn khuôn mặt xanh mét kia mà trái tim run lên một chút. Mặc dù cô đã có sự chuẩn bị là Sở Lăng Xuyên sẽ tức giận nhưng vẫn tương đối chột dạ. Dù sao ngôi nhà kia cũng là của anh, cô tự tiện dọn đi thuê nhà khác khẳng định anh sẽ tức giận, nhưng cô cũng không tình nguyện như vậy.

Coi như cô không bỏ được ngôi nhà kia, không để ý đến sự tức giận của anh, coi như da mặt cô dày thì có một số việc không thể không quan tâm.

Nhưng cô cũng có lòng tự trọng và giới hạn của mình, người ta đòi chia khóa cửa nhà mình mà cô còn phải im hơi lặng tiếng vào ở, kể cả đó là căn biệt thự sang trọng cô cũng không tình nguyện.

Bây giờ phòng nhỏ một chút nhưng lại dùng tiền của cô để thuê, đây là nhà cô, cô không vui thì không ai có thể làm phiền cuộc sống của cô, xâm phạm đời tư của cô hay bị người ta giám thị, tập kích.

Mặc dù cô đã đi luôn nhưng cô không hề thích cảm giác bị người hoài nghi, dòm ngó. Dù sao mọi chuyện cô đều đã làm rồi, giờ làm sao để Sở Lăng Xuyên không giận nữa, dù sao anh cũng không có lỗi, hơn nữa chuyện này cũng phải được giải quyết.

Cô đã chịu uất ức từ trước rồi, bây giờ giả bộ đáng thương khẳng định anh sẽ đau lòng.

Cô dùng đôi mắt tội nghiệp, vừa uất ức vừa đau lòng nhìn anh, cuối cùng lửa giận của anh cũng dần lui đi, anh cau mày vươn tay, Tổ Tổ theo bản năng lui lại phía sau, cô cho là anh muốn đánh cô.

Sở Lăng Xuyên trừng mắt, “Tối đây.” Anh kéo cô lại gần, hít sâu một hơi rồi mới nói, “Anh hiểu rõ chuyện lần này mẹ anh không đúng, khiến em phải chịu uất ức rồi.”

Nhưng dù thế thì phải nghĩ biện pháp giải quyết, sao tự nhiên lại chuyển ra, nhà không cần, chồng em cũng không cần nữa hả. Lại còn cho thuê nhà, lá gan của em cũng lớn quá nhè.”

Tổ Tổ uất ức nói: “Anh cho rằng em nguyên ý muốn chuyển ra một căn phòng nhỏ như thế sao, muốn làm anh thương tâm sao”

Sao em lại không biết chuyện này sẽ ảnh hưởng cơ chứ, nhưng hành động của mẹ anh khiến em không thể chấp nhận được, nói tóm lại em sẽ không trở lại căn nhà kia, anh cho rằng em ích kỉ cũng được.

Còn có Sở Lăng Xuyên, anh đừng cho là em không làm phiền anh, không tức giận với anh nghĩa là em không đau lòng, anh có thể hiểu được tâm tình của em khi đi làm về muộn mà không về được nhà của mình không?

Em không dám đảm bảo lần sau sẽ không có mâu thuẫn tương tự xảy ra, còn có thể nói chuyện bình thường được với anh. Chính vì vậy em không muốn nói gì với anh.

Nếu không phải vì anh, em sẽ phải thuê phòng ư, đáng lẽ em sẽ ở nhà mẹ em, bởi vì anh nên em mới thuê phòng, còn tiền nữa, nhưng tiền của chúng ta là để giữ lại mua xe, vì vậy em mới cho thuê phòng bên kia. Ở đây tiền thuê phòng vừa phải, tuy nhỏ một chút nhưng mọi thứ đều đầy đủ.”

“Không ngờ người như em vẫn còn suy nghĩ vì anh cơ hả?” Tổ Tổ làm cho Sở Lăng Xuyên vừa tức vừa buồn cười, nhưng anh nghe được cô quan tâm

anh nên trong lòng rất hướng thụ.

Tổ Tổ trừng mắt, nghiêm túc nói: “Đó là đương nhiên, anh là chồng em, cho nên mọi vật dụng của anh em đều mang đến. Thật ra thì bình thường anh không có ở nhà cho nên em ở đâu cũng thế, em ở trong căn nhà lớn như thế chính là để chờ anh trở về. Nhưng đối với anh mà nói, ở đâu có em thì ở đó là nhà có đúng không Lăng Xuyên?”

Thật hết chịu nổi với cô, chuyện xấu cũng bị cô nói thành tốt, không có lý cũng thành có lý, nhưng thần kì là sự tức giận của anh biến mất không ít, anh ngồi trên giường, mặt lạnh không nói lời nào.

Nhìn anh như thế Tổ Tổ lại ủy khuất nằm xuống, ôm chầm đưa lưng về phía anh, nói nhỏ: “Người ta đã rất đau lòng, rất khó chịu rồi, vậy mà anh trở về một câu an ủi cũng không có, lại còn bày ra bộ đáng ghét cho ai nhìn.

Có phải là muốn tự em đồ anh vui vẻ còn em vẫn phải nuốt tất cả uất ức vào trong hay không. Khi nói chuyện với mẹ thì dịu dàng ôn tồn, còn nói chuyện với em thì hung dữ, em còn bị anh nói chưa đủ sao? Hừ!”

Thật ra thì tâm địa cô có chút gian xảo mà anh không biết, cô chuyển ra như thế này là tốt nhất, nể tình mẹ anh có lỗi trước nên không so đo chuyện cô cho thuê phòng, Huống chi để cho cô vui vẻ cũng tốn không ít công, tạm tha cho cô lần này.

Anh xoay người tiến đến sát mặt cô: “Còn sức sống đấy!” Tổ Tổ hừ một tiếng không lên tiếng.

Sở Lăng Xuyên ôm hông Tổ Tổ, “Được rồi, bảo bối, anh biết em chịu uất ức, anh cũng tức giận, cũng đau lòng, nhưng mọi chuyện dù sao cũng qua rồi, chúng ta đừng để ý nữa, đều không có lợi cho cả hai người.

Bảo bối của anh rất rộng lượng nên sẽ không so đo với mẹ già có đúng hay không? Anh cũng mới từ nhà cha mẹ đến đây, đã nói sai lầm của mẹ rồi, trong lòng mẹ cũng biết là không đúng nhưng có lẽ nhiều tuổi như vậy rồi mà xin lỗi sẽ mất hết mặt mũi. Anh thay mẹ nói lời xin lỗi, vợ, em chấp nhận nhé!”

Tổ Tổ quay đầu lại nhìn anh: “Hừ, xem thái độ anh thành khăn như vậy em sẽ khoan hồng độ lượng, miễn cưỡng tiếp nhận một lần, anh phải tu mấy kiếp mới lấy được người vợ thiện lương như em đây nhá.”

Nha đầu nghịch ngợm này, nhưng suy nghĩ đi suy nghĩ lại, nếu đổi lại là người phụ nữ khác có lẽ đã sớm làm ấm ỉ rồi, nhưng chuyện này xảy ra như vậy nhưng cô lại chỉ dùng phương pháp này kháng nghị, không hề nói với anh một câu là mẹ anh có lỗi, cũng không phát giận lên anh.

Sở Lăng Xuyên thấy ánh mắt Tổ Tổ xẹt qua một chút đắc ý, anh giả vờ nặng nề: “Nhưng anh thấy em và mẹ có mâu thuẫn nhưng không thể điều hòa, bây giờ anh quyết định mang em đi cùng, không để em một mình ở đây nữa.”

“À..” Tổ Tổ tròn tròn mắt nhìn anh, theo anh, không thể nào, ở đây có cha mẹ, tương lai còn sinh bảo bối, còn đi học lái xe, cô lắc đầu như gỗ trống.

“Theo anh, mặc dù em rất muốn, chỉ là có rất nhiều vấn đề anh đã nghĩ chưa, em ở đơn vị xa xôi thì công việc cũng là một vấn đề, không có việc làm một mình anh sẽ khổ cực, tương lai nếu có con thì việc cho nó đi học cũng là một vấn đề.”

Khuôn mặt Sở Lăng Xuyên lại nghiêm túc: “Nhưng trước mắt chỉ có biện pháp này là vẹn cả đôi đường, em chuẩn bị một chút, chuyện tương lai để tương lai, trước tiên phải giải quyết chuyện này đã.”

“Làm sao có thể, dù sao cũng sẽ có thời gian khổ cực.” Tổ Tổ cười hắc hắc, “Sở Lăng Xuyên, anh nghĩ phương pháp giải quyết như vậy sao, mâu thuẫn của mẹ và em có thể giải quyết, mấu chốt là anh có đủ tin để giải quyết hay không, để xem năng lực lãnh đạo của anh dùng trong nhà như thế nào.”

“Biện pháp khác? Có sao?” Sở Lăng Xuyên bắt đầu dè, anh nắm cằm của Tổ Tổ, miệng thật ngọt, đến bây giờ vẫn có thể khoe mẽ được.

Nhưng mà anh nhìn ra được, nha đầu này bị Triệu Đình Phương chọc tức. Anh nói: “Ngày mai em chuyển về ở cho anh, chuyện còn lại để anh giải quyết.”

Sở Lăng Xuyên nói xong thì Tổ Tổ đẩy tay anh ra, tránh khỏi cái ôm trong ngực anh, “Không được, em đã cho thuê rồi.”

Sở Lăng Xuyên nói một cách dứt khoát: “Em bàn bạc lại với khách rồi trả tiền thuê lại cho họ đi.” Tổ Tổ nhú mày, mặt khó khăn, “Không được đâu, nửa năm tiền phòng em đều đưa cho mẹ rồi, mà phòng bên này em cũng trả tiền đặt cọc rồi, bây giờ vi phạm hợp đồng phải bồi thường tiền, không hợp lí lắm.

Còn nữa, tiểu khu đó em không dám ở, trước đây không lâu không biết người nào còn chặn ổ khóa khiến em không mở được, vì vậy em mới đổi khóa, em không nghĩ ra là mình đã đắc tội với ai ngoài cái người được gọi là chị Hoa kia.

Nhưng không có chứng cứ, cho nên em mới chuyển đi nửa năm trước, nếu như những người đó không nhắm vào em thì cũng là anh, chúng ta đều không chuyển thì bọn họ cũng sẽ không đi.”

“Còn có chuyện này?” Sở Lăng Xuyên cau mày, tâm trầm xuống, lo lắng an toàn cho Tổ Tổ. “Em thấy cũng không có biện pháp khác cho nên quyết định chuyển đến đây ở lâu dài rồi.”

Sắc mặt của Sở Lăng Xuyên không hài lòng, Tổ Tổ nín cò áo anh, uy hiếp, “Tiểu Lăng Xuyên, hiện tại chỉ có con đường này, anh cũng phải hiểu.”

Anh nhìn cô cố làm ra vẻ hung ác, đột nhiên đẩy ngã cô lên giường rồi hôn kịch liệt, nụ hôn bày tỏ tất cả sự khát vọng, phát tiết và trừng phạt của anh.

Tổ Tổ đang tay ôm chặt cổ anh, đáp trả nhiệt tình, hai người giống như xóa bỏ mọi ngăn cách. Hai thân thể ôm lấy nhau mà dây dưa không dứt, “A!” “Bịch...” Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đang dây dưa thì rơi từ trên giường xuống, cô được anh bảo hộ trong ngực.

Đang lúc kích tình thì đột nhiên ngã trên đất khiến Tổ Tổ có chút kinh hoảng, Sở Lăng Xuyên cắn răng nghiêng lợi nói: “An Nhục Tổ, đây chính là em suy nghĩ thay anh hả?”

Tổ Tổ cho là anh bị ngã đau nên không dám cử động, cô vừa khăn trương, vừa lắp bắp nói: “Sao, thế nào?”

Nói xong không thấy anh phản ứng cô đã bị bẻ lên đặt sấp trên giường, mông bị Sở Lăng Xuyên đánh một cái, “A... đau, Sở Lăng Xuyên, anh hành hạ em”

“Vì sao? Là do em thuê phòng cũng không chọn một cái giường dành cho hai người, thật đáng đánh đòn!” Sở Lăng Xuyên gào xong rồi một tay giữ tay cô, một tay lột quần cô xuống, còn người bao phủ lấy cô.

Tổ Tổ muốn kháng nghị nhưng không có cách nào lật người, bị anh áp chế gắt gao, muốn nói chuyện thì lại bị anh chặn miệng bằng nụ hôn nóng bỏng, triền miên như muốn nuốt trọn lấy cô...

Đối với người chưa được ăn thịt nhiều ngày như Sở Lăng Xuyên mà nói, kết quả Tổ Tổ có thể tưởng tượng được, anh chính là muốn khiến cô ngày mai không xuống giường được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chương 77.2

Sau một lần ân ái, hai người nghỉ ngơi không được lâu thì Sở Lăng Xuyên lại khôi phục sức lực, còn Tổ Tổ mệt mỏi dựa vào lòng anh, “Sở Lăng Xuyên... anh không sợ tình tấn nhân vong sao?”

“Bảo bối... Một lần cuối cùng.” Anh thâm trầm lại bắt đầu bận rộn trên người cô, còn Tổ Tổ đành theo anh dẫn dắt vào một lần trầm luân nữa.

Vì nhu cầu của Sở Lăng Xuyên được giải tỏa nhưng Tổ Tổ thì để bụng đói mà nằm ngủ, cô đang mơ màng thì bị “gợi” tỉnh bởi mùi com. Cô mơ màng nhìn quanh phòng, một lúc sau mới phản ứng được là cô đang ở phòng mới thuê, còn Sở Lăng Xuyên đã trở về, vừa rồi hai người còn chiến đấu rất hăng hái, bây giờ anh ở đâu?

Tổ Tổ vô lực đứng dậy, mặc áo ngủ ra khỏi phòng ngủ, nhìn đồng hồ trên vách tường phòng khách, vậy mà đã hơn chín giờ tối rồi, cô sùng sốt, lại nghe tiếng động trong phòng bếp, cô đoán nhất định anh đang làm com tối, cô bước vào phòng bếp liền thấy được bóng dáng của anh.

“Dọn com!” Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ đi vào thì chỉ vào những món mình vừa làm, vừa nói vừa bung món ăn lên.

Ba món com một món canh, hai người ngồi trên ghế sofa bắt đầu đụng đũa. Nhưng hai người vừa ăn vừa nghĩ đến một vấn đề, làm sao ngủ trên giường đơn đây, thuê phòng mà mua giường cũng không tiện lắm. <>

Kết quả là hai người chen chúc nhau trên một chiếc giường đơn, trong một đêm này, Sở Lăng Xuyên bị rớt xuống đất N lần mà Tổ Tổ ngủ không hề biết.

Buổi sáng hôm sau, khuôn mặt của Sở Lăng Xuyên đã biến thành màu đen, nhưng Tổ Tổ không hiểu mình đã làm gì đắc tội anh. Mãi cho đến khi ăn điểm tâm, Sở Lăng Xuyên cũng không nhắc đến chuyện chuyển nhà, cô nghĩ là anh đã thỏa hiệp, dù sao muốn chuyển ra cũng không dễ.

Sở Lăng Xuyên mặc xong y phục, cao râu sáng bóng, cầm chìa khóa xe rồi ôm Tổ Tổ ra ngoài, “Buổi sáng em đi học lái xe, anh có chuyện cần làm, trưa sẽ trở lại đón em”

“A, được!” Tổ Tổ đồng ý, sau đó cầm túi của mình rồi khóa cửa phòng đi ra ngoài.

Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ đến nơi thi đi ngay, Tổ Tổ lúc đầu không muốn nghỉ nhiều, cho đến gần trưa, cô càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, thậm chí có chút lo lắng, lập tức bắt xe trở về phòng trọ.

Mở cửa ra cô tròn tròn mắt, đồ của cô đều không thấy, vọt vào phòng ngủ mở tủ quần áo, đều không thấy, vô ích, đồ của cô hoàn toàn không thấy, đây nhất định là chuyện tốt mà Sở Lăng Xuyên làm.

Cô gọi cho anh, bấm số mà không kiểm chế được con giận, sau vài tiếng chuông thì anh bắt máy: “Sở Lăng Xuyên, đồ của em đâu, anh đã làm gì vậy, chị đây đã nói rất rõ rồi, em không chuyển về.”

“Gặp mặt rồi nói.” Sở Lăng Xuyên chỉ cho cô vòn vẹn bốn chữ rồi đập máy, Tô Tô có chút phát điên, mới chỉ có nửa ngày mà anh đã thay đổi mọi chuyện rồi, cô không thể hiểu nổi.

Chết tiệt, chẳng trách anh không hề đề cập một chữ đến việc chuyển nhà, thì ra anh đã bí mật làm chuyện xấu sau lưng cô.

Khoảng nửa giờ sau thì Sở Lăng Xuyên quay lại, lúc này hỏa khí của cô đã giảm xuống một chút, nhưng vừa nhìn thấy anh thì lại phát lên, cô bắt đầu dấm dấm loạn xạ: “Anh... anh trả lại hết đồ đây cho em”

“Được rồi, bây giờ không trả lại được, phòng này em trả đi, còn em thì ngoan ngoan nghe theo anh sắp xếp, còn dám làm loạn anh sẽ nhốt em lại.”

Sở Lăng Xuyên vừa dứt lời thì chuông cửa vang lên, anh chạy ra mở cửa, còn Tô Tô tức giận ngồi trên ghế sofa, người đến không ai khác chính là chủ nhà trọ.

“Tôi đến lấy chìa khóa.” Chủ nhà trọ khá lịch sự, Tô Tô nắm chặt cái chìa khóa trong tay, nhìn chăm chăm vào anh, trời ạ, anh đã làm cả chuyện này rồi.

Sở Lăng Xuyên đi đến lấy chìa khóa ra khỏi lòng bàn tay cô, anh bàn giao lại cho chủ nhà, “Hẹn gặp lại.”

Anh nói xong thì túm lấy Tô Tô kéo ra ngoài, Tô Tô dĩ nhiên không phối hợp, cô cứ đứng im không nhúc nhích như thế, Sở Lăng Xuyên không nói hai lời, anh lập tức bế cô xuống nhà, một đường đi thẳng đến bãi đậu xe rồi đẩy cô vào trong xe.

“Đề em xuống.” Tô Tô vùng vẫy để chạy đi nhưng bị ánh mắt uy hiếp của anh dọa cho ngồi im, cô không phục, mặt xị xuống không nói lời nào để thể hiện sự tức giận.

Sở Lăng Xuyên lái xe rời đi. Nhưng không lâu sau đó cô phát hiện đây không phải đường trở về nhà của họ.

Anh đang đưa cô đi đâu đây? Lái xe thêm lúc nữa thì đến một chung cư khác, Tô Tô nghi ngờ càng lớn, cô nhìn anh, rất muốn hỏi nhưng ngại vì mình đang còn giận anh nên thôi.

Xe dừng lại, Tô Tô còn chưa động dậy, anh đã mở cửa xuống xe rồi tiện thể kéo cô ra, không nói một lời đi thẳng vào tòa nhà.

Đi thang máy lên tầng sáu, anh cầm thẻ ra vào mở cửa, sau đó đưa cô vào, Tô Tô thấy nơi này có chút cũ kỹ nhưng rất tốt, hơn nữa căn phòng có chút cổ kính, hẳn là không dành cho người trẻ tuổi ở.

“Anh đưa em đến đây làm gì?” Tô Tô cau mày nhìn anh, “Đây là nhà ai?” “Bạn anh, nơi này vẫn trống không.” Sở Lăng Xuyên nói xong ôm cô ngồi xuống.

“Tất cả đồ dùng thiết yếu đều ở đây rồi, nơi này hoàn cảnh tốt, hơn nữa lại an toàn, tạm thời em cứ ở đây, bây giờ bên kia không an toàn cho nên để em chỗ này anh mới yên tâm làm việc.”

“Những thứ khác anh để chỗ nào rồi?” Lúc này Tô Tô không tức giận nữa, cô cảm giác có chút tội lỗi, cuối cùng cô lo lắng người không dễ chịu là Sở Lăng Xuyên, Tô Tô nhìn chăm chăm anh:

“Nhưng làm sao anh cho người dọn dẹp nhanh như vậy? Hợp đồng không phải chúng ta chịu thiệt rất nhiều sao? Tốn bao nhiêu tiền lương...”

“Em thật không có tiền đồ, tính toán mấy thứ nhỏ nhặt này làm gì.” Sở Lăng Xuyên giờ tay nhéo mũi cô, “Yên tâm đi, anh cung cấp cho hai người họ một chỗ tốt như thế, hơn nữa còn phụ họ dọn nhà, họ đều hiểu nên không có thua thiệt.”

Mặc dù cô cảm động anh chu đáo nhưng tất cả chuyện cô làm lúc trước lại trở nên vô nghĩa, không làm khó dễ anh nữa, cứ như vậy đi, dù sao đa số thời gian cô trở về nhà cha mẹ ở.

“Trầm mặc chính là đồng ý, được rồi, anh mệt mỏi, anh đi nghỉ chút đã, em đi làm quen với hoàn cảnh xung quanh đi.”

Sở Lăng Xuyên nói xong đi về phía phòng ngủ, anh vốn định về nhà nghỉ ngơi nhưng không ngờ chờ anh lại là một trận chiến tranh.

Chuyện này anh giải quyết nhanh chóng, cuối cùng thì phòng của họ cũng lấy lại, cô trả lại căn phòng nhỏ vừa thuê, rồi đổi một chỗ ở mới.

Tô Tô ngồi sững sờ trên sofa rất lâu, cô còn chưa suy nghĩ tiếp những việc này, đứng dậy đi về phía phòng ngủ thì thấy anh đang ngủ say sưa, bây giờ cô mới phát hiện anh rất mệt mỏi.

Tháng này không biết anh bận rộn như thế nào. Thấy anh như vậy cô cũng đau lòng. Sở Lăng Xuyên ngủ đến mãi hơn hai giờ mới dậy, hai người đi ra ngoài ăn cơm trưa rồi anh mang cô đi đến trường cưỡi ngựa.

Đây là lần đầu tiên cô đến nơi này, anh chọn cho cô một con ngựa nhỏ màu hồng nhưng cô dám ngồi trên lưng nó. Nhưng nhìn thấy bản lĩnh cưỡi ngựa của anh cô không thể không thần phục.

Mặc dù cô không biết cưỡi ngựa nhưng chơi rất vui vẻ, bởi vì Sở Lăng Xuyên và cô cưỡi cùng một con ngựa cao lớn, cảm giác kia rất kích thích.

Ngồi trên lưng ngựa, chạy qua những thảm cỏ xanh ròn, tâm tình anh rất tốt, bốn phía lại không có người, anh lặng lẽ hôn lên môi cô, hai người đi đến bờ sông thì dừng lại.

Cô và anh nằm trên cỏ, nhìn trời xanh, mây trắng, tất cả giống như không còn quan trọng, toàn bộ thế giới chỉ có hai người họ.

Anh nhỏ một cọng cỏ phe phẩy trên mặt cô, cô lật người, chống tay nhìn anh, nhìn từ hàng mi, nét mày rồi hôn nhẹ trên môi anh.

Cô sợ có người nhìn thấy nên chỉ dám chạm nhẹ môi anh như chuồn chuồn lướt nước, nhưng gáy bị anh giữ lại, nụ hôn ngày càng sâu, khi anh buông cô ra khuôn mặt cô đã ửng hồng, còn anh thì cười đắc ý.

Nửa ngày đã trôi qua, hai người chơi rất vui vẻ, chuyện phiếm lòng lúc trước tan biến đi không ít, thật ra thì anh hiểu được cho nên mới đặc biệt dẫn cô ra đây giải sầu, thấy cô cười, trong mắt anh đều là niềm vui.

Trên đường về nhà, Tổ Tổ một mực nói muốn chơi lần nữa, cô nói rất nhiều, còn Sở Lăng Xuyên chỉ lặng yên lắng nghe, anh hích đáng về này của cô, trong sáng, hoạt bát, vui vẻ, biết nói biết cười, đây mới thật sự là Tổ Tổ của anh.

Tổ Tổ trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn thấy nụ cười cưng chiều của anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy kích động, cô nghĩ mình đã yêu sâu đậm người đàn ông này rồi, nhưng nếu có một ngày anh không yêu cô nữa thì cô phải làm thế nào. Cô vừa nghĩ đến đây đã cảm thấy không còn sức sống nữa, nụ cười trên môi nhanh chóng vụt tắt.

Từ khi nào mà cô bắt đầu học được buồn lo vô cớ như thế này rồi. Hai người ăn cơm tối ở bên ngoài, mặc dù là đi chơi nhưng vẫn có chút mệt mỏi. Về đến nhà lập tức rửa mặt nghỉ ngơi rồi nằm trên chiếc giường xa lạ.

Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên bao phủ, không khí trở nên mập mờ thì Tổ Tổ lại thờ hồn hèn hỏi: “Sở Lăng Xuyên, có thể hay không... Bạn của anh sẽ đột nhiên trở lại? Nếu như thế thì phải làm sao?” <>

“Không biết.” Anh vừa nói vừa hôn lên những điểm nhạy cảm của cô, nhưng Tổ Tổ vẫn lo lắng, “Vậy anh muốn đi xem một chút hay không... um... Chưa khóa cửa, um...”

Môi Tổ Tổ hoàn toàn bị anh chiếm trọn, cô đến hít thở cũng khó khăn, chỉ còn cách đáp lại nhiệt tình, theo anh trầm luân hết đợt sóng này đến đợt sóng khác mà không cách nào kiềm chế...

Sáng hôm sau, hai người cùng nhau đi xem phim rồi cùng nhau ăn cơm trưa, chiều nay Sở Lăng Xuyên lại trở về đơn vị rồi, vì vậy anh sẽ đưa Tổ Tổ đến trường học lái trước.

Trước khi xuống xe, Sở Lăng Xuyên đưa cho Tổ Tổ một phong thư, cô nghi ngờ nhận lấy, “Đây là gì? Không phải viết thư tình cho chị đây chứ?”

“Mẹ anh gửi cho em” Sở Lăng Xuyên nói xong khiến Tổ Tổ hơi bất ngờ, mãi một lát sau mới phản ứng được, “À, cho em sao, viết cái gì vậy?”

“Anh không biết, em tự xem đi. Bảo bối, tạm biệt, anh đi đây.” Sở Lăng Xuyên lưu luyến ôm cổ Tổ Tổ, hôn nhẹ lên môi cô.

Nói là hôn nhẹ nhưng Tổ Tổ bị anh làm cho choáng váng cả đầu óc, đợi đến khi anh lái xe rời đi, trên môi cô vẫn còn lưu lại hơi thở của anh, cô nhìn không được cắn môi.

Cô xách túi vào bên trong. Học xong đã là hơn bốn giờ, Tổ Tổ trở về nhà cha mẹ cô, tiện thể báo cho họ là cô và anh không có vấn đề gì để cha mẹ yên tâm.

Cha mẹ cô khuyên không nên tranh cãi với mẹ chồng, cô gật đầu đồng ý rồi trở về phòng ngủ mở phong thư ra xem: Có mấy lời ta không biết nói trước mặt như thế nào, vì vậy không còn cách nào khác là viết bức thư này để nói chuyện với con.

Trước hết thì cho mẹ nói lời xin lỗi, chuyện này là lỗi của mẹ. Người một nhà mâu thuẫn là chuyện bình thường, nhưng nếu gặp phải mâu thuẫn mà không giải quyết thì mâu thuẫn sẽ càng ngày càng sâu.

Mẹ không nên hoài nghi con, vì vậy đã làm ra một số chuyện khiến con đau lòng, mặc dù vì Lăng Xuyên nhưng lại không tốt, vì mẹ không tôn trọng con. Nếu Lăng Xuyên tin tưởng con thì mẹ cũng tin tưởng con, Lăng Xuyên đã nói rất nhiều đúng.

Mẹ là người thân nhất của nó, mà con cũng thế, mặc kệ hai người chúng ta ai bị tổn thương, ai khổ sở thì người đau lòng nhất cũng là nó.

Lăng Xuyên là con trai mẹ thì con chính là con gái của mẹ, môi hở răng lạnh, là mẹ không làm tốt phận trưởng bối, Tổ Tổ à, mẹ hy vọng người một nhà sẽ không có thù oán, chúng ta vẫn là người một nhà.

Xem xong thư, trong lòng Tổ Tổ ngũ vị tạp trần, cô sao dám nói một người có tuổi, mái tóc đã hoa râm, là mẹ của chồng mình rằng bà ấy sai.

Cả đêm hôm đó Tổ Tổ ngủ không ngon. Thứ hai đi làm trong đầu cô vẫn nghĩ về chuyện bức thư, cô có nên gọi cho Triệu Đình Phương hay không, dù sao cô và Sở Lăng Xuyên hòa thuận, mâu thuẫn cũng đã giải quyết. Huống chi mẹ anh cũng đã nhận sai, cô cũng phải phớt lờ một chút.

Cô do dự, mãi đến trưa mới quyết định gọi cho bà, có một số việc vẫn cần phải nói chuyện. Trong lúc cô vừa lấy điện thoại ra thì phát hiện có cuộc điện thoại gọi đến. Gì, là số nhà mẹ chồng.

Trùng hợp như vậy, cô vội vàng nghe máy, giọng nói của Triệu Đình Phương truyền đến: “Buổi trưa có thời gian rảnh không? Mẹ đang ở trường học của con.”, lqdon)

Tổ Tổ lặng người, mẹ chồng cô đến đây? Cô vội vàng nói: “Để con ra ngoài.” Nói xong Tổ Tổ cúp máy rồi vội vàng đi ra ngoài, cô thấy trên tay Triệu Đình Phương đang cầm một túi đồ đợi cô.

Có vẻ tâm tình bà không tệ lắm, “Mẹ, sao mẹ lại đến đây? Con đang định đến gặp người.” Tổ Tổ lại hỏi: “Mẹ chưa ăn cơm phải không? Trước tiên tìm một nơi ngồi ăn chút gì đã nhé.” “Được.”

Tổ Tổ tìm một nhà hàng gần đây, dẫn Triệu Đình Phương đi vào, hai người chọn một vị trí yên tĩnh ngồi xuống, sau khi gọi món xong, Triệu Đình Phương lên tiếng trước: “Con còn gọi ta một tiếng mẹ, ta còn tưởng là giận bà già thì không gọi nữa đây.”

Mẹ chồng cô quả thật thẳng thắn, cô cười: “Mẹ, không phải mẹ nói người một nhà thì không mang thù sao, mặc kệ xảy ra mâu thuẫn gì, mẹ vẫn là mẹ.”

Sắc mặt Triệu Đình Phương vui mừng: “Đúng rồi, người một nhà không nên mang thù, mấy lời nói của Lăng Xuyên là chính xác, nếu vì muốn tốt cho nó quả thật mẹ không nên làm như vậy.”

Lăng Xuyên nói con là người vợ tốt, là cô gái tốt thì ta sẽ tin tưởng nó, chuyện đã qua, ta hy vọng con đừng để ý, đừng nhớ đến nữa. Trước kia là mẹ không tốt, không đủ tôn trọng con, hy vọng con tha thứ cho ta.”

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy.” Triệu Đình Phương khiến Tổ Tổ khó xử, “Thật ra thì con cũng có lỗi, không nói rõ với mẹ, con đã làm không tốt bổn phận của mình, mẹ đừng để trong lòng, xin mẹ tha thứ cho sự tùy hứng của con.”

Triệu Đình Phương đã được như ý, hai người vừa trò chuyện vừa ăn hết sức hài hòa. Hai người còn chủ động gấp thức ăn cho nhau, không khí hòa thuận này chẳng ai nghĩ là ẹm chồng con dâu vừa mới xung đột.

“Mẹ cảm thấy thật xấu hổ, đôi khóa là mẹ không đúng, nhưng con lại không oán trách mẹ, lại còn xin lỗi ta, tối thiểu mẹ nhìn ra được, con làm chuyện này là vì Lăng Xuyên.”

Tổ Tổ không kịp phản ứng, cô nghi ngờ nhìn về phía Triệu Đình Phương, “Gì ạ? Con nhận lỗi trước?” Triệu Đình Phương nhìn về mặt này của Tổ Tổ, chân mày nhíu lại:

“Không phải con viết thư cho mẹ nhận lỗi sao?” “Con viết thư?” Lúc nào thì cô làm chuyện này? Tuyệt đối không có, “Mẹ, là mẹ viết nói xin lỗi con, mẹ bảo là mẹ sai trước, nói một nhà không nên mang thù. Con có lỗi gì mà viết?”

Sắc mặt Triệu Đình Phương không tốt, bà có chút kích động, “Cái gì? Ta viết thư xin lỗi con? Con đem phòng cho thuê, lại còn giận dỗi đi thuê phòng ở, đây chính là lỗi của con, giờ viết xong lại không thừa nhận là sao?”

“Rõ ràng là mẹ viết, con không có nói lung tung.” Tổ Tổ lấy phong thư từ trong túi xách ra, đặt lên bàn, “Mẹ nhìn xem, đây không phải là mẹ viết cho con sao?”

Triệu Đình Phương cầm lên xem, đúng là chữ của bà, nhưng bà đâu có viết, muốn trưởng bối như bà cúi đầu là quá mất mặt, làm sao có thể! Cô vội vàng lấy phong thư mà mình nhận được để lên bàn, gõ tay,

“Đây không phải con viết thì là ai, đến giờ lại không chịu thừa nhận?” Tổ Tổ vội vàng cầm lên xem, trời ạ, căn bản không phải cô viết mà, “Con không viết, đây không phải do con viết.”

Triệu Đình Phương đặt “bà” một tiếng đặt chiếc đĩa trên bàn, gương mặt đen lại, bầu không khí hài hòa biến mất trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Vợ, Một Lần Nữa

Sau khi về đến nhà, Triệu Đình Phương nổi giận, đặt phong thư “bà” vỗ trên bàn, “Sở Vệ Bình, ông nói cho tôi, phong thư xin lỗi này từ đâu ra?”

Sở Vệ Bình nhìn khuôn mặt tức giận của Triệu Đình Phương, rồi lại nhìn phong thư mà mình bất chước bút tích của bà, xem ra bà đã giận đến mức không rõ rồi.

Ông vội vàng cười làm lành: “Bà à, đừng nóng giận, ngồi xuống trước, tôi rót cho bà chén nước uống hạ nhiệt.”

Triệu Đình Phương thờ phỉ phò ngồi xuống, ông vội vàng rót nước, bà nhận lấy uống một ngụm lớn. Sở Vệ Bình dò hỏi: “Bà và con dâu...”

“Ông đừng nói với tôi chuyện này, nhắc tới nó tôi lại phát điên. Ông nói đi, tại sao lại viết thư kiểu này, để cho tôi tưởng thật, đến ăn nói khép nép xin lỗi với nó, ông có biết hôm nay tôi vô cùng mất mặt hay không?”

Tôi cho ông biết, nếu nó không nói xin lỗi trước với tôi thì chuyện này không xong đâu, còn ông nữa, tôi muốn ở riêng với ông.”

Triệu Đình Phương nói xong đứng dậy đi vào phòng, Sở Vệ Bình buồn bực, chuyện này lẽ ra phải tốt đẹp lên chứ, vậy mà bây giờ lại trở thành như thế này. Ông suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại gọi cho Sở Lăng Xuyên.

“Con trai, mẹ con biết hết chuyện rồi, bà ấy vốn nóng tính, nếu con đâu không đến nhận lỗi trước thì cuộc sống sau này của ba coi như xong rồi.”

“Hai người phụ nữ này sao lại không giải quyết được vậy chứ.”

“Con mau chóng cầu phúc cho mình đi, vợ của con cũng không phải dễ chọc, không phải thần lửa thì cũng là núi lửa phun trào.”

“Ba, mẹ của con cũng không phải vừa, ba vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

“Yên tâm, ba mẹ đấu đá cả đời, chiến thuật vẫn có.”

“Ba, con cảm thấy thư này cần thêm một cái nữa.”

“Ý của con là...”

“Gạt một lần nữa!”

“... ..”

Cuộc sống của Tổ Tổ không chịu ảnh hưởng gì, đối với chuyện phong thư cô cũng không đi tìm Sở Lăng Xuyên nói chuyện.

Cô vẫn đi làm như cũ, sau đó trở lại nhà cha mẹ mình. Còn chỗ ở anh mới tìm cho cô, cô không muốn đến, cũng không muốn ở.

Hôm nay sắp đến giờ tan tầm, Tổ Tổ nhận được điện thoại của Tiểu Nhiên, cô còn chưa lên tiếng thì Tiểu Nhiên đã hét âm lên trong điện thoại: “Tổ Tổ, tớ nhảm chán muốn chết rồi, hôm nay xong việc đi với tớ nhé.”

Tổ Tổ bật cười, trêu ghẹo cô ấy, “A, tớ nói này bà bầu, bây giờ không ở nhà dưỡng thai đi ra ngoài làm gì, hôm nào tớ rủ Hàm Hàm vào thăm cậu.”

“Được rồi, đừng gạt tớ, bình thường các cậu làm gì có thời gian, chỉ suốt ngày chìm đắm trong ngọt ngào, làm gì lo lắng cho tớ. Ha ha, tớ đang ở trường học rồi, chờ cậu tan việc, tớ gọi cho Hàm Hàm đây.”

Tiểu Nhiên nói xong trực tiếp cúp điện thoại, Tổ Tổ không nhịn được cười. Cuối cùng cũng tan sở, Tổ Tổ thu dọn đồ đạc, chào hỏi đồng nghiệp rồi rời đi trước. /dien.dan=lqdon>

Cô ra đến cổng đã thấy xe Tiểu Nhiên đang đợi ở đó rồi, cô mở cửa lên xe, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực của Tiểu Nhiên vội vàng cười lấy lòng, “Thái hậu Tiểu Nhiên, nói xem hôm nay cậu muốn đi chỗ nào, hôm nay cậu lớn nhất, lớn nhỏ đều theo cậu hết.”

“Hừ, coi như cậu biết điều.” Tiểu Nhiên lái xe đi, đoạn đường này nhiều người, cho nên xe di chuyển rất chậm, gần mười phút mới đến điểm hẹn.

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên gọi thức ăn, nhưng thức ăn cũng đã đưa lên mà Hàm Hàm còn chưa đến, Tổ Tổ gọi cho Hàm Hàm hỏi: “Hàm Hàm, món ăn cũng đã có mà sao chưa đến?”

“Đừng nói nữa, tớ đang bị một con ruồi quẩn lấy, lúc này mới thoát khỏi, tớ lập tức đến ngay, có gọi món tớ thích không thế.” Hàm Hàm tức giận nhưng vẫn không quên ăn.

“Yên tâm, làm sao có thể quên cậu được.”

Sau khi cúp điện thoại, cô và Tiểu Nhiên nhắc đến em bé trong bụng của cô ấy, phụ nữ ở cùng nhau thì không bao giờ hết chuyện, Tiểu Nhiên hỏi: “Tổ Tổ, đừng hỏi tớ, còn cậu, lúc nào thì tính có em bé?”

Tổ Tổ thờ dãi có chút u sầu: “Tớ muốn lắm nhưng không mang thai, chuyện này đúng là không vội vàng được. Trước kia không có kế hoạch, lúc có làm tớ ứng phó không kịp, bây giờ chuẩn bị sẵn sàng lại không có, đành thuận theo tự nhiên thôi.”

“Đừng nóng vội, thân thể không có việc gì thì sớm muộn sẽ có.”

Hai người đang trò chuyện thì Hàm Hàm đến, “Tớ đến rồi.” Hàm Hàm vừa đến liền kéo ghế ngồi xuống, “Mấy ngày nay đúng là vội chết tớ rồi, hôm nay mới có thể thả lỏng một chút.”

Tổ Tổ hỏi: “Ài, cậu nói con ruồi gì, có chuyện gì xảy ra?”

“Còn không phải La Vi Khôn giống như âm hồn bất tán.” Hàm Hàm nói xong thì đằng sau có người chen vào, “Không phải là em thương nhớ anh sao?”

Mọi người quay đầu lại, người vừa lên tiếng không phải La Vi Khôn thì là ai. Nhưng người đứng cạnh La Vi Khôn lại khiến Tiểu Nhiên ngẩn người, anh có chút giật mình gọi: “Tiểu Nhiên!”

Tiểu Nhiên không nóng không lạnh cười cười, đối với Thiệu Minh Thành không có chút hảo cảm, đối với La Vi Khôn cũng thế, hai người đàn ông này tính tình giống nhau.

Trước kia thật ra mọi người vẫn còn quen thuộc, mọi người đều là bạn của nhau, nhưng mà bởi vì Thiệu Minh Thành, còn có cả La Vi Khôn đối xử với Hàm Hàm như vậy nên Tiểu Nhiên lười phản ứng, cô ấy chỉ hỏi Hàm Hàm, “Hàm Hàm, cậu đưa hai người kia đến đây làm gì?”

Hàm Hàm cau mày nhìn La Vi Khôn một cái rồi nhìn về phía Tiểu Nhiên, cô tức giận nói: “Người nào dẫn anh ta, da mặt người này dày, tớ không quản được.

Anh còn không đi đi, không thấy phụ nữ chúng tôi đứng đây nói chuyện sao, các anh ở đây thật cản trở, ngộ nhớ chúng tôi nói đến chuyện kinh nguyệt thì không phải khó xử sao?”

Hàm Hàm nói xong khiến sắc mặt La Vi Khôn có chút mất tự nhiên, anh ta gợn tay lên sờ mũi, “Thật ra thì anh muốn nói cả Thiệu Minh Thành cũng ở đây mà.”

“Cái gì?” Hàm Hàm nổi giận, trợn mắt nhìn anh ta, Tiểu Nhiên trở lại Thiệu Minh Thành còn chưa biết, Tổ Tổ và Hàm Hàm đều không hy vọng tình trạng của Tiểu Nhiên bị quấy nhiễu.

Hiện tại Tiểu Nhiên mang thai, tâm tình rất quan trọng, hơn nữa, Thiệu Minh Thành đã đính hôn. La Vi Khôn giải thích: “Lúc anh đi tìm em thì Minh Thành gọi cho anh hẹn anh ăn cơm, em ở đây nên anh hẹn Minh Thành đến nơi này.”

Trời, Hàm Hàm nổi giận, cô thật sự muốn điên, Tiểu Nhiên vỗ tay trấn an Hàm Hàm trấn an, chuyện gặp mặt này cũng là sớm hay muộn, chỉ là cô không nghĩ đến sẽ nhanh như vậy.

Về mặt lười biếng biến mất trên gương mặt Thiệu Minh Thành, ánh mắt trở nên chuyên chú, anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng kia rồi sải bước thật nhanh về phía trước, người phụ nữ bên cạnh dù đã cố hết sức đuổi theo nhưng vì mang giày cao gót nên không theo kịp, cô ta nhỏ giọng oán trách: “Đi nhanh như vậy làm gì?”

Anh ta không thể tin được vào mắt mình, người đó là cô, nhưng...

Kích động, khiếp sợ, vui sướng, đau lòng, những thứ cảm xúc phức tạp nhất đan xen lẫn lộn trong lòng Thiệu Minh Thành, cuối cùng biến thành bình tĩnh, không, đó không phải bình tĩnh, là trấn định, anh đã không chế được tâm tình của mình.

Bây giờ hai người bọn họ không còn quan hệ gì, cô đối với anh mà nói chỉ là một người qua đường mà thôi, không cần kích động, không cần vui sướng, tất nhiên là càng không nên có loại cảm giác đau lòng kia.

Tổ Tổ và Hàm Hàm nhìn nhau, không biết nói gì, về mặt phức tạp của Tiểu Nhiên thoáng biến mất, chỉ còn lại sự bình tĩnh, nhưng trong lòng như thế nào chỉ có mình cô biết.

Mà lúc này, Thiệu Minh Thành và vị hôn thê cùng nhau đến, cô ấy cũng biết Hàm Hàm và Tổ Tổ nên chào hỏi: “Tổ Tổ, Hàm Hàm, các cô khỏe chứ?”

Không khí có chút cổ quái, lúc này món ăn đã được đưa lên, La Vi Khôn đẩy Thiệu Minh Thành: “Chúng ta ngồi bàn khác đi!”

Thiệu Minh Thành không đi, lại còn ngồi xuống vị trí trống bên cạnh, vừa khéo đối diện với Tiểu Nhiên, anh ta như có như không nhìn về phía cô ấy, “Tớ thấy ngồi chung rất tốt, càng nhiều người càng vui.”

La Vi Khôn cũng đành phải ngồi xuống, nhưng vị hôn thê của Thiệu Minh Thành lại không có chỗ, cô ta không vui vì giống như bản thân bị bỏ rơi vậy, liền ảo não hỏi: “Vậy em ngồi chỗ nào?” /dien..danleqdon>

“Phục vụ, lấy thêm ghế!” Thiệu Minh Thành gọi xong, nhân viên tự động lấy thêm một cái ghế đặt vào, anh ta còn rất tự nhiên gọi món, không hề quan tâm đến sắc mặt mọi người.

Tổ Tổ nhìn Tiểu Nhiên, cô ấy đang cau mày nhìn Thiệu Minh Thành, Tổ Tổ nói khẽ vào tai Tiểu Nhiên, “Tiểu Nhiên, cậu...Không sao chứ, nếu không chúng ta đi ăn ở chỗ khác.”

Hàm Hàm sợ Tiểu Nhiên khó chịu vì Thiệu Minh Thành đến đây còn mang theo vợ chưa cưới, anh ta làm thế để ra về mình đã đính hôn rồi à?

Cô ấy cau mày, rất chán ghét nhìn La Vi Khôn, “Không được, các anh ngồi đây tôi ăn không ngon, nếu các anh không đi, vậy chúng tôi chuyển nơi khác.”

Trái lại Tiểu Nhiên cười lơ đãng, bình tĩnh hơn Tổ Tổ và Hàm Hàm nhiều, “Sao phải đi, đợi mãi món ăn mới đưa lên, nếu thích ăn cùng nhau thì ăn thôi.”

Mọi người bắt đầu ăn cơm nhưng không khí vô cùng yên lặng, mặc dù La Vi Khôn cố gắng khuấy động nhưng vô ích.

Nhất là Tổ Tổ và Hàm Hàm, hai người không nói một câu, ăn cơm mà mặt như nuốt khổ qua.

Cuối cùng là Tiểu Nhiên không nhìn nổi, “Này, tớ hỏi hai người các cậu xảy ra chuyện gì vậy, tớ ra ngoài để vui vẻ chứ không phải đến nhìn cái mặt ăn khổ qua của các cậu, các cậu chớ làm ảnh hưởng tâm tình ăn uống của tớ.”

Hai người đành phải phối hợp, ba người lại bắt đầu nói nói cười cười, giống như trên bàn ăn không có sự có mặt của Thiệu Minh Thành, thỉnh thoảng sẽ nói đôi câu nhưng vẫn là La Vi Khôn chủ động.

Không bao lâu sau, tất cả món ăn được đưa lên, Tiểu Nhiên ăn như hổ đói, gần đây cô ăn rất nhiều, ăn cho đến khi no không thể ăn nữa thì thôi.

Đột nhiên điện thoại di động của Tiểu Nhiên vang lên, là điện thoại nhà: “Alo, mẹ, con đây, con đi ăn cơm với Hàm Hàm và Tổ Tổ. Dạ, vâng, con biết rồi, con về ngay.”

Tiểu Nhiên cắt điện thoại rồi nói với mọi người, “Tớ phải đi trước, cha mẹ tớ ra ngoài không mang theo chìa khóa, mọi người cứ từ từ ăn.”

“Tớ cũng ăn xong rồi, cùng đi thôi.” Hàm Hàm nói xong đứng dậy nhưng lại bị La Vi Khôn níu lại, “Em ở lại đi, anh có chuyện tìm em.”

Hàm Hàm nổi giận, giãy dụa, mà lúc trước Tiểu Nhiên ngồi ăn cơm nên bụng được khăn trải bàn che đi, giờ phút này cứ như vậy lộ trước mặt mọi người, mà La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành không hề để ý đến.

Giờ phút này hai người đàn ông kia đều sững sờ, Thiệu Minh Thành giống như bị điện giật, nhìn chòng chọc vào bụng Tiểu Nhiên, không nói nên lời, hoàn toàn mất đi phản ứng bình thường vốn có.

“Tiểu Nhiên, tớ đưa cậu đi.” Tổ Tổ đứng dậy nói, “Minh Thành, Vi Khôn, tôi về trước, Hàm Hàm, tớ đi trước nhé.” Tổ Tổ còn nháy mắt với Hàm Hàm một cái.

Bi kịch của Hàm Hàm là không thể nào giãy dụa ra được, vì cô đã bị La Vi Khôn ôm cứng lại rồi. Tổ Tổ và Tiểu Nhiên đã chạy ra ngoài nhưng Thiệu Minh Thành vẫn không hề phản ứng, cả người giống như bị niệm chú.

Mãi cho đến khi Tổ Tổ và Tiểu Nhiên ra đến cửa anh ta mới định thần lại, cả người vọt dậy chạy theo như con gió.

Nhưng lúc đi ra thì Tiểu Nhiên đã sớm lên xe rồi đi, anh nhìn xuống dòng xe cộ tấp nập, những con phố đã lên đèn sáng trưng mà đau đớn đến mức hô hấp khó khăn, cả người đứng yên như pho tượng.

Vợ chưa cưới của anh ta theo sát đằng sau hỏi: “Minh Thành, anh làm sao vậy?”

Thiệu Minh Thành nhìn người phụ nữ trước mặt mình, cảm thấy mình như một trò cười, thì ra là anh ta bị lừa, bấy lâu nay Mạc Tiểu Nhiên vẫn đùa giỡn mình, đứa bé vẫn còn, vậy mà cô ấy vẫn một mực giấu đi.

La Vi Khôn và Hàm Hàm ra đến ngoài, Thiệu Minh Thành bỏ lại một câu: “Đưa cô ấy về nhà.” rồi xoay người đi thẳng đến bãi đậu xe chạy vụt đi. Mạc kẹ vợ chưa cưới của mình la hét phía sau.

Tiểu Nhiên đã trở về nhà, cha mẹ cô đang sốt ruột lắm rồi, cô im lặng mở cửa, trong đầu một mực chỉ nghĩ đến cảnh lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 78.2

Cô đang mất hồn thì có người đẩy một cái, cô nhìn lại, là mẹ, “Chuyện gì mẹ?”

“Con có điện thoại kia, nghĩ gì mà ngồi mất hồn như thế?”

“Vâng.” Tiểu Nhiên vội vàng lấy điện thoại ra xem, là Thiệu Minh Thành, tay cô nắm chặt lấy điện thoại, không nhận cuộc gọi, nhưng anh ta vẫn gọi lại, cô trực tiếp tắt máy, sau đó điện thoại trong nhà lại vang lên, cô đành phải nghe, nếu để cho mẹ cô nghe thì lại lớn chuyện.

Cô lạnh lùng hỏi: “Này, có chuyện gì?”

Thiệu Minh Thành nói thẳng: “Anh đang ở dưới nhà em, em xuống đi, anh có chuyện cần nói.”

Tiểu Nhiên sững sờ một chút, cô nhìn cha mẹ đang đi vào phòng ngủ, hạ thấp giọng xuống: “Tôi đang ngủ rồi, để hôm khác đi.”

“Vậy anh sẽ lên nhà em nói chuyện.” Thiệu Minh Thành nói xong, Tiểu Nhiên lập tức cười lạnh, “Tôi lập tức xuống luôn.”

Mấy phút sau Tiểu Nhiên đi ra ngoài, cô nói với cha mẹ là có người đến tìm mình nói chuyện, cũng may cha mẹ cô không hỏi nhiều, dù sao cô có nhiều bạn, và cũng hay đi bộ.

Thiệu Minh Thành thấy Tiểu Nhiên đến thì chạy vội đến nắm chặt cổ tay cô kéo lên xe, Tiểu Nhiên cau mày, “Anh làm đau em.”

Anh buông lỏng tay cô ra, tầm mắt rơi vào bụng cô, nội tâm vừa đau đớn vừa tức giận, “Tại sao, tại sao lại gạt anh?”

Tiểu Nhiên không trả lời câu hỏi: “Thiệu Minh Thành, anh cố ý đến đây gặp tôi chỉ là để hỏi chuyện này thôi sao? Tôi cảm thấy vấn đề này không cần phải trả lời anh, tôi nghĩ anh nên đi tìm vợ chưa cưới của mình mới phải.”

Thiệu Minh Thành nắm chặt bả vai Tiểu Nhiên, “Tại sao lại muốn như vậy? Em trả thù anh sao? Muốn để anh khổ sở, khó chịu, đây có phải là mục đích của em không? Anh cưới em, muốn em, còn không đủ sao? Vì sao còn gạt anh?”

“Minh Thành.” Tiểu Nhiên nhạt nhạt mở miệng, “Tôi không hề giống như anh nghĩ, cũng không hề muốn trả thù người nào, tôi chỉ muốn sống cuộc sống theo ý của mình. Tôi không chấp nhận việc mình bị lừa dối, càng không tiếp nhận tình thương bố thí.

Anh chỉ có tiền đồ như vậy thôi sao, khi theo đuổi tôi là vì lừa dối, muốn kết hôn là vì đứa bé, khi không có đứa bé này anh liền kết hôn cùng người khác, bây giờ đứa bé vẫn còn anh lại đến chất vấn tôi. Nếu quả thật không có đứa bé thì bây giờ anh có đứng ở đây không?”

Lời của Tiểu Nhiên khiến Thiệu Minh Thành không thốt lên được câu nào, nụ cười của Tiểu Nhiên nhạt dần, “Chúng ta... đã là người xa lạ, vậy thì đừng làm phiền cuộc sống của nhau. Ngủ ngon.”

Cô nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, xoay người đi. Mà Thiệu Minh Thành giống như người mất hồn đứng đó, nhìn theo bóng lưng cô, không có dũng khí đuổi theo.

Giữa bọn họ tại sao lại trở thành như vậy?

Lần gặp mặt này Tổ Tổ và Hàm Hàm đều hỏi Tiểu Nhiên về chuyện của Thiệu Minh Thành, Tiểu Nhiên chỉ nói không có chuyện gì, vẫn giống như trước, không liên quan đến nhau.

Tổ Tổ vì chuyện của Tiểu Nhiên mà phiền muộn, nhưng cô có một tin tốt là cuối tuần này Sở Lăng Xuyên sẽ trở về, có lẽ không phải trực, nhưng phải sáng thứ bảy mới về được, cũng tốt hơn là không về.

Rất nhanh đã đến thứ bảy, Tổ Tổ và Triệu Đình Phương lại nhận được một phong thư xin lỗi, lần này là sao đây, trong thư còn hẹn giúp hai người mười giờ sáng gặp nhau ở đài phun nước phía đông nam của quảng trường để nói chuyện một lần nữa.

Vốn Sở Vệ Bình không xác định lão bà nhà mình có đi hay không, cố gắng lắng nghe điện thoại của Triệu Đình Phương và Tổ Tổ, chờ đến khi bà ra khỏi cửa mới vội vàng gọi điện cho Sở Lăng Xuyên rồi ông cũng theo sau bà luôn.

Vừa mới trở về Sở Lăng Xuyên đã phải gặp cha ở quảng trường, anh có chút không hiểu: “Cha, mẹ và Tổ Tổ nói chuyện chúng ta theo đến làm gì?”

Mặt Sở Vệ Bình nghiêm túc: “Con đấy, vẫn còn quá trẻ tuổi, phụ nữ đều có mặt chanh chua, ngộ nhỡ hai người nói chưa được nửa câu lại đánh nhau thì làm thế nào?”

Sở Lăng Xuyên nhún mày, “Cha, cha đừng nói đùa, mẹ là người hiểu biết, tuyệt đối không làm ra chuyện mất thể diện như vậy, huống chi là giữa đám đông, hai người đó còn chưa đến bước này.”

Nhưng nếu ngộ nhỡ hai người đó đàm phán không thành rồi xảy ra tranh chấp thì làm thế nào? Một lát nữa nếu cảm thấy tình huống không ổn, chúng ta sẽ xuất hiện để giải thích, con đấy, suy nghĩ nhiều hơn chút đi.”

Sở Lăng Xuyên xoa đầu mình, “Cha, là cha nghĩ chu đáo.”

Hai cha con chọn một vị trí cách không xa đài phun nước, tránh sự chú ý của mọi người qua lại, nếu không để ý thì Tổ Tổ và Triệu Đình Phương sẽ không phát hiện hai người đang theo dõi.

Sở Lăng Xuyên và cha đều nhìn chăm chăm về phía đông nam, nhưng từng giây từng phút trôi qua cũng không thấy ai xuất hiện, “Cha, thông tin của người có chính xác không vậy?”

“Tuyệt đối chính xác, chính tai ta nghe được mà.” Sở Vệ Bình khẳng định, nhưng cúi đầu nhìn thời gian cũng đã hơn mười một giờ, làm sao lại chưa đến, lẽ nào hai người đã đổi địa điểm?”

Sở Lăng Xuyên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cau mày nhìn cha mình: “Cha, Tổ Tổ không phân biệt được đông tây nam bắc.”

Chân mày Sở Vệ Bình nhíu lại: “Mẹ con cũng có lúc như thế.”

“Đề con đi tìm, cha cứ ngồi đi.” Sở Lăng Xuyên đi tìm xung quanh đài phun nước nhưng không thấy người, chả lẽ họ không hề đến.

Anh trở lại chỗ cha ngồi, cũng đã quá giờ hẹn rồi, “Cha, hai chúng ta bị lộ rồi, cũng chỉ có thể gọi điện thoại hỏi một chút.”

“Con..” Sở Vệ Bình nhìn chăm chăm con, cũng đành vậy, Sở Lăng Xuyên lấy điện thoại gọi cho Tổ Tổ, rất nhanh có người bắt máy, “Bảo bối, em ở đâu vậy?”

“Lăng Xuyên, anh về chưa? Em đang ở nhà? Sao anh lại hỏi như vậy?” Tổ Tổ nghi hoặc, Sở Lăng Xuyên lại hỏi tiếp: “Ở nhà? Nhà nào?”

“Ah! Thủ trưởng, anh có mấy nhà? Em đương nhiên là ở nhà chúng ta rồi. À, anh còn chưa biết, em chuyển về ở rồi, căn nhà của bạn anh em ở không quen.”

Sở Lăng Xuyên che điện thoại lại hỏi Sở Vệ Bình: “Cha, Tổ Tổ ở nhà sao?”

“Mẹ con đâu?”

Sở Lăng Xuyên lại hỏi Tổ Tổ: “Tổ Tổ, mẹ đâu?”

“Mẹ á? À, mẹ ở đây. Làm sao? Hôm nay anh thật kì quái. Nhanh trở về đi, e cúp máy trước.”

Anh sững sốt một chút rồi nói với cha mình: “Cha, tình huống có chút không đúng, mẹ đang ở nhà của bọn con, hai người đó sẽ vì chuyện thuê phòng mà đánh nhau không? Cha con mình lại còn mất công ở đây đợi, đi, về thôi, về xem mọi chuyện thế nào rồi.”

“Đi, nhanh lên.”

Hai cha con vội vàng rời quảng trường, lên xe đi về nhà của Sở Lăng Xuyên. Đến chung cư, dừng xe, lên lầu, làm liền một mạch, đến nhà móc chìa khóa ra mở cửa rồi vội vã vọt vào, Sở Vệ Bình cũng theo sau.

Hai cha con tròn tròn mắt, chỉ thấy Tổ Tổ và Triệu Đình Phương ngồi trên ghế sofa nhàn nhã xem ti vi, trên khay trà đặt đủ các loại dưa hấu, dâu tây, lê.

“Đây là thế nào?” Sở Lăng Xuyên có chút sững sờ, lại có chút nghi ngờ, anh vừa buồn cười vừa kinh ngạc, nhưng nghi vấn của anh không ai trả lời, Tổ Tổ gọt xong lê rồi đưa cho Triệu Đình Phương một miếng, “Mẹ, mẹ ăn thử lê đi, vừa ngọt vừa giòn.”

Triệu Đình Phương nhận lấy cắn thử một miếng, “Ừ, quả thật không tệ, dưa hấu cũng không tồi, con ăn thử một chút.” Triệu Đình Phương đưa cho Tổ Tổ một miếng dưa, hai người thân mật thăm thiết, hoàn toàn không để ý hai đại nhân vật đang ngó ngàng.

Sở Vệ Bình nhìn vợ mình và con dâu trình diễn một màn thâm tình vừa xem ti vi vừa ăn trái cây, còn mình và Sở Lăng Xuyên lại ở quảng trường đợi nửa ngày, vừa mệt vừa nóng. Ông đen mặt ngồi ở đối diện: “Tôi nói này, hai người có để ý đến cha con tôi vào mắt không vậy?”

“A, đúng vậy, ông nói xem chuyện gì xảy ra?” Sở Lăng Xuyên cũng theo sau ngồi xuống, bộ dạng không biết làm sao khiến Triệu Đình Phương và Tổ Tổ không nhịn được cười.

“Cha, ăn quả ướp lạnh đi cho bớt nóng.” Tổ Tổ vội vàng mời Sở Vệ Bình một miếng dưa hấu, còn Sở Lăng Xuyên thì không cần, anh trực tiếp cầm lên ăn, “Mau nói đi!”

Tổ Tổ lúc này mới cười nói: “Được rồi, vậy thì con không dám giấu diếm, đầu tiên nhận được phong thư đều rất khó hiểu, chính vì vậy mới cố tình không cho hai người biết chỗ hẹn. Lúc gặp nhau biết chuyện phong thư là giả thì rất tức giận.”

Hai người ta cứ như vậy nhìn chăm chăm nhau, nhân viên phục vụ hỏi dùng gì thì cả con và mẹ đều kêu to, đừng! Nhân viên bị dọa sợ còn chạy mất, con và mẹ cứ nhìn chăm chăm nhau mà cuối cùng không nhịn được cười.

Có câu nói cười gặp nhau hóa thù thành bạn, huống chi con và mẹ không có thù oán. Sau lại nghĩ cha và Lăng Xuyên đều lo nghĩ cho con và mẹ nên trong lòng rất áy náy, quyết định làm hòa.

Lúc này Triệu Đình Phương mới lên tiếng, “Lại nhận được phong thư xin lỗi lần nữa nên mẹ chồng nàng dâu tâm tình rất tốt nên quyết định trêu chọc hai người vui vẻ một chút, lão già, về sau đừng có khoe khoang trước mặt tôi thông minh, khi ông đi theo tôi thì tôi đã sớm biết.”

Sở Lăng Xuyên và Sở Vệ Bình nhìn nhau, ông nói: “Đúng là gian xảo, làm hại hai người chúng tôi đi theo cả nửa ngày ở quảng trường để giải hòa bà với con dâu yêu quý.”

“Cha, đây là do thông tin của người, cha nói lần trước mẹ về nhà tức giận không cho cha ngủ cùng mà.”

“Khụ...” Sở Vệ Bình ho khan kịch liệt, cắt đứt lời nói của Sở Lăng Xuyên, “Không phải có một bàn thức ăn ngon sao, tôi đói bụng rồi, đi, đi ăn cơm.”

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên phá lên cười, Triệu Đình Phương cũng đứng dậy theo, bà vừa giận vừa cười.

Sở Vệ Bình nín cổ tay bà, “Bà bạn già à... đi ăn cơm thôi.”

Sở Lăng Xuyên hôn một cái lên mặt vợ, “Đi thôi vợ, ăn cơm.”

Mọi người vừa ngồi xuống thì anh chị Sở Lăng Xuyên đến, đương nhiên là được Triệu Đình Phương thông báo trước, họ còn mang theo con gái đến, trong nhà có thêm người lập tức lại trở nên náo nhiệt lạ thường.

Không khí bữa cơm tốt đẹp qua đi, mọi người đều rất vui vẻ, nhất là Sở Lăng Xuyên, anh thấy mẹ và vợ hòa thuận như vậy cảm giác thật tốt.

Sau khi ăn xong, mọi người nói chuyện một lúc thì anh chị Lăng Xuyên phải về, bố mẹ anh cũng đi luôn cho tiện đường.

Mọi người về hết rồi chỉ còn Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ, cả người Tổ Tổ đều là mùi thức ăn, hơn nữa còn đổ mồ hôi nên cô đi tắm trước đã, nào biết Sở Lăng Xuyên cứ theo sát phía sau ôm chặt lấy cô, “Bảo bối, nhà này chỉ còn chúng ta thôi.”

Tổ Tổ tách tay anh ra, “Sở Lăng Xuyên, anh cứ ra ngoài trước đi, em tắm đã.”

“Bảo bối, cũng không phải là lần đầu tiên, ngưng ngưng cái gì, anh giúp e cởi quần áo.” Sở Lăng Xuyên nhanh tay cởi chiếc áo đơn bạc của cô ném qua một bên, nụ hôn rơi trên vai cô.

Tổ Tổ không nói gì, cô không thẹn, mà vấn đề là hai người cùng nhau tắm rửa anh sẽ làm chuyện không nên làm, giống như bây giờ đã bắt đầu động tay động chân rồi.

Tiếp đó anh làm gì không cần nghĩ cũng biết, cô không thích kiểu đứng ân ái vì không có cảm giác an toàn, nhưng hầu như cô đều kháng nghị vô ích, hơn nữa cô luôn bất lực trước sự trêu chọc của anh, dễ dàng trầm luân cùng anh.

Hai người quấn quýt, trầm mê, tất cả đều thuận theo tự nhiên, một lần không đủ hai lần, hết nhà tắm rồi trở lại giường lớn, lại một lần nữa kết hợp khít khao.

Sau cuộc mây mưa, hai người ôm chặt lấy nhau, hôn nhẹ nhàng, cuối cùng là Tổ Tổ mở miệng, “Anh biết không, Tiểu Nhiên đã trở lại, hơn nữa cô ấy sắp trở thành mẹ rồi.”

Sở Lăng Xuyên tròn mắt nhìn Tổ Tổ đợi cô giải thích nghi vấn, cô thở dài: “Đứa bé của Thiệu Minh Thành, anh ta cũng đã biết, em cũng thấy lo cho hai người họ, chẳng qua em còn một chuyện khác rồi rắm hơn.”

“Cái gì?” Sở Lăng Xuyên vừa hỏi tay vừa chu du trên cơ thể Tổ Tổ, cảm giác mịn màng ở lòng bàn tay thật khiến anh thoải mái.

Tổ Tổ nhìn bụng của Tiểu Nhiên ngày một to lên thì mong ước làm mẹ của cô càng mãnh liệt, ban đầu là vì cô mất đứa bé kia nên không muốn, nhưng sau đó do Sở Lăng Xuyên bá đạo và kiên định nên cô cũng dần nghĩ thông, cô ưu sầu nói: “Người ta cũng rất muốn làm mẹ nhưng đến bây giờ vẫn không có.”

“Không phải em cũng đã nói chuyện này không phải một lần mà được. Huống chi thời gian chúng ta gặp nhau ít, không phải cuối tuần thì cũng là nửa tháng,vợ, một lần nữa thôi.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại hôn lên đôi môi cô, cảnh xuân nóng bỏng!

Sáng ngày hôm sau, hai người rửa mặt ăn cơm, vốn định đi thăm Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống, nhưng hai người vừa xuống lầu thì Lý Nguyệt Hương gọi điện thoại tới.

Tổ Tổ nhìn thấy số điện thoại của mẹ thì vui vẻ nhận, “Mẹ, Lăng Xuyên về rồi, bọn con đang định qua chỗ mẹ đây, mẹ và cha có ở nhà không?”

“Tổ Tổ, cha con nhập viện rồi, nhưng không có việc gì, con và Lăng Xuyên đến đây đi.” Giọng Lý Nguyệt Hương rất bình tĩnh, nhưng lòng Tổ Tổ vẫn không yên, vội vàng hỏi: “Cha sao vậy mẹ? Tại sao lại vào bệnh viện?”

“Không có gì đáng ngại, con cứ đến đây đi, cứ từ từ mà đi.” Lý Nguyệt Hương nói địa điểm bệnh viện và số phòng bệnh rồi cúp máy.

Mặt Tổ Tổ trắng bệch, tưởng chừng như sắp khóc, “Cha em nhập viện rồi.”

Sở Lăng Xuyên nắm bàn tay hơi lạnh của Tổ Tổ, “Bảo bối đừng sợ, không sao đâu.” An ủi xong anh cũng tăng tốc đến bệnh viện.

Vừa đến bệnh viện, Tổ Tổ chạy nhanh xuống xe, Sở Lăng Xuyên sai bước theo sau, cùng nhau vào thang máy, đến cửa phòng bệnh, Tổ Tổ đẩy cửa đi vào, thấy cha cô đang nằm trên giường bệnh, mẹ ngồi một bên, sắc mặt tiều tụy.

“Cha!” Tổ Tổ kêu một tiếng, nước mắt tuôn như mưa, nhào đến bên giường nắm lấy tay An Quốc Đống, “Cha, cha sao rồi, có chỗ nào không thoải mái không, hay là bị thương?”

Mặc dù sắc mặt An Quốc Đống rất kém, nhưng nhìn qua thì không có gì đáng ngại, ông rút tay ra sờ sờ đầu Tổ Tổ, “Đừng lo con gái, không phải cha đang rất khỏe đây sao.”

“cha, cha bị thương sao?” Sở Lăng Xuyên nhìn thấy cái chân bị lộ ra ngoài của An Quốc Đống, sắc mặt cũng nặng nề, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tổ Tổ, hỏi, “Có nghiêm trọng không ba? Bác sĩ nói sao ạ?”

An Quốc Đống nhàn nhạt nói: “Không sao, chẳng qua là lúc bắt đào phạm bị đụng một chút, gãy một chút xương thôi, nghỉ ngơi một thời gian là khỏi, các con đừng lo. Nên làm gì thì là đi, chỗ này có mẹ ở với cha là được.”

“Như vậy mà cha còn bảo là không sao.” Tổ Tổ khịt mũi, vành mắt ửng đỏ, nước mắt rơi xuống từng viên to như hạt đậu, “Chuyện xảy ra lúc nào vậy, sao không nói cho con biết.”

“Nói cho con biết để xem con khóc nhè hả, con ày à.” An Quốc Đồng cười nói xong, Tổ Tổ giờ tay lau nước mắt, “Lúc này cha còn đùa được, con lo lắng gần chết đây rồi này.”

An Quốc Đồng cũng chiều nói: “Có thể nói đùa chứng minh là cha không sao, được rồi, đừng khóc, bao nhiêu người ở đây, cho cha tí mặt mũi nào, con xem mọi người đang nhìn kia kia.”

Lúc này Tổ Tổ mới phát hiện, trong phòng bệnh còn rất nhiều bệnh nhân khác, không khỏi lúng túng, Sở Lăng Xuyên ôm vai Tổ Tổ, nói với Lý Nguyệt Hương: “Mẹ, mẹ có mệt không, ở đây có con và Tổ Tổ rồi, mẹ về nghỉ ngơi chút đi.”

“Lý nguyệt Hương lắc đầu nói: “Mẹ không mệt.”

“Mẹ, chắc mẹ chưa ăn gì phải không, con đi mua đồ ăn nhé.” Tổ Tổ nói xong định đi mua cơm, Lý Nguyệt Hương nói: “Ăn rồi, mới vừa rồi có đồng nghiệp của ba con đến có mang theo cơm.”

“À.” Lúc này Tổ Tổ mới dừng bước, mặc dù biết bị thương chắc chắn sẽ rất đau, nhưng vẫn không nhịn được đau lòng hỏi: “Cha, đau không cha? Chắc là rất đau, cha ngủ một lát đi, ngủ rồi sẽ không thấy đau nữa.”

An Quốc Đồng lại cười nói: “Không đau, nói chuyện với các con còn hữu dụng hơn đi ngủ nhiều.” “An đội trưởng!”

Một tiếng hét vang lên ở cửa ra vào, mọi người đều quay đầu lại nhìn, chỉ có Tổ Tổ cả người cứng đờ, chờ khi cô quay đầu lại nhìn thì người nọ đã nhanh chân đi đến cuối giường. Rơi vào tầm mắt Tổ Tổ là một người đàn ông mặc cảnh phục, vẻ mặt nóng nảy, trên mặt đầy mồ hôi.

Tổ Tổ nhìn người đàn ông trước mặt, con tim như bị ai đó bóp nghẹt, cả người như bị vật nặng rơi trúng, hoàn toàn mất đi phản ứng, chỉ đứng đó gất gao nhìn anh ta, Thẩm Hạo Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Chẳng Lễ Mang Thai

Thẩm Hạo Vũ đến thăm An Quốc Đồng một lúc rồi rời đi, nhưng Tổ Tổ vẫn còn trong trạng thái hoảng hốt và khiếp sợ trong bộ quân phục hình cảnh của Thẩm Hạo Vũ, anh ta lại cùng nghề với ba của cô, vậy mà cô cái gì cũng không biết.

Lòng cô rối loạn khó có thể ổn định được, cô muốn biết tất cả đã xảy ra những chuyện gì nhưng không hỏi được, đợi cô quay trở lại bình thường mới ý thức được một thân thể cứng rắn đang ôm chặt lấy mình.

Cô thấy anh vẫn nói chuyện bình thường với cha mẹ, duy chỉ có hành động đã chứng minh tất cả cảm xúc của anh.

Cánh tay ôm hông cô như dùng sức, giống như sợ sẽ mất đi, ánh mắt của anh nhìn như bình tĩnh, cất giấu cảm xúc làm làm người ta không dễ dàng nhận biết, giờ khắc này cô mới thoát khỏi vòng xoáy, quay trở lại là chính mình.

Cô đã kết hôn rồi, còn có một người chồng yêu thương mình hết mực, về phần Thẩm Hạo Vũ, cô không nên suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì người cô yêu bây giờ là Sở Lăng Xuyên.

Hai người ở lại ăn cơm trưa ở bệnh viện, buổi chiều Sở Lăng Xuyên lại có việc bận nên chờ An Quốc Đồng ngủ thiếp đi rồi Lý Nguyệt Hương mới bảo Tổ Tổ tiễn Sở Lăng Xuyên.

Hai người xuống đến bãi đậu xe, khi anh mở cửa chuẩn bị lên xe đột nhiên xoay người lại, khóe môi khẽ nâng lên, khuôn mặt anh tuấn mê người.

“Bảo bối, có phải em không nỡ để cho anh đi?” Anh vừa nói vừa giữ bả vai cô, không để ý đến xung quanh mà ôm chặt lấy cô, anh khẽ cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Anh yêu em, bảo bối!”

Đối với chuyện anh thể hiện tình yêu cô không hề cảm thấy lạ lẫm, mà chỉ có một chút lo lắng, cô ôm lấy eo anh, khẽ vuốt ve lưng, “Em hiểu, em biết mà.”

“Được rồi, anh phải đi, em nhớ chăm sóc bản thân và cha mẹ thật tốt.” Sở Lăng Xuyên buông Tổ Tổ ra, xoay người lên xe, anh đá lông nheo theo thói quen với cô rồi nâng cửa kính xe, quay đầu rời đi.

Tổ Tổ nhìn theo hướng anh rời đi mà ảo não, tâm tình cô vẫn bị Thẩm Hạo Vũ ảnh hưởng, hơn nữa rõ ràng Sở Lăng Xuyên đã cảm nhận được.

Thử nghĩ một chút mà xem, nếu như chồng mình biết được vợ còn tình cảm với người yêu cũ thì liệu có thể thoải mái được không. Mặc dù anh là một người đàn ông không hay để ý nhưng chắc chắn sẽ có khó chịu, không an lòng, huống chi anh lại còn yêu cô.

“Xin lỗi, Sở Lăng Xuyên.” Tổ Tổ khẽ lẩm bẩm, rồi thờ dãi xoa người vào trong, cô phải điều chỉnh cảm xúc của mình thật tốt.

An Quốc Đồng nghỉ ngơi tại bệnh viện một ngày rồi về nhà, gãy xương cần nghỉ ngơi từ từ thì mới có thể hồi phục được. Tổ Tổ và Lý Nguyệt Hương phải chú ý chăm sóc thật tốt cho ông.

Ban ngày là Lý Nguyệt Hương chăm sóc, sau khi Tổ Tổ tan việc cô sẽ giúp một tay. Mặc dù bà không nói gì, nhưng Tổ Tổ nhìn ra được sự lo lắng, buồn phiền của bà dành cho ba.

Hai mẹ con đều sợ, may An Quốc Đồng ở hiền gặp lành, mặc dù bị thương nhưng tối thiểu còn có thể bình phục hẳn, người một nhà có thể ở chung một chỗ.

Về chuyện của Thẩm Hạo Vũ và Tổ Tổ, An Quốc Đồng biết chút ít nhưng không nói rõ, dù sao sự kiện bất cóc kia liên hệ rất dễ đến anh ta. Mọi người trong nhà cũng không muốn đề cập đến, dù sao thì Tổ Tổ cũng đã kết hôn.

Bây giờ rốt cuộc Tổ Tổ cũng hiểu được, Thẩm Hạo Vũ là người nằm vùng, chỉ vì công việc mà anh mới đi chung với Lôi ca, bây giờ vụ án được phá rồi mới khôi phục thân phận thực sự. +dien+dan...lqdd/

Tổ Tổ biết những điều này trong lòng không biết là tư vị gì, phức tạp không nói ra được, cô chờ đợi bốn năm, có lẽ anh phải thi hành nhiệm vụ, có lẽ mỗi ngày phải trải qua thời khắc giữa sống và chết

Tâm tình cô rất mâu thuẫn, Tổ Tổ phải buộc mình không suy nghĩ thêm nữa, nhưng có một số việc, có một số người, không phải không để ý, không suy nghĩ mà có thể được.

Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình biết được An Quốc Đồng bị thương nên xé chiều đến nhà thăm, lại vừa khéo lúc Tổ Tổ tan sở trở về.

Cô chỉ chào hỏi xong đi thẳng vào nhà vệ sinh, có lẽ buổi trưa cô ăn đồ gì đó bị hỏng nên có chút đau bụng, nhưng bởi vì sợ có em bé nên không dám uống thuốc, dù sao cũng không nghiêm trọng lắm, có lẽ sẽ tự khỏi.

Lúc Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình ra về, Tổ Tổ cũng xuống đưa tiễn, hai vị trưởng bối thấy sắc mặt của cô có chút không đúng nên cũng biểu lộ quan tâm, Triệu Đình Phương hỏi cô: “Thế nào rồi, không có sao chứ?”

Tổ Tổ lắc đầu: “Mẹ, không có chuyện gì, có lẽ buổi trưa con ăn phải đồ có vấn đề, con uống chút nước nóng là khỏi rồi, mẹ đừng lo lắng.”

Triệu Đình Phương suy nghĩ một chút rồi nói: “Bên ngoài thức ăn không sạch sẽ, như vậy đi, về sau buổi trưa mẹ đưa cơm cho con nhé.”

Tổ Tổ nghe xong có cảm giác thụ sủng nhược kinh, cô xấu hổ xoa tay: “Mẹ, như vậy sao được, thật không cần, về sau con chú ý là được.”

Nhưng bà mẹ chồng cô cũng rất cố chấp, “Chuyện con và Lăng Xuyên muốn có đứa bé phải chú ý một chút nữa mới được, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, đừng trách mẹ nói thẳng, mẹ cũng là vì tương lai của cháu trai mẹ mà suy tính, con cũng đừng từ chối.”

Triệu Đình Phương nói như vậy thì Tổ Tổ làm sao có thể từ chối được nữa, hơn nữa còn có áp lực, con trai... Cháu gái thì làm thế nào, cô phải nghĩ biện pháp làm thay đổi suy nghĩ của mẹ chồng mới được.

Chuyện đưa cơm được quyết định như vậy, thật ra thì Tổ Tổ thực sự băn khoăn việc Triệu Đình Phương phải ngày ngày mang cơm cho mình, nếu như bây giờ không thuyết phục được thì cứ để cho bà làm, sau đó mới thực hiện công tác tư tưởng dần dần. ^diedam"leqd?

Triệu Đình Phương nói là làm, ngày hôm sau liền dẫn người giúp việc làm cơm trưa mang cho Tổ Tổ, người giúp việc cũ đã xin nghỉ việc rồi, còn người mới là một bà con nhà Triệu Đình Phương, đã hơn 40 tuổi, giọng nói đậm khẩu âm quê quán, tên là Vương Thúy Phần, gọi Triệu Đình Phương là chị.

Trong lúc đang nấu, Triệu Đình Phương vào xem, chỉ thấy Vương Thúy Phần bỏ vào trong nồi canh vài thứ gì đó, bà căng thẳng hỏi: “Thúy Phần, em cho gì vào bên trong vậy?”

Vậy mà Vương Thúy Phần không chút chột dạ và khản trương, ngược lại mặt còn hả hê nói: “À, chị, em thả vài món đồ bổ.”

Triệu Đình Phương nhú mày, nghiêm mặt nói: “Rốt cuộc là thứ gì, đừng bỏ những đồ kia lung tung vào đồ ăn, lỡ may có vấn đề thì sao?”

“Chị à, em biết tâm tư của chị, vẫn muốn ôm cháu trai. Chị xem em cũng không phải người xấu, tuyệt đối sẽ không hại người, đây chính là bí truyền, phụ nữ ăn vào trước khi mang thai có thể sinh con, canh này làm cho vợ Lăng Xuyên, chỉ cần uống đảm bảo có thể sinh đứa bé mập mạp.”

Triệu Đình Phương nghe xong lại đau đầu, mặc dù bà rất muốn cháu trai, nhưng cũng không tin loại đồ này, “Thúy Phần, loại thực phẩm này đều là lừa người, về sau chị không đồng ý đừng có cho bừa vào, lại nói không nhất thiết là cháu trai.”

“Chị, chị cũng không cần gạt em, hôm trước em nghe chị nói chuyện với anh rể rồi.”

Triệu Đình Phương có chút không vui: “Em nghe lên vợ chồng chị nói chuyện?”

Vương Thúy Phần trái lại rất nhiệt tình: “Là trong lúc vô tình em nghe được thôi. Em đây cũng là vì chị mà suy nghĩ không phải sao. Không phải chị nói Lăng Xuyên là sĩ quan nên chị có thể sinh một, nếu như sinh cháu gái thì nhà họ Sở có thể tuyệt hậu.

Chị yên tâm, phụ nữ ở quê ăn cái này rất nhiều, dù sao cũng không ảnh hưởng đến cơ thể, thử một chút cũng không sao.”

“Nhưng...” Triệu Đình Phương còn muốn nói điều gì nhưng Vương Thúy Phần đã cho canh vào hộp giữ nhiệt rồi đẩy kín lại: “Chị cứ nghe em tuyệt đối không sai, đây chính là hy vọng để chị có thể ôm cháu trai.”

Tâm tình khát vọng muốn có cháu trai cuối cùng khiến Triệu Đình Phương ngậm cho phép.

Những ngày kế tiếp, cơm trưa đều là mẹ chồng hoặc là người giúp việc mang đến, Tổ Tổ thật sự rất ngại, cô đã cự tuyệt mấy lần nhưng Triệu Đình Phương vẫn như cũ, cô chỉ có thể nhận sự quan tâm của bà một cách thấp thỏm, cô nghĩ đợi vết thương của ba mình khỏi hẳn phải hiểu kính với mẹ chồng.

Tổ Tổ phát hiện, kể từ sau khi cô gặp Thẩm Hạo Vũ, Sở Lăng Xuyên đều rất chịu khó gọi điện cho cô hằng ngày, thậm chí một ngày vài lần.

Mỗi lần gọi điện đều hỏi cô ăn có được không, ngủ có ngon không, tâm tình có tốt không, chân của ba cô đã tốt lên chưa, thân thể mẹ cô thế nào và chuyện cô với Triệu Đình Phương có gì không, một đồng vấn đề như thế.

Hai người đều nói toàn chuyện vụn vặt trong cuộc sống, nhưng lại thể hiện sự quan tâm và nhớ nhung lẫn nhau.

Hôm nay cũng như thế, Sở Lăng Xuyên gọi đến đúng lúc Tổ Tổ tan việc, vừa mới nghe điện thoại anh đã hỏi: “Bảo bối, vết thương của ba khôi phục như thế nào rồi?”

Tổ Tổ cười yếu ớt: “Vết thương cũng từ từ khôi phục, nhưng tinh thần của ba không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Chương 79.2

Editor: Uyên Uyên

“Vợ, anh nhớ em, khi nào thì em đến thăm anh?” Sở Lăng Xuyên làm nũng với Tổ Tổ đã thành thói quen, bình thường anh được mệnh danh là Diêm Vương mặt lạnh, nếu đề những cấp dưới của anh thấy được bộ dạng này có lẽ sẽ trực tiếp ngã sùi bọt mép không dậy nổi mất.

Tổ Tổ cũng cảm thấy buồn nôn, cô cười nói: “Ba bị thương, em phải chăm sóc với mẹ, anh chịu thiệt một chút nha, cuối tuần này anh không phải trở về, ngoan!”

“Được, anh nghe em, anh có việc phải ra ngoài rồi, anh cúp máy trước.” Nói xong thì hai người cứ để điện thoại như vậy, anh chờ cô cúp trước, cô cũng chờ anh, “Bảo bối, nếu không thì hôn một cái.”

Trong điện thoại lập tức truyền đến hai tiếng “Chụt chụt”, Tổ Tổ đỏ mặt, “Được rồi, em nhận được rồi, anh mau đi đi.”

“Vợ, cái này không công bằng, em thì sao?” Sở Lăng Xuyên không vui khiến Tổ Tổ bật cười, “Được rồi, đừng làm rộn, chờ anh về nhà em sẽ bù đắp, bây giờ cho nợ, được không?”

Sau khi cúp điện thoại, Sở Lăng Xuyên phải đi ra ngoài đơn vị, khi anh lái xe đến khúc cua thì đột nhiên lao ra một bóng người khiến anh phải phanh gấp lại.

Mẹ nó! Thiếu chút nữa đã đụng trúng người, anh có chút nổi giận, người nào đi đường không có mắt như vậy, còn dám cản xe của anh, anh cau mày nhìn, là cô ta, Tô Tuệ Vân, cô ta đến đây làm cái gì?

Anh không có xuống xe, nhớ đến lần trước anh tốt bụng giúp cô ta, vậy mà cô ta còn gây chuyện trước mặt Tổ Tổ, anh suy nghĩ một chút, người phụ nữ này đến đây khẳng định không có chuyện gì tốt.

Tô Tuệ Vân tiến lại cửa kính xe nhìn anh: “Lăng Xuyên, tớ đang chờ cậu.”

Chân mày Sở Lăng Xuyên giãn ra, sắc mặt lạnh lẽo, giọng nói lạnh nhạt: “Có chuyện gì sao?”

Tô Tuệ Vân cười, nhẹ nhàng nói: “Tớ nói này đồng chí thủ trưởng, cậu cứ nói chuyện với tớ như vậy sao, hơi mất lịch sự rồi đấy, nếu cậu không xuống xe thì để tớ lên.”

“Tôi còn có việc.” Sở Lăng Xuyên nói xong lái xe định đi, ai ngờ cô ta lại túm cửa kính xe, “Cậu đi đâu vậy, cho tớ đi nhờ một đoạn, trời nóng như vậy cậu không định để tớ chờ xe ở đây chứ?”

Sở Lăng Xuyên lại nhú mày, Tớ Tớ nói rất đúng, anh cho cô ta cơ hội đến gần là lỗi của anh, “Vợ tôi mỗi lần đi đều tự mình bắt xe, cô cũng không thể được đối xử tốt hơn so với vợ của tôi được, mau buông ra, nếu không tôi gọi người đưa cô đi.”

Tô Tuệ Vân không chịu nổi việc Sở Lăng Xuyên tuyệt tình như vậy, buông lỏng ra. Sở Lăng Xuyên lập tức đạp ga phóng đi, gương mặt Tô Tuệ Vân nổi giận, Sở Lăng Xuyên, anh điên rồi.

Thời gian bận bịu qua đi, lại một tuần mới nữa đến, Sở Lăng Xuyên vẫn liên tục gọi điện cho cô, mẹ chồng vẫn hằng ngày đưa cơm, rất nhanh lại đến thứ sáu.

Có lẽ cuối tuần này Sở Lăng Xuyên sẽ trở về, đã nửa tháng không gặp, cô rất nhớ anh, buổi trưa không nhận được gọi điện thoại cho anh hỏi thăm xem mấy giờ anh về.

Cô rất khản trương, rất sợ chỉ cần mình hỏi anh sẽ nói không về được, tuy nhiên anh đã chắc chắn rằng sẽ đón cô lúc tan sở, Tớ Tớ lúc này mới vui vẻ.

Hai người trò chuyện thêm vài câu nữa rồi cúp máy, buổi chiều Sở Lăng Xuyên sắp xếp tất cả công việc rồi mới trở về nhà, nhưng trên đường về lại bị Tô Tuệ Vân chặn xe lần nữa, anh thật sự nổi giận.

Sở Lăng Xuyên xuống xe, đi đến trước mặt Tô Tuệ Vân như hung thần hét lên: “Cô có bệnh hả, không muốn sống nữa phải không, đi bộ ở đây làm cái quái gì hả?”

Dường như Tô Tuệ Vân không quan tâm chút nào đến thái độ của anh, bình tĩnh nói: “Cậu đang lo lắng cho tớ sao? Cảm ơn, tớ đến tìm cậu dĩ nhiên là để nói chuyện.”

“Tôi với cô hình như không có gì để nói.” Sở Lăng Xuyên xoay người lên xe, thế nhưng Tô Tuệ Vân đi về bên kia mở cửa, “Lăng Xuyên, ở cổng đơn vị như vậy hơi khó coi, chúng ta đi tìm một nơi khác nói chuyện.”

Sở Lăng Xuyên nhìn cô ta một cái rồi cho xe chạy thẳng, ngay cả chiếc xe chạy cũng mang theo sự tức giận của anh, đoạn đường này không có người nào, cho nên anh lái thật nhanh, còn Tô Tuệ Vân thắt chặt dây an toàn, hình như bị dọa sợ.

Không bao lâu sau xe trở lại thành phố, Sở Lăng Xuyên dừng xe bên lề đường, không có ý định xuống, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì, nói đi.”

Đoạn đường này Tô Tuệ Vân cảm giác như mình được chết đi sống lại, cô ta hít một hơi thật sâu, quay sang nhìn anh rồi hỏi, “Cậu không muốn nhìn thấy tớ như vậy sao?”

Sở Lăng Xuyên còn phải trở về đón Tớ Tớ, đâu rảnh thời gian mà nói chuyện với cô ta, “Có chuyện gì thì nói?”

Anh hy vọng ngày hôm nay nói cho rõ ràng, dứt khoát để về sau cô ta đừng xuất hiện quấy rầy cuộc sống của mình, quan trọng là không khiến Tớ Tớ mất hứng.

Tô Tuệ Vân thờ phỉ phò nhìn anh, do dự một chút hỏi: “Tớ muốn biết tại sao năm đó cậu không đi gặp tớ, để cho tớ khờ dại chờ đợi lâu như vậy.”

“Cho tôi một cái lý do tôi phải đi?” Sở Lăng Xuyên không có sở trường để nói những chuyện phức tạp này, chuyện năm đó anh vẫn còn trẻ, vẫn còn chưa biết gì nên cũng không hề để trong lòng.

Sắc mặt của Tô Tuệ Vân lại bị câu hỏi của Sở Lăng Xuyên làm cho trắng bệch, thậm chí không biết phải tiếp lời anh ra sao, một lúc sau mới thốt nên lời: “Được, vậy tớ đổi lại câu hỏi. Cậu có từng thích tớ chưa?”

Sở Lăng Xuyên không chút nào do dự, có thể nói là vô tình, dứt khoát trả lời: “Không có.”

“Làm sao cậu có thể vô tình như vậy?” Tô Tuệ Vân hoàn toàn bị đá kích, cả người tức giận, đau lòng đến phát khóc, “Cậu có biết tớ thích cậu bao nhiêu năm, cậu có biết hay không?”

Chân mày Sở Lăng Xuyên cau lại, “Tô Tuệ Vân, chúng ta là bạn học, quá khứ cũng vậy, tương lai cũng vậy. Tôi đã kết hôn, ngoại trừ vợ, người phụ nữ khác đều không có ý nghĩa.

Cô là một cô gái tốt, nên theo đuổi hạnh phúc của mình, nhưng người đó không phải là tôi, cho nên không cần lãng phí thời gian của nhau nữa.”

Tô Tuệ Vân có chút kích động, “Tại sao cô ta lại được, cô ta có cái gì? Gia thế thì không có, trừ xinh đẹp ra thì còn cái gì tốt? Cô ta yêu cậu ư, chỉ có tớ mới thực sự yêu cậu, hai người chúng ta mới thực sự xứng đôi, khi sự nghiệp của cậu đi lên tớ mới có thể trợ giúp được cậu, giúp cậu thăng tiến...”

“Đủ rồi! Tô Tuệ Vân! Xuống xe! Nếu không tôi sẽ ném cô xuống!”

Sở Lăng Xuyên lạnh lùng nói xong, Tô Tuệ Vân không xuống xe, ngược lại ôm chặt lấy anh sụt sùi khóc, “Tớ thử quên cậu, nhưng khi gặp lại mới biết trừ cậu ra tớ sẽ không yêu người khác, chỉ có cậu mới khiến tớ động lòng...”

“Tôi không có cách nào cho cô bắt kì thứ gì.” Sở Lăng Xuyên nói xong đẩy cô ta ra, xuống xe mở cửa, giúp cô ta tháo dây an toàn, kéo cô ta xuống.

Khi anh đang muốn lên xe thì Tô Tuệ Vân ngăn lại ở cửa, đôi mắt Sở Lăng Xuyên thâm trầm, ẩn chứa tức giận, dứt khoát lên xe, trực tiếp đi đến bên cạnh một chiếc xe gần đó.

Sắc mặt Tô Tuệ Vân trắng bệch đuôi theo sau, Sở Lăng Xuyên đứng trước cửa kính xe gõ vài cái, người đàn ông ngồi bên trong sợ đến mức không dám mở cửa sổ.

Sở Lăng Xuyên quay đầu lại nhìn Tô Tuệ Vân một chút liền hiểu ra, anh nắm tay thành quyền, đập mạnh lên cửa kính xe, lớp thủy tinh bể ra, người bên trong bị dọa sợ, hét lên: “Anh làm gì vậy?”

Sở Lăng Xuyên khom người nhìn vào trong, thấy trong tay người đàn ông đang cầm một chiếc điện thoại thì đoạt lấy, lạnh lùng hỏi: “Anh theo dõi tôi?”

Giờ phút này khuôn mặt của Sở Lăng Xuyên hết sức dọa người, người đàn ông kia sợ tuy nhiên lại ngại mất mặt, “Trả lại điện thoại đi động cho tôi, tôi sẽ kiện anh... anh phá hoại tài sản!”

Sở Lăng Xuyên mở di động ra nhìn, bên trong có ảnh anh đi cùng với Tô Tuệ Vân, con có một tin nhắn chưa kịp gửi, số điện thoại người nhận lại là Tổ Tổ, nội dung tin nhắn là anh ở cùng một chỗ với Tô Tuệ Vân, bảo Tổ Tổ đến để chứng kiến.

Vừa nhìn thấy tin nhắn này, Sở Lăng Xuyên tím mặt, đây rõ ràng là cố tình nhằm hại anh, chia rẽ tình cảm vợ chồng anh. Mẹ nó, anh quay lại nhìn chăm chăm vào Tô Tuệ Vân, rồi lại nhìn sang người đàn ông kia, anh thêm thêm một cái vào thân xe, chỗ đó lập tức hôm xuống: “Muốn hại ông đây, ông đây lại sợ các người!”

Anh vứt điện thoại xuống đất rồi giẫm cho tan nát, rồi nhìn vào Tô Tuệ Vân gần từng chữ: “Tô Tuệ Vân, tôi đối với cô chưa thể nói tới thích, nhưng cũng không phải là ghét bỏ, nhưng bây giờ tôi phải cảnh cáo cô, nếu còn chơi lại trò này thì đừng trách tôi không khách khí.”

Sở Lăng Xuyên vừa dứt lời, xoay người lên xe chuẩn bị đi, nhưng lúc này anh lại nhận được điện thoại đơn vị có việc, anh vốn tức giận vì chuyện của Tô Tuệ Vân, sau nghe tình huống mà phó đoàn trưởng nói xong sắc mặt lại càng nặng nề, “Cái gì? Biết rồi, tôi lập tức trở lại.”

Anh cúp điện thoại để vào bên cạnh chỗ ngồi thì lại có một cuộc gọi đến, là Tổ Tổ, vừa nghe máy, không đợi Tổ Tổ nói chuyện anh đã nói thẳng: “Bảo bối, trong đơn vị xảy ra chút chuyện, bây giờ anh đang quay trở lại, em ở nhà phải ngoan, khi nào rảnh anh sẽ trở về.”

Tổ Tổ định nói điều gì đó nhưng Sở Lăng Xuyên đã vội vàng cúp máy, nghe giọng anh có vẻ rất gấp, đoán chừng anh đang trở về thì bị gọi lại, cô định gọi lại lần nữa nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, vì an toàn của anh.

Chỉ là cô vẫn không nhịn được mà nhíu mày, trong lòng khó tránh khỏi thất vọng, thậm chí có chút đau lòng và tức giận, cô vậy mà ghen với công việc của anh.

Nửa tháng không gặp nhau, cô vốn nghĩ lần này sẽ gặp được, ai biết lại thay đổi giữa chừng, lần này lại phải chờ một tuần nữa mới thấy nhau.

Thất vọng, buồn bực, khó chịu, bất đắc dĩ, tức giận, trong lòng oán thầm anh bại hoại, nói chuyện không tính toán gì hết, coi công việc còn quan trọng hơn cô, lừa dối cô, cô oán trách xong lại suy nghĩ thông suốt.

Anh khẳng định cũng muốn về nhà, nhất định cũng muốn gặp cô và người thân, đây là thân bất do kỉ, cô phải hiểu anh, không thể giận anh.

Được rồi, không tức giận, cô hít một hơi thật sâu, vỗ mặt mình cho tỉnh trở lại, không buồn bực, không tức giận, không khó chịu, không thất vọng nữa.

Mặc dù đã cô cố gắng tự an ủi mình, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, thứ bảy gọi điện thoại không ai nghe máy, không biết xảy ra chuyện gì, có lẽ rất nghiêm trọng.

Cô định đi thăm anh, nhưng nghĩ đến công việc bận rộn của anh nên lại thôi, cô đến chỉ khiến anh thêm phiền, thêm phân tâm mà thôi. Cô sẽ không quấy rầy anh, anh hết bận rồi thì sẽ tự gọi điện thoại.

Cuối tuần kinh nguyệt của cô đến, nhưng chỉ rất ít, kì lạ. Tổ Tổ lo lắng trong lòng, đây có phải là kinh nguyệt đến không vậy? Chẳng lẽ là... A, trong lòng cô trầm xuống, cô nhớ lại tình hình lần đầu tiên mình mang thai.

Chẳng lẽ cô mang thai? Nhưng thân thể cô đâu có phản ứng gì. Tổ Tổ bồn chồn không yên, nếu như cô thật sự mang thai, thì đây không phải kinh nguyệt mà là... Cô không dám nhớ lại, chỉ cần nghĩ đến lại lạnh cả người.

Bây giờ ba cô đang bị thương, mẹ cô lại lo lắng vất vả, cô cũng không dám nói cho mọi người biết, chỉ báo cho họ là ra ngoài đi đâu đó cho đỡ buồn rồi bắt xe thẳng đến bệnh viện, đây không phải là triệu chứng tốt, cô tình nguyện là kinh nguyệt đến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Cô Dâu Của Trung Tá 1

Tổ Tổ ngồi trên xe sắc mặt càng ngày càng khó coi, khuôn mặt đã trắng bệch vì đau, hai tay gắt gao ôm bụng, từng đợt từng đợt đau đớn kéo đến hành hạ cô.

“Tài xế... Làm phiền anh nhanh lên một chút...” Tổ Tổ phát ra âm thanh yếu ớt, cô cảm thấy có dòng chất lỏng trào ra khỏi thân thể, vô cùng sợ hãi.

Tài xế cũng không quay đầu lại, nhìn dòng xe cô đông nghịt ảo não nói: “Trước mắt kẹt xe, hình như đèn xanh đèn đỏ không hoạt động, muốn nhanh cũng không được.”

“A.....!” Tổ Tổ kêu lên một tiếng, cơn đau đánh úp khiến cô không cách nào chống đỡ được, ngã vật xuống ghế, cơ thể cuộn tròn lại, tiếng kêu của cô rớt cuộc làm tài xế quay đầu lại.

Anh ta nhìn thấy trên ghế xe có một vũng máu hồng, cho rằng đó là kinh nguyệt của phụ nữ, liền mắng: “Thật xúi quẩy, cô, mau xuống xe.”

Tổ Tổ đã đau không cách nào nhúc nhích, cô đã ý thức được vấn đề mình gặp phải, cô vừa khóc vừa cầu xin: “Anh à.... Xin anh, đưa tôi đi bệnh viện.....”

Tài xế lúc này mới ý thức được có gì đó không đúng, đây không phải là kinh nguyệt, giống như sinh non thì đúng. Anh ta muốn lái xe đi nhưng tắc đường không thể nào di chuyển được, nhìn Tổ Tổ đau đớn anh ta cũng bị hù sợ, vội vàng xuống xe, mở cửa sau ra xem, cô đã chảy rất nhiều máu rồi.

“Cô đừng vội, tôi lập tức gọi xe cứu thương.” Tài nói xong vội vàng gọi xe cứu thương, thực ra bệnh viện cách đó không xa, lái xe chỉ mất khoảng sáu bảy phút, nhưng tắc đường thế này không thể đi được.

Sau khi gọi cấp cứu xong, tài xế lại hỏi: “Điện thoại cho người nhà của cô đi, thông báo cho họ đi.”

Mặt Tổ Tổ bây giờ toàn là mồ hôi, trắng bệch như tờ giấy, cô chỉ xuống túi xách của mình, bác tài xế tìm được điện thoại, gọi luôn vào số lưu là “Ông xã”.

Cảm giác rất lâu sau mới có người nghe máy, có lẽ chỉ là mấy giây nhưng bây giờ mỗi giây dường như vô cùng dài, vừa có người bắt máy bác tài liền nói:

“Anh là chồng của chủ điện thoại này phải không?... Tôi là ai hỏi nhiều như vậy làm gì, vợ anh ngồi xe tôi đang chảy máu rất nhiều. Cái gì? Làm sao tôi biết chuyện gì xảy ra, hình như là sảy thai, anh đến đây đi, bây giờ chúng tôi đến bệnh viện.”

“Chồng cô nghe điện thoại rồi.” Tài xế kia sợ Sở Lăng Xuyên không tin nên còn để điện thoại bên tai Tổ Tổ, nóng nảy hỏi cô: “Cô.... Cô còn có thể nói chuyện được không?”

Tổ Tổ đau muốn chết, lúc này trong điện thoại truyền đến giọng nói nóng nảy lo lắng của Sở Lăng Xuyên: “Bảo bối, em sao rồi, bảo bối....”

Nghe thấy giọng nói của anh, nước mắt cô không kìm chế được tuôn rơi mãnh liệt, thống khổ và đau đớn không cách nào đè nén cứ thế bộc phát hết ra, “Ông xã... Em đau lắm, anh về đi... Xin anh... hãy trở lại... Chỉ một lần,... một lần này thôi... Ông xã, em đau quá...Anh trở về...”

Nội tâm Sở Lăng Xuyên bị tiếng khóc, tiếng cầu xin của Tổ Tổ làm cho mất hết kiểm soát, anh lo lắng, khó chịu. Tổ Tổ chưa bao giờ khóc trước mặt anh như vậy, càng chưa bao giờ giả bộ đáng thương cầu xin anh điều gì.

Cô nhất định rất đau, cảm thấy khổ sở, vô dụng, đứa bé của bọn họ... Một tiếng ông xã, anh về đi khiến cho anh hoàn toàn mất khống chế, nước mắt tràn mi: “Bảo bối... Chờ anh, chờ anh!”

Anh vừa nói vừa chạy ra cửa như điên, giờ phút này anh chỉ muốn ở bên cô ngay lập tức, nhưng ra đến bên ngoài anh mới ý thức được là mình đang diễn tập tại căn cứ cách đơn vị ngàn dặm, hơn nữa anh là chỉ huy trưởng, không thể tự tiện rời công tác.

Lúc này Tổ Tổ chỉ cảm thấy một cơn đau nhức kịch liệt lại đánh úp đến, lại có một dòng chất lỏng trào ra, cô biết, đứa bé của cô, không còn, theo tiếng khóc đau đớn của cô cũng đã từ từ rời khỏi thân thể cô.

Bên tai cô lại nghe được tiếng khóc và ba chữ thật xin lỗi của Sở Lăng Xuyên, giờ phút này đối với cô, ba chữ này khiến cô như rơi vào hầm băng rét lạnh từng đợt, cái loại lạnh giá giống như mùa đông, thấm dần từng chút một vào tận xương tủy, khiến cô tuyệt vọng hoàn toàn.

Những gì anh lo lắng, đắn đo về sau cô hoàn toàn không nghe được gì nữa, tài xế lái điện thoại trực tiếp nói với Sở Lăng Xuyên, “Này, anh có phải đàn ông không vậy, rốt cuộc có đến hay là không?”

Sở Lăng Xuyên vội vàng nói, “Tài xế, xin anh, tôi cầu xin anh đưa vợ tôi đi bệnh viện, tôi sẽ lập tức thông báo cho người nhà đến đó.”

“Được.” Tài xế nhìn Tổ Tổ gào khóc trong thống khổ và vô dụng, giống như lúc nào cũng có thể chết đi, anh ta cũng không chịu được, vậy mà không biết chông đang ở đâu.

“Bây giờ tôi lập tức đưa cô đi bệnh viện, cô cố gắng chống đỡ nhé.” Tài xế cố gắng kéo Tổ Tổ ra khỏi xe rồi bế ngang cô lên, dùng hết sức lực chạy về phía bệnh viện, máu tươi nhuộm đỏ áo Tổ Tổ và anh tài xế.

Anh ta một mực chạy, còn Tổ Tổ chỉ thấy trước mắt một mảng ánh sáng, thi thoảng cô lại rơi vào bóng tối, mở mắt ra lại thấy mình nằm trong vòng tay của một người đàn ông, cô mơ hồ nghĩ đó là Sở Lăng Xuyên, nhưng chớp mắt lại biến thành người xa lạ. Tài xế kia ôm Tổ Tổ chạy như điên, khi đứng trước sảnh của bệnh viện người đã nhể nhại mồ hôi, miệng thở hồng hộc vì quá mệt, anh hét to lên: “Bác sĩ, bác sĩ, mau cứu người!”

Triệu Đình Phương nhận được điện thoại của Sở Lăng Xuyên, biết được tình huống của Tổ Tổ nên vô cùng lo lắng. Con trai bà bình thường luôn trầm ổn, tinh táo mà cũng mất kiểm soát, bà phải trấn an được Sở Lăng Xuyên rồi đi bệnh viện cùng với Sở Vệ Bình.

Khi hai ông bà chạy đến, Tổ Tổ sắp phải phẫu thuật, cần người thân kí tên, cô quả thật bị sốc, hơn nữa còn chưa ra khỏi bệnh viện nên phải làm giải phẫu.

Thậm chí cô cũng không kịp vui sướng đã mất đi đứa bé như vậy, chuyện này không nghi ngờ gì chính là sự đả kích lớn nhất đối với cô.

Sau khi giải phẫu, Tổ Tổ hôn mê chìm vào giấc ngủ, Lý Nguyệt Hương và chị họ của Tổ Tổ lúc này mới biết tin mà đến, bà nhìn thấy Tổ Tổ như vậy nước mắt tuôn ra như suối, nỗ lực khắc chế tiếng nức nở của mình.

Sau khi khôi phục cảm xúc bà mới nhớ ra cảm ơn anh tài xế, nếu không có anh ta có lẽ Tổ Tổ đã chết bên lề đường cũng không có người biết, Sở Vệ Bình tiễn anh ta ra về, đồng thời trả hết tiền viện phí thuốc men mà anh ta tạm ứng cho Tổ Tổ.

Từ khi Tổ Tổ nằm viện, toàn bộ người nhà đều đến thăm cô, nhưng người mà cô muốn gặp lúc này nhất thì lại không xuất hiện, anh chỉ để lại cho cô ba chữ thật xin lỗi mà thôi.

Hoàng hôn buông xuống Tổ Tổ mới tỉnh dậy từ trong mộng, trước mắt cô toàn là màu trắng, cô ngồi dậy, ngơ ngác nhìn vào một điểm, nước mắt cứ thế tuôn rơi, trong lòng đau như ai xé từng chút một, khiến ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Tay cô được nắm lấy, quay đầu lại là Lý Nguyệt Hương, cô thấy khuôn mặt tiều tụy vì đau lòng và lo lắng cho mình của mẹ, cuối cùng không nhịn được mà òa khóc, “Mẹ!”

“Mẹ, tại sao không giữ được.... Tại sao?” Tổ Tổ vừa khóc vừa hỏi, cô không hiểu vì sao ông trời đối với cô tàn nhẫn như vậy, lại một lần nữa cướp đi đứa bé của cô, tại sao?

Chị họ của Tổ Tổ cầm cốc nước nóng đi vào, vỗ nhẹ vào vai hai mẹ con an ủi: “Em xem, em khóc lại khiến di thương tâm. Bây giờ thân thể của em quan trọng hơn, phải biết yêu lấy bản thân có biết chưa?”

“Chị, chị cũng đến sao?” Tổ Tổ nước mắt lưng tròng nhìn vào chị họ, đưa tay lau nước mắt, nhưng càng lau nước mắt lại càng không ngừng được, “Em, em không sao....”

Chị họ cô nhắc nhở: “Di à, đi về chăm sóc chú đi, ở đây có con rồi.”

Tổ Tổ cố nén bi thương, cô cũng khuyên bà, “Mẹ, mẹ mau trở về đi, con không sao, có lẽ sẽ được xuất viện sớm thôi. Ba đi đứng không tiện, làm sao có thể thiếu mẹ được.”

Lúc này Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình tiến vào, nghe thấy cuộc đối thoại của ba người, Triệu Đình Phương cũng nói: “Đúng vậy, bà thông gia, nơi này đã có chúng tôi rồi, bà cứ yên tâm mà về đi.”

Lý Nguyệt Hương đành phải rời đi trước, mặc dù bà không yên lòng về Tổ Tổ nhưng trong nhà không thể thiếu bà được. Có ba mẹ Sở Lăng Xuyên và cháu ở đây bà cũng yên tâm phần nào.

Tổ Tổ nằm trên giường bệnh chỉ suy nghĩ một chuyện duy nhất là vì sao đứa bé lại tự nhiên mất đi, cô có hỏi Triệu Đình Phương, nhưng bà bảo là bác sĩ không nói nguyên nhân.

Đầu tiên sắc mặt Triệu Đình Phương có chút kì lạ, cuối cùng bình tĩnh xuống, chờ Sở Lăng Xuyên trở về rồi kiểm tra lại xem thân thể có vấn đề gì nữa không.

Ngày Tổ Tổ ra viện, Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình bảo cô về nhà ông bà để tiện chăm sóc, bên trường học cũng đã xin nghỉ nửa tháng cho cô.

Tuy nhiên thân thể có điều dưỡng tốt đến đâu thì tâm vẫn đau như vậy, bình thường Tổ Tổ vốn vui vẻ, nay lại trở nên ưu sầu, trầm mặc ít nói, đôi mắt lúc nào cũng như cất giấu tâm sự.

Ở một mình trong phòng cô rất hay khóc, nghĩ đến đứa bé vô duyên kia cô lại thương tâm khổ sở, lúc cô đau đến chết đi sống lại, chỉ cầu mong anh trở lại, anh chỉ nói được ba chữ kia, để mặc cô ở đó cho một người xa lạ.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, cô ngơ ngác ngồi trên giường, nhìn ra bầu trời đêm qua cửa sổ, lúc này Triệu Đình Phương gõ cửa đi vào, đưa điện thoại

đi động cho Tổ Tổ, “Tổ Tổ, Lăng Xuyên nó hỏi con.”

Tổ Tổ thần thờ nhìn Triệu Đình Phương rồi đưa tay nhận điện thoại, bà thức thoir rồi đi, trong phòng chỉ còn hình dáng cô đơn của Tổ Tổ, cô áp điện thoại lên tai nghe giọng nói của Sở Lăng Xuyên bên kia.

“Bảo bối, em khỏe chút nào chưa? Rất nhanh anh sẽ được về...” Sở Lăng Xuyên nói xong nhưng Tổ Tổ chẳng có phản ứng gì, giống như người ở đầu dây bên kia không có quan hệ với mình.

“Bảo bối, nói với anh một câu thôi...” Sở Lăng Xuyên lo lắng cầu khẩn, Tổ Tổ há miệng định nói gì đó, nhưng cô phát hiện một chữ cũng không phát ra được, nghe giọng nói nóng nảy và thống khổ của anh, cô lựa chọn dập máy, nước mắt một lần nữa tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Nỗi Lòng Thoái Chí 2

Editor: Uyên Uyên

Sở Lăng Xuyên không gọi điện thoại lại, nhưng Tổ Tổ không còn quan tâm nữa, bởi vì cô đang đắm chìm trong khổ sở và đau đớn không cách nào kiềm chế.

Mặc dù mỗi ngày cô đều ăn cơm đúng giờ, đúng bữa nhưng cơ thể vẫn gầy đi trông thấy, nhìn như một người bệnh, buồn bã ỉu xiu, Triệu Đình Phương khuyên cô hãy bỏ qua mọi chuyện đi, nhưng cô không làm được.

Thời gian ngày ngày trôi qua, chớp mắt đã một tuần lễ, thân thể cô đã khá lên nhiều nhưng tâm trạng vẫn không thể tốt thêm một chút nào được.

Trong thời gian này, Hàm Hàm đến thăm Tổ Tổ, Tiểu Nhiên cũng định đến nhưng sợ Tổ Tổ nhìn thấy bụng của cô sẽ đau lòng nên không đi, chỉ gọi điện thoại hỏi han.

Chủ nhật Sở Lăng Xuyên lại gọi điện thoại đến, Triệu Đình Phương đưa cho cô nhận, cô vì mặt mũi mẹ chồng mà nghe máy nhưng không hề muốn nói chuyện với anh. Anh nói trong điện thoại khi nào diễn tập kết thúc sẽ trở về.

Bên kia anh đã nói xong mà cô vẫn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ chính mình, hai đứa bé, cứ như vậy mà bỏ cô đi, có phải cô không có tư cách làm một người mẹ hay không?

Sau đó cô hốt hoảng vứt điện thoại trên giường, nằm xuống ngủ thiếp đi, ngủ rồi sẽ cô sẽ không còn phải suy nghĩ lung tung nữa, cũng sẽ không phải dằn vặt đau khổ nữa, Sở Lăng Xuyên ở bên kia, cô đã sớm chẳng còn nhớ đến.

Cô ngủ một giấc đến rạng sáng hôm sau, lúc mơ màng tỉnh dậy thì nhận ra trong phòng ngủ có thêm một người, không ai khác chính là giúp việc, chị ta đến đây sớm làm cái gì?

Vương Thúy Phần khóc đến mức hai mắt đỏ ngầu, quỳ xuống trước mặt Tổ Tổ, cô bị dọa cho phát hoảng, vội vàng đứng dậy đỡ bà ta, “Di Phần, đi làm gì vậy?”

“Tổ Tổ, di biết chuyện này là lỗi của di, nhưng phương thuốc sinh con trai di cũng không biết là có vấn đề, di chỉ có lòng tốt, chị Phương cũng ngầm cho phép.”

Nhưng bây giờ đứa bé mất rồi, chị ấy lại muốn đuổi di đi, bây giờ mà di về nhà thì chồng chị sẽ đánh chết mất, vì vậy di muốn đến đây nhận lỗi với con.”

Vương Thúy Phần nói xong, Tổ Tổ ngã ngồi xuống đất, toàn thân cứng nhắc, nửa ngày mới phản ứng kịp: “Di... Di vừa nói cái gì? Phương pháp sinh con trai?”

“Đúng vậy, nhiều người ở thôn đi ăn đều không có việc gì. Nhưng chị Phương nói thuốc này có độc cho nên mới ảnh hưởng đến đứa bé. Xin lỗi cháu, đây là lỗi của di, xin cháu hãy tha thứ cho di, nói với chị Phương cho di ở lại.”

Đầu tiên là khiếp sợ, cuối cùng là tức giận, sắc mặt Tổ Tổ trắng bệch, tức giận đến phát run. Thì ra đứa bé của cô mất đi vì thế, thảo nào cô nghĩ mãi cũng không thể hiểu được nguyên nhân.

Lúc này Triệu Đình Phương đi vào, thấy Vương Thúy Phần vừa nói xong sắc mặt biến đổi, bà túm lấy Vương Thúy Phần, “Em nói những nói cuội gì ở đây? Đi theo chị ra ngoài.”

Tổ Tổ nhìn hai người kia đang lôi kéo nhau, cô nhớ về mỗi lần mang cơm trưa, muốn khóc nhưng cuối cùng biến thành một tràng cười, “Đứa bé của con không còn không phải là ngoài ý muốn có phải không? Là hai người... hai người cho cái gì mà phương thuốc sinh con trai!... Cho nên con mới đứa bé

mới không giữ được.”

“Tổ Tổ...” Triệu Đình Phương muốn giải thích nhưng Tổ Tổ dựa vào cửa, “Mời hai người đi ra ngoài, đi ra ngoài, con muốn yên tĩnh một chút, con xin hai người đấy!”

Triệu Đình Phương và Vương Thúy Phần rời khỏi phòng, còn Tổ Tổ ngồi bên giường sững sờ, nhưng sau đó cô bật dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ còn sự tỉnh mạch, nhưng trong lòng vô cùng giận giữ.

Cô vẫn cho rằng do cơ thể cô không có khả năng làm mẹ, hoặc là vấn đề do Sở Lăng Xuyên, tóm lại là ngoài ý muốn, nhưng hôm nay cô mới biết được, thì ra là không phải.

Đứa bé của cô mất đi là do thuốc sinh con trai của hai người kia, cô muốn nổi giận, muốn phát tiết, muốn chửi rủa tất cả những người đã hại chết con của cô, những kẻ giết người, đúng, họ là những kẻ giết người.

Chỉ vì muốn có cháu trai mà lại nhẫn tâm hại chết đứa con trong bụng cô, cô không thể nào chấp nhận sự thật này, không thể chấp nhận một gia đình như vậy.

Cô gần như mất khống chế, hàng loạt cảm xúc đan xen nhau, cô khóc thật lớn, rồi lại cười thật to, giống như là một người điên, hai tay nắm chặt đến nỗi móng tay khảm sâu vào da thịt cũng không cảm thấy đau đớn.

Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình đi vào thấy một màn này cũng hết hoảng, bà vội vàng đến khuyên nhủ Tổ Tổ, nhưng bộ dạng cô giống như gặp quỷ.

“Tổ Tổ, đều do mẹ không tốt, con có giận thì cứ đổ hết lên mẹ, đừng giữ lại trong lòng.” Bây giờ Triệu Đình Phương có hối hận cũng không kịp, bà cũng rất khổ sở, Sở Vệ Bình thấy Tổ Tổ như vậy vội vàng đẩy Triệu Đình Phương ra khỏi phòng.

Triệu Đình Phương ở đây chỉ khiến Tổ Tổ kích động hơn thôi, lúc này ông mới quay lại nhìn Tổ Tổ đang thất hồn lạc phách ngồi trên giường lặng lẽ rơi nước mắt.

Ông suy nghĩ một chút rồi mở miệng: “Con à, ba biết là con khó chịu, chuyện này là do mẹ con nhất thời hồ đồ, mẹ con sai nhưng còn có ba ở đây, con có chuyện gì thì cứ nói với ba, đừng giữ trong lòng.”

Tổ Tổ hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn Sở Vệ Bình, nước mắt giàn giụa vẫn không ngừng chảy xuống, cô vẫn không nói một lời vì bây giờ với cô, hôn nhân này, gia đình này đã không còn hy vọng gì nữa.

Ông nhìn Tổ Tổ im lặng cũng không nói thêm gì nữa, nhưng ông thấy được trong ánh mắt của Tổ Tổ có hận ý.

Mấy ngày sau Sở Lăng Xuyên mới trở về, cả người mệt mỏi, nhưng chuyện đầu tiên khi anh về nhà là tìm Tổ Tổ, nhưng trong phòng trừ ba mẹ không hề có bóng dáng cô, cô đã đi đâu rồi?

Không thấy người đâu khiến anh rất lo lắng, anh xoay người hỏi ba mẹ vội vàng hỏi: “Mẹ, Tổ Tổ đâu rồi, cô ấy thế nào?”

Triệu Đình Phương vội nói: “Con bé không sao, nó đi làm rồi.”

“Cái gì?” Sở Lăng Xuyên vừa nghe xong chân mày cau lại, cô vừa mới sinh non, nghỉ ngơi chưa được nửa tháng đã đi làm, “Cô ấy vừa mới... Thân thể có thể chịu được sao? Để con đi tìm cô ấy!”

Sở Lăng Xuyên đi được mấy bước rồi lại dừng lại, anh ngập ngừng hỏi: “Mẹ, có phải Tổ Tổ rất hận con phải không?”

Triệu Đình Phương cũng không biết làm thế nào để an ủi Sở Lăng Xuyên, còn anh, mỗi lần gọi điện nghe thấy tiếng khóc của cô vừa đau đớn, vừa áy náy vô cùng.

Cô mang thai anh không biết, đến khi cô mất đứa bé, phải chịu đau đớn hành hạ, khóc lóc cầu xin anh trở lại, chỉ hy vọng thời điểm cô khổ sở nhất có anh ở bên cạnh, nhưng anh lại chỉ cho cô ba chữ thật xin lỗi.

Anh vĩnh viễn không bao giờ quên được khoảnh khắc cô chịu đựng đau đớn, vừa khóc vừa nói: “Ông xã... Em đau lắm, anh về đi... Xin anh... hãy trở lại... Chỉ một lần,... một lần này thôi...”

Mỗi một chữ đều kèm theo đau đớn và thống khổ, kết hôn lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô gọi anh là ông xã, nhưng chính hai chữ này làm cho lòng người đau.

Nếu như không phải cô không thể chống đỡ được nữa cô sẽ không khóc, không khổ sở cầu xin anh, thế nhưng cái gì anh cũng không làm được.

Khi cô cần anh nhất, cần sự quan tâm, chăm sóc của anh thì anh lại để cô cho một người xa lạ không quen biết, bây giờ thậm chí anh không có cách nào đối mặt với cô.

Triệu Đình Phương nhìn Sở Lăng Xuyên khổ sở như thế, bà cũng không đành lòng, bà vừa nói vừa rơi nước mắt: “Con bé hận là mẹ chứ không phải con, là hận mẹ.”

Triệu Đình Phương nghĩ chuyện này sớm muộn cũng phải cho Sở Lăng Xuyên biết, nếu bà không nói thì Tổ Tổ cũng sẽ nói, không bằng bây giờ bà nói ra để cho anh chuẩn bị kĩ phải đối mặt với Tổ Tổ như thế nào.

“Mẹ, mẹ nói vậy có ý gì?” Sở Lăng Xuyên là người thông minh, nghe mẹ nói như thế anh lập tức cảm thấy câu nói có hàm ý khác, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết?

Triệu Đình Phương lắc đầu than thở, “Là mẹ nhất thời hồ đồ, mẹ đưa một bà con xa đến làm giúp việc, cô ta nói có phương thuốc sinh con trai có tác dụng nên ngày nào cũng cho vào com mang cho Tổ Tổ, mẹ sốt ruột muốn bé cháu trai nên cũng ngầm cho phép, không ngờ thứ kia có độc... Đứa bé như vậy mà mất đi.

Đứa bé không có là đã kích quá lớn đối với Tổ Tổ, sau khi tỉnh dậy lúc nào cũng hốt hoảng, sau khi con bé biết chuyện này cả người lại càng thay đổi, vừa khóc vừa cười, ngày hôm qua tỉnh lại cũng không nói một lời, hôm nay nhất định đi làm, ai cũng không cản được.”

Sở Lăng Xuyên nghe xong không khỏi tức giận, không nói nổi một lời, thân thể run rẩy.

Đứa bé của anh mất đi là như thế.

Tổ Tổ đã phải chịu đựng đứa bé mất đi như vậy!

Con anh, con của anh! Anh chỉ cảm thấy mình sắp tức đến nổ phổi.

Sở Vệ Bình hiểu rõ tính của con trai mình nhất, bình thường thì làm người ta yêu thích nhưng khi nổi giận thì vô cùng thối nát, ông vội vàng nói: “Lăng Xuyên, con bình tĩnh một chút, mẹ con cũng đã rất hối hận, cả ngày lúc nào cũng than ngán thở dài, thậm chí còn khóc rất nhiều.

Tổ Tổ nó mất đứa bé, khẳng định rất hận mẹ con, hận cái nhà này, hận cả con, thậm chí là chán ghét, những khả năng này là không tránh khỏi, con phải nói chuyện thật tốt với nó, giúp con bé quên đi chuyện không vui này.”

Sở Lăng Xuyên đứng như cọc gỗ ở đó, tức giận nhìn mẹ mình, đôi mắt đã đỏ hoe, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng xoay người đi ra ngoài, để lại tiếng đóng cửa inh tai nhức óc.

Xe chạy đến trường học đúng lúc tan việc, anh vội vàng xuống xe, đứng trước cổng trường giữa đám học sinh trông vô cùng nổi bật.

Tổ Tổ và Tiểu Chu đi từ xa đã trông thấy anh, mà Sở Lăng Xuyên cũng nhìn thấy cô, mới một tháng không gặp, trông mặt cô tái nhợt, gầy gò không chịu nổi, đôi mắt âm trầm không có ánh sáng.

Tim của anh phút chốc co rút đau đớn, bước nhanh đến trước mặt cô, thăm trầm nhìn người con gái trước mặt, giờ tay muốn chạm khuôn mặt ấy nhưng bị cô tránh ra theo bản năng, hành động của cô làm tim anh như bị ai khoét ra vậy.

“Em đi trước nha.” Tiểu Chu thức thời rời đi trước.

Anh nắm lấy đôi tay cô, tuy mềm mại nhưng không còn độ ấm, ánh mắt cũng chẳng còn thiết tha mà chỉ còn sự lạnh lùng và xa cách, giống như anh chỉ là một người xa lạ.

Tổ Tổ không cự tuyệt cái nắm tay của anh, có lẽ vì ở đây nhiều học sinh, không muốn lôi kéo cho khó coi, anh nắm tay cô rồi mở cửa, dìu cô lên xe.

Dọc theo đường đi, Tổ Tổ yên lặng khác thường khiến lòng anh không yên, một tay anh lái xe, tay còn lại nắm tay cô thật chặt, nhưng dường như Tổ Tổ không phát hiện ra, vẫn ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhúc nhích, không phản kháng, bây giờ anh đối với cô mà nói chỉ như không khí mà thôi.

Tổ Tổ như vậy thật khiến người ta lo lắng, anh tình nguyện để cô tức giận, náo loạn còn hơn là trầm mặc như thế này, anh nhận thấy rõ sự đau thương nồng đậm của cô.

Sau khi Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ về nhà, cô lập tức vào nhà vệ sinh, sau đó đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi luôn, thân thể cô còn rất yếu ớt, bây giờ cô chỉ muốn nằm im một chỗ như vậy.

Anh cứ đi theo cô như vậy, nhìn cơ thể cô không còn sức sống, anh dâng lên một dự cảm chẳng lành, hôn nhân của anh và Tổ Tổ đang báo động

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nhất Định Phải Ly Hôn Sao? 1

Trong phòng yên tĩnh, không hề có không khí vui tươi hài hòa của những ngày qua, cả nhà như bị mây đen bao phủ, cảm giác như bão tố có thể ập tới bất cứ lúc nào, làm cho người ta không thờ nổi.

Tổ Tổ yên tĩnh nằm đó, không buồn nói chuyện, bởi vì cô không thể nói được gì, chỉ có một bụng tức giận cùng với đau lòng tuyệt vọng, cô biết cảm xúc của mình mấy ngày nay xuống cực kỳ thấp.

Cô không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ muốn núp trong bóng tối, nhưng cô cũng không cho phép chính mình trầm luân. Cô đang cố gắng, không muốn tiếp tục đắm chìm trong đau khổ mãi như vậy, nhưng không biết phải làm thế nào, cả ngày chìm trong đau đớn, tức giận, tuyệt vọng, buồn bã, không thể kiềm chế được bản thân.

Thỉnh thoảng Tổ Tổ sẽ nghĩ, trong lòng Sở Lăng Xuyên cũng không dễ chịu gì, anh cũng đau như cô, có lẽ còn đau hơn cả cô, nhưng mà, cô đã là một Tổ Tổ mất hết lý trí vì chịu đựng đau khổ và dằn vặt như vậy, đã không còn hơi sức đi bận tâm đến nỗi đau và cảm nhận của anh nữa.

Hai người đã từng sống hạnh phúc, ân ái thân thiết bên nhau, nhưng giờ phút này chỉ có thể người đau nỗi đau của người, ta đau nỗi đau của ta, bọn họ ai cũng không thể giúp được người kia, đây là một loại vừa tuyệt vọng lại bất đắc dĩ.

Sở Lăng Xuyên không dám nói câu nào, chỉ nhìn cô như vậy, anh không biết nói gì, cũng sợ vừa mở miệng nói chuyện cô sẽ đòi ly hôn, bởi vì anh biết rất rõ ràng phân lượng của anh trong lòng cô không đủ.

Xảy ra chuyện như vậy, nhất thời anh không tìm được đề tài để nói, ngay cả những lời an ủi dễ dàng cũng không thể nói ra miệng, bởi vì những lời đó không xoa dịu được anh, chứ đừng nói là Tổ Tổ bị khổ sở như vậy.

Bị tổn thương như vậy, không phải chỉ một hai câu thật xin lỗi, anh sai rồi là có thể bù đắp, khiến Tổ Tổ buông xuống những thống khổ và dằn vặt trầm trọng đề mà vui vẻ.

Sở Lăng Xuyên trầm mặc rất lâu, rất lâu, Tổ Tổ thì ngủ thiếp đi. Có vài người gặp phải khổ sở sẽ bị mất ngủ, còn đối với Tổ Tổ mà nói, ngủ là biện pháp tốt nhất để trốn tránh tất cả thống khổ và nỗi đau tan nát cõi lòng.

Sở Lăng Xuyên lặng lẽ lui ra ngoài, không quấy rầy giấc ngủ của cô, trừ đau đớn ra, bây giờ anh đề tâm nhất chính là sức khỏe của cô. Trong lúc cô đang ngủ, anh đi ra ngoài một chuyến.

Đầu tiên là tìm một vị bác sĩ Đông y lão làng, hỏi thăm một số điều cần chú ý, đồng thời xin một đơn thuốc cho Tổ Tổ điều dưỡng thân thể, mua mấy thứ cần thiết mới trở về nhà, bận rộn làm cơm tối.

Khi Tổ Tổ tỉnh lại thì trời đã tối, cô mở đèn ở đầu giường lên, đi vào phòng vệ sinh, lúc đi ra vẫn còn mơ mơ màng màng, muốn tiếp tục đi ngủ, lúc này Sở Lăng Xuyên lại tiến vào.

“Đừng ngủ, ăn cơm trước đã.” Sở Lăng Xuyên thấy cô muốn ngủ thì vội mở đèn lớn, đến bên cạnh cô, bàn tay thô kệch mà ấm áp ôm cô ra khỏi phòng ngủ.

Đi tới phòng ăn, anh nắm bả vai cô, ấn cô ngồi xuống, đưa thìa cho cô, anh sợ cô không có khẩu vị nên làm cơm rất đa dạng, mỗi thứ ăn một ít vẫn có thể no.

Sở Lăng Xuyên ngồi cạnh cô, gấp thức ăn cho cô, giúp cô bôi com, nhìn dáng vẻ gầy gò của cô, trong lòng anh co rút đau đớn từng trận, không nhịn được nói: “Bảo bối, ăn nhiều một chút, đừng lo lắng.”

Tổ Tổ không lên tiếng, cũng không cự tuyệt ý tốt của anh, cúi đầu ăn, giống như khẩu vị không tệ, Sở Lăng Xuyên thấy vậy không khỏi vui mừng, cũng bắt đầu ăn.

Nhưng dần dần anh cảm thấy có gì đó không đúng, Tổ Tổ giống như một cái máy không ngừng ăn com, một chén rồi lại một chén, thức ăn ăn một miếng lại một miếng, giống như không có cảm giác no, làm người ta cảm thấy cô không no chết thì sẽ không dừng lại.

Sở Lăng Xuyên đau xót, anh giật bát thìa trên tay Tổ Tổ, ôm cô vào lòng, khó chịu không biết làm sao cho phải, ruột gan đau xé đứt đoạn: “Bảo bối, em không thể như vậy, không thể...”

Không thể như thế nào? Tổ Tổ mờ mịt, cô làm sao? Thân thể cứng ngắc đề mặc cho anh ôm.

Một lát sau anh mới buông lỏng cô ra, hai người cách nhau một không, con người cô âm thầm không ánh sáng, xa cách đậm đặc nhìn anh, giống như một người xa lạ không quen biết.

Ánh mắt ấy của cô khiến anh không chịu nổi, anh bế cô vào phòng ngủ, “Bảo bối...” Anh muốn nói chuyện rõ ràng với cô, nhưng vừa mở miệng, cô lại sụp mí mắt đi vào phòng vệ sinh.

Sở Lăng Xuyên chán nản ngồi xuống, anh đột nhiên hiểu ra, bây giờ Tổ Tổ đã phong bế mình trong biển khổ sở, không thoát ra được, mà anh cũng không vào được, vì cô đã vạch rõ ranh giới ngăn cách anh ở ngoài.

Một lần nữa mất đi đứa bé là một dằn vặt trí mạng đối với cô, trong lúc cô cần anh nhất thì anh lại không ở bên cạnh, cô hiểu, cô cũng oán, thậm chí còn sinh ra cảm xúc thất vọng đối với cuộc hôn nhân này, bởi hôn nhân mang cho cô ngọt ngào, nhưng cũng đem lại cho cô sự thống khổ và dằn vặt to lớn.

Hơn nữa lần này, đứa bé mà họ trông mong lâu như vậy... Lại bởi vì hành động của Triệu Đình Phương mà mất đi, trong lúc cô khổ sở tuyệt vọng nhất,

anh lại chỉ cho cô được ba chữ “thật xin lỗi.”

Tổ Tổ thật sự nản lòng thoái chí đối với Triệu đình Phương, với anh, với cái nhà này, phần hận khó tiêu, cho dù không rời xa anh, nhưng cũng sẽ bị hôn nhân này giết chết trong tuyệt vọng, cô muốn buông xuôi tất cả, rời xa anh, nhưng chắc chắn vẫn còn liên hệ.

Tổ Tổ muốn rời khỏi anh, muốn rời khỏi cái nhà này thì cách duy nhất chính là... ly hôn. Nghĩ đến hai chữ ly hôn này nội tâm anh lại đau đớn dữ dội, tim của anh chưa bao giờ đập loạn như vậy, anh không biết nếu như Tổ Tổ đề cập đến chuyện ly hôn thì anh phải làm như thế nào?

Nếu không đồng ý, cô sẽ cảm thấy khó sở, khó chịu. Còn nếu đồng ý thì anh sẽ ra sao, anh yêu cô, chỉ mong cô vui vẻ hạnh phúc, bởi vì yêu, cho nên không có cách nào dứt bỏ.

Trong lúc anh đang rối rắm thì điện thoại trong túi quần vang lên, là mẹ anh gọi đến, anh nhìn cửa phòng vệ sinh một chút rồi ra ban công phòng khách nghe máy.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Tổ Tổ sao rồi, hai người các con đã nói chuyện chưa?”

“Bọn con không có việc gì, mẹ không cần quan tâm. “ Anh nói xong cả hai bên đều trầm mặc, anh nói tiếp, “Gần đây có phải Tổ Tổ ăn rất nhiều cơm không?”

“Con bé ăn quả thật không ít, lại còn tham ăn hơn lúc trước, nhưng người lại càng ngày gầy đi, hơn nửa ngủ cũng nhiều hơn, khi con bé ở đây phần lớn thời gian đều là ngủ, ài... mẹ thật hối hận...”

Lúc này điện thoại bàn trong nhà chợt vang lên, Sở Lăng Xuyên nói: “Mẹ, không còn sớm nữa, mẹ nghỉ ngơi đi, có người gọi điện, con đến nghe đã.”

Sau khi cúp điện thoại, anh cố gắng áp chế cảm xúc rồi nhấc máy bàn, là Lý Nguyệt Hương gọi đến, “Mẹ!” Anh nói.

“Lăng Xuyên, Tổ Tổ chưa ngủ sao?”

“Tổ Tổ đang trong nhà vệ sinh, để con đi gọi cô ấy.”

“Không cần, Lăng Xuyên, cố gắng nói chuyện thật tốt với nó có biết không?”

“Mẹ... Con thật xin lỗi Tổ Tổ, xin lỗi mẹ và ba vì đã không thể chăm sóc tốt cho cô ấy...”

“Lăng Xuyên, mẹ là người từng trải, có cái gì không hiểu, ba con cũng giống như con vậy, nhiều khi đi làm nhiệm vụ mấy tháng liền một lúc, mặc dù mẹ hiểu ông ấy khổ cực và nguy hiểm, nếu không oán giận là già, nhưng cho dù khó khăn đến đâu thì vẫn ở bên nhau đến lúc đầu bạc.

Sở Lăng Xuyên nói: “Mẹ, con hiểu rồi.”

Lý Nguyệt Hương cũng biết, tuy nhiên biết thì bà cũng không thể làm gì, bây giờ thậm chí bà có chút hối hận khi để Tổ Tổ lấy chồng làm lính, nhưng bây giờ hối hận có ích gì, bà chỉ hy vọng con bé có thể chịu đựng được đã kích mà vực dậy.

Sau khi hỏi thăm tình huống của Tổ Tổ, bà cũng cúp máy, còn Sở Lăng Xuyên trở lại phòng ngủ thì cô đã sớm ngủ, bây giờ anh mới nhớ ra rằng, từ lúc anh trở về đến giờ cô vẫn chưa nói một câu nào.

Giấc ngủ của Tổ Tổ vô cùng hỗn loạn, còn Sở Lăng Xuyên lại chưa từng ngủ, anh nằm bên cạnh cô, hai người gần nhau trong gang tấc nhưng xa cách tận chân trời.

Anh cứ lặng lẽ nhìn cô ngủ cả đêm như vậy, căn phòng mông lung từ lúc thiếu ánh sáng cho đến lúc bình minh, khuôn mặt cô dần trở nên rõ ràng.

Giờ phút này, cô chính là điều bận tâm nhất của anh, khi cô còn đang say giấc, anh khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên trán, nụ hôn vừa yêu thương, vừa đau đớn.

Sau đó anh đứng dậy mặc quần áo, rửa mặt, làm điểm tâm cho cô, xong xuôi tất cả, anh trở lại bên cạnh giường, ánh mắt phức tạp nhìn cô, hôn lên trán cô lần nữa rồi xoay người rời đi, lần này anh rời đi không để lại một câu.

Buổi sáng Tổ Tổ tỉnh dậy đã là tám giờ sáng, sau khi đánh răng rửa mặt xong, ra đến phòng khách đã thấy Hàm Hàm ngồi đọc báo ở trên sofa, cô không khỏi sửng sốt một chút: “Hàm Hàm, sao cậu lại ở đây?”

Hàm Hàm buông tạp chí trong tay cười, “Tớ xin chìa khóa từ chỗ Sở Lăng Xuyên để đến nhà cậu tránh tạm cái tên ôn dịch La Vĩ Khôn, cậu sẽ không đuổi tớ đi chứ?”

“Ăn cơm không?” Tổ Tổ hỏi, sau đó cô đi thẳng vào phòng ăn, nếu là trước kia, khi cô nhìn thấy Hàm Hàm sẽ cười đùa, trêu ghẹo nhau, nhưng bây giờ cô không làm được.

Hàm Hàm đau lòng, không biết làm thế nào, cô đứng dậy đi theo Tổ Tổ, “Tớ chưa, đi, cùng ăn cho vui.”

Thật ra là sáng sớm hôm nay Sở Lăng Xuyên nhờ Hàm Hàm sang ở với Tổ Tổ vài hôm, hai người là bạn bè, tâm sự cùng nhau, có lẽ Tổ Tổ sẽ vui vẻ hơn một chút.

Tổ Tổ sẽ vui vẻ hơn so với nhìn thấy anh, Tổ Tổ thấy anh sẽ chỉ nghĩ đến những lúc cô đau đớn và thống khổ mà thôi. Ngoài việc nhờ Hàm Hàm đến ở cùng, Sở Lăng Xuyên còn ủy thác Thiệu Minh Thành tìm một bảo mẫu chăm sóc Tổ Tổ hàng ngày, đoán chừng buổi trưa sẽ đến đây.

Sở Lăng Xuyên làm như vậy là vì Tổ Tổ không thích hợp ở cùng với Triệu Đình Phương, mà Lý Nguyệt Hương phải chăm sóc An quốc Đống, nên anh nghĩ nên để Tổ Tổ ở nhà mình thì hơn.

Lần này anh trở về trước để xin nghỉ phép, mấy ngày nữa là anh có thể trở lại với Tổ Tổ. Cô không nói đến chuyện ly hôn, vậy có nghĩa là anh không bị tuyên án tử hình chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Chương 81.2

Hàm Hàm vốn định an ủi Tổ Tổ, nhưng không biết phải mở miệng như thế nào, sợ chọc phải tâm tình chấp chèn của cô, ảnh hưởng đến sức khỏe, chỉ có thể nhìn Tổ Tổ không vui như vậy, thật làm đau lòng người.

Gần trưa, Thiệu Minh Thành đưa bảo mẫu đến. Sở Lăng Xuyên đột nhiên bảo đi tìm một nhân vật quan trọng như vậy làm anh trở tay không kịp, đành phải mang bảo mẫu thím Lý trong nhà đến cứu nguy.

Thím Lý chừng hơn 50 tuổi, là người từng trải, nên chăm sóc Tổ Tổ không phải là việc khó. Đưa người đến, Thiệu Minh Thành cũng rời đi. Sắp xếp như thế, Tổ Tổ cũng đoán ra được là ý của Sở Lăng Xuyên, cô không phản đối, hoặc là cũng chẳng có tâm tư gì đi phản đối.

Lúc Tổ Tổ ở cùng với Sở Lăng Xuyên thì không nói chuyện, còn sau khi Hàm Hàm đến, lúc đầu cũng không muốn nói gì, dần dần mới mở miệng tán gẫu một chút, nhưng đại đa số thời gian vẫn là ngủ.

Một ngày ba bữa, mỗi bữa đều có định lượng nhất định, bởi vì Sở Lăng Xuyên có dặn không được ăn quá nhiều, nếu không Tổ Tổ sẽ bị bội thực.

Đến Tết Đoan Ngọ, Lý Nguyệt Hương đến, mang theo túi bánh chưng. Bà chỉ nghĩ Tổ Tổ bởi vì mất đi đứa bé mới khổ sở như vậy, không biết nguyên nhân thật sự khiến cô bị sảy thai là do Triệu Đình Phương, nếu không đoán chừng sẽ tức giận đến phát bệnh tim.

Mặc dù bác sĩ nói phải nghỉ ngơi một tháng, nhưng qua Tết Đoan Ngọ, Tổ Tổ đã bắt đầu đi làm vì cô thấy sức khỏe đã không có gì đáng ngại.

Tổ Tổ vui đầu vào công việc mới cảm thấy tâm trạng khá hơn một chút. Thời gian và cuộc sống bận rộn đã làm vơi đi phần nào nỗi đau của cô, tất nhiên còn có sự nỗ lực của bản thân cô nữa.

Cô không còn cảm thấy bé tắc, cư xử với mọi người vẫn như trước, chỉ là nỗi cô đơn và ưu thương không thể nào che giấu được.

Chớp mắt một cái đã đến thời gian nghỉ hè, vào năm ngoái bởi vì cô nôn nghén nên xin nghỉ, nhưng sau đó đứa bé kia lại không còn, đến bây giờ cũng thế, cô nghĩ đến đã thấy đau lòng, rất muốn khóc nhưng không khóc nổi vì tất cả đã quá mức chịu đựng, cô đã khóc đến cạn cả nước mắt rồi.

Sau khi tan việc, cô bắt xe trở về nhà, vì trẻ xe nên khi trở về hơi muộn, cô cho là người giúp việc mới đến, nhưng vào phòng khách lại chẳng có ai, không thấy người, chỉ có một con gấu to đứng đặt ở cửa sổ phòng khách.

Con gấu này có cái đầu vô cùng to, trên đầu nó còn đội mũ dạ, thậm chí còn có cả mạng che mắt. Tổ Tổ nhếch môi cười, nhưng ngay sau đó nghĩ đến con gấu này từ đâu tới, có phải anh trở về? Nói thật, bây giờ cô vẫn chưa muốn gặp anh, nhìn thấy anh cô lại nhớ lại ngày hôm ấy.

Trong phòng yên tĩnh giống như không có ai, “Thím Lý!” Tổ Tổ gọi to, rồi đi vào phòng ngủ, vẫn không có một ai, cô quay trở lại phòng khách nhìn con gấu to đứng kia, lặng lẽ đi đến.

Bộ lông của nó rất mượt, nó ngồi mà cũng cao hơn cô rồi, Tổ Tổ nhéo lỗ mũi nó rồi ngồi một bên ôm lấy nó.

Cô giống như đứa bé phát hiện có đồ chơi mới, trực tiếp ngồi lên đùi, dựa vào ngực nó, túm lấy đám lông màu trắng trước ngực.

Chỉ là cô nhớ rằng lúc này hai tay của nó để trên mặt đất, sao giờ lại để hai tay giữa không trung, chẳng lẽ cô nhớ nhầm?

Cô cảm thấy hơi nóng, đang muốn đứng dậy lại thấy bả vai nặng nề, thì ra đôi tay của nó đang đặt trên vai cô, “A” Tổ Tổ kêu lên, hạ người bỏ ra ngoài, nhìn chăm chăm vào cái đầu không lồ của nó.

Con gấu đang vụng về đứng lên, đôi mắt Tổ Tổ tròn càng lớn, trời ạ, cô chạy vội vào phòng ngủ, mà con gấu kia cũng ngậy ngốc đuối theo cô.

Khi cô chạy đến cửa thì con gấu lại ngã lăn ra đất, đáng về kia vừa khỏ sở vừa buồn cười.

Lúc này cô mới ý thức được, con gấu kia nhất định là một người, nhưng cô không nghĩ ra là ai, cũng không thể là Sở Lăng Xuyên được vì hôm nay là thứ hai, anh không thể nào trở về, chẳng lẽ là Hàm Hàm, hoặc là Sở Lăng Xuyên bảo người nào đến.

Sẽ là ai đây? Trong lúc cô đang nghi hoặc thì “móng” của gấu khê chống thân thể ục ịch đứng dậy, móng uốn éo lắc lư đến tức cười.

Tổ Tổ không nhịn được cười, cô tiến đến, nhón chân lên tháo cái đầu gấu xuống, một khuôn mặt đầy mồ hôi xuất hiện trước mắt, cô sùng sốt, là Sở Lăng Xuyên. Tóc của anh đều ướt nhẹp, mồ hôi chảy ròng ròng, thậm chí chảy cả vào mắt, anh cố gắng mở mắt ra nhìn cô, rồi xông vào cô mà cười khúc khích.

“Đầu gấu” trong tay cô rơi xuống đất, cô không chịu nổi một Sở Lăng Xuyên thật trọng lấy lòng cô như vậy. Tổ Tổ không nói một lời, xoay người đi vào phòng ngủ, không đợi anh vào đã khóa trái lại, rồi dựa lưng vào tường yên tĩnh khóc.

Đây là cô không muốn gặp anh sao? Cô thấy anh giống như thấy quỷ khiến anh vô cùng khó chịu. Anh cời bộ đồ gấu ra, giơ tay gõ cửa, “Bảo bối, mở cửa.”

Anh kêu lên nhưng Tổ Tổ vẫn không có động tĩnh, anh cau mày đi vào phòng tắm gội rửa sạch sẽ, quần một cái khăn tắm, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ngoài, tiếp tục gõ cửa: “Bảo bối, mở cửa để anh lấy đồ.”

Cửa vừa mở, anh vội vàng đi vào, nhìn Tổ Tổ đứng đó, ánh mắt cô hồng hồng, hình như vừa mới khóc, anh dang tay ôm thân thể mỏng manh yếu đuối của cô vào ngực, người phụ nữ này, thật biết cách khiến anh đau lòng.

Giữa hai người không nói một lời, anh cố gắng phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, “Tại sao khóc? Có phải em không muốn nhìn thấy anh? Vậy phải làm sao bây giờ, anh được nghỉ phép, mỗi ngày em sẽ đều được gặp anh, bảo bối...”

“Đừng nói.” Tổ Tổ đẩy anh ram xoay người đi vào phòng, cố gắng không nhìn vào ánh mắt của anh, giọng nói bình tĩnh mà lạnh lùng: “Sở Lăng Xuyên, chúng ta ly hôn đi!”

Một câu nói của cô hoàn toàn đẩy anh vào địa ngục, mỗi một chữ giống như con dao hung hăng đâm vào tim anh, đau đớn lan theo tứ chi khiến anh không thờ nổi.

Anh tiến lên xoay người cô lại, tầm mắt hai người giao nhau, cội lòng đều tan nát khô sở, tay của anh run rẩy, giọng nói cũng run rẩy theo: “Chẳng lẽ, anh một chút cũng không có giá trị... đề em lưu luyến? Em... lại thật sự muốn bỏ anh, muốn ly hôn với anh?”

“Em đã quyết định...” Tổ Tổ nói xong lập tức bị Sở Lăng Xuyên kéo vào trong lòng, anh ôm cô thật chặt, gào thét bên tai cô: “An Nhục Tổ, sao em có thể nhẫn tâm như vậy? Chúng ta mất đứa bé còn chưa đủ sao, tại sao còn muốn đánh mất lẫn nhau?”

Tổ Tổ mặc cho anh ôm, lòng cô co rút đau đớn, rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết nói từ đâu, trầm mặc một lúc rồi thốt lên: “Thật xin lỗi, Sở Lăng Xuyên.”

Cả người Sở Lăng Xuyên cứng đờ, một câu cũng không nói nên lời. Thật ra thì khi Tổ Tổ biết đứa bé mất đi là do Triệu Đình Phương thì cô đã nghĩ đến ly hôn, gia đình như vậy cô không có cách nào tiếp tục ở lại, tiếp tục xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngày ấy Sở Lăng Xuyên có trở về, cô muốn đề cập đến chuyện này nhưng cô chưa có nói, bởi vì cô vẫn chưa muốn từ bỏ, cô đã từng hỏi bản thân rất nhiều lần, có phải chỉ có ly hôn là con đường giải quyết duy nhất.

Cho nên, những ngày này, cô một mực thuyết phục mình tiếp tục hôn nhân này, cô cũng rất nhớ những khoảng thời gian hai người vui vẻ bên nhau, nhưng những thứ vui vẻ ngọt ngào kia đã hoàn toàn bị che lấp bởi sự bị thương và thống khổ.

Cô tha thứ cho anh vì anh thân bất do kỉ, tha thứ cho sự khó xử của anh, cũng tha thứ cho những gì mẹ anh đã làm với đứa bé của họ, bởi vì chỉ có tha thứ thì cô mới có thể tiếp tục cùng anh đi tiếp.

Nhưng cô không làm được, cô không thể quên được cái ngày trên xe taxi rơi vào cảnh tuyệt vọng mà chỉ có một người xa lạ giúp cô.

Cô không chịu được... khi đứa bé là do mẹ chồng mình hại chết. Hôn nhân này đã khiến cô quá mệt mỏi rồi, cô không thể tiếp tục gắng gượng, không thể chịu đựng thêm bất kì đã kích nào được nữa.

Có lẽ là do cô không đủ kiên cường, không đủ khoan hồng độ lượng, không có cách quên được những chuyện không vui, cô chỉ muốn kết thúc tất cả ở đây, không còn muốn sống trong sự đau buồn như vậy nữa.

Tổ Tổ không do dự, cô từ tốn nói: “Em quyết định.”

Sở Lăng Xuyên buông lỏng Tổ Tổ ra, hai tay nắm lấy bả vai cô, đôi mắt đã ngập nước, cúi đầu, tuyệt vọng hôn lên môi cô, rồi lại một lần nữa ôm cô vào trong ngực.

Anh cúi đầu thì thầm vào tai cô: “VẬY... chúng ta làm hai mươi ngày vợ chồng, sau khi nghỉ phép kết thúc... em muốn thế nào thì chính là thế đó.”

Nước mắt khổ sở và tuyệt vọng của anh lặng lẽ rơi xuống cổ cô, lúc này, trong lòng cô cũng bị thương khổ sở không kém, đôi tay lạnh lẽo của cô ôm lấy hông anh, “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Không Cho Anh Hy Vọng

Kể từ sau lần ấy, hai người cũng có nói chuyện một vài lần, nhưng không khí vẫn rất nặng nề, có lẽ những gì nên nói đều đã nói rồi, nên hai người lại nhìn nhau trong sự im lặng.

Com tối là do Sở Lăng Xuyên nấu, anh chuẩn bị thức ăn rất đa dạng, chủ yếu để Tổ Tổ bồi bổ thân thể.

Hai người ngồi ăn com đối mặt nhau nhưng chẳng nói gì, trước kia một bữa com hai người sẽ vừa nói vừa cười, nhưng bây giờ không khí an tĩnh thật khiến lòng người phiền muộn.

Một ngày lại trôi qua như thế, đêm nay Tổ Tổ ngủ rất an ổn. Sáng hôm sau cô tỉnh dậy rất sớm để đi làm, cô đang mơ màng thì đột nhiên cảm xúc bị thương không cách nào áp chế được dâng lên? Vì sao cô lại bị thương, có phải do cô đánh mất đứa bé, vì hôn nhân này khiến cho cô khổ sở.

Cô ngồi trên giường hoảng hốt một lúc lâu rồi mới nhận ra trong phòng còn có thêm một người, Sở Lăng Xuyên đứng bên cạnh tủ quần áo, anh chỉ mặc mỗi một cái quần lót.

Quần áo thì rơi đầy trên mặt đất, trên giường cũng có vài bộ của anh, căn phòng vô cùng bừa bộn, rốt cuộc thì Sở Lăng Xuyên đang làm gì vậy?

Tuy cô rất tò mò nhưng cũng không muốn hỏi, cô ngồi dậy chuẩn bị rời giường, Sở Lăng Xuyên nhận ra Tổ Tổ tỉnh lại, anh xoay người nhìn cô, sai bước ngồi bên giường hôn nhẹ lên môi cô: “Bà xã, em dậy rồi à?”^uyen^[dd.lqd]

Ặc, Tổ Tổ sững sốt, anh rất ít khi gọi cô là bà xã, chỉ gọi là bảo bối hay vợ, sao hôm nay lại thay đổi đột ngột, mà dáng vẻ này của anh có chút nào giống như vợ chồng chuẩn bị ly hôn chứ, có phải sau khi anh đáp ứng xong lại đòi ý rồi hay không?

“Anh.....” Cô có chút do dự, nhưng vẫn không nhịn được hỏi anh: “Ngày hôm qua anh đã nói gì vẫn nhớ chứ?”

Đôi mắt Sở Lăng Xuyên thâm trầm, nhưn mảy, hình như không hiểu lời Tổ Tổ nói, lại còn cố ý hỏi: “Ngày hôm qua nói cái gì?”

“Anh nói,... nghỉ phép kết thúc... chúng ta sẽ... ly hôn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ sớm bị ưu thương và cô đơn bao phủ.

“Anh đã nói thì sẽ giữ lời.” Sở Lăng Xuyên cố nén đau xót, nhếch môi cười khổ sở, cô lại gấp như vậy, chỉ muốn phân rõ giới hạn với anh, lại còn sợ anh đổi ý.

“VẬY... Chúng ta nên kéo giãn khoảng cách thì hơn.” Theo cách nghĩ của Tổ Tổ, nếu xác định muốn ly hôn thì nên cách xa nhau, không nên như hiện tại, anh cứ hôn cô như vậy thì làm sao được tính là bình thường được.

Hơn nữa, cô không muốn đắm chìm trong sự dịu dàng và yêu chiều của anh, như vậy sẽ càng khiến cô thêm khổ sở và mâu thuẫn.

Đáy lòng của Sở Lăng Xuyên nhói lên một cái, mạnh mẽ ôm cô vào ngực, hung hăng hôn một lúc mới nói: “An Nhục Tổ, em phải hiểu được, chỉ cần chưa ly hôn chúng ta vẫn là vợ chồng chính thức, giữa vợ chồng thì không có chuyện cách xa nhau.

Được rồi, anh nói đều có lý, cô không nói lại anh nên dứt khoát im lặng, đứng dậy đi vệ sinh. Khi cô đi ra khỏi phòng vệ sinh, Sở Lăng Xuyên đang cầm một cái áo T-shirt đen, tay kia cầm một cái quần trắng, hỏi cô: “Bộ này thế nào?”

Tổ Tổ miễn cưỡng nhìn, thuận miệng nói qua loa: “Tạm được.”

Chân mày Sở Lăng Xuyên cau lại, “Cái gì là tạm được, chỉ có được và không được, tạm được chính là không được.” Anh lại vớt quần áo trên mặt đất rồi tiếp tục tìm, đưa lưng về phía Tổ Tổ nói: “Điểm tâm làm xong rồi, em đi ăn trước đi.”

Tổ Tổ không để ý đến anh nữa, đi ra ngoài dùng bữa sáng, cô vừa mới ăn được mấy miếng thì Sở Lăng Xuyên xuất hiện, trên người anh mặc một cái áo cộc màu xanh kết hợp với cái quần dài, nghênh ngang xuất hiện hỏi cô: “Bà xã, như thế này thì sao?”

“Không được!” Tổ Tổ cho anh hai chữ rồi tiếp tục cúi đầu ăn com, Sở Lăng Xuyên rời đi như con gió, chỉ chốc lát sau lại thay một bộ mới rồi hỏi cô như thế nào.

Thật ra thì quần áo của Sở Lăng Xuyên rất ít, bởi vì đa số thời gian đều mặc quần trang, đồ trong tủ toàn bộ là đồ cũ trước kia của anh, có một ít là cô tiện tay mua khi đi dạo phố, vẫn treo trong ngăn kéo, chưa từng mặc qua.

Cô vốn không có hứng thú để ý đến anh, nhưng nhìn anh mỗi lần thay quần áo xong ngày càng lòi thòi lếch thếch, lần lượt hỏi cô mặc như thế nào.

Tổ Tổ thật hoài nghi có phải anh cố ý hay không, trước kia anh đều không quá chú trọng những thứ như thế này, tùy tiện mặc một bộ vào đều cảm thấy có khí thế, dù sao vóc dáng anh cũng rất tốt, vậy mà hôm nay lại làm cho cô thật phiền.

Cô ăn điểm tâm xong rồi đi thẳng vào phòng ngủ, anh cũng lẻo đẻo theo sau. Tổ Tổ nhặt hết quần áo anh vứt lung tung nhét vào ngực anh, sau đó đi tìm quần áo của mình để chuẩn bị đi làm, cô sắp trễ giờ rồi.

Sau khi cô thay quần áo xong, đi ra đã thấy Sở Lăng Xuyên thay xong đồ mới.

Một cái áo T-shirt trắng lộ ra lồng ngực màu đồng rắn chắc, phom áo ôm sát theo đường cơ thể, nổi bật lên bắp thịt cuộn cuộn, thêm một cái quần dài màu vàng nhạt lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp.

Một bộ quần áo đơn giản như vậy mặc trên người anh trở nên đẹp bất ngờ, đúng là vóc dáng trời sinh, anh mặc cái gì vào cũng đều dễ nhìn.

Hai tay anh bối rối không biết để đâu, cúi đầu xem lại bản thân, rồi lại hỏi Tổ Tổ: “Bà xã, như thế nào, anh có đẹp trai không?”

Tổ Tổ bất đắc dĩ nhìn, “Xấu muốn chết.” Cô nói xong liền cầm túi xách đi ra ngoài.

“Giữ chứ? Em chê anh?” Sở Lăng Xuyên vội vàng cầm chìa khóa đi theo, trước khi đi còn không quên soi gương lại lần nữa, anh hét to: “Bà xã, thì ra anh đẹp trai như vậy, tại sao em lại nói anh xấu?”

Tổ Tổ bất lực trước sự tự luyến của anh, cô không nhịn được hỏi: “Tại sao ư?”

Tổ Tổ không nói nổi, cô cảm thấy hôm nay anh rất buồn cười, vốn là tâm tình phải lo lắng suy sụp nhưng lại hoàn toàn không phải.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, anh giúp cô cầm túi xách, từ thang máy đến bãi đậu xe vẫn một mực ôm cô, mở cửa xe cho cô rồi mới lên sau.

Trên đường đưa Tổ Tổ đi làm, thỉnh thoảng Sở Lăng Xuyên sẽ nói gì đó, Tổ Tổ chỉ đáp vài lời tượng trưng, còn đa số là trầm mặc, đáng vẻ buồn bực, đôi mắt ảm đạm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi cô thấy ven đường có người ôm đứa trẻ, cô cứ ngây ngốc nhìn theo cho đến khi không thấy nữa mới thu hồi tầm mắt, sau đó nhắm mắt lại giả bộ nghỉ ngơi để không nhìn thấy những gì ở bên ngoài nữa. Về mặt Tổ Tổ biến hóa ít nhiều Sở Lăng Xuyên đều có thể cảm nhận được, anh biết tâm tư cô, nói khô của cô, thế nhưng anh không có cách nào thay thế, cũng không thể giảm bớt chúng.

Tim anh sao có thể không đau, sao có thể không tức giận, đứa bé của hai người cứ như vậy mà mất đi, thật sự anh có chút hận mẹ mình.

Sau khi đưa Tổ Tổ đi làm, Sở Lăng Xuyên đến một quán trà ngồi đợi, sáng nay anh có hẹn Thiệu Minh Thành và La Vĩ Khôn gặp nhau.

Mọi người mấy ngày không gặp, tay bắt mặt mừng rồi mới ngồi xuống trò chuyện, La Vĩ Khôn cười nói: “Em nói này anh Xuyên, anh không làm người mẫu thật đáng tiếc, nếu anh muốn chuyển nghề, đến công ty em làm người phát ngôn.”

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, Thiệu Minh Thành lại tiếp lời: “Được rồi, nếu muốn anh ấy chuyển nghề, trừ khi là cấp trên ra lệnh, anh ấy tự chuyển có lẽ mặt trời mọc phía tây rồi.”

Sau khi nhân viên mang nước lên, La Vĩ Khôn bảo họ đi chỗ khác, anh không thích lúc nói chuyện có người ở bên cạnh nghe thấy.

Hai người trêu ghẹo nhưng chẳng thấy Sở Lăng Xuyên thay đổi sắc mặt, La Vĩ Khôn vội thu liễm, bắt đầu nghiêm chỉnh lại: “Anh và chị dâu thế nào, làm lành chưa?”

Sở Lăng Xuyên trầm mặc chốc lát rồi nói: “Cô ấy đề cập đến ly hôn.”

“Cái gì?” Thiệu Minh Thành nhũn mảy, nhớ lại tính khí thối tha của Sở Lăng Xuyên liền hỏi: “Bởi vì không có đứa bé nên anh lại nói gì sao? Tình huống như thế khẳng định chị dâu hết sức đáng thương, ngay cả em cũng cảm thấy đồng tình.”

Một người đàn ông như anh nói không thất vọng, không oán giận thì không phải, chị ấy bộc phát tính khí cũng không có gì lạ.

Anh cũng đừng nóng nảy, chị dâu nói ly hôn anh lại vỗ bàn nói ly thì ly sao. Bây giờ tất cả anh phải nghe chị ấy, cố gắng kìm nén tính khí thối tha của mình lại, để cho chị ấy quên dần đi chuyện không vui, về sau khẳng định mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió.”

“Thật sự muốn ly hôn? Không phải giận dỗi?” La Vĩ Khôn có chút giật mình, bởi vì tình cảm của Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ rất hạnh phúc, ngọt ngào, nhất là Sở Lăng Xuyên, anh xem Tổ Tổ như bảo bối, anh không thể tin hai người thật sự sẽ ly hôn. ^uyen^[dd.lquodnn]

Anh lắc đầu, “Em cảm thấy chuyện này không giống tác phong thường ngày của chị dâu. Anh Xuyên, anh hãy thành thật nói xem, có phải bị chị dâu bắt được nhược điểm rồi?”

Sở Lăng Xuyên tức giận: “Anh con mẹ nó còn thuần khiết hơn so với giấy trắng. Chuyện này tất cả là do mẹ anh, bỏ đồ có hại vào thức ăn của Tổ Tổ khiến đứa bé... Anh đều không biết đến sự hiện hữu của nó, vậy mà nó cứ thể ra đi khi mới được một tháng...”

Sở Lăng Xuyên không nói được nữa, tay cầm ly trà đã nổi hết gân giống như muốn bóp nát cái ly vậy. Ở trước mặt Tổ Tổ anh luôn tỏ ra kiên cường, nhưng giờ phút này, tất cả thống khổ và sự yếu ớt đều bộc lộ ra ngoài.

Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn không biết nói cái gì cho phải, chỉ đành vỗ vai anh mà an ủi, La Vi Khôn thở dài: “Anh, đừng buồn nữa, cái gì bỏ lỡ thì cũng không lấy lại được, bây giờ điều quan trọng hơn là chăm sóc vợ mình.”

Thật ra thì ai cũng hiểu bây giờ Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ rơi vào tình trạng bế tắc, nếu muốn buông bỏ mọi hiềm khích là rất khó.

Thiệu Minh Thành hỏi: “Bây giờ anh định làm thế nào? Đồng ý ly hôn sao?”

Sở Lăng Xuyên lấy tay bóp trán, khôi phục tinh táo, “Anh bây giờ chỉ có thể ổn định cô ấy trước đã, chờ nghỉ phép kết thúc mới nói đến chuyện ly hôn, nếu như lúc đó cô ấy vẫn không thay đổi ý định thì...”

La Vi Khôn cắt đứt lời nói của Sở Lăng Xuyên, “Cố gắng lên, anh, có gì cần anh em giúp thì cứ nói một tiếng.”

Thiệu Minh Thành phì cười: “Đúng là mỗi nhà mỗi cảnh.”

Sở Lăng Xuyên hỏi: “Cậu và Tiểu Nhiên sao rồi?”

“Như thế nào?” Thiệu Minh Thành cười khổ, “Em bỏ đám cưới để cùng cô ấy kết hôn, nhưng cô ấy không chịu, em chưa từng thấy qua cô gái nào cố chấp như vậy. Sao em lại trêu chọc một cô gái như vậy cơ chứ.”

Bây giờ đến lượt Sở Lăng Xuyên vỗ bả vai Thiệu Minh Thành, đồng thời nhắc nhở anh, “Mặc Tiểu Nhiên không phải người phụ nữ bình thường, cô ấy không cần hôn nhân, cũng không cần cậu phụ trách, thứ cô ấy cần chính là tình yêu của cậu.”

La Vi Khôn tiếp tục bỏ đá xuống giếng, “Tôi xem như cậu tự là tự chịu, ban đầu là người ta đưa đến tận cửa thì không cần, lại đi hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, thậm chí còn chuẩn bị kết hôn.”

Bây giờ nói kết hôn với Tiểu Nhiên bảo sao cô ấy không đồng ý, chín mươi phần trăm là vì đứa bé, Tiểu Nhiên kiêu ngạo như vậy, căn bản cô ấy không cần.”

“Hai người cùng phe à?” Thiệu Minh Thành nhủ thầm, “Cô ấy muốn tình yêu thì em cho cô ấy, em đã nói em yêu cô ấy, cưới cô ấy không phải vì đứa bé, nhưng cô ấy không chịu tin, cảm thấy tất cả lời em nói đều là giả dối.”

Bởi vì em đã từng một lần làm cô ấy mất niềm tin, cho nên dù bây giờ có làm gì thì đều là có mục đích, đều là không đúng trong mắt cô ấy. Bây giờ em chỉ muốn đập đầu chết quách đi cho rồi.”

La Vi Khôn cười, “Cái này gọi là một lần rắn cắn cả đời sợ rắn. Có lẽ cô ấy sợ mình sẽ bị tổn thương lần nữa nên cố gắng cách xa cậu một chút. Bây giờ cố gắng mà cưới Tiểu Nhiên về, cô ấy chắc chắn yêu cậu.”

Thiệu Minh Thành cho La Vi Khôn một đám, “Cậu đừng có ngồi đó mà cười tôi, La Vi Khôn, lo mà nắm chặt lấy Hàm Hàm, đến lúc bỏ qua lại hối hận không kịp. Đợi đến lúc ngồi mà khóc đi.”

La Vi Khôn lại bộ dáng không vội vã, “Lo gì, không đến 35 anh đây tuyệt đối không kết hôn, bây giờ mọi chuyện đều trong lòng bàn tay, người phụ nữ của mình làm sao để chạy được.”

“Nếu ở chung một chỗ thì liệu mà đối xử tốt với người ta, không phải ai muốn ở với nhau cũng được đâu.” Sở Lăng Xuyên nói xong đứng dậy, “Được rồi, hai người cứ tiếp tục trò chuyện, anh có việc, đi trước.”

“Bây giờ là mấy giờ, gấp cái gì?”

Sở Lăng Xuyên bị giữ lại, anh giải thích, “Buổi trưa còn phải về làm cơm cho bà xã.”

“Không phải thế chứ, cho dù như thế nào đi nữa cũng không cần làm như vậy.” Sở Lăng Xuyên như vậy La Vi Khôn cảm thấy không nhận ra, đưa cơm sao, anh cảm giác chỉ có phụ nữ mới làm chuyện này, có đánh chết anh cũng không làm chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Không Cho Anh Hy Vọng 2

Editor: Uyên Uyên & Thanh Trúc

Sắc mặt của Sở Lăng Xuyên càng âm trầm hơn, “Có lẽ về sau cũng không còn cơ hội làm, tôi đi đây.” Anh giống như đang nói với chính mình, chào hỏi hai người bạn rồi xoay người, bước nhanh rời đi.

Thiệu Minh Thành nhìn theo bóng lưng Sở Lăng Xuyên, “Nếu như mà tôi nấu cơm cho Tiểu Nhiên liệu cô ấy có cảm động không? Sau đó có cho tôi sờ bụng cô ấy một cái không?”

La Vi Khôn không nhịn được lườm Thiệu Minh Thành, thật là, “Nếu như cậu tự mình làm một bữa cơm thịnh soạn thì có lẽ ôm cô ấy ngủ cũng không sao.”

“Bốp” La Vi Khôn vỗ bả vai Thiệu Minh Thành một cái, “Anh em tốt, cảm ơn đã nhắc nhở, bây giờ tôi lập tức đi làm, cậu cứ từ từ mà uống...”

Thiệu Minh Thành đi nhanh như con gió, La Vi Khôn buồn bực, bây giờ ở lại đây một mình làm gì, mấy người này, đi tính tiền vậy.

La Vi Khôn vốn định về nhà, nhưng suy nghĩ những chuyện mà Sở Lăng Xuyên và Thiệu Minh Thành làm, anh không thể thua bọn họ được.

Anh gọi điện thoại cho người giúp việc trong nhà làm sẵn một phần cơm để mang đi, hành động quái dị này của anh khiến người giúp việc hết sức buồn bực, tuy nhiên cũng không hỏi nhiều.##đi...emndank\$[n]

Làm xong cơm trưa, đặt cẩn thận vào hộp giữ nhiệt, La Vi Khôn trở về đúng lúc rồi cầm đi, anh lái xe đến cổng công ty Hàm Hàm chờ cô.

Chờ đợi có chút nhàm chán, anh nhìn xung quanh lại phát hiện Hàm Hàm đi ra, còn cười vô cùng xán lạn, chẳng lẽ tâm ý tương thông, anh ngồi thẳng người muốn xuống xe, lại có một người đàn ông ở bên ngoài đưa đồ ăn cho Hàm Hàm.

Hàm Hàm vừa nói vừa nhận lấy, hai người còn chọn một ghế đá ở gần đó ngồi xuống.

La Vi Khôn nổi giận, người đàn ông này là ai? Người phụ nữ của anh khi nào thì đến phiên người khác đến phục vụ, mẹ nó, hộp giữ nhiệt cũng không thêm cơm, trực tiếp mở cửa xuống xe, đi đến trước mặt Hàm Hàm.

Hàm Hàm đang chuẩn bị ăn thì cảm giác có một bóng đen che khuất, cô ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt như băng bó của La Vi Khôn, cô sùng sốt một chút, vì sao anh lại ở đây?

“Sao anh lại đến đây?”

Người đàn ông bên cạnh cũng đứng lên hỏi: “Vị này là?”

La Vi Khôn nhíu mày, rất nghiêm túc nói: “Tôi là bạn trai Hàm Hàm, anh là ai?”

Không đợi người đàn ông kia nói chuyện, Hàm Hàm đã trả lời một cách khó chịu: “Anh ấy là bạn tôi, sao nào?”

“Tôi còn có việc đi trước. Hàm Hàm, gần đây dạ dày em không khỏe, đừng ăn lạnh.” Người đàn ông kia rất dịu dàng, còn dặn dò lại hai lần rồi mới xoay người rời đi.

La Vi Khôn lập tức giật lấy thức ăn trong tay cô ném vào thùng rác. Hàm Hàm thực sự bị chọc giận rồi, nhưng vẫn bị anh lôi lên xe, cô nổi giận hét lên: “La Vi Khôn, anh có ý gì, sao lại ném cơm trưa của tôi! Anh muốn tôi đói chết à?”

“Cơm không thể ăn lung tung có biết không hả?” La Vi Khôn giận dữ nói, nhét hộp giữ nhiệt vào tay cô, “Ăn đi, mang cho em, là đồ em thích ăn.”

“Tôi với anh có quan hệ gì mà mang cơm cho tôi.” Mặc dù trong lòng Hàm Hàm kinh ngạc, nói cô không cảm động là giả, tuy nhiên cô vẫn nhét đồ lại vào tay anh, xoay người mở cửa xuống xe, nhưng cô lại bị La Vi Khôn kéo lại, “Cái người phụ nữ không biết điều này.”

La Vi Khôn lập tức cho xe chạy về nhà mình, Hàm Hàm muốn xuống xe lại bị anh bắt lấy, được lắm, không ăn cơm anh đưa, vậy thì anh ăn cô luôn.

Lúc hàm Hàm bị La Vi Khôn đưa đi, Tổ Tổ vừa lúc đến thời gian nghỉ trưa, đang định đi ăn cơm thì chuông điện thoại reo lên, là nhạc chuông dành riêng cho Sở Lăng Xuyên.

Do dự không biết có nên nhận hay không, nhưng tiếng chuông ‘vợ yêu nghe điện thoại, vợ yêu nghe điện thoại’ làm người khác chú ý, cô chỉ đành bấm nghe máy, “Alo? Có chuyện gì không?”

“Bảo bối, anh đang ở cửa chờ em, cho em 10 phút ra ngoài.”

Tổ Tổ nghe thấy thế, hơi nhíu mày, nghĩ một lát mới nói: “Không có chuyện gì thì em cúp máy đây, trời nóng quá, em không muốn ra đường, anh cũng về đi.”

“Chờ anh mấy phút.”

Sở Lăng Xuyên nói xong liền cúp máy, Tổ Tổ sững sốt, ý gì đây, anh định đi và sao? Cắt điện thoại di động, đi về phía cửa sổ thì thấy một chiếc xe jeep chạy nhanh vào.

What? Bác bảo vệ lại cho anh ấy đi vào? Lúc này Tiểu Chu cũng phát hiện, “Ồ, Tổ Tổ, chồng chị kia, hạnh phúc thật đấy. Vậy bọn em đi trước nha, chị cứ tự nhiên, ha.”

Các đồng nghiệp cười nói rồi đi, Tổ Tổ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe anh dừng ở lầu dưới, còn anh chạy vội vào đây, bóng dáng thoăn thoắt như một con báo săn mồi.

Một lát sau, Tổ Tổ nghe tiếng bước chân ở phía hành lang, lúc cô xoay người lại đã thấy bóng dáng cao lớn của anh, trong tay còn đang cầm hộp giữ nhiệt.

“Vội!” Sở Lăng Xuyên đi đến cạnh bàn làm việc của cô, bỏ đồ xuống, mở hộp ra, “Đói bụng không, anh mang cơm trưa đến cho em”

Cô nhìn mặt anh chây chây mồ hôi, theo làn da nâu rần rồi chảy xuống, cô không nhìn được móc khăn giấy ra lau cho anh, nhưng vừa mới nghĩ đến gì đó lại rụt tay lại, nhưng làm sao Sở Lăng Xuyên có thể buông tha, anh đưa mặt đến gần, “Nhanh lau cho anh.”

Cô bất động, nhưng anh bắt được tay cô lau lung tung mấy cái, rồi ấn cô ngồi xuống, “Ngồi đây, ăn cơm, nhìn xem anh mang gì cho em”

Sở Lăng Xuyên lấy hết đồ ra đặt trước mặt cô, nhét chiếc đũa vào tay cô, “Ăn đi, chờ em ăn xong anh sẽ đi.”

Trong lòng Tổ Tổ đang rất mâu thuẫn, rối rắm, khổ sở, đau lòng, chỉ cần nhìn thấy anh cô sẽ không cách nào quên được ngày hôm đó cô chỉ có một mình cô trên taxi và một người xa lạ

Cô nhìn anh sẽ nhớ đến mẹ anh, nếu như không phải bà ấy thì đứa bé đâu có mất, cô có thể tiếp tục chìm đắm trong sự dịu dàng của anh nhưng lại không có cách nào quên được mọi chuyện trong quá khứ.

Rõ ràng hai người bọn họ chỉ chừng mười ngày nữa là ly hôn, tại sao anh còn đối xử tốt với cô như vậy, là áy náy, hay là yêu? Anh nghĩ rằng dùng sự dịu dàng của mình để khiến cô hồi tâm chuyển ý hay sao?

Mặc kệ là vì cái gì cô đều không thể tiếp nhận nữa, anh làm càng nhiều cho cô thì trong lòng cô càng đau đớn. Anh đang dùng sự thống khổ và thâm tình của mình trói chặt lấy cô, khiến cho cô hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Nếu muốn ly hôn, cũng không cần cho anh hy vọng.

Tổ Tổ đang suy nghĩ miên man đến những chuyện kia, sắc mặt cũng tối hẳn đi.

Sở Lăng Xuyên nhìn dáng vẻ ngờ ngác của cô khiến anh rất đau lòng, anh không nhìn được đưa tay xoa đầu cô, “Bảo bối, cơm này nhìn có thể no sao?” Lúc này cô mới hoàn hồn, nhìn anh một cái, cúi đầu ăn cơm, cô hơi ngập ngừng một chút: “Em ăn đồ ở trường được rồi, anh đừng đem đến, ảnh hưởng không tốt.”

Sở Lăng Xuyên hình như không nghe thấy lời của cô, anh giả bộ hồ đồ, “Được rồi, ảnh hưởng không tốt gì chứ, em suy nghĩ nhiều rồi, ăn mau.”

Tổ Tổ quay đầu nhìn anh, có chút tức giận: “Em nói không cần là không cần, em không cần mang cơm đến, anh đừng làm loại chuyện nhảm chán này nữa.”

“An Nhượng Tổ, em giận anh, có ý chọc giận anh là không tốt, anh còn lâu mới bị lừa.” Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa cười, “Ngoan, ăn đi, nếu không anh sẽ ngồi đây không về.”

Đôi với sự vô lại của Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ hiểu rất rõ, cô để chiếc đũa xuống, khó chịu nói: “Sở Lăng Xuyên, anh biết không, ban đầu đều là mẹ anh mang cơm trưa hàng ngày cho em, quả thật khiến em thụ sủng nhược kinh, em nghĩ em sẽ nhất định hiểu thảo, đối xử tốt với bà ấy, nhưng kết quả...”

Em cảm thấy mình có thể tự chăm sóc bản thân được, không cần bất kì ai đưa cơm, bao gồm cả anh.” ##di...ennddafnlq\$N

Tổ Tổ chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện với anh, lời của cô nhất thời khiến anh im lặng.

Sở Lăng Xuyên chỉ cảm thấy giống như bị dao đâm, đau đớn không nói ra được, “Được, không mang, nhưng thức ăn đều đã lấy ra rồi, em cứ ăn trước đi.”

Cô cho rằng anh sẽ nổi giận, không ngờ, cô nói lời khắc nghiệt với anh như vậy, không nề mặt anh như vậy, thế nhưng anh một chút phản ứng cũng không có, giống như anh thay đổi thành người tốt, không có chút nào giống anh cả.

Tổ Tổ có thể tưởng tượng ra cuộc sống sau này giữa cô và anh, cô thì tràn ngập oán hận và khổ sở, nhất định sẽ không khồng chế được mà nổi giận, đả kích anh, mà anh bởi vì áy náy nên nhất định sẽ thận trọng lấy lòng cô. Như vậy không thể nghi ngờ là hai người đang tự tổn thương lẫn nhau.

Cô không nói thêm gì nữa, cúi đầu ăn cơm, trong lòng Tổ Tổ cực kì khó chịu, nói những lời tổn thương người khác, nhưng hận ý mãnh liệt cứ thế mà đến

khiến cô mất đi lý trí mà nặng lòng với anh.

Cô ăn cơm, ra sức ăn cơm, cô không muốn mình trở thành một người phụ nữ độc mồm độc miệng, cũng không muốn làm tổn thương anh, cho nên cô sẽ cố gắng quản tốt cái miệng của mình.

Tổ Tổ ăn rất nhanh, anh không nói một lời mà lặng lẽ thu dọn đồ thừa, trước khi đi anh hỏi: “Tan việc có cần anh đến đón hay không?”

“Không cần, em tự bắt xe về.”

“Được, tùy em.” Sở Lăng Xuyên nói xong đi luôn, tâm tình của cô như rót xuống hố nước sâu, không biết sẽ cuốn cô đi đến chỗ nào.

Còn Mạc Tiểu Nhiên thì nói Thiệu Minh Thành mặt dày mày dạn sử dụng phòng bếp của cô nấu cơm, xem chút nữa thì đốt cả phòng bếp, thậm chí còn không biết bật máy thông gió.

Tổ Tổ nghĩ thầm, ba người đàn ông này cùng nhau làm chuyện kinh thiên động địa, Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn nhân phẩm quá kém, làm chút chuyện tốt cũng bị hoài nghi thành xấu.

Sau khi tan việc, Tổ Tổ và đồng nghiệp cùng nhau ra khỏi trường học, trong lúc cô đang đứng bắt xe thì một bóng người xuất hiện trước mặt, lại còn là một người cô không muốn nhìn thấy nhất, Tô Tuệ Vân.

Tổ Tổ cũng không muốn để ý đến người phụ nữ này, cô ta đến đây khẳng định không có chuyện gì tốt, thế nhưng cô càng không để ý không có nghĩa là người ta sẽ bỏ qua cho mình, Tô Tuệ Vân trực tiếp đến trước mặt cô cười nói: “Làm gì mà tránh tôi như vậy, sợ tôi sao?”

“Cô đừng tự đề cao bản thân như vậy.” Tổ Tổ bỏ qua cô ta đi về phía trước, Tô Tuệ Vân lại chạy theo đi song song với cô, tay đề trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Cái này trả cô.”

Tổ Tổ nhìn cái bật lửa quân dụng quen thuộc trong tay cô ta, trên đó còn có hình dán ảnh cô và Sở Lăng Xuyên, nếu cô nhớ không lầm... trong một lần đến thăm anh đã đưa cho anh cái này, nhưng tại sao bây giờ nó lại ở trong tay Tô Tuệ Vân.

Tâm tình của cô xuống dốc, bước chân cũng không dừng lại, không biết vì sao cô lại vẫn quan tâm như thế, đồ cô đưa cho anh lại có thể nằm trong tay người phụ nữ khác, “Tại sao cô đến đây?”

Tô Tuệ Vân vẫn mỉm cười như cũ, “Lần trước Lăng Xuyên làm rơi ở chỗ tôi, vốn muốn trả lại cho cậu ấy nhưng đã hơn hai mươi ngày rồi không liên lạc được, tôi trả cho cô cũng giống như trả cho cậu ấy thôi.”

Tổ Tổ không phải người ngu, dĩ nhiên cô biết chuyện mang bật lửa trả lại cho mình là do thù hận để phá hư tình cảm của cô và Sở Lăng Xuyên, thật ra thì cũng không cần, vì cô và anh cũng sắp kết thúc, chỉ là cô thật sự không thích cái dáng vẻ phách lối, lấy chuyện phá hoại gia đình người ta là đương nhiên của cô ta.

“Anh ấy có bệnh ưa sạch sẽ, đồ đã bị cô giữ nhiều ngày như vậy rồi sao anh ấy có thể dùng. Tôi thấy cô nên giữ lại để sử dụng thì hơn.”

Cô không để ý đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh của Tô Tuệ Vân, trực tiếp đi thẳng, cô ta bây giờ mới phát hiện ra An Nhược Tổ mắng chửi người không hề thô tục mà chỉ mang theo sự coi thường.

Tổ Tổ vốn định bắt xe về, nhưng bị Tô Tuệ Vân làm ảnh hưởng như vậy tâm tình cũng không tỉnh táo, càng không muốn nhìn thấy Sở Lăng Xuyên.

Một con ruồi như Tô Tuệ Vân, một... Để cho cô rơi vào địa ngục, ý nghĩ chìm đắm trong sự khổ sở về Triệu Đình Phương, chỉ muốn trốn tránh, chỉ muốn kết thúc thật nhanh hôn nhân này.

Mặc dù cô tự nhắc mình là bản thân muốn ly hôn với Sở Lăng Xuyên, không cần để ý đến người phụ nữ có ý đồ xấu như Tô Tuệ Vân, nhưng cô vẫn không nhịn được nhớ về hai mươi ngày trước cô ta gặp Sở Lăng Xuyên, mà khi đó đã rất lâu rồi cô chưa gặp được anh, đại khái là khoảng thời gian cô mất đi đứa bé.

Trong lòng cô lập tức thấy khó chịu, mặc dù biết anh và cô ta không có gì, nhưng bộ dạng Tô Tuệ Vân cầm bật lửa trả cô càng khiến cô thêm hận Sở Lăng Xuyên, hình như anh không mang lại cho cô thứ gì tốt, mà chỉ có đau đớn và khổ sở.

Nhà cũng không muốn về, cô bắt xe chạy thẳng về chỗ cha mẹ để ổn định tâm tình, ở cùng anh chỉ khiến cô càng cảm thấy uất ức hơn mà thôi.

Bởi vì tinh thần quá mức hoảng hốt, cô quên không bảo xuống xe, cho nên lại phải vòng lại một lượt, sau khi xuống xe chính cô tự khinh bỉ đầu óc mình một trận, rồi đi về phải chung cư.

Cô vừa mới đến cửa nhà thì thấy “Soái ca” đang đứng trước cửa nhà, “Ah? Làm sao mày lại chạy ra ngoài, “Soái ca”, có nhớ chị không? Mày đến nghênh đón chị về nhà sao, đi thôi.”

Tổ Tổ sờ đầu nó, đi về phía thang máy, “Soái ca” rất tự giác theo sau, một người một chó cùng đi, “Soái ca” một mực vẫy đuôi, có thể nhìn ra được nó rất vui vẻ.

Lên đến nhà, Tổ Tổ vừa nhấn chuông thì mẹ cô đã lập tức ra mở cửa, cô giang hai tay ôm lấy bà: “Mẹ, con nhớ mẹ lắm, ba đâu ạ?”

“Ồ thư phòng đấy.” Lý Nguyệt Hương đi trước vào nhà, Soái ca chạy vào trong nhà vệ sinh cọ lên móng vuốt cho sạch, Tổ Tổ vừa đổi giày vừa hỏi: “Mẹ, sao Soái ca lại chạy xuống kia?”

Lý Nguyệt Hương cười nói: “Nó mở cửa đấy.”

“A? Thật giỏi, còn biết tự mở cửa.” Tổ Tổ cảm thấy tò mò, lúc này Soái ca chạy từ nhà vệ sinh ra, Tổ Tổ chỉ cửa, “Soái ca, mở cửa, mở cửa.”

Tổ Tổ làm động tác mẫu, Soái ca rút cuộc hiểu ý, nó chạy đến cửa, nhảy người lên nhấn nút một cái cửa đã được mở ra, sau đó nó khôi phục lại dáng bình thường, nhìn về phía Tổ Tổ vẫy đuôi rồi rít.

Tổ Tổ ngây người, cười khen, “Soái ca thật giỏi, một lát nữa chị thưởng cho cái xương lớn.”

Cô đang muốn đi thư phòng gặp cha thì cửa thư phòng đã mở, một bóng người cao lớn bước ra, mắt cô tròn lên, người này không ai khác chính là Sở Lăng Xuyên bị cô tức giận đuổi đi lúc trưa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Vui Sướng Một Ngày 1

Editor: Uyên Xum

Thanks để ủng hộ truyện nhé các bạn ^^

Tổ Tổ lúc này đang lo lắng, còn Sở Lăng Xuyên cứ tỏ ra tự nhiên, không chút khách khí ôm cô, thân thiết nói: “Bảo bối, em về rồi à, mệt không, cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

“Đi rửa tay để ăn cơm.” Giọng nói của Lý Nguyệt Hương từ phòng bếp vọng ra, An Quốc Đống cũng bước ra khỏi thư phòng “À, con gái đã về rồi, sao lại trễ như vậy?”

“Con bị kẹt xe trên đường, để con đi rửa tay.” Tổ Tổ tránh khỏi cái ôm của Sở Lăng Xuyên, đi vào phòng ngủ, anh xoay người nhìn cha vợ một cái rồi cũng lặng lẽ theo cô. An Quốc Đống lắc đầu cười, đi vào phòng bếp.

“Sao anh đến nhà em?” Tổ Tổ giật lại khăn bông, tức giận hỏi, cô nghĩ đến Tô Tuệ Vân, lửa giận càng lớn hơn, nhìn thấy anh kiểu gì cũng rất ngứa mắt.

“Anh đến làm công tác tư tưởng với ba mẹ.” Thật ra thì anh biết tâm lý Tổ Tổ, buổi trưa cô không muốn thấy anh, nói không chừng đến tối cũng không về nhà, đây là anh thử vận khí, tùy tiện đến thăm cha mẹ cô, đúng như anh đoán cô đúng là về đây.

“Nói chuyện gì?” Có lẽ bởi vì bị Tô Tuệ Vân kích thích, có lẽ chuyện anh chạy đến nhà cô quá khả nghi, hai người nhìn nhau chẳng nói gì, không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Sở Lăng Xuyên vò đầu, “Không phải nói chuyện ly hôn sao, lúc đầu ba mẹ cũng hết sức tức giận, nhưng mà bây giờ cũng đã đồng ý rồi.”

“Cái gì? Anh dám nói chuyện chúng ta ly hôn cho ba mẹ?” Tổ Tổ hét lên, cô cũng không biết rốt cuộc cảm xúc trong lòng mình là như thế nào, đột nhiên anh tích cực như vậy khiến cô có chút... khổ sở. Khổ sở? Cô khổ sở cái gì, không phải chính cô muốn ly hôn ư? Bây giờ khổ sở cái gì?

Tổ Tổ thích ứng rất nhanh, cô phát hiện có chút gì đó không đúng, thử dò xét anh, “Anh thật sự nói rồi, tại sao, ba mẹ em nói thế nào?”

“Ba mẹ nói, anh không phải là một người chồng xứng đáng, luôn làm tổn thương em, lần này khiến em hoàn toàn thất vọng, mặc dù em tha thứ cho anh nhưng anh cũng không có cách nào tự tha thứ cho bản thân mình.

Khi em mang thai anh không thể chăm sóc tốt... khi em chịu đựng đau đớn thì không có biện pháp chia sẻ cùng em, khi em cần anh cũng không thể bên cạnh.

Khiến em thất vọng với anh, với hôn nhân, với cái gia đình này. Những chuyện này là lỗi của anh, anh cũng cảm thấy rất thất vọng về bản thân mình... Hơn nữa anh thiếu nợ em quá nhiều, cả đời này e rằng cũng không thể bù đắp cho em được.

Ba nói rất đúng, anh là một quân nhân tốt, nhưng không phải là người đàn ông tốt, càng không phải là người chồng tốt. Và lại anh cũng tự thấy mình không xứng làm một người chồng, không xứng có được một người vợ tốt như em, người như anh, thì không nên kết hôn, cho nên, anh suy nghĩ thông suốt rồi, anh cũng hiểu, ly hôn đối với anh và em mà nói... đều tốt.”

Tổ Tổ cắn răng không lên tiếng, nghe anh nói mà lòng cô chua xót, đau đốn, đôi mắt đã đỏ hoe, Sở Lăng Xuyên nhìn cô, trầm mặc một chút rồi tiếp tục:

“Kết hôn lâu như vậy anh cũng chưa từng chung sống thật tốt với em, không ngờ còn có thể cùng em vui vẻ mấy ngày trước khi ly hôn. Chúng ta sắp ly hôn rồi, anh có một thỉnh cầu cuối cùng, hy vọng em đáp ứng.”

Tổ Tổ cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh, trước mắt đã một mảnh mờ hồ, nội tâm ần ần đau đốn, Sở Lăng Xuyên ở phía sau gọi cô, “Bảo bối.”/ diendannl"quy,do,,n

Cô dừng bước, không quay đầu lại, cũng không tiếp tục đi về phía trước, cả người đứng im bất động, giọng nói có chút buống bình: “Yêu cầu gì, anh nói đi....”

Sở Lăng Xuyên nhìn tấm lưng gầy gò của cô, liều mạng dựa sát vào cô, ôm thật chặt từ phía sau: “Không phải yêu cầu, mà là thỉnh cầu, anh xin em, trước khi chúng ta chia tay, để cho anh được cưng chiều, yêu thương em, được không?”

Nước mắt của Tổ Tổ cuối cùng cũng không khống chế mà rơi xuống như mưa, cô đẩy tay anh xông ra ngoài, đến gian phòng của cha mẹ khóa trái cửa, nhào lên giường trùm chăn gào khóc.

Cô giống như bị đè nén, uất ức, khóc vô cùng đau lòng, Sở Lăng Xuyên đứng trước cửa phòng, giờ tay định gõ nhưng cuối cùng buông tay xuống.

Lúc này Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng từ phòng bếp đi ra, nghi ngờ nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, ba An nổi nóng, “Tiểu tử thôi, dám ở trong nhà của tôi mà khi dễ con gái tôi à?”

Lý Nguyệt Hương sùng sốt, bà nổi giận, đánh mấy cái vào tay Sở Lăng Xuyên, “Làm sao con lại khiến con gái ta khóc như vậy, chuyện gì đã xảy ra?”

Sở Lăng Xuyên đứng đàng hoàng ở đó, đúng bộ dạng của người làm sai, Lý Nguyệt Hương đi đến gõ cửa, bà nóng nảy gọi: “Con gái bảo bối, đừng khóc, con vừa mới khỏe lại, khóc khiến mắt không tốt.”

“Chìa khóa, chìa khóa đâu?” An Quốc Đồng gấp gấp đi tìm chìa khóa mở cửa, Lý Nguyệt Hương vội vàng xông vào, đến bên cạnh Tổ Tổ, “Đừng khóc, con khóc làm mẹ đau lòng lắm.”

An Quốc Đồng cũng đứng cạnh giường, giọng nói có chút tức giận: “Xem ra hôm nay tôi không giáo huấn tiểu tử thôi kia là không được.”

Nghe thấy An Quốc Đồng muốn xử lý Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ chui đầu từ trong chăn ra, giọng nói còn mang theo tiếng nức nở: “Anh ấy không có khi dễ con.”

An Quốc Đồng dừng động tác, ông và mẹ An liếc mắt nhìn nhau, cũng mừng thay Sở Lăng Xuyên, xem ra là con bé vẫn còn cảm tình, Lý Nguyệt Hương có ý hỏi: “Vậy con khóc cái gì?”

Tổ Tổ ngồi dậy, lấy tay gạt lệ, rõ ràng cô bị lời nói của Sở Lăng Xuyên làm cho khó chịu cho nên mới khóc, nguyên nhân ly hôn chỉ chiếm một nửa. Cô mạnh mẽ nói: “Anh ấy đồng ý ly hôn với con rồi, về sau con không cần đau khổ nữa, con muốn được giải thoát, con rất vui mừng.”

Mọi người nghe xong đều trầm mặc, Lý Nguyệt Hương phá vỡ: “Đều đi ăn cơm!”

Cơm tối diễn ra trong bầu không khí ngột ngạt, sau khi ăn xong, Sở Lăng Xuyên kiên trì mang Tổ Tổ về nhà, về đến nhà, cả hai người đều không nói một lời.

Tổ Tổ vệ sinh cá nhân xong cũng nằm lên giường nghỉ ngơi, cô cảm điều khiển ti vi tìm kênh phim, Sở Lăng Xuyên từ bên ngoài vào trực tiếp tắt đi, “Bây giờ em phải bảo vệ mắt, cố gắng nhìn mấy ngày.”

Tổ Tổ chưa ly hôn với anh nên hai người vẫn chung một phòng, anh trèo lên giường vén chăn chui vào, nhìn người phụ nữ bên cạnh, anh tự tay tắt đèn, cả gian phòng liền rơi vào bóng tối.

Giữa hai người vẫn giữ khoảng cách, cô đưa lưng về phía anh, nằm sát mép giường, mới bắt đầu vẫn bình an vô sự, nhưng không bao lâu, Sở Lăng Xuyên bắt đầu không thành thật.

Anh lơ đãng lật người, khéo léo ôm lấy cô, chân anh còn gác lên cả người cô, lồng ngực rắn chắc dán sát vào lưng cô, chóp mũi của anh đều là hương thơm của cô, thân thể mềm mại trước ngực khiến anh động lòng, lại càng siết tay chặt hơn.

Căn bản Tổ Tổ chưa ngủ, cô biết rất rõ hành động của anh, rõ ràng là anh cố ý, giãy dụa mãi cũng không thoát, sau đó liền mặc anh ôm, không ngờ anh được voi đòi tiên, một cánh tay khác đưa xuống nơi mềm mại trước ngực của cô.

“Sở Lăng Xuyên, anh có thể ngủ đàng hoàng có được không, như vậy em rất không thoải mái.” Tổ Tổ bị anh buộc mở miệng nói chuyện, nhưng Sở Lăng Xuyên không trả lời lại, lại còn ngáy nhẹ, hình như là ngủ thiếp đi.

Giả bộ ngủ đúng không? Tổ Tổ ngưng giãy dụa, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay, sau khi tan việc, em gặp Tô Tuệ Vân.”

Sở Lăng Xuyên giật mình, mở mắt, đôi mắt của anh lóe sáng khác thường trong đêm, anh không mặc mũ, tiếp tục ôm bà xã ngủ.

Nhưng giọng nói của Tổ Tổ tiếp tục vang lên, “Cô ta còn nhờ em trả lại một cái bật lửa cho anh, a đúng rồi, trên đó còn dán hình em và anh, đó là đồ em đưa cho anh. Em nghĩ chúng ta sắp ly hôn rồi nên không đồng ý, để cho cô ta khỏi phải trả anh.”

Lời của Tổ Tổ giống như móng vuốt mèo gãi vào tim anh, rốt cuộc anh không giả bộ được nữa, cái bật lửa, anh mất cái bật lửa mà Tổ Tổ đưa cho.

Nhưng tại sao lại ở trong tay Tô Tuệ Vân? Anh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một ngày hôm đó cô ta đến đơn vị tìm anh, ngồi trên xe anh, đoán chừng lúc anh không để ý đã lấy đi.

Người phụ nữ này thật khiến anh thêm phiền, cô ta làm như vậy là cô ý khiến Tổ Tổ thêm hận anh ư, làm mất cái bật lửa Tổ Tổ đưa cho anh không nói, mà anh và cô ta gặp mặt chính vào cuối tuần, đúng vào thời điểm đứa bé của bọn họ mất đi, khiến Tổ Tổ hết sức thất vọng về anh.

Mặc dù chuyện gặp mặt của Tô Tuệ Vân không phải anh nguyện ý, nhưng Tổ Tổ có nói, để người phụ nữ khác ra oai trước mặt cô chính là lỗi của anh, bây giờ giải thích không đúng, không giải thích cũng không đúng.

“Bảo bối, xin lỗi, bởi vì anh nên cô ta lại tìm em, nhưng chuyện này anh không hề mong muốn, thật, cái bật lửa đó mất anh đã tìm rất lâu đó.”

Tổ Tổ còn lâu mới nghe lời giải thích của anh, dù sao cũng sắp ly hôn rồi, anh và Tô Tuệ Vân ra sao đã không còn quan hệ gì với cô, cô lạnh lùng hỏi: “Không phải là anh đã ngủ sao?”

Sở Lăng Xuyên phản ứng lại, vội vàng trả lời: “Vừa tỉnh rồi.”

“Nếu tỉnh rồi thì phiền anh nhắc tay chân ra, anh nặng như núi đè thế làm sao em ngủ được.” Tổ Tổ nói xong, anh không những không buông ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, giọng điệu có chút vô lại: “Em đừng hẹp hòi như vậy, ôm một cái chứ sao.”

“Anh...” Tổ Tổ nổi giận, “Đây không phải hẹp hòi hay keo kiệt có được hay không, em chỉ không thích anh ôm, đơn giản như vậy thôi.”

Sở Lăng Xuyên lạnh lùng uy hiếp: “Không cho anh ôm phải không, vậy ly hôn anh không đồng ý nữa.”

Cô nghe anh nói như vậy vô cùng tức giận, “Anh..tại sao anh có thể vô lại như vậy?”

“Ngoan, bảo bối, đừng nóng giận, anh chỉ muốn ôm em, về sau cũng chỉ có thể ôm gối mà ngủ...” Trong lòng anh giống như có ai nhéo một cái, mà Tổ Tổ cũng co rút đau đớn.

Sở Lăng Xuyên tiếp tục bá đạo: “Tóm lại, trước khi ly hôn, cái gì em cũng phải nghe anh, đây là điều kiện, nếu em không nghe thì chính là không muốn ly hôn với anh.”

“Đúng là vẫn không nói lý được vô.” Tổ Tổ lẩm bẩm trong miệng, không để ý đến anh, mặc cho anh ôm, không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc cô cũng ngủ say trong lồng ngực quen thuộc.

Buổi sáng khi Tổ Tổ còn ngủ thì Sở Lăng Xuyên đã tỉnh lại, anh ôm cô suốt cả đêm, cô cũng chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực anh.

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô, tay vẫn ôm eo cô, tay còn lại vuốt ve chiếc cằm nhỏ xinh, nâng nó lên, một nụ hôn như chuồn chuồn nước lướt nhẹ qua môi cô, anh không dám đánh thức người đang ngủ say như cô, rón rén rời giường đi chuẩn bị điểm tâm.

Khi Tổ Tổ tỉnh lại đã là bảy giờ, cô mơ màng một lúc mới tỉnh táo lại, nhớ tới sự chung đụng ngày hôm qua của hai người, nhớ đến lời nói bá đạo của anh, cô vô cùng sầu não, cô hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy đi đánh răng rửa mặt.

Cô vừa mới thoa kem lên bàn chải, ngẩng đầu lên, thấy mình trong gương, “A!” Cô hét lên, bàn chải đánh răng cũng rơi xuống đất, mở to hai mắt nhìn mình trong gương.

Trên cằm cô không biết bị người ta vẽ lúc nào, một nhúm râu dê, nhìn vừa kinh hãi vừa buồn cười, cô sững sốt một chút rồi chạy ra phòng bếp: “Sở Lăng Xuyên, ai cho anh vẽ linh tinh lên mặt em hả?”

Sau một tiếng sừ từ rỗng, cô nhìn thấy một bàn thức ăn phong phú trước mắt, còn Sở Lăng Xuyên đang bung một cái bát từ phòng bếp đi ra, “Ồ, bảo bối, em dậy rồi à, vừa khéo, ăn cơm thôi.”

Tổ Tổ thờ phỉ phò nhìn anh, “Ai muốn ăn cơm, muốn ăn tự anh đi mà ăn.” Cô xoay người đi, tay bị người nào đó kéo lại, cô lập tức rơi vào vòng ngực rắn chắc quen thuộc.

“Thì sao, để anh xem một chút.” Sở Lăng Xuyên ôm hông Tổ Tổ, tay còn lại nắm được cằm cô, Tổ Tổ tức giận hất tay anh ra, nhưng anh lại một lần nữa nắm được, ngón cái còn xoa cằm giúp cô, “Anh vẽ thật đẹp mắt, tức giận cái gì, để anh giúp em xoa một chút.” / dienddaannl"quy,do,,n]

“Đẹp mắt em gái anh a. ười.” Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên hôn, hai người đã lâu không đụng chạm, nụ hôn của anh vừa cường thế, vừa không mất đi sự dịu dàng, cướp đoạt từng chút hô hấp của cô, khiến cô không thể thối lui được nữa, tất cả quen thuộc mà xa lạ, vừa động lòng, vừa đau đớn.

Khi nụ hôn kết thúc, hô hấp của cô đã dồn dập, cô như người chạy trốn ra khỏi phòng ăn, xông vào nhà vệ sinh, còn Sở Lăng Xuyên đứng kia nhếch môi mỉm cười, đôi mắt lóe sáng gio hoạt.

Anh nhớ lại ngày ấy Tổ Tổ cả người lạnh lẽo, không khí trầm lắng, đối với anh như người xa lạ, lạnh lùng xa cách, khiến tim anh đau nhói.

Mà bây giờ, tối thiểu cô cũng tức giận, cũng nổi đóa, không xem anh là người xa lạ, đây là bước tiến đầu tiên, giúp anh tràn đầy hy vọng vào cuộc sống sau này.

Ăn xong điểm tâm, anh đưa cô đi làm, buổi trưa vẫn đưa cơm cho cô như cũ, lần này cô không cự tuyệt nữa, một là không đấu lại sự cường thế của anh, hai là sợ anh đổi ý về chuyện ly hôn, dù sao còn hơn mười ngày, thời gian trôi đi sẽ rất nhanh.

Chẳng mấy chốc Tổ Tổ được nghỉ hè, đứa bé của cô đã mất hơn một tháng rồi, cơ thể cô khôi phục rất tốt, có lẽ bởi vì hàng ngày có anh chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Vui Sống Một Ngày 2

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Mỗi ngày đều là Sở Lăng Xuyên chăm sóc Tổ Tổ, sáng anh dậy sớm chuẩn bị điểm tâm, sau đó đưa cô đi làm, đến trưa lại đưa cơm đến, chiều đến đón cô về rồi chuẩn bị bữa tối, gần như tất cả việc nhà đều là anh làm.

Cho dù là ai thấy đều cho rằng hai người là một cặp vợ chồng hạnh phúc, đồng nghiệp cảm thấy cô là người phụ nữ tốt số, có một người chồng yêu thương cô như vậy chắc phải tu từ kiếp trước.

Nhưng họ lại không biết, đằng sau sự hạnh phúc đó là biết bao sự thống khổ, trải qua cuộc sống giống như Nguru Lang, Chức Nữ, vốn dĩ đã không dễ, lại còn chịu sự đả kích từ nhiều phía, nên hạnh phúc của hai người như hoa phù dung dù đẹp, nhưng lại sớm nở tối tàn.

Chỉ có bọn họ biết, cuộc sống của họ đã tràn ngập nguy cơ, anh đang vùng vẫy giữa, cố gắng giúp cả hai người thoát ra, nhưng Tổ Tổ lại nghĩ đây là việc làm cuối cùng của hai người trước khi đường ai nấy đi mà thôi.

Trong thời gian này Triệu Đình Phuong có điện thoại cho cô, nhưng cô đặc biệt chán ghét, kể cả giọng nói cũng không muốn nghe, bởi vì hôn nhân của cô và Sở Lăng Xuyên đi đến ngõ cụt cũng một phần là do bà. Chính bà khiến cô có cái ý nghĩ từ bỏ cuộc hôn nhân của bọn họ.

Hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên của Tổ Tổ, nhưng lại là ngày nghỉ thứ chín của Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên bắt đầu bận rộn từ sáng sớm, làm điểm tâm, thu dọn đồ đạc, sau đó mới gọi Tổ Tổ dậy.

“Bảo bối, dậy!” Sở Lăng Xuyên xốc hết chăn lên, cúi người xuống hôn lên vai, lên cổ, sau cùng là cánh môi hồng nhuận của cô, khiến cô không thể tiếp tục ngủ nướng.

Bây giờ Tổ Tổ được anh hôn, cũng chiều thành thói quen, hai người chung đụng trong hòa bình, giống như thật sự quên mất chuyện ly hôn, chỉ là cách nói chuyện đầy gai nhọn của cô, mang theo phiền não, đẩy anh ra, mắt cũng không thèm mở, “Anh thật đáng ghét, mau tránh ra, em còn chưa ngủ đủ.”

“Hôm nay phải ra ngoài, nhanh.” Sở Lăng Xuyên lôi cô dậy đi đánh răng rửa mặt, sau đó mở màn ăn sáng, thay quần áo, lên xe. Tổ Tổ nhìn vật dụng chất đầy xe thì vô cùng tò mò: “Chúng ta đi đâu đây?”

Sở Lăng Xuyên vuốt đầu Tổ Tổ theo thói quen, cười nói: “Đi dã ngoại.”

“Đi dã ngoại?” Tổ Tổ tròn mắt, không tặc, trong lòng mặc dù nghĩ như vậy tuy nhiên cũng không nói ra, cô không cần để cho anh đắc ý.

Xe chuyển bánh, anh rất chuyên chú lái xe, còn cô thì mơ màng ngủ, không biết đã trải qua bao lâu, cho đến khi xe dừng hẳn, cô mới tỉnh lại, dụi mắt, mơ màng nhìn cảnh vật xung quanh.

Phong cảnh như thế này thật khiến người ta quên hết sầu lo, cô không nhìn được mà than thở, nơi này thật là đẹp, mở cửa xuống xe, ánh mặt trời ấm áp thật thoải mái, cô hít sâu một hơi, không khí thật là tốt.

Sở Lăng Xuyên xuống xe ngay sau cô, anh nhìn bộ dáng say mê của Tổ Tổ, khóe môi khẽ cong lên, Tổ Tổ quay đầu lại đúng lúc anh cười, cô ngây ngẩn cả người, anh cười rất đẹp, hơn nữa cặp kính đen kia càng làm cho anh trở nên hấp dẫn hơn.

“Bà xã, em có thích anh như thế này không? Em có thể đi gần đây xem phong cảnh, nhưng đừng đi xa.” Sở Lăng Xuyên nói xong làm mặt cô đỏ bừng lên, quay đầu tự mình đi bộ.

Nơi xa kia là Thanh Sơn, ngọn núi hùng vĩ có sông lượn lờ chảy qua, bây giờ chân cô đang đứng cũng chính là bờ sông, xung quanh một màu xanh biếc của cỏ trải dài bao la, cách đó không xa là rừng thông, quá đẹp!

Cô nhìn mọi thứ đang diễn ra, tâm tình cũng trở nên vui vẻ. Cô vừa đi dạo, vừa hái được rất nhiều hoa, sau đó mới quay trở về, nơi này đẹp như vậy mà không có một bóng người, thôi về chỗ anh cho anh toàn.

Khi cô quay trở lại thì phát hiện anh đã dựng xong lều, cách đó không xa để một cái bếp nướng nhỏ.

“Đây là sao? Tối nay anh định ở đây à?” Tổ Tổ tròn mắt nhìn anh, nhìn xung quanh, đây chỉ là cánh đồng hoang vu hẻo lánh, cô lần đầu được ở một nơi như thế này, nghĩ đến đã thấy có phải quá kích thích rồi không.

Sở Lăng Xuyên thân mật ôm lấy cô, “Thế nào? Không dám sao?”

“Thôi đi, sao em lại không dám chứ.” Cô đẩy anh ra đi vào lều, cái lều này đối với cô hết sức mới lạ, nói thật, cô rất ít khi mạo hiểm, xe đạp cũng không học được, mẹ của cô quả thật quản rất nghiêm.

Lúc này Sở Lăng Xuyên đang chuẩn bị cơm trưa, Tổ Tổ thấy anh mang theo rất nhiều đồ tươi ngon, cánh gà, xâu thịt, cá, cà rốt, còn có cả bánh mì nướng.

Chốc lát cô đã chảy nước miếng, tuy nhiên cô vẫn cố gắng dè dặt, chăm chú nhìn một lúc mới rời tầm mắt, lấy chiếu trải lên cỏ, nằm xuống ngắm trời xanh, mây trắng.

Cô nằm thoải mái đến mức ngủ thiếp đi, sau đó lại bị mùi thơm “goi” tỉnh dậy, cô không nhìn được ra chỗ anh xem, anh quay đầu nhìn lại thì cô ngượng ngùng nói, “Đề em...em giúp một tay.”

Sở Lăng Xuyên cung chiêu nhìn cô, đưa cho cô mấy cánh gà nướng, Tổ Tổ học anh, rắc gia vị lên thức ăn, phết thêm mật ong, cảm thấy rất ngon, cô quay lại nhìn xung quanh, không biết lúc nào một cái lều nữa cũng được dựng lên, có lẽ bọn họ cũng đi dã ngoại như hai người.

Người thấy mùi thơm, Tổ Tổ bốc ngay một cái cánh gà cho vào trong miệng, nhưng chưa ăn được đã bị Sở Lăng Xuyên cướp đi, “Chú mèo ham ăn, còn chưa xong đâu đấy.”

Tổ Tổ không thể làm gì khác hơn là nuốt nước miếng một cái, tiếp tục chờ đợi, Sở Lăng Xuyên bảo cô lấy đồ ăn xếp ra rồi mới được ăn, cô vội vàng làm theo.

Nước, trái cây, đồ ăn vặt, sau khi cô xếp xong thì Sở Lăng Xuyên cũng mang thịt nướng lại, đôi mắt Tổ Tổ tỏa sáng, rốt cuộc thì cũng được ăn.

Không biết có phải do đi dã ngoại ở bên ngoài hay không, cô cảm thấy thịt nướng đặc biệt ngon, cô ăn rất nhiều cho đến khi no, sau đó mới dọn dẹp rồi cất vào cốp xe. Hai người ăn xong nằm cạnh nhau ngắm phong cảnh, Sở Lăng Xuyên không nói gì, xung quanh chỉ có tiếng của thiên nhiên.

Đã rất lâu rồi tâm tình Tổ Tổ mới tốt như vậy, cô nghiêng đầu, xa xa là một số người theo chân bọn họ đến đây dã ngoại, cô đột nhiên giật mình, có chút hít thở không thông, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Đó là một nhà ba người, cách đó không xa có một đứa trẻ chừng ba bốn tuổi đang tập tễnh chạy, sau đó người cha nâng lên vai, còn người mẹ ngồi trên cỏ nhìn hai cha con.

Mặc dù Tổ Tổ chỉ thấy bóng lưng, nhưng cô có thể tưởng tượng người mẹ kia nhất định vô cùng hạnh phúc.

Cô không che giấu được sự hâm mộ trong lòng, nhưng đan xen với nó là sự chua xót, cô nghĩ, nếu đứa trẻ thứ nhất của cô vẫn còn, bây giờ cô đã được làm mẹ, nếu đứa thứ hai... thì bây giờ cô cũng sắp được làm mẹ. ... Cô càng nghĩ đến nước mắt càng rơi dữ dội hơn.

Sở Lăng Xuyên nhận ra Tổ Tổ có chút không thích hợp, anh xoay người thì cô vội vàng nghiêng mặt, hai tay anh bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã giàn dụa nước mắt của cô.

Nước mắt thấm vào lòng bàn tay anh khiến trái tim đau nhức, anh ngồi dậy, nhìn về phía xa, vừa vặn bắt gặp cảnh một nhà hạnh phúc, anh kéo cô dậy ôm chặt vào lòng.

Anh biết Tổ Tổ nhìn thấy cảnh tượng ấy sẽ thương tâm, nhưng làm sao anh có thể không đau, nhưng anh vẫn cố gắng an ủi người phụ nữ trong ngực: “Bảo bối, đừng khóc nữa, cái gì qua rồi thì hãy cố quên đi.”

Khuôn mặt của cô vui sâu vào vòm ngực của anh, cô vẫn nức nở khóc, nước mắt thấm ướt áo anh, tại sao, rõ ràng bọn họ yêu nhau như vậy lại đi đến bước đường này.

Qua một lúc lâu, rốt cuộc Tổ Tổ cũng ngừng khóc, thoát khỏi cái ôm của anh, ra bờ sông đi rửa mặt, sau đó ngồi thất thần nhìn nước chảy xuôi sông.

Sở Lăng Xuyên đứng ngay sau lưng cô một cách lặng lẽ, anh là đàn ông, có đau cũng phải cố mà nhịn, không thể động một chút là rơi lệ.

Anh muốn mang cô ra ngoài giải sầu, nhưng không nghĩ rằng vẫn làm cô khóc, hai người im lặng một lúc, anh không đành lòng nhìn cô như thế, bước đến, kéo cô dậy, “Bảo bối, em có muốn vào trong rừng một chút không?”

Tổ Tổ không lên tiếng, mặc cho anh ôm cô vào trong rừng, hai người chỉ đi vài phút đã đến nơi, ở đây cỏ dại rậm rạp, trên đầu có nắng chiếu qua những

khe hở của tán thông, sáng tối đan xen, vô cùng đẹp.

Trên một tán cây không cao lắm, Sở Lăng Xuyên phát hiện có một tổ chim, anh nâng Tổ Tổ lên cao hơn rồi chỉ, “Bảo bối, tổ chim ở trên đấy, lên xem đi.”

“À?” Tổ Tổ sững sốt, “Nhưng mà bắt tổ chim làm gì?”

“Vậy em đi xem một chút bên trong có chim non hay không?”

Tổ Tổ kinh hãi, cô sợ bị rơi xuống, hai tay nắm chặt một cành cây, run rẩy nói: “Em không với tới, anh thả em xuống đi.”

“Leo lên đi, chuẩn bị xong chưa?” Sở Lăng Xuyên lại nhắc Tổ Tổ lên cao hơn, Tổ Tổ chưa từng được trèo cây, cô dùng cả hai tay hai chân, trèo lên bằng bất cứ giá nào, chân cô đạp trên vai anh, cuối cùng cũng thành công ngồi trên một cành cây to, nội tâm kích động, khuôn mặt trở nên tươi tắn hơn rất nhiều, “Đề em trèo lên.”

Sở Lăng Xuyên cười cười, anh ngồi khoanh chân ở dưới gốc, “Bảo bối, cảm giác ở trên cao như thế nào?”

Tổ Tổ nhìn về phía xa, cảm khái: “Ở đây nhìn được thật xa.” Sau đó cô cúi đầu nhìn anh: “Em cảm giác anh là người tí hon rồi.”

“Cái người này lại dối phương pháp mắng chửi rồi đây.” Sở Lăng Xuyên hậm hực nói, Tổ Tổ không để ý đến anh, cô chăm chú nhìn vào tổ chim, nhủ thầm, “A, sao trong tổ chim lại có một hộp sắt?”

“Không thể nào, An Nhược Tổ, em đừng đùa.” Sở Lăng Xuyên muốn leo lên, Tổ Tổ bị dọa sợ mà hét ầm lên: “A, Sở Lăng Xuyên, anh đừng lên đây, anh mà lên thì cái cây này khẳng định là gãy mất, đừng lên!”

Sở Lăng Xuyên đành phải tạm thời lui ra, Tổ Tổ nhắc hộp sắt ra, nhưng cô phát hiện không thể mở được chiếc hộp này, “Ồ sao lại khóa lại, là người nào đó bỏ vào sao?”

Tổ Tổ nhìn vào cái hộp, chỉ thấy trên đó viết một dòng chữ, cô đọc lên: “Ai thấy hộp này thì chính là người có duyên, xin mang đi, bên trong chắc chắn có bí mật.”

“Ném xuống đây cho anh xem một chút.” Sở Lăng Xuyên hiếu kì, nóng nảy thúc giục, Tổ Tổ nghi ngờ nhìn anh, “Không phải trò này là do anh bày ra đó chứ?”

Sở Lăng Xuyên nghi hoặc: “Anh? Anh làm cái này để làm gì?”

Tổ Tổ còn lâu mới bị anh lừa, “Có phải cái hộp này là anh để đây hay không? Nếu không phải tại sao anh vô duyên vô cớ dẫn em đến đây làm gì? Còn nhất định bảo em trèo cây trước, nói đi, mục đích của anh là gì?”

“Không liên quan đến anh, anh đưa em đến đây bởi vì ... anh mót quá rồi...” Sở Lăng Xuyên vừa dứt lời Tổ Tổ suyết chút nữa thì té từ trên cây xuống, người đàn ông này thật khiến người khác không còn lời nào để nói.

Sở Lăng Xuyên cười nói: “Bảo bối, ở phía trên trông cho anh đi.”

“Em không trông đấy!” Tổ Tổ muốn trèo xuống, nhưng cô phát hiện mình không xuống được, cô nóng nảy, “Sở Lăng Xuyên, anh...anh cho em xuống đi.”

Sở Lăng Xuyên vẫn thản nhiên ngồi dưới đất, “Em phát huy công phu trèo tường của mình mà xuống.”

Tổ Tổ thật muốn chửi thề, cô thử xuống, nhưng không dám, “Sở Lăng Xuyên, sao anh nhỏ mọn như vậy, anh cố ý lừa em lên đây có đúng không, bây giờ anh mặc kệ em để cười nhạo em có đúng hay không?”

“Em gọi một tiếng ông xã, anh sẽ đưa em xuống.” Sở Lăng Xuyên ở trong mắt Tổ Tổ vô cùng đáng ghét, cô cắn răng nghiêng lợi hét lên: “Anh đừng mơ!”

Sở Lăng Xuyên đá lông nheo, “Không gọi ông xã thì có thể khen anh.”

“Sở Lăng Xuyên, anh điên rồi, chị đây không cần anh, tự em nhảy cho anh xem.” Tổ Tổ nói xong thả lỏng tay, thả người nhảy xuống đất.

Sở Lăng Xuyên chạy lại đỡ lấy cô, Tổ Tổ đã nhắm mắt để nhảy xuống, anh ôm lấy Tổ Tổ, mặt tức giận hờn cô một cái, “Em thật là có can đảm, dám nhảy từ trên đó xuống.”

Tổ Tổ lờm anh, hừ lạnh một tiếng, bởi vì anh ở đây nên cô mới tự tin nhảy như vậy, cô tự tin anh sẽ đỡ được cô, cô đâu phải đồ ngốc mà tự đi làm khổ mình.

“Bà xã xuống thật dễ dàng, em ở đây chờ anh.” Anh nói xong thì chạy vào chỗ rừng cây rậm rạp gần đó, Tổ Tổ không biết nói gì, tựa vào thân cây chờ anh.

Đợi khoảng tầm hai phút thì di động có tin nhắn gửi đến, cô mở ra xem, không ngờ là Sở Lăng Xuyên, anh lại làm gì đây?

Cô mở ra xem Bà xã, anh không có giấy, mau giúp anh.

Trời!

Tổ Tổ cười phá lên, cuối cùng là bất đắc dĩ, cô sờ trên người, mình cũng không mang theo giấy, làm thế nào bây giờ, cô là người tốt, tìm cho anh một chút.

Sở Lăng Xuyên đợi rất lâu mới thấy Tổ Tổ đến, nhưng cô lại ném cho anh vài hòn đá, anh nổi giận: “An Nhục Tổ, em có ý gì?”

Tổ Tổ bịt mũi: “Đây là do không có giấy, anh dùng cái này cho tiện đi.”

Sở Lăng Xuyên tái mặt, mặt cô nghĩ ra, “Bà xã, cái này không dùng được, ngoan, giúp anh một lần.”

Tổ Tổ lại ném lá cây cho anh, khuôn mặt của Tổ Tổ lại càng đen hơn, “An Nhục Tổ, chúng ta còn ở đây cả chiều, em định cứ để anh như vậy sao, em thật tốt.”

“A, để em tìm trong xe, đưa chìa khóa cho em.” Tổ Tổ nhận được chìa khóa từ Sở Lăng Xuyên, chạy ra khỏi rừng cây, đến bên cạnh xe lấy được giấy rồi nhưng lại phát hiện hai tay cô toàn là bùn đất, cô đến bờ sông rửa tay, đặt giấy vào trong ngực.

Tay rửa sạch rồi, cô đứng dậy để đi thì cuộn giấy hoa lệ rơi xuống nước, ướt hoàn toàn, cô có chút buồn bực, Sở Lăng Xuyên, ông trời cũng hại anh rồi, làm thế nào đây?

Tổ Tổ chạy lại xe tìm lần nữa nhưng không còn giấy, cô buồn bực nhìn xung quanh, thấy một nhà ba người kia, đành đánh liều đi mượn giấy của họ.

Cô mượn được giấy rồi nhưng trong lòng rất rối rắm, chỉ cần nghĩ đến mượn giấy cho anh đi vệ sinh thôi đã cảm thấy rất xấu hổ rồi, quả thật cô chỉ muốn mặc kệ để chính chết anh.

Cô đến gần chỗ họ, người đàn ông ngồi trên tảng đá, còn người phụ nữ đang ôm đứa bé chơi đùa, đứa trẻ thấy cô đến còn vỗ tay cười, cô không nhận được nói: “Thật đáng yêu, cháu mấy tuổi rồi?” /Truyện được đăng tại [đđan leqydon/](#)

Nó không trả lời cô mà giơ ba ngón tay lên trước mặt, Tổ Tổ trò chuyện cùng với cả mẹ của đứa bé, hơn nữa thấy bộ dáng dễ thương của nó nên hoàn toàn quên chuyện của Sở Lăng Xuyên.

“Lúc tôi đến còn thấy cả chồng cô đi cùng mà, bảo anh ấy đến đây chơi, có thể cùng nhau đánh bài nữa.”

“À!” Tổ Tổ vừa nghe thấy người phụ nữ hỏi thì giật mình, lúc này mới nhớ ra Sở Lăng Xuyên đang trong rừng đợi cô, “Tôi quên mất, cô có thể cho tôi mượn chút giấy, anh ấy, anh ấy bị chảy máu mũi... , tôi,... cái đó....”

Người phụ nữ nhìn Tổ Tổ áp ứng, nở nụ cười, đưa cuộn giấy cho cô, “Cầm đi mà dùng, một chút thế này làm gì mà có cho mượn hay không.”

“Cảm ơn.” Tổ Tổ đỏ mặt, hôn một cái lên má thằng bé rồi rời đi, cô nhanh chóng chạy về phía rừng cây, trong lòng oán thán, Sở Lăng Xuyên, anh thật biết cách hành hạ người khác.

Cô đưa giấy cho anh rồi hai người mới trở về, anh ra bờ sông rửa tay, Tổ Tổ đi theo bên cạnh trông anh, còn Sở Lăng Xuyên vẫn giữ nụ cười ngả ngón, thậm chí còn lấy tay xoa mặt cô, Tổ Tổ đẩy ra, ánh mắt như nhìn thứ gì đó rất bẩn.

Sau đó hai người quay lại chỗ một nhà ba người kia, Sở Lăng Xuyên đánh bài cùng với họ, Tổ Tổ thì chơi đùa cùng đứa trẻ, lúc đầu cô rất ưu sầu, chỉ là không bao lâu tiểu tử đáng yêu này đã chiếm lấy hết sự chú ý của cô.

Trời dần dần tối, ba người kia phải trở về vì đứa bé đang còn nhỏ, cho nên không có ý định ở lại qua đêm ở chỗ này. sau khi cô và Sở Lăng Xuyên tiễn gia đình họ, nơi đây chỉ còn mình cô và anh.

Com tối là anh làm, trừ bếp nướng ra, anh còn lấy thêm một cái móc để được nồi, bên dưới đốt lửa nấu nước, pha mì ăn.

Cô phát hiện anh có rất nhiều đồ tốt nha.

Sau bữa com tối, màn đêm dần buông xuống, Tổ Tổ rất sợ, cô như cái đuôi bám theo anh thật chặt, bởi vì cô không dám ở một mình.

Trên bầu trời đêm có rất nhiều sao sáng, hi người ngồi trước lều, yên tĩnh nhìn bóng đêm xinh đẹp, giờ phút này họ cách xa tất cả ồn ào, náo nhiệt, núi sông dường như chỉ còn hai người, cảm giác tất cả đau buồn như đã quên hết.

Tổ Tổ đột nhiên cất tiếng, chỉ vào một vì sao hỏi: “Anh có biết chuyện xưa của sao băng không?”

“Cái gì?” Sở Lăng Xuyên hỏi lại, ngồi gần hơn, anh ôm cô vào lòng, cô cũng không tránh né, “Sao Tinh chính là một câu chuyện tình yêu, truyền thuyết kể rằng từng có một đôi tiên lữ phạm vào tội, bị đày xuống trần gian, mỗi người ở một phương trời, thiên thần phạt họ mãi mãi không được ở bên nhau, không được gặp nhau.

Nhưng cho dù thế, bọn họ vẫn yêu nhau như cũ, cô gái ngày nhớ đêm mong người đàn ông, lấy nước mắt rửa mặt, còn người đàn ông ngày nào cũng gọi tên một người con gái.

Một tiên tử thấy họ đáng thương, nên lên nói cho hai người biết một lúc nào đó sẽ xuất hiện dải ngân hà xuất hiện, hai người cùng cầu nguyện thì bọn họ sẽ có thể được ở bên nhau mãi.

Cho nên, mỗi người đều đi tìm dải ngân hà ấy, khi hai người tìm được nhau mái tóc đều đã thành màu hoa râm.

Bọn họ ôm chặt nhau, hai người hôn nhau thật sâu, một khắc kia, kì tích xảy ra, hai người hóa thành một vệt ánh sáng bay về phía bầu trời, biến thành ánh sao không xa không rời, người ta gọi là song yêu, đây chính là câu chuyện xưa của song yêu.”

Tổ Tổ vừa mới kể xong thì đột nhiên cô kích động kêu lên: “Sao băng! Sao băng!” Cô vừa gọi vừa vỗ vai anh, nhìn những ngôi sao băng từ từ vụt qua, “Sở Lăng Xuyên nhìn kia, sao băng đó.”

Sao băng đến đúng vào lúc này sao, Sở Lăng Xuyên cúi đầu hôn lên môi Tổ Tổ, cô muốn tránh ra nhưng anh vẫn giữ chặt gáy cô, một tay ôm lấy eo cô, nụ hôn dần sâu hơn, khi cô ngừng phản kháng, anh lập tức đẩy cô ngã xuống lều, quần lấy nhau. ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Họ Sở Kia, Bà Đây Không Sợ Anh 1

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên đè ở phía dưới, tư thế mập mờ, nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt, trong lúc anh hôn quên cả trời đất thì “Bốp”, anh bị Tổ Tổ tát một cái, không nặng cũng không nhẹ, nhưng vì đêm tối yên tĩnh nên nghe vang dội khác thường.

Sở Lăng Xuyên khựng lại, thời khắc tình thơ ý họa lãng mạn như vậy, cô lại... Anh tóm lấy tay cô, hung hăng quát, “An Nhượng Tổ, em làm cái gì đấy hả, thật biết phá hủy bầu không khí!”

“Có con muỗi.” Tổ Tổ lí nhí nói, cố rút tay ra, ngay cả trong bóng tối cũng có thể thấy sắc mặt âm trầm của anh, cô giải thích rất nghiêm túc: “Có con muỗi thật mà.”

“Vậy thì tiếp tục.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại định hôn tiếp, Tổ Tổ sốt ruột nói: “Sở Lăng Xuyên em nhắc nhở anh, em vừa mới khỏe lại, không thích hợp vận động.”

Tay Sở Lăng Xuyên vuốt ve mặt cô, cúi đầu hôn từng nhát lên môi cô, vừa hôn vừa nói: “Sao anh lại không có tình người như thế được, anh có nói muốn cùng em vận động sao?”

“Vậy anh đè lên người em làm gì? Chơi vui lắm hả?” Tổ Tổ trừng mắt nhìn anh trong bóng tối, cố đẩy anh ra nhưng không xi nhê gì, ngược lại còn ôm cô chặt hơn, khiến cô không thể động đậy được.

“Vậy em đè anh đi.” Sở Lăng Xuyên ôm cô lật người, anh nằm dưới, cô ở trên, cô tức tối đấm một cái lên ngực anh, “Anh có thể đừng không đứng đắn như vậy được không hả?”

Sở Lăng Xuyên dựa vào cảm giác tìm được môi Tổ Tổ hôn một cái, “Chồng em đặc biệt dẫn em đi xem mưa sao băng, em cũng nên bày tỏ thành ý một chút, ít nhất phải cho anh một phần thưởng chứ?”

Tổ Tổ cúi đầu, không chút lưu tình cắn vào vai anh một cái, Sở Lăng Xuyên bị đau kêu một tiếng, Tổ Tổ ngẩng đầu, không vui nói: “Đây là phần thưởng dành cho anh đấy.”

“Em lợi hại, ngủ.” Sở Lăng Xuyên nói xong đặt cô xuống, hai người nằm yên lặng một hồi lâu, Tổ Tổ vẫn không ngủ được, đá anh một cái, “Chúng ta về nhà đi, ở đây em không ngủ được.”

“Được, anh nghe vạ.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền bảo Tổ Tổ lên xe trước, còn anh thu dọn đồ đạc, tốc độ khỏi phải nói, chưa đến mấy phút đã thu dọn xong, đặt đồ vào cốp xe rồi lái xe về nhà.

Tổ Tổ ngủ một mạch đến hơn 10 giờ sáng ngày hôm sau, khi tỉnh lại đã không thấy Sở Lăng Xuyên bên cạnh, chỉ nghe tiếng anh nói chuyện điện thoại. Cô mơ màng một lúc lâu mới tỉnh hẳn, không nhớ rõ làm sao mình về nhà được, cũng không nhớ tại sao quần áo của mình đều bị cởi hết, tóm lại, chắc chắn là Sở Lăng Xuyên làm.

Lúc này Sở Lăng Xuyên nghe điện thoại xong đi vào, gương mặt anh tuần nở nụ cười, ngồi xuống bên giường, cúi đầu cho cô một cái hôn, “Cục cưng,

hôm qua vui không?”

“Vâng, hoàn hảo.” Tổ Tổ khẩu thị tâm phi nói, thật ra thì cô rất vui, gần gũi với thiên nhiên khiến cô cảm thấy rất thoải mái, hôm nay giống như vẫn còn đắm chìm trong phong cảnh đẹp đẽ và tâm tình vui mừng ngày hôm qua.

Sở Lăng Xuyên vuốt ve bàn tay Tổ Tổ, rồi lại đưa lên mà cọ cọ, “Vi Khôn gọi điện thoại, muốn mọi người tụ họp một bữa, Tiểu Nhiên và Hàm Hàm cũng đi, hỏi em có muốn tham gia hay không.”

Tổ Tổ phản ứng lại, nghi ngờ lời nói của anh, “Tiểu Nhiên và Hàm Hàm cũng đi? Sao họ không gọi điện nói cho em biết?”

“Họ có gọi cho em, nhưng anh thấy em đang ngủ ngon nên không gọi em dậy. Nào, xuống giường, đi ăn sáng trước đã.”

Sở Lăng Xuyên nói xong liền đỡ Tổ Tổ lên.

Tổ Tổ chỉ đành phải xuống giường, đi đánh răng rửa mặt rồi mới gọi cho Hàm Hàm và Tiểu Nhiên, xác nhận lời Sở Lăng Xuyên nói là thật, thôi được, vậy thì tụ họp, náo nhiệt một chút cũng tốt.

Đồ ăn sáng Sở Lăng Xuyên đã nấu xong, hai người ăn một chút rồi mới đi ra ngoài, đến chỗ hẹn, khi bọn họ vào phòng bao đã thấy mọi người đều đến đông đủ cả rồi, hai người bọn họ là trẻ nhất.

Lâu quá không gặp, mọi người trò chuyện rất vui vẻ, bụng Tiểu Nhiên đã lớn hơn trước nhiều, ba người phụ nữ ngồi chung, để cho ba người đàn ông ngồi đối diện, mặc dù hôm nay là cùng nhau tụ họp, nhưng bọn họ vẫn là đối tượng bị tẩy chay như cũ.

Ba người phụ nữ đang tán gẫu đề tài của mình, Tiểu Nhiên đứng lên đi toilet, nhưng thấy toilet trong phòng không được vệ sinh cho lắm, nên quyết định đi toilet bên ngoài.

Tổ Tổ và Hàm Hàm cũng đi, ba người phụ nữ bỏ đi tập thể, một là để hộ tống Tiểu Nhiên, hai là muốn nói chuyện riêng, hỏi thăm tình hình gần đây của nhau một chút.

Nói đi nói lại, ba người đều không được như ý. Hàm Hàm với La Vi Khôn không có kết quả nhưng vẫn còn dây dưa chưa dứt, cô muốn có cuộc sống mới của mình, nhưng La Vi Khôn lại không chịu buông tay.

Còn Tiểu Nhiên thì một chút lòng tin đối với Thiệu Minh Thành cũng không có, cho nên anh nói muốn cưới, cô cũng không tin anh thật lòng, huống chi... Cô cũng không phải là duy nhất, nên cô sẽ không trở về bên anh, đứa bé là của cô, còn Thiệu Minh thành, anh ta có thể có người con gái khác.

Vốn là người hạnh phúc nhất, nhưng bây giờ Tổ Tổ lại đang đếm ngược thời gian ly hôn, chưa đến 10 ngày nữa, cô và Sở Lăng Xuyên sẽ kí vào đơn ly hôn, sau đó làm thủ tục, người thân yêu nhất sẽ biến thành người qua đường, không liên quan gì nhau nữa.

Ba người nói xong đều thở dài một hơi, đều chọc phải “lưu manh” không nên chọc, thở dài đến toilet.

Trong phòng bao, ba người đàn ông cũng đang trò chuyện về đề tài của mình, hàn huyên mấy câu, Thiệu Minh Thành hỏi Sở Lăng Xuyên: “Anh Xuyên, anh với chị dâu sao rồi, nhìn hai người như vậy chắc là làm lành rồi hả?”

Sở Lăng Xuyên ngậm điều thuốc trong miệng, hít một hơi, kẹp điều thuốc vào ngón tay, nhả ra một ngụm khói rồi mới nói: “Ngoài miệng thì không nói đến chuyện ly hôn, chung sống cũng coi như hài hòa.”

La Vi KHôn bội phục sâu sắc nói: “Anh, em thấy kế hoạch này của anh thật cao minh, nếu lúc ấy đang trong lúc bức bối mà găt đầu một cái thì hôn nhân này coi như xong, bây giờ cũng bớt giận rồi, anh hãy nói vài lời hữu ích, chắc chắn không sao.”

Thiệu Minh Thành không nhịn được nhắc nhở anh, “Bây giờ thì nhìn như không sao, ngộ nhờ, em nói là ngộ nhờ, kì nghỉ phép của anh kết thúc, người ta ly hôn với anh, anh cũng đồng ý à?”

Sở Lăng Xuyên dập tắt điều thuốc, liếc mắt nhìn Thiệu Minh Thành, “Anh đồng ý rồi, còn phải lãnh đạo phê chuẩn mới được.”

Thiệu Minh Thành không nhịn được trêu: “Anh được đấy, đủ ranh mãnh, vì nàng dâu này mà bất chấp mọi giá.”

Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra, ba người lập tức ngưng miệng, quay đầu nhìn lại, thấy người đến là Tổ Tổ thì không khỏi sững sốt.

Nhất là Sở Lăng Xuyên, sau khi thấy Tổ Tổ thì không khỏi toát mồ hôi lạnh, nhìn sắc mặt cô đã biết có chuyện chẳng lành, chột dạ nói: “Bảo bối, sao em trở về nhanh vậy?” Tổ Tổ tiến lên, vung túi đập vào bả vai anh, tức giận gầm nhẹ: “Sở Lăng Xuyên, cái tên khốn kiếp này, còn hai người các cậu Thiệu Minh Thành, La Vi Khôn, các người nhớ kỹ cho tôi.” Nói xong quay người bỏ đi, Sở Lăng Xuyên chỉ đành vội vàng đuổi theo.

La Vi hôn và Thiệu Minh Thành thấy trận chiến này, đưa mắt nhìn nhau, làm hòng chuyện lớn rồi, xem ra lời bọn họ nói đều bị Tổ Tổ nghe được, phen này Sở Lăng Xuyên thảm rồi.

Quả thật, Sở Lăng Xuyên rất thảm, nhưng Tổ Tổ còn thảm hơn.

Tổ Tổ giận dữ cầm đầu đi rất nhanh nên không chú ý, làm quay giày xăng đan bị tuột ra, cô khom người cài lại, lần vẩy dài chấm xuống đất.

Sở Lăng Xuyên vội vã đuổi theo, giậm một cước lên váy, đúng lúc Tổ Tổ cài xong quai giày, đứng thẳng lên, lại nghe “xoẹt” một tiếng, cô quay đầu lại nhìn, ngu người.

Làn váy bị Sở Lăng Xuyên giẫm dưới chân, rách nát te tua, mà cái mông của mình... lộ ra hơn nửa.

Mặt Tổ Tổ đỏ lựng, sau đó trắng bệch, tiếp theo là nổi giận, Sở Lăng Xuyên vội vàng rút chân, nhanh tay nhặt miếng váy lên, gương mặt hoảng hốt chột dạ, sao mình càng chữa càng cháy thế này.

Lúc này Tổ Tổ cũng không thèm quan tâm có người lạ hay không, chạy đến ven đường ngồi sụp xuống, khóc điên cuồng, xấu hổ chết mất, mất hết cả mặt mũi rồi.

“Bảo bối!” Sở Lăng Xuyên sai bước đến bên cạnh, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đứng dậy về phía trong, ôm lấy thật chặt, “Vợ đừng giận, anh không có ý đầu mà.”

“Anh... anh có ý, buông em ra, tên lừa đảo, gian trá!” Tổ Tổ cầm túi đập lên người anh, còn tức giận đá vào chân anh, dám làm cô mất mặt trên đường cái như vậy.

Mặc cho Tổ Tổ tay đập chân đá, Sở Lăng Xuyên quyết không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn, vội vàng dụ dỗ: “Được rồi bảo bối, đừng giận mà, có gì về nhà nói.”

Nói xong, không để ý sự phản kháng của cô, ôm cô đi đến bãi đỗ xe, mở cửa xe, nhét cô vào trong, anh cũng vội chui vào, nổ máy chạy xe về nhà.

Tổ Tổ đang suy nghĩ chuyện anh lừa cô, lại ngẫm lại bộ dạng xấu hổ của mình lúc này, thật mất mặt, nghĩ đến đó cô liền khóc rống lên, gào khan không có nước mắt, vừa giận vừa hờn, một trận quyền cước đầm đã rơi lên người Sở Lăng Xuyên.

“Bảo bối, đừng khóc nữa, về nhà cho em đánh thoải mái, bây giờ anh đang lái xe, vợ đừng giận nữa mà.” Sở Lăng Xuyên nhìn bộ dáng nổi đóa của Tổ Tổ cũng không khỏi căng thẳng sốt ruột, lúc khảo hạch quân sự còn không có căng thẳng như vậy.

Về đến nhà, Tổ Tổ vứt giày qua một bên, thay dép, thờ phỉ phò đi vào phòng ngủ, Sở Lăng Xuyên vội vàng đi theo, lúc đến cửa phòng ngủ, Tổ Tổ lại xoay người lại, chỉ vào anh, gầm lên: “Sở Lăng Xuyên, anh đừng có tới đây.”

Sở Lăng Xuyên dừng bước, trong đôi mắt đen láy đều ẩn nhẫn phiền não và khổ sở, anh trầm mặc không nói lời nào, một dự cảm xấu luẩn quẩn trong tim anh, không cách nào xua đi được.

Tổ Tổ thật sự tức giận, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, thân thể giận đến phát run, “Sở Lăng Xuyên, anh không thấy mình rất quá đáng sao, anh nói hết kỳ nghỉ phép anh sẽ ly hôn, anh muốn sống với tôi thật tốt trong 20 ngày này, tôi nghe theo anh, nhưng...”

Thì ra là, thì ra là kế hoãn binh của anh, anh đồng ý ly hôn chẳng qua là để lừa gạt tôi, bởi vì đơn ly hôn của chúng ta còn phải chờ cấp trên của anh phê chuẩn.

Lừa gạt tôi như vậy rất vui phải không, ban đầu là mẹ anh, dùng bộ dáng quan tâm, yêu mến tôi mà xuất hiện, hại tôi mất đi đứa bé, bây giờ thì đến lượt anh dùng một bụng đầy tâm cơ gạt tôi, coi tôi như đứa ngốc mà chơi đùa, anh căn bản không muốn ly hôn đúng không, đồng ý ly hôn với tôi chẳng qua là kế hoãn binh có đúng không?

Tổ Tổ đã giận đến mức lời nói cũng không mạch lạc, chỉ biết lặp lại những lời như vậy.

“Phải!” Cuối cùng Sở Lăng Xuyên không nhịn được nữa phải rống to lên, cặp mắt đỏ ừng, siết chặt hai nắm tay, “Anh không muốn ly hôn, cũng không muốn mất em, anh chỉ nghĩ đến việc em sẽ rời bỏ anh... lòng anh đau như bị người ta khoét một miếng thịt, anh hiểu rõ nỗi khổ của em, anh biết anh nợ em, nhưng anh cũng rất đau lòng em biết không?”

29 tuổi anh mới biết anh có thể yêu một người con gái đến như vậy, 30 tuổi anh mới biết, vì một người phụ nữ rời khỏi anh mà có thể khiến anh đau lòng đến thế.

Đối mặt với cái chết anh chưa bao giờ sợ hãi, đối mặt với kẻ địch anh cũng chưa từng sợ qua, nhưng đối mặt với em, anh sợ rồi, sợ em rời bỏ anh, sợ em mở miệng là nói ly hôn với anh, anh rất sợ mất em.

Anh mất đi đứa bé còn chưa đủ, em còn muốn anh mất đi người phụ nữ anh yêu nhất sao, em muốn anh chết đúng không? Anh không bỏ được em, muốn níu giữ em lại, cứu vãn hôn nhân của chúng ta, anh có lỗi sao?”

Sở Lăng Xuyên gào xong, đá một cước lên giường rầm một tiếng, nóng nảy mà khổ sở quay người bước đi, được hai bước lại quay đầu nhìn về Tổ Tổ, thấy đáng về ngõ ngách của cô, cuối cùng vẫn xoay người bước ra ngoài.

Tổ Tổ cứng đờ đứng yên tại chỗ, đầu tiên là cô bị anh hù sợ, tiếp theo là bởi vì những lời này của anh mà đau lòng, nước mắt từng viên từng viên lăn xuống, một lát sau nghe tiếng đóng cửa, anh đi rồi.

Sở Lăng Xuyên lái xe ra khỏi chung cư, ngực phập phồng không yên, anh không chú ý đến có một chiếc xe dừng ở cửa tiểu khu đang lặng lẽ đi theo, người trong xe là Tô Tuệ Vân.

Sau khi Sở Lăng Xuyên rời đi, Tô Tô ổn định lại cảm xúc của mình, đi tắm, thay quần áo, nhưng vẫn tâm phiền ý loạn như trước, cái váy rách kia bị cô nhét vào trong thùng rác.

Xem ti vi, phiền lòng, đọc sách, phiền lòng, ngủ, phiền lòng, không ngủ được, lại ngồi dậy trên ghế salon nhìn chăm chăm đồng hồ báo thức trên vách tường, thời gian trôi qua hơn một canh giờ, anh ấy giận đùng đùng bỏ đi đâu vậy, sẽ không có chuyện gì chứ?

Không kim được lại phiền lòng, gãi gãi đầu, ảo não gầm nhẹ một tiếng, Tô Tô đành đi hóng gió, quét dọn vệ sinh nhà cửa, gần đây có anh ở nhà, cô gần như không làm gì cả, sinh ra làm biếng rồi.

Quét dọn phòng trong phòng ngoài một lượt, ga giường vô chán, cái gì cần giặt đều đem đi giặt hết, làm xong cũng đến khoảng bốn giờ chiều, cô không có ăn cơm trưa, bây giờ bụng đói kêu ục ục.

Mà anh vẫn chưa về, nhìn điện thoại trên bàn, cô đang suy nghĩ xem có nên gọi cho anh hay không, lại nghĩ nghĩ, rõ ràng là lỗi của anh, là anh nổi giận, sao cô lại phải cúi đầu trước, kiên quyết không gọi.

Cô đi vào nhà bếp nấu cho mình một bát mì ăn tạm, anh không về, bụng cô bị liên lụy rồi. Cô lên giường nằm nghỉ, tâm phiền ý loạn, suy nghĩ lung tung, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Cô ngủ thẳng giấc tới 10 giờ đêm, đột nhiên tỉnh lại, cô mờ mịt nhìn một mảnh đen thui trước mắt, sững sờ, trời đã tối rồi sao, cô mờ đèn, nhìn thấy 10 giờ tối, mà vị trí bên người cô trống không.

Lòng chợt chùng xuống, anh chưa bao giờ giận đối với cô mà không về nhà qua đêm, nhớ lại bóng dáng tức giận đùng đùng bỏ đi của anh, Tô Tô hơi bận tâm, cầm điện thoại ở đầu giường lên, do dự một chút, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Họ Sở Kia, Bà Đây Không Sợ Anh 2

Editor: Uyên Xum & Thanh Trúc

Chuông reo không biết bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng vẫn không có ai nghe máy, Tô Tô bắt đầu lo lắng, cô nghĩ mãi, trừ đơn vị ra, cô thật sự không biết ngày thường anh thích đi chỗ nào.

Định gọi cho La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành hỏi một chút, nhưng lại nghĩ, lúc ban ngày mình nổi đóa với Sở Lăng Xuyên trước mặt họ như vậy, bây giờ lại bày ra dáng vẻ quan tâm, có ý nghĩa gì chứ.

Thật là rối rắm, cô lại nghĩ, hay là anh về nhà bố mẹ anh, nhưng mà còn lâu cô mới gọi điện thoại cho Triệu Đình Phương, nghĩ toi nghĩ lui đều không thích hợp, cuối cùng an ủi mình, Sở Lăng Xuyên là ai chứ, bản lĩnh lớn, một nam tử hán, chắc là không có chuyện gì, bây giờ không nghe điện thoại chắc là đang giận đối cô thôi.

Mặc dù an ủi mình, nhưng Tô Tô vẫn không ngủ được, thức trắng một đêm, mờ to mắt đến khi trời sáng, mãi cho đến 7 giờ, mới nghe thấy tiếng đóng mở cửa phía bên ngoài.

Tô Tô giật mình, lắng tai nghe tiếng động, hình như anh đi tắm, mấy phút sau lại nghe thấy tiếng động trong phòng bếp, qua một hồi lâu, phòng ngủ truyền tới âm thanh mở cửa, nhưng không có ai lên tiếng.

Cô khẽ nhú mày, ngồi dậy ra khỏi phòng ngủ, khẽ mở gian phòng ngủ còn lại, thấy anh đang nằm ở đó, sắc mặt có chút khó coi, hình như là ngủ thiếp đi.

Cô đóng cửa lại, thờ dãi một hồi, sau đó quay lại đi rửa mặt, cô nhìn khuôn mặt mệt mỏi của mình trong gương, tự làm mặt quỷ trấn an chính mình, không cần lo lắng, anh không sao đâu.

Sau khi rửa mặt xong, Tô Tô vào bếp định làm bữa sáng, lại thấy điểm tâm anh đã chuẩn bị xong xuôi, đang để ở trong nồi, anh nói muốn yêu thương, cung chiều cô, mặc dù cãi nhau anh cũng không bỏ mặc cô.

Tâm tình cô rất phức tạp, trong lòng có chút lo lắng, sau khi ăn xong điểm tâm, không có chuyện gì làm nên cô vào thư phòng giết thời gian.

Đại khái tầm khoảng chín giờ, di động của cô vang lên, là một số xa lạ gọi đến, sau khi cô bắt máy, trong điện thoại truyền đến một giọng nói khá quen.

<>>>

“Này, An Nhục Tô?”

“Cô là?”

“Tôi là Tô Tuệ Vân!”

Chân mày Tô Tổ cau lại, cô ta làm sao biết được số di động của cô, chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô ta là cô đã vô cùng khó chịu rồi, Tô Tuệ Vân nói tiếp: “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Xin lỗi, tôi không có gì để nói.” Tô Tổ trực tiếp cúp máy, cô lười cùng người phụ nữ này nói nhảm, cô vừa đặt điện thoại xuống để chuẩn bị ra ngoài thì có tin nhắn đến.

Cô vừa mở ra xem, cả người cứng đờ, chỉ cảm thấy toàn bộ máu như dồn lên não, tức giận, đau đớn, xen lẫn cảm giác bị phản bội.

Tin nhắn được gửi kèm theo ảnh, bên trong là khuôn mặt ngủ an ổn của Sở Lăng Xuyên, mà người phụ nữ bên cạnh lại không phải là cô, Tô Tuệ Vân, lại là cô, cô lập tức nhắn lại: “Gặp nhau ở đâu?”

Rất nhanh sau đó Tô Tuệ Vân gửi lại một tin nhắn báo địa điểm gặp mặt, Tô Tổ, để điện thoại trên giường, mặc quần áo, không để ý đến Sở Lăng Xuyên, vội vã ra khỏi nhà.

Đi trên đường, Tô Tổ dần bình tĩnh lại, cô nghĩ đến mục đích của mình, trên mặt treo nụ cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô bước vào quán cafe, thấy Tô Tuệ Vân đang đeo một cái kính râm lớn mỉm cười với mình, giờ phút này, Tô Tổ rất muốn cho cô ta một bài học nhớ đời.

Cô đi đến ngồi ở ghế đối diện, Tô Tuệ Vân khách khí hỏi: “Muốn ăn hay uống chút gì không?”

Tô Tổ nhìn chằm chằm vào cô ta, nhếch môi nói: “Không cần, nhìn thấy cô là tôi không còn khẩu vị rồi.”

Tô Tuệ Vân không tức giận, vẫn hip mắt cười như cũ, “Hình cô đã xem rồi.”

Tô Tổ không khách khí đáp lại: “Cô thật biết cách nói nhảm, nếu tôi không nhìn thấy thì sẽ ở đây nói nhảm với cô ư, nếu cô là người thông minh, có chuyện thì nói, có rắm thì thả, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Sắc mặt Tô Tuệ Vân biến đổi: “Thô tục!”

Tô Tổ đập một cái lên bàn, cô nhún mày, “Nói hay không, nếu không nói thì lời thô tục vẫn còn ở phía sau.” Ở cùng Sở Lăng Xuyên đã lâu, ít nhất cô cũng học được ít tính khí của anh, lại nói thật ra cô cũng không phải người dịu dàng.

“Tôi nghe Lăng Xuyên nói hai người sẽ ly hôn?” Tô Tuệ Vân nhìn Tô Tổ, cảm thấy một cười như vậy không có tư cách, vì sao Sở Lăng Xuyên có thể thích một người phụ nữ như vậy chứ, một chút đức tính cũng không có.

Ngược lại Tô Tổ rất bình tĩnh, nhẹ nhàng hỏi: “Giống như cô nói, xem ra quan hệ của hai người phát triển cũng không tồi, anh ấy còn nói gì nữa?”

“Anh ấy áy náy với cô, muốn bù đắp cho cô, ngày hôm qua nhìn rất đau lòng, tôi ngồi với anh ấy một lát cho đến khi uống hết rượu, cho nên, chuyện xảy ra sau đó cũng là tự nhiên.”

Tô Tuệ Vân nói xong, Tô Tổ đột nhiên giờ tay kéo rút kính cô ta xuống, lộ ra đôi mắt gấu mèo, Tô Tổ không bởi vì lời nói của cô ta mà đau lòng tức giận, ngược lại còn nở nụ cười lớn.

“Cô... cô, người điên!” Tô Tuệ Vân đoạt lại kính của mình đeo lại thật nhanh, cô ta không đoán ra người phụ nữ trước mặt mình có tâm tư gì, biết cô ta ngủ cùng chồng mình không phải nên tức giận sao, vậy mà còn cười được, “Có gì đáng cười?”

“Xin lỗi... Xin lỗi, tôi... luống cuống.” Tô Tổ cố gắng nén tiếng cười trong cổ họng, nhưng nghĩ đến đôi mắt gấu mèo của Tô Tuệ Vân lại một lần nữa cười phá lên, cười đến nổi chảy cả nước mắt, “Rất lâu rồi tôi không vui vẻ như vậy.”

Tô Tuệ Vân bị Tô Tổ làm cho rối loạn, cô ta cũng không nghĩ ngợi nhiều, “An Nhục Tô, mặc kệ cô nghĩ thế nào, tôi yêu Sở Lăng Xuyên, so với cô yêu anh ấy thậm chí còn hơn rất nhiều, tôi hy vọng cô có thể rời khỏi anh ấy.”

Rất cuộc Tô Tổ cũng ngưng cười, nhưng khuôn mặt đã bị cứng lại do cười nhiều quá, cô giờ tay xoa mặt mình, lúc này mới nói chuyện: “Cô trực tiếp cầm đi uy hiếp Sở Lăng Xuyên không phải xong rồi sao, nói với tôi làm gì, có hữu dụng không?”

Tô Tuệ Vân nhìn Tô Tổ, cô ta không ngờ, cầm hình đi uy hiếp Sở Lăng Xuyên thì chắc chắn sẽ bị anh hận chết, xuống tay từ Tô Tổ dù sao cũng tốt hơn.

“Nếu như có thể ven cả đôi đường, việc gì tôi phải bí quá hóa liều, nếu như cô không hợp tác, đừng trách tôi thủ đoạn, không biết nếu lãnh đạo của anh ấy thấy những hình này liệu có thể ảnh hưởng đến tiền đồ sau này không nhỉ?”

“Tôi thật sự phải khen cô một câu, Tô Tuệ Vân đứng không, bây giờ tôi đã được gặp người phụ nữ vô sỉ nhất, âm hiểm nhất, chà trách hơn ba mươi không ai thêm lấy, người như cô thì ai dám cười về.”

“Cò...” Tô Tuệ Vân bị Tổ Tổ nói cho ghen hờn, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, cô ta định cầm ly cà phê hất vào Tổ Tổ thì tay bị người giữ lại, Tổ Tổ đẩy ra, động tác làm liền một mạch, hất ly cà phê vào ngực cô ta, bên trong quán cafe ai cũng hiểu kì nhìn hai người bọn họ, đặc biệt là Tô Tuệ Vân.

Tô Tuệ Vân tức đến muốn phát điên, Tổ Tổ đứng lên, “Tôi cho cô một tách cafe này để cô khỏi ra dáng con gái đại gia trước mặt người khác, nếu lần sau còn tiếp tục chuyện như thế này thì cái cô nhận được không chỉ nhẹ nhàng là một ly cafe vào người đâu, đừng trước mặt tôi tự bôi xấu chính mình, khi đó người thua thiệt chính là cô.

Cô hẹn tôi ra ngoài với mục đích gì tôi còn không biết sao, để tôi nói cho cô biết, tôi và Sở Lăng Xuyên cưới nhau hay ly hôn là chuyện của hai chúng tôi, cô không có quyền nhúng tay vào.

Thuận tiện nhắc nhở cô một chút, đừng khiến Sở Lăng Xuyên chán ghét, biết điều thì hủy những bức ảnh kia đi, chớ hại người hại mình, đến lúc gả không trộm được lại mất năm gạo.”

Tổ Tổ nói xong xoay người bước đi, mới được vài bước cô lại dừng lại, cười nói: “Còn nữa, quên cảm ơn cô, hôm nay là ngày tôi vui vẻ nhất, cười nhiều nhất, cảm ơn cô đã gọi tôi ra ngoài để giải trí, tâm tình tôi đặc biệt thoải mái, hẹn gặp lại.”

Tô Tuệ Vân hoàn toàn không phải đối thủ của Tổ Tổ, cô ta vẫn ngồi ngây ngốc ở đó, cho tận đến khi Tổ Tổ rời đi mới phản ứng lại, vội vàng cầm khăn giấy lên lau cafe trên quần áo, cô ta nghĩ đến lời nói của Tổ Tổ, hại người hại mình, quả thật trộm gà không được còn mất năm gạo.

Tổ Tổ vừa ra khỏi quán cafe thì không cười nổi được nữa, mặc dù cô biết Sở Lăng Xuyên say rượu hay đâm đá, nếu anh say thì không thể làm chuyện gì với người phụ nữ khác.

Nhưng trong lòng cô vẫn không thoải mái, chỉ cần nghĩ đến bọn họ ở cùng nhau cả đêm, thậm chí anh còn bị Tô Tuệ Vân ôm, cô khó chịu như nuốt phải ruồi.

Mất Tô Tuệ Vân thâm đen nhất định là do Sở Lăng Xuyên đánh, điều đó chứng tỏ anh uống say như chết, cô hiểu, bởi vì trong lòng anh khó chịu, nhưng lại không biết kể cùng ai, nhưng anh và Tô Tuệ Vân vì sao lại ở cùng một chỗ?

Cô hiểu rõ anh nên vô cùng tin tưởng anh và Tô Tuệ Vân không phát sinh cái gì, nhưng nếu như Tô Tuệ Vân bí quá hóa liều, đưa hình phát tán ra bên ngoài thì làm thế nào?

Sở Lăng Xuyên ngủ thẳng đến trưa, sau khi anh rửa mặt đánh răng xong, ra khỏi phòng ngủ thấy phòng khách trống không. >>>

Anh nghe thấy tiếng động ở phòng ăn thì bước vào, Tổ Tổ đã làm xong một bàn cơm trưa, cô đang lấy bát đĩa, nhìn thấy anh đi vào, cô hỏi: “Dậy rồi thì ngồi ăn cơm.”

Sở Lăng Xuyên rất chột dạ, lúc trước anh tức giận với cô, lại còn đi cả đêm không về, dù sao lâu nay quan hệ giữa hai người đều như vậy, anh không nghĩ có thể hài hòa lại, không ngờ Tổ Tổ lại chủ động để ý đến anh.

Trong lòng anh rất vui, chạy lại ôm lấy cô rồi giải thích: “Bà xã, hôm qua anh ra ngoài uống rượu một mình, uống nhiều quá say không biết gì, thậm chí không nhớ được là người nào đã đưa anh vào khách sạn, nhưng sáng tỉnh lại thì chẳng có ai.”

“Về sau không cho uống nhiều rượu như vậy, không tốt cho thân thể.” Tổ Tổ bình tĩnh nói, đẩy anh ra, “Đói không, ngồi xuống ăn cơm.”

Hai người ngồi đối diện nhau, anh nhìn tôi một chút, tôi nhìn anh một chút, cùng nhau ăn hết bữa cơm, Sở Lăng Xuyên cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Cô đợi cho anh ăn xong, sau đó do dự đặt một tờ giấy lên bàn, đẩy đến trước mặt anh, Sở Lăng Xuyên ngăn ra, mấy chữ thỏa thuận ly hôn đập vào mắt anh, thậm chí cô còn chuẩn bị sẵn báo cáo đề nghị cho đơn vị, cô đứng là chu đáo.

Đôi mắt Sở Lăng Xuyên tối đi, tay anh siết chặt tờ giấy, ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Tổ Tổ, ánh mắt phảng phất sự đau đớn, khổ sở, có cả lạnh lùng hờ hững, anh xé nát tờ giấy trước mặt cô, vứt đầy trên mặt đất.

“Anh...” Tổ Tổ cau mày nhìn anh, trong bụng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh thì đành nuốt tất cả vào, “Anh có ý gì, ly hôn cũng đồng ý rồi, anh đã đảm bảo sẽ thực hiện đúng còn gì nữa.”

“Đã hết hai mươi ngày sao? Anh nói nói chờ anh nghỉ phép hết hai mươi ngày.” Sở Lăng Xuyên lạnh lùng đứng dậy, đập ghế, xoay người đi ra khỏi phòng ăn.

Anh ngồi trên ghế salon phòng khách, châm thuốc, rít từng ngụm khói, phun ra trắng xóa, trong lòng anh đầy tức giận, không khí xung quanh khiến người ta hít thở không thông.

Tổ Tổ đứng cách đó không xa nhìn anh, “Anh nói hai mươi ngày căn bản chỉ là kế hoãn binh, anh chính là muốn trêu chọc em, đâu có tính toán đến ly hôn. Dù sao, em... em nói cho anh biết, chuyện này tâm em đã quyết.”

Sở Lăng Xuyên dập tắt điếu thuốc, ném vào gạt tàn, thỉnh thoảng đứng dậy, anh cá giận, “An Nhục Tổ, ông đây nói cho em biết, ly hôn ư, em sớm vứt bỏ suy nghĩ này đi.”

“Anh...” Tổ Tổ phát hỏa, anh thật vô lại, cô xoay người vào ngăn kéo lấy điện thoại di động, mở tấm hình anh và Tô Tuệ Vân, sau đó ném cho anh: “Anh tự xem đi.”

Sở Lăng Xuyên bắt rất chuẩn xác, xanh mặt nhìn màn hình, hình ảnh anh và Tô Tuệ Vân cứ thế đập vào mắt, thế mà hai người lại ngủ cùng nhau, anh còn bị Tô Tuệ Vân ôm thân mật.

Mắt anh trừng lớn, rốt cuộc anh cũng có phản ứng lại, chẳng lẽ ngày hôm qua anh uống nhiều quá, là Tô Tuệ Vân đưa anh về khách sạn, sau đó thì chụp hình này lạ gửi cho Tổ Tổ, anh nhìn dãy số điện thoại, quả nhiên là cô ta, mẹ kiếp, người phụ nữ này đúng là có bệnh.

Trong lúc mấu chốt này lại khiến anh có thêm rắc rối, con mẹ nó, anh thật muốn cho người phụ nữ kia một trận, anh ném điện thoại lên khay trà, “Anh Nhượng Tổ, anh bị oan uổng, bị hãm hại, em có tin không?”

“Sở Lăng Xuyên, chứng cứ xác thực, anh còn muốn chối cãi, em mặc kệ có phải anh oan uổng hay không, anh nhất định phải đồng ý, nếu không em không còn cách nào khác là cầm ảnh này báo cáo với lãnh đạo của anh, anh cứ suy nghĩ đi.”

Sở Lăng Xuyên sai bước đến bên cạnh Tổ Tổ, tức giận nhìn cô: “Em cho anh xem một chút vợ của mình như thế nào, muốn đi báo cáo, cứ việc, để anh xem lòng dạ em độc ác đến mức nào.”

Tổ Tổ rất dễ nhát gan, trời sinh cô chỉ sánh ngang với chuột, anh nói như vậy chỉ là để cô từ bỏ, nhưng cô không phục, cô muốn cho anh thấy cô không sợ anh.

Cô vẫn cứng đầu cứng cổ, lấp bắp nói lại: “Được, anh đừng tưởng là em không dám, em..em, anh là đồ quân phiệt, họ Sở kia, em cho anh biết, bà đây không sợ anh.”

Sở Lăng Xuyên trực tiếp ôm cứng lấy Tổ Tổ, “A...” Cô hét lên, liều mạng giãy dụa, “Sở Lăng Xuyên, thả em xuống, anh làm gì vậy?”

“Con mẹ nó, hôm nay em chết chắc, không dạy dỗ em không được.” Sở Lăng Xuyên ném cô lên giường, không đợi cô đứng dậy, thân hình anh đã ép đến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Anh Muốn Chuyển Nghề

Editor: Uyên Xum

Sở Lăng Xuyên đặt Tổ Tổ ở dưới thân, lột sạch quần áo của cô, anh chỉ si ngốc nhìn thân thể tuyệt đẹp của cô, nhưng kế tiếp lại không có bất kì động tác gì. Hô hấp của anh có chút không ổn định, cả người căng lên khó chịu, anh đã bao lâu rồi không nhìn được nhìn cô như vậy?

Anh cường thế hành động, ánh mắt sáng quắc của anh khiến cô vừa thẹn vừa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc xanh, cô bắt đầu vừa dấm vừa đánh vào người anh, cái miệng nhỏ nhắn cũng mắng người không ngừng nghỉ.

Tầm mắt Sở Lăng Xuyên rơi trên gương mặt cô, hay tay có lực cố định lại đôi tay đang làm loạn của cô trên đỉnh đầu, mặt anh chôn giữa ngực cô, yên lặng, bất động.

Tổ Tổ tránh không được, nhìn anh không nhúc nhích, cô cũng từ bỏ giãy giụa, chỉ thấy khuôn mặt áp áp dính sát trên da thịt cô, hô hấp nóng rực của anh, trong lúc cô đang còn luống cuống, tự nhiên anh bật dậy nói, “Anh đi nấu cơm, buổi chiều dẫn em đi kiểm tra sức khỏe.”

Trước khi đi anh còn không quên hôn một cái vào chỗ nhạy cảm nhất của cô, rồi đắp chăn cho cô, sau đó mới xoay người ra ngoài.

Kiểm tra sức khỏe? Không cần thiết, cô cảm thấy mình hồi phục rất tốt, cô nhìn quần áo rơi quanh phòng, khuôn mặt lại đỏ bừng lên, cuốn chăn đến tìm quần áo mặc, trong lòng oán thầm anh, người này đúng là cầm thú.

;;uyenxun_dd le/quydon//

Sau khi ăn cơm trưa, mặc kệ Tổ Tổ có đồng ý hay không, Sở Lăng Xuyên vẫn đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, kết quả khiến Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đều yên tâm, mà đúng dịp này, kinh nguyệt của cô đến.

Hai người trở về nhà lại bắt đầu cãi vã, cô nói anh nhiều chuyện, anh nói cô không biết điều, mấy ngày nay hai người đã cãi nhau tương đối nhiều, Sở Lăng Xuyên nóng nảy, anh trực tiếp hôn cô, đây là biện pháp tốt nhất để cô im lặng.

Buổi tối, Tổ Tổ còn chưa ngủ, Sở Lăng Xuyên cũng chưa trở về phòng, anh vẫn trong thư phòng làm việc, đợi khi cô tỉnh dậy trời đã sáng hẳn, nhưng anh không ở đây, hình như cả đêm cũng không về nghỉ ngơi, cả căn nhà cũng vô cùng yên tĩnh.

Cô rời giường, mơ màng đi từ trong phòng ngủ ra, trong phòng khách không một bóng người, cô trực tiếp đến phòng ăn, nhưng ở đó cũng không thấy anh.

Tổ Tổ đi tiếp vào thư phòng, không có, trong phòng chỉ toàn mùi thuốc lá, cô nhú mày, chạy ra mở cửa thông gió, trên bàn máy tính có một cái gạt tàn chứa đầy tàn thuốc lá.

Cô tròn mắt nhìn những tàn thuốc kia, người này, anh thật sự coi thuốc lá như cơm sao? Cô đành đi xem ti vi, nhưng chờ một lúc cũng không thấy anh trở lại, một mình cô ăn điểm tâm.

Cô không có việc gì làm nên vào phòng ngủ dọn dẹp một chút, cầm điện thoại lên phát hiện có một tin nhắn của Sở Lăng Xuyên, anh báo cô là tối nay mới về. Cô cũng không suy nghĩ anh làm cái gì, chỉ xoay người, thu dọn đồ đạc để đi thăm cha mẹ một chút.

Văn phòng Sư trưởng quân khu T.

Trong phòng làm việc của Sư trưởng, Sở Lăng Xuyên đứng thẳng tắp ở đó, ông vốn có việc phải ra ngoài, nhưng nếu để cho anh đợi ở đây như vậy cũng không được.

Đại khái khoảng mấy phút sau, cửa phòng làm việc mở ra, một người đàn ông mặc quân trang bước vào. Người này tầm hơn 50 tuổi, uy nghiêm mà từ ái, làm cho người ta có cảm giác đặc biệt kính sợ nhưng vẫn không tự chủ được muốn thân cận.

Mặc dù dáng người ông không cao lớn thẳng tắp giống người trẻ tuổi, nhưng bộ quân trang mặc trên người vẫn có cảm giác uy phong như cũ.

“Sư trưởng.” Sở Lăng Xuyên đứng ngay ngắn, sau đó xoay người cười với Sư trưởng, tuy nhiên anh không những không được đáp lại mà còn nhận một cái trừng mắt của ông. Sở Lăng Xuyên vội vã thu lại nụ cười, quy củ đứng nghiêm trước bàn.

Sư trưởng ném tập giấy trong tay ông “bịch” lên bàn, ông nổi giận, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Sở Lăng Xuyên, “Cậu được đây Sở Diêm Vương, tôi phê chuẩn cho cậu nghỉ mười ngày để về ổn định việc nhà, vậy mà bây giờ cậu lại đưa cho tôi một tờ giấy như thế này à?”

Sở Lăng Xuyên thấy thế vội vàng dâng trà, Sư trưởng nhận lấy uống vài hớp, ông trầm mặc một lúc, lửa giận trong lòng cũng từ từ hạ xuống, “Tiểu tử cậu vì một người phụ nữ mà ngay cả quân trang cũng không thèm mặc rồi hả?”

“Sư trưởng, việc này không liên quan đến cô ấy, là con tự mình nghĩ thông.”

“Cậu đừng bịa đặt trước mặt tôi.” Sư trưởng lại giận dữ, ông cắt đứt lời nói của Sở Lăng Xuyên, đôi mắt như nhìn thấu được con người chiếu thẳng vào anh, “Sao mười ngày rồi mà còn chưa giải quyết được chuyện của bà xã?”

Là Sư trưởng phê chuẩn nghỉ phép cho anh, ông cũng có hỏi qua tình hình của Sở Lăng Xuyên nên biết chút ít, vì vậy mới đồng ý để anh nghỉ đến mười ngày.

Sở Lăng Xuyên không trả lời, coi như là ngầm thừa nhận.

Ông hừ một tiếng, đối với biểu hiện mười ngày qua của anh vô cùng không hài lòng, “Thật không có tiền đồ, một người phụ nữ mà mười ngày cũng không giải quyết được, có phải bà xã cậu bảo là nếu không chuyển nghề thì sẽ ly hôn à?”

“Không ạ, chuyển nghề là ý của cháu.”

“Vậy cô ta muốn ly hôn với cậu sao?” Sư trưởng đứng lên, giọng nói lộ rõ là người từng trải, “Cậu phải dùng đúng thuốc trị đúng bệnh có hiểu hay không, căn bản là tìm được vấn đề, sau đó tiêu diệt từng bộ phận.

Cô ta vì sao muốn ly hôn với cậu, bởi vì không thương cậu hay là vì không chịu nổi cuộc sống không có cậu?”

“Cháu không biết, vấn đề này rất phức tạp, có lẽ cháu không thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy.”

Thật ra thì Sư trưởng nói không sai, chỉ là anh không thừa nhận, có lẽ anh muốn dùng cách này để vặn hỏi lại hôn nhân này, anh nghĩ đây là biện pháp duy nhất.

Thời điểm viết báo cáo chuyển nghề anh cũng do dự, giằng dụa rất nhiều, từ bỏ công việc này giống như lấy đi một thứ gì đó khỏi cuộc đời anh, nhưng mà anh cũng không thể dứt bỏ Tổ Tổ.

Cho nên, anh tình nguyện từ bỏ kiếp sống quân nhân mà mình yêu thích, “Sư trưởng, lạc đề, bây giờ chúng ta đang thảo luận vấn đề chuyển nghề.”

“Ngay cả vợ mình nghĩ thế nào cũng không biết, tôi xem hay trước hết cứ như thế này đi, báo cáo đề chỗ này tôi giữ hộ cậu, cậu về báo bà xã mình viết cho tôi một báo cáo nữa, nói rõ là nguyên nhân gì để cô ta muốn ly hôn với một doanh trưởng ưu tú của tôi, đi đi.”

Sư trưởng hạ lệnh đuổi khách, Sở Lăng Xuyên nóng nảy, “Sư trưởng, cháu muốn chuyển nghề. Báo cáo cháu đã viết, ly hôn rồi thì cô ấy viết cái gì đây?”

“Đây là mệnh lệnh, thi hành đi.” Sư trưởng sa sầm mặt, rõ ràng ông không vui, “Nếu như cô ta có lý do ly hôn với cậu thì cậu gửi một phần ly hôn đến đây. An phận làm công việc tôi giao đi.”

Sở Lăng Xuyên đứng im không nhúc nhích, Sư trưởng lờm anh, “Còn không đi, chẳng lẽ còn muốn ở lại để tôi mời cậu ăn cơm trưa?”

“Sư trưởng, vừa ăn vừa nói chuyện cũng được.” Nhưng sau đó, Sư trưởng quát thẳng vào mặt anh, “Sau một giây biến mất ngay cho tôi.”

“Thủ trưởng, hẹn gặp lại.” Sở Lăng Xuyên chỉ đành đứng nghiêm, giơ tay chào, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng, ngoài cửa vừa gặp Đồng Lâm Húc, hai người đi cùng nhau trò chuyện một đoạn thì dừng lại.

Sở Lăng Xuyên tháo cái mũ xuống, lau mồ hôi trên trán, sau đó lại đeo lên, anh quay sang hỏi thăm Đồng Lâm Húc, “Đến đây đi họp à?”

Đồng Lâm Húc không trả lời anh, mà còn hỏi ngược lại, “Không phải anh đang nghỉ phép sao?”

“Không nên hỏi đừng hỏi, đây là cơ mật.” Sở Lăng Xuyên vỗ bả vai anh ta rồi nói tiếp, “Làm việc của cậu đi, tôi đi trước.”

Sở Lăng Xuyên lái xe trở về thành phố, anh gọi trước cho Tổ Tổ, biết được cô đang ở nhà ba mẹ, cho nên anh lái xe về nhà cha mẹ mình, dù sao cũng là người thân, tức thì tức, còn có thể mang thù sao?

Sở Lăng Xuyên ở lại đó nửa ngày, người trong nhà cũng hỏi về chuyện vợ chồng anh, nhưng cũng chỉ nói qua loa, xế chiều đi đón Tổ Tổ, ăn cơm tối ở chỗ Lý Nguyệt Hương.

Bọn họ giống y như người một nhà, ngồi xung quanh một cái bàn tròn ăn cơm, nhưng chỉ trong lòng anh biết, có lẽ, có thể không lâu sau nữa, sẽ không phải là người một nhà.

Hơn tam giờ, hai người lái xe trở về nhà, hai người không nói với nhau lời nào trong suốt quãng đường về, rửa mặt, đánh răng, lên giường nằm nghỉ.

Không biết là cô xem phim gì, hơn mười giờ vẫn còn chưa ngủ, Sở Lăng Xuyên trực tiếp cướp điều khiển ti vi tắt đi, rồi quay sang tắt đèn, cả căn phòng rơi vào bóng tối.

Tổ Tổ đành phải nằm xuống đi ngủ, Sở Lăng Xuyên dán lại sau lưng cô, ôm cô vào lòng, cô không động đậy, mặc cho anh ôm, những ngày gần đây, tựa như đã thành thói quen, thỉnh thoảng gây gỗ, không gây gỗ sẽ không nói, đến lúc đi ngủ lại ôm nhau giống như đôi vợ chồng thân mật. ;uyenxxun_ddn le/quydon.//

Tay của anh quần từng lọn tóc của cô, đôi môi nhẹ nhàng rơi trên mặt cô, “Viết cho anh một cái báo cáo ly hôn, anh phải nộp lên đơn vị.”

Tổ Tổ ghen một lúc, ý của anh là đồng ý ly hôn, hơn nữa muốn cô viết tay, cô yên lặng một chút rồi hỏi: “Em viết? Không phải anh cũng viết sao?”

“Của anh viết không liên quan đến em, người viết phải là em, em viết rõ nguyên nhân, lý do ly hôn trình bày rõ ràng để lãnh đạo xem. Ngủ đi!” Sở Lăng Xuyên nói xong buống lỏng cô, ngoan ngoãn nằm một bên để ngủ, nhưng còn Tổ Tổ, cô nằm im ở đó, nhìn vào khoảng không gian vô định trước mặt, không có cách nào ngủ nổi.

Tổ Tổ ngồi trước màn hình máy tính viết báo cáo ly hôn sau khi Sở Lăng Xuyên nghỉ phép, cả ngày trôi qua, báo cáo của cô chỉ vờn vện mấy chữ “báo cáo ly hôn”. Có lẽ có quá nhiều nguyên nhân, khiến cô không biết nên bắt đầu viết từ đâu.

Hôm nay, Sở Lăng Xuyên phải về đơn vị, buổi trưa, sau khi ăn cơm xong, anh thu dọn đồ, quần trang mặc lên người thẳng tắp, anh tuấn, uy vũ, khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Mà giờ phút này, Tổ Tổ đang ngồi trước máy tính thư phòng gỗ loạn, trong lòng không thể yên tĩnh được, cô nhìn màn hình máy tính, trán cũng nhăn thành một đoàn.

Cô đang cố viết nốt mấy chữ cuối cùng thì cửa phòng mở ra, cô ngẩng đầu nhìn, anh một thân quân trang thẳng tắp, anh đến lấy báo cáo ly hôn đây.

“Em... em còn chưa viết xong.” Tổ Tổ đứng lên, anh cũng bước đến bên cạnh cô, tầm mắt rơi vào bốn chữ trên màn hình máy tính “báo cáo ly hôn.”

Tổ Tổ đóng màn hình lại, quay đầu nhìn anh, do dự nói: “Cái này, nếu không chờ khi nào em viết hoàn chỉnh rồi đưa cho anh, như vậy có được không?”

“Tùy em.” Ánh mắt Sở Lăng Xuyên thâm trầm nhìn cô, trầm mặc chốc lát rồi nói: “Anh đi đây, em ở nhà tự chăm sóc mình cho thật tốt, nhớ đúng giờ ăn cơm, thân thể không thoải mái thì đến bác sĩ, nếu không thì trở về chỗ ba mẹ.”

“Được.” Tổ Tổ không ngờ lúc đi anh còn chú ý dặn dò như vậy, giống như sợ về sau không có cơ hội, phải cố gắng nói hết trong một lần.

“Anh đi nha.” Trong lúc Tổ Tổ đang kinh ngạc, thất lưng bị người nào đó ôm lấy, giữ chặt gáy, triền miên, lưu luyến hôn trên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Anh Muốn Chuyển Nghề 2

Editor: Uyên Xum

Cô gần như mất đi phản ứng và hô hấp, một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, đến khi cô phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy bóng lưng anh rời đi, cô đứng ở đó hơi thở yếu ớt, trong lòng đau đớn lũ lượt kéo về.

Mấy ngày sau, cuối cùng Tổ Tổ cũng viết xong báo cáo ly hôn, nhưng trong lòng không hề vui vẻ như tưởng tượng, ngược lại buồn bã như đánh mất thứ gì đó.

Cô chuyển báo cáo đi in, chung cư gần đây có một chỗ, Tổ Tổ từ từ đi xuống nhà, có thể nói là rất chậm.

Cô cau mày, có một người phụ nữ đang đậu xe trước chung cư, không ai khác, đó chính là Tô Tuệ Vân.

Tổ Tổ nghĩ, sao cô ta giống như âm hồn không tan, cô muốn tránh khỏi cô ta, Tô Tuệ Vân lại cười nói: “Cô muốn đi đâu, có muốn tôi tiễn một đoạn không?”

“Cảm ơn, nhưng tôi không làm bạn với ruồi.” Tổ Tổ đi thẳng, Tô Tuệ Vân lại xuống xe, chặn đường cô lại, vẫn mỉm cười như cũ, “Tổ Tổ, đừng như vậy, mặc kệ như thế nào, về sau chúng ta cũng là hàng xóm, về sau cần chăm sóc nhiều hơn.”

Tổ Tổ nghi hoặc nhìn cô ta, Tô Tuệ Vân cười nói, “A đúng rồi, quên chưa nói cho cô biết, tôi mua nhà trong chung cư này, hôm qua vừa mới dọn vào ở.”

Buồn nôn, Tổ Tổ không chịu nổi, muốn nói gì đó với cô ta, nhưng lại cảm thấy cô ta không đáng để làm như vậy, cuối cùng xoay người rời đi.

Sau khi Tổ Tổ trở về nhà, cô không hề biết Tô Tuệ Vân đợi cô đi rồi mới vào quán photo kìa hỏi thăm.

Tối nay cô ngủ ở nhà một mình, tập tài liệu ly hôn để trên đầu giường, một đêm này, cô ngủ không hề ngon, chỉ cần tỉnh dậy, tầm mắt cô sẽ rơi vào tập tài liệu kia, cô không biết hiện tại bản thân mình như thế nào nữa.

Sáng hôm sau cô dậy rất sớm, vì thiếu ngủ nên cả người mệt mỏi, không có tinh thần, nhưng hôm nay cô phải đến đơn vị của Sở Lăng Xuyên, đưa cho anh bộ tài liệu này. Đây là phần tài liệu chính thức, cô làm thành một bản báo cáo, thậm chí còn ký cả tên.

Không ngờ thủ tục ly hôn phiền toái như vậy, theo quy định cô không cần viết cái này, nhưng cấp trên đã có yêu cầu, cô muốn ly hôn cho nên phải phối hợp.

Cô gọi cho anh một cuộc điện thoại trước khi đến, trong điện thoại, giọng nói của anh có phần lạnh lùng, nặng nề, nhưng cô cũng đâu có tốt hơn bao nhiêu.

Ly hôn, dù sao cũng là chuyện khiến người ta không tài nào vui nổi. Thậm chí trong lòng cô còn cảm thấy rất khổ sở.

Trước khi đi, cô còn chuẩn bị thêm một ba lô đồ ăn, mãi cho đến khi lên xe, cô mới nhớ ra, mình muốn ly hôn còn mang những thứ này làm gì? Thôi thì cứ mang đi vậy.

Vì ban đêm cô không ngủ ngon, trên xe lại tắc lư, cho nên cô mơ màng thiếp đi lúc nào không biết, lúc tỉnh dậy, cô chỉ thấy có bóng trắng lơ mơ, trong ánh sáng mờ mờ, cô cảm thấy có người đụng vào túi xách của mình.

Cô nhìn sang bên cạnh, đó là một chàng trai trẻ tuổi đang cúi đầu nghịch điện thoại, cô lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi hoảng hốt tỉnh lại, cô mới ý thức được đã đến trạm, nên đổi xe rồi, cô dụi mắt, xuống xe, bắt xe khác để đến đơn vị anh, khi đó cũng là mười giờ.

Sở Lăng Xuyên lái xe đến đón cô, anh chỉ nhìn cô nhưng không nói lời nào, tự động cầm ba lô cho cô, sau đó ghi danh.

Cô nghĩ đến những lần trước đến thăm anh, những lúc anh đi đón cô sẽ không im lặng như thế này, điều này khiến cô không khỏi có chút hụt hẫng.

Sau khi ghi danh xong, hai người lên xe vào bên trong. Tổ Tổ an tĩnh ngồi ở ghế trước cạnh anh, anh vẫn một thân quân trang, hình như anh mới huấn luyện xong, cả người đều là mồ hôi, càng làm nổi bật làn da nâu rần rở.

Xe việt dã dừng trước tòa nhà quân doanh, tất cả sao mà quen thuộc, xe vừa dừng lại, thông tin viên giúp cô mở cửa xe, khuôn mặt tươi cười chào hỏi: “Chị dâu khỏe chứ?”

“Chào cậu!” Tổ Tổ nở nụ cười, cô xuống xe, túi đồ trong tay cũng được thông tin viên cầm lấy, họ cùng nhau lên tầng, rất nhanh đã đến kí túc xá của Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ vẫn không nói chuyện với nhau, thông tin viên rất thức thời, anh ta rót nước xong rồi đi, lúc này, trong căn phòng chỉ còn cô và anh.

Tổ Tổ nhìn chiếc giường đơn mà cô từng nằm, cô không biết nói gì, Sở Lăng Xuyên đi ra ngoài để lấy nước cho cô rửa mặt, lại thấy thông tin viên đã mang đến, anh đưa tay nhận lấy, “Đi đi.”

“Dạ!” Thông tin viên chào một cái rồi xoay người rời đi, Sở Lăng Xuyên mang nước vào phòng, đóng cửa lại, nói với Tổ Tổ: “Lại đây rửa mặt đã.”

Tổ Tổ cũng không cự tuyệt, cô lau đơn giản, trên mặt hết mồ hôi cũng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái đi rất nhiều, cô xoay người lại, bắt gặp đôi mắt đang nhìn chăm chăm mình. Khi tầm mắt hai người chạm nhau, anh liền tránh đi, còn cô rũ mắt xuống, trầm mặc chốc lát, cô đến ba lô, do dự một chút rồi lấy tài liệu đưa cho anh.

“Em đến đưa báo cáo ly hôn.” Cô đặt nó lên bàn, Sở Lăng Xuyên vẫn không lên tiếng, không khí có chút hít thở không thông, cô vội nói: “Anh bận rộn công việc, em không quấy rầy, em về trước...anh, có tin gì thì nói cho em biết.”

Tổ Tổ lập tức lấy túi của mình đi thẳng ra cửa, nhưng mở cửa ra, cô lại thấy Tiểu Vương đã đứng bên ngoài, cậu ta còn đứng nghiêm, tư thế chào, “Chị dâu, em có việc muốn nhờ chị giúp một tay.”

“Chuyện gì?” Tổ Tổ nhất thời sững sốt, Tiểu Vương vội giải thích: “Chị dâu, chân của em bị hỏng rồi, nhưng ở đây không ai biết may, không biết chị có thể giúp một tay được hay không?”

“Nhưng mà, tôi phải đi...”

Khuôn mặt Tiểu Vương rồi rầm, “Chị dâu, có thể giúp em một lần không? Nếu không em sẽ bị nội vụ trừ điểm, không còn thời gian mất rồi, chị dâu, tất cả trông cậy vào chị.”

Tổ Tổ quay lại nhìn Sở Lăng Xuyên, hình như anh cũng không có ý kiến gì, mà cô cự tuyệt nữa cũng không tốt, “Giúp cậu may lại thì có thể, chỉ là, việc này, tôi cũng làm không được tốt cho lắm.”

“Cám ơn chị dâu.” Tiểu Vương lập tức dẫn đường, Tổ Tổ chỉ đành đi theo cậu ta đến kí túc xá, trong phòng còn có thêm hai người khác.

“Chào chị dâu.”

“Chị dâu, chị chính là cứu tinh của chúng em”

Tất cả mọi người đều rất nhiệt tình chào hỏi Tổ Tổ, sau đó cầm một loạt quần áo rách đến.

“Chị dâu, may quần!”

“Chị dâu, may chân!”

“Chị dâu, may tay áo!”

“Chị dâu, may ở đây này!”

“A, từng người, từng người thôi.” Tổ Tổ nhận lấy, từng bước giúp mọi người khâu quần áo, lúc này, mấy anh em lấy cùi chó chọc Tiểu Vương, còn nháy mắt với anh ta.

Tiểu Vương hiểu ý, lặng lẽ đi ra ngoài, mấy người khác đều xé quần áo của mình ra rồi đưa cho Tổ Tổ, cô chỉ đành phải ở lại may cho hết.

Có mấy cậu lính sợ cô nóng còn đứng ở một bên để quạt gió, đưa nước, đợi đến khi tất cả quần áo và chân may xong rồi, thời gian cũng gần đến trưa, mấy cậu lính còn mời cô ăn trưa, sau đó cười ha hả nói cảm ơn.

Tiểu đội trưởng còn vỗ đùi hô to, “Chị dâu còn chưa ăn cơm trưa, để tôi đi xem mấy tiểu tử kia một chút xem làm cơm trưa như thế nào, Tiểu Vương, cậu đưa chị dâu về kí túc xá.”

Cậu ta nói xong đi luôn, Tiểu Vương đưa Tổ Tổ trở về chỗ Sở Lăng Xuyên, không đợi cô mở miệng, anh đã bảo trước: “Ăn cơm rồi đi.”

“Báo cáo!” Ngoài cửa hô to một tiếng, Sở Lăng Xuyên nói: “Vào đi!”

Tiểu đội trưởng và một vài cậu lính bụng thức ăn vào, nhìn Tổ Tổ và anh mới nói: “Chị dâu, doanh trưởng, cơm trưa xong rồi.” Sau đó đặt thức ăn lên bàn.

Hai người ngồi đối mặt nhau dùng cơm trưa, cô vốn nghĩ đưa tài liệu xong sẽ đi luôn, không ngờ còn có thể ở lại ăn cơm.

Sau bữa cơm trưa, Tổ Tổ nói cô muốn đi, anh bảo để anh chở cô đi bắt xe, nhưng tạm thời anh có chuyện chưa thể đưa cô đi được, cho nên dặn cô đi đường cẩn thận, sau đó vội vã đi làm việc.

Tổ Tổ rửa mặt, cầm túi chuẩn bị đi, một vài chiến sĩ ôm chân chạy đến nói với cô, “Chị dâu, em nghe bọn họ nói hôm nay chị rất tốt, chân của em hồng rồi, chị giúp em sửa một chút.”

“Tôi không may chân nữa.” Cô mà may đường chỉ rất xấu, chỗ to chỗ nhỏ, cô không làm được, nhưng cậu ta rất tin tưởng cô: “Chị dâu, em tin chỉ, một lát nữa em đến lấy.”

Biết rõ bọn họ cố ý, nhưng cô căn bản không có cách nào cự tuyệt, chỉ sững sờ mặc họ nhét chân vào ngực, cô ôm lấy theo bản năng, một người con để kim lên bàn, sau đó chạy nhanh như một làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: “Báo Cáo”, Phê Chuẩn 1

Sở Lăng Xuyên đi từ phòng họp ra ngoài, anh ngăn ra một lúc rồi đi về phía kí túc xá, rót một chén nước ồng vài hộp, sau đó mở ngăn kéo, báo cáo ly hôn mà cô đưa cho anh được đặt ở bên trong.

Anh nghĩ đến ý của Sư trưởng, bảo Tổ Tổ viết lý do ly hôn, như vậy sẽ tìm được nguyên nhân, nếu như không thể không ly hôn, có thể cho anh và Tổ Tổ một lý do cũng được.

Nhưng nếu Sư trưởng cho rằng nguyên nhân Tổ Tổ ly hôn là đúng, hôn nhân của bọn họ cũng không cần duy trì, vậy báo cáo chuyển nghề của anh lại biến thành báo cáo ly hôn.

Thật ra thì không cần nhìn, anh cũng có thể biết Tổ Tổ sẽ viết những gì, chuyện xảy ra anh và cô đều biết vì sao muốn ly hôn.

Anh và Tổ Tổ cùng nhau trải qua cuộc sống cùng nhau, anh không thường xuyên ở nhà, mà cô, một người phụ nữ, một mình đối mặt với khó khăn mà người bình thường không thể chịu đựng một mình.

Con đường của bọn họ sau này còn dài, mà cuộc sống thường không thuận buồm xuôi gió, nếu như hôn nhân này vẫn tiếp tục, vẫn sẽ gặp phải các loại vấn đề, mâu thuẫn, thống khổ và ngày ngày không có anh bên cạnh.

Anh và Tổ Tổ ít thì một tuần, nhiều thì mấy tháng, thậm chí nửa năm cũng không gặp mặt, có thể cô đã chịu quá nhiều đau khổ, cho nên mới sợ cuộc sống như thế, cộng thêm chuyện mẹ chồng nàng dâu, cả nguyên nhân mất đi đứa bé cũng khiến cô chán ghét, tuyệt vọng với hôn nhân này.

Sở Lăng Xuyên biết, nếu như anh thật sự yêu cô, thì nên vì cô mà buông tay, để cho cô tìm một người yêu thương cô, có thể cùng cô đối mặt với những mưa gió, sớm chiều làm bạn, như vậy cô mới hạnh phúc.

Nhưng mà anh không làm được, không có cách nào dứt bỏ cô, cho nên quyết định chuyển nghề để cho cô một lần nữa đặt niềm tin vào anh, vào hôn nhân của hai người, nhưng giờ nhìn lại, giường như tất cả chỉ là ảo huyền.

Sở Lăng Xuyên cầm báo cáo ly hôn lên, anh do dự, không biết có nên nhìn hay không, mặc dù trong lòng biết rõ nhưng anh vẫn muốn biết, từ góc độ của cô xem vấn đề này như thế nào.

Chủ yếu nhất là anh không muốn buông tay, anh đã quyết định chuyển nghề, mục tiêu là giữ cô lại bên mình, hướng chỉ tới qua hai người triền miên, anh cảm thấy cô vẫn còn tình cảm với mình, chỉ là sau này không thể buông bỏ quá khứ để đối mặt với cuộc sống sau này mà thôi.

Anh muốn biết cô viết như thế nào, cuối cùng mở túi hồ sơ, rút hai tờ giấy bên trong ra.

Từng câu từng chữ cô viết đập vào mắt anh, càng đọc về sau, sắc mặt anh càng thâm trầm, lý do ly hôn anh đoán không sai lắm, chỉ là, người phụ nữ này, thậm chí ngay cả tính tình anh xấu, thường xuyên mắng người cũng viết vào, trừ cái này, còn nói về chuyện anh dùng cách bạo lực, đánh cô, nhốt cô cũng viết lên.

tr_duoc, đăng tại dds(lquyd))

Sở Lăng Xuyên xem xong vừa tức vừa buồn cười, người phụ nữ này, chỉ sợ thủ trưởng cảm thấy nguyên nhân ly hôn chưa đủ, cho nên tất cả tội danh đều nói ra, đánh ư, cũng chỉ có vỗ một vào mông cô, vậy mà cũng có thể mang thù.

“Bốp...” Sở Lăng Xuyên giận dữ đập giấy lên bàn, anh kém cỏi như vậy ư, cô cứ như vậy ly hôn cùng với anh, không chút nào lưu luyến, người phụ nữ vô tình. Cô quyết tâm ly hôn cùng với anh, thậm chí còn ký tên, chỉ sợ anh tráo đổi.

Chỉ hai mặt giấy đã liệt kê rõ ràng nguyên nhân ly hôn, không biết Sư trưởng mà nhìn thì thái độ như thế nào? Còn có thể cảm thấy không ly hôn hay không? Là hòa giải hay là phê chuẩn, anh đúng là không nghĩ ra tâm tư của Sư trưởng.

Sở Lăng Xuyên ở đó tức giận nửa ngày mới trở lại bình thường, anh cất hai tờ giấy vào túi, nhưng có thứ gì đó mắc kẹt, không nhét vào được.

Anh phiền não ném báo cáo lên bàn, dốc miệng túi xuống, một tấm hình rơi xuống mặt đất, anh nhíu mày, cúi xuống nhặt lên.

Sau khi anh nhặt lên, đôi mắt càng ngày càng lạnh, khuôn mặt phủ một tầng sương, nội tâm như có xe tăng nghiền nát, đau dữ dội.

Cuối cùng, anh đứng dậy, vẻ mặt bỗng chốc chuyển thành giận giữ, anh xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn lên bàn, trên tay là tấm hình, trên bàn là báo cáo ly hôn, anh nhắc chân đạp một, cái bàn đồ xuống đâm phát ra tiếng “ầm ầm”

Thông tin viên nghe được tiếng động vội vàng xông vào, “Doanh trưởng, đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Sở Lăng Xuyên xanh mét, “Đi ra ngoài.”

“Vâng.” Thông tin viên cũng không dám ở lại thêm một chút nào nữa, vội vàng chạy trốn, Sở Lăng Xuyên nhặt báo cáo ly hôn từ trên mặt đất lên, xé luôn cả tấm hình trong tay nát bấy trên bỏ hết vào thùng rác.

Đủ rồi, cho tới nay anh đều tự mình đa tình, anh còn vọng tưởng cô còn tình cảm với mình, chỉ cần anh chịu nhượng bộ, cô nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý.

Bây giờ nhìn lại, tất cả là anh đơn phương, An Nhược Tổ kiên quyết ly hôn với anh, hơn nữa còn không từ thủ đoạn tồi tệ nào, trừ phần báo cáo ly hôn, cô còn kèm theo chứng cứ lợi hại nhất, đó là ảnh anh ngủ cùng Tô Tuệ Vân.

Giờ phút này anh nhớ lại, cô đã từng nói, nếu như anh không đồng ý ly hôn, cô sẽ cầm hình đi tìm lãnh đạo, anh vốn cho là cô sẽ không tuyệt tình như thế, nhưng xem ra anh sai rồi.

Vì để thoát khỏi anh, thoát khỏi hôn nhân này, cô có thể đối xử ác độc với anh như vậy, kết hôn lâu nay, vị trí của anh trong lòng cô một chút cũng không có.

Cái gì mà yêu anh, không bỏ được anh đều là chó má, là anh tự mình đa tình, đêm qua đại khái cô chỉ thương hại anh, hoặc là áy náy. Cô ngoan độc, tuyệt tình như vậy.

Cũng đúng, người cô yêu là Thẩm Hạo Vũ, hôn nhân này vốn là anh tự mình tìm đến, cô căn bản không cần, cho nên cô cần gì phải quan tâm cảm thụ của anh, cần gì quan tâm, khi Sư trưởng nhìn thấy tấm hình này kết quả của anh sẽ như thế nào?

Giờ khắc này không cách nào hình dung được tâm trạng của anh, tức giận ư, khổ sở ư, anh đứng trước cửa sổ, nhìn ra nơi mà anh dùng tất cả tình yêu, sự nhiệt tình của mình để dâng hiến, tức giận cũng dần dần tiêu tán, đối với nghề nghiệp này, anh không thể từ bỏ sự yêu thích, còn bây giờ, Tổ Tổ, đối với anh chỉ như tro tàn.

Lúc này Tổ Tổ ngồi trước máy tính ngày người thật lâu, cô biết Sở Lăng Xuyên yêu nghề của anh, nhưng bây giờ anh lại muốn chuyển nghề, cô không phải tự cho mình là đúng, rõ ràng anh cũng thương cô, nhưng cô có thể đoán được, anh muốn chuyển nghề khẳng định là vì cô.

Anh sẽ không ly hôn với cô, cho nên phải chuyển nghề, chuyển nghề, bọn họ không bị chia cách nữa. ...

Anh vì cô mà chấp nhận trả giá như vậy, cô lại chỉ một mực nghĩ đến ly hôn.

Cô viết phần báo cáo ly hôn kia khẳng định anh sẽ xem, hơn nữa anh đang nghĩ biện pháp để cô nói ra lời trong lòng mình, để anh có thể dễ dàng đối phó cô, khiến cô từ bỏ ý định ly hôn.

“Báo cáo chuyển nghề” đánh thẳng vào lòng cô, khiến cô không cách nào bình tĩnh, cô biết anh yêu cô, yêu đến tận xương tủy, nhưng chưa từng nghĩ đến, anh sẽ vì cô mà quyết định như vậy.

Có lẽ để đưa ra quyết định này đối với anh rất khó khăn, cho nên hôm ấy anh mới hút nhiều thuốc như vậy, cô vẫn cảm thấy anh rất yêu sự nghiệp của mình, nhưng cô sai rồi.

Anh có thể từ bỏ sự nghiệp của mình để chọn cô. Chỉ cần nghĩ như vậy, Tổ Tổ đã khóc thất thanh, nhìn vào máy tính mà mắng: “Sở Lăng Xuyên, cái người ngu ngốc này, em không đáng giá để anh làm như vậy.... anh... đồ ngốc đây đưa.”

Tổ Tổ nhớ lại khoảng thời gian hai người sống với nhau, anh cẩn thận từng ly từng tý, còn cô chỉ một mực khóc nháo đòi ly hôn.

Nhớ đến lời nói của anh, anh không muốn ly hôn, không muốn mất đi cô, nếu như cô rời khỏi anh... anh giống như bị người ta khoét một miếng thịt.

Anh nói: 29 tuổi anh mới biết yêu một người phụ nữ là như thế nào, 30 tuổi mới biết có thể vì một người phụ nữ mà khổ sở đến mức này.

Anh nói: đối diện với cái chết anh cũng chưa từng sợ, đối mặt với kẻ địch, anh cũng chưa từng sợ, nhưng đối mặt với em anh sợ rồi, anh sợ em rời khỏi anh, sợ em mở miệng sẽ nói đến ly hôn, sợ mất đi em!

Anh nói: Anh mất đi đứa bé còn chưa đủ, em còn muốn anh mất đi người phụ nữ mà anh yêu nhất, em muốn anh chết phải không? Anh không thể từ bỏ em, vẫn muốn cứu vãn hôn nhân của chúng ta, anh có lỗi sao?

Những lời Sở Lăng Xuyên đều khiến cô đau đớn, cô biết rõ anh yêu cô như vậy, cô còn độc ác đến mức quyết tâm ly hôn với anh, khiến cho anh thương tâm, khổ sở, cô cố tình làm như không thấy.

Bởi vì cô chỉ nghĩ đến cảm thụ của mình, cô không chịu nổi sự khổ sở và vô dụng khi anh không có ở bên. Rõ ràng cô có một người chồng nhưng cũng giống như người không có, thậm chí nhiều khi đến liên lạc qua điện thoại còn không được.

Trừ việc không có anh ở bên, cô không chịu nổi một gia đình có người mẹ chồng như vậy. Cô không đủ kiên cường, không chịu nổi một hôn nhân chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều.

Công việc của Sở Lăng Xuyên đặc biệt, cô sợ anh lo lắng sẽ gặp nguy hiểm, thậm chí khi bị bệnh cô cũng không dám cho anh biết, những người phụ nữ khác có chồng để làm nũng, nhưng cô không thể như vậy.

Bởi vì so với cô, anh còn khổ hơn, nguy hiểm hơn, giống như lần trước, cho dù cô cầu xin anh trở lại, cô cần anh, anh cũng không có cách nào làm được.

Cô không chịu nổi tất cả mọi thứ, cho nên, cô lựa chọn giải thoát.

Giờ phút này, Tổ Tổ lại mơ hồ, cô muốn ly hôn với Sở Lăng Xuyên là vì quan tâm anh hay là bởi vì không quan tâm anh, nếu như không quan tâm, cô sẽ không đề ý việc anh thường xuyên không ở bên cạnh.

Nếu như không quan tâm, cô sẽ không cho anh 20 ngày, 20 ngày là thời gian cho anh, cũng là thời gian cho cô.

Nếu như không quan tâm, cô cũng không cần anh ở bên cạnh những lúc cô khó khăn, khổ sở.

Nếu như không quan tâm, cô cũng không đến mức rối rắm cả đêm để viết báo cái ly hôn.

Như vậy.... Cô quan tâm, hơn nữa rất quan tâm, cô để ý đến anh lạnh lùng với cô hơn so với công việc, để ý khi cô cần anh không có ở bên, để ý khi anh ở cạnh người phụ nữ khác.

Đúng, cô quan tâm anh, không bỏ được anh, nhưng bởi vì chuyện mẹ chồng nàng dâu khiến cô tình nguyện buông tha hôn nhân này, nhìn anh thương tâm khổ sở, cô cũng không thể nào hỏi.

Cho là kết thúc hôn nhân, tất cả đều giải thoát, cô thoát khỏi bế khổ rồi, không cần đau khổ nữa, nhưng mà, ly hôn là như thế nào?

Có phải sẽ biến thành người lạ, không có cơ hội đi chung với nhau ngọt ngào hạnh phúc. Khi đó cô sẽ không phải đối mặt với sự chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều nữa mà là hoàn toàn mất đi anh.

Khóc, cô cảm động, cô đau lòng, cô rối rắm, cô thật sự muốn buông tha hôn nhân này ư, cuộc sống không có anh liệu có vui không? Thật sự ly hôn sao?

Nếu như tiếp nhận anh lần nữa, tiếp nhận hôn nhân này, như vậy đồng nghĩa là chấp nhận Triệu Đình Phương, bỏ qua quá khứ, bắt đầu lại từ đầu, nhưng mà, cô có thể làm được không? Nhất là tiếp nhận người mẹ chồng kia, cô có thể làm được không? tr_duoc, đăng tại ddans(lquyd)

Tại sao không được, anh vì cô có thể từ bỏ sự nghiệp mà mình yêu thích, vậy tại sao cô không thể vì anh dừng cảm một lần, bỏ qua một lần.

Nếu như mắt cô giống như khoét một miếng thịt của anh thì chuyển nghề không nghi ngờ là lột một lớp da của anh, cô không cần anh làm chuyện như vậy. Anh không có ý định ly hôn, chuyển nghề chính là tiếc nuôi lớn nhất của anh.

Tổ Tổ gạt nhẹ nước mắt. Cô tự hỏi mình, bây giờ cô nhận ra có phải là quá chậm hay không? Cô điên cuồng chạy đi tìm điện thoại ọi cho Sở Lăng Xuyên, tâm trạng thấp thỏm, cô phải nói với anh như thế nào?

Sở Lăng Xuyên đang đi cùng lãnh đạo Sư đoàn, đột nhiên điện thoại di động vang lên, anh lấy ra nhìn, là Tổ Tổ, anh nhận điện thoại, không đợi cô nói đã bảo: “Bây giờ anh đang vội, có chuyện gì thì chờ cuối tuần anh về rồi nói.”

Anh trực tiếp cúp luôn điện thoại, cô còn chưa kịp mở miệng, giọng nói của anh lạnh quá, Tổ Tổ kinh ngạc nhìn điện thoại, cắn môi, ngồi sững sờ trên sofa.

Cô kích động, nhiệt tình, còn tự trách thái độ của mình đối với anh, vậy mà giờ bị sự lạnh lùng của Sở Lăng Xuyên dội thẳng vào. Chỉ là trừ chuyện ly hôn không nói, cô không hy vọng anh chuyển nghề vì cô.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, do dự một chút rồi nhấn cho anh một tin: Sở Lăng Xuyên, báo cáo chuyển nghề của anh em thấy rồi, em hy vọng anh đừng kích động, chuyện ly hôn chúng ta trở về nói có được không?

Gửi xong, cô nằm xuống sofa, tâm trạng hoảng loạn, bọn họ quả thật cần nói chuyện cẩn thận. Hy vọng là không muộn, đang suy nghĩ miên man thì điện thoại báo tin nhắn đến: Được.

Thôi, như vậy chỉ đành chờ anh trở lại.

Thời gian trôi qua, Sở Lăng Xuyên bận nhưng không thu xếp được, còn Tổ Tổ mỗi ngày đều đi học lái xe, cô đang chờ anh trở lại.

Mấy hôm nay cô ở lại nhà của ba mẹ, hai ông bà biết cô muốn ly hôn với Sở Lăng Xuyên, có lẽ là biết Sở Lăng Xuyên không đồng ý cho nên chưa đến mức lo lắng, chỉ là sốt ruột.

Về đến nhà, mẹ hỏi cô quan hệ với Sở Lăng Xuyên như thế nào, thái độ của anh vô cùng rõ ràng là không muốn, bây giờ chỉ còn thái độ của cô.

Thái độ của cô? Vốn cô quyết tâm ly hôn, nhưng sau khi thấy báo cáo chuyển nghề của anh thì tan thành mây khói, cho nên bây giờ cô chỉ chờ anh trở lại để hai người nói chuyện thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Báo Cáo, Phê Chuẩn 2

Editor: Uyên Xum

Chỉ là trong lòng cô vẫn do dự, mặc dù cô không còn oán giận Sở Lăng Xuyên, nhưng mà Triệu Đình Phương gián tiếp làm bọn họ mất đi đứa bé, nếu cuộc sống sau này của cô vẫn có sự can thiệp của Triệu Đình Phương thì khẳng định sẽ mâu thuẫn nhiều hơn.

Người nhà cô đầu tiên không biết đứa bé của cô mất đi là do Triệu Đình Phương, nhưng sau đó Triệu Đình Phương đến tìm An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương nói chuyện này.

Đối với hành động của Triệu Đình Phương, Tổ Tổ có chút buồn bực, Triệu Đình Phương vẫn luôn không vừa ý cô, ban đầu còn hy vọng Sở Lăng Xuyên ly hôn với cô, sau đó quan hệ hòa hoãn, nhưng bởi vì chuyện mất đứa bé mà căng thẳng.

Tổ Tổ thấy Triệu Đình Phương rất lạnh lùng, nếu không khi cô có đứa nhỏ đầu tiên cũng không bảo bỏ nó đi, cho nên lần này Triệu Đình Phương vô tình làm mất đứa nhỏ hẳn là không áy náy.

Thử hỏi chỉ bởi vì cô mang thai con gái mà bảo bỏ đi, làm sao cô nỡ làm hại đến một đứa bé còn chưa thành hình. Coi như là cô muốn ly hôn cùng Sở Lăng Xuyên, có lẽ Triệu Đình Phương cũng hết sức tán thành.

Cho nên chuyện bà ta đến tìm ba mẹ cô có chút ngoài ý muốn, nhớ tới lời nói của Triệu Đình Phương, Tổ Tổ vẫn không có cách nào bình tĩnh.

Ba nói cho cô biết, khi đó ba rất tức giận, thậm chí đã nghĩ để cô ly hôn với Sở Lăng Xuyên, nhưng lý trí ông lại cho biết, Sở Lăng Xuyên không làm chuyện gì sai lầm cả, lại còn hết mực thương yêu con gái mình, trừ cuộc sống không được như ý, ông rất vừa ý với người con rể này, cho nên không hy vọng bọn họ bỏ nhau.

Mẹ cũng nói không có người nào hoàn mỹ, cô không tha thứ được cho Triệu Đình Phương, bởi vì Triệu Đình Phương liên quan đến hôn nhân của hai người, hay là do hai người không thể hạnh phúc được nữa. Tha thứ cho người khác, cũng là tha thứ cho mình.

Mặc dù ba mẹ nói không ngăn cản chuyện ly hôn, nhưng nói gần nói xa, đều tiết lộ ý tứ mong muốn cô và Sở Lăng Xuyên bỏ qua cho nhau mà sống.

Thật ra thì trước đây ba mẹ cũng đã nói qua, thứ nhất là do Sở Lăng Xuyên không hay ở nhà, thứ hai là mất đi đứa bé, thương tâm quá độ nên mới khốc nháo đòi ly hôn.

Lúc ấy cô đều không nghe lọt một chữ nào của ba mẹ, làm như không thấy sự đau khổ của Sở Lăng Xuyên, cô chỉ một lòng muốn thoát khỏi cuộc sống như thế.

Hiện tại cô đã suy nghĩ kỹ rồi, cô đã bị anh làm cho cảm động, cho nên cô không thể tiếp tục giả vờ như người không tim không phổi, không hiểu quý trọng.

Hôm nay là thứ năm, ngày mai Sở Lăng Xuyên sẽ trở lại, cô suy nghĩ về chuyện hai người gặp lại, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn, cô có rất nhiều điều muốn nói với anh.

Buổi trưa, cô học lái xe xong, ngoài trưa lát phát mưa, nhưng Tổ Tổ không mang ô, đang muốn đón xe về nhà nhưng lại thấy một người tóc muối tiêu đứng gần đó.

Cô định thần lại, là Triệu Đình Phương, mái tóc của bà dính đầy những hạt mưa nhỏ. Chân mày cô cau lại, trong lòng bắt đầu không thoải mái.

“Tổ Tổ.” Triệu Đình Phương khẽ gọi cô, nhiều ngày không gặp, gương mặt bà già đi rất nhiều, mặc dù mái tóc được chải tỉ mỉ, quần áo thỏa đáng, nhưng mà vẫn không che giấu được nét già nua.

Tổ Tổ đứng im không lên tiếng, mưa rơi càng nhiều, giọt mưa lạnh lạnh rơi trên mặt, cô nhìn chăm chăm vào Triệu Đình Phuong, cuối cùng mở miệng: “Bà... Có chuyện gì sao?”

“Nghe Lăng Xuyên nói con ở đây học lái xe nên qua đây thăm một chút.” Triệu Đình Phuong có chút mất tự nhiên, “Trời mưa, nếu không tìm chỗ nào đó để ngồi.”

Nếu là lúc trước, Tổ Tổ sẽ không do dự mà cự tuyệt, nhưng mà bây giờ....: “Đối diện có một quán ăn, đến đó thôi.”

Triệu Đình Phuong hình như vừa thờ phào nhẹ nhõm, hai người đi song song, trời mưa sang quán đối diện, đối diện với Triệu Đình Phuong, đầu óc cô có chút trì độn, nội tâm cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Tổ Tổ đang suy nghĩ miên man, cảm giác có người mạnh mẽ đẩy cô một cái, cô ngã xuống đất, tiếp theo là một loạt âm thanh xe dừng lại, mà Triệu Đình Phuong đang nằm trên đất.

“Mẹ.” Tổ Tổ bối rối, ngay sau đó cô phản ứng kịp, hoảng sợ gọi mọi người, chiếc xe tông phải người kia đã nhanh chóng bỏ chạy.

Tổ Tổ căn bản không kịp nhìn biển số, trong mắt cô chỉ có Triệu Đình Phuong nằm trên đất, đầu chảy đầy máu, cô hoảng sợ gào khóc, nước nở òm bà vào ngực: “Mẹ, mẹ, mẹ tỉnh lại đi.”

Cô hoàn toàn hoảng loạn, luống cuống, sau khi bình tĩnh lại thì lấy điện thoại gọi xe cứu thương, mà người đi đường xung quanh cũng giúp cô gọi.

Rất nhanh xe cứu thương đã đến, Triệu Đình Phuong được đưa vào bệnh viện, đến khi bà được đưa vào phòng cấp cứu, cả người Tổ Tổ xụi lơ trên mặt đất, trên người cô có máu của bà, tóc tai quần áo ướt nhẹp, mặt trắng bệch không còn sức sống, thân thể cũng run rẩy từng hồi.

Một lúc lâu sau cô mới nhớ đến gọi điện thoại cho Sở Vệ Bình, thông báo cho người trong nhà xong, cô khẩn trương đứng ở cửa ra vào chờ đợi.

Từng phút từng giây trôi qua, thân thể Tổ Tổ dần khôi phục trực giác, không lâu sau đó, ba Sở và vợ chồng Sở Việt Dương cũng đến.

Sở Việt Dương vội vàng hỏi Tổ Tổ: “Mẹ đâu rồi, mẹ như thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tổ Tổ nhìn bọn họ, nghĩ tình cảnh lúc ấy, lời nói của cô cũng không còn mạch lạc: “Mẹ vẫn trong phòng phẫu thuật, đầu bị thương... chảy rất nhiều máu, con không biết tại sao lại có một chiếc xe chạy đến đâm phải mẹ, mẹ vì con nên mới bị xe đụng, đều là con không tốt,con.”

“Tổ Tổ, em bình tĩnh một chút.” Chị dâu đặt tay lên bà vai trấn an cô, nhưng Tổ Tổ vẫn đắm chìm trong nỗi sợ hãi.

Gương mặt ba Sở nặng nề, cũng đưa tay vỗ bà vai cô, “Đây là ngoài ý muốn, sao có thể trách con, Đình Phuong không sao, nhất định không sao, đừng lo lắng.”

Ba Sở an ủi cô như đang an ủi một đứa bé, vài phút sau, cửa phòng mở ra, bác sĩ ra ngoài, ba người chạy vội đến hỏi tình trạng của Triệu Đình Phuong.

Bác sĩ giơ tay lên, ý bảo mọi người bình tĩnh, sau đó mới nói: “Bị ngoại thương ở đầu, chân bị gãy, chỉ là không nguy hiểm đến tính mạng, cần ở lại viện quan sát mấy ngày, người nhà làm thủ tục nhập viện đi.”

Mọi người nghe xong cũng thờ phào nhẹ nhõm, Triệu Đình Phuong được đưa vào gian phòng dành cho cán bộ về hưu, tất cả mọi người đều ngồi bên giường.

Trên người Tổ Tổ toàn là bùn, nước mưa, có cả máu, ba Sở bảo cô về nhà, nhưng làm sao cô có thể yên tâm, cứ ngo ngắc ngồi bên giường, nghĩ đến vụ tai nạn vừa rồi, cô lại sợ, nếu như Triệu Đình Phuong có mệnh hệ gì, cả đời này cô cũng không thể an lòng.

Nhưng mà bà bị thương như vậy khó tránh khỏi khiến mọi người lo lắng, bao gồm cả Tổ Tổ, cô thật không ngờ, trong lúc nguy hiểm, bà có thể bất chấp cứu cô, bảo vệ cô.

Đối với Triệu Đình Phuong, cô nên oán, hay là nên cảm kích?

An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương biết được tin cũng chạy đến, chỉ là Triệu Đình Phuong vẫn còn đang ngủ, cho nên ba Sở bắt cô trở về cùng ba mẹ, đổi quần áo rồi trở lại.

Về nhà tắm rửa thay quần áo xong, Tổ Tổ vẫn chưa thể trở lại bình thường, cô lớn như vậy rồi còn chưa từng trải qua chuyện nào như vậy.

Ba An và mẹ An nhìn bộ dạng này của con gái, cũng biết hôm nay cô đã bị dọa không nhẹ, mẹ An ôm lấy Tổ Tổ, vỗ vai cô, an ủi như khi còn bé, “Đừng sợ, không cần lo lắng nữa, tất cả qua rồi, tối nay mẹ hầm ít canh, con đưa qua cho ba Lăng Xuyên, ông ấy đã lớn tuổi, anh chị Lăng Xuyên cũng có công việc, tối con đến chăm sóc bà ấy coi như thay Lăng Xuyên.”

Mặc dù thông gia đã làm chuyện hồ đồ, để cho con đau lòng, oán hận cũng là hợp tình hợp lý, nhưng mà lần này con phải cảm ơn bà ấy, đừng cứ nhớ mãi lỗi lầm của người ta, hiện tại con phải phân biệt ân oán cho rõ ràng.”

Tổ Tổ gật đầu, cô biết, cô hiểu, tuy nhiên cô không nói gì. Cô lên phòng nghỉ ngơi một lát rồi xuống phụ mẹ làm cơm tối, sau đó đi bệnh viện.

Lúc này, Triệu Đình Phương cũng đã tỉnh.

Tổ Tổ đã từng nghĩ cả đời này cũng không tha thứ cho Triệu Đình Phương, cả đời này cũng không muốn nhìn thấy bà, nhưng bây giờ, cô nhìn cái đầu quần băng kia, những ý nghĩ này không còn một mảnh.

Quan hệ giữa hai người vốn như nước với lửa, giờ phút này muốn thân cận có chút kì cục, hoặc là đúng hơn không biết chung đụng như thế nào. Ba Sở là người phá vỡ sự lúng túng này.

“Bà xem một chút, đưa bé đến thăm bà.” Ba Sở nói xong quay lại nhìn Tổ Tổ, cô cười yếu ớt, “Đừng đứng, vào đây!”

Tổ Tổ đặt hộp giữ nhiệt lên bàn, hơi mất tự nhiên hỏi: “Mẹ có thấy khá hơn chút nào không? Canh này là con nấu, mẹ có muốn uống một chút không?”

“Mới vừa ăn rồi, để đấy lát nữa uống.” Triệu Đình Phương lại nói tiếp với hai vợ chồng Sở Việt Dương, “Mẹ không sao, các con nhanh về đi, chăm sóc tốt cho cháu gái của mẹ là được.”

“Anh, chị, em không đi làm, có thời gian, buổi tối để em ở đây chăm mẹ là được.”

Sở Việt Dương có lời muốn nói nhưng ba Sở lên tiếng trước: “Được rồi, hai người các con về đi, để Tổ Tổ ở đây, sắp đến cuối tuần, tối mai hai người các con trở lại.”

Ông đã nói như vậy, hai người liền hiểu ý nói: “Mẹ, vậy mẹ nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng con lại đến, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho chúng con.”

Sau khi hai vợ chồng rời đi, ba Sở ở lại thêm một lát rồi cũng về, trong phòng bệnh chỉ còn lại Tổ Tổ và Triệu Đình Phương, không khí có chút lúng túng, hình như hai người cũng không tìm được đề tài.

“Mẹ.” Tổ Tổ mở miệng, “Hôm nay cảm ơn mẹ.”

Triệu Đình Phương khẽ cười, “Cảm ơn làm cái gì?”

“Mẹ... Không cần vì con... Bị thương thành như vậy... Con...” Tổ Tổ không nói được nữa, hốc mắt cô ướt ướt.

Ngược lại Triệu Đình Phương lại không có cảm xúc gì: “Đừng xem mẹ vĩ đại như vậy, mẹ nghĩ đến con là tâm can bảo bối của Lăng Xuyên, nếu con có gì ngoài ý muốn thì con trai mẹ không sống nổi, như vậy mẹ đâu có thiệt.”

Tổ Tổ cười rộ lên, đưa tay gạt lệ, “Lúc này rồi mẹ còn nói giỡn, mẹ bị thương, Lăng Xuyên đau lòng, con cũng khó chịu, con biết rồi, lúc đấy căn bản không kịp nghĩ nhiều như vậy.”

“Đứa bé này, đúng là thông minh.” Triệu Đình Phương vừa nói vừa cười, “Đúng vậy, chuyện xảy ra như vậy, đẩy con ra cũng chỉ là bản năng, thật sự không nghĩ nhiều, sau khi tỉnh lại mới suy nghĩ lại.”

Khóe miệng Tổ Tổ giật giật, muốn cười cũng không cười nổi, đến bây giờ, đối với vụ tai nạn này, cô vẫn còn sợ hãi, “Mẹ, không còn sớm, mẹ đang bị thương, nên nghỉ sớm một chút.”

“Không mệt, cũng không muốn ngủ, khi gặp chuyện không may, trong đầu ngược lại suy nghĩ rất nhiều chuyện, một khắc bị xe đâm kia, mẹ chỉ nghĩ, xong rồi, nếu mẹ chết thì ba con phải làm sao.”

Triệu Đình Phương nắm tay Tổ Tổ, “Tổ Tổ, có mấy lời không thỏa đáng, con đừng cho là mẹ đang dạy dỗ, trước kia quả thật mẹ không vừa ý với con, mẹ cho là Lăng Xuyên của mẹ là tốt nhất, là độc nhất vô nhị, chỉ có người phụ nữ ưu tú mới xứng với Lăng Xuyên.

Nhưng một lần kia, mẹ thấy Lăng Xuyên và ông già hao tâm tổn trí giảng hòa cho chúng ta, mẹ cũng suy nghĩ lại lỗi lầm của mình, mẹ phát hiện con có tấm lòng tốt, đã không còn thành kiến với con, mẹ chồng nàng dâu chúng ta vẫn còn rất vui vẻ.

Ai biết... Mẹ nhất thời hồ đồ, khiến cho con mất đứa bé không nói, còn khiến Lăng Xuyên chịu đau đớn như vậy, mấy ngày đó, mẹ nhìn con vừa khóc vừa cười, nhìn Lăng Xuyên tức giận khổ sở, mẹ thật sự thấy mình gây ra lỗi lầm quá lớn.

Mẹ không thoát được quan niệm cũ, chỉ mong có cháu trai để có người nối nghiệp, nhưng mà có một số việc không thể cưỡng cầu, lòng tốt lại biến thành hậu quả xấu, khiến cái nhà này suýt nữa thì không còn.

Mẹ là phụ nữ, mẹ biết hai lần sinh non ảnh hưởng như thế nào, hối hận, mẹ thực sự hối hận, xin lỗi con, nếu như con cả đời này không thể làm mẹ được nữa.... Thôi không nói những chuyện này.

Mẹ hy vọng con và Lăng Xuyên có thể sống thật tốt, mẹ nhìn ra, Lăng Xuyên rất cố chấp, không có con, nó như người mất hồn, về sau mẹ sẽ không can thiệp vào cuộc sống của hai đứa.

Người làm mẹ đều hy vọng con mình hạnh phúc, mẹ cũng không ngoại lệ, tất cả đều vì Lăng Xuyên, lại bỏ qua cảm nhận của con.

Nói cho con những thứ này, mẹ không có lòng riêng là giả, nhưng mẹ hy vọng Lăng Xuyên hạnh phúc, coi như mẹ có hồ đồ cũng không thể phá hủy hạnh phúc của hai đứa, tha thứ cho mẹ, cũng như cho con và Lăng Xuyên một khởi đầu mới.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ đã nói với con những lời này.....Con biết nên làm thế nào, mẹ chỉ cần yên tâm dưỡng thương thôi.”

Triệu Đình Phương giống như một mồi, lập tức nhắm mắt đi ngủ, lời cũng nói rồi, Tổ Tổ là người hiểu chuyện, nếu như cô thương Lăng Xuyên, cô sẽ biết phải làm như thế nào, nếu như đến lúc bà chết hai đứa bé còn khổ sở, thì chính là bà hại chúng nó.

Nếu như không có lần tai nạn này, có lẽ hai người cũng sẽ không nói chuyện trong hòa bình như vậy, Triệu Đình Phương còn nói với cô rất nhiều như vậy.

Tổ Tổ nằm ở sofa nhìn bà, làm thế nào cũng không ngủ được, trong lòng đều suy nghĩ lời nói của Sở Lăng Xuyên và Triệu Đình Phương, cô đã quyết định tiếp nhận tất cả, giờ phút này vô cùng mong Sở Lăng Xuyên trở về.

Mặc dù bệnh viện có hộ lý, tuy nhiên có một số việc Tổ Tổ vẫn phải làm, cộng thêm trong lòng có tâm sự, cô thức trắng đêm cho đến sáng hôm sau ba Sở và anh chị đã quay trở lại.

Chị dâu xin nghỉ để ở lại chăm sóc Triệu Đình Phương, Tổ Tổ về nhà nghỉ ngơi, cả đêm không ngủ, cô đặt lưng xuống, khi tỉnh dậy cảm giác đã xế chiều, nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi, tầm một hai tiếng nữa anh sẽ trở về.

Tổ Tổ quyết định làm com tối mang đến bệnh viện, có lẽ người trong nhà đều đã báo cho anh chuyện của mẹ Sở, anh trực tiếp đến bệnh viện.

Tổ Tổ làm com, đặt trong hộp giữ nhiệt, sau đó bắt xe đến bệnh viện, đến phòng bệnh, cô đẩy cửa vào, bên trong có một bóng người mặc quân trang màu xanh đưa lưng về phía cửa, anh đang cho Triệu Đình Phương ăn gì đó, giờ phút này, nhìn anh trở lại, cô có chút giật mình.

Ba Sở và chị dâu ngồi đầu giường, mấy người họ đang cười nói, thấy Tổ Tổ vội vội báo: “Tổ Tổ, đến rồi à, sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?”

“Em ngủ lâu rồi, không mệt chút nào.” Tổ đi vào đặt hộp com xuống, chị dâu cũng mang theo com.

Chị dâu mở hai hộp com ra nhìn một chút: “Xem ra com chỉ mang chỉ đủ cho ba mẹ và chị, không có phần của Lăng Xuyên, hay là hai người ra ngoài ăn chút đi, cái người này, mang theo bao nhiêu cũng không đủ ăn.”

Ai cũng hiểu, nói như vậy là để cho Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ có không gian riêng, Triệu Đình Phương thêm vào: “Lăng Xuyên, con vừa trở về, đi nghỉ đi, mẹ không sao, ngày mai lại đến cũng được.”

“Mẹ, vậy tạm thời con đi trước, mẹ chịu khó ăn com đi nha.” Sở Lăng Xuyên đặt hoa quả lên bàn, sau đó đứng dậy, kéo Tổ Tổ ra ngoài.

Hai người đến một nhà hàng gần bệnh viện, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống đối diện nhau, Tổ Tổ nhìn anh, cảm giác có chút không giống, rất lạnh lùng, khiến cô không biết nói như thế nào.

Từ lúc gọi thức ăn, hai người vẫn trầm mặc, yên lặng ăn com, anh ăn rất nhanh, cô nhìn anh, lấy hết dũng khí nói, “Sở Lăng Xuyên, em có lời muốn nói với anh.”

Anh ngẩng đầu lên, cầm khăn giấy lau miệng, đôi mắt nhìn cô một cái, giọng nói cứng rắn: “Thật sao? Vừa khéo anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

Tổ Tổ cảm thấy thái độ của anh không tốt, do dự một chút: “Vậy anh nói trước đi.”

“Báo cáo ly hôn lãnh đạo đã duyệt, chỉ là cái em viết anh xem đã qua nhưng xé rồi, thứ hai anh rảnh, em chuẩn bị đi, chúng ta đến cục dân chính làm thủ tục.”

Tổ Tổ giống như người bị dội một chậu nước lạnh vào mặt, trong bụng còn rất nhiều lời nhưng một chữ cũng không thốt lên được. Ý của anh là muốn ly hôn, anh đã nộp báo cáo ly hôn.

Cô cho là anh sẽ không ly hôn, thậm chí vì cô mà chuyển nghề, cô tự trách mình không đủ kiên cường, không suy nghĩ vì anh, cô cảm động vì anh chấp nhận hy sinh vì hôn nhân của hai người.

Cô đang chuẩn bị buông bỏ quá khứ để bắt đầu lại lần nữa, thì ra, anh đã quyết định muốn ly hôn, hơn nữa thủ tục cũng đã xong, chỉ cần thứ hai đến cục dân chính là có thể cắt đứt.

Một lúc lâu, Tổ Tổ cũng không nói chuyện, Sở Lăng Xuyên khề cau mày: “Thế nào? Thời gian có vấn đề?”

Tổ Tổ hoàn hồn, cô nhìn khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của anh, nội tâm co rút đau đớn: “Không, thứ hai đi.”

Cô cũng không thể chờ được nữa, xách túi, đứng dậy hoảng hốt rời đi, thật buồn cười, cô bắt một chiếc xe ven đường, bây giờ cô không muốn về nhà, cô bảo tài xế đến quảng trường.

Xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, cô không cần phải khóc, ly hôn là cô nói ra, anh chỉ đồng ý mà thôi, cô vừa ý rồi, nhưng bây giờ lại khóc vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132: Nhân Sinh Giống Như Chỉ Mới Lần Đầu Gặp Gỡ 1

Editor: Uyên Xum

Tổ Tổ đối với tính tình của Sở Lăng Xuyên vẫn hiểu, nếu anh đã quyết định làm gì đó thì không có cách nào thuyết phục, bây giờ ly hôn cũng đã được thủ trưởng phê duyệt, như vậy, chuyện ly hôn bắt buộc phải làm.

Cô đứng ngẩn người rất lâu, cho đến khi sắc trời tối đi mới trở về nhà, cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là sắc mặt không đúng lắm, người trong nhà đều nhìn ra được cô không bình thường.

Trong nhà để lại cơm tối cho cô, cô ngồi ăn, bên cạnh có ba An và mẹ An nhìn chăm chăm, Lý Nguyệt Hương không nhìn được mà hỏi, “Tuần này Lăng Xuyên về phải không, như thế nào, hai người các con gặp mặt chưa? Đã nói chuyện thật tốt chưa?”

“Gặp rồi.” Tổ Tổ cũng không nói dối, sớm muộn gì cũng cho người nhà biết, chỉ là nhắc đến trong lòng cô lại khó chịu, “Bây giờ anh ấy đang ở bệnh viện chăm sóc mẹ của anh ta.”

Lý Nguyệt Hương vốn cảm thấy Tổ Tổ có gì đó không đúng, nghe xong lời này, lại càng không bình thường, “Cái gì mà mẹ của anh ta, có chuyện gì, thế nào?”

“Ba, mẹ.” Tổ Tổ buông đũa, hít sâu một hơi, do dự nói: “Con và Sở Lăng Xuyên. muốn ly hôn, thủ tục bên đơn vị cũng làm xong rồi, thứ hai đến cục dân chính.”

“Cái gì?” Lý Nguyệt Hương không dám tin, An Quốc Đống cũng thế, hai ông bà vốn cho rằng chuyện của hai đứa đã tốt rồi, không ngờ lại thay đổi 180 độ như vậy, tự nhiên muốn ly hôn.

Lý Nguyệt Hương nóng nảy hỏi: “Không phải bọn con đã hòa thuận rồi sao, đột nhiên muốn ly hôn là thế nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn con vốn không hòa thuận chứ sao.” Tổ Tổ áy náy nhìn ba mẹ mình, “Mẹ, con nghe Sở Lăng Xuyên, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, con với anh ấy thương lượng xong, mọi người hòa bình chia tay, hy vọng ba mẹ tha lỗi cho con, mấy ngày nay đã để hai người phải lo lắng.”

An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương không nói gì thêm, sắc mặt trầm xuống, xem ra Sở Lăng Xuyên đồng ý, nếu không đồng ý thì chuyện cũng không thể thành ra như vậy.

Về việc của vợ chồng cô, An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương đã nói những gì nên nói, làm những gì nên làm, nhưng kết quả thu được vẫn như vậy, bọn họ cũng bất lực rồi.

“Soái ca” hôm nay không làm náo loạn, hình như nhận ra tâm tình mọi người không tốt, ăn xong ngoan ngoãn vào ổ của mình, không chọc mọi người phiền não, thật là một chú chó hiểu chuyện.

Thứ bảy, Tổ Tổ đi thăm Triệu Đình Phương, coi như bây giờ cô và Sở Lăng Xuyên ly hôn, nhưng Triệu Đình Phương là vì cô nên mới bị thương như vậy, cô cũng nên đến thăm, hướng chỉ hai người chưa thật sự ly hôn.

Ba Sở và mẹ Sở đều biết chuyện hai đứa bé muốn ly hôn, những gì cần nói cũng đã nói với Sở Lăng Xuyên rồi, nhưng anh vẫn một mực nhận định, ai nói cũng không lay chuyển, xem ra đúng là khó thoát khỏi số mệnh.

Tổ Tổ chỉ đến một lúc rồi về, cô cũng không gặp lại Sở Lăng Xuyên, sáng chủ nhật, cô nhận được điện thoại của Sở Lăng Xuyên, anh nói cho cô biết thỏa thuận ly hôn đã làm xong, hỏi cô khi nào có thời gian thì qua xem một chút..

Có cái gì mà xem, giữa bọn họ không tồn tại vấn đề chia tài sản, cũng không có con cái, phòng là anh mua, ly hôn, đơn giản nhất chỉ là cái gì cũng không có, còn xem cái gì. Hai người trực tiếp hẹn thứ hai gặp nhau ở cục dân chính, sau đó cúp điện thoại.

____diễn đàn(lqd-lqd)____

Trong lúc đi tắm, cô đứng trước gương tự nhìn gương mặt của mình, nước da xám xịt, không còn sức sống, giống như cô mới chui từ một nơi đầy bụi bặm ra vậy, cô sao vậy?

Sao tự biến thành mình ra như vậy, không phải chỉ là ly hôn sao, anh tích cực như vậy cô phải phối hợp chứ, bây giờ bộ dạng như bị vứt bỏ làm gì, kết quả này vốn cô hy vọng, sao không tiếp tục cố chấp thêm một chút.

Mặc dù cô có trăm ngàn suy nghĩ tự an ủi mình, nhưng giấc ngủ vẫn đến vô cùng khó khăn. Đến chín giờ sáng hôm sau cô mới tỉnh lại, ăn vội vài miếng cơm rồi cầm theo giấy tờ ra ngoài, Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống đều nhìn chăm chăm theo cô.

“Ba, mẹ, con phải đi đây.” Cô xoay người đi, ra đến cửa mới thờ phào một cái, cô rất sợ thấy ánh mắt của họ, nhưng sự việc đã đến nước này, cô chỉ có thể làm con bất hiếu.

Cô đã đến cục dân chính rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng của anh, là cô đến sớm hay muộn? Cô vào trong tìm, không có anh.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc, cô không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên hai người đến đây, còn một lần hai người chuẩn bị ly hôn, không ngờ sau đó không thành, còn bị anh lừa gạt tham gia hôn lễ của đồng đội, hôm nay trở lại đây, thật đúng là... có duyên.

Tổ Tổ ngồi đợi bên trong, ở đây ai cũng có đôi, có cặp, chỉ có cô đi một mình cho nên thu hút sự chú ý của người khác, tất cả đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô.

Cô sờ mũi, lại đi ra ngoài, hai tiếng sau, vẫn không thấy tung tích của Sở Lăng Xuyên.

Đây là sao? Tổ Tổ tức giận lấy điện thoại gọi cho anh: “Sở Lăng Xuyên, anh đang ở đâu?”

“Ở chỗ anh ờ.”

Cái gì mà chỗ anh ở? Giọng nói lạnh lùng của Sở Lăng Xuyên không những không làm giảm sự tức giận của Tổ Tổ, ngược lại còn kích thích hơn, “Chỗ anh ở? Sở Lăng Xuyên anh có ý gì? Không phải anh nói hôm nay làm thủ tục ly hôn sao? Có phải sáng nay hẹn nhau gặp ở cục dân chính không?”

Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ nổi trận lôi đình vẫn không nóng không lạnh nói: “Xin lỗi, tạm thời anh có việc gấp cho nên đã quay trở lại đơn vị, chuyện ly hôn có thể chờ anh trở về nói tiếp, hy vọng em phối hợp với thời gian của anh.”

“Anh thật quá đáng.” Tổ Tổ nổi đóa, “Em có thể phối hợp với thời gian của anh, nhưng có phải trước đó anh nên nói với em một tiếng anh đã sớm quay trở lại đơn vị, anh để em chờ ở đây đúng hai giờ. Sở Lăng Xuyên! Thời gian của em cũng rất quý báu, anh lãng phí thời gian của em cùng đồng nghĩa với lãng phí cuộc sống của em.”

“Xin lỗi, anh quên rồi.”

Cái gì? Quên mất? Một câu của Sở Lăng Xuyên khiến Tổ Tổ hận không thể trực tiếp chui qua điện thoại đập cho anh một trận, “Quên mất? Sở Lăng Xuyên, cái đầu to của anh để trưng bày à?”

“Hiện tại anh thông báo cho em, em có thể đi về, thủ tục ly hôn, chờ anh trở lại, tìm em...” Sở Lăng Xuyên còn nói gì đó nhưng Tổ Tổ đã trực tiếp cúp điện thoại.

Điên mất, thông báo có ích gì, cô đứng đến mức chân đã nhũn cả ra, vừa mệt vừa nóng, bụng đói sôi ùng ục. Anh khiến cô đợi ở đây một cách ngu ngốc những hai giờ, nếu cô không gọi điện thoại cho anh, có phải anh cũng không định nói cho cô biết mình đã trở lại đơn vị hay không?

Ly hôn mà anh coi như thả chim bồ câu, có thể dừng hành hạ cô như vậy không, đã quyết định thì làm cho dứt khoát, dây dưa như thế này đối với cô là đau khổ, là lãng phí xử tử.

Tổ Tổ chuẩn bị đi thì có một đôi nam nữ đứng đó không xa, họ ôm lấy nhau khóc nức nở.

“Em yêu anh, ông xã.”

“Anh cũng yêu em, bà xã.”

Hai người không để ý đến xung quanh, hôn nhau thắm thiết, nước mắt đầy mặt, Tổ Tổ sững sờ, có lẽ là vợ chồng son mới trải qua đau khổ đến đây kết hôn, có lẽ khóc vì vui, vì kích động.

Cô nghĩ đến đó lại nghe được đoạn đối thoại: “Về sau anh muốn tìm một người phụ nữ dịu dàng, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, chủ yếu nhất là... chủ yếu nhất là... mẹ anh thích, ngàn vạn lần... ngàn vạn lần đừng tìm một người phụ nữ đánh đá như em, cô ấy sẽ khi dễ anh.”

Người đàn ông cũng khóc, ôm người phụ nữ thật chặt, đau lòng nói: “Em cũng có thể tự làm chủ, yêu một người đàn ông, còn có... đừng tìm một người mềm yếu như anh.”

Cuối cùng người phụ nữ đẩy người đàn ông ra, xoay người, vừa khóc vừa chạy đi, người đàn ông nhìn theo bóng lưng đã xa, giơ tay bưng mặt, sau đó nhìn về phía Tổ Tổ.

Tổ Tổ hoàn toàn mất đi phản ứng, thì ra không phải họ vừa mới kết hôn, mà là vừa ly hôn, nhưng rõ ràng bọn họ yêu nhau như vậy, sao lại muốn tách ra? Đại khái là do gia đình nên mới đi đến bước này.

Trong lòng cô có chút khổ sở, khổ sở vì đôi bạn trẻ tuổi kia, cũng là vì mình, nước mắt cô đã rơi đầy mặt, khi cô muốn ly hôn, Sở Lăng Xuyên không rời, khi cô nghĩ thông, anh lại buông tha, có lẽ đây chính là trời xui đất khiến.

Người đàn ông nhìn cô khóc cảm thấy kì quái, anh đoán có lẽ do anh và vợ làm cho cô thương tâm “Làm sao cô đi có một mình?”

Tổ Tổ nhìn khuôn mặt người đàn ông vẫn còn vương lệ, “Không phải anh cũng chỉ có một mình sao?”

“Tôi mới ly hôn với người mà mình yêu thương nhất, cho nên chỉ còn một mình, cô thì sao? Tại sao lại đi một mình?” Về mặt khổ sở của anh ta khiến Tổ Tổ cũng đau đớn theo.

“Tôi? Tôi với anh giống nhau, là đến ly hôn, chỉ là...” Tổ Tổ cười khổ, đưa tay gạt lệ, “Chỉ là tôi bị chồng thả chim bồ câu.”

“Vây khẳng định chồng của cô không muốn ly hôn.” Lúc này điện thoại của người đàn ông vang lên, rất không bình tĩnh nói, “Ly hôn rồi, lần này mẹ vui mừng chưa?”

Anh ta nói xong đi luôn, Tổ Tổ sững sốt một lát rồi trở về, tâm trạng cô nặng trĩu, nhìn đôi vợ chồng kia giường như có hình ảnh của mình, hồng bết.

Cô xuống xe trước cổng chung cư, gần đó có một chiếc xe ô tô đi đến dừng trước mặt, cửa kính xe dần hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt.

Tổ Tổ nhú mày, Thẩm Hạo Vũ? Tại sao lại là anh ta? Anh ta đến đây làm gì?

Thẩm Hạo Vũ xuống xe đứng trước mặt cô, hôm nay anh không mặc cảnh phục, nụ cười cho đến ánh mắt đều nhân nhật, trước kia cô chỉ thích nhất là phong cách này của anh, nhưng hiện tại, cô đã trải qua nhiều chuyện, gặp anh cũng chẳng có bao nhiêu phản ứng.

Thẩm Hạo Vũ như nhìn thấu nghi ngờ của Tổ Tổ, chủ động nói rõ mục đích của mình, “Anh đến thăm chú An, chú ấy khôi phục không tệ, rất nhanh có thể đi làm lại.”

Tổ Tổ thờ dãi, “Ba em đã không được như xưa rồi, nếu không phải mẹ em ngăn, nói không chừng đã đi làm lại, azzz..., anh đến thăm ba em là vì vụ án mới phải không?”

Thẩm Hạo Vũ khẽ cười, “Đều đúng, thứ nhất là thăm sức khỏe, thứ hai là gặp vấn đề khó khăn, chú An trong đội hình sự có thâm niên, cho nên anh phải đến thỉnh giáo học tập còn nhiều.”

“Anh vẫn còn khiêm tốn, vậy, em đi về, hẹn gặp lại.”

Thẩm Hạo Vũ thừa thừa, “Tổ Tổ, đi đâu đó một chút.

“Lần sau đi.” Cô không có tâm tình, hơn nữa, cũng không biết nói gì với anh, tán gẫu về quá khứ ư, cái gì đã trở thành quá khứ thì cứ vậy đi, hiện tại, hình như cũng chẳng có gì để nói.

Thẩm Hạo Vũ cũng không làm người khác khó chịu, “Được, vậy hôm nào anh gọi cho em, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Tổ Tổ không ngờ sẽ gặp lại Thẩm Hạo Vũ ở trước cửa nhà mình, không đa nghi, cũng không lo lắng, bởi vì trong đầu cô chỉ có chuyện ly hôn.

Sau ngày hôm đó, cô và Sở Lăng Xuyên không liên lạc, có lẽ anh diễn tập, anh cũng không nói mình ở đâu, khi nào trở lại, chuyện ly hôn cứ như vậy được đặt sang một bên.

Triệu Đình Phương xuất viện vào thứ năm, bà có gọi cho Tổ Tổ nên lúc làm thủ tục cô cũng có mặt.

Chẳng mấy chốc đã đến thứ bảy, hôm nay cô trở về ngôi nhà của hai người, đã lâu rồi, nơi này vắng ngắt, cô ngồi sững sốt trên ghế sofa phòng khách một lát mới trở lại bình thường, đi quyết dọn vệ sinh.

Dọn một lần cuối cùng này, sau này nơi đây sẽ không phải là nhà của cô. Cô làm từ phòng khách, đến phòng ngủ, sau cùng là thư phòng, lúc lau bàn, cô nhìn thấy hơi bừa bộn, còn phủ một lớp bụi, trên đó có một tờ thỏa thuận ly hôn, Sở Lăng Xuyên đã kí tên.

Cô tức giận, cầm phần ngồi xuống, nhìn vào chỗ trống bên cạnh, trực tiếp ký ba chữ An Nhược Tổ xuống.

Cuối cùng, cô ném tờ giấy lên bàn, đứng dậy thu nốt đồ đạc, nếu cô còn không đi thì thật không biết điều, cái nhà này không phải của cô.

Giăng co cho đến trưa, cuối cùng cũng xong, một đồng đồ lộn xộn và hai cái vali. Chợt điện thoại vang lên, là Hàm Hàm gọi đến.

“Chị em tốt, làm buổi hẹn chứ, đã mấy ngày rồi không gặp rồi.”

“Được, vừa khéo chị đây muốn chuyển đồ, lái xe cậu đến đến phục vụ một lần.” ____điền + đàn(lqdn-lqdn)____

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đến chung cư XX, đường cậu đã biết, nhanh lên.”

Tổ Tổ nói xong cúp điện thoại, cô ngần ra, sau đó cảm thấy cả người đầy mồ hôi, không thoải mái, cho nên đi tắm rửa sạch sẽ, giặt xong quần áo, ra ngoài Hàm Hàm đã đến, tốc độ rất nhanh nha.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 133: Nhân Sinh Giống Như Lần Đầu Gặp Gỡ 2

Hàm Hàm vừa vào phòng đã cảm thấy không bình thường. Tổ Tổ một mực muốn ly hôn, còn dọn hết đồ, chẳng lẽ là thật? Cô tròn mắt, “Các cậu thật sự ly hôn?”

Tổ Tổ đưa chai nước suối cho Hàm Hàm, “Không khác bao nhiêu đâu.”

“Sao lại không khác, ly hôn còn khác chỗ nào chứ? Cậu phải nói rõ cho tớ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tổ Tổ uống một ngụm nước rồi từ từ nói: “Vốn dĩ thứ hai làm thủ tục ly hôn, nhưng mà anh ấy tạm thời có nhiệm vụ, tớ không thể làm gì khác đành chờ vài hôm nữa anh ấy trở về rồi tính tiếp.”

“Anh ta đồng ý ly hôn? Thật sự đồng ý?” Hàm Hàm không tin, bởi vì theo cô biết, Sở Lăng Xuyên quyết tâm không ly hôn, “Anh ta đồng ý thật hay giả?”

Tổ Tổ nhìn Hàm Hàm, tâm trạng tụt dốc, “Lãnh đạo cũng đã phê chuẩn, thỏa thuận ly hôn cũng đã kí, cậu nói xem. Tốt rồi, không nói chuyện này nữa, cậu nghỉ đủ chưa, nghỉ đủ rồi thì khuôn đồ với tớ.”

Hàm Hàm ngồi trên ghế sofa không động đậy, nghiêm túc nhìn Tổ Tổ, “Tổ Tổ, tớ tốt bụng nhắc nhở cậu, cậu phải nghỉ cách, bây giờ còn kịp, không phải vẫn còn chưa ly hôn sao?”

Sắc mặt Tổ Tổ âm trầm, cô thở dài, “Bây giờ anh ấy quyết tâm muốn ly hôn, nếu không cũng sẽ không báo cáo lên lãnh đạo, cũng không chủ động kí tên.”

Chuyện này đã không thể挽回 nữa rồi, chờ ngày anh ấy về chính là ngày chúng tớ chia tay.” Huống chi, người đòi ly hôn là cô, bây giờ cô không nói, Sở Lăng Xuyên cũng không làm.

Hàm Hàm suy nghĩ một chút, mắt sáng lên, “Có lẽ anh ấy muốn cậu giữ anh ấy lại.”

“Thôi đi, anh ấy nay đây mai đó, không cố định, tớ đi đâu mà giữ. Được rồi, cậu không cần khuyên tớ, chuyện ly hôn lắng nặng lâu như vậy, thật ra ai cũng tổn thương, tớ cũng không muốn cố gắng nữa, đau dài không bằng đau ngắn, cứ như vậy đi, khuôn đồ nào.”

Hàm Hàm cũng nghĩ như vậy, Tổ Tổ muốn ly hôn, Sở Lăng Xuyên không muốn, cố gắng cứu vãn, khi Tổ Tổ thông suốt, ý chí kiên trì của Sở Lăng Xuyên rốt cuộc bị hao mòn, chết dần chết mòn, hơn nữa, anh là quân nhân, đâu có nhiều thời gian dành cho chuyện nhĩ nữ tình trường, cho nên một lần ra tay là độc ác.

Tổ Tổ cũng bởi vì quá đau khổ, lúc nào cũng nghĩ đến ly hôn, Sở Lăng Xuyên hạ quyết tâm, với tình tình này của cô, sẽ không bao giờ xuống nước trước Sở Lăng Xuyên. Hoặc là Tổ Tổ chưa ý thức được vị trí của Sở Lăng Xuyên trong lòng mình.

Hai người rơi vào trầm mặc, đồ đạc cũng không nhiều lắm, chỉ chốc lát đã chuyển xong, Tổ Tổ cầm trên tay món đồ cuối cùng, cô quay lại nhìn ngôi nhà, trong lòng không biết là tư vị gì.

Tổ Tổ đưa đồ về nhà, ba An và mẹ An cũng không nói gì, bởi vì chuyện Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên ly hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Bọn họ hiểu rõ Tổ Tổ, cô rất hiếu thuận, chuyện này chắc chắn ảnh hưởng đến cô, cho nên hai ông bà cũng không đành lòng nói cái gì.

Việc đã đến mức này, cũng không có gì tốt để khuyên, khi con gái mình muốn ly hôn, còn có thể quở trách, khuyên bảo, nhưng bây giờ, đối tượng lại là Sở Lăng Xuyên muốn ly hôn trước, cho nên bây giờ phải tôn trọng quyết định của anh.

Tổ Tổ giữ Hàm Hàm ở lại ăn cơm trưa, sau đó đi tụ tập ở KTV, lần này không có Tiểu Nhiên, bởi vì cô ấy mang bầu.

Cả một phòng rộng lớn, chỉ có hai người cầm mic hát, Hàm Hàm uống bia, Tổ Tổ uống nước trái cây, không lâu sau, Hàm Hàm bắt đầu không tỉnh táo, hát bài mưa mưa mười bảy tuổi rồi ôm Tổ Tổ khóc, khóc vì thanh xuân qua nhanh, khóc vì chẳng mấy chốc đã 26 tuổi.

Thương tâm chán rồi lại mắng La Vi Khôn, dây dưa không dứt, không kết hôn với cô nhưng cũng không buông tha cô, cô đòi đến 800 bạn trai nhưng lần nào cũng bị anh ta phá hư, cô tuyên bố sẽ lẳng lơ túm một người đi cục dân chính, La Vi Khôn biết rõ cũng chẳng thể làm gì vì đã muộn.

Tổ Tổ cũng phát tiết hết những gì trong lòng cô bấy lâu nay, cũng may, cô không có uống rượu.

Do Tổ Tổ uống quá nhiều nước nên hai người phải đi vệ sinh, Tổ Tổ xong trước, cô đứng ở bồn rửa tay, đây là chỗ dùng chung cho cả nam và nữ, đột nhiên có một người đàn ông cấp tốc chạy vào ồ ồ như điên.

Tổ Tổ nhủ này, cô cảm thấy người này vô cùng quen mắt, khi anh ta ngẩng đầu lên rửa mặt, tầm mắt hai người chạm nhau.

Thắm Hạo Vũ? Tổ Tổ kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng thì cả người cô đã bị ôm lấy, cô giãy giụa thế nào cũng không ra được, giọng nói của Thắm Hạo Vũ vang lên.

“Nhược Tổ? Thật sự là em, anh không có nằm mơ, Nhược Tổ, anh đã trở về, anh về rồi, thật sự xin lỗi, để em chờ bốn năm,.....Bốn năm, mỗi ngày anh đều suy nghĩ rằng, em đừng kết hôn, đừng kết hôn.từ trước đến giờ anh đều không bỏ em, không phụ em, chỉ là anh bất đắc dĩ, anh yêu em, vẫn luôn yêu, Nhược Tổ, Nhược Tổ, tha thứ cho anh, tha thứ cho anh.”

Thắm Hạo Vũ nói năng tùy tiện, mà cả người Tổ Tổ đã cứng đờ, lúc này chính Hàm Hàm cũng kinh hãi, Thắm Hạo Vũ ôm Tổ Tổ, thậm chí còn tỏ tình.

Có hai người đàn ông đi vào, Tổ Tổ biết một người, đó là thành viên trong đội hình sự của ba cô, cô hốt hoảng, lần này làm thế nào đây?

Hai người đàn ông này ngăn ra, vội vàng kéo Thắm Hạo Vũ lại, nói với Tổ Tổ: “Tổ Tổ, Hạo Vũ say rồi, em đừng để ý, cậu ta mượn rượu làm càn đấy.”

Thắm Hạo Vũ bị kéo ra, thân thể Tổ Tổ không ổn định, lui về sau mấy bước, cổ có chút luống cuống, “Ai da, anh ấy uống say rồi, các anh chăm sóc nhé, em đi trước.”

Tổ Tổ kéo Hàm Hàm đi, Thắm Hạo Vũ ra sức vùng vằng đuổi theo, anh nhìn theo bóng lưng Tổ Tổ khổ sở nói: “Nhược Tổ, em đừng đi, đừng rời khỏi anh.... Nhược Tổ....”

Thắm Hạo Vũ tránh thoát được sự giam cầm của hai đồng nghiệp, nhưng chân đứng không vững, ngã thẳng tấp xuống đất, anh say lợi hại, đã đứng không vững, lần này hai người đồng nghiệp vội vàng đỡ lấy đưa đi.

Tổ Tổ thấy Thắm Hạo Vũ như thế, trong lòng cô cũng khó chịu, cô đã từng yêu anh sâu đậm, cũng vô cùng oán hận anh, giờ phút này, cô không tìm được cảm giác đó nữa, chỉ là khó chịu, đau lòng đến rơi lệ.

Cô chờ đợi bốn năm, trải qua bao thăng trầm của cuộc sống, cô oán trách anh, cố gắng quên anh đi, cố gắng làm một người vợ tốt, cố gắng đi yêu chồng mình, thế nhưng anh lại đang khổ sở.

Bây giờ, cô đã dần dần xếp anh vào quá khứ, trong lòng cô có một người cường thế chiếm chỗ, bây giờ cô mới biết, anh vẫn luôn yêu cô, anh không hề phụ cô, chỉ là chức trách của anh không cho phép hoàn thành lời hứa.

Nước mắt vô hình lăn dài trên khuôn mặt cô, nhưng không biết vì ai mà chảy xuống, lần đầu tiên cô cảm nhận được cuộc đời bọn họ đều là bi kịch, nhân sinh đùa giỡn.

Hàm Hàm biết Thắm Hạo Vũ làm hình sự, cô chỉ suy đoán Thắm Hạo Vũ bỏ Tổ Tổ lại bốn năm là để thi hành nhiệm vụ, hiện tại anh nói như vậy, suy đoán của cô càng được chứng thực.

Hàm Hàm cảm thấy Thắm Hạo Vũ thật đáng thương, rõ ràng còn yêu Tổ Tổ, nhưng bởi vì nhiệm vụ mà bỏ qua người mình yêu, trở mắt nhìn cô ấy đi lập gia đình, trở thành vợ người ta, thế nhưng phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, giấu hết tất cả yêu thương khổ sở vào trong lòng, chỉ khi uống say mới bộc phát, nếu không cả đời sẽ chẳng nói những lời này ra khỏi miệng.

Về đến nhà, Tổ Tổ vẫn không có cách nào bình tĩnh, hôm sau cô còn nhận được một tin nhắn xa lạ, nội dung là: Hôm qua anh xin lỗi, anh uống quá nhiều, đừng để trong lòng.

Không có kí tên, nhưng Tổ Tổ biết đó là Thắm Hạo Vũ, cô do dự một chút rồi trả lời: Hôm qua em cũng uống nhiều quá nên không nhớ gì cả.

Thật ra thì, ai đã quen cô đều biết, cô không uống rượu.

Sau hôm đó, Tổ Tổ không gặp lại Thắm Hạo Vũ, cũng không liên lạc, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, bọn họ vẫn không ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau.

Kể cả cô và Sở Lăng Xuyên cũng thế, anh vẫn tắt máy, cô biết, tháng chín có một cuộc diễn tập quy mô lớn, sợ rằng rất lâu anh cũng không về.

Cứ như vậy, Tổ Tổ mang cái danh phụ nữ đã ly hôn trải qua cuộc sống hằng ngày. Tháng sau, Tiểu Nhiên sinh một cô con gái.

Tổ Tổ vui sướng chạy đến bệnh viện cùng Hàm Hàm, mẹ tròn con vuông, đứa bé thật khiến người ta yêu thích, nhìn Tiểu Nhiên làm mẹ, Tổ Tổ và Hàm Hàm đều vui mừng.

Trong bệnh viện chỉ có Tiểu Nhiên không có Thiệu Minh Thành đến, ít nhiều khiến người ta thương cảm, Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành không đến được với nhau.

Từ sau khi sinh, Tiểu Nhiên đang hoảng ở cữ trong nhà, điều khiến cô buồn nhất là mình không có sữa, chỉ đáng thương hai bảo bối phải uống sữa bột.

Tổ Tổ và Hàm Hàm vẫn đi làm, mặc dù Tổ Tổ chưa làm thủ tục ly hôn, giữa hai người hữu danh vô thực, chỉ thiếu mỗi cái thủ tục, mọi người cũng chấp nhận sự thật.

Triệu Đình Phương còn đến thăm Tổ Tổ một lần, hai người vui vẻ cùng nhau ăn cơm trưa. Có một số việc khó nói, ban đầu thủy hỏa bất dung, bây giờ cô sắp ly hôn với Sở Lăng Xuyên lại có thể chung sống tốt với bà.

Trời trở rét, thời tiết này chỉ muốn ngày ngày ở trong chăn, vậy là đã ba tháng cô và Sở Lăng Xuyên không liên lạc, không gặp nhau.

Tiểu Nhiên hết thời gian ở cũ, theo như lời cô ấy, không cần ở nhà chịu tội nữa, ở cũ ngày ngày có người hầu hạ, cái gì cũng không thể làm, thật sự không thoải mái, chuyện đầu tiên phải làm là tắm rửa sạch sẽ.

Hàm Hàm gọi điện thoại tới hẹn Tổ Tổ và Tiểu Nhiên ra ngoài, cô ấy có một tin tức trọng đại muốn tuyên bố, _lqdon_dd_ chỉ là đứa bé đang còn quá nhỏ, không thể cho ra ngoài.

Địa điểm gặp mặt vẫn là quán cay Tứ Xuyên, không biết Hàm Hàm có dự tính gì.

Tan việc, Tổ Tổ lái một chiếc xe nhỏ màu trắng đến nơi hẹn, mấy tháng này, thu hoạch duy nhất của cô chính là đã lấy được bằng lái, mua cho mình một chiếc xe nhỏ như thế này.

Chỉ có “Soái ca” dám ngồi xe của cô, chẳng ai tin tưởng tài lái xe cao siêu của cô vì đã bị cô dọa cho sợ hết cả rồi, ngay cả Hàm Hàm cũng không dám ngồi, chỉ có “Soái ca” của cô là fan trung thành.

Tổ Tổ đến nơi, dừng xe ở bãi đậu, quen cửa quen nẻo đi thẳng lên tầng hai, đứng trước cửa, cô giật mình.

Một màn trước kia chạy qua đầu cô, cô giống như thấy Sở Lăng Xuyên đi từ phòng khác ra ngoài, chọn lúc cô không có phòng bị mà cường hôn, sau đó cô phản kích, hai người rơi vào thế giằng co, Tiểu Nhiên cũng xông tới cường hôn Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn.

Tại nơi này, vị trí này, tất cả giống như chỉ vừa mới ngày hôm qua, lại xa xôi đến mức làm người ta quên mất mọi thứ, cô hoàn hồn, đi thẳng vào gian phòng.

Hàm Hàm còn chưa đến, hai người vừa gặp đã cười đùa, trêu ghẹo nhau, “Tiểu Nhiên, vóc người cậu thật đẹp, không mập lên chút nào.”

Tiểu Nhiên kéo tay Tổ Tổ, cười rục rờ chói mắt: “Chị đây thiên sinh lệ chất, không cần cố ý bảo dưỡng, cậu nói có ghen tỵ không?”

“Đúng là tự luyện!” Tổ Tổ vừa nói xong thì Hàm Hàm đẩy cửa đi vào, “Tới đây tới đây!” Hàm Hàm nhào vào chỗ hai người, “chụt” mỗi người một hôn.

Ba người nhanh chóng gọi thức ăn, hỏi han về đứa bé của Tiểu Nhiên, sau đó Tổ Tổ và Tiểu Nhiên quay sang hỏi Hàm Hàm, “Có chuyện gì, mau nói.”

“Bây giờ không nói cho các cậu, sợ các cậu ăn không ngon.” Hàm Hàm thừa nước đục thả câu, sau lại nhìn Tổ Tổ, “Ai, cậu và Sở Lăng Xuyên như thế nào? Vẫn không liên lạc à?”

Nhắc tới Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ cố gắng trấn tĩnh: “Tớ và anh ta chính là như vậy, chỉ còn chờ bước cuối cùng, có gì mà cần liên hệ.”

Hàm Hàm than thở, “Người đàn ông này thật là, ly hôn thì cho dứt khoát, không thì nói cho một câu, gạt Tổ Tổ nhà chúng ta sang một bên tính là gì, cái này không phải cố tình làm trễ nải người ta sao.”

“Đừng nói nữa, hôm nay cậu là nhân vật chính, đừng có thừa nước đục thả câu, mau nói, rốt cuộc là chuyện gì?” Tổ Tổ đổi chủ đề, không muốn nhắc đến Sở Lăng Xuyên.

Tiểu Nhiên đưa hai tay ra làm bộ muốn đánh Hàm Hàm, uy hiếp nói: “Hàm Hàm, cậu không nói, có muốn hành hình hay không?”

“Được rồi, được rồi, tớ nói, các cậu phải bình tĩnh nha.” Hàm Hàm móc từ trong túi ra quyển sổ màu đỏ đập lên bàn, “Các cậu tự xem đi.”

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên trợn mắt, hai người tranh nhau giật, cuối cùng Tiểu Nhiên chiến thắng, “Giấy kết hôn? Cậu kết hôn? A, người đàn ông này là ai?”

“Cho tớ nhìn một chút!” Tổ Tổ cướp từ tay Tiểu Nhiên, người đàn ông trong hình cô không quen, khuôn mặt cũng không đẹp trai, cũng không xấu xí, rất bình thường, “Hàm Hàm, cậu nổi điên gì vậy? Thật sự kết hôn?”

Tiểu Nhiên cũng kích động, “Cậu có nhầm hay không, người đàn ông này là ai, cậu cứ như vậy vội vã gả đi, hôn nhân không phải trò đùa, sao có thể hồ đồ như thế?”

Tổ Tổ cũng vì lo lắng mà có chút kích động, “Đúng vậy Hàm Hàm, căn bản cậu không yêu anh ta, không thương anh ta, chắc hai người vừa quen đúng không? Cái người này, cậu có nghĩ đến hậu quả không?”

Sắc mặt Hàm Hàm âm trầm, cười khổ: “Yêu hữu dụng không? Tớ yêu La Vi Khôn nhưng anh ta không chịu kết hôn, anh ta bảo 35 tuổi mới lấy vợ, tớ phải chờ 5 năm là 31 tuổi, ai biết 5 năm năm sau như thế nào, tớ có thể đợi nhưng bà nội tớ thì không.”

Lúc còn nhỏ là bà nội nuôi tớ lớn lên, tớ hiểu rõ mình không thể chờ đợi một người đàn ông trong 5 năm, tớ cảm thấy không đáng giá.”

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên không biết nói gì cho phải, Hàm Hàm khóc, hai người còn lại cũng không vui vẻ.

Hôn nhân của Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên tồn tại trên danh nghĩa, Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành đã dứt, Hàm Hàm lại như vậy, hồ đồ đi gả cho một người khác.

Ba cặp cùng quen biết nhau ở đây, nhưng giờ đều thay đổi, chuyện cũ như khói, Hàm Hàm đến đây ăn cơm lần nữa, đại khái giống như hoàn toàn kết thúc, bắt đầu lại lần nữa, bắt đầu nơi này thì cũng kết thúc ở nơi này.

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên thấy tình huống như vậy cũng sợ hết hồn, tràn đầy nghi ngờ, mà đâu có ai trong số họ để ý đến ánh mắt nhân viên phục vụ.

Món ăn lần lượt đưa lên, mắt Hàm Hàm Hàm còn đỏ, mặc dù khó chịu nhưng vẫn phải nâng chén chúc Hàm Hàm hạnh phúc, nhưng hôn nhân như vậy có thể hạnh phúc sao? Ai biết được, cho nên vẫn hy vọng.

Hàm Hàm nói chồng cô ấy là quản lý một cửa hàng, hiện tại đang đi công tác, khi nào trở lại sẽ giới thiệu cho bọn họ biết, mặc dù đã đăng kí nhưng chuyện hôn lễ còn chưa thương lượng xong, tất cả chờ anh ta trở lại mới nói.

Cơm tối xong xuôi, vì Tiểu Nhiên có em bé nên phải về sớm, đến cầu thang lại gặp bốn người, ba nam một nữ.

“Sao lại đứng đây, đi mau đi.” Tổ Tổ từ phòng ăn đi ra, hoàn toàn không phát hiện tình huống không thích hợp, ra đến ngoài mới phát hiện ra bọn họ.

Tổ Tổ sững sờ, tầm mắt rơi trên người đàn ông cao lớn nhất, chôn chân tại chỗ, hô hấp dồn dập, cô chỉ có một suy nghĩ, anh đã trở về, Sở Lăng Xuyên đã trở về, mà cô không hề hay biết.

Cô như bị ai đó đâm cho một thật đau, bây giờ, cô hoàn toàn thừa nhận, cô nhớ anh điên cuồng, mà anh chỉ lạnh lùng nhìn cô, khiến ngọn lửa trong lòng cô dần dần dập tắt.

Cảnh còn người mất, từ người xa lạ thành người yêu, sau đó lại giống như người dưng, người qua đường, cũng phải xa cách.

Mỗi người đều nhìn vào trong mắt đối phương, không nói gì, nhưng trong lòng hoàn toàn là đau đớn, buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Làm Lành Rồi Hả? 1

Tổ Tổ lấy lại tinh thần, tầm mắt cô rơi trên người phụ nữ bên cạnh anh, người này khá quen, tóc ngắn, người rắn rỏi, à, là đồng đội của Sở Lăng Xuyên, cô nhớ lúc ở bệnh viện, hai người từng ôm ấp nhau.

Đầu tiên là đau lòng, mắt mát, kích động, trong lòng cô như có một ngọn lửa xông lên, đây là ý gì, muốn ly hôn còn lẽ mề chưa tính, còn nói anh không có thời gian.

Ba tháng này, cô chờ anh nói một câu giải quyết chuyện này, được rồi, bây giờ anh đã về, không tìm cô nói chuyện ly hôn mà lại mang theo phụ nữ và bạn bè ra ngoài chơi.

Thời gian của cô quý báu, làm ơn đừng lặp lại lần thứ hai có được không. Còn nữa, đây là nét mặt gì, ly hôn là anh đồng ý, lãnh đạo cũng là anh báo cáo, thỏa thuận ly hôn là anh kí, bây giờ dùng ánh mắt này nhìn cô, cứ như cô thiếu anh một cân đầu đen vậy.

Cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng không có cách nào đã bị bọn họ chặn hết đường rồi.

Muốn đi phải bảo bọn họ nhường đường, nhưng khi cô đi tới, ba người đàn ông vẫn đứng bất động, không biết là chưa phục hồi tinh thần hay là cố ý làm vậy, Hàm Hàm và Tiểu Nhiên đi sau cô.

Trước mặt Tổ Tổ là Sở Lăng Xuyên và Tiểu Hồng, trước mặt Hàm Hàm là La Vi Khôn, còn trước mặt Tiểu Nhiên là Thiệu Minh Thành, hiển nhiên đối phương không có ý nhường đường, sau vài giây, ba cô gái nhìn nhau, cùng lao về phía họ đá loạn xạ.

“Cản tôi à, chết chết, chết!” Tổ Tổ hống hách, hét đáp lại đá, cũng không biết người nào trúng phải.

Họ nghĩ thế nào cũng không ngờ các cô sẽ động thủ, chỉ biết tránh né, dừng khí của các cô bùng bùng đi ra khỏi nhà hàng.

Mặc dù trong lòng tổn thương nhưng bên ngoài không hề thay đổi, (lqdon,dd) trừ Sở Lăng Xuyên và Tiểu Hồng, hai người còn lại đều bị đánh bầm dập.

Nhân viên phục vụ bị dọa choáng váng, mắt trừng lớn như chuông đồng, miệng há hốc nhét vừa cả quả trứng.

“Một đám hồ cái.” La Vi Khôn sờ khuôn mặt bị đánh, nói thầm, Tiểu Hồng cũng không vui, nhưng cô cũng là phụ nữ, “Nói cái gì đó, ở đây cũng có một

người phụ nữ, nói chuyện cho cẩn thận.”

La Vĩ Khôn vội thanh minh: “Không nói cô, nữ hiệp mời vào.”

Tiểu Hồng đẩy cửa phòng vào, Sở Lăng Xuyên liếc mắt nhìn rồi cũng đi vào, theo sau là La Vĩ Khôn và Thiệu Minh Thành.

Nhân viên phục vụ sợ sệt đi vào, cầm thực đơn và một quyển sổ màu đỏ, sau đó mới lắp bắp bảo: “Mới vừa... mới vừa rồi ba cô gái kia các vị có quen không?”

Tâm tình La Vĩ Khôn khó chịu: “Có liên quan gì đến anh sao?”

Nhân viên sợ hãi cười cười: “Tất nhiên là không, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ nhặt được đồ của một người trong đó, nếu như anh biết thì trả lại cô ấy giúp tôi, nếu không thì đợi lần sau nhà hàng sẽ trả lại.”

Thiệu Minh Thành quay lại nói với nhân viên phục vụ: “Tôi biết, thứ gì? Lấy đây, để tôi đưa!”

Nhân viên vội vàng giao quyển sổ cho Thiệu Minh Thành, sau đó bình tĩnh hỏi: “Các vị muốn gọi món gì ạ?”

Sở Lăng Xuyên nhìn thực đơn, Thiệu Minh Thành mở sổ ra nhìn, kính hải, nhìn về phía La Vĩ Khôn, ánh mắt kia, rất kì quái.

Thiệu Minh Thành do dự, khép sổ lại, ném cho La Vĩ Khôn.

La Vĩ Khôn cảm lên, đầu tiên thấy dòng chữ Giấy đăng kí kết hôn to đùng, anh mở ra nhìn, “xoạt”, người cũng vọt dậy, anh có cảm giác như có người đâm cho mình một dao, đau dữ dội.

Anh tròn mắt nhìn quyển sổ trong tay, hình ảnh Hàm Hàm và người đàn ông làm cho anh mờ mắt, cô kết hôn, cô dám kết hôn?

La Vĩ Khôn giống như người mộng du, đột nhiên đá văng ghế, phóng ra ngoài như người điên, sự thật bày ra trước mắt nhưng anh không dám tin, không thể tin rằng Hàm Hàm đã kết hôn.

Tiểu Hồng không hiểu hỏi, “Anh ta sao vậy, đó là cái gì?”

Thiệu Minh Thành vuốt mi tâm, “Giấy đăng kí kết hôn, Hàm Hàm kết hôn.”

Mọi người đều trầm mặc, Tiểu Hồng không lên tiếng, cô chỉ biết đại khái là La Vĩ Khôn thích cô gái có giấy đăng kí kia, nhưng chú rể không phải anh ta.

Mọi người ăn cơm không biết ngon, vì mỗi người theo đuổi tâm tư riêng của mình, La Vĩ Khôn không tìm được Hàm Hàm, gọi điện thì tắt máy, anh chờ cô ở trước cổng nhà.

Ba người các cô trở về nhà, Tiểu Nhiên tuy khó chịu, nhưng chỉ cần thấy con là mọi khổ sở đều tan biến.

Tổ Tổ và Hàm Hàm đến chỗ ở mới của Hàm Hàm, đây là căn nhà sau khi kết hôn, chỗ này xa lạ với Hàm Hàm, cũng vô cùng xa lạ với Tổ Tổ.

Cô không thể tin nổi chị em tốt của mình đã kết hôn, đến cả Hàm Hàm cũng không thể tin mình đã kết hôn, còn đây chính là nhà mình.

Tổ Tổ ở lại nhà Hàm Hàm, cả đêm hầu như hai người không ngủ, chỉ mãi nói chuyện đau lòng, rạng sáng hai người mới thiếp đi, La Vĩ Khôn đợi Hàm Hàm dưới lầu một đêm không thấy, đành thất vọng ra về.

Mười giờ sáng, Tổ Tổ trở về nhà ba mẹ mình.

Trong đầu cô rất loạn, đều là hình ảnh đáng vẻ lạnh lùng của Sở Lăng Xuyên, anh như vậy khiến cô rất khó chịu, ba tháng không gặp giống như ba năm vậy.

Cảnh còn người mất!

Lý Nguyệt Hương nhìn dáng vẻ mất hồn của Tổ Tổ, hỏi sao cũng không nói, chỉ ở trong phòng buồn bực, suy nghĩ miên man, cô do dự không biết có nên gọi điện cho anh hay không, nhưng gọi để nói gì đây?

Hỏi thăm đồng chí thủ trưởng, anh đã về rồi à? Về lúc nào? Thôi đi, đáng vẻ lạnh lùng như vậy, cô mới không cần mặt nóng mà dán vào mông lạnh, anh muốn ly hôn còn hỏi cái rắm.

Vậy thì nói chuyện ly hôn, ôi! Tổ Tổ ảo não, thôi, hay chờ anh liên lạc với cô đi, cô thừa nhận lúc ở trước mặt anh, mình thật không có cốt khí.

Hết buổi trưa, anh vẫn không gọi đến, thật biết cách hành hạ cô, khiến cô ăn ngủ không yên.

Mãi đến năm giờ chiều, có người gọi đến, cô chẳng cần nhìn là ai đã trực tiếp nghe máy, “Alo”

“Alo, An An, là anh.”

À, một lúc sau Tổ Tổ mới phản ứng kịp, “Thẩm Hạo Vũ?” Cô ngần vịn lần không ngờ, người cô chờ không gọi đến, chờ được lại là Thẩm Hạo Vũ, “Tại sao là anh?”

“Bất ngờ hay là thất vọng?” Giọng nói trong điện thoại của Thẩm Hạo Vũ rất nhẹ nhàng, giống như gió thổi bên tai, khiến cô an lòng không ít.

“Chỉ là có chút ngoài ý muốn, sao anh lại gọi cho em? Tìm em có chuyện gì sao?” Tổ Tổ không thể không nghĩ đến ngày cô gặp anh trong KTV, nhìn dáng vẻ khổ sở vừa anh, nghe những lời của anh khiến cô hết sức khó chịu.

Thẩm Hạo Vũ có chút thấp thòm hỏi: “Có thể ra ngoài một chút không? Anh. Có mấy lời muốn nói với em, anh không có ý gì khác, đã nói, anh sẽ không quấy rầy cuộc sống của em.”

“Em.” Tổ Tổ đang do dự, cô không biết nên đối mặt như thế nào với Thẩm Hạo Vũ, càng sợ những gì anh sẽ nói ra, bởi vì, tất cả đều không thể quay lại được nữa rồi.

“Coi như là hoàn thành tâm nguyện của anh được không?” Giọng nói của Thẩm Hạo Vũ gần như mang theo khẩn cầu, cuối cùng cô cũng không cách nào cự tuyệt, “Được, gặp nhau ở đâu?”

Thẩm Hạo Vũ cho địa chỉ, hai người cúp máy, Tổ Tổ chuẩn bị một chút rồi ra ngoài, mười phút sau đã đến điểm hẹn.

Địa điểm là một nhà hàng trung quốc, Tổ Tổ bước vào đã gặp Thẩm Hạo Vũ, bởi vì anh ngồi ở vị trí dễ thấy nhất, cô đến ngồi đối diện anh, tâm tình phức tạp.

Không đợi cô mở miệng, Thẩm Hạo Vũ đã dành nói, “Anh tự chủ trương gọi món em thích, không ngại chứ?”

“Không đâu, cảm ơn.” Tổ Tổ cười cười, lúc này thức ăn bắt đầu được mang lên, Thẩm Hạo Vũ ân cần, “Ném thử đi, hương vị thế nào?”

Tổ Tổ cảm thấy lên, trừ ăn ra, cô không biết nên làm thế nào, nên nói cái gì, ăn cũng không biết ngon.

Thẩm Hạo Vũ chỉ nhìn chứ không động đũa, một lát sau bưng chén lên uống một hớp rượu.

Bộ dạng Thẩm Hạo Vũ muốn nói lại thôi, bộ dạng đầy tâm sự, lại muốn rót thêm một ly nữa để uống thì Tổ Tổ ngăn lại, “Bụng rỗng đừng uống, Hạo Vũ, em ở đây, có gì muốn nói thì nói đi.”

Thẩm Hạo Vũ xoa tay, cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, “Có thể em không tin anh, anh bỏ đi bốn năm, cho tới giờ chưa từng quên em, thậm chí. nằm mơ cũng muốn thấy em, nhưng ngay cả như thế anh cũng không dám, anh sợ sẽ gọi tên em

Lúc tiếp nhận nhiệm vụ, anh cho rằng chỉ hai năm là đủ, anh nhất định có thể hoàn thành để trở về bên cạnh em, nhưng không ngờ thời gian kéo dài như thế.

Anh không biết em có còn chờ anh không. anh hy vọng em đang đợi anh, cũng hy vọng em đừng đợi, bởi vì chờ đợi vô cùng khổ sở, mà anh có thể không trở về... có lẽ.... sẽ hy sinh.

Anh vừa hy vọng em quên anh, rồi lại hy vọng lúc còn sống trở về em sẽ không chờ anh. Rất mâu thuẫn phải không? Thời gian qua bốn năm, rốt cuộc anh đã hoàn thành nhiệm vụ trở về, việc đầu tiên anh làm là đi tìm em, nhưng em đã kết hôn, anh nghĩ, em đã không yêu anh nữa rồi.

Anh rõ ràng yêu em, lại giả vờ không yêu, anh nhẫn nhịn không quấy rầy cuộc sống của em, ở cửa hàng gặp em, anh không hề bình tĩnh, khi thấy em giữ hình của anh, anh hoàn toàn sụp đổ.

Em yêu anh, nhưng lại gả cho một người khác, lúc đầu anh rất khó chịu, nhưng anh ta thật sự yêu thương em, em bị thương, anh ta nóng nảy, như vậy anh cũng yên lòng.

Anh ta là một người đàn ông tốt, em sẽ hạnh phúc, cho nên, khi anh khổ sở lại cảm thấy được an ủi, vì có một người đàn ông sẽ thay thế vị trí của anh yêu thương em, chuyện tốt, thật sự là chuyện tốt,....”

“Đừng nói.” Nước mắt Tổ Tổ rơi đầy mặt.

“Nếu như ngày đó không phải anh uống quá nhiều đã nói với em những lời không nên, hôm nay anh cũng không muốn lặp lại, nhưng nếu đã nói một nửa, anh nhất định phải nói hết.”

Thẩm Hạo Vũ vỗ ngực mình, “Nếu không, những lời đó cứ giấu trong lòng anh.khó chịu.”

Tổ Tổ cầm khăn giấy lau nước mắt, bình tĩnh rồi mới nói, “Em nhớ anh đã từng nói muốn em tha thứ, đúng là em đã từng oán hận anh, bởi vì anh không tuân thủ cam kết.

Bây giờ em muốn xin anh tha thứ cho những oán hận của mình, nhiệm vụ của anh lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, em không nên có suy nghĩ như thế.

Em không có tư cách oán hận anh, em muốn thay nhân dân cảm ơn anh, cảm ơn anh đã yêu thương em, anh là một cảnh sát tốt, cũng là một người tốt, có anh yêu em, em không hối hận, nhưng....”

“Không....” Thẩm Hạo Vũ cắt đứt lời nói của Tổ Tổ, “An An, có những lời này của em là đủ rồi. Anh biết em muốn nói gì, cũng biết đã bỏ lỡ thì không quay về được, trong lòng em không còn vị trí cho anh, anh cũng biết, nhưng anh không muốn nghe chính miệng em nói ra.”

Tổ Tổ không muốn nói gì thêm nữa, Thẩm Hạo Vũ đã thay cô nói ra rồi, thật ra thì còn yêu Thẩm Hạo Vũ hay không, chính cô cũng không biết, cũng không muốn tìm hiểu. truyenduc đăng tại* dd lequydon

Lúc này Thẩm Hạo Vũ đã ngả ngà, anh đã khôi phục lại bản thân, cười khê: “Tốt rồi, chúng ta đã nói xong, bây giờ chúc phúc nhau, như thế nào?”

“Được.” Tổ Tổ hiểu ý, giờ ly nước trái cây lên, cộng vào ly rượu của anh, “Vậy chúng ta chúc phúc cho nhau.”

“Anh trước.” Thẩm Hạo Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh chúc em hôn nhân mỹ mãn, đừng nhất thời hồ đồ bỏ lỡ người đàn ông bên cạnh, mặc dù anh ghét anh tam chẳng qua thật lòng muốn em có thể hạnh phúc.”

Tổ Tổ nhớ đến Sở Lăng Xuyên lại có chút phiền muộn, cảm thấy lời của Thẩm Hạo Vũ có chút buồn cười, xem ra anh đã biết chuyện của cô, “Cảm ơn anh, vậy em cũng chúc anh sớm tìm được một nửa kia của mình, sống thật tốt, bỏ qua quá khứ, nhìn về tương lai.”

Thẩm Hạo Vũ khê cười, “Cái này anh thích, cạn chén!”

“Cạn chén.”

Hai người vừa đặt ly xuống, có một người đến bàn của họ, ngồi cạnh Thẩm Hạo Vũ, thân thể thẳng tắp.

Tổ Tổ và Thẩm Hạo Vũ đều sững sốt, người này không phải quen thuộc, nhưng cũng không xa lạ gì, chính là người phụ nữ hôm qua mới gặp, Tiểu Hồng.

“An Nhượng Tổ?” Tiểu Hồng cười cười, “Có phải tò mò vì sao tôi ở đây hay không? Tôi đến tìm cô, nhưng cô đã lái xe ra ngoài nên mới đến đây.”

Tổ Tổ cũng có thể cảm nhận được cái cô Tiểu Hồng này không có chút nào thân thiện với mình, như vậy cô cũng không cần khách khí, “A, thế nhưng không phát hiện, mình có một đuôi, chuyện gì đây?”

“Miệng lưỡi sắc bén!” Tiểu Hồng cũng không giận, chỉ là nghiêm mặt, “Không có gì, muốn nói với cô vài chuyện, nhưng bây giờ không cần nữa, vì nhân vật chính đến rồi.”

Tiểu Hồng nhìn về sau lưng Tổ Tổ ngoác tay, cô ta còn cười vô cùng rực rỡ, Tổ Tổ tò mò quay đầu lại, bắt gặp khuôn mặt lạnh lùng của Sở Lăng Xuyên, cô tròn mắt, chuyện gì đây?

Chân mày Sở Lăng Xuyên nhíu lại nhìn Thẩm Hạo Vũ, đôi mắt càng lạnh hơn, đến ngồi cạnh Tổ Tổ, tầm mắt quét cô gương mặt cô, ánh mắt vẫn còn hồng, hẳn là vừa mới khóc, sau đó a giờ tay ra,

“Sở Lăng Xuyên.”

“Thẩm Hạo Vũ.”

Hai người bắt tay coi như chào hỏi, nhưng mãi không buông ra, cả hai âm thầm dùng sức nắm thật chặt.

Tổ Tổ nhìn hai người đàn ông bỗng nhiên “thân thiết” có chút không hiểu, làm gì mà bắt tay lâu như vậy. Tiểu Hồng giữ nguyên bộ dạng ngồi xem kịch, thậm chí còn cười nói.

Không rõ chân tướng, Tổ Tổ hết nhìn Sở Lăng Xuyên, rồi lại nhìn sang Thẩm Hạo Vũ, sau đó cầm đũa gõ vào tay hai người, “Này, chỉ bắt tay thôi mà lâu như vậy?”

Hai người đàn ông buông tay ra, Tiểu Hồng gọi nhân viên: “Phục vụ, cho thêm hai bộ bát đũa.”

Đây là không mời mà tới? Hình như Thẩm Hạo Vũ cũng chẳng hề để ý chuyện đột nhiên trên bàn có thêm hai người, hơn nữa còn trấn định tự nhiên.

Tổ Tổ cúi đầu, cầm đũa lên ăn, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn không nhìn được liếc sang người đàn ông bên cạnh, muốn nhìn nhưng lại sợ anh phát hiện.

Nhân viên lấy thêm bát đũa, Sở Lăng Xuyên rót đầy ly rượu, không để ý đến Tổ Tổ, trực tiếp khiêu khích Thẩm Hạo Vũ, “Như thế nào, uống một chén?”

“Được!” Thẩm Hạo Vũ rót đầy ly của mình, hai người chạm cốc, ngửa đầu uống cạn.

Tổ Tổ tông oi, đây là rượu trắng, không phải nước lọc, Tổ Tổ muốn ngăn cản, nhưng Sở Lăng Xuyên như vậy, cô lựa chọn rút lui.

Chương 135: Làm Lành Rồi Hả? 2

Hai người đàn ông uống liên tiếp mấy ly rượu trắng, uống sắp không nổi nữa mà vẫn cứ uống.

Tiểu Hồng lúc này mới lên tiếng, “Đừng chỉ uống rượu như thế, ăn chút gì đi.” Cô ta còn chủ động gấp thức ăn cho Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ tức giận.

“Thẩm Hạo Vũ, dùng bữa, uống nước đi.” Tổ Tổ gấp thức ăn, rồi lại rót trà, Thẩm Hạo Vũ vô cùng phối hợp.

Tiểu Hồng nhìn cô và Thẩm Hạo Vũ hỏi: “Hai người có quan hệ gì vậy?”

Tổ Tổ không vừa mắt cô ta, cô và Thẩm Hạo Vũ quan hệ thế nào còn chưa đến lượt cô ta quan tâm, “Cô và anh ta quan hệ thế nào?”

Tiểu Hồng cô ý gấp thức ăn cho Lăng Xuyên, “Tất nhiên tôi với Lăng Xuyên là quan hệ nam nữ.”

Tổ Tổ nổi giận, bất chấp tất cả gấp thức ăn cho Thẩm Hạo Vũ, liếc nhìn Tiểu Hồng, “Chúng tôi cũng là quan hệ nam nữ, thế nào? Có liên quan sao?”

Tiểu Hồng nhìn sang Sở Lăng Xuyên, anh có dấu hiệu nổi giận, cô ta vội cầm chai rượu lên rót vào chén của mình, sau đó lấy cho Tổ Tổ một chén, “Đừng nhìn hai bọn họ uống, tôi với cô cạn chén, thế nào?”

Sở Lăng Xuyên cản tay Tiểu Hồng lại, “Cô ấy không uống rượu.”

Tổ Tổ nhìn cái tay của Sở Lăng Xuyên đang cản ly rượu kia, cảm thấy rất gai mắt, cô đánh vào bàn tay của Sở Lăng Xuyên, lúc này tầm mắt mọi người đều rơi trên người cô.

Chết rồi, bây giờ cô mới ý thức được chuyện ngu ngốc mà mình vừa làm, mặt đỏ lên, rõ ràng Tiểu Hồng cố ý khiêu khích, cô nhìn Sở Lăng Xuyên một, “Tôi có uống hay không ai cần anh lo, ai bảo tôi không uống rượu, hôm nay tôi sẽ uống cho anh xem, cái gì là thâm tàng bất lộ.”

Tổ Tổ giờ ly lên, Sở Lăng Xuyên cau mày, đưa tay đoạt lấy, “Cậy mạnh cái gì?”

Tổ Tổ bị kích thích, có lẽ trong lòng không thoải mái, cho nên bấp chấp lấy ly rượu của Thẩm Hạo Vũ uống cạn, sau đó đồng dục nói: “Tôi uống rồi đấy, đến lượt cô.”

Tiểu Hồng ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, sau đó dùng bữa, Tổ Tổ ngồi xuống, hai người phụ nữ ngưng chiến, hai người đàn ông đều mang theo ánh mắt lo lắng nhìn về Tổ Tổ, cô ngừng đầu hưng hăng hét lên: “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi có gì tốt mà nhìn.”

Thẩm Hạo Vũ và Sở Lăng Xuyên uống năm chén coi như là nhiều, tuy nhiên vẫn tiếp tục uống, hơn nữa Tiểu Hồng còn rót cho Thẩm Hạo Vũ, mặc dù không uống được nữa, thì thời điểm này cũng không thể chịu thua.

Kết quả cuối cùng Thẩm Hạo Vũ, Tiểu Hồng uống quá nhiều, không biết hai người làm sao mà vừa đánh nhau vừa la hét.

Sở Lăng Xuyên cũng say, nhưng từ lượng của anh tương đối khá, so với người khác còn khá tỉnh táo, Tổ Tổ thì khỏi nói, người nhũn ra, cầm đũa gấp thức ăn nhưng thế nào cũng không gấp được, hoặc đưa lên đến miệng thì rơi mất.

Cuối cùng là Sở Lăng Xuyên trả tiền, sau đó bốn người loạng choạng đi ra ngoài, Thẩm Hạo Vũ và Tiểu Hồng khoác vai nhau, chống đỡ thân thể, Tổ Tổ dựa vào ngực Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ rất buồn bực, đầu óc choáng váng, chân như giẫm trên không, uhm, thật khó chịu, hơn nữa còn dựa vào vật cứng cứng, cô rất buồn ngủ, cô muốn giường.

Cô chỉ biết có người ôm mình lên xe, sau đó không biết mình nằm lên giường như thế nào, thật thoải mái, cô buồn ngủ.

Cô mơ màng ngủ, hình như có người cho cô uống gì đó, hình như là thuốc, hình như là sữa tươi,... cô uống hết, mặc kệ.

Ngủ một giấc là thẳng đến sáng hôm sau, trên người có chút nhột, hơn nữa cô vẫn còn như cũ đầu, cho nên đã tỉnh, cô nhìn xung quanh, một lúc lâu cũng không phản ứng kịp, cô đang ở chỗ nào.

Sau đó mới giật mình phát hiện, cô đang ở nhà cũ của mình và Sở Lăng Xuyên, sao cô đến được đây, nhìn xuống dưới, có một cánh tay rắn chắc màu đồng đang đè trên ngực.

Chuyện gì đây, Tổ Tổ trợn mắt, bên cạnh cô có một người đàn ông...aaaa... đàn ông...

Cô liên tục đâm đá vào người đàn ông, anh ta rút cuộc tỉnh dậy, đôi mắt thâm thúy mang theo chút buồn ngủ nhìn vào cô.

Tầm mắt hai người chạm nhau, trong lòng Tô Tô “lộp bộp” một chút, tránh xa ra. Cô hất tay anh ra để ngồi dậy, chặn trước ngực chảy xuống lộ ra một mảng cảnh xuân.

A!

Cô khê kêu, quần áo mình đâu? Sao trống trơn thế này? Cô nhắc chân lên nhìn, người đàn ông bên cạnh cũng vậy, tiểu đệ còn phách lối giương cao.

Mặt Tô Tô đỏ ửng, chui đầu ra, cô sờ mặt mình, không có cảm giác đau đớn, nếu vậy thì không bị ánh đánh quyền, nói cách khác, ngày hôm qua cô uống nhiều quá, nhưng anh vẫn còn tỉnh táo, tôi thiếu tỉnh hơn so với cô.

Làm hay không làm? Dù thế nào đi nữa hai người đâu chỉ một lần, có làm cũng không có gì ghê gớm, nhưng mà bây giờ bọn họ trong tình trạng sắp ly hôn, nhất là anh lạnh lùng với cô, giống như hai người có thù oán vậy, ban đầu anh không đồng ý ly hôn, làm bộ giống như cô làm chuyện gì ác tày trời đối với anh vậy.

Anh trở về im hơi lặng tiếng, gặp mặt cũng không đề cập đến ly hôn, gạt cô sang một bên, xem cô như không khí, lãng phí thời gian, bây giờ còn dám lợi dụng lúc cô uống say để chiếm tiện nghi nữa hả?

Cô rất muốn nổi đóa, nhưng trước đó phải làm rõ xem rốt cuộc bọn họ có xảy ra quan hệ không, cô tròn mắt nhìn anh, lắp bắp hỏi: “Tôi... chúng ta... làm... làm...”

Sở Lăng Xuyên ngồi dậy, mỉm cười, bộ dạng câu thả, “Kinh ngạc đến vậy sao? Cũng không phải chưa từng làm.”

Tô Tô nổi giận, lúc này anh coi cô là gì? Bọn họ đã đến bước này, ngay cả chút tôn trọng cũng không có sao? Tô Tô khó chịu không nói nên lời, cô cắn môi, cuốn chăn đi tìm quần áo, nhưng thất lưng căng thẳng, bị người nào đó ôm lấy ấn xuống giường.

Cô đâm đá loạn xạ, khi chân đập lên bụng anh nhanh chóng bị tóm lấy, anh kéo nhẹ một, chân cô đã thân mật dính sát vào nơi nào đó phía dưới.

“Buông ra, cái đồ khốn khiếp này.” Tô Tô xấu hổ, hay tay chống trên lồng ngực anh, anh vẫn không nhúc nhích, cô nhìn chòng chọc vào anh không chớp mắt.

Không khí mập mờ, bỗng căn phòng sát vách có tiếng đồ đạc đổ vỡ, hai người đều ngẩn ra.

Sở Lăng Xuyên buông Tô Tô ra đi tìm quần áo trong tủ, sau đó mở cửa ra ngoài, Tô Tô không tìm thấy quần áo mình, cho nên cô mặc tạm quần áo của anh rồi nhanh chóng theo sau.

Tô Tô tròn mắt, căn phòng vô cùng hỗn loạn, đồ đạc văng đầy đất, ngay cả đệm trên giường cũng xộc xệch.

Sao hai người lại ở cùng phòng, còn đang đánh nhau, Sở Lăng Xuyên thậm chí còn không can ngăn.

Tiểu Hồng bị Thẩm Hạo Vũ vật ngã trên mặt đất, hung hăng đè chặt, nắm đầm giò lên, bộ dạng chuẩn bị đánh người.

Tiểu Hồng giãy giụa khéo léo, đập một lên lưng Thẩm Hạo Vũ rồi vùng dậy đánh tiếp, nhưng cô ta nào phải đối thủ của Thẩm Hạo Vũ, nhanh chóng bị anh đè ép sát vào vách tường, tay chế trụ ra sau không có cách nào nhúc nhích.

Tiểu Hồng giãy dụa không thoát, tức giận mắng: “Sở Lăng Xuyên, thấy sắc quên bạn, tại sao lại để tên lưu manh này chung phòng với tôi, trong sạch của tôi bị anh ta hủy hết rồi.” Sở Lăng Xuyên nhũn mảy: “Tôi có thể xác định, hôm qua cô không chịu vào phòng ngủ mà nằm ngoài sofa.”

Ngày hôm qua say đến rồi tỉnh rồi ngủ, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng đến lúc tỉnh dậy lại quên sạch. Bây giờ chuyện cô đi vào phòng ngủ thế nào không còn quan trọng, quan trọng là cô đã ngủ với một người đàn ông nguyên một đêm, cho nên lúc này vô cùng xấu hổ và quần bách, Tiểu Hồng giận dữ hét lên: “Buông tôi ra!”

Thẩm Hạo Vũ buông tay, Tiểu Hồng chỉ vào mặt anh: “Được lắm, món nợ hôm nay tôi sẽ nhớ kỹ, ngày khác tìm anh tính sổ, tôi không tin mình đánh không lại anh.”

Tiểu Hồng chỉnh quần áo cho ngay ngắn, đi thẳng ra ngoài, xem ra cô thật sự đã bị kích thích quá lớn, chỉ là cô đúng là đặc biệt, nếu là người phụ nữ khác, sợ là đã khóc rồi rít lên, còn cô, bình tĩnh đánh một trận với Thẩm Hạo Vũ, sau đó mới tiêu sái rời đi.

Thẩm Hạo Vũ nhìn sang Tô Tô và Sở Lăng Xuyên ở chung một chỗ, trong lòng không biết là tư vị gì nhưng vẫn gặng hỏi: “Em không sao chứ, có uống thuốc không?”

Tô Tô sững sốt, sau đó mới phản ứng kịp, anh lo cô dị ứng với rượu, sáng nay bị kích thích quá lớn nên không để ý, bây giờ mới cảm thấy ngứa ngáy khắp người, trên cánh tay còn có vài mẩn đỏ, “Không sao.”

“Anh đi đây.” Thẩm Hạo Vũ chỉnh lại trang phục một chút rồi cũng rời đi, trong phòng an tĩnh, chỉ còn cô và Sở Lăng Xuyên.

Trong lúc nhất thời, không khí có chút lúng túng, Tổ Tổ nuốt nước miếng, cứng đầu cứng cổ hỏi anh: “Anh... anh tại sao không nói cho tôi?”

Sở Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt Tổ Tổ nổi lên vài chấm đỏ, biết rõ dị ứng với rượu mà còn cố tình uống: “Tại sao phải nói cho em biết?”

“Bởi vì... bởi vì...”. Tổ Tổ nhất thời không trả lời được, đúng vậy, quan hệ hai người không rõ ràng, anh không nói với cô cũng chẳng có gì lạ nhưng chẳng lẽ chuyện ly hôn cứ gác lại như thế sao?

Nửa ngày sau Tổ Tổ mới lắp bắp nói: “Bởi vì... Anh trở lại, chúng ta nên nói một chút về chuyện ly hôn không phải sao, kéo dài như thế làm gì?”

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, đôi mắt trầm xuống, xoay người vào nhà vệ sinh, Tổ Tổ muốn phát điên, anh có ý gì?

Đột nhiên chuông cửa vang lên, cô không để ý, dù sao nơi này cũng không phải nhà mình, nhưng khổ nỗi chuông không dứt, cô ngó qua cửa sổ, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Người đến là Triệu Đình Phương, bà đã vào đến cửa rồi, nếu như bị bà bắt gặp ở đây cô còn mặt mũi nào nữa, mồm thì nói là muốn ly hôn với Sở Lăng Xuyên mà bản thân thì lại ở cùng với anh.

Sở Lăng Xuyên lúc này đã tắm xong, anh nghe tiếng chuông cửa, nhủ mầy, lại nhìn thấy đáng về hoảng hốt của Tổ Tổ hỏi, “Sao không mở cửa?”

Tổ Tổ chạy đến túm tay anh lại, “Sở Lăng Xuyên, chúng ta chuẩn bị ly hôn rồi có đúng hay không, bây giờ mọi người đều biết, anh cảm thấy bây giờ nếu mẹ anh thấy tôi ở chỗ này có thích hợp không?”

Sở Lăng Xuyên cau mày, “Vậy em muốn thế nào?”

Tổ Tổ cúi đầu nhìn bản thân, quần áo của mình không mặc được, cô sốt ruột đến vô đầu bút tai, cuối cùng nảy ra một ý, “Để em trốn đi, anh phụ trách bảo vệ anh về.”

Tổ Tổ nói xong hấp tấp chạy vào phòng ngủ, nhưng lại cảm thấy không an toàn, không biết chừng bà dọn đồ cho Sở Lăng Xuyên có thể tìm ra cô.

Tổ Tổ lại chạy ra khỏi phòng ngủ, đến thư phòng, cô nhìn xung quanh, thấy bệ cửa sổ đủ rộng, nhanh chóng trèo lên đó tránh đi.

Cô kéo rèm che kín bản thân, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn ra bên ngoài, cảm giác thật bị thống, ngay sau đó bên ngoài truyền vào giọng nói của Triệu Đình Phương.

Bà biết con trai vừa về, nhưng lại không về nhà, cho nên chỉ ghé qua thăm một chút, bà nhẹ nhàng quở trách: “Lâu lắm mới về được một lần cũng không biết về thăm nhà một chút.”

“Hôm nay con đang định về thì mẹ đã đến.” Sở Lăng Xuyên bảo bà ngồi xuống, “Mẹ uống nước không?”

Triệu Đình Phương đặt bữa sáng mua cho anh xuống bàn, rõ ràng Sở Lăng Xuyên vừa mới ngủ dậy, “Mẹ mang cho con ít điểm tâm, nhanh ăn đi.”

“Vậy con đi ăn đây.” Sở Lăng Xuyên cầm vào nhà ăn, Triệu Đình Phương bắt đầu dọn dẹp phòng khách, thật là loạn, trong nhà vệ sinh còn có một bịch quần áo bẩn chưa giặt, bà đổ hết vào trong máy giặt lại phát hiện có cả quần áo phụ nữ.

Triệu Đình Phương khần trương, bà nhìn đi nhìn lại, đúng là quần áo phụ nữ, đứa nhỏ này mang người về nhà qua đêm? Đây là Tổ Tổ hay người khác?

Nếu là người khác có phải quá sớm hay không, tối thiểu còn chưa ly hôn, nếu như vậy, làm trẻ nãi chính bản thân không nói, còn ảnh hưởng cả Tổ Tổ, Triệu Đình Phương đề quần áo ở đó đi ra ngoài.

Bà không phải người hồ đồ, quần áo còn ở đây, vừa rồi mở cửa lâu như vậy, nhất định là có chuyện, < bà mở tủ quần áo trong phòng ngủ tìm một hồi, không có, cửa sổ cũng không có ai.

Bà sang gian phòng ngủ bên cạnh, thấy khắp nơi bừa bãi, chuyện gì đây, không phải chiến trường đấy chứ? Sau một hồi bà vẫn không tìm được.

Đúng, còn thư phòng, Triệu Đình Phương vội vàng đi vào, bà bắt gặp Sở Lăng Xuyên từ phòng ăn đi ra, “Mẹ, mẹ muốn làm gì vậy?”

“Mẹ quét dọn phòng.” Bà đẩy cửa tiến vào, Sở Lăng Xuyên cũng không ngăn cản, giương như không quan tâm Tổ Tổ có bị bà phát hiện hay không.

Tổ Tổ nghe thấy giọng nói Triệu Đình Phương càng ngày càng gần, trong lòng khần trương gần chết, nếu như bị bà phát hiện, cô nên làm gì đây? Cô yên lặng khần cầu, đừng đến đây... đừng đến đây...

“Xoạt”, rèm cửa bị kéo ra, Tổ Tổ hoàn toàn bại lộ trước mặt Triệu Đình Phương, mặt cô nhanh chóng hồng lên.

Triệu Đình Phương cười thâm trầm, “Tổ Tổ, con ngồi bên bệ cửa sổ làm gì vậy, không lạnh sao, mau xuống đi.”

“A, cái đó, con... con ngắm phong cảnh, nơi này không tệ, mẹ có muốn lên nhìn một chút không... khụ khụ...” Tổ Tổ bị sắc nước miếng của chính mình, ho khan một hồi, mặt càng đỏ hơn.

Triệu Đình Phương nắm tay Tổ Tổ an ủi: “Cái đứa bé này, làm lành với Lăng Xuyên thì có gì mất mặt chứ.”

“A, mẹ hiểu nhầm rồi, không phải, còn đến, ặc, cái đó, là thương lượng chuyện ly hôn, con đi đây.” Tổ Tổ vội vàng nhảy từ bệ cửa sổ xuống, lao ào chạy ra khỏi thư phòng.

Cô tìm quần áo trong phòng ngủ, rút cuộc thấy trong máy giặt, cũng không quần có bẩn hay không, luống cuống mặc vào, rửa mặt qua loa rồi chạy ra phòng khách, Triệu Đình Phương và Sở Lăng Xuyên đang ngồi ở đó.

“Phải đi sao?” Sở Lăng Xuyên lạnh lùng hỏi, “Không phải còn thương lượng chuyện ly hôn sao, gấp vậy làm gì?”

Tổ Tổ cố gắng che giấu sự hoảng loạn trong lòng, “Vậy anh nói xem, anh...anh có ý gì?”

“Anh chỉ có chủ nhật rảnh rồi, chủ nhật cục dân chính không làm việc.”

“Vậy... Vậy tùy anh, lúc nào có thời gian thì làm phiền anh thông báo cho tôi một tiếng.” Tổ Tổ khách khí chào hỏi Triệu Đình Phương: “Con về đây, hẹn gặp lại.”

Tổ Tổ nói xong rồi đi như chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Lăng Xuyên, Vợ Con Có 1

Tổ Tổ về đến nhà bắt gặp đồng chí Lý Nguyệt Hương đang ngồi trên ghế sofa, cặp mắt kia nhìn chăm chăm cô, khiến cô chột dạ giống như mình là kẻ trộm vậy.

“Làm gì mà lăm lét vậy?” Lý Nguyệt Hương cố nén cười, nghiêm mặt đánh giá Tổ Tổ.

Tổ Tổ ưỡn thẳng lưng, cô làm ra vẻ trấn định nói: “Con lăm lét hồi nào, mẹ cho rằng con là kẻ trộm à, có ai nói con gái mình như vậy không?”

Lý Nguyệt Hương bày ra bộ dáng lạnh lùng hỏi cô: “Tôi hôm qua chơi bồi lêu lổng ở đâu mà cả đêm không về ngủ, không về cũng không thèm gọi điện thoại.”

“Con nào có, đêm không về ngủ là vì, là vì...” Tổ Tổ nửa ngày cũng không nói ra được kết quả, Lý Nguyệt Hương nói hộ:

“Được rồi, chớ giả bộ, hôm qua ở cùng một chỗ với Lăng Xuyên phải không, ngày hôm qua gọi điện cho con là nó nhận, nói con đi cùng với nó rồi, lại đây, nói chuyện với mẹ một chút, chuyện của hai đứa tiến triển sao rồi?”

Tổ Tổ đỏ mặt, nhớ lại buổi sáng không thuận khiết, mặt đỏ càng lợi hại hơn, trái tim nhảy loạn trong lồng ngực.

Cô không nhịn được oán thăm, sao anh có thể nhận điện thoại hộ cô chứ, quá đáng, quá đáng, bây giờ cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, “Sao là sao, mẹ nói cái gì đó, con... con đi tắm, không để ý đến mẹ nữa.”

Cô chạy vào phòng ngủ trời chết, ai biết Lý Nguyệt Hương đi vào kiên trì truy hỏi kỹ sự việc, “Đứa bé này, rút cuộc là sao, mau nói đi.”

Lý Nguyệt Hương tỏ ra hung hãn, lôi Tổ Tổ ra, tỏ rõ nếu không có được đáp án sẽ không từ bỏ, Tổ Tổ đương nhiên hiểu rõ mẹ mình, cô cầm quần áo ảo não: “Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều, thật sự không có chuyện gì, hôm qua gấp để nói chuyện ly hôn, không cẩn thận uống nhiều quá, con ở nhờ chỗ anh ấy một hôm thôi.”

“Cái con bé này, bản thân dị ứng rượu còn uống.” Lý Nguyệt Hương khần trương nhìn mặt, rồi xem tay của Tổ Tổ, “Trong nhà có thuốc, chốc nữa nhớ uống, thật sự không thể khiến người khác bết lo.”

Lúc này bà mới yên tâm không ép hỏi nữa, sợ càng ép hiệu quả càng ngược lại, trong lúc Tổ Tổ đi tắm thì điện thoại reo lên, bà vội vàng nghe máy.

“Alo, là thông gia sao?”

Lý Nguyệt Hương sững sốt một chút, rút cuộc phản ứng kịp, là Triệu Đình Phương gọi đến, bà cười nói: “A, bà thông gia.”

“Bà thông gia, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên thế nào?”

“À? Bà nói ngày hôm qua?”

“Đúng vậy, bà cũng biết à? Lăng Xuyên đâu rồi? Thăng bé nói gì?”

“Hai đứa bé này đúng là một tính, Lăng Xuyên không chịu nói, đúng là hoàng đế chưa gặp thái giám đã lo, chỉ là tôi thấy chuyện này có chuyển biến, bà nói thật cho tôi biết Tổ Tổ có suy nghĩ như thế nào về chuyện ly hôn, tôi thấy Lăng Xuyên bên này đang trì hoãn.”

“Thật sao? Nếu đúng như vậy, tôi thấy lúc trước hai người đùa quá ồn ào, mất hết mặt mũi, cho nên còn chưa dám nói.”

“Bà thông gia, hay là như vậy, bà thăm dò ý của con bé, bên này để tôi chìm đắm Lăng Xuyên, nếu hai người có tình cảm, giận dỗi ly hôn, vậy chủ yếu là do tôi, nếu không phải tại tôi, hai đứa bé cũng không đi đến bước đường này, bây giờ tôi chỉ hy vọng chúng nó sống thật tốt.”

“Đã qua rồi, đừng nói nữa, vậy bên này tôi sẽ chú ý, bà cũng vậy nha.”

“Ài, được, tôi biết rồi, gọi lại sau.”

Hai bà thông gia thì thăm một hồi mới cúp máy, Triệu Đình Phương hiểu con trai bà, nếu thực sự muốn ly hôn, có bận rộn hơn nữa, thời gian một chút cũng phải có, với tình trạng như bây giờ thì tám phần là không muốn cách.

Nói đi nói lại, vẫn là bà tạo nghiệt, phá hoại hôn nhân hai đứa, bây giờ lao tâm khổ tứ đi vun đắp, đúng là tự đào hầm chôn mình mà.

Tổ Tổ tắm rửa rồi cùng mẹ nấu cơm, ăn xong đột nhiên nhớ ra, xe của cô đâu, à đúng, còn ở nhà hàng ăn cơm, trời à, thiếu chút nữa quên mất chuyện này.

Cô định đi lấy xe nhưng, chìa khóa đâu??? Tổ Tổ lục tung cả phòng tìm chìa khóa, túi của cô, túi của cô đâu rồi?

Cô trợn mắt, nhất định là còn ở chỗ Sở Lăng Xuyên, cô vừa mới chạy ra khỏi miệng hầm, sao còn phải tự động đưa lên chứ?

Đã hơn một giờ chiều, hôm nay là chủ nhật, bình thường anh đều đi sau bữa cơm, không biết còn kịp không, cô không suy nghĩ nhiều, cầm điện thoại lên gọi cho anh.

“Này, Sở Lăng Xuyên, cái đó, túi xách của em đâu?” Cô khách khí hỏi, dù sao có việc cần người ta, thời khắc mấu chốt, lúc cần đuổi thì phải đuổi.

Nhưng thái độ khiêm nhường của cô đổi lấy chỉ là “hả?” một tiếng, Tổ Tổ phát hỏa, “Hả cái gì, túi xách của tôi có phải ở chỗ anh không? Xe của tôi vẫn còn dừng ở nhà hàng đấy.”

“Chuyện này có liên quan gì không?” Sở Lăng Xuyên bày ra bộ dạng không quan tâm, khiến Tổ Tổ càng khó chịu hơn, “Liên quan rất lớn, có phải túi của tôi ở chỗ anh không? Anh đem đến hay để tôi đi lấy?”

“Anh đang trên đường đến đơn vị rồi, túi xách của em...” Anh khẽ nhìn sang ghế bên kia, môi mím nhếch lên, cười như không có gì: “Đang ở trên xe.”

Cái gì? Tổ Tổ nóng nảy, “Vậy bây giờ anh dừng xe, hoặc là trở lại, đưa túi cho tôi.”

“Anh rất vội.” Sở Lăng Xuyên cúp máy, Tổ Tổ “này” mấy tiếng cũng phí công, gọi lần nữa cũng không có ai nghe, đồ chết tiệt, khôn khiếp, không có phong độ.

Trong túi của cô toàn đồ dùng quan trọng, điện thoại, ví tiền, một đồng hồ lung tung, nếu thật sự bị anh mang đi, đoán chừng phải nửa tháng mới về, bây giờ chỉ có một cách, cuối tuần sau cô đến đơn vị anh mang về.

Nghĩ đến như thế, trong lòng cô có cái gì không đúng, có chút sợ sệt, có chút mong đợi, không muốn đi, lại muốn đi, vô cùng mâu thuẫn.

Ngày mai Tổ Tổ bắt đầu đi làm trở lại, bởi vì không có chìa khóa, cô đành để xe ở nhà hàng, còn bản thân mình thì đi làm bằng xe buýt.

Hàm Hàm nói đợi chồng cô ấy trở về sẽ giới thiệu cho cô và Tiểu Nhiên biết, nhưng mãi vẫn không thấy động tĩnh, gọi điện thoại hỏi thăm chỉ nói là chưa về.

Nghe giọng Hàm Hàm, có lẽ cô ấy vô cùng hy vọng đối với hôn nhân này, thật ra, chỉ có Tổ Tổ biết, hai người không quen ở cùng nhau, sinh hoạt một chỗ có bao nhiêu bất tiện, chỉ là từ từ rồi sẽ tốt thôi, hy vọng người đàn ông đó không tệ, đối xử tốt với Hàm Hàm, mang đến hạnh phúc cho cô ấy. Cuối cùng đã đến thứ bảy, mới sáng sớm cô đã bị Lý Nguyệt Hương lôi từ trong chăn ra, cả người vẫn còn mơ màng, cuốn chăn không chịu đứng lên, “Mẹ, để con ngủ lúc nữa, mẹ thân yêu,đừng làm rộn...”

Bà không lưu tình, vỗ một lên mông Tổ Tổ, “Còn ngủ à, bây giờ rồi, không phải hôm nay con đi lấy chìa khóa sao?”

“À!” Tổ Tổ giật mình, ngồi dậy, đứng nha, hôm nay cô phải đến chỗ của Sở Lăng Xuyên, đi sớm về sớm, cô vội vàng rời giường, rửa mặt qua loa.

An Quốc Đồng có vụ án cho nên đã đi từ sớm, cho nên cuối tuần này chỉ còn lại hai mẹ con, Tổ Tổ ra ngoài mới phát hiện mẹ cô chuẩn bị một túi to, toàn đồ ăn anh thích, còn có cả thịt bò khô, không biết mẹ cô làm xong từ lúc nào.

Tổ Tổ rối rắm, cau mày nói: “Mẹ, con đi lấy đồ, không phải thăm người thân, mang những thứ này có phải không thích hợp hay không?”

“Cái này có gì mà không thích hợp?” Tổ Tổ vẫn lo lắng, bà không khỏi thúc giục, “Còn lo lắng cái gì nữa, trễ chút nữa, trời tối không cần trở lại.”

“Con đi đây, một mình mẹ ở nhà thấy buồn thì đến nhà đi chơi nha.” Tổ Tổ đành xách bọc đồ nặng trĩu theo.

Loay hoay đến hơn mười giờ cô mới đến cổng đơn vị của anh, cô nhìn khung cảnh quen thuộc không khỏi cảm khái, cô nhớ trước kia có một lần ôm lấy anh ở đây, muốn cho anh bất ngờ, không ngờ còn bị anh quăng thẳng xuống đất.

Lúc ấy cô cảm thấy rất uất ức, cô lại mất hồn rồi, cô nờ nọ cười ngầy ngớ rồi tiến vào báo danh.

Bởi vì điện thoại di động ở chỗ anh, cho nên cô đành báo trực ban gọi, trời lạnh vô cùng, Tổ Tổ mặc rất dày nhưng vẫn cảm thấy rét.

Trực ban mời cô vào phòng chờ, mấy phút sau, một chiếc xe quen thuộc đậu trước cửa, mắt cô sáng lên, bước vội ra ngoài.

Không phải Sở Lăng Xuyên, người vừa xuống xe là Tiểu Vương, trong lòng cô có chút thất vọng, tiểu Vương niềm nở: “Chi đâu! Doanh trường bảo em đến đón chị, bây giờ anh ấy đang có việc, không thể đến được.”

“À, là tiểu Vương sao, cao hơn nhiều đấy, làm phiền cậu.” Tiểu Vương giúp cô ghi danh, hai người lên xe, chạy thẳng vào bên trong.

Một đường đi thẳng đến tòa nhà làm việc mới dừng lại, Tiểu Vương đưa Tổ Tổ lên kí túc xá của Sở Lăng Xuyên, không để cho cô có rúm lại như vậy.

Tiểu Vương nhanh nhẹn rót nước cho Tổ Tổ, nói chuyện với cô, lúc này có một chiến sĩ ôm một đồng hồ ăn vào, là Tiểu Lư, cậu ta cười nói: “Chị dâu, chị nghỉ ngơi một chút, ăn uống tạm gì đó, chốc nữa doanh trường sẽ đến.”

“Cảm ơn các cậu, a đúng anh.” Tổ Tổ mở túi, lấy ra hai bọc thịt bò khô, nhét vào tay Tiểu Vương, dandan “Đây là đem cho các cậu, cầm đi chia cho mọi người.”

“Cảm ơn chị dâu, vậy chúng em ra ngoài trước, chị dâu có chuyện gì cứ gọi nha.” Hai người rời đi, còn mình Tổ Tổ trong kí túc, bởi vì lạnh, thời tiết lại khô ráo, cô uống một hai ly nước mà Sở Lăng Xuyên vẫn chưa về, bà bụng của cô đã đầy nước, bây giờ chỉ cần đi WC thôi.

Thế nhưng ở đây không có nhà vệ sinh nữ, nếu như cô sang khu nhà dành cho người thân lại không kịp, cho nên cô cố gắng chịu đựng, cũng mong anh sớm trở lại.

Cô cảm thấy chờ đợi là việc đau khổ nhất, cô khổ sở mở cửa, nhà vệ sinh nam cô cũng đi, không thể nhịn được nữa.

Vừa mở ra, một người đứng thình lình trước mặt cô, không phải Sở Lăng Xuyên là ai, giờ phút này, cô nhìn thấy anh giống như cứu tinh, cố gắng níu lấy áo anh, chỉ sợ anh chạy, nhưng ngại quá lâu nên không nói hết ra được.

Sở Lăng Xuyên nhìn bộ mặt khổ sở của cô, giờ tay ra đỡ, lộ ra sự lo lắng, “Sao vậy, không thoải mái? Đau bụng?”

Tổ Tổ khoát tay, tội nghiệp nhìn anh, “Em muốn đi vệ sinh.”

Anh sừng sốt, khóe môi vênh lên, cười đến nghẹn, nhưng vẫn cố nhịn, giả vờ nghiêm mặt mang cô đến nhà vệ sinh, kiểm tra không có ai mới để cho cô vào.

Tổ Tổ giải quyết xong, bên ngoài có Sở Lăng Xuyên canh chừng, khuôn mặt cô đỏ lên, thật là vút hết mặt mũi.

Vào kí túc, anh bỏ mũ xuống, không nói chuyện, Tổ Tổ không khỏi tưởng niệm, trước đây khi cô đến, anh sẽ ôm cô, hôn cô, gọi cô là bảo bối, vợ, vậy mà bây giờ, những thứ này không thể trở lại được nữa rồi.

Cô lấy đồ từ trong bọc ra, “Đây là mẹ em bảo mang đến cho anh, anh thích ăn thịt bò khô nhất, còn tự làm tương, còn có dưa muối nữa.”

Tổ Tổ lấy hết một lượt ra, cảm thấy có gì đó không đúng, sao áo ngủ của cô lại ở đây?

Rõ ràng chứng tỏ cô muốn ở lại, mặt cô lại đỏ lên, vội vàng nhét áo lại, cô nhìn trộm Sở Lăng Xuyên, thấy anh đang nhìn chăm chăm mình, cô căng thẳng, lắp bắp nói: “Này, cái này, cái đó, không phải em mang...”

Tổ Tổ khóc không ra nước mắt, hận không thể tìm một lỗ nê để chui vào, cuối cùng cô cúi đầu, nói ra mục đích của mình, “Em đến lấy túi, đưa túi cho em, em... em còn phải trở về.”

Sở Lăng Xuyên không để ý đến bộ dạng quần bách của cô, giờ cổ tay lên xem đồng hồ, nhìn vào khuôn mặt hồng hồng của Tổ Tổ, ôn hòa nói: “Ăn cơm rồi đi.”

“Nhưng....” Tổ Tổ muốn cự tuyệt, Sở Lăng Xuyên bá đạo cường thế chặn ngang: “Không có nhưng nhị gì hết, ở đây anh làm chủ.”

À? Bá đạo như vậy, anh làm chủ, đã như vậy, cô cũng không khách khí, “Có thịt hủ không, em muốn ăn.”

Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên hung hăng trừng mắt, cô vội vàng ngậm miệng, cắn môi, không nói lời nào, Sở Lăng Xuyên lấy mũ đội lên, “Ồ đây đợi anh.”

Sở Lăng Xuyên xoay người đi ra ngoài, Tổ Tổ đợi khoảng mười phút thì anh quay lại, trong tay cầm theo com trưa.

Có bốn hộp gồm cả com và thức ăn, Tổ Tổ quả thật đói bụng, cầm đĩa lên ăn, cô vốn cho rằng ngon như trước đây, không ngờ trừ chua chính là chua, cô không nhận được hỏi, “Thức ăn này ai làm? Mùi vị sao khác vậy?”

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên lạnh lùng, “Anh làm, sao, có ý kiến?”

À! Tổ Tổ nhìn anh, anh đặc biệt làm cho cô sao, trong lòng nổi lên một cảm giác khác thường, nhưng nhanh chóng bị thái độ này đè ép xuống.

“A, không có, chỉ cảm thấy không giống lúc trước.” Tổ Tổ cúi đầu ăn com, không hề chọc phải người xấu tính kia nữa, tránh cho mình bị to tiếng.

Tổ Tổ mở bọc thịt bò khô ra đặt trước mặt anh, rồi tự mình ăn của mình, hôm nay khoai tây thịt nướng làm rất ngon, chúng nhanh chóng được đưa hết vào dạ dày cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Lăng Xuyên, Vợ Con Có 2

Cô ăn hết đồ mình thích rồi mới ăn những thứ còn lại, Sở Lăng Xuyên thấy vậy gạt hết khoai tây thịt nướng sang cho cô.

Tổ Tổ nhìn anh, “Ặc, sao anh không ăn?”

“Anh không thích ăn.” Sở Lăng Xuyên cúi đầu ăn com, Tổ Tổ sừng sốt một chút rồi tiếp tục ăn, cô có thể nghĩ rằng anh đang quan tâm, đau lòng không, không phải anh không thích ăn, là bởi vì cô thích, cho nên anh mới như vậy.

Nếu là trước kia, cô sẽ cho rằng như vậy, nhưng bây giờ cô cảm thấy tự mình đa tình, ngoài mặt Tổ Tổ không nói gì, nhưng trong lòng rất khó chịu, giống như mất một thứ gì đó rất trân quý mà không tìm về được.

Ăn xong com trưa, ngoài cửa có tiếng báo cáo, Sở Lăng Xuyên cho phép, một chiến sĩ trẻ tuổi đi vào, “Doanh trưởng, chị dâu, phòng đã thu xếp xong rồi, có cần đến xem qua một chút không, thiếu gì để em bổ sung?”

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, trầm giọng hỏi: “Em đi xem một chút đi.”

“Em?” Cô không có ý định ở lại qua đêm, chẳng lẽ anh cho rằng cô mang áo ngủ đến nên hiểu lầm buổi tối muốn ở lại? “Nhưng em.”

“Không nhưng nhị gì hết.” Sở Lăng Xuyên bá đạo, “Đừng quyen, đây là chỗ của anh, còn không mau đi.”

Tổ Tổ đứng lên, “Đi thì đi, vội cái gì.”

Cô đi theo chiến sĩ trẻ vừa vào, còn Sở Lăng Xuyên lại có việc khác, cô nhìn gian phòng so với trước kia không khác là mấy, chỉ là chăn đệm dày hơn, sơ cô lạnh, quanh đây mọi người cũng biết cô, đều ra chào hỏi, không khí nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Cả một buổi chiều trôi qua, Sở Lăng Xuyên và chính trị viên không ăn com, cho nên chỉ có cô và vợ anh ta ăn chung.

Sau khi ăn xong, Tổ Tổ về phòng, tuy ấm áp nhưng cô vẫn thấy lạnh, không có dũng khí cởi quần áo ngủ, cũng không có dũng khí tắm, chỉ đơn giản rửa mặt, bọc chăn xem ti vi, cô suy nghĩ miên man, tối nay hai người ngủ cùng nhau, liệu có xảy ra chuyện gì không đây?

Rõ ràng muốn ly hôn, hôm trước say rượu còn chưa tỉnh, bây giờ lại ngủ chung, cô không hiểu nổi mình nữa, lại càng không hiểu nổi tâm tư của anh.

Chín giờ, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân vừa xa lạ, vừa quen thuộc, cô biết là Sở Lăng Xuyên đã về, quay đầu lại, cửa vừa được mở ra, bóng người cao lớn tiến vào, một thân quân trang thẳng tắp, anh tuần uy vũ.

Anh nhìn Tổ Tổ bọc chăn trên giường, cô còn chưa ngủ, anh bỏ mũ treo lên móc, tiện thể cởi áo treo lên luôn, xong xuôi không nhận được hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Tổ Tổ dời mắt, co ro trong chăn: “Trong chăn lạnh quá.”

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, chỉ nhìn cô một rồi đi vào nhà vệ sinh, một lúc sau mới ra ngoài, đứng cạnh giường bắt đầu cởi áo.

Tim cô đập loạn, tai đỏ lên, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ti vi, cố làm ra vẻ trấn định, cho đến khi Sở Lăng Xuyên túm chăn mới hồi hồn, cô quay lại nhìn, anh chỉ mặc mỗi cái quần cụt.

Cô luống cuống buông chăn, ngồi đàng hoàng một bên, Sở Lăng Xuyên cau mày: “Em xác định ngồi ngủ.”

“Em...em khóa cửa, tắt đèn.” Tổ Tổ đứng dậy cài then, tắt điện, bóng tối giúp cô tự nhiên hơn rất nhiều, cô lén thở dài, mò mẫm đến bên giường.

Sở Lăng Xuyên nằm trong chăn ấm, anh nghe tiếng sột soạt cởi quần áo, tiếp đó là bóng dáng nhỏ bé cẩn thận từng li từng tí bò lên giường, chui vào chăn, hương thơm quen thuộc xông vào mũi.

Tổ Tổ cẩn thận nằm bên cạnh anh, cố gắng giữ khoảng cách, tuy rằng như thế, hơi thở nam tính vẫn đienan_lqdon bao phủ lấy cô.

Hai người không ai nói gì, mí mắt cô nặng dần, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi, trong giấc mộng phát hiện có một nguồn nhiệt đến gần, mà Sở Lăng Xuyên thuận thế ôm cô vào lòng.

Đầu của cô gối lên tay anh, mặt chôn trong ngực anh, một cánh tay còn khoác lên eo anh, có thể là do lạnh nên hai đầu gối cô co lại hết mức, thậm chí chạm cả vào bụng anh.

Tổ Tổ ngủ thiếp đi nhưng Sở Lăng Xuyên còn chưa ngủ, anh đưa tay vuốt ve mặt cô, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt khép chặt, bờ môi quyến rũ, cuối cùng là cái cằm xinh xắn.

Có lẽ giấc ngủ bị quấy rầy, Tổ Tổ vô thức nắm chặt tay anh, khuôn mặt vui hoàn toàn vào ngực anh, hô hấp ấm áp, phun lên người như có một loại trêu chọc.

Sở Lăng Xuyên nằm mãi vẫn không thể ngủ được, bỗng Tổ Tổ nói mớ, chỉ nghe được: “Thỏ, thỏ, thỏ.....”

Thân thể cô còn run run, anh vỗ nhẹ vào lưng cô, gọi khẽ: “Tĩnh, bảo bối, tĩnh.”

Tổ Tổ mở mắt ra, thở phào một hơi, giống như thoát ra từ khổ sở, Sở Lăng Xuyên hỏi: “Sao vậy, thỏ thỏ cái gì?”

“À?” Tổ Tổ mơ màng, cô ý thức được mình đang trong bộ đội, mà bên cạnh mình là Sở Lăng Xuyên, “Em vừa mơ đang đánh nhau với một người phụ nữ xấu xí, nhưng càng gấp thì tay chân càng không có cách nào nhúc nhích, hết cách nên em phun nước miếng vào cô ta.”

Sở Lăng Xuyên thiếu chút nữa thì cười phá lên, khó trách cứ gọi thỏ thỏ, thì ra không phải, anh có chút dở khóc dở cười, “Thật may còn chưa làm thật.” Nếu không mặt anh chắc toàn nước miếng.

Tổ Tổ cười xấu hổ, cô ý thức được mình đang chui trong ngực Sở Lăng Xuyên, hai người ôm nhau thân mật, bàn tay cô đang dán sát vào da thịt ấm áp của anh.

Cô thấy hơi khô miệng, Sở Lăng Xuyên cũng vậy, anh buông cô ra, xuống giường, bật đèn, rót một chén nước, pha cho ấm một chút rồi ngồi xuống giường uống.

Tổ Tổ nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, nghe tiếng uống nước của anh, cô ngồi dậy liếm môi khô, “Em cũng khát, cho em một ít.”

Anh mới uống được một hớp, quay lại nhìn cô, không khỏi khiến anh rung động, áo trễ lộ nửa vai, tóc đen xõa bung, ánh mắt buồn ngủ có chút mê ly, mang theo một chút khát vọng, cánh môi vừa dùng đầu lưỡi liếm qua có chút sáng bóng mê người.

Anh ngẩn người, quay đi, nhưng tay ôm eo cô vào lòng, liều mạng hôn cô, nước từ trong miệng anh không ngừng được rót vào miệng cô.

Tổ Tổ đột nhiên căng thẳng xen lẫn tê dại, cô tròn mắt nhìn anh trong gang tấc, gần như quên hết tất cả, cứng đờ trong ngực anh, mặc cho nước ấm chảy dần vào khoang miệng.

Chuyện này... Đối với cô quá mức kích thích, anh đang dùng miệng mớm nước cho cô, có một ít còn chảy ra ngoài bởi vì cô khấn trương ngậm miệng, nhưng cô càng ngày càng khát, đang định mở miệng nói chuyện, đầu lưỡi của anh thừa cơ xâm nhập trong miệng, triển miên trêu chọc.

Đã lâu không đụng chạm, cảm giác quen thuộc khiến cô khẽ run lên, cô không muốn đẩy anh ra, lại càng muốn nhiều hơn, không nhịn được hôn đáp trả.

Sở Lăng Xuyên chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, thô lỗ đòi hỏi ngọt ngào của cô, hơi thở gấp gáp, môi dần trượt xuống vùng cổ mịn màng, Tổ Tổ cố gắng bắt được một tia lý trí, “Uh...Nước, em muốn uống nước....”

Người phụ nữ này thật biết phá hủy không khí vào thời điểm mấu chốt, Sở Lăng Xuyên dừng lại, lấy cốc nước gần đó đưa vào miệng cô, Tổ Tổ uống hẳn mấy hớp lớn.

“Em...em còn muốn.” Sở Lăng Xuyên để ly xuống đất, đẩy ngã cô lên giường, anh thuận thế ngã lên người cô, anh mặc kệ cô có cần uống nước nữa hay không, giờ phút này, anh chỉ muốn có cô.

Có lẽ nín nhịn quá lâu, cho nên bao nhiêu cũng không đủ, tham luyến từng tác da thịt trên thân thể cô, cảm giác tiếp xúc thân mật khiến anh mất hồn, chỉ là phải ra bên ngoài thật không thoải mái.

Tổ Tổ mệt mỏi, ngủ trong sự hỗn loạn, khi tỉnh lại đã là mười giờ sáng hôm sau, trong phòng không có tiếng động, cũng không có bóng dáng của anh, trên bàn đặt một hộp điểm tâm, bên cạnh là túi của cô.

Tổ Tổ nghĩ lại kích tình đêm qua mặt lại đỏ lên, cô rối rắm, hai người như thế này có phải tốt lên không, hay chỉ bộc phát vì nhu cầu?

Cô gãi đầu, cuốn chăn lăn lộn trên giường phiền não, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng bò ra ngoài ăn điểm tâm, cố gắng chịu lạnh tắm rửa sạch sẽ. Mãi cho đến mười một giờ Sờ Lăng Xuyên vẫn chưa trở lại, Tổ Tổ có cảm giác mất mát, đêm qua giữa hai người nhiệt tình là thế, nhưng giờ chỉ có cảm giác lạnh lẽo.

Đã đến lúc cô nên đi rồi, mà anh một câu cũng không nói, ngay cả bóng người cũng không thấy đâu, trong lòng cô không biết là tư vị gì, vốn là đến lấy đồ, cuối cùng lại phát triển trên giường, cô không biết mình đã sai ở chỗ nào.

Tổ Tổ buồn bực, từ khi nào cô lại trở thành như thế này, lo được lo mất, An Nhược Tổ tự nhiên phóng khoáng đầu rồi, chỉ là lên giường thôi mà. Thôi đi, không có chuyện gì lớn.

Cô thu dọn đồ một chút rồi chào tạm biệt hàng xóm xung quanh để về.

Trở lại thành phố, Tổ Tổ đến nhà hàng lấy xe, tiếp theo cố gắng ứng phó với bức cung của An mẹ, ăn uống xong cô lên giường đánh một giấc, cái gì mà Sờ Lăng Xuyên, đi gặp quý đi.

Sau lần gặp này, đã hơn một tháng cô không gặp lại Sờ Lăng Xuyên, anh cũng không gọi điện cho cô, chuyện ly hôn cô đã không còn rối rắm nữa, coi như chuyện ly hôn không tồn tại, tùy tiện đi, dù sao cứ để mọi chuyện như vậy đi.

Mỗi ngày Tổ Tổ đứng giờ đi làm, hết giờ tan ca, đứng rồi, cô còn gặp cả chồng của Hàm Hàm, người đó tạm được, chỉ là cô cảm thấy anh ta không xứng với Hàm Hàm cho lắm, nhưng nếu bọn họ ở chung cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.

Mấy ngày nay, Tổ Tổ cảm thấy cơ thể mình có thay đổi, cô luôn nghĩ vì sao kinh nguyệt tháng này của mình còn chưa đến, có phải mang thai hay không.

Có khả năng này sao? Một lần say rượu kia... theo như lời Sờ Lăng Xuyên nói, hai người đều trong tình trạng không tỉnh táo, ngộ nhớ có thật, như thế không ổn tí nào.

Lần trước đi bộ đội cũng có thể, nhưng tỷ lệ mang thai rất nhỏ vì anh không ở trong, có lẽ cô suy nghĩ quá nhiều,, nhưng vẫn mua que thử thai trước khi về nhà, ngộ nhớ phát sinh điều gì ngoài ý muốn.

Về đến nhà, cô cũng không vội vàng, trước tiên vào bếp giúp mẹ chuẩn bị cơm tối, thức ăn vừa mới đưa lên bàn, ba An đã trở lại, hai mẹ con còn giằng cọt ông thật biết chọn giờ mà về.

Một nhà ba người ngồi ăn cơm, bình thường Tổ Tổ vẫn ăn được vài miếng thịt kho, nhưng hôm nay cô chỉ cảm thấy kinh tởm, buồn nôn, che miệng chạy điên cuồng vào nhà vệ sinh.

Ba An, mẹ An nhìn nhau, Lý Nguyệt Hương đặt đĩa xuống, vào phòng vệ sinh, thấy Tổ Tổ đang nôn ọe, bà sững sờ rồi vui mừng cười: “Tổ Tổ, có phải con có?”

Tổ Tổ súc miệng, Lý Nguyệt Hương lấy khăn bông cho cô, Tổ Tổ hơi kinh ngạc, “Chẳng lẽ có thật?”

Nếu quả thật có, vậy thì thật tốt, Tổ Tổ lại cười, không bởi vì quan hệ khó xử giữa cô và Sờ Lăng Xuyên mà cảm thấy phiền não, ngược lại cô vui mừng, còn có chút mong đợi.

Cô vội vàng chạy đi tìm túi của mình, lấy que thử thai, một lúc sau cô từ nhà vệ sinh đi ra, Lý Nguyệt Hương vội vàng hỏi: “Thế nào, có thật không? Nói nhanh đi.”

Tổ Tổ đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa kích động, “Mẹ, con mang thai, mẹ, con thật sự mang thai, con được làm mẹ rồi, con có thể làm mẹ rồi.”

Lý Nguyệt Hương nhìn dáng vẻ vui mừng của Tổ Tổ, bà cũng vui theo, thời gian trước Tổ Tổ đều bị đả kích, bây giờ con bé mang thai, là chuyện vui lớn với nó, cũng như đối với cả nhà.

Cả người Tổ Tổ trong tình trạng hưng phấn, ăn cơm còn không ngừng ríu rít, mặc kệ hôn nhân của cô như thế nào, mặc kệ Sờ Lăng Xuyên sẽ ra sao, tóm lại, kết quả chỉ có một, cô sẽ không buông tha cơ hội làm mẹ, đứa bé này, chắc chắn cô sẽ cố gắng giữ nó.

Giờ này đã quá muộn, bệnh viện đều không khám nữa, cô nghĩ ngày mai phải đến bệnh viện kiểm tra xem sao, cô hưng phấn đến nỗi gần như không ngủ được.

Cô không nhận được nghỉ, nếu Sờ Lăng Xuyên biết thì anh sẽ phản ứng như thế nào? Quan tâm ư, quan tâm cô và đứa bé của bọn họ, nhưng cô lại tự nhắc nhở mình.

An Nhược Tổ, mang thai, không cho phép suy nghĩ lung tung, bây giờ phải tích cực, vui vẻ, mặc kệ người khác có vui không, bản thân đều phải vui mừng, đứa nhỏ này, mình cố gắng là tốt rồi.

Nằm trần trọc hồi lâu Tổ Tổ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng Lý Nguyệt Hương lại không ngủ được, hai đứa bé đã có, nhưng Sờ Lăng Xuyên lại không thấy mặt mũi đâu, một tháng này, hai người không gặp, cũng không liên lạc, bây giờ có lẽ là cơ hội tốt.

Bà gọi điện cho Triệu Đình Phương, cố gắng hạ thấp giọng nói hết sức có thể: “Đã ngủ chưa?”

Triệu Đình Phương vừa nghe giọng đã biết là Lý Nguyệt Hương, bối rối hỏi: “Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lý Nguyệt Hương khó nén vui mừng: “Hình như Tổ Tổ mang thai.”

Mang thai, Triệu Đình Phương vừa mừng vừa sợ, “Thật sự mang thai, cái gì mà giống như, bà nói rõ một chút xem nào.”

Lý Nguyệt Hương vội vàng giải thích, “Hôm nay mới biết, còn chưa đi bệnh viện kiểm tra, một tháng trước Tổ Tổ đi thăm Lăng Xuyên, đến bây giờ hai đứa vẫn chưa có liên lạc lại, Lăng Xuyên không về, bà nghĩ biện pháp cho thằng bé biết chuyện đi.”

Lời này hợp ý Triệu Đình Phương, “Chuyện này dễ thôi, để tôi gọi cho thằng bé, nó có bận rỗi hơn nữa cũng phải nặn ra thời gian mà về, lại nói mai là thứ bảy, nhất định có thể trở lại.”

“Vậy thì tốt, chờ tin tức của bà.”

“Tốt.”

Hai người cúp máy, Lý Nguyệt Hương đi nghỉ ngơi, Triệu Đình Phương lại không ngủ được, trở lại phòng ngủ đánh thức Sở Vệ Bình.

Ông có chút mất hứng: “Cái bà này, khuya rồi không cho không ngủ, ngày mai lại thêm vài nếp nhăn bây giờ.”

“Ông nằm mơ đi.” Triệu Đình Phương không câu giện, mặt mày còn hớn hờ: “Bà thông gia mới vừa gọi điện thoại đến, nói Tổ Tổ mang thai rồi, hôm trước tôi bất gặp hai đứa nó ở cùng một chỗ, một tháng trước con bé còn đi thăm Lăng Xuyên nhà chúng ta một lần đã mang thai luôn hay sao?”

Sở Vệ Bình còn chưa kịp vui mừng đã bị lời nói phía sau của Triệu Đình Phương đã kích, “Cái bà này, lại đa nghi rồi, nếu nghi ngờ Tổ Tổ có đứa bé của người khác, còn có thể không ly hôn với con nhà mình hay sao, nhưng rõ ràng không phải.”

Triệu Đình Phương vỗ trán, “Ông xem, tôi lại mắc bệnh, già rồi, ông cần phải nhắc nhở tôi, Tổ Tổ đã mất hai đứa bé, là mất đi hai vị trí quan trọng, ông xem con trai nhà mình cũng chưa đồng ý ly hôn mà chỉ lạnh lùng với Tổ Tổ, chính là không muốn buông tay, tôi cũng không trông cậy vào việc con mình tái giá sau khi ly hôn, bây giờ chúng nó làm lạnh, sinh một đứa bé, như vậy tôi cũng an tâm.”

“Đồng chí Triệu Đình Phương, tôi không thể không nhắc nhở bà, bà, tật xấu quan tâm của bà lại phát sinh, chuyện này chúng nó tự biết, bà chớ quan tâm hồng việc.”

“Tôi đây không phải.” Triệu Đình Phương muốn phản bác, nhưng suy nghĩ một chút, tại sao mình vẫn không sửa được cái tật xấu quan tâm này, “Thôi, ông nói cũng đúng, đứa bé đã lớn rồi, trong lòng tự rõ ràng, tôi cũng không can thiệp, chỉ là hai đứa vẫn không ai nhường ai, chúng ta phải giúp một chút mới được.”

“Tôi đi gọi điện cho Lăng Xuyên, nói tin tức tốt này cho nó biết, về phần phải làm sao, tự thằng bé lựa chọn thôi.”

Sở Lăng Xuyên vừa nằm xuống, cả ngày mệt nhọc, giờ chỉ muốn ngủ, đột nhiên di động vang lên, là số ở nhà.

Sau khi nghe máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói vui vẻ của mẹ anh: “Con trai, chưa ngủ à.”

“Chuyện gì vậy mẹ?” Nửa đêm gọi điện thoại đến đây, trong lòng Sở Lăng Xuyên sợ hãi, chỉ sợ ở nhà hai ông bà thân thể không thoải mái, nhưng giọng mẹ anh vui vẻ, phải chăng là chuyện tốt.

Triệu Đình Phương lớn tiếng nói, “Lăng Xuyên, vợ con mang thai rồi.”

Sở Lăng Xuyên nghĩ mình nghe nhầm: “Mẹ nói gì?”

“Tổ Tổ mang thai.”

Triệu Đình Phương lặp lại lần nữa, điện thoại trong tay Sở Lăng Xuyên từ trong tay rơi xuống đất, không có kích động, khuôn mặt như phủ một tầng sương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 138: An Nhược Tổ, Ông Đây Đồi Ý 1

Editor: Uyên Xum

Bà xã của anh mang thai?

Sở Lăng Xuyên cảm giác như tim ngừng đập, rồi sau đó cảm xúc của anh như giông bão ầm ầm kéo đến, choáng váng, bối rối...

Anh không muốn nghĩ nhưng quá khứ cứ ủa về như một thước phim quay chậm, nhớ ngày đó, Tổ Tổ sống chết khóc nháo đòi ly hôn, nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ buông tay cô, luôn nghĩ cách để yêu thương, chiều chuộng, cứu vãn hôn nhân của hai người.

Nhưng chỉ một tấm hình kia, khiến anh đau lòng vô cùng, trong con tức giận anh đã đồng ý ly hôn, đồng ý cũng là anh, sau đó hối hận cũng là anh.

Người dám nghĩ dám làm, chưa từng có chuyện gì chùn bước như anh mà lần đầu tiên lại thay đổi thất thường như thế này, mấy tháng không gặp nhau, con giận của anh hầu như không còn, nhưng anh chỉ đau lòng với sự tuyệt tình của cô.

Nhưng anh hiểu rõ, dù cô đối xử với anh như thế nào, thì chung quy anh vẫn không thể dứt bỏ được, một lần nữa gặp lại người con gái mình vừa yêu vừa hận kia, anh không biết phải làm sao bây giờ.

Muốn thương cô, lại cảm thấy cô đáng hận, muốn hận cô, lại không có cách nào, nhìn đáng về phách lối của cô, anh hận không thể đến dạy dỗ một trận.

Anh không cúi đầu, cô cũng vậy, cô sĩ diện, cô muốn ly hôn, đều là cô muốn. Mà anh cũng cần mặt mũi, lần này giận dữ lớn như vậy, quan hệ của hai người trở nên căng thẳng, thấy cô lúc nào cũng giắt ly hôn của miệng, anh chỉ muốn bóp chết sự vọng động của cô.

Anh vốn muốn lạnh lùng với cô, nhưng thấy cô và Thẩm Hạo Vũ ở chung một chỗ, anh lại không khống chế được hành vi của mình, sau đó liền xảy ra cái đêm say rượu kia.

Thẩm Hạo Vũ và Tiểu Hồng ở chung một phòng mà không biết vì sao, dĩ nhiên, bà xã của anh, dù muốn ly hôn nhưng sau đó vẫn ngủ bên cạnh anh.

Chỉ là đêm hôm ấy thật sự không xảy ra chuyện gì, anh ôm cô ngủ suốt một đêm, cho nên, đứa bé tuyệt đối không phải có khi đó, một tháng trước anh cũng làm các biện pháp rồi, nhưng tại sao cô lại mang thai?

Nếu biện pháp tránh thai của anh thất bại, anh chỉ có thể hoan hô vạn tuế, nhưng tỉ lệ ấy là rất nhỏ, nếu như không phải vậy, thì đứa bé là của ai?

Con người thường luôn suy nghĩ theo chiều hướng xấu, anh cũng vậy, chẳng lẽ khi hai người giận nhau, Thẩm Hạo Vũ thừa dịp chen chân vào rồi sao?

Thẩm Hạo Vũ, đây chính là người đàn ông chiếm một phần không nhỏ trong lòng Tổ Tổ, đó là người đàn ông có tình có nghĩa, có trách nhiệm, không phải bọn họ không yêu, mà chỉ là trời xui đất khiến mà bỏ lỡ. Anh đồng ý ly hôn không nghi ngờ là cho người ta cơ hội.

Hôn nhân giữa anh và cô là hữu danh vô thực, chỉ còn thiếu một thủ tục thôi, nếu như đứa bé trong bụng là của Thẩm Hạo Vũ, vậy sự tri hoãn của anh không có ý nghĩa gì cả.

Khẳng định Tổ Tổ sẽ liều chết ly hôn cùng với anh, vậy sau này, cuộc sống của Tổ Tổ, thế giới của Tổ Tổ sẽ không liên quan đến anh nữa hay sao?

Sở Lăng Xuyên khổ não, mặt mũi chết tiệt, tự trọng chết tiệt, để cho Thẩm Hạo Vũ thừa dịp cháy nhà hôi của, anh đúng là tự lấy súng bắn vào mình mà.

Sớm biết như vậy, còn tức cái gì, thương tâm cái gì, mặt mũi cái gì, nếu như bây giờ cô dùng mọi thủ đoạn tột tệ ly hôn cùng với anh thì.....

Anh thậm chí có thể tưởng tượng đứa bé mà Tổ Tổ ôm trong ngực, Thẩm Hạo Vũ ôm cô, một nhà ba người họ ân ái hạnh phúc.

Anh cảm giác mình như kiến bò trên chảo, nóng nảy và lo lắng, An Nhược Tổ, em chính là khắc tinh của anh!

Cuối cùng, anh đã quyết định, mặc kệ đứa bé ra sao, anh vẫn phải giữ được vợ mình đã, mặt mũi hay tự ái cũng không bằng nỗi đau trong lòng anh.

Sáng hôm sau, Tổ Tổ còn không muốn rời khỏi chăn, tâm tình của cô vui nhất trong vòng mấy tháng này, bởi vì cô sắp được làm mẹ.

Cô tự cười trộm trong lòng, như tiếng chuông cửa dồn dập lại phá hỏng không khí, mới sáng sớm ai lại bấm chuông liên tục như vậy, hôm nay là cuối tuần không cần nghỉ ngơi sao? Ngoài phòng khách có tiếng mẹ cô mở cửa, người đàn ông nào đó hét ầm tên cô: “An Nhược Tổ!”

“Có!” Tổ Tổ phản xạ có điều kiện, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một người mặc quân trang, đội mũ xanh xông vào.

Cô ngây người, trừng mắt nhìn người đàn ông trước cửa, Sở Lăng Xuyên, vì sao anh lại đến đây, bởi vì đứa bé sao? Dù thế nào, cô đều vui mừng, anh quan tâm đứa bé, cô sẽ vui mừng.

Cô đang định mỉm cười thì anh hét lên: “An Nhược Tổ, ông đây không ly hôn nữa, có được không?”

À? Tổ Tổ bị anh làm cho ngớ ngẩn rồi, sững sờ không biết nói gì, Sở Lăng Xuyên tiến lên lắc bả vai cô, gấp gáp hỏi: “An Nhược Tổ, ông đây bảo không ly hôn, em có nghe thấy gì không, nói mau!”

Tổ Tổ bị anh dọa sợ, “Nhưng mà, anh....anh không phải nói....À, đồng ý ly hôn, lãnh đạo còn phê duyệt, bây giờ....”

“Đều đôi ý, có được không?” Sở Lăng Xuyên vặn vẹo, nhưng khí thế vẫn không giảm chút nào, thật đúng là anh đang chốt dạ, trong lòng nóng nảy sắp bùng rồi.

Tổ Tổ nhìn kĩ vào ánh mắt anh, lông mày anh, môi của anh, ngay cả tính nét xấu kia cũng thấy được, “VẬY, bây giờ anh mới đôi ý sao?”

Bây giờ là vì đứa bé, hay vì cô thì cô cũng không quan tâm, cho nên, phải thừa dịp hỏi một chút cho thỏa mãn.

Sắc mặt Sở Lăng Xuyên thoáng cái không được tự nhiên, nhấn nhá nói: “Hôm đi làm thủ tục ly hôn đã hồi hận, cho nên mới không đến, em thật ngu ngốc, có thể cũng không nhìn ra! Được rồi, đây không phải trọng điểm, bây giờ không ly hôn nữa, em có đồng ý hay không?”

Hai tay cô giấu trong chăn xoắn lại một chỗ, trầm mặc, do dự, chính là không còn lời nào để nói, Sở Lăng Xuyên thật sự như ngồi trên chảo lửa, “Nói đi, nói đi!”

“VẬY anh... cái đó gì?” Tổ Tổ ấp úng nói xong, cũng liếc trộm anh, đỏ mặt, nhắm mắt, mãi lúc lâu sau mới xấu hổ nói: “VẬY anh nói vẫn thích em, vẫn yêu em, em sẽ trả lời...”

Sở Lăng Xuyên sùng sốt, đây là sao, tự luyến? Anh nhếch môi cười: “Yêu, sao lại không thương, không thương người yêu thì thương ai. Mau trả lời vấn đề đi!”

Tổ Tổ cau mày, hiển nhiên chưa hài lòng với câu trả lời của anh, “Ừ, không nghiêm túc, gạt em, cái gì mà yêu, em biết rõ anh yêu ai sao, biển!”

“Trời đất chứng giám, anh yêu vợ của mình, An Nhược Tổ, không tin có phải không, ông đây thề với trời!”

Tổ Tổ cười xấu xa, “ĐƯỢC ĐƯỢC em tin, không cần anh thề, à, chỉ là mới vừa rồi anh hỏi em gì nhỉ?”

Rõ ràng là có ý gây khó dễ cho người ta, nhưng Sở Lăng Xuyên bị ngược thành quen, thành thật hỏi lại: “Chuyện ly dị anh đôi ý, không chia tay nữa, em có đồng ý hay không?”

Tổ Tổ cười động lòng người, hai má đồng tiền như ửng như hiện, đôi mắt đầy giả hoạt, “Thấy được tấm chân tình của anh cùng với đứa bé trong bụng em, em miễn cưỡng đồng ý.”

Cô đồng ý? Sở Lăng Xuyên mở cờ trong bụng, anh muốn chạy lại ôm Tổ Tổ thì sau lưng truyền đến tiếng ho khan, tiếp theo là giọng nói giận giữ của Sở Lăng Xuyên, “Anh là ông của Tổ Tổ, thề tôi là ai, đặt ở đâu? Hay thật!”

Tổ Tổ “phốc” cười một tiếng, mặt Sở Lăng Xuyên đỏ lên, gờ tay gãi đầu, nở nụ cười hắc hắc: “Ba, ba là Thái Thượng Hoàng, mẹ là thái hậu.”

Tổ Tổ và mẹ cô nhìn nhau cười, ba An nhìn thì tức giận, kì thật trong mắt đều là ý cười, hai tay chấp sau lưng, nghiêm túc nói: “Tất cả đều ra ngoài ăn đi.”

Ha ha, rốt cuộc Tổ Tổ cũng không thể nhìn được nữa, cười sặc sụa, không để ý đến hình tượng, Sở Lăng Xuyên cũng nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, nhìn vào chỉ muốn chà đạp cái miệng của anh.

Trong nhà đều là âm thanh vui vẻ, mặc dù Sở Lăng Xuyên rõ ràng chuyện của đứa bé, nhưng rốt cuộc anh không để người khác chen chân vào được nữa, chỉ cần không ly hôn, vợ của anh vẫn là của anh, mục đích đã đạt được, chuyện khác tạm thời không suy nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: An Nhược Tổ, Ông Đây Đôi Ý! 2

Sau khi ăn điểm tâm, cô và anh chuẩn bị đi bệnh viện, hôm nay là ngày nghỉ nên bệnh viện rất đông, đợi rất lâu, cho nên Lý Nguyệt Hương hẹn trước với bác sĩ vào sáng chủ nhật.

Thứ bảy ở nhà nghỉ ngơi, chủ nhật đến bệnh viện kiểm tra, Lý Nguyệt Hương đã sớm gọi cho Triệu Đình Phương, cho nên vừa ăn điểm tâm xong, ba Sở và mẹ Sở đã đến rồi.

Không khí trong nhà hết sức nào nhiệt, mấy trưởng bối ngồi chung với nhau, Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ vào lòng, một tắc cũng không rời, vì lúc trước huyền não quá căng, cho nên bây giờ có đôi chỗ không được tự nhiên.

Các trưởng bối đều vui mừng thay cho hai người, đều dặn dò cô cẩn thận, từ lúc hai nhà trở thành thông gia, chưa bao giờ được vui vẻ hòa thuận như lúc này.

Bây giờ Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cần có không gian riêng, cho nên tìm một cái cớ để Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ về nhà, nhà của hai người, thiếu chút nữa thì không còn.

Anh nắm tay cô từ lúc xuống xe, một trước một sau, ngay khi khép lại cánh cửa, anh ngắm nhìn cô, ôm chặt cô vào ngực.

Hai người si ngốc, cứ như vậy là đủ rồi. Trong đầu mỗi người đều nghĩ về chuyện lúc trước, họ thiếu chút nữa đã trở thành người xa lạ, thiếu chút nữa không còn cơ hội để ôm nhau như thế này.

Có lẽ rất lâu, rất lâu rồi hai người không ôm nhau thật lâu như thế này, cũng không ngắm nhìn nhau lâu như vậy, cho dù từng có kích tình, triền miên cũng không thân mật như bây giờ.

“Bảo bối.” Sở Lăng Xuyên ní non, “Nha đầu, em nỡ lòng nào độc ác như vậy, thế nhưng không cần anh.”

Tổ Tổ nhìn anh, đột nhiên cười, mắt sáng ngời, nụ cười giống như cầu vồng sau mưa, nhưng cô cười, rồi cô lại khóc, từng giọt nước mắt như trân châu rơi xuống, giọng nói vang lên, nức nở trong lồng ngực anh, “Sở Lăng Xuyên...anh cũng quá độc ác, anh lại có thể bỏ mặc em không quan tâm những mấy tháng liền...”

Tiếng khóc của cô, lời nói của cô, từng câu từng chữ như gõ vào tim anh, “Là anh không tốt, bảo bối, ngoan, đừng khóc.”

“Anh cố ý phải không?” Tổ Tổ túm chặt lấy thắt lưng anh, càng nức nở nện ngào hơn, “Anh cố ý không ly hôn với em, lếquydon-dien-dan lại không để ý em, khiến em khó chịu, anh hà hê lắm phải không?”

Sở Lăng Xuyên bưng lấy khuôn mặt cô, giúp cô lau nước mắt, “Bảo bối, là em không cần anh, báo cáo ly hôn kia khiến anh như sụp đổ, anh có kiên trì đến mấy cũng không chịu được.”

Mấy tháng không để ý em, không phải là diễn tập ư, trở lại không gặp em, sợ em vừa thấy mặt lại thúc giục làm thủ tục ly hôn.

Còn nữa, anh thừa nhận mình giận em, ai cho em đối xử với anh như vậy. Tốt rồi, bảo bối, không nói chuyện cũ nữa.”

“Lật lọng, lật lọng...” Tổ Tổ tức giận đánh vào lồng ngực anh, nhìn tưởng sinh khí, nhưng thực chất là làm nũng, Sở Lăng Xuyên nắm lấy tay của cô, cúi đầu hôn lên.

Anh nhìn Tổ Tổ như vậy rõ ràng vô cùng quan tâm anh, không giống như bị Thẩm Hạo Vũ đoạt mất, cái ý nghĩ này tuyệt đối không được để Tổ Tổ biết.

Sở Lăng Xuyên rất vui mừng, hai người không ly hôn, Tổ Tổ vẫn quan tâm anh, anh sắp được làm ba, anh quả thật đã nghi ngờ sai cho cô rồi. Nếu như Tổ Tổ vẫn thích Thẩm Hạo Vũ, sao anh còn có thể làm hòa được với cô, còn có thể ôm cô, hôn cô, có lẽ vị trí của anh trong lòng cô cũng không hề nhỏ.

Hai người đắm chìm trong nụ hôn, một đường từ phòng khách, đến phòng ngủ, lên đến trên giường, Sở Lăng Xuyên vuốt ve người phụ nữ mà anh yêu nhất, cảm động nói: “Bảo bối, vợ, bà xã, anh rất muốn em, nằm mơ cũng thấy em, em có nhớ anh hay không?”

Nhớ nhưng có nghĩa là luôn muốn ở chung một chỗ, muốn được ôm nhau, dựa vào nhau như bây giờ.

“Hừ, nói dễ nghe nhì.” Tổ Tổ thở hắt ra, đưa tay bẹo má anh, “Không muốn, không nhớ, nhớ anh có ích lợi gì, ngay cả bóng người còn không thấy, nhìn thấy em thì trung ra bộ mặt như có thâm cừu đại hận, em mới không cần nhớ anh.”

Gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Xuyên tràn đầy đau lòng, anh đặt một tay của cô lên miệng, “Thật sự không có, anh tan nát cõi lòng rồi, thật... Một chút cũng không nghĩ đến à?”

Tổ Tổ không nói lời nào, cô chính là muốn anh không được như ý, Sở Lăng Xuyên nóng nảy, trực tiếp cướp đoạt môi cô, vừa gặm vừa cắn, bàn tay thừa dịp làm loạn trên người cô, giọng nói trầm thấp uy hiếp: “Có nói hay không? Hà?”

“Thật sự muốn biết?” Tổ Tổ đẩy mặt anh ra, hai má cô ửng hồng, đôi mắt sáng như sao, bây giờ cô có em bé, người đàn ông này cuối cùng cũng trở về bên cạnh cô, như vậy cái gì cô cũng không quan tâm nữa.

Sở Lăng Xuyên như được thổi thêm gió đông, mọi đau lòng tức giận đều tan biến hết, nếu như không phải cô có em bé, giờ phút này anh thật muốn hung hăng đoạt lấy cô.

Đứng nha, đứa bé, vậy khẳng định các biện pháp của anh đều thất bại, anh thật bội phục với quyết định ban đầu của mình, Sở Lăng Xuyên kích động hôn Tổ Tổ, ní non bên tai cô: “Bảo bối, có biết chuyện vĩ đại nhất anh từng làm là gì không?:

Hơi thở của Tổ Tổ không ổn định hỏi: “Cái gì?”

Anh khẽ gặm vành tai cô, “Thứ nhất chính là khi ly hôn cho em leo cây, thứ hai, đó là, đem em làm, hí....”

Cầm Sở Lăng Xuyên bị Tổ Tổ cắn, hai người trở về thời ngọt ngào hạnh phúc, bọn họ tin tưởng, hai người có thể bắt đầu lại lần nữa thật tốt.

Sở Lăng Xuyên vừa làm cơm vừa ngâm nga một bài hát, Tổ Tổ như một cái đuôi nhỏ đi theo anh, nhìn anh bận rộn, anh muốn để cô nghỉ ngơi, nhưng cô nhóc này hết sức không nghe lời.

Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ trưa, cùng nhau trở về chỗ ba mẹ ăn cơm tối, rồi lại về nhà mình, ngay cả đến lúc tắm cũng không tha, anh thế nhưng cũng đi theo, lấy lý do bảo vệ phụ nữ có thai, kì thực là giờ trò bên trong, tranh thủ ăn đậu hũ của cô.

Đêm hôm đó, hai người ôm nhau, nói chuyện trên trời dưới đất, đến lúc mệt không nói được nữa mới hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Sở Lăng Xuyên còn đang ngủ thì nghe thấy tiếng khóc từ trong phòng vệ sinh, anh đột nhiên tỉnh táo, bên cạnh mình không có ai, xảy ra chuyện gì?

Sở Lăng Xuyên căng thẳng, vội vàng chạy vào xem, chỉ thấy Tô Tô đi đến cửa, khóc nức nở, anh bước đến ôm cô vào lòng, lo lắng khẩn trương hỏi: “Sao vậy, chuyện gì khiến bảo bối của anh phải khóc?”

Tô Tô thở không ra hơi, cả khuôn mặt nước mắt nước mũi tèm lem, “Em chảy máu, em chảy máu, em không giữ lại được đứa bé...ô...ô...”

Đây là lần thứ ba, nếu lại không có, Tô Tô liệu... Anh cố gắng trấn tĩnh, an ủi cô: “Bảo bối, đừng lo, chúng ta đi bệnh viện.”

Anh vội ôm lấy Tô Tô đi ra ngoài, chính anh còn khăn trương đến toát hết mồ hôi lạnh, đứa bé này không thể có bất kì sơ sẩy nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Yêu Lại Yêu

Sở Lăng Xuyên mang Tô Tô đi bệnh viện.

Cả cô và anh đều khăn trương đợi kết quả, Tô Tô vẫn còn khóc, Sở Lăng Xuyên chỉ biết ôm chặt lấy bà vai cô an ủi.

Bác sĩ nhìn Tô Tô từ trên xuống dưới, đưa tay nâng kính, mỉm cười trêu ghẹo: “Hai cô cậu thật là... Chúng tôi mỗi ngày bao nhiêu bệnh nhân, đùa cũng có mức độ thôi chứ...”

“Bác sĩ bảo thế là sao ạ?” Bàn tay Sở Lăng Xuyên đã nắm thành nắm đấm đặt ở trên bàn, ông ta không thấy anh và Tô Tô khăn trương muốn chết hay sao, còn nói những lời vô nghĩa như vậy?

Bác sĩ nghĩ Sở Lăng Xuyên giận, nhưng cũng không sợ hãi, chậm rãi nói: “Vợ cậu không mang thai, chỉ là đến chu kì mà thôi...”

“Cái gì? Chu kì?” Tô Tô trợn mắt nhìn bác sĩ, cô nghĩ mình nghe lầm, vội vàng hỏi lại: “Bác sĩ, ông vừa nói gì? Tôi, tôi không có mang thai sao?”

Tô Tô mơ hồ, cô không mang thai, nhưng tại sao gần đây triệu chứng cơ thể cô lại có thể giống như vậy, thậm chí đã có kết quả của que thử thai, Tô Tô nói hết nghi vấn cho bác sĩ, ông ta kết luận là hiện tượng mang thai giả.....

Mang thai giả cô cũng có biết, nhưng ai nghĩ lại xuất hiện trên chính bản thân mình.

Cô hơi thất vọng, nhưng cũng may mắn, nếu thật sự mang thai, thì đứa bé khó mà giữ lại.

Thật sự đúng là khôi hài, chu kì đến lại nghĩ là mang thai...

Bác sĩ đề nghị hai người đi khám đông y, hai người làm theo, lúc về còn mang theo bạch thuốc.

Về đến nhà, Tô Tô nằm li trên giường, vùi mặt vào gối, giấc mơ làm mẹ của cô đã tan vỡ, còn náo loạn cả một buổi sáng, đúng là chuyện cười lớn, cô thật mất mặt, miệng gào khan, tay nắm liên tục vào đệm.

Sở Lăng Xuyên ở trong phòng bếp còn nghe thấy tiếng của cô, chạy vào phòng ngủ thì thấy cảnh tượng như vậy, anh đặt tay lên gáy cô xoa nhẹ mấy cái, “Được rồi, đừng âm ỉ nữa, buồn bực khó chịu sao?”

Anh xoay mặt cô về phía mình, Tô Tô không chịu theo, Sở Lăng Xuyên hét cách, đành nghĩ biện pháp dỗ cô vui vẻ: “Bảo bối, lần này không mang thai, còn lần sau nữa, em phải tin tưởng lực chiến đấu của anh chứ.”

Bàn tay Tô Tô nắm lấy ga giường, còn mang theo tiếng nức nở y như trẻ con: “Nhưng bây giờ em muốn mang thai, ông trời sao lại lừa em như vậy, vừa cho người ta hy vọng lại nở biến thành thất vọng...” truyện được đăng tại

“Bảo bối, nói thật, hiện tại anh không hy vọng em mang thai, thân thể em quá nhỏ bé yếu ớt, vừa mới khôi phục, như vậy cần ít nhất một năm rưỡi nữa mới có thể có đứa bé.”

Tổ Tổ ngẩng đầu, đỏ mắt nhìn anh, khuôn mặt tràn đầy lo lắng: “Sở Lăng Xuyên, anh nói... Có phải em sinh non hai lần nên không có bầu được nữa hay không?”

Sở Lăng Xuyên đánh nhẹ vào đầu cô, cau mày quát lên, “Đừng suy nghĩ linh tinh, nhất định có thể mang thai, cái này còn chờ vào thời cơ nữa.”

“Vây... Vây chúng ta đã làm hai lần cũng phải trúng một lần...” Thất vọng quá lớn, Tổ Tổ bắt đầu hoài nghi bản thân mình.

Nhưng chỉ Sở Lăng Xuyên mới biết, chỉ có một lần tồn tại, vì đêm hôm ấy anh không làm gì, không mang thai cũng là bình thường, nếu có thì chỉ có thể giải thích anh trúng số độc đắc...

Anh ôm cô vào lòng, kiên nhẫn giải thích, “Bảo bối, em cũng biết, có lúc không thể lần một lần hai là được, chớ suy nghĩ bậy bạ, nghe không?”

Nhưng mà, lần say rượu đó rõ ràng là giữa tháng, em hiểu rất rõ, anh đang an ủi em... Nếu em thật sự như thế thì phải làm sao?” Tổ Tổ vừa nói vừa hét lên, bộ dạng bị đá kích nghiêm trọng.

Vì để cô không suy nghĩ linh tinh, anh đành nói sự thật cho cô biết: “Bảo bối, thật ra thì hôm uống say chúng ta không làm gì cả, hôm em đi thăm anh, anh cũng làm biện pháp, không mang thai cũng là chuyện bình thường, đây đều là trách nhiệm của anh, thân thể em tuyệt đối không có vấn đề.”

Tổ Tổ sùng sốt, đêm say rượu không có chuyện gì sao? Tại sao anh lại lừa cô, người đàn ông này thật quá đáng, giám chơi cô như vậy, cô do dự hỏi lại: “Thật sự hôm say rượu chúng ta không làm gì?”

“Không có.”

Tổ Tổ ngồi bật dậy, nhìn thẳng vào anh, cô vẫn cảm thấy đứa bé có vào đêm say rượu, tuyệt đối không phải hôm cô đến thăm anh, nhưng dù như thế, cô vẫn muốn nó.

Nhưng nếu như thế, cô nói mang thai anh liền tin sao? Còn vội vã trở về không đồng ý ly hôn, anh cũng không hoài nghi đứa bé từ đâu đến hay sao?

Tổ Tổ cau mày quan sát Sở Lăng Xuyên, anh chột dạ đằng hắng một, ngồi xuống giường, “Vợ, ánh mắt của em là sao, tốt rồi, anh đi chuẩn bị cơm.”

Sở Lăng Xuyên trốn tránh không thoát: “Sở Lăng Xuyên, anh đứng lại đó cho em!”

Cô xuống giường, đi đến trước mặt anh, “Sở Lăng Xuyên, anh nói xem, có phải anh hoài nghi đứa bé trong bụng em không phải của anh?”

Sở Lăng Xuyên nhướn mày, bộ dáng rất uất ức, thà chết không nhận: “Không có, làm sao có thể, vợ anh là ai, anh là ai, sao có thể hoài nghi vợ mình như vậy.”

Tốt, cô tin anh mới lạ đấy, cô tức giận đánh vào lồng ngực anh, “Anh còn giả bộ, chẳng trách không thấy thất vọng, trong lòng còn vui mừng, chắc chắn anh nghĩ mình may mắn vì không phải nuôi một đứa bé không biết đến từ đâu hay không?”

Tổ Tổ đá anh, nhưng Sở Lăng Xuyên đâu phải người dễ cho cô đánh dễ dàng, trực tiếp nhảy lên giường né tránh: “An Nhược Tổ, em động thủ lần nữa, anh kiện em tội hành hung.”

“Hành hung? Hôm nay bà đây chính là muốn hành hung nhà anh!” Tổ Tổ nhảy lên giường đuổi theo, anh lại chạy xuống, Tổ Tổ nóng nảy, “Anh còn dám chạy, đứng lại đó cho em!”

Một người đuổi một người chạy, từ phòng ngủ đến phòng khách, hai người giằng co kịch liệt. Tổ Tổ không bắt được người, có chút tức giận, Sở Lăng Xuyên thấy vậy dứt khoát nằm trên giường giả chết.

Tổ Tổ nắm lấy cơ hội, nhanh chóng chồm lên người anh, đánh lên mũi anh, nghiêm túc bức cung: “Sở Lăng Xuyên, anh thành thật khai báo cho em, có phải anh nghĩ như thế không? Có phải anh hoài nghi em hay không?”

Sở Lăng Xuyên hết sức uất ức, “Bà xã, lúc ấy anh suy nghĩ lung tung cũng hợp lý, vợ của mình mang thai, nhưng anh đâu có gieo giống.”

Tổ Tổ cảm gổ đánh loạn lên người anh: “Được lắm, Sở Lăng Xuyên, anh dám hoài nghi nhân cách của em, nhìn xem em trừng trị mũi anh như thế nào.”

Sở Lăng Xuyên phối hợp, đưa tay che mũi, thất thanh kêu: “A, bà xã, tha mạng! Ai nha, ai nha..... Bà xã, lưng anh ngứa ngáy, em cho anh gãi.”

Tổ Tổ hết ý kiến, trực tiếp nằm trên lưng anh, cầm tựa vào vai anh, cắn một không nhẹ, anh không sao, còn cô vô cùng mệt mỏi, giọng nói buồn bực: “Anh đã hoài nghi em, vậy tại sao không ly hôn?”

“Lúc đấy anh nghĩ, mặc kệ đứa bé xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể mất vợ được, cho nên anh vội vàng trở lại, sau đó thấy em vì anh mà khản trương, tất cả hoài nghi đều tan biến. Hơn nữa, anh là người thế nào chứ, vợ anh là người như thế nào, con mẹ nó người nào dám, đó là không thể.”

Lời này có chút...thô lỗ, nhưng Tổ Tổ tin tưởng đây là lời nói thật, anh yêu cô, chỉ cần không mất đi cô, cái khác đều không quan trọng.

Trong lòng cô được sưởi ấm, nhưng cô không hiểu, rốt cuộc tim anh rộng lớn như thế nào mới có thể hành động như vậy?

Cô ngập ngừng hỏi: “Vậy nếu lần này chuyện em mang thai thật sự là...ừ, cái đó, em thật sự có người đàn ông khác, đứa bé không phải của anh thì sao?”

“Tan nát cõi lòng chứ sao.” Anh do dự, lựa lời một cách cẩn trọng: “Chỉ là, em là bà xã của anh...đương nhiên đứa bé anh nuôi.”

“Có thật không? Vậy anh không khó chịu? Anh còn có thể yêu em sao?” Cô chỉ là tò mò đơn thuần, không biết trong đầu anh nghĩ cái gì, nếu như là cô, nếu không yêu nữa, cô cũng không làm ra được những chuyện như thế này.

Sở Lăng Xuyên kích động: “Nói nhảm, có thể không khó chịu ư, vợ của mình có thai với người đàn ông khác, bất kì người đàn ông nào đều không thể thoải mái, nhưng mà nếu anh mất em, không chỉ là khó chịu, có hiểu không?”

Hiểu, cô đều hiểu, Tổ Tổ không hỏi nữa, cô hôn lên vành tai anh, khẽ thì thầm, “Tiểu Lăng Xuyên ngoan, không khó chịu, chuyện như vậy vĩnh viễn không xảy ra, em chỉ muốn... Con mình là của anh, mà anh...cũng chỉ là của mình em.”

Sở Lăng Xuyên nhiệt huyết sôi trào, dưới sự kích động, anh nhanh chóng chiếm thế thượng phong, lật người lại, đè Tổ Tổ trên giường.

Anh không khống chế được hôn bừa bãi lên mặt cô: “Bà xã, sao em lại bị lúc này chứ, anh thật muốn làm em...”

Lời bá đạo của anh khiến cô đỏ mặt, cô không kịp ngăn cản anh, áo ngoài đã bị anh lột sạch, thân thể xinh đẹp bại lộ trước mặt anh, dưới tình huống thú tính không thể nào bộc phát, điều này không khác gì tự mình dày vò.

Sở Lăng Xuyên uất ức, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, chuyện mang thai chỉ là hiểu lầm, phá vỡ cục diện căng co giữa hai người.

Chỉ là chuyện mang thai giả thật khiến Tổ Tổ thất vọng, cô rất muốn có một đứa bé, nhưng xem ra trước mắt, chuyện đó là không thể nào. Còn Sở Lăng Xuyên vừa thất vọng, vừa vui mừng, chỉ cần vợ anh ở đây, đứa bé sớm muộn gì cũng có.

Hai người thương lượng với nhau, cuối cùng Sở Lăng Xuyên là người thông báo cho các trưởng bối trong nhà, hai nhà mặc dù thất vọng, nhưng bấy giờ Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đã làm lành, chuyện sinh con chỉ là sớm hay muộn thôi.

Cô và Sở Lăng Xuyên quý trọng chút thời gian buổi trưa, vì chiều anh đã quay lại đơn vị rồi, lần sau gặp lại cũng đã là mười ngày nữa tháng.

Lúc ăn cơm, Tổ Tổ nhìn anh, chẳng mấy chốc mà họ đã kết hôn được hai năm rồi, qua năm nữa cô lại già thêm một tuổi, Tổ Tổ nhũn mảy, cô nhìn anh có chút xấu hổ.

Hằng năm đều là anh làm sinh nhật cho cô, cô chưa từng để ý sinh nhật anh, chỉ mấy tháng nữa là đến rồi, chờ anh đi, cô đến thăm anh là tốt nhất, cô sẽ cho anh một kinh hi.

“Tiểu Dạng.” Sở Lăng Xuyên cười, hai người đang ăn cơm thì chuông cửa vang lên, anh đứng dậy mở cửa.

Tổ Tổ không biết ai lại đến vào lúc này, là mẹ chồng sao,!d.dan#lquydon\$ nhưng nghe tiếng động thì không giống lắm.

Cô đặt đĩa xuống, đi ra phòng khách, có chút ngoài ý muốn, bởi vì La Vi Khôn nhiều ngày không gặp đang trong nhà cô, hơn nữa, trên người toàn mùi rượu, rõ ràng đã uống rất nhiều.

Sở Lăng Xuyên đỡ La Vi Khôn lên ghế sofa, chân mày cau lại, cậu ta sao lại uống nhiều như vậy, còn chạy đến đây làm gì, “Sao vậy?”

La Vi Khôn dựa lưng vào ghế, không nói lời nào, nhìn qua rất khổ sở.

Tổ Tổ thấy vậy, cô xuống bếp rót ly nước mát ong bung lên, đưa cho Sở Lăng Xuyên, anh đỡ La Vi Khôn lên đổ vào miệng.

“Có rượu không anh, uống cùng với em” La Vi Khôn rõ ràng say, nhưng vẫn muốn uống rượu, dĩ nhiên không thể tùy anh ta.

Sở Lăng Xuyên ngồi bên cạnh La Vi Khôn, có chút bận tâm: “Sao lại uống nhiều như vậy, xảy ra chuyện gì?”

La Vi Khôn say khướt, đôi mắt lơ lơ như giăng sương mù, tùy ý la hét: “Chị dâu, chị khuyên nhủ Hàm Hàm, đừng để cô ấy kết hôn, đừng đối xử với em như vậy... Em yêu cô ấy.... em thật sự yêu cô ấy....”

Tổ Tổ không biết nói gì cho phải, nếu yêu, tại sao không lấy người ta, lại còn bắt người ta chờ đợi, cho dù ai nhìn vào cũng đều thấy được không phải yêu, nếu yêu cũng là chưa đủ.

Hàm Hàm đã kết hôn rồi, mặc dù chưa có hôn lễ chính thức, nhưng giấy đăng kí cũng đã làm, sự thật bày ra trước mắt, cô cũng không thể khuyên Hàm Hàm đừng lấy chồng, cô chỉ có thể hy vọng tương lai cô ấy sống thật tốt với chồng.

Còn La Vi Khôn, thấy cậu ta đau khổ, cô cũng muốn giúp, nhưng đây là vấn đề của cậu ta, cô thật sự không có cách.

La Vi Khôn khóc, say nên không để ý gì nữa, “Chị dâu, chị có quan hệ rất tốt với Hàm Hàm mà.... Chị giúp em khuyên nhủ cô ấy, tại sao cô ấy nói kết hôn liền kết hôn...”

Sở Lăng Xuyên lay bả vai La Vi Khôn, sau đó quay đầu lại nói với Tổ Tổ: “Bà xã, mang một khăn lông đến đây.”

“Vâng.” Tổ Tổ vào phòng vệ sinh, vặn chút nước nóng, vắt khăn lông cho La Vi Khôn, đưa cho Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên lau sạch mặt cho cậu ta, sau đó nắm khăn lên bàn, đứng dậy mặc quần áo, “Bảo bối, anh không đưa em về nhà ba mẹ được, anh phải mang tiêu từ này về đã, khi nào đi anh gọi điện thoại cho em.”

“Một mình anh có được không?” Tổ Tổ cầm áo, chìa khóa đưa cho anh, Sở Lăng Xuyên cũng không để ý có một người say đang ngồi trong phòng khách nhà mình, anh hôn nhẹ lên mặt Tổ Tổ, “Không thành vấn đề, bảo bối, anh đi đây, nhất định phải nhớ anh đấy, có nghe không..”

“Biết rồi, đến nơi gọi điện cho em.” Tổ Tổ đỏ mặt, quay lại nhìn người đang ngủ mê mang kia, dặn dò Sở Lăng Xuyên, “Đi đường chậm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Yêu Lại Yêu 2

Sở Lăng Xuyên đỡ La Vi Khôn dậy, Tổ Tổ mở cửa, anh mang La Vi Khôn ra ngoài, tâm tình của cô có chút phức tạp, cô hy vọng những người yêu nhau sẽ đến được với nhau.

Nhưng có lúc cuộc sống chính là như vậy, hai người rõ ràng yêu nhau, nhưng không có cách nào ở chung một chỗ, vì Hàm Hàm đau lòng, đối với La Vi Khôn vừa tức vừa khổ sở, aizzz, sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế?

Tuần mới đến, Tổ Tổ trở lại với công việc, quan hệ giữa cô và Sở Lăng Xuyên rất tốt, cuộc sống tràn đầy màu sắc, có nói, có cười, tâm tình trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Sinh nhật của Sở Lăng Xuyên đã qua rồi, đành phải đợi đến sang năm đền bù cho anh vậy.

Rất nhanh đã đến thứ sáu, về đến nhà cô liền nhận được điện thoại của Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ về phòng ngủ mới dám nghe điện thoại, cô không nhận được trêu ghẹo anh: “Lãnh đạo, anh hết bận rồi hả?”

“Ừ, lãnh đạo vừa mới hết bận, lập tức gọi điện thoại cho vợ.”

“Đồng chí An Nhục Tổ, ngày mai là thứ bảy, có dự định như thế nào?”

Đây là ám chỉ cô đi thăm anh, nói thẳng là được rồi, làm gì mà vòng vo như vậy, cô giả vờ không hiểu, trực tiếp cho anh mảy chữ: “Anh ngủ ngon.”

Sở Lăng Xuyên hét lên: “Em có thể thông minh một chút được không! An Nhục Tổ!”

“À? Còn chưa đủ sao? Vậy anh nói xem, cho em một ý tưởng?” Tổ Tổ cười xấu xa, cãi vã với anh khiến cô có cảm giác chân thực.

“Nói ví dụ như, nên thăm chồng em một chút chẳng hạn, ngày mai đi luôn, hiện tại em có xe, rất dễ dàng, ban đầu học lái xe không phải có mục đích là đi đâu đó sao?”

Sở Lăng Xuyên còn bồi thêm một câu: “Bảo bối, anh nhớ em, nếu không gặp em anh sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, em nhần tâm sao?”

“Nhần tâm, em vô cùng nhần tâm” Tổ Tổ nở nụ cười, bên kia Sở Lăng Xuyên cắn răng nghiêng lợi, dùng giọng điệu bá đạo mà mệnh lệnh nói: “An Nhục Tổ, anh lệnh cho em ngày mai đúng giờ đến trước mặt thủ trưởng báo cáo.”

“Dạ dạ, thủ trưởng, anh lớn nhất, em xin tuân lệnh.”

“Cũng không còn gì nữa, bảo bối, lái xe chậm một chút, anh chờ em”

“Ừ, yên tâm đi, kĩ thuật lái xe của em thì không cần phải nói, anh chờ mà đón tiếp đi.”

“Anh chờ em, được rồi, anh đi ăn cơm đây, mai gặp lại.”

Lúc đang chuẩn bị cúp máy, Sở Lăng Xuyên hạ thấp giọng nói hết mức có thể: “Bảo bối, lúc đến nhớ mang theo mũ...”

Mặt Tổ Tổ bỗng đỏ bừng, mà Sở Lăng Xuyên đã cúp máy, cô nhìn di động đã tắt của mình thần thờ lúc lâu, cái đồ sắc lang, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện này.

Tổ Tổ cắt điện thoại rồi xuống, rồi xuống giúp mẹ làm cơm tối, làm cả sủi cảo đông lạnh để mang cho Sở Lăng Xuyên, còn thêm cả thịt bò khô, thịt nướng, đều là thứ anh thích ăn.

Bận rộn đến nửa đêm, sáng ngày hôm sau, Tổ Tổ dậy thật sớm, giống như trước, cô bỏ hết vào ba lô, sau đó lên đường.

Cô đi thẳng đến chỗ anh, cũng không mua cái mũ gì kia, anh đừng có hy vọng, vì dù sao cô cũng muốn có thai, mũ chỉ dư thừa, huống chi, cô vừa mới hết chu kì, coi như đang an toàn.

Trước khi xuất phát cô đã gọi điện cho anh, hơn một giờ sau, cô đã có mặt trước cổng đơn vị anh, Sở Lăng Xuyên đã đợi cô từ sớm, ghi danh xong, anh leo lên xe cô oán trách, “Xe này hơi nhỏ.”

“Chứa đủ anh là được.” Tổ Tổ khởi động xe, lái đi, cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng yên tâm với kỹ năng thành thục của cô, tiểu nha đầu này không ngu ngốc chút nào.

Anh mang cô đến kí túc xá, vừa vào cửa, anh liền ôm cô vào trong lòng, không nói hai lời trực tiếp hôn lên môi cô, bá đạo, kịch liệt, vội vàng, nóng bỏng, nội tâm cô rung động.

Cuối cùng những ngày tháng hạnh phúc cũng trở lại, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa cô đã mất đi tất cả, bao gồm cả anh.

Tổ Tổ ý loạn tình mê, nhưng rất sợ có người xông đến, hoặc là giống như lần đầu tiên, những cấp dưới của anh ngoài cửa sổ, cô không thể cho phép, tránh né nụ hôn của anh, đẩy anh ra.

Sở Lăng Xuyên hiểu ý, kết thúc nụ hôn nóng bỏng, nhưng vẫn hôn lên mặt cô một nữa mới bỏ qua, bảo bối của anh, đã trở lại bên cạnh anh, thật tốt.

Cô nhìn anh, nhìn kiểu gì cũng thấy không đủ, ngoài cửa có người báo cáo, cắt đứt sự thân mật của hai người, Sở Lăng Xuyên buông Tổ Tổ ra, ngồi xuống ghế như không có chuyện gì, mặt không đỏ, tim không đập hỏi: “Chuyện gì?”

“Doanh trường, có điện thoại.”

“Đã biết.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại tiếp tục ôm lấy Tổ Tổ, đôi tay anh để trước ngực cô, môi rơi trên vành tai cô, hung hăng hôn, trầm giọng nói: “Bảo bối, anh đi đây.”

Tổ Tổ không lên tiếng, Sở Lăng Xuyên xoay người rồi đi. Cô nhìn bóng lưng anh thờ dài, mặt nóng bừng, tim đập giữ dội, rõ ràng đã kết hôn lâu như vậy, tại sao mỗi lần gặp anh cô đều như vậy chứ.

Nhất là khi anh càng nhiệt tình, cô càng dễ xấu hổ, vỗ mặt nóng bừng của mình, cô tự nhủ, đã là vợ chồng, An Nhục Tổ, ngượng ngùng cái gì, bình tĩnh, bình tĩnh nào.

Rất lâu sau Sở Lăng Xuyên mới trở về, sắc mặt anh kém đi, cô không nhận được hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đông Lâm Húc bị thương, anh phải đi thăm cậu ta.” Sở Lăng Xuyên ngồi xuống, ôm Tổ Tổ vào lòng, Tổ Tổ khẽ nhủ mày, “Bị thương? Nghiêm trọng không?”

Sở Lăng Xuyên không trả lời, chỉ là trầm mặc, lát sau mới hỏi hờn, bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt Tổ Tổ, “Nếu không em đi cùng anh đến thăm cậu ta.”

“Được, em nghe anh.”

Sở Lăng Xuyên lái xe chở Tổ Tổ đi, chuyện trong doanh giao lại cho chính trị viên, họ đi là buổi trưa, có lẽ khi về sẽ muộn một chút.

Đến phòng bệnh, sau khi vào phòng bệnh, chỉ thấy một người nằm trên giường, trên đầu quấn đầy băng gạc, chỉ chừa mỗi cái mặt, cánh tay bó thạch cao, một y tá đang cho cậu ta ăn cơm, còn có hai chiến sĩ chăm sóc bên cạnh.

Bọn họ thấy Sở Lăng Xuyên, giơ tay chào, Sở Lăng Xuyên đáp lễ, đến gần Đông Lâm Húc, nhìn thương thế của cậu ta từ trên xuống dưới, chân màu cau lại: “Tiểu tử cậu sao lại bị thương thành ra như vậy?”

“Anh vì sao lại đến?” Đông tử hơi nghiêng đầu, nhìn về Sở Lăng Xuyên, thấy Tổ Tổ sau lưng anh, “Em cũng đến sao, anh không sao, không cần ngại ngần.”

“Anh Đông, thương thế của anh nghiêm trọng vậy sao?”

Cô cảm thấy anh ta bị thương rất nghiêm trọng, bọn họ lúc nào cũng bị thương, không chỗ này thì chỗ khác, có thể coi như không có chuyện gì được sao?

“Không quan trọng.” Đơn giản vài chữ, giọng điệu lạnh lùng như cũ, nhưng lại lộ ra chút vô lực, không có tinh thần, trước đây thì kiên cường như một ngọn núi, còn giờ lại yếu ớt nằm một chỗ.

Sở Lăng Xuyên đặt cháo mới mua lên bàn, nhìn vào y tá, “Tôi còn sợ cậu đói bụng, xem ra đã lo lắng thừa rồi.”

Y tá kia không lên tiếng, chỉ nghiêm túc cho Đông Lâm Húc ăn com, sau đó mới nói chuyện: “Thân thể anh ta bây giờ rất yếu, các người ít nói chuyện, để cho bệnh nhân nghỉ ngơi.”

Cô ta nói xong, Sở Lăng Xuyên nhìn vào Đông Lâm Húc, “Xem ra bị quản rất nghiêm khắc.”

Đông Lâm Húc làm mặt lạnh buồn bực: “Bị tội.”

Tổ Tổ nhớ đến thời điểm Sở Lăng Xuyên bị thương, căn bản cũng không xem là chuyện lớn, cô không nhịn được nói: “Anh Đông, nghiêm khắc là vì muốn tốt cho anh, anh phải phối hợp, dưỡng thương thật tốt, tranh thủ sớm ngày xuất viện.”

Đông Lâm Húc không lên tiếng, Sở Lăng Xuyên lại nói: “Aizz, vợ nói rất đúng, Đông Lâm Húc, bị thương như vậy đừng có nháo đòi xuất viện.”

“Tôi hiểu rõ nặng nhẹ, yên tâm.”

Mọi người hàn huyên mấy câu, Đông Lâm Húc bảo về, anh và Tổ Tổ sợ quấy rầy cậu ta nghỉ ngơi nên cũng đi luôn, tiện thể hỏi thăm bác sĩ vết thương của cậu ta, biết chỉ cần khôi phục sẽ không để lại di chứng.

Hai người chuẩn bị đi, y tá chăm sóc Đông Lâm Húc nói: “Người bạn của anh cũng thật đặc biệt, từ hôm bị thương đến giờ không nói chuyện, hôm nay là nói nhiều nhất, quan hệ với các anh hẳn không tệ.”

Anh ta có người nhà không? Nằm viện nhiều ngày vậy sao chỉ có đồng đội đến thăm, thời điểm này sự quan tâm của người nhà không cách nào thay thế được, nếu anh liên lạc được với người nhà cậu ta, hy vọng báo cho họ một tiếng.”

Người nhà cậu ta có cũng như không thôi, nhưng Sở Lăng Xuyên quyết định vẫn sẽ gọi cho ba cậu ta, hi vọng người làm ba như ông ta có thể đến thăm Đông Lâm Húc một chút. “Tôi hiểu rồi, phiền đồng chí chăm sóc Đông Lâm Húc.”

Y tá trả lời rất dứt khoát: “Đó là đương nhiên, đây là chức trách của tôi.”

Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ trở về, hai người vẫn chưa nói gì, Tổ Tổ cho là anh đang lo lắng cho Đông Lâm Húc nên quay sang an ủi: “Anh đừng lo lắng, Lâm Húc rồi cũng tốt thôi, xuất viện khẳng định lại khỏe mạnh như rồng hổ.”

Sở Lăng Xuyên không lo lắng vấn đề bị thương của cậu ta, mặc dù anh không muốn nhìn thấy đồng đội mình bị thương, đổ máu hy sinh, nhưng bác sĩ cũng nói qua là thương thế sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống sau này.

Chỉ là anh khê than thở: “Em nói cậu ta khi nào mới giống như anh, có một bà xã bảo bối ở nhà tốt như vậy.”

“Em sao, anh thật biết tăng bốc.” Tổ Tổ chế nhạo anh, cô nhớ đến lời của y tá, “Em cảm thấy Đông Lâm Húc đáng thương, không có ba mẹ thương yêu, không có gia đình ấm áp, nhất định rất cô độc, Đáng tiếc anh ta và Tiểu Chu không thể, bên cạnh em cũng không còn ai thích hợp để giới thiệu, aizz.”

“Từ từ lưu ý, không tin núi băng kia không ai bắt được.” Sở Lăng Xuyên tăng tốc độ xe trở về đơn vị, mới đến kí túc xá đã bị người ta gọi đi, đành tiếp tục làm việc.

Thông tin viên báo cho Tổ Tổ phòng ngủ đã thu dọn xong, Tổ Tổ dọn quần áo bẩn của Sở Lăng Xuyên đi giặt, sau đó cùng vợ chính trị viên đi chợ làm com.

Sáu giờ, thức ăn chuẩn bị xong xuôi cũng là lúc Sở Lăng Xuyên về, anh không nhịn được tán dương, “Có vợ thật tốt, vợ vất vả rồi, đến đây, anh có quà cho em”

uyênxun___Truyện được đăng tại ___uyenxun

Tổ Tổ đặt đĩa lên bàn: “Quà gì vậy?”

Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ thật chặt, hôn chính xác lên môi cô, một lúc sau, khi đã thỏa mãn mới buông cô ra.

Tổ Tổ lờm lờm mặt tươi cười đánh đòn của anh, đã bảo cho quà còn đòi chiếm tiện nghi, “Mau ăn đi, đều nguội cả rồi.”

Com tối có món sủi cảo và thịt bò khô mà Tổ Tổ mang đến, Sở Lăng Xuyên ăn rất nhiều, xong xuôi anh tự động đi rửa bát.

Tối nay anh phải trực, cho nên muộn mới trở về. Tổ Tổ không ngủ được, cô không cởi quần áo, khoác chăn, ngồi trên giường xem ti vi chờ anh trở lại.

Chợt điện thoại vang lên, không phải của cô, là của anh, đã trễ thế này ai còn gọi đến vậy, cô cầm lên nhìn, số này có chút quen, Tổ Tổ lưỡng lự một chút rồi nhớ ra.

Số này không phải của Tô Tuệ Vân sao, cô ta đã từng gửi tin nhắn cho cô nên cô còn chút ấn tượng, cô không khỏi nổi giận, người phụ nữ này, khuya như thế này còn dám gọi cho chồng cô sao? Chẳng lẽ bọn họ âm thầm liên lạc.

Sắc mặt cô đen lại, trong lòng hết sức ngọt ngào, cô vốn không muốn nhận, nhưng đối phương thể không bỏ qua, dưới cơn nóng giận, cô nhận, nhưng

không nói gì, chỉ nghe đầu bên kia truyền đến giọng nói của Tô Tuệ Vân: “Lăng Xuyên, ngày mai cậu có thời gian rảnh không? Gặp nhau được không?”

Chết tiệt, Tô Tổ nổi con thịnh nộ, gặp cái em gái cô, đó là chồng tôi, cô cho là muốn gặp thì gặp à, sao có thể có loại phụ nữ như vậy, không biết cái gì là xấu hổ ư, rõ ràng Sở Lăng Xuyên đã cự tuyệt cô ta rất rõ ràng rồi, làm gì mà cứ quanh quẩn bên người ta như âm hồn bất tán như vậy: “A, là Tô Tuệ Vân sao?”

Cô ta sùng sốt một chút, không ngờ là Tô Tổ nghe điện thoại, cô ta chỉ hỏi thăm được Sở Lăng Xuyên đã diễn tập xong, tuần này trực không về nhà, mà anh và vợ đang chuẩn bị ly hôn, nhưng không biết họ đã làm lành, “Tại sao lại là cô, Sở Lăng Xuyên đâu?”

“Anh ấy đang ở đâu hình như không hề có quan hệ với cô, anh ấy không rảnh, cũng không có hứng thú nghe điện thoại của cô, cho nên bảo tôi nói chuyện.

A, còn nữa, về sau cô đừng gọi điện cho chồng tôi nữa, bởi vì tất cả cuộc gọi của cô sẽ tự động chuyển đến máy tôi, cô không chê tôi phiền, tôi nhất định sẽ tặng cô một khóa học giáo dục tư tưởng tốt nhất.

Còn nữa, tôi rất trân trọng nói cho cô biết, anh ấy không rảnh gặp cô, cho dù có thời gian cũng không gặp, bởi vì thời gian của anh ấy là dành cho tôi, còn nữa, phá hoại gia đình người ta, cô thật đạo đức nhỉ, đồ mặt dày, đừng tự biến bản thân mình thành trung tâm...”

“Cô...”

“Cô cái gì mà cô, tắt máy rồi mà đi ngủ, hay muốn tiếp tục giáo dục, ngày mai cứ gọi đến, tôi theo tới cùng. Bây giờ cứ như vậy đi, cúp máy.”

Tô Tổ tắt máy, còn Tô Tuệ Vân bên kia nổi đóa. Tô Tổ đổi điện thoại của cô cho Sở Lăng Xuyên, điện thoại của cô có danh sách đen, cô trực tiếp thêm số điện thoại nào đó vào danh sách.

Tâm tình vui vẻ của cô bị Tô Tuệ Vân làm ảnh hưởng, Tô Tổ đen mặt, khoanh chân ngồi trên giường, tự nhủ, ngàn vạn lần không được để người phụ nữ kia làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, cô cố gắng bình ổn lửa giận, đột nhiên Sở Lăng Xuyên đẩy cửa tiến vào, thấy Tô Tổ ngồi như thế thì có chút ngạc nhiên: “Bảo bối, em làm gì vậy? Ngồi thiền sao?”

Tô Tổ lờm anh, cái người này không biết mang tới bao nhiêu đào hoa, cô hít vào thở ra, rồi sau đó mới để ý đến anh: “Nói lời vô nghĩa làm gì, còn không lên đây làm ấm chăn.”

“Đạ!” Sở Lăng Xuyên cực kì tình nguyện, hiện tại, việc anh cần làm lúc này là đem người phụ nữ này đặt dưới thân, làm lại làm, yêu lại yêu, hơn nữa không thể chờ đợi thêm một chút nào nữa.

Soàn soạt mấy cái, quần áo đã bị cởi ra, anh bước lên giường, giang hai tay gấp gáp muốn ôm lấy Tô Tổ, đẩy cô xuống.

“A!” đầu Tô Tổ cộng vào tường, đau đến mức thiếu chút nữa khóc lên, hoa hết cả mắt, đôi mắt rung rung, cô thật sự muốn nổi cáu.

Sở Lăng Xuyên sợ hết hồn, anh vội vàng hấp tấp đỡ cô dậy xoa đầu cho cô, chột dạ nói: “Bảo bối, có phải rất đau không? Anh không cố ý, thật sự không cố ý.”

“Ồ... Sở Lăng Xuyên, em hận chết anh!” Tô Tổ che đầu nơi bị đụng vào, vừa giận vừa gầm lên: “Bà đây đụng gáy, anh xoa trán làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 142: Bị Anh ...

Editor: Uyên Xum

Tô Tổ nói xong, hai người đều nở nụ cười, nhưng rất nhanh Tô Tổ lại khóc vì đau.

Sở Lăng Xuyên vội vàng tìm vị trí giúp cô xoa, cô vừa tức vừa buồn cười, đánh vào tay anh mấy cái để phát tiết, Sở Lăng Xuyên dụ dỗ cô: “Bảo bối, ngoan, chớ lộn xộn, anh xoa cho em, nếu không lại sưng lên.”

Nhưng anh xoa mạnh khiến cô rất đau, Tô Tổ không nhịn được kêu lên: “Đau, nhẹ một chút, nhẹ một chút.....A, anh xoa mạnh như vậy, chậm thôi, ô ô..... Bà đây chết trong tay anh mất thôi.”

Vì để cô không bị sưng lên, Sở Lăng Xuyên chỉ có thể cứng rắn, anh xoa nhẹ nhất rồi nhưng cô vẫn kêu thê thảm vậy là sao, anh đành hắng một cái để nhắc nhở: “Bảo bối, em không sợ hàng xóm hiểu lầm, lát nữa kêu to hơn nữa anh cũng không có ý kiến.”

Tổ Tổ quên cả đau, mặt nóng rực lên, tức giận cắn tay anh, người đàn ông này, bây giờ còn nghĩ như thế được. Cắn anh, cho anh biết cái gì là đồng cam cộng khổ, bà đây đau anh cũng phải đau.

Dĩ nhiên, Tổ Tổ không cắn quá sức, nhưng anh xoa chạm phải chỗ cô đau, nên miệng cô lại dùng sức, Sở Lăng Xuyên cố nhịn đau, thậm chí còn xoa chỗ đó mạnh hơn.

“Bảo bối, nhịn một chút.”

Sở Lăng Xuyên ân cần cả nửa ngày, cô đối với anh vừa bực vừa hận, gấp như vậy, thiếu chút nữa thì cô bị đụng đến ngắt đi.

Sở Lăng Xuyên buồn bực, vốn dĩ là kích tình, không ngờ khiến Tổ Tổ va phải tường.

“Bảo bối, còn đau không?”

Sở Lăng Xuyên cố gắng xoa nhẹ tay, anh hơi chột dạ, cố gắng không nhìn vào đôi mắt Tổ Tổ.

Đúng là anh oan uổng, anh đâu có cố ý, hơn nữa cô còn cắn tay anh một cái, còn nguyên dấu răng, Tổ Tổ cũng không so đo với anh, kéo tay anh ra: “Đã hết đau rồi, tắt đèn đi ngủ thôi.”

Cô còn oán hận rên lên: “Tại sao người bị thương luôn là em, tại sao, tại sao vậy?”

“Bảo bối, lần sau anh sẽ cẩn thận, đừng tức giận nữa.” Sở Lăng Xuyên không đi tắt đèn, tay anh vuốt ve eo cô, roi chính xác vào nơi mềm mại trước ngực.

“Chỉ là, bảo bối, đi ngủ lúc này có phải hơi sớm hay không?”

“Sắp mười giờ rồi mà còn sớm sao?” Tổ Tổ dè dặt tay đang làm loạn của anh lại, cô còn không biết nội tâm gian xảo của anh sao, chắc chắn lại nghĩ không đứng đắn rồi.

Cô chính là không đồng ý đấy, chỉ vì anh mà đầu cô cũng bị PK rồi.

Sở Lăng Xuyên nào chịu bỏ qua, tay hướng về uyen, leqd.xun.diendan, phía quần Tổ Tổ: “Ngủ còn mặc quần áo, không khó chịu sao?” Anh nhanh tay làm rút quần cô.

Tổ Tổ lạnh, hai chân dựa sát hơn vào người anh, thế nhưng đây là cơ hội cho Sở Lăng Xuyên, trong mắt anh, đây là trêu đùa và hấp dẫn.

Sở Lăng Xuyên đang muốn cởi nốt quần trong của cô, Tổ Tổ khó chịu lắm bảnh: “Tiểu Xuyên, đầu em bị thương, ai nha. ... em choáng quá...”

Anh dùng tay xem lại đầu của cô, bởi vì anh kịp thời xoa cho nên không sưng to lên, “Có muốn đi khám một chút không?”

“Không cần, ngủ một giấc là tốt rồi.” Tổ Tổ nhắm mắt lại, còn thúc giục anh, “Đi tắt đèn!”

Bây giờ anh mà còn dám xuống tay với cô thì đúng là không có nhân tính.

Bất đắc dĩ, Sở Lăng Xuyên đành phải đi tắt đèn, anh nghĩ đến đầu của cô cho nên tạm thời bỏ qua vậy, chỉ là, hy vọng đừng để anh làm ninja rùa cả đêm, anh là sói đói bụng rất lâu rồi, thịt đến miệng sao có thể buông tha như thế.

Đêm khuya, hai người ôm nhau ngủ, không biết đã trải qua bao lâu, trong giấc mơ, Tổ Tổ cảm thấy có người giày vò mình, quấy rối khiến cô không ngủ được.

Tổ Tổ không mở nổi mắt, nhưng cô vẫn biết trời còn chưa sáng, trong bóng tối, có một người đè lên cô, không cần nghĩ cũng biết là Sở Lăng Xuyên.

Cô im lặng, đẩy anh ra theo bản năng, tuy nhiên chi phí công, thân thể cô chưa thực sự thích ứng, có chút gian nan ngênh đón anh.

Giấc ngủ tốt bị quấy rầy, Tổ Tổ không thoải mái râm rì, Sở Lăng Xuyên thoải mái gằm nhẹ, hôn lên môi cô, dẫn dắt cô theo tiết tấu của anh.

Anh kịch liệt yêu cầu, cô dần dần tỉnh táo, cô nở rộ dưới thân anh, lửa nóng dây dưa, kịch liệt đoạt lấy.

Cuối cùng cô cực hạn vui thích, trong ánh sáng mờ mờ, cô cảm thấy có người cầm khăn giúp cô lau chùi nơi đó, cô cũng không quản được nhiều, cô buồn ngủ.

Sáng hôm sau, Sở Lăng Xuyên dậy trước, anh đặt một nụ hôn lên mặt cô, sau đó mới rời khỏi phòng, Tổ Tổ ngủ quá say, nụ hôn của anh, cô không có bất kỳ cảm giác gì.

Ban đêm ngủ không ngon, cho nên, Tổ Tổ ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh lại, tầm mắt cô roi thẳng tấp vào ánh mắt thâm thúy mê người.

Không đợi cô hoàn toàn tỉnh táo, môi cô đã bị anh chiếm đoạt, cùng nhau dây dưa, anh chơi đùa trong khoang miệng cô, mút, liếm, sau một hồi mới miễn cưỡng rời khỏi, bàn tay anh thăm dò vào trong chăn, roi trên da thịt tinh tế của cô, ánh mắt chứa đựng thỏa mãn, khoe miệng khê cong, cung chiều nói:

“Bảo bối, em còn có thể ngủ?”

Tổ Tổ cảm cô tay anh lên nhìn, sắp mười hai giờ rồi, cô quả thật còn có thể ngủ, cô thành ra như vậy là do người nào, rạng sáng ngủ không yên, còn phải thỏa mãn thú tính của anh, cô lờm anh, mà Sở Lăng Xuyên trực tiếp đáp trả bằng một cái hôn sâu.

Thật hết cách với người đàn ông này, Tổ Tổ không muốn dậy, Sở Lăng Xuyên đợi cô dậy vệ sinh cá nhân rồi ra ăn cơm, anh hôn khê lên mặt cô: “Bảo bối, ăn cơm.”

Tổ Tổ bị râu của anh cọ đau, đưa tay bưng mặt anh nhìn kĩ, “Sao anh không cạo râu, ghim hết lên mặt em rồi.”

Thế nhưng anh còn cố ý cọ lên mặt cô: “Ăn xong rồi cạo.” Hai người ngồi ăn chung, rõ ràng thức ăn giống nhau, nhưng cô ăn một miếng của anh, anh ăn một miếng của cô, rất nhanh thức ăn đã hết, Tổ Tổ thu dọn, còn Sở Lăng Xuyên đi cạo râu.

Cô nên về rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, cô hỏi anh: “Tuần sau anh có thời gian về nhà không?”

Sở Lăng Xuyên đi từ nhà vệ sinh ra, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là có, nhưng cũng không thể nói chính xác.”

“À.” Tổ Tổ buồn bực đáp, cô bắt đầu thu dọn đồ đạc, lấy ra chục cái bật lửa đưa cho anh, “Sở Lăng Xuyên, anh mà làm mất đồ của em thì cần thận...”

Anh nhìn mấy cái bật lửa trong tay, nhớ lại cái bật lửa lúc trước rơi vào tay Tô Tuệ Vân, anh có chút chột dạ, sau đó đứng nghiêm bảo đảm, “Lần này tuyệt đối sẽ không mất! Xin vợ yên tâm.”

“Hừ, tin anh một lần vậy.” Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên ôm vào lòng, anh khê hôn lên mặt cô, trầm giọng nói: “Bảo bối, tin tưởng anh, nhất định.”

“Anh nằm mơ đi, không đứng đắn.” Tổ Tổ đâm lên ngực anh, vòng tay ôm lấy anh, cô không muốn về, làm sao bây giờ.

Đến lúc Sở Lăng Xuyên chuẩn bị làm việc, anh sắp xếp đưa cô ra ngoài, đến cửa thì xuống xe.

Lúc này bộ dạng của Sở Lăng Xuyên khác hẳn với khi hai người ở chung, nghiêm chỉnh đàng hoàng nói: “Trên đường chú ý an toàn, được rồi, đi đi.”

Tổ Tổ vươn tay ra,捏 cánh tay anh, còn làm mặt quỷ với anh, nén cười, hạ thấp giọng nói: “Thật là, còn già bộ nữa.”

Sở Lăng Xuyên đằng hắng một tiếng, quay lại nhìn binh sĩ đứng sau mình, trợn mắt với cô, dd.le.quy.don cô làm ra vẻ nghiêm nghị: “Đàng hoàng một chút! Tiểu nha đầu! Lái chậm một chút có biết không?”

“Dạ!” Tổ Tổ trả lời không đúng tiêu chuẩn, còn cố ý tặng một nụ hôn gió, chứng kiến bộ dạng quẫn bách của anh, rồi mới khởi động xe rồi đi.

Sở Lăng Xuyên đưa tay chỉnh lại mũ, trong lòng chửi thầm, yêu nữ, để xem lúc về ông đây thu thập thế nào, đợi đến khi xe cô đi xa anh mới xoay người đi vào trong doanh.

Tổ Tổ về đến nhà, đầu tiên là gọi điện thoại báo cho Sở Lăng Xuyên một tiếng, nhưng đường dây bận, sao lại thế này, nói chuyện với ai mà lâu như vậy.

Cô đi tắm rửa trước, sau đó sử dụng điện thoại bàn gọi cho anh, ngay lúc đó, điện thoại của cô vang lên, cô đặt máy bàn xuống trước, chạy lại xem.

Nhìn số điện thoại lạ, cô bối rối nghĩ, một lúc sau mới nhớ ra là hôm qua trong lúc cô tức giận với Tô Tuệ Vân đã đổi sim điện thoại của cô với anh.

Hôm nay cô lại quên mất chuyện này, cầm điện thoại của mình về, trách không được đường dây bận suốt, thì ra chính mình gọi vào số của mình.

Số đen rồi, cô gọi vào số của mình, không đợi cô nói chuyện, bên kia truyền đến giọng nói của Sở Lăng Xuyên: “Bảo bối, em lại chơi trò gì vậy, sao điện thoại của anh lại toàn là số của em?”

Tổ Tổ không muốn nhắc đến Tô Tuệ Vân, cũng không muốn để cho anh biết lòng dạ cô hẹp hòi, vì không muốn Tô Tuệ Vân gọi cho anh nên mới làm vậy.

“Cái đó, ngày hôm qua nhầm chán nên em đổi điện thoại dùng một chút, sáng nay quên mất chuyện này, lại cầm điện thoại của em về, làm thế nào bây giờ, hay em mang cho anh, sẽ không làm trễ nải chuyện của anh chứ?”

Sở Lăng Xuyên lại nói: “Không cần, nếu có người tìm anh, em cứ nói gọi đến phòng làm việc của anh, hoặc gọi vào số của em cũng được. Cuối tuần anh sẽ về một chuyến.”

Nghe anh nói như vậy, Tổ Tổ cũng yên lòng, “A, vậy được, có người gọi đến, em thay anh nhận, anh cũng đừng nói em xâm phạm riêng tư nha.”

“Anh ở trước mặt em có riêng tư sao, được rồi bảo bối, anh đang bận, có chuyện gì thì gọi cho anh.”

“Ừ, chú ý thân thể.”

“Được rồi, yên tâm đi vợ. Em ở nhà tự chăm sóc mình cho tốt. Bảo bối, hẹn gặp lại, nhé.....” Đầu dây bên kia, Sở Lăng Xuyên vẫn còn nhé một chút, Tổ Tổ cười thầm, cúp máy, ra phòng khách với mẹ.

Cứ như vậy, Tổ Tổ dùng điện thoại của anh, anh dùng của cô, nếu có người gọi cho anh, cô bảo họ gọi vào phòng làm việc, hoặc là số cô, đa phần người gọi là đàn ông, mà Tô Tuệ Vân cũng không quấy rầy nữa, có lẽ vì cô đã liệt vào danh sách đen, cũng có thể là cô ta sợ cô.

Hàm Hàm và Tiểu Nhiên gọi cho cô, biết được cô và anh đã làm lành, họ đều rất vui mừng. Tiểu Nhiên tìm việc để nuôi con, đứa bé do hai ông bà chăm sóc cũng khỏe cực rồi, chỉ là, đối với họ, khỏe cực nhưng vẫn vui mừng.

Cũng không biết cuộc sống của Hàm Hàm ra sao, chung sống với chồng như thế nào, hôn lễ khi nào thì tổ chức, đây cũng là vấn đề mọi người quan tâm.

Ba người hẹn nhau vào thứ năm sau khi Tổ Tổ tan việc, vì thứ sáu Sở Lăng Xuyên về rồi.

Địa điểm hẹn nhau là một nhà hàng khác, Tổ Tổ đến trước, tự tìm chỗ ngồi chờ Hàm Hàm và Tiểu Nhiên, khoảng năm sáu phút sau, hai người cùng đi vào, cô cười vẫy họ lại.

Lại gần, Tiểu Nhiên trêu ghẹo cô: “Ồ, tốt rồi hả, đúng là khác hẳn, rạng rỡ giữa mùa đông, đến cả nụ cười cũng không giống.”

“Có ý gì, ngày thứ nhất biết tớ à, nụ cười như thế không động lòng người sao?” Tổ Tổ không khiêm tốn chút nào, dù sao ba người ở chung một chỗ đã quen rồi, đều tự nhiên như nhau, nói chuyện đều không cảm kị.

Hàm Hàm xoa nắn gương mặt Tổ Tổ, “Dạ, cậu ngọt nhất, chắc là rơi vào hũ mật rồi.”

Tổ Tổ đẩy tay Hàm Hàm ra, hỏi vấn đề cô suy nghĩ lâu nay, “Hàm Hàm, cậu thì sao, chung sống với vị kia thế nào, anh ta có đối xử tốt với cậu không?”

“Hai người bỏ tớ, nói như thế nào đây, tương kính như tân, yên tâm đi, tớ rất tốt.” Hàm Hàm lại nhìn về Tiểu Nhiên, “Tiểu Nhiên, con gái cậu thế nào, mới hai tháng mà mẹ ruột đã phải đi làm sao?”

Vừa nhắc đến con gái bảo bối, Tiểu Nhiên mặt mày hớn hở, “Tất nhiên càng ngày càng dễ nhìn, chính xác là một cô nương xinh đẹp, vì bảo bối nhà tớ, tất nhiên phải nhanh chóng kiếm tiền mua sữa rồi.”

Ba người đều vui vẻ, Tổ Tổ hạnh phúc với Sở Lăng Xuyên, Hàm Hàm có cuộc sống mới, Tiểu Nhiên vạn sự sung túc, có lẽ cũng không tệ.

Chỉ có những đau đớn trong lòng bọn họ tự biết, chỉ là, con người không thể mãi nghĩ về những chuyện không tốt kia, ngày qua ngày phải tự mỉm cười đối mặt.

Họ ăn cơm, trò chuyện về Hàm Hàm, không biết bao giờ cô ấy mới cử hành hôn lễ, cô ấy chỉ nói quá bận, và hôm nay phải trở về nhà mẹ, chồng cô ấy không có ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 143: Bị Anh... 2

Hàm Hàm lái xe vào chung cư, dừng xe ở gara, cô vừa xuống xe, đang định đi lên nhà, chợt có một bóng đen chạy đến, không đợi cô nhìn rõ là ai, cả người đã bị ôm chặt cứng.

Hơi thở quen thuộc, bàn tay ấm áp, không cần nhìn cô cũng biết là ai, trong lòng cô có chút lo lắng, có chút khó chịu, không đợi cô nói chuyện, anh đã lôi cô đi ra.

Lảo đảo vài bước, Hàm Hàm cố gắng tách khỏi tay anh, “La Vi Khôn, anh nổi điên cái gì, buông tôi ra, anh làm tôi đau.”

Hình như La Vi Khôn không nghe thấy lời của cô, lôi cô thẳng đến xe của anh, mở cửa, đẩy cô vào, Hàm Hàm muốn xuống xe lại bị anh ấn chặt, đè ở phía dưới, không cách nào nhúc nhích.

Cô tức giận nhìn anh, anh cau mày nhìn cô, nói với tài xế: “Lái xe.”

“Buông tôi ra!” Hàm Hàm giùng giàng hét lên, trái lại, La Vi Khôn giam cầm cô càng chặt, người phía trước lái xe cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nghe, chỉ chuyên tâm lái xe thật nhanh.

Rốt cuộc La Vi Khôn buông Hàm Hàm ra, ngồi thẳng người, khuôn mặt âm trầm, nói lỏng cả vạt, cảm thấy vẫn chưa đủ thoải mái, trực tiếp tháo ra vứt xuống bên cạnh.

Hàm Hàm ngồi dậy, chỉnh sửa quần áo hỗn loạn, sau đó dựa vào cửa xe, trong mắt đều là tức giận, đối với sự bá đạo của La Vi Khôn, cô im lặng, không biết làm thế nào.

Xe lái vào một chung cư, dừng lại trước một tòa nhà, Hàm Hàm mở cửa xe muốn chạy, La Vi Khôn chỉ mấy bước đã túm được eo cô, kéo cô vào trong tòa nhà.

“Khốn khiếp, anh nghĩ mình là ai, buông tôi ra.”

Hàm Hàm đấm, đá, giãy dụa nhưng đôi tay La Vi Khôn kẹp cô như kìm sắt, làm thế nào cũng không kéo ra được, thang máy chạy thẳng đến tầng 10, anh mở cửa phòng, vứt cô vào trong.

Hàm Hàm hận thấu La Vi Khôn, từ trước tới anh đều muốn làm gì cô thì làm, không chịu buông tha cô, nhưng cũng không chịu kết hôn.

Còn cô, ngay đến cả quyền chia tay cũng không có, cô nghĩ bình thường một chút, tìm người đàn ông kết hôn, có một ngôi nhà, nhưng mà, anh giống như ác ma xuất hiện bên cạnh cô, lần lượt phá hoại tình yêu của cô, anh không cho cô hy vọng, cũng không buông tay, muốn thế nào thì cô phải theo thế đấy, bây giờ cô đã kết hôn rồi, anh vẫn còn như vậy.

Nếu anh không có cách nào cho cô, tại sao còn muốn như vậy?

Hàm Hàm nhìn anh càng ngày càng đến gần, cô cảm xúc trà nhõ ném vào anh, thừa cơ muốn chạy, nhưng lại bị anh ôm lấy, đẩy ngã trên ghế sofa, anh giam cầm đôi tay cô, cúi đầu, dùng sức hôn lên môi cô khiến cô đau đớn.

Cô cắn anh, không chút lưu tình, anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô: “Ly hôn ngay với người đàn ông kia, anh muốn em d.d.lqdon ly hôn với anh ta, có nghe thấy hay không?”

Trong lòng Hàm Hàm co rút đau đớn: “La Vi Khôn, anh tỉnh lại đi, tôi đã nói rất rõ ràng, giữa chúng ta đã kết thúc, tôi kết hôn hay ly hôn đều không liên quan đến anh, xin anh bỏ qua cho tôi có được không?”

“Chúng ta kết hôn!” La Vi Khôn hầm hừ.

Hàm Hàm ngẩn ra, nước mắt rơi xuống như mưa, “La Vi Khôn, anh biết không, tôi đã từng....đã từng muốn cùng anh kết hôn, có một ngôi nhà thuộc về chúng ta, nhưng anh không muốn, anh căn bản không muốn lấy tôi, bây giờ.... anh nói chúng ta kết hôn, có thể đừng buồn cười như vậy được không? Ha ha...”

“Anh nói năm năm sau, năm năm sau! Tại sao em không thể đợi anh, tại sao?”

Hàm Hàm đau lòng cực độ, nhưng vẫn nở nụ cười, nước mắt vẫn rơi, “La Vi Khôn, năm năm, thật ra tôi có thể chờ anh, bởi vì..... tôi yêu anh, nhưng mà, tôi biết rõ, năm năm, thật ra cũng chỉ là anh đang lấy cớ, nếu như anh yêu tôi, cần gì phải để cho tôi đợi năm năm.

Trong lòng anh hẳn tự hiểu rõ, năm năm là ai vì ai đang đợi, tôi là người thực tế, cho nên sẽ không lãng phí năm năm đi chờ một người đàn ông không yêu mình.

Tôi đã kết hôn, đây là sự thật không thể thay đổi, tôi có cuộc sống của mình, hy vọng anh.... không quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, mà anh, có thể tiếp tục chờ đợi, đừng lôi kéo tôi vào. Bỏ qua cho tôi, coi như cầu xin anh.”

La Vi Khôn giật mình, giống như bị điểm tử huyết, sức lực cũng nhẹ đi, Hàm Hàm thừa dịp đẩy anh ra, đứng dậy chạy trốn, đến cửa, đột nhiên La Vi Khôn hỏi cô: “Chứng nào thì em biết?”

“Từ lúc tôi đồng ý qua lại với anh.”

Hàm Hàm nói xong mở cửa, chạy vội ra ngoài, cố gắng kìm nén bản thân, đến khi chạy khỏi tòa nhà, cuối cùng không chịu được nước nở nghẹn ngào, từ nay về sau, cô biết, bọn họ không thể quay lại nữa rồi, La Vi Khôn, hẹn gặp lại, cũng không cần gặp lại.

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên không biết Hàm Hàm và La Vi Khôn từng có một lần như vậy, không biết Hàm Hàm trở về nhà trong cơn nước nở như vậy.

Thứ sáu Sở Lăng Xuyên trở về, cho nên vừa tan tầm, cô vội vã thu dọn đồ, lái xe đi, đến ngã tư, xe phải dừng lại để đợi đèn đỏ, có một chiếc xe liên tục nhấn còi đằng sau, cô muốn đi nhưng vẫn chưa đến đèn xanh.

Rốt cuộc chờ đến đèn xanh, cô nhanh chóng lái đi, mười mấy phút sau, xe đỗ trước chung cư, phía sau lại phát ra một hồi còi.

Tổ Tổ nổi giận, người nào đáng ghét như vậy, cô thò đầu ra nhìn, phía sau là một chiếc xe con, một đầu toé toét nhô ra cười với cô, để lộ hàm răng trắng lóa, ánh mắt thâm thúy mê người.

Tổ Tổ ngẩn ra, cười lại với Sở Lăng Xuyên, choáng nha, thì ra là anh vẫn đi theo cô, người nhấn còi chắc chắn là anh, chỉ là lúc này cô không còn cảm thấy đáng ghét nữa.

Một trước một sau vào chung cư, hai người đậu xe vào gara, anh xuống trước, đợi cô đỗ xong, đứng đó giang rộng tay, Tổ Tổ hiểu ý, vừa cười vừa nhào tới, anh ôm cô vào trong ngực, khó chịu nói: “Thật là, cũng không biết đường quay đầu lại mà nhìn một.”

Em không biết là anh nha, người khác em lười phải phí tâm nhìn.

Tổ Tổ nói mấy lời hữu ích cho anh nghe, đảm bảo trong lòng anh vui như nở hoa, ý cô chính là trong mắt chỉ có anh thôi đấy.

Quả nhiên Sở Lăng Xuyên vui mừng, anh cúi đầu thì thầm bên tai Tổ Tổ nói: “Bảo bối, lời này anh thích nghe, buổi tối anh phải yêu thương em thật tốt mới được.”

“Sở Lăng Xuyên!” Tổ Tổ đỏ mặt, hét tên anh.

Sở Lăng Xuyên nhanh chóng buông sự từ cái nhà mình, mở cửa chạy vội vào trong, Tổ Tổ đuổi theo rất “dịu dàng”, “Cái tên lưu manh này....”

Hai người vào nhà thậm chí còn không đổi giày, Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên ôm vào trong lòng.

Khuôn mặt hai người cách nhau càng ngày càng gần, chạm khẽ vào môi, đầu tiên là dịu dàng đòi hỏi, tiếp theo, Sở Lăng Xuyên bá đạo chiếm đoạt, giữ chặt gáy cô, sau một hồi triển miên khiến cô gần như hít thở không thông.

Không biết đã trải qua bao lâu, nụ hôn rốt cuộc dừng lại, một giây trước còn tràn đầy cung chiều, một giây sau Sở Lăng Xuyên đã thay đổi sắc mặt, xách cô vào phòng khách, “Tiểu nha đầu, hôm nay anh phải thăm vấn em thật tốt.”

“A, Sở Lăng Xuyên, anh phát điên gì vậy?”

Tổ Tổ bị ép ngồi trên ghế sofa, trước mặt cô là khuôn mặt nghiêm túc của Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ muốn ngồi dậy đi đổi giày, Sở Lăng Xuyên lại quát lên: “Ngồi cho đàng hoàng! Chớ lộn xộn!”

Chết tiệt! Người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn trời, mới vừa rồi còn ôm ấp hôn hít không ngừng, bây giờ bày ra bộ dạng tra khảo ép cung cho ai nhìn, thôi đi, cô không làm việc trái lương tâm, còn phải sợ anh hay sao.

Cô ném cái túi của mình vào ngực anh, nhú mày, cảm tức nói: “Sở Lăng Xuyên, anh đừng đi gây sự phá hư tâm tình em, đừng trách em không báo trước, chọc giận em hậu quả rất nghiêm trọng.”

Sở Lăng Xuyên lấy điện thoại từ túi áo trên ra, đặt lên bàn, giọng nói không đổi vang lên: “An Nhược Tổ, có phải điện thoại anh lắp sim của anh không?”

“Đúng vậy a.” Tổ Tổ gật đầu, có vấn đề gì không?

Sở Lăng Xuyên thâm trầm nhìn Tổ Tổ, nghiêm túc nói: “Anh tính toán một chút, từ chủ nhật tuần trước đến giờ, tổng cộng nhận được mười cuộc điện thoại, trong đó có hai lần là nữ, còn lại tám lần là đàn ông gọi đến, a, đúng rồi, còn có hai cái tin nhắn.”

Tổ Tổ nhú mày, trấn định nói: “Thì sao, có gì không đúng? Em đương nhiên có thể tiếp xúc với đàn ông nha, có thể là đồng nghiệp gọi đến mà.”

“Em có đồng nghiệp nam không có gì là không đúng, nhưng thông qua lần này, anh phát hiện ra một vấn đề, em thân là người phụ nữ đã lập gia đình, vẫn còn có người mơ ước, anh cảnh cáo em, đối với người như vậy em tránh xa ra cho anh, có nghe hay không?”

Choáng thật, anh biết vợ mình xinh đẹp, nhưng cũng không biết nhiều người lại nhìn chăm chăm như vậy, thậm chí có người còn biết được anh và Tổ Tổ đang chuẩn bị ly hôn, hỏi anh có cho cơ hội hay không, còn quá đáng hơn, có người trực tiếp gửi tin nhắn đến suy tính họ anh, coi anh như không khí sao?

Tổ Tổ cảm di động lên xem tin nhắn, xem thứ gì có thể kích thích người đàn ông này, “Cái gì đó em vẫn rất an phận nha, là anh mang đào hòa đến thì có, sao lại đến cảnh cáo em, là em cảnh cáo anh thì có, cách xa Tô Tuệ Vân ra một chút, nếu xảy ra chuyện gì, đừng trách bà đây trở mặt vô tình.”

Cô thấy cái tin nhắn, lúc trước là bạn học, lại muốn cô ly hôn để gả cho anh ta, khụ khụ, Tổ Tổ khẩn trương đến mức sắc cả nước miếng của mình.

Tại sao có thể như vậy, cô ngẩng đầu xem trộm nét mặt đen sì của Sở Lăng Xuyên, thật dọa người mà, sao lại trở nên nhỏ mọn như vậy, Tổ Tổ chỉ vào điện thoại lớn tiếng nói: “Ai nha, người này, đùa gì thế không biết.”

Sở Lăng Xuyên há hê, xem em còn cái gì để nói, anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, Tổ Tổ leo theo sau, “Ai nha, em làm sao có thể suy nghĩ lại được chứ, chồng em tốt thế này con mà, tuyệt đối là đàn ông tốt gần như bị tuyệt chủng, em đây phải cố gắng mà nắm chặt, có đúng không, Tiểu Lăng Xuyên?”

Sở Lăng Xuyên hừ lạnh, quay lại nhìn Tổ Tổ: “Ừ, cũng không còn gì nữa, đi, nha đầu, phục vụ anh tắm, chuyện này anh sẽ không so đo.”

Tổ Tổ trực tiếp đá lên mông anh, cười mắng: “Đi, tự mà đi.”

Bà đây còn chưa tính toán vụ Tô Tuệ Vân với anh, vừa nghĩ đến cô ta lại ảnh hưởng tâm tình, Tổ Tổ thà không đề cập đến, cô thậm chí còn không muốn

Sở Lăng Xuyên nghe được, cô rất keo kiệt, như thế nào, hừ!

Sở Lăng Xuyên đi tắm, Tổ Tổ đòi giầy, thay quần áo, rửa tay, sau đó chuẩn bị com tối, anh tắm xong cũng ra phụ giúp cô, hai người làm bốn món ăn, một tô canh, như vậy là rất phong phú rồi.

Ăn xong com, Sở Lăng Xuyên đi chơi máy tính, Tổ Tổ nằm trên giường xem ti vi, khoảng chín giờ, anh từ thư phòng vào, bước một phát lên giường, xốc chân chui vào, ôm lấy Tổ Tổ, sau đó đoạt điều khiển ti vi từ trong tay cô.

“Em còn muốn xem, đừng quấy rồi.”

Tổ Tổ giấu điều khiển phía sau, không để cho anh tắt ti vi, thân hình cao lớn của Sở Lăng Xuyên chắn trước mặt cô, hầu như che khuất hết ti vi.

Tổ Tổ hét cách, anh đúng là, mười phần tính trẻ con, “Sở Lăng Xuyên, anhanh, đừng nghịch ngợm như vậy được không, anh là con nít ba tuổi sao, sắp hết tập rồi, xem xong rồi đi ngủ.”

Sở Lăng Xuyên làm mặt lạnh, cau mày, “TV kia có gì mà xem?”

“À, phim xem rất hay, em theo dõi rất lâu rồi.”

Sở Lăng Xuyên còi cáo ngủ phía trên ra, lộ bắp thịt cường tráng, “Anh như thế này, không tin phim trên ti vi còn hay hơn.”

Tổ Tổ không nhịn được cười phá lên, Sở Lăng Xuyên nhào tới, ôm lấy cô, hôn lên môi cô, nuốt hết tiếng cười vào trong miệng, anh kéo áo ngủ cô ra, hai thân thể xích lửa quấn lấy nhau. quydon-uyxun

Đèn tắt, bóng tối bao trùm, hai người lửa nóng triền miên, đều mong mỗi giây phút khảm vào nhau kia, tất cả đều thuận lợi, Sở Lăng Xuyên muốn từ phía sau, nhưng Tổ Tổ không nghe, cảm thấy như con chó nhỏ đang nằm, cô không thích, nhưng Sở Lăng Xuyên lại hào hứng.

“Bảo bối.” Giọng nói an trầm thấp vang lên, “Từ phía sau, chỉ một lần, được không?”

“Không.không cần.”

“Nghe lời.”

“Không nghe.”

“Bảo bối.”

“Không cần.”

“Không cần cũng phải.”

Sở Lăng Xuyên mãnh liệt chiếm lấy, anh thích tư thế cường thế chiếm lấy, không thể kìm chế được nữa rồi.

Sở Lăng Xuyên vô cùng hài lòng, nhưng ngày hôm sau liền thảm, bởi vì Tổ Tổ không để ý đến anh.

Ăn xong điểm tâm, Tổ Tổ lên thư phòng giết thời gian, Sở Lăng Xuyên tiến lên, ngồi bên cạnh ôm cô lấy lòng: “Bảo bối, muốn đi đâu chơi, muốn làm cái gì, anh dẫn em đi.”

Tổ Tổ lờ anh, “Muốn đem anh ném lên sao Hỏa, được không?”

Sở Lăng Xuyên trực tiếp cướp chuột đi, đóng máy vi tính, bế cô lên, “Đi, bảo bối, anh dẫn em đi xem phim, buổi trưa đi thăm ba mẹ, buổi chiều đi bán bìa, thế nào?”

“Sở Lăng Xuyên, đừng tưởng dùng lời ngon tiếng ngọt là có thể thu mua em.”

Tổ Tổ gào xong lại thay đổi 180 độ, “Buổi tối có thể làm một bữa tiệc lớn sao? Em nghe nói có một nơi hải sản rất ngon.”

Sở Lăng Xuyên trực tiếp vỗ lên miệng cô, “Tiểu nha đầu, em chỉ nghĩ đến ăn...”

Anh bế cô vào phòng ngủ.

“Anh nói đúng rồi, nếu ai mang bà đây đi thưởng thức thức ăn ngon, bà đây sẽ lấy thân báo đáp, ai nha.” Cái miệng của Tổ Tổ lại bị Sở Lăng Xuyên vỗ thêm cái nữa.

“Chết tiệt, làm phản hả?”

Sở Lăng Xuyên hung hăng ném Tổ Tổ lên giường, bàn tay nhanh chóng cởi quần áo của cô.

Nhìn tình hình này, cô cũng biết Sở Lăng Xuyên lại nổi thú tính rồi, Tổ Tổ vội vàng nhận sai: “A,aa... Sở Lăng Xuyên, em sai rồi, em nói sai rồi, để em tự vả miệng.”

“Đã muộn!” Một lần nữa, Tổ Tổ lại bị Sở Lăng Xuyên sử dụng tư thế anh thích làm.

Sau một hồi triền miên, Tổ Tổ ngoan ngoãn cùng anh ra ngoài, cùng nhau xem phim, đi ăn cơm trưa, định chiều mới về nhà ba mẹ, hai người vào trong một nhà hàng, tìm được chỗ ngồi, Tổ Tổ đi toilet.

Sở Lăng Xuyên nhìn thực đơn, nhân viên phục vụ đứng một bên, chờ anh gọi món, cô ta thỉnh thoảng nhìn anh, đỏ mặt, sau đó giới thiệu nhiệt tình các món ăn đặc sắc ở đây.

Bỗng có một người đến đối diện anh ngồi xuống, anh tưởng là Tổ Tổ vào, nhưng đây là người phụ nữ mà anh tránh cũng không kịp, Tô Tuệ Vân!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Chân Tướng Ảnh 1

Sắc mặt Sở Lăng Xuyên âm trầm, chân mày cau lại, đối với sự xuất hiện của Tô Tuệ Vân hết sức khó chịu, lần say rượu trước đó bị cô ta chụp hình, mặc dù Tổ Tổ tin anh, nhưng trong lòng cô khẳng định rất khó chịu, bây giờ cô ta còn dám xuất hiện ở đây, thật khiến người ta chán ghét.

Tô Tuệ Vân đối với thái độ của Sở Lăng Xuyên không phải không quan tâm, nhưng chỉ cười cho qua: “Bạn học cũ, đây là sao, chẳng lẽ không hoan nghênh tớ sao?”

Sở Lăng Xuyên khép thực đơn lại, đứng dậy định xách Tô Tuệ Vân ra ngoài, nhưng không kịp nữa, vì bóng dáng yếu điệu của Tổ Tổ đã xuất hiện trước mắt anh, khuôn mặt vui vẻ bỗng chốc biến mất, anh chưa làm gì nhưng cũng chột dạ.

Tổ Tổ chỉ muốn đánh cho Tô Tuệ Vân một trận, nhưng cô biết, đánh nhau không giải quyết được vấn đề gì, hơn nữa đó cũng không phải là phong cách của cô.

Tầm mắt anh và cô chạm nhau, cô cười khiến Sở Lăng Xuyên không giải thích được, anh rợn cả tóc gáy, trong lòng thật oan uổng, vợ à, anh đâu có đi trêu chọc cô ta.

Tổ Tổ vừa mới rửa tay, còn chưa có lau khô, trên tay còn dính chút nước, cô ra sức vẩy tay về phía Tô Tuệ Vân, cười nói: “A, đây không phải Tô Tuệ Vân sao, thật là trùng hợp.”

Trên mặt Tô Tuệ Vân bị dính nước, cô ta cau mày nhìn Tổ Tổ, cảm thấy người phụ nữ vô cùng vô duyên, trừ gương mặt xinh đẹp, chẳng có chỗ nào tốt cả.

Tổ Tổ không thèm để ý cô ta, trực tiếp ngồi bên cạnh Sở Lăng Xuyên, anh liền rút khăn giấy đưa cô lau tay, hai người thân mật thăm thiết, coi Tô Tuệ Vân bên cạnh là không khí.

“Xin hỏi các vị gọi món gì ạ?”

Nhân viên phục vụ đợi được lúc rồi, cảm thấy không khí của ba người không thích hợp, chẳng lẽ vợ cả với tiểu tam.

Tổ Tổ cảm thực đơn, biểu hiện thân thiết khác thường với Sở Lăng Xuyên: “Ông xã, em gọi đồ cho anh nhé, được không?”

Mặc dù đối với sự nhiệt tình của Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên rất hưởng thụ, nhất là một tiếng ông xã này vì Tổ Tổ rất ít khi gọi anh như vậy.

Sự thay đổi của Tổ Tổ khiến anh có chút không hiểu, chỉ sợ bây giờ cô cho anh chút ngọt ngào, trở về lại cho anh quả đắng, nhưng anh rất biết phối hợp: “Được, bảo bối, em tự chọn đi.”

Tổ Tổ chọn vài món, bây giờ chỉ còn ba người bọn họ, Tô Tuệ Vân không có ý rời đi, cô ta cứ ngồi đối diện vợ chồng bọn họ.

Sở Lăng Xuyên chuẩn bị mở miệng đuổi người thì Tổ Tổ đã nói trước: “Chị Tô à, lúc vợ chồng tôi dùng cơm không thích bị người khác quấy rầy, hy vọng chị không làm ảnh hưởng đến khẩu vị, cảm ơn hợp tác, xin mời.”

Sắc mặt của Tô Tuệ Vân khể biến, cô ta không để ý đến Tổ Tổ, bởi vì cô ta không có cách nào nói lại, ngược lại chuyển hướng sang Sở Lăng Xuyên: “Lăng Xuyên, chuyện của chúng ta, cậu lại coi như không có gì xảy ra sao?”

Sắc mặt Tổ Tổ bình tĩnh, thật ra thì trong lòng đã sớm sôi trào, bàn tay nhỏ bé để dưới bàn ra sức bấm Sở Lăng Xuyên, ăn một bữa cơm cũng ngọt ngào, không an thần, cô ta cố ý không mở bình thì làm sao biết trong bình có gì.

Mặc dù Sở Lăng Xuyên đau đớn, nhưng mặt không đổi sắc, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Tôi và cô, chuyện gì cũng không có, Tô Tuệ Vân, hy vọng cô biết nặng nhẹ, mời đi ngay bây giờ.”

Tô Tuệ Vân hết sức ảo não: “Lăng Xuyên, sao cậu có thể đối với tớ như vậy, đêm hôm ấy, cậu coi như không có gì xảy ra, nhưng tớ lại nhớ rõ, hy vọng cậu cho tớ một câu trả lời hợp lý.”

Tổ Tổ cũng lười phải bầm anh, tự anh giải quyết đi, trứng không nứt, ruồi bọ không bầu, chính anh cho Tô Tuệ Vân cơ hội, hừ, uống rượu say, để người ta chiếm tiện nghi ra oai. diensdnalqsydon

Sở Lăng Xuyên không nói, anh vẫy tay về phía nhân viên phục vụ, có một người cung kính tới hỏi: “Xin hỏi anh cần gì?”

Sở Lăng Xuyên liếc nhìn Tô Tuệ Vân rồi đứng dậy kéo nhân viên đó ra xa, Tô Tuệ Vân và Tổ Tổ chỉ thấy, không biết anh nói gì với người kia, mà nhân viên rất kích động, còn gọi cả quản lý đến, sau đó nhìn về phía Tô Tuệ Vân.

Sở Lăng Xuyên trở lại bên cạnh Tổ Tổ, tầm mắt hai người phụ nữ rơi vào anh, Sở Lăng Xuyên không nói, không bao lâu, hai người phục vụ đi đến nói với Tô Tuệ Vân: “Quý khách, xin mời cô lập tức rời khỏi nhà hàng.”

Tô Tuệ Vân không hiểu, cô ta có chút tức giận: “Tôi làm sao, các người mở nhà hàng không phải để cho khách vào dùng cơm sao? Đuổi khách là đạo lý gì?”

Một người nam lạnh lùng lên tiếng: “Cô này, nếu như cô không rời đi, tôi không thể làm gì khác hơn là thi hành biện pháp cưỡng chế, đến lúc đó đều làm mọi người khó coi, cô cũng đừng trách chúng tôi.”

Tô Tuệ Vân sợ mất thể diện, cảm túi đứng dậy, cảm phần nhìn Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên, lại nhìn về hai người phục vụ, xoay người, tức giận dùng dùng rời đi.

“Bảo bối.” Sở Lăng Xuyên ôm hông Tổ Tổ, sợ cô tức giận, Tổ Tổ lại hết sức bình tĩnh, chỉ quay sang hỏi anh: “Anh nói gì với phục vụ vậy? Sao tự nhiên bọn họ dứt khoát muốn đuổi Tô Tuệ Vân?”

Sở Lăng Xuyên cười: “Bí mật.”

“Thôi đi, không nói thì thôi.”

Lát sau, món ăn đã được đưa lên, Tổ Tổ vui vẻ ăn, thỉnh thoảng Sở Lăng Xuyên sẽ quay sang nhìn cô một, anh sợ nha đầu vô lương tâm này tức giận, cho đến lúc cô ngoan ngoãn ăn xong, hai người đi tính tiền, Sở Lăng Xuyên mới thả lỏng một chút.

Hai người ra khỏi quán, lại phát hiện Tô Tuệ Vân đang chờ ở bãi đỗ xe, sắc mặt cô ta không tốt, “Sở Lăng Xuyên, chuyện của chúng ta, không thể cứ cho qua như vậy.”

Tổ Tổ không lên tiếng, Sở Lăng Xuyên nhún mày, “Cô nghĩ như thế nào?”

Tô Tuệ Vân muốn bằng bất cứ giá nào, cũng không kịp nghĩ nhiều, nói thẳng luôn, “Bỏ cô ta, lấy tớ. Cậu không thể....., chiếm tiện nghi của tớ, lại làm như không có chuyện gì xảy ra.”

“Cô.....” Sở Lăng Xuyên nắm chặt tay thành nắm đấm, nổi giận, anh thật sự nổi giận, Tổ Tổ nắm tay anh, nghĩ thầm, ngu ngốc, bà đây trả lại trong sạch cho anh vậy: “Tô Tuệ Vân, cô nói chồng tôi với cô đêm đó đã xảy ra chuyện gì?” Hai cánh tay Tô Tuệ Vân khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Tổ Tổ, hừ nhẹ, “Cô nam quả nữ ở chung một chỗ, cô thử nghĩ xem?”

“Ồ, cô trả lời uyển chuyển như vậy, ý cô là người đàn ông của tôi với cô đã ngủ cùng nhau?”

Tổ Tổ nói xong, cho Sở Lăng Xuyên một ánh mắt an ủi, “Ông xã, anh đừng khản trương, cô ta nói vậy càng không thể tin, vợ anh không chịu nổi thử thách, nhưng ánh mắt cũng không thể kém như vậy, đúng không?”

Sở Lăng Xuyên không biết nên cười hay nên giận, khế cong khóe môi. Mà Tô Tuệ Vân khế biến sắc, cô ta biết Tổ Tổ mắng chửi người đều thô tục, khoản đó Tổ Tổ mạnh hơn cô ta không biết bao nhiêu lần.

Tổ Tổ nhìn Tô Tuệ Vân, vô cùng nghiêm túc nói: “Chồng tôi rất chung thủy, cho nên chuyện này tôi không tin cô, cô không cần dùng chuyện này kích bác quan hệ của chúng tôi, tôi khuyên cô không nên uống phí tâm cơ vô ích.”

Tô Tuệ Vân nóng nảy, không ngờ tới, Tổ Tổ sẽ nói như vậy, hơn nữa lại còn trấn định như thế, “Say rượu mất lý trí, cũng không có cái gì là không thể.”

“Say rượu mất lý trí? Quả thật cũng không có gì là không thể.”

Tổ Tổ nhìn về Sở Lăng Xuyên, “Sở Lăng Xuyên, ngày đó anh uống bao nhiêu rượu hả? Không phải em đã cảnh cáo anh không cho phép uống rượu ư, anh lại coi như gió thoảng bên tai à?”

Sở Lăng Xuyên hình như hiểu ý, vội vàng giải thích, “Bảo bối, say rượu mất lý trí là không thể nào, hôm đó anh uống có chút, tuyệt đối không đến nỗi say

rượu mất lý trí.”

Tô Tuệ Vân giống như bắt được nhước điểm gì rồi, cười nói: “Lăng Xuyên, cái người này, nói gì vậy, tớ nhớ lúc gặp cậu thì đã uống say như chết.”

“Thật? Sở Lăng Xuyên, anh lại say như thế?” Tô Tô giống như nổi giận, Sở Lăng Xuyên phủ nhận, “Bảo bối, thật không có, đừng có nghe cô ta nói bậy.”

“Sao tớ lại nói bậy, lúc đó cậu uống say đến nỗi đi bộ cũng ngã.”

Tô Tuệ Vân rất hài lòng, nói như thế rồi mà còn không tin ư.

“Ha ha, anh còn nói uống rượu.” Tô Tô cười phá lên, không để ý đến Tô Tuệ Vân, ngược lại nhìn Sở Lăng Xuyên, “Ài, ông xã, anh đã uống bao nhiêu rượu có biết hay không, chị Tô tốt bụng chăm sóc anh...anh lại đánh người ta thành mất gấu mèo”

Sở Lăng Xuyên khẽ nhếch môi, Tô Tuệ Vân tái mặt, Tô Tô thu lại tiếng cười, nhìn về phía cô ta, “Chị Tô, chị làm trò cười sao, chị cảm thấy một người uống say đến nỗi đi bộ cũng ngã thì còn có thể làm cái gì sao? Công phu chị cũng lớn thật!”

“Cô.....” Tô Tuệ Vân nổi giận, mặt trắng bệch, môi run run, muốn nói gì đó nhưng Tô Tô cũng không cho cơ hội, “Chị Tô, bản thân mình tự phụ họa, tuy nhiên cô không cần tự hạ thấp chính mình như vậy chứ?”

Cô làm như vậy, đại khái là quá mức yêu Sở Lăng Xuyên đi, nhưng yêu đến mức độ này, thật kì lạ, cả đời cũng không thể quên được cảm giác kia.

Nhưng tôi nghĩ, hiện tại cô làm như vậy hẳn là không cam lòng, hoặc là oán hận, hận Sở Lăng Xuyên năm đó để cô chờ đợi lâu như vậy.

Bây giờ gặp lại lần nữa, cô không chịu nổi, trong khi bản thân yêu anh ấy, thích anh ấy, nhớ thương anh ấy, nhưng anh ấy lại yêu người khác, thậm chí đối xử với cô lạnh lùng.

Cô cảm thấy anh ấy đối xử với cô quá vô tình, làm tổn thương cô.... nhưng cô có nghĩ tới, kể cả cô chiếm được anh ấy, cũng không thể giúp anh ấy tốt hơn, mà là vô tình trừng phạt hay không?”

Tô Tuệ Vân không lên tiếng, hình như bị Tô Tô nói đúng tâm tư.

Tô Tô tiếp tục nói: “Đứng ở góc độ một người phụ nữ, tôi có thể hiểu tâm tình của cô, nhưng đứng ở góc độ là vợ của Sở Lăng Xuyên, tôi không chấp nhận nổi cô, cũng không thích cô.

Lăng Xuyên không giỏi nói chuyện, có mấy lời tôi có thể thay anh ấy nói một chút.

Bây giờ anh ấy đối xử vô tình với cô, có thể là không thân thiện, nhưng anh ấy cũng muốn tốt cho cô, bởi vì anh ấy đã kết hôn, trong lòng anh ấy chỉ có tôi, không thể cho cô cái gì, cho nên anh ấy không hy vọng cô lãng phí thời gian và thanh xuân lên người mình.

Nếu như anh ấy để ý cô, vậy sẽ làm tổn thương tôi, cũng là thương hại cô, cuối cùng ai cũng không có kết quả tốt.

Nếu anh ấy là loại người đứng núi này trông núi nọ, thì anh ấy không đáng giá để cô yêu, cũng không đáng giá để tôi tin tưởng.

Tự cô suy nghĩ cho kĩ, tôi hy vọng cô có thể nhìn thấu, không cần tăng thêm tình thú cho vợ chồng chúng tôi.”

Tô Tô nói lời này cho Tô Tuệ Vân nghe, cũng là cho Sở Lăng Xuyên nghe, anh anh biết, anh dám có tư tâm, sẽ có hậu quả gì.

Tô Tuệ Vân hồi lâu không lên tiếng, mà Sở Lăng Xuyên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Tô Tô, anh vừa trầm luân vào lời cô, vừa cảm thấy mất mát, nhưng anh hiểu sâu hơn về con người cô, một người phụ nữ như vậy, sao anh có thể không thương, không đau.

Tô Tô kéo Sở Lăng Xuyên đang ngăn người ở đó, “Đi thôi, thất thần cái gì, đồ ngốc.”

Lúc này Sở Lăng Xuyên mới hoàn hồn, mở cửa lên xe, quay đầu, rồi đi, hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Trong xe, thi thoảng Sở Lăng Xuyên lại nhìn về phía Tô Tô, thỉnh thoảng cô cũng nhìn anh, đến khi xe chờ đèn đỏ, Sở Lăng Xuyên không nhìn được hôn lên cánh môi cô.

Giữa ban ngày ban mặt, vẫn còn ở trên xe, mặc dù rất kích thích, nhưng đồng chí Tô Tô rất dè dặt, cô cuống quýt đẩy anh, nhưng anh chính là không buông ra, ngược lại còn hôn sâu hơn.&lqđ*diendan

Tiếng còi xe đằng sau vang lên, rốt cuộc Sở Lăng Xuyên cũng buông Tô Tô ra, đã đèn xanh rồi, hai người còn ở đây thắm thiết, giao thông sẽ rơi vào tình trạng bế tắc, Tô Tô đỏ mặt đánh anh, “Đi nhanh lên!”

Sở Lăng Xuyên nhếch môi cười tà, vội vàng khởi động, chở cô về nhà ba mẹ, hai người xuống xe, nắm tay nhau vào nhà, truyền đến cảm giác ngọt ngào tận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: Chân Tướng Ảnh 2

Editor: Uyên Xum

Ba Sở và mẹ Sở thấy vợ chồng cô ngọt ngào như vậy đều rất vui mừng, nhất là Triệu Đình Phương, trong lòng bà cảm khái, thật may không có gây ra sai lầm lớn, nếu không, đứa con của bà sao có nụ cười hạnh phúc như vậy.

Cả nhà cùng nói chuyện một lát, ba Sở, mẹ Sở đều đi ngủ trưa, Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên kéo về phòng ngủ, sau khi khóa trái cửa, nụ hôn của anh liền ập xuống.

Tổ Tổ có chút không chống đỡ được sự nhiệt tình của anh, nhất là đang ở nhà chồng, cô sợ anh kích động muốn làm loại vận động kia.

Cô tránh né nụ hôn của anh, tay cũng đẩy anh ra, nhưng kiểu gì cũng tránh không thoát, đẩy không ra, gãy dựa không có kết quả, ngược lại cô còn bị anh ôm lên giường, đè dưới thân.

Mái tóc cô suôn dài tán loạn như thác nước, khuôn mặt đỏ bừng như trái chín, anh hôn cô, trầm giọng ni non: “Bảo bối!”

“Hà?” Tổ Tổ đáp không ổn định nhịp thở, cô tránh nụ hôn của anh lại làm anh thừa cơ lợi dụng, môi rơi trên cổ cô, nhẹ mát.

Đôi tay Sở Lăng Xuyên bưng lấy mặt cô, thở gấp, đôi mắt ngắm nhìn cô, không có ngôn từ nào diễn tả được cảm xúc yêu thương trong lòng: “Bảo bối, nếu như có kiếp sau, anh sẽ cưới em, yêu em, cưng chiều em.”

Đúng, nếu như có kiếp sau, anh vẫn muốn kết hôn với cô, yêu cô, hơn nữa phải làm cho cô lưu luyến, thật là, cô vừa mới nói gì, mỗi tình đầu cả đời không quên được, nói Tô Tuệ Văn, hay là nói chính mình.

Tim Tổ Tổ đập thành thịch, lời nói của anh khiến cô rung động, đôi tay ôm chặt cổ anh, môi cô khẽ chạm vào môi anh, “Đó là đương nhiên, kiếp sau, anh đừng nghĩ chạy thoát khỏi lòng bàn tay em.”

Sở Lăng Xuyên cười khẽ, lần nữa hôn lên cánh môi cô, Tổ Tổ rất biết phá hủy bầu không khí, “Không cho anh, tý nữa về nhà thu thập sau.”

Sở Lăng Xuyên bị Tổ Tổ giầy xéo, có chút dở khóc dở cười, “Bảo bối, có thể đừng phá hỏng không khí như vậy được không?”

Có lẽ là do tâm lý Tổ Tổ, cho nên dù muốn cô kích tình một phen ở đây nhưng anh vẫn phải nhịn, ngộ nhớ khiến cô có mâu thuẫn với ân ái, vậy anh có thể vì nhỏ mất lớn rồi.

Hai người nằm thêm lúc nữa, Tổ Tổ hỗn loạn ngủ thiếp đi, thẳng đến ba giờ chiều mới tỉnh lại, thấy bên cạnh không có người, không biết Sở Lăng Xuyên đi nơi nào.

Cô xoa mắt, tỉnh táo một chút, ra phòng khách, thấy Sở Lăng Xuyên đang ngồi dưới đất ở phòng khách chơi điện tử, cô đến, ôm anh từ phía sau, lười biếng hỏi: “Ba mẹ đâu? Sao lại có mình anh?”

Sở Lăng Xuyên quay đầu, hai người khẽ chạm môi, “Đậy rồi à, ba mẹ đi ra ngoài mua thức ăn, lát nữa sẽ trở lại.”

“Ai, tại sao anh không đi, ở đây chơi điện tử làm gì? Chơi nhiều không tốt.” Tổ Tổ miễn cưỡng nói, sau đó cô xoay người ra ban công phòng khách, ở đây có ánh mặt trời áp áp chiếu vào.

Sở Lăng Xuyên vẫn nhìn chăm chú vào trò chơi: “Anh cũng muốn đi, trước đây nhà có giúp việc cho nên việc này ba mẹ chưa từng làm, nhưng từ ngày sa thải, ba mẹ lấy việc đó làm niềm vui rồi.”

“À... Ra thế, vậy em trách nhầm anh rồi. Ở đây là chim gì? Sao không kêu?” Tổ Tổ thấy một cái lồng chim ở ban công, có con chim nhỏ đang chạy tới chạy lui bên trong. “Thật thương, người bị giam giữ, không có tự do rồi.”

Tổ Tổ muốn lấy lồng chim xuống, xem con chim này có cái gì đặc biệt, khiến ba Sở coi như bảo bối mà nuôi trong nhà, thậm chí mẹ Sở con phải ghen ghen tỵ với nó, bởi vì ba Sở con quan tâm con chim này nhiều hơn cả vợ mình. [lqdon;ux.dd](#)

“Bụp...” Lồng chim rớt xuống đất, Tổ Tổ sợ hết hồn, cô nhảy về sau một bước, Sở Lăng Xuyên bị thu hút sự chú ý, thấy lồng chim rơi, cũng không chơi nữa, anh đứng dậy lại chỗ Tổ Tổ.

Tổ Tổ vội vàng cầm lồng chim lên, nhưng cô cảm thấy hoa mắt, con chim nhỏ bay ra, thì ra là cửa nhỏ bị long ra rồi, “A, bay, bay! Sở Lăng Xuyên, chim

bay rồi.”

“Đang yên đang lành lại gây rối!” Sở Lăng Xuyên đưa tay bắt con chim kia, nhưng nó rất khôn, bay loạn khắp nơi, anh căn bản không chạm được đến nó.

Tổ Tổ nóng nảy, đi lấy cả lưới cá, hai người đuổi bắt trong phòng theo con chim kia, một đường thẳng vào phòng ngủ, Tổ Tổ kêu, “Mau bắt, mau bắt.”

Con chim thấy thế giới bên ngoài qua kính thủy tinh, nó liều mạng bay ra ngoài, nhưng đều gặp cản trở, có vài sợi lông nhẹ nhàng rụng xuống.

“A, Sở Lăng Xuyên, nó đang tự sát, mau lên, nhanh lên một chút, cứu nó!”

Tổ Tổ gấp đến mức nhảy cả lên, Sở Lăng Xuyên cầm lưới, nhưng con chim đụng kính thủy tinh vài lần nữa rồi lạch cạch, rơi xuống đất, không động đậy nữa.

Tổ Tổ tròn mắt nhìn nó, chết rồi sao? Cô cho Sở Lăng Xuyên một ánh mắt hỏi thăm, “Nó...nó không phải đã chết rồi chứ?”

Sở Lăng Xuyên khom lưng cầm con chim đáng thương vào trong lòng bàn tay một chút, chiến sĩ đụng phải thủy tinh bỏ mình, trên đầu còn chảy máu.

“Anh nói sao con chim này lại ngừn như vậy? Lại, cứ thế mà chết đi, ô, ô, thật đáng thương.”

Tổ Tổ hít mũi, có chút khó chịu, nó đang sống rất tốt, cô lại làm rớt lông tre, hại nó mất mạng...

Lúc này phòng khách truyền đến tiếng mở cửa, Tổ Tổ quên mất khổ sở, hạ giọng nói với Sở Lăng Xuyên: “Sở Lăng Xuyên, làm thế nào bây giờ, ba có giết chúng ta không?”

“Em thăm rồi, An Nhược Tổ!”

Sở Lăng Xuyên hà hê nói, phòng khách lại truyền đến tiếng của ba Sở: “Lông tre sao lại rơi ở đây? ‘Tới tới’ của tôi đâu? ‘Tới tới’ đi đâu rồi?”

Hay lắm Sở Lăng Xuyên, lại còn dám hà hê, mắt Tổ Tổ đảo lia lịa, cô chạy ra phòng khách, “Ba, cha đừng nóng giận, Lăng Xuyên muốn mở cửa cho thông gió, không nghĩ tới...”

Ba Sở khẽ vẫy cô: “Đến đây!”

“Tới tới” trong tay Sở Lăng Xuyên đã chết, anh muốn thanh minh, nhưng Tổ Tổ không cho cơ hội: “Ba, ba đừng giận Lăng Xuyên, anh ấy cũng không cố ý.”

“Cái tên tiểu tử thối này, xem ra tôi phải xử anh mới được.” Sở Vệ Bình giận giữ, tiện tay lấy cây chổi trên ban công, hôm nay Sở Lăng Xuyên ăn đòn là cái chắc, Triệu Đình Phương nóng nảy, ngăn cản ông: “Ông già, ông đang làm gì vậy, không phải chỉ là một con chim thôi sao, đáng giá để ông tức giận như thế à?”

Sở Vệ Bình giận không nhẹ, căm tức nhìn con trai: “Bà thì biết cái gì, con chim này là con hót hay nhất đám bạn của tôi, có mấy lão già vẫn luôn không phục, tiểu tử thối này, lại gián tiếp giết chết nó, tôi có thể không nổi giận được sao?”

Tổ Tổ lần đầu tiên thấy ba Sở nổi giận như vậy, giờ thì cô đã biết Sở Lăng Xuyên hoàn toàn di truyền từ ba, bình thường nhìn rất dịu dàng, lúc nổi giận, mười phần uy lực!

Tính khí Sở Lăng Xuyên có lớn hơn nữa, bị cha già giáo huấn vẫn phải ngoan ngoãn nghe, chỉ trợn mắt nhìn Tổ Tổ một cái, tiểu nha đầu ác độc, thế nhưng khiến anh hứng mũi chịu sào, rõ ràng là bản thân mình gây họa, lại đổ tang vật lên đầu anh, chỉ là, ai bảo anh lấy cô làm vợ, họa này anh phải gánh lấy thôi.

“Ba, ba đừng nóng giận, hôm nào con tìm cho cha một con khác, con chim này con giúp cha chôn, được chứ?”

Sở Lăng Xuyên lúi Tổ Tổ theo, “Đi, giúp một tay.”

Tổ Tổ chột dạ cầm theo cái xẻng đi xuống nhà, đi tới hàng cây ở tiểu khu, Sở Lăng Xuyên xúc ít đất tạo thành một cái hố rồi đem con chim chôn xuống.

“Yên nghỉ nhé, tới tới!” Tổ Tổ nói xong, cô bị Sở Lăng Xuyên cốc nhẹ vào đầu, rồi lại lôi cô vào nhà, vẫn không quên bồi thêm một câu: “Mèo khốn chuột!”

Cả một buổi chiều sau đó, ba Sở đều không vui, chắc chắn là ông đang đau lòng “tới tới”, Tổ Tổ nhìn mà không đành lòng.

Chiều muộn, anh trai và chị dâu Sở Lăng Xuyên mang theo đứa bé đến, trong nhà náo nhiệt hơn một chút, lúc này mới giúp ba Sở đỡ buồn bực hơn.

Cơm tối Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên ăn bên nhà mẹ cô, đồng thời thăm hai ông bà, chín giờ hơn hai vợ chồng cô mới về.

Ban ngày Tổ Tổ cho Sở Lăng Xuyên đủ mặt mũi, về đến nhà tất nhiên khác, cô ngồi xuống sofa phòng khách uống chén nước, sau đó chỉ vào ghế đối diện: “Anh, ngồi xuống, hôm nay em phải thăm vấn anh thật tốt.”

Lời này nghiêm nhiên là học từ giọng điệu của anh, Sở Lăng Xuyên đang háng một tiếng, ngồi xuống, trong lòng anh biết là chuyện về Tô Tuệ Vân, nhưng mà anh cũng biết, không có chuyện gì lớn, “Vợ, có chuyện gì, nói đi.”

Tổ Tổ chậm rãi uống một hớp nước nóng, hai chân vắt chéo, hỏi anh: “Sở Lăng Xuyên, em hỏi anh, ban đầu anh đồng ý ly hôn với em, có phải có ý định phụ trách bà chị Tô kia hay không? Người ta đối với anh nghĩa nặng tình thâm, anh lại không có chút nào dao động sao?”

Sở Lăng Xuyên đứng dậy, mặt đen lại, lời nói vô cùng nghiêm túc: “An Nhục Tố, ban đầu anh đáp ứng ly hôn không hề có liên quan gì đến cô ta, em đừng bôi đen sự trong sạch của anh.”

Tổ Tổ lườm anh, “Vậy sao ban đầu anh sống chết không chịu ly hôn, tại sao đột ngột đồng ý, còn đối với em như thâm cừ đại hận, thật sự bởi vì một tờ báo cáo ly hôn của em sao? Em thấy anh nhìn bà chị Tô kia theo đuôi mình khô cực, cho nên tính toán ly hôn với em để chọn cô ta.”

Tốt, tiểu nha đầu, anh còn chưa tìm cô tính sổ, mà cô còn dám nhắc lại chuyện báo cáo ly hôn, anh đập tay lên bàn, cổ làm ra vẻ tức giận: “Em đừng nói bậy, ban đầu do em lấy hình của anh và Tô Tuệ Vân, anh có thể không nản lòng thoái chí sao? Có thể không đồng ý ly hôn sao? Được, bây giờ dám vu oan cho anh, có phải muốn ăn đòn hay không hả?”

Phốc, khụ khụ, Tổ Tổ bị sặc nước, ho khan mấy cái, nghi ngờ nhìn về phía Sở Lăng Xuyên: “Anh nói cái gì, hình nào, cái gì gọi là em để hình của anh và Tô Tuệ Vân?”

Sở Lăng Xuyên thấy phản ứng này của cô, anh hơi sùng sốt, hình như ý thức được cái gì, “Không có, không có gì, muộn rồi, anh đi tắm.”

Tổ Tổ đầu chịu để yên, cô chạy lại chắn đường anh, đôi mắt nheo lại nhìn anh, nghiêm mặt, lạnh giọng hỏi: “Sở Lăng Xuyên, anh nói rõ ràng cho em, hình nào? Anh không nói, em sẽ suy nghĩ lung tung, lệch lạc, lúc đó anh cũng đừng trách em.”

Sở Lăng Xuyên buồn bực, anh nhìn phản ứng này của Tổ Tổ rõ ràng không biết chuyện tám hình, nhưng mà hình đó lẫn vào trong báo cáo ly hôn cô đưa cho anh, nếu nói một nửa không bằng dứt khoát nói cả:

“Trong tài liệu báo cáo ly hôn em đưa anh giao cho cấp trên, có ảnh chụp anh và Tô Tuệ Vân trong đêm say rượu.”

“Cái gì?”

Tổ Tổ hét lên, cô không dám tin, “Anh...anh nói, anh nói trong tài liệu ly hôn có cái hình đáng chết kia? Làm sao có thể, em không hề bỏ thứ đó vào mà.”

Sở Lăng Xuyên biết là hiểu lầm lớn, chuyện này cũng có nghĩa là anh hiểu lầm báo bối của mình, nhưng bây giờ không phải lúc để hối hận, “Anh đã nói rồi, báo bối nhà anh sao có thể đối xử tuyệt tình với anh như vậy, cho nên, anh vẫn luôn không tin, được rồi, không sao, tám, ngủ.”

“Anh đừng yên đó cho em, chết tiết!”

Tổ Tổ rút cuộc phản ứng kịp, “Ý của anh là, trong tài liệu em đưa cho anh có cả tám hình của anh và Tô Tuệ Vân, em suy nghĩ, sao lại thế này.”

Tổ Tổ nói ra suy nghĩ của mình: “Lúc em làm xong báo cáo, phải ra khỏi chung cư để photo, lúc đó gặp phải Tô Tuệ Vân, cô ta nói cô ta cũng ở chung cư này, chỉ là ít gặp gỡ, có lẽ cô ta gạt em.”

Sau đó em cầm báo cáo đến gặp anh, lúc trên xe em ngủ thiếp đi, chẳng qua em cảm giác có người đụng vào đồ của mình, nhưng em kiểm tra không thấy gì khác thường.”

“Á!” Tổ Tổ sợ hãi kêu lên, “Chẳng lẽ khi em ngủ, có người lạng lẽ bỏ vào, nhưng mà sao người đó lại biết đó là báo cáo ly hôn đây? Chẳng lẽ lúc em đi photo bị cô ta nhìn thấy? Trời, đúng, nhất định là như vậy, trừ cô ta thì không có ai rảnh rỗi để làm như thế cả, nhất định là Tô Tuệ Vân, chết tiết, thật quá đáng!”

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ tức giận, anh không dám nói tiếp nữa, bởi vì chuyện này liên quan đến sự tin tưởng cũng như cách nhìn của anh đối với cô.

Tổ Tổ lại nhìn về Sở Lăng Xuyên, hừ lạnh, “Sở Lăng Xuyên, anh cho rằng hình đó em bỏ vào, bởi vì em không từ thủ đoạn nào muốn ly hôn, cho nên, dưới con nóng giận, anh liền đồng ý ly hôn, có đúng hay không?”

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, coi như cam chịu, Tổ Tổ tức giận đâm vào lồng ngực anh: “Sở Lăng Xuyên, đầu óc anh để bài trí sao? Trong lòng anh em chính là người phụ nữ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích như vậy sao?”

Anh cũng không động não một chút, cho dù em muốn ly hôn, cũng sẽ không phá hủy anh, em là hạng người như vậy sao,.... uống phí em tin tưởng anh, trước mặt bà chị Tô che chở anh....anh...tức chết em rồi....”

“Bảo bối, anh biết anh sai rồi, đừng nóng giận, ngoan.” Sở Lăng Xuyên vội vàng ôm lấy Tổ Tổ, “Lúc ấy anh thương tâm quá độ, không suy nghĩ được nhiều như thế, tha thứ cho anh nhé.”

“Em đại diện cấp trên trừng phạt anh, trừng phạt cái tên ngốc nhà anh!” Tổ Tổ đánh liên tiếp vào người anh.

“Hận chết đi được, cũng bởi vì cái hình rách này, anh không để ý đến em tận mấy tháng, lừa gạt em, còn bày ra bộ dạng thâm cừ đại hận đối với em, khiến em đau lòng như vậy, thì ra là thế.”

Sở Lăng Xuyên, anh thật quá đáng, quá đáng! Còn Tô Tuệ Vân nữa, em đối với cô ta quá khách khí, lần sau để em gặp lại xem, em nhất định khiến cô ta đẹp mặt. umh..”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị Sở Lăng Xuyên dùng môi chặn ngang, cô chỉ có thể phát ra những âm thanh ô ô a a, tức giận, muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại càng ôm chặt hơn, hôn sâu hơn.

Tâm tình của Sở Lăng Xuyên rất phức tạp, đối với Tô Tổ bây giờ chỉ có tự trách và đau lòng, cũng có vui mừng và thoải mái. l-q.d..dand

Bảo bối của anh, cho đến bây giờ chưa từng đối xử tuyệt tình với anh, trong lòng cô có anh, cô che chở anh, không muốn tổn thương anh, dù là huyền não đòi ly hôn, cũng sẽ không sử dụng thủ đoạn tồi tệ như vậy.

Anh yêu cô, đó là loại yêu đến tận xương tủy, yêu, muốn hòa vào một thể, cả đời không chia lìa. Hôm nay bảo bối của anh mang đến cho anh quá nhiều rung động.

Chỉ vì hiểu lầm, thiếu chút nữa anh đã mất đi Tô Tổ, anh còn ngu ngốc không quan tâm cô mấy tháng, khiến cô đau lòng, khổ sở, anh quả thật không chấp nhận được.

Tô Tổ bị Sở Lăng Xuyên hôn chổng cả mặt, cô đúng là không có tiền đồ, không có năng lực chống cự đối với nụ hôn của anh.

Cô rất tức giận, thật ra là giận bởi vì anh hiểu lầm, đồng ý ly hôn, lạnh nhạt cô mấy tháng, Tô Tuệ Vân, cô với tôi không đội trời chung.

Còn nữa, người đàn ông chết tiết này, thế nhưng thật sự hiểu lầm cô, thật sự phụ sự tín nhiệm của cô, cô càng căm tức thêm, nhưng khổ nỗi cô bị hôn đến choáng váng đầu óc, cho nên đã quên mất, ban đầu là bản thân nào loạn đòi ly hôn.

Một nụ hôn khiến Sở Lăng Xuyên động tình, anh đưa tay vào trong vạt áo cô thăm dò, xoa nắn nơi yêu thích, cơ thể Tô Tổ như có lửa thiêu đốt.

Khi anh dừng tay một chút, rốt cuộc cô cũng lấy lại tỉnh táo, ánh mắt mê ly nhìn anh, hai tay ôm eo anh, không chút lưu tình bẹo thật mạnh.

“Hự!” Sở Lăng Xuyên rít lên, buông lỏng Tô Tổ ra, xoa chỗ bị cô bẹo, giọng nói khàn khàn: “Bảo bối, em nở lòng nào hạ độc thủ với anh?”

Tô Tổ đỏ mặt, thở hổn hển: “Sở Lăng Xuyên, đừng nghĩ sử dụng mỹ nam kế vượt qua kiểm tra, hừ, em rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, anh hãy suy nghĩ cho kĩ đi.”

Cô gào xong, vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại, Sở Lăng Xuyên ở ngoài đập cửa: “Vợ, con dâu ngoan, mở cửa cho anh đi, anh vào trong nhất định suy nghĩ thật tốt.”

Cửa mở ra, Tô Tổ nhét gối vào trong tay anh, “Sở Lăng Xuyên, anh đang hoảng tiếp nhận trừng phạt cho em, tối hôm nay anh ngủ trên sofa, hoặc là tìm một gian phòng khác mà ngủ! Bà đây thấy anh lại tức giận.”

“Bảo bối, đừng, trừng phạt này quá tàn khốc, đổi lại được không?” Sở Lăng Xuyên trực tiếp chơi gian, muốn xông vào, Tô Tổ ngăn trước cửa, găm nhẹ: “Sở Lăng Xuyên, anh mà vào, lời xin lỗi cũng như nhận sai của anh đều là giả, đều là gạt người.”

Sở Lăng Xuyên cọ sát vào thân thể Tô Tổ, “Bảo bối, là Xuyên lớn chọc giận em, nhưng Xuyên nhỏ không có lỗi nha, đừng trừng phạt Xuyên nhỏ, có phải không công bằng hay không?”

Mặt Tô Tổ đỏ bừng: “Anh...anh... tên lưu manh này, lời như thế anh cũng nói ra được, anh... tội của anh thêm một bậc, suy nghĩ cho tốt, nếu không, về sau em sẽ không để ý anh nữa!”

“Được, bảo bối, bớt giận, anh nhất định.” Sở Lăng Xuyên lui về phía sau một bước, xoay người sang phòng ngủ sát vách, rồi lại hỏi vọng lại: “Bảo bối, bao giờ cho anh về?”

“Chờ em bớt giận.” Tô Tổ nói xong, bịch một tiếng đóng cửa lại.

Sở Lăng Xuyên biết, mình thảm!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Thể Xác Và Tinh Thần Hòa Hợp

Tổ Tổ ở trong phòng đã tắt đèn đi ngủ, mà bên kia, Sở Lăng Xuyên chỉ có thể ảo não ôm gối đầu mà ngủ, trừng phạt này quá không nhân đạo.

Chỉ là, anh là người ngoan ngoãn như vậy sao? Đêm càng lúc càng khuya, trong phòng yên tĩnh có chút tiếng động, một bóng dáng xuất hiện, nhẹ nhàng tiến lại gần phòng ngủ Tổ Tổ.

Anh khom lưng, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, không có, rất tốt, lúc này người bên trong khẳng định ngủ bất tỉnh nhân sự, đây là thời cơ anh ấn núp tốt nhất.

Nhẹ nhàng mở cửa, xông vào, im hơi lặng tiếng nhích tới gần giường, sau đó nằm lên, đang chuẩn bị ôm Tổ Tổ, chỉ nghe, “tách”, cả phòng sáng choang.

Sở Lăng Xuyên mới lên giường đã bị Tổ Tổ phát hiện, giờ phút này anh nằm trên đệm mà như có gai đâm, người vốn phải nằm trên giường lại đứng cách đó không xa, đang cau mày nhìn anh, trong mắt có chút hài lòng nói:

“Sở Lăng Xuyên, muốn ấn núp đúng không? Kế giường không người trông của em thế nào?”

“Em giỏi, em giỏi nhất.” Sở Lăng Xuyên nhảy từ trên giường xuống, giơ ngón cái lên cao, sờ sờ mũi, nha đầu vô lương tâm, cố tình không ngủ, đợi anh sa lưới.

Tổ Tổ hất cằm lên, nhử mày nhìn anh, rất há hê nói: “Không như thế, nửa đêm anh đánh lén thì sao, bà đây vô cùng hiểu rõ rắp tâm của anh, cho nên sớm có phòng bị, bại tướng, còn không mau ra ngoài.”

“Được, anh đi, An Nhục Tổ, em thật độc ác!” Sở Lăng Xuyên nói xong ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, gần đến cửa còn bị Tổ Tổ đập vào đít một cái, tiểu nha đầu, độc ác quá đi, anh ảo não trở về phòng ngủ. truyện được đăng tại [diendanlequydon](#)

Nửa đêm, Tổ Tổ tỉnh lại vì quá mót, cô phát trên ngực mình có một cánh tay hoa lệ vòng qua, ngoài ra, một cái chân cũng gác lên người cô, anh lên vào đây từ lúc nào?

Bây giờ cô không có tâm tư chiến đấu cùng anh, Tổ Tổ cố gắng rút người khỏi người anh, thuận lợi xuống giường, mở đèn ngủ đầu giường, nương theo ánh sáng đi vào phòng vệ sinh.

Rất nhanh cô từ bên trong đi ra, một môi ngáp một cái, cô định tắt đèn, tầm mắt rơi vào người đang ngủ say trên giường, cô áp chế cảm xúc hoảng hốt xuống, cảm giác buồn ngủ biến mất đi rất nhiều.

Cô nhìn anh chuyên chú, cẩn thận, nghiêm túc, dụng tâm. Ngủ quan tâm thúy, đường nét sắc sảo, môi cương nghị mím chặt, mắt phượng khép hờ, không thấy anh mất mề người kia, lại thấy được lông mi rất dài, rất đen của anh.

Chết tiệt, lông mi của anh còn dài hơn so với cô. Tổ Tổ đưa tay sờ nhẹ lông mi anh, không nhìn được mà cảm khái, anh quả là người đàn ông đẹp trai.

Mà người đẹp trai này lại chính là chồng cô, anh yêu cô, cưng chiều cô, có lúc tính khí phát nộ giống sư tử, nhưng có lúc lại dịu khiến người ta không chống đỡ được.

Có lúc bướng bỉnh như trẻ con, nghiêm mặt trầm ổn và cứng rắn giống như biến thành người khác, có lúc bá đạo đáng ghét, nhưng khi cưng chiều tất cả đều biến mất.

Một người đàn ông như vậy, có tầm lòng và khí độ bao dung tất cả cho cô, kể cả khi có đứa bé của người đàn ông khác, dù là cô làm tổn thương anh nhưng anh vẫn yêu thương cô như cũ.

Mặc dù là hiểu lầm, nhưng hiểu lầm này khiến cô nhận ra tình yêu mà anh dành cho mình nhiều đến như thế nào.

Tay cô rời đến đôi môi cương nghị của anh, trong lòng đột nhiên có kích động muốn hôn anh, nghĩ là làm, cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn trên lông mi, lên môi anh, trên cằm anh.

Tổ Tổ thận trọng, cô chỉ sợ mình đánh thức anh, cô giống như đứa bé ăn trộm, vừa tham luyến vừa sợ bị phát hiện, đến khi định rút lui, lại phát hiện người đàn ông trước mặt vừa mở mắt, nhìn chằm chằm cô.

Anh, anh, anh dậy!

Rầm!

Tổ Tổ nổ tung, mắt trừng lớn, mặt nóng ran, hết sức xấu hổ, không biết làm sao, vội vàng ngồi thẳng người, rồi nhìn cửa phòng ngủ, sợ run, cô giống như chú thỏ con, vén chăn trùm kín đầu ngủ, hai mắt nhắm chặt, lừa mình dối người, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sở Lăng Xuyên nhìn bộ dạng này của cô mà phì cười, anh lật người che lấy cô, tay anh kéo chăn xuống, bưng lấy mặt cô, cúi đầu hôn lên ánh mắt cô: “Bảo bối, cái này là xấu hổ sao?”

“Em...em, em mới không có, ngủ đi.” Tổ Tổ quay mặt sang chỗ khác, hai tay đẩy lồng ngực rắn chắc của anh ra, nhưng anh cố ý lại gần đùa cợt cô: “Bảo bối, vừa rồi em hôn trộm anh sao?”

“Không có, không có.....anh ảo giác, ảo giác.” Tổ Tổ nhắm mắt phủ nhận, nhưng cũng không dám mở mắt nhìn anh, không phải cô chưa từng chủ động hôn anh, nhưng không biết vì sao, khi lên hôn anh trong lúc ngủ, bị phát hiện, cảm thấy không được tự nhiên, cảm xúc xa lạ lan tràn trong lòng cô, không rõ là cái gì.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy Tổ Tổ bây giờ rất đáng yêu, anh cố ý đùa: “Bảo bối, anh xác định, em hôn, như thế này, rồi lại thế này.”

Anh nói xong hôn lên mắt, môi, cảm cô, giống hết quá trình của cô.

Tim Tổ Tổ đập loạn, mở mắt, đồ khốn, thì ra anh một mực giả bộ ngủ, biết cô xấu hổ, cô đắp lên vai anh, anh rõ ràng biết tất cả, lại dám cố ý: “Đừng! Hôn, hôn anh. Sở Lăng Xuyên, anh đáng ghét!”

Sở Lăng Xuyên cười lên, nụ cười của anh như ngày đông gặp nắng ấm, có thể hòa tan tất cả, anh hôn lên môi cô, đôi tay dao động trên người cô, lửa nóng mà cuồng thế, cướp đi hô hấp và lý trí của Tổ Tổ, anh trầm thấp nỉ non: “Bảo bối!”

“Hả?” Cô ý loạn tình mê đáp lại, bàn tay nhỏ bé vuốt nhẹ lưng anh, ánh mắt lúng liếng đưa tình, cảm giác cơ thể đang chìm nổi trên mây.

“Thích anh hôn sao?” Sở Lăng Xuyên hôn lên lông mi cô, mũi cô, gương mặt cô, cuối cùng là cánh môi đỏ thắm, giống như rượu lâu năm khiến anh say mê.

Cô không trả lời, anh ngậm đầu lưỡi cô, khẽ mút, rồi lại nhả ra, liếm vành tai tiêu chọc cô, dụ hoặc cô: “Thích không, bảo bối, nói cho anh biết?”

“Thích!” Giọng nói Tổ Tổ có chút ngượng ngùng mê ly, lại khơi dậy ham muốn chinh phục trong anh, anh cởi quần áo của cả hai, hai người quấn lấy, khi anh đoạt lấy cô, dùng giọng thô trầm khề nói bên tai cô: “Bảo bối, bảo bối, có thích anh muốn em như vậy không? Hả?”

Hai tay cô ôm chặt lấy cổ anh, thành thực nói ra cảm thụ của mình, “Thích!”

Sở Lăng Xuyên nhiệt huyết sôi trào, hưng hăng muốn cô, đoạt lấy cô, cuồng dã, nóng bỏng, kịch liệt, dẫn dắt cô theo cảm xúc hoan ái lúc chìm lúc nổi.

“Yêu anh không, bảo bối.” Anh mong mỏi, cẩn thận hôn cô, bên dưới càng chôn sâu và cơ thể cô, Tổ Tổ cố gắng bắt được lý trí của mình, tuy nhiên anh lại rút ra, tiếp tục hỏi: “Yêu anh không? Thích không?”

“Thích!” Một trận cuồng dã tiếp tục, cô có chút không chịu nổi anh kịch liệt như vậy, cô đáp trả anh: “Thích, Sở Lăng Xuyên, em thích anh.”

Câu trả lời của cô khiến anh kích động, đem tất cả nhiệt tình đặt lên người cô, gặm nhẹ bên tai cô: “Bảo bối, anh yêu em.”

Giờ phút này, hai người ôm chặt nhau, trong lòng có nhau, anh biết thích và yêu khác nhau rất nhiều, nhưng không sao, sẽ có lúc anh khiến cô nói ra: “Sở Lăng Xuyên, em yêu anh.”

Mùa đông chưa rời đi, nhưng Sở Lăng Xuyên cảm thấy, mùa xuân đã tới, bảo bối của anh, mang đến cho anh sự sống dồi dào, thích, bảo bối của anh thích anh!

Một đêm này, Sở Lăng Xuyên tinh lực tràn trề, mười phần nhiệt tình, một lần lại một lần ngọt ngào, cho đến khi Tổ Tổ liên tục kháng nghị mới bỏ qua.

Ngày hôm sau, Tổ Tổ ngủ thẳng đến mười giờ sáng mới tỉnh lại, bên cạnh sớm trống không, anh đi âm thầm hay đang ở phòng khách? Tổ Tổ ngồi dậy, không thể không nghĩ đêm qua, mặt cô càng đỏ.

Gần đây số lần cô đỏ mặt càng nhiều, hơn nữa nghĩ đến những lời nói của anh, tim cô không khống chế được loạn nhịp, giống như, đếm qua cô nói thích anh, đúng, thích anh, một người đàn ông như vậy, sao cô có thể không thích.

Nhưng mà, lần đầu tiên nói với anh như vậy, có chút xấu hổ, ặc, còn có chút sợ khi thấy anh, cô rối rắm, mình sao thế này? Cô vò đầu bứt tai.

Cô đang tự mình trình diễn tiết mục ngượng ngùng thì tiếng mở cửa vang lên, cô thất kinh, vội vàng nằm xuống giường, dùng chăn che kín cơ thể, giả bộ ngủ.

Sở Lăng Xuyên tiến vào, vừa lúc thấy động tác kia, không khỏi sùng sốt, anh hiểu một chút, nha đầu này không phải xấu hổ chứ?

Anh lại gần, khom lưng ngồi bên người cô, gọi khẽ: “Đồng chí An Nhược Tổ, ngủ nướng nữa, mặt trời xuống núi rồi, dậy đi, lát nữa anh phải đi.”

Tổ Tổ nằm trong chăn không có động tĩnh, Sở Lăng Xuyên ôm lấy cô, cười rục rờ, “Bảo bối, bảo bối, em thích anh, đừng có lờ anh như vậy, có nghe hay không?”

uhh, xú nam nhân, đặc ý cái gì, dám trêu chọc cô, anh hình như rất vui, Tổ Tổ trong chăn oán thăm, Sở Lăng Xuyên bại hoại, bại hoại.

Sở Lăng Xuyên cũng không trêu cô nữa: “Bảo bối, anh đã hãm com mấy lần, hãm lại nữa chắc không ăn được nữa.”

Tổ Tổ vẫn bất động, giả bộ ngủ, cô định cứ như vậy sao, Sở Lăng Xuyên xoa tay, đưa vào trong chăn, đánh úp vào làn da mịn màng của cô.

“À!” Tổ Tổ bị lạnh hết lên, cuốn chăn nằm sang một bên, giả bộ ngủ nên không có phòng bị, thiếu chút nữa cô đã nhảy dựng lên, “Sở Lăng Xuyên, cái người bại hoại này.” uyenxunlequydonddiendan

Sở Lăng Xuyên cười, ôm cô vào ngực yêu thương một trận mới thả ra. Sáng sớm cũng động lòng người như vậy.

Sở Lăng Xuyên làm chuyện xấu, đồng chí An Nhượng Tổ ngưng ngừng rồi giường, rửa mặt, ăn cơm.

Vào lúc này, cô đã sớm quên, mặc dù cô ngưng ngừng nhưng cũng không quá mức dè dặt, ăn cơm tương đối sớm, xong xuôi mới qua mười một giờ.

Bên ngoài rất lạnh, gió cũng rất lớn, chỉ có hai người đi dạo, Tổ Tổ kiên trì mua thật nhiều thức ăn để Sở Lăng Xuyên mang đi.

Hai người về nhà cùng làm cơm trưa, Sở Lăng Xuyên là người nấu, Tổ Tổ là trợ thủ. Xế chiều hôm nay anh phải quay lại đơn vị, cho nên thời gian hai người chung đụng sẽ kết thúc.

Hai người ăn xong cơm trưa, ngồi trên sofa phòng khách xem ti vi, anh cô, tâm trạng hai người đều không hề đặt vào ti vi, Tổ Tổ hỏi anh: “Lần này anh đi, bao giờ mới trở về?”

Sở Lăng Xuyên suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cuối tháng hai.”

Vậy phải hai tháng mới gặp lại anh, cô cũng không tiện quấy rầy anh, cho dù có đến, anh cũng không có thời gian quan tâm cô, đành ngoan ngoãn ở nhà đợi thôi.

Sở Lăng Xuyên làm lính nhiều năm như vậy, chỉ có tết năm ngoái được ở nhà, năm nay sợ rằng không thể cùng cô đón năm mới rồi, “Bảo bối, tết đến đơn vị với anh, hưởng thụ một chút không khí tết của lính.”

“À?” Tổ Tổ rối rắm, cô rất muốn đón năm mới cùng với anh, nhưng cũng muốn ở cạnh ba mẹ, thật là khó xử, hơn nữa đã rất lâu rồi cô không về nhà bà ngoại, tết này cô còn muốn cùng cả nhà đi về một chuyến.

Thôi, dù sao cô cũng được nghỉ tương đối lâu, tìm một ngày đến thăm ông bà ngoại vậy, nếu như có thể đến đón tết cùng anh, sẽ được gặp anh sớm hơn, không cần chờ đến tận hai tháng nữa, cô cười nói: “Được, chỉ là em sẽ không mang phiền toái đến cho thủ trưởng chứ?”

“Cái đó đúng.không phiền toái chút nào.” Sở Lăng Xuyên khẽ hôn lên môi cô, sau đó bế ngang cô vào phòng ngủ, Tổ Tổ đứng đưa hai chân, “Sở Lăng Xuyên, anh làm gì thế?”

“Giao thuế nông nghiệp!” Tổ Tổ rên lên, không cần a, cứu vớt, cô không muốn chết vì túng dụng quá độ, nhưng mà, cô biết kháng nghị không hiệu quả, Sở Lăng Xuyên mới chính là ông chủ lớn, cô là người bị áp bức, mặc kệ trong lòng cô có vui hay không, hai người vẫn triền miên trên giường.

Kích tình qua đi!

Dù rất lưu luyến, nhưng anh vẫn phải đi, Tổ Tổ giúp Sở Lăng Xuyên dọn đồ, còn dặn dò anh cái này cái kia, mọi thứ đều cố gắng làm chu toàn.

Sở Lăng Xuyên một thân quân trang thẳng tắp, uy vũ anh tuấn, khiến người ta không nhịn được nhìn thêm mấy lần, mặc dù anh bảo Tổ Tổ ở nhà, nhưng cô vẫn kiên trì đưa anh xuống tận bãi đỗ xe.

Trong thang máy, cô nghịch ngợm tháo mũ anh xuống, đội lên đầu mình.

Cô đội mũ này cũng rất khí thế nha, trong thang máy phản chiếu hình ảnh ai người, nhưng cái mũ này quá lớn, che hết cả tầm mắt của cô.

Một đường đến cửa, một trận gió lớn thổi bay chiếc mũ trên đầu Tổ Tổ xuống, cô vội vàng bắt lấy nó, nhưng ai biết, ngọn gió kia giống như chống đối cô, cái mũ quay cuồng, càng bay càng xa.

“A, mũ, Sở Lăng Xuyên, mũ bay rồi!” Tổ Tổ nóng nảy hét lên chạy theo, Sở Lăng Xuyên vốn không muốn đuổi theo, nhưng anh đứng là không thể trông cậy vào Tổ Tổ mang mũ về cho mình.

Đúng là gây chuyện, anh không có hình tượng đuổi theo, một tay vẫn xách đồ, cứ như vậy, trong sân chung cư, một người đàn ông mặc quân trang, một người phụ nữ mặc quần áo thật dày, điên cuồng đuổi theo cái mũ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Thê Xác Và Tinh Thần Hòa Hợp 2

Cũng là Sở Lăng Xuyên có bản lĩnh, chỉ vài bước đã bắt được chiếc mũ, anh nhặt lên, phúi bụi, đội lên đầu.

“Bảo bối, em có thể đăng hoàng một chút được không?” Sở Lăng Xuyên nghiêm túc nói.

Tố Tố nhìn anh buồn bực, người này vừa ra khỏi cửa, mặc quân trang vào là như biến thành người khác.

Sở Lăng Xuyên nói tiếp: “Được rồi, đưa đến đây thôi, bên ngoài lạnh, nhanh về đi.”

Lại đổi ý, Tố Tố có ý không nghe, lôi kéo tay anh, “Em muốn tiễn anh, nếu không không cho anh đi.”

Sở Lăng Xuyên nhìn xung quanh một chút, thỉnh thoảng vẫn có người đi qua, mặt anh tối sầm, khiển trách: “Hồ đồ, nhanh đi về!”

“Hừ, giả vờ đăng hoàng!” Tố Tố nhón chân hôn một thật nhanh lên mặt anh, sau đó hướng anh cười hắc hắc, “Được rồi, đi thôi.”

Sở Lăng Xuyên không còn cách nào, đưa tay xoa tóc cô, “Ngoan ngoãn nào.”

“Rõ, thủ trưởng!”

Sau khi Sở Lăng Xuyên đi, Tố Tố trở về nhà, chui vào trong chăn ấm, người co rúm lại, ngôi nhà không có bóng anh, trở nên lạnh lẽo đi rất nhiều, lần này chia ly, ít nhất phải tết mới gặp lại.

Chuẩn bị đón tết, Tố Tố được nghỉ ba ngày, cô muốn đi thăm anh, nhưng gọi điện thoại biết anh rất bận, cô đến cũng không có cách nào chăm sóc, cho nên bảo cô cố gắng chờ đến tết.

Kì nghỉ này, Tố Tố hẹn Hàm Hàm và Tiểu Nhiên ra ngoài đi ăn, đi shopping, sau đó là làm tóc.

Hàm Hàm và Tiểu Nhiên bắt Tố Tố làm tóc giống hai người, cắt ngắn đến vai, bên dưới uốn lộn to.

Thật ra thì tóc ba người đều dài, chưa ai từng cắt tóc ngắn cả, thấy hai cô bạn thân kiên trì như vậy, Tố Tố quyết tâm thay đổi, mái tóc ngắn này nhìn cô xinh đẹp hơn, cũng có mấy phần đáng yêu.

Ba người làm tóc xong cũng đã trễ, tuy kiểu tóc giống nhau, nhưng mỗi người một vẻ, đi trên đường thu hút không ít ánh nhìn.

Vốn chuẩn bị đi ăn, nhưng chồng Hàm Hàm gọi điện đến nên cô ấy đành bỏ lại chị em, Tố Tố và Tiểu Nhiên quyết định về nhà.

Trên đường về nhà, Tiểu Nhiên còn ghé qua cửa hàng mua sữa bột cho con, sáu giờ cô mới về tới nơi.

Trong lúc cô đang tra chìa khóa vào ổ, một đôi tay to lớn bao phủ lấy tay cô. lquyd.d,en.da.n

Tiểu Nhiên bị dọa cho phát hoảng, quay đầu nhìn lại, kinh hãi, là Thiệu Minh Thành, anh chui từ đâu ra vậy, cô nhìn cửa cầu thang, là ở đó sao?

Cô giật ra, chìa khóa rơi vào lòng bàn tay anh, cô cau mày, không thân thiện hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

Thiệu Minh Thành nhìn gương mặt người phụ nữ làm anh nhớ mãi không quên, khiến anh luôn không yên lòng, cô rốt cuộc muốn tức giận bao lâu, rốt cuộc như thế nào cô mới nguyện ý tin tưởng, anh thật sự hiểu rõ sai lầm rồi, anh thật sự yêu cô.

Tìm anh khế nói, hạ giọng nói: “Anh tới thăm em... và con...”

“Tôi có gì mà thăm, con rất tốt, anh không cần thiết phải thăm, trả lại chìa khóa cho tôi.”

Tiểu Nhiên đến giằng chìa khóa với anh, nhưng bị anh ôm cổ, dùng lực ấn cô lên vách tường, “Chúng ta đừng như vậy, Tiểu Nhiên, chúng ta ở cùng nhau thật tốt, được không?”

“Chúng ta như thế nào?”

Tiểu Nhiên có chút tức giận nhìn anh, “Tôi nghĩ muốn cùng anh sống thật tốt, nhưng anh thì sao, bên này nói yêu tôi, muốn tôi tín nhiệm, bên kia vẫn muốn đánh hôn với người ta.

Người đàn ông như vậy trong mắt tôi, chính là đồ bỏ đi, tôi cho anh biết, tôi sẽ không sống cùng đồ bỏ đi.”

Thiệu Minh Thành có chút nóng nảy, cánh tay siết chặt, cảm xúc có chút kích động, gầm lên: “Tiểu Nhiên, anh đã giải thích rồi, anh nói đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn! Tại sao em không chịu cho anh một cơ hội?”

Tiểu Nhiên cười lạnh, giữa giữa không thoát, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, chuyện ngoài ý muốn như vậy tôi cũng không thể chấp nhận, tôi ngoài ý muốn ngủ cùng người đàn ông khác, anh có thể chấp nhận sao?”

Oh, tôi quên mất, bây giờ chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào, anh ở chung một chỗ với ai, hoặc là tôi cùng với người nào, đều không cần quan tâm, làm phiền anh đừng xuất hiện nữa, trước đây anh đã làm rất tốt, giờ cứ như vậy đi.”

“Chúng ta không có quan hệ sao?” Thiệu Minh Thành đẩy cô ra, lấy chìa khóa mở cửa, Tiểu Nhiên túm anh, đẩy anh, nhưng anh vẫn mở cửa xông vào.

Anh không để ý Tiểu Nhiên, xông vào phòng ngủ của cô, anh đã đến, đương nhiên biết, giờ phút này, ba mẹ Tiểu Nhiên đang giúp đỡ bé thay tã.

Họ thấy Thiệu Minh Thành đều sùng sốt, ba Tiểu Nhiên rất chán ghét anh, sau khi nhìn thấy liền nổi giận: “Anh đến làm gì, ai cho anh vào đây?”

Có lẽ là giọng nói của ba Tiểu Nhiên quá lớn, đứa bé đột nhiên khóc, Tiểu Nhiên không để ý đến anh, vội vàng đến dỗ con, giọng nói dịu dàng, trầm thấp, ôn nhu.

Thiệu Minh Thành đứng kia không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm vào đứa bé, trong lòng mâu thuẫn, ba Tiểu Nhiên muốn đuổi anh đi, nhưng anh ương ngạnh nói: “Cháu....., chỉ muốn thăm đứa bé một chút, sau đó cháu sẽ đi ngay.”

Tiểu Nhiên thấy ba mẹ lo lắng, tức giận, trong lòng có chút khó chịu, không muốn bọn họ va chạm với nhau, bây giờ để Thiệu Minh Thành nhanh chóng rời đi mới tốt, “Ba, mẹ, kệ anh ta đi, hai người đi nghỉ đi, ở đây có con là được rồi.”

Ba mẹ cô do dự một chút, cuối cùng là mẹ cô lôi ba cô ra ngoài, nhất thời, trong phòng chỉ còn lại Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành.

Đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy bảo bối, nhưng mấy ngày không gặp, bé con có chút lớn, nhưng đứa bé của anh, người phụ nữ của anh, bây giờ lại không có bất kỳ quan hệ nào với anh.

Anh nhìn chăm chăm vào con, nhẹ bước đến bên giường, khom lưng, sờ bàn tay nhỏ bé, chợt đứa bé lại khóc lên, Tiểu Nhiên nhìn bình sữa đầu giường, cầm lên thử độ ấm rồi mới cho bé uống, rốt cuộc đứa bé cũng ngừng khóc.

Thiệu Minh Thành sợ con khóc, cho nên không dám đụng lần nữa, chỉ nhìn Tiểu Nhiên và đứa con nhỏ, ánh mắt của cô ôn nhu, chuyên chú, dường như trong mắt cô chỉ có đứa bé.

Đứa bé uống xong sữa liền ngủ thiếp đi, Tiểu Nhiên để bình sữa lên bàn, nhìn về Thiệu Minh Thành, do dự nói: “Thời gian không còn sớm, anh về đi.”

Cô đứng dậy mở cửa phòng ngủ cho anh, anh tiến đến, không có ra ngoài, còn đưa tay đóng cửa lại, kéo cô vào trong ngực, bắt chặt hôn lên môi.

Tiểu Nhiên không có phản kháng, mặc cho anh càn rỡ hôn, chỉ là không một chút đáp lại, cuối cùng, anh nản lòng thoái chí, bộ dạng bị đá kích, buông cô ra.

Cô nhìn anh, anh nhìn cô, cuối cùng, anh mở cửa, bước nhanh rời đi, nét mặt khổ sở, đau đớn, còn Tiểu Nhiên tựa lưng vào tường, lệ rơi đầy mặt.

Cuối cùng, cô hít sâu một hơi, đi vào nhà vệ sinh, hận mình không có tiền đồ, bởi vì anh vẫn khiến lòng cô nhiều loạn.

Tết càng gần, Tổ Tổ cũng được nghỉ đông, cô và em họ cùng nhau đi thăm ông bà ngoại, chơi ở đó hai ngày mới về, sau lại bận rộn mua đồ tết cho ba mẹ, cô cũng sang nhà ba mẹ chồng ở mấy ngày.

Ba mẹ chồng biết cô đến đơn vị anh đón năm mới, cho nên Triệu Đình Phương chuẩn bị rất nhiều đồ tết cho Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ từ biệt ba mẹ chồng, lên chiếc xe nhỏ chở đồ tết đến chỗ Sở Lăng Xuyên, đến công đơn vị, cô đã thấy anh ở sẵn đó, chờ anh ghi danh cho cô, sau đó anh chui vào trong xe, lần này không thấy anh oán trách xe cô quá nhỏ.

Anh ngồi trên xe, mặt tỉnh bơ, hướng dẫn cô lái đến doanh bộ, cô đối với nơi này không thể quen thuộc hơn, nào cần người hướng dẫn.

Xe ngừng lại, Tổ Tổ bảo Sở Lăng Xuyên xách đồ, trông cốp xe sau túi lớn túi nhỏ, có vài chiến sĩ chạy đến nhiệt tình gọi chị dâu, cùng giúp Sở Lăng Xuyên mang đồ lên.

Đúng là không ít đồ, có của Tổ Tổ mua, cũng có của Triệu Đình Phương mua, và cả mẹ cô mua, trừ mang cho anh, cô còn mua cho cả mấy cậu lính trẻ.

Tất cả đồ đạc đều chuyển vào kí túc xá của Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ gọi Tiểu Vương lại, đưa cho cậu ta ít đồ, nói là cho bọn họ.

Mấy chiến sĩ nó cảm ơn rồi xách đồ đi, trong thời gian này, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên vẫn duy trì khoảng cách, mọi người vừa đi, anh liền hiện nguyên hình, một tay ôm Tổ Tổ, đang chuẩn bị hôn cô thì cửa bị đẩy vào.

“Doanh trưởng, doanh trưởng chó gấp gấp.” Mấy cậu lính trẻ nói.

Tổ Tổ xấu hổ không dứt, mặt đỏ bừng, Sở Lăng Xuyên ra cửa ấn từng cái đầu thò ra ngoài rồi đóng sập lại, tiện tay khóa trái.

Nhiều ngày không gặp, dĩ nhiên hai người đều nhớ nhung, Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ lần nữa vào trong ngực, dùng sức như muốn bóp nát cô, Tổ Tổ dù có bị đau thì vẫn hạnh phúc.

Nụ hôn của anh rơi xuống như mưa, nóng bỏng, gấp gáp, kịch liệt, phát tiết tất cả nhớ nhung. Tổ Tổ say mê, điên cuồng hôn đáp trả lại anh.

Hai người quấn quýt hồi lâu anh mới lưu luyến mà buông ra, kéo cô ngồi xuống giường.

Tổ Tổ mặc rất dày, khăn quàng cô, mũ len, áo nhung, vào đến phòng lại thấy nóng.

Sở Lăng Xuyên rất quan tâm cô, giúp cô tháo từng thứ một, mái tóc ngắn bại lộ trước mặt anh, một giây trước còn đang vui mừng, Sở Lăng Xuyên bỗng đổi sắc: “Ai cho em cắt tóc?”

Bị anh gắt như vậy, Tổ Tổ có chút mù mịt, cô vuốt mái tóc ngắn của mình, nghi ngờ hỏi anh: “A, sang năm mới, em... em đổi lại kiểu tóc, anh lớn tiếng với em như vậy làm gì?”

“Thay đổi cái gì, mái tóc đang đẹp tự nhiên biến thành như vậy, có gì đẹp đâu!”

Sở Lăng Xuyên vẫn bức bối ném mũ xuống đất, “Càng ngày càng kì cục.”

Lúc này ngoài cửa có người đến báo cáo, Sở Lăng Xuyên trợn mắt nhìn cô rồi ra ngoài, cô cũng không rõ anh nói gì với người ta, chỉ thấy anh đóng cửa lại rồi đi luôn.

Tổ Tổ lo lắng, sau khi ổn định lại, trong lòng lại thấy uất ức, sắp sang năm mới, cô đi đường xa đến với anh, không ngờ chỉ vì mái tóc mà anh lại lớn tiếng với cô, hung dữ với cô.

Cô nhìn mũ bị anh vứt trên mặt đất, nước mắt lại tuôn ra, một lát sau, khó chịu trong lòng cũng giảm đi, cô lau nước mắt, chờ anh về rồi tính sổ.

Cô đợi rất lâu cũng không thấy anh trở lại, có lẽ bận quá, cô chẳng có việc gì làm lại leo lên giường đơn của anh ngủ một giấc.

Không biết đã qua bao lâu, bên cạnh có thêm một người, cô tỉnh lại, mê mẩn nhìn thấy người đàn ông bên cạnh, không để ý đến anh, trực tiếp lật người, xoay mặt vào tường ngủ tiếp.

Sở Lăng Xuyên nổi giận xong mới nhận ra mình hơi quá rồi, nhìn ánh mắt sưng đỏ của Tổ Tổ, rõ ràng đã khóc, anh càng thêm hối hận.

“Bảo bối.” Anh tóm tay cô, cô lại hát ra, không để ý đến anh, kiểu người gì đây, hung dữ với cô xong giờ lại nghĩ muốn dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ à.

Anh khom người, dính sát vào mặt cô, hôn lên má, “Bảo bối, tức giận sao?”

Tổ Tổ càng co người lại, không để cho anh hôn, còn đạp thêm một, ý bảo anh mau tránh ra, chớ phiền cô.

Sở Lăng Xuyên ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “An Nhượng Tổ, em còn không biết lỗi sao? Chưa thông qua lãnh đạo đã tự ý cắt tóc, em còn gì để nói?”

Tổ Tổ cảm thấy anh cố tình gây sự, không giải thích được, cũng quá bá đạo, cô rút cuộc cũng nói chuyện: “Tóc là của em, em muốn làm kiểu gì chả được, nói như vậy, mỗi lần đi cắt tóc đều phải báo cáo anh sao?”

Sở Lăng Xuyên vỗ lên mông cô, đôi tay ôm chặt lấy cô, đôi môi hôn loạn lên mặt cô: “Cả người em đều là của ông đây chứ nói gì là tóc, ông đây thích em, cũng thích tóc em, dĩ nhiên làm như vậy chính là vứt thứ ông đây yêu thích rồi.”

Coi như Tổ Tổ cũng biết vì sao anh tức giận, thì ra là người đàn ông này thích tóc dài, đây không phải là háo sắc sao? Trong lòng còn uất ức nhưng coi như anh không thích, cũng không thể hung dữ với cô như vậy chứ?

“Của em chính là của em, không phải của anh.”

Cô cố ý hít mũi một, bộ dáng muốn khóc, Sở Lăng Xuyên vội nói: “Được rồi, anh xin lỗi, là anh sai, coi như thích đi nữa cũng không thể hung dữ với bảo bối đúng không?”

Rút cuộc Tổ Tổ cũng quay sang nhìn anh, mặc dù giận anh, nhưng gần sang năm mới, lại đang trong quân doanh, hơn nữa khó khăn lắm mới gặp nhau, cô cũng không muốn hai người trở nên không vui, huống chi, cái lý do tức giận này, thật cảm thấy quá buồn cười.

Đúng là độ lượng thì có giới hạn, hẹp hòi lại không thấy đấy, cô lườm anh, hừ lạnh: “Không ngờ anh còn có sở thích này, nhưng mà, tóc cắt thì cũng cắt rồi, làm thế nào?”

“Đành thôi, dù sao lòng anh cũng tan nát rồi, chỉ là, nhìn như vậy cũng rất đẹp.”

Sở Lăng Xuyên hôn lên môi cô, “Bảo bối, anh muốn nói chuyện này với em.”

Tổ Tổ tức giận: “Chuyện gì nói đi.”

“Em xem, năm mới này, rất nhiều người trong đơn vị mới được gặp lại vợ con, cho nên phòng ở cũng sắp xếp kín rồi, lần này em đến anh không sắp chỗ

cho em, bảo bối, những ngày này, em chịu khó ở kí túc xá với anh có được không?”

Tổ Tổ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Cái này thì có gì đâu, ở đây cũng rất tốt, chỉ cần có anh ở đây, ở đâu cũng như nhau.” Nhưng đi nhà vệ sinh là cả vấn đề.

“Bảo bối thật hiểu chuyện, anh thưởng một.” Sở Lăng Xuyên hôn lên mặt cô cái nữa, Tổ Tổ lườm anh, đây rõ ràng là thừa cơ chiếm tiện nghi.

Một chút không vui biến mất, hai người lại ngọt ngào như cũ, Tổ Tổ ở lại kí túc xá của anh, đến khi cô muốn đi vệ sinh, Sở Lăng Xuyên luôn ở ngoài canh gác.

Tối ngủ, hai người chen chúc trên một chiếc giường đơn, cô ngủ bên trong, anh ngủ bên ngoài, anh muốn cô, nhưng cô không chịu, cảm giác rất kì cục, giường thì bé tí, cựa một cũng kêu kêu kệt, cô sợ thu hút sự chú ý.

Cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng thỏa hiệp, chỉ là ngày mai anh cũng không dễ nói chuyện như vậy, trước hết cứ để cô thích ứng một đêm.

Hai người chen trên một chiếc giường, đêm anh rơi xuống giường mất mấy lần, vừa đáng thương, vừa buồn cười, cũng là một kinh nghiệm khó quên.

Tổ Tổ tỉnh lại đã là sáng hôm sau, Sở Lăng Xuyên không có ở đây, cô nhìn qua rèm cửa sổ, cảm thấy thời tiết hôm nay rét hơn bình thường, mặc quần áo đầy đủ, cô chạy đến cửa sổ kéo rèm ra, oa, tuyết rơi, một mảnh trắng xóa, bông tuyết đang bay đầy trời.

Cô hít sâu một hơi, không khí lạnh giúp cô tỉnh táo thêm vài phần, bỗng một bàn tay kéo cô lại, đóng cửa sổ, là Sở Lăng Xuyên, “Anh về rồi!”

“Trời lạnh cảm thì sao?” Anh đưa tay vuốt mũi cô, “Rửa mặt đi còn ăn cơm.”

“À...”

Hai người ăn cơm xong, Sở Lăng Xuyên lại bận rộn, trước khi đi còn dặn dò cô không được đi lung tung, không được nghịch tuyết, sợ cô ốm, nhưng cô là người nghe lời vậy sao?

Anh đi ra ngoài không lâu, cô chạy ra ngoài chơi một mình với tuyết, sau đó tìm người nói chuyện, trưa anh cũng không về, cô ăn cơm chức nhà chính trị viên luôn.

Ở đây nhiều người nhà, không khí hết sức náo nhiệt, còn có nhiều đứa bé đi bộ trên hành lang, mọi người đến từ tất cả các nơi trên đất nước, cho nên thức ăn rất phong phú, nhà này nếm thử nhà kia một chút, nhà kia lại nếm thử nhà này một chút, tất cả tự nhiên giống như trong một gia đình vậy.

Cả một buổi chiều Tổ Tổ đều chơi mệt chực giết thời gian, cơm tối ăn lẩu ở nhà chính trị viên cùng Sở Lăng Xuyên.

Cơm nước xong xuôi, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cùng nhau trở lại kí túc xá, lúc đầu anh còn nắm tay cô, đi được một đoạn chủ yếu là cô đi đằng sau.

Anh bước thật nhanh, bởi vì đường có tuyết, còn có đèn đường, cho nên Tổ Tổ lại bắt đầu nghịch ngợm, cô nắm một vốc tuyết trong tay thành quả cầu, ném vào lưng anh.

“Bộp” trúng phóc, Tổ Tổ cười ngất ngưởng.

Sở Lăng Xuyên căm tức nhìn cô, “An Nhược Tổ, em thành thật một chút cho anh, nơi này là đơn vị, đừng ngang bướng.”

Tổ Tổ còn lâu mới sợ, tiếp tục làm một quả cầu nữa ném đến, trước kia cô cũng chơi trò này với bạn, cảm giác kia thật vui vẻ.

Cô lại ném quả nữa, Sở Lăng Xuyên bắt đầu tránh né, đi đến chỗ không người, Sở Lăng Xuyên nhìn bốn phía, anh khom người vốc tuyết, bắt đầu ném.

Tổ Tổ cũng biết là không ổn, vội vàng bỏ chạy lấy người, không đợi cô chạy, một quả cầu tuyết đập ngay vào mặt.

Sở Lăng Xuyên quên mất, nghĩ mình đang quăng lựu đạn, cho nên lực không hề nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ bị tuyết che hết, vừa lạnh vừa đau, cô phui hết tuyết trên mặt, nước nở hét lên: “Sở Lăng Xuyên, em... em hận anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Mẹ Nó, Dám Hôn Bà Xã Của Anh!

Tổ Tổ thờ hồn hên bỏ chạy về kí túc xá, trong lòng cô vô số oán niệm, không thể cô được như ý một lần, chiếm tiện nghi một lần được sao, anh thế nhưng dùng sức ném thẳng vào mặt cô.

Sở Lăng Xuyên chột dạ đi phía sau cô, anh nghĩ muốn gọi cô lại, nhưng trong đơn vị nên vẫn phải duy trì khoảng cách, hối hận vừa rồi tại sao không biết nhẹ tay một chút, đây là vợ anh, không phải mục tiêu, không phải kẻ địch.

Một trước một sau, rốt cuộc cũng trở lại kì tích xưa, Tổ Tổ lấy khăn lông lau mặt, oán thăm Sở Lăng Xuyên không biết thương hoa tiếc ngọc, cô bị anh chinh không biết bao nhiêu lần rồi.

Sở Lăng Xuyên lấy một chậu nước nóng lại, lấy khăn lông trong tay cô nhúng qua nước nóng, vắt khô, rồi mới giúp cô lau mặt.

Tổ Tổ tức giận, mắt mờ trừng trừng nhìn vào khoảng không, không để ý đến anh, nét mặt kia có chút tức cười.

Chỉ là nếu hiện tại Sở Lăng Xuyên mà cười, khẳng định là đổ thêm dầu vào lửa, tự đưa mình lên chảo, cho nên, anh cố nhịn.

Tổ Tổ dĩ nhiên nhận ra, trên mặt không biểu hiện, nhưng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, anh đang cười trên sự xấu hổ của cô, cô còn lâu mới nhận sự tốt bụng của anh, tự đoạt lấy khăn bông, tự mình lau mặt.

Lau xong cô ném khăn lông xuống mép giường lại phát hiện giường đơn, buổi tối hai người ngủ cùng nhau cũng không lo Sở Lăng Xuyên bị rơi xuống đất nữa.

Mặc kệ giường đi, dù sao cô vẫn còn rất tức giận, ngồi trên giường không để ý đến anh.

Rõ ràng anh biết cô tức giận, vậy mà còn cười được, không đỡ cô thì thôi đi, ngược lại còn nói: “Đồng chí này kì cục, tự mình ném mìn thất bại lại bày sắc mặt này là sao?”

Tổ Tổ lườm anh, anh còn nói được như thế nữa sao, tức chết cô mất!

Ôi, tức chết đi! Tổ Tổ nằm lì trên giường, mặt vùi vào gối, gào khan: “Ô, ô...Sở Lăng Xuyên, anh khi dễ em, em muốn về nhà...Không ở chung với người đáng ghét như anh nữa.”

Đây không phải khóc, là làm nũng, Sở Lăng Xuyên lại gần kéo cô dậy, nhìn bộ dạng ủy khuất này của cô mà anh vẫn cười được.

Tổ Tổ đánh đấm loạn xạ lên ngực anh, “Anh còn cười được, còn cười được, anh thật quá đáng.” leqdonuy><

“Được được, anh không cười. Anh đây không phải là đùa với em sao, lúc đó anh nhất thời quên mất, làm động tác theo thói quen, vợ đại nhân đại lượng không chấp lỗi tiểu nhân như anh, nha...”

Thật ra thì Tổ Tổ không phải thực sự tức giận, chỉ cảm thấy kinh ngạc, trong lòng không thoải mái, cuối cùng làm nũng anh, hít mũi, giả bộ đáng thương nói:

“Anh cũng biết là em đang đùa mà, thế mà còn ném hắt vào mặt em, thật không biết thương hoa tiếc ngọc, tội của anh cao thêm một bậc, mới vừa kết hôn thì đánh em, giờ lại.....”

Tổ Tổ bắt đầu lời chuyện cũ ra nói, đem sự tích anh hùng của anh kể hết một lượt, Sở Lăng Xuyên vội nói: “Thương, sao lại không thương, anh chỉ tiếc mỗi khối ngọc này thôi, anh xem một chút, có đau không?”

Sở Lăng Xuyên xem xét tỉ mỉ khuôn mặt của cô, ân cần hỏi: “Đau ở đâu?”

“Nơi này, nơi này..... chỗ nào cũng đau cả.” Tổ Tổ chỉ hai mắt, mũi, mặt, tố cáo anh. Cả khuôn mặt đều bị ném tuyết, thử hỏi không đau được sao?

Sở Lăng Xuyên không đợi Tổ Tổ nói xong, anh cúi đầu hôn lên từng chỗ một, sau đó trầm thấp hỏi: “Bảo bối, như thế còn đau không? Anh giúp em chữa thương.”

Tổ Tổ nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, rồi đưa tay chỉ miệng mình, giọng nói mang theo mấy phần ngượng ngùng và nghịch ngợm: “Còn có miệng cũng đau.”

Sở Lăng Xuyên không nói hai lời, hôn lên môi cô, nhưng Tổ Tổ lại làm chuyện xấu, cắn lên môi anh, anh bị đau buốt cô ra, còn cô lại cười hi hi, hà hề nói: “Hừ, Sở Lăng Xuyên, cái này gọi là đánh úp.”

“Tiểu nha đầu, phản rồi!”

Sở Lăng Xuyên ấn ngã Tổ Tổ lên giường, cả người to lớn cũng đè lên cô, nụ hôn rơi xuống như mưa.

Hai người ằm ỉ một lúc lâu, Sở Lăng Xuyên lại phải đi ra ngoài, Tổ Tổ nhàm chán lấy laptop ra xem phim, khoảng chín giờ anh mới trở về, cả người đều là hơi lạnh.

Lúc này Tổ Tổ đã chui vào trong chăn rồi, cô sợ lạnh, trước khi tới con mang theo thảm điện, trong chăn rất ấm, không cần người nào đó làm lò sưởi.

Sở Lăng Xuyên vệ sinh sạch sẽ rồi mới trở về, anh tiện tay khóa trái cửa, cởi quần áo, chui vào trong chăn, ôm Tổ Tổ vào trong ngực.

Lồng ngực rắn chắc của anh dán vào lưng cô, một tay mò xuống phía dưới cổ cô, tay khác sờ loạn eo cô, môi khẽ roi trên gáy cô, anh cất giọng trầm thấp: “Bảo bối.”

Tổ Tổ xoay người lại, vùi trong lồng ngực anh, đối với ráp tâm của anh vô cùng rõ ràng, nhất định là, “Em đây buồn ngủ, xin không quấy rầy.”

“Một lát nữa ngủ tiếp.” Sở Lăng Xuyên muốn lột quần áo ngủ của cô ra, Tổ Tổ không chịu, giường bắt đầu kêu kẽo kẹt.

Tổ Tổ không phối hợp khiến Sở Lăng Xuyên buồn bực, chẳng lẽ cô không muốn? Anh đè lên người cô, bi thương hỏi: “Vợ, em không muốn anh chút nào sao? Há?”

Mặt Tổ Tổ khẽ nóng lên, cô giải thích: “Sở Lăng Xuyên, cái gì đó.... không phải, chỉ là nơi này có chút không quen, hơn nữa cách âm không tốt, giường lại kêu to như vậy....uhm....không cự được chứ sao?”

Thì ra là lo lắng cái này, nhưng cũng không thể vì thế mà tước đoạt phúc lợi của anh chứ. Sở Lăng Xuyên khẽ nói bên tai cô, “Bảo bối, anh sẽ dịu dàng.”

Thật là, lúc khác dịu dàng cô có thể tin, chứ chuyện này tuyệt đối không thể, cô không chừa cho anh mặt mũi: “Em mới không tin đâu....”

“Anh có cách.” Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ đứng dậy, cuốn theo cả người cả chăn, Tổ Tổ hoảng hốt: “A, anh làm gì vậy?”

Sở Lăng Xuyên, để Tổ Tổ lên bàn, quần chăn quanh người cô, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ anh muốn làm gì, a, cái tên sắc lang này, không đạt được mục đích thì không bỏ qua mà.

Tổ Tổ nhảy xuống, lại bị anh ôm trở lại, một tay kéo chăn, bọc luôn cả anh vào, sau đó hôn lên môi cô, tay tách chân cô sang hai bên. Người đàn ông này thật biết cách khiến người ta im lặng. Dưới sự nỗ lực của anh, Tổ Tổ cuối cùng vẫn trầm luân theo, quên mất nơi này không thích hợp, quên mất có thể người khác nghe được.

Tổ Tổ quá hiểu anh, anh quả thật không có cách nào dịu dàng, mặc dù kịch liệt nhưng không làm đau cô, cứ như vậy, chờ cô động tình rồi vội vã đoạt lấy.

Cô đè nén, anh ần ần, cả hai khác chế chính mình không phát ra âm thanh, anh phát ra luồng hơi thở gấp gáp, mãnh liệt hôn cô.

Không biết chán đã rút từ lúc nào, hai người cũng quên mất rét lạnh, cô túm lấy bả vai anh, nhưng anh lại đẩy cô nằm xuống bàn.

Tổ Tổ mắc cỡ muốn chết, trong bóng tối lại đụng phải thứ gì, chỉ nghe “bằng” “keng” liên tiếp trong bóng tối, âm thanh vô cùng vang dội.

Thân thể Tổ Tổ cứng đờ, tim đập thình thịch, Sở Lăng Xuyên cũng dừng động tác, chờ mọi thứ yên tĩnh, Tổ Tổ mới ý thức được mình đụng phải cái ly, cô đứng dậy, bọc chăn bên người, cuống cuống nói: “Sở Lăng Xuyên, chúng ta....chúng ta ngủ đi, có được không?”

“Không được.” Sở Lăng Xuyên dứt khoát, tiếp tục chuyện đang dang dở, Tổ Tổ là dê, còn anh là sói, dê chỉ có thể bị ăn, phản kháng cũng là một loại hấp dẫn, để anh có hứng thú săn đuổi, ăn hết vào bụng.

Ngày hôm sau, Tổ Tổ trừ đi vệ sinh, ngoài ra không dám ra ngoài, đêm qua động tình quá lớn, khẳng định có người nghe được, cho nên cô tình nguyện làm con rùa rút đầu trong phòng.

Sở Lăng Xuyên rất bận, cho nên cô tự giết thời gian một mình, buổi tối vẫn không thoát khỏi ma chướng của anh, hình như anh rất thích yêu cô như vậy, da mặt cô cũng dày, cứ như vậy mà thích ứng.

Sở Lăng Xuyên nhìn bộ dạng mê hoặc của Tổ Tổ, anh hôn lên môi cô một, tâm tình rất tốt nói: “Bảo bối, năm mới vui vẻ!”

Tổ Tổ lười biếng cười, giọng nói có chút mệt mỏi: “Năm mới vui vẻ!”

Sở Lăng Xuyên móc từ túi tiền ra một bao lì xì nhét vào tay cô, “Lì xì cho em!”

“Oa, em còn có thể nhận lì xì sao?” Tổ Tổ thật lâu không còn được ai lì xì, tự nhiên cảm giác như mình đang còn như hồi nhỏ, trong lòng sung sướng vô cùng.

Anh nhìn nụ cười trẻ con của cô, khỏe môi bắt giác nâng lên, anh luôn hưởng niềm vui lây của cô, giờ tay nhéo khuôn mặt mềm nhũn của cô: “Dậy nào!”

Dưới mệnh lệnh của Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ cũng không dám ngủ nướng nữa, ở đây không thể so với ở nhà, ngộ nhỡ có người đến thì không hay.

Sau khi vệ sinh sạch sẽ, cô và Sở Lăng Xuyên cùng gọi điện về nhà chúc tết.

Hôm nay ở đây có hoạt động rất phong phú, sáng khai tiệc trà, xem các chiến sĩ tranh tài, chiều cùng nhau ăn sủi cào.

Tổ Tổ nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, cũng gọi rất nhiều cuộc chúc tết.

Tối đến, bên lãnh đạo sư đoàn cùng các chiến sĩ đón năm mới, Sở Lăng Xuyên đến ăn cơm tết với lãnh đạo, đồng thời chúc mừng năm mới, xong xuôi mới quay trở lại kí túc xá cùng với mọi người.

Sùi cảo không còn mấy, nhưng mọi người ăn rất ngon, không khí vô cùng nào nhiệt, Tổ Tổ cảm thấy cái tết năm nay khác với tất cả những cái tết trước kia của cô.

Cô cảm thấy họ rất vĩ đại, bỏ gia đình nhỏ vì nhân dân, nhiều người trong số họ không thể về đoàn viên cùng gia đình, nhưng đổi lại, ở đây có hàng ngàn gia đình đoàn viên.

Sau cơm tất niên, Sở Lăng Xuyên lại bận rộn, Tổ Tổ quay lại kí túc xá nghỉ ngơi, bên ngoài đơn vị, người dân bắn pháo hoa không rất, nghe sao mà rộn rã.

Tổ Tổ chân chính cảm nhận được, quân nhân không dễ, chồng của cô cũng vậy, trong khi hàng vạn gia đình đang quây quần bên nhau thì họ vẫn phải ở đây, giữ vững vị trí, bảo vệ bình yên cho đất nước.

Đêm càng lúc càng khuya, Tổ Tổ quần chăn trên giường, chờ Sở Lăng Xuyên trở lại, nhưng cô mơ màng ngủ thiếp đi, đến lúc cô giật mình tỉnh lại vẫn chưa thấy anh đâu, cô vốn định gọi điện hỏi một chút, nhưng nghĩ rằng anh có chuyện, nên lại tiếp tục chờ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đã hơn mười một giờ, Tổ Tổ định không đợi nữa thì ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, cô tỉnh táo lại, tiếp theo là tiếng mở cửa.

Sở Lăng Xuyên bước vào, anh mặc áo khoác bông bên ngoài, nhìn to lớn y như con gấu, anh bỏ mũ xuống nhìn chằm chằm cô: “Bảo bối, sao còn chưa ngủ?”

“Chờ anh nha.” Tổ Tổ vội vàng xuống giường, ân cần cởi áo khoác cho anh, giúp anh lấy nước rửa mặt, đánh răng, còn vô cùng quan tâm hỏi:

“Mệt không? Rét quá, anh mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi.”

Sở Lăng Xuyên bị hành động của Tổ Tổ làm cho choáng váng, “Vợ, em nói, có phải làm gì sai rồi không? Không có chuyện gì mà ân cần như thế?”

“Đi chết đi!” Tổ Tổ đánh vào người anh.

“Em đây không phải thấy đồng chí bộ đội khổ cực, cho nên bày tỏ quan tâm một chút, sao, không thích à?”

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ, hôn lên mặt cô một, sau đó hết sức nghiêm túc nói: “Bảo bối yên tâm, tối hôm nay anh nhất định yêu thương em thật tốt, hự....”

Lỗi tai của Sở Lăng Xuyên bị cô xoắn lại, cái này....đúng là tiểu quỷ không đứng đắn.

Tất niên cứ như vậy qua đi trong không khí vui vẻ, mặc dù là năm mới, nhưng Sở Lăng Xuyên không hề rảnh rỗi, hầu như đều không có thời gian theo cô, đến mừng ba, cô thương lượng với anh, quyết định về nhà.

Lần này Sở Lăng Xuyên ngồi trên xe, ra đến cổng đơn vị mà còn không có ý định xuống, lại nói với cô, “Đi thêm đoạn nữa rồi anh xuống.”

“A, vậy anh về kiểu gì?” Tổ Tổ biết anh lưu luyến cô, cô cũng vậy, nhưng mà anh bận rộn như thế, cô trở về tốt hơn.

Sở Lăng Xuyên không quan tâm mà nói: “Yên tâm, anh chạy còn nhanh hơn xe, lái đi.”

“Khoác lác.” Tổ Tổ nhìn anh, tiếp tục lái, cô biết anh là trinh sát quân, chạy 5km chỉ trong mười mấy phút, cho nên thuận theo anh.

Đi được một đoạn, cô cuối cùng dừng lại, quay người nhìn anh, “Lăng Xuyên, đưa đến đây thôi, em ở nhà chờ anh hết bận rồi trở về, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Mẹ Nó, Dám Hôn Bà Xã Của Anh! 2

Cô nói xong, Sở Lăng Xuyên đưa hai tay bưng lấy mặt cô, đôi mắt thâm tình nhìn chằm chằm cô: “Bảo bối, cảm ơn em đã hiểu và ủng hộ công việc của anh.”

Tổ Tổ cảm tay anh, cười cười, “Giữa chúng ta cần thiết nói những lời dư thừa này sao? Anh làm tốt công việc của mình đi, đừng lo lắng cho em.”

Bởi vì đang trong kì nghỉ tết, cho nên đường rất vắng vẻ, Sở Lăng Xuyên nhìn xung quanh một chút, sau đó hôn nhẹ lên trán cô, “Bảo bối, trên đường đi chậm một chút, về đến nhà thì gọi điện cho anh.”

“Biết, em sẽ cẩn thận, anh mau trở về đi, khi nào đến nhà em gọi anh.”

“Thay anh hỏi thăm ba mẹ, còn có, giúp anh mua quà cho họ.” Sở Lăng Xuyên nói ra những lời này, trong mắt đều là áy náy, anh thân là chồng, chưa đủ tư cách, thân là con, cũng chưa đủ đạo hiếu.

Tổ Tổ nhìn anh, “Yên tâm, những chuyện này cứ để em, bọn họ đều hiểu anh, ủng hộ anh, cho nên, anh đừng nghĩ nhiều.”

“Được rồi, đi đi!” Sở Lăng Xuyên dứt khoát mở cửa xuống xe, vẫy tay chào cô, cô đáp lại anh bằng một hôn gió, sau đó khởi động xe chạy đi.

Sở Lăng Xuyên đứng đó cho đến khi xe cô khuất hẳn tầm mắt anh rồi mới trở lại đơn vị.

Khi Tổ Tổ về đến thành phố đã là buổi trưa, hôm nay là mừng ba, ba mẹ cô còn chưa trở về, họ đang ở nhà ngoại, cho nên cô trở về nhà mình.

Trước tiên Tổ Tổ gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, hai người trò chuyện vài câu rồi cúp máy.

Mùng bốn Tổ Tổ mua quà mang đến ba mẹ Sở, ở đến tận mùng sáu mới về nhà ba mẹ cô, dĩ nhiên cô cũng thay mặt Sở Lăng Xuyên hỏi thăm hai ông bà già.

Vào những ngày này, theo đạo lý, Sở Lăng Xuyên phải cùng cô đi chúc tết trưởng bối trong nhà, nhưng mà công việc của anh không cho phép, cho nên chỉ có mình cô đi.

Bất tri bất giác đã đến Valentine, cô và anh đã nhiều ngày không gặp rồi, chỉ có thi thoảng gọi điện cho nhau, nói vài câu rồi lại phải cúp máy.

Cô không nhịn được mà nghĩ, anh vội gì chứ, không biết có chăm sóc mình thật tốt hay không, có nhớ cô không, bởi vì cô rất nhớ anh, nhớ khi hai người ở chung, nhớ sự quyến luyến, ngọt ngào, thậm chí cả những lần hai người gây gổ.[dd,l.donquy.uyenxun](#)

Cuộc sống không có anh, tất cả đều yên tĩnh như mất đi sức sống. Trong lúc vô tình, anh đã chiếm vị trí không hề nhỏ trong lòng cô, khiến cô mỗi giây mỗi phút đều nhớ đến anh.

Thậm chí cô còn thấy vô cùng khó chịu, chỉ muốn cùng anh trò chuyện, muốn ôm anh, hôn anh, muốn gặp anh, nhưng mà, anh không có ở bên cạnh, thậm chí điện thoại cũng rất ít liên lạc.

Nhớ nhưng cũng là một loại ngọt ngào, buồn vì có một người này đang nhớ người kia, có một người đáng giá để nhớ, để chờ, nhưng cũng rất giày vò, khiến cô lo được lo mất, nóng ruột nóng gan.

Mặc dù Valentine có một mình, nhưng Tổ Tổ vẫn muốn ra ngoài, mua một phần quà cho anh, trên đường, cô nhìn thấy những đôi yêu nhau đi dày đặc, cảm thấy có chút cô đơn, nếu như anh ở đây thì thật tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là nếu như.

Cô không biết mua gì cho anh, cuối cùng đến cửa hàng quần dụng, mua cho anh một ví, tiền thẻ bỏ cả hình cô vào.

Tổ Tổ mua đồ xong thì về nhà, bên ngoài thật sự không có gì để chơi, nhất là một mình càng cảm thấy chán, thà về nhà ngủ còn hơn.

Cô ra ngoài quên mang theo chìa khóa, ấn chuông cửa có “Soái ca” ra mở, quả thật là đáng yêu, cô vuốt ve nó vài cái rồi đổi giày, đi vào trong nhà.

Đập vào mắt cô là một bó hoa hồng to đùng đặt trên bàn, hoa hồng kiểu diêm, Tổ Tổ sửng sốt, chẳng lẽ ba mẹ lãng mạn như vậy?

Mẹ An đi từ phòng ngủ ra, nhìn thấy bộ dạng ngu ngơ này của cô thì giải thích: “Lăng Xuyên nó mới đặt ở tiệm hoa đấy.”

Tổ Tổ bật cười, tiếp theo có chút thất vọng, nếu như anh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô thì tốt, chỉ là, anh không quên cô, điều này cũng giúp cô an ủi tinh thần một chút.

Cô ôm hoa vào phòng, gửi tin nhắn cho anh: nhận được hoa rồi, rất đẹp, em rất vui.

Rất lâu sau anh mới trả lời tin nhắn: Bảo bối, ngoan ngoãn chờ anh về.

Cô nhất định!

Sau Valentine không bao lâu là Tết nguyên tiêu, Sở Lăng Xuyên vẫn chưa thể trở về, cô vẫn ở nhà ba mẹ mình, hai người chỉ nói chuyện qua điện thoại với nhau.

Sau Nguyên tiêu, Tổ Tổ bắt đầu đi làm, ngày qua ngày, cô và Sở Lăng Xuyên đã không gặp nhau nửa tháng, có lẽ mấy ngày nữa anh có thể trở về.

Thứ ba, Tổ Tổ gọi cho Tiểu Nhiên, hỏi cô ấy có thể ra ngoài hay không, Tiểu Nhiên sáng khoái đồng ý, mấy ngày tết tuy được nghỉ nhưng cũng rất bận.

Hệ xong Tiểu Nhiên, Tổ Tổ lại hỏi Hàm Hàm, nhưng cô ấy do dự, bảo là muốn ở nhà cùng chồng, hôm nay là sinh nhật chồng cô ấy, hai người họ đi ăn ở nhà hàng rồi, đúng là phụ nữ kết hôn có khác.

Tổ Tổ không miễn cưỡng, cuối cùng cô trực tiếp đến nhà Tiểu Nhiên ô bé con đi chơi, con gái Tiểu Nhiên xinh đẹp khỏe mạnh khiến Tổ Tổ ghen chết

người, bao giờ cô mới có bảo bảo đây chứ.

Cô và Tiểu Nhiên chơi đùa cùng đứa bé, lại nói đến Hàm Hàm, chồng của Hàm Hàm tên là Chu Gia Hiền, mặc dù không xuất sắc như La Vi Khôn, nhưng sự nghiệp cũng coi như thành công, anh ta cao 1m75, mặc dù không đẹp trai lắm, nhưng cũng dễ nhìn.

Hơn nữa tính tình tốt, mặc dù không cung chiều vợ khoa trương như Sở Lăng Xuyên, nhưng đối với Hàm Hàm cũng được, hai người họ càng chung đụng càng thân mật, Hàm Hàm cảm thấy, cả đời này cứ trôi qua như vậy cũng được.

Ăn xong cơm tối, Hàm Hàm và Chu Gia Hiền nắm tay nhau ra khỏi nhà hàng, hai người vừa đi vừa trò chuyện, bộ dạng thân mật, trên mặt Hàm Hàm còn mang theo nụ cười.

Hàm Hàm đưa tay vén tóc, ngẩng đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy người đàn ông đối diện, tay dứt túi quần, nhìn thẳng vào cô.

La Vi Khôn!

Hàm Hàm ngăn ra, cô có chút ngoài ý muốn, ánh mắt phức tạp của anh khiến tim cô đập rộn lên, cô đứng sững lại, quên cả đi.

La Vi Khôn giống như người bị niệm chú, gất gao nhìn đáng vẻ Hàm Hàm và người đàn ông kia thân mật, anh có một loại kích động muốn xông lên kéo cô đi.

Chu Gia Hiền nhìn thấu sự không thoải mái của Hàm Hàm, anh ta quay lại hỏi: “Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái?”

Hàm Hàm hoàn hồn, dời tầm mắt khỏi La Vi Khôn, cô lắc đầu, cười với anh ta: “Không có, giày của em có chút không thoải mái, chúng ta đi thôi.”

“Về sau đừng đi cái loại giày cao gót này nữa.” Chu Gia Hiền nhìn chân Hàm Hàm, sau đó ôm hông cô về phía bãi đậu xe, mở cửa xe đưa cô lên rồi mới lên xe sau. trước khi đi, tầm mắt anh ta rơi trên người La Vi Khôn, khẽ dừng một chút rồi mới cho xe chạy đi.

La Vi Khôn thất thần nhìn xe rời đi, anh ta không có cách nào di động thân thể mình, trong đầu đều là đáng vẻ Hàm Hàm và người đàn ông kia ở chung một chỗ.

Hàm Hàm, người phụ nữ của anh, bây giờ đã thuộc về người đàn ông khác, anh chỉ nghĩ nếu cô bị người đàn ông kia đè dưới thân, tự nhiên có một loại kích động muốn nổi điên, đau đến hít thở không thông.

Người nào vì người nào mà chờ đợi? Đúng vậy, người ngạo vì người nào mà chờ đợi?

Hàm Hàm, người phụ nữ mà anh chờ không trở lại, thế nhưng bây giờ anh lại biết mình sai rồi, thật sự sai rồi.

La Vi Khôn uống say mềm, anh gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, cho Thiệu Minh Thành, cũng không rõ là gọi cho ai, và ai không nghe máy, mà anh cũng không có số mới của Hàm Hàm.

Tổ Tổ đang nói chuyện cùng Tiểu Nhiên, cô ấy đang bảo Tổ Tổ ở lại, trời đã khuya rồi thì điện thoại vang lên, cô nghĩ là ba mẹ mình gọi đến, khi lấy ra xem, nhú máy, nhìn về phía Tiểu Nhiên, “La Vi Khôn gọi.”

Tiểu Nhiên nhướn mày, không lên tiếng, Tổ Tổ nghe điện thoại, cô còn chưa kịp nói gì thì giọng La Vi Khôn đã say đến rồi tỉnh rồi mừ: “Chị dâu.Hàm Hàm đâu.để cô ấy nghe điện thoại. ...”

Người này, lại uống rượu, “Vi Khôn, tôi và Hàm Hàm không ở cùng nhau, cậu uống rượu ở bên ngoài à? Mau về nhà đi, đừng uống nữa.” Tổ Tổ khuyên anh ta.

La Vi Khôn hét lên, “Em biết rõ mấy người ở cùng nhau. ... bảo cô ấy đến gặp em, chị dâu.e nhớ cô ấy, chị bảo cô ấy em có chuyện muốn nói, được không.”

“Cậu ở chỗ nào? Một mình sao?” Tổ Tổ hỏi.

Một mình cậu ta mà lái xe thì phiền toái, La Vi Khôn nói tên một quán rượu, còn nói phải gặp Hàm Hàm, nếu không anh ta cũng không về nhà.

Uống rượu vào lại bắt đầu, trước tiên Tổ Tổ đành phải dụ dỗ trước: “Cậu ở đó chờ nha, đừng có chạy lung tung.”

Tổ Tổ cúp máy, nói với Tiểu Nhiên: “La Vi Khôn uống say, một mình ở quán rượu la hét muốn gặp Hàm Hàm.”

Tiểu Nhiên mang bộ dạng không phải chuyện của mình, “Hàm Hàm không rảnh để ý đến anh ta, thích uống thì uống chứ sao.”

“Cậu không biết, lần trước uống say đến nhà tớ khóc không ra người, thật bị anh ta làm cho tức chết, mình không thoải mái, Hàm Hàm cũng vậy.”

Tổ Tổ nghĩ đến Thiệu Minh Thành và Tiểu Nhiên, ngậm miệng: “Cái đó, tớ đi gọi điện thoại.” dd,ldonquy.uyenxun

Tổ Tổ đi vào nhà vệ sinh, nếu như không phải vì mặt mũi của Sở Lăng Xuyên, cô cũng lười phải quan tâm La Vi Khôn, ai bảo anh ta không tốt với Hàm Hàm, nhưng mà lại là bạn tốt của chồng cô, cô cũng không thể bỏ mặc.

Tìm được số điện thoại của Thiệu Minh Thành, gọi sang, rất nhanh có người nghe máy, Tổ Tổ sợ Tiểu Nhiên nghe thấy cô gọi điện cho Thiệu Minh Thành, cố gắng hạ thấp giọng: “Alo? Là Thiệu Minh Thành phải không?”

“Là em, chị dâu. Có chuyện gì vậy?”

Thiệu Minh Thành ngoài ý muốn, Tổ Tổ chưa bao giờ liên lạc với anh, “Có phải Tiểu Nhiên xảy ra chuyện gì không?”

Tổ Tổ vội nói: “Không có, không có, Tiểu Nhiên rất tốt. Là La Vĩ Khôn, cậu ta ở quán rượu uống một mình, say khướt rồi, mới vừa gọi điện thoại cho tôi, cậu có thể tìm cậu ta không?”

“Được!”

Tổ Tổ báo địa chỉ quán, sau đó cúp máy, ra khỏi phòng vệ sinh, cô thấy Tiểu Nhiên đang đặt đĩa bé xuống nôi.

Cô nghĩ đến Hàm Hàm, trong lòng vô cùng khó chịu, họ chính là bạn học, từ 10 tuổi đã chơi với nhau, đã hơn chục năm nay, luôn thân thiết như chị em ruột, bây giờ, cô lại là người tốt nhất.

Tiểu Nhiên làm bộ hạnh phúc, làm bộ kiên cường, Hàm Hàm cũng vậy, mà cô, An Nhục Tố, cũng làm bộ không thấy sự khổ sở của các cô ấy, lừa mình dối người, tự nói với mình, Tiểu Nhiên và Hàm Hàm sẽ hạnh phúc.

Nhưng mà, thật ra thì không phải, dưới vỏ bọc hạnh phúc kia che giấu điều gì, là khổ sở, bi thương, là những tổn thương bị một người đàn ông gây nên, phải bao lâu mới lành lại.

Tại sao, bạn của cô tốt như vậy, ưu tú như vậy, lại không có được hạnh phúc, La Vĩ Khôn, Thiệu Minh Thành đều khôn khéo, dựa vào cái gì mà đối xử với các cô ấy như vậy.

Tổ Tổ nói với Tiểu Nhiên: “Tiểu Nhiên, tớ về đây, hôm khác lại đến thăm cậu và con bé.”

Tiểu Nhiên nhìn thời gian, mở miệng giữ lại: “Thật sự muốn đi, cũng chín giờ rồi, cứ ở lại đi.”

“Thôi, dù sao cũng không xa, lái xe một chút là về rồi.”

Tiểu Nhiên thấy Tổ Tổ kiên trì cũng không ép, khi Tổ Tổ về đến nhà, trong nhà chỉ có mẹ cô, ba còn chưa về, hai mẹ con trò chuyện một lúc rồi Tổ Tổ về phòng.

Cô mới rửa mặt xong thì điện thoại vang lên, là Thiệu Minh Thành, cô nghe máy: “Chị dâu, em tìm thấy người rồi, chị yên tâm đi.”

“Thiệu Minh Thành, cậu và La Vĩ Khôn là những tên khôn khéo nhất trên đời này, nếu các người không yêu, tại sao còn muốn trêu chọc họ, Tiểu Nhiên bây giờ rất khổ, cậu biết không?”

Thiệu Minh Thành không lên tiếng, Tổ Tổ phát hiện tâm tình mình có chút mất khống chế, cô cố gắng bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi!”

“Không sao, chị chửi đúng lắm.”

Không nói gì, cúp máy, Tổ Tổ vì hai bạn của cô mà đau lòng, trong khi đó, Thiệu Minh Thành đỡ La Vĩ Khôn ra khỏi quán rượu, La Vĩ Khôn chỉ muốn gặp Hàm Hàm, nhưng Hàm Hàm đã kết hôn rồi, gặp thì sao chứ?

Nếu có một ngày, Tiểu Nhiên cũng gả cho người khác...không, anh không dám tưởng tượng, Tiểu Nhiên, anh không muốn mất cô.

Thứ sáu, Sở Lăng Xuyên gọi điện về là chiều sẽ trở lại. Nghe tin tức này, Tổ Tổ mới tốt lên một chút, bởi vì Sở Lăng Xuyên chưa từng gặp bao giờ nhà Tiểu Nhiên, cho nên anh nói muốn đi thăm một chút.

Thứ nhất là vì bé là con của bạn tốt vợ anh, thứ hai là đứa bé của bạn anh, hưởng chi, anh vẫn chưa có con gái, thế nào cũng phải đi xem.

Tổ Tổ gọi điện cho Tiểu Nhiên báo cha nuôi sắp đến thăm, dĩ nhiên cô ấy rất vui mừng, mặc dù hận Thiệu Minh Thành và La Vĩ Khôn khôn khéo, nhưng Sở Lăng Xuyên đối xử rất tốt với Tổ Tổ, Tiểu Nhiên cho Tổ Tổ mặt mũi, nếu không cũng giận lây sang cả Sở Lăng Xuyên rồi.

Sau khi tan việc, Tiểu Nhiên về trước, chuẩn bị đón khách, mà Tổ Tổ vừa tan làm, ra đến cổng trường đã thấy Sở Lăng Xuyên đợi cô, cô cười, mở cửa lên xe.

Hôm nay anh không mặc quân trang, cho nên rất không quy củ, vừa lên xe đã hôn cô, đây là trường học đấy, phải chú ý hình tượng.

Lần này đến Tổ Tổ giả bộ, vội vàng đẩy anh ra, học giọng điệu của anh giáo huấn anh: “Sở Lăng Xuyên, anh đang hoang chút cho em, đây là trường học, tôn trọng một chút!”

Nhìn bộ dạng khẩn trương của Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên không nhịn được vò tóc cô, cố làm ra vẻ hung ác: “Em dám dùng giọng điệu này nói chuyện với thủ trưởng sao, để xem về nhà anh thu thập em thế nào!”

“Còn không biết ai thu thập ai, lái xe!” Cô biết Sở Lăng Xuyên đến đón mình, cho nên hôm nay không đi xe, như vậy hai người có thể đi cùng nhau rồi.

Sở Lăng Xuyên lái xe, dưới sự chỉ dẫn của Tổ Tổ, xe nhanh chóng đến dưới nhà Tiểu Nhiên, dọc đường đi, Tổ Tổ thao thao bất tuyệt, nào là bảo bảo đáng yêu như thế nào, xinh đẹp ra làm sao.

Cô có vẻ rất thích đứa bé, Sở Lăng Xuyên biết, cô khát vọng có một đứa bé, anh cũng thế, nhưng mà, chuyện này không gấp được.

Hai người xuống xe, Tổ Tổ đi phía trước, Sở Lăng Xuyên theo sau, đến trước cửa nhà, Tổ Tổ nhấn chuông, người mở cửa là mẹ Tiểu Nhiên, Tổ Tổ chào hỏi, sau đó cùng anh đi vào, cô giới thiệu: “Chú, cô, đây là chồng cháu, Sở Lăng Xuyên.”

Sở Lăng Xuyên lễ phép hỏi ba mẹ Tiểu Nhiên, sau đó họ hỏi thăm một chút về Sở Lăng Xuyên, còn Tổ Tổ chạy vào phòng ngủ của Tiểu Nhiên.

Tổ Tổ đứng trước cửa, còn chưa kịp vào, bên trong lao ra một bóng người, không đợi cô phản ứng, cô rơi vào vòng tay cứng rắn, mặt cũng bị hôn mấy cái.

Tổ Tổ bối rối, ba mẹ Tiểu Nhiên cũng sững sờ.

Nét mặt của Sở Lăng Xuyên càng thêm phong phú, chỉ là đôi mắt trầm xuống, mơ hồ tức giận.

Tình huống thế nào, tại sao lại có một người đàn ông ôm vợ anh, lại còn hôn!

Mẹ nó, người đàn ông này là ai? Dám hôn bà xã của anh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Anh Không Yêu Em

Tổ Tổ mắt thấy sắp bị hôn, cô giơ tay che kín miệng theo bản năng, mà Sở Lăng Xuyên cũng phản ứng mau lẹ, xách người đàn ông kia ra sau bằng một tay, tách hai người ra.

Mặc dù người đàn ông kia cao 1m75, so với bình thường không phải là thấp, nhưng đứng cùng Sở Lăng Xuyên chênh lệch rất xa.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, còn Sở Lăng Xuyên cau mày, hung thần ác sát hỏi: “Tiểu quý! Tên gì?”

Tiểu quý? Anh ta đã 23 tuổi rồi đây, mới không phải tiểu quý, mặc dù bộ dạng Sở Lăng Xuyên rất dọa người, nhưng anh ta vẫn không phục: “Không thể trả lời!”

Sở Lăng Xuyên tiếp tục đen mặt: “Đơn vị nào? Bao tuổi?”

Mạc Bản vênh mặt, không thèm để ý đến Sở Lăng Xuyên, anh cau mày, túm chân cậu ta lộn ngược người lại, đầu Mạc Bản gần như sắp chạm đất rồi, vội vàng nói: “Mạc Bản, 23 tuổi, chưa có nghề nghiệp, như thế nào? Anh là cảnh sát à, tra hậu khẩu sao?”

Tiểu Nhiên ôm đứa bé tới, cô không những không bênh vực cho cậu ta, ngược lại còn hả hê: “Người này là chồng Tổ Tổ, đâu phải cảnh sát, chỉ là quân nhân thôi, dám vô lễ với vợ của cậu ta, muốn chết hả?”

Tiểu Nhiên bỏ đá xuống giếng, đá thêm một cái vào móng.

Tổ Tổ bị Mạc Bản đột nhiên tập kích nên cảm thấy bối rối, hành động của Sở Lăng Xuyên cũng khiến cô hồ đồ rồi, rốt cuộc cũng phản ứng kịp, vội vàng kéo anh: “Mau thả cậu ta xuống đi anh.”

Sở Lăng Xuyên túm một bên hông cậu ta, vững vàng đặt xuống đất, cánh tay còn lại vội vàng ôm lấy eo Tổ Tổ, anh cũng chưa buông cậu ta ra, nâng lên đỉnh đầu xoay tròn hai cái rồi mới cười như không cảnh cáo: “Tiểu tử, nhớ! Vợ của người khác không thể tùy tiện hôn loạn.”

Mọi người được một trận cười, mà Tổ Tổ vừa buồn cười vừa thấy lúng túng, ngay trước mặt chồng mình bị một người đàn ông khác hôn đã có vấn đề rồi, huống chi, ở đây còn có trường bối, thật sự khiến cô quẫn bách.

Mẹ Tiểu Nhiên tiến lên, vỗ lên lưng Mạc Bản một cái: “Đứa nhỏ này, không có quy củ.”

Mạc Bản hết nhìn Sở Lăng Xuyên rồi lại nhìn Tổ Tổ: “Tổ Tổ, mấy năm không gặp chị không quên em chứ? Còn em nhớ mãi không quên chị và chị Hàm Hàm.”

“Mấy năm không gặp, thành người lớn rồi, chỉ là người này, tính tình lúc nào thì sửa đổi được hả, vẫn không yên phận như thế.”

Tổ Tổ cười, cô cũng giật mình, Mạc Bân, em họ của Tiểu Nhiên.đi,em....đmf

Trước kia đều là Mạc Bân theo đuôi các cô, người này vừa bám người, lại hoa si, vừa thấy Hàm Hàm và cô sẽ nhào tới, gào thét, chị Hàm Hàm, chị Tổ Tổ, em nhớ các chị muốn chết đi, sau đó bởi vì cậu ta ôm các cô, cho nên luôn bị đánh cho một trận.

Lúc đấy cậu ta còn là một đứa trẻ, sau lại bị người trong nhà đưa ra nước ngoài du học, bây giờ lớn từng này, thời gian trôi qua thật là nhanh.

“Chị Tổ Tổ, em về rồi, sao nhìn thấy em lại không vui mừng chút nào vậy?”

Mạc Bân rất đau lòng, cậu ta nhớ rằng mình đã từng nói sau này chờ cậu trưởng thành sẽ kết hôn với Tổ Tổ, nhưng giờ cô đã lập gia đình, lại còn tìm được người đàn ông vũ lực như vậy, cậu ta xem lại mình chỉ là một thư sinh yếu đuối, nội thương, nội thương, cậu muốn đi rèn luyện thân thể.

Tổ Tổ không nhịn được cười: “Chị vui cũng bị em dọa cho không còn một mống.”

“Này, Mạc Bân, em tránh ra một bên đi, em đâu phải nhân vật chính, nhân vật chính là tiểu công chúa nhà chị.”

Tiểu Nhiên ôm con gái bảo bối đến trước mặt Sở Lăng Xuyên, “Sở Lăng Xuyên, anh xem con gái nuôi này, có đáng yêu không?”

Tầm mắt Sở Lăng Xuyên rơi vào đứa bé, mắt to tròn, đen láy, thân thể mũm mĩp trắng trẻo, vô cùng khả ái, người đầu tiên anh nghĩ đến là Thiệu Minh Thành, đây là con gái Thiệu Minh Thành, tuy nhiên nó là không có một gia đình hoàn chỉnh.

Nhìn đứa bé xinh đẹp như vậy, Sở Lăng Xuyên có chút hận Thiệu Minh Thành không biết tranh thủ, đứa bé cũng đã có rồi, cũng không biết làm thế nào.

Anh rất muốn ôm đứa bé, nhưng cảm giác nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy, cho nên, anh không dám.

Tổ Tổ dĩ nhiên hiểu rõ Sở Lăng Xuyên nhất, cô ôm bảo bối vào trong ngực, cẩn thận hôn lên gương mặt nó hai cái, con bé nở nụ cười.

“Sở Lăng Xuyên, bế đi.” Tổ Tổ đặt đứa bé vào trong ngực anh, Sở Lăng Xuyên vội vàng tiếp đón, vụng về ôm đứa bé vào trong ngực, ba mẹ Tiểu Nhiên bảo anh ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên anh bế đứa bé nhỏ như vậy, có chút không thích ứng được. Ban đầu đứa bé nhà anh trai anh, lúc anh gặp cũng hơn một tuổi rồi, cho nên anh đã bỏ lỡ lúc cháu gái mình nhỏ như vậy rồi.

Anh vốn nghĩ muốn trêu con bé một chút thì đột nhiên nó òa khóc, Sở Lăng Xuyên luống cuống nhìn mọi người, tay chân anh vụng về, có phải làm đau con bé rồi hay không?

“Anh đâu có làm gì nó chứ?”

“Nhất định là đói bụng, mọi người cứ nói chuyện tự nhiên.”

Tiểu Nhiên ôm đứa bé vào phòng ngủ, ánh mắt Sở Lăng Xuyên gắt gao theo sau hai người, nhìn ra được anh rất thích đứa bé này, anh nghĩ, nếu đứa bé của anh và Tổ Tổ ra đời, sẽ có dáng vẻ như thế nào, bao giờ anh mới được làm ba đây.

Ba mẹ Tiểu Nhiên vào chăm sóc đứa bé, trong phòng khách chỉ còn lại mấy người trẻ tuổi, Tiểu Nhiên lôi Tổ Tổ đi ăn cơm, để lại hai người đàn ông ở đó.

Tổ Tổ sợ hai người lại đánh nhau, nhưng khi cô và Tiểu Nhiên làm xong cơm, thấy hai anh em đang chơi cờ tướng, mà ba Tiểu Nhiên một bên vừa xem vừa chỉ, không khí rất náo nhiệt.

Mấy người chơi cờ ham đến nỗi mời ăn cơm cũng không quan tâm, Mạc Bân đã thua hai ván rồi, ba Tiểu Nhiên xách ra đứng một bên để chính ông ra tay, hai người hòa nhau, ông vỗ vai Sở Lăng Xuyên: “Đánh cờ có thể nhường, nhưng trên chiến trường không thể nhé!”

Sở Lăng Xuyên chỉ cười không lên tiếng, mẹ Tiểu Nhiên thúc giục mọi người ăn cơm, lúc này ba người đàn ông mới rửa tay ngồi vào bàn, lúc ăn cơm, Mạc Bân còn đặc biệt hỏi Sở Lăng Xuyên công việc của anh, giống như cảm thấy rất hứng thú.

Sau bữa cơm, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cũng nên về rồi, hai người vào nhìn bảo bối lần cuối, con bé đã ngủ rồi, Tổ Tổ lưu luyến hôn một cái lên gương mặt bụ bẫm của nó rồi mới lưu luyến rời đi.

Về đến nhà, Sở Lăng Xuyên không nói gì, anh đi vào nhà vệ sinh, Tổ Tổ vào thẳng phòng ngủ. Sở Lăng Xuyên rửa mặt xong lại đi vào thư phòng mà không hề ý đến cô.

Tổ Tổ cảm thấy anh có chút bất thường, trước kia về đến nhà là nhiệt tình như lửa, thế mà hôm nay lại thờ ơ như vậy, chuyện gì a? Chẳng lẽ là tức giận chuyện cô bị tiểu tử Mạc Bân hôn sao?

Cô nghĩ nếu như chính cô nhìn thấy anh bị người phụ nữ ôm chầm lấy mà hôn thì sẽ có phản ứng gì, oh, tốt nhất không nên xảy ra, cô sẽ phát điên.

Tổ Tổ đẩy cửa thư phòng vào, quơ tay trước mặt anh, nhưng người kia cứ nhìn chăm chăm vào máy tính, hoàn toàn không thấy cô, trời đất, đồ keo kiệt, thật tức giận à?

Cô vô cùng hiểu anh, lúc anh nổi giận thật ra không phải giận thật, chính là muốn mượn chuyện phát uy thôi, để cô quan tâm anh, cô còn không hiểu sao, hừ, nghiêm mặt dọa ai chứ?

“Lăng Xuyên à, bảo bảo nhà Tiểu Nhiên đáng yêu chứ?” Tổ Tổ cố tìm đề tài, còn Sở Lăng Xuyên ngay mí mắt cũng không giật, chỉ lạnh lùng ừ một tiếng, tiếp tục nhìn chòng chọc vào máy tính.

Tổ Tổ liếc cái về mặt không biểu cảm của anh, híp mắt cười: “Không còn sớm, chúng ta không phải nên đi nghỉ ngơi sao?”

Đang kia Sở Lăng Xuyên không lạnh không nóng nói: “Em đi ngủ trước đi.”

Thái độ này, là vấn đề nghiêm trọng sao? Tổ Tổ chấp tay sau lưng, đi tới đi lui phía sau anh, cô vẫn còn cười được: “Em nói này đồng chí, bộ dạng này của anh không phải là ghen chứ? Anh có nhất thiết phải tức giận không? Mạc Bân cũng chỉ là đứa bé, hơn nữa cậu ta thích đùa giỡn, anh định tức giận với em chỉ vì một đứa bé sao?”

Sở Lăng Xuyên mặt không đổi sắc, đánh chết cũng không chịu nhận: “Chuyện cười, anh ghen, anh ăn dấm của một đứa bé? Em cũng quá coi thường anh đấy, không nhìn thấy anh đang tra tài liệu ư, xê ra, tránh sang một bên, đừng quấy rầy anh.”

“Thật á? Vậy em lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.”

Tổ Tổ cười tà ác, cố ý kích anh, chính là muốn anh thừa nhận mình ghen, “Khoan hãy nói, tiểu tử kia mấy năm không gặp, thành người lớn, ôm trong ngực khác hẳn, râu ria còn dài hơn, ghim người, cảm giác bị cậu ta hôn, thật đúng là....”

“An Nhục Tổ!”

Sở Lăng Xuyên rống lên, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, đen mặt nhìn cô, “Em nói thêm một chút cho anh xem, lại còn dám có cảm giác, anh cảm thấy anh đáng đánh đòn.”

Tổ Tổ nhìn anh, cả gan nói: “Xem đi, xem đi, anh rõ ràng đang ghen nha, vẫn còn không thừa nhận, anh hét lớn như vậy, đen mặt như vậy làm gì, anh còn yếu ớt lắm, như thế này không dọa người được đâu.”

Sở Lăng Xuyên ôm cô vào ngực, hung hăng hôn lên môi cô, sau đó dùng sức bẻ cô đặt lên bàn.

Đôi tay anh rơi vào vùng mềm mại trước ngực, nụ hôn rơi bừa bãi lên mặt cô, cuối cùng đầu lưỡi còn khê liếm khước môi cô, vẫn không quên hung hăng hỏi cô: “Cậu ta hôn em có cảm giác gì, hả?”

Hai tay Tổ Tổ trêu chọc trước ngực anh, cô còn xấu xa gọi lại chuyện cũ, thổi hơi bên tai anh: “Vậy ban đầu anh hô hấp nhân tạo cho cô gái kia có cảm giác gì?”

Sở Lăng Xuyên cắn cổ cô, đôi mắt thâm trầm cảnh cáo: “An Nhục Tổ, chuyện tám trăm năm trước rồi mà em còn lòi ra nói được, không cho phép!”

Tổ Tổ phối hợp, tỏ vẻ nghe lời: “Được, vậy em không nói chuyện cũ, vậy chuyện ngày hôm nay anh cũng không được nhớ trong lòng.”

“Anh, anh đã quên rồi!” Sở Lăng Xuyên nói xong lại hung hăng hôn lên môi cô, lúc này mới hạ giọng cung chiêu: “Bảo bối, em ngủ trước đi, anh xem tài liệu, ngoan....”

Tổ Tổ không đồng ý, ngược lại dùng ngón tay vẽ loạn lên ngực anh, cầm đặt lên bả vai anh, khê gọi: “Chồng à!” lqdon-dienadn,iuyenxun

“Hả?”

Tổ Tổ rất ít khi gọi anh như vậy, tìm anh run lên, bàn tay vuốt ve trên lưng cô, môi đặt lên tóc cô, “Sao vậy?”

Tổ Tổ mang theo vài phần e lệ, cô lấy hết dũng khí nói nhỏ: “Em....em muốn có bảo bảo, anh lại không cho, anh còn tiếp tục tra tài liệu sao?”

Đây là... muốn sao? Vào trong tai Sở Lăng Xuyên, chẳng khác nào đang nói, chồng à, em muốn anh.

Đây quả là hiếm có, Sở Lăng Xuyên kích động, đẩy cô ra một chút, nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ của cô mà hỏi: “Vợ, em vừa nói gì, nói lại lần nữa.”

Anh cần phải như thế ư, cô đang xấu hổ mà còn giả trò, cô đánh vào ngực anh, nói một hơi: “Em muốn bảo bảo, bị anh không cho, có cho hay không?”

“Cho, cho, nhất định!” Sở Lăng Xuyên hôn cô, bế cô một đường về phòng ngủ, rất nhanh đã đến chiếc giường mềm mại.

Sở Lăng Xuyên hung hăng đoạt lấy, động tác phía dưới nhiều khi khiến cho người ta phải lú lẫm, có đôi lúc lại đứng im như tượng, nhìn chăm chăm cô, mang đến cho cô vui thích cực hạn.

Cả đêm hoan ái, sáng hôm sau Tổ Tổ dậy trễ, mà với thói quen dậy sớm của Sở Lăng Xuyên, anh đã som dậy làm xong điểm tâm cho hai người.

Lúc ăn cơm, chút tương dính bên môi Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên ngồi một bên cúi đầu liếm đi, anh còn bồi thêm một câu: “Bảo bối, ăn điểm tâm cũng không thể hấp dẫn người khác, nghe chưa?”

A ngất! Tổ Tổ nhìn anh, “Cái người này đã háo sắc lại còn, ai, cũng không trách được, có phải là anh không cưỡng lại nhan sắc của em hay không?”

Anh có thể nói không sao? Chỉ đành gật đầu, “Tất nhiên, bảo bối của anh dĩ nhiên là sức quyến rũ cường đại rồi, tuyệt đối vượt xa bom nguyên tử ”

“Thôi đi, đừng dụ bà đây.” Tổ Tổ bỏ một miếng bánh bao vào miệng anh, Sở Lăng Xuyên nuốt xuống rồi nói: “Buổi sáng anh lên đơn vị, không thể ở cùng em, chiều anh trở lại.”

Sau khi Sở Lăng Xuyên ra ngoài, Tổ Tổ ở nhà dọn dẹp, cô định ra ngoài mua thêm thức ăn thì điện thoại vang lên.

“Tiểu Nhiên, chuyện gì thế, ở nhà buồn chán à? Có muốn ra ngoài đi dạo với tớ không?”

“Không phải chồng cậu về rồi sao?”

Giọng Tiểu Nhiên hơi bé, Tổ Tổ ngồi xuống sofa, “Anh ấy ra ngoài làm việc rồi, chiều mới quay lại, à mà tìm tớ có chuyện gì?”

“Chỉ cậu hiểu tớ!”

“Nói đi, chuyện gì?”

“Nói thật cho cậu biết, sáng hôm nay mẹ tớ sắp xếp cho tớ xem mắt, bây giờ tớ bị buộc phải đi đây này.”

“À?” Tổ Tổ ngăn ra, “Xem mắt?”

“Đúng vậy, mẹ tớ nói, phụ nữ dù sao cũng phải có cái nhà, nói thật tớ không muốn đi, nhưng không đành lòng để họ thất vọng.

Cậu nói xem, tớ và con ở một mình không được sao? Làm gì cần thêm người đàn ông thối tha nào, đàn ông có gì tốt, trước hết là không quản được nửa thân dưới của mình, sau ngộ nhớ đối với bảo bối không tốt thì làm thế nào?”

“Tiểu Nhiên.”

Tổ Tổ cắt đứt, “Tớ hi vọng cậu có thể tìm được người có thể tin tưởng, yêu thương mình, hơn nữa là chấp nhận đứa bé của cậu, hy vọng cậu có một ngôi nhà hạnh phúc thuộc về mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Anh Không Yêu Em 2

Tiểu Nhiên rên lên: “Tổ Tổ, cậu nằm mơ được rồi, có người đàn ông như thế sao? Cậu nhìn Thiệu Minh Thành và La Vĩ Khôn đi, như vậy cũng đủ biết đại đa số đàn ông như thế nào.”

Xem ra Tiểu Nhiên thật sự thất vọng đối với đàn ông rồi, Tổ Tổ cũng không biết nên khuyên bảo như thế nào, cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy cậu gọi điện cho tớ là sao? Có đi hay không hả?”

Tiểu Nhiên cười ha ha, “Đi a, không đi mẹ tớ lại đau lòng, tớ gọi cho cậu chủ yếu là bảo cậu phải đi theo chứ sao.”

“À? Có làm không vậy? Cậu đi xem mắt còn mang theo một bóng đèn có thích hợp không?”

“Thích hợp, rất thích hợp, quán cafe cũ nha, tớ đi chuẩn bị một chút, nửa giờ sau gặp.”

Tổ Tổ cũng bó tay, được rồi, cô đành liều vậy, Tổ Tổ chuẩn bị một lát rồi ra ngoài, vào quán cafe đã gặp Tiểu Nhiên/

Hai người khoác tay nhau, Tổ Tổ hỏi Tiểu Nhiên, “Như thế nào, thấy sao?”

“Đang đợi cậu, còn chưa vào, đi, theo tớ.” Tiểu Nhiên lôi kéo Tổ Tổ vào quán.

Hai người vào quầy phục vụ hỏi bàn số 8, hai người nhìn sang, ở đó có một người đàn ông mặc tây trang và một bé trai chừng bốn năm tuổi đang ngồi.

Người đàn ông mặc tây trang, làm cho người ta cảm thấy rất chừng chặc, mà đứa bé mặc tây trang lại vô cùng đáng yêu, super cute, đến Tiểu Nhiên có

ác cảm cũng không kiềm chế được muốn thân cận.

Hai người không nhìn thẳng người đàn ông mà lại động tay chân với người bạn nhỏ, bẹo nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Tiểu Nhiên cười: “Cậu bạn nhỏ thật đáng yêu”

Tổ Tổ cũng thấy thế, đứng là cực phẩm, “Phải a, người bạn nhỏ, nói cho cô, cháu mấy tuổi rồi?”

Tiểu tử bị hai người khi dễ cũng rất bình tĩnh, hình như không cảm thấy lạ, bàn tay nhỏ bé còn rất lễ phép bỏ tay của hai cô xuống: “Cháu năm tuổi rồi, các cô đến xem mắt với cha cháu sao?”

Tiểu Nhiên và Hàm Hàm hồi phục tinh thần, Tổ Tổ vội vàng nói: “A, cô không phải, cô cũng giống cháu, đến làm bóng đèn thôi, chính là làm nền, làm nền.”

Bé trai nhún vai, đáng yêu nói: “Hiếu!”

Động tác nhỏ này hết sức đáng yêu, chọc Tổ Tổ và Tiểu Nhiên cười một hồi, người đàn ông bên cạnh khẽ nhếch môi: “Xem ra con tôi còn hoan nghênh các cô hơn cả tôi.”

Nghe người đàn ông nói vậy, Tổ Tổ và Tiểu Nhiên mới dời sự chú ý sang người bên cạnh, trong nhất thời, cảm giác không được tự nhiên.

“Bé ngoan, không ngại sang bàn đối diện ngồi với cô chứ?” Tổ Tổ chỉ sang, tiểu tử liếc mắt nhìn sang, sau đó nhảy xuống ghế, đi theo Tổ Tổ.

Bên này chỉ còn Tiểu Nhiên và người đàn ông, Tiểu Nhiên hào phóng nói: “Xin chào, tôi là Mạc Tiểu Nhiên.”

truyện được đăng tại , yên xun

Người đàn ông bắt tay cô, “Xin chào, tôi là Giản Ngọc Sinh.”

Tiểu Nhiên quay đầu nhìn Tổ Tổ đang chơi đùa cùng đứa bé, rồi lại nhìn anh ta, cười nói: “Anh Giản, con của anh thật đáng yêu, không nhiều người mang theo con trai đến xem mắt, có lẽ anh là người đầu tiên, không sợ dọa người chạy?”

Giản Ngọc Sinh khẽ cười, “Đừng hiểu lầm, tôi cũng không muốn qua loa hay hù dọa người nào, tôi muốn tìm một người có thể tiếp nhận mình, tiếp nhận cả con mình, cho nên, không ngại dùng cách trực tiếp một chút, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.”

“Anh Giản cũng rất thẳng thắn, vậy tôi cũng dứt khoát nhé, thật ra thì, tôi chỉ theo ý ba mẹ mà thôi, mà tôi cũng không có ý định tìm nữa kia, thật xin lỗi.”

Tiểu Nhiên muốn đứng dậy ra về, Giản Ngọc Sinh lại nói: “Không cần xin lỗi, người ưu tú giống như cô Mạc đây, quả thật không cần xem mắt để quyết định hôn nhân của mình, như vậy đã đến rồi thì cứ ngồi lại uống chút đồ cũng không sao.”

Anh ta muốn lưu cô lại, vì anh cảm thấy, cô là người phụ nữ rất đặc biệt.

Giản Ngọc Sinh nói vậy, Tiểu Nhiên cũng không tiện rời đi, cô vốn không có gì là mắc cỡ hay ngượng ngùng, Tổ Tổ và người bạn nhỏ lại ngồi cùng bàn, vốn là xem mắt, lại giống như bạn tốt tụ họp.

Bạn nhỏ Giản Lực Dương hỏi Tiểu Nhiên, “Cô ơi, cô cũng đã ly hôn sao? Cô cũng có tiểu bảo bảo sao?”

Giản Ngọc Sinh muốn quát lớn con trai, Tiểu Nhiên cũng không quan tâm cười: “Cô không ly hôn, cô chỉ có một tiểu bảo bảo, là một tiểu công chúa xinh đẹp nha.”

Giản Ngọc Sinh nhìn về phía Tiểu Nhiên.

Giản Lực Dương dù sao vẫn chỉ là đứa bé, không hiểu quá nhiều chuyện của người lớn, chỉ là tò mò: “Cô có mang theo hình của em không?”

“Có, cô để trong điện thoại.” Tiểu Nhiên lấy điện thoại ra, tìm hình của con gái rồi đưa cho Giản Lực Dương xem, “Đây chính là tiểu bảo bối của cô, như thế nào, có xinh đẹp không?”

“Thật đáng yêu, giống như búp bê a, haha, em ấy còn cháy nướng miềng kia.”

Giản Lực Dương rất biết cách nói chuyện, nhưng đây là sự thật, vì chỉ cần nhìn Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành, đứa nhỏ này có thể không đẹp sao?

Một lúc sau, bạn nhỏ Giản Lực Dương lại muốn đi vệ sinh, Tổ Tổ xưng phong nhận việc, còn lại hai người, Giản Ngọc Sinh nhìn Tiểu Nhiên: “Tôi có thể mạo muội hỏi tình huống của cô một chút được không?”

“Tôi?” Ánh mắt Tiểu Nhiên có chút cô đơn, cô nhún vai: “Gặp phải người đàn ông không yêu mình, không phụ trách, đủ loại nguyên nhân, không thể ở chung một chỗ, bây giờ tôi nuôi đứa bé một mình.”

Tiểu Nhiên nói xong nhìn về Giản Ngọc Sinh: “Vậy tôi cũng xin mạo muội hỏi chút, vì sao anh ly hôn với vợ, có liên quan đến anh không?”

Giản Ngọc Sinh cười, “À, xem ra cô đối với đàn ông có thành kiến sâu sắc. Tôi hoàn toàn khác với cô, sau khi Dương Dương sinh một năm, công ty nhà tôi phá sản, tôi bảo vợ trước làm thủ tục ly hôn rồi đi nước ngoài.”

Anh trầm mặc một lúc rồi nói tiếp: “Mặc Tiểu Nhiên, cô là người phụ nữ thẳng thắn, tôi hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn tốt.”

Tiểu Nhiên nhìn người đàn ông ưu tú trầm ổn trước mắt, bạn tốt, bọn họ thật sự có thể làm bạn tốt?

Sau khi xem mắt, Tiểu Nhiên và Giản Ngọc Sinh trao đổi phương thức liên lạc, sau đó cùng Tổ Tổ trở về, ngồi trong xe, Tổ Tổ tò mò hỏi: “Ài, cậu thật sự có ý định qua lại với người đàn ông này à?”

Tiểu Nhiên nhún mày, trốn mắt nhìn Tổ Tổ: “Tại sao lại nói như thế, con mắt nào của cậu nhìn thấy tớ có ý với anh ta?”

“Số điện thoại cũng đã lưu rồi, đây chính là bước phát triển kế tiếp nha.”

“Không nghiêm trọng như vậy đi, tớ không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua cảm thấy kết giao bạn bè cũng không có gì.”

Tổ Tổ cũng không biết nên nói gì nữa, cô hy vọng Tiểu Nhiên và người đàn ông kia thành công đến với nhau, nhưng cũng không muốn, nói thế nào đây, trong mắt Tổ Tổ, Tiểu Nhiên là tốt nhất, mà người đàn ông kia, mặc dù điều kiện không tệ, nhưng cảm giác Tiểu Nhiên không nên như vậy....

Ài, rồi rắm, Tổ Tổ không nhịn được nói: “Tóm lại, dù có thế nào, Tiểu Nhiên, tớ hy vọng khi cậu lựa chọn nên cẩn thận.”

Tiểu Nhiên ôm lấy Tổ Tổ, cô biết sự lo lắng của bạn mình, “Yên tâm đi, hôm nay Mặc Tiểu Nhiên đã trưởng thành rồi, sẽ không làm những chuyện xóc nổi nữa.”

Tổ Tổ vỗ lưng Tiểu Nhiên, “Vậy thì tốt, mau trở về chăm sóc bảo bảo đi, tớ cũng về đây.”

Tổ Tổ tạm biệt Tiểu Nhiên, lên xe mình, lái về nhà.

Sau khi về nhà, Tiểu Nhiên bị ba mẹ ép hỏi, còn Tổ Tổ đi mua một đồng hồ ăn về nhà làm cơm trưa, giữ lại một ít trong nồi cho Sở Lăng Xuyên, một mình cô ăn cơm rồi đi ngủ.

Cô ngủ thẳng đến hai giờ, khi cô dậy anh vẫn chưa trở lại, cô rửa mặt cho tỉnh táo rồi vào thư phòng lên mạng coi tiểu thuyết. Tổ Tổ đang đọc bộ “Chiếm đoạt vợ mới”, hôm nay đến đoạn nam chính thể nhưng đi mua băng vệ sinh cho nữ chính, vừa buồn cười, vừa cảm động, cô cảm thấy anh ta vừa quan tâm, vừa mạnh mẽ, không ngờ cũng dám làm chuyện đó.

Tổ Tổ ảo tưởng nếu Sở Lăng Xuyên đi mua băng vệ sinh sẽ ra sao, hình như cô và anh kết hôn lâu như vậy nhưng anh cũng chưa từng mua cho cô lần nào, người nư vậy có thể giúp cô mua hay không đây?

Tổ Tổ thấy rạo rực trong người, nhanh chóng đi tìm điện thoại, do dự một chút rồi gửi tin nhắn cho Sở Lăng Xuyên: Lăng Xuyên, làm phiền anh chuyện này được không?

Cô nhanh chóng nhận được điện thoại của anh: “Bảo bối, chuyện gì, sao khách khí với anh như vậy?”

Thật ra anh biết, khẳng định không phải chuyện tốt, nếu không cô cũng không khách khí như vậy.

Tổ Tổ nằm trên ghế sofa, giọng nói có chút thống khổ: “Sở Lăng Xuyên, tháng này của em đến rồi, bụng không thoải mái, hơn nữa bên ngoài lại lạnh, anh xem có thể mua giúp em cái đó....”

“An Nhục Tố!” Sở Lăng Xuyên rống lên, sau đó lại hạ giọng mềm mỏng: “Bảo bối, chịu khó tự đi, ngoan, đừng giao cho anh vấn đề khó khăn như vậy, anh lập tức về đây.”

Mặc dù là nói giỡn, nhưng nghe anh nói như vậy, Tổ Tổ cũng cảm thấy tổn thương: “Sở Lăng Xuyên, anh không yêu em, chút chuyện nhỏ này mà anh cũng không muốn, hừ.”

“An Nhục Tố, bởi vì anh không mua cho em mà em lại nghĩ thế sao, em muốn ăn đòn phải không?”

Sở Lăng Xuyên nhức đầu, cố gắng dụ dỗ Tổ Tổ: “Bảo bối, chuyện này thật khó, mua cái khác có thể, nhưng cái này không được, nghe lời.”

Tổ Tổ tức giận, hét lên với Sở Lăng Xuyên: “Tại sao không được, bình thường là em đi mua quần lót cho anh, tại sao anh không thể mua băng vệ sinh cho em?”

Sở Lăng Xuyên cũng nổi giận, cau mày gầm nhẹ: “An Nhục Tố, cái người này không có đạo lý gì cả, em mua quần lót cho anh là anh phải giúp em mua món đồ kia sao, hờ đồ!”

Dám nói cô hờ đồ, Tổ Tổ ngồi hằn dudy: “Được lắm, Sở Lăng Xuyên, khi anh mua mũ cũng không cảm thấy mấy hình tượng à, không cảm thấy mất mặt à, hừ, coi như em nhìn rồ!”

Tổ Tổ tắt điện thoại, ném lên ghế, mà Sở Lăng Xuyên thì đen mặt đặt điện thoại xuống, người phụ nữ này, càng ngày càng vô pháp vô thiên, thế nhưng vút cho anh vấn đề khó khăn này.

Tổ Tổ buồn bực, cô nhìn ra cửa sổ, lại cảm thấy có chút buồn cười, mình đang cố tình gây sự sao, thôi, giặt quần áo vậy.

Cô đang giặt quần áo thì nghe thấy tiếng mở cửa, biết là anh trở về, cố ý cầm chổi lau nhà, chờ anh đổi giày vào phòng khách thì lau về chỗ anh đứng.

“Tránh ra một chút, không nhìn thấy em đang làm sao?”

Sở Lăng Xuyên cau mày nhìn cô, sau đó ngồi xuống ghế sofa, cây lau nhà lại tấn công về phía chân anh, Sở Lăng Xuyên nhấc chân, Tổ Tổ lau hai cái, còn cho anh một liếc mắt.

Cô không để ý anh, anh cũng không để ý cô, ngồi lì trên ghế xem ti vi, Tổ Tổ vào thư phòng lên mạng, bây giờ cô và Sở Lăng Xuyên coi như đang chơi trò chơi, ai để ý trước coi như thua.

Cứ như vậy, hai người giằng co đến năm giờ chiều, Sở Lăng Xuyên nhìn cửa thư phòng, tiểu nha đầu, còn có thể chơi máy tính mấy giờ liền.

Ai bảo anh là đàn ông, là đàn ông thì không thể so đo cùng phụ nữ, anh cầm túi xách đi về phía thư phòng.

Lúc này, Tổ Tổ vừa mới chơi xong một trò chơi nhỏ, đang nói chuyện với mọi người.

Sở Lăng Xuyên đứng sau lưng Tổ Tổ, đặt đồ lên tủ, anh nhìn chằm chằm vào gáy cô, thế nhưng không thèm nhìn anh.

Tổ Tổ ngồi thẳng tắp, coi như anh không tồn tại, tiện tay mở ra một link, khung chat lớn xuất hiện.

Nói chuyện không sai, ảnh cũng không sai, sai là hình này là một người đàn ông không mặc gì, Tổ Tổ đỏ mặt, luống cuống tắt đi, nhưng máy tính đơ ra, thế nào cũng không mất, tấm hình cứ xuất hiện chệnh ềnh như vậy.

Sở Lăng Xuyên đen mặt, Tổ Tổ không quay đầu lại cũng có thể cảm thấy có một ngọn lửa đang thiêu đốt, cô nóng nảy, rút cả nguồn điện, khi đứng dậy còn đung cả vào cạnh bàn, “A!”

Cô nhin đau, lúng túng nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, vội giải thích: “Em...em, không biết là cái đó, em, không cố ý muốn xem, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa còn là ngoài ý muốn, thật, khẳng định, nhất định là virus.”

Sở Lăng Xuyên đẩy tay cô ra kiểm tra, ngoài thì cười mà trong thì không cười nói: “Nhìn thì nhìn, vội cái gì, anh có nói gì em đâu.”

“Không có, em không cần nhìn, thật sự ngoài ý muốn.” Tổ Tổ xấu hổ, cảm thấy mặt mặt vô cùng, thật ra thì, ặc, đúng là ngoài ý muốn mà.

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, xoay người cầm túi nhét vào lòng cô, Tổ Tổ nghi ngờ hỏi: “Giấy đây?”

“Tự xem.”

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên, rồi lại nhìn về cái túi, cô lấy đồ bên trong ra xem, mắt trừng lớn, mặt đỏ bừng, trong tay cô là mấy cái quần lót nữ.

Cô cảm thấy cực kì quần bách, Sở Lăng Xuyên, anh có nhất thiết phải khiến cô quần bách hơn nữa không, hu hu, Tổ Tổ khóc không ra nước mắt, đứng ngốc ở đó, Sở Lăng Xuyên cúi đầu hôn lên mặt cô:

“Anh đi làm cơm tối, em cứ tiếp tục, không cần xấu hổ.”

Anh nói xong xoay người đi ra ngoài, Tổ Tổ rớt cuộc phản ứng lại, đây là vì cô nói mình mua quần lót cho anh, anh không giúp cô mua, hừ, cố ý.

Tổ Tổ vút vật trong tay lên bàn, nhào tới nhảy lên lưng anh, Sở Lăng Xuyên đỡ cô luôn lên, cô xấu hổ đấm vai anh.

“Sở Lăng Xuyên, cái người bại hoại này, tại sao có thể làm như vậy, anh thật là xấu.”

“Dạ, anh là người xấu, bây giờ người xấu muốn công em đi làm cơm, đi thôi!”

Sở Lăng Xuyên công Tổ Tổ vào nhà bếp, hai người cười đùa, tràn đầy vui vẻ.

Sau cơm tối, hai người đến nhà ba mẹ cô, chơi đến hơn chín giờ mới về, tính trưa mai sẽ qua chỗ ba mẹ anh.

Sau khi rửa mặt nghỉ ngơi, Sở Lăng Xuyên vuốt ve bụng cô, buồn bực nói: “Bảo bối, em đến tháng như vậy thì tối qua anh cố gắng vô ích rồi.”

Tổ Tổ chột dạ cười, sau đó ôm cổ anh thì thầm: “Vậy có muốn cố gắng nữa hay không?”

“Không phải em bị.....?” Sở Lăng Xuyên nói nửa câu mới phản ứng kịp, đề cô xuống giường, vỗ vào mông cô vài cái, tỏ vẻ trừng phạt, “Thật là, dám gạt anh à?”

Trần phật chân chính còn ở phía sau, Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên dùng tư thế mà anh thích nhất trừng phạt, kịch liệt triển miên.....

Sáng hôm sau, tất nhiên Tổ Tổ dậy trễ, sau khi cô dậy, hai người cùng nhau ăn điểm tâm rồi tính đi ra ngoài một vòng, sau đó đến thăm ba mẹ Sở.

Tâm tình của Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên rất tốt, trước khi đến bãi đậu xe, một người xông đến ngăn trước mặt họ, người này chừng năm mươi tuổi, tóc muối tiêu, cặp mắt sưng đỏ tiêu tụy.

“Cháu...cháu là An Nhược Tổ?”

Nghe đôi phương nói thế, Tổ Tổ kinh ngạc, tìm được một gương mặt trong trí nhớ nhưng lại không rõ ràng, “Bác là?”

“Cháu có thể không biết bác, bác... bác là mẹ Thẩm Hạo Vũ.”

Mẹ Thẩm Hạo Vũ? Tổ Tổ rốt cuộc cũng nhớ ra, hình như cô từng gặp bà, nhưng khác rất nhiều so với người đang đứng trước mặt.

Cô quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên một, trong lòng có chút lo lắng, sợ anh hiểu lầm, cô cũng không biết rốt cuộc mẹ Thẩm Hạo Vũ đến tìm mình làm gì.

Lúc này mẹ Thẩm Hạo Vũ vừa khóc vừa nói: “Bác biết rõ mình đến tìm cháu như thế này là không phải, nhưng...bác thật sự không còn cách nào, bác xin cháu, đi thăm nó một chút, bây giờ ai nói nó cũng không nghe, có lẽ, chỉ có cháu mới khuyên được nó.”

Mẹ Thẩm Hạo Vũ nói như vậy càng khiến cô khó hiểu, anh ta làm sao? Tại sao muốn cô đi khuyên, đã xảy ra chuyện gì? Cô có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Tổ Tổ Khó Xử 1

Tổ Tổ nhìn sang Sở Lăng Xuyên, anh nắm lấy tay cô, hỏi mẹ Thẩm, “Anh ta thế nào?”

Nước mắt mẹ Thẩm rơi như mưa, “Nó...đã xảy ra chuyện!”

Nhìn cánh cửa quen thuộc, cô hồi tưởng lại khoảng thời gian mình và Thẩm Hạo Vũ đã từng, cô đã ở chỗ này lần lượt chờ đợi anh ta trở lại.

Tổ Tổ chưa bao giờ nghĩ tới mình còn có thể đến nơi thuộc về Thẩm Hạo Vũ, một phòng ngủ, một phòng khách nhỏ, nơi cô từng chờ đợi, nhớ nhưng, và cũng tuyệt vọng.

Giờ phút này, cô rúc vào ngực người chồng mà mình yêu thương, tâm tình khó tránh khỏi hỗn loạn và phức tạp. Mẹ Thẩm lấy chìa khóa mở cửa, quay người nhìn Tổ Tổ, “Vào đi.”

Sở Lăng Xuyên mặt không đổi, ôm bà vai Tổ Tổ tiến vào, gian phòng này không thể quen thuộc với Tổ Tổ hơn, phòng khách chỉnh tề, sạch sẽ.

Tất cả kí ức, tình yêu đối với Thẩm Hạo Vũ đã bị cô vô tình hoặc cố ý chôn sâu trong lòng, mà giờ phút này, lại lần lượt kéo về.

Mà Sở Lăng Xuyên quan sát xung quanh theo thói quen, tầm mắt dừng trên vách tường đối diện, ở đó có mấy khung hình, có ảnh của Tổ Tổ, cũng có của hai người họ chụp chung, cô chừng hai mấy tuổi, nụ cười hồn nhiên tràn đầy sức sống, lòng mảy anh bất giác nhủ lại.

Khi Tổ Tổ thấy những hình kia, tâm tình cô chợt thấp thỏm, không nịn được nhìn Sở Lăng Xuyên, anh cũng quay lại nhìn cô, vỗ vai cô, dùng ánh mắt nói cho cô biết, bảo bối, không cần khẩn trương, anh không sao.

Lúc này, mẹ Thẩm đang gõ cửa phòng Thẩm Hạo Vũ, “Hạo Vũ, mở cửa, có bạn tới thăm con, Hạo Vũ...”

“Đi hết đi....Con không cần ai đến thăm, cũng không cần ai thương hại.”

Giọng nói của Thẩm Hạo Vũ không được rõ ràng, sau đó truyền đến âm thanh va chạm như rơi vỡ gì đó.

Mẹ Thẩm khò sở gọi: “Hạo Vũ, trước tiên con cứ mở cửa đã, đã một ngày một đêm con chưa ăn gì rồi, mở cửa, ngoan, nghe lời.”

Sở Lăng Xuyên buông Tổ Tổ ra, anh kéo mẹ Thẩm sang một bên rồi nhấc chân, “đông”, “ầm”, cửa mở ra, mùi thuốc lá, mùi rượu đập vào mặt.

Mẹ Thẩm bị dọa cho phát hoảng, là người đầu tiên xông vào, Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ theo sau, thấy Thẩm Hạo Vũ ngồi ở mép giường, đầu ngả về phía sau, trong ngực ôm một bình rượu, anh ta từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt trống rỗng vô hồn, không có tiêu cự, nhìn về phía trước.

Tổ Tổ thấy Thẩm Hạo Vũ như vậy, lòng cô khẽ nhói, cô chưa từng thấy qua bộ dạng anh ta chán chường như thế này, râu ria xồm xàm, hốc mắt trũng

sâu, tiểu tụy không chịu nổi, trên trán còn có vết máu khô chưa lâu.

Cô biết anh là người sạch sẽ, luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng người này thật sự là anh sao?

Cô nhìn đôi mắt trống rỗng không có tiêu cự của Thẩm Hạo Vũ thì hoàn toàn ngây dại, mẹ Thẩm nói mắt của anh bị thương, chẳng lẽ..... Tổ Tổ không dám nghĩ tiếp, đôi mắt có chút ngẩn lệ.

“Hạo Vũ, con bị thương?” Mẹ Thẩm lại kêu lên, vội vàng chạy lại kiểm tra, nhưng lại bị Thẩm Hạo Vũ đẩy ra, thiếu chút nữa té ngã, may có Sở Lăng Xuyên đỡ kịp thời.

Thẩm Hạo Vũ cố chống đỡ thân thể lung lay, dưới chân bước không vững, “Đừng động con...con không cần các người, đều đi, tất cả đều đi hết đi, tôi không cần các người thương hại.”

Anh ta lao đảo bước ra ngoài, nhưng mắt không thấy rõ, đụng phải Sở Lăng Xuyên, bị anh túm cổ áo vào phòng vệ sinh, không hề có sức phản kháng.

Tổ Tổ và mẹ Thẩm theo sau nhưng bị Sở Lăng Xuyên nhốt bên ngoài, Tổ Tổ kinh ngạc nhìn cánh cửa kia, bên tai là tiếng khóc đứt quãng của mẹ Thẩm, bà nói Thẩm Hạo Vũ bị thương trong khi làm nhiệm vụ, bây giờ hai mắt đã bị mù.

Mù cả hai mắt???

Cô đã một mực an ủi mình, anh chỉ là bị thương, có lẽ tình huống chưa xấu, nhưng sự thật khiến người ta không thể nào tiếp thu được.

Đúng, không riêng gì Tổ Tổ, người thân, bạn bè, đồng nghiệp của anh đều không thể nào tiếp thu được, huống chi là chính anh.

Thẩm Hạo Vũ hết mực cống hiến cho sự nghiệp, giống như sự nhiệt tình của Sở Lăng Xuyên dành cho kiếp sống quân nhân.

Anh có lý tưởng, có khát vọng, hơn nữa lại ưu tú, vậy mà chỉ vì lần tai nạn này, tương lai của anh hoàn toàn mờ mịt. Anh không chịu nổi việc mình trở thành một phế vật, ngay cả cuộc sống bình thường cũng phải dựa vào người khác giúp đỡ, sự chán chường, tuyệt vọng làm thay đổi hoàn toàn bộ dáng của anh.

Trong lúc Tổ Tổ đứng sững đó thì cửa phòng vệ sinh mở ra, Sở Lăng Xuyên lôi Thẩm Hạo Vũ ra, đầu Thẩm Hạo Vũ ướt nhẹp, rõ ràng đã bị dội nước, râu cũng đã được cạo sạch sẽ, người có mấy phần tỉnh táo, không nao loạn giống lúc này nữa.

Truyện được đăng duy nhất tại

uynxun

Có lẽ, bởi vì anh biết, Sở Lăng Xuyên ở đây, có lẽ Tổ Tổ đang đứng ở chỗ nào đó nhìn mình, tối thiểu, anh có một người mà mình để ý, cho nên anh không muốn Tổ Tổ nhìn thấy bộ dạng thảm bại của mình.

Sở Lăng Xuyên ném Thẩm Hạo Vũ trên sofa, Thẩm Hạo Vũ như cái xác không hồn, ngồi phịch xuống, Sở Lăng Xuyên hỏi mẹ Thẩm: “Bác có hòm thuốc không?”

“Có, để bác đi tìm.”

Mẹ Thẩm vội vàng đi tìm, Thẩm Hạo Vũ là cảnh sát, đồ như vậy dĩ nhiên không thể thiếu, rất nhanh bà đã mang đến, đưa cho Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên lấy thuốc khử trùng qua vết thương của Thẩm Hạo Vũ, sau đó dán băng cá nhân lên, mặc kệ Thẩm Hạo Vũ có nghe lọt tai hay không, anh vẫn nói:

“Suy nghĩ một chút về những đồng nghiệp đã hy sinh, bọn họ đã trả giá bằng xương máu và sinh mạng của mình, với bọn họ, ngay cả quyền được sống cũng không có, mà anh...anh còn có thể sống, có thể cống hiến, vậy sao lại dễ dàng đánh mất bản thân như vậy? Là một người đàn ông, thì hãy đứng lên!”

Thẩm Hạo Vũ không có phản ứng, mi khép chặt, Sở Lăng Xuyên lại nói với mẹ Thẩm, “Đừng nuông chiều cậu ta, cậu ta là đàn ông, không phải đứa bé, nhìn không được nhưng cũng phải hiểu, thời điểm này, chỉ có thể dựa vào bản thân mình.”

Anh nói xong thì lói Tổ Tổ ra ngoài, từ đầu đến cuối cô không nói một câu.

Sở Lăng Xuyên chờ Tổ Tổ về nhà ba mẹ mình, dọc đường đi cô vẫn giữ im lặng, khuôn mặt nặng nề, có thể nhìn ra chuyện của Thẩm Hạo Vũ khiến cô chấn động không nhỏ.

Dù sao Thẩm Hạo Vũ cũng chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Tổ Tổ, anh ta là mối tình đầu của cô, cũng là người cô chờ đợi khắc cốt ghi tâm.

Mặc dù giữa bọn họ không cách nào trở thành người yêu hay vợ chồng, nhưng mà cũng không phải người xa lạ, thấy Thẩm Hạo Vũ như vậy, cô làm sao có thể bình tĩnh, thờ ơ được.

Đổi lại là bạn bè bình thường, cũng sẽ khổ sở đau lòng, huống chi một người như Thẩm Hạo Vũ.

Khoảng mười một giờ hai người đến nhà Triệu Đình Phương, cả nhà Sở Việt Dương cũng ở đây, Tổ Tổ cố gắng điều chỉnh tâm tình mình, nhưng cô biết, mình không thể gạt được Sở Lăng Xuyên, nhưng mà cô không thể không chế được bản thân.

Ba Sở đã không còn nuôi chim nữa, nhưng hôm nay Sở Lăng Xuyên trở lại, ông vẫn không nhận được quắc mắt, xem ra “tối tối” rất quan trọng với ông.

Cơm trưa là mẹ chồng nàng dâu cùng nhau xuống bếp, cả nhà ăn uống, trò chuyện vui vẻ, vợ chồng Sở Việt Dương về trước, chiều đến Sở Lăng Xuyên cũng phải đi, cho nên Tổ Tổ và anh nghỉ trưa lại.

Hai người nghỉ ở phòng ngủ ngày xưa của Sở Lăng Xuyên, cô gối đầu lên tay anh, anh sờ nhẹ tóc cô, nhưng mà anh không tìm ra cảm giác trước kia, tiểu nha đầu, cần cho cô thời gian một chút.

Tổ Tổ vẫn không nói, Sở Lăng Xuyên cũng trầm mặc, sau đó cô ngẩng đầu nhìn anh, uyển chuyển, thành khẩn nói: “Ông xã, Thẩm Hạo Vũ như vậy trong lòng em rất khó chịu, hơn nữa đột nhiên cảm thấy không thể tiếp nhận, nhưng em chỉ xem anh ta là bạn, anh, đừng giận em có được không?”

Sở Lăng Xuyên vuốt ve má cô, anh hiểu tâm tình cô, cô sợ mình quan tâm Thẩm Hạo Vũ sẽ khiến anh giận, điều này chứng tỏ, bảo bối nhà anh quan tâm đến cảm nhận của anh, anh cười, sau đó thở dài: “Cậu ta, quả thật đáng tiếc, chỉ là anh tin cậu ta có thể vượt qua, bảo bối, đừng lo lắng, được không?”

Tổ Tổ gật đầu, ôm chặt anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh, cảm thấy an tâm. Cô nhất định sẽ quý trọng anh.

Hai người ôm nhau, không biết Tổ Tổ ngủ thiếp đi từ lúc nào, đã đến lúc Sở Lăng Xuyên phải đi, anh nhìn người phụ nữ đang ngủ say trong lồng ngực mình, khẽ hôn, lưu luyến không thôi.

Anh không đành lòng đánh thức cô, rón rén rời giường, để lại lời nhắn đặt trên gối, sau đó ra ngoài, ba đang xem cá, mẹ đang xem ti vi ngoài phòng khách, âm thanh chính rất nhỏ.

Sở Lăng Xuyên ngồi xuống cạnh mẹ Sở, ôm bà vai bà, rồi lại nhìn ba Sở cười nói: “Ba mẹ, con phải đi rồi, hai người chú ý giữ sức khỏe, còn có ba, đừng mãi nhìn mãi những con cá này, chăm sóc mẹ con một chút.”

“Cái đứa bé này!” Triệu Đình Phương trừng mắt, mặc dù biết những lời dằn dò này vô dụng nhưng vẫn là theo thói quen, “Bình thường đừng quá mệt mỏi, không phải thoải thác, nhưng cố gắng chớ để bản thân ủy khuất.”

“Được, mẹ, con biết rồi, Tổ Tổ còn ngủ, con không gọi cô ấy, bây giờ con đi.”

Triệu Đình Phương nín anh hỏi nhỏ: “Lăng Xuyên, con và Tổ Tổ có ý định sinh con chưa?”

“Mẹ, tất nhiên, chỉ là thời gian chúng con quá ít, mẹ cũng đừng nói gì với cô ấy, cô ấy còn gấp hơn so với mẹ, đến lúc đó lại suy nghĩ lung tung.”

“Được, được, mẹ không nói, cho nên mẹ hỏi con một chút chứ sao.”

“Con đi đây!”

Sở Lăng Xuyên tạm biệt ba mẹ lên đường, khi Tổ Tổ tỉnh lại anh đã đi rồi, chỉ còn một tờ giấy nhắn anh lưu lại: Bảo bối, anh đi đây, thấy em ngủ như heo con cho nên không đánh thức, hẹn gặp lại, bảo bối.

Trong lòng Tổ Tổ có chút mất mát, cũng có chút buồn cười, anh mới là heo con ấy.

Sau khi cô dậy, ở lại đến tối với ba mẹ Sở rồi trở lại nhà ba mẹ mình, Tổ Tổ không nhận được, cô nói với họ về chuyện của Thẩm Hạo Vũ.

Chuyện của cậu ta, ba An đã sớm biết, tuy nhiên khi cậu ta nằm viện có dặn ông không cho cô biết, không hy vọng để Tổ Tổ thấy bộ dạng này của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Tổ Tổ Khó Xử 2

Đêm này, Tổ Tổ mơ thấy Sở Lăng Xuyên, cũng mơ thấy Thẩm Hạo Vũ ở bệnh viện, Thẩm Hạo Vũ lạnh nhạt, ưu tú, rồi chán chường.

Cô giật mình tỉnh lại, nhìn căn phòng tối, có lẽ thế giới của Thẩm Hạo Vũ chính là như vậy, không có ánh sáng, chỉ còn lại bóng tối...

Thứ hai Tổ Tổ đi làm bình thường, mặc dù nhìn qua giống như không có chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện của Thẩm Hạo Vũ đã ảnh hưởng không nhỏ, cô không biết anh ta hiện giờ thế nào, vẫn còn chán chường, sa sút, hay là giống như Sở Lăng Xuyên nói, anh ta sẽ tự lo được cho bản thân.

Buổi chiều Tổ Tổ nhận được điện thoại của Hàm Hàm, hẹn ra ngoài ôn chuyện, nếu không lại có người nói cô ấy trọng sắc khinh bạn.

Tổ Tổ hớn hở đồng ý, sau khi tan việc vội vàng đến điểm hẹn.

Hàm Hàm thu dọn chút đồ rồi xuống nhà, lúc cô chuẩn bị lái xe đi, có một người lại mở cửa xe bên kia, không mời tự vào, cô sợ hãi cái người không mời mà đến kia, La Vi Khôn.

Đôi mắt anh ta đỏ ngầu, bộ dạng thảm hại, cả người đều là mùi rượu, đến thắt dây an toàn cũng không được, “Anh uống rượu, không thể lái xe, làm phiền em đưa anh về nhà.”

“Tôi không rảnh, hơn nữa, cũng không có nghĩa vụ, mời anh xuống.”

Hàm Hàm không muốn bởi vì quan hệ với anh ta mà ảnh hưởng đến tình cảm của mình và chồng, hơn nữa, cô thật sự không muốn gặp người đàn ông khốn kiếp này.

La Vi Khôn rất khó chịu, “Đừng hẹp hòi như vậy, không làm người yêu vẫn làm bạn được mà, cho anh đi nhờ một đoạn, lái xe nhanh một chút.”

Hàm Hàm cau mày nhìn anh ta, tức giận gầm nhẹ: “Ai là bạn anh, tôi với anh không có bất kì quan hệ gì, anh cút xuống xe ngay lập tức cho tôi, đừng ép tôi sử dụng biện pháp mạnh.”

Đầu La Vi Khôn dựa vào ghế lệch sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, hình như đã ngủ thiếp đi, Hàm Hàm thô lỗ vỗ lên mặt anh ta, “Này, La Vi Khôn, anh đừng giả chết, xuống ngay cho tôi.”

Anh ta vẫn không có phản ứng, Hàm Hàm nhú mày kéo quần áo, đẩy mạnh, anh ta vẫn ngủ như heo, hoàn toàn không có phản ứng, tốt, dám chơi trò này đúng không?

Hàm Hàm xuống xe, kéo anh ta từ trên xe xuống, không chút lưu tình ném trên mặt đất lạnh lẽo.

Hàm Hàm buộc bản thân không nhìn đến anh ta, sau đó lên xe, chạy thẳng ra cổng, nhưng tầm mắt nhìn qua kính thấy được bộ dạng co quắp trên mặt đất của La Vi Khôn.

Cô cau mày, lái xe lùi lại phía sau, khuôn mặt hết trắng lại xanh, chống nạnh nhìn anh ta bất tỉnh nhân sự, khốn kiếp! l

Cô mất sức chín trâu hai hổ mới kéo được anh ta vào xe, đóng cửa thở dốc, không nhịn được oán trách: “Một chết bà đây rồi, cái tên khốn kiếp này!”

Sau đó cô lên xe chở anh ta theo khung đường quen thuộc, thật là, sao cô có thể mềm lòng như vậy, không thể bỏ mặc anh ta như thế, tự nhiên quan sống chết của anh ta làm khi gì.

Xe hòa vào dòng xe cộ, điện thoại Hàm Hàm vang lên, là Tổ Tổ gọi đến, “Đồng chí Hàm Hàm, tốc độ của cậu chậm như nghé vậy, có đến hay không hả?”

“Tớ đến muộn một lát, cậu chờ chút nha, cậu cứ gọi thức ăn đi.” Hàm Hàm nói xong cúp máy, hai mấy phút sau, xe của cô dừng trước cổng một chung cư.

n chuông, người giúp việc nhà anh ra mở cửa, nhưng La Vi Khôn nặng như vậy, Hàm Hàm chỉ có thể đỡ anh ta lên nhà cùng chị giúp việc.

Đi vào phòng khách quen thuộc, nơi đây có quá nhiều kỉ niệm đẹp giữa họ, sự ngọt ngào, ấm áp, ồn ào, còn có cả hoan ái giữa hai người, nhưng hồi ức này khiến cô đau đớn.

Rót cuộc cũng diu anh ta vào phòng ngủ, cô thả anh xuống giường thì bị một cánh tay giữ eo lại, cả người cũng bị ném lên giường, muốn đứng dậy lại bị đè lại.

“Hàm Hàm, đừng đi, anh khó chịu...”

“Tôi đi lấy ít nước com cho anh La giải rượu!” Người giúp việc nhìn tình huống này, rất thức thời đi ra ngoài, nước com ư, rót một ly mật ong không phải xong rồi sao?

Hàm Hàm giãy dụa, cuối cùng đẩy anh ta ra, đi về phía cửa, nhưng tay vừa vặn nắm cửa thì eo bất thành linh bị ôm lấy, người được bế bổng lên, hoa mắt, cô bị ném lên giường, muốn ngồi dậy lại bị đè lại.

Cô hoàn hồn, nhìn bản mặt muốn ăn đấm của La Vi Khôn, người say thật lại có khí lực lớn như vậy sao, cô nổi giận đấm loạn xạ lên mặt, lên vai anh, tức giận gầm gừ: “Họ La kia, anh làm gì vậy, buông tôi ra, khốn kiếp, giả say, giả chết cũng giống quá nhờ, tại sao anh không đi đóng phim đi?”

La Vi Khôn không nhúc nhích, mặc cho cô đánh, đợi cô mệt rồi khẽ gọi: “Hàm bảo.”

“Không cho phép anh gọi tôi là Hàm bảo!” Trong lòng cô co rút đau đớn, mình thật không có tiền đồ, lại khóc, cô nhớ đến bao nhiêu lần triền miên, thân mật, anh đều gọi cô như thế, Hàm bảo, Hàm bảo bảo, bảo bối Hàm, nhưng bây giờ, cái biệt danh ấy như dao găm trong lòng cô.

La Vi Khôn ôm chặt Hàm Hàm, đôi mắt mang theo vài phần men say, nhìn vào khuôn mặt mà anh ngày đêm mong nhớ, có cả đau lòng, hối hận: “Anh ta...đối xử có tốt với em không?”

Hàm Hàm ngẩn ra, quay mặt đi: “Anh ấy rất tốt với tôi, chúng tôi rất hạnh phúc, anh không cần quan tâm, phiền anh đừng như vậy nữa, thật, tôi xin anh, được không?”

La Vi Khôn nâng cằm cô, buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình, gian nan hỏi: “Em...yêu anh ta sao?”

“Yêu.....um.....!” Không đợi Hàm Hàm nói ra, môi cô đã bị La Vi Khôn chiếm đoạt, cô tức giận đánh anh, cắn anh, nhưng quần áo vẫn bị anh lột ra.

Cô hấp tấp đẩy anh ra, sau đó liều mạng chạy, rồi lại bị anh ôm trở lại vút lên giường, mảnh đồ cuối cùng trên người chỉ còn mỗi áo ngực.

Anh cúi đầu hôn lên, gáy xinh đẹp, xương quai xanh quyến rũ đầy dấu hôn chói mắt, La Vi Khôn đau xót, cả người cứng đờ, giống như bị ai đó hung hăng đánh.

Anh thích hôn cổ cô, bởi vì cô sợ nhột, anh cố ý để cô ngứa ngáy, anh thích xương quai xanh, bởi vì rất đẹp, mỗi lần muốn cô, luôn hôn xương quai xanh trước.

Nhưng bây giờ, nơi đó đầy dấu hôn, là ấn kí của người đàn ông khác, khiến trái tim anh không chịu nổi.

Mặc dù những điều này xảy ra là tự nhiên, không cần nghĩ cũng biết, nhưng khi đập vào mắt vẫn khiến anh khó mà chấp nhận.

Khi anh bất động, Hàm Hàm vội đẩy ra, tái mặt, nhặt từng mảnh roi vải mặc vào, mà La Vi Khôn khổ sở ôm lấy đầu, mắt nóng lên, lệ rơi đầy mặt.

Hàm Hàm mặc xong quần áo, cũng không nhìn La Vi Khôn, hốt hoảng xoay người như bỏ trốn.

Tổ Tổ bị Hàm Hàm cho leo cây, gọi Hàm Hàm tại sao còn chưa tới, Hàm Hàm chỉ bảo tạm thời không qua được, cô đành ăn một mình rồi về nhà.

Đi trên đường, thấy cửa hàng động vật ven đường, cô dừng lại mua hai con rùa nhỏ về.

Bình thường Sở Lăng Xuyên không ở nhà, cô phải làm cho căn nhà thêm chút sức sống.

Buổi tối, Sở Lăng Xuyên gọi điện thoại đến, cô cười nói, “Lăng Xuyên, nhớ em không, mới một ngày không thấy, đã không chờ được mà gọi điện thoại một chút rồi.”

Bên kia Sở Lăng Xuyên bật cười, dùng giọng nghiêm túc nhắc nhở cô, “Bảo bối, đừng đặt một chút, anh đoán nha, chắc bây giờ bảo bối nhà ta mới tắm xong, thơm ngát.....”

“Anh cũng biết sao?” Tổ Tổ cười rộ lên, “Chỉ là có một việc anh nhất định không biết.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay em mua đồ tốt, biết là gì không?”

“Gì vậy, bí mật như thế?”

“Em mua hai con rùa nhỏ, em đặt tên cho chúng nó, là Hoan Hoan, Hi hi, đủ vui mừng chưa?”

“Đúng lúc, nuôi cho mập vào, anh về làm canh.”

“Sở Lăng Xuyên, anh dám!”

“Anh giỡn thôi!”

Sở Lăng Xuyên lại bá đạo nói tiếp, “Bảo bối, tuần này anh muốn gặp em, cho nên, em phải đúng hạn báo cáo, biết không?”

Tổ Tổ bĩu môi, hình như không tình nguyện: “Bá đạo như vậy?”

“Thế nào, không vui à?” Giọng nói của Sở Lăng Xuyên như lãnh đạo mất hứng, Tổ Tổ vội sửa lại: “Vui, dĩ nhiên vui, em nhất định đến đúng hạn.”

“Cũng không còn gì nữa.”

Hai người trò chuyện thêm một vài câu rồi lưu luyến cúp máy, Tổ Tổ dự định thứ bảy mang Hoan Hoan và Hi Hi đi cùng cho anh xem, dù chỉ là một chút chuyện nhỏ cô cũng muốn chia sẻ cùng anh.

Cả đêm mộng đẹp.

Thứ ba, Tổ Tổ tan việc, chưa về nhà luôn mà đi thăm Thẩm Hạo Vũ, lúc cô nhìn thấy anh ta đang ngủ thiếp đi, mặt gầy gò, hai mắt nhắm chặt, trên đất đầy bình rượu.

Trong lòng cô kêu gào, Thẩm Hạo Vũ, anh tỉnh lại được không, anh không thể dễ dàng sụp đổ như vậy, anh có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ nằm vùng như vậy, chút khó khăn này, anh nhất định vượt qua.

Cô không có quấy rầy anh ta, chỉ lặng lẽ đóng cửa lại, mẹ Thẩm nói một chút chuyện của Thẩm Hạo Vũ, mấy ngày nay anh ta có khá hơn, nhưng vẫn say rượu, hình như muốn vực dậy nhưng chưa đủ tự tin, mất có hy vọng chữa khỏi nhưng cơ hội rất mong manh.

Sau khi ra khỏi nhà Thẩm Hạo Vũ, tâm tình Tổ Tổ kém đi, cô hy vọng anh ta khỏe mạnh mà không phải như bây giờ, tuy nhiên việc này cô cũng không giúp được gì.

Tổ Tổ buồn bã, nhưng rất nhanh đã đến thứ bảy, trước khi đi thăm Sở Lăng Xuyên, cô làm ít thịt bò khô mang đi.

Trước khi lên đường, Sở Lăng Xuyên gọi điện đến, “Bảo bối, em đi chưa?”

“Đang chuẩn bị, chờ ha.”

“Lái xe chậm một chút, anh chờ em.”

“Em biết rồi, một lát nữa gặp.”

Hai người cúp máy, Tổ Tổ đeo ba lô, cô định mang theo Hoan Hoan Hi Hi, nhưng thôi để chúng nó lại giữ nhà vậy.

Cô lái xe được vài chục phút, điện thoại vang lên, cô không nhìn mà trực tiếp nghe máy.

“Alo, ai vậy?”

“Tổ Tổ sao? Bác là mẹ Thẩm đây... bên nhà bác xảy ra chút chuyện gấp, con có thể đến chăm sóc Thẩm Hạo Vũ một chút được không, bác qua nhà một chút rồi trở lại, thật sự hết cách rồi, ở đây Hạo Vũ không có người thân... bác cũng không biết tìm ai.” Mẹ Thẩm nóng nảy.

điênànlêquýdon

“Nhưng....” Tổ Tổ có chút bận tâm, tình trạng của anh ta cô cũng biết, khi anh còn bé, ba đã qua đời, mẹ tái giá, hơn nữa ở đây thật sự không có người thân.

Lúc này, cô là bạn anh đương nhiên phải giúp, nhưng mà cô muốn đến chỗ Sở Lăng Xuyên, nếu như vì Thẩm Hạo Vũ mà cho anh leo cây, anh sẽ buồn.

Thử nghĩ có người chồng nào có thể bình tĩnh khi mà vợ mình ở chung một chỗ với người yêu cũ, coi như Sở Lăng Xuyên rộng lượng, nhưng mà anh cũng là một người đàn ông, một người yêu vợ.

Tình thế khó xử, mẹ Thẩm vừa khóc vừa xin: “Tổ Tổ, bác xin con, giúp bác một lần, bác thật sự không có cách nào khác....”

“Bác à, đừng vội, con tới đây....” Cuối cùng Tổ Tổ thay đổi phương hướng, lái xe đến nhà Thẩm Hạo Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: : Cô Vậ Mà Dám Gạt Anh

Khi Tổ Tổ đến dưới nhà Thẩm Hạo Vũ, nói thật, cô rối rắm không biết mở miệng nói với Sở Lăng Xuyên như thế nào, với tính tình kia của anh chắc chắn sẽ không nói gì với cô, nhưng trong lòng chắc chắn khó chịu.

Do dự, cô cuối cùng cũng bấm điện thoại gọi cho anh, sau vài tiếng bíp, Sở Lăng Xuyên nghe máy, không đợi cô mở miệng, anh đã hỏi: “Vợ, chưa lên đường sao?”

“Ừ, chưa. Sở Lăng Xuyên, cái đó, em tạm thời có chuyện, có thể..... có thể tối nay mới xong, khả năng không đi được.”

Cô sợ anh đau lòng, nên càng cảm thấy chột dạ.

“Bảo bối, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Giọng lo lắng của Sở Lăng Xuyên khiến Tổ Tổ cảm thấy càng có lỗi, cô vội nói: “Không có, không có chuyện gì xảy ra, chỉ là Tiểu Nhiên gọi em đến giúp một tay.”

Cô thật muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, lời nói thật đến miệng không thể thốt ra được, “Em đi xem một chút, nếu thời gian vẫn còn sớm, em sẽ đến chỗ anh.”

Sở Lăng Xuyên cũng không hoài nghi Tổ Tổ, chỉ là có chút thất vọng, “Bảo bối, mặc dù anh rất muốn gặp em, nhưng nếu muộn rồi thì thôi, em ở nhà ngoan ngoãn chờ anh về.”

“Ừ, vậy được, lát nữa em gọi cho anh.”

“Được, anh cũng đang bận.”

Hai người cúp máy, Tổ Tổ ảo não đi lên lầu, mẹ Thẩm đã chuẩn bị sẵn đồ để đi, thấy Tổ Tổ thì liên tục nói cảm ơn.

“Tổ Tổ, cháu đã đến rồi, thật tốt quá, bác cảm ơn cháu. Hạo Vũ đã một đêm không ngủ, bây giờ mới chợp mắt rồi, cháu ở phòng khách xem ti vi một lát, làm phiền cháu, Tổ Tổ, thật sự cảm ơn cháu.”

Tổ Tổ nhìn mẹ Thẩm nóng nảy, “Bác á, bác đừng khách khí như vậy, a đúng rồi, khi nào bác trở lại?”

“Bác về quê một chút, cố gắng đến tối sẽ về, Tổ Tổ, Hạo Vũ nhờ cả vào cháu, bác đi trước.” Mẹ Thẩm cầm túi đi, trong phòng còn sót lại Tổ Tổ.

Sau khi mẹ Thẩm đi, Tổ Tổ ngồi trong phòng khách, tầm mắt thi thoảng sẽ rơi vào vách tường, trên đó có hình cô và Thẩm Hạo Vũ, trong lòng có cảm xúc gì đó hơi lạ.

Gần trưa, cô làm cơm, mới từ phòng bếp đi ra, Thẩm Hạo Vũ cũng từ phòng ngủ ra, anh đã tỉnh.

Đôi tay anh đang mờ mịt dò đường phía trước, dưới chân không dám bước loạn, lòng cô nhói đau, căng thẳng, vội vàng đến đỡ anh, “Cẩn thận, anh cần gì, nói cho tôi biết?”

Thẩm Hạo Vũ nghe thấy giọng nói Tổ Tổ, không khỏi ngẩn ra, “Tại sao lại là em?”

“Bác Trần có chuyện, tối sẽ về, em, em tới thăm anh một chút.” Tổ Tổ uể uải chuyển nói, hy vọng không tổn thương lòng tự ái của anh, “Em vừa làm cơm, anh ăn một chút nhé!”

Thẩm Hạo Vũ không nói gì, anh theo Tổ Tổ đến phòng khách, ngồi trên ghế sofa, sau đó nói: “Làm phiền em!”

“Đừng nói vậy, anh chả nói chúng ta vẫn là bạn, không phải sao?” Tổ Tổ vào bếp lấy cơm, đặt vào tay anh, gấp thêm vài món ăn đặt trong chén cho anh dễ ăn một chút.

“Ăn thử đi, xem mùi vị thế nào?” Tổ Tổ đưa thìa cho anh, Thẩm Hạo Vũ nắm chặt lấy, “Em về đi, một mình anh ở đây là được rồi.”

“Nhưng.....” Cô vẫn có chút không yên lòng, anh làm mọi chuyện không dễ dàng, mẹ Thẩm không có ở đây, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, anh phải làm thế nào?

“Không tin anh sao?” Thẩm Hạo Vũ đứng dậy, sau đó quẹo phải, vững vàng cất bước, Tổ Tổ sợ anh bị khay trà làm trật chân ngã, nhưng anh lại khéo léo tránh ra, thuận lợi vào phòng ngủ, chỉ vào đó, nói: “Nơi này là phòng ngủ.”

Tiếp theo anh lại đi đến nhà vệ sinh, “Đây là toilet!” Cuối cùng đi tới phòng bếp, “Đây là phòng bếp, nhìn xem, anh không phải phế nhân, đây là kết quả những ngày qua của anh, cho nên, em không cần lo lắng, lại nói, tối mẹ anh đã về rồi.”

Tâm tình lúc đầu của Tổ Tổ rất tệ, nhưng thấy anh tiến bộ như vậy, cũng mừng hơn, tối thiểu anh đã không còn chán chường, sa sút nữa mà nỗ lực thích ứng, kiên cường hơn. “Anh thật lợi hại, vậy trước tiên anh ăn cơm đã, anh có thể tự đến đây không?”

“Dĩ nhiên.” Thẩm Hạo Vũ xoay người, trở lại ghế sofa ngồi xuống, “Như thế nào? Anh có thể làm được.”

Thật ra thì anh chỉ dựa vào trực giác, đây là lần đầu tiên làm vậy, mục đích là để Tổ Tổ tin mình, không ngờ, anh thực sự có thể.

“Đúng, anh có thể làm được, anh giỏi nhất, Thẩm Hạo Vũ, nhưng mà, nhiệm vụ hiện tại của anh là ăn cơm.”

Tổ Tổ vui mừng, cảm chén thìa đặt vào tay anh, “Đợi đến khi bác Trần trở lại, em sẽ về.”

Thẩm Hạo Vũ không nói gì, an tĩnh ăn cơm, Tổ Tổ cũng ăn một chút, sau khi ăn xong, Thẩm Hạo Vũ vào phòng ngủ, mà cô tiếp tục ngồi ở phòng khách, chờ mẹ Thẩm trở lại, cũng nhắn tin cho Sở Lăng Xuyên, nói cô không qua được rồi.

Từng giây từng phút trôi qua, hơn năm giờ chiều, Tổ Tổ chuẩn bị làm cơm tối, gọi Thẩm Hạo Vũ ăn cơm. Thẩm Hạo Vũ mở cửa, cầm theo điện thoại nói với cô: “Em về đi mẹ anh rất nhanh sẽ về.”

Tổ Tổ nhìn điện thoại trong tay anh, hỏi: “Anh đã hỏi rồi sao?”

Thẩm Hạo Vũ chắc chắn nói: “Hỏi rồi!”

Nhìn sắc trời bắt đầu tối, hơn nửa mẹ Thẩm cũng sắp về, Thẩm Hạo Vũ lại quen thuộc với mọi thứ trong nhà, cô dặn dò anh một chút rồi trở về.

Một tuần lễ trôi qua, cô bắt đầu đi làm, cũng không qua thăm Thẩm Hạo Vũ, trong lòng hơi lo lắng chuyện mình nói dối anh, chỉ là cô đã sớm quên mất theo thời gian.

Thứ sáu, Sở Lăng Xuyên gọi điện đến bảo tuần này anh sẽ trở về.

Sau khi tan việc, Tổ Tổ mua thức ăn, cất vào trong bếp, sau đó chạy đi xem hai con rùa nhỏ, hôm nay Sở Lăng Xuyên sẽ gặp Hoan Hoan, Hi Hi.

Tổ Tổ đi đến cạnh bàn, phát hiện Hoan Hoan Hi Hi không có trong hộp thủy tinh, chẳng lẽ Sở Lăng Xuyên trở lại, đem chúng nó nấu canh rồi hả?

A a, nếu thực sự như vậy, Sở Lăng Xuyên, anh chờ bị đánh đi, Tổ Tổ tìm anh khắp nơi, nhưng không có ai, anh chưa về sao?

Vậy rùa nhỏ của cô đâu rồi, cô tìm nửa ngày không thấy được, lúc này có tiếng mở cửa, giọng nói của Sở Lăng Xuyên truyền đến: “Bảo bối, anh về rồi!”

Tổ Tổ đi về phía cửa, không hoan nghênh anh mà lại hỏi: “Sở Lăng Xuyên, em không thấy Hoan Hoan, Hi Hi.”

“Gi mà Hoan Hoan Hi Hi.” Sở Lăng Xuyên đã quên trước đây Tổ Tổ nói với mình chuyện cô mua hai con rùa nhỏ, anh đổi giày vào phòng khách, dưới chân vang lên tiếng vỡ vụn, anh nghi ngờ mình vừa đạp phải cái gì.

Tổ Tổ không kịp phản ứng, cũng sững sốt, tiếp theo ý thức được cái gì, chạy tới bên cạnh Sở Lăng Xuyên, cúi đầu nhìn chân anh, “Anh.....anh.. nhắc chân lên!”

Sở Lăng Xuyên nhắc chân, một con rùa đã bẹp dí, Tổ Tổ “oa” một tiếng khóc lên, giậm chân nói: “Sở Lăng Xuyên, anh hại chết Hoan Hoan của em...ô ô....”

“Bảo bối, đây là ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn, anh không cố ý giẫm vào Hoan Hoan.” Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ còn đang gào khan vào lòng, hai người đi vào phòng ngủ, dưới chân lại có tiếng vỡ vụn.

Tổ Tổ nhìn xuống chân, cũng không còn gào thét, cúi đầu, co chân lại, một con rùa khác đã bị giẫm nát, lần này Tổ Tổ tức mà không nói ra được, cô hại chết một con, bị kịch làm sao có thể xảy ra như vậy?

Sở Lăng Xuyên lần này phui sạch, “Không phải anh nhé....”

Hoan Hoan Hi Hi cứ như vậy mà đi, Tổ Tổ lần này khóc thật, nước mắt như mưa, Sở Lăng Xuyên lại cười, Tổ Tổ ảo não đấm anh, “Anh còn cười, anh còn cười, đều tại anh.”

“Được, được, anh không cười, đều là lỗi của anh, bảo bối, rùa chết rồi không thể sống lại, nén bi thương, nén bi thương.”

Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ, đặt lên ghế sofa, sau đó cầm chổi quét dọn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Cô Vậ Mà Dám Gạt Anh 2

Editor: Uyên Xum

Tổ Tổ nhìn hộp thủy tinh trống không trên bàn, trong lòng rất buồn, mua được mấy ngày, chúng nó đã không còn, Hoan Hoan Hi Hi, chúng mày lên đường bình an nhé, ngàn lần đừng trách chúng ta, thật sự không phải cố ý.

Sở Lăng Xuyên dọn xong, rửa tay ngồi trên ghế cùng Tổ Tổ một lát, sau đó buồn bực nói: “An Nhục Tổ, anh về mà em không để ý đến anh.”

Tổ Tổ quay lại nhìn dáng vẻ bi thương của Sở Lăng Xuyên, cô bung lấy mặt anh, hôn lên môi anh một cái, lúc này mới cười nói: “Ai bảo đáng đáp anh đẹp trai xuất sắc như vậy, làm người ta ghen tỵ, em chỉ đành nhìn ít một chút để tránh tổn thương lòng tự ái.”

“Tiểu nha đầu.” Sở Lăng Xuyên hưng hăng hôn lên môi cô, càng hôn càng sâu, tay cũng bắt đầu làm chuyện xấu.

Tổ Tổ vòng tay qua cổ anh, thờ hồn hển, thừa nhận kịch liệt và bá đạo, cũng đồng thời đáp lại anh, cho đến khi tay anh thò vào cổ áo, nàng bắt đầu không yên nói: “Sở Lăng Xuyên, em muốn đi làm cơm.”

Sở Lăng Xuyên ôm cô lên, môi rơi xuống mặt, cổ, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, “Bảo bối, em là món ăn anh thích nhất.” Nói xong, anh đứng dậy ôm cô vào phòng ngủ.

Có mấy ngày không gặp, bọn họ đều mong mỏi, hôn, vuốt ve, đoạt lấy, cô bé mềm mại, tràn đầy khát vọng, anh hung hăng đoạt lấy sự mềm mại.

Sau triều miên, anh ôm cô đi tắm, cô mềm nhũn như con chi chi, trở lại giường cũng không muốn động, anh chỉ nghỉ ngơi một lúc là lại phấn chấn đi làm cơm tối, ăn xong đã hơn mười một giờ.

Hai người ôm nhau ngủ một giấc cho đến sáng, mơ màng nhìn đồng hồ đã là chín rưỡi, cô còn có thể nằm, lật người, thấy bóng dáng Sở Lăng Xuyên toàn thân quần áo thoải mái, đang đứng bên cạnh cửa sổ.

“Anh ở đây làm gì?” Tổ Tổ lười biếng hỏi, ánh mắt nhu tình nhìn anh, Sở Lăng Xuyên nghiêng người, quay lại nhìn cô, “Bảo bối, anh mua cho em Hoan Hi đây.”

“À!” Tổ Tổ ngồi dậy, Sở Lăng Xuyên cầm hộp đến bên giường, cô liếc mắt, thiếu chút ngã ngửa, chỉ thấy bên trong có hai con rùa lớn, không đáng yêu chút nào cả.

Sở Lăng Xuyên còn đặc chí dùng ngón tay chọc chúng, sao anh lại làm động tác nguy hiểm như vậy, Tổ Tổ không nhịn được nhắc nhở: “Anh đừng để bị cắn, nó mà cắn sẽ không nhả ra đâu, rất đau.”

“Chuyện cười, anh có thể bị một con rùa bắt nạt sao? A!” Mới vừa nói xong, anh đau đến kêu một tiếng, ngón tay anh đã bị cắn, anh hét lên: “Vợ, cắn cắn!”

“A! Làm thế nào? Có đau hay không?” Tổ Tổ nóng nảy, không biết phải làm thế nào, Sở Lăng Xuyên giơ tay lên, con rùa kia lơ lửng giữa không trung, chính là không nhả ra.

“Bảo bối, em là quạ đen trong truyền thuyết sao? Sáng hôm nay anh đùa với nó đều không việc gì!” Tổ Tổ vỗ nhẹ vào bàn tay anh, ảo não nói: “Không phải anh bị cắn sao, vậy mà còn nói linh tinh được.”

Sở Lăng Xuyên khẽ cau mày, “Đau, chỉ là anh nhịn được, làm sao để nó nhả ra được đây?”

“A, để em suy nghĩ!” Tổ Tổ nhanh chóng gỡ đầu, trong chớp lát, ý tưởng lóe lên, “A, đúng rồi, nghe người ta nói, rùa phải được nghe lừa hí mới nhả ra. (hình như là con lừa kêu đó)

Sở Lăng Xuyên nhìn con rùa nhỏ, rồi lại nhìn Tổ Tổ, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lừa hí? Kiểm một con lừa ở đâu ra?”

“Đừng a!” Tổ Tổ vỗ đầu mình một cái, nói cũng như không, Sở Lăng Xuyên cho ý kiến: “Bảo bối, nếu không, em học tiếng hí của lừa đi, xem có hiệu quả không.”

Tổ Tổ tròn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, lắp bắp nói: “Em? Em học hả?”

Sở Lăng Xuyên vung tay, nhưng con rùa vẫn không chịu nhả ra, anh cau mày nhìn cô, nghiêm túc nói: “Bảo bối, đây chính là cơ hội để em biểu hiện tình cảm sâu đậm của mình, em phải nắm lấy cơ hội, không thể bỏ qua.”

Mắt Tổ Tổ càng trừng lớn hơn, “A, em rất muốn học, nguyện ý học vì anh, nhưng con lừa hí như thế nào, người ta không biết mà, anh... anh tự học đi, trong núi chẳng phải thoải mái sẽ gặp lừa sao?”

Sở Lăng Xuyên dứt khoát nói: “Anh cũng không biết!” Để cho anh học tiếng lừa, thả cát một khối thịt trên người anh xuống cho rồi.

“Chờng à, anh đứng đó, chịu đựng, để em suy nghĩ một chút.” Tổ Tổ nghĩ mãi rồi cuộc cũng nhớ ra, “Đúng, còn có gà trống gáy, mà là gà trống gáy vào sáng sớm, rùa nhỏ sẽ nhả ra.”

Tay lạnh lạnh của Sở Lăng Xuyên vỗ bả vai cô: “Vợ à, nhiệm vụ này giao cho em, bảo bối, đau, thật đau, em mau làm đi!”

“A!” Nghe thấy Sở Lăng Xuyên kêu đau, Tổ Tổ lại đau lòng gấp gáp: “A, em không biết, hơn nữa phải là gà trống mới được, em là nữ, anh là nam, anh học mới có tác dụng.”

Sở Lăng Xuyên đen mặt, “Cái gì, trống mái, em tốt nhất học lại trung văn đi.”

Anh tự mình nghĩ cách, đi tới phòng vệ sinh, lấy một cái chậu nước, thả cả bàn tay vào con rùa nhỏ vào.

Chết tiệt, đúng là cháu của rùa, lại còn không thèm nhả ra, chẳng lẽ muốn hấn cho một dao mới bằng lòng thả ra, trong lúc đó, ở thư phòng phát ra tiếng lừa hí, rồi sau đó là giọng của Tổ Tổ: “Chờng à, nhả ra chưa?”

“Vẫn bị cắn như cũ!” Sở Lăng Xuyên nhìn con rùa nhỏ trên tay, anh vừa dứt lời, trong thư phòng lại truyền đến tiếng gà gáy, thì ra là Tổ Tổ học theo máy tính tiếng lừa với tiếng gà.

Sở Lăng Xuyên mang theo con rùa vào thư phòng, tay quơ đi quơ lại, con rùa nhỏ vất vẻo theo, anh cau mày, khó chịu nói: “Bảo bối, anh kết liễu nó nhá?”

“Lăng Xuyên, kết liễu nó, liệu có tàn nhẫn quá không?”

“Vậy nó cắn ngón tay anh cũng không tàn nhẫn sao? An Nhựt Tổ, chồng em quan trọng hay con rùa này quan trọng?”

“Chồng quan trọng!” Nhưng mà, nghĩ lại, anh vẫn cứ chịu đựng trước đây.” Tổ Tổ lướt mạng tìm biện pháp, Sở Lăng Xuyên lấy ra một thanh dao nhỏ, quơ trước mặt con rùa, làm bộ đặng đặng sát khí nói: “Còn không chịu nhả, ông đây chặt mày!”

Sở Lăng Xuyên vừa dứt, con rùa khi lập tức nhả ra, rơi trên mặt đất, chồng vó lên trời, Sở Lăng Xuyên cười đắc chí, còn Tổ Tổ sững sờ, con rùa này cũng sợ uy hiếp?

Tổ Tổ vội vàng kiểm tra ngón tay anh, có chút chảy máu, cô đau lòng thôi giúp anh, hỏi: “Muốn đi tiêm vắc-xin phòng bệnh không?”

“Rửa sạch là được rồi!” Sở Lăng Xuyên hôn lên mặt cô một cái rồi vào phòng vệ sinh, mà Tổ Tổ không yên lòng, xuống lầu mua bông và nước khử trùng cho anh.

Sở Lăng Xuyên rửa sạch tay, sau đó vào bếp làm điểm tâm, đang lúc nấu ăn thì điện thoại của Tổ Tổ vang lên, anh chạy ra phòng khách, cầm điện thoại lên nghe, không đợi anh nói chuyện, bên kia truyền đến giọng nói:

“Tổ Tổ, cảm ơn cuối tuần trước của cháu, thật sự làm phiền cháu chăm sóc Hạo Vũ rồi, bác từ quê mang ra chút đặc sản, chừng nào cháu rảnh thì qua lấy, hoặc là bác mang cho cháu nhé.”

Nghe giọng nói yếu ớt trong điện thoại, tay Sở Lăng Xuyên rũ xuống, đặt lên bàn, đôi mắt trầm xuống, chân mày nhíu lại, thì ra cô không đến thăm anh không phải vì Tiểu Nhiên, mà là vì Thẩm Hạo Vũ, An Nhựt Tổ, em dám gạt anh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Sở Lăng Xuyên Xử Phạt 1

Thân là đàn ông, vợ của mình lại chăm sóc người yêu cũ, trong lòng anh tất nhiên không thoải mái, thậm chí là ghen tỵ, tức giận, đau lòng.

Chỉ là, anh biết, kể cả cô có đi chăm sóc Thẩm Hạo Vũ, cũng không có gì, chuyện hai người nói lại tình xưa là không thể nào.

Nghe những lời của mẹ Thẩm, anh nghĩ nhiều nhất là cầu xin cô đến chăm sóc Thẩm Hạo Vũ, vì hiện tại bên cạnh anh ta không thể không có người.

Mà Tổ Tổ do dự có nên đi hay không, cuối cùng ngại từ chối, hơn nữa bây giờ Thẩm Hạo Vũ như vậy, cô cũng không cách nào cự tuyệt, cho nên, nói dối anh, đi chăm sóc Thẩm Hạo Vũ.

Nói cho cùng, ở trong lòng Tổ Tổ vẫn có một chỗ nhỏ nhai dành cho bạn bè, những thứ này, anh đều rõ, anh đều hiểu.

Bởi vì yêu cô, anh sẽ ghen tỵ, không thoải mái, nhưng cũng bởi vì yêu, anh đều có thể vứt bỏ những cảm xúc của mình, chỉ cần cô không vượt qua ranh giới của anh, anh đều có thể mặc kệ.

Nhưng mà, An Nhựt Tổ, em lại dám gạt anh, thật nói dối này khi nào mới có thể thay đổi, thật không biết trong cái đầu nhỏ kia đang suy nghĩ cái gì, bình thường thì rất thông minh, khi gặp Thẩm Hạo Vũ lại trở nên ngu ngốc.

Sợ nói cho anh thì anh sẽ thương tâm khổ sở, nhưng anh đâu thể không thông cảm cho cô, chẳng lẽ những ngày hai người sống chung là giả sao?

Tính anh ra sao cô còn không biết, bất cứ chuyện gì anh đều thích rõ ràng, cô hoàn toàn có thể nói cho anh biết, Thẩm Hạo Vũ gặp khó xử, cô đi hỗ trợ, anh tuyệt đối sẽ không làm khó, cũng sẽ không suy nghĩ lung tung, tội gì phải lừa gạt anh.

Giờ thì hay rồi, cô gạt anh, người ta thay cô nói ra, anh mới biết vợ mình đi chăm sóc bạn trai cũ, nghĩ tới lừa gạt của Sở Lăng Xuyên càng lớn hơn.

Ngay lúc anh đang phát hỏa thì Tổ Tổ trở lại, cầm lấy tay anh, thận trọng cầm còng i-ot khử độc, còn đau lòng hỏi:

“Đau không? Bảo anh đừng đùa nó, anh không nghe, chỉ là hôm nay đi mua thuốc nghe người ta nói, ai bị rùa cắn đều là quý nhân, nói cách khác anh chính là quý nhân đấy.”

Tổ Tổ cúi đầu, tự độc thoại, hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của anh, xong xuôi, dán thêm băng cá nhân.

“Hôm nay không cho phép anh làm bất cứ chuyện gì, mọi việc cứ để em, anh chỉ việc nghỉ ngơi thôi.”

Tổ Tổ nói xong đứng dậy vào bếp, mà Sở Lăng Xuyên vẫn không lên tiếng, hòa khí dần dần ẹp xuống, thật sự không có biện pháp mở miệng lúc này để hung hăng giáo huấn cô.

Sau khi giáo huấn, có thể cô sẽ khóc, đau lòng, khi đó bị đau là anh, mắg cô, anh cũng khó chịu, thôi, không tự làm khổ, cũng không nên gây chuyện.

Nồi thiếu chút nữa đã bị nấu cháy, Tổ Tổ tắt bếp, buông bực Sở Lăng Xuyên không quan tâm, mang điểm tâm nóng ra, để trên bàn, rồi gọi anh vào ăn.

Anh chậm rì rì bước vào, nhìn dáng vẻ đó, Tổ Tổ không nhịn được nói: “Sở Lăng Xuyên, anh làm gì mà mang bộ dáng khoan thai như vậy, tính tình chậm chạp của rùa nhò truyền cho anh rồi à?”

Ăn xong điểm tâm cũng đã hơn mười một giờ, hai người cũng không ra ngoài, Sở Lăng Xuyên thì vào thư phòng chơi máy tính, Tổ Tổ ở trong phòng khách xem ti vi, cô cảm thấy từ sau khi anh bị rùa cắn có chút không thích hợp, hình như tâm tình không tốt.

Tổ Tổ cảm điện thoại di động lên, định lên mạng tra một chút, chẳng lẽ rùa cắn người sẽ khiến tâm tình không tốt sao? Tra tới tra lui, không có kết quả, vậy anh làm sao?

Điện thoại vang lên lần nữa, Tổ Tổ tiện tay nghe máy, nhẹ giọng hỏi: “Alo, xin hỏi ai vậy?”

“Tổ Tổ à, bác là mẹ Hạo Vũ!”

“À, là bác sao?” Tổ Tổ có chút ngoài ý muốn, mẹ của Thẩm Hạo Vũ gọi tới, cô nhìn thư phòng, có chút chột dạ, hạ thấp giọng: “Bác, có chuyện gì vậy ạ?”

“Không có việc gì, không có việc gì, mới vừa rồi bác gọi điện cho cháu có phải điện thoại hết pin không?”

Gì? Khi nào thì cô nhận điện thoại của mẹ Thẩm Hạo Vũ? Trong đầu Tổ Tổ đầy dấu chấm hỏi, gạt mình ngồi dậy, cũng không còn để ý xem mẹ Thẩm nói gì, chỉ vội vàng hỏi:

“Bác à, vừa rồi bác nói trong điện thoại gì thế? Cháu...cháu không nghe rõ!”

Mẹ Thẩm bên kia nhắc lại: “À? Mới vừa rồi còn nói cho cháu, cháu không nghe thấy sao? Tín hiệu điện thoại không tốt rồi, bác cũng không nói cái gì, chỉ là chuyện cuối tuần trước cháu đi thăm Hạo Vũ, bác lấy từ quê ra ít đặc sản, cháu có rảnh thì đến lấy, hoặc bác đưa qua cho.”

Tổ Tổ bối rối, tìm đáp thành thịch, mẹ Thẩm vừa mới gọi, nhưng lúc đây cô đi mua thuốc, nói cách khác, là Sở Lăng Xuyên nghe điện thoại.

Vậy... mẹ Thẩm nói gì anh đều biết? Trong lòng cô rối loạn, giống như người dùng máy bê tông trộn hết cả lên.

“Alo? Tổ Tổ, cháu có nghe không đấy?”

“À? Gì vậy ạ?” Mẹ Thẩm nói thêm gì sau đó, một chữ cô cũng không nghe lọt, chỉ ý thức được rằng Sở Lăng Xuyên tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Nếu không bác đưa cho cháu!”

Lúc này Tổ Tổ mới hiểu, mẹ Thẩm đang nói về chuyện đặc sản, cô vội nói: “Bác à, không cần đâu, tâm ý của bác cháu nhận, cảm ơn bác, cháu còn có chuyện, cháu cúp máy trước, hẹn gặp lại!”

Không đợi mẹ Thẩm nói chuyện, Tổ Tổ đã cúp máy, cô để điện thoại xuống, chột dạ nhìn thư phòng, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ anh khác thường vì cái gì.

Anh biết cô gạt anh, biết cô không đến thăm anh là vì Thẩm Hạo Vũ, làm thế nào bây giờ?

Anh khẳng định rất tức giận, hơn nữa lại đau lòng, Tổ Tổ dùng sức gãi đầu, phân tích tâm lí Sở Lăng Xuyên. An Nhục Tổ, mày thâm rồi, nhất định thâm rồi!

Tổ Tổ hoảng loạn đi vào thư phòng như kẻ trộm, đẩy cửa ra, thấy Sở Lăng Xuyên mặt lạnh ngồi đó.

Cô nghĩ, Sở Lăng Xuyên là người, nếu bạn thắng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị, bây giờ cô chủ động thừa nhận sai lầm là tốt nhất, hơn nữa, vốn là cô không đúng.

Cô âm thầm động viên mình, vào đi thôi, thừa nhận sai lầm đi, coi như anh mắg cô cũng đáng đời, nhưng mà, nếu cô tự đi nhận lỗi tỷ lệ thành công có lẽ không lớn.

Suy nghĩ một chút, Tổ Tổ xoa người vào phòng bếp, lấy bồn gi thép ra ngoài, đứng trước thư phòng, đặt bồn lên đầu, sau đó đẩy cửa vào.

Hai tay chấp sau lưng, mười ngón tay xoắn chung một chỗ, cúi đầu, bước nhỏ, bộ dạng trẻ nhỏ biết sai, nhẹ nhàng gọi: “Chồng à!”

Sở Lăng Xuyên không ngẩng đầu, vẫn nhìn chăm chăm máy tính, Tổ Tổ đành phải đến cạnh anh, túm lấy áo, “Chồng!”

“Làm gì vậy?” Sở Lăng Xuyên cuối cùng cũng nhìn cô, thấy trên đầu cô có cái bồn inox, muốn bao nhiêu khôỉ hải có bấy nhiêu, anh khẽ cười, hình như lại cố nhin, mặt lạnh hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tổ Tổ quan sát anh, do dự một chút rồi nói: “Chồng, em tới nhận lỗi, có phải thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị hay không?”

Sở Lăng Xuyên đứng dậy, thân thể cao lớn áp đảo Tổ Tổ, cô rụt cổ một cái, giọng nói của anh vang lên: “Em phạm lỗi gì hả?”

“Cuối tuần trước em không đi thăm anh, không phải do Tiểu Nhiên nhờ giúp, mà là vì cái đó, Thẩm Hạo Vũ, anh ta, anh ta, không có ai chăm sóc, mà mẹ Thẩm có việc ở quê, phải về một chuyến, cho nên, khóc lóc nhờ vả em đi chăm anh ta một chút.

Em rất rối rắm, em muốn đi thăm chồng nha, nhưng mẹ Thẩm khóc rất đáng thương, hơn nữa, Thẩm Hạo Vũ lại như vậy, cho nên, cho nên. ...em đồng ý!

Lúc đó em do dự không biết có nên nói cho anh hay không, rối rắm nửa ngày, đầu óc nóng lên, liền, nói dối, bởi vì em sợ anh biết sẽ nghĩ nhiều, sợ anh không vui, sợ anh đau lòng.

Hơn nữa, em là vợ anh, không nên tiếp xúc nhiều với Thẩm Hạo Vũ, nhưng mà, dù sao anh ấy cũng không phải người xa lạ, hơn nữa, cuộc sống đang trong lúc tuyệt vọng, em. ...em không làm được, cho nên, càng không dám nói cho anh biết!

Tóm lại, em sai rồi, hy vọng anh đừng giận, đừng khổ sở, điểm xuất phát của em tốt, anh, anh đừng không để ý đến em, đừng chán ghét em, cũng đừng nghĩ nhiều, em chỉ đến chăm thôi, thật, em thề!”

Tổ Tổ còn gơ tay lên phụ họa, trong lòng Sở Lăng Xuyên tức không được, giận không được, cười cũng không được, chỉ là tức giận cũng voi bớt một nửa, nha đầu này, thật biết dụ dỗ người.

Sở Lăng Xuyên đưa tay gõ nhẹ lên bồn, trong lòng đã cười nghiêng ngả, nhưng vẻ mặt vẫn băng bó: “Bây giờ biết sai rồi? Tất nói dối khi nào thì sửa? Kết hôn lâu như vậy, anh là người như thế nào em còn không rõ? Mặc dù anh không độ lượng như Tề tướng, nhưng cũng không phải người nhỏ mọn.

Em và anh đã nói, Thẩm Hạo Vũ chỉ là bạn của em, thân là bạn, khi anh ta cần giúp đỡ thì tranh thủ, cái này có gì không đúng, coi như anh ta là bạn trai cũ của em, anh biết sẽ không vượt qua giới hạn cuối cùng, anh đối với em tuyệt đối tin tưởng, nhưng mà, em lừa gạt anh, anh không thể tha thứ, hiểu không?”

Tổ Tổ gật đầu, “Đã hiểu, đã hiểu, về sau, có chuyện em nhất định báo cáo, hơn nữa, không nói dối gạt anh.”

Sở Lăng Xuyên hừ lạnh, thái độ miễn cưỡng vừa lòng, anh cau mày nhìn đầu cô, gõ gõ, mặt lạnh hỏi: “Đây là ý gì?”

Tổ Tổ đỡ bồn, nhỏ giọng nói: “Em sợ anh tức giận, kích động đánh và đầu em, cho nên, trước đó em dự phòng. Nếu như anh muốn đánh em để phát tiết, vậy em hy sinh cái móng để cho anh đánh cũng được!”

Sở Lăng Xuyên nhướn mày, ánh mắt mãnh liệt, cả giận nói: “Khi nào thì anh đánh đầu em hả? Xem anh cuồng bạo lực à?”

Tổ Tổ vội lắc đầu, thiếu chút nữa ném bồn xuống, vội vàng nói: “Không có, không có, anh chỉ động khẩu không động thủ, em đây chỉ là dự phòng, dự phòng mà thôi.”

“Ai nói anh động khẩu không động thủ?” Sở Lăng Xuyên đặt cái bồn trên đầu Tổ Tổ xuống đất, sau đó kéo cô ấn xuống bàn.

Anh sẽ không đánh cô thật chứ, mặc dù cô cảm giác mình cần ăn đòn, nhưng mà, cô không muốn bị đánh đầu, cái sức kia của anh mà hạ xuống thì đau chết mất, cô tội nghiệp khẩn cầu: “Lăng Xuyên à, khi anh đánh, có thể, có thể nhẹ một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Chương 99.2

Sở Lăng Xuyên dán thân thể lên lưng cô, một cánh tay đưa đến trước ngực cô, khuôn mặt tiến tới bên tai, âm trầm nói: “An Nhược Tổ, ai nói anh động khẩu không động thủ hả? Trừng phạt em, anh có biện pháp tốt hơn.”

“Cái gì?” Tổ Tổ nói xong thì chiếc quần của cô cũng bị anh kéo rớt xuống, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, anh trừng phạt là cái gì, đó chính là

Kết quả anh ở ngay tại đây, dùng phương thức xâm nhập từ phía sau, hung hăng đoạt lấy cô, kịch liệt triển miên, dường như muốn dung nhập vào thân thể của nhau, không bao giờ muốn tách ra nữa.

Sở Lăng Xuyên cũng không giận giữ trách cứ Tổ Tổ, anh cũng không muốn bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm của mình và Tổ Tổ.

Hiện tại, trong lúc cô lo lắng cho Thẩm Hạo Vũ, cái anh muốn làm đó chính là khiến người phụ này càng ngày càng yêu mình hơn, mà không phải là cãi nhau cùng với cô.

Vốn tưởng rằng có một cuộc sóng gió, nhưng lại kết thúc bằng trận kích tình, Tổ Tổ càng yêu thích Sở Lăng Xuyên, biểu hiện của anh có thấy anh quan tâm cô, nhưng không trách móc nặng nề, anh có thể mặc cô tùy ý, cưng chiều cô, nhưng cũng khiến cô biết, anh là người nắm quyền chủ động.

Cô tự nhủ, nhất định không được khiến Sở Lăng Xuyên đau lòng, cô nhất định phải quý trọng, hơn nữa không nên phụ sự tin tưởng, yêu thương của anh.

Mặc dù cuối cùng anh “trừng phạt” có chút tàn nhẫn, nhưng mà, trừng phạt như vậy, ừ, thậm chí cô,... thích.

Thích anh mạnh mẽ đoạt lấy, thích anh ni non kêu tên cô, thích cảm giác bàn tay thô ráp của anh vuốt ve cô, cô thích tất cả mọi thứ của anh.

Buổi sáng cứ thế trôi qua, chiều đến hai người cùng ra ngoài đi chơi, tối đến đi thăm ba mẹ, chớp mắt một cái đã đến ngày chủ nhật, đã đến lúc Sở Lăng Xuyên phải trở về đơn vị.

Ngay những lúc này, sau khi tiễn anh đi, trong lòng Tổ Tổ cảm giác vô cùng hụt hẫng, trống không, mát mát, cô luôn nghĩ khi nào có thể gặp lại anh, anh giống như một phần thân thể cô, linh hồn cô, không cách nào rời xa.

Đến giờ làm việc, trừ mong đợi gặp lại Sở Lăng Xuyên, còn một việc nữa, đó là ngày kỉ niệm kết hôn của hai người, lần này cô sẽ không quên, chỉ là, không phải chủ nhật, cô không có cách nào đi tìm anh, mà anh cũng không thể trở lại.

Ngày kỉ niệm, Tổ Tổ nhận được một phần quà, là Sở Lăng Xuyên dùng vỏ đạn và vỏ cây làm thành khung hình, đặt ảnh chụp chung của hai người vào trong.

Mà Sở Lăng Xuyên cũng nhận được một phần quà rất đặc biệt, đó là đôi tất do đồng chí Tổ Tổ cực khổ đan thành, kèm theo một tấm thiệp, dặn anh yên tâm, chờ mùa đông tới rồi dùng.

Quà tặng nhỏ nhắn, tuy không quý giá, nhưng là tấm lòng của cô.

Tổ Tổ đặt khung hình của hai người ở trên bàn phòng ngủ, còn Sở Lăng Xuyên cất kĩ đôi tất của vợ, mùa đông tới sẽ không quên mặc.

Thứ bảy, Tổ Tổ vốn định đi thăm Sở Lăng Xuyên, nhưng anh có chuyện, tạm thời không thể ở cùng cô, cho nên kế hoạch bị hủy, chỉ có thể chờ anh về, đã nửa tháng bọn họ không gặp nhau rồi.

Không có cách nào được gặp Sở Lăng Xuyên, nhưng có Tiểu Nhiên gọi đến mời ăn cơm trưa.

Tiểu Nhiên có bảo bảo, không để gì mà ra ngoài, đột nhiên gọi cho cô, nhất định là có chuyện, cô cũng không hỏi nhiều, cúp máy, chuẩn bị ra ngoài, đi đến địa điểm hẹn trước, nơi các cô thường đến, nhà hàng cay Tứ Xuyên.

Khi Tổ Tổ đến, Hàm Hàm và Tiểu Nhiên đã sớm ngồi đó, ba người vui mừng chào hỏi, cười đùa, ngồi xuống gọi thức ăn, rồi nói về tình hình của mình gần đây.

Chờ thức ăn được đưa lên, Tiểu Nhiên vỗ bàn một cái, nặng nề tuyên bố: “Chị em tốt, tớ đây có một tin tức muốn công bố, hai người có muốn nghe hay không?”

Tổ Tổ và Hàm Hàm tròn mắt nhìn Tiểu Nhiên, trăm miệng một lời: “Nói!”

“Tớ yêu!” Tiểu Nhiên nói xong còn sờ mặt mình một cái, “Thế nào? Mặt tớ không phải tươi cười rạng rỡ, tinh thần phấn chấn, đầy xuân sắc sao?”

“Cái gì?”

“Yêu?”

Tổ Tổ và Hàm Hàm đồng thời lên tiếng.

Tiểu Nhiên bình tĩnh nói: “Làm gì mà kinh ngạc như vậy, tớ yêu không tốt sao? Đúng rồi, Tổ Tổ, cậu đã gặp anh ta rồi, chính là Giản Ngọc Sinh.”

Tổ Tổ không khỏi tròn tròn mắt, “Cái gì? Chính là đôi tượng xem mắt có một con trai đó sao?”

“Đúng, là anh ta.”

Tiểu Nhiên gật đầu, ý cười đầy mặt, Hàm Hàm và Tổ Tổ không bình tĩnh, nhất là Hàm Hàm, nhưng cô ấy cái gì cũng không biết.

“Chuyện gì vậy? Đôi tượng xem mắt? Biết nhau bao lâu đã yêu? Hơn nữa anh ta còn có một đứa con trai, được sao? Tiểu Nhiên, cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?”

“Tớ cũng có một đứa con gái không phải sao?” Tiểu Nhiên tiếp tục cười, nhưng có mấy phần bất đắc dĩ.

“Anh ta không tệ, tính tình trầm ổn, kín kẽ, dịu dàng, săn sóc người khác, hơn nữa điều kiện thích hợp, anh ta có con trai, tớ có con gái, ai cũng như nhau.”

Mọi người trầm mặc, nhất là Hàm Hàm không nhịn được nghĩ, điều kiện của Tiểu Nhiên rất tốt, lại xinh đẹp, nhưng bây giờ, có phải quá..... nếu như nhất định phải lập gia đình, có lẽ chỉ cần điều kiện bên ngoài, cái gì mà yêu, chắc quá xa vời.

Tiểu Nhiên nhìn Hàm Hàm và Tổ Tổ, đưa tay nắm tay hai người, “Chị em tốt của tớ, đừng như vậy, phải vui mừng vì tớ chứ, hơn nữa, chỉ là yêu, kết quả như thế nào còn chưa biết, bởi vì đều có đứa bé, nên chúng ta rất thận trọng.”

“Tiểu Nhiên, hi vọng cậu hạnh phúc, nếu như không thích hợp, đừng miễn cưỡng, không muốn kết hôn mà lại kết hôn.”

Tầm mắt Tổ Tổ rơi trên người Hàm Hàm, dừng ở cổ tay cô ấy, “Hàm Hàm, cổ tay cậu làm sao, tại sao lại bị thương?”

“A, không sai, không cần thận bị đụng thôi.” Hàm Hàm rút tay về, cười cười, rồi lực chú ý của mọi người.

“Tiểu Nhiên, tớ hy vọng cậu đừng nóng vội, chung chung một thời gian xem rốt cuộc như thế nào, có vài người nhìn thì giống con người, nhưng thật ra thì không phải, nhớ nha, đừng nhất thời xúc động, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn.”

“Được, tớ nghe cậu, tớ cũng phải thăm do trước tiên, vì con gái tớ, tớ cũng sẽ không làm chuyện vọng động đâu, được rồi, tin tức cũng tuyên bố xong, ăn cơm đi.”

Tổ Tổ không biết có nên vui mừng vì Tiểu Nhiên hay không, chỉ là cô ấy giống như rất tốt, chỉ có Hàm Hàm hơi lạ, nói chuyện giống như lộ ra điều gì đó.

“Hàm Hàm, có phải cậu có tâm sự gì hay không? Chúng ta đều là chị em tốt, đừng gạt chúng ta.”

“Làm gì có gì đâu, gần đây công ty tạo áp lực quá lớn cho tớ, mau, ăn cơm đi, Tiểu Nhiên còn sớm trở về với đứa bé.”

Hàm Hàm tỏ ra tự nhiên như không có chuyện gì, Tổ Tổ và Tiểu Nhiên liền tin, ba người ăn xong cơm tối rồi ai trở về nhà nấy.

Đã từng cho rằng Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành, Hàm Hàm và La Vi Khôn sẽ hạnh phúc, nhưng sau khi chia tay, Hàm Hàm kết hôn nhanh như chớp, Tiểu Nhiên cũng nhanh chóng yêu, nếu không có bất ngờ, có thể nhanh chóng kết hôn, cuộc sống đúng là đầy biến số.

Tuần này cứ thế trôi qua như vậy, lại một ngày nghỉ nữa đến, cũng gần cuối tháng ba, hôm nay là thứ sáu, Sở Lăng Xuyên trở về, trái tim nhỏ của Tổ Tổ lại kích động, mong đợi hôm nay anh sẽ xuất hiện ở cổng trường học.

Tan việc, Tổ Tổ thu dọn đồ đạc, chào hỏi đồng nghiệp, là người đầu tiên ra khỏi phòng làm việc, bởi vì hôm nay Sở Lăng Xuyên đón cô, cho nên cô không đi xe.

Bóng dáng của anh đã xuất hiện trước cổng trường, cao lớn, thẳng tắp, một thân quân trang, càng khiến người ta chú ý.

Cô cười đi về phía anh, anh giúp cô mở cửa xe, sau đó cho xe chạy về nhà, trên đường, anh đưa tay vuốt ve đầu cô, tràn đầy cưng chiều và yêu thương, “Bảo bối, gần đây ở nhà có làm chuyện gì xấu không đấy?”

Tổ Tổ nhìn gương mặt đã nửa tháng không gặp, ôn nhu trả lời: “Không có, em vô cùng khéo léo, tuyệt đối không làm thủ trưởng thêm buồn phiền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Chương 99.3

“Ừ không tệ, về nhà anh thưởng cho em!” Sở Lăng Xuyên quay đầu nháy mắt với Tổ Tổ, đầy mập mờ, Tổ Tổ không nhịn được đâm bả vai anh, không đứng đắn!

Hai người một đường vừa nói vừa cười, bất giác đã trở lại chung cư, Tổ Tổ nói cho Sở Lăng Xuyên biết, cô nuôi cá vàng, bây giờ trong nhà càng có sinh khí rồi.

Còn Sở Lăng Xuyên nghe xong thì hiểu, Tổ Tổ cô độc, ngôi nhà đối với cô mà nói, quá lạnh lẽo, buồn tẻ.

Xe ngừng lại, Tổ Tổ xuống trước, Sở Lăng Xuyên xuống sau, chờ anh khóa cửa xe xong, cô thân mật khoác tay anh cùng đi.

Khi hai người đến cửa nhà, có một con mèo nhỏ nằm trước cửa, hình như nó bị thương, nằm im ở đó không nhúc nhích.

“Không phải nó bị thương chứ?” Tổ Tổ buông anh ra, đi tới chỗ con mèo, nhưng nó rụt thân thể lại, nhưng không chạy, chỉ kêu meo meo.

Tổ Tổ đưa tay bế nó lên, quay người nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, “Không phải nó thất lạc, giống như bị ngã bệnh, Sở Lăng Xuyên, em có thể mang nó về nuôi không?”

“Bảo bối.”

Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ, “Em chuẩn bị có bảo bối, không thích hợp nuôi mèo.”

Tổ Tổ thuyết phục, “Nhưng mà, nó sẽ chết mất, anh xem, nó giống như ngã bệnh, nếu không, đã sớm chạy, nếu không chúng ta cứ nuôi nó, đợi nó hết bệnh, chúng ta đưa nó cho ai đó hoặc là thả nó đi.”

“Đi thôi.”

Sở Lăng Xuyên ôm mèo từ trong ngực Tổ Tổ, hai người vào nhà, sau khi đóng cửa, anh có thói quen hôn cô, nhưng ôm một con mèo, thật không có cách nào.

Cô lui về phía sau một chút, cười, anh cũng tiến lên đuổi theo, hôn từng cái lên môi cô, cuối cùng, Tổ Tổ hôn đáp trả anh mấy cái: “Em đi làm cơm tối, anh nghỉ ngơi một chút.”

Lưu luyến kết thúc nụ hôn, Tổ Tổ rửa tay chuẩn bị cơm tối, Sở Lăng Xuyên đi trước cho mèo tắm, sau đó dứt cho nó ăn, mèo con lên tinh thần rất nhiều, nhìn không giống bị bệnh, chỉ giống như đói bụng.

Sở Lăng Xuyên tìm một thùng giấy nhỏ, cho nó tạm thời vào ở, nếu như ngày mai không tốt hơn sẽ dẫn nó đi gặp bác sĩ thú y.

Tổ Tổ làm nhiều món ăn, đều là những món anh thích, sau khi ăn xong, hai người đi tản bộ một vòng rồi trở về.

Hai người về nhà, mỗi người một phòng tắm, khi Sở Lăng Xuyên xong xuôi bước vào phòng ngủ, chỉ thấy Tổ Tổ quấn mỗi khăn tắm, để lộ xương quai xanh quyến rũ, cùng bầu ngực như ẩn như hiện.

Nửa tháng chưa thân thiết cùng Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên bỗng thấy nhiệt huyết sôi trào, nơi nào đó cũng có phản ứng, mắt thẳng nhìn chăm chăm vào vóc dáng mê người của cô.

Anh sai bước đến, ném khăn bông lau tóc sang một bên, cánh tay duỗi ra, ôm chặt lấy cô, đôi môi nóng bỏng dán lên xương quai xanh của cô, một đường xuống dưới. ...

Tổ Tổ không nhịn được bám vào cổ anh, thân thể khẽ ngả về sau, da thịt nổi lên từng đốm lửa ở mỗi một nơi có ấn ký anh để lại, khiến cô run sợ.

Tay Sở Lăng Xuyên khẽ kéo, khăn tắm rơi trên đất, vẻ đẹp của cô hoàn toàn phơi bày trước mặt anh, anh trầm thấp hừ một tiếng, cũng ôm cô lên, để hai chân cô quấn quanh người, lần lượt khơi lên từng khát vọng trong cơ thể cô.

“Bảo bối.” Anh lẩm bẩm, cũng ôm cô ngã lên giường, hung hăng muốn cô, để cô kêu lên tên anh, vui hạn đến tột độ.

Cả đêm triền miên, kết quả sáng hôm sau không nghĩ đến rồi giường, Tổ Tổ tỉnh lại cũng đã không còn sớm, mà bên cạnh đã sớm không còn bóng dáng của Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ mơ màng rời giường, sau khi rửa mặt, ra khỏi phòng ngủ, lại nghe được tiếng chuông cửa, thời gian này trừ anh ra, đoán rằng không có người khác, chẳng lẽ anh ra ngoài quên chia khóa?

Tổ Tổ giúp anh mở cửa, không kịp phản ứng, chỉ thấy vèo một cái, bóng dáng ở dưới chân chạy mất, cô sững sốt rồi mới phản ứng kịp, ngày hôm qua cô mang về một con mèo.

Tổ Tổ muốn theo nó ra ngoài, Sở Lăng Xuyên lại ngăn, đẩy cô trở về, đóng cửa, mặt lạnh giá huấn: “Thật là, An Nhược Tổ, em định không mặc gì mà chạy à? Nếu em muốn, anh cũng vui lòng.”

Nghe Sở Lăng Xuyên nói thế, Tổ Tổ cúi đầu xem xét, ôi, trời đất, cô đang mặc áo ngủ, hơn nữa còn vô cùng mỏng, còn không phải đáng bảo thủ, cô không nhịn được đỏ mặt: “Em quyền mắt.”

“Ăn cơm, hôm nay có sủi đậu nành và bánh tiêu.” Anh giờ điểm tâm lên, một tay ôm vợ, một tay cầm bánh, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn bên cạnh rồi tiến vào phòng ăn.

Ăn xong điểm tâm, Tổ Tổ kéo Sở Lăng Xuyên đi cho cá ăn, nhưng đến bệ cửa sổ, chỉ thấy bồn trống không, cá của cô đâu? Tổ Tổ quay đầu nhìn anh: “Cá của em đâu?”

Sở Lăng Xuyên nghĩ đến lúc nhìn thấy con mèo kia, Tổ Tổ cũng vậy, “Không phải là bị con mèo kia ăn hết đấy chứ?”

“Anh nghĩ, chỉ có một khả năng này.”

“Ôi, con mèo hư này, tại sao có thể như vậy chứ?”

Thật sự là, cá không có không nói, mèo cũng chạy, hơn nữa còn trộm theo cá, cô thật phiền muộn, ảo não, “Người ta không bao giờ nuôi động vật nhỏ nữa.”

“Bảo bối, chúng ta nuôi bé con là được.”

Sở Lăng Xuyên vác Tổ Tổ lên vai, sai bước vào phòng ngủ, Tổ Tổ gấp đến độ đập bả vai anh, “Sở Lăng Xuyên, tạo người cũng đừng nhiều như vậy, mỗi ngày một đêm thôi... a...”

Tổ Tổ bị người nào đó vút lên giường, Sở Lăng Xuyên đề thân thể to lớn của mình lên người cô, khiến Tổ Tổ không có chỗ trốn, chỉ có thể bị ăn sạch, anh đang phát thủ tính sao.

Tuần này trở lại, hai người không đi ra ngoài, chỉ ở nhà tạo người, dĩ nhiên, đây là nói khoa trương, tóm lại là ngọt ngào, không có ai quấy rầy, hoàn toàn hưởng thụ thể giới đẹp đẽ của hai người.

Chiều chủ nhật Sở Lăng Xuyên vẫn phải đi, hai người lưu luyến không rời, ở dưới bãi đậu xe, cô thừa cơ hôn lên mặt anh, sau đó tươi cười nói hẹn gặp lại.

Nhìn phương hướng anh rời đi, Tổ Tổ nghĩ, Sở Lăng Xuyên chính là mây, nhẹ nhàng đến, lại nhẹ nhàng đi, không đứng, anh không phải mây, anh là mưa rào có sấm chớp, âm âm đến, lại âm âm đi.

Mặc dù gặp nhau ngắn ngủi, nhưng mà, cô rất hạnh phúc.

Tuần này anh trở lại không đi thăm ba mẹ, chỉ gọi điện báo, nói có chuyện quan trọng muốn làm nên không về thăm được.

Đối với cuộc sống của Sở Lăng Xuyên, Triệu Đình Phương cũng buông tay rồi, không trở lại thì kệ, vợ chồng son không chừng có việc gấp, lần sau gặp mặt cũng có sao.

Buổi tối Triệu Đình Phương muốn làm cho Sở Vệ Bình chút thức ăn chay, mặc dù đơn giản nhưng để làm ngon thì có chút khó, bà cầm giỏ chuẩn bị ra cửa, đi chợ mua thức ăn.

Vừa đến cửa, điện thoại truyền đến tin nhắn, bà dừng bước, mở ra.

Số điện thoại xa lạ, cho là tin nhắn rác, bà tiện tay mở ra một chút, đang muốn xóa, tin nhắn có một hình, người trong hình bà biết, là Tổ Tổ.

Chẳng lẽ Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đi chơi, nhắn tin cho bà xem, nhưng không đúng, số này xa lạ, hơn nữa, người trong ảnh không phải con trai bà.

Bà hoa mắt sao? Triệu Đình Phương vội vàng vào phòng khách lấy kính, sai khi xem kỹ, sắc mặt bà đại biến, người phụ nữ đúng là Tổ Tổ, nhưng người đàn ông không phải Sở Lăng Xuyên.

Hai người nắm tay giống như người yêu, Triệu Đình Phương nóng nảy, cũng tức giận, đây là chuyện gì, bà lại xem mấy hình khác, thậm chí có cả ảnh Tổ Tổ ôm ấp, hôn hít người đàn ông kia.

Sắc mặt bà càng ngày càng đen, tháo kính, để trên khay trà, cũng khép điện thoại lại, đặt trên ghế sofa, trong lòng vừa tức vừa hận, An Nhược Tổ, đến cùng là đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Sở Lăng Xuyên, Anh Điên Rồi

Editor: Uyên Xum

Triệu Đình Phương nhìn người đàn ông trong hình, cảm thấy khá quen, cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ, nghĩ thật lâu mới nhớ ra, không phải đó là người đàn ông bà hiểu lầm Tổ Tổ đi thuê phòng cùng với anh ta hay sao?

Sau khi Sở Lăng Xuyên trở về, bà mới biết đó là hiểu lầm, hiện tại, những hình này, là có chuyện gì? Chẳng lẽ Sở Lăng Xuyên cũng bị Tổ Tổ lừa? Hai người này căn bản không hề trong sạch.

Bà buột mình tỉnh táo, bởi vì hiểu lầm trước kia do bà tự chủ trương, khiến cho cái này bị đã kích, cho nên, không thể kích động.

Con trai bà vô cùng yêu thương con dâu, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ vỡ, hơn nữa tuyệt đối tin tưởng Tổ Tổ, bởi vì con trai bà tin tưởng, cho nên bà cũng thừa tin Tổ Tổ.

Mấy ngày nay mẹ chồng nàng dâu chung sống cũng khá, hơn nữa nhân phẩm của Tổ Tổ vô cùng tốt.

Thế nhưng những tấm hình kia khiến người ta không thể tỉnh táo, chỉ là, Triệu Đình Phương cố gắng đè lại, tự nói với mình, phải tỉnh táo xử lý chuyện này, dù sao, người gửi hình này là ai, mục đích là gì bà đều không biết, nói không chừng sẽ hỏng việc.

Sau khi tỉnh táo, Triệu Đình Phương nghĩ tới nghĩ lui, gọi điện cho Tổ Tổ, bình tĩnh nói: “Tổ Tổ, mẹ tìm con có chút việc, con có thể sang đây một chuyến không?”

Tổ Tổ biết là bà, suy nghĩ một chút, cuối tuần Sở Lăng Xuyên về không thăm hai người, không phải bà mất hứng chứ, vội nói: “Được, mẹ, con tới ngay.”

Mẹ chồng nàng dâu cúp máy, Triệu Đình Phương chờ Tổ Tổ, sau nửa giờ, Tổ Tổ đến, còn giúp mua vài món ăn.

Mấy ngày chung đụng, đứa nhỏ sớm biết thói quen của bà, mặc dù chỉ là việc nhỏ, nhưng nhìn ra được, rất có tâm, nhìn thế nào cũng thấy Tổ Tổ không phải người hai mặt, nói một đằng làm một nẻo.

Triệu Đình Phương không biến sắc chào hỏi Tổ Tổ, hai người để mấy đồ ăn vặt vào phòng bếp, rồi sau đó mới ra phòng khách, ngồi trên sofa, rót nước uống, sau khi uống một hớp, Tổ Tổ mới hỏi:

“Mẹ, mẹ có chuyện gì muốn nói với con vậy?”

“Tổ Tổ à, mẹ hỏi con, con và Lăng Xuyên có đắc tội người nào không?” Triệu Đình Phương đã sớm nghĩ xong nên nói thế nào, để có thể hỏi chuyện cho rõ ràng, tránh đi tới chiến tranh.

“Đắc tội với ai sao?” Tổ Tổ không hiểu Triệu Đình Phương sao lại hỏi như vậy, trong đầu cố gắng tìm tòi, nhớ tới Tổ Tuệ Vân và chị Hoa đó, chỉ là cô cũng chưa nói, chỉ nhún mày: “Hình như không có, mẹ, sao vậy, đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Triệu Đình Phương cầm điện thoại, tìm hình, đưa cho Tổ Tổ, “Chính con tự xem một chút.”

Tổ Tổ nghi ngờ nhận điện thoại, nhìn tấm hình, người bên trong là cô và Thẩm Hạo Vũ, thiếu chút nữa ngất, vì đó là dáng vẻ thân mật của hai người, anh đang hôn trán cô, nghiêm nhiên là một đôi tình nhân thân mật.

Cô nhìn từng cái một, trong đầu có chút loạn, đúng là cô và anh ta, nhưng mặc kệ từ trước đến nay, bọn họ đều không có như trong hình.

Cô và Thẩm Hạo Vũ mặc dù yêu nhau, khi hai người vẫn còn là bạn bè căn bản không có hành động thân mật, mà đến khi xác định, anh lại biến mất, còn chưa có cơ hội phát triển đến bước này, cô buồn bực nói: “Này, chuyện gì xảy ra? Con không biết những hình này.”

Triệu Đình Phương quan sát vẻ mặt mờ mịt của Tổ Tổ, nhưng người trong hình lại chính là cô, suy nghĩ một chút rồi nói.

“Mẹ cũng cảm thấy những hình này kì quái, vốn không muốn hỏi con, nhưng mà lại sợ người nào đó có ý đồ xấu, cho nên nghĩ lại vẫn nên nói cho con.

Con đừng gạt mẹ, có lời gì nói ra, như vậy mới không dẫn đến hiểu lầm, người đàn ông này mẹ từng gặp, không phải là người xấu chứ?”

Tổ Tổ hiểu ý, cũng biết dụng ý của bà, nhưng mà Triệu Đình Phương nghĩ như thế cũng là bình thường, cô đều có thể giải thích được, nếu cô và Thẩm Hạo Vũ có chuyện, thì chính là nói dối.

“Mẹ, mẹ nói như vậy con cũng không dám giấu, người đàn ông trong hình, mẹ từng thấy, Lăng Xuyên cũng biết, hơn nữa, anh trai cũng biết, là một cảnh sát hình sự, cái đó, trước kia chúng con đã từng ở chung một chỗ.”

Sau khi Tổ Tổ nói đến đây, sắc mặt Triệu Đình Phương chợt biến đổi, Tổ Tổ vội nói:

“Mẹ, đừng nghĩ nhiều, con với anh ta nhiều nhất cũng chỉ nắm tay, chúng con vừa mới quen, anh ta đã phải đi thi hành nhiệm vụ, nhiều năm không có tin tức.

Hiện tại, anh ta đã quay trở lại, trong lúc thi hành nhiệm vụ, mắt bị thương, không nhìn thấy, con và Lăng Xuyên đã đi gặp một lần, con và anh ta chỉ là bạn bình thường.

Con là vợ Lăng Xuyên, hơn nữa Lăng Xuyên vô cùng quan trọng đối với con, cho nên con tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với anh ấy, mẹ, con hy vọng, mẹ có thể tin tưởng.”

Triệu Đình Phương thấy Tổ Tổ không giống như nói láo, bà vừa hỏi Sở Lăng Xuyên và Sở Việt Dương cái gì cũng không biết, cho nên, Tổ Tổ tội gì phải nói dối, nhưng mà những tấm hình này rất nghi ngờ.

“Thế nhưng hình?”

“Hình này con cũng không biết, chỉ có cái kẻ vai bên nhau là thật, còn lại không phải.”

Tổ Tổ buồn bực vô cùng, cau mày, tâm ý phiền loạn, cô cảm thấy đây nhất định là hình ghép.

Chỉ là, cô cho là như thế nhưng không có chứng cứ, xem hình cũng không thể phát hiện, nên chỉ có thể nói ý nghĩ của mình ra.

“Mẹ, con cảm thấy có người cố ý ghép những hình này, con không làm như thế, hơn nữa, con và anh ta thật sự không có gì, nếu không, chúng ta tìm người chuyên nghiệp xem một chút.”

“Không cần, không cần, mẹ lo lắng chính là cái này, mẹ tin con, cũng không thể tin người ngoài.” Triệu Đình Phương nhận điện thoại từ trong tay Tổ Tổ, không nhìn được mà xem lại hình.

Cẩn thận nhìn một chút, lại phát hiện, “A, Tổ Tổ, con xem hình này, trên cổ con có phải có nốt ruồi đen hay không?”

Tổ Tổ đến gần xem thử, quả nhiên, trên cổ người trong hình có nốt ruồi đen, không nhìn kĩ đúng là không phát hiện ra, cô không nhìn được mà sờ cổ mình, cô đâu có a.

Trên cổ cô không có, nhưng ngược lại, trước ngực lại có, mỗi lần Sở Lăng Xuyên hôn cô, đều thích hôn ở chỗ đó.

Ôi, nghĩ đi đâu vậy, Tổ Tổ không nhìn được đồ mặt: “Mẹ, trên cổ con không có, thật, mẹ xem.” Tổ Tổ vạch cổ áo ra cho Triệu Đình Phương nhìn.

Triệu Đình Phương ngượng ngùng nhìn, thấy vậy, chắc chắn có người giờ trò sau những bức hình, vội hỏi: “Tổ Tổ, sẽ không nghĩ mẹ nghi thần nghi quỷ chứ?”

“Mẹ, không phải mẹ cũng vì con và Lăng Xuyên thôi sao? Mẹ hỏi, con sẽ giải thích.”

Hiểu lầm không còn, Tổ Tổ thở phào nhẹ nhõm, thật sự bởi vì hiểu lầm được hòa giải nên quan hệ mẹ chồng nàng dâu không bị ảnh hưởng.

Triệu Đình Phương vỗ bả vai Tổ Tổ, trong lòng cảm thấy an ủi, “Mẹ hỏi con cũng là cảm thấy có người ý đồ xấu cố tình gửi mấy tấm hình này, cái này không phải là phá hoại gia đình người ta ư, không trực tiếp gửi cho Lăng Xuyên, còn phí tâm gửi cho mẹ, đúng là mượn dao giết người.”

Tổ Tổ giờ ngón tay cái, cười nói: “Mẹ, có chính kiến, gừng càng già càng cay. Mẹ phân tích quá đúng, mẹ nói như vậy, ngược lại con nhớ tới một người.”

“Người nào?”

Triệu Đình Phương không nhìn được mà hỏi, Tổ Tổ thở dài, suy nghĩ đến Tô Tuệ Vân bụng dạ khó lường, chuyện này tám phần là cô ta làm, thật khó cho cô ta, chiều này cũng nghĩ ra được, thật may là có sơ hở, nếu không cô bị hại chết rồi.

Cô nắm tay Triệu Đình Phương, “Mẹ, mẹ không biết, con trai bảo bối của mẹ mang đến bao nhiêu vận đào hoa, chỉ là mẹ yên tâm, tình cảm của hai chúng con chắc như tường thành, tới một người giết một người, tới hai người giết hai người, chỉ là mẹ, mẹ phải làm hậu thuẫn cho con nha.”

Triệu Đình Phương vỗ vai cô, cười nói: “Yên tâm, yên tâm, mẹ nhất định không nhìn nổi những loại người chuyên phá hư gia đình người ta, mẹ ủng hộ con.”

“Cảm ơn mẹ, trời không còn sớm, con giúp mẹ nấu com, buổi tối con không đi.”

“Đúng rồi, nên đi nấu com, đi.”

Mẹ chồng nàng dâu vừa cười nói vừa làm com, bà cũng thầm hài lòng mình anh minh, thật may không có kích động, nếu không ảnh hưởng đến quan hệ của Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ không nói, chính mình cũng khó chịu.

Nhìn dáng vẻ này, phải là do Sở Lăng Xuyên trêu chọc người phụ nữ kia, từ chỗ hai đứa xuống tay không được, mới chuyển qua bà, thật may bà không tức giận, nếu không uống phí sống mấy chục năm nay rồi.

Làm xong com tối, ba Sở cũng trở lại, cả nhà ăn xong, Tổ Tổ không về mà ở lại.

Sóng gió sẽ quay trở lại như ngày xưa, nhưng cô và Triệu Đình Phương càng thêm tin tưởng thân cận, chuyện này hai người đều không nói cho Sở Lăng Xuyên.

Nếu không phải cẩn thận thì chân tướng cũng không rõ, cũng không biết dùng phương pháp gì mà người trong hình từ dung mạo cho đến quần áo đều giống như, thật là nhọc lòng.

Một tuần nữa lại qua, Tổ Tổ bắt đầu kế hoạch cuối tuần đến thăm Sở Lăng Xuyên.

Hôm nay là thứ năm, sau khi tan việc, cô định trở về chỗ ba mẹ một chút. Thu dọn đồ đạc, cô lái xe từ trường học ra ngoài, đi trên con đường về nhà không thể quen thuộc hơn, xa xa nhìn thấy một bóng người ở ven đường.

Cô không nhìn lầm chứ? Là Thẩm Hạo Vũ sao? Anh ta sao lại ở đây một mình? Không nhìn thấy sao có thể đi ra ngoài, thật là thần kì.

Tổ Tổ kinh ngạc dừng xe bên đường, mở cửa đi tới bên cạnh anh, gọi: “Hạo Vũ, làm sao anh lại ở đây?”

Thẩm Hạo Vũ nghe thấy giọng nói của Tổ Tổ, cười nhạt: “Anh tới tìm em.”

Tổ Tổ quan sát anh, trên mặt đeo một đôi kính râm, một thân quần áo thoải mái, đứng ở đây ai cũng không nhận ra anh có gì khác so với người bình thường.

Chỉ có cô biết, anh không nhìn thấy, nhưng làm sao anh có thể ra ngoài được? Làm sao bắt xe được đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Chương 100.2

Tầm mắt cô dừng trên đầu gối anh, ở đó có vết xước, tay của anh cũng bị, nhất định là bị ngã.

Thẩm Hạo Vũ hình như cảm thấy tầm mắt của Tổ Tổ, nhẹ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên anh tự đi ra ngoài một mình, mới vừa bị té ngã, chỉ là, không có chuyện gì lớn, hơn nữa rất có cảm giác thành tựu.”

Tổ Tổ cao hứng thay anh, bởi vì lúc trước anh không chịu ra khỏi cửa, sợ sẽ thấy ánh mắt khác thường của người khác, hiện tại, đã có chút tiến bộ, nhưng có chút nguy hiểm.

“Anh không ngã bị thương chứ?”

“Không có.” Thẩm Hạo Vũ còn tự nhạo báng mình: “Không đau, chỉ là có chút xấu hổ.”

“Tâm tình đồng chí Thẩm Hạo Vũ hình như không tệ lắm.”

Tổ Tổ không nhịn được hỏi tiếp: “Đúng rồi, ông lớn có ý đến tìm em có chuyện gì, mau nói!”

“Anh hy vọng em có thể chia sẻ niềm vui cùng với anh, em có nguyện ý không?” Thẩm Hạo Vũ biết mình đến đây sẽ tạo ra ảnh hưởng đối với Tổ Tổ, việc này không thích hợp, nhưng mà, anh không khống chế được bản thân, không có cách nào để nén sự kích động trong lòng.

Tổ Tổ cười, người này còn thừa nước đục thả câu, “Dĩ nhiên, có chuyện tốt gì? Mau nói em xem?”

Thẩm Hạo Vũ cũng cười, tâm tình anh cực tốt, cũng có chút kích động, “Mấy ngày nữa, anh sẽ làm giải phẫu giác mạc, anh có thể nhìn thấy ánh sáng lại rồi.”

“Thật?” Tổ Tổ kinh ngạc thốt lên, “Thật tốt quá, chúc mừng anh, em biết anh sẽ tốt lên thôi, thật sự quá tốt, Thẩm Hạo Vũ, em chúc mừng anh.”

“Cảm ơn.” Thẩm Hạo Vũ biết, cô thật lòng vui cho anh, người đầu tiên anh muốn chia sẻ là Tổ Tổ, cho nên, anh liều mạng tới.

Tổ Tổ nghĩ làm sao mẹ Thẩm có thể yên tâm để anh ra ngoài một mình, “Đúng rồi, một mình anh ra ngoài lần đầu, bác Trầm không đi cùng sao?”

Sắc mặt Thẩm Hạo Vũ khẽ biến, ngay sau đó lại lạnh nhạt cười, “Một mình anh có thể, không cần bà ấy. Được rồi, chuyện vui cũng đã nói với em rồi, em về đi, anh cũng phải về đây.”

Thẩm Hạo Vũ xoay người, mò mẫm những bước khó khăn, Tổ Tổ thấy anh như vậy lại có chút bận tâm và khổ sở, không nhịn được đến đỡ anh, tránh cho va phải thùng rác.

“Thẩm Hạo Vũ, vừa đúng lúc em không có việc gì, để em đưa anh về nhà, nay em đi xe, rất tiện.”

Nói thật, cô không yên tâm để anh về nhà một mình, mắt thì không nhìn thấy, nhờ may va chạm gì đó trên đường sẽ nguy hiểm.

Thẩm Hạo Vũ do dự, một lát sau mới nói: “Được, vậy phiền em!”

“Khách khí làm gì.” Tổ Tổ dìu anh lên xe, sau đó giúp anh thắt dây an toàn rồi cho xe chạy thẳng về nhà Thẩm Hạo Vũ.

Mà lúc này, một chiếc xe màu đen lặng lẽ theo đuôi, người trong xe không ai khác, chính là Triệu Đình Phương, hôm nay bà đi thăm một người bạn, vừa đúng lúc gần đây nên tiện thể thăm Tổ Tổ một chút.

Bà muốn ăn cơm tối với cô, tiện thể thương lượng xem thứ bảy Tổ Tổ có muốn đi thăm Sở Lăng Xuyên hay không.

Nhưng không ngờ, vừa tới nơi lại thấy được cảnh này. Trong lòng bà nổi lên nghi ngờ, nói cho cùng thì Tổ Tổ và người đàn ông kia có quan hệ như thế nào? Chỉ là bạn bè sao?

Bà nên tin tưởng, nhưng mà vẫn không nhìn được suy nghĩ, lập tức bảo tài xế đuổi theo, bà muốn nhìn một chút, Tổ Tổ rốt cuộc có nói dối hay không.

Trong khi Triệu Đình Phương đuổi theo Tổ Tổ, ngay tại cổng trường học, một chiếc xe màu bạc đỗ cách đó không xa, người trong xe dùng điện thoại chụp hình lại, sau đó vội vàng đi theo.

Tổ Tổ dùng xe dưới chung cư của Thẩm Hạo Vũ, sau đó đưa anh lên nhà.

Triệu Đình Phương chỉ có thể ở ngoài cổng vì bà không cách nào đi vào được, bà nhìn tòa nhà, muốn gọi cho Tổ Tổ, nhưng người đàn ông kia không nhìn được, một mình tự đi quả thật nguy hiểm, Tổ Tổ xuất phát từ ý tốt cũng là điều hiển nhiên, cho nên, bà cố gắng chờ một chút.

Trong lúc đó, chiếc xe màu bạc cũng đỗ cách đó không xa, cô ta nhìn Triệu Đình Phương, lại cười lần nữa, ông trời quả thật giúp cô ta.

Cầm điện thoại, ấn một dãy số: “Alo? Tòì, Tô Tuệ Vân, mặc kệ cô dùng phương pháp gì, tối nay giữ An Nhượng Tổ lại, sau khi chuyện thành công, hai van là của cô.”

Nói xong, Tô Tuệ Vân cúp máy, cười lạnh, Sở Lăng Xuyên, An Nhượng Tổ, ngược lại tôi muốn nhìn, sự tin tưởng của hai người được bao nhiêu, lần lượt điều vô dương oai trước mặt tôi, lần này xem các người ngả thăm như thế nào.

Tổ Tổ đưa Thẩm Hạo Vũ vào nhà mới phát hiện, người chăm sóc anh là một nữ giúp việc, hơn hai mươi tuổi, nhìn rất nhanh nhẹn.

Mẹ Thẩm sao lại yên tâm để một người xa lạ chăm sóc con trai mình như vậy, hơn nữa lại trong trường hợp anh không nhìn thấy.

Tuy nhiên Thẩm Hạo Vũ nói mẹ anh còn rất nhiều việc ở quê, không thể không về, cho nên cuối cùng thuê một nữ giúp việc trong nhà.

Có thể nói, Thẩm Hạo Vũ bây giờ giống như người không người thân, không bằng hữu, không chỗ nương tựa.

Làm cảnh sát nằm vùng, anh không kết giao với bạn bè quyền lực, cộng thêm gia đình anh không gần người thân, mà mặc dù có đi chăng nữa, ở thành phố rộng thế này, họ cũng không thể chăm lo cuộc sống cho anh.

Khi nhiệm vụ nằm vùng của anh kết thúc, khôi phục thân phận, nhưng do công việc bận, ngày nghỉ ít, cho nên chẳng khác gì người cô đơn.

Chỉ là, cho dù có bạn bè, đồng nghiệp, nữ giúp việc thăm anh, chăm sóc anh, nhưng khi cuộc sống anh tối tăm nhất, trong lòng yếu ớt nhất, sự khích lệ và chăm sóc của người thân không thể thiếu được.

Tổ Tổ cũng khổ sở thay anh, chỉ mong phẫu thuật của anh thành công, thấy lại được ánh sáng, để anh sớm được làm công việc mình yêu thích.

Để Thẩm Hạo Vũ ngồi trên ghế sofa, nữ giúp việc đi làm cơm, Tổ Tổ đang chuẩn bị rời đi thì nữ giúp việc chạy ra ngoài, trên người ướt nhẹp, “Chị gì ơi, chị có thể giúp em một chút được không, rỉ nước rồi.”

Thẩm Hạo Vũ muốn đứng dậy xem một chút, nhưng cái gì anh cũng không nhìn được, cuối cùng bất đắc dĩ ngồi xuống, Tổ Tổ xoay người vào bếp: “Để em đi xem một chút, không được thì gọi thợ.”

Cô hỏi: “Thẩm Hạo Vũ, van vòi nước có tắt được không, ở đâu?”

“Có, ở phía dưới bồn rửa bát.” Thẩm Hạo Vũ đứng lên, đi chậm vào bếp.

“Sao rồi? Tìm được chưa?”

Tổ Tổ khom lưng, tìm được van, vặn lại, rốt cuộc nước cũng dừng phun, nhưng mà người cô lại ướt sũng, đến cả tóc cũng ướt hết.

Bộ tây trang mỏng trên người cô không có khuy, cũng đều ướt hết.

nữ giúp việc có chút khần trương, thấp thòm nói: “Chị à, thật xin lỗi, đều do em ngu ngốc, quần áo chị đều ướt hết rồi, nhanh thay đi, nếu không sẽ bị cảm.”

Tổ Tổ đưa tay lau nước trên mặt, cúi đầu nhìn quần áo ướt nhẹp, trong lòng vô cùng buồn bực, ra ngoài hỏi: “Có máy sấy không?”

“Không có.” Thẩm Hạo Vũ trả lời.

nữ giúp việc nói: “Chị, không thì chị cởi đồ ra, em dùng bàn là ủi một chút, rất nhanh thôi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Tổ Tổ vào phòng vệ sinh, thay đồ đưa cho cô ta, “Làm phiền cô giúp tôi tìm vài bộ của cô, tôi thay trước.”

“Em không có, mỗi ngày em làm cơm tối xong đều đi luôn, như vậy đi, em lấy quần áo của anh Thẩm cho chị, chị cứ mặc tạm trước đã.”

Một trận khí lạnh thổi tới, Tổ Tổ không nhịn được hắt hơi một cái, vội vàng cầm khăn lông lau nước trên cổ, cúi đầu nhìn, áo lót cũng ướt rồi.

Nữ giúp việc rất nhanh đã mang quần áo đến, là sơ mi trắng của Thẩm Hạo Vũ, trong tay còn bung một cốc nước nóng, vào phòng vệ sinh mà uống nước nóng ư... nhưng đây không phải là thứ quan trọng nhất.

Tổ Tổ nhìn áo sơ mi trong tay cô ta, không nhịn được nghĩ đến lúc cô mặc của Sở Lăng Xuyên, cô cảm thấy rất bình thường, nhưng mà mặc của Thẩm Hạo Vũ lại cảm thấy kì quái.

Tổ Tổ nhận đồ, đặt lên bồn rửa tay: “Được rồi, làm phiền cô, cô đi làm việc của mình đi, tôi ở đây chờ, cảm ơn.”

“Ừ được, rất nhanh.” Nữ giúp việc cũng không nói nhiều, đưa cốc nước cho Tổ Tổ, “Chị, chị uống nước trước, coi chừng cảm lạnh đó, em đi đây.”

Nữ giúp việc ra ngoài, Tổ Tổ không để ý đến đây là nhà vệ sinh, mặc áo sát nách, có chút lạnh, uống chút nước nóng chờ xem, nhưng chờ mãi cũng không thấy người, mà cô lại cảm thấy buồn ngủ, mí mắt không nhấc lên được, sao đột nhiên mệt rồi cơ chứ?

“Tiểu Liên!” Cô gọi giúp việc, lúc này cô ta mới hấp tấp chạy vào, trong tay cầm áo của cô, nước mắt lưng tròng: “Chị, em... mới vừa rồi em nấu cơm, không cẩn thận quên mất quần áo chị đang là, cháy mất rồi.”

Cái gì? Tổ Tổ cũng không để ý đến một bộ quần áo, nhưng mấu chốt là cô không có đồ mặc, mơ mơ màng màng, cố gắng duy trì tỉnh táo, nhưng cảnh vật trước mắt mơ hồ, làm sao vậy, choáng váng vô cùng.

Tổ Tổ nghĩ, nữ giúp việc này nhìn lạnh lợi, tại sao làm việc không đáng tin như vậy, cô rất choáng váng, phản ứng chậm lụt, cũng không để ý nhiều, cầm áo sơ mi của Thẩm Hạo Vũ, mặc đại vào.

Cô phải đi, không thể ở lại chỗ này, sau khi mặc đồ xong, ra khỏi nhà vệ sinh, người muốn đi nhưng không nhấc nổi thân, cô ngồi trên ghế sofa hỏi: “Túi xách tôi đâu, chìa khóa, còn cả áo choàng nữa?”

Trong phòng yên tĩnh, không ai trả lời, Tổ Tổ dựa sát vào ghế, gục xuống, mà Thẩm Hạo Vũ cũng ngủ từ lúc nào, chỉ còn nữ giúp việc tỉnh táo, vào nhà vệ sinh, run rẩy gọi điện thoại: “Alo? Tôi...tôi làm theo lời cô rồi, tài khoản là...”

Triệu Đình Phương ngồi trong xe chờ Tổ Tổ xuống, nhưng đến tối mịt cũng không thấy người đâu, đưa một người sao có thể lâu như vậy?

Không được, bà phải gọi điện cho Tổ Tổ, không thể để nhất thời phạm sai lầm, như thế không phải sẽ phụ lòng Lăng Xuyên hay sao, nhưng gọi đến nhiều lần đều không có người nào nhận.

Sắc mặt Triệu Đình Phương không còn tốt, cuối cùng bà gọi cho Sở Việt Dương hỏi về gia đình Thẩm Hạo Vũ cụ thể ở đâu, sau đó vào nhấn chuông cửa, nhưng vẫn không hề có ai mở cho bà.

Chẳng lẽ làm chuyện trái lương tâm cho nên không dám ra mở cửa? Triệu Đình Phương phát hỏa, gọi lái An Nhục Tổ, nói một đằng làm một nẻo, thì ra là thế.

Bà tiếp tục chờ, chờ xem khi Tổ Tổ gặp bà sẽ nguy biến thế nào, nhưng càng chờ càng không có ai, hơn mười giờ đêm rồi, Tổ Tổ còn chưa xuống.

Xem ra, cô ta đã không có ý định xuống, Triệu Đình Phương tức giận, bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà, trong đầu nghĩ đến những lời hôm trước cô nói, thì ra tất cả đều là gạt người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Chương 100.3

Người con dâu như vậy, bà không thể chấp nhận được, chuyện này Sở Lăng Xuyên không thể không biết, khi đó đau nhất vẫn là nó, nhưng bà tình nguyện để con trai mình đau lòng, còn hơn là để nó cung chiêu một cô gái như vậy.

An Nhục Tổ, không phụ lòng Sở Lăng Xuyên ư, không phụ lòng mà lại như thế này, Triệu Đình Phương càng nghĩ càng giận, đột nhiên cơ thể không chống đỡ được, ngã xuống.

Tài xế vừa hút thuốc vừa nhìn, thấy bà ngã cũng nóng nảy, vội vàng đến đỡ: “Cô ơi, cô, cô gì ơi, cô sao vậy?”

Hai mắt Triệu Đình Phương nhắm nghiền, đã mất đi tri giác, tài xế vội vàng ôm người lên xe, chạy thẳng đến bệnh viện, hơn nửa gọi điện báo cho người nhà của bà.

Đã xảy ra chuyện?

Sở Lăng Xuyên đã sớm buồn ngủ, cả ngày mệt nhọc, mới ngã lưng một chút, còn mơ thấy bảo bối của anh, nhưng lại bị một hồi chuông đánh thức, anh ngồi dậy nghe điện thoại, giọng nói mang theo vài phần buồn bực.

“Alo, ai vậy?”

“Lăng Xuyên, có thể về không? Mẹ nhập viện rồi, đang làm phẫu thuật.”

Giọng nói của Sở Việt Dương truyền đến, thân thể anh cứng lại, buồn ngủ lập tức tan biến, giọng nói còn có chút sợ hãi: “Mẹ sao vậy? Tình huống bây giờ thế nào?”

“Rất nguy hiểm, nếu có thể thì em trở về một chuyến đi.” Giọng nói của Sở Việt Dương nặng nề, sau đó thông báo địa chỉ bệnh viện.

“Em biết rồi.”

Sở Lăng Xuyên cúp máy, nhanh chóng mặc quần áo, cầm điện thoại, chạy ra khỏi kí túc xá, khai báo nguyên nhân với chính trị viên rồi vội vàng trở về.

Đêm đến, người trên đường không nhiều lắm, anh đi xe với tốc độ nhanh nhất để về thành phố.

Khoảng hai giờ là đến bệnh viện, dừng xe, chạy vào, ở cửa phòng mổ có nhiều người vây quanh, Sở Vệ Bình, vợ chồng Sở Việt Dương, còn có cả cháu gái anh, ngoài ra còn bác tài xế vẫn còn ở đây.

Bầu không khí như vậy khiến anh cảm thấy hít thở không thông, anh chạy vội lại hỏi: “Mẹ thế nào? Đang yên đang lành lại ngã bất tỉnh?”

Gương mặt Sở Vệ Bình nặng nề, mặt mày lo lắng, chỉ nhìn anh mà không lên tiếng.

Sở Việt Dương nặng nề vỗ bả vai anh, khổ sở nói: “Nào ra máu, bây giờ còn đang phẫu thuật.”

Vợ Sở Việt Dương khoác tay chồng, an ủi hai anh em: “Đừng lo lắng, mẹ ở hiền tất có trời phù hộ, nhất định bình an vượt qua, ngồi xuống đợi đi.”

Không ai nói chuyện, cũng không có tâm tư nói, trong lòng ai cũng nóng nảy, nặng trĩu, sợ hãi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối với mọi người, chờ đợi đúng là sự giày vò nhất, không biết đã qua bao lâu, cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ ra ngoài, ai cũng chạy lại hỏi thăm tình hình.

“Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm.”

Sự thấp thòm trong lòng mọi người đều buông xuống, Sở Lăng Xuyên thở ra một hơi, thân thể mềm nhũn dựa vào tường, đưa tay xoa thái dương.

Triệu Đình Phương được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Trời sáng rất nhanh, Sở Lăng Xuyên nhìn đồng hồ, anh cũng bất đắc dĩ, mặc dù muốn ở lại chăm sóc mẹ, nhưng mà, anh không thể, anh còn công việc.

Anh nhìn cha mình, anh trai, chị dâu, lúc này mới nhớ đến là không thấy Tổ Tổ, theo lí mà nói, người trong nhà sẽ gọi điện thông báo cho cô, nhưng mà ngay cả anh gọi cô cũng không nghe máy.

Anh không nhận được mà hỏi: “Anh, mẹ ngã bệnh, có thông báo với Tổ Tổ không?”

Sắc mặt Sở Việt Dương biến đổi, “Đêm đã khuya nên không có kinh động em ấy.”

Không đúng, Tổ Tổ là con dâu, mẹ chồng bị bệnh nghiêm trọng như thế, ngay cả anh cũng bị gọi về, người trong nhà không có đạo lý không thông báo cho em ấy.

“Điện thoại trong nhà không có ai nhận, để em về xem một chút, mẹ như vậy, cô ấy phải đến một chút chứ.”

Sở Lăng Xuyên đứng dậy đi ra ngoài, Sở Việt Dương khẽ kéo anh lại, không biết nói thế nào về tình huống của Tổ Tổ, chuyện tối qua, cả nhà đều biết, chỉ còn mình Sở Lăng Xuyên.

Anh trai không lên tiếng, nhưng từ động tác và vẻ mặt, Sở Lăng Xuyên cũng đoán là có chuyện gì đó, nhanh chóng hỏi: “Anh, rốt cuộc làm sao? Có chuyện gì?”

“Không có gì, nơi này nhiều người rồi, em ấy còn phải đi làm, chuyện này cứ để sau hẵng nói.”

Lúc này con gái Sở Việt Dương nhảy xuống từ trong ngực mẹ, chạy đến bên Sở Lăng Xuyên, “Cậu, bọn họ không nói, con nói, bà nội bị mẹ làm cho tức nên mới sinh bệnh, mẹ cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ.” Con bé nói xong liền bị Sở Việt Dương đánh vào mông, giận dữ quát: “Nói nhăng nói cuội, không biết lớn nhỏ.”

Anh trai anh chưa bao giờ quát con bé như vậy, đưa bé lập tức uất ức khóc lên, Sở Vệ Bình mắt húng, ôm bé vào ngực dỗ dành.

Sở Lăng Xuyên bối rối, gì mà Tổ Tổ ở cùng người đàn ông khác, anh lôi kéo Sở Việt Dương hỏi cho rõ ràng: “Anh, anh nói đi, chuyện gì?”

Chuyện đã đến nước này, cũng không thể dối gạt được, Sở Việt Dương kể hết chuyện biết được qua miệng tài xế.

Sở Lăng Xuyên nghe xong rất tức giận, lồng ngực phập phồng, “Em về xem một chút, có chuyện gì, gọi điện cho em.”

Bỏ lại một câu rồi xoay người đi, dọc đường, trong đầu Sở Lăng Xuyên đều là những lời anh trai nói, Tổ Tổ đưa Thẩm Hạo Vũ về nhà, vẫn không xuống, mà mẹ anh lên lầu nhấn chuông cô cũng không chịu ra ngoài.

Mẹ anh bởi vì thế nên nhập viện, mà Tổ Tổ... rốt cuộc cô còn định dây dưa cùng với Thẩm Hạo Vũ đến khi nào.

Sở Lăng Xuyên về đến nhà, trực tiếp xông vào phòng ngủ.

Bật điện lên, trong phòng không một bóng người, lửa giận bốc lên, anh lấy điện thoại ra hỏi Lý Nguyệt Hương, bà cũng bảo Tổ Tổ không có ở đó, căn bản cô không hề về nhà.

Biết được kết quả này, anh chỉ muốn đập điện thoại, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, anh xoay người, thấy Tổ Tổ mới từ bên ngoài về.

Bởi vì bệnh tình của mẹ, công thêm thấy Tổ Tổ cả đêm không về, còn mặc áo sơ mi nam, anh càng không khống chế được bản thân.

Tâm tình anh không cách nào bình tĩnh.

Tổ Tổ vừa vào nhà, cô buồn bực, chẳng lẽ lúc mình đi quên tắt đèn, thay giày vào phòng khách, thấy Sở Lăng Xuyên ngồi đó, quả thật cô bị dọa cho phát hoảng.

“A...Sở Lăng Xuyên, anh về lúc nào vậy?”

“Em đi đâu?”

Đôi mắt Sở Lăng Xuyên lạnh lẽo, nhưng ẩn chứa sự tức giận giống như núi lửa sắp phun trào, anh cố gắng duy trì một tia lý trí, để cho cô giải thích.

Tổ Tổ bị anh hỏi làm cho lúng cuống, cả đêm cô không về, hơn nữa còn ngủ thiếp đi trong nhà Thẩm Hạo Vũ, dù là trong sạch, nhưng khẳng định Sở Lăng Xuyên sẽ tức giận, mất hứng.

Nói thật, khi tỉnh lại, cô thấy mình vẫn ở trong nhà Thẩm Hạo Vũ cả một đêm, cô thật sự sợ hết hồn, vội vàng trở về, không ngờ Sở Lăng Xuyên đang ở nhà.

Nhìn sắc mặt anh, cô biết, anh tức giận, có lẽ không biết cô ở nhà Thẩm Hạo Vũ cả đêm, nhưng cho dù như thế, cũng đủ để anh tức giận.

“Em...em, ngày hôm qua, Thẩm Hạo Vũ nói, anh ấy sắp đi làm phẫu thuật giác mạc, cho nên tìm em nói chuyện, em thấy anh ấy đi lại không tiện nên mới đưa về nhà.”

Sở Lăng Xuyên nghĩ đến mẹ mình té xỉu dưới nhà Thẩm Hạo Vũ suốt chút nữa thì mất mạng, mà cô lại cả đêm dây dưa quần quýt với anh ta.

Hai người làm gì, anh không biết, cũng không muốn biết, chỉ cần nhìn thấy áo sơ mi cô đang mặc là anh đã không kiềm chế được nữa.

“Em với anh ta quan hệ như thế nào? Há? An Nhược Tổ? Anh ta quan trọng đến mức khiến em cả đêm không về sao?”

Tổ Tổ rụt người lại, cô biết như vậy là không đúng, nhưng đó không phải là điều cô muốn, cô thật sự không nghĩ tới mình lại ở đó cả đêm, nhưng chỉ có chút kì quái là cô lại ngủ thiếp đi, nhưng còn chưa kịp làm rõ đã bị Sở Lăng Xuyên làm rối loạn, cô chỉ có thể yếu ớt giải thích.

“Em chỉ thấy anh ấy không có ai chăm sóc, cho nên giúp đỡ một chút, nhưng không biết vì sao lại ngủ thiếp đi, em không có như anh nói.”

Sở Lăng Xuyên kéo áo cô đang mặc, mặt xanh mét, gân xanh nổi lên, “Anh ta và em quan hệ như thế nào? Anh ta như thế nào thì liên quan gì đến em, sao phải lo lắng, suy nghĩ nhiều như thế?”

Còn phải đích thân em tự đưa, anh ta tự đi, thì tự mà về, cần gì em nhiều chuyện như vậy? Nếu anh ta mù cả đời, có phải em cũng quan tâm cả đời hay không?”

Tổ Tổ chưa bao giờ thấy anh giận dữ như vậy, anh níu cổ áo cô làm cô không thở nổi nữa, anh khiến cô sợ, cũng đau lòng và tức giận.

“Sở Lăng Xuyên, làm sao anh có thể nói lạnh lùng vô tình như vậy, anh ấy cần giúp đỡ, thì em giúp, có gì không đúng sao? Em nói, em và anh ta không có gì, anh có tin hay không thì tùy!”

“Anh lạnh lùng? Vô tình?”

Anh buồn lòng cô ra, xoay người hồi phục tâm tình, nhưng mà, nghĩ đến mẹ trong bệnh viện, nghĩ tới cô và Thẩm Hạo Vũ đây dựa không rõ, còn nói những lời như vậy, tâm tình anh không cách nào đè nén được.

Một trận khí nóng xông lên não, không có chỗ phát tiết, cuối cùng anh nhất gạt tàn trên bàn, dùng sức ném xuống đất, nát báy: “Anh ta không lạnh lùng được, em đi mà tìm anh ta, ông đây thành toàn!”

Sở Lăng Xuyên nói xong, cầm chìa khóa xe, xoay người, tức giận đứng đi rồi đi, Tổ Tổ nhìn bóng lưng anh, cô biết chuyện ngày hôm nay quả thật khiến anh tức giận, nhưng mà lời của anh khiến cô vừa tức vừa khổ sở.

Anh nhất định không tin lời cô, từng giọt nước mắt lăn dài trên má, cô cúi đầu nhìn gạt tàn, cảm thấy có chất lỏng chảy xuống, cô đưa tay sờ thử, là máu, có lẽ mảnh vỡ gạt tàn văng đến làm cô bị thương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Trùng Trị Tiểu Tam

Anh nói đi là đi luôn, trong lòng Tổ Tổ khó chịu lợi hại, không nhịn được khóc rống lên: “Sở Lăng Xuyên, khôn khiếp, khôn khiếp!”

Cô rút khăn giấy lau máu trên trán, sau đó dùng đôi mắt đầm lệ nhìn bản thân, cô còn đang mặc áo sơ mi của Thẩm Hạo Vũ.

Không trách khi Sở Lăng Xuyên thấy chỉ hận không thể bóp chết cô, không để ý đến vết thương, cô vào thay quần áo rồi mới băng vết thương lại.

Lần đầu tiên cô cảm thấy khó chịu như vậy, Sở Lăng Xuyên luôn cưng chiều cô, yêu cô, dù là nổi giận, nhiều lắm là giáo huấn vài câu.

Nhưng hôm nay lại khác, giống như anh là người xa lạ, chỉ có lạnh lẽo, tổn thương, anh thế nhưng... để cho cô tìm người khác, thậm chí còn đập đồ.

Chẳng lẽ cô thật sự sai rồi? Ngay từ khi bắt đầu không nên chăm sóc Thẩm Hạo Vũ, khi cuộc đời anh u ám, bế tắc nhất không nên quan tâm, coi như hôm qua có chạy đến tìm cô, cô cũng không nên đưa về nhà, trực tiếp gọi taxi là được.

Mặc kệ Thẩm Hạo Vũ có được đưa đến nơi hay không, mặc kệ anh té ngã bao lần, hay dù có ngã bể đầu chảy máu...

Cô là ai, là người không có một chút quan hệ với Thẩm Hạo Vũ, quản làm cái khi gì, coi như người xa lạ, không liên quan, nhưng mà, kể cả có xa lạ đi nữa cũng không thể không đồng tình mà trợ giúp, chẳng lẽ trong mắt cô, Thẩm Hạo Vũ còn không bằng một người xa lạ hay sao?

Không, cô không làm được, nhưng cái này cũng không chứng minh được là cô không để ý đến cảm nhận của Sở Lăng Xuyên, không quan tâm anh, cô cho rằng dưới tình huống cô đưa Thẩm Hạo Vũ về không có gì sai, có chăng là tối qua cô ngủ thiếp đi ở đó.

Cả đêm không về, coi như Sở Lăng Xuyên tin tưởng cô trong sạch, trong lòng cũng không thoải mái. Nhưng mà nổi giận như vậy, thậm chí còn bảo cô đi tìm người đàn ông khác, nếu muốn cô tìm người khác, còn phải sống cùng anh sao? Cô chưa từng có ý nghĩ này.

Tức giận như vậy, trừ khi, anh tin, tin cô và Thẩm Hạo Vũ không trong sạch.

Nếu như anh tin rồi, thì làm thế nào? Cũng không biết tại sao anh đột nhiên trở lại, chẳng lẽ làm việc rồi đi ngang qua, Tổ Tổ nhúc nhích đầu, nghĩ không ra.

Tổ Tổ băng xong vết thương, lấy ít đá chườm mắt cho bớt sưng đỏ. Một người khổ sở, một người giày vò, sắp đến giờ đi làm, cô điều chỉnh tâm tình của mình rồi chuẩn bị ra ngoài.

Đến trường, đồng nghiệp hỏi thăm vết thương, cô chỉ nói mình không cẩn thận đập vào đầu đó, xong tiết dạy, cứ ngẩn ngơ tại chỗ mà nghĩ lung tung.

Đêm qua quá hốt hoảng, lần đầu tiên cô ngủ thiếp đi như vậy, quá hoang mang sợ hãi, không kịp nghĩ nhiều, về đến nhà còn bị Sở Lăng Xuyên nháo một trận, bây giờ ngẫm nghĩ lại, sao cô có thể ngủ dễ như thế?

Cô không thức đêm, sao có thể ngủ như vậy? Nhưng chuyện gì xảy ra? Cô đưa Thẩm Hạo Vũ vào nhà, nữ giúp việc nhờ sửa vòi nước bị hư, cả người ướt nhẹp, sau đó cô vào phòng vệ sinh thay đồ, đưa cho cô ta đem đi là, đúng, cô uống nước mà nữ giúp việc đưa.

Khi cô mơ màng mới thấy cô ta mang đồ đã bị hỏng đến, không còn cách nào, cô đành mặc áo sơ mi của Thẩm Hạo Vũ, ra đến sofa, cô đã không còn tỉnh táo, sau đó hình như ngủ gục luôn ở đó.

Đúng, chính là tự nhiên ngủ, sáng sớm tỉnh lại vẫn như thế, bây giờ nghĩ lại mọi chuyện, quả thật cảm thấy không đúng, nhưng chỗ nào nhỉ, chẳng lẽ nước bị hạ thuốc?

Tổ Tổ bị chính ý nghĩ này của mình dọa sợ, không nhận được ngồi thẳng người, cũng chỉ có khả năng này, cho nên cô mới đột nhiên ngủ.

Nếu như thật sự bị hạ thuốc, vậy khẳng định do nữ giúp việc. Nhưng chuyện này liệu có liên quan đến Thẩm Hạo Vũ hay không?

Trong đầu Tổ Tổ rất loạn, hoàn toàn không nghĩ ra đầu mối, không được, cô phải hỏi Thẩm Hạo Vũ, hoặc là tìm nữ giúp việc, nói là làm, cô lập tức gọi cho anh ta.

Rất lâu sau mới có người nghe máy, không đợi Thẩm Hạo Vũ nói chuyện, Tổ Tổ đã lên tiếng trước: “Thẩm Hạo Vũ, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Thẩm Hạo Vũ nhẹ nhàng hỏi: “Gi vậy, hỏi đi.”

Tổ Tổ suy nghĩ một chút rồi nói: “Hạo Vũ, ngày hôm qua em đưa anh về, rất lạ là tự nhiên ngủ thiếp đi ở đó, anh có cảm thấy điều gì không đúng không?”

“Em? Đêm qua ở nhà anh?” Thẩm Hạo Vũ giật mình, anh cho rằng lúc đó Tổ Tổ rời đi rồi.

Tổ Tổ thấy giọng anh có chút bất ngờ, anh không biết cô ở nhà mình một đêm ư?

Cô cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, cô từ phòng vệ sinh đi ra, hình như Thẩm Hạo Vũ cũng đã ngủ thiếp đi.

Tổ Tổ cũng không quanh co lòng vòng: “Dạ, nhưng mà em không thức đêm, công việc cũng không mệt mỏi như vậy, sao đột nhiên lại ngủ mất, em cảm thấy rất lạ.”

“Lúc anh tỉnh lại, trong nhà chỉ còn mình anh, hơn nữa cả anh và em đều ngủ mê mết, trong lòng cảm thấy không đúng. Anh mới vừa đi thử máu, trong đó có thành phần thuốc ngủ.”

Lời của Thẩm Hạo Vũ khiến Tổ Tổ ngây ngẩn, cô tin anh, không chỉ vì anh là cảnh sát, mà cô còn hiểu rõ anh.

“Nhưng, nhưng vì cái gì? Chuyện này nhất định do nữ giúp việc làm, trong nhà ngoại trừ em và anh, cũng chỉ có cô ta, bây giờ cô ta ở đâu?”

“Sáng sớm đã không thấy tăm hơi, có thể do cô ta làm, nhưng bây giờ người không tìm được, không có cách nào đối chất.”

Tổ Tổ đau đầu, quả thật như cô nghĩ, “Nhưng mà, động cơ của cô ta là gì? Anh có mất đồ gì không?”

Coi như cô ta giỏi, nhưng cũng không cần hạ thuốc ngủ, hoàn toàn có thể đợi cô đi rồi xuống tay.

Thẩm Hạo Vũ nói rõ ràng: “Không có, nhà anh cũng không có gì đáng giá, hơn nữa anh không nhìn thấy, nếu cô ta muốn lấy gì đó là điều rất dễ, không cần phải hạ thuốc ngủ.”

Bởi vì thế, cho nên anh đã báo cảnh sát, tra xét lịch sử điện thoại, hôm qua, cô ta chỉ liên lạc với hai người, một là anh, còn lại là người phụ nữ tên Tô Tuệ Vân.

Tô Tuệ Vân? Tổ Tổ nghe thấy cái tên này, lông tóc cũng dựng đứng lên, “Cái gì? Tô Tuệ Vân? Anh chắc chắn?”

“Chắc chắn!”

Ban đầu thế nào cô cũng nghĩ không thông, nhưng lần này xem ra đã hiểu rõ mọi chuyện. Tô Tuệ Vân biết rõ quan hệ giữa cô và Thẩm Hạo Vũ, cho nên những ảnh chụp kia chính là do nữ giúp việc cung cấp.

Cô vẫn cho rằng Thẩm Hạo Vũ là do mẹ anh chăm sóc, cho nên không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ, có thể thấy, nữ giúp việc đã bị Tô Tuệ Vân mua chuộc, báo tin cho Tô Tuệ Vân.

Ngày hôm qua Thẩm Hạo Vũ đi tìm cô, có lẽ nữ giúp việc cũng biết rồi, cho nên cô ta mới chụp cho cô cái mũ to như vậy.

Cô thấy Thẩm Hạo Vũ ra ngoài một mình, dĩ nhiên không yên lòng, cho nên sẽ đưa anh về, như vậy Tô Tuệ Vân sẽ có cơ hội, mục đích là..... để Sở Lăng Xuyên hiểu lầm!

Nhưng mà, Tô Tuệ Vân làm sao biết Sở Lăng Xuyên sẽ trở về? Hiểu lầm lại khéo như vậy? Chẳng lẽ vẫn là chiêu cũ, chụp hình cô và Thẩm Hạo Vũ ở chung một chỗ? Dù sao, trong lúc mê mẩn, bị người ta loay hoay thành dạng gì cũng không biết.

Giờ phút này Tổ Tổ phần lớn đã thông suốt, nhưng cô không biết, sở dĩ ngày hôm qua Tô Tuệ Vân thực hiện được gian kế là do Triệu Đình Phương ngẫu nhiên đi ngang qua trường, mẹ chồng hiểu lầm, cô còn có thể yên sao?

Mục đích của Tô Tuệ Vân rõ ràng rành, đó chính là khiến cô và Sở Lăng Xuyên không thể bình yên sống qua ngày.

Cô thật sự bội phục Tô Tuệ Vân, hết gửi hình cô và Thẩm Hạo Vũ cho mẹ chồng, rồi lại phí tâm để cô ở một đêm ở nhà anh, tâm tư hiểm ác!

Rốt cuộc Sở Lăng Xuyên đã trêu chọc phải người như thế nào vậy, chẳng lẽ yêu đến cực đoan, không ăn được thì đập đổ?

Thật sự là người phụ nữ biến thái, con mẹ nó, hại cô thật thê thảm.

Còn Sở Lăng Xuyên nữa, trong lòng Tô Tô không nhịn được mắng anh, đào hoa của anh sao có thể đổ toàn bộ lên đầu em cơ chứ?

Còn dám phát giận, đập phá đồ đạc, thật khiến người khác đau lòng.

Tô Tô hận đến cắn răng nghiêng lợi, không nói được lời nào, cho đến khi giọng nói của Thẩm Hạo Vũ truyền đến, cô mới hoàn hồn, Thẩm Hạo Vũ bảo cô đi làm biên bản.

Cô dĩ nhiên phối hợp, Tô Tô xin nghỉ một ngày, đi cùng Thẩm Hạo Vũ, nếu như thật sự là Tô Tuệ Vân mua chuộc nữ giúp việc hạ thuốc ngủ, cô ta sẽ bị bắt, nữ giúp việc cũng không thoát khỏi liên quan.

Bởi vì nữ giúp việc chạy trốn, cho nên Thẩm Hạo Vũ cho người truy tìm, sau khi làm biên bản xong, Thẩm Hạo Vũ về trước, Tô Tô ở đồn công an một mình, tâm tình vô cùng kém, cũng chỉ vì người phụ nữ khốn kiếp kia mà quan hệ giữa cô và Sở Lăng Xuyên lại rối loạn.

Đối với sự tức giận của Sở Lăng Xuyên, Tô Tô cũng không còn đau lòng lắm nữa, mà tất cả phần hận đã đổ lên người Tô Tuệ Vân, trong lòng chửi rủa mười tám đời tổ tông nhà cô ta.

Tô Tô từ đồn công an về nhà, nhìn mảnh thủy tinh văng đầy trên đất chưa được quét dọn, cô biết Sở Lăng Xuyên không hề trở về, nghỉ lại sự tuyệt tình của anh, lòng cô thất lại.

Cô dọn dẹp sạch sẽ nền nhà, sau đó nấu bát mì, hiện giờ cô không có tâm tình nấu cơm, ngồi trên ghế sofa ăn mì mà cũng ngẩn người.

Cô đang suy nghĩ, mai là thứ bảy, cô có nên đi tìm Sở Lăng Xuyên giải thích rõ hiểu lầm không, nhưng nghĩ đến thái độ kia của anh, cô lại cảm thấy không cần thiết.

An Nhục Tô, hiểu lầm như vậy đối với mày không hề có lợi ích gì, bị chụp cái mũ đen không nói, còn để Tô Tuệ Vân được như ý, tối thiểu cũng nên chứng minh sự trong sạch của bản thân.

Mặc dù Sở Lăng Xuyên tuyệt tình, nhưng mà chuyện này hoàn toàn do Tô Tuệ Vân, hôn nhân của hai người vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn.

Tô Tô ngủ trên ghế sofa lúc nào không hay, sáng hôm sau tỉnh lại, tinh thần đã tốt lên rất nhiều, bởi vì đã tìm thấy nữ giúp việc, cũng chứng minh được do Tô Tuệ Vân mua chuộc.

Cô ta thừa nhận Tô Tuệ Vân thuê mình trông chừng Thẩm Hạo Vũ, chỉ cần thấy Tô Tô thăm anh, lập tức báo cáo lại, còn chi điểm photoshop hình trước kia của hai người.

Đây là chuyện lúc trước rồi, cái chính là Tô Tuệ Vân cho cô ta tiền để hạ thuốc ngủ với Tô Tô và Thẩm Hạo Vũ. Thuốc là Tô Tuệ Vân đưa từ trước, chỉ cần An Nhục Tô đến, sẽ hạ thuốc với hai người, mục đích là chụp hình, nhưng chưa có cơ hội.

Nhưng ai ngờ ngày ấy Tô Tô tự trúng chiêu, nữ giúp việc không biết cụ thể Tô Tuệ Vân muốn làm gì, cho nên sau khi chụp vài tấm thì đưa cho Tô Tuệ Vân và cầm tiền chạy.

Cho nên chuyện này kết luận là Tô Tuệ Vân làm vậy để chụp hình cô và Thẩm Hạo Vũ ở cùng một chỗ.

Tô Tuệ Vân bị bắt giữ, nữ giúp việc không thoát khỏi liên quan, khóc lóc cầu xin, cô ta không biết hành vi này là phạm pháp, nhưng mà tội trạng cũng đã thành lập, ngược lại Tô Tuệ Vân không có phản ứng gì, bình tĩnh để người ta mang đi, một câu cũng không nói.

Chuyện này đã có câu trả lời thỏa đáng, nhưng tâm tình của Tô Tô cũng không tốt lên, bởi vì, Sở Lăng Xuyên bị chuyện này đã kích không nhẹ.

Về đến nhà thì Tô Tô nhận được điện thoại của Lý Nguyệt Hương, “Tô Tô, ở nhà à?”

“Vâng, con đang ở nhà.” Tô Tô mệt mỏi ngồi xuống ghế, giọng nói của Lý Nguyệt Hương tiếp tục truyền đến: “Tô Tô, mẹ chồng con nằm viện, mẹ muốn đi thăm, nhưng ba con không có thời gian, con về đón mẹ, hai mẹ con mình cùng đi.”

Tô Tô khựng lại, mẹ chồng nhập viện? Sao cô không biết? Cô vội hỏi: “Mẹ, khi nào mẹ chồng con nhập viện? Không thể nào? Sao con không thấy ai nói?”

“Con không biết? Ba con nghe người ta nói ở cơ quan, thông gia nằm viện, hơn nữa vô cùng nghiêm trọng, thiếu chút không qua khỏi, bây giờ còn đang được chăm sóc đặc biệt, cái đứa bé này, có chuyện gì vậy?”

Lời Lý Nguyệt Hương khiến Tô Tô giật mình, chuyện này xảy ra khi nào? Tại sao cô không biết? Không ai thông báo với cô, có lẽ ngày hôm trước Sở Lăng Xuyên trở lại là vì mẹ chồng bị bệnh.

Sau đó hai người xảy ra tranh cãi, anh cũng không nói cho cô biết đã tức giận đùng đùng rồi đi, nhưng mà, ngay cả người nhà cũng không báo cho cô là sao?

Cô không nghĩ ra, cũng không nghĩ nhiều, vội vàng nói: “Mẹ chờ con một lát, con đến ngay.”

Tổ Tổ cúp máy, vội vàng cầm túi xách ra khỏi nhà, đi đón Lý Nguyệt Hương, đến nơi, bà thấy trên đầu cô dán băng, lo lắng hỏi: “Đầu sao vậy?”

Tổ Tổ không muốn nói thật, chỉ đáp qua loa: “Không sao, con không cẩn thận trượt trong nhà tắm, đập đầu xuống đất.”

Lý Nguyệt Hương cũng không để gạt, chuyện Triệu Đình Phương nằm viện mà Tổ Tổ cũng không biết, không có lý nào: “Con nói cho mẹ nghe, có phải cãi nhau với Lăng Xuyên không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Trùng Trị Tiểu Tam 2

Tổ Tổ không muốn nói những chuyện kia, sẽ khiến mẹ lo lắng, cô khoác cánh tay bà, nũng nịu nói: “Ai nha, không có, mẹ, đừng suy nghĩ nhiều, chuẩn bị xong chưa, đi thôi.”

Hai mẹ con ra khỏi nhà, lái xe thẳng đến bệnh viện, phòng bệnh là An Quốc Đồng nói cho Lý Nguyệt Hương, cho nên hai mẹ con thuận lợi đến nơi.

Sở Vệ Bình và Sở Việt Dương đều ở đây, Tổ Tổ lo lắng hỏi: “Ba, anh, mẹ sao rồi? Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không ai báo cho con biết?”

Sở Việt Dương không lên tiếng, ba Sở nói: “Bà thông gia cũng tới à, vào đi. Bà ấy đã được cứu chữa kịp thời rồi, hiện tại còn đang quan sát, nghĩ con bận rộn công việc nên không thông báo.”

Mọi người trò chuyện, vấn đề đều xoay quanh Triệu Đình Phương, Tổ Tổ muốn ở lại chăm sóc, nhưng thái độ của ba Sở và Sở Việt Dương rất kiên quyết, bảo cô trở về, bởi vì Triệu Đình Phương ở bên trong, người thân không được vào, cho nên ở lại cũng không được lợi ích gì.

Tổ Tổ cảm thấy thái độ của ba Sở và anh chồng có chút kì quái, nhưng mà không rõ vì sao, hay là do quá lo lắng cho Triệu Đình Phương, mọi người đều mệt mỏi nên mới như thế?

Lúc này Tổ Tổ còn chưa hề biết chuyện đêm đó, Triệu Đình Phương ngã bệnh dưới nhà Thẩm Hạo Vũ, cho nên, Sở Lăng Xuyên mới tức giận như vậy, mà mọi người trong nhà họ Sở cũng thay đổi thái độ.

Hơn nữa, nếu Triệu Đình Phương tỉnh, thấy Tổ Tổ ở đây, sợ rằng ảnh hưởng đến bệnh tình, cho nên mới bảo cô quay về.

Tổ Tổ đành phải rời đi, Lý Nguyệt Hương cũng không vui, cảm giác như mặt nóng dán mông lạnh, mọi người đều là người thông minh, một ánh mắt, một lời nói, đều cảm thấy sự khác biệt.

Về đến nhà, Lý Nguyệt Hương bắt đầu thăm vấn Tổ Tổ: “Tổ Tổ, con đừng gạt mẹ, mẹ không hồ đồ, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nhà bên đó, còn có Sở Lăng Xuyên, chuyện gì xảy ra?”

“Mẹ, thật sự không có gì.”

Bà nóng nảy: “Con không nói có đúng hay không? Còn muốn gạt mẹ, xem thái độ của hai cha con Sở Vệ Bình đối với con đi, rõ ràng là coi như người ngoài, con muốn làm mẹ lo chết đúng không?”

Mẹ phát uy, Tổ Tổ đành phải kể lại sự việc từ đầu đến cuối, dĩ nhiên bao gồm cả chuyện cô với Thẩm Hạo Vũ bị Tô Tuệ Vân gài bẫy, chỉ là Triệu Đình Phương bị bệnh như thế nào, cô không biết, cho nên không thể nói cho bà nghe.

Tổ Tổ nói xong, rồi rầm nhìn Lý Nguyệt Hương: “Chỉ là, nếu Sở Lăng Xuyên giận con, người nhà bên đó không biết, trừ khi Sở Lăng Xuyên nói ra, nhưng mà anh ấy hiểu thuận như vậy, lúc này có lẽ cũng không làm không khí trong nhà ngột ngạt hơn đâu. Mẹ, con không sai, có phải không? Có phải con không nên đi thăm Thẩm Hạo Vũ hay không?”

Rốt cuộc Lý Nguyệt Hương cũng rõ chuyện gì xảy ra: “Mẹ cảm thấy con không có gì sai, dù sao con người cũng là động vật có tình cảm, khi Thẩm Hạo Vũ khỏe mạnh, con có thể không đề ý đến cậu ta, giữ một khoảng cách nhất định, cũng có thể cả đời không qua lại với nhau.

Nhưng mà bây giờ cậu ta gặp chuyện, con biết, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, con cũng nên làm như vậy. Cậu ta đi tìm con, mắt không thấy đường, một người như vậy ở bên ngoài quả thật nguy hiểm, con đưa xong về luôn, càng không có vấn đề gì.”

Nhưng con bị người ta thiết kế, kể cả đúng cũng trở thành có lỗi, đứng dưới góc độ của Lăng Xuyên, cậu ta lo lắng cho mẹ, về đến nhà lại biết con ở chung với Thẩm Hạo Vũ, còn cả đêm không về nhà, trong lòng nó nhất định không thoải mái, cũng không có tâm tình nghe con giải thích.

Huống chi, cả đêm con không về, quả thật khiến người ta suy đoán lung tung, dù sao, Thẩm Hạo Vũ cũng là bạn trai cũ của con, Lăng Xuyên mất hứng

cũng là bình thường, về sau, con phải chú ý nhiều hơn.

Dù thế nào, chuyện này, cả hai con đều có lỗi, nếu không có Tô Tuệ Vân âm thầm thiết kế, cũng không có chuyện này, chỉ là tính tình cũng thối tha quá mức, vết thương trên đầu con là cậu ta làm sao?”

Lý Nguyệt Hương không vui, có chút sầu não.

Tổ Tổ vội vàng lắc đầu, thay Sở Lăng Xuyên giải thích: “Không có, không có, anh ấy đập gần tàn thuốc, không biết vì sao văng lên trán con, anh ấy không biết, cũng không cố ý.”

Lý Nguyệt Hương nhún mày, nhìn Tổ Tổ, cố ý nói: “Nó đối với con như vậy, sao con bao che làm gì?”

“Con...” Tổ Tổ vò đầu, cô bao che anh ư? Mới không cần đâu, anh ấy đối với cô như vậy, cô phải nói xấu mới đúng: “Con không có, con, con...nói thật chứ sao.”

“Con nha, bao che rõ ràng như thế, con đau lòng thay nó, bây giờ khổ sở vì nó có đúng không?”

Bà đưa tay sờ đầu Tổ Tổ, “Do người khác làm ảnh hưởng đến hai đứa, coi như được không bù nổi mất, đã có hiểu lầm, phải giải thích rõ, lỗi của người nào, người đó chịu trách nhiệm”

“Mẹ, con biết rồi, mẹ yên tâm, con sẽ xử lý tốt, ngày mai đi tìm anh ấy, chuyện này mặc dù con có lỗi, nhưng nguyên nhân là do anh ấy, tại sao còn phát giận với con, thật quá đáng.”

Tổ Tổ cùng Lý Nguyệt Hương đâu biết, Triệu Đình Phuong phát bệnh là do chuyện này, may mà Triệu Đình Phuong qua khỏi, nếu như không qua khỏi, từ Tô Tuệ Vân không thoát khỏi liên quan, mà Tổ Tổ cũng khó tránh khỏi, hai người sẽ không thể vãn hồi.

Tổ Tổ và Triệu Đình Phuong nghĩ mãi không thông, rốt cuộc người nhà Sở Lăng Xuyên lạnh nhạt là vì cái gì.

Thứ bảy, Sở Lăng Xuyên vốn định nhờ người trực để về chăm sóc mẹ, không ngờ sáng sớm đã bị gọi lên sư bộ.

Đội rất lâu anh mới được vào phòng, bên trong trừ sư trưởng còn có hai vị quân khu trưởng, Sở Lăng Xuyên làm động tác chào, “Chào thủ trưởng.”

Ba vị thủ trưởng không lên tiếng, chỉ quan sát anh, sau đó Sư trưởng đứng dậy, đưa cho anh một phần văn kiện, là nhiệm vụ bí mật nhất

Anh muốn mở ra nhìn, một vị thủ trưởng lên tiếng nhắc nhở: “Cậu phải rõ, nếu mở ra nhìn, nhất định phải tiếp nhận nhiệm vụ, hơn nữa phải hoàn thành, cậu, có dám hay không?”

“Bảo cáo thủ trưởng, tôi không sợ, chỉ sợ nhiệm vụ không khó khăn.”

Ba vị thủ trưởng cười, anh mở tài liệu ra xem, nhìn tỉ mỉ nội dung, yêu cầu, sau khi xem xong, gấp lại, trả tài liệu.

Sư trưởng hỏi anh: “Có lòng tin hoàn thành nhiệm vụ không?”

Sở Lăng Xuyên chào theo quân lệnh: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ! Xin các vị thủ trưởng yên tâm.”

Một vị thủ trưởng khác nhìn Sở Lăng Xuyên, cười hỏi: “Được, vậy cậu trở về thu dọn một chút, sáng ngày mai sẽ có người đến đón, có yêu cầu gì không?”

“Tôi hy vọng sáng mai có thể trở về từ biệt người nhà.”

Mấy vị thủ trưởng bàn bạc với nhau, sau đó mở miệng: “Vậy thì sáng mai đón cậu, thuận tiện đưa cậu trở về từ biệt người nhà, bây giờ cậu viết thư cho gia đình đi.”

“Dạ!”

Sở Lăng Xuyên ngồi một mình viết thư, nói đúng hơn là di thư, nếu như anh hy sinh, thư này sẽ giao cho người thân.

Anh ngồi trên bàn, có người mang giấy tới, anh lấy bút Tổ Tổ tặng ra, viết những điều trong lòng muốn nói.

Đầu tiên chính là thư cho ba mẹ, rồi sau đó là vợ, An Nhượng Tổ. Di thư, anh viết qua không chỉ một lần, mỗi một lần anh đều sống trở lại, cho nên lần này anh nhất định phải còn sống trở về.

Viết xong, thư bị lãnh đạo lấy đi, rồi sau đó một vị thủ trưởng thông báo sơ qua về nhiệm vụ. Trời đã khuya anh mới trở lại doanh bộ, thu thập đồ đạc, từ đồ đạc thiết yếu, anh mang cả đôi tất Tổ Tổ tặng.

Cả đêm không ngủ.

Trời vừa sáng, anh đã lên đường, anh biết, họ đang đưa anh đến nơi từ biệt người thân. Có thể từ biệt, nhưng cái gì cũng không thể nói, dọc đường đi

tâm tình Sở Lăng Xuyên rất phức tạp.

Khi anh hỏi thăm ở bệnh viện mới biết, mẹ mình đã chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, lúc anh vào, ba và anh trai đều ở đây, mà mẹ vẫn còn đang hôn mê.

Anh đi đến, tháo mũ xuống, quỳ gối bên giường, nắm chặt tay Triệu Đình Phương, khổ sở nói: “Mẹ, con trai đến thăm người, bởi vì con trai phải vắng mặt một thời gian, cho nên không được thấy mẹ khỏe mạnh, chờ con trai trở lại, mẹ phải khỏe mạnh giống như trước...”

Đừng lo lắng cho con, lần này con ra ngoài học tập, đi học... sẽ không thể liên lạc, mẹ có thể viết thư cho con giao cho chính ủy, con sẽ nhận được, mẹ, con trai nhất định trở lại hiếu kính người, nhưng mẹ nhất định phải tốt, mẹ... ”

Con trai bất hiếu, Sở Lăng Xuyên không nói được nữa, nước mắt rơi xuống, từ khóa mắt đang nhắm chặt của Triệu Đình Phương, có nước mắt khẽ chảy xuống.

Sở Việt Dương và Sở Vệ Bình đi tới, hai người nắm bả vai Sở Lăng Xuyên, “Đừng lo, có ba và anh con ở đây, con cứ thoải mái làm xong chuyện của mình đi.”

Sở Lăng Xuyên buông Triệu Đình Phương ra, đứng dậy ôm ba Sở, sau đó ôm anh trai, “Anh, chuyện trong nhà nhờ anh, con đi đây.”

“Yên tâm, nhớ nhà, em phải bảo trọng...”

Cuối cùng Sở Lăng Xuyên đẩy anh trai ra, “Ba mẹ, anh, con đi nha.”

Sở Lăng Xuyên xoay người, kiên quyết đi.

Mà giờ này, Tô Tổ không ở trong nhà ngủ nướng, cô đang đứng trước cổng đơn vị anh, cô gọi điện cho Sở Lăng Xuyên nhưng không liên lạc được, đành nhờ thông tin viên liên lạc.

Cậu ta khách khí cho cô biết: “Xin lỗi chị dâu, doanh trưởng không có ở đây, sáng sớm đã đi rồi.”

Không có ở đây? Điện thoại cũng không thông, vậy anh đi đâu.

Cô không nhịn được hỏi cậu ta: “Vậy cậu biết anh ấy đi đâu không? Khi nào trở lại?”

Chiến sĩ trẻ lắc đầu: “Không biết.”

Tô Tổ có chút nổi giận, không thể đi tay không như vậy, nếu như anh không trở lại cô sẽ về, còn nếu trở lại, cô sẽ chờ, nhưng vẫn không liên lạc được, “Có thể giúp tôi tìm chính trị viên không?” Tô Tổ hỏi.

“Có thể!”

Chiến sĩ trẻ liên lạc với chính trị viên, không lâu sau có người ra ngoài, vẫn nhiệt tình như cũ, anh ta muốn dẫn Tô Tổ vào, nhưng cô cự tuyệt: “Chính trị viên, khi nào Sở Lăng Xuyên sẽ về?”

“Doanh trưởng ra ngoài làm nhiệm vụ, khi nào về, khó mà nói.”

Thật ra thì chính trị viên cũng không biết doanh trưởng đi đâu, nhất định có nhiệm vụ, kẻ cả biết cũng không thể nói.

Không biết? Tô Tổ sừng sốt, cười nói: “Cảm ơn chính trị viên, vậy tôi về đây, nếu như anh ấy trở lại, làm phiền anh báo một tiếng, để anh ấy gọi điện cho tôi.”

“Được!”

Tô Tổ nói lời từ biệt, sau đó rời đi, cô không biết Sở Lăng Xuyên đi đâu, có lẽ làm nhiệm vụ, diễn tập liên quan đến cơ mật không thể nói, xem ra chuyện của cô và Sở Lăng Xuyên đành gác lại đó vậy.

Về đến nhà, Lý Nguyệt Hương liền hỏi Tô Tổ, biết Sở Lăng Xuyên không có ở đây, chuyện hai đứa không thể giải quyết.

Hai đứa bé này, thật khiến người ta nhức đầu.

Coi như cãi nhau, hôn nhân đầy nguy cơ, tâm tình không tốt, nhưng Tô Tổ vẫn phải đi làm, cũng qua thăm Triệu Đình Phương, chỉ là cô không được hoan nghênh, cho nên, sau khi biết bà tính lại, cô cũng không quay lại.

Thái độ người nhà của Sở Lăng Xuyên khiến Tô Tổ hoài nghi, có phải bọn họ biết chuyện đêm đó hay không, thôi, cần gì rồi rắm như vậy, tùy người ta nghĩ thế nào thì nghĩ.

Thẩm Hạo Vũ cũng nhập viện rồi, phẫu thuật giác mạc rất thành công, ngày đó gọi cho Tô Tổ, cô vừa dạy xong, thì nhận được điện thoại.

“Anh phẫu thuật thành công rồi!”

“Thật sao? Chúc mừng anh!” Tổ Tổ khẽ cười, dặt dờ anh như một đứa bé: “Anh phải nghỉ ngơi thật tốt, chú ý bảo vệ, nghe lời bác sĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Trùng Trị Tiểu Tam 3

Editor: Uyên Xum

“Em đang coi anh là học sinh của mình sao?”

“A, để anh chê cười rồi.”

Thẩm Hạo Vũ hỏi cô: “Gần đây em khỏe không? Người phụ nữ kia có tìm em gây phiền phức nữa không?”

“Không có, em rất khỏe.”

Thật ra thì cô không ổn chút nào.

“Chờ anh xuất viện, chồng em trở lại, chúng ta gặp mặt một chút.”

“À, cái này không cần, anh ấy, cái đó, anh ấy tương đối bận rộn.” Trước kia Thẩm Hạo Vũ không nhìn thấy, cô giúp anh, nhưng bây giờ thì khác, anh khỏi rồi, cô nên giữ khoảng cách nhất định. ~~điên~~an---le!quydon

Thẩm Hạo Vũ không để ý tới sự cự tuyệt của Tổ Tổ: “Chuyện này nhất định phải gặp, anh muốn cảm ơn anh ta.”

“À, cảm ơn sao?” Tổ Tổ buồn bực, cảm ơn cái gì chứ?

Thẩm Hạo Vũ nói tiếp: “Là anh ta giúp anh tìm người hiến giác mạc, anh đương nhiên phải cảm ơn, nếu như không phải chồng em giúp một tay, sợ rằng bây giờ anh còn chìm trong bóng tối sống qua ngày.”

Tổ Tổ chần động, lúc lâu sau mới lắp bắp hỏi: “Anh.....anh nói gì? Là Sở Lăng Xuyên tìm người ghép giác mạc sao?”

“Ừ, hôm nay anh cũng mới biết.”

Tổ Tổ khản trương, nghĩ đến hôm hai người cãi nhau, cô nói anh lạnh lùng vô tình, nhưng giờ phút này, cô mới biết, những lời mình nói ngu xuẩn cỡ nào.

Cô cúp máy, đầu ong lên.

Sở Lăng Xuyên không giống như cô nghĩ, anh không hề ích kỉ, lạnh lùng, lại càng không vô tình, anh chỉ là bộc phát tính xấu mà thôi.

Tất cả oán hận của Tổ Tổ lại chuyển lên người Tô Tuệ Vân, người phụ nữ rắn rết, sau khi cô ta bị cảnh sát bắt giữ, cô thật muốn nhìn xem khi đi làm thành dạng gì.

Cô gọi cho Thiệu Minh Thành, anh ta cũng là bạn học với Tô Tuệ Vân, chắc chắn biết nơi làm việc của cô ta, hôm nay cô muốn đi gặp người phụ nữ này.

Đầu dây bên kia có người nghe máy, Tổ Tổ uyển chuyển hỏi về Tô Tuệ Vân, nói có chuyện cần tìm đề nhờ, mặc dù Thiệu Minh Thành hoài nghi, nhưng cuối cùng vẫn nói cho Tổ Tổ.

Trước khi tan làm, Tổ Tổ xin lãnh đạo nghỉ sớm nửa giờ. Tô Tuệ Vân làm phó biên tập ở tòa soạn báo, không thể hiểu nổi một người phụ nữ không có đạo đức như cô ta, sao có thể leo lên đến vị trí như vậy.

Tổ Tổ lái xe vô cùng nhanh, khoảng hai mươi phút là đến, cô đỗ xe xong, muốn vào tìm người, nhưng bị ngăn ở ngoài.

Được rồi, cô chờ bên ngoài, Tổ Tổ tức giận nhìn cửa tòa soạn, lại không cẩn thận đụng phải người ta, còn giẫm cả lên giày, cô quay đầu lại, vội vàng nói: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi!”

Cô đã nói xin lỗi rồi, nhưng người phụ nữ kia vẫn chửi ầm lên: “Đi đứng kiêu gì vậy, có nhìn hay không hả?”

Tổ Tổ nhìn người phụ nữ tầm hơn bốn mươi tuổi trước mắt, mặc dù rất cao quý, hơn nữa đáng người to cao, Tổ Tổ tiếp tục nói: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không để ý!”

Mặt người phụ nữ giữ tợn, mắt húng nói: “Biết giày này bao nhiêu tiền không? Cô làm hư có đền nổi không? Chớ ý vào mình có mấy phần xinh đẹp đã cảm thấy giỏi. Không thấy ư, một người sống sờ sờ đứng đây mà cô không có mắt à. Đúng là có người sinh nhưng không có người dạy.”

Ngất, Tổ Tổ nghĩ thầm, hôm nay tới thật không đúng lúc, gặp phải người như vậy, cô xinh đẹp có liên quan gì đến chuyện này sao?

Người này đúng là không thể nói lý, rõ ràng đã hơn bốn mươi tuổi, không tính là già, chẳng lẽ tiến vào thời kì tiền mãn kinh rồi hả?

Nói chuyện thật khó nghe, Tổ Tổ hết sức tức giận, nắng cô cũng thôi đi, còn lời cả ba mẹ cô ra, không phải cô đã xin lỗi rồi sao, phải dùng lời khó nghe như vậy à?

Chỉ là cô cũng hiểu, loại người không dùng lý luận này chọc không nổi, nên cô không để ý bỏ đi, nhưng mới bước một bước, cánh tay đã bị người ta cứng rắn túm lại.

Má ơi, người này sức ghê thật, túm cô đau quá, bà ta hỏi cô: “Cô là người của tòa soạn à? Có biết Tô Tam Tam không?”

“Không biết!” Cô thì biết gì chứ, cô cũng không phải là nhân viên ở đây.

Người phụ nữ kia hoàn toàn không tin lời Tổ Tổ, độc đoán nói: “Không biết, tôi thấy cô đi từ bên trong ra, nói cho tôi biết Tô Tam Tam có bộ dạng ra sao? Hôm nay tôi thật muốn xem tiểu tiện nhân này có đáng đáp như thế nào, dám quyến rũ chồng tôi. Thôi, đi, đi vào với tôi, cô dẫn tôi đi tìm tiểu tiện nhân đó, nhìn tôi xé xác cô ta.”

Người này quả là sức lớn, Tổ Tổ bị lôi xềnh xệch theo, cô tránh không thoát, có chút tức giận, đột nhiên nghĩ ra gì đó.

“Chỉ tìm Tô Tam Tam à, tôi biết, tôi cũng hận nhất loại người quyến rũ chồng người khác, phá hư gia đình người ta, nhưng nếu chị đi vào nhất định bảo vệ sẽ không cho, ở đây đợi đi, một lát nữa tôi chỉ cho chị, như vậy tôi cũng không đắc tội đồng nghiệp đúng không?”

Chị ta nghe cô nói vậy liền dừng bước, nhìn cô từ trên xuống dưới, đánh giá. Tay Tổ Tổ được buông lỏng ra, chị ta nói: “Không phải nói không biết sao? Bây giờ lại nói biết? Đúng là phụ nữ xinh đẹp nói chuyện không đáng tin, được, vậy cô ở đây chỉ cho tôi xem, các cô là người trẻ tuổi, có được bát com cũng không dễ dàng.”

Tổ Tổ xoa tay, liền tiếp đáp lời: “Vâng, đúng vậy, đúng vậy, chị thật tốt.”

Hai người đứng dưới bóng cây cách đó không xa chờ, Tổ Tổ nghĩ thầm, Tô Tam Tam không phải Tô Tuệ Vân đó chứ, hay chị cùng họ thôi?

Người phụ nữ trước mắt rất ngang ngược, cũng không biết người nào dám tới quyến rũ chồng bà ta.

Đợi không bao lâu, tòa soạn đã đến giờ tan sở, mọi người bên trong nói nhau ra ngoài, người phụ nữ bên cạnh sốt ruột: “Người đâu? Tại sao vẫn chưa ra? Không phải cô gạt tôi chứ?”

“A, ra rồi!”

Tổ Tổ thấy Tô Tuệ Vân, dáng vẻ tao nhã đoan trang, cô chỉ chỉ, hạ thấp giọng: “Người cầm túi xách, tóc dài, mặc sơ mi trắng đó.”

Tổ Tổ vừa nói xong, chị ta đi như gió thổi, chạy lại túm quần áo Tô Tuệ Vân, cho cô ta mấy bạt tai, “Tiểu tiện nhân, cô còn dám quyến rũ chồng người ta à?”

Tô Tuệ Vân tỉnh mộng, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, không đợi cô ta kịp phản ứng, người phụ nữ kia lại bắt đầu đánh, còn mang theo lửa giận hằm hừ: “Đồ không biết xấu hổ, đồ đẻ tiện, quyến rũ chồng tao, hôm nay xem bà đây xé xác mày!”

Tô Tuệ Vân vừa chống đỡ, vừa chạy trốn, bị đánh vô lý do, cảm thấy vô cùng mất mặt, hét với người phụ nữ: “Người nào quyến rũ chồng chị, chị ở đây nói lung tung cái gì, đồ đàn bà chanh chua.”

Người phụ nữ ghen đến mất lý trí, đâu còn nghe lọt tai lời Tô Tuệ Vân, lại nói, đâu có ai quyến rũ chồng người ta mà lại chịu thừa nhận, cho nên, cô ta có nói gì đều vô ích.

Chị ta vừa chửi vừa đâm đá, Tô Tuệ Vân hoàn toàn không phải đối thủ, chỉ có thể yếu ớt chống đỡ.

“Cô còn dám nói, đồ tiện nhân không biết xấu hổ, phá hoại gia đình người ta còn không nhận, làm còn không dám nhận! Đánh chết cái đồ tiện nhân không biết xấu hổ.”

Tổ Tổ trở lại xe, quay đầu nhìn náo nhiệt, Tô Tuệ Vân bị đánh cho không thấy mặt mũi.

Tổ Tổ cho xe rời đi, mặc dù người đánh không phải là cô, nhưng cô rất sáng khoái, hôm nay không cần cô ra tay, cô vốn đang muốn chuẩn bị kịch hay cho cô ta, hiện tại miễn đi.

Được rồi, cô thừa nhận, cô muốn chinh phục cô ta.

Nếu như Tô Tam Tam không phải Tô Tuệ Vân, thì cô ta phải cảm tạ cô, vì nhờ có cô mà Tô Tam Tam mới tránh được một kiếp, hy vọng cô ta thấy Tô Tuệ Vân bị đánh, biết điều thu mình lại.

Còn bà chị hung hãn kia, đừng trách cô chỉ làm người, tại chị ta không nói đạo lý, cậy mạnh lên mặt.

Đã một tháng nay cô và Sở Lăng Xuyên không gặp nhau, anh không về, cũng không gọi điện, mà cô cũng không liên lạc được.

Anh đột nhiên không có tin tức, không phải là lần đầu, trước kia cũng hai ba tháng không thấy người, cho nên Tổ Tổ cũng không cảm thấy kì quái, bây giờ điều cô làm chỉ có thể chờ đợi.

Hôm nay là chủ nhật, cũng là quốc tế lao động, Lý Nguyệt Hương bảo cô đi thăm Triệu Đình Phương, dù thế nào, vẫn còn là người một nhà, hơn nữa thân thể mẹ chồng như thế, làm bề dưới cũng không nên chấp nhặt.

Thật ra Tổ Tổ muốn đi thăm Triệu Đình Phương, nhưng mà thái độ của người nhà bên đó khiến cô đau lòng, cho nên, dần dần tránh mặt.

Suy nghĩ một chút, cô mua một đồng thực phẩm dinh dưỡng, đến biệt thự Triệu Đình Phương, nhấn chuông, có người làm ra mở cửa, nhưng không hề thân cận.

Sau khi vào nhà, Tổ Tổ hỏi: “Anh, thân thể mẹ sao rồi?”

Sở Việt Dương nói: “Đang ngủ, tinh thần không thể so với trước kia.”

Tổ Tổ đặt đồ mình mua lên bàn, muốn vào thăm lại bị Sở Việt Dương ngăn lại: “Mẹ cần tĩnh dưỡng, chúng ta đừng quấy rầy.”

Lại là lời này, giống như cô là người không sạch sẽ, Tổ Tổ cũng không phải là người có thể nhịn, cô nhìn anh chồng, “Anh, em làm gì sai? Em cảm thấy anh và ba có thành kiến với em, đúng không?”

Sở Việt Dương nhàn nhạt trả lời: “Em suy nghĩ nhiều rồi.”

Tổ Tổ cười, có chút giễu cợt, “Anh, đừng dùng thái độ qua loa này, em không phải đứa bé, nếu làm sai chuyện gì, mọi người giận em, tối thiểu cũng cho em biết nguyên nhân chứ.

Em rất yêu cái nhà này, cũng coi mọi người như người thân, nhưng mà bây giờ anh xem em như người ngoài, Sở Lăng Xuyên cũng không để ý em, coi như em có chết cũng phải rõ ràng.”

Cô nhớ lại dáng vẻ đáng hận của Sở Lăng Xuyên, không nhịn được rơi nước mắt, cúi đầu, cũng không muốn hỏi nữa, chạy ra ngoài, Sở Việt Dương ngăn người đuổi theo, “Tổ Tổ, chờ một chút.”

Sở Việt Dương nói: “Đi xuống một chút đi.”

“Được!”

Hai người cùng nhau xuống nhà, đi tới quảng trường nhỏ, Sở Việt Dương dừng lại, mở miệng hỏi: “Anh nói có thể quá lời, nhưng mà, em hỏi, anh cũng không giấu nữa, buổi tối hôm đó, chuyện em ở trong nhà Thẩm Hạo Vũ, mọi người đều biết.”

truyện được đăng tại dd lqsdon

Tổ Tổ nhìn anh chồng, trong lòng trùng xuống, quả nhiên như vậy, mặc dù cô và Thẩm Hạo Vũ không có gì, bị Tô Tuệ Vân hãm hại, nhưng cảm giác bị người ta hoài nghi thật khó chịu.

“Anh, Thẩm Hạo Vũ là cấp dưới của anh, cách làm người của anh ấy, anh phải rõ ràng, mắt không nhìn được, anh cũng biết. Anh ấy sắp làm giải phẫu nên đến thông báo cho em, em không đành lòng để anh ấy tự về nhà, cho nên mới tốt bụng đưa về.

Nhưng mà, Tô Tuệ Vân, là bạn học Lăng Xuyên, vẫn thích Lăng Xuyên, cho nên cô ta vẫn quấy nhiễu cuộc sống của vợ chồng em, thậm chí điều tra em, gửi hình photoshop cho mẹ.

Thậm chí cô ta mua chuộc được người giúp việc nhà Thẩm Hạo Vũ, sau khi em tới đó, hạ thuốc ngủ với em, chính là muốn Sở Lăng Xuyên hiểu lầm. Nếu như anh không tin, có thể đến đồn công an tra hồ sơ, Tô Tuệ Vân đã bị bắt lấy lời khai.

Mặc dù em có lỗi, nhưng rõ ràng là đào hoa của Sở Lăng Xuyên, tại sao mọi người đều trách em, không tin tưởng em? Tại sao ngay cả Sở Lăng Xuyên cũng nổi giận với em?

Anh ấy phát giận xong bỏ em lại một mình không quan tâm, một tháng, hai tháng, ba tháng, ngay cả một cú điện thoại cũng không có, mà em, chỉ có thể chờ.

Em là vợ anh ấy, không phải bộ quần áo, tùy tiện nhét chỗ nào đó không mặc, không cần. Mà anh, người thân của em, rồi lại vì hiểu lầm mà xem em như người ngoài, sao mọi người đối xử với em như vậy. Rõ ràng em không sai! Tại sao đối với em như vậy?”

Tổ Tổ không không chế được cảm xúc, lặng lẽ rơi nước mắt.

Sở Việt Dương không biết phải làm sao. Anh vẫn cảm thấy nhân phẩm cô có vấn đề, bây giờ nghĩ lại, có chuyện mà anh không biết.

Về phần Tổ Tổ nói thật hay giả, tra một cái là biết, Tổ Tổ cũng không cần nói dối, như vậy, nói cách khác, bọn họ đã trách lầm cô rồi.

Đại khái Sở Lăng Xuyên trở về cũng vì chuyện này, anh liền thay em trai giải thích: “Lăng Xuyên không phải bỏ rơi em, cậu ta có nhiệm vụ, em đừng hiểu lầm.”

Tổ Tổ không lên tiếng, đưa tay gạt lệ, cố gắng ép nước mắt vào trong, nhưng mà nước mắt vẫn tuôn ra, giọng nói không không chế được nghẹn ngào.

“Không phải anh ấy thi hành nhiệm vụ, căn bản anh ấy không tin tưởng em.”

“Cậu ta quả thật có nhiệm vụ, trước khi đi đã trở lại, nói sẽ rồi đi một thời gian, bảo mọi người không cần nhớ mong, cho nên, có chuyện gì, chờ Lăng Xuyên trở lại rồi nói, em cũng đừng trách cậu ta, tính tình cậu ta thú lắm.”

Sở Việt Dương an ủi, không khiến lòng Tổ Tổ dễ chịu hơn, ngược lại càng đau lòng, thì ra anh trở lại từ biệt người nhà, nhưng không nói cho cô biết, anh đã coi cô như người ngoài, tại sao anh có thể vô tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Bảo Bảo Cất Tiếng Khóc Chào Đòi

Tổ Tổ trở lại nhà ba mẹ, đôi mắt vẫn đỏ hoe, Soái ca đã đứng trước mặt cô, không nhìn thấy chủ nhân chào đón, hình như nó cũng cảm nhận được sự bi thương của cô, nó dùng đầu cọ vào chân như đang an ủi cô.

Nước mắt Tổ Tổ lại rơi xuống, khom người ôm Soái ca vào lòng, lúc này Lý Nguyệt Hương đi từ trong nhà ra, thấy một màn này, khẽ cau mày, “Con gái, thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tổ Tổ gạt lệ, buông Soái ca ra, đứng dậy vào phòng khách, Lý Nguyệt Hương sốt ruột, “Thế nào, nói mẹ coi.”

Bà rất hiểu rõ con gái mình, nếu như không phải chuyện quá thương tâm, kể cả trong lòng uất ức hay mất hứng, cũng chưa bao giờ biểu hiện trước mặt người nhà.

Bây giờ vừa vào cửa đã khóc sụt sùi, nhất định uất ức cực lớn, “Có phải nhà họ Sở bên kia nói gì con, tới đây, ngồi xuống.”

Tổ Tổ không nhúc nhích, ôm chầm lấy Lý Nguyệt Hương gào khóc như đứa bé.

Hôm nay là ngày nghỉ, cho nên ba An đang ở nhà, bị tiếng khóc làm ảnh hưởng, đi ra ngoài thấy hai mẹ con trước mặt, cau mày hỏi: “Là có chuyện gì, con gái, ai khi dễ con?”

An Quốc Đồng hỏi đến, Tổ Tổ càng thêm thương tâm, không nói được câu nào, ôm chầm lấy ông khóc nức nở, ở trước mặt người ta cái gì cô cũng phải nhin, giờ phút này, ở trước mặt người thân, cô không thể không chế được bản thân nữa.

Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng an ủi Tổ Tổ, cũng không hỏi thêm nữa, để cho cô khóc đủ, phát tiết đủ còn dễ chịu hơn, cũng không biết làm sao, Tổ Tổ khóc cực kì lâu.

Rốt cuộc cũng mệt, cô ngưng khóc, nhưng chưa hết nức nở, cả người choáng váng, tay chân tê dại, mẹ An đỡ cô về phòng ngủ cho cô nghỉ ngơi.

Ba An đưa khăn lông và một cốc nước nóng tới, mẹ An bảo ông ra ngoài trước cho hai mẹ con tâm sự, mặc dù ông đi ra ngoài, nhưng đâu có tâm tình làm gì khác, đành đứng ở cửa nghe ngóng.

Trong phòng ngủ yên ắng, Tổ Tổ đang điều chỉnh cảm xúc, sau một lúc, bên trong truyền đến tiếng hai mẹ con nói chuyện, rốt cuộc ông cũng biết vì sao con mình đau lòng như vậy rồi.

Thì ra đều do tiểu tử Sở Lăng Xuyên kia gây họa, lúc trước, ông cũng biết, trước đây hai đứa nó bị người khác quấy rối dẫn đến hiểu lầm, chuyện này con gái mình cũng có lỗi, Lăng Xuyên phát giận cũng là bình thường.

Ông nghĩ thầm, vợ chồng son, ai chẳng có lúc giận dữ, nên giải thích rõ ràng, huống chi con gái ông cũng không bỏ được tiểu tử kia, người làm ba mẹ ai

không mong con hạnh phúc.

Được rồi, bây giờ không nói một tiếng đã đi làm nhiệm vụ, nếu không nói cho ai cũng thôi đi, báo cho người trong nhà, nhưng chỉ có Tổ Tổ không biết, bảo Tổ Tổ không đau lòng sao được.

Thái độ của nhà họ Sở kiểu gì đây, người một nhà mà cũng hoài nghi con gái ông, lần này có chứng cứ chứng minh là người bị hại rồi, nếu không có chứng cứ thì sẽ bị hiểu lầm mãi như vậy sao?

Bên kia coi Tổ Tổ là người ngoài như vậy, nếu lần này ly hôn, người đầu tiên ủng hộ là ông, nếu không sau này con gái ông khẳng định sẽ chịu uất ức.

Bên trong không còn nghe thấy tiếng nói nữa, ba An mới xoay người ra phòng khách, sắc mặt tức giận.

Lý Nguyệt Hương từ phòng ngủ đi ra, ngồi cạnh ông, giận quá mắng lên: “Ông nói Lăng Xuyên xem, Tổ Tổ nhà chúng ta có chỗ nào có lỗi, một năm đã không về nhà được mấy lần rồi, trong nhà có chuyện gì cũng không để ý, Tổ Tổ thông cảm cho cậu ta nghề nghiệp cực khổ.

Không kiếm chuyện với cậu ta thì thôi, bây giờ còn phát giận ném đồ, có nhiệm vụ, báo hết cho người nhà, chỉ còn mình Tổ Tổ không biết, con gái chúng ta là cái gì?

Còn nữa, thông gia bên kia đối xử với con bé như thế, ban đầu bắt Tổ Tổ bỏ đứa bé thứ nhất, đứa bé thứ hai thì lại cho uống thuốc sinh con trai, chúng ta có nói gì đâu, có trách cứ qua đâu.

Hiện tại ông nhìn xem, gia đình đó đối xử với Tổ Tổ nhà mình như thế đấy! Đúng là người hiền bị bắt nạt, thật hối hận khi ban đầu gả con gái cho gia đình như vậy, chỉ khổ con bé.”

Lý Nguyệt Hương đau lòng cho con gái, mặc dù ba An tức giận, nhưng cũng không muốn thêm dầu vào lửa, sợ vợ mình làm ra chuyện, đành vỗ vai bà trấn an: “Bà xem lại mình đi, khóc cái gì, đừng làm tổn hại đến thân thể.”

Hai ông bà không nói rõ, chỉ là vợ chồng nhiều năm như vậy, cũng có ăn ý, biết rõ tâm ý đối phương, lần này ly hôn bọn họ tuyệt đối không ngăn cản, đừng tưởng rằng không có nhà họ Sở thì không sống được.

Ngày quốc tế lao động, Tổ Tổ nằm lì trong nhà, tâm tình rất kém, mẹ An cố gắng mang cô ra ngoài đi dạo nhưng cũng không khá lên chút nào, lần này Sở Lăng Xuyên đã làm tổn thương Tổ Tổ nặng nề.

Sau khi kì nghỉ kết thúc, Tổ Tổ tự nói với mình, coi như không có một người tên Sở Lăng Xuyên, cô vẫn sống tốt, sống để không có lỗi với bản thân.

Mặc dù có lòng này, nhưng làm đâu dễ, nhưng cô vẫn phải cố gắng.

Chẳng mấy chốc đã đến sinh nhật Tổ Tổ, mà cô lại quên mất, tan việc là về nhà luôn: “Mẹ, con đã về.”

“Về rồi à?” Giọng nói của mẹ An vọng ra từ trong phòng bếp, Tổ Tổ đổi giày, rửa tay, vào bếp xem, thấy mẹ làm rất nhiều món ngon, cô liền bóc một con tôm to, nhét vào miệng, rước lấy ánh mắt xem thường của Lý Nguyệt Hương.

Tổ Tổ cười hắc hắc một tiếng, vốn định lấy thêm một con tôm nữa nhưng không dám nữa: “Mẹ, hôm nay là ngày mấy, sao làm nhiều đồ ăn ngon như vậy?”

Lý Nguyệt Hương không khỏi than thở: “Con đúng là hồ đồ rồi, hôm nay sao, là sinh nhật mình đấy!”

Tổ Tổ ngẩn người, hôm nay là sinh nhật 27 tuổi của cô sao, lại thờ dài, thế nhưng cô chưa hề nhận được chúc mừng của Tiểu Nhiên và Hàm Hàm, hai người này thấy sắc quên bạn mà.

Đồng nghiệp thì dĩ nhiên nếu cô không nói, rất khó biết. Tổ Tổ cố ý đùa Lý Nguyệt Hương, đem mặt dán sát vào vai bà: “Mẹ, con trông có vẻ không già nha, đã 27 tuổi rồi, sao có thể nhanh như vậy chứ.”

“Đi, đồ phá đám, già cái gì mà già, gọi điện thoại cho ba con, hỏi xem khi nào ông ấy trở lại.”

Tổ Tổ hôn một cái lên má bà: “Mẹ, yêu chết mất.”

“Buồn nôn vừa thôi, thật là...” Mẹ An đẩy Tổ Tổ ra, cô ra ngoài lấy điện thoại gọi cho ba, vừa có người nghe máy, cô cười hỏi: “Ba, khi nào ba về? Rất nhanh sao, được được, vậy con và mẹ chờ ba, đúng rồi, ba, ba có quên không đó, nay là ngày gì? Được rồi, không biết coi như xong, vậy con cúp máy, một lát gặp ba.”

Tổ Tổ tắt điện thoại vào phụ mẹ làm cơm, chốc sau ba An đã trở lại, hừ, ba khẳng định là quên sinh nhật cô rồi.

An Quốc Đống đổi giày, chậm rãi đi vào, nghiêm mặt nhìn Tổ Tổ: “Sao hả? Nhìn ba như vậy làm gì? Có ý kiến?”

Tổ Tổ làm bộ tức giận nói: “Ba, hôm nay là sinh nhật con.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 166: Chương 102.2

An Quốc Đồng lấy đồ vẫn giấu ở phía sau ra, là loại bánh ngọt cô thích ăn nhất, Tô Tô không nhịn được cười, cô cảm động, hôn lên mặt ba một cái: “Cảm ơn ba.”

Ba An đi rửa tay, Tô Tô cầm bánh ngọt vào phòng ăn, tiếp tục giúp mẹ, chẳng mấy chốc mà cơm tối đã xong xuôi, ba người một nhà quây quần bên nhau, không khí hết sức vui vẻ.

Trước khi nâng chén, chúc mừng sinh nhật Tô Tô, Tô Tô cũng chúc sức khỏe ba mẹ, sau đó vui vẻ ăn cơm, ở giữa còn một món đang dậy nấp.

Đây chính là đồ ăn Lý Nguyệt Hương cố ý làm, “Con gái, đây là mẹ cố ý chuẩn bị sinh nhật cho con đấy.”

Bà mở nắp ra, Tô Tô tò mò nhìn, bên trong từng miếng nhỏ xếp đều đặn, nhưng cô chỉ cảm thấy buồn nôn: “Mẹ, đây là cái gì?”

“Thịt chim, cái này ăn ngon lắm.”

Thịt chim? Tô Tô chỉ cảm thấy buồn nôn, che miệng, chạy vào nhà vệ sinh nôn một trận.

Sau khi ói xong, cô đứng trước vòi hoa sen rửa mặt, soi gương, nhìn bản thân trong gương, đột nhiên giật mình lùi về sau.

Lúc này mẹ An đi vào, có chút nghi ngờ, quan sát kỹ Tô Tô rồi nói: “Tô Tô, con là...” Có phải có hay không?

Tô Tô nhìn mẹ, đầu tiên là sững sờ, sau đó vui mừng nắm tay bà, “Mẹ, có phải là, có phải là con mang thai không?”

Lý Nguyệt Hương cũng vui mừng, quên mất quan hệ giữa cô và Sở Lăng Xuyên, chỉ muốn tâm nguyện được làm mẹ của con gái mình được thành hiện thực, con bé đã hai lần sinh non rồi.

“Mẹ, con đi mua que thử thai!” Tô Tô kích động chạy ra ngoài, “Đợi chút, để mẹ đi cùng.”

Hai mẹ con ra ngoài như một con gió, An Quốc Đồng không hiểu gì, bỗng liên tưởng đến biểu hiện vừa rồi của Tô Tô, không nhịn được mỉm cười.

Tô Tô mua rất nhiều que thử thai, tất cả đều cùng chung kết quả, mang thai, cô thật sự mang thai, cô vẫn luôn lo lắng về điều này. Cô thật sự được làm mẹ rồi!

Lý Nguyệt Hương không kịp đợi, đẩy cửa đi vào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tô, bởi vì kích động mà hồng lên, cô cầm mấy que thử thai đưa hết cho bà xem: “Mẹ, mẹ nhìn xem, con mang thai sao? Con không nhìn lầm chứ?”

Lý Nguyệt Hương nhìn kỹ, cười nói: “Đúng là mang thai rồi.”

Trong lòng Tô Tô kích động, mong muốn của cô rốt cuộc cũng thành sự thật, lần này cô không thêm để ý đến tình trạng giữa mình và Sở Lăng Xuyên, bởi vì đều không ảnh hưởng đến mong muốn của cô.

Đúng, đứa bé này là của cô, cùng lắm thì mình cô nuôi, cùng cha mẹ nương tựa vào nhau, bất luận như thế nào, cô sẽ không từ bỏ nó, không thể từ bỏ.

Cô đã mất hai đứa bé, lần này, không thể tiếp tục như thế nữa. Đây là trời cho cô món quà sinh nhật mà cô mong muốn nhất, bảo bảo cô chờ rốt cuộc cũng tới rồi.

Tô Tô không nhịn được cười khúc khích, nhưng nhanh chóng trở nên khản trương: “Mẹ, lần này liệu có mang thai giả nữa không?”

“Không biết, sẽ không!” Lý Nguyệt Hương mang Tô Tô ra ngoài, sau đó nói với An Quốc Đồng: “Tô Tô mang thai, ông đấy, sắp được làm ông ngoại rồi.”

Người một nhà tiếp tục ăn cơm, thương lượng ngày mai đến bệnh viện kiểm tra, xác định xong xuôi mới có thể an tâm được, rốt cuộc trên khuôn mặt Tô Tô cũng xuất hiện nụ cười.

Sau bữa cơm chiều, Tô Tô vẫn trong trạng thái hưng phấn không ngủ được, chỉ là, bây giờ cô không chỉ có một mình, bảo bảo không thức đêm được, cô phải là một người mẹ mạnh khỏe.

Tô Tô hạnh phúc chìm dần vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau, cô theo ba mẹ đến bệnh viện, kết quả cô đã mang thai bảy tuần rồi, hơn nữa đứa bé phát triển rất tốt.

Nếu là lúc trước, Tổ Tổ sẽ lập tức chia sẻ chuyện này với Sở Lăng Xuyên và người nhà của anh, nhưng bây giờ, không cần nữa, cô cũng không có ý định này.

Nói ra không chừng lại hoài nghi đứa bé không phải con của Sở Lăng Xuyên, cần gì chứ.

Mà ba mẹ An cũng không có ý định này, nếu Sở Lăng Xuyên có lòng, tự nhiên sẽ biết, vô tâm thì thôi đi.

Một tuần lại trôi qua, ba An bắt đầu làm việc, Tổ Tổ cũng thế, còn mẹ An thì suy nghĩ làm thế nào để bồi bổ cho cô, cho tốt với đứa bé.

Chỉ là, từ hôm sinh nhật nhìn thấy thịt chim, bây giờ Tổ Tổ cứ nhìn thấy thịt là lại ói, cho nên rất lâu rồi trên bàn cơm mới có thịt.

Lần này mang thai, phản ứng của Tổ Tổ cũng không lớn lắm, nôn nghén cũng bình thường, đứa bé trong bụng mỗi ngày một lớn lên.

Hai tháng, ba tháng... thời gian thấm thoát thoi đưa, bây giờ bụng Tổ Tổ đã to lắm rồi, dự đoán chừng mười ngày nữa sẽ sinh.

Mà Sở Lăng Xuyên vẫn không có tin tức, đã tám tháng, tám tháng nay không có bất kì tin tức gì, đối với Tổ Tổ như thế nào.

Cô từ giận anh, oán anh, hận anh, lo lắng cho anh, đến bây giờ tâm phẳng lặng, cả người của cô chỉ còn để ý đến mình đứa bé trong bụng.

Nói cô không khó chịu, không đau là giả, nhưng hai người tách ra quá lâu, cô cũng tập thành thói quen không có anh, anh trở thành người có cũng được, không có cũng không sao.

Giống như chồng chỉ là người được thêm vào trong sổ hộ khẩu thôi vậy, anh đã trở nên xa xôi, hư vô.

Có lúc nửa đêm tỉnh lại, cô sẽ hoảng hốt, cảm giác anh từng tồn tại không chân thật.

Đã rất lâu rồi cô không nhớ đến anh, chỉ là đến lúc sắp sinh, cô lại bắt đầu nghĩ, nếu lúc bảo bảo sinh ra anh trở về, cô sẽ quên những thứ kia, những chuyện không vui, sống thật tốt cùng với anh và bảo bảo.

Cô không nhận được cười nhạo mình, đây là cô đơn phương mà thôi, tám tháng, không một cuộc điện thoại, cũng không có tin tức, cô bị anh bài trừ ra thế giới của mình.

Khi anh rời đi, khi anh từ biệt người nhà bỏ lại cô, thì chuyện này đã định, cô và anh là người của hai thế giới.

Trong tám tháng này, không riêng gì Tổ Tổ thay đổi, Sở Việt Dương đã được thăng lên làm Phó Thị trưởng, ba An được thăng lên Phó cục trưởng.

Nghe nói Sở Vệ Bình đã mang Triệu Đình Phụng đến một nơi ấm áp hơn để điều dưỡng, bọn họ chưa từng đến thăm Tổ Tổ, dù đây chẳng qua là hiểu lầm. Hai bên hầu như đoạn tuyệt lui tới.

Chuyện mang thai bên nhà Tổ Tổ cũng chưa hề đề cập với họ, có lẽ Sở Lăng Xuyên thật sự không cần cô nữa, tội gì cô tự làm khổ mình.

Nếu như cô không còn là người nhà họ, thì họ cũng thế, người nhà của cô chỉ có ba mẹ và bảo bảo thôi.

Trong thời gian Tổ Tổ ở nhà dưỡng thai, Tiểu Nhiên thường mang theo tiểu công chúa đến thăm cô, bé con hơn một tuổi, mặt mũi hồng hào, vô cùng đáng yêu, khiến Tổ Tổ cực kì ghen tỵ, cô cũng muốn có một đứa con gái.

Tổ Tổ vốn cho rằng Tiểu Nhiên và Giản Ngọc Sinh sẽ kết hôn, nhưng cô ấy quá thất vọng với đàn ông, cho nên vô cùng thận trọng, sợ này sợ nọ, không ngờ thế nhưng anh ta đồng ý, đợi một khoảng thời gian.

Hai người họ chưa có động tĩnh gì cả, không biết muốn thử bao lâu, chỉ cần hai người họ vui vẻ là được.

Mỗi lần Tiểu Nhiên tới, Mạc Bàn sẽ đi theo, đòi làm cha nuôi đứa bé, bởi vì Tiểu Nhiên là mẹ nuôi tương lai của bé, nên Mạc Bàn đành xếp sang một bên, làm cậu thì có thể.

Hàm Hàm dĩ nhiên ít đến, mỗi lần đến đây cũng đều đi theo chồng, nhìn hai người cũng không tệ lắm, Tổ Tổ bắt đầu lo lắng, chẳng qua là đa nghi.

Hai người họ đều biết chuyện bên nhà họ Sở, đứng dưới góc độ Tổ Tổ, dĩ nhiên thay cô tức giận, nhất là thất vọng với thái độ của Sở Lăng Xuyên.

La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành chưa từ bỏ ý định với hai người, nhưng mà, vấn đề đóng thuyền, bọn họ có hối hận cũng không thể.

Chỉ còn hai ngày nữa là sinh, ba mẹ An nhất thời khẩn trương, ngược lại Tổ Tổ lại tỏ ra không có vấn đề gì.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, Tổ Tổ tản bộ theo thói quen, dĩ nhiên có mẹ cô đi cùng.

Hai người đang khoác tay nhau đi tới đi lui, đột nhiên Tổ Tổ cảm thấy eo không thoải mái, “Mẹ, eo con không thoải mái, có thể ngồi một lát không?”

Lý Nguyệt Hương vội vàng: “Sợ là sắp sinh rồi, cái đứa bé này, còn trấn định được như vậy.”

Tổ Tổ cau mày che bụng: “Không phải còn hai ngày nữa sao?”

“Mẹ...mẹ gọi cho ba con, để ông ấy xuống.”

“Mẹ, đừng khẩn trương, con chịu được.”

Lý Nguyệt Hương thiếu chút nữa ngã đi, bà sinh một đứa con gái thế nào vậy, vào lúc này còn có thể bình tĩnh.

Nói chuyện điện thoại không tới hai phút, An Quốc Đồng lái xe tới, vội vàng đỡ hai mẹ con lên.

Tổ Tổ ngồi trên xe đi bệnh viện, cảm nhận thân thể biến hóa, Lý Nguyệt Hương thì gọi điện cho em gái đến.

Sau khi tới bệnh viện, đi Tổ Tổ và em họ cô cũng đến, cô ấy dùng máy quay ghi lại khoảnh khắc Tổ Tổ miễn cưỡng mỉm cười, đến kiên cường trải qua đau đớn.

Không biết đã qua bao lâu, bác sĩ kiểm tra, sau đó đưa vào phòng sinh, Lý Nguyệt Hương nhìn con gái thành như vậy, đau lòng vô cùng, nhưng thân thể bà không cho phép, cuối cùng để em gái và cháu vào.

Tổ Tổ khò sở gầy dựa, đau đớn thét lên, thời gian giống như cả thế kỉ, chỉ thấy bác sĩ nói cô dùng sức, không cần thét, bảo bảo đã sắp ra rồi.

Cô dùng sức, không thét, dùng sức, cô muốn gặp bảo bảo của mình, không sợ, không sợ...

Có người bấm cô, rồi sau đó nghe thấy tiếng bác sĩ gọi, phù, rốt cuộc cô cũng được giải thoát, bản thân cũng kiệt sức.

Khi tiếng khóc của trẻ vang lên, trong lòng Tổ Tổ rất cảm động. Tiểu bảo bói đến với cô trong một buổi chiều, biến cô trở thành người mẹ vĩ đại.

Bác sĩ bảo cô sinh một bé trai, sau đó ôm bảo bảo ra ngoài, trong phòng còn đi và em họ cầm tay cô.

Tổ Tổ kiệt sức, một lúc lâu sau bảo bảo được ôm vào, bé được đặt trong một xe đẩy nhỏ, Tổ Tổ nhìn từ xa, lòng đầy cảm động, hạnh phúc.

Bởi vì hạnh phúc, nên khóe mắt không tự chủ được có chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Gặp Lại Vợ Con

Hơn một năm về sau.

Hết một ngày làm việc, Tổ Tổ từ biệt đồng nghiệp, trên khuôn mặt vui vẻ, nụ cười bên môi hiện lên lúm đồng tiền nhân nhật, ngọt ngào mà say lòng người.

Mái tóc được búi sau đầu, có một ít tóc phất phơ trước trán. Một thân quần jeans kết hợp với áo len cổ V càng làm thân hình thêm yếu điệu.

Cô vẫn mỹ lệ như cũ, sinh con giống như chưa từng để lại bất kì dấu vết nào trên người cô, mà lại còn mang thêm vẻ quyến rũ khó tả, lẫn trong đám người, tuyệt đối không ai nghĩ cô là mẹ của một đứa trẻ.

Cô mới vừa lên xe thì nhận được điện thoại của Hàm Hàm, cô ấy hẹn cô và Tiểu Nhiên gặp mặt.

Mặc dù bây giờ chuyện cô muốn làm nhất là trở về gặp bảo bảo, chỉ là, chị em tốt gặp nhau, cô tạm thời gác sang một bên vậy.

Hàm Hàm và Tiểu Nhiên đã sớm đến phòng ăn rồi, tốc độ đúng là không phải nhanh bình thường. Tổ Tổ cười chào hỏi rồi ngồi xuống.

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên nói chuyện luôn xoay quanh đứa bé, bỏ Hàm Hàm sang một bên, Hàm Hàm nổi giận, đập bàn: “Chuyện gì vậy, xem tớ là không khí sao? Các cậu tưởng mình mình có trẻ con sao, nói cho các cậu biết, tớ cũng có, bốn đại nhân sắp lên chức mẹ rồi nhé.”

Lời của Hàm Hàm rất có trọng lượng, hai người trước mặt đều sững sờ, sau đó Tổ Tổ kích động hỏi: “Hàm Hàm, cậu nói, cậu mang thai?”

Mặt Hàm Hàm khẽ hồng: “Thật, thật, đã sáu tuần rồi.”

“Oa, mùa xuân mang thai đúng là tốt.” Tổ Tổ nói.

Hàm Hàm quay sang hỏi Tiểu Nhiên: “Cậu không kết hôn với Giản Ngọc Sinh sao? Cũng đã lâu rồi, không phải nói đến cục dân chính đăng kí, đăng kí

chưa?”

Nhắc tới anh ta, Tiểu Nhiên lại phiền muộn: “Aizz, đừng nói nữa, nói đến chuyện này tớ lại phiền.”

“Thế nào?”

Mặt Tiểu Nhiên buồn bực: “Vợ trước của anh ta trở về từ nước ngoài, đi tìm anh ta, dù sao giữa bọn họ đã từng có đứa bé, người phụ nữ kia đến thăm nó, mặc dù nhìn từ góc độ của anh ấy, bên cạnh vợ trước không có gì.

Nhưng là tớ, tớ không chịu nổi cảnh anh ấy ngày ngày chạy đến chỗ vợ trước. Người đàn ông này là của tớ, cần gì phiền người khác quan tâm.”

Hàm Hàm tức giận thay Tiểu Nhiên: “Vậy cậu đi đăng kí đi, không thì đuổi người phụ nữ kia đi, hai năm tính là gì?

Rất nhiều đôi ly hôn xong còn quay lại vì đứa bé đó, cậu thật ngốc, ở cùng với anh ta hai năm, hơn nữa tình cảm cũng không tồi, nhanh chóng lấy thời cơ.”

Tổ Tổ cũng khuyên bảo: “Đúng vậy Tiểu Nhiên, mặc dù chuyện này phiền phức, nhưng hai người các cậu có thể ở chung hai năm, nói rõ các cậu thích hợp, đừng do dự.”

“Thật ra thì tớ nói thật, Giản Ngọc Sinh thực sự là người đàn ông tốt, hơn nữa bọn tớ ở chung rất hợp, nhưng bây giờ, vợ trước của anh ta như thế, tớ cảm thấy không chịu nổi, kể cả kết hôn vẫn không có cảm giác an toàn.

Cậu biết không, có một lần quá đáng chính là cô ta muốn ở lại nhà chúng tớ, bởi vì đứa bé bị sốt, cô ta muốn chăm sóc.

Mẹ chăm con cũng chẳng có gì to tát, nhưng tớ không chịu nổi, bảo Giản Ngọc Sinh bắt cô ta đi, nhưng anh ấy thấy con trai như vậy, không hạ được quyết tâm, tớ nghĩ, có khi anh ấy vẫn còn tình cảm với cô ta.”

Tổ Tổ và Hàm Hàm cũng không biết khuyên Tiểu Nhiên như thế nào nữa, hai người chưa kết hôn, vợ trước lại chen vào một chân, thật là rắc rối.

Tổ Tổ không nhịn được nói: “Thật phiền toái, vậy cậu định làm thế nào?”

“Bây giờ cứ tạm thời thế đã, anh ấy nói sẽ làm rõ với vợ trước, nếu như cuộc sống bình yên, suy nghĩ lại cũng không muộn.”

Bỏ qua đề tài này, ba người dùng tốc độ nhanh nhất để dùng cơm, sau đó vội vã trở về nhà, bây giờ bọn họ không thể hành động tùy ý nữa rồi.

Khi Tổ Tổ về nhà, ba mẹ đã ăn tối rồi, còn con trai đang chơi ở phòng khách, tên tiểu tử này, âm ỉ cả ngày, không lúc nào nhàn rỗi, lúc này đang lôi giấy của An Quốc Đồng ra giữa phòng khách, sau đó tè vào, bị Tổ Tổ ôm lên: “Giỏi lắm, con trai, lại làm chuyện xấu.”

“Xùy...xùy...” Tiểu tử nóng nảy, tay nhỏ che phía dưới, sắp không nhịn nổi, Tổ Tổ vội vàng ôm thằng bé vào nhà vệ sinh, phục vụ ông lớn này xong mới đi ra ngoài.

Ba mẹ An chỉ cười, Tổ Tổ đặt bé xuống nói: “Ba mẹ, hai người còn cười, nếu đi tiểu trong giấy thì mai khỏi dùng...con cũng không ngăn cản.”

Mẹ An nhìn Tổ Tổ một cái, “Không phải con ngăn rồi ư, chúng ta còn chưa kịp làm gì.”

Tổ Tổ cười, thằng bé lại đến trước ti vi mở ngăn kéo, lôi ra toàn đồ nguy hiểm, “Mẹ, lúc con còn nhỏ có hiếu động như thế này không?”

“Con?” Bà tròn mắt, hừ một tiếng, “Trong nhà di con trồng rất nhiều hoa, con đem nhổ sạch, khiến di con suýt xỉu vì tức.”

“Hắc hắc.” Tổ Tổ cười chột dạ, lúc này thằng bé chạy tới, nhào vào ngực cô, hai tay nhỏ bé mập mập khẽ vỗ, “Mẹ, bảo bảo.”

Tổ Tổ ôm con trai vào ngực, hôn lên khuôn mặt tròn trịa một cái, “Bảo bảo, nhớ mẹ không?”

Tiểu tử dùng sức gật đầu, nín một cú áo của cô xuống, tựa đầu vào ngực cô, dường như đang làm nũng..

“Mẹ cũng nhớ bảo bảo, yêu quá!”

Bảo bảo ngẩng đầu, hôn một cái lên môi cô, khiến một nhà một trận cười.

Một ngày không được gặp mẹ, bảo bảo chỉ thân cận với Tổ Tổ một lát rồi lại đi nghịch ngợm khắp nơi, phá rối xung quanh.

Tổ Tổ đưa cho con thanh gỗ xếp hình để chơi, mãi mê nô đùa, tiểu tử ngồi dưới đất ngủ gật, cả người sắp đổ tự nhiên giật mình mở mắt nhìn xung quanh, rồi lại nhắm lại lơ đãng ngủ tiếp.

Mẹ An đi tới ôm bé vào trong, Tổ Tổ chịu trách nhiệm khắc phục hậu quả, dọn dẹp nhà cửa từ đầu đến cuối.

Xong xuôi, cô đi vào tắm rửa, lúc đứng trước gương, cái trán trơn bóng lộ ra một vết sẹo.

Động tác lau tóc của cô bỗng dừng lại, không nhịn được đưa tay sờ trán, trong đầu nhớ đến một màn kia, rồi lại thoáng biến mất, cô sấy khô tóc, sau đó

trở về phòng, nằm cạnh bảo bối của mình, trong lòng cảm thấy thỏa mãn, hạnh phúc.

Buổi sáng là lúc Tổ Tổ bận rộn, từ lúc đưa bé ra đời, trong nhà không ai rảnh rỗi, ngay cả An Quốc Đống cũng thế, sáng sớm ông đã phải giúp vợ làm điểm tâm, còn Tổ Tổ phụ trách chăm sóc bảo bối.

Cả một buổi lục đục, Tổ Tổ vội vã đi làm, tiểu tử cũng quen với việc cô đi suốt cả ngày rồi, cho nên không hề khóc, thậm chí trước khi cô đi còn vẫy tay tạm biệt.

Cô thay đổi, mọi người xung quanh cũng thay đổi, hiệu trưởng đổi, bên cạnh nhiều đồng nghiệp mới, Tiểu Chu cũng đã lập gia đình, cuộc sống của cô ấy rất hạnh phúc.

Mà trong mắt đồng nghiệp, có một chút khác biệt, nếu là những hoạt động phải dẫn theo chồng, cô sẽ không đi, cô có chồng, nhưng người đó đã biến mất rất lâu rồi, dần dần, đồng nghiệp cô đều cảm thấy cuộc sống hôn nhân của cô rất lạ.

Đúng vậy, chính cô cũng cảm thấy thế, hướng gì là người khác, chỉ là, mặc kệ người ta nghĩ thế nào, cũng không có ác ý, cho nên cô không để ý, cũng không nói về chuyện trong nhà.

Tan việc, cô lái xe chậm rãi ra khỏi cổng trường, rẽ vào đường về nhà như mọi khi.

Xe chạy được một đoạn, bỗng một bóng người không biết từ đâu xông tới đầu xe khiến cô hoảng hồn, vội vàng phanh gấp.

Chưa hồi phục sau vụ suýt va chạm, cô chỉ thấy bóng người cao lớn, thẳng tắp, diện một thân quân trang xanh lá, trên đầu là huy hiệu chói mắt.

Tổ Tổ ngây ngốc, đầu óc trống rỗng, đợi đến khi cô nhìn lại, người chắn trước xe đã không thấy đâu.

Nếu không phải bên cửa xe còn có một người đang đứng, cô cho rằng mình thật sự bị hoa mắt.

Cô nhìn anh, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy mê người kia.

Sở Lăng Xuyên, anh trở lại.

Nhưng mà, chỉ một khắc kia, cô cũng không còn bất cứ cảm giác gì nữa, không có giật mình, trong lòng không có một gợn sóng.

Cô nhìn người đàn ông mình đã từng thân mật, nhìn người chồng hơn hai năm chưa từng xuất hiện, thế nhưng không hề đau lòng, không có thôn thức, hay nói cách khác, cô đã không còn cảm xúc.

Anh giống như một người đã thật lâu cô không gặp, quen thuộc và xa lạ. Cô không có kích động, vui sướng, cho dù trong lòng hận anh trước khi đi không chào, không từ biệt.

Còn Sở Lăng Xuyên, anh nhìn Tổ Tổ sững sờ trong xe, người vợ mà hai năm nay anh chưa từng được gặp, ánh mắt nóng bỏng, trong lòng có một loại kích động cùng vui sướng.

Anh muốn ôm cô, xoay tròn cô, hét lên rằng, bảo bối, anh đã về, có biết là anh nhớ em nhiều như thế nào không, biết sau khi anh đi đã hối hận vì giận giữ với em như thế nào không?

Xin lỗi, bảo bối, để cho em chờ lâu như vậy, xin lỗi để em một mình khó khăn như vậy.

Nhưng, khi chạm phải ánh mắt bình tĩnh mang theo phần xa cách của cô, ngọn lửa trong lòng anh bị dập tắt.

Đúng vậy, anh giận dữ mà đi, nhưng trong lòng vẫn yêu cô, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ đến cô, nhưng đã hai năm rồi anh không hề để lại tin tức nào cho cô.

Cô mở cửa, xuống xe, đứng trước mặt anh, lập tức cô rơi vào một lồng ngực quen thuộc mà xa lạ.

Anh ôm cô thật chặt, cơ hồ muốn bóp nát, bày tỏ nỗi nhớ nhung và sự áy náy vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Chương 103.2

Sở Lăng Xuyên ôm cô thật chặt, mặc kệ cái nhìn của người khác, cũng không để ý đến sự xa cách lạnh lùng của cô, giờ phút này, anh chỉ muốn ôm cô thật chặt, ôm người phụ nữ mà anh xa cách bấy lâu.

Tuy nhiên, nội tâm Tổ Tổ lại bình tĩnh lạ thường, ngực của anh, đã xa lạ, cũng không có bất kì cảm giác gì, cô sẽ không bởi vì cái ôm của anh mà cảm thấy ấm áp, sẽ không bởi vì ánh mắt của anh mà mặt đỏ tím đập.

Nhưng mà càng ngày anh ôm càng chặt, giống như sợ cô sẽ biến mất ngay lập tức.

Sở Lăng Xuyên không buông tay, Tổ Tổ cũng không động, cô mặc anh ôm, cho dù bị anh siết đau, cũng không oán trách, cuối cùng anh cũng buông cô ra.

Cô lùi về phía sau, bỗng dưng phải thân xe, người nghiêng như sắp đổ, anh muốn lại đỡ cô, cô lại tránh anh theo phản xạ, tự mình ổn định thân thể, bình tĩnh nói: “Em không sao.”

Sở Lăng Xuyên nhìn sự phòng bị và giữ khoảng cách của cô, cũng rút tay về, trong lòng đau đớn, hơn hai năm, sự thân mật giữa hai người không còn tồn tại, chỉ có xa cách, anh đối với Tổ Tổ mà nói, chỉ giống như người xa lạ.

Hai trái tim yên lặng nhìn nhau, mọi người trong trường hầu như đã về hết, Sở Lăng Xuyên mới nói chuyện với Tổ Tổ.

Anh lên xe, cô cũng không lái về nhà, mà dừng trước một nhà hàng, lúc chuẩn bị xuống xe, Tổ Tổ mới khẽ nói: “Đồ ăn ở đây không tệ, anh... lâu như vậy chưa về, ném thư một chút...”

Lời của cô...giống như đang nói với một người bạn mới quen không lâu. Tim Sở Lăng Xuyên nhói lên, đó là vợ anh, bà xã của anh, không phải bạn bè.

Nhưng mà sự thân mật giữa hai người bị thay thế bởi không khí khách khí cùng lạnh nhạt.

Anh khó chịu, mở cửa xuống xe, theo sau Tổ Tổ, tìm một vị trí ngồi xuống, trừ gọi thức ăn, hai người không nói chuyện, không khí như vậy khiến người ta hít thở không thông.

Tổ Tổ gọi về nhà, chỉ bảo có việc, tối mới về được, cũng không nói đến chuyện Sở Lăng Xuyên đã quay lại, sau khi cô cúp máy, giữa hai người lại lâm vào trầm mặc.

Cô không phản đối, chỉ một lòng uống nước, mà Sở Lăng Xuyên lấy ra một bao thuốc, nhà từng ngum khói dày đặc, đôi mắt gắt gao nhìn cô.

Anh có quá nhiều lời để nói, nhưng đối mặt với sự lạnh nhạt của Tổ Tổ, một chữ cũng không thốt lên được.

Tổ Tổ ghét mùi thuốc lá, tuy nhiên cô không lên tiếng, chỉ hơi nhíu mày.

Sở Lăng Xuyên nhận ra, ném điếu thuốc đi, ngồi thẳng người, nắm lấy tay cô, muốn nói chuyện nghiêm túc.

Nhưng Tổ Tổ rút tay lại, đối với đụng chạm của anh không hề quen, thậm chí mâu thuẫn.

Tay Sở Lăng Xuyên vẫn để trên bàn, cuối cùng thu lại, nắm chặt, đặt lên đùi mình.

Lúc này nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, phá vỡ sự lúng túng giữa hai người. Tổ Tổ cầm đũa bắt đầu ăn, còn Sở Lăng Xuyên vẫn ngồi im, nhìn chăm chăm cô, cảm giác vô lực khiến anh đau đớn.

Hai muốn nói chuyện thật tốt, xem sau này làm thế nào, nhưng mà, không khí xa lạ đến mức không thể mở miệng.

Cơm tối kết thúc trong sự trầm mặc, tính tiền, hai người trước sau ra khỏi phòng ăn.

Tổ Tổ biết, bọn họ nên nói về hôn nhân đã đi đến bước đường cùng này, nhưng mà, không biết vì sao, hôm nay cô không thể tìm được từ ngữ nào, có lẽ anh đột nhiên trở lại khiến cô có chút luống cuống.

Cô nghĩ, thôi để hôm khác bàn lại, dù sao vẫn còn cơ hội.

Cô đến bãi đậu xe, dừng bước, xoay người, “Em về trước đây, có chuyện gì, hôm khác chúng ta bàn tiếp, số của em, vẫn như cũ, có gì anh cứ gọi.”

Sở Lăng Xuyên chưa bao giờ khó chịu như bây giờ, nhìn Tổ Tổ bước đi, anh không tự chủ được nắm tay cô lại, đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt mà mình ngày nhớ đêm mong: “Em...không về nhà cùng anh sao?”

Tổ Tổ sững sốt đáp lại: “Không, em ở với ba mẹ, đó mới là nhà của em, a đúng rồi, anh có phải không mang theo chìa khóa không? Để em lấy cho anh, dù sao em cũng không cần.”

Cô tránh tay anh, vội vàng lục ví tìm chìa khóa, đưa cho anh, cái nhà kia, đã rất lâu rồi cô chưa từng về, sau này cũng không về nữa.

Anh đưa tay ra, không phải nhận lại chìa khóa, mà là nắm tay cô, kéo cô vào trong ngực: “Em...đã không còn yêu anh thật sao?”

Tổ Tổ nhất thời không nói nên lời, chỉ giữ yên lặng, không phải em không yêu anh, mà do anh tuyệt tình, khiến em chờ đợi trong vô vọng, tâm em đã chết, cho nên, mới không còn cảm giác: “Đúng vậy, đã không còn...”

Cơ thể Sở Lăng Xuyên cứng lại, cái ôm cũng lỏng dần đi, giống như hơi sức bị rút cạn, đau đớn lan ra tứ chi.

Tổ Tổ thoát khỏi lồng ngực anh, đặt chìa khóa vào tay anh: “Chúng ta như vậy đã hai năm, em hy vọng, anh trở lại có thể sớm cho em một câu trả lời, như vậy đều tốt với tất cả mọi người.”

Tổ Tổ nói xong, xoay người, mở cửa, lên xe, nhanh chóng rời đi, còn lại mình Sở Lăng Xuyên thẫn thờ trong bóng đêm.

Quần tâm như cũ, thiếp tâm đã chết. Anh dùng cái gì để cứu vãn tình yêu của người phụ nữ đã bị mình làm tổn thương đây?

Khi Tổ Tổ về đến nhà, tiểu tử đã ngủ rồi, có lẽ do chơi quá mệt, cô nói chuyện phiếm với ba mẹ vài câu, không đề cập đến chuyện Sở Lăng Xuyên.

Trở lại phòng ngủ, cô nhìn con trai triu mến, khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô và Sở Lăng Xuyên tách ra lâu như vậy, hôm nay gặp lại, cô phát hiện, con trai mình đúng là phiên bản nhỏ của anh.

Từ lông mày, mắt, miệng, đều cực kì giống nhau, chỉ có cái mũi giống cô, hơn nữa khi thức dậy tỉnh tỉnh không hề tốt, tương tự như lúc Sở Lăng Xuyên nổi giận.

Anh trở lại, lòng cô đã chết. Cho nên sự trở về của anh, đối với cô, không hề quan trọng, chỉ là, trên thế giới này, có một người quan trọng nhất đối với cô, đó chính là con trai, thằng bé là cả sinh mạng của cô.

Nhà Sở Việt Dương.

Sau khi Sở Lăng Xuyên gặp Tổ Tổ, tâm trạng bị thương chán nản, đứng ngơ ngác ở trường học lúc lâu.

Anh vốn muốn đi thăm ba mẹ, cho bọn họ một sự kính hi, nhưng trở về lại phát hiện trong nhà chẳng còn ai.

Anh cảm thấy kì quái, liền gọi cho anh trai, lúc này mới biết, ba mẹ đã đi thành phố Q trị liệu, mà anh trai cũng dọn nhà, hỏi kĩ mới có được địa chỉ.

Sở Lăng Xuyên trở về, Sở Việt Dương mừng rỡ không thôi, vội vàng bảo vợ chuẩn bị phòng ngủ cho em trai.

Hơn hai năm không về, Sở Việt Dương tò mò hỏi em trai đi đâu, sao biến mất lâu như vậy, nhưng không lấy được đáp án, chỉ biết vỗ đầu mình, cười nói: “Nhìn anh quên mất, cơ mật, không thể nói.”

Sở Lăng Xuyên hỏi: “Thân thể ba mẹ thế nào?”

“Ba rất tốt, chỉ có mẹ, sau khi phẫu thuật để lại di chứng tương đối nặng, nhưng mà bây giờ khôi phục cũng không tệ, so với người bình thường không hề khác.

Chỉ là có chút ngơ ngác, không thích nói chuyện, không thể so được với trước đây, nhưng như vậy là rất tốt rồi, em đừng lo lắng. Mẹ nhìn thấy em, khẳng định vui mừng.”

Đã hơn hai năm không gặp ba mẹ, Sở Lăng Xuyên lại thấy đau lòng: “Tạm thời em không thể rời đi, muốn thăm ba mẹ, có lẽ phải đợi thêm một thời gian nữa.”

“Ba mẹ sẽ hiểu, em chậm một chút.”

Bỗng Sở Việt Dương nhớ ra gì đó: “Em trở về, Tổ Tổ có biết không? Gặp chưa?”

Sở Lăng Xuyên đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, không nói nhiều: “Gặp!”

Sở Lăng Xuyên còn đang ngồi đây, vậy khẳng định giữa hai người có vấn đề, Sở Lăng Xuyên đi một phát là hai năm, huống chi trước khi đi, hai người còn cãi nhau một trận: “Hai người định thế nào?”

Sở Lăng Xuyên hít sâu, “Anh, chuyện của em anh đừng quan tâm, tự em xử lý.”

“Lăng Xuyên, có chuyện anh phải nói cho em biết.”

“Chuyện gì?”

Sở Việt Dương đem chân tướng, toàn bộ đầu đuôi, kể hết cho anh nghe, anh hy vọng em trai mình không vì sự hiểu lầm mà bỏ lỡ người phụ nữ mình yêu mến, đợi đến khi hiểu rõ chân tướng, có lẽ còn chịu đã kích hơn.

Hai người không hề liên lạc trong suốt hai năm, bao gồm cả người nhà, Tổ Tổ không tìm được anh, không liên lạc được với anh, hoặc là, cô tức giận không muốn tìm anh.

Cô mang theo thương tổn vượt qua quãng thời gian hai năm, đủ để khiến cô nản lòng thoái chí.

Lúc đó anh trách cô, nếu như cô và Thẩm Hạo Vũ không dây dưa không rõ, mẹ anh cũng không thành như vậy, cho nên, anh tức giận, không nghe cô giải thích.

Bây giờ mới biết, hết thảy là tai họa từ anh mà ra, bởi vì anh trêu chọc một người phụ nữ tên là Tô Tuệ Vân, anh nên...hận Tô Tuệ Vân, tiếp theo chính là bản thân mình.

Giờ phút này, trong lòng anh rất hối hận, nhưng hối hận cũng chẳng có ích gì, Sở Việt Dương không biết trong lòng em trai nghĩ gì, chỉ biết chắc chắn không dễ chịu: “Chuyện này anh cũng giải thích với ba rồi, thân thể mẹ không tốt, sợ tâm tình ảnh hưởng đến bệnh, cho nên không nói.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Gặp Lại Vợ Con 3

Editor: Uyên Xum

Nói đi nói lại, mặc dù hiểu lắm giải trừ, thật ra thì vẫn còn khúc mắc với Tổ Tổ, nhưng con trai dù sao vẫn là con trai, không có cách nào trách móc nặng nề.

Triệu Đình Phuong đổ bệnh chiếm hết tâm tư của mọi người, Sở Lăng Xuyên lại đi biệt biệt, cho nên mặc dù hiểu lắm đã được làm sáng tỏ, nhưng không có người nào nguyện ý đi giải quyết, mà đối với Tổ Tổ cũng thờ ơ.

“Có nút thắt thì mọi người cũng không thể mở.” Sở Lăng Xuyên bỏ lại một câu như vậy, rồi không nói thêm lời nào nữa.

Cả đêm hôm đó anh không chợp mắt, nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, nghĩ tới cuộc sống sau này.

Có lẽ, trừ lúc anh mang lại khổ sở cho cô, cũng chưa thể cho cô một cuộc sống thật sự như mong muốn, nhưng chỉ vì cái vãi, hai người đánh mất hai năm

Cô đối với anh, không có tình cảm, không có yêu thích, chỉ có tổn thương cùng khổ sở, như vậy, liệu có thể hạnh phúc không?

Đáp án rõ ràng, không biết.

Mà trong cuộc sống của cô, anh có thể mang lại những gì?

Tổ Tổ muốn một kết quả, đó chính là ly hôn. Anh không đồng ý, bởi vì anh muốn chiếm hữu cô, thỏa mãn lòng riêng của mình, nhưng như vậy cô sẽ không vui vẻ.

Trong lòng anh có hai nửa đang gào thét: Sở Lăng Xuyên, mày nên buông tay, để cho cô ấy tìm một người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, mà mày, dù có muốn hay không, cũng phải thừa nhận, mày không mang lại hạnh phúc cho cô ấy, cho nên, biến mất khỏi cuộc sống của cô ấy, chính là yêu cô ấy.

Nhưng mà...anh sẽ mất cô, tổn thương anh mang lại không chỉ bằng lời xin lỗi, anh sai rồi, tha thứ cho anh mà có thể giải quyết, vừa bắt đầu, anh bắt buộc cô kết hôn, bây giờ anh sẽ không như thế nữa, không ép buộc cô nữa.

Ngày hôm sau, Sở Lăng Xuyên viết báo cáo ly hôn, sau đó đến sư bộ, vị trí bây giờ của anh tương đương với Phó Quân trưởng, mà bây giờ sư trưởng lại mới bổ nhiệm.

Sở Lăng Xuyên quen rồi, hơn nữa anh là tiên phong trong quân, lần này hoàn thành nhiệm vụ khó khăn, càng thêm được coi trọng.

Sư trưởng nhìn báo cáo ly hôn, cau mày: “Tình cảm tan vỡ? Vì sao ly hôn? Vớ vẩn!”

Sở Lăng Xuyên đứng thẳng người, mắt nhìn thẳng, giọng nói chắc chắn: “Thủ trưởng, tình cảm tan vỡ như thế nào, chú đừng quan tâm, đây là chuyện của những người trẻ tuổi, chú chỉ cần phê chuẩn là được.”

“Thế nào? Tôi già sao? Nghĩ tôi chưa từng trải qua sao?”

Sư trưởng trợn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, “Cậu hãy thành thật trả lời, chuyện ly hôn này là cậu hay vợ cậu muốn?”

“Sư trưởng.....”

“Trả lời vấn đề!”

“Là cháu, bởi vì cháu không cách nào mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Tình huống là như vậy, xin sư trưởng phê chuẩn.”

“Hay là không còn yêu?”

“Còn!” Sở Lăng Xuyên trả lời không chút suy nghĩ, nói xong mới phát giác được có gì đó không đúng, “Sư trưởng, cũng bởi vì yêu cho nên mới muốn buông tay, chứ không hiểu sao, chỉ cần phê duyệt là được.”

Sư trưởng mặc kệ Sở Lăng Xuyên có nói gì đi nữa, thái độ vẫn kiên quyết: “Ít nói lời vô nghĩa, báo cáo ly hôn này, tôi sẽ không đồng ý, chỉ phê chuẩn báo cáo nghỉ phép, đừng nói thù trưởng tôi cặn tính cặn nghĩa. Ba mươi ngày, nghỉ phép kết thúc, tuyên bố bỏ nhiệm cậu.”

“Thủ trưởng,”

“Thi hành mệnh lệnh! Quay sau, bước! Giải tán!”

“Tuân lệnh!”

Sở Lăng Xuyên đứng nghiêm, làm tư thế chào, rồi bước ra ngoài. Rồi khỏi sư bộ, nhìn báo cáo ly hôn trong tay ngăn người, sau đó xé nát bầy, nhét vào thùng rác, rồi sau đó vào xe, nhanh chóng rời đi.

An Quốc Đồng mới họp xong, trở về làm việc, nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ tiếp đón một vị khách ít đến, vốn là cục trưởng, bây giờ là Phó thị trưởng, lãnh đạo của ông, cũng là anh trai Sở Lăng Xuyên.

Vốn nên nhiệt tình đón tiếp, nhưng ông cũng không chừa mặt mũi, “Ồ, trong lúc cấp bách thị trưởng còn thời gian đến cục, là tới thăm thuộc hạ cũ sao?”

Hình như Sở Việt Dương có chút tức giận, cướp điều thuốc trong tay An Quốc Đồng, tự mình đốt một điếu, nghiêm túc hỏi: “An Quốc Đồng, trong mắt ông còn người lãnh đạo này không?”

An Quốc Đồng chào xong, nghiêm túc nói: “Hoan nghênh lãnh đạo đến, không biết lãnh đạo có dặn dò gì?”

Sở Việt Dương ngồi đối diện ông, tùy ý nói: “Được rồi, được rồi. Cái người này còn muốn sinh khí tới khi nào? Lăng Xuyên trở lại, ông có biết hay không?”

An Quốc Đồng ngăn ra, trở lại? Đi quá lâu, chắc đã hai năm rồi. Ông đoạt lại điếu thuốc từ tay Sở Việt Dương, đốt một điếu, “Trở lại rất đúng lúc, nhanh chóng làm thủ tục ly hôn, đừng chậm trễ con gái tôi.”

“Ông cứ như vậy nhìn hai người ly hôn? Lăng Xuyên có lỗi, nhưng thân bất do kỉ, hai năm qua, cậu ta trôi qua như thế nào, ông cũng từng đi lính, lòng ông tự rõ, ông cũng biết cậu ta không hề dễ dàng.”

Ông trầm mặc một lát, đúng ông biết, một người lính, hai năm không trở về nhà, còn không thể liên lạc với người nhà, nhiệm vụ này khó khăn, nguy hiểm cỡ nào.

Ông tiếp lời: “Tổ Tổ và Lăng Xuyên là một chuyện, Tổ Tổ với người nhà cậu cũng là một chuyện, điểm này cậu phải rõ ràng.

Chuyện hai năm trước đã rõ, nhưng thái độ người nhà cậu thế nào? Tôi đây là một người làm cha, chẳng lẽ không đau lòng con gái mình?”

Hai người đã từng có quan hệ cấp trên cấp dưới, sau lại là thân thích, nhưng trên công việc, vẫn ăn ý như cũ.

Nhưng có một chuyện ông không nói cho cậu ta, đó là Tổ Tổ sinh con, với thái độ nhà họ Sở, ông sẽ không nói nửa chữ.

“Vậy ông hẳn tâm nhìn hai đứa bé giải tán như vậy? Tôi tới không phải để làm công tác tư tưởng, chỉ hy vọng ông đừng cản trở từ bên trong, mà để hai bọn họ tự phát triển.”

An Quốc Đồng không cam kết điều gì, “Sở Việt Dương, trên công tác cậu là lãnh đạo, nhưng trong nhà con gái lại là lãnh đạo của tôi.”

“Lão già gian xảo, được rồi, ông nói những lời này tôi cũng an tâm.”

Sở Việt Dương đứng dậy, trước khi xoay người đi, ngón tay gõ lên mặt bàn, nghiêm mặt nói: “Ăn Đại Hoa, mau sớm phá.”

“Thị trưởng yên tâm!”

Sau khi Sở Việt Dương rời đi, An Quốc Đồng rơi vào trầm tư, ông hy vọng con gái mình hạnh phúc, nhưng, hạnh phúc ở nơi nào?

Thứ bảy, thời tiết bên ngoài rất tốt, ấm áp, không có gió. Trong ngày thường đều là mẹ An và bảo mẫu chăm bảo bảo, cho nên, ngày nghỉ bảo mẫu không cần tới. Nếu như thân thể mẹ An khỏe mạnh, cũng không cần gọi bảo mẫu, nhưng thân thể bà không tốt, cộng thêm tiểu tử này nghịch ngợm, cho nên phải thuê người đến giúp.

Hiện tại cả nhà muốn ra ngoài, nhưng tiểu tử ngủ nướng không chịu dậy, cho nên, Tổ Tổ sẽ để ba mẹ ra ngoài tản bộ, còn mình ở nhà cùng với tiểu tử tông.

Tiểu tử này giống như biết cô không phải đi làm, có mẹ cùng ngủ nướng, cho nên mặc dù bình thường tỉnh lại rất sớm, nhưng hôm nay chín giờ rồi vẫn chưa chịu dậy, dính lấy cô ở trên giường.

Lúc trước, cô nhìn thấy con trai Giản Ngọc Sinh, cô phát hiện, đáng ghét con trai mình cũng rất đáng yêu, cô cảm thấy, vì con trai, cô đều có thể hy sinh tất cả.

Mãi mê nô đùa, tiểu tử đói bụng, tay nhỏ bé vỗ lên bụng một cái, dùng thanh âm non nớt nói với cô: “Đói đói.a a...”

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn tròn trịa của con trai, Tổ Tổ cười phá lên, cảm thấy thật đáng yêu, không nhịn được hôn lên cái bụng nhỏ, chọc cho thằng bé cười khanh khách.

“Ở đây ngoan ngoãn chờ, mẹ đi pha sữa.” Tổ Tổ dịu dàng nói, tiểu tử gật đầu, sau đó lên giường chơi.

Tổ Tổ pha sữa vào bình, thử nhiệt độ cho vừa phải, sau đó vào phòng ngủ, thấy tiểu tử đang gặm chân mình, “Bảo bảo, con không chê chân mình thối a?”

Tiểu tử để chân lên trước mũi người người, lắc đầu, “Thơm, thơm...”

Tổ Tổ bắt lấy cái chân của tiểu quý, hôn một cái, “Ừ, thơm, uống đi, không nóng.”

Cô nhét bình sữa vào lòng để con tự uống.

Tổ Tổ cũng giúp bé đắp chăn lên, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, cô quay sang nói với bảo bảo: “Mẹ xem một chút là ai, con ngoan ngoãn uống sữa, biết không?”

Tiểu tử gật đầu, bày tỏ hiểu chuyện và nghe lời, chỉ là có nghe thật hay không, lại là một chuyện khác.

Tổ Tổ đứng dậy mở cửa, dù sao thời gian ra mở cửa cũng không đủ để bé náo loạn. Bình thường có rất ít người đến, cô cho rằng ba mẹ về, cho nên trực tiếp ra mở cửa, không ngờ người đứng bên ngoài là Sở Lăng Xuyên.

Cô ngăn ra, không ngờ anh. có chút ngoài ý muốn, cô không định mời anh vào nhà, chỉ bình tĩnh hỏi: “Anh. có chuyện gì sao?”

“Ừ, có.” Sở Lăng Xuyên nhìn bộ quần áo mặc ở nhà của Tổ Tổ, cô không định để anh vào ư, cái nhà này đã không mở rộng cửa đón anh nữa rồi, “Nếu như không tiện, chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi một chút.”

Tổ Tổ hiểu, đây là anh đang nói tới chuyện ly hôn, nhưng mà, cô không muốn anh vào. Cô còn phải chiều cố bảo bảo, cho nên, không thể ra ngoài được, quan trọng nhất là sự tồn tại của bảo bảo, cô cũng không muốn để anh biết, “Hôm khác đi.”

Cô đang nói, điện thoại vang lên, đang chuẩn bị đóng cửa thì bỗng bên trong “pằng” “đông” hai tiếng, không biết thứ gì đổ, cô căng thẳng, không phải bảo bảo té chứ?

Cô vội vàng đóng cửa, lại không đóng, bởi vì sợ Sở Lăng Xuyên cản lại, cô không để ý đến anh nữa, chạy vội vào nhà, Sở Lăng Xuyên lập tức đi theo sau.

Hai người một trước một sau vào nhà, thấy cửa phòng ngủ có một đứa bé mặc một bộ quần áo trắng lăn mấy vòng ra ngoài, nằm trực tiếp trên đất, trong ngực ôm bình sữa, chân còn đạp chới với.

Đầu tiên Tổ Tổ sững sốt, muốn chạy lại ôm thì tiểu tử lưu loát đứng lên, hơn nữa không muốn để cô ôm, còi dèp chạy về phía Sở Lăng Xuyên.

Một lớn một nhỏ đứng đối diện nhau, đôi mắt đen tròn nhỏ nhắn quan sát người đàn ông mặc quân trang trước mặt, giống như đang nghiên cứu, chú xa lạ này là ai, sao lại ăn mặc như vậy?

Còn Sở Lăng Xuyên, từ khi thấy đứa bé, cả người ngốc trệ, mất đi phản ứng.

Hai cha con nhìn nhau, bảo bảo thì ôm bình sữa, còn Sở Lăng Xuyên, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là đau lòng.

Đứa bé của anh, không nghi ngờ chút nào. Nhưng mà, anh lại không hề biết, không biết đứa bé đến thế giới này như thế nào, Tổ Tổ một mình sinh bảo bảo như thế nào.

truyện được đăng duy nhất tại

Tổ Tổ nhìn cảnh này, trong lòng cảm thấy tiếc nuối, không phải vì Sở Lăng Xuyên, mà là vì đứa bé.

Đúng lúc này, tiểu tử đột nhiên nâng tay trái lên đầu, hành động này vừa ngây thơ, vừa đáng yêu, còn cố gắng ngẩng cao lên, đôi mắt đen chớp chớp nhìn anh.

Động tác này khiến Tổ Tổ có chút ngoài ý muốn, đột nhiên nhớ ra, thời điểm ba cô mặc cảnh phục, chơi cùng bé, vào lúc này, bé gặp Sở Lăng Xuyên, hẳn là giờ tay chào rồi.

Động tác thật đáng yêu, tuy nhiên khiến lòng Tổ Tổ khẽ nhói.

Sở Lăng Xuyên nhìn đứa bé, rồi lại nhìn Tổ Tổ, sau đó ngồi xuống, giang hai tay, ôm thân thể nhỏ nhắn trước mặt, cẩn thận, nâng niu từng li từng tí.

Xác định mình đã ôm chặt con trai, anh đứng lên, hôn nhẹ vào mặt con, nước mắt chảy dài theo gương mặt cương nghị.

Không biết là do bị râu của anh làm đau, hay do anh ôm quá chặt, trong lúc bất chợt, “oa” một tiếng, tiểu tử khóc lên, nước mắt lớn chừng hạt đậu tràn mi, quay về phía Tổ Tổ, “mẹ.....mẹ.....”

Lúc này Tổ Tổ mới hoàn hồn, vội vàng đi đến ôm bé từ trong ngực anh, ôn nhu dụ dỗ, lấy tay khẽ lau nước mắt cho con trai, “Bảo bảo không khóc, mẹ ở đây.”

Cô bé con vào phòng ngủ, nhỏ giọng dụ dỗ, cũng giúp bé mặc quần áo, bỏ lại mình Sở Lăng Xuyên, tâm tình phức tạp, có chút rung động, vui sướng, cũng có chút khổ sở, đau lòng.

Anh muốn nhìn đứa bé lần nữa, nhưng chân nặng như đeo chì, không cách nào tiến lên phía trước nửa bước, chỉ nhìn xung quanh nhà, tất cả là đồ chơi của bảo bảo, xe, mô hình, đủ mọi thứ.

Anh không ở nhà hai năm, bỏ lỡ rất nhiều, những thứ này bỏ qua thì không có cách nào bù đắp, vĩnh viễn.....

Anh không dám đối mặt với Tổ Tổ cùng con trai, nhất là đôi mắt nhìn anh như người xa lạ kia.

Không biết đã qua bao lâu, tiểu tử ngủ thiếp đi, Tổ Tổ mới ra khỏi phòng ngủ, chỉ vào ghế sofa, khách khí mời anh ngồi xuống.

Sở Lăng Xuyên vẫn đứng yên, chỉ nhìn cô, “Đứa bé.....”

Cô đáp lời, “Ngủ thiếp đi.”

“Con....tên gì?”

Tổ Tổ cắt đứt lời anh, “Không có quan hệ với anh.”

Anh đi đến bên cạnh cô, cầm lấy bả vai cô, nhất quyết hỏi: “Con tên là gì?”

“An Định.”

An Định.....đứa bé theo họ mẹ, có thể thấy được, lúc ấy cô có nhiều oán niệm với anh ra sao, muốn phân rõ giới hạn với anh thế nào.

“Tổ Tổ....” Sở Lăng Xuyên gọi cô, cũng không cách nào nói tiếp, anh đã bị coi là một người ngoài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Con Trai Đặc Biệt Chiêu Đãi 1

Sở Lăng Xuyên hiểu, kết quả này không đơn giản là vì năm đó anh và cô gây gổ với nhau.

Vốn anh không tin tưởng cô, thái độ người nhà anh cũng hoài nghi cô, anh không kịp đền bù không nói, còn biến mất hai năm, bây giờ anh mới trở về, khoảng cách giữa hai người đã lớn đến mức không thể bù đắp nổi.

Hai năm, cô khổ cực sinh đứa bé, nuôi con lớn lên, thế nhưng anh lại không được ở bên, thậm chí còn không biết sự tồn tại của con mình.

Hai năm qua, có lẽ Tổ Tổ cũng không hề lui tới bên nhà anh, nếu không, anh trai cũng sẽ biết chuyện Tổ Tổ có con.

Đúng, là anh thiếu cô, thời gian đã vô tình làm phai mờ đi tất cả tình cảm của cô đối với anh.....

Đôi mắt anh phảng phất ưu thương, tay vẫn nắm chặt bả vai cô, sau đó bất chấp ôm cô vào ngực.

Tổ Tổ cảm nhận được nỗi đau của anh, nhưng cô sẽ không đau lòng vì anh, sẽ không vì tình yêu của anh mà rung động nữa.

dienda...nl@equysdon

Anh trầm mặc chốc lát rồi quay sang hỏi cô: “Chuyện năm đó đã qua hai năm... thời gian này, thật sự em không có chút tình cảm nào với anh sao?”

Tình cảm? Anh hoàn toàn biến mất, anh đã từng tồn tại trong sinh mệnh cô, lại xa không thể chạm tới, để cho cô dần quên mất có một người như anh từng tồn tại.

Cô do dự chút rồi mở miệng, “Không.” Thật sự không có, cần gì phải hỏi lần nữa.

“Không có, không sao. Anh sẽ cố gắng, tìm lại tình cảm chúng ta đã từng bỏ lỡ, anh sẽ không buông tay.”

Lời của anh như quân lệnh trạng vậy, Tổ Tổ cau mày, “Em nghĩ, em đã nói rất rõ ràng, miễn cưỡng ở chung một chỗ sẽ không hạnh phúc, anh hiểu không?”

Tổ Tổ nghe thấy tiếng mở cửa ở bên ngoài, cô căng thẳng, là ba mẹ trở lại, xem ra hôm nay không thể giấu được rồi.

Ba mẹ An trở lại phòng khách, thấy một vị khách không mời mà đến, đang ngồi trên sofa, đều sững sốt, sắc mặt ba An trầm xuống, còn mẹ An không khách khí nói: “Cậu tới đây làm gì?”

Sở Lăng Xuyên nhìn ba mẹ vợ, mặc kệ thái độ người nhà cô như thế nào, đó đều là báo ứng của anh, “Ba mẹ, con đã về.”

Lý Nguyệt Hương nhìn thấy anh liền tức giận, ban đầu còn khuyên Tổ Tổ hòa hảo, không ngờ, cậu ta đi một cái là hai năm, đứa bé cũng đã chạy loạn được rồi, giờ còn về đây là gì: “Đừng gọi như vậy, chúng tôi không gánh nổi.”

Sở Lăng Xuyên trả lời đúng mực: “Một ngày là ba mẹ, cả đời là ba mẹ, dù có thế nào, hai người đều là ba mẹ của con, điều này vĩnh viễn không thay đổi.”

Lý Nguyệt Hương nói không ra lời, bà vốn không phải người hà khắc, bà cũng không biết nói gì nữa, đen mặt, ngồi xuống ghế, không để ý đến anh.

An Quốc Đồng ngồi xuống, cầm bình trà, đôi mắt không vui nhìn anh, ông đã sớm biết từ miệng Sở Việt Dương, nhưng không nghĩ tới tiểu tử này còn dám vào thẳng nhà ông.

“Nói xong chưa?” Ông hỏi.

“Xong rồi.” Là Tổ Tổ trả lời, sau đó ba An khẽ nhủ mày, “Kết quả thế nào?”

“Ba mẹ, hai người nói con ích kỉ cũng được, bá đạo cũng được, trách con, hận con cũng có thể, dù thế nào, con cũng sẽ không ly hôn với Tổ Tổ.”

“Păng!”

An Quốc Đồng nặng nề đặt bình giữ nhiệt lên bàn, đứng dậy, chỉ thẳng mặt Sở Lăng Xuyên dạy dỗ, “Người tới đây làm gì, có phải cảm thấy Tổ Tổ đi cùng với người chịu tội còn chưa đủ, ngang ngược trước mặt ta, đi ra ngoài!”

Ba An gào xon, trong phòng truyền tới tiếng khóc, bảo bảo bị dọa cho tỉnh lại, Tổ Tổ vội vàng chạy vào trong.

Sở Lăng Xuyên rất muốn theo vào, nhưng cố gắng kiềm chế lại, sống lưng thẳng tắp, “Ba, không phải con ngang ngược, con sẽ không ly hôn, ba có cảm hứng đập chết con....con cũng nói những lời này.”

“Cậu rời khỏi nhà tôi, đi ra ngoài!” An Quốc Đồng nổi giận đuổi người.

Sở Lăng Xuyên muốn ở lại, nhưng thái độ mọi người trong nhà khiến anh không được tự nhiên, anh chào ba An theo kiểu quân đội, “Ba mẹ, con đi đây.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài, nhanh chóng biến mất.

Mẹ An nhìn ba An, trầm nghĩ, lão già này, tính khí nổi lên thật uy phong, dĩ nhiên, không thể ra về ta đây đối với bà, bây giờ Sở Lăng Xuyên là người ngoài, nổi giận bao nhiêu với cậu ta cũng không đủ để tiêu trừ lửa giận trong lòng họ.

“Ông à, uống nước, bớt giận.”

Ba An tiếp tục chỉ ra cửa hét lên: “Tôi chưa từng thấy người ngang ngược như vậy, còn lý luận, đi một cái là hai năm, bản thân được làm ba cũng không biết, còn mặt mũi nói chuyện không ly hôn.”

“Đúng vậy, ông nói đúng, được rồi, người cũng đi rồi, ông cũng đừng nổi giận, dọa sợ đứa bé.”

Tổ Tổ ôm đứa bé, dụ dỗ tiểu tử này mãi, tiểu tử này còn chưa thấy ông ngoại giận bao giờ, rõ ràng là đang ngủ bị giật mình, chỉ là rất nhanh đã ngừng khóc, còn nhìn chăm chăm vào Tổ Tổ: “Mũ mũ...mũ mũ...”

Mũ mũ gì? Tổ Tổ phản ứng chậm lụt, chỉ có tiểu tử là chỉ ra ngoài phòng ngủ, lại sờ đầu mình, tiếp tục ê a: “Mũ mũ...mũ mũ...”

Rốt cuộc cô cũng hiểu, tiểu bảo bối của cô hồi Sở Lăng Xuyên ở đâu, mũ mũ, có lẽ Sở Lăng Xuyên đặc biệt, mang theo mũ xanh, tiểu tử không biết phải gọi như thế nào.

Ba con trời sinh, còn là lòng hiếu kì của đứa bé, chỉ là tiểu tử còn có thể nhớ để hỏi cô Sở Lăng Xuyên ở đâu.

Trong lòng Tổ Tổ không biết là cảm giác gì, nhìn vào đôi mắt hồn nhiên sáng ngời của con, cô dịu dàng cười, bẹo nhẹ vào khuôn mặt mũm mĩm: “Mũ mũ đã về nhà.”

Tiểu tử trượt xuống khỏi người cô, cô vội vàng đi giày cho bé, xong xuôi, tiểu tử này chạy lịch lịch ra phòng khách, đến bên cạnh ba An, kéo tay ông.

An Quốc Đống thấy cháu ngoại, sự tức giận lập tức biến thành tươi cười, con ôm tiểu tử lên, cung chiều hỏi: “Tiểu bao, mới vừa khóc nè hả?”

Mẹ An không vui khi thấy ông gọi cháu mình như vậy, “Đã bao bao nhiêu lần, đừng gọi thằng bé là Tiểu Bao, gọi là Tiểu Bảo, bảo bối, không phải bánh bao, ông có nhớ không vậy?”

Đứa bé vừa xuất hiện, tâm tư của mọi người đến biến chuyển, không có tâm tình tức giận với Sở Lăng Xuyên.

Tiểu tử ở trong lòng ba An uốn éo người, giơ ngón tay mập mập chỉ vào phòng ngủ: “Mũ mũ....mũ mũ....”

Mẹ An nắm chân bé, cười hỏi: “Mũ mũ là cái gì?”

Tiểu tử sờ đầu mình, vừa chỉ phòng ngủ vừa kêu: “Mũ mũ....mũ mũ....”

Ba An coi như hiểu, ông ôm bé vào phòng ngủ, lấy cái mũ cảnh phục treo trên giá, còn cố ý hỏi lại: “Nói cho ông ngoại, muốn cái gì?”

Tiểu tử chỉ tay vào mũ của ông, muốn lấy nhưng không với tới, tay nhỏ bé vuron nhiều lần, hết sức đáng yêu, ba An không biết từ khi nào mà tiểu tử này có hứng thú với mũ kia chứ.

Tiểu Bao được như ý, giùng giàng trượt xuống, ba An nhẹ nhàng đặt bé lên đất, tiểu tử ôm mũ chạy ra ngoài, nhưng mũ lại rơi trên đất, bé nhặt được vành mũ, kéo dài tới bên ngoài.

Tiểu tử dừng trước vách tường có một chiếc gương lớn, sau đó ngồi bệt trên đất, hai tay cầm mũ đội lên đầu.

Mũ quá lớn che hết mắt, tiểu tử cố gắng dùng tay đẩy mũ lên nhưng rồi nó lại rớt xuống, hoặc là lệch hẳn sang một bên.

Tiểu tử muốn đứng lên, nhưng vừa đứng dậy, mũ lại rơi xuống, mọi hành động đáng yêu chọc cho ba mẹ An cùng Tổ Tổ một trận cười.

Không đạt được mục đích không bỏ qua, mặc dù mũ đã rơi, tiểu tử vẫn nhặt lên đội vào đầu, thành công, bé cười toe toét, chạy lại chỗ mẹ.

Thân thể nhỏ bé đội một chiếc mũ thật to, làm cho người ta cảm giác không thăng bằng, cái mũ trên đầu bé vẫn lắc đảo, lúc nào cũng có thể rơi xuống đất, đáng vẻ vừa tức, vừa đáng yêu.

“Tiểu Bao, lại đây bà ngoại xem” Mẹ An giang hai tay ra, tiểu tử chạy tới, mũ cũng rơi luôn xuống đất, tiểu tử nổi giận nhìn mũ, sau đó định chuyển hướng tè vào trong.

“Ai nha, tiểu tử tông, cái này không được.”

Mẹ An vội vàng nhặt mũ lên, tiểu tử nóng nảy, vội vàng bắt lại, mẹ An chỉ đành đội lên đầu bé, còn nói thêm: “Không thể tè vào trong mũ, biết không?”

Tiểu tử gạt đầu, Tổ Tổ bế bé từ phía sau, đưa vào phòng vệ sinh, để trẻ không chùng còn đi bậy ở chỗ không tương được.

Thời điểm đó, một mình Sở Lăng Xuyên về nhà, nhà đã lâu không có người ở, đã không phải là nhà, khắp nơi đều bụi bặm, khiến người ta lạnh run.

Nhìn tất cả mọi thứ trong phòng, trong đầu anh hiện lên những hình ảnh hạnh phúc cùng với Tổ Tổ, còn có, đêm hôm ấy.....anh giận dữ bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Chương 104.2

Tìm anh nhói đau, đến trước cửa sổ, kéo rèm ra, sau đó trở về phòng ngủ, mở cửa sổ ra.

Hít sâu một hơi, anh ngồi trên giường, sau đó nặng nề ngã xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong đầu đều là hình ảnh của Tổ Tổ và đứa bé.

Tổ Tổ đã khác so với trước kia, bây giờ anh mới sâu sắc cảm nhận được.

Trước kia, lúc nào anh nhìn vào đôi mắt cô cũng tràn đầy hạnh phúc vui sướng, cũng tràn đầy tình cảm, có mê luyến, có sùng bái. Thậm chí khi cô ở cạnh anh sẽ đỏ mặt, khiến anh không nhìn được muốn hôn một cái, cắn một cái.

Nhưng bây giờ, những điều này hoàn toàn biến mất, khi cô nhìn anh cũng không còn tình cảm, cho dù oán hận cũng không có, như vậy, đối với anh mới là điều đáng sợ nhất.

Khổ sở nhất, đau lòng nhất không phải là bị người mình yêu hận, tối thiểu hận còn nói rõ đang để ý, nếu như cả hận cũng không có, vậy chứng tỏ, trong lòng cô, anh hoàn toàn không còn chút phân lượng.

Sinh ly tử biệt, bị chính người mình yêu từ bỏ, đây là chuyện thống khổ cỡ nào.

Nghĩ tới Tổ Tổ, anh không thể không nhớ đến đứa bé, trong lòng có vui sướng xen lẫn kích động. Từ khi kết hôn, anh đã mong đợi có một đứa bé thuộc về hai người, nhưng khi tâm nguyện này thực hiện được, anh không thể vui vẻ một cách đơn thuần được.

Anh thiếu nợ cô, thiếu nợ cả đứa bé của hai người, anh không đủ tư cách làm một người ba.

Trong mắt Tổ Tổ, anh không còn là một người chồng.

Trong mắt đứa bé, anh cũng không phải một người ba.

Cái gì anh cũng không phải.

Anh ngồi dậy, cố gắng đè ép sự đau đớn trong lòng, rồi nhanh chóng lột hết ga giường đem đi giặt, quét dọn sạch sẽ từng góc nhà.

Bao gồm cả thư phòng, anh nhìn những thứ trên kệ, ở đó có quá nhiều quà tặng anh mua cho cô, còn có hình của hai người chụp chung.

Anh cầm khung hình lên, đó là quà anh tặng cô nhân ngày kỉ niệm kết hôn, nhìn hình ảnh hai người thân mật ôm nhau, anh không biết đây là lần thứ mấy tìm nhồi lên đau đớn.

Bảo bối, anh sẽ chờ em về nhà, cố gắng, để em hồi tâm chuyển ý.

Cuối tuần kết thúc, Tổ Tổ bắt đầu đi làm, còn Sở Lăng Xuyên bay sang thành phố Q thăm ba mẹ anh.

Khi hai mẹ con gặp nhau, mẹ anh khóc rất nhiều, ba anh sĩ diện, nhưng đôi mắt đã đỏ hoe, len lén quay người lau nước mắt.

Giống như lời anh trai anh nói, sức khỏe ba không tệ lắm, đại khái chỉ là lo lắng bệnh của mẹ, có lẽ bởi vì hai năm không thấy, anh đột nhiên phát hiện, ba anh già đi rất nhiều.

Mà mẹ anh, sau di chứng phẫu thuật, hoạt động gì cũng không tiện, tinh thần khác so với trước kia, không hay chủ động nói chuyện với mọi người.

Sau khi Sở Lăng Xuyên đi thành phố Q, Tổ Tổ ở nhà nhận được một bức thư không có địa chỉ người gửi, nhìn nét chữ quen thuộc, cô biết là của Sở Lăng Xuyên, cô do dự không biết có nên xem hay không, cuối cùng quyết định bóc ra đọc.

uyenxun_leequyydonnn

Mở đầu thư là tiếng gọi vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Bảo bối.

Rất lâu rồi không gọi em như vậy, nhưng trong đáy lòng em đã thầm gọi em vô số lần như thế.

Đối mặt với em, anh không có dũng khí mở miệng, chỉ có thể gọi tên em.

Có mấy lời, đối mặt với em, không biết phải nói làm sao cho phải, cho nên anh dùng phương thức này, nói rõ lòng anh, hy vọng em đọc được, nếu như em xé, chứng tỏ những lời em nói yêu thương anh là giả.

Tổ Tổ vốn định xé, nhưng cô cứng rần dùng tay, cau mày tiếp tục đọc.

Bảo bối, anh biết rõ, thân là chồng, anh không có tư cách, bất cứ khi nào em cần, anh cũng không ở bên cạnh em, không có cách nào chăm sóc cho em, an ủi em, tất cả khổ sở, khó khăn, cho dù vui sướng, anh đều chưa từng chia sẻ, khiến em chịu không ít tổn thương.

Nhưng mà, anh yêu em, bảo bối, cho dù em không thích anh, trong lòng cũng không có vị trí nào cho anh, anh vẫn muốn nói cho em biết, trong lòng anh, vẫn chỉ có em.

Anh có nhiều khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất là phát giận với em, la mắng em không lưu tình, điểm này, anh sẽ kiên quyết sửa lại.

Bảo bối, chuyện ly hôn, anh đã nghĩ, hơn nữa rất rõ ràng, anh không có cách nào đồng ý.

Em cảm thấy anh không nói lý, cảm thấy anh ích kỉ, anh đã từng nghĩ đến buông tay, bởi vì anh không có cách nào mang lại hạnh phúc cho em, rời khỏi anh, em có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn.

Nhưng mà, cuối cùng, anh không làm được, anh sẽ cố gắng sửa chữa khuyết điểm của mình, cố gắng hàn gắn tình cảm của chúng ta, cố gắng duy trì hôn nhân của chúng ta.

Mấy ngày nay, anh suy nghĩ rất nhiều, cũng nghĩ đến những lúc anh khiến em khổ sở, nghĩ đến những ngày mình mới quen, lần đầu tiên gặp nhau, anh cưỡng hôn em, sau đó, em cưỡng hôn anh, để anh mất đi phản ứng.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh đối với em vừa thấy đã yêu, không thể quên được em, mỗi ngày đều nghĩ về em, thậm chí ngay cả trong giấc mơ cũng thấy em, anh tự nói với bản thân, em chính là người phụ nữ anh muốn, là vợ tương lai của em, cho nên, anh bá đạo tiến vào cuộc sống của em, hơn nữa còn thành công cưới em.

Hôn lễ của chúng ta náo nhiệt như vậy, cả đời anh cũng không quên được. Tân hôn của chúng ta dờ khóc dờ cười, có lẽ trên đời này, chỉ có mình chú rể là anh lại đánh vợ mình trong đêm tân hôn, có lẽ em là cô dâu xui xẻo nhất.

Thư rất dài, phía dưới đều là những kỉ niệm ngọt ngào của hai người đã từng trải qua cùng nhau, anh đều nhớ rõ ràng.

Tổ Tổ giống như đang đọc một câu chuyện của người khác, nhưng hốc mắt ươn ướt đã chứng minh cảm xúc của cô, cô không nhìn rõ chữ trong thư nữa, cũng không có ý định nhìn nữa.

Cô cắt lá thư vào trong ngăn kéo, Sở Lăng Xuyên, anh cho rằng, nhớ lại quá khứ tốt đẹp, sẽ có thể làm tâm một người đã chết sống lại sao?

Thứ tình cảm này, không có chính là không có, không phải nhớ lại quá khứ mới có.

Cô tiếp tục làm việc, không để tâm đến bức thư đó nữa, nhưng nó vẫn chiếm trọn tâm trí của cô, cô nhớ về bảo bảo, cũng nhớ tới trước kia.

Cô và Sở Lăng Xuyên kết hôn như thế nào, đêm tân hôn của hai người ra sao, cũng bởi vì lá thư đó, tất cả hiện rõ trong đầu cô.

Từng có đau, từng có ngọt ngào, từng có bi thương, cũng có không ít vui vẻ. Chỉ là, mặc kệ trước kia từng có cái gì, tình cảm của bọn họ đã đến nước này, không có cách nào cứu vãn được nữa.

Sau khi tan việc, Tổ Tổ đi mua ít đồ trong siêu thị, rồi vội vàng chạy về nhà, một ngày không gặp bảo bảo, trong lòng cô rất nhớ, về đến nhà, trực tiếp lấy chìa khóa ra mở cửa, “Bảo bảo, mẹ về rồi.”

Lúc đôi giày, cô thấy có một đôi giày xa lạ, khách tới nhà sao? Cô mới bước vào phòng khách, trừ bảo bảo đang ngồi trên thảm chơi, còn có một vị khách không mời mà đến, Sở Lăng Xuyên.

Anh và bảo bảo ngồi đối diện nhau, xếp thập gỗ, trên đầu bảo bảo còn đội mũ của anh, “Sao anh ở đây?”

Sở Lăng Xuyên đứng dậy, không trả lời, anh đón đồ từ tay cô, sau đó quen cửa quen nẻo cất vào bếp, chuyện gì đây?

Cô rất sầu não, bảo bảo cũng không vui, quay người nhìn vào bên trong gọi theo: “Mũ mũ.mũ mũ.”

Tổ Tổ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Bảo bảo, mẹ về rồi, sao không để ý đến mẹ, mẹ đau lòng nha.”

“Mẹ....” Tiểu tử vội lấy lòng, ôm cổ cô, dùng sức hôn một cái, sau đó dùng thanh âm non nớt nói: “Mẹ, mũ mũ...”

Tổ Tổ thấy con trai liền quên Sở Lăng Xuyên, ôm đứa bé vào ngực, hôn đủ, “Nhớ mẹ không?”

“Có.” Bảo bảo gật đầu.

Tổ Tổ có ý hỏi: “Nhớ ở đâu?”

Tiểu tử đặt tay lên ngực, vỗ vỗ, ý bảo nhớ ở đây, chọc người khác thương yêu, hai mẹ con đang chơi đùa với nhau thì Sở Lăng Xuyên đi ra, tiểu tử không để cho cô ôm: “Mũ mũ.mũ mũ.”

Sở Lăng Xuyên rất muốn ôm con, nhưng Tổ Tổ không nói lời nào, anh không dám động, lại nói, Tổ Tổ rất không vui, chỉ là tiểu tử không yên, cô đành đặt bé xuống, thẳng bé lôi kéo tay Sở Lăng Xuyên, để tiếp tục cùng anh chơi.

Tổ Tổ cũng không còn biện pháp, khế cau mày, đi vào bếp, thấy mẹ đang nấu cơm, không nhịn được hỏi: “Mẹ, sao để cho anh ta vào đây, anh ta tới bao lâu rồi?”

Lý Nguyệt Hương nhìn Tô Tô một cái: “Nhị Nha đi mua thức ăn, lúc trở lại cậu ta theo vào, người lớn như vậy, chúng ta cũng không thể đuổi, huống chi, con không phải không biết sức tên vô lại kia lớn như thế nào, nhìn đứa bé một chút, mẹ cũng không đành lòng nói nặng lời.”

Nhị Nha là bảo mẫu của nhà cô, ngày mai phải dặn dò Nhị Nha, đi ra ngoài phải để ý có người đi theo hay không. Hai mẹ con đang nói chuyện thì ba An trở lại, thấy Sở Lăng Xuyên ở đây, có chút ngoài ý muốn, “Ba, ba đã về.”

An Quốc Đồng cau mày, cũng không nói chuyện, không nhìn anh, đi thẳng vào nhà vệ sinh. Lúc ông đi ra ngoài, Sở Lăng Xuyên đã đứng lên, tiểu tử cũng chạy về phía ông: “Ông ơi, ông ơi....”

Tiểu tử này không gọi ông là ông ngoại, chỉ thuận miệng gọi ông. An Quốc Đồng thấy cháu, cười hòa ái, một tay ôm bé lên, “Tiểu Bao, hôm nay lại bú bình nữa hả?”

Tiểu Bao lắc đầu, bày tỏ mình rất ngoan, Sở Lăng Xuyên vào trong bếp, cầm thìa trong tay cô, “Để anh, em nghỉ ngơi đi.”

Lý Nguyệt Hương liếc mắt nhìn Tô Tô và Sở Lăng Xuyên, do dự một chút rồi ra khỏi bếp.

Tô Tô cau mày nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Anh về đi.”

Sở Lăng Xuyên không để ý, vẫn tiến hành động tác, Tô Tô không muốn tranh với anh, cuối cùng xoay người, đi thẳng vào phòng ngủ.

Mẹ An nhìn con gái, sau đó theo cô phía sau. Trong phòng khách chỉ còn mình ba An và Tiểu Bao, điện thoại di động vang lên, An Quốc Đồng nhắc máy, không ai để ý đến mình, Tiểu Bao lại bắt đầu không an phận rồi.

Trong phòng tán loạn, tiểu tử thấy đôi giày Sở Lăng Xuyên để dưới đất, lập tức tè vào trong đó, sau đó mới trở lại phòng khách.

Tiểu tử này giỏi lắm, bắt được cái gì cũng tè bậy vào trong đó, có một lần vào bếp, trên đất để một cái chảo, tiểu tử này cũng tè luôn.

Bị Tô Tô đánh nhiều lần, nhưng tính khó sửa, thỉnh thoảng giày để không cẩn thận, vẫn bị trúng chiêu.

Sở Lăng Xuyên làm xong cơm tối, đi ra khỏi bếp. Sở Lăng Xuyên không thấy Tô Tô ở ngoài, có chút thất vọng.

“Ba, con đi trước.”

Anh chào ba An, nhưng ông không để ý đến, Sở Lăng Xuyên cũng không so đo, tầm mắt rơi vào Tiểu Bao, “Tiểu Bao.....đi nha.”

Tiểu tử đang chơi, không phản ứng gì, Sở Lăng Xuyên mất mát, Tô Tô không còn tình cảm với anh, bây giờ đến con trai cũng không để ý anh.

Bây giờ, ngay cả dùng khí nói “ba đi” anh cũng không có. Trong lòng đau đớn, xoay người ra cửa, nhưng vừa xỏ giày, anh cảm thấy có gì đó không đúng, sao ướt thế này?

Anh nghi hoặc cởi giày, tất trắng đã ướt một mảng, không nhịn được cầm giày vào phòng khách nghiên cứu một chút.

Anh nghĩ mãi không ra, vừa hay ba An nhìn sang, anh thừa dịp bắt chuyện, “Ba, không phải ba rót nước vào giày con chứ?”

Khóe mắt An Quốc Đồng giật giật, không lên tiếng, còn Tiểu Bao tròn mắt nhìn anh, trên miệng rót vài giọt nước miếng, dậm chân vui vẻ kêu: “Đi tè một chút....đi tè một chút....”

Sở Lăng Xuyên còn chưa kịp phản ứng, sau đó, rất nhanh đã hiểu, giày anh bị tiểu tử thúi này tè vào rồi....Đây...coi như là dùng cách đặc biệt dành cho anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Lẻ Vào Phòng Cô

Khóe môi Sở Lăng Xuyên khẽ nâng lên, cảm thấy con trai ngày càng đáng yêu, đừng nói tè ướt giày, kể cả tè vào bất cứ thứ gì của anh, anh đều không ngại.

“Ba, ba xem giày....” Sở Lăng Xuyên vừa nói, An Quốc Đồng liền rút khăn giấy đưa cho Tiểu Bao, “Tiểu Bao, đưa khăn giấy cho mũi mũi đi.”

Tiểu tử giờ bàn tay nhỏ bé mồm nồm lên, bắt được mấy khăn giấy, đi tới chỗ Sở Lăng Xuyên, đưa cho anh, khóe mắt Sở Lăng Xuyên giật giật, cuối cùng nhận lấy giấy, không nhịn được vuốt nhẹ đầu tiểu tử.

Tiểu Bao hoàn thành nhiệm vụ lại đi chơi, Sở Lăng Xuyên nhét khăn giấy vào trong giày, sau đó đi vào, xoay người mở cửa đi luôn.

Không lâu sau, Tổ Tổ và Lý Nguyệt Hương cũng đi ra. Người một nhà cùng nhau ăn cơm, không ai chủ động nhắc tới Sở Lăng Xuyên, giống như anh chỉ là một người khách không quen biết tới nhà chơi, hơn nữa, còn không được ai hoan nghênh.

Tiểu Bao ngồi trước bàn, tự cảm thấy ăn cơm, bởi vì động tác không thành thực, cho nên, trừ những hạt cơm vào bụng, còn lại tất cả ở trên miệng và trên mặt.

“Soái ca” ở một bên ngoan ngoãn ăn phần cơm của mình, trước kia nó là tiêu điểm, bây giờ cả nhà chỉ để ý đến mình bảo bảo, dĩ nhiên như thế không có nghĩa mọi người không tốt với nó, nhưng nói thế nào nó cũng là một thành viên trong cái nhà này, cho nên cũng sẽ yêu thương, bảo vệ Tiểu Bao.

Ăn xong cơm tối, Tổ Tổ cho bảo bảo tắm, rồi ru bé ngủ, một ngày ảm ỉ, tiểu tử ngủ rất nhanh, nhìn thân hình nhỏ bé nằm bên cạnh, trong lòng cô hạnh phúc.

Cô đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, chợt nhớ tới Sở Lăng Xuyên.

Hai người xa cách nhau lâu như vậy, nếu như anh không ly hôn, như vậy thì cô là cô, anh là anh, cô không tin, anh có thể kéo dài được, một ngày nào đó, nhất định sẽ đề cập đến ly hôn.

Nhưng đứa bé thì sao? Cô từng nghĩ, cả đời này cũng không muốn để anh và người nhà anh biết sự tồn tại của Tiểu Bao, nhưng bây giờ anh biết rồi, hơn nữa, hôm nay còn cường thế đến nhà cô.

Cô biết, với tính tình kia, có lần đầu, sẽ có lần thứ hai, bây giờ Tiểu Bao không có tình cảm với anh, nhưng mà, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, đến lúc đó, đối với đứa bé cũng là một tổn thương.

Dù sao máu mủ tình thâm, nhớ khi còn bé, cô thường không thấy ba, có thể nói, thời gian ở chung với ba ít đến thảm thương, nhưng mà, mỗi lần ba đi cô đều rất đau lòng, sau đó luôn mong ba sớm trở lại.

Cô không muốn Sở Lăng Xuyên ở trong nhà, cũng không thích anh tiếp xúc với đứa bé, nhưng một ngày nào đó Tiểu Bao sẽ lớn lên, sẽ hỏi cô ba ở đâu, cô không thể nói cho nó biết rằng, cô không muốn nó gặp mặt ba ruột, hoặc lừa gạt bé, ba đi xa, ba mất rồi.

Cô có thể lừa gạt đứa bé, nhưng không thể gạt nổi Sở Lăng Xuyên, anh biết sự tồn tại của đứa bé, không thể nào không gặp con, dù sao đứa bé trưởng thành còn phải đến trường, có nhiều hoạt động xung quanh, cô cũng không thể giấu nó đi, cho nên, chuyện Sở Lăng Xuyên là ba đứa bé, không thể gạt được.

Trừ khi cô mang theo đứa bé cao chạy xa bay, nhưng mà cô không có cách nào đi vào lúc này, ở đây có ba mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi cô khôn lớn, một mình cô mang theo đứa bé, sẽ hạnh phúc sao?

Tổ Tổ suy nghĩ miên man, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ, An Quốc Đống và Lý Nguyệt Hương lại không ngủ được, hai người chỉ nói chuyện của Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên.

Mẹ An nghĩ đến Tổ Tổ có một người chồng như vậy, Tiểu Bao có một người cha như thế, không khỏi thở dài: “Ông nói nếu Sở Lăng Xuyên không chịu ly hôn, Tổ Tổ cũng không có ý định quay đầu lại. Bây giờ sống tốt không được, ly hôn không xong, Tổ Tổ cứ bị cậu ta trì hoãn như vậy cũng không phải là biện pháp.”

An Quốc Đống nhớ tới thời điểm Tổ Tổ gấp gấp kết hôn, cho nên hiện tại, dù kết quả như thế nào, cũng không thể gấp nữa, không thể tạo thêm áp lực cho con.

“Dù thế nào thì bà đó, đừng nói gì trước mặt con bé, khiến cho nó chịu thêm áp lực, như thế sẽ buộc nó quyết định, cứ thuận theo tự nhiên đi, tôi tin tưởng, con gái chúng ta sẽ không khổ nữa.”

Bà nghĩ cũng phải, trước kia thúc giục Tổ Tổ kết hôn quá gấp, cho nên có chút hối hận.

“Ai, ngủ đi, ngủ đi. Nên thế nào thì chắc chắn sẽ có kết quả, không quan tâm nữa.” Lý Nguyệt Hương vói tay tắt đèn ở đầu giường, hai ông bà đi vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Tổ Tổ và An Quốc Đống cùng đi làm, ở nhà chỉ còn mẹ An, Soái ca, và Tiểu Bao chơi, không lâu sau, có người nhấn chuông cửa, Soái ca chạy ra mở.

Là bảo mẫu Nhị Nha, khi cô ta đến, chuẩn bị đóng cửa thì gặp phải lực cản trở, thấy Sở Lăng Xuyên nghiêm mặt, thực sự đáng sợ, muốn đuổi anh đi, nhưng lại không dám, cho nên, Sở Lăng Xuyên cứ thuận lợi tiến vào như vậy.

Lý Nguyệt Hương cũng đuổi theo Tiểu Bao ra ngoài phòng khách, thấy Sở Lăng Xuyên, mà khẽ nhủ mày, không vui nói: “Cậu lại tới làm gì?”

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, Soái ca giống như ngày hôm qua, bỏ nhào vào anh, cũng chỉ có nó là còn nhiệt tình hoan nghênh anh, anh thật đáng buồn phải không?

Anh khẽ vỗ đầu Soái ca, sau đó chỉ ra ban công, để nó tự chơi, trái lại Tiểu Bao cười hi hi gọi: “Mũ mũ... mũ mũ...!”

Ở trong lòng Tiểu Bao, cảm thấy Mũ mũ này muốn gì được đó, sẽ luôn cùng bé chơi, không giống bảo mẫu, luôn không muốn nó chạy, không cho nó làm cái này, không cho nó làm cái kia, chỉ muốn nó ngồi một chỗ không động đậy.

Cho nên, Tiểu Bao nhìn thấy Sở Lăng Xuyên, rất chi là vui vẻ, tay nhỏ bé nắm lấy một ngón tay của anh, ngược đầu gọi: “Mũ mũ. ...mũ mũ.”

Sở Lăng Xuyên nhìn mẹ An, khom người ôm Tiểu Bao, Nhị Nha hiểu ý, muốn ôm Tiểu Bao trở lại, nhưng tiểu tử này không nhìn cô ta, trực tiếp vùi đầu vào ngực Sở Lăng Xuyên, nó mới không cần chơi cùng bảo mẫu kia, nó thích chơi với mào mào hơn.

Lý Nguyệt Hương cũng bất đắc dĩ, cũng không thể đoạt lại đứa bé từ trong ngực anh, chuyện này bà làm không được, hơn nữa còn bận tâm cảm nhận của Tiểu Bao, bà sợ sẽ hù dọa đứa nhỏ.

Sở Lăng Xuyên nhìn Lý Nguyệt Hương, do dự một chút rồi nói: “Mẹ, con chơi với Tiểu Bao, thân thể mẹ không tốt, nghỉ ngơi đi, Nhị Nha, cô dọn dẹp phòng một chút.”

“A, được.” Giọng nói của anh nhàn nhạt, nhưng trong đó có áp lực vô hình, khiến người ta không thể kháng lại, cô ta không đáp lời, chỉ ngoan ngoãn thu dọn vệ sinh.

Mẹ An ngồi xuống uống nước, mất hứng nói: “Lúc sớm thì đi đâu, giờ làm những việc này có lợi ích gì, đây là nhà tôi, đừng làm như bản thân là người trong nhà, có chừng mực một chút.”

Anh ôm chặt Tiểu Bao trong ngực, “Mẹ, con biết, con làm không tốt, khiến Tổ Tổ, ba mẹ thất vọng, bây giờ con có làm gì cũng không thể bù đắp những thứ thiếu sót kia.

Nhưng mà, mấy ngày nay con ở nhà, nghĩ đến Tổ Tổ, còn cả ba mẹ, hai năm qua, khổ cực hai người, cũng khổ cực Tổ Tổ.”

Sắc mặt Lý Nguyệt Hương hòa hoãn xuống, nhưng vẫn không lên tiếng, Tiểu Bao lại không an phận, chỉ vào xe đẩy nhỏ, thân thể nhỏ bé giãy dụa, “Xe xe.xe xe....”

Sở Lăng Xuyên không nói gì, ôm Tiểu Bao đi chơi, Lý Nguyệt Hương nhìn hai người, Sở Lăng Xuyên giống như cảnh sát giao thông chỉ huy, bảo Tiểu Bao ngừng đi, khúc quanh, làm mấy lần, Tiểu Bao cũng hiểu được, không cần anh nói, đã biết rõ phải làm thế nào.

Hai ba con chơi rất vui, Lý Nguyệt Hương ngồi xem ti vi, Tiểu Bao chơi một, đói bụng, Nhị Nha kịp thời lấy đồ ăn cho bé, bé ăn no lại bắt đầu ằm ỉ.

Tiểu tử lôi album từ ngăn kéo ra, sau đó cẩn thận ngồi vào lòng Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên bức ảnh đầu tiên, trong đó có Tổ Tổ, ba mẹ An, Tiểu Bao, thậm chí có cả Soái ca, lại chỉ không có anh, nội tâm không khỏi khó chịu.

Ngón út của Tiểu Bao chỉ vào hình, sau đó ngửa đầu nhìn anh xem anh có xem cùng bé hay không, rồi mới cúi xuống nhìn tiếp.

Sở Lăng Xuyên chỉ vào một người, hỏi: “Đây là ai?”

Tiểu Bao vỗ tay trả lời: “Mẹ!”

“Ai đây?” Sở Lăng Xuyên tiếp tục hỏi.

Không đợi anh nói tiếp, Tiểu Bao đã chỉ vào ba An, “Ông. ... ông.”

Anh cười, chỉ một ngón tay vào hình, “Đây là ai?”

Tiểu Bao quay lại nhìn anh, sau đó chỉ vào mình, “Bảo bảo.”

Con trai thông minh đáng yêu, khiến lòng anh tan chảy, anh bế con mình xoay người lại, đối mặt với mình, “Vậy chú là ai?”

“Mũ mũ.”

Sở Lăng Xuyên nhìn qua mẹ An, không thấy bà có phản ứng gì, sau đó nói với Tiểu Bao: “Chú không phải mũ mũ, chú là ba, ba.”

Tiểu Bao cố chấp gọi: “Mũ mũ.”

Anh vẫn kiên nhẫn nói với con, “Là ba, mẹ có ba, Tiểu Bao cũng có ba, ông ngoại Tiểu Bao là ba của mẹ con, chú là ba của Tiểu Bao, ba.”

Anh kiên nhẫn dạy Tiểu Bao cách phát âm, nhưng Tiểu Bao chỉ nhìn anh, há to miệng, khi đóng khi mở gọi: “Mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Lén Vào Phòng Cô 2

Là ba, không phải mẹ, Sở Lăng Xuyên tiếp tục dạy con trai: “Ba, ba.”

“Ôi.” Sở Lăng Xuyên xám mặt, dạy nửa ngày, anh lại thành con trai, tiểu tử này dám chiếm tiện nghi của anh, thật đúng là dở khóc dở cười.

Lý Nguyệt Hương và Nhị Nha không khỏi bật cười, chỉ là rất nhanh ý cười trên mặt bà biến mất không dấu vết.

Mà Tiểu Bao cũng biết mình làm chuyện xấu, cười khanh khách, lộ ra mấy răng trắng nõn, Sở Lăng Xuyên đưa tay xoa đầu con trai, thật buồn bực.

Tiểu Bao chơi mệt rồi, nhanh chóng ngủ thiếp đi trong ngực anh, Sở Lăng Xuyên ôm bé vào phòng ngủ, đã lâu như vậy anh mới bước vào phòng ngủ, có tư vị Tổ Tổ, có mùi sữa thơm của Tiểu Bao, nhưng không có tư vị của anh.

Sở Lăng Xuyên đặt Tiểu Bao lên giường, cởi giày cho bé, sau đó đắp chăn lên, anh chưa lập tức rời đi, mà ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của con.

Rất lâu sau anh mới đi ra từ phòng ngủ, Lý Nguyệt Hương vẫn ngồi trên sofa, lười để ý anh, cũng không đuổi người.

Dù thế nào đi nữa, không ngại khó chịu thì cứ việc đợi.

Sở Lăng Xuyên cũng không nán lại, chào hỏi mẹ An rồi rời đi.

truyện được đăng tại ded leequydon bởi uyexun

Tổ Tổ vừa mới hết tiết, trở về phòng làm việc liền gọi về nhà hỏi thăm, không ngoài dự đoán, Sở Lăng Xuyên vẫn đến, còn chơi với Tiểu Bao nửa ngày, hiện tại đã về.

Anh làm những điều này cũng vô dụng, chỉ cần không tranh giành quyền nuôi con với cô, cái khác cứ mặc anh đi, cô sẽ cố gắng thuyết phục anh ly hôn.

Sau khi tan việc, Tổ Tổ đến bãi đậu xe, lúc cô chuẩn bị rời đi, có một người nhanh nhẹn mở cửa, ngồi ở vị trí bên cạnh.

Tổ Tổ bị dọa cho phát hoảng, theo bản năng nhìn sang, thấy Sở Lăng Xuyên, hơi ngẩn người một chút, “Có chuyện gì không? Anh hù chết người anh biết không?”

“Lá gan của em cũng quá nhỏ, lái xe.”

“Hình như em không đồng ý cho anh ngồi xe thì phải. Làm phiền anh xuống xe. Em không có thời gian.”

Sở Lăng Xuyên đã lên, làm gì có đạo lý xuống xe, “Không có thời gian, vậy thì lái xe.”

Tổ Tổ cười, bắt đầu cho xe chạy: “Được, vậy anh nói anh đi đâu, em không ngại đưa anh một đoạn đường.”

Sở Lăng Xuyên quay đầu lại, gần từng chữ với Tổ Tổ: “Đi về nhà em.”

Được, coi như anh lợi hại, anh cứ việc ngồi, bà đây bắt xe về, Tổ Tổ nghĩ là làm, cô xuống xe, nói với anh, “Nhà em cũng không phải hoan nghênh anh...anh thích, cứ tiếp tục ngồi.”

Cô đi về phía trường học, Sở Lăng Xuyên xuống xe chạy theo, rất vô si nói: “Lên đi, anh không ngại đưa em về.”

Tổ Tổ tự nói với mình không cần tức giận, nhàm chán như vậy có gì phải tức giận, cô tiếp tục đi thẳng, nhưng mới được mấy bước, “A...”

Cô hét lên, dừng bước, cúi đầu nhìn giày, thế nhưng hổng gót.

Chết mất! Giày mới mua không lâu có được hay không, không bền chút nào.

Sở Lăng Xuyên lái xe dừng bên cạnh cô, khoe môi khê nâng lên, nhìn Tổ Tổ cởi giày nhét vào túi.

Cô thử đi hai bước, chân thấp chân cao, nhìn thật khổ sở, cuối cùng quay lại, thấy Sở Lăng Xuyên vẫn ở phía sau, xe là xe cô, tại sao cô phải xuống nhỉ, đầu óc cô đúng là có vấn đề.

Tổ Tổ lên xe, đóng cửa “phanh” một cái, “Lái xe.”

Sở Lăng Xuyên đập cần ga, xe chậm rãi di chuyển, hòa vào dòng xe cộ, Tổ Tổ dứt khoát cởi giày, xoa mát cá chân.

“Không đau chứ?” Sở Lăng Xuyên ân cần hỏi.

“Không có. Rốt cuộc anh muốn làm gì? Em nghĩ em đã nói rõ rồi, anh như vậy đối với mọi người không tốt, không có tình cảm trong hôn nhân, anh chấp nhận ư?”

Mặc dù Tổ Tổ không muốn tổn thương anh, nhưng Sở Lăng Xuyên vẫn nhói lòng, hồi lâu không nói nên lời.

Đây là câu khó có thể trả lời, anh chỉ có thể nói, mặc kệ thế nào, mục tiêu của anh rất rõ ràng, anh muốn cô, nhưng cô đã không cần anh nữa, coi như anh yêu cô thì thế nào, cô có quyền được ở cùng người đàn ông mình yêu, anh cố chấp giữ chặt cô liệu có hạnh phúc không?

Sở Lăng Xuyên đang giãy dụa, anh cố gắng đè ép cảm xúc, hít sâu một hơi, nhìn ven đường, hỏi cô, “Có nghĩ tới cuộc sống sau ly hôn không?”

Cô cau mày nhìn anh, nghĩ ngợi cô sao, cô còn sợ không ai muốn mình chắc, “Ly hôn xong tái giá.”

Tổ Tổ vừa nói xong, xe rẽ thật nhanh ra ngoài, thiếu chút nữa đâm vào cây xanh, cuối cùng vượt quay sườn một chiếc xe con, dừng ở ven đường.

Tay anh nắm chặt vô lăng, dường như muốn bóp nát nó, “Em muốn tìm ba dượng cho con anh?”

Tổ Tổ lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đó là con trai tôi, không có quan hệ với anh.”

Sở Lăng Xuyên tức giận nắm cảm cô kéo về đối diện mình, tức giận nói: “Không có anh, em có thể sinh Tiểu Bao hả?”

Tổ Tổ đẩy tay anh ra, trong lòng dấy lên một ngọn lửa, anh cho rằng không thể không có anh sao, “Anh... anh cho rằng trên đời này, chỉ có mình anh là đàn ông sao? Em muốn sinh, không có anh cũng còn người khác.”

Cuộc sống khác? Nghĩ tới khả năng này, Sở Lăng Xuyên kinh hãi, cảm thấy không thoải mái, anh điều chỉnh tư thế của ghế ngồi, lạnh nhạt nói: “Người có thể làm em sinh Tiểu Bao chỉ có một, đó là anh.”

Tổ Tổ nổi giận, nửa ngày mới nói được một câu, “Không phải chỉ cống hiến chút tinh trùng thôi sao, có gì hơn người, xem lại lời nói của anh một chút, không biết xấu hổ.”

Sở Lăng Xuyên lắc đầu, trong lòng hết sức khó chịu: “Anh đúng là không có gì ghê gớm, anh là một người chồng thất bại, lại là người ba thất bại, giờ phút này, anh chỉ nói sự thật mà thôi, có em, có anh, mới có Tiểu Bao.”

Thời điểm em sinh bảo bảo, thời điểm em khổ sở, anh cũng không ở nhà, đứa bé lớn lên, anh cũng không có mặt.

Đối với em và đứa bé mà nói, anh chỉ muốn làm những việc đơn giản nhất, xin em, hay để cho anh được làm, có được không?”

Tổ Tổ lựa chọn im lặng. Sở Lăng Xuyên nhìn dáng vẻ trầm tĩnh của cô, có lúc không nói gì có nghĩa là ngầm cho phép, anh cho xe chạy thẳng về nhà ba mẹ cô.

Xe lái vào chung cư, Tổ Tổ bước chân không xuống bên cạnh anh, lấy chìa khóa trong tay anh, “Cảm ơn đã đưa em về nhà, anh về đi, trong nhà cũng không ai muốn tiếp anh.”

Cô xoay người bước đi, Sở Lăng Xuyên chạy theo, “Anh công em”

“Không làm phiền anh, cảm ơn, có vài bước chân, để em tự về là được. Anh... trở về đi thôi.”

Tổ Tổ khách khí tránh sang một bên, Sở Lăng Xuyên lúi cánh tay cô khoác lên vai anh, sau đó ngồi xuống bệ cô lên, “Không phiền.”

Sau khi anh trở lại, đã từng ôm cô, nhưng mà, đối với ngực anh, cô vẫn cảm thấy xa lạ, giờ phút này, được anh cõng trên lưng, cô càng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà, mặc kệ cô giãy dụa thế nào, anh đều ôm rất chặt, đi theo đoàn người vào thang máy, Tổ Tổ nghiêm chỉnh, yên tĩnh để anh cõng.

Mãi cho đến khi ra khỏi thang máy, cô mới tiếp tục giãy dụa, nhưng mà anh chính là không muốn buông cô ra, đứng ở cửa, dùng chân đá, không tới hai phút, Soái ca đã ra mở cửa.

Soái ca thấy Sở Lăng Xuyên, nó kích động khác thường, vẫy đuôi, ngung nguẩy chạy vào trong, mà Tổ Tổ bị cưỡng chế công vào phòng khách.

Lúc này, Tiểu Bao chạy tới, thấy Sở Lăng Xuyên cõng Tổ Tổ, tiểu tử sừng sốt, cặp mắt to tròn nhìn hai người, tựa hồ nghĩ, mẹ, sao mủ mủ lại cõng mẹ?

Ba mẹ An nhìn thấy cũng sừng sốt, không khí rất quái dị, Tổ Tổ lúng túng, lúc này Tiểu Bao đến trước mặt Sở Lăng Xuyên giang hai tay ra, “Bé bé.....”

Cuối cùng Tổ Tổ thoát khỏi lưng Sở Lăng Xuyên, sắc mặt cô có chút hốt hoảng, muốn ôm Tiểu Bao, nhưng bé chỉ lúi kéo anh. “Bé bé....”

Hừ, tiểu tử này đại khái nghĩ, mủ mủ, cõng mẹ nó mà không cõng nó là sao?

Chương 174: Chương 105.3

Khỏe mới Sở Lăng Xuyên khẽ nâng lên, dễ dàng nhấc Tiểu Bao lên vai, xoay tròn, còn chạy về phía trước vào bước.

Tiểu Bao được anh nâng lên cao, cười khanh khách, hơn nữa Soái ca phối hợp đuổi theo phía sau, cu cậu càng cười lớn tiếng hơn.

Tổ Tổ mặc hai người vui đùa, cô đi thẳng vào phòng ngủ, mẹ An theo sau, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Tổ Tổ cau mày, gương mặt sầu não: “Không sao cả, giày con hư, anh ta nhất định đòi công con, con phản kháng, nhưng mẹ cũng biết sức anh ta lớn thế nào rồi đấy, còn có thể làm sao?”

“Thế nào, con muốn ba con tức chết hả, đúng là...” Bà dùng ngón tay dí cái trán cô, “Thôi, ăn cơm trước.”

Ở phòng khách, Tiểu Bao vẫn ôm cổ Sở Lăng Xuyên, vui vẻ cười to, nước miếng cũng chảy ra.

“Tiểu Bao, ăn cơm thôi.” Tổ Tổ đi tới, dang hai tay đón đứa bé, nhưng tiểu tử này còn đang chơi vui, lắc đầu liên hồi: “Không, không.”

“Tiểu Bao, nghe lời, mũ mũ phải về nhà rồi.” Tổ Tổ kiên nhẫn dụ dỗ Tiểu Bao, nháy mắt với Sở Lăng Xuyên, bắt đắc dĩ, người này lại không để ý đến cô.

“Không, không.” Tiểu Bao vẫn lắc đầu, hết sức không vui, lúc này Sở Lăng Xuyên mới lên tiếng: “Bưng cơm tới đây, anh cho con ăn.”

Tiểu Bao lại tiếp tục kêu: “Bay.....bay....” Ý cu cậu bảo Sở Lăng Xuyên chạy đi, anh hết sức nghe lời, mang Tiểu Bao chạy quanh phòng khách, cu cậu lại cười khanh khách.

Tổ Tổ bắt đắc dĩ, vào phòng ăn lấy cơm cho bé, sau đó đặt trên bàn, không để ý đến Sở Lăng Xuyên, liền đi vào ăn cơm, Soái ca cũng vội vàng chạy theo.

Theo lý mà nói, cho dù là người không quen, mời ăn cơm cũng không có gì lạ, nhưng đối tượng là Sở Lăng Xuyên, gọi anh ăn cơm, khẳng định được voi đòi tiền, vẫn như thế tốt hơn.

Ba người ngồi ở trên bàn ăn, nói chuyện xoay quanh việc nhà, giống như Sở Lăng Xuyên không tồn tại, nhưng mà, thật ra trong lòng bất kì ai cũng không thể bình tĩnh.

Lý Nguyệt Hương muốn hỏi Tổ Tổ chuyện ly hôn, nhưng mà vẫn cố gắng nhịn xuống, tránh cho con bé phải chịu áp lực, gấp gáp đưa ra lựa chọn, vẫn nên từ từ thôi.

Tổ Tổ là người ăn xong đầu tiên, đi ra phòng khách, thấy hình ảnh một lớn một nhỏ đang ôm nhau ngủ, Tiểu Bao nằm trên ngực anh, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng sang một bên, miệng khẽ giương lên, có ít nước miếng chảy xuống, làm ướt cả mảng áo của Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ không thể không thừa nhận bức tranh này rất ấm áp, nhưng sau đó lòng cô lại nhói đau, cô ngậm ngút đứng đó mãi cho đến khi mẹ An đi ra mới hoàn hồn.

Lý Nguyệt Hương nhìn đứa bé, rồi lại nhìn con gái, bà rầu rĩ, ly hôn, giải thoát cho con gái, nhưng tổn thương đến Tiểu Bao, còn đường sau này còn dài, nội tâm bà hết sức mâu thuẫn.

Tổ Tổ đi đến chỗ hai ba con, rón rén ôm Tiểu Bao vào lòng mình, nhìn khuôn mặt khả ái của con trai, không nhịn được hôn một cái, sau đó mới vào phòng ngủ.

Ăn xong cơm tối, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ, ba mẹ An mang theo Soái ca ra ngoài tản bộ, trong nhà chỉ còn Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên và Tiểu Bao đang ngủ.

Tổ Tổ thu xếp xong cho đứa bé, giật mình nhìn anh đang nằm đó, cô nổi giận, thế nào còn muốn ở trong nhà cô, nhất định là giả bộ ngủ, cô đưa tay đẩy anh một cái, “Này, dậy....”

Sở Lăng Xuyên giống như không nghe thấy Tổ Tổ gọi, ngủ say như chết, chỉ rụt người lại, rồi xoay đi, mặt hướng vào trong thành sofa ngủ tiếp, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Chết tiệt, cô đã từng thấy người vô sỉ, nhưng chưa có ai như anh ta, Tổ Tổ chống nạnh, nhìn xung quanh, cầm đồ chơi của Soái ca lên, chọc vào lưng anh, “Tỉnh, tỉnh

!”

Cô dùng sức, nhưng Sở Lăng Xuyên vẫn không nhúc nhích, cô bỏ qua, túm thẳng cổ tay anh, muốn kéo anh dậy, “Anh đứng lên cho tôi!”

Bất đắc dĩ, sức lực cô đơn bạc, đối phương lại là to lớn, cô mất sức chín trâu hai hổ, chỉ có thể lật được người của anh, đây là Sở Lăng Xuyên phối hợp, nếu không, cô cũng không mấy may lay động được, cô mệt mỏi thở hồng hộc, còn anh vẫn ngủ khò khò như cũ.

Ngất, ngủ say như chết như thế này sao? Tổ Tổ không còn cách nào, tầm mắt cô rơi vào bình giữ nhiệt, cầm lên, thử độ nóng, không cao lắm, sau đó, cô nhắm mắt, đội lên mặt Sở Lăng Xuyên.

Lần đầu tiên làm như vậy, trong lòng ít nhiều có chút chột dạ, cô mở mắt ra, tưởng anh tỉnh lại, nhưng không ngờ, người này vẫn thờ to như cũ, choáng!

Tổ Tổ không cam lòng, véo mạnh vào bắp tay anh, nhưng do thịt quá chắc, cô cũng đành bỏ qua, ngủ thì ngủ đi, cô xoay người, trở về phòng mình.

Không lâu sau, ba mẹ An cũng trở về, thấy Sở Lăng Xuyên nằm trên sofa, hai ông bà liếc mắt nhìn nhau, lại gần nghiên cứu dáng vẻ của anh, là giả bộ hay là thật sự ngủ thiếp đi?

Nhìn đĩa con trên bàn, lại nhìn sofa ướt một mảng, ngay cả quần áo cũng ướt, ba mẹ An nghĩ đến, khẳng định Tổ Tổ đã “xuống tay” rồi, hơn nữa còn không chút lưu tình, ngay cả đến hắt nước cũng làm, vậy mà còn không tỉnh lại.

Soái ca chạy đến liếm mặt Sở Lăng Xuyên, nhưng giấc ngủ của anh không hề bị ảnh hưởng, ba An khoát tay, lôi kéo mẹ An về phòng.

Trong phòng khách giữ lại một bóng đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ, bây giờ anh thật sự ngủ thiếp đi, bên cạnh chỉ còn mình Soái ca làm bạn.

Nửa đêm, Soái ca nghe thấy tiếng bước chân, lập tức vênh tai, duỗi cổ, quay đầu nhìn lại.

Là mẹ An, bà cầm thêm một tấm thảm trong tay, nhỏ miệng quở trách Sở Lăng Xuyên không nghe lời, nhưng tay lại giúp anh đắp chăn.

Người đến lặng lẽ, đi vô hình. Chiếc đèn nhỏ cuối cùng của phòng khách cũng tắt, cả phòng chìm vào bóng tối. Sở Lăng Xuyên nằm trên ghế giật giật, kéo nhẹ tấm lên, trong lòng cảm ơn mẹ vợ không biết bao nhiêu lần, rồi sau đó vron tay sờ nhẹ đầu Soái ca bên cạnh.

Sở Lăng Xuyên dậy rất sớm, trong phòng yên tĩnh, ánh sáng mờ mờ, ngày mới bắt đầu, anh hoạt động thân thể, sau đó vào phòng ngủ của Tổ Tổ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hình ảnh hai mẹ con ôm nhau hiện ra trước mắt.

Cô ngủ an tĩnh, thân thể hơi cong, như vậy có thể khiến Tiểu Bao có cảm giác an toàn, tiểu tử rúc vào lòng mẹ, ngủ ngọt ngào.

Cảnh này thật là đẹp, hốc mắt Sở Lăng Xuyên nóng lên, anh rón rén lại gần, lặng yên không tiếng động đứng bên giường.

Như thế này thật gần, đã rất lâu rồi anh chưa từng được như thế này, anh không tự chủ được vuốt nhẹ khuôn mặt đang ngủ say của Tổ Tổ, cô giật mình, Sở Lăng Xuyên nhanh nhẹn ngồi thụp xuống đất như kẻ trộm.

Tổ Tổ cảm giác có người chạm vào mặt mình, cho nên tỉnh lại, cho rằng là Tiểu Bao, cô mở mắt ra, mơ màng nhìn, tiểu tử này còn ngủ, không giống muốn đi tiểu, nhìn sắc trời còn sớm, cô nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Bao, tiếp tục ngủ.

Sở Lăng Xuyên đứng dậy, thở hắt ra, sau đó lặng yên không tiếng động thối lui ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cảm thấy có người sau lưng, anh xoay người lại, ba An đã đứng sau lưng từ bao giờ.

“Ba.” Sở Lăng Xuyên có cảm giác như ăn trộm bị bắt tại trận, nhưng mà anh là ai, thỉnh thoảng da mặt còn dày hơn cả tường thành, cho nên giờ phút này anh không cần phải sợ, anh chỉ đi xem Tổ Tổ và đứa bé một chút mà thôi.

An Quốc Đồng tròn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái, nhỏ giọng giáo huấn: “Nhà mình có thì không về, ở nơi này làm cái gì?”

Sở Lăng Xuyên gãi đầu, “Không có Tổ Tổ, sao còn gọi là nhà chứ, ba đi tập thể dục ư, để còn bồi ba.”

“Tôi còn cần tâm tình vui vẻ, cậu đi theo tôi...tôi còn vui được sao?”

Ba An không để ý đến anh nữa mà sai bước đi luôn, Sở Lăng Xuyên vội vàng theo ra ngoài.

An Quốc Đồng chạy vòng quanh chung cư, Sở Lăng Xuyên đuổi theo, vượt qua ông, còn khiêu khích: “Ba, bây giờ ba đã thắng chức, ngày nào cũng ngồi, có thể bắt tội phạm bỏ chạy được không?”

Tiểu tử thôi, xem thường ông, An Quốc Đồng gia tăng tốc độ, Sở Lăng Xuyên lại cố ý chạy chậm, kề vai cùng ông, sau một vòng, tốc độ của anh nhanh hơn, đã sớm chạy hơn, đã sớm chạy không thấy bóng dáng.

Ba An chỉ có thể giương mắt nhìn, tiểu tử thôi, chọc tức người hả?

Khi Tổ Tổ tỉnh lại, thấy trên giường thiếu mất một người, con trai cô đâu rồi, cô xuống giường, đi dép ra ngoài: “Tiểu Bao?”

“A.....”

Trong phòng ăn truyền đến âm thanh non nớt của Tiểu Bao, cô chạy vội vào, thấy Sở Lăng Xuyên đang cho con ăn, điểm tâm có cháo, bánh bao, còn có bánh thịt.

Anh thật sự không đi, da mặt đủ dày. Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là làm thế nào mà Tiểu Bao là ra ngoài được, quần áo mặc như thế nào?

Tay trái Tiểu Bao cầm thìa, tay phải cầm bánh bao, vui vẻ ăn, thấy Tổ Tổ lập tức gọi: “Mẹ....”

Bé ném cái thìa của mình xuống, cầm lên một đôi đũa, đưa cho cô: “Mẹ.....com com....”

Lúc này mẹ An cũng tiến vào, nhìn bữa sáng trên bàn, nhìn Sở Lăng Xuyên và đứa bé, bà ngẩn ra.

“Bà bà.....com com.....” Tiểu Bao gọi bà.

“Ừ, com com Bà ăn com....” Lý Nguyệt Hương ngồi bên cạnh Tiểu Bao, nhìn bánh bao trên bát cháo, không nhịn được quả trách: “Chăm sóc đứa bé cũng không biết lau một chút.”

Bà cầm khăn giấy lau xung quanh miệng Tiểu Bao, nhưng bé quay mặt đi, không cho, đưa chiếc đũa trong tay cho bà, sau đó tự cầm thìa xúc cháo trong bát mình.

Ba An cũng đã về, lúc này Tổ Tổ cũng không suy nghĩ nhiều, nhìn thời gian, đã sắp trễ giờ, cô vội vàng rửa mặt, sau đó tùy tiện ăn vài miếng điểm tâm rồi vội vã đi làm.

Sở Lăng Xuyên được nghỉ phép, dư thừa thời gian, sau khi ăn điểm tâm, anh cùng Tiểu Bao bồi dưỡng tình cảm ba con, anh tiếp tục dạy con kêu ba, nhưng tiểu tử này nhất định không chịu gọi, anh bị chính con trai mình đánh bại.

Ngược lại bảo mẫu rất rảnh rỗi, không biết làm cái gì, Tiểu Bao cũng không tìm cô ta, cô ta là bảo mẫu, cũng không thể ngồi xuống uống trà, nói chuyện phiếm, xem ti vi, cuối cùng mẹ An bảo cô ta không cần tới, khi nào có việc thì gọi trở lại, sau đó thanh toán tiền công cho người ta.

Nhị Nha vừa về, mẹ An bắt đầu chăm chọc, “Điều này cũng tốt, cậu vừa tới, bảo mẫu đi, có phải thấy chúng tôi tìm người thích hợp dễ dàng lắm hả? Sau này đứa bé ai chăm, chuyện trong nhà ai làm?”

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, Tiểu Bao lại bò đến chân Lý Nguyệt Hương, ngồi trong ngực bà, đưa bàn tay nhỏ bé lên mặt bà, “Bà....ô ô....”

Đây là bảo bà đừng nóng giận, Lý Nguyệt Hương nhìn Tiểu Bao khá ái, trong lòng càng thương yêu, “Không phải bà tức giận, không hề tức giận.”

Sở Lăng Xuyên vì con trai hiểu chuyện, thông minh, cũng không nhịn được cười, anh xoa mặt con trai, “Mẹ, mấy hôm không có con, tìm thêm người đến.” ddlequydon(uyen)

Lý Nguyệt Hương không lên tiếng, cũng không chăm chọc nữa, Tiểu Bao chạy lại chỗ anh, để cho anh ôm, “Bay....bay....”

Sở Lăng Xuyên lại bế Tiểu Bao lên vai, mang theo cu cậu chạy khắp nhà, Soái ca chạy theo sau.

Cứ như vậy, Sở Lăng Xuyên chơi một ngày, rất nhanh đến giờ Tổ Tổ tan làm, anh đến trường học đón cô, lần này anh không vào, mà ở ngoài chặn xe cô.

Chẳng bao lâu, cổng trường đông nghịt, phụ huynh đến đón con không ít, chỉ có Sở Lăng Xuyên là đón vợ.

Từ xa nhìn lại, anh thấy Tổ Tổ đang lái xe lại gần, bỗng cô dừng lại, anh vui mừng, có lẽ cô nhìn thấy anh, cho nên dừng lại.

Sở Lăng Xuyên còn chưa kịp vui mừng xong, thì Tổ Tổ xuống xe, nét mặt cười tươi như hoa, bước chân nhanh như gió, dừng trước mặt một người đàn ông.

Người kia tặng cô một bó hoa bách hợp màu trắng, cô nhận lấy, cười nhẹ nhàng, nụ cười của cô khiến lòng anh như lửa đốt.

Hai năm, đối với cuộc sống của cô, anh không hề biết gì cả, cô trôi qua như thế nào, cô quen ai, trong lòng có ai, anh đều không biết.

Cả người Sở Lăng Xuyên cứng đờ, nhìn Tổ Tổ ôm bó hoa trong ngực, lên xe cùng người đàn ông kia, giống như không phát hiện ra sự có mặt của anh, lướt qua....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Tập Ngực 1

Sau khi Tổ Tổ lái xe rời đi, Sở Lăng Xuyên không về nhà luôn, mà tụ tập cùng La Vĩ Khôn và Thiệu Minh Thành.

Đây là lần đầu tiên ba người ngồi với nhau sau khi Sở Lăng Xuyên đi nhiệm vụ trở về, trước đó chưa từng thông báo, tất cả do anh vội vàng chuyện nhà.

Một thân quân trang, cho nên Sở Lăng Xuyên không đến quán bar, anh chọn nhà hàng Tứ Xuyên, nơi ba cô gái hay đến để ngồi, chỉ có điều nhà hàng này đã đổi chủ, ông chủ, không ai khác chính là La Vĩ Khôn.

Thật ra thì có ích lợi gì, cảnh còn người ở đâu.

Ba người ngồi đã được một thời gian ngắn, món ăn cũng được đưa lên, nhưng đều không phải thứ họ thích, là những cô gái kia thích. uen_dien,đàn@@@lqđ

Ngoài ra, trên bàn chủ yếu chính là rượu.

Ba người đồng thời nâng chén, “Anh, chúc mừng anh bình an trở về.” La Vĩ Khôn vỗ bả vai Sở Lăng Xuyên.

Thiệu Minh Thành tiếp lời, “Một ly này, giúp anh đón gió.”

Sở Lăng Xuyên uống một hớp, khuôn mặt nặng nề, anh không sợ Tổ Tổ tìm người đàn ông khác, cô còn chưa ly hôn, lại có Tiểu Bao ở đây, cô sẽ không làm như vậy.

Nhưng mà, anh sợ, trong hai năm này, anh không còn vị trí trong lòng cô, người đàn ông kia đã chiếm một phần, như vậy, anh còn có thể không buông tha cô ư, nếu như cô có người mình yêu....anh....chỉ có thể làm đó là buông tay.

Ba người cũng không lên tiếng, uống một phát vài ly. Hai năm rồi Sở Lăng Xuyên chưa từng trở lại, có rất nhiều chuyện để nói, nhưng tất cả đều xoay quanh chuyện Hàm Hàm, Tổ Tổ, Tiểu Nhiên.

La Vĩ Khôn hỏi: “Cái người này hai năm liền không trở lại, mọi người trong nhà vẫn khỏe chứ, em nghe nói ba mẹ anh đến thành phố Q, chị dâu đâu rồi, cô ấy có khỏe không, nhắc tới cũng kì quái, em gặp cô ấy một lần, cô ấy làm như không biết em, có lẽ vì chuyện Hàm Hàm mà giận em rồi.”

Thiệu Minh Thành nhìn đáng vẻ tỉnh mạch của Sở Lăng Xuyên, buông ly rượu trong tay: “Trong nhà có chuyện gì sao, có gì thì nói với anh em, có thể giúp được nhau thì giúp.”

“Anh làm ba.”

“Cái gì?”

La Vĩ Khôn gần như hét lên: “Chuyện như thế nào? Chúng em đều không biết? Thật sự?”

Sở Lăng Xuyên siết chặt ly trong tay, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Anh cũng vừa mới biết không lâu.”

“Làm ba không phải chuyện tốt sao? Làm gì mà mặt mày ủ ê thế?” La Vĩ Khôn tròn mắt, sau đó phun thêm một câu, “Hay là, không phải của anh?”

“Bớt nói hươu nói vượn.” Sở Lăng Xuyên đáp cho cậu ta một cái, nhưng cũng không thể trách người khác nghĩ lung tung, Sở Lăng Xuyên đi hai năm, khi trở về đã có đứa bé, bây giờ lại mang đáng vẻ nửa sống nửa chết.

Thiệu Minh Thành dù sao vẫn trầm ổn hơn, “Đi hai năm, đến khi về ngay cả con trai cũng có, cái gì cũng bỏ lỡ, sao lại không khổ sở.”

La Vĩ Khôn thẳng thắn nói, “Đúng vậy, đúng là rất tiếc nuối. Chỉ là anh đâu có cố ý, quân nhân, lấy phục tùng nhiệm vụ là trách nhiệm.

Vì bảo vệ quốc gia mà bỏ biết bao mồ hôi, xương máu, thậm chí là sinh mạng. Anh nói xem, nếu không có vô số quân nhân bỏ qua gia đình vì mọi người, liệu chúng ta có những ngày an bình không.

Chị dâu là người thông tình đạt lý, sẽ hiểu anh, hai năm qua, anh em không cần hỏi cũng biết anh rất vất vả. Nhưng nhìn chị dâu cũng không dễ dàng, gả cho anh cũng chịu bao khó khăn, chờ đợi, một thân một mình nuôi con nhỏ, quả thật không dễ dàng.

Cho nên, anh à, công của anh có một nửa là của chị dâu, bây giờ trở về cố gắng bù đắp hai năm tiếc nuối.”

Thiệu Minh Thành cũng không nói thêm gì, nhưng anh ta có hứng thú với đứa bé, “Đứa bé lớn như thế nào rồi?”

Sở Lăng Xuyên lấy điện thoại ra, đưa cho Thiệu Minh Thành xem hình của con trai, “Haha, nhìn đẹp trai đấy chứ.”

La Vĩ Khôn cũng tranh nhìn, có lẽ đến tuổi này, trong lòng có khát vọng đặc biệt với đứa bé, “Đứa bé nhìn rất giống anh. Em cũng muốn có một đứa bé

như vậy, có thể cho em mượn chơi hai ngày không?”

Sở Lăng Xuyên đoạt lại đi động, “Cậu muốn? Đừng chỉ nói anh, các cậu thế nào, có phát triển gì với Tiểu Nhiên và Hàm Hàm không?”

Hai người đàn ông kia đều buồn bực, La Vi Khôn không nói được câu nào, chỉ còn Thiệu Minh Thành, “Tiểu Nhiên tìm người khác, em cố gắng thế nào cô ấy cũng sống chết không chịu tha thứ.”

“Đáng đời, ai bảo cậu biểu diễn trước mặt con gái nhà người ta.” La Vi Khôn châm chọc.

Thiệu Minh Thành đen mặt, trừng mắt một cái, “Đó là chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.”

Sở Lăng Xuyên cũng hiểu, Thiệu Minh Thành phạm phải lỗi mà bất kể người đàn ông nào cũng dễ mắc phải nhất, nhưng cũng khó có thể tha thứ nhất.

La Vi Khôn hít sâu một hơi, “Hàm Hàm lập gia đình anh biết không?Bây giờ cô ấy đã chuẩn bị làm mẹ, sắp sinh con cho người đàn ông kia.”

Thiệu Minh Thành rót đầy rượu cho ba người, nâng chén lên: “Cạn ly, chúc người phụ nữ chúng ta yêu, hạnh phúc.....”

Ba người uống một hơi cạn sạch, tất cả đều có tâm sự, nói nhiều, uống nhiều, cuối cùng ai cũng say không biết trời đất là gì, Thiệu Minh Thành ở lại quán ngủ luôn, chỉ có Sở Lăng Xuyên là nhất quyết về, cho nên La Vi Khôn đành tìm xe đưa anh về.

Sở Lăng Xuyên không về nhà mình, anh đến chỗ Tổ Tổ. Anh đứng trước cửa nhà, điên cuồng nhấn chuông cửa, sau hai phút, ba An là người mở cửa.

Nhìn bộ dáng say mềm của Sở Lăng Xuyên, ba An không nhận được nhủ mày, nhưng anh đâu có thể phát hiện ra, lại còn lao đến ôm cổ ông, nói năng không rõ.

“Ba, Tổ Tổ, cô ấy..... Thật sự không cần con nữa rồi.....con đi hai năm, bỏ lại cô ấy hai năm... Con thật sự không muốn như vậy, mọi người không thể tha thứ cho con sao....Kiếp sau, kiếp sau con vẫn sẽ làm con rể của ba, con trai con dâu, con trai, con trai....”

Sở Lăng Xuyên hét lên, buông ba An ra, lao đảo đi vào bên trong, ba An đóng cửa, chỉ biết thở dài, lúc này mẹ An cũng đi ra.

Tiểu Bao vừa mới ngủ, Tổ Tổ còn đang trong nhà vệ sinh, Sở Lăng Xuyên trực tiếp xông vào phòng ngủ, mắt say lơ đãng, nhưng vẫn phát hiện ra Tiểu Bao đang ngủ.

Anh lại gần, ngồi bên giường, không quản Tiểu Bao ngủ hay không, chỉ biết ôm chặt con trai vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, khẽ gọi: “Con trai, gọi ba....Ba đây, ba không cố ý, thật sự không phải.....”

Ba mẹ An sợ anh làm đứa bé bị thương, đang muốn đi tới ôm đứa bé đi, Sở Lăng Xuyên đã ôm đứa bé ngã lên giường, ngủ say sưa.

Tổ Tổ vội vàng chạy ra ngoài, thấy Tiểu Bao nhỏ nhắn còn đang nằm trong ngực Sở Lăng Xuyên.

Lý Nguyệt Hương nói với Tổ Tổ: “Uống say.”

Tổ Tổ cả kinh, không phải cô không muốn anh ôm Tiểu Bao, cô chỉ sợ anh đánh con trong lúc say mà thôi.

Dưới sự giúp đỡ của ba mẹ An, cuối cùng Tổ Tổ cũng ôm được Tiểu Bao từ trong ngực Sở Lăng Xuyên, đêm nay anh chiếm giường, nên bé đành ngủ với hai ông bà.

Ấm ỉ như thế mà cu cậu vẫn còn ngủ được, đúng là giỏi.

Sở Lăng Xuyên nằm chiếm hết cả cái giường, ngủ bất tỉnh nhân sự, Tổ Tổ thấy vậy nhủ mày, lúc này mẹ An đi vào, đưa cho cô ly nước mật ong, “Cho cậu ta uống đi.”

“Vâng mẹ, mẹ không cần quan tâm, đi ngủ sớm đi.” Tổ Tổ nhận ly, mẹ An cũng rời đi, trong phòng chỉ còn mình cô và Sở Lăng Xuyên.

Cô cố gắng đỡ đầu anh dậy, đặt ly bên miệng gọi: “Sở Lăng Xuyên, há miệng, uống nước.”

Mặc dù Sở Lăng Xuyên đang ngủ, nhưng vẫn nghe thấy lời Tổ Tổ, anh hé miệng, phối hợp uống nước, cô lại giúp anh cởi một số nút áo trên người ra, cuối cùng giúp anh đắp chăn.

Tổ Tổ làm xong tất cả, chợt sững sờ, động tác của cô thuần thục, làm một mạch không cần nghỉ, cô nhìn người trên giường đang ngủ, vừa xa lạ, vừa quen thuộc, trong lòng có chút bất ổn rồi mau chóng biến mất.

Chỉ là, anh chiếm giường của cô, vậy cô ngủ đâu? Thôi, cô ngủ ghế sofa cũng được. Tổ Tổ vào tủ lấy chăn, sau đó ra ngoài.

Ghế sofa không được thoải mái, cho nên Tổ Tổ tỉnh dậy từ rất sớm, Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống cũng đã dậy, tiểu tử đã tỉnh, nhưng còn làm ấm ỉ không chịu dậy, nay lại bắt đầu học được cái tật ngủ nướng rồi, cuối cùng Tổ Tổ vào chiến đấu một hồi, cuối cùng thắng lợi.

Mọi người đều đã dậy, chỉ còn mình Sở Lăng Xuyên an tĩnh ngủ, không có ý định rời giường.

Nhớ tới đêm qua anh uống nhiều rượu như vậy, cho nên cô cũng không có ý định gọi, chỉ bảo Tiểu Bao tự mình ăn com, bộ đáng ăn com của tiểu tử cũng khiến cả nhà bật cười.

Bé bò xuống ghế, chạy vào phòng ngủ của mẹ, không ngờ phát hiện mũ mũ đang nằm ngủ, tiểu tử bò lên giường, ngồi cạnh anh, đưa tay kéo mi mắt.

lqqqdon7diendan

Sở Lăng Xuyên còn đang ngủ, cảm thấy có người bên cạnh, chậm rãi mở mắt ra, thấy được khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn của con trai.

“Mũ mũ, com com.....”

Sở Lăng Xuyên khẽ sờ đầu Tiểu Bao, muốn nói chuyện, nhưng cổ họng không phát ra được, muốn đứng dậy, đầu lại đau đến ngất xỉu, chỉ đành nằm tại chỗ.

Tiểu Bao nhìn anh, đôi mắt thích thú xoay chuyển, sau đó cẩn thận xuống giường, chạy lạch bạch ra phòng ăn, lôi ngón tay Tổ Tổ, “Mũ mũ.....com com.....”

Mọi người đều hiểu tiểu tử này có ý gì, có lẽ thấy Sở Lăng Xuyên ngủ trong phòng, tất cả mọi người đang dùng com, chỉ có anh là không ra, mặc dù Tiểu Bao còn nhỏ, nhưng đại khái có thể nhận biết, đây là đang muốn mọi người gọi Sở Lăng Xuyên dậy ăn com.

Tổ Tổ múc bát cháo, dịu dàng giao phó cho Tiểu Bao, “Bảo bối, bụng cho mũ mũ, có thể làm được không?”

Tiểu Bao gật đầu, hai tay cẩn thận nâng bát, thận trọng chạy ra ngoài, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa bé, bát cháo vẫn bị hắt ra ngoài, chờ đến phòng ngủ, bên trong đã voi một nửa, “Mũ mũ, com com...”

Sở Lăng Xuyên nhìn con trai hai tay đang bụng chén nhỏ, cẩn thận từng li từng tý lại gần, hạt cháo còn rơi trên áo, trong lòng anh vừa cảm động vừa chua xót.

Vốn không có tinh thần bỗng trở nên đầy lực lượng, vốn đầu đau nhức kịch liệt cũng mất đi không ít.

Anh chống đỡ thân thể, ngồi dậy, Tiểu Bao cố gắng đưa chén cháo vào miệng anh, một hơi uống xong, đôi mắt Sở Lăng Xuyên lại đỏ, ôm con trai trong ngực, ngăn ngăn nước mắt.

Lúc này Tổ Tổ tiến vào, trong tay bụng thêm một ly sữa tươi cùng với mấy cái bánh bao nhân thịt, Sở Lăng Xuyên thấy vậy quay đầu đi, không muốn nhìn thấy một người đàn ông lại rơi nước mắt.

“Ăn một chút gì đi.” Tổ Tổ đặt bữa sáng lên bàn, sau đó ngồi đối diện với Tiểu Bao: “Bảo bối, mẹ phải đi làm rồi, gấp lại con sau nhé.”

Tiểu Bao hôn khẽ lên mặt Tổ Tổ, sau đó vẫy tay nhỏ bé với cô, “Bái bai...”

“Bái bai, con trai.” Tổ Tổ hôn lên mặt con một cái rồi mới đứng dậy, nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, do dự một chút rồi nói: “Buổi tối, chúng ta nói chuyện một chút.”

Tổ Tổ nói xong xoay người ra ngoài, đi làm cùng ba An. Trong nhà chỉ còn anh, mẹ An và Tiểu Bao.

Tiểu Bao vốn xem Sở Lăng Xuyên như người xa lạ, nhưng sự quan tâm, cẩn thận của anh khiến bé cũng cảm nhận được Sở Lăng Xuyên khác so với mọi người, người khác sẽ không ngủ ở nhà bé, cũng không ngủ trên giường mẹ của bé, cũng sẽ không kiên nhẫn chơi cùng bé, sẽ không đối xử tốt với bé, còn nhỏ đã biết phân biệt rõ tốt xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Chương 106.2

Trong lúc ăn com trưa, Tổ Tổ nhận được điện thoại của Tiểu Nhiên, giọng Tổ Tổ không vui khiến Tiểu Nhiên hoài nghi: “Làm sao? Không vui? Bà đây gọi điện cho cậu mà cậu còn không vui hả?”

Tổ Tổ có chút ảo não: “Ai nha, không phải.”

Tiểu Nhiên càng thêm tò mò: “Vậy làm sao vậy hả?”

Tổ Tổ nhai một miếng cà rốt trong miệng, thờ dãi, “Sở Lăng Xuyên trở lại.”

Tiểu Nhiên lập tức bùng nổ: “Trở lại? Lúc nào? Anh ta nói gì? Thái độ như thế nào? Cậu có đánh anh ta không?”

“Ừ, mới được mấy ngày.”

“Giờ về được ích lợi gì, còn nhớ được hình dáng của cậu sao? Hai năm, đứa bé ra đời cũng không biết, đáng đánh.”

“Anh ấy... Đối xử rất tốt với tớ, hơn nữa, tớ nhìn ra được, anh ấy đau lòng, khổ sở, hai năm rồi đi vì nhiệm vụ, nhưng tớ biết bản thân mình đã lạnh tâm rồi.”

Tiểu Nhiên bên kia trầm mặc một chút, “Vậy cậu định làm như thế nào?”

“Ly hôn, nhưng mà anh ấy không đồng ý. Bây giờ còn đang ở lý trong nhà tớ, thấy cảnh anh ba con chơi cùng nhau, tớ lại đau lòng thay bảo bảo.”

“Vậy xem ra anh ta còn yêu thương cậu, năm đó nhất thời tức giận, hất tay đi, bây giờ tự mình trông quả đáng tự ăn, aizzz...”

Tiểu Nhiên than thở, “Cuối cùng tớ có thể kết luận, trên đời này có ba loại quan hệ, một là yêu thương lẫn nhau, hai là anh yêu em, em không yêu anh, ba là loại em yêu anh, nhưng anh không yêu em.

Hai loại sau, người nào yêu thì người đó thảm, nếu như không phải hai loại này, chỉ còn một loại thích hợp.

Tổ Tổ, tớ khuyên cậu, không nói chuyện đã qua, dù sao thì nó cũng không thể vẫn hồi được, nếu hai người thực sự buông bỏ được, nếu như sống với nhau không được nữa, thì hãy ly hôn, nhưng nói thật, đứa bé quả thật đáng thương.”

Tổ Tổ trầm mặc, lát sau mới mở miệng, “Tiểu Nhiên, nếu là tớ, cậu sẽ làm như thế nào?”

“Tớ à, nếu như Thiệu Minh Thành nhất thời tức giận, không một tiếng đã đi thi hành nhiệm vụ, bỏ lại tớ hai năm, tớ khẳng định sẽ hận chết anh ta, nhưng khi trở lại, vẫn thích tớ là đủ, tớ nghĩ mình vẫn có thể tha thứ, nhưng mà, anh ta lại phản bội tớ, cùng với người phụ nữ khác.... Tớ ghê tởm, khó chịu, không có cách nào tha thứ.”

“Nói cậu đó, không nói về tớ nữa, dù sao đều là quá khứ rồi.”

Tổ Tổ hỏi lại: “Cậu và Giản Ngọc Sênh thế nào?”

Nhắc tới anh ta, Tiểu Nhiên lại nổi cơn thịnh nộ, “Còn thế nào, ngày hôm qua vợ trước của anh ta còn tìm tớ nói chuyện, hy vọng tớ rút lui, trả lại chồng cho cô ta, tớ thật sự không biết nói gì luôn.”

“Ngất, tại sao lại như vậy? Cậu đối phó với cô ta không?”

“Dĩ nhiên, tớ là ai, yên tâm, bà đây không chịu thua đâu. Được rồi, mau ăn cơm rồi làm đi, cậu phải suy nghĩ nghiêm túc, đừng nhất thời xúc động mà nghĩ không ra.”

“Được, cậu cũng phải thận trọng, đừng xúc động.”

Tổ Tổ dặn dò xong, hai người đồng thời cúp máy.

Buổi chiều, tan việc, Tổ Tổ chạy về nhà như thường ngày, không ngờ ba cô còn về sớm hơn mọi khi, “Ba, sao hôm nay ba về sớm vậy?”

“Mẹ con nhờ giúp đỡ, ba không về không được.”

Bỗng một bóng dáng nhỏ bé màu xanh chạy từ phòng ngủ ra, Tổ Tổ ngây ngẩn, con trai cô một thân quân trang, trong tay còn cầm một khẩu súng gỗ nhỏ, bên hông còn mang đai lưng, nghiêm nhiên là dáng vẻ của một quân nhân.

Tổ Tổ không nhịn được cười, cô ngồi xuống ôm con trai vào lòng, hôn mấy cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Nha, Tiểu Bao của chúng ta thật đẹp trai, uy phong, quần áo ở đâu đấy?”

Tiểu Bao rất thích bộ quần áo này, mặc trên người không muốn cởi ra, thậm chí ngắm đi ngắm lại trước gương, vào lúc này được mẹ khích lệ, càng cảm thấy uy phong, còn hơn cả mũ mũ.

Cu cậu chỉ lên người, sau đó lại chỉ vào phòng ngủ, đôi mắt to tròn nói, “Mũ mũ... mũ mũ.....”

Tổ Tổ hiểu ý rất nhanh, “Là mũ mũ mua cho Tiểu Bao sao?”

Tiểu Bao gật đầu, cô không thể dời mắt khỏi con trai, tiểu tử này thật là đáng yêu, “Đồng chí An Định, chào mẹ chưa?”

Tiểu Bao vội nâng tay nhỏ bé đặt lên trán, muốn học đúng nghiêm như người lớn, không ngờ chân mắt thẳng băng, ngã ụch ra đằng sau, chọc cho mọi người một trận cười.

Hừ, lại cười bé, Tiểu Bao tức giận, đứng dậy, không thêm để ý đến bọn họ, Tổ Tổ vội lấy lòng tiểu tử, giọng điệu ra, đi đến trước mặt bé, “Tiểu Bao không tức giận, mẹ chụp cho Tiểu Bao một tấm hình nhé, nào, lần nữa nào.”

Tiểu Bao thấy vậy rất phối hợp để Tổ Tổ chụp hình, chờ cô chụp xong, lại kéo tay cô vào phòng ngủ.

Tổ Tổ đi theo Tiểu Bao vào bên trong, thấy Sở Lăng Xuyên vẫn nằm, hình như là ngủ thiếp đi. Tiểu Bao dùng ngón tay chọc chọc lên mu bàn tay cô

Ba An đi vào, nhìn thấy độc tác của bánh bao nhỏ, nói cho Tổ Tổ: “Lăng Xuyên ngã bệnh, phát sốt, mới vừa tiêm xong.”

Tổ Tổ không nhịn được hỏi: “Anh ấy... hết sốt chưa?”

“Còn chút nóng, vừa định chườm lạnh cho cậu ta.”

Mẹ An vào, mang theo quần ngủ, nhét vào trong tay Tổ Tổ, “Vừa khéo con đã về, chuyện này giao cho con.”

“À, con?” Tổ Tổ cầm trong tay, ngoài quần ngủ còn có cả quần lót, cô có chút cuống, mẹ An cũng không để ý, trực tiếp ôm Tiểu Bao ra ngoài, ba An cũng xoay người rời đi, căn phòng chỉ còn hai người.

Cô đi đến bên giường, nhìn Sở Lăng Xuyên mờ mịt ngủ, trên người còn đang mặc quần trang, nút áo cũng đã mở, áo sơ mi bên trong ướt đầm mồ hôi.

Cô lay bả vai anh, không có chút phản ứng, cô thay quần áo cho anh, nhưng quần lót...

Thôi coi như xong đi, một, hai, ba, lòi xuống, đôi chân cường tráng của Sở Lăng Xuyên hiện ra trước mắt Tổ Tổ.

Đối mặt với thân thể người đàn ông, nói Tổ Tổ không để ý thì không phải, cô cắn môi, luống cuống mặc quần ngủ giúp anh, lúc này, vết thương cũ trên đùi anh chưa hết sẹo, lại chồng chất thêm vài vết thương mới.

Cô sùng sốt, tim đau như kim châm, cô cố gắng dìm tầm mắt, mặc xong quần cho anh, mặc dù quần khá nhỏ, nhưng dù sao vẫn thoải mái hơn quần trang.

Sau khi mặc xong quần, Tổ Tổ tiến hành cởi áo, tuy nhiên anh không phối hợp, cô có chút vô lực, đành kêu ba An vào giúp một tay.

Lúc này Sở Lăng Xuyên tỉnh lại, chóng mặt nhìn hai người, giọng nói có chút khàn khàn: “Ba, Tổ Tổ....”

“Thay quần áo.” Ba An nói.

Hai người liên thủ, cởi áo của Sở Lăng Xuyên xuống, lộ ra nửa thân trên, ánh mắt của ba An thay đổi.

Chỉ thấy trên ngực bóng loáng của Sở Lăng Xuyên có một vết sẹo nhỏ, vị trí gần tim, ba An có thể nhìn ra được, đó là vết đạn bắn.

“Lệch một ly nữa là mất mạng rồi.”

Đúng, lệch một ly nữa, anh sẽ chết, như vậy, bây giờ, trở về không phải Sở Lăng Xuyên, mà là tro cốt của anh, hoặc là di vật của anh, cùng với phần di thư sớm đã viết xong kia.

Anh... hiện tại sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người, thậm chí đến khi chết cũng không biết rằng mình đã được làm ba.

Ba An từng đi lính, hiện tại làm cảnh sát, thân là đàn ông, thậm chí ông có chút sùng bái, kính nể Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên vì bất tội phạm mà bị thương, thậm chí có thể hy sinh, đúng là hảo hán, không hổ là quân nhân.

Ba An cảm thấy tim nóng lên, hốc mắt ảm, đỡ Sở Lăng Xuyên nằm xuống, sau đó nhìn con gái, chỉ thấy khuôn mặt Tổ Tổ đã đầm lệ từ lúc nào.

Ông tới vỗ nhẹ bả vai cô, “Chăm sóc cậu ta cẩn thận, coi như cậu ta không phải chồng con, chỉ là một quân nhân bình thường, con cũng phải chăm sóc thật tốt, hướng chỉ, cậu ta còn là ba của bánh bao nhỏ, chồng của con. Đừng khóc.”

Cô khóc sao? Tổ Tổ cuống quýt lau khô lệ, chính cô cũng không biết bản thân mình sao lại khóc. Cô xoay người vào nhà vệ sinh.

Tổ Tổ múc một chậu nước lạnh, tìm khăn, trở lại bên giường, giúp anh lau chùi cơ thể, thỉnh thoảng Tiểu Bao lại chạy vào, hình như cu cậu cũng biết mũi ngã bệnh, ngoài ra còn cảm thấy kì quái, không biết mẹ đang làm gì.

Tiểu tử dùng đôi mắt nghi vấn nhìn cô, lấy tay chỉ vào khăn: “Gi... Gi...”

Tổ Tổ nhỏ giọng giải thích: “Mũi mũi ngã bệnh, dùng cái này xoa sẽ thoải mái, Tiểu Bao ngoan ngoãn ăn cơm, nếu không sẽ đói bụng.”

Tiểu Bao cũng không quần lấy cô, lại chạy ra ngoài, ăn cơm cùng ông bà ngoại, ba An ăn cơm xong, vào thay Tổ Tổ chườm lạnh cho Sở Lăng Xuyên, cứ bần rợn như vậy, không biết trải qua bao lâu, cơ thể của anh cũng trở lại bình thường.

Ba An ôm Tiểu Bao đi nghỉ ngơi, Tổ Tổ dọn dẹp một chút, trở lại bên giường đắp kín chăn cho Sở Lăng Xuyên. Trước khi đi, tay cô bị người nào đó nắm lại, ánh mắt có chút hỗn độn nhìn cô, “Anh khát....”

“Em giúp anh rót nước.”

Tổ Tổ ra ngoài, mang vào một ly nước ấm, Sở Lăng Xuyên nhận lấy, uống từng ngụm lớn.

Nhìn anh uống nước xong, cô đỡ anh nằm xuống, lúc đi lại bị giữ tay lại, anh nhắm hai mắt, không nhìn, không nói lời nào, chỉ khẽ cau mày, hình như ngủ, nhưng tay vẫn không buông.

Là một loại không muốn xa rời, cô cứ ngồi cạnh anh như vậy, không biết qua bao lâu, anh đã ngủ say, lúc này Tổ Tổ mới đứng dậy rời đi, đêm nay cô lại ngủ trên sofa.

Một đêm này, cả nhà đều không ngủ ngon, cứ một lát Tổ Tổ lại vào kiểm tra nhiệt độ cho anh, một lát lại là ba An, một lát sau lại là mẹ An, cuối cùng, anh cũng không phát sốt trở lại.

Sáng hôm sau, mọi người bắt đầu bận rộn, Tiểu Bao nhất quyết đòi mặc bộ quần áo Sở Lăng Xuyên tặng ngày hôm qua.

Mẹ An chuẩn bị mì sợi, nhưng không thấy chày cán bột đâu, bà lớn tuổi, không tìm được, đành nhờ người trong nhà, “Tiểu Bao, thấy chày cán bột không?”

Tiểu Bao lạch bạch chạy vào phòng ăn, một thân màu xanh, đôi mắt to tròn đen láy, chớp chớp nhìn mẹ An, “Hả? Hả?”

Mẹ An miêu tả động tác cán mì, hỏi: “Tiểu Bao, có thấy chày cán bột mì không?”

Lúc này Tiểu Bao đặc biệt rút súng bên hông ra, “Mỗi một cái....”

Bà nhìn chăm chăm đồ trong tay cháu trai, đột nhiên hiểu ra, trợn mắt, “Tiểu Bao, có phải mũ mũ khắc chày thành súng không?”

Tiểu Bao cười toe toét, sau đó xoay người chạy ra ngoài, mẹ An vừa tức vừa buồn cười, Sở Lăng Xuyên cũng thật là, chày cán bột cũng làm hỏng, bà đành nghĩ cách khác vậy.

Tiểu Bao chạy vào phòng ngủ, nơi Sở Lăng Xuyên còn đang nằm, mấy ngày nay, anh trở lại không hề nghỉ ngơi, trừ mệt nhọc còn có nóng nảy, áp lực lại lớn, cộng thêm ngày đó uống rượu, lập tức ngã bệnh.

Tối ngày hôm qua, Tổ Tổ thay chăn dày mồ hôi, lúc này anh đã sớm đập ra, tối qua khó chịu ngủ không ngon, bây giờ mới được thư thái.

Tiểu Bao nghịch ngợm, giống như lần đầu tiên bé được thấy thân thể người đàn ông, dĩ nhiên, ông ngoại đã từng nhìn thấy, nhưng Sở Lăng Xuyên không giống, trên người anh đầy những vết sẹo, Tiểu Bao không hiểu, nhưng cũng biết không hề giống mẹ.

Mũ mũ vẫn còn ngủ nướng, cu cậu muốn chơi cùng mũ mũ, đứa bé dù sao vẫn còn nhỏ, không biết người lớn phát bệnh, lập tức bò lên giường, đôi tay nhỏ bé đập lên cánh tay cường tráng của Sở Lăng Xuyên, “Mũ mũ... mũ mũ...”

Sở Lăng Xuyên ngủ rất say, không hề phát giác có ai bên người.

Tiểu Bao tức giận vì mũ mũ không tỉnh lại, cũng không để ý đến bé, mũ mũ hư, cu cậu tiếp tục động tác, đáng tiếc sức quá nhỏ, không thể làm gì được.

Tiểu Bao há miệng cắn bắp tay anh, nhưng đáng tiếc, bắp tay toàn thịt, không tốt, tầm mắt bé rơi vào hạt nhỏ trước ngực.

Tiểu Bao bò lên bụng Sở Lăng Xuyên, người này không hề có phản ứng, Tiểu Bao há miệng, trực tiếp cắn lên đầu ti của anh.

Lúc này, Tổ Tổ vừa khéo thấy cảnh con trai làm chuyện xấu, nhưng cô đã không kịp ngăn nữa rồi, chỉ nghe Sở Lăng Xuyên hét lên một tiếng rồi tỉnh dậy.

Nếu như trong đầu anh không phản ứng rằng mình đang ở nhà, có lẽ đã vung một đấm rồi, tuy nhiên anh vẫn ngồi dậy theo phản xạ, Tiểu Bao cũng lăn từ ngực anh xuống giường.

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, cho nên Tổ Tổ hoàn toàn không có thời gian, may mắn Sở Lăng Xuyên chưa vung một đấm, cô thật sự bị dọa cho hốt hoảng.

Anh nhìn Tiểu Bao, lại nhìn ngực mình, lập tức hiểu chuyện tốt con trai đã làm. Bánh bao nhỏ biết mình sai, không dám nhúc nhích, anh đưa tay xoa nhẹ chỗ bị con trai cắn.

Tầm mắt anh chuyển lên người Tổ Tổ, rồi lại nhìn con trai, lúc này Tiểu Bao cúi thấp đầu, còn chảy nước miếng, đôi mắt vô tội, giống như sợ anh tức giận, nước mắt lưng tròng, hết sức tội nghiệp.

Tổ Tổ vì hành động này của con trai lại hé miệng cười.

Anh nhìn bộ dáng khả ái của con trai, không nhịn được mà ôm vào lòng, cười lớn: “Tiểu tử thú, răng còn chưa đủ dài đã cắn người.”

Anh ôm Tiểu Bao ngã xuống giường, Tiểu Bao lại cười khanh khách, tiếng cười vang vọng cả căn phòng, thật lâu sau cũng chưa tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Hôn

Thứ bảy, mọi người đều được nghỉ, hôm quan bác sĩ đứng giờ truyền nước biển cho Sở Lăng Xuyên, xong xuôi, dặn dò chú ý một số thứ rồi rời đi.

Một mình anh nằm trên giường rất nhàm chán, mặc dù anh cảm thấy cơ thể có chút không thoải mái, nhưng cũng không cần truyền nước biển nữa, nhưng mà, người bệnh không có quyền lên tiếng.

Trong phòng ngủ của anh không có lấy một cái tivi, bên ngoài lại cực kì náo nhiệt, mọi người đang chơi cùng Tiểu Bao, tiểu tử này vô cùng bướng bỉnh.

Thỉnh thoảng Tổ Tổ và mẹ An sẽ vào xem nước biển trong bình đã hết chưa, Soái ca cũng tham gia náo nhiệt, thậm chí nhảy cả lên giường liếm mặt anh.

Thỉnh thoảng Tiểu Bao cũng chạy vào, gọi mũ mũ, sau đó xoa nhẹ chỗ bị kim đâm. Mặc dù mới gặp con trai được mấy ngày, nhưng tình cảm của hai ba con tốt lên nhanh chóng.

Anh nghe được tiếng ồn bên ngoài, khẽ cười, đây chính là nhà, khiến cho con người ta cảm thấy ấm áp, không muốn xa rời.

Sở Lăng Xuyên ngủ từ lúc nào, Tổ Tổ vào xem, cho đến gần trưa, rót cuộc bình cũng hết nước, cô cẩn thận từng li từng tí rút kim tiêm ra.

uyen-lequydon

Mãi cho đến khi ăn cơm, anh vẫn chưa tỉnh lại, mọi người không ai đi gọi, chỉ để lại phần cơm cho anh.

Ba mẹ An ăn cơm trưa xong trực tiếp đi ngủ, Tiểu Bao không đi cùng ông bà ngoại, mà vào chỗ Sở Lăng Xuyên ngủ.

Thân thể nhỏ nhắn của Tiểu Bao lu loát bò lên giường, ngồi bên cạnh anh, dùng đôi mắt đen tròn nhìn anh thật lâu, sau đó tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh, nằm xuống.

Rất nhanh, cu cậu đã ngủ thiếp đi, hình ảnh một lớn một nhỏ thật ấm áp.

Tổ Tổ thu dọn quần áo của mọi người, có cả của Sở Lăng Xuyên, cô vốn định đưa Tiểu Bao đến chỗ ba mẹ, thế nhưng vừa vào phòng thấy hai ba con đang dựa vào nhau, ngủ từ lúc nào.

Mới biết anh được mấy ngày đã dính như vậy rồi? Tổ Tổ đứng ở cửa, nhìn bánh bao nhỏ, sau đó đến bên giường, kéo chăn cho hai ba con, sau đó lặng lẽ rời đi, nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Khi Sở Lăng Xuyên tỉnh lại đã hơn hai giờ sau, vừa tỉnh dậy, trước mặt anh là gương mặt đáng yêu của Tiểu Bao, đang dựa trên ngực anh ngủ ngon lành, cánh tay nhỏ còn vô thức đặt trên mặt anh.

Anh khẽ cầm tay nhỏ bé của con hôn lên môi, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con, có lẽ do anh không cạo râu, tiểu tử ngủ có chút kháng nghị, mím môi, quay mặt sang chỗ khác.

Anh nhẹ ma sát khuôn mặt con, sau đó vỗ nhẹ vào mông bé, cuối cùng xuống giường, đắp chăn mỏng cho cu cậu.

Tổ Tổ không ở trong phòng, có lẽ cô đang ở phòng khách. Đã hai ngày nay anh đều nằm trên giường, cả người không thoải mái, cho nên phải hoạt động cơ thể một chút.

Quả nhiên, Tổ Tổ đang nằm trên sofa phòng khách, cô nằm yên tĩnh trên sofa khiến tim anh khẽ rung động.

Anh rón rén đến bên cạnh cô, từ từ ngồi xuống, ngắm nhìn cô đang ngủ say, tầm mắt anh dời đến trán cô, nơi đó có một vết sẹo nhạt.

Lúc trước, cô dùng tóc mái che trán, giờ phút này, anh mới phát hiện ra, lúc nào thì cô bị thương? Tim anh đau nhói, không khỏi nhủu mày, ngón tay định chạm nhẹ lên thì nghe được tiếng mở cửa.

Anh vội vàng quay đầu, người mở cửa là mẹ An, anh nhẹ giọng chào: “Mẹ.”

“Ừ.” Lý Nguyệt Hương trả lời, mặc dù lạnh lùng, chỉ là bà đang giúp anh lấy com trưa từ trong hộp giữ nhiệt, Sở Lăng Xuyên cũng theo sau giúp một tay, lạ bị mẹ An đẩy ra sau.

Mặc dù bà không cho anh sắc mặt tốt, nhưng vẫn quan tâm anh, trong lòng ấp áp, ngoài ra, anh còn thấy chút vui mừng.

Com canh được đưa lên bàn, Sở Lăng Xuyên ngồi xuống ăn ngấu nghiến, mấy ngày nay ngã bệnh, com cũng không ăn được, hiện tại tinh thần sáng khoái, khẩu vị cũng tốt lên nhiều.

Thấy mẹ An chuẩn bị đi, anh vội hỏi: “Mẹ, vết sẹo trên trán Tổ Tổ từ khi nào vậy?”

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới lại nhận được ánh mắt xem thường của bà, anh ngẩn ra, cũng không rõ chân tướng, chẳng lẽ anh hỏi phải chuyện không nên hỏi? Hoặc là vết sẹo này là cảm kị. “Sao vậy mẹ?”

“Không có gì, ăn đi.”

Lý Nguyệt Hương nói xong, xoay người ra ngoài, nhưng ánh mắt kia khiến anh chột dạ.

Anh tiếp tục ăn, mẹ An cùng ba An chuẩn bị ra ngoài một chuyến.

Mẹ An đến sofa, đẩy nhẹ Tổ Tổ, “Đứng lên, trở về phòng ngủ, đừng ngủ ở đây. Mẹ với ba con đến nhà di nhỏ, có nghe hay không?”

Tổ Tổ đang ngủ say, chỉ mơ màng gật đầu, rồi lại lật người ngủ tiếp. Ba mẹ An thấy Tiểu Bao cũng đang ngủ say mới rời đi.

Sau khi Sở Lăng Xuyên ăn xong, trong nhà chỉ còn ba người, Tổ Tổ ngủ không biết trời đất gì, anh đi tới ôm cô vào ngực.

Rất lâu rồi anh chưa từng ôm cô như vậy, khuôn mặt cô nghiêng đi, vùi vào lồng ngực anh, anh không nhận được hôn nhẹ lên má cô, sau đó chột dạ đi vào phòng ngủ.

Anh nhẹ nhàng đặt Tổ Tổ bên cạnh Tiểu Bao, sau đó anh cũng nằm xuống, nhà ba người, Tiểu Bao nằm ở giữa.

Anh nhìn con trai, rồi lại nhìn sang vợ, trong lòng ngọt như rót mật, khoe môi khê cong.

Nhìn cánh môi hồng hồng của cô, anh không nhận được tiến lại gần, nhưng lúc này, Tổ Tổ đột nhiên mở mắt, mờ mịt nhìn anh.

Sở Lăng Xuyên giật mình, dời mục tiêu, môi rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, sau đó chột dạ nhìn Tổ Tổ, mặt không đỏ tim không đập hỏi: “Em đã dậy?”

Đột nhiên thấy Sở Lăng Xuyên xuất hiện ở đầu giường, Tổ Tổ bật dậy, nhìn anh như không biết khi nào thì trong nhà xuất hiện thêm một người như vậy.

Cô bối rối, trong lúc nhất thời cô quên mất anh đã trở lại, chỉ nhớ rõ, thế giới của cô, đã rất lâu không có người đàn ông kia tồn tại, mỗi ngày cô tỉnh dậy, trừ con trai, chính là ba mẹ, giờ phút này, đột nhiên anh xuất hiện, cô có chút không thích ứng kịp.

Còn Sở Lăng Xuyên thì chột dạ, chẳng lẽ vừa rồi anh định hôn bị cô phát hiện rồi, cho nên cô tức giận, dùng ánh mắt này nhìn anh, khiến trong lòng anh cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà, bộ dáng mê man của cô quả thật đáng yêu, Sở Lăng Xuyên không nhận được khê chạm vào khuôn mặt cô, rốt cuộc Tổ Tổ cũng tỉnh táo lại, quay mặt, tránh khỏi sự đụng chạm của anh, sau đó lật người xuống giường.

Tay anh thu lại giữa không trung, Tổ Tổ đứng bên giường, cúi đầu nhìn con trai đang ngủ say, rồi lại nhìn xung quanh, cô trở lại thực tế, Sở Lăng Xuyên đã trở lại, hơn nữa còn cường thế tiến vào cuộc sống của cô.

Lúc này Tiểu Bao cũng tỉnh lại, duỗi lưng mệt mỏi, mở mắt, cũng không khóc, chỉ ngáp dài, sau đó ngồi dậy, nhìn Sở Lăng Xuyên, rồi lại nhìn Tổ Tổ, “Xuyt xuyt.”

Không đợi Tổ Tổ, Sở Lăng Xuyên đã ôm con lên, đi vào nhà vệ sinh, chỉ lát sau, Tiểu Bao đi ra ngoài, chỉ có mình Sở Lăng Xuyên ở bên trong.

Tổ Tổ lấy chút trái cây cho Tiểu Bao, ăn xong rồi, tiểu từ lại vào phòng ngủ tìm mũ mũ, nhưng anh vẫn còn trong nhà vệ sinh, cu cậu không vào được.

“Mũ mũ, mũ mũ.” Tiểu Bao đập cửa.

Sở Lăng Xuyên nói vọng từ bên trong ra, “Tiểu Bao, lấy cho mũ mũ giấy, giấy, biết không?”

Ôi, thật bi thống, vào nhà vệ sinh thì giấy hết.

Mặc dù Tiểu Bao còn nhỏ, nhưng cũng biết Sở Lăng Xuyên muốn gì, nhưng cu cậu lấy mãi không được, lôi giấy từ bên giường đến trước cửa nhà vệ sinh.

Nhưng mà, cu cậu không thể mở được cửa, bởi vì không với tới tay nắm cửa, cho nên dùng chân đá, Tổ Tổ nghe thấy tiếng động chạy vào, thấy Tiểu Bao đang cầm giấy vệ sinh, giấy trải một đường từ trên giường đến chỗ cu cậu đứng.

Cô không vì vậy mà khiển trách Tiểu Bao, chỉ hơi nhủu mày, khẽ vuốt mũi cu cậu, “Tiểu Bao, có phải lại nghịch ngợm hay không?”

Tiểu Bao chỉ vào nhà vệ sinh, vô tội nói: “Mũ mũ.mũ mũ.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Chương 107.2

Lúc này giọng nói buồn bực của Sở Lăng Xuyên truyền đến: “Phòng vệ sinh không có giấy.”

Tổ Tổ nhủu mày, trầm mặc nắm chặt một tập giấy vệ sinh, đưa cho Tiểu Bao, sau đó mở cửa, “Tiểu Bao, đưa cho mũ mũ đi.”

Tiểu Bao ôm giấy vào, sau đó nhanh chóng ra ngoài, cu cậu ra phòng khách ngồi chơi, chờ mũ mũ, mũ mũ nói rất nhanh sẽ ra chơi cùng.

Đi theo con ra phòng khách, đúng lúc điện thoại của cô vang lên, trong lúc cô nghe điện thoại, Sở Lăng Xuyên cũng đã ra phòng khách, chỉ là quần áo có chút chật, đồ của ba An hơi nhỏ so với thân hình anh.

Sở Lăng Xuyên ngồi chơi cùng Tiểu Bao, nghe Tổ Tổ nói chuyện điện thoại, thấy đầu dây bên kia giống như hẹn cô, cô sắp phải ra ngoài.

Sau khi cúp máy, Tổ Tổ vào phòng ngủ thay quần áo, lúc ra ngoài, cả người xinh đẹp thêm mấy phần, Tiểu Bao thấy vậy vỗ tay, “Đẹp quá, đẹp quá.”

Sở Lăng Xuyên hỏi cô, “Ra ngoài sao?”

“Ừ, có chút việc, phải ra ngoài một chuyến.”

Cô đến trước mặt Tiểu Bao, ngồi xuống, dùng giọng điệu thương lượng nói chuyện với tiểu tử, “Bảo bảo, mẹ có chuyện cần ra ngoài, con ở nhà chơi cùng mũ mũ có được không?”

Tiểu Bao kiên quyết lắc đầu, nhào vào ngực cô, “Không không không.”

Tổ Tổ hết cách, cung chiều nói: “Vậy đi cùng mẹ có được không?”

“Dạ.” Tiểu Bao gật đầu, cười chỉ Sở Lăng Xuyên, “Mũ mũ.mũ mũ.đi.”

Sở Lăng Xuyên nhìn con trai đang giúp mình, vội vàng nói, “Anh đi với em.”

Tổ Tổ không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “À, không cần, anh ở nhà dưỡng bệnh đi.”

Sở Lăng Xuyên đứng lên, ưỡn thẳng sống lưng, “Sức khỏe của anh đã tốt hơn rồi.”

Tổ Tổ ôm Tiểu Bao đứng dậy, nhìn anh từ trên xuống dưới, “Quần áo anh không có, định đi ra ngoài thế nào?”

Sở Lăng Xuyên nhìn bản thân, hơi nhủu mày, ở đây không có quần áo của anh, đồ của ba An quá nhỏ, anh mặc chắc chắn không được.

Nếu hôm nay không có cách nào bồi dưỡng tình cảm cùng với Tổ Tổ, anh bồi dưỡng trước với con trai cũng được, anh nhanh chóng chuyển hướng sang Tiểu Bao, “Tiểu Bao, ở lại chơi với mũ mũ, mẹ đi ra ngoài một chút thôi, được không?”

Tiểu Bao nháy mắt, cuối cùng gật đầu một cái, lựa chọn ở nhà cùng mũ mũ, có mũ mũ ở nhà chơi cùng, không tồi. Sở Lăng Xuyên giang tay, ôm tiểu tử vào ngực.

Tổ Tổ hôn khẽ lên mặt Tiểu Bao, sau đó đưa má đến trước mặt cu cậu, “Thơm mẹ chưa?”

Tiểu Bao ôm cổ cô, hôn chụt một cái lên má một cái, Tổ Tổ đang muốn đi, cánh tay nhỏ của Tiểu Bao chưa buông cô ra, ngược lại còn kéo chặt hơn, “Mũ mũ.thơm.”

Sở Lăng Xuyên đằng hắng một tiếng, nghĩ thầm, con trai quá quan tâm ba rồi.

Tổ Tổ khẽ thẹn thùng, cô muốn kéo tay Tiểu Bao ra, đang lúc đó, một nụ hôn khẽ rơi trên khuôn mặt mềm mại của cô.

Đã rất lâu không có người đàn ông thành thực nào hôn cô như vậy, Tổ Tổ không tránh khỏi giật mình, còn Sở Lăng Xuyên rung động, tham luyến gương mặt cô.

Tổ Tổ rất nhanh đã hồi phục tinh thần, cô cuống quýt quay mặt, kéo tay Tiểu Bao ra, “Bảo bảo, chờ mẹ.”

Cô hốt hoảng quay sang dặn dò Sở Lăng Xuyên: “Anh, nhớ cho Tiểu Bao uống sữa.”

Trước khi cô bước đi, Sở Lăng Xuyên khẽ níu cổ tay cô, cô quay người lại, hỏi: “Có, có chuyện gì sao?”

Đôi mắt anh tĩnh mịch, “Khi nào về, mua giúp anh một bộ quần áo.”

Tổ Tổ nhìn anh, “Ngày mai quần áo khô rồi, thân thể anh cũng khỏe mạnh, không cần tiếp tục ở lại đây để người khác chăm sóc đấy chứ?”

Đây là hạ lệnh đuổi khách, Sở Lăng Xuyên nghiêm mặt, “Quần lót!”

Quần lót của anh bị cô ném, cô mới không giúp anh giặt đấy. Tổ Tổ quần, không đợi Tiểu Bao tạm biệt đã vội vàng rời đi, Sở Lăng Xuyên hôn một cái lên má Tiểu Bao, “Đi, chúng ta đi chơi đánh kẻ địch.”

Tổ Tổ ra khỏi nhà, không nhìn được đưa tay xoa nhẹ nơi Sở Lăng Xuyên vừa hôn, mặc dù hằng ngày con trai đều hôn cô, nhưng không giống anh, cô sớm đã quen nụ hôn của chính chồng mình, hiện tại, trong lòng trừ chút khác thường, còn lại đều không ảnh hưởng gì cả.

Xuống nhà, đi tới bãi đậu xe, ngồi trên xe, cô không lập tức lái đi, trong đầu đang suy nghĩ quan hệ giữa mình và Sở Lăng Xuyên.

Nói thật, khi sinh bảo bảo, cô vẫn còn suy nghĩ chờ anh, nhưng mà, anh không trở về.

Anh không chào mà biệt, tuyệt tình tổn thương cô, cô khổ sở, đau lòng, oán hận, tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy.

Nếu như trước khi đi anh cho cô biết một tiếng, cô sẽ chờ anh, đừng nói hai năm, hai mươi năm, cô cũng có thể chờ.

Nhưng trái lại, anh chỉ tạm biệt người nhà, duy chỉ có cô, cô có một loại cảm giác bị vứt bỏ.

Một lần nữa gấp lại, trong lòng cô không ít gợn sóng, thậm chí cô cảm thấy may mắn, may mắn anh còn sống trở về, mà không phải một thi thể lạnh băng hay một bình tro cốt.

Cô không phải không biết khổ sở của anh trong hai năm này, giống như lời ba cô nói, anh chỉ là quân nhân bình thường, cũng sẽ làm cô rung động.

dien_dan_uyen_lequyddon

Chỉ là, đứng ở góc độ vợ con, cô giống như một đóa hoa nở rộ dần khô héo, bỏ biết bao tháng năm thanh xuân bên cạnh anh, tình cảm vợ chồng cũng dần quên mất, dần phai nhạt, dần chết lặng.

Cô nghĩ ly hôn là phương pháp tốt nhất, nhưng nhìn đứa bé ở chung một chỗ với anh không muốn xa rời, cô lại do dự, không đành lòng. Cô cũng nghĩ tới lời Tiểu Nhiên nói, nếu như hai người có thể ở bên nhau, thì đừng so đo quá khứ, nếu thật sự không được, vậy thì ly hôn.

Vậy....cô còn có thể quay lại với anh như ngày xưa sao?

Lần đầu tiên Tổ Tổ suy nghĩ vấn đề này, hai người thật sự có thể sống yên ổn, không để bụng quá khứ sao?

Đáp án vẫn không rõ ràng lắm, chỉ là cô biết, cô đang do dự.

Một hồi suy nghĩ lung tung cho đến khi có chuông điện thoại cắt đứt, cô khởi động xe đến điểm hẹn, cùng bạn bè gặp mặt.

Địa điểm gặp mặt là một quán cafe, cô tới chậm, cho nên người đó đã đến từ trước, một thân tây trang thành thực, phong độ, nụ cười thu liễm.

Cô lại gằn, “Lục Trần, xin lỗi, chờ lâu chưa?”

Anh ta cười, “Không có, mới vừa tới, ngồi đi.”

Hai người gọi đồ uống, sau đó ngồi tán gẫu. Tổ Tổ tình cờ biết Lục Trần vào một năm trước. Cô không cẩn thận đụng vào xe anh ta, cô còn đánh đòn phủ đầu, nói anh dừng xe bừa bãi.

Bị cô làm khó, thế nhưng anh chỉ cười, cuối cùng đưa cho cô một chai nước suối, “Khát không, uống nước rồi tiếp tục.”

Trong lúc cô uống nước, anh ta tiếp tục, “Lần đầu tiên tôi thấy có người sai mà còn lý luận hùng hồn như thế.”

Đầu năm nay mặt người dạ thú quá nhiều, cô chỉ là cô nhi quả mẫu không quyền không thế, cho nên cường đại một chút mới bảo vệ được con trai, miễn cho bị người ta khi dễ.

Cô uống nước xong, lườm anh ta, “Anh bị tôi mắng vẫn có thể bình tĩnh, hơn nữa còn cười được, lại còn cho người mắng mình uống nước của mình.”

Anh ta cười, cô cũng cười.

Hai người giải quyết chuyện này trong yên bình, vốn cho rằng đây chỉ là nốt nhạc đệm trong cuộc sống thôi, không ngờ, lại trở thành bạn tốt, dĩ nhiên, Tổ Tổ cảm thấy anh giống một người anh trai hơn, Lục Trần mỉm cười, vậy cứ để anh làm một người anh trai đi.

Điều kiện Lục Trần rất tốt, thành thực, có phong độ, sự nghiệp thành công. Nhưng Tổ Tổ thấy lạ rằng, anh đã 35 tuổi, vẫn chưa kết hôn, có rất nhiều phụ nữ, nhưng không cố định.

Lục Trần nói những người phụ nữ kia ở cùng với anh, chỉ vì tiền, không có tình cảm.

Tổ Tổ nói anh như vậy không tốt, nhưng Lục Trần chỉ cười cho qua, nói như vậy không thấy có gì không ổn, tối thiểu cũng không làm tổn thương phụ nữ, cũng không tổn thương bản thân mình.

Cô cũng không thể đi sâu vào cuộc sống của anh nữa, chỉ đoán có lẽ anh đã từng bị tổn thương.

Hôm nay Lục Trần hẹn cô, thực ra, chính xác mà nói, đối tượng không phải cô, mà là Tiểu Bao, anh muốn để Tiểu Bao chụp quảng cáo đồ chơi trẻ em cho công ty mình.

Lần trước gặp mặt có đề cập đến, chỉ là Tổ Tổ còn đang suy nghĩ. Cho nên, hôm nay hẹn lại để nói chuyện này, nhưng cô còn chưa cân nhắc kỹ, không muốn ảnh hưởng bảo bảo, cho nên cuối cùng cô ưu tiên chuyển cự tuyệt.

Hai người không đạt được thỏa thuận, quyết định ra về, trên đường về nhà, Tổ Tổ ghé qua siêu thị, mua một số đồ dùng hàng ngày.

Cô đi thang máy lên lầu, không lâu sau, lại gặp được người quen, Tổ Tổ sững sốt, nhưng không nhớ nổi tên đối phương.

Ngược lại người nọ lại nhận ra cô, “Bà Sở, không nhớ tôi sao?”

Tổ Tổ nghĩ mãi, sau đó nhớ ra đây là tài xế nhà họ Sở, hai năm không gặp, cô thật sự không nhớ ra, bên cạnh ông là bà xã của mình.

“Xin chào, thật trùng hợp.” Tổ Tổ lễ phép.

Kháo sáo mấy câu rồi tạm biệt, mỗi người đều phải mua đồ cho mình, Tổ Tổ đứng trước quầy bán đồ trang điểm, tí mỉ chọn, bỗng nghe được giọng nói của người đối diện.

“Đó là vợ Sở Lăng Xuyên à?”

“Ừ...”

“Nhìn bề ngoài đứng đắn, thật không ngờ làm mẹ chồng tức giận đến suýt chút nữa thì mất mạng.”

“Được rồi, chớ nói nhảm.”

“Không phải ông và mẹ Lăng Xuyên thấy sao, phu nhân thiếu chút nữa đã mất mạng, té xỉu dưới nhà người đàn ông kia, nếu không có ông, sợ rằng đã không còn trên nhân thế nữa rồi. Sao lại thành tôi nói bậy?”

“Được rồi, chuyện đã qua lâu rồi, có mua ha không?”

Giọng nói hai người nhỏ dần rồi biến mất hẳn, Tổ Tổ sững sờ.

Cô rút cuộc cũng hiểu đêm đó đã xảy ra chuyện gì, là Triệu Đình Phương cho rằng cô và Thẩm Hạo Vũ có vấn đề, cho nên tức giận quá mà sinh bệnh.

Lúc ấy đi cùng tài xế, Triệu Đình Phương té xỉu, người nhà họ Sở đương nhiên biết mọi chuyện, cho nên, họ đều cho rằng cô phản bội Sở Lăng Xuyên, cũng làm hại mẹ anh bị bệnh.

Sau đó, Sở Lăng Xuyên trở lại, người trong nhà nói ra chuyện ấy, nhất định anh tin là thật, cộng thêm Triệu Đình Phương thiếu chút nữa đã mất mạng, cho nên...

Thật may, thật may Triệu Đình Phương không sao, thật may cô chứng minh được sự trong sạch của mình, nếu không, cô trở thành người gián tiếp hại chết mẹ chồng.

Cô nên áy náy mẹ anh phát bệnh vì cô, hay là cảm thấy may mắn vì bà qua khỏi đây?

Rốt cuộc cô cũng hiểu thái độ lạnh nhạt của mọi người trong nhà họ Sở là từ đâu, tại sao Sở Lăng Xuyên nổi giận đùng đùng trở về nhà, tại sao vừa thấy cô thì không nghe giải thích.

Bởi vì, mọi người trong nhà anh biết chuyện cô qua đêm tại nhà Thẩm Hạo Vũ, cộng thêm bệnh tình của mẹ, cho nên trút hết tất cả giận dữ lên người cô.

Tổ Tổ không muốn nhớ lại chuyện đã qua, nhưng một màn đó vẫn không ngừng tái hiện lại trong đầu, cô đưa Thẩm Hạo Vũ về nhà, mẹ chồng và tài xế theo sau, không tránh khỏi có chút khó chịu.

Cô vẫn còn do dự có nên quay lại với Sở Lăng Xuyên hay không, giờ phút này, đáp án đã trở nên rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: “Chính Tay Đâm” Tiểu Tam

Khi Tổ Tổ trở về nhà, tâm tình không được tốt lắm, thấy Tiểu Bao khả ái, phiền não tạm thời bỏ quên chín tảng mây.

Trong nhà thiếu mất một người, đó là Sở Lăng Xuyên, trước khi đi, anh nói với mẹ An rằng mình đi sang thành phố Q thăm ba mẹ.

Sở Lăng Xuyên tạm thời biến mất, xem như anh tránh được một kiếp nạn, nếu không, cô không biết mình sẽ làm những gì.

Hôm nay cô rất tức giận, đã rất lâu rồi chưa từng tức giận như vậy.

Vụng trộm, cô vụng trộm chỗ nào? Cô đã làm rõ chuyện này rồi có được hay không?

Ban đầu do Tô Tuệ Vân hăm dọa, cô và Sở Lăng Xuyên cãi vã kịch liệt, giận, hận, không liên lạc lâu như vậy, cái gì cũng dần phai nhạt.

Gặp lại Sở Lăng Xuyên, thậm chí cô còn lười so đo ban đầu ai đúng ai sai, thậm chí còn không buồn đi chất vấn anh tại sao lại không từ mà biệt, thậm chí ngay cả lời nhắn cho cô cũng không chịu lưu lại.

Ban đầu cô vô cùng để ý chuyện đó, nhưng thời gian dần trôi qua, chuyện đó đã không phải là vấn đề lớn nữa. Thậm chí cô rất ít khi nhớ đến anh.

Cô cho rằng cái gì mình cũng không để ý, nhưng hôm nay nghe hai vợ chồng tài xế nói, chuyện cũ bị người ta lôi ra, nếu như không có cặp vợ chồng kia, cô vĩnh viễn không biết, thì ra, còn có chuyện như vậy.

Có lẽ mục đích của Tô Tuệ Vân không phải khiến Sở Lăng Xuyên hiểu lầm, cũng không phải vì chụp vài tấm ảnh, mà muốn cho Triệu Đình Phương hiểu lầm.

Cuối cùng cô ta cũng được như ý, đáng giận, đáng ghét, người phụ nữ này thật khiến người ta chán ghét.

Tổ Tổ vẫn tắm rửa, dỗ dành Tiểu Bao ngủ như bình thường, chỉ khi cô đứng trước gương, vén mái tóc lên, vết sẹo trên trán mới lộ ra.

Nhìn vết sẹo, trước kia cô sẽ chết lặng, thỉnh thoảng sẽ hơi sưng sốt, nhưng hôm nay, trong đầu toàn là sự giận dữ của anh, cảnh anh ném gạt tàn thuốc, sau đó một mình cô vì sự tức giận của anh mà thương tâm khổ sở.

Cô cố gắng đi tìm anh để chứng minh sự trong sạch của mình, nhưng không có kết quả, về sau mới biết được từ miệng Sở Việt Dương, anh đã đi thi hành nhiệm vụ.

Cô nhớ, lúc anh rời đi, có lẽ thật sự cho rằng giữa cô và Thẩm Hạo Vũ thật sự như lời mọi người nói, cho nên không thương cô, cộng thêm không chào mà biệt, không ai biết trong lòng cô có bao nhiêu thương tâm.

Cô khóc lớn trong lòng ba mẹ, cơ thể như người mất hồn, nếu không bởi vì mang thai, cô không biết, bản thân sẽ sa sút bao lâu, không biết lòng cô sẽ đau đớn bao lâu. uyexun

Chưa từng có ai làm cô thương tâm đến như vậy, kể cả năm đó Thẩm Hạo Vũ rời đi, cũng không khiến cô tuyệt vọng đến thế, giống như toàn bộ thế giới xung quanh đều sụp đổ.

Tổ Tổ hít sâu một hơi, cô không nhận được nghỉ, nếu như không có Tô Tuệ Vân hăm dọa, cô cũng không ngủ cả đêm ở nhà Thẩm Hạo Vũ, Triệu Đình Phương cũng không tức giận té xỉu dưới nhà, Sở Lăng Xuyên cũng không vì thế mà tức giận, không từ mà biệt, cô cũng sẽ không tuyệt vọng đến mức như thế này.

Nếu như không phải do một tay Tô Tuệ Vân kia, lúc anh đi thi hành nhiệm vụ, nhất định sẽ lưu luyến nói với cô: Bảo bối, anh muốn đi một thời gian, em ở nhà nhất định phải ngoan ngoãn chờ anh về.

Trong lúc đó, anh sẽ ôm chặt cô, hôn cô, để cô biết, anh yêu cô nhiều như thế nào. Cô cô sẽ liều mạng gạt đầu, dùng sức hôn anh, nói cho anh biết, cô sẽ chờ anh về, mặc kệ đợi bao lâu.

Hai năm sau, anh trở về, cô sẽ nhào vào ngực anh, khóc một trận thỏa thuê, ôm chặt anh không rời, sau đó ôm Tiểu Bao đến trước mặt anh, để cho anh khiếp sợ,瑟瑟, vui mừng.

Nhưng tất cả, chỉ vì người phụ nữ Tô Tuệ Vân kia, khiến hai người hiểu lầm, khiến mọi chuyện cũng thay đổi.

Hiện tại, giờ phút này, cô nghĩ đến tâm tình của Sở Lăng Xuyên, tính mạng mẹ mình treo lơ lửng, trong lòng anh chắc chắn lo lắng gấp gáp, lại biết chuyện cô và Thẩm Hạo Vũ, cho nên anh càng tức giận với cô.

Về đến nhà, trong lúc nóng giận, lại thấy cô mặc áo sơ mi nam xuất hiện, đúng là càng đổ thêm dầu vào lửa, cô lại chọc giận anh thêm một chút, nói anh lạnh lùng vô tình, vì vậy anh mới ném gậy tàn rồi bỏ đi.

Mặc dù cô biết rõ chuyện này là do Tô Tuệ Vân, nhưng khi biết anh nổi giận không đơn thuần là do cô mặc áo của Thẩm Hạo Vũ, mà là do bệnh tình của mẹ anh, tâm tình của cô cũng không có cách nào bình tĩnh.

Anh tin lời của người nhà, hoài nghi cô, đổ tất cả mọi lỗi lầm lên người cô, cho nên cố ý về hỏi tội. Lúc ấy có lẽ anh muốn hỏi cô hai chuyện, thứ nhất, bởi vì cô mà Triệu Đình Phương thiếu chút nữa mất mạng, thứ hai, cô có gian tình với Thẩm Hạo Vũ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tổ Tổ run sợ, cô cũng coi như là người bị hại, tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên người cô?

Vụng trộm, cô vụng trộm cái quý gì?

Không biết là tức Triệu Đình Phương theo dõi, hay là tức Sở Lăng Xuyên hung sư vắn tội, hoặc là hận Tô Tuệ Vân vô sỉ thiết kế.

Hôm nay tâm tình của cô khó chịu đến cực điểm, chỉ muốn tìm Sở Lăng Xuyên hay Tô Tuệ Vân để đánh một trận.

Hừ, nếu như anh tin lời người nhà, nghi ngờ cô, làm gì mang bộ dáng yêu cô như vậy, thấy Tiểu Bao còn cho rằng là con mình, nói không chừng còn cho là con người khác....rõ là....thật quá đáng.

Nhưng trong đầu cô hiện lên vết thương trên ngực anh, nếu như phát súng kia lệch một ly nữa thôi, như vậy, anh không chào mà đi, vĩnh viễn.

Mẹ An nhận ra cảm xúc của Tổ Tổ không tốt, vào trong phòng xem một chút, lại phát hiện cô vẫn trong nhà vệ sinh, bà nhẹ nhàng đi tới, gõ cửa, “Tổ Tổ.”

Tổ Tổ hoàn hồn, lúc này mới ý thức được mình suy nghĩ lung tung những thứ gì, làm sao cô lại nghĩ nhiều như vậy, không nhận được lác đầu, không muốn, không muốn, cô lẩm bẩm, sau đó xoay người ra khỏi nhà vệ sinh.

“Mẹ, sao vậy?”

“Lời này mẹ nên hỏi con mới đúng, hôm nay đi ra ngoài có chuyện gì, về nhà một bầu tâm sự?” Mẹ An hạ thấp giọng, sợ đánh thức Tiểu Bao.

Tổ Tổ sững sốt, tiếp theo lác đầu: “À, không có gì, con đi siêu thị gặp phải người ăn nói lung tung, ảnh hưởng đến tâm tình. Không có chuyện gì, mẹ, không còn sớm, mẹ nhanh đi nghỉ ngơi đi.” llequydonn-dienan

Lời nói qua loa này khiến bà hết sức hoài nghi, chỉ là cũng hết cách, Tổ Tổ không nói, có lẽ không phải chuyện lớn gì.

Bà xác định Tổ Tổ không có vấn đề gì nữa mới ra khỏi phòng, trước khi đi còn chạy lại sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bao.

Tổ Tổ quyết định không để bản thân suy nghĩ lung tung nữa, cố gắng ôm con trai bảo bối rồi chìm vào giấc ngủ.

Chủ nhật, thời tiết rất tốt, ba An không có ở nhà, Tổ Tổ, mẹ An mang Tiểu Bao ra công viên chơi. Tiểu Bao đặc biệt phấn khích, cũng không muốn ai ôm, chỉ một mực chạy xung quanh, Tổ Tổ chỉ có thể đuổi theo phía sau.

Dáng dấp Tiểu Bao quả thực đáng yêu, người qua đường còn không nhận được trêu chọc bé, Tiểu Bao không sợ người lạ, rất bình tĩnh trước cái nhìn xung quanh.

Chỉ là, bé không thích bị người ta sờ mặt, tránh đầu liên tục, nhưng trước khi người đó đi, bé sẽ nói bái bai, càng làm cho người ta cảm thấy đáng yêu.

Chủ nhật nhanh chóng trôi qua, tuần mới cô vẫn phải làm việc bình thường, lúc rảnh rỗi sẽ ngồi xem ảnh con trai mặc đồ quân nhân.

Bận rộn một ngày, đến lúc tan việc, cô lái xe ra cổng trường, bắt gặp một bóng lưng rất quen thuộc, đang nói chuyện với một người phụ nữ ở dưới bóng cây.

Tổ Tổ không nhận được dừng xe lại, rốt cuộc thấy Sở Lăng Xuyên, mà người phụ nữ kia, cô không khỏi tròn mắt, người đó không phải ai khác, chính là Tô Tuệ Vân.

Người này, thật đúng là âm hồn bất tán, khuya ngày hôm trước cô vẫn còn thăm hỏi, hôm nay liền xuất hiện, Tổ Tổ không cách nào đè nén lửa giận trong lòng mình.

Hai năm không gặp, cuộc sống của cô không còn ngọt ngào, vậy mà Sở Lăng Xuyên vừa về, cô ta đã xuất hiện rồi, tin tức cũng thật nhanh, có lẽ biết thông tin bên quân đoàn.

Tính toán một chút, cô ta cũng bằng tuổi Sở Lăng Xuyên, năm nay cũng đã 33 đi. Chẳng lẽ cố chấp như vậy, không phải Sở Lăng Xuyên không lấy, thậm chí đợi anh trong suốt hai năm thi hành nhiệm vụ?

Trong lúc Tổ Tổ suy nghĩ miên man, Sở Lăng Xuyên chợt xoay đầu lại, thấy xe Tổ Tổ, anh vội đi tới, mà Tô Tuệ Vân cũng theo sau.

Tô Tuệ Vân bảo dưỡng rất tốt, mặc dù có dấu vết năm tháng, không sánh bằng những thiếu nữ mười tám, mười chín, nhưng ở cái tuổi này, vẫn có thể hấp dẫn ánh nhìn của đàn ông.

Sở Lăng Xuyên trực tiếp lên xe, khuôn mặt thâm trầm, xem ra sự xuất hiện của Tô Tuệ Vân khiến anh không hề thoải mái, anh thúc giục: “Lái xe!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: “Chính Tay Đâm” Tiểu Tam 2

Tổ Tổ không để ý đến Sở Lăng Xuyên, cô nhìn về phía Tô Tuệ Vân, sau đó mở cửa xe, đứng trước mặt cô ta, quan sát từ trên xuống dưới, cười nói: “A, cô tới thật đúng lúc, tôi còn đang muốn tìm cô đây!”

Sở Lăng Xuyên cũng xuống xe, đứng bên cạnh Tổ Tổ, lạnh lùng nhìn Tô Tuệ Vân, Tổ Tổ kéo anh ra sau, “Đây là chuyện của em và cô ta, cho nên để em giải quyết, anh ở trong xe chờ đi.”

Nói xong, cô nhìn Tô Tuệ Vân, “Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Tô Tuệ Vân cũng không sợ Tổ Tổ, liền đi theo, Sở Lăng Xuyên nào dám để Tổ Tổ đơn độc một chỗ cùng Tô Tuệ Vân, đương nhiên là sợ Tổ Tổ thua thiệt, cho nên lái xe đi theo coi chừng, nhìn hai người phụ nữ, anh không hiểu, rốt cuộc họ muốn làm gì?

Còn nữa, anh cũng không thể hiểu được Tô Tuệ Vân, cô ta đúng là âm hồn bất tán. Nhỏ cũng nói, to cũng nói, làm sao lại không hiểu được, anh căn bản không thích cô ta.

Chỉ cần nhìn thấy cô ta, anh chỉ hận không thể bóp chết ngay lập tức, vậy mà cô ta còn ngang nhiên xuất hiện trước mặt anh.

Tổ Tổ và Tô Tuệ Vân từ từ ra khỏi trường học, cô dẫn Tô Tuệ Vân vào một con đường khác, Tô Tuệ Vân lạnh lùng cười, “Xem ra, quan hệ của hai người cũng không tốt, nếu như không hợp, cần gì miễn cưỡng.”

Tổ Tổ cười khê, cũng không tức giận, nắm tay thành nắm thật chặt, giọng nói mang theo giễu cợt, “Xem ra cô ước gì tôi và anh ấy mỗi người một ngã.”

“Tôi vô cùng hi vọng như thế, bởi vì, cô, căn bản không xứng với Sở Lăng Xuyên, cũng không thích hợp với gia đình anh ấy.”

Nếu tiếp tục nữa, tương lai còn phải đối mặt với nhiều vấn đề hơn, đầu tiên, cô và người nhà anh ấy chính là một vấn đề. Tôi khuyên cô nhanh chóng biết khó mà lui thì hơn.”

“Cô thật tự tin, tôi lui, cô có thể tiến tới?” Tổ Tổ cảm thấy cô ta mắc bệnh không nhẹ.

Cô ta và Sở Lăng Xuyên không liên quan, mà anh ấy cũng không hề hứa hẹn, sao lại có thể mặt dày đến mức tự nhận như vậy? Còn dám làm gia đình cô gà chó không yên.

Tô Tuệ Vân không hề bị đá kích, tự tin mười phần: “Hiện tại anh ấy không chấp nhận tôi, bởi vì trách nhiệm gia đình, tôi nghĩ, anh ấy độc thân, tất nhiên tôi còn cơ hội, huống chi, tôi yêu anh ấy, tôi không tin anh ấy không động tâm. Tục ngữ nói không sai, nam theo đuổi nữ như cách cả ngọn núi, nữ theo đuổi nam như cách một tảng sa, đơn giản.”

Oh, oh, Tổ Tổ sắp nôn, sao lại có người phụ nữ vô sỉ đến thế? Tổ Tổ nở nụ cười: “Thứ cho tôi nói thẳng, nhan sắc của cô, cũng được, tuy nhiên nhân phẩm lại không cùng cấp bậc, tôi nghĩ tới nghĩ lui, cô cũng chẳng thể nào có cơ hội.”

lqdon*uyen,xm...

Hơn nữa, nể tình vợ chồng, tôi cũng không thể trơ mắt nhìn anh ấy nhảy vào hố lửa, tôi sẽ giúp anh ấy giới thiệu một người trẻ tuổi xinh đẹp, dịu dàng đảm đảm, nhân phẩm lại tốt, không tới lượt bà già như cô.”

“Cô!” Tô Tuệ Vân định cho Tổ Tổ một cái tát, nhưng tay đã sớm bị Tổ Tổ giữ lại, sau đó hất ra, tiếp theo Tổ Tổ nắm một cái lên cằm cô ta.

“A!” Tô Tuệ Vân bị đau, gót giày có chút cao, thân thể mất thăng bằng, nhếch nhác ngã ngồi trên đất.

Tổ Tổ xoa tay có chút đau, “Đồ ruồi nhặng, tôi sớm muốn cho cô một đập rồi, thế nhưng phải đợi hai năm, tôi cảnh cáo cô, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt tôi, tôi thấy lần nào sẽ đánh lần đó!”

Tô Tuệ Vân bị ăn thua thiệt, đứng dậy muốn giật tóc Tổ Tổ, còn chưa đụng được vào người cô, cổ áo đã bị xách lên, chân cũng rời khỏi mặt đất, quay đầu lại, thấy nét mặt hung dữ của Sở Lăng Xuyên.

“Buông tôi ra, cái người khốn khiếp này, các người sao có thể đối với tôi như vậy?”

Tô Tuệ Vân náo loạn, tay chân quơ loạn xạ. Nhưng Sở Lăng Xuyên nhắc cô ta lên càng cao, di chuyển về thân cây trước mặt.

Ven đường toàn là cây ngô đồng, không cao lắm, nhưng đã bị chặt ngọn, Sở Lăng Xuyên liền ném cô ta xuống đó.

Sở Lăng Xuyên không chút thương hoa tiếc ngọc, cau mày, mặt lạnh nói: “Tôi cảnh cáo cô, đừng con mẹ nó quán lấy ông đây, ông đây không muốn gặp loại người như cô. Lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu!”

Nói xong, anh lúi theo Tổ Tổ, nhét cô vào xe, sau đó quay đầu xe, chạy thẳng, mà lúc này, Tô Tuệ Vân đang cố giãy dụa đứng lên, bị ném đau kêu thành tiếng.

Tổ Tổ biết rõ sức lực Sở Lăng Xuyên lớn bao nhiêu, vậy mà hôm nay ném Tô Tuệ Vân như vậy, cô vẫn cảm thấy kinh hãi, nghĩ lại bộ dáng vừa rồi của cô ta, liền không nhịn được cười.

Trong lúc Tổ Tổ cười có chút nhenh, giọng nói sâu kín bên cạnh vang lên, “Thật ra thì, anh không có khuynh hướng bạo lực, anh là một người yêu chuộng hòa bình.”

Tổ Tổ ngưng cười, ngồi thẳng, nhỏ giọng thì thầm, “Thật ra thì, không phải em hả hê, em cũng là một người rất hòa bình.”

Hai người cùng cười, hình như mấy ngày nay, đây là giây phút họ nói chuyện vui vẻ nhất.

Hai người cùng trở về nhà, Tổ Tổ mở cửa vào trước, Sở Lăng Xuyên theo sau, Soái ca nghênh đón bọn họ đầu tiên, tiếp theo là Tiểu Bao.

“Mẹ.....mũ mũ.....” Đã hai ngày tiểu tử không gặp mũ mũ, bây giờ vui vẻ vô cùng, không để ý đến Tổ Tổ mà trực tiếp nhào vào Sở Lăng Xuyên, ôm lấy chân anh.

Sở Lăng Xuyên nhìn con trai, tâm tình bị Tô Tuệ Vân phá hỏng tan biến, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Bao, hôn lên khuôn mặt khả ái của con trai.

Ba mẹ An thấy Sở Lăng Xuyên, ngược lại không có phản ứng, dù sao cũng đã quen với việc anh đột nhiên xuất hiện trong nhà.

Cơm tối đã chuẩn bị xong, mọi người cùng nhau vào phòng ăn cơm.

Tiểu Bao bắt đầu làm nũng anh, bình thường đều tự mình ăn, nhưng hôm nay nhất định bắt Sở Lăng Xuyên dứt, cho nên anh phục vụ con trai ăn cơm trước, tiểu tử ăn no, tự mình chạy ra ngoài chơi.

Sở Lăng Xuyên ngồi ăn tối cùng mọi người, một bữa cơm như thế này khó có được, thiếu chút nữa anh đã bị vứt bỏ bên ngoài rồi, chỉ là, không biết hôm nay Tô Tuệ Vân xuất hiện, liệu có ảnh hưởng hay không?

Anh lo lắng, không nhịn được nhìn qua sắc mặt Tổ Tổ, cô giống như chẳng có gì là không vui cả, như vậy càng làm anh không an tâm, người phụ nữ này đã luyện đến mức không lộ cả hi vọng ái ố, huống chi, hai người tách ra lâu như vậy, tâm tư của cô, anh cũng không rõ ràng.

Mọi người đang ăn cơm, bỗng Tiểu Bao chạy vào, ban đầu không ai chú ý, nhưng đến khi Tổ Tổ quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện miệng Tiểu Bao đang ngậm một điều thuốc.

Trong tay tiểu tử còn cầm theo bật lửa, có lẽ không biết bật, cho nên chạy vào cầu cứu, Tổ Tổ muốn xiu, tiểu tử này, học ai, bộ dáng kia vừa tức vừa buồn cười.

Ngược lại, ba mẹ An cười không khép được miệng, chỉ có Sở Lăng Xuyên tròn tròn mắt nhìn con trai.

Tổ Tổ phản ứng đầu tiên, cô buông bát đĩa, đứng dậy, “Được lắm, Tiểu Bao, con dám đi học hút thuốc, con mới bao lớn hả?”

Tổ Tổ muốn lấy thuốc từ trong miệng bé, tiểu tử này lại nhanh chân bỏ chạy, cô chỉ đành đuổi theo, Sở Lăng Xuyên đứng dậy ra ngoài, nhìn hai mẹ con, không khỏi bật cười.

Tiểu Bao đương nhiên không phải đối thủ của Tổ Tổ, nhanh chóng bị cô bắt được, cô lấy điều thuốc từ trong miệng bé ra, phía trên nhoe nhoét nước miếng.

Tổ Tổ cau mày nhìn anh, bắt đầu phát uy, “Có phải anh dạy cho Tiểu Bao hay không?”

Sở Lăng Xuyên nóng nảy, “Anh làm sao có thể dạy đứa bé mấy thứ này.”

Tiểu Bao ngoan ngoãn nằm trong ngực Tổ Tổ, nhìn nét mặt mũm mĩm, bé sợ bị mắng, bộ dáng chột dạ như người làm sai việc gì đó.

Tổ Tổ không có tức giận, đứa bé thì hiểu cái gì, cũng không phải là chuyện nghiêm trọng, giọng nói mềm nhũn, “Tiểu Bao, nói cho mẹ, con học cái này từ ai?”

“Mũm. . .” Tiểu Bao giờ tay chỉ Sở Lăng Xuyên, đồ hết tội lỗi lên người anh.

Sở Lăng Xuyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Chẳng lẽ ngày đó anh ở trong nhà vệ sinh, nhờ con đưa giấy vệ sinh, có lẽ con nhìn thấy anh hút thuốc, cho nên bắt chước.”

Tổ Tổ đưa tay vuốt mũi Tiểu Bao, “Có phải không Tiểu Bao?”

Tiểu Bao gật đầu, sau đó lại vùi vào ngực Tổ Tổ làm nũng, ý bảo cô đừng nóng giận, đừng mắng bé.

Tổ Tổ không nhịn được nhìn Sở Lăng Xuyên, cũng tại anh làm chuyện tốt. Chỉ là, cô thấy kì quái, ba cô cũng thường xuyên hút thuốc ở nhà, Tiểu Bao từng thấy nhưng không hề bắt chước, ngược lại Sở Lăng Xuyên, anh đội mũ xanh, Tiểu Bao cũng đội, anh hút thuốc, bé cũng tập hút, đạo lý gì đây?

Hai người bắt đầu chỉ bảo cho Tiểu Bao, nói cho cu cậu biết không thể nghịch thuốc, không thể nghịch lửa, Tiểu Bao mơ màng gật đầu coi như đảm bảo. Lúc này Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên mới bỏ qua.

Thông qua chuyện này, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên có cùng suy nghĩ, đó là muốn tạo hình tượng khỏe mạnh đẹp để trước mặt con trai mình.

Sau khi ăn xong cơm tối, mọi người đều ngồi ở phòng khách xem tivi, Tiểu Bao tự chơi xe đẩy nhỏ, Soái ca bên cạnh đi tới đi lui, Sở Lăng Xuyên ngồi yên lặng nhìn.

Mà lúc này, điện thoại Tổ Tổ vang lên trong phòng ngủ, là một dãy số xa lạ, cô nhanh chóng bắt máy, “Alo? Xin hỏi ai vậy?”

“Là mẹ.”

Tổ Tổ có chút sững sờ, giọng nói này, vừa xa lạ, vừa quen thuộc, không ai khác, chính là Triệu Đình Phương. Cô ngồi xuống giường, lát sau mới hỏi phục tinh thần, “Là mẹ à, có chuyện gì sao?”

“Hai năm qua, con có khỏe không?” Triệu Đình Phương khách khí chào hỏi, Tổ Tổ cũng khách khí trả lời, “Con rất khỏe, thân thể mẹ thế nào?”

“Tốt lắm, vốn có mấy lời, muốn gặp con để nói chuyện, thuận tiện thăm đứa bé, nhưng. . .Lăng Xuyên nói, trừ khi con bằng lòng gặp chúng ta, nguyện ý để chúng ta gặp đứa bé, mới có thể.”

Chuyện năm đó, gần đây mẹ cũng mới biết là hiểu lầm, bởi vì trong người mang bệnh, người trong nhà không hề đề cập đến.

Thật ra thì, lúc ấy, không phải mẹ theo dõi con, chỉ là vô tình gặp được, cho nên ma xui quỷ khiến thế nào mà đi theo, chỉ nghĩ không muốn con làm chuyện hồ đồ, nhất thời sai lầm, lại không biết rằng bị người ta lợi dụng.”

Tổ Tổ chỉ thuần túy thất vọng với người nhà Sở Lăng Xuyên, ngoài ra không có gì khác, cô cũng không cầu mong họ xem cô như người một nhà mà đối đãi. Cô cũng không cầu ba mẹ anh có thể đối đãi với đứa bé của cô như thế nào.

Chỉ là sau khi Sở Lăng Xuyên đi, cô cũng đứt liên lạc với bên nhà họ, nhà họ cũng chưa từng tìm cô, trong lúc tức giận với anh, cộng thêm thái độ họ lạnh lùng, cho nên cô cũng không gặp, không cho họ biết sự tồn tại của đứa bé.

“Mẹ muốn nói gì cứ thẳng thắn luôn đi.”

Tổ Tổ biết bà gọi tới không đơn thuần chỉ nói về quá khứ, nói ai đúng ai sai, nói xin lỗi hay giải thích hiểu lầm.

“Mẹ biết rõ con thất vọng với chúng ta, thất vọng với cả Lăng Xuyên, là chúng ta có lỗi với con. Nhưng mà, chuyện đã qua, mẹ hy vọng con có thể buông bỏ, chung sống hòa thuận với Lăng Xuyên.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: “Chính Tay Đâm” Tiểu Tam 3

Muốn chung sống hòa thuận, không phải ai cũng có thể định đoạt, đôi khi Triệu Đình Phương còn chưa biết, đứa bé mang họ An, nếu không không biết tình huống sẽ thế nào, “Mẹ, nghỉ ngơi đi, chuyện này, con sẽ cân nhắc.”

“Tổ Tổ!”

Triệu Đình Phương sợ Tổ Tổ cúp điện thoại, vội vàng nói, “Dù có thế nào, tôi cũng không đồng ý hai đứa ly hôn, nếu như nhất định muốn ly hôn, đứa bé sẽ thuộc quyền nuôi dưỡng của Lăng Xuyên.”

Lời của bà thành công kích thích Tổ Tổ, chuyện gì đây, thân là bà nội của đứa bé, coi như cô không nói cho bọn họ sự tồn tại của đứa bé, vậy mà đến tận giờ phút này bọn họ mới biết, có thể thấy họ quan tâm vợ của Lăng Xuyên như thế nào.

Mà giờ phút này, biết đứa bé tồn tại, tôi nói xin lỗi cô, kể về chuyện xưa chỉ là hiểu lầm, được, lời xin lỗi cô tiếp nhận, dù sao tất cả đều là chuyện đã qua, nhưng mà, mục đích thì sao, bây giờ bảo cô ly hôn thì phải buông tha đứa bé ư?

Tại sao?

Người nhà họ Sở quả nhiên ngang ngược.

Tổ Tổ tức giận không nói nên lời, chỉ dùng sức nắm chặt điện thoại, lựa chọn cúp máy.

Cô không muốn nói những lời đã thương người trong lúc tức giận, dù sao thân thể bà không tốt, cô cũng không muốn bà lại xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi cúp máy, Triệu Đình Phương lại gọi điện lại, cô vốn không muốn nhận, nhưng cô biết, chuyện đứa nhỏ nhất định phải nói rõ ràng.

Cho nên, sau khi do dự, cô lựa chọn nghe máy, cô nói thẳng: “Đứa bé là của con, cho nên vô luận thế nào, con sẽ không từ bỏ, hơn nữa, đứa bé chưa đầy hai tuổi, sau khi ly hôn vẫn phải theo con, bà muốn làm bà nội đứa bé....không xứng!”

Triệu Đình Phương ghen một chút, “Mặc kệ có xứng hay không, cái này không quan trọng. Luật pháp, tôi hiểu, chỉ là tôi tốt bụng nhắc nhở cô, nếu như Sở Lăng Xuyên đồng ý ly hôn, tôi có liều cả cái mạng già này, cũng sẽ khiến nó đồng ý, còn đứa bé đã hai tuổi, không nhất định cô phải nuôi.”

Đúng là bà già ngang ngược, Tổ Tổ có giận mà không phát ra được, quả thật, nếu Sở Lăng Xuyên không ly hôn, cô cũng hết cách, sau khi đứa bé hai tuổi quả thật không có lợi cho cô tranh giành quyền nuôi dưỡng.

Hơn nữa, cô cũng không muốn tranh giành con của hai người trên tòa án, đối với đứa bé, đó là một loại tổn thương.

Nhưng đây không phải là trọng yếu, thật ra thì chủ yếu do Sở Lăng Xuyên không đồng ý ly hôn, bà lão này lo rảnh rồi cái gì?

Trong lúc Tổ Tổ đang suy nghĩ, giọng nói của Triệu Đình Phương tiếp tục vang lên qua điện thoại, “Người trẻ tuổi, có sức khỏe, năm nay có điều động giáo viên, có lẽ, cô có thể đi.”

Chết tiệt! Đây là uy hiếp cô ư?

Với thân phận, địa vị của Triệu Đình Phương và Sở Vệ Bình, quan hệ giao thiệp vẫn có, cộng thêm thân phận của Sở Việt Dương, muốn luân chuyển giáo viên, chỉ sợ là chuyện dễ dàng.

Luân chuyển giáo viên, cô không sợ, cũng không ngại, nhưng cô sợ mình xa bảo bảo, bởi vì cô đi dạy xa, không thể dẫn thêm đứa bé, cũng không thể cự tuyệt sự an bài của bộ giáo dục.

Cô đi một hai năm, như vậy không có cách nào chăm sóc cho bảo bảo, nếu như đến lúc đó, Sở Lăng Xuyên muốn đoạt quyền nuôi dưỡng, cô chắc chắn không thể thắng.

Lúc này Triệu Đình Phương lại nói tiếp: “Tôi nói những thứ này, không phải muốn cô từ bỏ đứa bé, chỉ là muốn cô hiểu, nếu như cô nhất định muốn ly hôn, vì đứa bé, vì Lăng Xuyên, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào.”

Đây là dự tính xấu nhất, cho nên, mẹ hy vọng con suy nghĩ thật kỹ, dù sao, Lăng Xuyên vẫn còn yêu con, yêu đứa bé.

Còn về phần mẹ....Có thể là nguyên nhân quan trọng khiến con không thể tiếp nhận thằng bé, nhưng người con chung sống cả đời là Lăng Xuyên, mẹ đã già, có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Tổ Tổ, con làm lạnh với thằng bé đi, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người. Mẹ đã già, cũng không có sức để quản các con, về phần đứa bé, nếu con đồng ý mang nó đến chơi thì tốt, còn không thì mẹ cũng không miễn cưỡng.”

“Chuyển giáo viên, được, vậy con mang đứa bé đi theo, tùy mẹ thôi.” Tổ Tổ nói xong trực tiếp cúp máy, tức giận đến phát run, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được, cô để điện thoại lên giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này, Sở Lăng Xuyên đang cồng Tiểu Bao, Tổ Tổ đi tới, kéo bà vai anh, “Anh, theo tôi ra ngoài.”

Tổ Tổ nói xong lập tức đi khỏi, Sở Lăng Xuyên căng thẳng, đặt Tiểu Bao lên ghế sofa, rồi đi sau cô, không phải cô tức giận vì chuyện ban ngày chứ?

Ba mẹ An liếc mắt nhìn nhau, không nói gì, tiếp tục xem ti vi, còn Tiểu Bao chạy lại chỗ ba An, chỉ ra cửa, ý hỏi ông là mủ mủ và mẹ đi đâu vậy.

Ba An ôm lấy Tiểu Bao, nói cho cu cậu biết hai người đi nói chuyện rồi, Tiểu Bao cũng không náo, ngoan ngoãn nằm trong ngực ông, chờ mủ mủ và mẹ trở về.

uyenxun

Tổ Tổ cùng sở lãng Xuyên đến tiểu khu tập thể dục, hai người cũng không nói chuyện, cho đến đi tới cạnh xích đu, mới dừng lại, đối mặt nhau.

“Sở Lãng Xuyên, chúng ta có thể tiếp tục.”

Cô chính là muốn nhìn một chút, nếu Sở Lãng Xuyên biết việc làm của mẹ mình, liệu còn kiên trì không ly hôn hay không?

Lấy hiểu biết của cô về anh, cô đoán, anh sẽ buông tay, cho nên, cô mới nói như vậy.

Mắt Sở Lãng Xuyên sáng lên, tiếp theo lại lo lắng, Tổ Tổ đột nhiên thay đổi có chút kì lạ, cộng thêm vẻ mặt của cô, anh càng xác định, đây không phải là lời thật lòng.

“Em làm sao vậy, anh muốn biết nguyên nhân thay đổi.”

“Tôi thế nào? Nguyên nhân?” Tổ Tổ nhớ tới lời nói của Triệu Đình Phương lại tức giận.

“Anh nên cảm ơn mình có một người mẹ lợi hại. Vừa uy hiếp vừa dụ dỗ. Nếu như anh không chịu ly hôn, có phải mẹ anh định lấy cái chết để uy hiếp hay không?”

Sở Lãng Xuyên vừa nghe liền biết đại sự không ổn, mới vừa rồi cô nghe điện thoại trong phòng ngủ, chẳng lẽ là của mẹ anh. Anh vội vàng tỏ thái độ: “Điều này liên quan gì đến mẹ anh, anh không ly hôn, là bởi vì anh yêu em, em hiểu chưa?”

“Tôi không hiểu rõ?” Tổ Tổ gầm lên, tích tụ trong lòng do Triệu Đình Phương và Tô Tuệ Vân bộc phát, “Anh yêu tôi.Không phải anh tin tưởng lời của người nhà, tin tôi phản bội anh, đổ hết tội lỗi về bệnh tình của mẹ mình lên đầu tôi hay sao, còn trở về hưng sư vấn tội cơ mà, thậm chí không thèm nói một tiếng đã đi biệt hai năm.

Anh hoài nghi tôi.người nhà anh, cũng hoài nghi tôi, thậm chí ngay cả tài xế cũng nói tôi vụng trộm.

Tốt, các người đã hoài nghi, không tin tưởng, tại sao còn muốn đi tranh đứa bé, không sợ đứa bé là của người khác sao? Có phải anh nên đi làm xét nghiệm ADN hay không, làm rõ ràng một chút, đứa bé có phải là của mình hay không?”

Sở Lãng Xuyên hốt hoảng, anh không nghe được thêm nữa, anh ôm Tổ Tổ đang kích động vào ngực, thân thể cô hơi run run, một tay khác của anh giữ lấy gáy cô, hôn xuống.

Bị hôn bất thành linh khiến Tổ Tổ không kịp chuẩn bị, nụ hôn của anh rơi xuống như bão tố. Khí tức phái nam quen thuộc cơ hồ khiến cô muốn ngất xỉu, đầu óc trống rỗng, mất đi phản ứng.

Nhưng rất nhanh, cô đã tỉnh táo lại, hai tay chống cự vào lồng ngực anh, cự tuyệt nụ hôn của anh, nhưng mà, cái ôm của anh giống như tường đồng vách sắt bao quanh, khiến cô vô lực tránh thoát.

Môi anh khê nứt đôi môi mềm mại, đồ mọng của cô, mùi vị quen thuộc, khát vọng đụng chạm, cô giãy dụa cũng không thể khiến anh buông tha, mà nụ hôn lại càng sâu hơn. Lưỡi cường thế xâm nhập, giống như muốn đem cô cắn nuốt.

Hô hấp Tổ Tổ nhanh chóng bị đoạt, cơ hồ hít thở không thông, cũng không có cách nào nhúc nhích, cô bắt đầu đập chân lung tung, phản kháng, hai người cứ vậy dây dưa, không biết người nào vấp người nào, thân thể Sở Lãng Xuyên ngã xuống xích đu cách đó không xa.

Một khắc ngã xuống kia, anh vẫn không buông Tổ Tổ ra, nhưng cái ôm đã bớt chặt, Tổ Tổ muốn đứng dậy rồi đi, anh lại lật ngược người, thuận thế đè cô ở phía dưới.

Ánh mắt của cô mê ly, kèm theo tức giận nhìn anh, đôi tay giãy dụa bị anh giữ chặt ở hai bên, tư thế mập mờ, cường thế khiến cô không cách nào phản kháng.

Cô muốn mắng chửi người, ngay lập tức, môi anh đã chặn lại cực kì chặt chẽ, thậm chí lưỡi cũng chui vào trong miệng cô, thân thể cao lớn đè lên người cô không một kẽ hở.

Dưới tình thế cấp bách cô đã cắn đầu lưỡi anh, cắn môi anh, nhưng anh vẫn không chịu lùi bước, hôn đến khi hít thở không thông, môi anh mới dời đi, rơi vào trên mặt cô, sau đó hôn từng chút một, rơi xuống vành tai cô, cuối cùng hôn lên hõm cổ cô.

Không biết Tổ Tổ có phản ứng đối với cái hôn của anh hay không, nhưng giờ phút này, anh lại có phản ứng, một tay anh thậm chí còn rơi trên bầu ngực no tròn của cô.

Tiếp tục nữa, anh sợ mình không khống chế nổi mà muốn cô ngay tại đây, cuối cùng anh cứng rắn áp chế dục vọng, dùng hôn, thả lỏng người.

Tổ Tổ dùng hết sức đẩy anh ra, thân thể anh phối hợp ngã xuống bãi cỏ bên người cô.

Tổ Tổ thở hổn hển, đứng dậy, giờ phút này, cô không biết bản thân mình then thùng hay là tức giận, luống cuống tay chân chỉnh sửa lại quần áo đã nhàu nhĩ, nhìn Sở Lăng Xuyên đang nằm trên cỏ, cô gầm lên.

“Sở Lăng Xuyên, anh.....anh.....về sau muốn gặp Tiểu Bao phải được sự đồng ý của tôi, còn nữa, chưa có sự cho phép của tôi, không cho phép anh vào nhà nữa bước.”

Tổ Tổ nói xong xoay người chạy đi. Sở Lăng Xuyên thở hổn hển, nhìn trời, sau đó đứng dậy, dõi theo bóng dáng của Tổ Tổ đang chạy trời chết, không nhìn được gổ đầu mình.

Thật là họa vô đơn chí! Mới vừa xui xẻo gặp phải Tô Tuệ Vân, bây giờ lại đến mẹ ruột dính vào, thật khiến cho anh đau đầu nhức óc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Một Tiếng Ba

Tổ Tổ vội vàng hấp tấp trở về nhà, chạy luôn vào nhà vệ sinh rửa mặt, lại nhìn quần áo một chút, cũng may, không có gì không ổn, chỉ là miệng có hơi sưng đỏ.

Cô tức giận suy nghĩ muốn đâm tường, thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Sở Lăng Xuyên nhiều lần, rồi mới đi ra ngoài, trong phòng khách không có ai, ba mẹ cũng đã đi ngủ.

Cô đến trước cửa phòng ba mẹ, đang định đẩy cửa vào, bên trong lại truyền đến giọng nói trầm thấp của mẹ An. Cô dừng động tác gõ cửa, ghé sát tai vào nghe lén.

“Không biết Tổ Tổ với Sở Lăng Xuyên thế nào? Đi ra ngoài lâu như vậy chưa trở về, không biết có phải cãi nhau không, tôi thấy sắc mặt của Tổ Tổ không đúng.”

Ba An không để ý lắm: “Tám phần là bị cái gì đó kích thích, không có việc gì, đừng lo lắng.”

“Ông nói xem, hai đứa này rất cuộc vì sao còn chưa làm lành, tôi khó chịu muốn chết rồi. Tôi muốn hỏi con bé tình huống thế nào rồi lại chỉ sợ con áp lực. Ban đầu gấp gáp cho chúng nó kết hôn, bây giờ sợ hồi thúc nó sẽ đưa ra lựa chọn sai lầm.”

“Gấp cái gì, hai đứa bây giờ cũng không được hòa thuận, khác nhau chỗ nào? Bộ dáng này của bà hy vọng chúng nó hòa thuận hay là ly hôn?”

“Làm gì có ba mẹ nào hy vọng con không hạnh phúc, nhìn Tiểu Bao, tôi thật sự hy vọng con gái mình tha thứ cho Lăng Xuyên, cuộc sống sau này trôi qua một cách bình yên, như vậy là tốt nhất với Tiểu Bao.”

Nhưng mà, nghĩ đến con gái chịu uất ức, rồi lại nhìn nhà chồng nó, tôi thật sự rối rắm, nhà chồng như vậy, tôi làm sao yên tâm để nó tiếp tục cuộc sống như vậy nữa.”

“Cái bà này không phải tự mâu thuẫn sao?”

“Tôi đây khó xử chứ sao.”

Tổ Tổ gõ cửa, tiếng nói chuyện bên trong cũng ngừng lại, cô đẩy cửa vào, bình tĩnh hỏi: “Ba mẹ, sao còn chưa ngủ vậy?”

Mẹ An hỏi: “Không có gì đâu, Lăng Xuyên đâu?”

“À, anh ấy có chuyện nên về rồi, ba mẹ, nghỉ sớm một chút. Con cũng đi ngủ đây, ngủ ngon.” Tổ Tổ đóng cửa lại, trở về phòng mình, Tiểu Bao nằm trên giường đã ngủ say.

Cô khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, sau đó mệt mỏi nằm xuống bên cạnh, ôm thân thể nhỏ nhắn của con, ngủ say sưa, cái gì Triệu Đình Phương, cái gì Sở Lăng Xuyên, tất cả đều biến đi.

Nhà họ Sở.

Chủ nhật, Sở Vệ Bình và Triệu Đình Phương trở lại từ thành phố Q, cho nên, Sở Lăng Xuyên đã trở về nhà ba mẹ anh.

Giờ phút này, trong căn phòng đầy ánh hoàng hôn, Triệu Đình Phương nửa nằm trên giường, mặt buồn bực, chân mày ba Sờ hơi nhủ lại.

“Cái người này, làm sao bà lại phải khổ vậy, cứ từ từ đi không phải tốt sao, tin tưởng chuyện này con trai nó sẽ giải quyết tốt chứ.”

Triệu Đình Phương thở dài, “Tình tin con trai không phải ông không biết, nếu Tổ Tổ thật sự muốn ly hôn, khẳng định nó sẽ đồng ý để Tổ Tổ được hạnh phúc, buông tay cũng là một loại yêu, bởi vì yêu Tổ Tổ, cho nên sẽ cảm thấy thiếu nợ Tổ Tổ cùng đứa bé, cho nên sẽ không tranh quyền nuôi dưỡng. Với cái thái độ đó, còn không biết phải mất bao lâu.”

“Bà xem, đã như vậy còn nói được những lời quái gở đó.” Sờ Vệ Bình lắc đầu, ông thở dài, “Bà như thế, có lẽ Tổ Tổ không chịu nổi, rồi đến con trai bà cũng không chịu nổi.”

Phương thức như thế, giữ được người nhưng không giữ được tâm. Bà không những không được cảm ơn, không chừng lát nữa con trai còn gọi đến hỏi chuyện đây.”

Triệu Đình Phương cười cười, “Hiện tại tôi cũng không sợ con bé hận tôi, người xấu cũng đã sớm làm, tiếp tục thêm lần nữa cũng có sao. Chỉ cần giữ lại người, như vậy con trai sẽ có cơ hội, chỉ là con đường nhấp nhô một chút.

Ai, sớm biết hôm nay, lúc ấy Lăng Xuyên không có ở đây, chúng ta nên quan tâm nhiều hơn đến Tổ Tổ mới phải, như vậy mọi chuyện cũng không đến mức này.”

“Ai bảo chúng ta chỉ lo bản thân, lại còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, thân thể bà không tốt, trách Tổ Tổ, lạnh nhạt với con bé, bây giờ nói những thứ này có ích gì. Chỉ sợ đến mặt cháu còn khó gặp. Bà thật sự không muốn gặp đứa bé một chút sao?”

Nhắc tới cháu trai, Triệu Đình Phương khẽ hiện lên mong đợi, “Muốn, sao lại không muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng mà, ông nói, chúng ta thiếu nợ Tổ Tổ nhiều như vậy, tôi nào có mặt mũi mà đi gặp cháu trai.

Trước khi tôi chết gặp qua một lần là được, bây giờ, tôi chỉ mong hai đứa hòa thuận, như vậy tôi cũng không phải suy nghĩ nhiều, làm lành rồi, cơ hội còn nhiều.”

Ba Sờ không vui, “Cái bà này, chết cái gì hờ.”

“Cũng bảy mươi tuổi rồi, gần đất xa trời, còn cái gì mà kiêng kị.” Triệu Đình Phương nhìn qua sắc mặt ba Sờ, vội vàng đính chính, “Tôi không nói không nói, tôi với ông cùng nhau sống đến trăm tuổi.” Lúc này sắc mặt ba Sờ mới hòa hoãn lại, nắm lấy tay bà, “Bà làm như thế không sợ ép Tổ Tổ mang theo đứa bé chạy xa bay ư?”

“Ông đây không hiểu, bây giờ đứa bé còn nhỏ như vậy, Tổ Tổ lại có công việc ổn định, lúc này đi xa, tìm thêm việc, mang theo đứa bé thế nào?”

Huống chi, ông An chỉ có một đứa con gái này, Tổ Tổ lại hiếu thuận, làm sao có thể đi xa, mang theo đứa bé chịu khổ không nói, thân thể Lý Nguyệt Hương lại không tốt, con bé làm sao có thể bỏ mặc ba mẹ mình, trốn được một lúc không trốn được cả đời, cho nên, tôi mới dám đưa ra hạ sách đó.”

Ba Sờ nghĩ đến mình từng này tuổi rồi, đến mặt cháu trai cũng chưa được nhìn thấy, không nhận được cảm thán: “Chúng ta sống cũng quá ích kỉ rồi, có cháu trai cũng không biết, đại khái đây là trừng phạt cho sự lạnh lùng của chúng ta thôi.”

Nói đến đứa bé, hai người đều có tinh thần, mẹ Sờ không nhận được hỏi: “Tôi nhớ hình như Lăng Xuyên nói đứa bé tên là An Định đúng không?”

Kể từ khi khỏi bệnh, trí nhớ của mẹ Sờ cũng không được tốt, cho nên lúc này mới phải kiểm chứng lại chỗ ba Sờ, “Đúng vậy, gọi là An Định, cùng họ với Tổ Tổ.”

“Ai, Tổ Tổ đúng là nghi ngờ chúng ta lạnh nhạt, nếu không cũng không để đứa bé theo họ mẹ.”

“Theo thì theo đi, họ gì thì cũng là huyết mạch nhà mình, tôi đây không để ý, bà nghỉ ngơi chút đi.”

“Ông nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng mở cửa, liền nhìn nhau, ba Sờ nói, “Xem đi, nhất định là Lăng Xuyên trở lại, tìm bà hưng sư vấn tội.”

Mới vừa nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, ba Sờ nói: “Vào đi.”

Sờ Lăng Xuyên đẩy cửa vào, nhìn thấy ba mẹ, lửa giận không kìm nén được, “Mẹ, mẹ nói đã nói gì với Tổ Tổ, con nói rồi, chuyện này để con giải quyết, mẹ đừng dính vào, con nói sao mẹ không nghe chút nào vậy?”

Triệu Đình Phương nhìn Sờ Lăng Xuyên, trong lòng có chút nóng nảy, lúc này sao còn có tâm trạng về nhà hưng sư vấn tội: “Không phải con phải coi chừng vợ sao, trở về nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

“Mọi người không cho phép con vào, con không trở lại thì đi chỗ nào?” Sờ Lăng Xuyên phiền não ngồi phịch xuống ghế.

“Tổ Tổ nói gì?” Mẹ Sờ bình tĩnh hỏi.

Sở Lăng Xuyên gãi đầu, hận không thể nhổ hết tóc trên đầu xuống. “Nói gì? Về sau không cho phép con tiến vào nhà, muốn gặp Tiểu Bao cũng phải có sự đồng ý của cô ấy.”

“Cái khác không nói gì? Về chuyện ly hôn ấy?”

Ly hôn? “Cô ấy nói không thể ly hôn.”

Ba mẹ An nhìn nhau, “Không ly hôn chẳng phải tốt sao? Được rồi, không còn sớm, con đến nhà ba mẹ vợ đi.”

“Con không đi.”

Sở Lăng Xuyên nóng nảy đứng lên, “Mẹ, rốt cuộc mẹ đã nói gì với Tổ Tổ, mẹ không nói con sẽ không đi đâu hết.”

“Ồ, lại còn thế nữa.” Bà nhìn đứa con trai mình cưng chiều từ nhỏ, “Không có gì, chỉ là bảo con bé, nếu như nhất định muốn ly hôn, chúng ta sẽ đoạt quyền nuôi dưỡng đứa bé.”

Đầu Sở Lăng Xuyên cơ hồ muốn nổ tung, “Mẹ, lời như thế mẹ sao có thể nói ra?”

“Còn không phải mẹ đang giúp con? Mẹ nói cho con biết, con dám ly hôn khiến bà già đây không có cháu trai, cả cái mạng già đây cũng không cần.” Triệu Đình Phương nghiêm túc, vẻ mặt mang theo chút tức giận.

Sở Lăng Xuyên nhức đầu, mẹ ruột anh, làm sao lại không hiểu chuyện như vậy, anh có chút phát điên: “Mẹ, con không muốn ly hôn, nhưng con hy vọng thông qua cố gắng của con, khiến Tổ Tổ nguyện ý tiếp nhận lần nữa, hiện tại mẹ làm như thế là bắt buộc cô ấy, cho dù con ở bên cô ấy, cũng chỉ cách cô ấy ngày càng xa.”

Nói xong, Sở Lăng Xuyên xoay người rời đi, Triệu Đình Phương biết rõ anh không đúng, vội vàng hỏi: “Đi đâu?”

Anh quay lại nhìn mẹ mình, “Con... đi ngủ.”

“Con trai à, cái tính khí của con chẳng lẽ mẹ không hiểu trong lòng con nghĩ cái gì?”

Sở Lăng Xuyên nắm chặt quả đấm, trong lòng hết sức khó chịu, cũng không muốn lừa gạt Triệu Đình Phương.

“Con quyết định, ly hôn với Tổ Tổ, đứa bé là của cô ấy, con không muốn cô ấy chịu đựng cuộc sống như vậy trong hôn nhân, chuyện này đối với cô ấy là một tổn thương, con không hy vọng mẹ nhúng tay vào chuyện này.”

Triệu Đình Phương lật người xuống giường, gọi to, “Con dám!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Chương 109.2

Sở Lăng Xuyên không để ý tới bà, trực tiếp ra khỏi phòng ngủ, sau lưng truyền đến giọng nói lo lắng của ba Sở: “Đình Phương, bà làm sao vậy, Lăng Xuyên! Mẹ con ngắt rồi!”

Thân mình anh chợt cứng lại, vội vàng xoay người chạy về, thấy mẹ đang ngồi phịch trên đất, anh sợ hãi gọi: “Mẹ, mẹ, mẹ sao vậy?”

Sau một hồi sơ cứu, rốt cuộc Triệu Đình Phương cũng tỉnh lại, thấy vậy, tâm tình hoảng sợ của anh mới dần thả lỏng, giờ mới phát hiện ra cả người toát hết mồ hôi lạnh.

May mắn Triệu Đình Phương không có vấn đề gì, nhưng hai ba con vẫn bị dọa sợ, vội vàng đỡ bà lên giường nằm nghỉ, Sở Lăng Xuyên cũng không dám đi đâu nữa, mẹ anh dặn dò không cần ly hôn, thậm chí là cầu xin anh.

Trong lòng anh không rõ là cảm giác gì, chỉ trầm mặc, mãi cho đến khi bà ngủ, anh mới trở về phòng mình. Một đêm không ngủ, trong đầu anh suy nghĩ về hôn nhân tràn ngập nguy cơ của mình.

Mãi cho đến gần sáng, ba mẹ An rời giường, anh mới ngủ thiếp đi, một ngày không ăn không uống, gọi dậy cũng không chịu tỉnh.

Mấy ngày liền, Sở Lăng Xuyên đều như vậy, cũng không chịu tìm Tổ Tổ, ban ngày ngủ, đêm thức, Triệu Đình Phương hết cách, không phải bà lại làm gì sai đây chứ?

Cứ như vậy cho đến chủ nhật, cuối cùng anh cũng không sinh hoạt đảo lộn ngày đêm nữa, anh không ngủ, mà dậy rất sớm ra ngoài.

Triệu Đình Phương không nhận được hỏi: “Con đây là muốn đi đâu?”

“Con đi tìm Tổ Tổ.” Sở Lăng Xuyên không quản tiếng gọi đằng sau của mẹ, chân thoăn thoắt bước đi, xuống nhà, lấy xe rồi đi.

Dưới chung cư Tổ Tổ, anh gọi cho cô, “Đồng chí An Nhục Tổ, xin hỏi anh có thể gặp Tiểu Bao không?”

Tổ Tổ nghe thấy giọng Sở Lăng Xuyên liền tức giận: “Không thể.”

Sở Lăng Xuyên nhìn trời, hít sâu một hơi: “Vậy anh muốn gặp em, tìm ai xin phép?”

“Không gặp!” Tổ Tổ nói xong trực tiếp cúp máy.

Sở Lăng Xuyên lại gọi đến điện thoại bàn trong nhà, đợi rất lâu cũng không có người nghe máy, lại còn có âm thanh rơi vỡ.

“Alo, sao vậy?” Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, anh vội vàng hỏi, đồng thời chạy vội lên nhà, lúc này giọng nói non nớt của Tiểu Bao truyền tới, “Mẹ.....mũ mũ.....mũ mũ....”

Anh nghe thấy giọng nói của con trai, trong lòng ngoài vui mừng chính là mất mát. Chỉ mấy ngày không gặp con đã nhớ, “Tiểu Bao, mũ mũ đây, nghe không?”

“Mũ mũ....mũ mũ....” Giờ phút này, Tiểu Bao đang nằm trên mặt đất nói với điện thoại, Tổ Tổ đi tới, cầm lên muốn đập máy, Tiểu Bao lại gấp, dùng tay nhỏ bé bắt lấy, nóng nảy sắp khóc, “Mũ mũ...mũ mũ!”

Tổ Tổ nhìn con trai, cuối cùng không đành lòng, đưa điện thoại cho Tiểu Bao nghe, cu cậu vui vẻ ôm điện thoại nói: “Mũ mũ....”

Vừa mới gọi, bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa, Tổ Tổ ra mở cửa, thấy Sở Lăng Xuyên đang đứng ngoài, lúc này Tiểu Bao nhào tới ôm lấy chân anh, vui mừng gọi: “Mũ mũ!”

Mặc kệ trong lòng anh có bao nhiêu tâm sự nặng nề, chỉ cần nhìn thấy Tiểu Bao có thể lập tức vui vẻ, anh ôm lấy Tiểu Bao, hôn khẽ lên mặt con.

Tổ Tổ chỉ đành nhường đường cho anh vào, nhiều ngày không gặp, có thể Tiểu Bao nhớ Sở Lăng Xuyên, hai tay nhỏ bé còn nghịch miệng anh, mắt anh, gãi lỗ tai anh, sau đó thân mật dựa sát vào ngực anh.

Ba mẹ An từ phòng ngủ đi ra, Sở Lăng Xuyên tự nhiên: “Ba mẹ.”

Lúc này Tiểu Bao ngẩng đầu lên, sờ mặt Sở Lăng Xuyên, sau đó chỉ vào ngực mình, “Mũ mũ....mũ mũ....”

“Hà?” Sở Lăng Xuyên có chút không hiểu ý của Tiểu Bao, “Hà, sao thế Tiểu Bao?”

Cu cậu không biết nói làm sao, vẫn chỉ vào ngực mình mà gọi: “Mũ mũ....mũ mũ....”

Lý Nguyệt Hương nhìn thấy vậy liền giải thích: “Tiểu Bao nói rất nhớ cậu.”

Anh cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con, “Mũ mũ cũng nhớ Tiểu Bao.”

Tiểu Bao tiếp tục bám lấy Sở Lăng Xuyên không chịu xuống, anh vốn muốn tìm Tổ Tổ nói một chút, nhưng giờ phút này, càng không nhẫn tâm cho cô biết quyết định kia.

Hôm nay không biết vì sao, Tiểu Bao đặc biệt dính lấy Sở Lăng Xuyên, một phút cũng không rời, có lẽ mấy ngày không gặp, mọi người đều cho là bình thường, không ai có thể hiểu được tâm tình Tiểu Bao, mũ mũ của bé đột nhiên không thấy, bé cũng không biết tìm ở đâu.

Hôm nay ăn cơm trưa chung, vốn định dụ dỗ Tiểu Bao đi ngủ, nhưng mà cu cậu rất khác thường, không chịu ngủ, chơi với Sở Lăng Xuyên cả buổi chiều.

Trời dần tối, Tổ Tổ bắt đầu làm cơm, Tiểu Bao kéo anh vào ăn cơm, sau khi ăn xong, lại bắt anh bế giống cả ngày nay.

Chuyện ngày hôm nay xem ra không thể nói, hôm nào đến trường học tìm cô thôi.

Tiểu Bao cũng mệt mỏi, vui trong ngực Sở Lăng Xuyên ngủ thiếp đi, anh nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tổ Tổ, giao đứa bé cho cô.

“Ngày mai anh tìm em nói chuyện.” Sở Lăng Xuyên nói xong, vào chào hai ông bà, sau đó xoay người rời đi, lúc này Tiểu Bao bỗng tỉnh táo, mở mắt ra thấy bóng lưng anh, lập tức với tay theo hét lên: “Mũ mũ! Mũ mũ!”

Sở Lăng Xuyên dừng bước, Tổ Tổ vội vàng giải thích với cu cậu, “Tiểu Bao, ngoan, mũ mũ phải về nghỉ ngơi rồi.”

Tiểu Bao lắc đầu, vẫn cố gắng gọi anh, lòng Sở Lăng Xuyên đau như cắt, không dám quay đầu lại, sai bước đi thật nhanh, lúc này Tiểu Bao đột nhiên khóc lớn lên, khóc tê tâm liệt phế, “Mũ mũ....oa.....mũ mũ....muốn mũ mũ....”

Tiếng khóc của đứa bé nín lấy lòng anh, cũng như Tổ Tổ, bước chân Sở Lăng Xuyên trở nên nặng nề, sắp không bước nổi.

Tổ Tổ dỗ Tiểu Bao, rồi nói với Sở Lăng Xuyên: “Không có việc gì, anh đi đi, con sẽ hết khóc thôi.”

Sở Lăng Xuyên bước nhanh tới cửa, Tiểu Bao nhìn bóng dáng anh dần biến mất, cả người nỗ lực quấy đạp, tay vói theo, muốn anh trở lại, nhưng mũi mũi lại đi, không đi ý tới bé, Tiểu Bao khóc khản cả giọng, “Mũi mũi... mũi mũi... ba... ba...!”

Một tiếng ba, khiến Sở Lăng Xuyên xúc động, lệ đọng đầy khóe mắt, mà Tổ Tổ cũng nức nở theo con trai.

Anh không thể tiếp tục rời đi, xoay người chạy nhanh lại ôm chầm hai mẹ con vào ngực, nước mắt nóng rục rơi trên gò má cương nghị.

Mà ba mẹ An nghe tiếng khóc thương tâm của đứa bé, nước mắt đã chảy rơi từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Vì Đứa Bé 1

Thấy mũi mũi quay trở lại, Tiểu Bao mới dần dần ngưng khóc, bé giãy dụa từ trong ngực Tổ Tổ, bắt Sở Lăng Xuyên ôm, dùng đôi mắt to ngấn lệ nhìn mẹ, rồi lại nhìn mũi mũi, sau đó chỉ tay vào phòng khách, bảo anh quay trở lại.

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tiểu Bao, ngồi trên đất, Tiểu Bao leo ra từ trong ngực anh, đẩy vài món đồ chơi tới, sau đó đôi tay nhỏ bé dùng sức mở ra.

Tiểu Bao cúi đầu tìm một hồi lâu, không biết đang tìm thứ gì. Sở Lăng Xuyên cung chiêu nhìn con, nhẹ nhàng vuốt ve tóc bé, ánh mắt tràn đầy trìu mến.

Tiểu Bao ngồi bên cạnh Sở Lăng Xuyên, một tay chống lên đầu gối anh, một tay khác lấy đồ chơi ra, đầu tiên là một thỏi kẹo toffee, “Mũi mũi...”

Sở Lăng Xuyên mở lòng bàn tay, Tiểu Bao lập tức đặt kẹo vào tay anh.

Toffee là kẹo mà Tiểu Bao thích ăn nhất, chỉ là bình thường, Tổ Tổ sợ bé hư răng, cho nên thỉnh thoảng mới cho ăn một lần.

Ngoài ra, Tiểu Bao còn lấy ra một hộp sữa chua, hai khối bánh bích quy, mấy quả hạch, một cây quýt, tất cả đều để vào lòng bàn tay anh.

Tim Sở Lăng Xuyên ấm áp, nhưng cũng đau đớn, Tiểu Bao thấy anh không động, liền bóc một viên toffee, khúm núm đưa tới bên miệng anh, “A.....a”

Sở Lăng Xuyên nhìn con trai, gian nan mở miệng, bé đặt viên kẹo vào miệng anh, sau đó ngọt ngào cười. Ngọt, thật ngọt, cả đời anh chưa bao giờ ăn đường mà cảm thấy ngọt như vậy.

Tổ Tổ đứng nhìn từ xa, trong lòng chua xót, nước mắt lại rơi xuống, trách không được mấy hôm nay cho Tiểu Bao kẹp đều không ăn, cắt tất cả vào hộp, cô tưởng rằng con chỉ nhất thời chơi đùa, không ngờ con còn biết để dành cho anh.

Tất nhiên tâm tình của ba mẹ An cũng không dễ chịu, hai vợ chồng vốn đang tốt đẹp, rốt cuộc tạo nghiệt gì mà lại đi tới bước này.

Trong phòng yên tĩnh, không có ai nói chuyện, cánh tay nhỏ của Tiểu Bao chống cằm lên đùi Sở Lăng Xuyên, đầu gật gù như gà mổ thóc, mí mắt cũng không mở ra được, nhưng thỉnh thoảng vẫn cố gắng mở to mắt xem một chút anh còn ở đây hay không, sau đó lại tiếp tục gà gật.

Sở Lăng Xuyên đặt đồ ăn trong tay xuống, sau đó ôm Tiểu Bao vào lòng, cu cậu dựa sát vào người anh, lại mở mắt nhìn, cuối cùng cũng an tâm ngủ.

Tổ Tổ đi tới, ôm Tiểu Bao vào phòng ngủ, anh nhìn ba mẹ An, do dự một lát rồi đi theo sau cô.

Tiểu Bao ngủ rất say, chơi cả một ngày, có lẽ ngủ thiếp đi vì mệt, Tổ Tổ cởi bớt quần áo cho con, đắp kín chắn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang say giấc, cô không nhìn được nghĩ đến vừa rồi con khóc đến tê tâm liệt phế, trong lòng lại co rút đau đớn.

Nếu như ly hôn, cô có thể một mình nuôi đứa bé, nhưng mà, con cô sẽ không có một mái ấm hoàn chỉnh, người trong nhà đều vì cô gấp gáp khổ sở.

Cô không hài lòng Sở Lăng Xuyên, không hài lòng người nhà họ Sở, cô có thể bỏ, có thể đổi một người đàn ông khác, nhưng, ba của Tiểu Bao chỉ có một, trừ ba ruột ra, làm gì có người đàn ông nào đối tốt với con hơn anh.

Hôn nhân khiến cô tuyệt vọng, thậm chí sợ hãi, thay vì chuyển từ tòa thành này sang tòa thành khác, không bằng cô ở nguyên một chỗ, con trai cũng không phải chịu những tổn thương.

Huống chi, ngoài ba mẹ, con trai vẫn là người cô quan tâm nhất, vì con, cho dù phải hy sinh mạng sống cô cũng có thể làm được.

Như vậy, cô có cái gì không bỏ được, có cái gì mà không thể đổi mặt, chỉ cần đứa bé hạnh phúc vui vẻ, hạnh phúc của cô không còn quan trọng nữa, cô không thể suy nghĩ cho bản thân, cô nên nghĩ cho đứa nhỏ nhiều hơn một chút.

Tổ Tổ đưa tay khê lau khô vệt nước mắt cho con, nhẹ nhàng nói: “Sở Lăng Xuyên, em muốn cho con một mái nhà hoàn chỉnh.”

Đúng, cô muốn, không phải do Triệu Đình Phuong uy hiếp, không phải cô sợ bà, cô chỉ là không nỡ tổn thương đứa bé.

Từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ đến cảm nhận của con, cho rằng con còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, thật ra thì, người lớn đã đánh giá quá thấp đứa trẻ, đứa trẻ còn nhỏ chỉ là không biết cách biểu đạt mà thôi.

Sở Lăng Xuyên vốn còn muốn níu giữ cô, tuy nhiên cuộc gọi của Triệu Đình Phowng đã đập tan suy nghĩ của anh, hôm nay anh vốn muốn thay mẹ đến nói lời xin lỗi với cô, ngoài ra còn nói chuyện ly hôn, nhưng khi nhìn thấy đứa bé khóc đến tê tâm liệt phế, quyết định kia đã tan rã hơn phân nửa, giờ phút này, Tổ Tổ nguyện ý cùng anh, anh cầu còn không được.

Mặc dù đứa bé là kết quả của cuộc hôn nhân không hoàn mỹ, nhưng tối thiểu, bọn họ có cùng mục tiêu, đó là vì đứa bé, họ sẽ cố gắng khắc phục.

uyn - d.đ lequydonn

Anh ngồi bên giường, do dự một chút, sau đó nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, đầu tiên thân thể Tổ Tổ khê cứng đờ, tiếp theo nghĩ tới điều gì đó, không có giấy dựa.

Anh đặt cảm lên vai cô, cất giọng: “Anh sẽ cố gắng mang đến cho em và con một mái nhà áp áp. Anh sẽ cố gắng làm một người chồng tốt, cố gắng làm một người ba tốt.”

Tổ Tổ không nói gì, trong phòng rơi vào yên lặng, sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng buông lỏng cô ra, vuốt nhẹ chóp mũi của cô: “Tối nay, anh có thể ở đây sao? Anh không có ý gì khác, anh có thể ngủ trên sofa.”

Sở Lăng Xuyên sợ Tổ Tổ hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Tổ Tổ đứng dậy, lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc chăn mỏng, nhét vào ngực anh, “Phiền anh đóng cửa lại.”

Sở Lăng Xuyên ôm chăn ra ngoài, cũng thuận tay đóng cửa phòng lại, giằng co lâu như vậy, rốt cuộc quan hệ của hai người cũng có bước ngoặt.

Anh nằm trên sofa, làm thế nào cũng không ngủ được, nghĩ tới chuyện gì đó, một lát cau mày, một lát lại nhếch môi cười, một lát lại khổ sở.

Buổi sáng, Tiểu Bao tỉnh lại đầu tiên, đầu tiên là ngáp nhỏ, vươn tay vươn chân, quay sang thấy mẹ còn đang ngủ, tiểu tử còn dùng tay sờ mặt mẹ, nhưng Tổ Tổ ngủ quá say nên không có cảm giác.

Nhìn mẹ, bỗng bé nhớ tới mũ mũ, Tiểu Bao bật dậy, thân thể mập mập lạch bạch chạy ra phòng khách, mũ mũ đâu rồi, mũ mũ đi chưa?

Giày cũng không mang, trực tiếp chạy đi, lúc này, trong phòng khách chỉ có soái ca là đang thức.

Tiểu Bao thấy một người còn đang nằm trên sofa, là mũ mũ, cu cậu cười, lịch bạch chạy tới, tựa người vào sofa, dùng tay nhỏ bé đánh nhẹ vào mặt Sở Lăng Xuyên.

Anh tỉnh lại rất nhanh, đầu tiên thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Bao, anh cười khê, trực tiếp bế tiểu tử lên, đặt trong lòng ngực, dùng chăn quấn quanh.

“Con trai, gọi ba.”

Tiểu Bao nằm trên lòng ngực rắn chắc của anh, hưng phấn lách, “Mũ mũ....”

“Gọi ba....”

“Mũ mũ....”

Tiểu tử này chính là cố ý, Sở Lăng Xuyên cù hai nách bé, tiếng cười khanh khách vào sáng sớm vang dội từng góc phòng, giống như một bản nhạc tuyệt vời nhất trên đời. Soái ca cũng không chịu yếu thế, sửa lên vài tiếng góp vui.

Người trong nhà bắt đầu thức giấc bởi tiếng cười đùa bên ngoài của hai ba con.

“Ba mẹ, hai người dậy rồi.” Sở Lăng Xuyên chào hỏi, sau đó ôm Tiểu Bao xuống, vào phòng ngủ mặc quần áo cho cu cậu.

“Mẹ!” Vừa vào phòng Tiểu Bao đã lớn tiếng gọi Tổ Tổ, lúc này cô đang còn trong nhà vệ sinh, vừa hay ra ngoài thấy cái mông trần của con đang nhảy loạn xạ trên giường, mà Sở Lăng Xuyên xem náo nhiệt ở một bên, hình như vô cùng hưởng thụ.

Tổ Tổ vào tủ quần áo tìm quần cho con, sau đó giữ tiểu tử lại, “Mặc quần vào rồi chơi tiếp, ngoan a...”

Vốn còn đang mặc quần áo, tiểu tử bỗng vạch áo Tố Tố đòi ti, mặc dù đã dứt sữa, nhưng thỉnh thoảng bé vẫn đòi, bình thường thì không sao, nhưng bây giờ đối diện với Sở Lăng Xuyên, Tố Tố có chút không được bình thường.

“Tiểu Bao, mẹ dẫn con đi rửa mặt.” Tố Tố bắt được tay nhỏ của con, vội vàng ôm lấy Tiểu Bao vào nhà vệ sinh.

Sở Lăng Xuyên dĩ nhiên nhìn thấy, anh giờ tay gãi đầu mình, con trai lớn thế nào anh đều không biết, cho nên hình ảnh lúc trước, đối với anh, vẫn còn khá xa lạ.

Xem ra mọi người đều phải thích ứng với cuộc sống mới.

Cứ như vậy, Sở Lăng Xuyên ở lại nhà của ba mẹ vợ, chỉ là tối phải ngủ ghế sofa, mặc dù coi như làm lạnh, chỉ là, anh nói chuyện với Tố Tố rất ít.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chương 110.2

Sáng hôm sau, Tố Tố ăn xong điểm tâm liền vội vã đi làm, tối đến ăn cơm cùng gia đình rồi lại chơi với Tiểu Bao, cơ hội để hai người ở chung một chỗ hầu như không có.

Ba mẹ An đương nhiên biết quyết định của hai người, tuy nhiên mẹ An vẫn quyết định nói chuyện trước với Sở Lăng Xuyên.

Đối với Sở Lăng Xuyên, ba mẹ An tuy giận nhưng không phải là không thể tha thứ, bởi vì họ biết rõ con người của anh.

Mẹ An hy vọng Sở Lăng Xuyên có thể giải quyết tốt quan hệ giữa Tố Tố và Triệu Đình Phuong, đừng để mẹ anh tham gia vào cuộc sống của hai vợ chồng trẻ.

Bà cũng hy vọng Sở Lăng Xuyên có thể tin tưởng Tố Tố hơn, dù sao tương lai người sống cùng với anh là Tố Tố chứ không phải người nhà anh, cho nên, mâu thuẫn vẫn là thái độ của anh.

Nói đi rồi nói lại, đáng hận nhất vẫn là Tô Tuệ Vân, vốn dĩ quan hệ giữa Tố Tố và Triệu Đình Phuong tốt vô cùng, nhưng cô ta đã làm hỏng tất cả, khiến mẹ chồng nàng dâu bất hòa, khiến Tố Tố và Sở Lăng Xuyên hiểu lầm.

Sở Lăng Xuyên hứa với mẹ An, anh sẽ cố gắng, cố gắng bảo vệ vợ con mình, không khiến họ chịu uất ức, cũng đảm bảo với bà chuyện tương tự sẽ không xảy ra, còn về phần Tô Tuệ Vân, anh nghĩ đến cô ta chỉ muốn bóp chết, xã hội pháp trị, anh nhận.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày như vậy, Sở Lăng Xuyên chung sống rất tốt với hai vị trưởng bối, nhưng Tố Tố vẫn như trước kia, mặc dù hai người mang tiếng làm lạnh rồi, nhưng quan hệ vẫn còn ở trạng thái lạnh nhạt.

Ngày mùng một tháng năm được nghỉ, Sở Lăng Xuyên đề nghị cả nhà mang theo Tiểu Bao ra ngoài chơi, mọi người cũng không phản đối.

Chỉ là Tố Tố vẫn không chịu thân thiết với anh, đa số là anh chủ động, nếu không cô sẽ không nói một lời, phần lớn thời gian đều ở bên cạnh Tiểu Bao.

Mặc dù điều này làm Sở Lăng Xuyên có chút mất mát, nhưng mà anh không tức giận nổi, vừa mới bắt đầu thôi, không cần gấp.

Chẳng mấy chốc đã đến sinh nhật Tố Tố, Sở Lăng Xuyên mang theo Tiểu Bao đi chọn quà cùng anh, dưới sự chỉ đạo của anh, Tiểu Bao cũng chọn được một món quà cho Tố Tố.

Sáng sớm, Tố Tố tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không thấy con trai đâu, mà lại là hai chiếc hộp tuyệt đẹp, cô dụi mắt, tỉnh táo một chút mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình.

Nhìn quà tặng, cô khẽ cười, không phải là vì món quà bất ngờ, mà cô nhớ đến thời điểm mình mang thai Tiểu Bao chính vào ngày sinh nhật, cho nên, đối với cô và Tiểu Bao, hôm nay là một ngày đặc biệt.

Trong lúc cô còn đang vui mừng, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, cô ngẩng đầu, thấy một bó hoa di động đang tới gần mình, mà người ôm hoa không ai khác chính là con trai khả ái của cô, bó hoa quá lớn, còn người lại quá nhỏ, cho nên chỉ nhìn thấy mỗi đôi chân phía dưới.

Sau đó Sở Lăng Xuyên cũng tiến vào, tay rút túi quần, bước chân lười biếng, Tiểu Bao tiến lại gần giường, hô to khẩu hiệu Sở Lăng Xuyên dạy bé: “Mẹ.....chúc mừng.....a....”

Tiểu Bao té rất không đúng lúc, cơ thể nhỏ nhắn đè cả lên hoa, Tố Tố đau lòng định bước xuống đỡ con thì Sở Lăng Xuyên đã đỡ được rồi.

Thế nhưng Tiểu Bao không kêu đau, khom người nhặt hoa lên, cố hết sức đặt lên giường, sau đó vỗ tay hoan hô giống như hoàn thành một nhiệm vụ.

nặng nề.

Động tác này làm cho người ta không nhận được cười, Sở Lăng Xuyên ôm con trai đứng lên, mình cũng ngồi bên giường, anh nhìn Tổ Tổ, “Sinh nhật vui về.”

Tổ Tổ ngẩn ra, “Cảm ơn.”

Giữa hai người vô cùng khách khí, không hề giống một cặp vợ chồng. Nếu là lúc trước, anh sẽ ôm cô, tặng cho cô một cái hôn, còn cô sẽ nghịch ngợm, nói vài lời dí dỏm, nhưng bây giờ...

Nếu muốn trở lại quá khứ, anh cần phải nỗ lực, Sở Lăng Xuyên cố gắng phá vỡ không khí, chỉ hai phần quà trên giường, “Không nhìn một chút xem anh và con chuẩn bị quà gì cho em sao?”

Tiểu Bao nhìn mẹ một chút, rồi lại nhìn ba một chút, sau đó cầm một chiếc hộp đưa cho Tổ Tổ: “Mẹ.....”

Tổ Tổ cười cung chiêu, “Đây là quà tặng của Tiểu Bao đưa mẹ sao?”

Tiểu Bao lắc đầu, “Mũ mũ...” Sau đó cu cậu buông tay, nâng một chiếc hộp khác lên, “Bảo bảo.....”

Tổ Tổ dĩ nhiên hiểu, cô cười hỏi: “Cái này là quà Tiểu Bao đưa mẹ à?”

Tiểu Bao gật đầu, Tổ Tổ cúi xuống hôn một cái lên má con trai, “Bảo bảo thật tốt, cảm ơn con trai, mẹ mở ra nha.”

Tổ Tổ bóc hộp ra, bên trong là một hộp kẹo thô trắng toffee, cô không khỏi bật cười, đây chính là đồ con trai thích ăn nhất, một công đôi việc, “Mẹ rất thích, cảm ơn bảo bối.”

Tiểu Bao nhìn nắp hộp được mở lên, đôi mắt lấp lánh đầy mong đợi, cắn đầu ngón tay đến chảy cả nước miếng.

Nhìn thấy ánh mắt của con trai, Tổ Tổ lấy ra một viên kẹo, “Bảo bảo, chỉ có thể ăn một cái thôi nha, nếu không sẽ đau răng.”

Tiểu Bao vội vàng gật đầu, nhận lấy viên kẹo từ trong tay Tổ Tổ, bóc vỏ, bỏ miệng, động tác đáng yêu không thể tả.

Tổ Tổ vốn muốn rời giường, nhưng Tiểu Bao không quên quà tặng của mũ mũ đưa mẹ, cu cậu nhất định muốn mở ra mới bỏ qua, Tổ Tổ bất đắc dĩ đành mở ra.

Phanh, một quả đấm bắn lên, thiếu chút nữa đập vào mặt Tổ Tổ, khiến cô sợ hãi thét lên.

Cô thần thờ nhìn hai ba con, chỉ thấy Tiểu Bao che miệng cười xấu xa, đôi mắt to trong nhìn cô, trong lòng Sở Lăng Xuyên cũng bật cười, nhưng anh vẫn cố nén, tuy nhiên đôi mắt đã tiết lộ tất cả.

“Giỏi lắm, Tiểu Bao thể nhưng dám chọc ghẹo mẹ.” Tổ Tổ để quả sang một bên, hai tay cù nách Tiểu Bao, cu cậu vội vàng xoay người lại ôm cổ Sở Lăng Xuyên nhờ giúp đỡ, tránh né công kích của Tổ Tổ.

Tiếng cười khanh khách của con trẻ đã phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người lớn, một ngày mới vui vẻ lại bắt đầu.

Sở Lăng Xuyên nhìn hình ảnh áp áp trước mắt, cảm thấy thỏa mãn cùng quý trọng.

Điểm tâm, trừ những món ăn sáng, Sở Lăng Xuyên có ý nấu mì trường thọ cho Tổ Tổ, người một nhà quây quần bên nhau, vui vẻ dùng bữa.

Thời tiết tốt, cho nên mọi người tính toán ra ngoài đi dạo một chút, Tiểu Bao rất kích động, bởi vì cu cậu thích đi chơi, huống chi hôm nay có nhiều người như vậy.

Mọi người đang chuẩn bị ra ngoài, bỗng Tổ Tổ có điện thoại, “Tiểu Nhiên, có muốn a ngoài chơi hay không, mang theo cả tiểu công chúa nhỏ nhà cậu nữa.”

Giọng nói khổ sở của Tiểu Nhiên truyền đến từ trong điện thoại, “Tổ Tổ, Hàm Hàm nhập viện rồi.”

“Hàm Hàm sao rồi?” Tổ Tổ không nhận được căng thẳng.

“Cậu có rảnh thì qua đây, gặp mặt rồi nói.” Tiểu Nhiên rõ ràng đang căm phẫn, giọng nói cho thấy cô đang tức giận.

“Được, tớ qua ngay, cho tớ biết địa chỉ. Đã biết, chờ tớ.”

“Thế nào?”

Mọi người hỏi, Tổ Tổ cau mày, có chút lo lắng, “Hàm Hàm nhập viện rồi, con phải qua thăm cậu ấy, ba mẹ, mọi người mang Tiểu Bao đi chơi trước, nếu Hàm Hàm không có vấn đề gì, con sẽ đến sau.”

Tổ Tổ nói như vậy là không muốn mọi người mất hứng, thật ra thì nghe giọng nói của Tiểu Nhiên, cô biết khẳng định là chuyện không nhỏ, cô quay sang nói với Tiểu Bao, “Tiểu Bao, Hàm Hàm ngã bệnh, mẹ đi thăm một chút, con chơi cùng ông bà ngoại, phải nghe lời biết không?”

Tiểu Bao rất hiểu chuyện gật đầu, Tổ Tổ vội vàng đi trước, căn bản không ý thức được sự có mặt của Sở Lăng Xuyên, cô đã thành thói quen coi thường sự hiện hữu của anh.

Sở Lăng Xuyên vội vàng đi theo, “Anh đi cùng em”

“À, không cần, không có việc gì, em có thể tự đi.” Tổ Tổ đổi giày, vội vàng vàng. Cô độc lập đã quen, quên mất bọn họ từng là nhất thể, thỉnh thoảng có thể lệ thuộc vào chồng mình.

Sở Lăng Xuyên giật mình tại chỗ, có cảm giác rất không thoải mái. Lúc này Tiểu Bao chạy lại, giang hai tay gọi anh, “Ba...Ôm...”

Anh khom người ôm con trai vào lòng, xoay người trầm giọng nói với ba mẹ An, “Ba mẹ, chúng ta đi thôi.”

Sở Lăng Xuyên mang theo Tiểu Bao, ra ngoài cùng ba mẹ An, mà Tổ Tổ lái xe về phía bệnh viện, nơi Hàm Hàm đang nằm, là một khoa phụ sản, trước cửa phòng bệnh chỉ có mình Tiểu Nhiên.

Cô vội vàng chạy tới, nắm cánh tay Tiểu Nhiên, thờ dốc hỏi: “Hàm Hàm thế nào?”

Tiểu Nhiên tức giận, khổ sở, hai mắt đều đỏ, hít sâu một hơi rồi mới nói: “Đứa bé của Hàm Hàm mất rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Hôn Nhau Ly Biệt

Đứa bé của Hàm Hàm mất rồi?

Tổ Tổ cảm thấy quá bất ngờ, còn có cả đau lòng.

Cô đã từng mất con, đương nhiên biết nỗi đau đó lớn như thế nào, cũng không hỏi nhiều nữa, mà xoay người mở cửa vào phòng, nhưng khi nhìn thấy Hàm Hàm ở trên giường, cô thật sự bị dọa sợ.

Tổ Tổ không tin được người trước mắt chính là chị em tốt của mình. Chỉ thấy khuôn mặt Hàm Hàm biến dạng, sưng phồng, tím bầm một khoảng, bên môi cũng có thương tích, trên tay, trên trán đều quần băng gạc, hai mắt nhắm chặt, trên khóe mắt còn vương giọt lệ.

Đây là thế nào, Hàm Hàm sao lại thành như vậy? Nhìn một cái cũng biết bị người đánh, nhưng là ai được?

Tổ Tổ giận dữ, quay sang hỏi Tiểu Nhiên, “Ai làm đây?”

“Là tên Chu Gia Hiền khốn kiếp kia!” Giọng Tiểu Nhiên rất nhỏ, nhưng không che giấu được sự tức giận, lúc cô xử lý vết thương của Hàm Hàm còn chưa kịp hỏi kỹ, chỉ biết là tên khốn kiếp kia đánh.

Chồng Hàm Hàm ư? Tổ Tổ không dám tin vết thương trên người cô ấy lại do người thân nhất bên cạnh gây nên. Đúng là tên khốn kiếp, sao anh ta có thể làm như vậy?

Tổ Tổ bỗng nhớ lại một lần từng thấy vết thương trên cổ tay Hàm Hàm, khi hỏi thì cô ấy nói lấp liếm cho qua, chẳng lẽ, đây không phải lần đầu tiên.

Cô cảm thấy thực sự khó chịu!

Chu Gia Hiền, khốn kiếp, không phải đàn ông, đánh phụ nữ thì có bản lĩnh gì? Tổ Tổ lại gần Hàm Hàm, nước mắt không nhịn được tuôn rơi.

Lúc này có lẽ Hàm Hàm cảm nhận được có người lại gần, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy người đến là Tổ Tổ, nước mắt lại không cầm được trào ra.

Tổ Tổ vội vươn tay ôm lấy cô ấy, giờ phút này, cô cũng không biết dùng cách nào để an ủi, không biết phải làm sao để Hàm Hàm quên đi những tổn thương cùng đau đớn, có lẽ cô ấy cần chính là một cái ôm.

Tiểu Nhiên nhìn một màn này, cũng rơi nước mắt, đi tới, ba người phụ nữ ôm nhau khóc một trận.

Giờ phút này, Hàm Hàm khóc rất thương tâm, khóc đến thất thanh, khóc như để giải tỏa hết uất ức và sợ hãi trong lòng.

Tổ Tổ cẩn thận từng li từng tý lau nước mắt cho Hàm Hàm, nghẹn ngào an ủi: “Tốt rồi, Hàm Hàm, đừng khóc, hiện tại đừng nghĩ nhiều, chú ý bồi dưỡng

thân thể, biết không?”

Hàm Hàm gật đầu, nức nở nói: “Đừng nói với ba mẹ tớ.....bọn họ....còn không biết....”

“Được, được, không nói, nơi này có chúng tớ, chờ cậu tốt lên một chút, chúng tớ sẽ thông báo với họ.”

Hàm Hàm nằm xuống lần nữa, Tổ Tổ và Tiểu Nhiên ngồi bên giường, hai cô vẫn không thể tin được, người mang vết thương chồng chất trước mắt là Hàm Hàm, chị em tốt của họ.

Tiểu Nhiên nỗ lực bình ổn cảm xúc, “Tại sao anh ta đánh cậu?”

Hàm Hàm nghĩ đến chuyện sáng nay, không khỏi rụt rè hơn, đó là con ác mộng của cô, nghĩ đến không rét mà run, nắm chặt lấy tay Tổ Tổ..

Tổ Tổ cảm nhận được sự lo lắng của Hàm Hàm, cô dùng hay tay bao bọc lấy cái tay bị thương của cô ấy, “Đừng sợ, đều qua rồi. Có chuyện gì, nói cho chúng tớ biết, chúng ta là chị em tốt mà, có chuyện gì phải cùng nhau chia sẻ.”

Hàm Hàm nhắm mắt lại, hình như rất khổ sở, lát sau mới mở miệng, “Anh ta cảm thấy tớ và La Vĩ Khôn vẫn còn quan hệ, trước đó, anh ta từng đánh tớ một lần, nhưng sau đó đã nói xin lỗi, cầu xin tớ tha thứ, nói rằng do mình không khống chế được, tớ liền tin.”

Sau đó anh ta cũng đối xử rất tốt với tớ, dần dần tớ quên mất một lần kia. Nhưng mà lần này, tớ mang thai, tớ nghĩ khi đi công tác trở lại, anh ta sẽ rất vui mừng khi biết tin này, nhưng.....”

Hàm Hàm không nhận được nữa, lại rơi nước mắt. Trong đầu lại nghĩ đến bộ dáng hung tàn của Chu Gia Hiền, bao nhiêu bi thương, tuyệt vọng không thể khống chế, “Anh ta nói đứa bé không phải của anh ta, nói tớ mang thai với người khác, hơn nữa còn nói đứa bé là của La Vĩ Khôn. Chúng tớ xảy ra chanh chấp, anh ta liền động thủ, sau đó biến mất dạng, tớ tự gọi 120, sau đó mới gọi Tiểu Nhiên.”

Hàm Hàm cho rằng, thời khắc cô sinh non, nằm trong một vũng máu, cô cho rằng, có thể, mình sẽ cứ như vậy mà chết đi.....

Tổ Tổ không kiềm chế được sự tức giận trong lòng, đàn ông khốn khiếp không bằng cảm thú, dù thế nào đi nữa, Hàm Hàm cũng đang mang thai, thế nhưng anh ta có thể ra tay độc ác như vậy.

Cô khẽ vuốt mu bàn tay Hàm Hàm an ủi, “Vậy cậu định thế nào?”

“Ly hôn, rời khỏi anh ta.” Hàm Hàm trả lời không chút nghĩ ngợi, cô không có cách nào tiếp tục chung sống với người đàn ông đã từng khiến mình tổn thương như vậy, cô sợ, vô cùng sợ.

Tổ Tổ gật đầu, “Được, tớ ủng hộ cậu. Người đàn ông như thế không đáng để lưu luyến. Nếu như cậu dám thay đổi vì mấy lời dụ dỗ của anh ta, tớ sẽ không tha cho cậu.”

Tiểu Nhiên cũng dặn giữ nói: “Tớ cũng ủng hộ cậu, mặc dù người ta nói thà phá mười ngôi miếu cũng không hủy một cuộc hôn nhân, nhưng người đàn ông như thế, có lần đầu tiên cũng sẽ có lần thứ hai, cho nên, không có gì phải do dự.”

“Ừ, tớ nhất định sẽ chú ý.” Hàm Hàm nói kiên định.

Đúng, người đàn ông như vậy, không có gì phải lưu luyến, cô nghĩ đến thời khắc mình sinh non kia, một đứa bé vô tội cứ như thế mà mất đi, nghĩ tới sự tàn bạo của Chu Gia Hiền, cô chỉ có một chữ, hận!

Hàm Hàm được sự an ủi của hai người bạn tốt, nội tâm an ổn không ít, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hai người phụ nữ ngồi bên cạnh, đều không nói một lời, cảm giác có người bên ngoài, Tổ Tổ quay lại, chợt thấy bóng dáng lóe lên, giống như kẻ trộm.

Tổ Tổ đứng dậy ra ngoài, Tiểu Nhiên cũng theo sau, ra đến cửa, phát hiện Chu Gia Hiền đang định rời đi, nhìn đầu sỏ gây nên mọi chuyện, Tổ Tổ giận dữ, “Anh đứng lại!”

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên chạy đến chắn trước mặt anh ta.

Chu Gia Hiền vẫn còn bộ dáng bình tĩnh, mà Tổ Tổ đã nổi cơn thịnh nộ: “Chu Gia Hiền, anh có phải là người hay không, sao có thể động thủ với Hàm Hàm, một người đàn ông đi đánh chính vợ mình, anh đúng là không ngại mất mặt?”

Tiểu Nhiên cũng căm tức nhìn Chu Gia Hiền, “Anh tới làm gì? Thế nào? Đánh chưa đã nghiện, muốn bỏ thêm hai quyền nữa đúng hay không?”

“Đây là chuyện của tôi và Hàm Hàm, không liên quan đến các cô.” Chu Gia Hiền nói xong muốn xoay người rời đi, mặc dù nhìn như bình tĩnh, nhưng dù sao đã làm ra chuyện như vậy, không tránh khỏi có chút hốt hoảng.

Tổ Tổ thấy thái độ này của anh ta, trong lòng tức giận, đưa một chân ngang ra phía trước, Chu Gia Hiền không để ý, thân thể mất thăng bằng ngã ngay xuống đất một cách chập vạt.

Nhưng anh ta ngã xuống một cái liền vội vàng bò dậy, không quay đầu lại nhìn mà bỏ đi thẳng.

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên trở về phòng bệnh, ở bên cạnh Hàm Hàm, mãi cho đến buổi trưa, hai người thương lượng, thông báo với người nhà Hàm Hàm, dù sao, chuyện này cũng cần người nhà ra mặt.

Người nhà Hàm Hàm nghe tin, vội vàng chạy tới bệnh viện. Mẹ Hàm Hàm nhìn con gái thành ra như vậy, cứ khóc mãi, còn ba Hàm Hàm cũng không chế được tức giận.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ người con rể nhìn hào hoa phong nhã lại là kẻ mặt người dạ thú, thậm chí đánh con gái họ trong lúc đang mang thai.

Hàm Hàm tỉnh lại, thấy ba mẹ ở bên, đầu tiên sững sốt, cô muốn an ủi họ là mình không có việc gì, nhưng mà, lời như vậy nói ra, sẽ càng làm họ khó chịu hơn thôi. Cô thành ra như vậy sao có thể coi như không có chuyện gì được.

Nhìn qua, cảm xúc của Hàm Hàm cũng coi như ổn định, đây là điều mọi người tương đối vui mừng, tin rằng cô ấy có thể gắng gượng vượt qua.

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên rời đi vào giữa trưa, hai người ra khỏi bệnh viện, nhìn trời cảm khái, Tiểu Nhiên khẽ nói: “Nhớ trước kia, đối với tình yêu toàn là ảo tưởng với mơ ước, nhưng thực tế thì... Dù có thế nào tớ cũng không thể nghĩ đến, tương lai của mình lại thành như vậy, lại càng không ngờ được, Hàm Hàm sẽ xảy ra chuyện như thế. Cuộc đời đúng là một ẩn số, khiến cho người ta không lường trước được.”

Tổ Tổ ôm bà vai Hàm Hàm, “Bây giờ cậu và Giản Ngọc Sênh sao rồi?”

Tiểu Nhiên nhìn Tổ Tổ, “Đừng lo, Giản Ngọc Sênh là người tốt, nếu có như vậy cũng sẽ không đánh người, hai chúng tớ rất tốt. Còn cậu, cùng Sở Lăng Xuyên sao rồi?”

“Chúng tớ tốt lắm” Coi như hòa hảo đi, cùng nhau chăm sóc đứa bé khỏe mạnh lớn lên.

Tiểu Nhiên vui mừng thay Tổ Tổ, “Đừng rối rắm về quá khứ, chỉ cần tương lai anh ta có thể mang lại hạnh phúc cho cậu là tốt rồi. Không nói nữa, tớ phải về đây, cậu cũng về đi, ngày mai lại đến.”

“Ừ, ngày mai gặp.”

Hai người ai về nhà nấy, khi Tổ Tổ về đến nhà, Tiểu Bao còn đang âm ỉ trong phòng khách.

“Mẹ!” Tiểu Bao thấy Tổ Tổ, chạy tới sà vào lòng cô, Tổ Tổ khom người, ôm con trai, hôn nhẹ lên mặt con, “Bảo bối, nhớ mẹ không?”

“Có!” Tiểu Bao gật đầu, sau đó đưa xe mới mua khoe với mẹ. Thật ra thì cu cậu có không ít đồ chơi, nhưng đều đã bị làm hỏng.

Tổ Tổ ngắt cái mũi nhỏ, dặn dò Tiểu Bao, “Tiểu Bao lại có đồ chơi mới rồi, chỉ là không cho phép làm hư nha, đi xuống chơi đi.”

Đặt Tiểu Bao xuống đất, tiểu tử lại vui vẻ ôm món đồ chơi mới ra chỗ khác.

Mẹ An không xa lạ gì Hàm Hàm, bà cũng coi như nhìn Hàm Hàm lớn lên, “Hàm Hàm sao rồi? Ngã bệnh hả?”

Nhắc tới Hàm Hàm, sắc mặt Tổ Tổ lại chán nản, ngồi xuống uống hớp nước rồi mới mở miệng, “Cậu ấy sảy thai.”

Tổ Tổ trả lời khiến mọi người đều quay sang nhìn, Sở Lăng Xuyên hơi nhướn mày, cái này đối với anh mà nói, vô cùng nhạy cảm, bởi vì trước đây Tổ Tổ từng hai lần xảy thai, nhưng không nghĩ ra vì sao Hàm Hàm lại xảy ra chuyện tương tự như vậy.

Mẹ An không nhịn được hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Có phải do không cẩn thận hay không?”

“Cậu ấy cãi nhau với chồng, là do chồng cậu ấy đánh.”

Mọi người đều ngậm ngẩn, họ đã gặp chồng Hàm Hàm, còn cảm thấy không tệ, không ngờ là người như vậy.

“Đúng là cặn bã, nói cho Hàm Hàm, loại hành vi này của Chu Gia Hiền liên quan đến tội phạm hình sự, gây tổn thương người khác có thể chịu khởi tố.” Ba An nói.

Nghe ba nói vậy, Tổ Tổ gật đầu, “Vâng, đã có chứng cứ ạ.”

“Con nói xem, đàn ông gì mà có thể xuống tay ngay cả với chính vợ của mình trong khi đang mang thai, không chấp nhận được.” Mẹ An giận dữ, sau đó quay sang hỏi, “Hiện tại Hàm Hàm sao rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Chương 111.2

Tổ Tổ nghĩ đến bộ dáng của Hàm Hàm không khỏi đau lòng, “Bây giờ cậu ấy đang ở bệnh viện, người nhà cũng ở đó rồi, không có vấn đề gì lớn, cảm xúc cũng đã ổn định.”

“Ai, một đứa bé tốt, không biết đã tạo nghiệt gì, aizzz.” Lý Nguyệt Hương thở dài, “Ngày mai mẹ nấu canh, đợi mẹ cùng tới bệnh viện thăm con bé luôn.”

“Mẹ, không cần, mình con đi là được rồi.”

“Ai, cũng tốt.” Chuyện như vậy, không có ai muốn người khác biết, bà đi cũng không quá thích hợp.

Sở Lăng Xuyên không lên tiếng, nhưng cảm giác trong lòng anh giống mọi người.

Chủ đề xoay quanh Hàm Hàm kết thúc, lại bị Tiểu Bao quấy phá, cũng không để ý gì nhiều. Sau cơm trưa, ba mẹ An đi nghỉ ngơi, Tiểu Bao cũng đòi đi ngủ.

Chỉ còn lại Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ trong phòng khách, khoảng cách chỗ ngồi giữa hai người khá xa, anh muốn đến ngồi cạnh cô, nhưng không có dũng khí, anh không biết từ khi nào mà mình trở nên vô dụng như vậy.

Thật ra thì Tổ Tổ cũng không biết trên TV chiếu những gì, trong đầu cô chỉ toàn nghĩ đến tình trạng của Hàm Hàm.

Sở Lăng Xuyên biết như thế, cho nên cũng không quấy rầy, chỉ đơn giản ngồi cùng cô như vậy.

Hai người đều có chung suy nghĩ, Chu Gia Hiền đúng là không phải đàn ông, ngay cả vợ mình cũng dám đánh thành như vậy.

Tổ Tổ suy nghĩ vẫn vơ, chẳng biết tựa vào sofa ngủ từ lúc nào. Sở Lăng Xuyên nhìn dáng vẻ ngủ say có mấy phần giống Tiểu Bao của cô, anh cẩn thận rút điều khiển từ trong tay cô, sau đó đỡ cô, nhẹ nhàng xê dịch thân thể cho đầu của cô gối lên chân anh.

Tổ Tổ không tỉnh, chỉ lật người, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa khéo chôn vào bụng anh, tiếp tục giấc Chu công, hoàn toàn không phát hiện ra tình trạng của bản thân.

Anh ngồi thẳng người, không nhịn được vuốt nhẹ tóc cô, động tác vô cùng nhẹ nhàng, cuối cùng, ngón tay rơi trên bờ môi cô....

Tổ Tổ ngủ một mạch, không biết bao lâu sau mới tỉnh dậy, trước mắt một mảnh mơ hồ, cô còn không biết mình gối lên cái gì, và đang ôm cái gì.

Cô khẽ dịch cơ thể, cuối cùng cũng phản ứng kịp, cô đang gối lên chân của đàn ông, còn ôm eo của đàn ông, nơi cô vừa mới nằm ướt cả một mảng, chẳng lẽ đó là nước miếng trong truyền thuyết?

Tình huống gì đây? Tổ Tổ hoàn toàn tỉnh táo, lật người, vừa khéo nằm ngang, gương mặt tuần tú cương nghị rơi vào tầm mắt cô, còn có một đôi mắt đen sâu thẳm.

Cô dùng sức nháy mắt một cái, sau đó “vọt” cái ngồi dậy, sau đó quay người nhìn Sở Lăng Xuyên, cau mày, không phân rõ phải trái đã chỉ trích anh, “Anh....anh tại sao không đánh thức em?”

Sở Lăng Xuyên nhìn quần mình ướt một mảng, rồi lại nhìn dáng vẻ không tự tin của Tổ Tổ, không biết nên mừng hay nên bi ai.

Vui mừng vì vợ anh vẫn còn cảm giác với anh, bi ai, vì vợ anh lại không có thói quen thân mật. Anh liếc xéo cô, hai tay chống trên đầu gối, chậm rãi nói: “An làm sao nỡ đánh thức người phụ nữ thềm thường anh.”

“Ai thềm thường anh, đồ cuồng tự luyện!” Tổ Tổ vội vàng đứng dậy đi vào phòng ngủ, Sở Lăng Xuyên rất muốn chạy theo xem cô có đỏ mặt hay không, nhưng cuối cùng vẫn chọn tiếp tục ngồi.

Trong lòng anh vô cùng sâu sắc, ngày nghỉ của anh cũng gần kết thúc rồi.

Chủ nhật Tổ Tổ mang theo canh mẹ cô nấu đến bệnh viện thăm Hàm Hàm, hôm nay vết bầm tím trên mặt cô ấy đã bớt nghiêm trọng hơn, ba mẹ Hàm Hàm cũng ở đây, thấy cô liền gọi vào phòng.

Hôm nay xem ra tinh thần của Hàm Hàm cũng không tệ lắm, mọi người tùy ý trò chuyện, không lâu sau đó Tiểu Nhiên cũng tới.

Mọi người cố ý buông lỏng để Hàm Hàm vui vẻ, Hàm Hàm cũng hiểu, cô đang cố gắng thoát khỏi bóng ma tâm lý.

Tổ Tổ và Tiểu Nhiên ở lại đến trưa rồi rời đi, thấy nụ cười của Hàm Hàm, tâm tình Tổ Tổ nhẹ đi không ít, với tình trạng của Hàm Hàm như vậy, hôn nhân của cô ấy bắt buộc phải kết thúc.

Tổ Tổ ăn cơm trưa cùng cả nhà, sau đó Tiểu Bao muốn ngủ trưa cùng Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ, trong nhà Tiểu Bao là lớn nhất, cho nên đành phải theo ý cậu.

Trên giường lớn, Tiểu Bao nằm giữa, tiểu tử này nghịch mãi rồi mới chịu ngủ, Sở Lăng Xuyên cũng ngủ theo Tiểu Bao từ lúc nào, trong nhà chỉ còn Tổ Tổ không buồn ngủ, một mình cô ra phòng khách ngồi xem ti vi.

lequydon

Sở Lăng Xuyên ôm con trai ngủ thiếp đi, con trai và vợ ở bên cạnh, anh ngủ an ổn, hoàn toàn không biết, thật ra thì vợ mình đã sớm rời giường.

Sở Lăng Xuyên tiến vào mộng đẹp, anh mơ thấy lần mình quen biết Tổ Tổ, còn mơ thấy đêm tân hôn của họ, tất cả đang tốt đẹp, bỗng trong phòng có mưa, tất cả đều bị phá hủy, anh tức giận ngồi dậy, bỗng nhận ra, tất cả đều là mơ, nhưng tại sao trên mặt lại ướt?

Anh đưa tay lau mặt mình, quay đầu lại, thấy Tiểu Bao đang tè chính xác vào cốc nước trên bàn.

Không trách được trời mưa!

Sở Lăng Xuyên tròn mắt, con trai anh lại có sở thích này? Tiểu tử làm chuyện xấu bị bắt gặp, tè xong rồi, nhưng vẫn đứng im bất động, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm Sở Lăng Xuyên. Lúc này Tổ Tổ vừa khéo vào phòng ngủ, thấy Tiểu Bao còn đang làm tư thế xuyết xuyết, trên mặt Sở Lăng Xuyên vẫn còn nước, trên bàn cũng có, cô vừa tức vừa buồn cười.

Sở Lăng Xuyên ôm Tiểu Bao vào lòng, dùng sức cù nôm: “Tiểu tử, vừa mới làm gì? Há?”

Tiểu Bao giùng giàng cười khanh khách, thờ không ra hơi, cố gắng xin Sở Lăng Xuyên thả mình, anh cũng thả ra, cu cậu vội vàng chạy lại chỗ Tổ Tổ, “Mẹ.....mẹ.....cứu mạng!”

Tiểu Bao vùi mặt vào ngực Tổ Tổ, không nhìn Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ tròn mắt nhìn anh, còn không khiển trách Tiểu Bao, “Trẻ con đi tiểu, tiện nghi anh, anh nên vụng trộm mà mừng mới đúng.”

Sở Lăng Xuyên hết ý kiến, anh vào phòng vệ sinh, còn Tổ Tổ ở bên ngoài bắt đầu giáo huấn Tiểu Bao, nói cho cu cậu biết đây là không đúng, về sau không thể tè vào cốc nước, muốn đi tiểu phải vào nhà vệ sinh.

Tiểu Bao gật đầu đồng ý, về mặt tỏ ra vô cùng nghiêm túc. Chỉ là, Tổ Tổ hiểu rõ con trai mình, nói nhiều cũng vô ích, bởi vì căn bản bé còn chưa nhớ được, cô quả thật không hiểu, Tiểu Bao sao có thể nghịch ngợm như vậy.

Sở Lăng Xuyên rửa mặt xong, đi tới bên cạnh hai mẹ con, ôm Tiểu Bao vào lòng, sau đó nhìn về phía Tổ Tổ, “Hàm Hàm sao rồi?”

Tổ Tổ nhủ mảy, “Tinh thần khá hơn so với hôm qua, người trong nhà quyết định khỏi tổ Chu Gia Hiền, nếu như tội danh được thành lập, anh ta chỉ có thể ăn com tù.”

“Anh đi thăm Hàm Hàm có được hay không?”

“Anh?”

“Thế nào?”

Tổ Tổ suy nghĩ một chút rồi nói, “Chiều mai đi, đợi sau khi em tan việc!”

“Được, anh đến đón em!”

Hai người quyết định như vậy, hôm sau Tổ Tổ đi làm sớm, Sở Lăng Xuyên ở trong nhà bồi mọi người, chờ đợi đến lúc đón Tổ Tổ đi thăm Hàm Hàm.

Mới vừa họp xong, La Vi Khôn lại nhận được một cuộc điện thoại, là công ty quản lý chỗ Hàm Hàm gọi đến.

La Vi Khôn rất nhanh đã bắt máy, “Quản lý Đỗ, chào anh. Cái gì? Hàm Hàm nhập viện? Đã xảy ra chuyện gì? Không biết? Bệnh viện nào? Được, cảm ơn, hôm nào tôi mời anh uống trà!”

La Vi Khôn vội vàng cúp máy, gương mặt lo lắng nóng nảy, phân phó thư ký mấy câu rồi đi luôn, lấy xe chạy về phía bệnh viện.

Không lâu sau, xe của La Vi Khôn đã đến trước cổng bệnh viện, Đỗ tổng chỉ biết Hàm Hàm xin nghỉ nhiều ngày, bệnh tình nghiêm trọng, không có cách nào đi làm.

Tuy nhiên Đỗ tổng không biết số phòng bệnh, La Vi Khôn vào hỏi thăm mãi mới đến nơi.

Anh đến trước cửa phòng bệnh, thậm chí quên cả gõ cửa đã xông vào, đập vào mắt anh là một bóng dáng mặc quần áo bệnh nhân, cô đang đưa lưng về phía cửa, không cần nhìn mặt anh cũng nhận ra đó là Hàm Hàm.

Hàm Hàm cho là mẹ cô mua com trở lại, không ngờ, khi xoay người lại, lại thấy người cô không muốn gặp nhất vào lúc này, La Vi Khôn.

Cô sững sờ, mất đi phản ứng, mà La Vi Khôn cũng vậy, cô thế này là sao, tại sao khuôn mặt lại bị thương?

Rất dễ nhận ra đây là có người đánh, không phải do ngoài ý muốn. Tim của anh đau đớn kịch liệt, bước tới nắm bả vai cô, “Chuyện gì xảy ra, ai đánh? Tại sao khiến em bị thương thành như vậy?”

Rốt cuộc Hàm Hàm cũng phản ứng kịp, cô lạnh nhạt trả lời, “Không có việc gì, chỉ do không cẩn thận, cảm ơn anh đã đến thăm tôi, chẳng qua tôi cần phải nghỉ ngơi, anh có thể đi ra ngoài không?”

“Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?” La Vi Khôn phát giận, rốt cuộc tên khốn khiếp nào đã đánh cô thành ra như vậy?

Hàm Hàm không lên tiếng, chỉ cố thoát khỏi tay anh, lúc này Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cũng đến, thấy La Vi Khôn cũng có chút ngoài ý muốn.

Hàm Hàm biết Sở Lăng Xuyên trở về, cũng biết Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đã làm lành. Cô cười, không cẩn thận ảnh hưởng đến vết thương, “Hai người tới rồi.”

“Vết thương thế nào?” Sở Lăng Xuyên hỏi.

Hàm Hàm không để ý lắm, “Không sao, ngoại thương, mấy ngày nữa có thể xuất viện.”

“Làm sao cậu không chịu nằm nghỉ ngơi?” Tổ Tổ đi tới đỡ Hàm Hàm nằm xuống giường, trong lúc đi bộ, chân Hàm Hàm bước không đều, bởi vì chân cô cũng bị thương.

Trong lòng La Vi Khôn không rõ tư bị gì, Hàm Hàm xa cách không nói cho anh biết, càng làm anh khó chịu, anh không nói một lời xoa người đi ra ngoài, Sở Lăng Xuyên cũng theo sau.

Hai người đàn ông một trước một sau, đến sân bệnh viện, La Vi Khôn nhìn lại Sở Lăng Xuyên, “Hàm Hàm thế nào, anh biết đúng không?”

Sở Lăng Xuyên vỗ bả vai La Vi Khôn, anh ta nóng nảy, nắm lấy áo Sở Lăng Xuyên, “Lăng Xuyên, em xin anh, nói cho em biết, chuyện gì xảy ra, không nói đúng không? Vậy em đi hỏi bác sĩ!”

La Vi Khôn vừa nói xong liền đi tìm bác sĩ, Sở Lăng Xuyên kéo anh ta lại, cuối cùng nói hết tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Chương 111.3

Nghe xong Sở Lăng Xuyên nói hết mọi chuyện, La Vi Khôn cũng không thể tin được chồng Hàm Hàm lại là người như vậy. Anh hận, hận không thể đánh Chu Gia Hiền một trận, cũng hận bản thân mình, anh đưa tay ôm đầu, ngồi bệt xuống, tự đâm vào đầu mình.

Sở Lăng Xuyên thấy bạn tốt khổ sở như vậy, anh giữ lấy tay La Vi Khôn, không để anh ta tự hành hạ bản thân mình nữa.

La Vi Khôn nhìn Sở Lăng Xuyên, điên cuồng nói, “Là em hại Hàm Hàm, là em! Cô vốn có thể giống như người bình thường, có một tình yêu rồi kết hôn, là em, phá hủy tình yêu của cô ấy, là em ham muốn ích kỷ giữ lấy cô ấy, khiến cô ấy tùy tiện tìm một người.là em. ...em hại cô ấy. Em nên yêu cô ấy thật tốt, chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Sở Lăng Xuyên biết rõ hiện giờ có nói thêm gì cũng vô ích, nhưng anh vẫn mở miệng an ủi, “Được rồi, chớ tự trách mình, kết quả như thế này là điều không ai muốn thấy. Cô ấy sẽ khá hơn thôi!”

La Vi Khôn không nói gì thêm, anh không nhận được giả thiết, nếu như lúc yêu Hàm Hàm, anh hiểu cô ấy một chút, thì hiện tại hai người đã hạnh phúc một chỗ, mà bây giờ.

Hai người đàn ông cứ ngồi như vậy trước cửa chính bệnh viện, không quan tâm đến ánh mắt của những người bên cạnh, không biết qua bao lâu, rốt cuộc La Vi Khôn cũng bình tĩnh lại, sau đó nói lời từ biệt với Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên trở lại phòng bệnh, còn La Vi Khôn lái xe thẳng đến nhà Chu Gia Hiền, là anh để ý Hàm Hàm, cho nên, nơi ở của Chu Gia Hiền, anh cũng không xa lạ gì.

Đến đúng địa chỉ, anh nhấn chuông cửa dồn dập, đúng lúc Chu Gia Hiền ở trong nhà, thấy người đến là La Vi Khôn, lạnh lùng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

La Vi Khôn nghe thấy giọng anh ta, hận không thể một cước đạp bay, giọng nói càng trở nên lạnh lùng, “Tìm anh có chuyện, anh muốn tôi đi lên hay tự mình xuống đây?”

“Xin lỗi, tôi không muốn gặp anh!”

La Vi Khôn cười, “Lúc đánh phụ nữ thì ra tay độc ác, nhưng bây giờ lại làm con rùa đen rút đầu, sao nào, sợ tôi giết chết anh có phải không?”

“Tôi mà sợ anh sao?” Chu Gia Hiền bị kích thích, không nói hai lời ra mở cửa, vừa chạm mặt liền bị La Vi Khôn đập một phát vào bụng, đau đến không thờ nổi.

Anh ta muốn đánh tới La Vi Khôn thì La Vi Khôn đã nhanh nhẹn tránh ra, xoay người đá thêm một cước, Chu Gia Hiền trực tiếp nằm trên mặt đất, La Vi Khôn không cho anh ta thời gian, tiến đến nắm chặt cổ áo, dấm tới tấp vào mặt Chu Gia Hiền.

“Đánh phụ nữ, đánh vợ mày, đến đây, đến đây mà đánh với ông mày, cái đồ hèn nhát!” La Vi Khôn vừa đánh vừa chửi, đánh mù quáng, đánh đến không dừng lại được.

Mọi người đứng lúc tan việc về nhà đều bị một màn này hù dọa, không ai dám tiến lên khuyên can, hơn nữa còn nghe thấy cái gì mà đánh vợ mình, mọi người đến chuyển sang phi nhỏ.

Chu Gia Hiền dùng hết sức đẩy La Vi Khôn ra, đứng dậy, lùi về sau mấy bước, khuôn mặt đầy máu tươi, trong miệng cũng thề, anh ta căm tức nhìn La Vi Khôn, gào thét: “Cô ta đáng đánh, dấm vụng trộm sau lưng tao, không phải tạp chủng của mày sao? Đau lòng? Tức giận?”

La Vi Khôn lại xông lên giống như người điên, dấm Chu Gia Hiền ngã trên mặt đất. “Cô ấy mang thai con tôi thì đã cho tao cơ hội, con mẹ nó làm gì đến lượt mày, làm gì đến lượt cái loại cầm thú như mày làm chồng!”

Chu Gia Hiền cảm giác cũng có đạo lý, nhưng đứa bé tuyệt đối không phải của anh ta, “Coi như không phải của mày, cũng là của thằng khác!”

“Ông đây cho mày nói lại một lần nữa, nói hươu nói vượn!” La Vi Khôn đập Chu Gia Hiền một cước.

Chu Gia Hiền rống lên, “Tao không nói hươu nói vượn. ...Hai năm trước. ...bác sĩ nói tao cả đời không thể sinh con!”

La Vi Khôn sừng sốt, gì cơ, không có con? Vậy đứa bé của Hàm Hàm? Không, La Vi Khôn hiểu rõ, Hàm Hàm coi trọng gia đình, coi trọng hôn nhân, tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.

Anh cúi xuống nắm lấy cổ áo Chu Gia Hiền, hung ác nói: “Mày tốt nhất là đến bệnh viện kiểm tra một chút cái của mày con mẹ nó có hữu hiệu hay không!”

La Vi Khôn đứng dậy rồi đi, còn Chu Gia Hiền ngồi đó rất lâu, không có cách nào nhúc nhích, người xung quanh vây xem bắt đầu nhạo báng anh: “Nhìn cái gì, cú!”

Mọi người khinh bỉ, phi nhỏ, sau đó trở về nhà mình.

Mấy ngày sau Hàm Hàm xuất viện, ở nhà điều dưỡng, ngày cô xuất viện, La Vi Khôn nhìn từ đằng xa, đốt từng điếu thuốc, đợi đến khi Hàm Hàm biến mất, anh mới rời đi.

Mà Chu Gia Hiền cũng lấy được báo cáo, hần ngồi trước mặt bác sĩ, ông ta nói, bệnh hần đã tốt lên, bình thường có khả năng sinh con, một khắc kia, hần lại không vui mừng nổi.

Đứa bé của hần và Hàm Hàm, thế nhưng lại do chính tay hần bóp chết cùng cả hôn nhân, hần yêu Hàm Hàm, cho nên mới không cách nào nhin được chuyện cô mang thai với người đàn ông khác.

Đánh cũng đã đánh, đứa bé mất cũng đã mất, ông trời quả thật đang đùa giỡn với hần, hần mang theo tiếng cười cổ quái, bước chân nặng nề rời khỏi bệnh viện.

Về phần Hàm Hàm, cô cần thời gian để điều trị vết thương bên ngoài cũng như hồi phục về mặt tâm lý, trong thời gian này, Tổ Tổ cũng có gọi điện đến, nghe giọng nói của Hàm Hàm cũng không tệ lắm, cũng yên tâm.

Mà thời gian nghỉ phép của Sở Lăng Xuyên cũng vừa kết thúc, anh muốn về đơn vị, nhưng lại lưu luyến gia đình, đột nhiên cảm thấy bản thân già rồi, bởi vì anh càng thêm lưu luyến gia đình hơn trước kia.

“Tiểu Bao, mau tới đây, ngủ trưa nào!”

Tiểu Bao cầm một viên kẹo trong tay, chạy khắp phòng không chịu đi ngủ, Tổ Tổ đuổi theo phía sau, bây giờ tiểu tử càng ngày càng không nghe lời rồi.

Trong phòng đều là giọng nói non nớt của Tiểu Bao, “Không. ...không. ...”

Một màn này rơi vào trong mắt Sở Lăng Xuyên. Lần này Tiểu Bao đắc thắng, nhào vào trong ngực anh, nắm chặt lấy cổ, “Ba.ôm. ...ba.ôm.” Tiểu Bao, ngoan ngoãn ngủ, dậy lại chơi tiếp, nếu không mẹ tức giận nha.” Tổ Tổ vừa dấm vừa xoa, nhưng Tiểu Bao không nể mặt, hơn nữa có ba làm chỗ dựa, càng thêm phách lối, lấc đầu rồi rút.

Sở Lăng Xuyên lấy tay lau mồ hôi trên trán Tiểu Bao, sau đó nhìn về phía Tổ Tổ, giọng nói mang theo sự thương lượng, “Hôm nay anh phải đi, để con chơi với anh thêm lúc nữa.”

Không đợi Tổ Tổ nói chuyện, Tiểu Bao đã ôm chặt cổ anh, “Không, không, không!”

Không muốn anh đi, cu cậu khẳng định lại giống lần trước, khóc tê tâm liệt phế.

Anh vuốt ve mặt con, sau đó để Tiểu Bao xuống đất, nghiêm túc giải thích, “Tiểu Bao, ba muốn nói chuyện nghiêm túc với, con phải nghe cho kỹ.”

Tiểu Bao tròn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, mặt đầy nghiêm túc, hai tay nhỏ nắm chặt, gật đầu lia lịa.

“Tiểu Bao, ba, mẹ, ông ngoại đều phải làm việc, bây giờ ba đã hết thời gian nghỉ, cho nên ba phải đi làm rồi, hơn nữa chỗ làm việc có chút xa, không thể ở cùng con mỗi ngày.

Nhưng mà, cuối tuần ba có thể về thăm con, mẹ, cùng ông bà ngoại. Nếu như ba không trở về, con nhớ ba, thì có thể bảo mẹ dẫn đi gặp ba. Không cho phép khóc nhè, biết không?”

Gương mặt Tiểu Bao không tình nguyện, không lên tiếng, giống như đang suy tư lời nói của anh, Tiểu Bao có cái hiểu cái không.

Chỉ là, cu cậu hiểu được, ba chắc chắn thương mình, chắc chắn trở lại, chỉ là không thể gặp mỗi ngày.

Sở Lăng Xuyên vuốt mũi nhỏ của con trai, “Tiểu Bao, nghe hiểu thì làm lễ với ba.”

Tiểu Bao yếu ớt đứng nghiêm, giơ tay chào, sau đó lại bỏ nhào vào ngực Sở Lăng Xuyên, không muốn rời xa.

Nhìn thấy sự quẫn quýt của con, Sở Lăng Xuyên chua xót, nhưng cũng ám áp trong lòng, Tổ Tổ cũng vậy, cô cảm thấy may mắn vì mình lựa chọn đúng, để cho Tiểu Bao có thể dựa vào một người ba yêu thương thật lòng.

Sở Lăng Xuyên không có nhiều đồ, lát nữa anh còn phải trở về tạm biệt ba mẹ, cho nên, thương lượng cùng với Tiểu Bao anh sẽ đi luôn, bây giờ đi không biết bao giờ mới trở về.

Anh nói lời từ biệt với ba mẹ An, trước khi đi, Tiểu Bao kéo tay Tổ Tổ, muốn đi theo ba, cô đội mũ quả dưa lên cho con, sau đó ba người cùng ra khỏi nhà.

Sở Lăng Xuyên ôm Tiểu Bao vào trong lòng, bước vào thang máy, Tổ Tổ theo sau đi vào, cánh cửa thang máy đóng lại.

Không gian thu hẹp yên tĩnh, cũng kéo dài khoảng cách giữa hai người, Tổ Tổ chỉ nhìn chăm chăm cửa thang máy, Sở Lăng Xuyên cũng vậy, nhưng anh vẫn nắm chuẩn xác tay của cô.

Tổ Tổ giả dựa theo bản năng, Sở Lăng Xuyên càng nắm chặt hơn, anh còn khẽ miết vào lòng bàn tay cô.

Sở Lăng Xuyên được như ý, nhịp tim đập có chút nhanh, chỉ là mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, còn Tổ Tổ khẽ nhìn Tiểu Bao, cô và Sở Lăng Xuyên chưa từng thân mật trước mặt con như vậy bao giờ, không biết đứa bé có ý kiến gì không.

Thang máy rốt cuộc cũng mở ra, Sở Lăng Xuyên một tay ôm Tiểu Bao, một tay kéo theo Tổ Tổ.

Đi tới bãi đậu xe, Sở Lăng Xuyên nhìn về phía Tiểu Bao, “Con trai, thôm ba một cái, cùng ba tạm biệt nào.”

Tiểu Bao khéo léo khác thường, dùng sức hôn lên má anh, lúc này anh mới hải lòng đem con cho Tổ Tổ.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, rồi lại nhìn sang con trai, cười toét miệng, “Được rồi, em bé con lên đi, khi nào đến nơi anh gọi.”

Tổ Tổ nhẹ nhàng nói: “Lái xe chậm một chút.”

Sở Lăng Xuyên biết mình không được quyền luyến, như vậy sẽ không thể đi được, nhưng trước khi lên xe, anh vẫn không nhịn được mà nhìn về phía hai mẹ con.

Nét mặt Tổ Tổ không biểu hiện ra điều gì, chỉ có Tiểu Bao mím môi, đôi mắt lấp lánh, nước mắt lăn dài trên má.

Tiểu Bao không khóc, bởi vì mũ mũ nói không cho phép khóc, cậu đã đồng ý với mũ mũ rồi.

Sở Lăng Xuyên đau lòng, cuối cùng anh vẫn không nhịn được ôm hai mẹ con vào ngực, anh dùng sức hôn con, sau đó nụ hôn rơi trên khóe môi cô.

Tổ Tổ giật mình, thế nhưng anh chỉ chạm khẽ, sau đó vuốt ve khuôn mặt của hai mẹ con, sau đó kiên quyết xoay người lên xe, rồi đi.

Lúc này Tiểu Bao khóc lợi hại, cu cậu vùi vào trong ngực Tổ Tổ nức nở.

Có lẽ do con trai lấy cảm xúc, hốc mắt Tổ Tổ nóng lên, cảnh vật mờ đi, cô vỗ lưng con trai an ủi, “Bảo bảo đừng khóc, mấy ngày nữa ba sẽ trở về.”

Tổ Tổ nhìn theo hướng xe anh vừa rời đi, cảm giác thời gian quay ngược trở lại, lúc đó cô cũng đưa mắt nhìn anh rời đi như thế này.

Khi đó cô còn tràn đầy nhiệt huyết, mà bây giờ... trái tim cô, đã lạnh, chỉ còn lại sự chua xót trong lòng...

Tất cả trở lại như lúc ban đầu, nhưng rồi lại không thể giống so với trước đây...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Đi Thăm Anh! 1

Sau khi Sở Lăng Xuyên đi, Tiểu Bao vẫn không vui, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa bé, ngủ một giấc xong lại chơi đùa bình thường, quậy long trời lở đất.

Tối hôm sau, Tổ Tổ nhận được điện thoại của Sở Lăng Xuyên, anh nói với cô mình mới được bổ nhiệm, bây giờ đang trên đường đến nơi làm việc mới, Tổ Tổ cũng không hỏi rõ, chỉ biết anh lên chức phó đoàn trưởng.

Hai người nói thêm mấy câu thì Tiểu Bao túm áo cô, tiểu tử này muốn nói chuyện với ba, Tổ Tổ đành phải nói với Sở Lăng Xuyên, “Con trai muốn nói chuyện với anh này!”

Tổ Tổ đưa di động cho Tiểu Bao, cu cậu nhận điện thoại, ngồi hẩn xuống đất gọi: “Ba!”

“Con trai!” Sở Lăng Xuyên nghe thấy giọng con, bất giác nở nụ cười, “Con trai, ba đi có khóc hay không, có nghe lời hay không?”

“Bảo bảo.....Sửa đổi một chút(ngao ngẩn),” Tiểu Bao còn chưa nói rõ được, nhưng Sở Lăng Xuyên đều hiểu.

Trong lòng anh ấm áp, mặc dù không được nhìn thấy con trai, tuy nhiên gương mặt cương nghị anh tuần của anh tràn đầy từ ái, “Ba yêu con, con trai ngon. Thơm ba một cái!”

Tiểu Bao chu miệng về phía điện thoại, chụt một cái, chọc cho cả Sở Lăng Xuyên lẫn hai ông bà một trận cười.

Tiểu tử muốn nói quá nhiều lời, nhưng không biết cách biểu đạt, “Mũ mũ....ba....”

Sở Lăng Xuyên không quản con trai có hiểu được lời anh nói hay không, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn trình bày tình huống của bản thân, “Con trai, bây giờ ba đang trên đường đi làm, đợi ba thu xếp ổn thỏa, có thời gian sẽ đón bảo bảo và mẹ đến đây chơi.”

Tiểu Bao hiểu ý anh rằng đợi khi nào ba rảnh rồi, ba sẽ đón mình và mẹ đến chơi, cu cậu gật đầu liên tục, “Dạ, dạ....”

Sở Lăng Xuyên khẽ cười, “Được rồi, con trai, ba cúp điện thoại nhé, con ở nhà phải nghe lời mẹ và ông bà ngoại, có biết hay không?”

“Ba, tạm biệt.” Câu này cu cậu nói rõ giống người lớn nhất.

“Tạm biệt, con trai.”

Nói xong, tiểu tử đưa điện thoại lại cho Tổ Tổ, “Mẹ....”

Tổ Tổ nhìn bộ dáng của con trai giống như tiểu quý, cảm thấy thật đáng yêu, cô nhận lấy điện thoại, sau đó hôn lên má con, “Bảo bảo thật giỏi, con nói cho ông bà ngoại, ba đi làm gì rồi?”

Tiểu Bao ngồi trên ghế cùng ông bà ngoại, cu cậu đưa tay chỉ ra cửa, nghiêm túc truyền đạt lại lời nói của ba, “Ba....bạn....”

Đây là nói ba đi làm đây mà. Ba mẹ An không nhịn được cười, Lý Nguyệt Hương ôm lấy bé, “Có phải Tiểu Bao nói là ba đi làm đúng hay không?”

Tiểu Bao gật đầu, sau đó túm lấy cái đuôi của Soái ca, Soái ca rất hiền, nặc cho Tiểu Bao khi dễ.

Nhìn cháu ngoại nghịch ngợm, mẹ An quay sang hỏi Tổ Tổ, “Lăng Xuyên nói gì?”

“A, anh ấy nói mới được bổ nhiệm lên phó đoàn trưởng, bây giờ đang trên đường đến nơi làm việc mới.” Tổ Tổ nói xong cầm cốc nước lọc đuổi theo Tiểu Bao để cu cậu uống nước.

Hai mẹ con lại chơi trò đuổi bắt, giống như tất cả trở lại trước kia, chỉ có bốn người bọn họ, nhưng mà, thật ra thì đã có sự thay đổi, trong cuộc sống của họ, nhiều hơn một người đàn ông là Sở Lăng Xuyên.

Mặc kệ người khác có nhớ đến hay không, Tiểu Bao luôn nhớ rằng cu cậu có một người ba nặc quần trang, giống như mẹ, ba là người thân nhất của bé.

Còn Tổ Tổ, cô không biết Tiểu Bao có hiểu thân phận của Sở Lăng Xuyên hay không, có thể có, có thể không, nhưng mà, con trai nhất định cảm nhận được tình cảm của anh dành cho bé.

Một tháng chung đụng, Tiểu Bao đã sớm nhớ kĩ Sở Lăng Xuyên trong lòng, điều này làm Tổ Tổ cảm thấy thần kì, cha con trời sinh, máu mủ tình thâm, đại khái là như vậy.

Chủ nhật, thời tiết rất tốt, mà Tiểu Bao lại không muốn ở nhà, náo loạn đòi Tổ Tổ dẫn đi chơi. Tiểu tử này đã biết hơn một chút, cho nên không thể tùy tiện qua mặt được, Tổ Tổ đành ôm Tiểu Bao, còn mẹ An đất Soái ca, cùng nhau ra ngoài.

Trên quảng trường, trên đó có rất nhiều bạn nhỏ đang vui đùa, Tiểu Bao vô cùng hào hứng, cu cậu chạy lại chỗ cầu trượt, hết leo lên rồi lại trượt xuống, làm bao nhiêu lần cũng không biết mệt.

Tổ Tổ một mực chú ý vào Tiểu Bao, còn Lý Nguyệt Hương lại mãi nhìn Soái ca, không ai chú ý tới, bên cạnh quảng trường có một chiếc xe ô tô màu đen dừng ở đó, người ngồi trong xe nhìn sức tập trung về phía Tổ Tổ.

Người này không ai khác chính là Triệu Đình Phương, hôm trước Sở Lăng Xuyên nói cho bà biết là vợ chồng đã làm lành rồi, nhưng hy vọng bà có thể tôn trọng ý kiến của Tổ Tổ, tạm thời không quấy rầy cuộc sống của Tổ Tổ.

Bà cũng đã đồng ý với con trai, không can thiệp vào cuộc sống của hai người, bà cũng biết mình không nên đến đây, nhưng mà, bà vô cùng khát vọng được gặp cháu trai.

Cho nên, bà vẫn tới, chỉ là, bà không dám vào nhà tìm người, cho nên đành thử vận khí một chút, đợi hai mẹ con ra ngoài chơi.

Triệu Đình Phương biết quảng trường là nơi mọi người hay tụ tập sau khi ăn cơm, cho nên bà cố ý dừng ở đây.

May mắn chính là, không bao lâu, bà liền nhìn thấy Tổ Tổ ôm đứa bé ra ngoài, tầm mắt bà lập tức dán chặt vào bóng dáng nhỏ bé, trong lòng có một kích động muốn xuống xe ôm lấy cháu của mình.

Tuy nhiên bà vẫn ngồi trên xe, không nhìn được mỉm cười, cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt bầu bĩnh, đáng đáp giống hệt Sở Lăng Xuyên ngày xưa, thật đáng yêu.

Hơn nữa hai mắt bé còn rất sáng, đứng từ xa nhìn đã cảm thấy ánh mắt ấy rất có thần, nếu như có thể nhìn gần thêm một chút thì tốt biết mấy.

Nhưng khi Tiểu Bao cùng chơi với những người bạn nhỏ khác, Triệu Đình Phương không thể nhìn rõ bóng dáng của Tiểu Bao nữa, bà bảo tài xế lái xe lên một chút cũng chỉ nhìn được bóng lưng.

Hai tay Triệu Đình Phương bắt chặt vào nhau, trên mặt khát vọng, bà muốn ôm cháu trai vào lòng, nghe một tiếng bà nội, nhưng mà, bà không dám, cũng không còn mặt mũi.

Mất mát nhưng cũng vui mừng, gặp được, gặp được là tốt rồi, bà vừa nghĩ vừa cười.

Bà thấy được cháu trai chơi đùa khỏe mạnh, hai mẹ con cùng nhau đuổi bắt, thấy Tiểu Bao ngã vì chạy nhanh quá rồi lại nhanh chóng đứng lên chơi tiếp.

Sau đó, có thể là chơi mệt rồi, Tiểu Bao bắt Tổ Tổ ôm, Tổ Tổ mang theo Tiểu Bao, đi cùng với Lý Nguyệt Hương, khuất dần tầm mắt của Triệu Đình Phương.

Triệu Đình Phương không thấy Tiểu Bao nữa, nóng nảy bảo tài xế tiến lên phía trước, nhưng vô luận dù tiến hay lùi đều không tìm được bóng dáng nhỏ bé của Tiểu Bao.

Cuối cùng, bà thất vọng, trầm mặc một chút rồi nói với tài xế: “Lái xe đi, về thôi.”

“Bà chủ không xuống sao?” Tài xế hỏi.

“Ài, trở về đi thôi.”

Tài xế khởi động xe, hướng thẳng về nhà họ Sở.

Triệu Đình Phương về đến nhà, trong đầu đều là hình bóng của Tiểu Bao, cảm giác kia vừa kích động, nhưng cũng có chút mất mát.

Sở Vệ Bình từ thư phòng bước ra, thấy bà đang ngồi trong phòng khách, trong lòng vội vàng nhưng còn cố ý bình tĩnh hỏi: “Nhìn thấy cháu chưa?”

Vừa nhắc tới cháu trai, Triệu Đình Phương liền lên tinh thần hẳn, “Gặp, gặp rồi, lúc tôi đến vừa khéo Tổ Tổ dẫn ra ngoài chơi, tôi đứng nhìn từ xa nhìn, ai, ông đừng nói, nhiều đứa trẻ như vậy, nhìn một cái liền nhận ra ngay, đáng đáp giống hệt với Lăng Xuyên khi còn bé, nghịch ngợm, hoạt bát, tôi nhìn một cái chỉ muốn chạy xuống ôm luôn vào lòng.”

Triệu Đình Phương không nhìn được cảm khái, “Ài, thời gian đã qua bao nhiêu năm, đứa bé cũng có, chúng ta đều già rồi, không theo kịp nữa.”

Ba Sở cũng động lòng, cuối cùng thở dài, “Bà nói xem, đến cháu mình còn không biết mặt mũi, nói ra ai tin.”

“Bảo ông đi thì ông không đi, giờ oán người nào. Thấy thì thấy, đáng tiếc không được ôm một cái, cũng không biết lúc nào mới được nghe một tiếng ông nội và nội.”

Sở Vệ Bình không lên tiếng, Triệu Đình Phương cũng không nói thêm gì, bây giờ Tổ Tổ lạnh lùng, nếu muốn trở lại như ban đầu, không biết cần bao nhiêu thời gian để hóa giải đây?

Chỉ là không biết, hiểu lầm này, liệu có thể hóa giải hay sao? Hai ông bà đồng thời thờ dài.

Tổ Tổ cũng không biết Triệu Đình Phương đã tới, còn thấy Tiểu Bao, cô chỉ cố gắng mang Tiểu Bao đi chơi, tiểu tử mệt rồi liền về nhà.

Sáng thứ hai, Tổ Tổ vẫn đi làm bình thường, cô gọi điện hỏi thăm Hàm Hàm, biết được cô ấy đang làm thủ tục ly hôn với Chu Gia Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Chương 112.2

Gia đình Hàm Hàm vốn định kiện Chu Gia Hiền, nhưng mẹ anh ta biết chuyện, đến cửa nhà cô ấy khóc lóc cầu xin. Năm xưa ba Chu Gia Hiền mất sớm, hiện tại chỉ có mỗi một đứa con trai, nếu như Chu Gia Hiền thật sự ngồi tù, bà ấy sẽ không có nơi nương tựa.

Hàm Hàm vốn quyết tâm muốn kiện Chu Gia Hiền, nhưng mà, mẹ anh ta vừa khóc vừa quỳ xuống cầu xin khiến Hàm Hàm mềm lòng.

Đáng thương cho tấm lòng ba mẹ trong thiên hạ, cuối cùng Hàm Hàm nhìn mặt mũi của mẹ Chu Gia Hiền, bỏ qua cho anh ta, tuy nhiên vẫn làm thủ tục ly hôn.

Mẹ Chu Gia Hiền làm chủ, chuyện này đối với anh ta cũng là một sự trừng phạt, cũng là cho Hàm Hàm một cái công đạo, từ nay về sau, hai người đường ai nấy đi.

Hàm Hàm như thế khiến Tổ Tổ đau lòng, chỉ là cô không rõ, tại sao hạnh phúc đến lại khó khăn như vậy.

Cô nghĩ lại thời gian chị em quen biết nhau từ mười mấy tuổi, cái tuổi ấy hồn nhiên vô tư, không hề biết tư vị của nỗi buồn, đến bây giờ, người thì kết hôn, người thì ly hôn, chịu biết bao cay đắng, càng nghĩ đến lòng càng sầu não.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuối tuần lại đến, dĩ nhiên, người vui nhất là Tiểu Bao rồi.

Sau khi tan việc, Tổ Tổ mua một ít đồ dùng hàng ngày. Về đến nhà, phòng khách thì trống không, mà trong phòng ngủ có tiếng, cô liền đi vào.

Cô chán kinh, nếu như không phải mẹ và Tiểu Bao ở bên trong, cô nhất định cho rằng trong nhà có trộm, bởi vì cả phòng đều bị lật loạn lên.

“Mẹ, chuyện gì xảy ra?” Tổ Tổ tròn mắt nhìn khắp phòng, Lý Nguyệt Hương có chút bất đắc dĩ, “Còn không phải tiểu tử tông này, làm loạn khắp nơi, mẹ vừa dọn xong thì thằng bé lại lật ra, mẹ đành để kệ vậy thôi.”

Tiểu Bao biết mẹ về, nhưng mà cu cậu cũng không rảnh để ý đến, chỉ một mực lục trong tủ quần áo, rút cuộc tiểu tử cũng bò ra ngoài, còn cầm theo một cái quần, vọt lên giường.

Tổ Tổ nhìn kỹ, thấy trên giường là một đồng hồ, là quần áo, tất, đồ chơi của cu cậu, dọn nhà sao. Tổ Tổ ôm Tiểu Bao một thân mồ hôi lên, “Bảo bảo, con đang làm gì thế, đại vương phá.”

Tiểu Bao chỉ tay lên giường, sau đó lại chỉ tay ra ngoài, “Ba, ba.....”

“Ba làm sao?” Tổ Tổ đoán không ra ý của tiểu tử, gần đây cu cậu làm toàn những điều lạ, cô bắt đầu nhìn không thấu tâm tư con trai.

Tiểu Bao không biết diễn đạt, bà ngoại nói ngày mai là cuối tuần, mẹ sẽ không phải đi làm, có thể ở cùng cu cậu cả ngày.

Nhưng mủ mủ đã nói, lúc mẹ rảnh rồi có thể dẫn đi gặp ba, hoặc là lúc ba rảnh rồi sẽ trở lại thăm cu cậu.

“Ba....đi đi....” Tiểu Bao thấy Tổ Tổ và Lý Nguyệt Hương không hiểu, cu cậu lại gọi, “Ba....mủ mủ....”

Tiểu tử trượt khỏi người Tổ Tổ, chạy xuống lấy điện thoại, đưa cho Tổ Tổ, “Ba.....nói nói!”

“Tiểu Bao muốn gọi điện cho ba sao?” Tổ Tổ rút cuộc cũng hiểu được một chút, nhưng vẫn chưa đủ, nhìn dáng vẻ nóng nảy của Tiểu Bao, cô khẽ bấm số của Sở Lăng Xuyên.

Cô gọi mấy lần vẫn không có người nhận, cô từ từ giải thích cho Tiểu Bao, “Bảo bảo, ba đang bận, bây giờ không thể nghe điện thoại, lát nữa chúng ta gọi lại có được không?”

Tiểu Bao chính là người lớn nhất trong nhà, cu cậu không hiểu, không đạt được mục đích, cho nên khóc lóc, lăn lộn đòi ba.

Lý Nguyệt Hương vội vàng ôm Tiểu Bao lên, thúc giục Tổ Tổ, “Gọi lại mấy lần.”

Tổ Tổ đành gọi lại cho Sở Lăng Xuyên, lần này có người nhận, “Alo?”

Tổ Tổ cũng không biết nói gì, mà Sở Lăng Xuyên nhận được điện thoại của Tổ Tổ, như mở cờ trong bụng. dien,dan...lqsuydonuyn

“Con trai tìm anh đấy.” Tổ Tổ quay sang nhẹ nhàng nói với Tiểu Bao, “Tiểu Bao, không cho khóc, nếu không mẹ bảo ba cúp điện thoại nhé.”

Mẹ An ôm Tiểu Bao đến, cu cậu cầm lấy điện thoại, cũng dừng khóc, nếu không phải trên mặt còn vương giọt lệ, thật sự nghi ngờ mới vừa rồi người khóc không phải cu cậu.

“Ba.” Tiểu Bao ngọt ngào gọi, Tổ Tổ ở bên cạnh nhẹ nhàng lau nước mắt cho con trai.

Sở Lăng Xuyên nghe thấy giọng nói của con trai, trong lòng mềm mại, “Tiểu Bao lại khóc nhe phải không, nam tử hán, sao có thể khóc nhe đây?”

“Ba....trở về....” Tiểu Bao cố gắng diễn đạt, cu cậu mới không muốn khóc, còn không phải do mẹ và bà ngoại không hiểu ý hay sao.

Giờ phút này, cuối cùng Tổ Tổ và mẹ An cũng hiểu, đây là Tiểu Bao muốn Sở Lăng Xuyên về nhà, bởi vì mai là thứ bảy.

“Con trai nhớ ba phải không?” Anh cũng nhớ con, nhớ vợ, tuy nhiên dạo này quá bận rộn, cuối tuần này lại không thể về, đang suy nghĩ hết bận sẽ gọi điện về, không ngờ, người trong nhà cùng anh tâm ý tương thông.

“Nhớ!” Tiểu Bao thành thật nói, thật giống như bộ dáng của người lớn.

“Con trai, ba cũng nhớ con, bảo mẹ nghe điện thoại, ba nói chuyện với mẹ một chút, để mẹ con tới tìm ba.”

Tổ Tổ nhận lấy điện thoại từ tay Tiểu Bao, “Cuối tuần này anh không về được sao?”

“Mấy ngày nay quá bận, vài bữa nữa là tốt rồi. Vợ à, anh nhớ em và con trai, nếu ngày mai em rảnh, mang theo con đến đây đi, thuận tiện thăm chỗ làm việc mới của anh. Nơi này cũng là ngôi nhà thứ hai của con trai chúng ta.” Sở Lăng Xuyên thành thật, không che giấu tình cảm trong nội tâm của mình.

Tổ Tổ bị anh đột ngột thổ lộ làm cho luống cuống, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào, cô nhìn ánh mắt mong đợi của con trai, cuối cùng trả lời, “Được!”

Sự kích động hiện lên trên khuôn mặt Sở Lăng Xuyên một cách rõ ràng, anh dặn dò địa chỉ cho Tổ Tổ, dặn cô lái xe cẩn thận, sau đó hàn huyên vài câu với Tiểu Bao và mẹ An rồi mới cúp máy.

Lúc này Tiểu Bao mới vui vẻ, chạy đến bên cửa sổ, loay hoay chơi đồ chơi của mình.

Tổ Tổ nhìn đồng hồ trên giường, lúc này mới phản ứng được, tiểu tử này lẽ nào muốn cô dẫn đi gặp Sở Lăng Xuyên, cho nên cái gì cũng đã chuẩn bị xong.

Đây thật sự là một đứa bé sao? Không ai dạy Tiểu Bao chuẩn bị đồ, cũng không có ai bảo đi tìm Sở Lăng Xuyên, nhưng mà, cái ý định nhỏ kia thật khiến người ta rung động.

Mẹ An cũng nhức đầu, bà xoa mặt Tiểu Bao, sau đó nói với Tổ Tổ: “Con phụ trách dọn nhà, mẹ đi làm cơm tối.”

Ồi! Cái vinh quang dọn nhà liền rơi trên người Tổ Tổ, cô đặt tất cả mọi thứ về vị trí cũ, chuẩn bị balo cho Tiểu Bao, nói cho cu cậu biết, ngày mai sẽ mang theo.

Sau khi dọn xong, ba An cũng trở về, trong tay ông còn cầm thêm bao thuốc. Ông thấy Tiểu Bao chạy ra liền ném bao thuốc lên bàn, sau đó bế Tiểu Bao lên, còn hôn thêm hai cái, “Tiểu Bao, đây là định đi du lịch sao?”

Tiểu Bao không lên tiếng, Tổ Tổ không nhịn được cười, “Tiểu tử này thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài gặp ba, đúng là tiểu quý, cái gì cũng biết, con không nghĩ đây là đứa bé một tuổi nữa.”

Ba An cố ý giả bộ đau lòng, “Tiểu Bao đi thăm ba, vậy ngày mai ông ngoại không được gặp Tiểu Bao rồi, như vậy đi, ngày mai Tiểu Bao để mẹ đi thăm ba, con ở nhà chơi với ông bà ngoại nhé!”

Đôi mắt Tiểu Bao đảo quanh, không lên tiếng, chỉ hôn lên má An Quốc Đống, chọc cho ông một trận cười, “Con trai như này không được, nhỏ như vậy mà đã thành tiểu quý rồi.”

Tổ Tổ cười, lòng đầy kiêu ngạo. Lúc này cô cũng bất chợt nhớ tới những lần mình đi thăm Sở Lăng Xuyên, từng hình ảnh xuất hiện rõ ràng trong tâm trí. Sở Lăng Xuyên, ngày mai gặp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Vợ, Mặt Em Đỏ

Mọi người vui vẻ cùng ăn bữa cơm tối, Tiểu Bao giống như sợ ngày mai thăm ba sẽ làm ông ngoại mất hứng, cho nên lúc ăn cơm, cu cậu vụng về gấp rau cho ông, khiến An Quốc Đồng vui không ngậm miệng lại được.

Tiểu Bao ăn no, đi chơi đồ chơi xe đẩy, một lát chạy vào, một lát lại chạy đi.

Tổ Tổ chịu trách nhiệm rửa bát, sau đó cho Tiểu Bao đi tắm.

Ba An nhớ là ông đặt thuốc của mình trên khay trà, sợ Tiểu Bao xé ra cầm chơi, cho nên muốn cất đi, tuy nhiên ông tìm mãi vẫn không thấy.

Ông nhớ là mình để trên bàn mà, chẳng lẽ không mang về? Ông lại đến nơi mình hay để rượu và thuốc, nhưng vẫn không thấy.

“Bà à, có phải bà cất thuốc lá của tôi hay không?”

“Tôi cất khi nào, ông tự mình xem là mình để ở đâu đi.”

“Tổ Tổ, con có thấy không?” An Quốc Đồng hỏi.

Tổ Tổ mới vừa cho Tiểu Bao tắm xong, cô cũng không rõ, “Con không thấy, không phải ba để ở trên bàn sao?”

lquydon_dien_dan

Ba An tìm khắp nơi, nhưng đều không có, kì quái, chẳng lẽ nó có chân chạy? Ông nghĩ thầm chẳng lẽ mình để ở đâu mà quên mất!

Tiểu Bao mới vừa tắm xong, tóc ướt nhẹ, bộ dáng hết sức đáng yêu. Lúc này mọi người mới thấy nét mặt Tiểu Bao có chút không đúng, cu cậu cứ nhìn chăm chăm vào ba An giống như biết cái gì đó, muốn nói lại thôi.

Tổ Tổ không nhịn được hỏi Tiểu Bao: “Tiểu Bao, con có thấy thuốc lá của ông ngoại không?”

Tiểu Bao không nói, chỉ nhìn chăm chăm Tổ Tổ.

Tổ Tổ lại hỏi: “Bảo bảo ngoan, mau nói cho mẹ biết, con xem ông ngoại tìm mệt rồi. Tiểu Bao không phải thương ông ngoại nhất sao?”

Tiểu Bao nghe vậy có hơi do dự một chút, ánh mắt dừng ở balo của bé, trong đó cất đồ ngày mai cho cu cậu mang đi.

Ba An nhìn theo ánh mắt Tiểu Bao, chân mày nhíu lại, dường như đã hiểu ra gì đó, ông đi tới, mở balo ra xem, tốt, bao thuốc của ông nằm gọn ở bên trong.

Tổ Tổ không còn lời nào để nói, thằng bé này sao có thể cất thuốc cơ chứ? Cô nghi ngờ nhìn con, chỉ thấy Tiểu Bao cắn môi, bày ra vẻ mặt uất ức giống như sợ bị mắng, “Cho mẹ mẹ.”

Cuối cùng ba An và Tổ Tổ cũng hiểu, tên tiểu tử này, đúng là khiến người ta không tức nổi.

Tiểu Bao thật đáng yêu, Tổ Tổ hôn nhẹ lên má con, ông ngoại thương cu cậu như vậy, thế nhưng chỉ ở chung với Sở Lăng Xuyên trong vòng một tháng, bây giờ còn biết cầm đồ của ông ngoại mang cho ba rồi.

Tiểu Bao cũng biết mình làm sai chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ba An ôm lấy bé, “Vật nhỏ, làm sao nghịch như vậy? Ông ngoại rất đau lòng đó, cho nên tối nay con phải ngủ cùng ông ngoại!”

An Quốc Đồng hôn loạn lên mặt Tiểu Bao, từng bước đi về phòng ngủ, chọc cho Tiểu Bao cười khanh khách, tiếng cười trẻ thơ khiến cả căn nhà ngập tràn niềm hạnh phúc.

Tiểu Bao ngoan ngoãn ngủ cùng ông bà ngoại, còn Tổ Tổ nằm một mình trên giường nghĩ đến ngày mai, trong lòng có cảm giác khác lạ.

Cô nhắm mắt, nghĩ lại chuyện trước kia, nhớ đến lần đầu tiên cô đi đơn vị anh, rồi thời gian hai người chung đụng từng ly từng tí, có đau khổ, có ngọt

ngào...Chuyện cũ qua đi như mây khói, nhưng tất cả hiện rõ như gương trước mặt.

Đêm càng lúc càng khuya, cuối cùng Tổ Tổ cũng chìm vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Tổ Tổ còn chưa dậy, Tiểu Bao đã tỉnh từ bao giờ, trong cơn mơ màng, cô nghe thấy tiếng con trai hét ầm trong phòng khách, tên tiểu tử này có vẻ vô cùng kích động.

Tổ Tổ không ngủ được, cũng chuẩn bị dậy, đợi cô rửa mặt xong, Tiểu Bao đã được mẹ An mặc quần áo cẩn thận.

Sau điểm tâm, Tổ Tổ đi siêu thị gần nhà mua ít đồ cho Sở Lăng Xuyên, ba An mang Tiểu Bao đặt bên ghế, thắt dây an toàn, mẹ An chuẩn bị sữa, đồ ăn vặt trên đường.

Mà bên kia, Sở Lăng Xuyên đã gọi hai lần cho Tổ Tổ, dặn dò cô trên đường chú ý an toàn, thật ra là anh có chút sốt ruột và mong chờ.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Tiểu Bao ngồi trên xe hưng phấn, hai chân nhỏ đạp loạn. Ba mẹ An dặn dò Tổ Tổ đi cẩn thận, lúc nào đến nơi nhớ gọi điện về.

Tổ Tổ và Tiểu Bao chào tạm biệt ông bà, sau đó thay đổi phương hướng, đi thẳng.

Cô nhìn Tiểu Bao vui vẻ bên cạnh, không nhận được nợ nần cười, cô mở nhạc trên xe, Tiểu Bao lắc lư thân thể theo tiếng nhạc như người đang nhảy.

Hiện tại Sở Lăng Xuyên đang làm ở một thị trấn, cách khoảng hai giờ đi xe, không khác với trước kia là bao, chỉ là chuyển địa điểm mà thôi.

Xe chạy trên đường, Tổ Tổ mãi mê suy nghĩ, còn Tiểu Bao đã ngủ từ lúc nào.

Hai giờ sau, rốt cuộc Tổ Tổ cũng đến nơi, cô đang định tìm điện thoại gọi cho Sở Lăng Xuyên, lại cảm thấy bên ngoài có bóng đen vụt đến, một người đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm qua cửa kính xe.

Gương mặt cương nghị anh tuấn hiện lên, đôi mắt sâu thẳm, môi khẽ nhếch, không phải Sở Lăng Xuyên thì là ai.

Sở Lăng Xuyên mở cửa xe, thấy Tiểu Bao đang ngủ thiếp đi, anh nhìn Tổ Tổ, “Anh đi trước dẫn đường, em theo anh.”

“A, được!” Xe của cô chỉ có thể ngồi hai người, cho nên không còn chỗ cho Sở Lăng Xuyên, anh nói vài câu với người gác cổng, sau đó lên xe đơn vị.

Tổ Tổ khởi động xe, theo ngay sau anh, vòng qua một tuyến đường đầy cây xanh, xe dừng trước khu nhà trọ dành cho cán bộ.

Xe dừng lại, Sở Lăng Xuyên nhanh nhẹn xuống xe, khom người nhìn Tổ Tổ và Tiểu Bao.

Tổ Tổ nhẹ nhàng lay con trai, “Bảo bảo, dậy, dậy, con xem đến chỗ nào rồi này?”

Tiểu Bao nghe thấy tiếng mẹ gọi, khẽ kéo mắt, nhưng vì quá buồn ngủ, cho nên lại nhắm mắt ngủ tiếp, hiện tại cu cậu buồn ngủ lợi hại, mới không cần để ý.

Sở Lăng Xuyên cười, lộ hai hàm răng trắng, anh tháo dây an toàn ra, đội mũ quả dưa lên đầu Tiểu Bao, sau đó quay sang nói với Tổ Tổ, “Đi, đi xem nhà của chúng ta một chút.”

Tổ Tổ cười, cũng xuống xe, sau đó mở cốp lấy đồ, Sở Lăng Xuyên một tay ôm Tiểu Bao, một tay xách đồ.

“Đi.” Sở Lăng Xuyên không che giấu sự vui sướng, cười toe. Tổ Tổ theo sau anh, cùng nhau về phòng, đây quả là một nơi xinh đẹp.

Sở Lăng Xuyên lên đến tầng hai, Tiểu Bao đột nhiên tỉnh lại, cơn mơ màng mờ nhạt, cu cậu thấy mình ở một nơi xa lạ, căng thẳng co người lại, thấy Sở Lăng Xuyên, vui vẻ ra mặt, “Ba!”

“Ừ!” Sở Lăng Xuyên đáp.

Anh hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con, “Con xem đến nơi nào rồi, đây là ngôi nhà khác của chúng ta, như thế nào, có thích không?”

Tiểu Bao tò mò nhìn xung quanh, không rõ vì sao đây lại ngôi nhà thứ hai, không phải chỗ ba làm việc sao?

Ba người đến đầu hành lang, liền gặp được người quen.

Mọi người nhiệt tình chào hỏi, Tổ Tổ cảm thấy thân thiết với những người vợ quân nhân, mặc dù đây là lần gặp mặt đầu tiên, cô thân thiết chào hỏi mọi người.

Mấy chị đều thích Tiểu Bao, xoay quanh chọc ghẹo cu cậu. Tiểu Bao miệng lưỡi rất ngọt, dưới sự chỉ đạo của Sở Lăng Xuyên, cu cậu ngọt ngào gọi bác, gọi dì, vô cùng khéo léo.

Mọi người đi rồi, Sở Lăng Xuyên mang Tổ Tổ và Tiểu Bao vào một gian phòng ấm áp, hơn nữa bố trí rất sạch sẽ, có hai phòng ngủ, một phòng khách,

có cả bếp và nhà vệ sinh, điều kiện ở đây rất tốt.

Tổ Tổ và Tiểu Bao quan sát xung quanh, Tiểu Bao giãy dụa khỏi ngực Sở Lăng Xuyên, nhảy xuống chạy khắp nơi, đi đâu cũng tò mò.

Tầm mắt Tổ Tổ rơi trên đầu giường, phía trên để hai khung hình, một ảnh chụp anh và Tiểu Bao, một ảnh khác là ảnh cưới của cô và anh.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, anh có một kích động muốn ôm cô vào lòng, thế nhưng lúc này Tiểu Bao chạy ra, nhào đến bên cạnh anh, giang hay tay đòi bế.

Sở Lăng Xuyên để cu cậu lên vai, “Tiểu Bao, có thích nơi này không?” Anh vừa nói vừa xoay tròn, chọc cu cậu cười khanh khách không ngừng.

Lúc này bên ngoài có người đến gõ cửa, Sở Lăng Xuyên xoay người, nhìn về phía cửa, gọi, “Vào đi!”

Cửa bị đẩy ra, mấy cái đầu xuất hiện, đang còn xô đẩy nhau, trong đó còn có người quen, Tổ Tổ sững sốt, là Tiểu Vương, mà Tiểu Bao càng thêm ngạc nhiên, sao ở đây có nhiều người giống mũ mũ vậy nhỉ?

Lúc này Tổ Tổ không nhận được gọi: “Tiểu Vương!”

“Chào chị dâu!” Tiểu Vương và vài người nữa chào cô, sau đó Tiểu Vương cười hì hì nói: “Chị dâu, lâu quá không gặp, chị vẫn xinh đẹp như trước vậy. Bây giờ em là phó đoàn trưởng Thông tin viên, về sau có thể được gặp, còn có thể ăn thịt bò khô chị dâu làm rồi.”

Mấy cậu lính khác còn cố ý nói giỡn, “Sao chỉ nhớ mỗi ăn vậy, nói chính sự!”

“A, đúng, chính sự, chúng em nghe nói vợ phó đoàn trưởng và con trai đến, cho nên cố ý tới đây tiếp đón, còn có....”

Tiểu Vương nhìn về phía Tiểu Bao, “Phó đoàn trưởng, đây là Tiểu Bao sao?”

Tâm tình Tổ Tổ rất tốt, cô sờ nhẹ vào má con trai, “Bảo bảo, gọi chú!”

Tiểu Bao cất giọng thanh thúy non nớt, “Chú!”

Lúc này có ba cậu lính xông lên, đặt Tiểu Bao lên bàn ngồi, tiểu tử này không hề sợ người lạ, còn đưa tay túm áo người ta, vô cùng tò mò vì sao bộ dáng lại giống mũ mũ đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Chương 113.2

“Tiểu Bao, chú có kẹo cho cháu ăn nha.”

“Tiểu Bao, chú dẫn cháu đi chơi có được hay không?”

“Tiểu Bao, chú dẫn cháu đi xem xe tăng nhé!”

Cấp dưới của Sở Lăng Xuyên xuất hết vốn liếng dụ dỗ tiểu tử, tuy nhiên Tiểu Bao vẫn bất động, còn lắc đầu, cậu mới không đi đâu, cậu muốn ở cùng với ba mẹ.

Sở Lăng Xuyên sờ đầu Tiểu Bao, kiêu ngạo nói: “Lập trường con trai tôi kiên định, các cậu đừng dùng lời đường mật dụ dỗ, thật không sáng tạo.”

Con người Tiểu Bao đảo một vòng, “Chú dẫn cháu đi tìm các anh trai, em gái chơi có được hay không? Bọn họ còn có rất nhiều đồ chơi, có muốn đi không?”

Tiểu Bao bắt đầu dao động, có người chơi, còn có đồ chơi, cu cậu rồi rảo nhìn ba mẹ, nếu như ba mẹ đồng ý, cu cậu sẽ đi.

Sở Lăng Xuyên nhìn con trai, lên tiếng, “Đi chơi một lát không sao.”

Tổ Tổ có chút lo lắng, “Cái đó.....Tiểu Bao tương đối bướng bỉnh, tôi sợ các cậu không dễ được.”

Tiểu Vương ôm Tiểu Bao lên, “Chị dâu, chị cứ thoải mái đi, bướng bỉnh gấp mười lần cũng không phải là vấn đề, bọn em sẽ chiều cổ Tiểu Bao, xin chị dâu và đoàn trưởng yên tâm.”

Cứ như vậy, Tiểu Bao bị bắt cóc đi, cu cậu vô cùng tò mò đối với mọi thứ xung quanh đây, rất muốn đi thám hiểm khắp nơi cùng mũ mũ.

Mọi người vừa đi, căn phòng nào nhiệt chỉ còn mình Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ, lúc cô đang định mở miệng, cả người đã được Sở Lăng Xuyên ôm vào ngực.

Anh dùng sức tựa như muốn bóp nát cô, cô ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt thâm thúy của anh, anh không e dè nhìn thẳng vào cô.

Khi cô chờ đợi, thế nhưng anh lại nhíu mày, kinh ngạc nói, “Vợ à, mặt em đỏ rồi!”

À? Tổ Tổ tròn mắt, mặt cô đỏ ửng, làm sao có thể, “Nơi nào đỏ, em đỏ mặt cái gì, còn lâu mới có.”

Tổ Tổ nói xong, Sở Lăng Xuyên ôm lấy cô đi vào phòng vệ sinh, vừa đi vừa nghiêm túc, “Thật, không tự thì em tự mình xem, anh đã khi nào gạt em chưa?”

Cái đó, đỏ thì đỏ, cần gì phải xem, cô không chịu đi, nhưng không đầu lại sức của Sở Lăng Xuyên, đối mặt với chiếc gương sáng ngời.

Sở Lăng Xuyên ôm cô từ phía sau, cầm gối lên đỉnh đầu cô, từ trong gương, cô thấy được gương mặt của mình, cũng thấy được gương mặt của Sở Lăng Xuyên.

“Em....em đi thăm Tiểu Bao.” Không khí thân mật như thế này khiến cô có chút lúng túng, vội vàng tránh khỏi cái ôm của anh.

Thế nhưng anh lại xoay người cô lại, để mặt đối mặt, không đợi cô phản ứng, anh đã phủ lên đôi môi cô.

Khí tức phái nam dễ chịu phả vào mặt, nụ hôn nóng rực khiến cô hít thở không thông, cô phản xạ tránh xa ra, thế nhưng anh không để cho cô cơ hội, một tay anh giữ sau gáy, một tay anh ôm ghì lấy eo cô, hôn càng sâu.

Anh động tình, chuyên chú, kịch liệt, bắt đầu thô lỗ dò tìm từng tác trong miệng cô, lưỡi cuốn sâu chơi đùa, thăm dò, cô nhu thuận mặc cho anh càn quét.

Mà Tổ Tổ bắt đầu dần thích ứng với sự đụng chạm của anh, nụ hôn của anh giống như hòa tan cô vào làm một, để cho cô dần u mê quên mất bản thân, quên đi tất cả, chỉ có nụ hôn của anh, khiến đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Rốt cuộc Sở Lăng Xuyên cũng buông tha bờ môi mềm mại của cô, đôi môi anh di chuyển đến má, sau đó rơi trên vành tai của cô, ôm chặt lấy cơ thể mềm mại trước mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt mê ly của cô.

Anh không nhìn được hôn lên gương mặt cô lần nữa, sau đó cúi đầu, dán sát vào gò má cô, nhếch môi cười xấu xa, “Nhìn xem, vợ à, mặt em hồng thế kia, hồng giống như....mông khi....”

Tổ Tổ đen mặt, không nghĩ ngợi đánh vào lồng ngực anh, “Ghét, ghét, mặt của anh mới giống mông khi ấy!”

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ dịu dàng, trong lúc nhất thời không khỏi ngây dại, anh cắn thêm hai cái bên gò má cô, cả gan nói, “Hiện tại càng giống hơn.”

Tổ Tổ vừa tức vừa buồn cười, cũng quên mất cái gì mà lạnh nhạt, mồm miệng lạnh lợi, “Đồng chí thủ trưởng, nếu như mặt em mà giống mông khi, vậy bây giờ anh đang làm gì? Hôn mông khi sao?”

Cô nói xong, hai người không hẹn mà cùng cười thật to, tiếng cười hóa giải sự ngăn cách, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người, giống như trước đây, hài hòa như vậy.

Đang lúc này, Tổ Tổ nghe thấy có tiếng người đến, trong lòng căng thẳng, hoảng loạn giống như trong lòng làm chuyện xấu.

Cô đi ra ngoài, thấy con trai bảo bối đang cố hết sức xát túi nylon vào, đầu đầy mồ hôi.

Đi cùng có Tiểu Vương, cậu ta chột dạ, lắp bắp nói: “Chị dâu, em trả Tiểu Bao lại cho chị, em còn có việc, e đi trước.”

Tiểu Vương nói xong như chạy trốn, Tổ Tổ không nhìn được hỏi: “Tiểu Bao, con đang làm gì vậy?”

Sở Lăng Xuyên từ bên trong đi ra, thấy Tiểu Bao nhể nhại mồ hôi, không khỏi nghĩ bọn hỗn đản này mang Tiểu Bao đi đâu mà khiến con trai anh giống như vừa chiến đấu một trận vậy.

Tổ Tổ ngồi xổm xuống, mở túi của Tiểu Bao ra, chỉ thấy bên trong toàn là đồ chơi, xe tăng, đại pháo, còn có cả búp bê, cô không khỏi nhíu mày, nghiêm túc hỏi: “An Định, những thứ này ở đâu ra?”

Tiểu Bao đưa tay lau mồ hôi trên trán, chỉ ra bên ngoài, “Anh, em gái....” Là của bọn họ, bây giờ là của cu cậu.

Tổ Tổ càng thêm nghiêm túc, “An Định, sao con có thể cầm đồ của người khác, đây là không đúng, đi trả lại cho họ, như vậy mới là đứa bé ngoan.”

Tiểu Bao quay đầu ra, không vui, đặt mông ngồi trên đất, còn ôm chặt đồ đồ vào lòng để bảo vệ, không trả.

Tổ Tổ dụ dỗ, “Bảo bối ngoan, con muốn có đồ chơi, về bảo ba mẹ mua, biết không?”

Tiểu Bao đầy mắt hừng, mím môi, ôm chặt đồ, xoay vòng nhỏ sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tổ Tổ, không để ý tới cô, bày tỏ kháng nghị, cu cậu mới không đem đồ chơi trả lại đâu.

Bất đắc dĩ, Tổ Tổ đành dùng sức mạnh, cứng rắn lấy đồ trong ngực Tiểu Bao ra, đưa cho Sở Lăng Xuyên, để cho anh trả lại cho người ta.

Cầm đồ của người khác là tật xấu không thể nuông chiều, nhưng Tiểu Bao vì Tổ Tổ lấy đồ chơi của mình, cho nên ủy khuất khóc lớn lên.

Nhìn con khóc, Tổ Tổ cũng đau lòng, Sở Lăng Xuyên cũng đau lòng, chỉ là vợ đang dạy con trai, anh cũng không dám nói gì, trong lúc này, hành lang truyền đến tiếng khóc của một đứa bé.

Tổ Tổ ôm Tiểu Bao vào lòng, cô thấy một bóng người đi vào, giọng nói sang sảng truyền đến, “Lăng Xuyên, đây chính là em dâu sao? Em dâu, hoan nghênh, hoan nghênh!”

Sở Lăng Xuyên thay Tổ Tổ giới thiệu, “Đây là chính ủy.”

“Chào chính ủy, mời anh ngồi!” Tổ Tổ cười, thấy trong tay anh ta là một bé trai, đại khái khoảng hai tuổi, vẫn còn khóc, cô không nhịn được hỏi: “Chính ủy, đây là con trai của anh sao?”

Chính ủy ngồi xuống ghế, đưa tay sờ đầu tiểu tử, “Là tiểu tử nhà tôi búống bình!”

Lúc này Tiểu Bao vẫn còn khóc rất ủy khuất, đứa bé nhà chính ủy thấy đồ chơi trong tay Tiểu Bao, nhanh chóng chỉ, gào lên, “Của con, của con, của con!”

Tổ Tổ hét cách, Tiểu Bao nhà cô lại đi lấy đồ chơi của con trai chính ủy, cô sợ người khác thấy bảo bảo nhà mình không hiểu chuyện, muốn nói gì đó nhưng không biết nói thế nào.

Mà lúc này Tiểu Bao cũng khóc dữ dội hơn, bởi vì Sở Lăng Xuyên đã lấy đồ trả lại, Tổ Tổ dụ dỗ con trai, “Bảo bảo, không thể lấy đồ của anh, biết không?”

Lúc này chính ủy khoát tay, cười nói: “Em dâu, cái này là em oan uổng con trai mình rồi, những thứ này không phải do bé lấy đi, mà là chiến lợi phẩm.”

Sở Lăng Xuyên vừa nghe, mắt tỏa sáng, “Chiến lợi phẩm?”

“Xem cậu kia!” Chính ủy tròn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái, sau đó cười hào phóng, “Nhà anh nuôi con trai một tuổi đánh ngã con trai hai tuổi của tôi.”

À! Tổ Tổ bị câu nói của chính ủy cả kinh, cắn cả vào đầu lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Chương 114

Có chính ủy nói, Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ mới biết, vừa rồi con trai mình còn đánh nhau, mà chiến lợi phẩm chính là mấy món đồ chơi kia.

Đây là chiến lợi phẩm Tiểu Bao tự mình giành được bằng thực lực, thảo nào cu cậu kiên quyết không trả lại.

Tổ Tổ vừa áy náy, vừa đau lòng, cô nghĩ oan cho bảo bảo rồi, nhưng sao con trai có thể đánh nhau với người ta cơ chứ, lỡ bị thương thì làm thế nào, dĩ nhiên những điều này cô chỉ nghĩ trong lòng.

lqdon_dd-uyen

Sở Lăng Xuyên nghe xong lại cười lên, anh còn sờ đầu Tiểu Bao tán dương, “Giỏi lắm, lại còn đánh bại anh, được, không hổ là con trai ba.”

Chính ủy không vui, “Ài, sao cậu có thể nói như vậy, đó là con trai tôi nhường, thấy Tiểu Bao nhà anh còn nhỏ nên không đành lòng hạ thủ mà thôi, lại còn ở đây mà hà hê!”

Tổ Tổ sợ Sở Lăng Xuyên nói chuyện như vậy sẽ đắc tội người khác, nhưng anh không quan tâm, anh ôm Tiểu Bao lên, lau nước mắt trên mặt cu cậu, dụ dỗ: “Thắng hay thua thì đã có kết quả, chính ủy, anh đừng tìm lý do.

Tuy nhiên Tiểu Thiên có tri thức hiểu lễ nghĩa giống ba, tương lai nhất định giỏi văn giỏi võ, hơn nữa là một đứa bé ngoan hiểu chuyện.”

“Ừ, lời này tôi thích nghe.” Chính ủy không khiêm tốn chút nào, hết khen con trai mình, rồi lại khen Tiểu Bao, “Ài, thế cậu dự đoán con trai tôi tương lai

thành quan văn, vậy thì tiểu tử nhà cậu sau này nhất định sẽ giống cậu, là đại nhân vật.”

Con trai chính là đề tài của Sở Lăng Xuyên, anh cũng không hề khiêm tốn, “Vậy thì tốt, tương lại một văn một võ, khi đó, chúng ta đã già rồi, phải trông chờ vào bọn nhỏ thôi.”

“Đúng vậy, đứa bé là hy vọng của chúng ta, cũng là hy vọng của đất nước.”

Hai người đàn ông vừa nói vừa cười, kéo gần khoảng cách hơn với nhau. Mặc dù Tổ Tổ cũng kì vọng vào con trai, nhưng cô không trực tiếp nói ra, chỉ là trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cô bé Tiểu Bao từ tay Sở Lăng Xuyên, sau đó dịu dàng nói với con trai chính ủy: “Tiểu Thiên không khóc, con chơi cùng em có được hay không?”

Đứa bé ngưng khóc thút thít, nhìn Tiểu Bao, rồi lại nhìn ba, tiểu tử rất có phong độ, gạt đầu một cái. Sở Lăng Xuyên hôn một cái vào má Tiểu Bao, Tổ Tổ cũng đặt cu cậu xuống đất.

Tiểu Bao chớp mắt nhìn con trai chính ủy, Tổ Tổ xoa đầu cu cậu: “Tiểu Bao, đi chơi với anh nhé, con phải làm bạn cho tốt biết không?”

Đứa bé nhà chính ủy dù sao cũng hiểu chuyện hơn so với Tiểu Bao, đi tới kéo tay Tiểu Bao, Tiểu Bao cũng rất hữu nghị, bắt tay giảng hòa cùng anh.

Hai bạn nhỏ thân mật thăm thiết, trò chuyện bằng những từ ê ê, a a với nhau, không biết nói những gì, chỉ là vừa nói vừa loay hoay với những món đồ chơi.

Tiểu Thiên quen thuộc ở đây hơn, cho nên một tay cầm đồ chơi, một tay lôi kéo Tiểu Bao ra ngoài, hiện tại trong nhà chỉ còn ba người lớn nói chuyện với nhau.

Tổ Tổ cảm thấy đúng là đàn ông với nhau, nói chuyện rõ ràng, thẳng thừng, không che giấu, thậm chí còn trêu chọc lẫn nhau, hai người quan hệ khá tốt.

Một lúc sau, chính ủy rời đi, Tiểu Bao cũng trở lại, không để ý đến Tổ Tổ, trực tiếp tìm Sở Lăng Xuyên, nhào vào ngực anh làm nũng.

Tổ Tổ véo mũi nhỏ của con trai, Tiểu Bao không thèm để ý đến cô, “Tiểu Bao, không tức giận, là mẹ không biết rõ tình huống, trách lầm bảo bảo, mẹ xin lỗi con, có được không?”

Tiểu Bao giả vờ không để ý đến cô, nhưng đã sớm cười trộm trong lòng Sở Lăng Xuyên, anh cúi đầu thấy vậy, trong lòng cảm thấy buồn cười, đứa con này của anh thật quá đáng yêu.

“Ai nha, đồng chí An Định, bảo bối của mẹ, tha thứ cho mẹ đi mà!” Tổ Tổ nhận ra con trai cô đang cười trộm, còn cố ý đùa thêm, đưa tay cù vào eo, tiểu tử không nhịn được cười khanh khách.

Một nhà ba người chơi đùa trong chốc lát, lại có mấy cán bộ tới đây, nhiệt tình hoan nghênh mẹ con cô. Lần này còn có cả đoàn trưởng, anh ta khoảng gần bốn mươi, nhiệt tình hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, rất dễ gần. Anh ta còn mời vợ chồng cô đến nhà ăn cơm.

Ở nhà đoàn trưởng, vợ anh ta và mấy cậu lính đã sớm chuẩn bị xong bữa trưa.

“Đừng khách khí, ngồi xuống ăn đi em dâu, ở đây mọi người đều như người nhà cả, không cần phải thận trọng.” Đoàn trưởng nhiệt tình.

Đúng, người một nhà, trước kia cô đã cảm nhận được điều này rồi, hiện tại mặc dù ở một nơi khác, nhưng cảm giác ấy vẫn quen thuộc với cô đến vậy.

Mọi người ngồi xung quanh mâm cơm, không khí náo nhiệt, nhà đoàn trưởng có cô bé mười mấy tuổi, còn có cả con trai, bộ dáng tuấn tú, một mực muốn chơi cùng Tiểu Bao.

Lúc ăn cơm, đoàn trưởng cho phép Sở Lăng Xuyên nghỉ việc chiều nay, giành thời gian cho con trai và vợ một chút.

Cơm trưa xong xuôi, Tổ Tổ nói chuyện với vợ đoàn trưởng, còn Sở Lăng Xuyên lại nói chuyện công việc.

Đến lúc phải về, Sở Lăng Xuyên vốn muốn mang vợ con về nhà nghỉ ngơi, nhưng Tiểu Bao không đồng ý, náo loạn đòi đi chơi, cu cậu nghe được mủm mủm muốn dẫn mình và mẹ đi chơi.

Hết cách, đi dạo cũng tốt, lúc này thích hợp với tản bộ, ôn chuyện, cho nên Sở Lăng Xuyên mang vợ con ra ngoài.

Tiểu Bao rất hiếu động, tự mình chạy khắp nơi, một nhà ba người đi vòng quanh nơi đóng quân, Tiểu Bao cái gì cũng vô cùng tò mò.

Bỗng nhiên, trên đường có hai người lính bước chân chỉnh tề, Tiểu Bao dùng sức hô: “Đứng nghiêm... chào!”

Hai người nghe khẩu lệnh, thực hiện theo phản xạ, bọn họ sững sờ đứng im tại chỗ.

Tổ Tổ còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Bao đã chạy đến, cô vừa muốn đuổi theo, Sở Lăng Xuyên lại ngăn cản. Lúc ở nhà, Sở Lăng Xuyên hay dạy khẩu lệnh cho cu cậu, cho nên tiểu tử nói rất mượt, hơn nữa còn có khí thế, chỉ là thanh âm còn hơi non nớt.

Chỉ thấy Tiểu Bao chạy tới trước mặt hai cậu lính, nâng tay làm động tác chào, vừa bước đi thong thả vừa hô: “Một hai một... một hai một!”

Hai cậu lính cúi xuống nhìn bé con trước mặt, thì ra khẩu lệnh là do nhóc này hô, hai người bắt đầu trêu chọc Tiểu Bao.

“Cháu là con nhà ai? Thật đáng yêu!”

“Tiểu tử, cháu tên là gì?”

“Mũ mũ!” Tiểu Bao nghe hiểu, nhưng không trả lời được, cho nên chỉ vào Sở Lăng Xuyên, hai cậu lính xoay người, thấy phó đoàn trưởng đứng cách đó không xa, bên cạnh còn có một người phụ nữ xinh đẹp.

“Thủ trưởng!” Hai cậu lính vội vàng đứng dậy, nghiêm chào, Sở Lăng Xuyên đi tới, đáp lễ, “Ăn cơm chưa?”

“Bảo cáo thủ trưởng, ăn rồi!”

Hai cậu lính nói đồng thanh. Một người cười hi hi: “Thủ trưởng, không giới thiệu người bên cạnh một chút sao?”

Sở Lăng Xuyên khẽ cười: “Vợ tôi!”

“Chào chị dâu!”

“Chào chị dâu!”

“Chào các cậu.” Tổ Tổ niềm nở.

Lúc này Tiểu Bao ôm chân Sở Lăng Xuyên, “Mũ mũ... mũ mũ....”

Một cậu lính không nhận được nói: “Thủ trưởng, đây là con anh sao? Thật là kém linh. Mới vừa rồi hù dọa chúng em suýt chút nữa tưởng là khẩu lệnh thật.”

Sở Lăng Xuyên khẽ nhướn mày nhìn con trai, “Tiểu tử này bướng bỉnh rồi. Được rồi, hai cậu nghỉ ngơi thôi.”

“Dạ, hẹn gặp lại, thủ trưởng, chị dâu.”

Hai chiến sĩ vừa rời đi, Tổ Tổ không nhận được cười với con trai.

Đi một lát nữa, vì sợ Tiểu Bao mệt, cho nên cu cậu được anh ôm vào lòng, cậu thấy rất nhiều người gặp ba cũng chào, sau đó cậu cũng chào hết như vậy, chọc cho mọi người một hồi cười.

Tiểu tử không hiểu vì sao ở đây lại có nhiều chú bộ đội như vậy, không biết từ lúc nào, cu cậu đã nằm ngủ gục trong ngực Sở Lăng Xuyên, cánh tay vòng qua cổ anh.

Tổ Tổ cũng mệt, quay sang nói với anh, “Con ngủ rồi, chúng ta về thôi!”

“Mệt không, vậy thì về.” Hai người trở lại căn phòng, Sở Lăng Xuyên đặt Tiểu Bao lên giường một cách nhẹ nhàng.

Tổ Tổ đi rửa mặt, dùng khăn ướt lau qua mặt và cánh tay cho cu cậu, sau đó nằm bên cạnh đứa bé, vừa mới nằm xuống, đột nhiên cô nhớ ra mình mang đến hai túi đồ.

Cô bảo Sở Lăng Xuyên lấy đồ ra, trong đó có thức ăn, ngoài ra có cả hai hộp thuốc.

Sở Lăng Xuyên nhận được thuốc, có chút nghi hoặc, trước kia Tổ Tổ chưa từng mua thuốc cho anh, cũng không thích anh hút thuốc, thế mà lần này lại mang theo? Còn là của bố vợ anh đưa?

“Em mua?” Anh hỏi.

Tổ Tổ nghĩ tới hành động của Tiểu Bao, không khỏi nở nụ cười, cô kể lại câu chuyện giấu thuốc của con trai làm của riêng khiến Sở Lăng Xuyên kích động không thôi.

Sở Lăng Xuyên hôn lên mặt con, tràn đầy cưng chiều: “Con trai anh quả thật đáng yêu. Chỗ anh có hai chai rượu ngon, mai em mang về cho ba nhé.”

“Được.” Tổ Tổ nằm xuống ôm lấy Tiểu Bao, “Em có chút buồn ngủ, nghỉ một lát thôi, anh đừng nói chuyện, nằm xuống ngủ một lúc đi.”

“Em nghỉ trước đi.” Sở Lăng Xuyên lu loát thu dọn đồ đạc, nhận một cuộc điện thoại, lúc quay lại thấy Tổ Tổ đã ngủ rồi, anh cời giày, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 194: Chương 114.2

Sở Lăng Xuyên ôm cô, anh không hề buồn ngủ, tay không tự chủ được sờ eo, sờ tay cô, dùng đôi môi lướt qua mặt, lỗ tai cô, khuôn mặt say đắm cung chiều.

Trong giấc mộng, Tổ Tổ không tự chủ được lật người, rúc vào ngực anh, vừa khéo chạm vào môi cô, tay anh rơi trên lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên “hành hạ” từ từ tỉnh lại, thấy gương mặt gần trong gang tấc, ảo não vì có người quấy rầy giấc ngủ, cô mơ màng nói: “Ngủ.....Đừng làm rộn.”

Sở Lăng Xuyên nhìn bộ dáng mê man của Tổ Tổ, anh dùng sức hôn từng cái, thâm trầm gọi: “Bảo bối.”

Sự thân mật quen thuộc khiến Tổ Tổ tỉnh lại, cô muốn đẩy anh ra, thế nhưng anh lại lật người, đè cô ở phía dưới.

Tổ Tổ bắt đầu khản trương, không biết do sợ bảo bối ở bên cạnh nhìn thấy, hay là do hai người đã lâu không thân mật, tóm lại là cô rất hồi hộp.

“Anh.....anh tránh ra.....á.....um.....” Đôi môi cô bị Sở Lăng Xuyên mạnh mẽ chiếm lấy, cô không nói ra lời, chỉ có thể giả dựa, mặc nhiên để anh làm chuyện xấu.

Anh đã nín nhịn hai năm qua, giờ phút này, vợ đẹp đang nằm trong ngực, anh không thể nào buông ra, nhất là nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của cô, lại càng cố ý muốn trêu đùa, không những không tránh ra, còn điên cuồng hôn cô. diendan--uyen-leqdon

Hai người náo loạn trên giường, không phát giác ra Tiểu Bao đã tỉnh. Tiểu tử thấy ba mẹ nằm trăn lên nhau giống như cu cậu xô ngã anh Tiểu Thiên.

Tiểu Bao bật dậy như lò xo, nhào tới như con sư tử nhỏ, bắt chập tất cả căn vào người Sở Lăng Xuyên, động tác lưu loát một mạch.

Sở Lăng Xuyên hét lên một tiếng, anh lật người lại, khuôn mặt buồn bực trừng con trai bảo bối.

Tổ Tổ xấu hổ ngồi dậy, cô nhìn con trai một chút, rồi lại nhìn Sở Lăng Xuyên một chút, hận chết anh, đúng là quá mất mặt rồi!

Tiểu Bao không để ý ánh mắt của anh, cu cậu bò lại giữa hai người, đưa tay ôm hông Tổ Tổ, bộ dáng như gà mẹ bảo vệ con, không thèm nhìn anh lấy một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn vui sâu vào bụng cô.

Sở Lăng Xuyên ho khan, anh đưa tay kéo áo Tiểu Bao: “Con trai!”

Tiểu Bao quay lại nhìn Sở Lăng Xuyên, còn hừ một tiếng, sau đó lại ôm chặt Tổ Tổ, giống như tổ cáo với anh, đánh mẹ con, trước hết đánh con....con không để cho ba khi dễ mẹ.

Tổ Tổ không nhịn được cười, cô khẽ xoa nắn khuôn mặt con trai.

Sở Lăng Xuyên cũng bật cười, anh cố ý đụng vào Tổ Tổ, Tiểu Bao thấy vậy liền nâng chân đá anh, hét lên, “Đá, đá, đá.....Đánh, đánh!”

“Ai nha, ai nha.....” Sở Lăng Xuyên đột nhiên kêu đau ngã xuống giường, nằm im tại chỗ, anh còn cố ý kêu to: “Đau chết, đau chết!”

Tiểu Bao rất kiên quyết bảo vệ mẹ, không để ý tới Sở Lăng Xuyên, hừ, khi dễ mẹ, hừ!

Tổ Tổ hôn nhẹ lên mặt con, cô nghĩ, thật may tiểu tử còn nhỏ, có lẽ cho rằng Sở Lăng Xuyên đánh cô, cho nên mới bảo vệ, nếu lớn thêm chút nữa, cô không biết nên giải thích với con trai như thế nào.

Tổ Tổ nói với Tiểu Bao, “Bảo bối, con xem ba đau như vậy, ba biết sai rồi, sẽ không tái phạm, bảo bối tha thứ cho ba được không?”

Thật ra thì Tiểu Bao thấy ba đau, cu cậu cũng rất đau lòng, ngẩng đầu nhìn mẹ, sau đó cu cậu chạy đến chỗ Sở Lăng Xuyên, xoa nhẹ chỗ cắn.

Sở Lăng Xuyên ngừng kêu, xoay người ôm Tiểu Bao vào trong ngực, hôn rồi lại hôn, Tiểu Bao bị râu của anh cọ vào mặt, hét toáng lên, “Mẹ.....mẹ.....”

Tổ Tổ không nhịn nổi cười, cô giải cứu cu cậu từ trong ngực Sở Lăng Xuyên, lúc này anh cũng có điện thoại, sau khi nghe máy, anh cau mày, sau đó đáp: “Biết, tôi lập tức đến ngay.”

Anh quay sang dặn dò Tổ Tổ: “Bảo bối, em và con ở nhà đợi anh, nếu như buồn thì có thể đi xung quanh chơi, anh có chút chuyện cần giải quyết.”

Tâm tình Tổ Tổ rất tốt, giọng nói vui vẻ: “Yên tâm, em biết rồi, anh cứ đi làm chuyện của mình đi.”

Sở Lăng Xuyên hôn lên khuôn mặt của con lần nữa, sau đó thừa cơ hôn cả Tổ Tổ, “Con trai, ba đi công chuyện, một lát nữa ba trở lại nha....”

Tiểu Bao gật đầu, gơ bàn tay nhỏ nhắn lên, “Vâng, ba...bái bai...”

Sở Lăng Xuyên vội vàng rời đi, trong nhà còn hai mẹ con, cô lấy đồ ăn để tiểu tử bổ sung năng lượng, sau khi ăn xong, tiểu tử bắt đầu quậy phá, muốn đi tìm bạn chơi, Tổ Tổ đành đi theo sau thành chân sai vặt.

Buổi chiều, Tổ Tổ cùng hội chị em trong doanh trại, mang theo đứa nhỏ ra ngoài chơi, mặc dù Tiểu Bao và con trai chính ủy đã đánh nhau một trận, nhưng hai đứa bé rất nhanh lại trở thành bạn tốt.

Tiểu Thiên lớn hơn Tiểu Bao, bắt giặc cũng sẽ nhường em, chỉ là dù sao cũng chỉ là trẻ con, đôi khi vẫn trở mặt đánh nhau. May ở đó còn có các mẹ, cho nên không khí cũng tương đối hòa bình.

Bắt giặc đã đến giờ cơm tối, Sở Lăng Xuyên cũng trở lại, tối nay chính ủy lại mời khách.

Cơm tối phong phú, trong không khí vui vẻ, khó thiếu được rượu, chỉ là mọi người đều khống chế tửu lượng vừa phải.

Tối muộn, mọi người ai về nhà nấy, Tổ Tổ mang theo Tiểu Bao và nhà vệ sinh tắm rửa cho cu cậu, không đợi cô mặc quần áo cho, tiểu tử này đã bỏ chạy ra ngoài.

Sở Lăng Xuyên nhìn con trai trần truồng, vội vàng ôm lấy, nhét cu cậu vào trong chăn, cố ý cù nộn khiến cu cậu cười khanh khách.

Hai cha con vui vẻ chơi với nhau, còn Tổ Tổ đi tắm. Khi cô ra ngoài, bắt gặp bộ dạng chăm chú của con trai, cu cậu đang nghe Sở Lăng Xuyên kể chuyện.

Cô ngồi bên giường lau tóc, Sở Lăng Xuyên vẫn tiếp tục nói, bầu không khí lắng đọng, chẳng mấy chốc, Tiểu Bao đã ngủ thiếp đi.

Anh nhẹ nhàng đặt Tiểu Bao ngay ngắn, sau đó lại gần Tổ Tổ, ôm lấy cô, thổi một hơi bên tai cô, dùng giọng nói trầm bổng hấp dẫn, “Vợ à, em thật là thơm”

Một màn này giống hệt như trong quá khứ, trước đây, anh cũng ôm cô, cũng khẽ nói với cô vợ, em thật thơm. Còn cô sẽ đáp lại rằng, anh thật thối, sau đó thúc giục anh nhanh đi tắm. Hôm nay, một lần nữa xảy ra, nhưng kí ức ấy đã trở nên mơ hồ.

Tổ Tổ nhớ lại, lau tóc, động tác ngừng một lúc rồi lại tiếp tục, ngập ngừng nói với anh, “Không còn sớm....anh nhanh đi tắm đi.”

“Đi ngay!” Sở Lăng Xuyên hôn lên má cô, nhanh chóng thực hiện một loạt hành động nhanh như chớp: tắm, gội, đánh răng rồi vội vã trở về phòng ngủ.

Chờ đón anh làm một cái gối được Tổ Tổ nhét vào trong ngực. Sở Lăng Xuyên cau mày: “Vợ, đây là sao?”

Tổ Tổ nhớ lại cảnh lúc trưa, vừa nghiêm túc vừa kiên quyết nói: “Em và con trai ngủ ở đây, anh ngủ gian phòng ở giữa đi.”

“Vợ, em không thể tàn nhẫn như vậy chứ?” Sở Lăng Xuyên vòng tay qua chiếc gối, ôm cả người Tổ Tổ vào lòng, cọt nhả làm nũng, “Vợ, ngủ chung được không, anh đảm bảo đảm hoàng, quy củ.”

Cái này đánh chết cô cũng không tin, ngộ nhờ anh lại làm việc xấu, cô lại phản kháng...bên cạnh còn có bảo bảo, cô mới không cần, “Không có thương lượng”

“Vợ, bên kia không có chăn đệm, không thể ngủ.” Sở Lăng Xuyên tìm lý do, nhưng Tổ Tổ là ai, cô đẩy anh ra, “Em đã giúp anh kiểm tra rồi, trong tủ có chăn đệm quân dụng, vẫn dùng tốt, được rồi, anh đi đi.”

Sở Lăng Xuyên lại bắt đầu gờ thối vô lại, anh cười xấu xa, ôm lấy eo cô, “Vợ, nếu không em theo anh vào trong kia nhé.”

“Anh, em... bảo bảo ngủ không thể không có người bên cạnh, anh....anh nhanh đi đi.” Sở Lăng Xuyên cũng hết cách, chỉ đành phối hợp, ảo não sang gian phòng bên cạnh.

Sở Lăng Xuyên rời khỏi, Tổ Tổ liền khóa trái cửa lại, cô thờ phào một hơi, xoay người vào xem con, may mà không làm cu cậu thức giấc, nếu không lại cho là cô đang đánh nhau với anh.

Trở lại giường, Tổ Tổ ôm con trai, mặc dù cô biết một cánh cửa không ngăn được anh, nếu anh muốn vào, cô cũng hết cách, chỉ hy vọng anh hiểu được mà thu liễm.

Cà đêm mộng đẹp.

Gần sáng, trời còn đang tối, Tổ Tổ tỉnh lại theo bản năng, kiểm tra xem Tiểu Bao có muốn đi vệ sinh không, cô sợ con tè dầm, thấy cu cậu không yên, có lẽ muốn đi tiểu rồi.

diendan--uyen-leeqdon

Tổ Tổ mông lung xuống giường, ôm Tiểu Bao đi vệ sinh, trở lại bên giường, hai mẹ con lại ngủ tiếp.

Không biết qua bao lâu, cô bị cảm giác khác thường phía sau làm thức tỉnh, trong mơ màng, đè trên chân cô là cái gì? Phía sau lưng cô là cái gì? Còn cả trước ngực nữa, sau lưng chạm vào thứ thô sấp dưng thẳng đứng.

Cuối cùng cô phản ứng kịp, là Sở Lăng Xuyên chui vào trong chăn, đang nằm phía sau lưng cô, cái thô sấp dưng đứng kia còn có thể là gì???

Tổ Tổ nóng lên, trợn mắt, không dám cử động mạnh, cũng không quay đầu lại vì không biết đối mặt anh như thế nào.

Cô muốn xuống giường, chỉ cần rời khỏi cái ôm của anh thì dễ rồi, bởi vì anh nằm ở giữa, một bên là con trai, một bên là vợ, khiến Tổ Tổ sợ hết hồn, thứ nhất là lâu nay không thân mật như vậy, có chút xa lạ luống cuống, thứ hai là con trai còn đang ở đây.

Cô muốn gãy ra, nhưng anh đều không có phản ứng, thậm chí còn ép chặt nơi nào đó, trên tay tăng thêm lực đập xoa nắn.

Cô không tin, động tĩnh lớn như thế anh lại không có cảm giác, Tổ Tổ khẳng định trăm phần trăm là giả bộ ngủ, tuy rằng xa cách hai năm đủ biến thành xa lạ, nhưng dù sao thói quen của anh cô vẫn hiểu.

Anh bất động, cô cũng không còn cách nào khác. Cô thấy đầu giường có một cái kẹp tóc, trong đầu thoáng qua một ý niệm.

Tổ Tổ cảm lấy, tay lần vào trong chăn, sau đó hướng thẳng đến nơi nào đó, không khách khí kẹp lấy.

“A!!!” Sở Lăng Xuyên hét lên, đột nhiên bật dậy, đáng về đau đớn, lấy kẹp xuống, đứng dậy rời giường, chạy nhanh như lửa cháy tới mông vậy.

Tổ Tổ thấy chiếc kẹp tóc vút trên giường, cô sợ sệt cầm lên, kẹp vào ngón tay mình, có đau lắm đâu, anh phản ứng lớn như vậy làm gì, có phải khoa trương quá không?

Tiểu Bao bị tiếng hét của Sở Lăng Xuyên làm giật mình, mở mắt ra một cái rồi lại nhắm chặt lại ngủ tiếp.

Còn Tổ Tổ kinh ngạc tại chỗ, nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, một phút, hai phút, thời gian chậm rãi trôi qua, mười phút sau cũng không thấy Sở Lăng Xuyên trở lại, bên ngoài cũng không có động tĩnh.

Tổ Tổ có chút lo lắng, chẳng lẽ cô xuống tay quá độc ác? Cấn cánh môi, xuống giường, đi dép ra ngoài.

Cửa không khóa, cô đi vào, thấy Sở Lăng Xuyên nằm lì không nhúc nhích, cô do dự một chút, hơi mất tự nhiên mở miệng: “Anh... anh làm sao vậy? Cái đó... kẹp không nghiêm trọng vậy chứ?”

“Không có việc gì!!!!” Sở Lăng Xuyên khò sở nói, miệng thì bảo không sao, nhưng giọng nói biểu đạt nhất định có chuyện.

“Không sao thì tốt, vậy, vậy em đi xem bảo bảo.” Tổ Tổ xoay người muốn đi, lại nghe thấy giọng buồn bực của Sở Lăng Xuyên: “Anh nói không sao em liền tin, có chuyện, tới đây.”

Tổ Tổ cào tóc mình một hồi rồi bước đến, co quắp đứng bên giường, “Cái đó, thật xin lỗi, em không biết kẹp tóc có thể làm đau, không phải thật chứ, nếu không, gọi bác sĩ tới xem một chút...”

Mới vừa dứt câu, Sở Lăng Xuyên đang nằm yên bỗng kéo cô đặt dưới thân, nụ hôn rơi xuống như mưa.

“Vợ, thử một cái sẽ biết không có chuyện gì rồi?” Anh vừa mút môi cô vừa ní non, ám hiệu mập mờ, Tổ Tổ làm sao không hiểu, anh thật là quá... khiến người ta hết ý kiến.

Sớm nghĩ đến anh giờ trò lừa bịp, nhưng sao cô vẫn mắc bẫy. Tổ Tổ vội vàng đẩy anh cảnh cáo: “Sở Lăng Xuyên, đừng, đừng làm rộn, Tiểu Bao sắp tỉnh lại...”

Sở Lăng Xuyên dùng tay kéo áo ngủ cô xuống làm loạn, đôi mắt thâm thúy mê người nhìn thẳng vào cô: “Bảo bối, gọi tên anh, gọi một lần nữa.”

Vốn dĩ gọi tên anh cũng không có chuyện gì lớn, nhưng anh lại yêu cầu như vậy, trong lúc nhất thời, không biết nên gọi thế nào, hơn nữa còn đang bị anh đè phía dưới, tay bắt đầu không an phận.

“Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên!” Cô nóng nảy, liên tục gọi anh, mặt hồng tím đập, hốt hoảng luống cuống.

Bỗng bên ngoài nghe tiếng Tiểu Bao hét lên: “Mẹ! Ba!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Video Chờ Sinh

Nghe thấy tiếng con trai, Tổ Tổ gấp đến nỗi đập thẳng vào vai Sở Lăng Xuyên, mặt cô đỏ bừng, Sở Lăng Xuyên cũng vội vàng buông lỏng cô ra.

Cô hấp tấp đứng dậy, luống cuống kéo quần áo của mình, chạy ra khỏi phòng ngủ nhanh như một làn khói.

Sở Lăng Xuyên ngồi trên giường cười khúc khích, bảo bố nhà anh vừa nãy đồ mặt, hơn nữa lòng bàn tay anh cảm nhận được tiếng tim đập nhanh của cô.

Bộ dáng hốt hoảng của cô khiến anh nhớ đến thời điểm bọn họ vừa mới kết hôn cũng y hệt như vậy.

Nhưng mà, rốt cuộc là bởi vì bảo bảo ở đây hay là do sự tổn thương trong quá khứ khiến cô cự tuyệt anh? Anh thật sự rối rắm, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Buổi sáng bận rộn bắt đầu, Tiểu Bao không ngoan ngoãn rời giường, Sở Lăng Xuyên thế nhưng lại ngủ nướng cùng con trai, sau khi hai ba con dậy còn ở lì trên giường.

Tổ Tổ cảm thấy Sở Lăng Xuyên quá cưng chiều con, thậm chí để con cười lên lưng, có lẽ anh thấy mình có lỗi vì không thể chăm sóc con trai trong thời gian dài, hoặc có lẽ Tiểu Bao quá đáng yêu, nhưng dù sao anh rất ra dáng người làm ba, vừa uy nghiêm, vừa săn sóc.

Hai ông tướng chơi với nhau đến tận lúc ăn điểm tâm mới thôi.

Sau điểm tâm, Sở Lăng Xuyên đi làm việc, Tổ Tổ mang quần áo bẩn của anh đi giặt, xong xuôi, cô mang theo Tiểu Bao cùng vài người phụ nữ đi dạo trong doanh trại.

Sở Lăng Xuyên trở về ăn cơm trưa với hai mẹ con, sau đó, Tổ Tổ bắt đầu thu xếp đồ đạc, khoảng hai giờ chiều sẽ trở về nhà.

Trong khi cô thu xếp đồ, Tiểu Bao yên tĩnh vùi trong ngực Sở Lăng Xuyên, không lộn xộn, hình như cu cậu rất rõ mình sẽ xa cách ba rất lâu, cho nên muốn tạm biệt ba, khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người lớn đau lòng.

Sở Lăng Xuyên vừa nhìn động tác gấp quần áo của Tổ Tổ, vừa hôn nhẹ lên mặt con trai.

“Ba.” Tiểu tử ngẩng đầu, chỉ vào Tổ Tổ, rồi lại tiếp tục vùi vào ngực anh, không muốn xa rời, cu cậu không hiểu vì sao ba mình không thể về nhà mỗi ngày, vì sao lại phải làm ở một nơi xa như vậy.

Sở Lăng Xuyên vốn định an ủi con trai rằng tuần sau anh sẽ về, nhưng sợ có biến cố, nên đành lựa chọn trầm mặc.

Tiểu Bao không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, tay nhỏ nắm chặt lấy áo anh, nhìn dáng vẻ an tĩnh này thật không tưởng tượng ra được lại là một tiểu quý nghịch ngợm.

Sở Lăng Xuyên nhẹ nhàng đặt Tiểu Bao xuống giường, nói với Tổ Tổ một tiếng rồi đi ra ngoài, khi anh trở lại, Tổ Tổ đã dọn xong, đang trong phòng khách xem tivi.

Sợ quấy rầy đứa bé, âm thanh rất thấp, cô nhìn thấy Sở Lăng Xuyên mang về hai hộp, nhìn là biết mua cho Tiểu Bao, cô không nhận được oán trách anh: “Ồ nhà đồ chơi đã chất thành núi rồi, hơn nữa đều bị con làm hư, về sau đừng mua những thứ này thì hơn.”

“Không sao.” Sở Lăng Xuyên cười khề, để đồ vào túi xách, anh nhét thêm một chai rượu vào, hôn nhẹ con trai đang ngủ, sau đó đi ra ngoài.

leqđ,uyenuyenmnn

Sở Lăng Xuyên đặt mông ngồi cạnh Tổ Tổ, tự nhiên ôm cô vào lòng, cầm gối lên đỉnh đầu cô, cầm tay cô xoa nhẹ: “Phải đi nhanh như vậy rồi, sao anh cảm giác em và con trai vừa mới đến được vài giờ nhì.”

“Ừ, thời gian trôi qua thực vui vẻ. Em lo là chiều nay đi, con trai có khóc như lần trước hay không. Lần trước anh đi, con trai nằm trong lòng em rơi nước mắt, em nhìn thật sự không đành lòng. Cái đó, em đi vệ sinh. ...”

Tổ Tổ nói xong đứng dậy, anh chỉ có thể buông cô ra, cô thật sự muốn đi vệ sinh hay đang trốn tránh thân mật cùng anh đây?

Lát sau, Tổ Tổ ra ngoài, cô không ra phòng khách mà đi phòng ngủ. Sở Lăng Xuyên ngồi bên ngoài hút thuốc xong cũng vào phòng ngủ, thấy cô đang ngồi bên giường ngăn người.

Anh đi tới, ngồi xổm bên giường, nhìn con trai nói khề: “Con chúng ta là tiểu quý tinh nghịch.”

“Em cũng cảm thấy như vậy, anh biết không, thứ sáu em tan làm về nhà, mọi nơi đều bị con lật tung hết cả lên, không biết đang làm gì.

Sau lại thấy con muốn gọi cho anh, muốn đi thăm anh, lúc đó em mới hiểu, tiểu quý này đang tự mình thu dọn đồ, chờ em dẫn tới chỗ, nhưng đáng tiếc không biết cách biểu đạt. Nhìn nhỏ tuổi nhưng kì thực cái gì cũng hiểu.”

tưởng tượng được con trai lại nhớ lời anh đến thế.

Tố Tố dừng một lúc rồi nói: “Lúc đó ba cố ý nói không cho Tiểu Bao đi thăm anh, anh đoán thế nào?”

Sở Lăng Xuyên nhún vai hóng hắng, “Phản ứng gì? Con nói gì?”

Tố Tố nhẹ nhàng cười: “Không hề nói gì, chỉ dùng sức hôn ba, buổi tối còn đút cơm cho ba. Tên tiểu tử này, em thật hoài nghi có phải đây là đứa bé một tuổi hay không nữa.”

Sở Lăng Xuyên không nhìn được kiên ngạo nói: “Đúng là tiểu quý.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, Tiểu Bao cũng nhanh chóng tỉnh lại, biết là phải đi về rồi. Sở Lăng Xuyên lại bắt đầu thương lượng với cu cậu, nếu nhớ ba có thể bảo mẹ dẫn đến gặp ba.

Tiểu tử gật đầu đồng ý, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng không vui, không muốn tách khỏi Sở Lăng Xuyên, không khóc, không nháo mà thôi.

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, cô và Tiểu Bao chào từ biệt hàng xóm xung quanh trước khi về.

Trước khi lên xe, Tiểu Bao lưu luyến nằm trong ngực Sở Lăng Xuyên, tham luyến cái ôm của anh, Sở Lăng Xuyên vỗ nhẹ vào lưng cu cậu: “Được rồi, con trai, nên về nhà, đến nơi gọi điện cho ba.”

Anh đặt Tiểu Bao xuống ghế, giúp con thắt dây an toàn, khi Sở Lăng Xuyên định đóng cửa xe, cu cậu gọi: “Ba!”

“Hả? Sao vậy con trai?”

Tiểu Bao lấy một thanh kẹo toffe từ túi quần mình, đây là kẹo cu cậu lấy từ nhà chính iuy vẫn chưa ăn, để dành đưa đến trước mặt anh: “Ba... (cho)”

Hốc mắt Sở Lăng Xuyên nóng lên, tiếp nhận kẹo của con trai, anh hôn nhẹ lên mặt con, “Con trai ngoan, ba yêu con.”

Anh đứng dậy, nhìn về phía Tổ Tổ, định cho cô một cái ôm, nhưng cuối cùng chỉ nói: “Đến nhà thì gọi cho anh. Trên đường lái xe cẩn thận, còn nữa, thay anh hỏi thăm ba mẹ.”

Tổ Tổ gật đầu, đưa tay gạt mái tóc rối tung, nhìn động tác lơ đãng, Sở Lăng Xuyên cảm giác hơi xa lạ.

Cô nhìn anh một cái rồi nói: “Được, anh..... cũng tự chăm sóc bản thân cho tốt, mọi người trong nhà và bảo bảo anh đừng lo, làm xong công việc của anh đi, rảnh rồi thì gọi về nhà, nếu không Tiểu Bao sẽ tức giận.”

“Ừ, anh nhớ rồi.” Sở Lăng Xuyên đồng ý, trong lòng nghĩ nếu em tức giận sẽ tốt hơn, em có quan tâm anh về nhà hay không, quan tâm anh có gọi điện hay không, em... liệu có để ý hay không?

“Được rồi, phải đi thôi, hẹn gặp lại.” Tổ Tổ lên xe, đóng cửa.

Sở Lăng Xuyên nói tạm biệt với Tổ Tổ và Tiểu Bao, cu cậu vung tay tạm biệt anh, trong đôi mắt ngấn lệ, lưu luyến không rời, nhưng cố nén khóc, bộ dáng khiến người ta đau lòng.

Tổ Tổ không nhìn được xoa mặt con, an ủi vài câu, nổ máy, cho xe rời đi.

Sở Lăng Xuyên nhìn theo hướng xe rời đi, tim anh có chút trốn trái, chỉ là, nếu không có gì bất ngờ, cuối tuần sau có thể gặp lại.

Lúc hai mẹ con về đến nhà đã là năm giờ, Tiểu Bao ngồi suốt chạng đờng, Tổ Tổ gọi cho Sở Lăng Xuyên báo bình an.

Sau khi cúp điện thoại, Tiểu Bao phát hiện ra trong túi có đồ chơi, có súng và ống nhòm, cu cậu tự giác cho rằng tất cả là của mình.

Tiểu Bao nhìn đồ chơi mới trong tay, kích động muốn biểu diễn trước mặt ông bà ngoại chiến lợi phẩm của mình, bộ dáng vô cùng hả hê.

Một tuần lễ cứ thế trôi qua, dĩ nhiên người vui vẻ nhất là Tiểu Bao rồi.

Thứ hai, Tổ Tổ phải lên trường, bận rộn một ngày, sau khi tan việc, cô định đi thăm Hàm Hàm thì La Vi Khôn gọi tới, nói anh ta đợi cô ở cổng trường.

Không cần nghĩ cũng biết nhất định là vì Hàm Hàm, từ trường học đi ra, cô thấy La Vi Khôn đợi ở ven đường.

Xe cô dừng lại, La Vi Khôn không khách khí lên luôn, Tổ Tổ vừa cho xe chạy vừa hỏi: “La đại thiếu, đột nhiên tìm tôi có chuyện gì?”

Mặt anh ta đầy mây đen, nhưng vẫn cười lấy lòng, “Chị dâu, chị đã hỏi em cũng nói thẳng, lần này đúng là em muốn xin chị giúp một tay.”

Tổ Tổ quay lại trừng mắt với cậu ta: “Nếu là về Hàm Hàm thì miễn đi.”

Vốn là vì chuyện của Hàm Hàm mà tới, anh ta liền nóng nảy, “Đừng mà chị dâu, chị xem mặt mũi anh Xuyên, giúp em một lần này thôi, cũng không phải chuyện lớn gì, đảm bảo không ảnh hưởng đến tình cảm chị em của chị.”

Tổ Tổ cảnh cáo anh ta, “Vi Khôn, anh là bằng hữu của Lăng Xuyên, anh gọi tôi một tiếng chị dâu, vậy chúng ta không phải người ngoài, vậy tôi cũng nói thẳng.”

“Chị dâu, chị nói đi.”

Hàm Hàm và La Vi Khôn ở bên nhau là không thể nào, Tổ Tổ cũng đã sớm biết, cô nghĩ một chút rồi mở miệng: “Tôi không hy vọng Hàm Hàm bị thương tổn, nếu như anh lấy thái độ trước kia, trong lòng có người khác, tôi hy vọng anh đừng quấy rầy cô ấy, Hàm Hàm đã không chịu nổi bất kì dả kích nào khác, anh hiểu chưa?”

“Em hiền, chị dâu, e biết phải làm thế nào.” La Vi Khôn cào tóc, khổ sở nói, “Em muốn đi thăm cô ấy một chút, nhưng em biết cô ấy không muốn gặp em, chị dâu, thật ra cũng không có gì, hôm nay chị có thể thăm Hàm Hàm được không, khẳng định cô ấy rất nhớ chị.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.